

50 Sắc Thái

Contents

50 Sắc Thái	3
1. Tập 1 – Sắc Thái Xám	3
2. Chương 1	3
3. Chương 2	12
4. Chương 3	21
5. Chương 4	31
6. Chương 5	40
7. Chương 6	47
8. Chương 7	60
9. Chương 8	66
10. Chương 9	75
11. Chương 10	86
12. Chương 11	100
13. Chương 12	110
14. Chương 13	121
15. Chương 14	137
16. Chương 15	147
17. Chương 16	157
18. Chương 17	170
19. Chương 18	184
20. Chương 19	193
21. Chương 20	202
22. Chương 21	215
23. Chương 22	228
24. Chương 23	244
25. Chương 24	260
26. Chương 25	279
27. Chương 26	293
28. Tập 2 – Sắc Thái Đen	306
29. Chương 2	321
30. Chương 3	333
31. Chương 4	348
32. Chương 5	360
33. Chương 6	378
34. Chương 7	392
35. Chương 8	409
36. Chương 9	424
37. Chương 10	439
38. Chương 11	452
39. Chương 12	471
40. Chương 13	492
41. Chương 14	499

42. Chương 15	510
43. Chương 16	527
44. Chương 17	540
45. Chương 18	559
46. Chương 19	577
47. Chương 20	586
48. Chương 21	596
49. Chương 22	609
50. Tập 3 – Sắc Thái Tự Do	622
51. Chương 1	623
52. Chương 2	636
53. Chương 3	646
54. Chương 4	656
55. Chương 5	668
56. Chương 6	686
57. Chương 7	691
58. Chương 8	712
59. Chương 9	728
60. Chương 10	742
61. Chương 11	755
62. Chương 12	768
63. Chương 13	780
64. Chương 14	793
65. Chương 15	803
66. Chương 16	815
67. Chương 17	828
68. Chương 18	840
69. Chương 19	853
70. Chương 20	863
71. Chương 21	870
72. Chương 22	882
73. Chương 23	891
74. Chương 24	905
75. Chương 25	919
76. Phần Kết (hết)	935
77. Tập 4 - Grey - Theo Lời Kể Của Christian	958
78. Chương 1	959
79. Chương 2	966
80. Chương 3	974
81. Chương 4	982
82. Chương 5	985
83. Chương 6	994
84. Chương 7	1029
85. Chương 8	1051
86. Chương 9	1068
87. Chương 10	1079
88. Chương 11	1091
89. Chương 12	1122
90. Chương 13	1138
91. Chương 14	1142
92. Chương 15	1171
93. Chương 16	1191
94. Chương 17	1205
95. Chương 18	1226

96. Chương 19	1249
97. Chương 20	1265
98. Chương 21	1284
99. Chương 22	1287
100. Chương 23	1292
101. Chương 24	1298
102. Chương 25 (hết Tập 4)	1306

50 Sắc Thái

Giới thiệu

Nguồn: e-thuvien. comLàm ebook: VanlydocnhanNguồn Tập 4 : tuyetnhultn. wordpress. comNếu đợ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/50-sac-thai>

1. Tập 1 – Sắc Thái Xám

Giới thiệu

Khao khát, bản năng, bạo lực, dằn xé, đấu tranh để có được tình yêu, bình đẳng, tự do.

Bộ sách bán chạy nhất New York Times, Amazon... và đạt giải thưởng National Book Award danh giá.

50 Sắc Thái (Fifty Shades) – là bộ tiểu thuyết ba tập của nhà văn người Anh E.L.James được xuất bản lần đầu năm 2011 và gần như ngay lập tức leo lên hạng nhất của tất cả các bảng xếp hạng sách bán chạy trên khắp thế giới, từ bảng xếp hạng của New York Times, Amazon,... đến giải thưởng National Book Award danh giá của nước Anh. Với hơn 60 triệu bản bán ra trên khắp thế giới (tính đến tháng 12/2012), 50 Sắc Thái còn được bán bản quyền dịch tới 37 quốc gia. Bản quyền tiếng Việt của 50 Sắc Thái được Alpha Books đầu giá thành công, dịch và xuất bản trong tháng Giêng 2013.

Lối hành văn đó có thể sẽ khiến nhiều độc giả sốc nhưng E.L.James đã đụng chạm tới những góc ngách sâu thẳm nhất, khao khát nhất mà chúng ta thường đau khổ che đậy. Chính sự dũng cảm đó đã mang đến thành công cho bộ sách và triệu triệu phụ nữ trên khắp thế giới truyền tay nhau, coi chúng như “một liều thuốc kỳ diệu cho những cuộc hôn nhân bên bờ băng giá.”

2. Chương 1

Chương một

Tôi bực dọc càu nhàu với chính mình trong gương. Mớ tóc khốn kiếp – sao không thả vào nếp thế này, cả Katherine Cavanagh nữa, lần ra ôm đúng hôm nay đẩy tôi vào thế kẹt cứng. Lúc này, đúng ra tôi đang phải ôn thi cuối kỳ, tuần sau thi rồi, thế mà tôi lại đang đứng đây, cố chải cho tóc vào nếp. Mình sẽ làm được. Mình sẽ làm được. Vừa lằm bằm như đọc mật chú, tôi vừa cố thêm một lần nữa chải lại mái tóc rối tung. Bực bội hướng mắt lên kính, tôi thấy một đứa con gái nhợt nhạt, tóc nâu, đôi mắt xanh, to quá khổ so với khuôn mặt, cũng đang trân trân nhìn lại mình. Thua. Đành chọn giải pháp khả dĩ nhất là buộc mái tóc ương bướng thành đuôi ngựa, hy vọng trông mình cũng tương đối tương tất.

Kate và tôi là bạn cùng phòng. Kate chọn đúng hôm nay trong tất cả các ngày để bị cúm và nằm bẹp dúm. Cuộc phỏng vấn với tay trùm siêu công nghiệp nào đó mà cô ấy đã dày công sắp xếp cho tờ báo sinh viên, Kate không thể đi được. Vậy là tôi buộc phải tự nguyện đi thay. Tôi đang chạy nước rút kỳ thi cuối khóa, phải hoàn thành một tiểu luận và đúng ra chiều nay phải ở chỗ làm, thế mà rốt cuộc tôi sắp phải lái xe 165 dặm xuống Seattle để gặp tay CEO lạ hoắc hươ nào đó của Tập đoàn Kinh doanh Cổ phần Grey. Là một doanh nhân có cỡ và hơn nữa, lại là nhà tài trợ lớn cho trường tôi, thời gian của ông ta hẳn nhiên quý báu rồi – chắc chắn là quý hơn của tôi – thế mà ông ta vẫn thu xếp cho Kate một cuộc phỏng vấn. Trên cả tuyệt vời, như Kate từng reo lên. Khi gió máy hoạt động ngoại khóa của nó!

Kate đang nằm ỉu xiu trên trường kỷ phòng khách.

“Ana, tớ xin lỗi. Mất chín tháng tớ mới sắp xếp được buổi phỏng vấn này. Nếu đổi lịch, lại mất thêm sáu tháng nữa, mà lúc đó tụi mình ra trường rồi còn đâu. Tớ là biên tập viên, tớ không thể bỏ qua cơ hội này được. Giúp tớ với nhé.”

Kate năn nỉ bằng cái giọng viêm họng khà khà. Sao Kate có thể làm được vậy nhỉ? Ngay cả khi ốm, trông Kate vẫn cứ yếu điệu và rạn rở, mái tóc hung vẫn ngay nếp và cho dù đang sưng đỏ, giàn giụa nước mắt, đôi mắt xanh biếc của Kate vẫn sáng long lanh. Tôi cố nuốt cho trôi sự nhiệt tình đầy miễn cưỡng của mình.

“Biết rồi, tớ đi đây, Kate. Cậu vào giường đi. Cậu muốn uống NyQuil hay Tylenol?”

“Cho tớ NyQuil. Đây là danh sách câu hỏi và máy ghi âm. Chỉ cần nhấn ghi âm ở đây. Ghi chú nữa nhé, tớ sẽ cần cả ghi chú nữa.”

“Tớ có biết gì về ông ta đâu.” Tôi nhăm nhắng, càng giấu càng lộ ra sự khổ sở đang dấy lên trong lòng.

“Có danh sách câu hỏi mà, không sao đâu. Đi nào. Đường xa đấy. Tớ không muốn cậu đến trễ đâu.”

“Được rồi, tớ đi đây. Trở lên giường đi. Tớ nấu súp rồi đấy, khi nào ăn cậu hâm nóng lên nhé.” Tôi nhìn Kate triu mến. Chỉ có cậu mới khiến tớ làm việc này đấy nhé, Kate.

“Ừ, tớ biết rồi. Chúc may mắn. Và cảm ơn nữa Ana, vẫn như mọi lần, cậu là ân nhân cứu mạng tớ.”

Xốc ba lô lên vai, tôi nặn ra một nụ cười với Kate rồi ra khỏi cửa, đi về phía chiếc xe. Không thể tin là cuối cùng Kate lại có thể thuyết phục tôi làm việc này. Thật ra, cô ấy có thể thuyết phục bất cứ ai làm việc gì. Kate sẽ là một phóng viên xuất sắc. Cô ấy nói năng lưu loát, mạnh mẽ, đầy thuyết phục, sẵn sàng tranh luận, xinh đẹp – và hơn hết, cô ấy là bạn thân, rất thân của tôi.

ĐƯỜNG THÔNG THOÁNG khi tôi bắt đầu đi từ Vancouver, Washington ra cao tốc Liên bang số 5. Vẫn còn sớm và đến hai giờ chiều nay, cái hẹn ở Seattle mới bắt đầu. May nhờ Kate mượn chiếc Mercedes CLK thể thao chứ nàng Wanda, chiếc VW Beetle cũ của tôi, đến kịp giờ là may. Đi với Merc quả là thú vị, đạp chân ga và lướt băng băng qua những dặm dài.

Điểm đến của tôi là trụ sở chính tập đoàn quốc tế của ngài Grey. Đó là một cao ốc đồ sộ, hai mươi tầng toàn kính và thép, quả là ốc tưởng tượng siêu thực tế của kiến trúc sư, trước cửa chính cũng ốp kính là chữ “TÒA NHÀ GREY” khắc sắc sảo trên thép. Tôi đến nơi lúc hai giờ thiếu mười lăm, nhẹ nhõm đã đứng giờ và lọt vào một đại sảnh đồ sộ, toàn sa thạch trắng, kính và thép.

Phía sau chiếc bàn, cũng thuần sa thạch, một phụ nữ trẻ tóc vàng, quynh rũ và khá đom đống, mỉm cười niềm nở. Tôi chưa từng thấy chiếc áo khoác sẫm màu nào tinh tươm đến mực ấy phối với sơ mi trắng. Cô ta cực kỳ chín chu.

“Tôi đến gặp ngài Grey thay cho Katherine Kavanagh, tôi là Anastasia Steele.”

“Chị vui lòng đợi giây lát.”

Cô khẽ nhướn mày, còn tôi, ngượng ngập đứng trước mặt. Tôi bắt đầu ước gì mình đã mượn chiếc áo nỉ lịch sự của Kate thay vì chọn chiếc áo khoác xanh hải quân thể này! Phải cố lắm tôi mới mặc được chiếc váy duy nhất, đôi boots cao cổ màu nâu rất bền và áo khoác len xanh. Tôi cho đó là một bộ khá lịch sự. Tôi đưa tay vuốt lại lọn tóc lòa xòa bên tai, gắng tỏ ra rằng cô gái kia không hề làm mình bối rối.

“Cuộc hẹn của cô Kavanagh đã được sắp xếp xong. Chị vui lòng ký tên vào đây. Thang máy cuối cùng phía tay phải, mời nhấc thang hai mươi.” Cô ấy mỉm cười nhẹ nhàng, rõ ràng rất hài lòng, trong khi tôi ký tên.

Cô trao cho tôi tấm thẻ đeo đóng chữ “Khách mời”. Tôi không thể tắt nụ cười xã giao. Tôi chẳng hợp với những chỗ này chút nào. Chẳng có gì thay đổi. Tôi nén tiếng thở dài. Cảm ơn cô tiếp tân, tôi đi qua hai anh chàng bảo vệ đồng phục đen, ăn mặc trăm lần lịch sự hơn tôi, và bước vào thang máy.

Thang máy đưa tôi lên tầng hai mươi với tốc độ kinh ngạc. Cánh cửa trượt mở ra, tôi lại đối diện với một đại sảnh khác – cũng toàn kính, toàn thép và toàn sa thạch trắng. Lại một cô tiếp tân khác, tóc vàng, sau chiếc bàn sa thạch, trang phục hai màu đen trắng hoàn hảo, đứng lên chào.

“Cô Steele, xin mời ngồi đợi ở đây.” Cô hướng tay sang khu vực ghế ngồi bọc da trắng.

Phía sau những chiếc ghế chờ trắng là một gian phòng họp rộng thênh thang, tường bằng kính, chiếc bàn họp bằng gỗ sẫm màu cũng to thênh thang, xung quanh xếp ít nhất hai mươi chiếc ghế họp đồng bộ. Cửa sổ suốt từ sàn đến trần, từ đây có thể nhìn ngút đến đường chân trời thành phố, lướt trên cả Seattle xuôi đến tận Sound. Ngoạn mục, tôi ngẩn ra mất một lúc. Chao ôi.

Tôi ngồi xuống ghế, rút danh sách câu hỏi ra khỏi ba lô, nhìn lướt qua một lượt, trong bụng rửa thầm Kate chẳng đưa ỉnh tiểu sử tóm tắt. Tôi có biết gì về người đàn ông sắp phỏng vấn đâu. Ông ta có thể chín mươi tuổi mà cũng có thể ba mươi. Thiếu thông tin khiến tình trạng càng thêm phức tạp, tôi bồn chồn không thể kiềm chế nỗi sự lo lắng. Những cuộc phỏng vấn mặt đối mặt vẫn làm tôi lúng túng, tôi thích thảo luận nhóm hơn, để tôi có thể lẩn vào đâu đó ở cuối phòng. Thật lòng mà nói, tôi vẫn thích nhóm của mình, đọc tiểu thuyết cổ điển Anh và nằm xoài trên ghế thư viện chứ không phải ngồi, căng thẳng trong một tòa lâu đài khổng lồ toàn đá và kính thể này.

Tôi tự nhìn lại mình một lượt. Cố lên, Steele. Dựa vào tòa nhà này, tối giản và hiện đại, tôi đoán Grey khoảng bốn mươi tuổi: vừa người, rậm rắng, tóc sáng màu như nhiều nhân viên khác ở đây.

Lại một phụ nữ thanh lịch, tóc vàng, trang phục hoàn hảo bước ra khỏi cánh cửa lớn bên phải. Có chuyện gì với những phụ nữ toàn bích tóc vàng thể này? Cứ như thể cả thị trấn Stepford đều tề tựu về đây. Hít sâu vào một hơi, tôi đứng dậy.

“Cô Steele?” Người phụ nữ tóc vàng hỏi.

“Vâng.” Tôi háng giọng. “Vâng.” Đúng rồi, phải thế chứ, nghe tự tin hẳn.

“Ngài Grey sẽ gặp cô trong ít phút nữa. Tôi cất áo khoác giúp cô nhé?”

“Ồ, vâng.” Tôi trút mình ra khỏi chiếc áo khoác.

“Cô đã yêu cầu nước giải khát chưa ạ?”

“À, không cần.” Trời ạ, hình như Cô Nàng Tóc Vàng Thứ Nhất vừa gặp rắc rối rồi?

Cô Nàng Tóc Vàng Thứ Hai ngồi bên bàn cau mày với cô gái trẻ rồi hướng sự chú ý sang tôi.

“Cô dùng trà, cà phê hay nước?”

“Cho tôi cốc nước. Cảm ơn.” Tôi nhỏ nhẹ.

“Olivia, một cốc nước mời chị Steele nhé.” Giọng cô ta lạnh lùng. Olivia tức tốc bước đi và biến mất sau một cánh cửa ở mặt bên kia tòa nhà.

“Thành thật xin lỗi, cô Steele, Olivia là nhân viên thực tập mới. Xin mời ngồi. Ngài Grey sẽ xong việc trong năm phút nữa.”

Olivia trở lại với một cốc nước đá.

“Xin mời chị.”

“Cảm ơn.”

Cô Nàng Tóc Vàng Thứ Hai gõ gót giày rảo bước dọc chiếc bàn rộng, những hồi âm vang vọng từ sàn mặt sa thạch. Cô ngồi xuống, còn cả hai bọn họ tiếp tục công việc.

Có lẽ ngài Grey này chỉ thuê nhân viên tóc vàng. Trong khi tôi đang nghĩ lan man xem chuyện đó có hợp pháp không thì cửa văn phòng bật mở, một người đàn ông gốc Phi với mái tóc xoăn đặc trưng, cao lớn, ăn bận thanh lịch, khá hấp dẫn, vụt bước ra. Đến giờ thì tôi khẳng định là mình đã hoàn toàn chọn nhầm trang phục.

Ông ta quay lại nói với cánh cửa.

“Tuần này golf nhé, Grey?”

Tôi không nghe thấy câu trả lời. Ông ta quay nhìn tôi, mỉm cười, khoe mắt đen khê nheo lại. Olivia nhảy dựng lên, nhấn gọi thang máy. Cô này có vẻ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi. Trong cô ta còn căng thẳng hơn cả tôi.

“Tạm biệt các quý cô.” Ông ta vừa nói vừa bước qua cửa thang máy.

“Cô Steele, ngài Grey sẽ gặp cô ngay. Mời đi theo tôi.” Cô Nàng Tóc Vàng Thứ Hai nói. Tôi bắn loạn đứng dậy, cố sức trấn tĩnh thần kinh. Khoác ba lô lên, để ly nước lại, tôi cố bước đến cánh cửa đang hé mở.

“Không cần gõ cửa đâu, mời cô cứ vào.” Cô ta mỉm cười tử tế.

Tôi đẩy cửa, loạng choạng vấp chân mình và ngã chúi vào phòng.

Trăm lần tởm tợ – tôi và cả cái tính hậu đậu này nữa. Trên lối vào văn phòng của Grey, tôi xuất hiện trong tư thế hai tay và đầu gối chống trên mặt sàn. Chợt một vòng tay nhẹ nhàng, đỡ lấy tôi, dìu đứng dậy. Ngượng chín người, quỷ tha ma bắt cái sự vụng về của tôi. Tôi đành trần mặt ngược nhìn lên. Trời ạ – anh ta trẻ quá.

Khi tôi đã đứng lên ngay ngắn, anh ta chìa tay về phía tôi, bàn tay với những ngón thanh thoát:

“Cô Kavanagh. Tôi là Christian Grey. Cô không sao chứ? Cô ngồi xuống đây nhé?”

Quá trẻ – quyến rũ nữa, cực quyến rũ. Anh ta dong dỏng, bộ quần áo màu xám may rất khéo, sơ mi trắng, cà vạt đen, mái tóc màu đồng sẫm và đôi mắt xám nhạt, thăm thẳm kín đáo nhìn tôi. Tôi lạc giọng mất một lúc.

“Ừm, vâng.” Tôi lí nhí. Nếu người đàn ông này ngoài ba mươi, thì tôi không phải là Ana nữa. Vẫn còn trong cơn choáng váng, tôi đưa tay bắt tay anh ta. Khi các ngón chạm nhau, một cơn run bắn kỳ lạ chạy dọc người tôi. Như điện giật. Tôi chớp mắt liên tục, nhịp tim cũng dồn dập như chớp mắt.

“Cô Kavanagh bị ốm, cô ấy cử tôi đi thay. Hy vọng ngài không phiền, ngài Grey.”

“Và cô là?”

Giọng anh rất ấm, dường như thân thiện nhưng rất khó đoán những gì phía sau cung cách điềm tĩnh ấy. Có thể anh ta quan tâm đến câu trả lời, cũng có thể trên hết, chỉ hỏi vì lịch sự.

“Anastasia Steele. Tôi học văn học Anh với Kate, ừm, Katherine, ừm, với cô Kavanagh ở WSU Vancouver.”

“Ra thế.” Anh ta đáp gọn.

Tôi tưởng mình vừa thoáng thấy bóng một nụ cười trên khuôn mặt Grey nhưng không chắc.

“Mời cô ngồi.” Anh ta đưa tay mời tôi đến bộ ghế hình L, bọc da trắng.

Văn phòng quá rộng nếu chỉ ột người. Một chiếc bàn gỗ sẫm, kiểu dáng hiện đại, sáu người có thể ngồi ăn thoải mái kê trước một khung cửa sổ kịch trần. Một bộ bàn ghế thấp đồng bộ với bộ bàn họp. Mọi thứ còn lại đều trắng, từ trần, sàn đến tường, ngoại trừ một bức tranh lắp ghép ba mươi sáu chiếc, xếp vuông vắn treo trên bức tường phía cửa. Những bức họa tinh tế kỳ lạ – mỗi cái chỉ là một bức tĩnh vật tầm thường, xoàng xĩnh nhưng khi đặt bên nhau, tất cả khớp lại với độ chính xác tuyệt đối như ảnh chụp. Khi phối lại, những bức tranh ấy làm người ta rung động.

“Của một nghệ sĩ địa phương ấy mà, Trouton.” Grey nói khi bắt gặp ánh nhìn của tôi.

“Tuyệt vời quá. Những vật tầm thường trở nên phi thường.” Tôi rụt rè, bị choáng ngợp bởi cả bức tranh lẫn chủ nhân của nó. Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi chăm chú.

“Hoàn toàn đồng ý, cô Steele.” Anh ta đáp, giọng rất mỏng và không hiểu vì sao tôi lại cảm thấy mình đỏ mặt.

Khác hẳn với những bức tranh, phần còn lại của gian phòng lạnh lẽo, tinh tươm và đơn giản. Tôi tự hỏi nếu gian phòng này phản ánh cá tính của thần Adonis, ai sẽ là người đang lún mình duyên dáng trên những chiếc ghế bọc da trắng đối diện tôi kia. Tôi lắc đầu, cố đẩy những ý nghĩ lung tung ra ngoài và tập trung vào những câu hỏi của Kate. Việc tiếp theo tôi làm là bật máy ghi âm nhưng chẳng hiểu sao cả hai lần đều lỏng ngóng làm rơi máy xuống bàn. Grey chẳng nói gì, anh ta chỉ kiên nhẫn chờ, ít ra là tôi mong thế bởi càng lúc tôi càng ngưỡng ngượng và luống cuống. Khi tôi thu hết can đảm để nhìn lên, tôi thấy anh ta đang quan sát mình, một tay bỏ thông theo người, một tay chống cằm, ngón trỏ dài gác nhẹ lên môi. Tôi đoán anh ta đang cố nén một nụ cười.

“Xin... xin lỗi.” Tôi lắp bắp. “Tôi chưa sử dụng máy bao giờ.”

“Cứ tự nhiên, cô Steele.” Anh đáp.

“Ngài cho phép tôi ghi âm cuộc nói chuyện nhé?”

“Sau bao nhiêu phiền phức với cái máy này giờ, giờ cô lại xin phép tôi?”

Tôi đỏ mặt. Anh ta đang trêu mình? Lạy trời là thế. Tôi chớp mắt nhìn Grey, không biết phải nói gì nữa, có lẽ thấy tội nghiệp cho tôi, anh ta dịu giọng.

“Tôi không phiền đâu.”

“Kate, ý tôi là cô Kavanagh, có cho ông biết mục đích sử dụng bài phỏng vấn này rồi chứ?”

“Vâng. Tôi sẽ trao bằng tốt nghiệp năm nay, bài viết này để đăng trên số báo tốt nghiệp của sinh viên ngành báo chí.”

Ồ! Tin mới! Tôi tạm bị hút vào suy nghĩ rằng một người nào đó, không lớn hơn mình là mấy – ừm, chỉ hơn chừng sáu tuổi hoặc khoảng đó, ừm, nhưng cực kỳ thành công – sẽ trao bằng tốt nghiệp ỉnh. Khẽ cau mày, tôi cố xoay sở để tập trung trở lại công việc.

“Vâng, tốt quá.” Tôi chặt vật nuốt nước bọt. “Tôi có vài câu hỏi, thưa ngài Grey.” Tôi vuốt lại lọn tóc lòa xòa bên tai.

“Mời cô.”

Anh ta đáp, không chút cảm xúc. Anh ta đang cười mình. Hai má tôi nóng bừng lên khi nhận ra điều đó, tôi ngồi thẳng lên, mở rộng vai để cổ sao trông mình có vẻ cao lớn và vững chãi. Nhất nút “start” trên máy ghi âm, tôi đang cố tỏ ra thật chuyên nghiệp.

“Ngài còn khá trẻ để tích lũy được cả một đế chế như thế này. Nhờ đâu ngài có được thành công ấy?”

Tôi liếc nhìn lên Grey. Nụ cười anh ta vẫn rộng mở nhưng khuôn mặt thoáng vẻ thất vọng.

“Kinh doanh là vấn đề con người thôi, cô Steele ạ, và tôi rất giỏi đánh giá con người. Tôi biết cách con người phản ứng, biết điều gì làm họ thăng hoa và điều gì không, cái gì gợi cảm hứng cho họ và làm sao để kích thích họ. Tôi thuê những người xuất chúng và chỉ trả hậu hĩnh.” Anh ta ngừng một chút, dừng cái nhìn màu xám vào tôi. “Tôi tin rằng để thành công, dù với bất cứ dự án nào, người ta phải làm chủ được những

dự án đó, biết nó tường tận từ trong ra ngoài, thấu hiểu từng chi tiết. Tôi làm việc cật lực, vô cùng cật lực vì điều đó. Tôi đưa ra quyết định dựa trên tính hợp lý và các dữ kiện. Tôi cũng được thiên bẩm bản năng có thể bắt được và nuôi dưỡng những ý tưởng tuyệt vời, những con người tuyệt vời. Điều cốt yếu luôn là những con người tuyệt vời.”

“Biết đâu chỉ là may mắn.”

Câu này không có trong giấy của Kate – nhưng anh ta ngạo mạn phát sợ. Đôi mắt Grey lóe lên ánh ngạc nhiên.

“Tôi không tán đồng chuyện may mắn hay cơ hội đâu, cô Steele. Càng chăm chỉ làm việc, tôi càng có nhiều may mắn. Đó kỳ thực là chuyện chọn đúng người cho đúng nhóm cũng như định hướng năng lượng của họ. Tôi nghĩ đó chính là điều Harvey Firestone nói: ‘Sự trưởng thành và phát triển của con người đồng nghĩa với niềm ham muốn tột đỉnh được lãnh đạo.’”

“Ngài nói nghe như một người bị chứng nghiện kiểm soát.” Những từ ấy trôi tuột ra khỏi miệng trước khi tôi kịp tự chủ.

“Ồ, tôi đang tập kiểm soát mọi thứ, cô Steele.”

Anh ta đáp, nụ cười không gợn chút hài hước, ánh mắt nhìn điềm tĩnh, không cảm xúc. Tim tôi đập mạnh, mặt lại đỏ lựng lên.

Tại sao người đàn ông này lại gây ỉnh những tác động đáng sợ thế này? Về ngoài trên mức ưa nhìn chẳng? Cái cách đôi mắt anh ta lóe lên khi nhìn tôi? Cách anh ta chống ngón trở lên môi dưới? Làm ơn đừng làm thế với tôi nữa.

“Ngoài ra, quyền lực vĩ đại được khơi dậy bằng cách biết giữ lấy niềm mơ mộng thầm kín rằng mình được sinh ra để kiểm soát mọi thứ.” Anh ta nói tiếp, giọng thật nhẹ.

“Ngài có cảm thấy mình sở hữu một quyền lực vĩ đại?” Chứng nghiện kiểm soát.

“Bốn mươi ngàn người đang làm thuê cho tôi, cô Steele. Điều đó mang đến cho tôi ý thức trách nhiệm nhất định – quyền lực, nếu cô muốn gọi thế. Nếu bỗng tôi quyết định không thích kinh doanh viễn thông nữa và bán công ty, hai mươi ngàn người sẽ lâm vào cảnh phải thế chấp các khoản nợ thanh toán chỉ sau một tháng hoặc khoảng đó.”

Tôi hoàn toàn kinh ngạc bởi sự thiếu khiêm tốn của người đàn ông này.

“Phải có một hội đồng để trao đổi với ngài về các quyết định chứ?” Tôi hỏi một cách khó chịu.

“Tôi sở hữu công ty của mình. Tôi không phải trao đổi với hội đồng nào hết.”

Anh ta nhướng mắt nhìn tôi. Hẳn nhiên, nếu đã đọc tư liệu về Grey, tôi ắt phải biết điều đó. Nhưng mà trời ơi, anh ta tự mãn phát sợ. Tôi đổi luôn đề tài.

“Vậy ngoài công việc, ngài có niềm đam mê nào không?”

“Tôi có rất nhiều niềm đam mê khác nhau, cô Steele.” Bóng một nụ cười thoáng qua trên môi anh. “Cực khác nhau.”

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy xốn xang và rạo rực với cái nhìn chăm chú của người đàn ông này. Đôi mắt như có lửa và những toan tính tinh quái.

“Nhưng nếu làm việc quá cật lực, ngài làm thế nào để tĩnh tâm?”

“Tĩnh tâm?” Anh ta phá lên cười, để lộ hàm răng trắng bóng hoàn hảo. Anh ta muốn ngừng thở. Anh ta điển trai quá đỗi. Không ai đẹp đến mức như thế.

“À, để ‘tĩnh tâm’, như cách cô nói, tôi chèo thuyền, lái máy bay cũng như tham gia rất nhiều hoạt động thể chất khác.” Anh ta chuyển tư thế ngồi. “Tôi là người giàu có, cô Steele, tôi có nhiều thói quen đắt đỏ và tốn kém.”

Tôi nhìn lướt danh sách câu hỏi của Kate, muốn lướt nhanh qua chủ đề này.

“Ngài đầu tư vào cả ngành công nghiệp sản xuất. Đặc biệt là gì và vì sao?” Tôi hỏi. Sao anh ta làm mình thấy khó ở thế này?

“Tôi thích xây dựng nhiều thứ. Tôi muốn biết mọi thứ vận hành ra sao, cái gì tạo nên sự phản ứng, xây dựng và phá hủy thế nào. Tôi có một niềm đam mê với tàu thuyền. Biết giải thích thế nào nhỉ?”

“Nghe như trái tim ngài đang lên tiếng chứ không phải tính hợp lý và các dữ kiện.” Miệng nhếch lên, anh ta hướng về tôi một cái nhìn đầy ước lượng. “Có thể lắm chứ. Mặc dù rất nhiều người nói tôi không có trái tim.”

“Sao người ta lại nói thế?”

“Bởi vì họ biết rõ tôi.” Mũi anh ta cong lên cười châm biếm.

“Vậy bạn bè có nghĩ ngài là người dễ hiểu không?”

Câu hỏi vừa buột ra, tôi lập tức hối hận ngay. Câu hỏi này không có trong danh sách của Kate.

“Tôi là người rất kín đáo, cô Steele. Tôi bảo vệ sự riêng tư của mình trong một chừng mực nhất định. Thường tôi không nhận lời phỏng vấn đâu...”

“Vậy vì sao ngài lại chấp thuận cuộc phỏng vấn này?”

“Bởi vì tôi là nhà tài trợ của trường và, với đúng nghĩa đen của điều này, vì tôi không thể bắt cô Kavanagh ngừng làm khổ tôi được. Cô ấy tấn công tôi và tấn công nhóm PR của tôi, tôi thích kiểu người kiên trì như thế.”

Tôi biết Kate kiên trì đến mức nào. Đó là lý do tôi đang ngồi đây vận vẹo cam chịu cái nhìn soi mói của anh ta thay vì ở nhà ôn thi.

“Ngài cũng đầu tư vào cả ngành công nghệ cây trồng. Sao ngài lại quan tâm đến lĩnh vực này?”

“Chúng ta không ăn tiền được, cô Steele ạ, rất nhiều người trên hành tinh này sống không đủ ăn.”

“Nghe quả là bác ái. Ngài có nhiệt tình với việc ấy không? Chăm lo cho phần thế giới nghèo khó ấy?”

Anh ta nhún vai lấp lửng. “Đó là một cuộc kinh doanh khôn khéo.” Anh ta nói khẽ nhưng tôi đoán không phải vô ý.

“Không lý nào – chăm lo cho phần thế giới nghèo khó ư? Tôi chẳng thấy việc đó có thể sinh ra chút lợi nhuận nào, đó chỉ là nghĩa cử của những người giàu lý tưởng.”

Tôi liếc xuống câu hỏi tiếp theo, trong lòng vẫn còn bối rối vì thái độ của anh ta.

“Ngài có triết lý sống không? Triết lý ấy là gì?”

“Tôi không có dạng triết lý kiểu đó. Có thể chỉ là một phương châm mang tính định hướng thôi – của Carnegie: ‘Người nào sở đắc được năng lực làm chủ trọn vẹn tâm trí của mình, người ấy có thể làm chủ mọi thứ khác mà anh ta xứng đáng được sở hữu’. Tôi là người đặc biệt và nhiều ham muốn. Tôi thích làm chủ – bản thân và mọi thứ xung quanh.”

“Có nghĩa là ngài muốn sở hữu nhiều thứ?” Anh ta là một kẻ nghiện kiểm soát.

“Tôi muốn cống hiến bản thân cho việc sở hữu những thứ ấy, nhưng đúng đấy, trên hết, tôi muốn sở hữu chúng.”

“Nghe như lời một người tiêu dùng sản phẩm.”

“Đúng vậy.”

Anh ta mỉm cười nhưng đôi mắt thì không. Một lần nữa, kiểu cách ấy rất mâu thuẫn với con người muốn chăm lo cho thế giới, tôi không thể ngăn mình nghĩ rằng chúng tôi đang nói về một điều gì đó khác nhưng tôi hoàn toàn bối rối, đó là điều gì mới được. Tôi nuốt nước bọt. Nhiệt độ phòng đang tăng hay chỉ có tôi cảm thấy thế. Tôi mong cuộc phỏng vấn kết thúc. Chắc cũng đủ thông tin cho Kate rồi. Tôi liếc sang câu hỏi tiếp.

“Ngài từng được nhận làm con nuôi. Điều ấy ảnh hưởng đến mức nào cách sống của ngài hiện nay?”

Ồi, quá riêng tư rồi. Tôi nhìn sững, hy vọng anh ta không cảm thấy bị xúc phạm. Anh ta cau mày.

“Không thể nào biết được.”

Tôi bắt đầu tò mò chuyện này rồi đây.

“Ngài được nhận nuôi năm bao nhiêu tuổi?”

“Điều đó có ghi trong các hồ sơ lưu trữ đấy, cô Steele.”

Giọng anh ta lạnh lùng. Đại đột chưa. Đúng, tất nhiên – nếu tôi biết tôi phải thực hiện cuộc phỏng vấn này thì hẳn tôi đã phải điều tra các thông tin đấy. Căng thẳng, tôi tiếp tục thật nhanh.

“Chắc ngài đã hy sinh cuộc sống gia đình cho công việc.”

“Đó đâu phải là câu hỏi.” Anh ta nói chính xác.

“Xin lỗi.”

Tôi vặn vẹo; anh ta làm tôi cảm thấy mình như đứa trẻ lảm lỏi. Tôi cố thêm lần nữa.

“Có phải công việc đã buộc ngài phải hy sinh cuộc sống gia đình?”

“Tôi có một gia đình. Một anh trai, một em gái và bố mẹ. Tôi không thích mở rộng quy mô gia đình hơn thế.”

“Ngài có đồng tính không, ngài Grey?”

Anh ta hít vào rõ sâu, còn tôi rúm người lại, sượng trân. Đại đột chưa. Sao mình không biết chọn lọc khi đọc câu hỏi? Làm sao giải thích là mình chỉ đọc câu hỏi thôi? Kate và sự tò mò chết tiệt của nó!

“Không, Anastasia, tôi không đồng tính.”

Anh ta nhượng mày, một tia lạnh lẽo trong mắt, trông không mấy hài lòng.

“Tôi xin lỗi, um, tôi không cố tình hỏi.”

Đó là lần đầu tiên anh ta gọi tên tôi. Tim tôi loạn nhịp, hai má lại nóng bừng lên. Tôi vén mớ tóc lòa xòa bên tai một cách căng thẳng.

Anh ta khẽ nghiêng đầu.

“Đây không phải là những câu hỏi của cô?”

Máu tôi gần như dồn hết lên đầu.

“À... không. Kate – cô Kavanagh – cô ấy soạn những câu hỏi này.”

“Các cô cùng làm trong tờ báo sinh viên à?”

Ồ không. Tôi chẳng làm gì với cái tờ báo sinh viên ấy hết. Đó là hoạt động ngoại khóa của Kate, không phải tôi. Mặt tôi nóng bừng bừng.

“Không ạ. Cô ấy là bạn cùng phòng với tôi.”

Anh ta vò cằm, lặng im suy nghĩ, đôi mắt xám đang ngằm đánh giá tôi.

“Vậy là cô tự nguyện đi phỏng vấn thay?” Anh ta hỏi bằng giọng điềm tĩnh chết người.

Đợi đã, ai đã mong đợi được phỏng vấn ai chứ? Đôi mắt anh ta như thiêu đốt, tôi buộc phải nói sự thật.

“Tôi chỉ làm hộ thôi. Cô ấy bị ốm.” Giọng tôi run run và đầy hối lỗi.

“Việc đó giải thích được nhiều thứ.”

Có tiếng gõ cửa, Cô Nàng Tóc Vàng Thứ Hai bước vào.

“Ngài Grey, xin lỗi đã cắt ngang nhưng cuộc hẹn tiếp theo sẽ bắt đầu trong hai phút nữa.”

“Chúng tôi vẫn chưa kết thúc, Andrea. Hủy cuộc hẹn sau giúp tôi.”

Andrea khựng lại, chờ người ra. Đường như cô ta không hiểu nổi. Anh ta nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt Andrea và nhướn mày. Mặt cô ta đỏ ửng lên. A ha, ra thế. Không phải mỗi mình tôi.

“Vâng, thưa ngài.” Cô lí nhí rồi bước ra. Anh ta khẽ cau mặt rồi quay sự chú ý trở lại chỗ tôi.

“Chúng ta đến đâu rồi, cô Steele?”

À, giờ thì trở lại “cô Steele” rồi đây.

“Có lẽ tôi không nên làm cản trở công việc của ngài.”

“Tôi muốn biết về cô. Tôi nghĩ thế cũng công bằng.”

Đôi mắt anh ta lấp lánh sự tò mò. Đại đột gấp đôi. Anh ta sẽ đẩy chuyện này đến đâu nữa đây? Anh ta chống chỏ lên tay ghế và đặt nhẹ những ngón tay lên miệng. Miệng anh ta... quyến rũ đến đáng sợ. Tôi nuốt nước bọt.

“Không có nhiều điều để biết về tôi đâu.”

“Cô có kế hoạch gì sau khi tốt nghiệp?”

Tôi nhún vai, lọt thỏm vào sự quan tâm của hắn. Chuyển đến Seattle với Kate rồi tìm việc. Tôi vẫn chưa thật sự quyết định mình muốn gì.

“Tôi vẫn chưa có kế hoạch gì, thưa ngài Grey. Tôi cần phải vượt qua kỳ thi tốt nghiệp trước đã.”

Chính là điều mà đúng ra tôi nên làm thay vì ngồi trong cái văn phòng như lâu đài, pho trương và lạnh ngắt, cảm thấy vô cùng bất an trước cái nhìn soi mói của hắn.

“Ở đây chúng tôi đang chạy một chương trình thực tập sinh rất lý tưởng đấy.” Anh ta nhẹ nhàng bảo.

Tôi nhướn mày ngạc nhiên. Anh ta định tìm việc cho tôi?

“À, vâng. Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.” Tôi bối rối trả lời. “Mặc dù tôi không chắc chỗ này hợp với mình.” Ôi đừng. Tôi lại nói điều không nên nói rồi.

“Sao lại thế?” Anh ta khẽ nghiêng đầu, khiêu khích, dấu vết một nụ cười thoáng trên môi.

“Rõ là thế mà!” Tôi hợp tác kém, nhếch nhác và hơn nữa, tóc tôi không vàng.

“Tôi lại không thấy thế!”

Cái nhìn của anh ta thăm thẳm, không chút giấu cợt, những cơ bắp lạ lùng nào đó sâu trong bụng tôi bất thần thất lại. Tôi dứt mắt mình ra khỏi ánh nhìn thôi miên ấy, nhìn vô hồn xuống những ngón tay đan nhau. Chuyện gì đang diễn ra thế này? Tôi cần phải đi khỏi đây – ngay bây giờ. Tôi dừng lại và tắt ghi âm.

“Cô muốn tôi đưa đi tham quan công ty không?” Anh ta hỏi.

“Tôi biết ngài rất bận, ngài Grey, và tôi cũng còn phải lái xe một chặng dài nữa.”

“Cô về Vancouver ngay à?” Anh ta có vẻ ngạc nhiên, thậm chí, có phần lo lắng nữa, khi nhìn qua cửa sổ. Bên ngoài trời bắt đầu mưa. “Vậy thì cần phải lái xe cẩn thận.” Giọng anh ta điềm tĩnh, rất đúng mực. Sao anh ta phải quan tâm chứ?

Anh ta hỏi thêm. “Cô chắc đã lấy đủ thông tin rồi nhỉ?”

“Vâng.” Tôi đáp, bỏ máy ghi âm trở vào ba lô.

Đường như anh ta khẽ nheo mắt.

“Cảm ơn vì cuộc phỏng vấn, ngài Grey.”

“Tôi rất thoải mái về buổi hôm nay.” Anh ta đáp, lịch sự hơn bao giờ hết.

Khi tôi đứng lên, anh ta vẫn ngồi, lồng tay vào nhau.

“Chúng ta sẽ gặp lại nhé, cô Steele.”

Không hiểu là thách thức hay đe dọa nữa. Tôi cau mày. Khi nào gặp lại cơ? Tôi bắt tay anh ta lần nữa, kinh ngạc vì dòng điện kỳ lạ ấy lại xuất hiện. Ất là do tôi quá căng thẳng.

“Ngài Grey.” Tôi khẽ cúi chào. Bằng những chuyển động mạnh mẽ và duyên dáng, anh ta bước tới mở rộng cửa.

“Để đảm bảo rằng cô qua cửa bình yên, cô Steele.” Anh ta mỉm cười. Chắc chắn anh ta đang muốn nhắc đến cái cách duyên-dáng-ngoại-cổ khi tôi bước vào phòng. Mặt tôi lại đỏ ửng lên.

“Thật chu đáo, ngài Grey.” Tôi đáp trả, nụ cười anh ta rộng mở.

Rất hân hạnh đã giải trí cho ngài, tôi quắc mắt thầm trong bụng khi bước qua phòng chờ. Thật ngạc nhiên, anh ta cũng cùng bước ra. Cả Andrea và Olivia cũng nhìn theo, cả hai đều kinh ngạc.

“Cô có áo khoác chứ?” Grey hỏi.

“Vâng, áo khoác ngắn.”

Olivia nhảy dựng lên, lấy áo khoác, trước khi cô ta đưa áo cho tôi, Grey nhắc lấy. Anh ta đỡ áo lên và tôi cảm thấy ngưỡng ngượng một cách rất ngớ ngẩn, khẽ nghiêng vai khoác áo. Trong một khoảnh khắc, Grey giữ tay trên vai tôi. Tôi thở dồn vì cái chạm ấy. Nếu biết tôi có phản ứng đó, hẳn anh ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội. Anh ta nhấn gọi thang máy bằng ngón trỏ dài và chúng tôi cùng đứng chờ – tôi vụng về, còn anh ta tự chủ một cách điềm tĩnh. Cửa mở, tôi hấp tấp, cố gắng một cách tuyệt vọng để thoát khỏi chốn này. Mình thật sự cần phải ra khỏi đây. Khi tôi quay lại nhìn, anh ta đang đứng quan sát tôi, lưng tựa nhẹ vào cánh cửa ra vào cạnh thang máy, một tay chống lên tường. Anh ta thật sự vô cùng, vô cùng điển trai. Thật đáng sợ.

“Anastasia.” Anh ta chào tạm biệt.

“Christian.” Tôi đáp.

Và ơn trời, cửa đóng.

3. Chương 2

Chương 2

Tim tôi vẫn đập thành thịch. Thang máy vừa dừng lại, cánh cửa trượt mở, tôi lao ra luống cuống vấp phải chân, may mà không ngã xoài xuống sàn sa thạch. Tôi phóng thẳng ra cánh cửa kính rộng mở và đột ngột thấy mình như tan chảy trong bầu không khí mát lạnh, êm dịu, ẩm hơi nước của Seattle. Tôi ngược mặt đón lấy cơn mưa mát lạnh rồi nhắm mắt lại, hít thật sâu bầu không khí trong veo, cố lấy lại sự thăng bằng.

Chưa từng có ai tác động đến tôi mãnh liệt như vậy và tôi không hiểu tại sao. Có phải vì cái nhìn? Về lịch lãm? Sự giàu có? Hay quyền lực? Tôi không thể hiểu nổi những phản ứng vô lý của mình. Tôi thở hắt ra. Tất cả những điều này có thể là gì chứ? Tôi tựa lưng vào trụ thép của tòa nhà mất một lúc, thu hết sức lực để trấn tĩnh bản thân và lấy lại sự tập trung. Tôi lắc đầu. Mình vừa trải qua chuyện gì đây? Tim tôi dần đập ổn định trở lại. Khi cảm thấy đã có thể thở đều, tôi tiến đến chỗ đậu xe.

TÔI CHẠY CHẦM CHẠM rời khỏi thành phố, cuộc phỏng vấn ban nãy cứ lẩn quẩn hiển hiện trong đầu, tôi thấy mình thật ngốc nghếch. Ất là tôi đã phản ứng thái quá do tưởng tượng. Đồng ý là có thể anh ta thu hút, tự tin, đầy uy quyền và rất tự mãn, song mặt khác, anh ta kiêu ngạo, chưa kể cái kiểu cư xử hoàn hảo toát ra về chuyên quyền và lạnh lùng làm sao. Chính xác, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Bất giác, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Có lẽ anh ta kiêu ngạo nhưng anh ta có quyền kiêu ngạo mà – ở tầm tuổi ấy, anh ta hoàn hảo quá đối. Đúng là anh ta rất thiếu kiên nhẫn với những người yếu thế hơn nhưng tại sao lại phải kiên nhẫn cơ chứ? Tôi càng thấy tức vì Kate đã không đưa mình tóm tắt lý lịch.

Trong khi đổ ra đường Liên bang số 5, tâm trí tôi vẫn tiếp tục lang thang, lòng đầy ắp những dấu hỏi, sao ai đó lại có thể thành công đến thế. Nhiều câu trả lời của anh ta đầy ngụ ý – như thể anh ta có cả một trời bí ẩn. Máy câu hỏi của Kate nữa – hừ! Việc nhận con nuôi và vụ đồng tính. Tôi lạnh người, không thể tin là mình lại hỏi như thế. Đắt ơi, nứt ra giùm đi, tôi chui xuống trốn cho rồi. Sau này, cứ mỗi lần nghĩ đến mấy câu hỏi đó, tôi lại rúm người vì xấu hổ. Katherine Kavanagh chết tiệt!

Tôi liếc sang đồng hồ tốc độ, chưa bao giờ tôi lái xe thận trọng đến thế. Tôi biết ấy là vì trong tâm tưởng tôi vẫn còn một đôi mắt xám nhìn chăm chú, giọng nói uy quyền bảo tôi phải lái xe cẩn thận. Tôi lắc đầu, dường như Grey phải gấp đôi tuổi thật của anh ta.

Quên đi, Ana, tôi cấu kính với mình. Sau rốt, tôi tự kết luận rằng đây là một kinh nghiệm thú vị trong đời nhưng tôi không muốn nó tái diễn nữa. Bỏ nó lại đây thôi. Tôi không bao giờ muốn gặp anh ta lần nữa. Tôi tự tán thưởng mình đã nảy ra quyết định này. Tôi mở nhạc và vặn to âm lượng, ngồi sâu vào ghế, nhip theo tiếng trống điệu rock indie và đập thẳng chân ga. Khi lao ra đường Liên bang số 5, tôi nhận thấy chiếc xe đang lướt vun vút đúng như tôi muốn.

CHÚNG TÔI SỐNG trong một khu nhỏ gồm nhiều khối nhà đủ kiểu gần ký túc xá WSU Vancouver. Bố mẹ Kate mua cho cô ấy một chỗ trong khu này và tôi rất may, mỗi tháng chỉ phải trả một số tiền thuê nhà tượng trưng. Suốt bốn năm như thế. Khi xe dừng tại bãi đỗ, tôi đoán chắc Kate cũng đầu đang chờ đợi một bản mô tả tường tận từng chi tiết, ờ, ít nhất có phần ghi âm cho Kate. Tôi hy vọng không phải kể tỉ mỉ với cô nàng những gì đã xảy ra.

“Ana, cậu về rồi!”

Kate ngồi trong phòng khách, giữa một đống sách, rõ ràng là đang ôn thi. Cô ấy đang bận bộ pyjama bằng dạ hồng in những con thỏ xinh xắn quen thuộc mỗi khi ôm các kiểu hoặc khi rơi vào khủng hoảng tâm lý. Kate lao đến và ôm chầm lấy tôi.

“Tớ lo quá. Tớ mong cậu về sớm hơn kia.”

“À, tốn nhiều thời gian nhưng hiệu quả.” Tôi vẫy vẫy chiếc máy ghi âm trước mặt Kate.

“Ana, cảm ơn cậu vô cùng nhiều. Tớ lại nợ cậu. Chuyện ra sao hả? Trông anh ta thế nào?” Ôi không, bắt đầu rồi, cơn tò mò mang tên Katherine Kavanagh.

Tôi chật vạt trả lời câu hỏi của Kate. Tôi có thể nói gì đây?

“Dù sao mọi chuyện đã kết thúc, tớ chẳng muốn gặp lại anh ta. Anh ta, nói sao nhỉ, có vẻ nguy hiểm sao đó.” Tôi khẽ rụt cổ. “Anh ta có vẻ tập trung, khá sâu sắc và trẻ nữa. Cực trẻ nhé.”

Kate ngơ ngác nhìn tôi. Tôi khẽ cau mày.

“Bực cậu lắm. Sao không đưa tớ tiểu sử, hả? Anh ta quay tớ như con ngốc không chịu đọc thông tin cơ bản về đối tượng phỏng vấn ấy.”

Kate bùm miệng. “Thôi chết, Ana, xin lỗi cậu, vậy mà tớ không nghĩ ra.”

Tôi vùng vằng.

“Anh ta lịch lãm, hình thức, có vẻ câu nệ – cứ như người sống ở thời trước ấy. Cách nói chuyện cũng chẳng giống người hai mươi mấy. Rốt cuộc anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi bảy, chết thật, Ana, tớ xin lỗi. Đúng ra phải nói cho cậu biết nhưng tớ đang ốm mà. Tớ nghe ghi âm rồi viết bài ngay đây.”

“Trông cậu đỡ rồi đấy. Đã ăn súp chưa?” Tôi hỏi để đổi đề tài.

“Rồi, súp cậu nấu lúc nào cũng ngon. Tớ thấy khỏe hơn nhiều.” Kate mỉm cười nhìn tôi cảm kích. Tôi liếc mắt xem đồng hồ.

“Tớ phải đi đây Kate. Tớ còn một ca ở Clayton nữa.”

“Coi chừng kiệt sức đấy Ana.”

“Không sao. Gặp cậu sau nhé.”

TÔI ĐÃ LÀM Ở CLAYTON từ lúc bắt đầu đến học tại WSU. Clayton là siêu thị độc lập lớn nhất Portland, bán các trang thiết bị và dụng cụ gia dụng. Nhờ bốn năm làm ở đây, tôi biết được chút ít về hầu hết những món được bày bán ở đây – mặc dù buồn cười là tôi cực tệ khâu khéo tay hay làm. Mấy việc đó ở nhà đã có bố tôi lo.

MAY LÀ CA TRỰC CỦA TÔI bắt đầu khi sự cố Christian Grey đã gần như nguôi ngoai. Bây giờ bắt đầu cao điểm bán hàng mùa hè, mọi người đều muốn trang trí lại nhà cửa nên cửa hàng rất bận. Bà Clayton chờ tôi có vẻ đã nóng ruột.

“Ana. Tôi đang lo hôm nay cô không đến.”

“Cuộc hẹn kết thúc sớm hơn tôi nghĩ. Hôm nay tôi có thể làm được vài tiếng.”

“May mà có cô.”

Bà để gian hàng lại cho tôi xoay sở và chỉ một lúc sau, tôi ngập trong công việc.

KHI TÔI VỀ ĐẾN NHÀ, Katherine đang vừa đeo tai nghe vừa gõ máy tính. Mũi Kate vẫn còn ửng đỏ nhưng có vẻ như cô nàng đã hoàn toàn chìm đắm trong bài viết, vẻ mặt căng thẳng, Kate gõ bàn phím như điên. Tôi mệt và kiệt sức sau một chuyến đi dài, một cuộc phỏng vấn cam go và cơn choáng mang tên Clayton. Tôi gieo mình xuống ghế, lan man nghĩ về tiểu luận chưa hoàn thành, về những bài tập dở dang chỉ vì mắc kẹt với... hần.

“Ana, cậu phỏng vấn tốt đấy chứ! Tuyệt vời! Không tin nổi là cậu từ chối lời mời đi tham quan công ty. Rõ ràng là anh chàng này thích nói chuyện với cậu.” Kate liếc tôi trêu ghẹo.

Mặt tôi tự dưng đỏ bừng lên, nhịp tim nghe thình thình. Lý do không phải như Kate nói, chắc chắn. Chẳng qua anh ta muốn tôi thấy anh ta thật sự là chúa trời của những thứ anh ta đang sở hữu. Bất giác tôi nhận ra mình đang cần môi. Tôi lo Kate bắt gặp cử chỉ đó nhưng may quá, cô nàng đang chăm chú vào bài viết.

“Tớ hiểu ý cậu khi nói anh ta hình thức. Cậu có ghi chép gì nữa không?”

“Ừm... không.”

“Thế này là tốt rồi. Từng này là đủ một bài phỏng vấn tuyệt vời. Thế mà lại không có thêm mấy bức ảnh. Nghe nói anh ta đẹp trai kinh khủng phải không, Ana?”

“Ừm.” Tôi làm ra vẻ thờ ơ và có vẻ thành công.

“Thôi mà Ana,” Kate tròn mắt nhìn tôi. “Không lẽ cậu không để mắt đến anh ta thật à?”

Dại dột chưa! Tôi thấy mặt mình nóng bừng lên. Lúc này tăng bốc Kate lên một chút, may ra làm cô nàng xao nhãng đề tài này.

“Nếu ở đó, cậu sẽ thấy có nhiều thứ đáng chú ý hơn anh ta.”

“Thật chứ? Xem nào, thực tế là anh ta đã đề nghị cậu một công việc kia mà. Bị tớ đẩy cho cuộc phỏng vấn vào phút cuối thế mà cậu làm ngon lành luôn.” Kate ngược nhìn tôi ngụ ý. Tôi vờ liếc sang nhà bếp.

“Thế, cậu nghĩ sao về anh ta?” Khổ thân, Kate tò mò kinh khủng. Làm sao để cô nàng quên chuyện này bây giờ? Mình phải nghĩ điều gì đó mới được – nhanh nào.

“Anh ta là người tự chủ, biết kiểm soát, kiêu ngạo phát sợ nhưng cũng rất có sức hút. Tớ thấy được sự lôi cuốn ở anh ta.” Tôi kể rất chân thành, hy vọng Kate sẽ thôi không nói đến chuyện này nữa, thôi ngay và mãi mãi.

“Cậu á? Bị một anh chàng lôi cuốn á? Mới nghe lần đầu đấy nhé!” Kate cười khịt khịt.

Tôi quay sang làm bánh sandwich để Kate đừng để ý đến khuôn mặt tôi. Một câu hỏi chọt nảy lên trong đầu:

“Này, sao cậu lại hỏi về chuyện đồng tính? Tớ sợ hết hồn. Hỏi xong tớ muốn cắn lưỡi luôn, anh ta cũng bực đấy.”

“Vì trên mấy trang xã hội, chẳng bao giờ nghe anh ta nói đến chuyện hẹn hò.”

“Nhưng hỏi câu đấy khó chịu lắm. Khó chịu nhất trong cả buổi nói chuyện. Cũng may không còn phải gặp lại anh ta nữa.”

“Trời ơi Ana, hỏi thế có sao đâu. Mà tớ xem ra anh ta có vẻ để ý cậu đấy.”

Để ý mình? Đến giờ này mà Kate còn đùa được. “Sandwich không Kate?”

“Có.”

TỐI HÔM ĐÓ, chúng tôi không nói gì thêm về Christian Grey, không nói thêm đủ nhiều để tôi bình phục. Khi ăn, tôi đã có thể ngồi nghiêm chỉnh vào bàn, Kate viết bài còn tôi viết luận về Tess of the d’Urbervilles[1]. Khổ thân, người đàn bà ấy, ở nhầm chỗ, sinh nhầm thời và nhầm thế kỷ. Khi tôi hoàn tất bài luận cũng đã nửa đêm và Kate đi ngủ từ lâu. Tôi về phòng, mệt lả nhưng hài lòng vì đã hoàn tất được bao nhiêu việcột ngày đầu tuần.

[1] Một tiểu thuyết kinh điển của văn học Anh, tên đầy đủ là Tess of the d’Urbervilles: A Pure Woman Faithfully Presented (tạm dịch “Tess của dòng họ d’Urbervilles: Chuyện kể chân thật về một người đàn bà đức hạnh”). Tác phẩm của Thomas Hardy, xuất bản lần đầu năm 1891.

Trên chiếc giường sắt sơn trắng, tôi nằm cuộn trong tấm chăn của mẹ, nhắm mắt lại và thả mình vào giấc ngủ. Đêm ấy, tôi mơ thấy những chốn tối đen, những mảng sàn trắng lạnh ngắt, u ám và một đôi mắt xám.

SUỐT NHỮNG NGÀY NGHỈ còn lại, tôi túi bụi với việc học và làm thêm ở Clayton. Kate cũng bận. Cô ấy vừa phải biên tập lại bản thảo cuối của tờ báo để trình tổng biên tập mới, vừa phải chạy đua với kỳ thi tốt nghiệp. Đến thứ Tư, Kate có vẻ khỏi ốm và đã chui ra khỏi bộ pyjama len-hồng-rất-nhiều-thở. Tôi gọi để hỏi thăm mẹ đang ở Georgia nhưng bà cũng chỉ chúc tôi thi may mắn rồi tiếp tục nói về việc sản xuất nền, vụ đầu tư mạo hiểm mới nhất của mẹ – những phi vụ làm ăn không ngừng là tất cả đối với bà. Thật ra, mẹ tôi chỉ muốn làm gì đó để tiêu cho hết thời gian thừa thãi nhưng mẹ chỉ có sự kiên nhẫn của chú cá vàng. Cứ mỗi tuần bà lại thấy có gì đó mới, hấp dẫn hơn. Bà khiến tôi lo lắng. Tôi chỉ mong bà không thể chấp cả ngôi nhà đang ở cho phi vụ làm ăn này. Tôi cũng mong được Bob – ông chồng mới nhưng rất lớn tuổi của mẹ – nhận ra tôi đã không còn ở đó nên cần quan tâm đến bà nhiều hơn. Có vẻ như vị thế của được Bob vững chắc hơn Ông Chồng Thứ Ba của mẹ rất nhiều.

“Công việc của con thì sao, Ana?”

Tôi ngần ngại một lúc khiến bà càng sốt sắng.

“Tốt ạ.”

“Sao thế Ana? Con đang gặp gỡ ai à?” Oái, sao mẹ lại hỏi thế? Giọng bà đầy phấn khởi.

“Không đâu, mẹ. Nếu có, con đã kể mẹ nghe đầu tiên.”

“Ana con yêu, con nên ra ngoài gặp gỡ người này người kia. Con làm mẹ lo đấy.”

“Mẹ, con vẫn ổn mà. Được Bob thế nào ạ?” Vẫn như mọi lần, chiêu đánh trống lảng luôn hiệu quả.

Tối đó, tôi gọi điện cho được Ray, ông Chồng Thứ Hai của mẹ, người tôi xem như cha và vẫn đang mang họ ông. Chúng tôi nói chuyện rất nhanh. Thật ra, cũng không giống một cuộc nói chuyện lắm, chỉ có tôi thăm hỏi, còn ông đáp lại bằng những tiếng ậm ừ trầm trầm. Được Ray không giỏi nói chuyện. Nhưng ông còn sống, vẫn xem đá bóng trên ti-vi (nếu không, sẽ đi chơi bowling, câu cá hoặc đóng bàn ghế). Được Ray là một thợ mộc lành nghề và nhờ ông, tôi sống sâu sắc hơn. Mọi chuyện ở chỗ được vẫn ổn.

TỐI THỨ SÁU, khi Kate và tôi đang bàn nhau xem nên làm gì – cả hai đứa đều thèm thoát khỏi việc học, khỏi việc làm thêm, khỏi tờ báo sinh viên – thì chuông cửa reo. José đến, mang theo một chai sâm banh.

“José! Cậu đến đúng lúc quá!” Tôi ôm chầm lấy cậu. “Vào nhà đã.”

José là cậu bạn đầu tiên tôi gặp khi đến WSU, lúc đó, tôi lạc lõng và cô đơn. Chúng tôi tâm đầu ý hợp và kết bạn cho đến tận bây giờ. Cả hai không chỉ hài hước mà được Ray của tôi và bố của José lại còn ở cùng đơn vị khi trong quân ngũ. Nhờ chúng tôi, hai ông bố lại tìm được bạn cũ.

José học về kỹ thuật và là người đầu tiên trong gia đình học đại học. Cậu ấy cực kỳ thông minh nhưng dành hết đam mê cho nhiếp ảnh. José có con mắt săn ảnh đại tài.

“Tớ có tin mới đây.” Cậu cười toét miệng, đôi mắt đen sáng lấp lánh.

“Đừng nói với tớ là cậu sắp được đuổi học vào tuần sau đấy nhé.” Tôi trêu. José vờ làm mặt giận.

“Tháng sau Portland Place Gallery sẽ triển lãm ảnh của tớ.”

“Trời ơi! Chúc mừng cậu!” Tôi reo lên ôm choàng lấy José lần nữa. Kate cũng cười rạng rỡ.

“Đi thôi, José! Tin này phải cho lên báo mới được. Các người toàn khiến biên tập viên phải thay trang phút chót vào chiều thứ Sáu.” Kate vờ làm mặt phiền hà.

“Ăn mừng nào! Cậu đi cùng tớ đến lễ khai trương nhé.” José vừa nói vừa nhìn tôi, mặt tôi đỏ lên. “Cả hai cậu chứ, dĩ nhiên rồi.” José tiếp lời, thoáng bối rối nhìn Kate.

José và tôi là bạn thân nhưng tự thâm tâm, tôi vẫn biết José còn mong đợi điều gì đó sâu sắc hơn. Cậu ấy đáng yêu và vui tính, chỉ là cậu ấy không dành cho tôi. Với tôi, José giống một người anh trai mà tôi luôn ao ước. Katherine cứ trêu rằng tôi bị khiếm khuyết gen-cần-có-bạn-trai nhưng chẳng qua là tôi chưa gặp người... phù hợp khiến tôi bị lười cuốn, dù phần nào đó trong tôi vẫn luôn mong đợi một bạch mã hoàng tử, chờ khoảnh khắc sét đánh, khoảnh khắc đứng đồng lứa ngồi đồng than.

Thỉnh thoảng, tôi cũng tự hỏi mình có bình thường không. Hay việc dành quá nhiều thời gian để đọc về những nhân vật lãng mạn trong văn chương khiến người tình lý tưởng và sự trông đợi của tôi cách thực tế quá xa. Nhưng quả thật là chưa một ai khiến tôi có cảm giác ấy.

Cho đến rất gần đây, Tiềm Thức chợt thì thầm bằng giọng khe khẽ, lạnh tanh. Không! Tôi lập tức xua giọng nói ấy ra khỏi đầu. Tôi đang ở đây chứ không phải ở đó, nhất là sau cuộc phỏng vấn đáng nguyên rủa. Ngài có đồng tính không, ngài Grey? Tôi cau mặt. Tôi nhận ra sau lần gặp ấy, anh ta có mặt trong hầu hết các giấc mơ của mình nhưng chủ yếu chỉ vì anh ta đã góp phần tạo một kinh nghiệm thương đau trong đời mà tôi muốn tẩy xóa, chắc chắn.

Tôi quan sát José khui sâm banh. Cậu ấy cao, trong chiếc quần jean và áo thun, đôi vai cậu rộng mở, cơ bắp rắn chắc, làn da nâu bóng, tóc đen và đôi mắt nồng nàn. José quả rất hấp dẫn nhưng cậu ấy vẫn chỉ gọi cho tôi thông điệp rằng: Chúng mình là bạn. Cái nút bật mở, vang lên một tiếng, José ngẩng lên mỉm cười.

THỨ BẢY Ở SIÊU THỊ quả là cơn ác mộng. Chúng tôi bị bủa vây ở gian hàng Đồ TRANG TRÍ bởi nhu cầu làm đẹp nhà cửa đang tăng mạnh, ông bà Clayton, John, Patrick – hai cậu phụ việc bán thời gian – và tôi không ngớt quay vòng vòng với khách hàng. Mãi đến giờ cơm trưa mới có một lúc vắng người, tôi ngồi sau đồng hồ sách ở quầy thu ngân nhai bánh mì, bà Clayton đến, dặn tôi kiểm tra lại các đơn đặt hàng. Thế là lại công việc, tôi kiểm tra các mã hàng trong catalogue, đối chiếu xem những món nào chúng tôi cần và những món nào cửa hàng đã đặt mua, mắt tôi lia như thoi giữa sổ đặt hàng và màn hình máy tính để đảm bảo rằng số liệu cả hai phải khớp nhau. Thế rồi, không hiểu vì sao, tôi nhìn lên... và nhận ra mình đang bị đôi mắt xám sẫm của Christian Grey nuốt chửng. Anh ta đứng đó, trước quầy thu ngân, nhìn tôi chăm chú.

Tim tôi rớt nhịp.

“Cô Steele. Một bất ngờ thú vị.” Ánh nhìn của anh ta vẫn quyết đoán và sâu thẳm.

Trời ơi. Anh ta đang làm cái quái quỷ gì ở đây, nhìn như người đang sẵn sàng để đi đâu đó, tóc ngay nếp, chiếc áo len chui đầu, quần jean và giày đi bộ? Tôi đoán miệng mình đang há hốc, đầu trống rỗng và lạc cả giọng nói.

Tất cả những gì tôi làm được là nỗ lực thều thào.

“Ngài Grey.”

Bóng một nụ cười thoáng qua trên môi, đôi mắt anh ta lấp lánh tia giễu cợt như thể sắp sửa được thưởng thức một trò tiêu khiển dành riêng mình.

“Tôi có chút việc ở quanh đây.” Hình như anh ta đang giải thích. “Tôi cần mua dự trữ vài thứ. Cũng là một cách hay để gặp lại cô.” Giọng nói rất ấm, như một miếng chocolate đen đang tan chảy trong kẹo mềm caramen hay... thứ gì đó tựa tựa thế.

Tôi lắc đầu tự trấn tĩnh lại. Nhịp tim tôi nhảy điên loạn và chẳng biết vì sao tôi cứ liên tục đổ mồ hôi dưới sự quan sát chăm chú của anh ta. Tôi hoàn toàn chìm đắm trong cái nhìn của người đứng trước mặt mình. Trí nhớ của tôi quả đã không công bằng với người này. Anh ta không hẳn ưa nhìn – anh ta là biểu tượng cho vẻ đẹp rất đàn ông, thật kinh ngạc, và anh ta đang hiện diện tại đây. Ngay tại Cửa hàng Gia dụng Clayton. Không thể tưởng tượng nổi. Cuối cùng, các chức năng nhận thức trong tôi bắt đầu tái hoạt động và kết nối được với phần còn lại của cơ thể.

“Ana. Tôi tên Ana. Tôi có thể giúp gì cho ngài được, ngài Grey?” Tôi nói nhỏ.

Anh ta mỉm cười và một lần nữa, vẻ mặt ấy như thể đang nắm giữ một bí mật nào đó. Quả thật bối rối. Tôi hít thật sâu, lấy lại tác phong chuyên nghiệp của một tôi-đã-làm-việc-ở-cửa-hàng-này-nhiều-năm rồi. Mình có thể làm được.

“Tôi cần một vài thứ. Bắt đầu với nút buộc nào.” Anh ta đáp, vẻ mặt vừa bình thản vừa thích thú.

Nút buộc?

“Cửa hàng có nhiều loại, kích thước khác nhau. Tôi đưa ngài đi xem nhé?” Tôi trả lời, giọng mềm mỏng và không hề lo lắng. Cố lên Steele.

Một vết gợn thoáng qua đôi mày rất đẹp của Grey. Anh ta đáp.

“Vâng, mời cô dẫn đường, cô Steele.”

Tôi làm ra vẻ thật thản nhiên khi bước ra khỏi quầy thu ngân nhưng kỳ thực, vô cùng thận trọng để tránh không vấp ngã lần nữa, nhất là khi cả hai chân tôi hiện giờ đều mềm nhũn như thạch Jell-O. Tôi mừng thầm là sáng nay mình đã mặc chiếc quần jean ưng ý nhất.

“Nút buộc ở quầy dụng cụ điện, dãy số tám.” Giọng tôi rõ ràng. Tôi liếc nhìn anh ta và lập tức hối hận ngay. Trời ạ, anh ta sáng ngời ngời.

“Mời cô đi trước.” Anh ta đáp, bàn tay nhẹ phác một cử chỉ, bàn tay với những ngón dài, dường như được chăm sóc kỹ lưỡng lắm đây.

Có gì đó trong cổ họng tôi cứ muốn trào ngược trở lên, tim thất lại, tôi chuyển hướng sang lối đi đến khu điện gia dụng. Tại sao anh ta đến Portland? Tại sao lại là ở đây, Clayton? Dường như một mẩu não tí hon nào đó, lâu nay đã bị quên lãng – có lẽ là phần cuối của hành não, nơi Tiềm Thức trú ngụ – chợt lóe lên: Anh ta đến đây để gặp đây. Không đời nào. Tôi đập tắt ý nghĩ đó lập tức. Tại sao người đàn ông điển trai, quyền lực và lịch thiệp này lại muốn gặp tôi kia chứ? Tôi vút tia suy nghĩ điên kia ra khỏi đầu mình.

“Ngài đến Portland có công việc?” Tôi hỏi, âm vực có vẻ quá cao, như thể vừa bị kẹt tay vào cửa hay gì đó tương tự. Trời ơi, lạnh lùng lên, Ana.

“Tôi đến thăm khoa nông nghiệp của WSU, ở Vancouver. Tôi đang tài trợ cho vài dự án nghiên cứu về việc luân canh và chất đất.” Anh ta đáp rành rọt. Thấy chưa? Tưởng đến đây để gặp cậu cơ đấy? Tiềm Thức reo lên, đắc thắng và chua ngoa. Tôi đổ mồ hôi với mớ suy nghĩ lơ ngơ và gốc gác của mình.

“Cho dự án lương thực thế giới của ngài?” Tôi đùa.

“Đại loại thế.” Anh ta thừa nhận, môi khẽ nhếch lên cười khẩy.

Anh ta đưa mắt tìm các chốt nút buộc trên kệ hàng. Rồi anh ta sẽ làm gì với đồng của nợ chốt buộc này? Không cách gì hình dung được người đàn ông này dùng móng tay vào việc gì. Ngón tay anh ta rà theo những sản phẩm đang trưng trên kệ và vì một lý do nào đó không thể giải thích được, tôi không dám nhìn theo ngón tay ấy. Anh ta dừng lại và cầm lấy một túi dây.

“Cái này được đấy.” Anh ta nói với một nụ cười đầy bí hiểm trên môi.

“Ngài còn cần gì nữa không?”

“Cho tôi bằng dãn đa dụng.”

Bằng dãn?

“Ngài đang trang trí nhà?” Những lời ấy cứ vọt ra khỏi miệng trước khi tôi kịp ngăn chúng lại. Tất nhiên là anh ta sẽ thuê người làm hoặc nếu không thì cũng có hẳn một đội trang trí nhà ỉnh.

“Không phải để trang trí.” Anh ta đáp nhanh, rồi nhếch môi, tôi cảm thấy khó chịu như thể đang bị cười nhạo.

Mình buồn cười lắm à? Trông rất buồn cười à?

“Lối này.” Tôi bối rối. “Bằng dính nằm ở dây hàng trang trí.”

Tôi liếc ra sau xem hẳn có theo kịp không.

“Cô làm ở đây chắc lâu rồi nhỉ?”

Giọng anh ta trầm ấm, mắt nhìn tôi rất chăm chú. Tôi đỏ mặt. Người đàn ông này làm quái gì mà khiến tôi bối rối đến thế? Tôi thấy mình như thiếu nữ mười bốn tuổi, tay chân thừa thãi, lông nga lông ngóng. Nhìn phía trước, Steele!

“Được bốn năm rồi.”

Tôi đáp khi chúng tôi đến đứng dây hàng. Để tự làm mình xao nhãng, tôi cúi xuống chọn ra hai loại bằng dính kích cỡ khác nhau.

“Tôi lấy loại này.”

Grey nói khẽ, chỉ vào cuộn lớn hơn trong hai cuộn tôi đưa. Ngón tay chúng tôi phớt qua nhau trong một tích tắc và dòng điện, lại dòng điện ấy, khiến tôi giật bắn như vừa chạm phải dây điện hở. Tôi buộc phải thở mạnh khi dòng năng lượng cứ dồn thúc xuống một chỗ nào đó sâu thẳm, không thể xác định trong bụng mình. Quá bối rối, tôi quờ quạng núp lấy sự thăng bằng bằng giọng nói to và còn thở dồn:

“Ngài cần gì nữa không?”

Mắt anh ta khẽ nhướng lên.

“Tôi nghĩ là dây thường.” Giọng anh ta cũng như tôi, to và rõ.

“Lối này.” Tôi cúi mặt xoay người để giấu khuôn mặt lại đồ lụng và bước nhanh về dây hàng.

“Ngài sẽ chọn loại dây nào? Chúng tôi có loại thường sợi nhỏ chất liệu tự nhiên và nhân tạo... dây đôi... thường kim loại.” Thái độ của anh ta cùng đôi mắt sâu hút khiến tôi ngắc ngứ. Trời ơi!

“Tôi sẽ lấy khoảng năm mét loại thường nhỏ tự nhiên.”

Tôi với lấy dây bằng những ngón tay run run, đo lấy năm mét trong khi vẫn ý thức rằng ánh mắt xám như đang thiêu đốt mình. Tôi không dám nhìn anh ta. Trời ạ, tôi không còn thấy chút tự chủ nào nữa thì phải? Rút con dao Stanley giấu ở túi sau quần jeans, tôi cắt dây, cuộn chặt, rồi gút lại bằng một nút thắt. Chẳng hiểu nhờ phép màu nào mà tôi không tự cắt vào tay mình.

“Cô từng là hướng đạo sinh à?” Anh ta hỏi, đôi môi như tạc, quynh rữ, nhẹ cong lên một cách vui thích. Đừng nhìn đôi môi đó!

“Tôi không hợp với các hoạt động tập thể, thưa ngài Grey.”

Anh ta nhướng mày.

“Vậy cô thích gì, Anastasia?”

Anh ta hỏi bằng giọng dịu dàng, nụ cười bí ẩn lại xuất hiện. Tôi nhìn về thần thờ, không biết cách nào để bày tỏ mình. Tôi đang trôi dập dềnh trên một dải lục địa. Cố lạnh lùng lên Ana, Tiềm Thức bị tra tấn, đang van vỉ còn đôi chân tôi thì cứ nhũn ra.

“Sách ă.” Tôi đáp khê nhưng tiềm thức thì gào lên: “Ngài! Chính ngài đấy!” Tôi lập tức đóng sập nó lại, xấu hổ rằng trong đầu mình lại có những ý nghĩ quái gở.

“Cô thích loại sách nào?” Anh ta hơi nghiêng đầu chờ đợi. Sao lại có thể quyến rũ đến thế?

“À thì cũng chỉ sách phổ thông, sách cổ điển, chủ yếu là văn học Anh.”

Anh ta vâng vè cầm bằng ngón trỏ dài và ngón cái, như thể đang trầm tư về câu trả lời của tôi. Hoặc đơn giản, có thể chỉ vì anh ta thấy chán nản và đang tìm cách che giấu điều đó.

“Ngài còn cần gì nữa không?” Tôi phải dừng đề tài này lại thôi, những ngón tay trên khuôn mặt ấy càng lúc càng mê hoặc.

“Tôi cũng không biết nữa. Cô có đề nghị thêm gì không?”

Tôi sẽ đề nghị gì ư? Tôi thậm chí còn không biết là anh ta đang làm gì cơ mà.

“Để tự làm ă?”

Anh ta gật đầu, đôi mắt tinh quái lém lỉnh. Tôi đỏ mặt, ánh mắt bỗng dừng lại xuống chiếc quần jean bó của anh ta.

“Áo khoác lao động.” Tôi đáp, thật ra, tôi còn không biết mình đang nói gì.

Anh ta nhướn mày, vẫn đầy thích thú.

“Có lẽ ngài không muốn làm hỏng quần áo.” Tôi phác một cử chỉ vô tình về phía chiếc quần jean.

“Có thể tôi cởi đồ ra khi làm.” Anh ta nhếch miệng giễu cợt.

“Ừm.” Tôi thấy hai má mình lại đổi màu lần nữa.

Giờ thì chắc đã thành màu của đồ lụng. Ngưng nói chuyện. Ngưng nói chuyện NGAY.

“Tôi sẽ mua vài chiếc áo khoác. Đúng là không nên làm hỏng quần áo.” Anh ta thờ ơ đáp.

Tôi cố xua hình ảnh người đàn ông không mặc quần jean ra khỏi tâm trí.

“Ngài còn cần thêm gì không?” Tôi lạc giọng khi trao cho anh ta mấy chiếc tạp dề xanh.

Anh ta tặng lời câu hỏi.

“Bài báo đến đâu rồi?”

Cuối cùng, sau những câu nói đầy bóng gió, anh ta đã hỏi tôi câu dễ nhất trong cuộc nói chuyện đa nghĩa mập mờ này, một câu mà tôi biết trả lời thế nào. Tôi bám lấy nó, bằng cả hai tay, như bám lấy bè cứu hộ và trả lời thật lòng.

“Tôi không viết bài ă, Katherine đang viết. Kavanagh ă mà. Bạn cùng phòng với tôi, cô ă mới là tác giả. Cô ă rất hăm hở với bài phỏng vấn. Kavanagh là biên tập viên của báo và nếu không được làm bài phỏng vấn, cô ă suy sụp mất.” Tôi cảm thấy giống như ai đó đang trả oxy lại ình, cuối cùng, cuộc nói chuyện cũng tìm được một đề tài thông thường. “Điều duy nhất làm cô ă lo là không có bức ảnh nào của ngài cả.”

“Cô ta cần loại ảnh nào?”

Ồ, điều này thì tôi không thể quyết định. Tôi lắc đầu tỏ ý mình không biết.

“Được rồi, tôi vẫn ở quanh đây mà. Có thể, ngày mai...”

“Ngài sẵn lòng chụp ảnh nhé?” Giọng tôi lại tíu tít. Kate sẽ vọt thẳng lên tầng thiên đường thứ bảy nếu tôi làm được chuyện này. Và ngày mai cậu sẽ được gặp lại anh ă lần nữa, cái phần đen tối trong góc nào thì thăm chiêu dụ. Tôi gạt đi suy nghĩ đó, cái ý nghĩ ngốc nghếch và ngớ ngẩn...

“Kate sẽ rất mừng – nếu chúng tôi tìm được một người chụp ảnh.”

Tôi vui đến nỗi cười toét miệng. Mối anh ta hé mở, như thể đang hít sâu một hơi dài và chớp mắt. Trong một phần trăm giây, có vẻ anh ta chơi với hay thế nào đó, và rồi trái đất lại quay quanh trục của nó, những mảng lục địa trôi dạt lại vào vị trí mới.

Trời ơi. Cái vẻ bối rối của Christian Grey.

“Bảo tôi biết kế hoạch ngày mai.” Anh ta rút ví từ túi quần sau ra. “Danh thiếp của tôi. Có số di động trên đó. Cô nên gọi cho tôi trước mười giờ sáng mai.”

“Được ạ.” Tôi cười toét miệng với anh ta. Kate sẽ phát điên lên mất.

“Ana.”

Paul hiện ra ở đầu kia của quầy hàng. Cậu ấy là em út của ông Clayton. Tôi có nghe nói Paul đã từ Princeton về nhưng không ngờ sẽ được gặp cậu hôm nay.

“À, tôi xin phép một phút, ngài Grey.” Grey nhíu mày khi tôi quay đi.

Paul và tôi vốn là bạn thân, nhất là trong thời điểm kỳ lạ này, khi tôi đang phải tiếp xúc với cỗ máy kiểm soát Grey giàu có, quyền lực và quyền rũ xuất chúng, thật vui sướng khi được nói chuyện với một người bình thường. Paul bắt ngờ ôm chầm khiến tôi sửng sốt.

“Chào Ana, gặp cậu mừng quá!” Paul nồng nhiệt.

“Chào Paul, vẫn khỏe chứ? về dự sinh nhật của anh trai phải không?”

“Ừ. Trông cậu tốt đấy Ana, rất tuyệt.” Paul vừa cười toe, vừa với tay giữ vai tôi như đang kiểm tra, rồi cậu ấy choàng một tay qua vai, lôi tôi lệch théch và bối rối về phía cậu. Gặp Paul lúc nào cũng vui nhưng cậu ấy không bỏ được cái tật thân mật quá đáng như vậy.

Khi tôi liếc về phía Grey, thấy anh ta đang nhìn chúng tôi như điều hâu, đôi mắt tối sầm và đáng sợ, miệng mím lại thành một đường sắc lạnh. Từ một khách hàng kỹ lưỡng, anh ta thoát biến thành người khác – một người lạnh lùng và xa cách.

“Paul, tớ đang có khách, người cậu cũng nên gặp đấy.” Tôi nói, cố dập tắt sự khó chịu vừa chợt bắt gặp qua biểu hiện của Grey. Tôi kéo Paul đến trước mặt hắn, cả hai nhìn nhau thăm dò. Không khí đột nhiên lạnh tanh.

“Ừm, Paul, đây là Christian Grey. Ngài Grey, đây là Paul Clayton. Anh trai cậu ấy là chủ ở đây.” Không hiểu sao tôi cảm thấy cần phải giải thích thêm chút nữa.

“Tôi biết Paul từ khi làm việc ở Clayton, dù không thường gặp nhau lắm. Cậu ấy mới từ Princeton về, Paul học quản trị kinh doanh ở đó.” Tôi lúng búng... Dừng lại ngay!

“Chào anh Clayton.” Grey chìa tay ra, cái nhìn không đoán nổi.

“Chào ngài Grey.” Paul bắt tay. “Khoan nào, không phải Christian Grey đó chứ? Của Grey Enterprise Holdings?” Chưa đến một phần ngàn giây, Paul hầu như bàng hoàng. Grey mỉm cười lịch sự nhưng đôi mắt thì không.

“Chà, tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

“Đã có Anastasia rồi, anh Clayton. Cô ấy rất chu đáo.” Cử chỉ của anh ta bình thản nhưng những lời anh ta nói... cứ như đang hướng về một điều gì đó hoàn toàn khác. Thật mờ ám.

“Tốt quá.” Paul đáp. “Gặp cậu sau nhé, Ana.”

“Chắc chắn, Paul.” Tôi nhìn theo bóng cậu ấy đi khuất vào kho. “Ngài cần gì thêm không ngài Grey?”

“Thế này đủ rồi.” Giọng anh ta sắc và lạnh. Khỉ gió... tôi đã làm gì méch lòng anh ta ư? Tôi quay lại, hướng về phía quầy. Có chuyện gì với anh ta thế?

Tôi tính tiền đây, áo choàng, băng dính và các nút buộc.

“Tổng cộng là bốn mươi ba đô la.” Tôi ngược nhìn Grey và ước gì mình đừng làm thế. Anh ta đang chăm chú quan sát tôi. Thật buồn rầu.

“Ngài cần túi xách không?” Tôi hỏi khi nhận thẻ tín dụng.

“Có, Anastasia.” Lưỡi anh ta ve vuốt tên tôi và một lần nữa, tim tôi đập loạn xạ. Không thở nổi. Tôi hấp tấp cho tất cả món hàng vào túi nhựa.

“Cô sẽ gọi cho tôi nếu sắp xếp được buổi chụp hình chứ?” Công việc vẫn là trên hết. Tôi gật đầu, lại mất giọng lần nữa, tay trả thẻ tín dụng cho anh ta.

“Tốt, mai nhé, nếu được.” Anh ta định bước rồi dừng lại. “À, Anastasia, tôi mừng vì cô Kavanagh đã không đi phỏng vấn.” Anh ta mỉm cười, sai những bước mạnh mẽ ra khỏi cửa hàng, quấy túi nhựa trên vai, bỏ lại tôi phía sau, run rẩy bởi những kích thích hỗn loạn. Tôi nhìn trần trối hết mấy phút vào cánh cửa đã đóng, cánh cửa mà anh ta đã bước qua trước khi tôi kịp hoàn hồn và rơi về trái đất.

Được rồi – mình thích người đàn ông này. Thế là, tôi tự thú với chính mình. Tôi không thể chạy trốn cảm xúc của mình thêm nữa. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thế này. Anh ấy quyến rũ, cực kỳ quyến rũ. Nhưng lý do ấy thậm chí còn không phải là lý do nữa, tôi biết, một nỗi ân hận ngọt đắng dấy lên khi tôi thở dài. Chỉ là tình cờ nhưng anh ấy đã ở đây. Chắc chắn tôi vẫn có thể ngưỡng mộ anh ấy từ xa. Sẽ không ai bị tổn thương khi có một khoảng cách như thế. Và nếu tìm được một thợ chụp ảnh, tôi còn có thể nghiêm túc bày tỏ sự ngưỡng mộ vào ngày mai. Tôi cần môi trường tượng và nhận ra mình đang cười như một cô học sinh trung học. Phải gọi cho Kate và sắp xếp một buổi chụp ảnh đã.

4. Chương 3

Chương 3

Kate sướng lịm.

“Nhưng tại sao anh ta lại đến Clayton?” Nỗi tò mò của Kate tuôn qua điện thoại. Tôi đang nép trong góc nhà kho, cố giữ cho giọng mình thật tự nhiên. “Anh ta đang ở vùng này.”

“Không có lẽ trùng hợp đến thế, Ana. Cậu không nghĩ anh ta đến để gặp cậu à?” Tim tôi chột nháy dựng lên trước gợi ý ấy nhưng chỉ là nỗi sung sướng trong khoảnh khắc. Thực tế ảm đạm, thất vọng là anh ta chỉ đến đây vì công việc.

“Anh ta đến thăm khoa nông nghiệp của WSU. Anh ta đang tài trợ dự án ở đây.” Tôi đáp.

“Ừ, phải rồi. Khoa đó được 2,5 triệu đô la tài trợ.”

Ồ.

“Sao cậu biết?”

“Ana, tớ là phóng viên mà. Tớ phải viết về anh chàng này. Công việc của tớ mà.”

“Được rồi, Carla Bernstein[2], đừng la toáng lên. Cậu có muốn chụp ảnh không?”

[2] Một cây bút phóng sự điều tra nổi tiếng của Mỹ, trực tiếp điều tra và nổi tiếng khi phanh phui vụ Watergate.

“Tất nhiên tớ muốn chứ. Vấn đề là ai sẽ chụp và chụp ở đâu?”

“Tụi mình sẽ báo cho anh ta biết chỗ nào. Anh ta bảo đang ở quanh khu này thôi.”

“Cậu liên hệ với anh ta được á?”

“Tớ có số di động.”

Kate truy hỏi. “Cái kẻ giàu có nhất, khó gặp nhất, bí ẩn nhất bang Washington đưa cậu số di động của anh ta hả?”

“À... ừ.”

“Ana. Anh ta thích cậu. Nhất định là thế rồi.” Kate nói thật chậm.

“Kate, anh ta chỉ cố tỏ ra tử tế thôi.” Khi nói ra điều đó, tôi hoàn toàn biết mình nói dối, Christian Grey không tử tế chút nào. Có thể, anh ta chỉ lịch sự. Một giọng thì trầm khe khẽ, biết đâu Kate đúng. Đầu tôi nhói lên với ý nghĩ có thể, chỉ có thể thôi, anh ta thích mình. Chẳng phải anh ta cũng nói rằng vui vì Kate đã không đi phỏng vấn đó sao. Tôi ôm mình trong một niềm sung sướng thầm lặng, lắc lư qua lại, tận hưởng cảm giác có thể là anh ta cũng yêu mình. Giọng Kate mang tôi về thực tại.

“Tôi không biết ai sẽ chụp ảnh bây giờ. Levi, anh chàng hay chụp ảnh cho bọn mình ấy, thì không được rồi. Cậu ấy đang nghỉ cuối tuần ở thác Idaho. Nếu biết đã tuột mất cơ hội chụp ảnh ột trong những ông chủ hàng đầu nước Mỹ, chắc cậu ấy sẽ vãi ra quần mất.”

“Hmm... thế José được không?”

“Tốt! Cậu nói với José nhé, cậu bảo gì nó cũng làm. Sau đó gọi cho Grey và hỏi xem anh ta muốn chụp ở đâu.” Kate có vẻ hấp tấp khi nói về José.

“Tôi nghĩ cậu nên gọi cho anh ta.”

“Ai, José á?” Kate đốp lại.

“Không, Grey ấy.”

“Ana, đây là mối quan hệ của cậu.”

“Mối quan hệ?” Tôi lên giọng cao hơn bình thường cả một quãng. “Tôi có biết gì về anh ta đâu.”

“Ít nhất cậu cũng gặp rồi.” Giọng Kate sắc lẹm. “Mà có vẻ như anh ta còn muốn tìm hiểu cậu cơ. Ana, gọi đi.” Kate gắt rồi cúp máy. Thỉnh thoảng nó ư ra lệnh kiểu ấy. Tôi nhăn mặt, thè lưỡi với chiếc điện thoại.

Tôi vừa gửi tin nhắn cho José xong thì Paul vào, tìm giấy ráp.

“Ngoài kia đang bận lắm đấy Ana.” Cậu ta nói nhẹ nhàng.

“À, ừ, xin lỗi.” Tôi dợm quay đi.

“Vậy, làm thế nào cậu quen với Christian Grey?” Giọng cậu ta cố làm ra vẻ bình thản.

“Tôi phải phỏng vấn anh ta cho tờ báo sinh viên. Kate bị ốm.” Tôi nhún vai, cố giữ cho giọng thật bình thường để cậu ta hiểu rằng tôi cũng chẳng giỏi gì hơn cậu ta cả.

“Christian Grey ở Clayton. Thật không tin nổi.” Paul khịt mũi, ngạc nhiên. Cậu lắc đầu như cho qua việc ấy. “Nhân tiện, muốn làm một ly với tôi tối nay không?”

Bất cứ lúc nào về nhà, cậu ta cũng đòi hẹn hò với tôi và tôi đều trả lời không. Thành thông lệ rồi. Hơn nữa, tôi không nghĩ hẹn hò với em của sếp là điều hay. Paul có vẻ đáng yêu của mọi-anh-chàng-hàng-xóm-kiểu-Mỹ nhưng không thể là một nhân vật văn học, dẫu có cổ tượng tượng đến mấy. Còn Grey? Cô Nàng Tiềm Thức nhướn mày hỏi. Tôi đóng mắt ả lại.

“Chẳng phải cậu sẽ có bữa cơm sum họp hay gì đó với anh trai sao?”

“Đó là tối mai.”

“Chắc lúc khác thôi Paul. Tối nay tôi phải học. Tuần sau thi tốt nghiệp rồi.”

“Ana, rồi cũng đến lúc cậu phải đồng ý thôi.” Cậu ta mỉm cười khi tôi lách qua cửa kho.

“NHƯNG TÔI CHỤP CẢNH, Ana, chứ không phải người.” José rên rỉ.

“José, làm ơn đi mà.” Tôi năn nỉ. Tôi đi tới đi lui trong phòng khách, tay nắm chặt điện thoại, mắt nhìn xa xăm qua cửa sổ, ánh chiều đang nhạt dần.

“Đưa tớ.” Kate chớp lấy điện thoại trong tay tôi, mái tóc vàng đỏ mượt mà tung ra trên vai.

“Nghe này, José Rodriguez, nếu cậu muốn có báo biểu trong buổi khai mạc triển lãm thì ngày mai đi chụp hình cho bọn tớ, rõ chưa?” Kate có thể cứng rắn đến mức đó. “Được rồi. Ana sẽ báo cho cậu địa điểm và thời gian. Gặp cậu ngày mai.” Kate dập điện thoại.

“Xong. Giờ phải xem chụp ở đâu và khi nào. Gọi anh ta đi.” Kate chìa điện thoại cho tôi. Bao tử tôi cuộn lên một cái. “Gọi Grey ấy, làm đi.”

Tôi nhìn mặt với Kate rồi với tay lấy ví, tìm danh thiếp của Grey. Tôi thở thật chậm và sâu, ngón tay run run khi lần bấm số.

Anh ta trả lời khi điện thoại đổ đến tiếng thứ hai. Giọng nói sắc, điềm tĩnh và lạnh lùng.

“Grey.”

“Ừm... ngài Grey? Ana Steele đây ạ.” Tôi không nhận ra giọng mình nữa. Căng thẳng. Một khoảng dừng. Lòng tôi run lên bần bật.

“Cô Steele. Rất vui vì cô đã gọi.” Anh ta đổi giọng. Có vẻ bất ngờ, tôi cảm thấy thế, và... thân mật – thậm chí, âu yếm. Tôi thở dồn, ngưng chín mặt. Bất chợt tôi nhận ra Katherine Kavanagh đang nhìn tôi chăm chăm, miệng há hốc, tôi lánh sang nhà bếp để tránh ánh nhìn như dò xét của Kate.

“À, chúng tôi định chụp hình cho bài báo.” Thở, Ana, thở nào. Không khí trong lồng ngực như tắc nghẽn. “Ngày mai được không ạ? Ở đâu thuận tiện cho ngài?”

Tôi dường như nghe được cả tiếng cười bí hiểm trong điện thoại.

“Tôi đang ở Heathman Portland. Sáng mai, chín rưỡi được không?”

“Vâng ạ. Chúng tôi sẽ đến đó.” Tôi muốn nhảy cẫng và la lên thành tiếng như một đứa trẻ, chứ không phải một phụ nữ trưởng thành đã đủ tuổi đi bar và được phép uống rượu ở bang Washington.

“Tôi rất mong như thế, cô Steele.” Tôi hình dung ra tia nhìn bí ẩn của anh ta. Vì sao anh ta có thể làm cho bảy tiếng ngắn ngủi ấy trở thành một lời hứa chứa đựng từng đó vui sướng? Tôi cúp máy. Kate đang đứng trong nhà bếp, nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

“Anastasia Rose Steele. Cậu thích anh ta rồi. Tớ chưa bao giờ thấy hay nghe được cái kiểu rất... rất... hấp dẫn người khác như thế ở cậu trước đây. Cậu đỏ hết mặt rồi kìa.”

“Thôi đi Kate, lúc nào tớ chẳng đỏ mặt. Với tớ, anh ta là nguy cơ nghề nghiệp. Đừng đùa nữa.” Tôi gắt. Kate chớp mắt ngạc nhiên vì tôi rất hiếm khi nổi cáu, vậy là tôi xẹp xuống. “Tớ chỉ thấy... sợ thôi.”

“Heathman, hay đấy.” Kate nói. “Tớ sẽ gọi cho người quản lý và sắp xếp một chỗ chụp hình.”

“Tớ làm bữa điểm tâm đây. Rồi còn phải học nữa.” Tôi vẫn chưa hết cáu với Kate khi mở tủ chuẩn bị làm bữa.

TÔI BỒN CHỒN cả đêm, lăn qua trở lại, mơ thấy đôi mắt màu xám, áo khoác lao động, đôi chân dài, những ngón tay thon dài và những nơi không rõ là nơi nào tối, tối đen. Tôi choàng tỉnh hai lần trong đêm, tìm đập thỉnh thoảng. Tôi cáu kỉnh. Ừ, cứ ngủ ít đi, ngày mai trông mình sẽ tuyệt vời lắm đấy. Tôi đắm vào gối và cố nằm yên.

HEATHMAND NẦM Ở chính giữa khu trung tâm Portland. Tòa biệt thự bằng gạch nâu vô cùng ấn tượng này vừa kịp hoàn tất trước cuộc đại phá sản cuối thập niên 1920. José, Travis và tôi đi chung chiếc Beetle, Kate lái chiếc CLK bởi tất cả không thể nhét hết vào xe tôi được. Travis là bạn của José và hôm nay sẽ phụ trách ánh sáng. Kate đã được người quản lý sắp xếp ột phòng miễn phí để chụp hình trong sáng nay, đổi lại một dòng cảm ơn trên báo. Sau khi nói với tiếp tân rằng chúng tôi đến để chụp ảnh Christian Grey, CEO, căn phòng đã sắp xếp cho chúng tôi ngay tức khắc được đổi thành phòng cao cấp. Chỉ là phòng cao cấp diện tích vừa phải nhưng rõ ràng là bởi Grey đã thuê mất căn phòng to nhất của tòa nhà rồi. Một nhân viên marketing nhiệt tình đưa chúng tôi đi xem gian phòng – anh ta rất trẻ và không hiểu sao, vô cùng căng thẳng. Tôi đoán nhan sắc và điệu bộ tự tin của Kate khiến anh chàng thuần phục như bột nhào trong tay Kate. Phòng ốc ở đây trang nhã, hợp lý và nội thất sang trọng.

Chín giờ. Chúng tôi còn nửa tiếng để chuẩn bị. Kate bắt đầu bắt tay vào làm.

“José, tớ nghĩ chúng mình nên chụp đối diện với bức tường này, đồng ý nhé?” Khỏi cần José đồng ý. “Travis, dọn ghế đi. Ana, cậu bảo phục vụ mang nước uống lên được không? À, báo Grey biết tụi mình đang ở đây.”

Vâng, thưa bà. Kate rất độc đoán. Tôi liếc Kate nhưng rồi vẫn làm như nó nói.

Hơn nửa tiếng sau, Christian Grey bước vào phòng.

Trời ạ! Sơ mi trắng, mở cúc cổ, quần flannel xám ôm lấy hông. Mái tóc khó vào nếp vẫn còn ẩm nước. Miệng tôi khô đắng khi nhìn thấy anh ta... sao mà nóng bỏng. Một người đàn ông khoảng ngoài ba mươi, đầu dính, mặc đồng phục và cà vạt sẫm màu, chần chu, đi theo sau Grey, yên lặng đứng nép vào một góc. Anh ta điềm tĩnh lướt đôi mắt nâu một lượt qua chúng tôi.

“Cô Steele, ta lại gặp nhau.” Grey chìa tay ra, tôi bắt tay anh ta, chớp mắt liên hồi. Trời ơi... anh ta thật sự quá... Khi tay chúng tôi chạm nhau, tôi biết dòng điện tê tê sẽ xuất hiện, thiêu đốt tôi, làm mặt tôi đỏ bừng và hơi thở sẽ dồn dập như nổ vang.

“Ngài Grey, đây là cô Katherine Kavanagh.” Tôi nói, đưa tay giới thiệu Kate, lúc đó đang đứng sau tôi và nhìn thẳng Grey.

“Ồ, cô Kavanagh ngoan cường đây rồi. Chào cô.” Anh ta cười nhẹ, trông có vẻ vui vẻ thật. “Chắc cô đã khỏe hơn rồi phải không? Anastasia nói tuần trước cô ốm.”

“Tôi khỏe, cảm ơn ngài Grey.” Cô ấy bắt tay Grey thật chặt, không chút chớp mắt. Tôi tự nhắc mình rằng Kate được đào tạo trong một ngôi trường tư tốt nhất bang Washington. Gia đình cô ấy khá giả, Kate lớn lên tràn đầy vẻ tự tin và biết đích xác vị trí của mình trong thế giới này. Cô ấy không làm điều gì ngớ ngẩn. Tôi rất nể Kate.

“Cảm ơn ngài đã dành thời gian cho chuyện này.” Kate mỉm cười lịch sự và chuyên nghiệp.

“Tôi rất vui.” Anh ta trả lời, chuyển ánh nhìn sang tôi, thế là tôi đỏ mặt. Khỉ gió.

“Đây là José Rodriguez, phóng viên ảnh.” Tôi vừa giới thiệu vừa tươi cười với José lúc này đang đứng sau mình. Cậu đáp lại bằng một nụ cười trêu mến. Mắt cậu thật tuyệt khi hướng cái nhìn từ tôi sang Grey.

“Ngài Grey.” Cậu ta gật đầu.

“Anh Rodriguez.” Biểu hiện của Grey thay đổi, cũng như vậy, khi được giới thiệu với José.

“Giờ thì anh cần tôi làm gì nào?” Grey hỏi José mà nghe như đang thốt ra lời đe dọa. Thế nhưng Katherine không để José nhúng tay vào khâu này.

“Ngài Grey, mời ông vui lòng ngồi vào chỗ này. Cẩn thận dây đèn. Sau đó chúng ta sẽ chụp thêm vài tấm đứng.” Cô ấy đưa Grey đến chỗ chiếc ghế đối diện tường.

Travis bật đèn, ánh sáng làm Grey chói mắt, cậu lí nhí xin lỗi rồi lui lại phía sau cùng tôi xem José làm việc. José chụp mấy tấm không dùng chân máy, bảo Grey xoay hướng này, hướng kia, đổi tay rồi bỏ thông tay xuống. Dựng chân máy lên, José kiên nhẫn và rất tự nhiên chụp thêm vài tấm hình Grey đang ngồi nữa, mất khoảng hai mươi phút. Mong ước của tôi đã thành hiện thực: Tôi có thể đứng đây và ngắm nhìn Grey, khoảng cách không xa. Hai lần ánh mắt chúng tôi chạm nhau và tôi phải cố bứt mình ra khỏi ánh mắt bí ẩn ấy.

“Kiểu ngồi vậy là đủ.” Katherine nói dứt khoát. “Chúng ta chụp vài tấm đứng nhé, ngài Grey?”

Anh ta đứng lên và Travis vội vàng mang ghế đi chỗ khác. Lá chắn sáng trên chiếc Nikon của José lại tiếp tục bật lách kích.

Khoảng năm phút sau, José thông báo. “Đủ ảnh rồi.”

“Tuyệt.” Kate nói. “Cảm ơn một lần nữa, ngài Grey.” Cô ấy và José bắt tay Grey.

“Tôi rất mong được đọc bài báo, cô Kavanagh.” Grey nói rồi quay sang hỏi tôi, đang đứng cạnh cửa.

“Đi với tôi một đoạn nhé, cô Steele?”

“Vâng.” Tôi bấn loạn trả lời, lo lắng nhìn sang Kate, đang nhún vai với tôi. Phía sau Kate, José cau mặt.

“Chúc một ngày tốt lành.” Grey nói trong khi giữ cửa cho tôi bước ra.

Thiên đường địa ngục... chuyện gì nữa đây? Anh ta muốn gì? Tôi đợi Grey giữa hành lang khách sạn, bồn chồn không yên trong khi Grey bước khỏi phòng, theo sau là quý ngài Đầu Đình trong bộ quần áo vừa khít.

“Tôi sẽ gọi anh, Taylor.” Anh ta nói với Đầu Đình. Taylor bước lui lại cuối hành lang. Đôi mắt xám nồng nàn hướng sang tôi. Trời ạ... mình đã làm gì sai?

“Không biết cô có muốn dùng cà phê sáng với tôi không?”

Tim tôi muốn rút ra ngoài. Hẹn hò ư? Christian Grey đang muốn hẹn hò với mình. Anh ấy đang hỏi tôi có uống cà phê không. Có thể ý anh ta là cậu vẫn chưa tỉnh ngủ đấy, Tiềm Thức ré lên cái giọng khinh khỉnh. Tôi nuốt nước bọt, cố giữ mình thật tỉnh táo.

“Tôi phải chờ mọi người về nhà.” Tôi vừa xoắn ngón tay, vừa nói như một lời xin lỗi.

“Taylor.” Anh ta gọi, tôi muốn nhảy dựng lên. Taylor từ cuối hành lang quay lại và tiến về phía chúng tôi.

“Mọi người đều ở khu đại học cả chứ?” Grey hỏi nhỏ nhẹ và đầy quan tâm. Tôi gật đầu, choáng váng đến nỗi không thể nói được.

“Taylor có thể đưa mọi người về. Anh ta là tài xế của tôi. Chúng tôi có một chiếc 4×4 khá rộng, có thể chở được cả thiết bị.”

“Vâng, ngài Grey?” Taylor đến chỗ chúng tôi, vẻ mặt vô cảm.

“Anh có thể đưa nhiếp ảnh, trợ lý của anh ta và cô Kavanagh về được chứ?”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài.” Anh ta trả lời.

“Xong. Giờ cô có thể đi uống cà phê với tôi chứ?” Grey cười như thể vừa hoàn tất một vụ giao dịch.

Tôi nhú mày bối rối.

“Ừm, ngài Grey, à, chuyện này thật là... để xem, Taylor không phải đưa mọi người về đâu.” Tôi liếc nhanh sang Taylor, vẫn đứng như phỗng. “Tôi sẽ đổi xe với Kate, cho tôi một phút.”

Grey cười tươi tắn, nụ cười phô cả hàm răng, không che giấu, tự nhiên và rạng rỡ. Ôi... Anh ta mở cửa để tôi vào phòng. Tôi bước vòng qua Grey đi vào, thấy Kate và José đang bàn tán.

“Ana, nhất định là anh ta thích cậu rồi.” Kate kết luận không cần phải mào đầu lời thôi. José liếc tôi bất bình. “Nhưng tớ không tin anh ta.” Tôi đưa tay ra dấu cho Kate ngừng nói. Đúng là phép màu, cô nàng im.

“Kate, cậu lái Wanda được không? Cho tớ mượn xe cậu nhé.”

“Tại sao?”

“Christian Grey mời tớ đi uống cà phê.”

Miệng Kate há hốc. Không nói được một lời. Không phải lúc nào cũng được chứng kiến cảnh ấy. Kate chớp lấy tay tôi, kéo sang phòng ngủ, biệt lập với phòng khách.

“Ana, tay này có gì đó không ổn.” Giọng Kate đe dọa. “Đồng ý là hần rất hào hoa nhưng vô cùng nguy hiểm. Đặc biệt là với người như cậu.”

“Ý cậu nói người như tớ là sao?” Tôi hỏi thẳng.

“Người ngây thơ như cậu, Ana. Cậu hiểu ý tớ mà.” Kate có vẻ hơi bực. Tôi đỏ mặt.

“Kate, chỉ là cà phê thôi. Tuần này thi, tớ phải học bài nên không đi lâu đâu.”

Kate mím môi như đang cân nhắc, rồi rút chìa khóa xe trong ví ra đưa tôi. Tôi đưa lại Kate chìa khóa xe mình.

“Gặp cậu sau nhé. Đừng đi lâu quá, không tớ lại phải đi tìm và giải cứu cậu mất.”

“Cảm ơn cậu.” Tôi ôm Kate.

Tôi trở lại chỗ Grey. Anh ta đang đứng tựa lưng vào tường, như một người mẫu nam trong buổi chụp hình ột tạp chí hạng sang.

“Xong rồi. Đi được rồi ạ.” Tôi nói, mặt đỏ lên như đường nâu.

Anh ta cười tươi, đứng thẳng lên rồi chìa tay. “Mời đi trước, cô Steele.”

Tôi trở ra hành lang, đầu gối cứng ngắc, bụng sôi ùng ục, tim đập thình thịch không dứt như muốn rút ra ngoài. Mình sắp uống cà phê với Christian Grey... và mình ghét cà phê.

Chúng tôi cùng tiến ra phía hành lang rộng của khách sạn nhấc thang máy. Mình nên nói gì với anh ta đây? Đầu óc tôi bỗng dừng hoàn toàn tê liệt khi tôi nhận ra điều đó. Chúng tôi sẽ nói chuyện gì đây? Tôi có cùng chung thế giới với anh ta sao? Bỗng giọng nói dịu dàng và ấm áp của anh ta đánh thức tôi khỏi cơn hoang mang.

“Cô biết Katherine Kavanagh bao lâu rồi?”

Ồ, một câu hỏi dễ cho người ở trình độ sơ cấp.

“Từ năm thứ nhất. Cô ấy là một người bạn tốt.”

“Hmm.” Anh ta đáp ơ thờ. Anh ta đang nghĩ gì nhỉ?

Đến thang máy, anh nhấn nút, gần như ngay tức khắc, thang máy dừng. Cánh cửa trượt mở ra, một đôi thanh niên đang âu yếm nhau thắm thiết. Bất ngờ và lúng túng, họ tách ra mỗi người một góc, ngó nghiêng đầy ngượng ngập. Grey và tôi bước vào thang máy.

Tôi cố giữ vẻ mặt bình thản, cảm mắt xuống sàn nhưng vẫn thấy hai má mình cứ đỏ lựng lên. Khi tôi hé nhìn Grey, thấy phảng phất dấu một nụ cười trên môi nhưng rất khó diễn tả. Cặp đôi lúc này chẳng nói gì, thang máy cứ thế lướt xuống tầng trệt trong sự im lặng ngượng nghịu. Thậm chí, không có ai bấm gọi thang máy để giúp xua đi bầu không khí đó.

Cửa trượt mở và thật bất ngờ, Grey đưa tay ra nắm tay tôi. Tôi cảm thấy luồng điện tê tê trong người, nhịp tim tăng nhanh. Khi anh nắm tay tôi bước khỏi thang máy, tiếng cười khúc khích bị kìm nén này giờ của đôi thanh niên bật ra thoải mái. Grey nhoẻn cười.

“Chuyện gì trong thang máy vậy?” Anh ta thì thầm.

Chúng tôi băng qua gian sảnh bóng loáng và sang trọng, tiến ra cửa nhưng Grey không đi lối cửa quay, tôi tự hỏi có phải vì anh không muốn bỏ tay tôi ra hay không.

Bên ngoài, buổi sáng Chủ nhật tháng Năm. Mặt trời rạng rỡ, đường phố thưa xe. Grey đi về bên trái, hướng xuống phía góc đường và đứng đợi đến khi đèn đi bộ đổi màu. Anh ấy vẫn nắm tay tôi. Mình đang ở ngoài đường và Christian đang nắm tay mình. Chưa từng có ai nắm tay tôi. Tôi bàng hoàng, lơ lửng như đi trên mây, cố nén nụ cười ngớ ngẩn đang chực hiện lên mặt. Bình tĩnh đi Ana, Tiềm Thức nhắc nhở. Đèn xanh, chúng tôi lại bước tiếp.

Chúng tôi đi bộ khoảng bốn dãy nhà thì đến quán cà phê Portland, Grey giữ cửa cho tôi vào.

“Cô chọn bàn nhé, tôi sẽ đi gọi thức uống. Cô muốn dùng gì?” Anh ta nói, chưa bao giờ lịch sự thế.

“Tôi sẽ, à..., cho tôi trà túi lọc.”

Anh ta nhướn mày. “Cô không uống cà phê?”

“Tôi không thích cà phê.”

Anh cười. “Được rồi. Trà túi lọc. Với đường?”

Tôi quay cuồng, như thế này có phải là chăm sóc không nhỉ? May thay, Tiềm Thức kịp dấm tôi một cú. Thôi đi, ngốc ạ, cậu có uống trà với đường không?

“Không ạ.” Tôi liếc xuống những ngón tay mình đang đan vào nhau.

“Ăn gì luôn nhé?”

“Không ạ, cảm ơn.” Tôi vừa nói vừa lắc đầu, Grey tiến về quầy đặt món.

Trong khi Grey đang xếp hàng, tôi lén ngược nhìn anh. Tôi có thể nhìn anh cả ngày... cao, mảnh, vai rộng mở và cái cách mà chiếc quần ôm lấy phần hông... Trời ạ, một hai lần gì đó, anh đưa tay chải mái tóc đã khô nhưng không chịu vào nếp, những ngón tay dài, tuyệt đẹp. Hmmm... mình cũng muốn làm thế. Ý nghĩ ấy chợt lóe ra trong đầu và mặt tôi đỏ lựng lên. Tôi cắn môi, liếc nhìn tay mình, tôi không thích nơi mà những ý nghĩ đồng bóng này đang hướng đến.

“Cô đang nghĩ gì thế?” Grey vừa đến bàn, nhìn tôi.

Tôi đỏ mặt. Mình đang nghĩ đến chuyện lùa những ngón tay mình vào tóc anh, không biết tóc mềm đến mức nào. Tôi lắc đầu. Anh đặt khay xuống chiếc bàn tròn nhỏ, màu gỗ. Anh đưa tôi tách trà, đặt trên đĩa và một ấm nhỏ, nhúng gói trà túi lọc hiệu Twinings English Breakfast yêu thích của tôi. Anh ấy uống cà phê, kèm theo túi sữa, trên một góc túi in dạng chiếc lá rất xinh. Sao họ làm được thế? Tôi tự hỏi vu vơ. Anh ta cũng mua một chiếc bánh muffin việt quất. Để khay qua một bên, anh ngồi đối diện tôi, bắt chéo chân. Trông anh ta thật thông dong, thật thoải mái với cơ thể của mình, tôi thấy ganh tỵ. Trong khi tôi, hậu đậu và lóng ngóng, chẳng mấy khi có thể đi từ A sang B mà không làm đổ vỡ cái gì đó.

“Cô đang nghĩ gì?” Anh thôi thúc.

“Đây là loại trà yêu thích của tôi.” Tôi nói khẽ, giọng lẩn hơi thở. Tôi vẫn không thể đơn giản tin rằng mình đang ngồi đối diện Christian Grey trong một quán cà phê ở Portland. Anh ta nhượng mảy, biết rằng tôi đang che giấu điều gì đó. Tôi nhắc túi trà ra khỏi ấm rồi nhắc ra lần nữa cùng với chiếc muỗng. Khi tôi đặt túi trà đã dùng trên đĩa, Grey nghiêng đầu, nhìn tôi nghi hoặc.

“Tôi thích trà này, màu đen và vị nhẹ.” Tôi giải thích.

“Tôi biết. Anh ta là bạn trai cô à?”

Hả... Cái gì?

“Ai ạ?”

“Anh chàng phóng viên ảnh. José Rodriguez.”

Tôi bật cười, căng thẳng nhưng vẫn tò mò. Điều gì làm anh ta có ý nghĩ đó?

“Không. José là người bạn tốt, chỉ thế thôi. Sao ngài lại nghĩ anh ấy là bạn trai tôi?”

“Cái cách mà cô cười với anh ta, cả anh ta cũng thế.” Grey hút tôi vào ánh mắt có vẻ bức dọc. Tôi muốn vùng ra khỏi cái nhìn ấy nhưng rồi bị bắt lại, lọt thỏm.

“Anh ấy giống như người trong nhà hơn.” Tôi khẽ đáp.

Grey gật đầu, có vẻ hài lòng về câu trả lời, liếc xuống chiếc bánh muffin việt quất. Những ngón tay dài bóc lớp giấy lót bánh ra, tôi mê mải quan sát.

“Cô dùng nhé?” Anh ta hỏi, nụ cười bí ẩn và vui thích lại xuất hiện.

“Không ạ, cảm ơn.” Tôi nhượng mảy rồi lại nhìn xuống tay mình.

“Thế còn anh chàng tôi gặp hôm qua, ở cửa hàng. Cũng không phải bạn trai cô à?”

“Không, Paul chỉ là bạn. Hôm qua tôi nói rồi mà.”Ồ, chuyện này có vẻ ngớ ngẩn thế nào đó. “Sao ngài lại hỏi thế?”

“Cô có vẻ căng thẳng với đàn ông nhỉ.”

Gì cơ, đó là việc riêng của tôi. Tôi chỉ căng thẳng bên ngài thôi, Grey.

“Tôi thấy ngài rất khó gần.” Tôi lại đỏ mặt, cúi nhìn tay mình nhưng trong thâm tâm rất hài lòng về sự thẳng thắn ấy. Tôi nghe anh ta hít vào một hơi rất sâu.

“Có thể cô thấy tôi khó gần.” Anh ta gật đầu. “Rất thẳng thắn. Đừng nhìn xuống như thế. Tôi muốn ngắm khuôn mặt cô.”

Ồ. Tôi ngược lên, anh ta có trao cho tôi một sự động viên nhưng nụ cười thì vẫn giấu cợt.

“Điều đó giúp tôi thêm vài gợi ý để đoán suy nghĩ của cô.” Anh thở mạnh. “Cô là cả một bí ẩn, cô Steele.”

Bí ẩn? Tôi?

“Tôi không có gì bí ẩn cả.”

“Tôi nghĩ cô rất kín kẽ.” Anh ta nói.

Tôi ư? Hả... làm thế nào mình lại như thế được? Chuyện kỳ lạ gì đây? Mình, kín kẽ? Đời nào.

“Ngoại trừ những lúc cô đỏ mặt, cô rất hay đỏ mặt. Tôi chỉ mong hiểu được vì sao cô cứ đỏ mặt như thế.” Anh ta cắt một miếng muffin cho vào miệng và nhai chậm chậm, mắt không rời khỏi tôi và như đã lập trình sẵn, mặt tôi đỏ lên. Khỉ thật!

“Ngài vẫn thường có kiểu quan sát các biểu hiện cá nhân thế sao?”

“Tôi không biết mình như thế. Tôi làm cô thấy xúc phạm à?” Anh ta có vẻ ngạc nhiên.

“Không.” Tôi thành thật đáp.

“Tốt.”

“Nhưng ngài rất trịch thượng.”

Anh ta nhướn mày và nếu tôi không lầm, thoáng đỏ mặt.

“Tôi luôn có cách của riêng mình, Anastasia,” anh ta nói. “trong mọi việc.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó. Sao ngài không bảo tôi gọi ngài bằng tên riêng?” Tôi ngạc nhiên vì sự liều lĩnh của mình. Sao bỗng dưng cuộc nói chuyện lại trở nên căng thẳng thế này? Đây không phải là kiểu mà tôi hình dung mọi việc sẽ diễn ra. Không thể tin nổi tôi cảm thấy như mình đang đối đầu với anh ta. Cứ như thể anh ta đã cố cảnh báo tôi phải dừng lại.

“Chỉ có gia đình và vài người bạn thân gọi tôi bằng tên riêng. Vì tôi muốn thế.”

À. Anh ta vẫn chưa nói: “Hãy gọi tôi là Christian”, đơn giản vì anh ta là một cỗ máy kiểm soát, chẳng có lý giải nào khác, phần nào đó trong tôi nghĩ rằng có khi Kate đi phỏng vấn anh ta thì hay hơn. Hai cỗ máy kiểm soát đụng nhau. Hơn nữa, tất nhiên, cô ấy tóc vàng – à, vàng hung – như các cô khác trong văn phòng. Và xinh đẹp nữa, Tiềm Thức lại nhắc tôi. Tôi không thích nghĩ Christian và Kate. Tôi nhấp một ngụm trà, còn Grey ăn thêm một miếng muffin khác.

“Cô là con một à?” Anh hỏi.

Chà... anh ta đang chuyển hướng đây.

“Vâng.”

“Kể về bố mẹ cô đi.”

Tại sao anh ta lại muốn biết nhỉ. Rõ ngốc.

“Mẹ tôi đang sống ở Georgia với chồng mới, Bob. Cha dượng tôi sống ở Montesano.”

“Còn bố cô?”

“Bố mất khi tôi còn bé.”

“Xin lỗi.” Thoáng gợn chút buồn trên khuôn mặt khi anh ta nói điều đó.

“Tôi không nhớ gì về ông.”

“Rồi mẹ cô tái hôn?”

Tôi khịt mũi. “Có thể nói vậy.”

Anh ta nhướn mắt với tôi.

“Cô không tình cờ tiết lộ quá nhiều với tôi đấy chứ?” Anh ta lơ đãng xoa cằm như thể đang nghĩ ngợi điều gì.

“Ngài cũng thế.”

“Cô đã phỏng vấn tôi rồi, tôi vẫn còn nhớ vài câu hỏi rất tò mò đấy.” Anh ta châm chọc.

Trời ạ. Anh ta đang nhắc đến câu hỏi đồng tính. Một lần nữa, tôi muốn chết đứng. Trong những năm sắp tới, chắc tôi phải đi trị liệu tâm lý sâu để không phải điều đứng mỗi khi nhớ đến khoảnh khắc đó. Tôi bắt đầu nói lúng búng về mẹ – bất cứ điều gì để ngăn ký ức đó trở lại.

“Mẹ tôi rất tốt nhưng là người mơ mộng không thể cứu chữa nổi. Bà đang sống với ông Chồng Thứ Tư”

Christian nhướn mắt ngạc nhiên.

“Tôi nhớ mẹ.” Tôi nói tiếp. “Bà đã có Bob. Tôi chỉ mong ông ấy quan tâm đến bà và thu xếp được mọi chuyện mỗi khi những kế hoạch đung đầu đổ đuôi của bà không diễn ra như dự kiến.” Tôi cười khẽ. Lâu rồi tôi chưa gặp mẹ. Christian vừa hớp một ngụm cà phê, vừa chăm chú quan sát tôi. Tôi thật sự không nên nhìn đôi môi anh ta. Để không tự làm khó mình.

“Cô sống với cha dưỡng một thời gian dài?”

“Tất nhiên. Tôi lớn lên bên ông. Đó là người cha duy nhất tôi biết.”

“Ông như thế nào?”

“Ray á? ông... rất ít nói.”

“Vậy à?” Grey ngạc nhiên hỏi.

Tôi so vai. Người đàn ông này muốn gì? Chuyện đời tư của tôi à?

“Hai cha con đều ít nói.” Grey có vẻ nôn nóng.

Tôi cố kiềm chế không nhìn Grey.

“Ông thích bóng đá, nhất là bóng đá Châu Âu... cả bowling, câu cá và làm đồ gỗ. ông ấy là thợ mộc. Cựu quân nhân.” Tôi thở dài.

“Cô đã sống với ông ấy?”

“Vâng. Mẹ tôi gặp ông Chồng Thứ Ba khi tôi mười lăm tuổi. Tôi sống với Ray.”

Anh ta nhướn mắt như thể có gì đó khó hiểu.

“Cô không muốn sống với mẹ à?”

Chuyện này thật sự không phải là việc của anh. “Ông Chồng Thứ Ba sống ở Texas. Mà nhà chúng tôi khi đó ở Montesano. Còn... anh biết đó, mẹ tôi lại mới cưới.” Tôi dừng lại. Mẹ tôi chưa bao giờ kể về Ông Chồng Thứ Ba này. Grey biết để làm gì? Việc này không mấy may liên quan đến chuyện kinh doanh của anh ta. Muốn chơi thì cùng chơi nào.

“Kể tôi nghe về bố mẹ anh đi.”

Anh ta nhún vai.

“Bố tôi là luật sư, mẹ là bác sĩ nhi. Cả hai đang sống ở Seattle.”

Ôi chao, anh ta có một bộ phóng xạ lạn quá còn gì. Tôi nghĩ về một cặp vợ chồng thành đạt, nhận nuôi ba đứa trẻ, một trong số chúng về sau trở thành một thanh niên điển trai, bước vào thế giới kinh doanh và một tay gây dựng cơ đồ. Điều gì đã xoay chuyển anh ta thành người như thế. Gia đình ắt hẳn phải tự hào lắm.

“Các anh chị em khác làm gì ạ?”

“Elliot làm xây dựng, cô em gái út của tôi đang ở Paris, theo học nấu ăn với một số đầu bếp Pháp nổi tiếng.” Đôi mắt anh ta thoáng một gợn sắc đen. Anh ta không muốn nói về gia đình hay về mình.

“Tôi nghe nói Paris rất tuyệt vời.” Tôi thì thầm. Tại sao anh ta không muốn nói về gia đình? Có phải vì anh ta là con nuôi?

“Rất đẹp. Cô đến đó chưa?” Anh ta hỏi, có vẻ đã quên cái thoáng khó chịu vừa rồi.

“Tôi chưa bao giờ rời khỏi lục địa Mỹ.” Thế là sắp trở lại những đề tài chán òm rồi đây. Anh ta đang che giấu điều gì?

“Cô thích đi không?”

“Paris ấy ạ?” Tôi cao giọng. Câu hỏi làm tôi chói với, ai lại không muốn đến Paris chứ. Tôi khẳng định. “Tất nhiên, nhưng nước Anh mới thật sự là nơi tôi muốn đến nhất.”

Anh ta nghiêng hẳn đầu sang một bên, lướt nhẹ ngón trở lên môi dưới... trời ơi.

“Bởi vì?”

Tôi chớp chớp mắt. Tập trung, Steele.

“Đó là quê hương của Shakespeare, Austen, chị em nhà Bronte, Thomas Hardy. Tôi muốn được đến nơi đã tạo nguồn cảm hứng để họ viết nên những tuyệt tác như vậy.”

Những kiệt tác văn chương làm tôi sực nhớ rằng mình cần phải ôn thi. Tôi liếc nhìn đồng hồ. “Có lẽ tôi nên về. Tôi cần phải học.”

“Ôn thi à?”

“Vâng. Thứ Ba tuần sau bắt đầu.”

“Xe của cô Kavanagh để ở đâu?”

“Ở bãi đỗ xe của khách sạn.”

“Tôi sẽ về đó với cô.”

“Cảm ơn đã mời trà, ngài Grey.”

Anh ta cười, nụ cười lạ lùng kiểu tôi-có-một-bí-mật-sống-đề-bụng-chết-mang-theo.

“Không có gì, Anastasia. Tôi rất vui. Đi nào.” Anh ta chìa tay cho tôi. Tôi bối rối nắm lấy và theo anh rời khỏi quán. Chúng tôi trở lại con đường về khách sạn, cả hai cùng đi trong thinh lặng. Ít nhất trông anh ta vẫn trầm tĩnh và tự chủ như mọi khi. Về phần mình, tôi gần như vô vọng cảm thấy buổi cà phê sáng đang dần dần trôi đi. Tôi thấy mình như vừa dự một buổi phỏng vấn xin việc nhưng không chắc sẽ làm gì.

Bỗng dưng anh hỏi. “Lúc nào cô cũng mặc quần jean à?”

“Thường là vậy.”

Anh gật đầu. Chúng tôi đến chỗ giao lộ cắt ngang đường về khách sạn. Tâm trí tôi nhiễu loạn. Quả là một câu hỏi kỳ cục... Và tôi biết rằng thời gian bên nhau đang cạn dần. Quả vậy. Quả đã như thế, tôi hoàn toàn lơ lửng trong khoảng thời gian ấy. Có thể anh ta đang có người nào đó.

“Ngài có bạn gái không?” Tôi buột miệng, ôi trời ơi, mình đã nói thành lời sao?

Môi anh ta cong lên một nụ cười nửa miệng và từ từ nhìn xuống tôi. “Không, Anastasia. Tôi chưa có bạn gái.” Anh ta đáp nhỏ.

Ồ... thế nghĩa là sao? Anh ta không đồng tính, ơ, mà có thể lắm. Vậy là hôm phỏng vấn anh ta đã nói dối. Trong một tích tắc, tôi tưởng như anh ta còn định nói thêm gì, giải thích gì đó về câu trả lời khó hiểu kia, nhưng không. Tôi phải đi. Tôi phải chấp nối lại những suy nghĩ của mình. Tôi phải tránh xa anh ta. Tôi bước đến và vấp, ngã chúi xuống đường.

“Trời ơi, Ana.” Anh hét lên và chộp lấy tay tôi giật lại. Cú giật quá mạnh khiến tôi ngã ngược trở lại, vừa kịp một chiếc xe đạp đi ngược chiều lướt qua.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh. Giây trước tôi ngã, giây sau, anh ta giữ chặt tôi trước ngực, lặng yên trong tay anh. Tôi chìm trong mùi hương thanh sạch và mạnh mẽ. Cơ thể anh mang mùi hương của vải sạch và sữa tắm sang trọng. Mê hoặc. Tôi chìm đắm rất sâu.

“Cô ổn không?” Anh khẽ hỏi. Một tay vẫn giữ tôi tựa vào anh. Những ngón tay còn lại lần trên mặt tôi, mơn trớn, chạm nhẹ. Ngón tay cái lướt trên môi dưới tôi, anh thở dồn dập. Ánh mắt lo lắng và nồng nàn, anh nhìn tôi, một lúc hay có thể là mãi mãi... rồi bỗng nhiên, tâm trí tôi hướng đến đôi môi. Và lần đầu tiên trong hai mươi mốt năm, tôi muốn được hôn. Tôi muốn cảm nhận môi anh bằng môi tôi.

5. Chương 4

Chương 4

Hôn em đi, xin anh! Tôi van nài dù vẫn bất động. Đờ đẫn trong sự thôi thúc lạ kỳ chưa từng có ấy, tôi hoàn toàn bị anh cuốn lấy. Tôi cứ nhìn đôi môi của Christian Grey như bị thôi miên, Grey nhìn tôi, ánh mắt không thể hiểu nổi, đôi mắt màu xám. Hơi thở của anh mạnh hơn bình thường và tôi phải cố nén hơi thở mình lại. Em đang trong tay anh. Xin hãy hôn em. Anh ấy nhắm mắt, thở rất sâu rồi khẽ lắc đầu như thể đang trả lời cho câu hỏi câm lặng của tôi. Khi Grey mở mắt, đôi mắt hoàn toàn khác, vấn đề đã được giải quyết xong. Anh thì thầm.

“Anastasia, tránh xa tôi ra. Người như tôi không dành cho cô.” Sao? Ai vừa nói gì cơ? Tôi cần cần nhắc lại những điều mình vừa nghe. Tôi nhú mày, đầu óc chập chờn trong sự chối từ.

“Bình tĩnh, Anastasia, thở nào. Tôi sẽ đỡ cô dậy và cô sẽ đi đi nhé.” Anh khẽ khàng nói và dịu dàng nâng tôi lên.

Chất adrenaline đã phát tác từ lúc suýt va phải người đi xe đạp hay từ giây phút gần gũi mê man với Grey, khiến tôi bồn chồn và yếu đuối. Anh vẫn giữ hai tay trên vai tôi, giữ tôi cách xa một duỗi tay và cẩn trọng quan sát từng phản ứng của tôi. Điều duy nhất tôi có thể nghĩ được lúc đó là mình muốn được hôn, chuyện đó rõ quá rồi nhưng anh ta không làm thế. Anh ta không hề muốn tôi. Anh ta thật sự Không muốn tôi một chút nào. Tôi đã làm nặng lên chỉ vì một bữa cà phê sáng.

“Tôi hiểu.” Tôi thở đều, lấy lại giọng nói, lòng tràn ngập xấu hổ. “Cảm ơn.”

Vì điều gì?” Anh ta nhú mày, vẫn không nhấc tay ra khỏi vai tôi.

“Vì đã cứu tôi.” Tôi trả lời.

“Tên ngốc khi này đi sai đường. Tôi mừng vì đã có mặt ở đây. Tôi lạnh người khi tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra với cô. Cô có muốn vào ngồi trong khách sạn một lát không?” Anh ta bỏ tôi ra, tay buông thõng theo người, tôi đứng đó, đối diện, như một con ngốc.

Lắc đầu, tôi gạt những ý nghĩ linh tinh khỏi tâm trí mình. Tôi chỉ muốn bỏ đi. Những hy vọng mơ hồ, vô căn cứ đều tan nát. Anh ta không hề muốn tôi. Mình đang nghĩ gì thế này? Tôi bức tức với chính mình. Christian Grey muốn gì ở cậu mới được? Tiềm Thức châm chọc. Tôi choàng tay trước ngực mình, quay mặt ra đường, tự nhủ rằng những điều tốt đẹp sẽ đến. Tôi rẽ sang lối đi của mình, biết rằng Grey vẫn còn đứng trông theo. Ra khỏi phạm vi khách sạn, tôi ngoái lại nhưng không nhìn.

“Cảm ơn đã mời trà và chụp hình.”

“Anastasia... tôi...” Anh ta bỏ lửng câu. Âm sắc đau xót trong câu nói làm tôi chú ý, tôi miễn cưỡng quay lại nhìn. Grey đang chải tay vào tóc, đôi mắt xám âm u. Anh ta trông có vẻ dằn vặt và chật vật, như bị lột trần, cái kiểu kiểm soát được mọi việc cũng bốc hơi mất.

“Gì thế, Christian?” Tôi hét lên cau kính vì anh ta... chẳng nói gì. Tôi chỉ muốn bỏ đi. Tôi cần phải thu nhặt lại những mảnh kiêu hãnh mong manh và trọng thương của mình rồi chăm sóc nó cho đến khi lành lặn.

“Chúc kỳ thi may mắn.”

Sao kia? Đó là lý do nhìn anh ta bất an đến thế? Đây là cuộc tiễn đưa vĩ đại? Chỉ để chúc tôi đi thi may mắn thôi sao?

“Cảm ơn.” Tôi đáp lại đầy mỉa mai. “Tạm biệt, Grey.”

Tôi quay đi, ngạc nhiên sao mình lại không vấp phải cái gì đó. Cho đến khi khuất sau lối xuống hầm để xe, tôi không ngoái nhìn lại lần nào.

Trong bóng tối, giữa những bức tường bê tông lạnh lẽo và ánh đèn tù mù của nhà xe, tôi tựa lưng vào tường, tay ôm lấy đầu. Tôi đang nghĩ gì thế này? Nước mắt bất thần, không báo trước tuôn ra. Sao mình lại khóc? Tôi ngồi thụp xuống đất, tức giận với chính mình vì những phản ứng vô lý. Tôi co gối lại, vòng tay ôm lấy mình. Tôi muốn mình càng bé đi càng tốt. Có thể nhờ đó mà nỗi đau khổ vô lý này cũng sẽ càng lúc càng bé đi như tôi. Tựa đầu lên gối, tôi để mặc những giọt nước mắt phi lý tuôn rơi. Tôi khóc vì đánh mất điều mình chưa hề có. Buồn cười chưa. Tôi thương tiếc những điều mình chưa từng có – hy vọng tan tành của tôi, giấc mơ vỡ nát của tôi, sự trông đợi quái lạ của tôi.

Tôi chưa từng kinh qua đoạn kết của sự từ chối. Được thôi... luôn là lựa chọn cuối cùng của huấn luyện viên khi chơi bóng rổ hay bóng chuyền nên tôi hiểu rằng vừa chạy và vừa làm các động tác khác tương tự như vừa tăng bóng, vừa ncm bóng không phải là sở trường của tôi. Tôi là một gánh nặng nghiêm trọng cho bất cứ môn thể thao nào.

Mặc dù hơi mơ mộng nhưng tôi chưa bao giờ tự làm khó mình thế này. Một phút bất cẩn trong đời, tôi quá tầm thường, quá nông nổi, quá nhếch nhác, không biết hợp tác, danh sách những điểm trừ của tôi còn dài. Vì vậy tôi luôn lẩn tránh những người-có-lẽ-theo-đuổi mình. Một cậu bạn trong lớp hóa để ý tôi nhưng không ai thổi bùng sự ham mê ở tôi – không ai, ngoại trừ Christian Grey chết tiệt. Có lẽ tôi nên tử tế hơn với Paul Clayton và José Rodriguez, mặc dù tôi biết cả hai không đến nỗi phải tức tưởi một mình trong bóng tối thế này. Mà có lẽ, tôi chỉ cần khóc một trận cho đã.

Thôi! Thôi đi! Tiềm Thức gào lên với tôi, tay chống hông, một chân đứng, chân còn lại nhịp nhịp cau kính. Đi lấy xe, về nhà, học bài. Quên phút anh ta đi... Ngay! Và chấm dứt trò tự thương hại vô ích này.

Tôi hít một hơi sâu và đều rồi đứng dậy. Làm thôi, Steele. Tôi tiến đến xe của Kate, gạt nước mắt trên hai má. Tôi sẽ không nghĩ đến anh ta nữa. Tôi có thể cho chuyện này vào kho kinh nghiệm rồi tập trung cho kỳ thi của mình.

KATE ĐANG NGỒI Ở BÀN ĂN, làm việc với laptop khi tôi về đến. Thấy tôi, nụ cười chào đón của Kate tắt ngấm.

“Ana, chuyện gì thế?”

Ồi không, sự tò mò mang thương hiệu Katherine Kavanagh. Tôi lắc đầu kiểu thôi-ngay-đi-Kavanagh nhưng có lẽ tôi chỉ đang đối diện với một người cầm điếu.

“Cậu mới khóc.” Cô ấy có một năng lực ngoại hạng là thỉnh thoảng toàn nói những chuyện hiển nhiên. “Tên khốn ấy làm gì cậu?” Kate gào lên và vẽ mặt, đúng thế, vẽ mặt đầy đe dọa.

“Không có gì đâu Kate.” Thật ra là có chứ. Suy nghĩ đó khiến tôi cười nhạt.

“Vậy sao cậu khóc? Cậu có khóc bao giờ đâu.” Cô ấy đứng trước mặt tôi, giọng nhỏ nhẹ, đôi mắt xanh tràn ngập lo âu, rồi vòng tay ôm lấy tôi. Tôi cần nói điều gì đó để Kate yên lòng.

“Tớ suýt bị một chiếc xe đạp đụng phải.” Tôi chỉ có thể nghĩ đến mức đó, cũng may, nó làm Kate bớt chú ý đến... anh ta.

“Rồi sao nữa, Ana, cậu có sao không? Có bị thương chỗ nào không?” Cô ấy giữ vai tôi trong tay rồi nhìn từ đầu đến chân để xem có chỗ nào không ổn.

“Không sao. Christian cứu tớ.” Tôi nói khẽ. “Nhưng tớ bị sốc”

“Tớ hiểu rồi. Còn bữa cà phê thì sao? Tớ biết cậu ghét cà phê.”

“Tớ uống trà. Cũng được, nhưng chẳng có mấy chuyện để nói. Tớ cũng không hiểu sao anh ta lại mời.”

“Anh ta thích cậu, Ana.” Cô ấy buông tay.

“Hết rồi. Tớ sẽ không gặp anh ta nữa.” Vâng, tôi đang cố gắng nói sao cho Kate hiểu đây là chuyện đã rồi.

“Ờ?”

Khỉ thật. Kate tò mò quá. Tôi quay vào nhà bếp để giấu vẻ mặt mình.

“Sao nhỉ, anh ta không như bọn mình, Kate.” Tôi cố nói bình thản hết mức có thể.

“Ý cậu là sao?”

“Rõ quá còn gì, Kate.” Tôi quay lại, mặt đối mặt với Kate đang đứng ở lối vào nhà bếp.

“Tớ vẫn không thấy thế.” Kate nói. “Được, cứ cho anh ta giàu có hơn cậu nhưng thực tế là anh ta cũng giàu có hơn hầu hết mọi người Mỹ.”

“Kate, anh ta...” Tôi nhún vai.

Kate cắt ngang lời tôi. “Ana, trời đất ơi, tớ phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây? Cậu hiền lành quá.” Ồi không, Kate bắt đầu thuyết giảng rồi đấy.

“Kate, tớ phải học bài đã.” Tôi cắt lời ngắn gọn. Kate nhăn nhó.

“Cậu muốn đọc bài báo không? Xong rồi đấy. Mẫu kiểu hình José chụp rất đẹp”

Mình có cần phải lại thấy Christian-Grey-Tôi-Không- Muốn-Cô không?

“Tất nhiên rồi” Tôi phù phép ra một nụ cười rồi nhìn xuống laptop. Anh ta đây rồi, anh ta đang nhìn tôi rõ mồn một, nhìn tôi và nhận ra tôi đây khiếm khuyết.

Tôi vờ đọc bài báo nhưng thật ra suốt thời gian nhìn ngắm đôi mắt xám ấy, tôi chỉ muốn tìm một manh mối nào đó lý giải vì sao anh ta không phải là người dành cho tôi – như những lời anh ta nói. Rồi bỗng dưng mọi thứ bùng lên. Anh ta quá rạng ngời. Chúng tôi ở hai thái cực khác nhau, hai thế giới khác nhau. Tôi bỗng nhận ra mình như Icarus nên tất yếu sẽ gãy cánh, sẽ bốc cháy. Anh ta có lý. Anh ta không phải người đàn ông của tôi. Đó chính là điều anh ta muốn nói và từ chối thì dễ dàng hơn chấp nhận... hầu như là vậy. Tôi có thể hiểu được điều đó. Tôi đã hiểu.

“Hay quá, Kate.” Tôi cố nói. “Tớ học bài đây.” Từ giờ, tôi sẽ không nghĩ về anh ta thêm lần nào nữa, tự thề với chính mình như thế, tôi mở sách ra và bắt đầu đọc.

CHỈ ĐẾN KHI ĐÃ nằm trên giường, cố thả mình vào giấc ngủ, tôi mới để những ý nghĩ lan man về buổi sáng kỳ lạ ấy. Tôi loay hoay với điều anh ta nói Tôi không chơi trò bạn gái. Tôi tự tức mình đã không phát hiện ra điều đó trước khi nằm gọn trong tay anh ta và rung động đến từng chân tơ kẽ tóc, van nài anh ta hôn mình. Lúc đó, anh ta đã nói như thế và còn lặp lại sau đó nữa. Anh ta không hề muốn tôi như bạn gái. Tôi cũng muốn nghĩ ỉn. Biết đâu anh ta có lời nguyện không kết hôn. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu lơ lửng. Có thể anh ta bảo vệ chính anh ta đấy. Ừ, không phải cậu. Tiềm thức đang chìm dần vào giấc ngủ cũng cố nói vớt vát một câu.

Đêm đó, tôi mơ thấy đôi mắt xám. Tôi chạy qua những vùng tối đen có những dải ánh sáng kỳ bí. Tôi không biết mình đang lao đến hay đang chạy khỏi nó... tôi không rõ nữa.

Tôi buông bút. Kết thúc. Chấm dứt kỳ thi. Ngoác miệng cười như mèo Cheshire[3], nụ cười, có lẽ là đầu tiên của tôi trong suốt tuần vừa qua. Hôm nay là thứ Sáu và chúng tôi sẽ ăn mừng. Thậm chí sẽ uống. Tôi chưa từng uống rượu. Tôi nhìn sang phòng thi của Kate, cô nàng đang cắm mặt viết như điên, năm phút nữa hết giờ. Vậy là xong, kết thúc sự nghiệp học hành. Sẽ không bao giờ còn phải ngồi ngay hàng lo lắng và đơn độc trong phòng thi nữa. Trong thâm tâm, tôi chỉ muốn nhảy lộn vòng mấy cái cho hả và biết rằng chỉ có ở đây tôi mới được lộn vòng. Kate ngừng viết, buông bút, ngó sang tôi, tôi cũng bắt gặp đúng cái cười toét miệng kiểu mèo Cheshire của Kate.

[3] Tên nhân vật chú mèo có nụ cười rất rộng trong truyện Alice ở xứ sở thần tiên.

Chúng tôi cùng về nhà trên chiếc Mercedes, không nói gì về bài thi cuối khóa. Kate đang bận tâm chuyện sẽ mặc gì để đi bar tối nay. Tôi bận lục tìm chìa khóa trong ví.

“Ana, có bưu phẩm cho cậu.” Kate đứng trên thềm cửa, cầm một gói giấy nâu. Kỳ lạ. Gần đây tôi có đặt hàng gì của Amazon đâu. Kate đưa tôi gói giấy và lấy chìa khóa cửa.

Dúng là Anastasia Steele. Không có tên và địa chỉ người nhận. Có thể là của mẹ hay dượng Ray.

“Chắc người nhà tớ gửi.”

“Thì mở ra xem.” Kate hứng chí ngó sang nhà bếp có chai sâm-banh-hu-ra-mừng-thi-xong.

Tôi mở bọc giấy, một hộp da chứa ba cuốn sách bìa vải đã cũ nhưng lành lặn, kiểu dáng rất đặc biệt lộ ra, kèm theo một lá thiệp trắng. Ở một góc tờ giấy có những dòng viết tay nắn nót:

Sao không nói với con rằng ở đó nguy hiểm? Vì sao không cảnh báo con?

Phụ nữ biết cách tự vệ nhờ họ đọc tiểu thuyết, những cuốn sách cho họ biết các mảnh khé...

Tôi nhận ra đó là đoạn trích dẫn từ Tess. Tôi giật mình bởi sự trùng hợp này, tôi vừa trải qua ba tiếng đồng hồ viết về tiểu thuyết của Thomas Hardy cho bài thi cuối khóa, có lẽ không phải là trùng hợp... có lẽ đây là sự sắp đặt. Tôi sẫm soi ba tập Tess of the d'Urbervilles. Ở bìa trước của một cuốn có dòng chữ, viết theo tuồng chữ cổ:

London: Jach R. Olgood, Mđloaine và Co., 1891.

Trời ơi, bản đầu tiên. Ba cuốn sách này đáng giá một đồng tiền, ngay lập tức, tôi hiểu ra ai là người gửi. Kate nhìn mấy cuốn sách qua vai tôi. Cô ấy nhặt tờ thiệp lên.

“Bản in đầu.” Tôi thì thầm.

“Không.” Kate trợn mắt không tin nổi những gì mình thấy. “Grey?”

Tôi gật đầu. “Tớ chẳng nghĩ ra có thể là ai khác.”

“Ý tấm thiệp này là sao?”

“Tớ không biết. Tớ nghĩ đó là lời cảnh báo thẳng thắn, anh ta muốn khuyên tớ nên giữ khoảng cách. Mặc dù tớ chẳng hiểu tại sao. Đâu có vẻ gì là tớ đang gõ cửa nhà anh ta.” Tôi nhăn mặt.

“Tớ biết cậu không muốn nói về anh ta, Ana, nhưng anh ta thật sự mê một cậu rồi. Dù cảnh báo hay không.”

Tôi đã không để mình sa đà vào đề tài Christian Grey cả tuần nay. Thôi được... đôi mắt xám vẫn ám ảnh những giấc mơ của tôi và tôi biết có thể mãi mãi cũng không bôi xóa được khỏi trí nhớ cảm giác của đôi tay anh ta riết quanh người mình và mùi cơ thể tuyệt diệu. Tại sao anh ta lại gửi tôi sách? Anh ta muốn nói với tôi rằng tôi không dành cho anh ta đây mà.

“Tớ thấy một bộ Tess bản đầu, bán giảm giá ở New York, mười bốn nghìn đô la. Bộ này tình trạng còn tốt, chắc chắn phải đắt hơn.” Kate đang tư vấn quân sư Google.

“Trích dẫn này ở đoạn Tess nói với mẹ khi sau khi đã sập bẫy Alec d'Urberville.”

“Tớ thấy rồi.” Kate thì thầm. “Ý anh ta là sao?”

“Tớ không biết. Tớ không quan tâm. Tớ sẽ không nhận quà của anh ta. Tớ sẽ gửi trả lại, kèm một câu trích dẫn bí hiểm trong đoạn nào đó ít người biết.”

“Lấy đoạn Angel Clare nói cút đi ấy.” Kate vờ lạnh lùng. “Chính thế.” Tôi bật cười. Tôi yêu Kate, chỉ cô ấy hiểu tôi. Tôi gói mấy cuốn sách lại, vứt trên bàn ăn. Kate đưa tôi ly sâm banh.

“Mừng kết thúc kỳ thi và cuộc sống mới ở Seattle.” Kate cười rạng rỡ.

“Mừng kết thúc kỳ thi, mừng cuộc sống mới ở Seattle và kết quả xuất sắc.” Chúng tôi chạm cốc và uống.

QUÁN BAR ỒN ẢO và cuồng nhiệt, đầy những người sắp tốt nghiệp túa đến để bùng nổ. José nhập bọn với chúng tôi. Cậu ấy sẽ không tốt nghiệp nhưng tinh thần tiệc tùng thì vẫn có, cậu giúp chúng tôi khám phá sự tự do mới tìm thấy bằng cách mua cocktail margarita cho cả bọn. Hết ly thứ năm, tôi biết sâm banh không phải là ý hay.

“Từ giờ thế nào, Ana?” José cố hét vào tai tôi át tiếng ồn.

“Kate và tớ sẽ chuyển đến Seattle. Bố mẹ Kate đã mua cho cô ấy một căn hộ nhỏ ở đó.”

“Dios mio, cuộc sống mới bắt đầu. Nhưng cậu sẽ trở lại vào buổi triển lãm của tớ chứ?”

“Tất nhiên rồi José. Làm sao tớ bỏ lỡ được.” Tôi mỉm cười. José choàng tay qua eo tôi, kéo lại gần bên cậu.

“Điều đó rất có ý nghĩa với tớ, Ana.” Cậu thì thầm. “Một ly nữa nhé?”

“José Luis Rodriguez, cậu đang phục rượu tớ đây hả? Hình như có hiệu quả đấy.” Tôi cười phá lên. “Hay tụi mình uống bia đi. Tớ sẽ lấy ổi người một ly.”

“Lấy thêm đi, Ana.” Kate hét lên.

Kate oai vệ như một nữ hoàng, tay choàng qua Levi, cậu bạn lớp tiếng Anh cũng là người thường xuyên chụp ảnh cho tờ báo sinh viên. Cậu đã thôi chụp mấy vụ say xỉn xung quanh, trong mắt cậu giờ chỉ có Kate. Kate mặc chiếc áo hai dây bé xú, quần jean bó, giày cao gót, tóc buộc cao, những lọn xoắn ôm lấy gương mặt và vẽ ấn tượng thường nhật của cô ấy. Còn tôi, vẫn là kiểu các cô Converse với áo thun, chỉ khác là tôi mặc chiếc jean đẹp nhất. Tôi gỡ tay José ra và đứng lên.

Ồi. Quay cuồng.

Tôi chớp lấy lưng ghế. Cocktail pha tequila rõ ràng không phải ý hay.

Tôi tìm đường đến được quầy bar và quyết định nên ghé qua nhà vệ sinh khi vẫn còn đứng được trên chân. Ý hay, Ana. Tôi lảo đảo len qua đám đông. Tất nhiên phải xếp hàng, nhưng ít nhất hành lang yên lặng và dễ chịu hơn bên trong. Tôi nghịch điện thoại cho qua thời gian chờ xếp hàng. Hmm... người cuối mình gọi là ai? Chắc là José? Trước đó, một số lạ. A, rồi. Grey, tôi cười khan, chắc số anh ta rồi. Tôi không biết mấy giờ có lẽ tôi sẽ dựng anh ta dậy. Có lẽ anh ta sẽ nói cho tôi biết tại sao lại gửi mấy cuốn sách và lời nhắn mập mờ kia. Nếu muốn tôi tránh xa, anh ta nên để tôi yên. Tôi cố nén một nụ cười trong trạng thái lơ mơ và nhấn nút gọi. Anh ta trả lời sau tiếng chuông thứ hai.

“Anastasia?”

Anh ta có vẻ ngạc nhiên vì tôi gọi. Tôi còn ngạc nhiên kinh khủng hơn. Đầu óc ngây ngất của tôi bỗng phát giác ra... làm sao anh ta biết là mình?

“Sao lại gửi sách cho tôi?” Tôi làu bàu.

“Anastasia, cô ổn không? Giọng cô nghe rất lạ.” Anh ta hỏi đầy quan tâm.

“Không phải tôi, anh mới lạ.” Thế, phải nói với anh thế, rượu khiến tôi mạnh mẽ hơn rất nhiều.

“Anastasia, cô uống rượu à?”

“Việc gì đến anh.”

“Tôi... tò mò. Cô đang ở đâu?”

“Ở bar.”

“Bar nào?” Anh ta có vẻ bực.

“Một bar ở Portland.”

“Cô về nhà bằng cách nào?”

“Tôi sẽ tìm ra cách.” Cuộc nói chuyện không như tôi mong đợi.

“Cô đang ở bar nào?”

“Tại sao lại gửi sách cho tôi, Christian?”

“Anastasia, cô đang ở đâu? Nói ngay.” Giọng anh ta nghe rất... rất độc đoán, vẫn cổ máy kiểm soát như mọi khi. Tôi tưởng tượng anh ta như mấy tay đạo diễn phim thời xưa, chân mang boots cưỡi ngựa, một tay cầm điện thoại kiểu cổ 1 một tay cầm roi ngựa. Hình ảnh đó khiến tôi phá ra cười. “Anh đúng là... độc đoán.” Tôi cười rú lên.

“Ana, làm ơn, cô đang ở cái chỗ quái nào thế?”

Christian Grey đang mắng tôi cơ đấy. Tôi cười lần nữa. “Tôi ở Portland... nơi rất xa Seattle.”

“Portland, chỗ nào?”

“Ngủ ngon, Christian.”

“Ana.”

Tôi cúp máy. Ha! Nhưng anh ta vẫn chưa nói gì về mấy cuốn sách. Tôi nhớ nhỏ. Nhiệm vụ chưa hoàn thành. Tôi thật sự khá say – đầu tôi bập bênh khó chịu khi tiến vào hàng. Mục đích của lần tập dượt này là uống say. Tôi đã thành công. Điều này giống như – có lẽ không phải là một kinh nghiệm lặp lại. Hàng người lại tiến lên và giờ đến lượt tôi. Tôi nhìn vô hồn vào tấm poster khuyến khích tình dục an toàn sau cửa phòng vệ sinh. Trời ạ, mình vừa gọi cho Christian Grey? Khốn thật! Điện thoại đổ chuông làm tôi muốn nhảy dựng dậy và háng lên ngay nhiên.

“Chào.”

Tôi ngại ngần thốt ra lời chào trong điện thoại, không thể tin vào điều này.

“Tôi sắp đến chỗ cô.” Anh ta nói rồi cúp máy. Chỉ có giọng Christian Grey mới có thể nghe vừa rất ấm áp vừa đầy đe dọa như thế.

Trời ạ. Tôi kéo quần jean lên. Đầu óc ong ong. Đến gặp tôi á? Ồ, không. Mình sắp ngã bệnh, không, mình vẫn ổn.

Cúp máy. Anh ta làm tôi rối tinh lên. Tôi có nói với anh ta tôi ở đâu đâu. Anh ta không thể tìm thấy tôi ở đây được. Hơn nữa, mất mấy giờ đồng hồ để đi từ Seattle đến đây, lúc đó thì tôi đã đi từ lâu rồi. Tôi rửa tay và soi mặt mình trong gương. Mặt tôi đỏ hồng và lơ lơ một chút. Hmm... tequila.

Tôi đợi ở quầy bar một lúc lâu bằng mười thế kỷ để lấy bia và lần lượt bưng về bàn. Kate cần nhàn.

“Cậu đi lâu quá. Đi đâu thế?”

“Xếp hàng vào nhà vệ sinh.”

José và Levi đang cãi nhau rất hăng về đội bóng rổ địa phương. José tạm ngừng tranh luận để rót bia ọi người. Tôi uống một hơi.

“Kate, tớ sẽ ra ngoài một chút cho thoáng.”

“Ana, tửu lượng cậu quá kém.”

“Chỉ năm phút thôi.”

Tôi lại len qua đám đông lần nữa, bắt đầu thấy buồn nôn, đầu quay vòng vòng khó chịu và chân đứng không vững. Lão đảo hơn tôi tưởng.

Không khí buổi tối mát mẻ ở bãi giữ xe khiến tôi nhận ra mình say đến mức nào. Thị giác lơ lơ, tôi bắt đầu nhìn một hóa hai như trò mèo đuổi chuột trong phim hoạt hình Tom và Jerry. Tôi thấy sắp ốm đến nơi. Sao tôi lại làm mình thế thảm thế này?

“Ana.” José đang bước tới gần tôi. “Cậu ổn không?”

“Có lẽ tớ uống hơi nhiều.” Tôi cười yếu ớt với José.

“Tớ cũng thế.” Cậu thì thầm, đôi mắt đen nhìn tôi âu yếm. “Dựa vào tay tớ đi.” Cậu bước đến gần, vòng tay quanh người tôi.

“José, tớ không sao. Tớ cũng có tay.” Tôi yếu ớt cố đẩy cậu ra.

“Ana, xin cậu.” José thì thầm, giữ chặt cả hai tay, kéo tôi lại gần.

“José, làm gì thế?”

“Cậu biết tớ thích cậu mà, làm ơn.” Một tay José ôm lấy tôi, cố kéo tôi đang chống cự về phía cậu, tay kia trên cằm, ngả đầu tôi ra sau. Khốn kiếp, cậu ta sắp hôn mình.

“Không, José. Dừng lại, không.” Tôi đẩy cậu ra nhưng José như một bức tường cơ bắp rắn rỏi, tôi không thể ngăn cậu được. Tay cậu luồn ra tóc tôi, giữ chặt đầu tôi lại.

“Xin em, Ana, carino.” Cậu thì thầm trên môi tôi. Hơi thở nhẹ và có mùi rất ngọt – mùi của margarita và bia. Cậu đưa những nụ hôn dịu dàng từ hàm lên miệng tôi. Tôi sợ, say và mất tự chủ. Cảm giác ngộp thở.

“José, không.” Tôi nài nỉ. Mình không muốn thế. Cậu ấy là bạn tôi và tôi sắp đánh mất điều đó.

“Tôi nghĩ cô gái đã nói không.” Một giọng nói bỗng vang lên trong bóng tôi. Trời ơi! Christian Grey, anh ta ở đây. Làm thế nào? José buông tôi ra.

“Grey.” Cậu thốt lên cộc lốc. Tôi căng thẳng nhìn sang Christian. Anh ta nhìn José rục rủa, anh ta nổi giận. Oái.

Bao tử tôi nấc lên một tiếng. Tôi oạt người xuống, cơ thể bắt đầu phản ứng với cơn, tôi nôn ào ra đất.

“Á, dios mio, Ana!” José nhảy lui hoảng hốt. Grey vén lấy tóc tôi, giữ cho không quệt xuống đất rồi nhẹ nhàng đưa tôi sang rìa bãi xe, chỗ bụi trồng hoa. Tôi nhớ điều đó, với lòng biết ơn sâu sắc, tất cả xảy ra gần như trong bóng tối.

“Nếu cô muốn nôn nữa thì cứ nôn đi, tôi giữ đây rồi.”

Anh ta choàng tay qua vai tôi, tay còn lại giữ lấy đuôi tóc ở lưng để tóc không xòa xuống mặt. Tôi vùng về đẩy anh ta nhưng rồi lại nôn lần nữa... lại lần nữa. Khốn kiếp... bao giờ thì chuyện này kết thúc? Đến tận khi bao tử rỗng rang, không còn gì để trào ra nữa, tôi vẫn oằn mình với những cơn nấc khan khùng khiếp. Tôi tự thề sẽ không bao giờ uống rượu nữa. Không lời nào có thể diễn tả được tình cảnh này. May sao cuối cùng, mọi chuyện cũng chấm dứt.

Tôi chống tay lên bụi hoa bằng gạch, cố giữ mình đứng vững. Những trận nôn khiến tôi kiệt sức. Grey đã buông tôi ra, anh ta đưa tôi một chiếc khăn tay. Có lẽ chỉ anh ta mới có loại khăn tay vải tinh tươm thêu ở góc. CTG. Tôi còn không biết là người ta vẫn có thể mua những loại khăn thế này. Khi lau miệng, tôi cứ thắc mắc T tượng trưng cho chữ gì. Tôi không thể trản mình nhìn anh ta được. Tôi dầm dề xấu hổ, tự mình làm nhục mình. Tôi muốn bụi hoa nuốt chửng mình đi hay ước gì mình ở đâu cũng được, miễn không phải ở đây.

José vẫn còn lẩn chần ở lối vào bar, nhìn chúng tôi. Tôi rên rỉ, ôm lấy đầu. Có lẽ đây là khoảnh khắc tệ hại có một không hai trong cuộc đời tôi. Đầu óc tôi bập bênh khi nghĩ đến một chuyện còn tệ hơn – tôi chỉ có thể nhờ vào sự giúp đỡ của Christian, người đã từng từ chối tôi – và như vậy, càng thêm lớp lớp ê chề phủ lên nỗi nhục nhã của tôi. Tôi liếc ngược nhìn Grey. Anh ta đang nhìn xuống tôi, khuôn mặt lạnh tanh, chẳng thể hiện điều gì rõ ràng. Tôi quay sang José, mặt cậu ngượng nghịu cũng như tôi, xấu hổ với Grey. Tôi nhìn cậu. Tôi biết nói gì với người tạm gọi là bạn đây, càng không có lời nào có thể lặp lại với Christian Grey, CEO. Ana, cậu muốn đùa với ai? Anh ta vừa thấy cậu lẩn lộn dưới đất và trên bồn hoa. Những hành vi chẳng hay hớm gì của cậu chẳng còn gì mà giấu giếm nữa.

“Tớ sẽ umm... gặp cậu trong kia.” José nói nhưng cả hai chúng tôi đều lơ đi, cậu lẩn nhanh vào trong. Chỉ còn mình tôi và Grey. Khỉ thật. Nói gì với anh ta đây? Xin lỗi về cuộc điện thoại vậy.

“Tôi xin lỗi.” Tôi lí nhí, mắt nhìn chiếc khăn tay và thấy ái ngại vô kể ầy ngón tay mình. Nó mềm mại quá.

“Cô xin lỗi gì, Anastasia?”

Rồi, anh ta đang muốn đòi lại món nợ khốn kiếp đây mà.

“Chủ yếu vì cuộc gọi. Vì đã nôn. Ô, cả một danh sách.” Tôi lí nhí, cảm thấy mình đang đỏ ửng lên. Làm ơn, làm ơn, mình chết luôn bây giờ được không?

“Tất cả chúng ta đều đã ở đây rồi, có thể không đến mức như cô nói.” Anh ta lạnh lùng. “Cần biết giới hạn của mình, Anastasia. Ý tôi là cứ trải nghiệm nhưng thế này rất khó chấp nhận. Đây có phải là thói quen của cô không?”

Đầu tôi muốn nổ tung bởi quá chén và nổi khó chịu.

Làm cái quái gì với anh ta đây? Tôi có mời anh ta đến đâu. Anh ta nói chuyện như một ông già trung niên mắng mỏ đứa con nít hư hỏng. Một phần trong tôi muốn phản ứng rằng nếu tôi có uống như thế này mỗi đêm thì đó là quyết định của tôi, không việc gì đến anh ta – nhưng tôi không dám. Đây có phải lần đầu tôi thấy buồn nôn trước mặt anh đâu. Sao anh ta vẫn đứng đó?

“Không.” Tôi ân hận nói. “Tôi chưa uống bao giờ và bây giờ cũng không muốn lặp lại chuyện này.”

Tôi chỉ không hiểu vì sao anh ta ở đây. Tôi cảm thấy mình đang lả đi. Anh ta nhận ra cơn choáng và kịp giữ lấy tôi trước khi tôi ngã xuống, đỡ lấy tôi và giữ chặt tôi trước ngực như đứa bé.

“Đi nào, tôi đưa cô về.” Anh ta bảo.

“Tôi phải nói với Kate đã.”

Mình lại ở trong tay anh ấy.

“Anh trai tôi sẽ nói với cô ấy.”

“Sao cơ?”

“Anh trai tôi, Elliot, đã đi tìm cô Kavanagh rồi.”

“Ô?” Tôi vẫn chưa hiểu.

“Anh ấy ở chỗ tôi khi cô gọi.”

“Ở Seattle á?” Tôi bối rối.

“Không, tôi ở Heathman.”

Vẫn ở đó ư? Tại sao?

“Sao anh tìm thấy tôi?”

“Tôi truy theo điện thoại di động của cô, Anastasia.”

Ồ, vậy là anh làm thế. Làm sao nhỉ? Làm vậy có hợp pháp không? Kẽ giấu mặt, Tiềm Thức thì tháo qua đám mây tequila bông bênh trong đầu tôi nhưng cũng có thể bông bênh bởi anh ta, tôi không bận tâm.

“Cô có mang áo khoác hay ví không?”

“Àaaa..., có, cả hai. Christian, làm ơn, tôi phải báo với Kate. Cô ấy sẽ lo.” Miệng mím thành một đường thẳng, anh thở hắt ra. “Được thôi.”

Anh để tôi đứng vững rồi nắm tay, dẫn tôi trở lại bar. Tôi rất mệt, say khướt, bồn loạn, kiệt sức, xấu hổ và trong trạng thái rung động kỳ lạ. Tay anh đang giữ tay tôi – những luồng cảm xúc tán loạn. Tôi sẽ mất cả tuần để hiểu được những cảm giác này.

Bar âm ỉ và đông nghịt, ban nhạc đã bắt đầu chơi, đám đông tụ tập ngoài sàn nhảy. Kate không có ở bàn. José cũng biến mất. Còn mỗi Levi có vẻ lạc lõng và tuyệt vọng.

“Kate đâu?” Tôi hét hỏi Levi. Đầu tôi nặng trĩu theo tiếng bass âm ỉ.

“Đang nhảy.” Levi gào lên và tôi dám chắc anh ta đang điên tiết. Anh ta nhìn Christian dò xét. Tôi lấy chiếc áo khoác đen và tròng chiếc túi nhỏ qua đầu, khoác lên vai, chiếc túi vừa vụng ngay hông. Tôi đã có thể rời khỏi đây sau khi tìm Kate.

Tôi chạm vào tay Christian, tựa vào anh và hét vào tai: “Cô ấy ở sàn nhảy”, tóc anh lướt qua mũi tôi, tôi ngửi thấy mùi sạch và mát. Mặc cho những cảm cản, cảm giác lạ lùng mà tôi đã tránh né bỗng lại xuất hiện và chạy lồng lên trong cơ thể kiệt quệ của tôi.

Tôi đỏ mặt, ở nơi nào đó, sâu, rất sâu bên dưới, những cơ bắp nghiến thắt lại ngon lành.

Anh quan sát tôi một lượt, nắm lấy tay tôi lần nữa rồi hướng về quầy bar. Anh được phục vụ gần như tức khắc mà không phải nhờ đến Ngài cổ Máy Kiểm Soát Grey. Có phải mọi chuyện xảy ra với anh ta đều dễ dàng? Tôi không nghe được anh yêu cầu gì. Anh ta đưa tôi một cốc nước đá to.

“Uống đi.” Anh ta gào to lên ra lệnh.

Những quả cầu đèn bắt đầu xoay tròn, đang chuyển nhạc, ánh đèn màu kỳ quái và những bóng đen đổ xuống quầy bar và đám đông. Anh ta liên tục chuyển màu xanh, xanh lá, trắng rồi đỏ rực. Anh ta vẫn nhìn tôi chăm chăm, lồi nhấp một ngụm.

“Uống hết.” Anh lại gào lên.

Thật độc đoán. Anh ta đưa tay vuốt mái tóc rối, có vẻ không hài lòng và giận dữ. Có vấn đề gì với anh ta thế? Bị một đứa con gái ngớ ngẩn dừng dây lúc nửa đêm nên anh ta nghĩ con bé cần phải được cứu giúp. Rồi phát hiện ra nó bên một tên bạn si tình. Sau đó chứng kiến nó quẩn quại dưới chân anh ta. Trời, Ana... mình có vượt qua nỗi nỗi nhục nhã này không? Tiềm Thức hứ lên một tiếng điệu dàng rồi nhìn tôi bực bội qua cặp kính nửa vàng trắng. Tôi hơi lảo đảo, anh ta đặt tay lên vai để giữ tôi vững. Tôi uống hết ly nước như anh bảo và thấy buồn nôn. Anh tước ly nước trên tay tôi, đặt trả lại quầy bar. Tôi khật khừ nhận ra anh ta mặc một chiếc sơ mi linen trắng, rộng rãi, quần jean ôm, đôi giày Converse đen, áo khoác mỏng màu tối. Áo sơ mi không gài cúc cổ lòa xòa mấy sợi tóc. Theo quan sát nhập nhòa của tôi, trông anh ấy tuyệt ngon.

Anh lại nắm tay tôi lần nữa. Ôi trời – anh ta dẫn tôi ra sàn nhảy. Chết thật. Tôi không biết nhảy. Anh ta cảm nhận được sự miễn cưỡng ấy, trong ánh đèn màu tôi thấy anh ta mỉm thích thú, giễu cợt. Anh kéo tôi lại, ôm ghì vào lòng rồi bắt đầu lắc lư, cơ thể tôi cũng chuyển động theo. Oái, anh ta bắt đầu nhảy và tôi không thể tin nổi mình đang lắc lư theo, bước rồi bước. Có thể vì say nên tôi làm được thế. Anh vẫn giữ chắc tôi bên anh, cơ thể anh bên cơ thể tôi... nếu anh không ghì chặt tôi thế này, tôi chắc mình sẽ mềm nhũn ra dưới chân anh. Từ sâu thẳm, lời cảnh báo của mẹ tôi lên tiếng: Đừng bao giờ tin tưởng đàn ông biết khiêu vũ.

Anh ta đưa chúng tôi qua đám đông nhảy nhót, tiến dần sang bên kia sàn nhảy, rồi đến được chỗ Kate và Elliot, anh trai Christian. Nhạc vẫn âm ỉ, điên cuồng và mơ hồ, bên ngoài và bên trong đầu tôi. Ôi không. Kate đang uốn éo. Cô ấy đang nhảy và chỉ khi nào thích ai đó, thật sự thích, Kate mới làm thế. Thế có nghĩa là bữa sáng mai sẽ có ba người. Kate.

Christian chồm sang nói vào tai Elliot. Tôi không nghe được họ nói gì. Elliot cao, vai rộng, tóc vàng dợn sóng, ánh mắt sáng tinh quái. Elliot cười tươi, kéo Kate vào lòng và chắc cô ấy sẽ rất vui về được... Kate! Ngay cả trong tình trạng say rượu, tôi vẫn bị sốc. Cô ấy chỉ mới gặp anh ta thôi mà. Cô ấy gật gù liên tục trước mỗi lời Elliot nói, cười với tôi và vẫy tay. Christian mắt gấp đôi thời gian ban nãy mới đưa được chúng tôi ra khỏi sàn nhảy.

Nhưng tôi vẫn chưa nói gì với cô ấy cả. Thế có được không nhỉ? Tôi đoán chuyện gì sắp xảy ra giữa cô ấy và anh ta. Mình cần phải nói về chuyện tình dục an toàn. Trong thâm tâm, tôi mong Kate đọc được một trong những poster phía sau cánh cửa nhà vệ sinh, những ý nghĩ xẹt qua trong đầu, xé toạc cơn say và cảm giác ngây ngất. Ở đây thật âm ỉ, thật âm ỉ, thật nhiều màu sắc – sáng quá. Đầu tôi bắt đầu đập dềnh, ôi không... tôi cảm thấy sàn nhà càng lúc càng gần mặt mình hơn, hay chỉ là cảm giác. Điều cuối cùng tôi nghe thấy trước khi đổ ập vào tay Christian Grey là thán ngữ.

“Khốn kiếp!”

6. Chương 5

Chương 5

Không gian yên lặng tuyệt đối trong ánh đèn hắt chút ánh sáng dịu dàng. Hmm... Choàng mở mắt, trong một chốc tôi cảm thấy an lành và khoan khoái trên chiếc giường êm ái, quan sát xung quanh căn phòng lạ. Tôi chẳng biết mình đang ở đâu. Đầu giường có hình bán nguyệt, ngờ ngợ như đã thấy ở đâu. Căn phòng rộng, thoáng, đồ gỗ sáng bóng nước gỗ nâu, vàng và xám. Chắc chắn tôi đã thấy căn phòng này đâu đó. Ở đâu? Đầu óc lơ mơ của tôi bỗng lóe lên một ký ức thị giác. Á. Tôi đang ở Khách sạn Heathman... phòng cao cấp. Tôi đang ở trong căn phòng tương tự căn phòng với Kate. Phòng này lớn hơn. Ồi, không. Phòng của Christian Grey. Sao tôi ở đây?

Những mảnh ký ức chớp vá của đêm qua từ từ diễn lại. Cuộc rượu – ôi không, rượu – cú điện thoại – á, điện thoại – trận nôn – hức, vụ nôn ọe. José, rồi Christian. Ôi không. Tôi rên rỉ trong bụng. Tôi không nhớ mình đã đến đây. Tôi đang mặc áo thun, có áo ngực và quần lót. Nhưng không tất. Không quần jean. Trời đất ơi.

Tôi nhìn sang chiếc bàn gần bên. Một ly nước cam và hai vỉ thuốc. Advil. Đúng là một cỗ máy kiểm soát, anh ta không để lọt thứ gì. Tôi ngồi xuống, mở vỉ thuốc. Thật ra, tôi không thấy tệ lắm, có lẽ là ít tệ hơn nhiều so với những gì hôm qua đã trải qua. Nước cam ngon tuyệt. Giải cơn khát và mát ruột.

Có tiếng gõ cửa. Tim tôi muốn rớt ra ngoài, lạc cả giọng. Dù thế, cửa đã mở và anh ta đã bước vào.

Trời ạ, anh ta đang làm việc ở phòng ngoài. Grey hiện ra trong chiếc quần thun rộng, ôm lấy eo và áo thun không tay xám sẫm, tóc và áo ẩm mồ hôi. Christian Grey ướt đầm mồ hôi: một ý niệm kỳ quặc với tôi. Tôi hít sâu, nhắm chặt mắt lại. Ước gì mình mới hai tuổi, khi nhắm mắt lại, mình sẽ biến mất khỏi đây.

“Chào buổi sáng, Anastasia. Cô thấy trong người thế nào?” “Tốt hơn hôm qua.” Tôi thều thào.

Tôi liếc lên nhìn anh ta. Grey đặt một cái túi siêu thị to xuống ghế rồi nắm hai tay vào hai đầu khăn lông đang choàng trên cổ. Anh ta nhìn lại tôi, đôi mắt đen vẫn u tối như mọi khi. Tôi không đoán nổi anh ta nghĩ gì. Anh ta giấu suy nghĩ và cảm xúc quá kín.

“Tại sao tôi lại ở đây?” Tôi lí nhí, đầy vẻ biết lỗi.

Anh ta ngồi xuống mép giường, đủ gần để tôi chạm vào và ngửi được mùi cơ thể. Ô... mồ hôi, sữa tắm và Christian. Một thứ cocktail say đắm – tuyệt vời hơn margarita nhiều, giờ tôi đã biết điều đó.

Sau khi cô bất tỉnh, tôi không muốn những món nội thất bọc da trong xe khiếp vía trên đường đưa cô về nhà. Bởi vậy, tôi mang cô đến đây.” Anh ta nói, không thể hiện cảm xúc gì đặc biệt.

“Anh mang tôi lên giường sao?”

“Ừ.” Vẻ mặt điềm nhiên.

“Tôi có nôn nữa không?” Tôi xuống giọng.

“Không.”

“Anh cởi quần áo của tôi?” Tôi thì thào.

“Ừ.” Anh ta nhướn mày trong khi mặt tôi đỏ như.

“Chúng ta không...?” Tôi lí nhí, cắn mắt xuống tay, miệng khô đắng, khiếp đảm không thể nói hết lời.

“Anastasia, cô bất tỉnh. Tôi không ầu yếm xác chết. Người phụ nữ của tôi phải biết cảm nhận và hồi đáp.” Giọng anh ta lạnh băng.

Tôi xin lỗi.

Miệng anh ta nhếch nhẹ một nụ cười châm chọc.

“Đó là một buổi tối vô cùng thú vị. Sẽ mất khá lâu để quên đấy.”

Tôi cũng thế – đồ độc ác, anh ta nhạo báng mình. Tôi có bảo anh mang tôi về đây đâu. Không hiểu tại sao tôi cảm thấy như mình là cái rốn của mọi rắc rối.

“Mấy bộ thiết bị James Bond cải tiến của anh sao không để bán đấu giá cho ai trả cao nhất mà lại truy tìm tôi?” Tôi cau kinh. Anh ta trừng mắt ngạc nhiên và nếu tôi không lầm, cả một chút tổn thương nữa.

“Thứ nhất, công nghệ truy tìm điện thoại đầy trên mạng. Thứ hai, công ty tôi không đầu tư hay sản xuất thiết bị theo dõi. Và thứ ba, nếu tối qua tôi không đến, sáng nay có lẽ cô đã thức dậy trên giường tay thợ chụp ảnh và như tôi còn nhớ, cô không mấy nhiệt tình trước sự nài ép của gã đó.” Miệng lưỡi anh ta cay độc.

Sự nài ép của gã đó! Tôi liếc Christian. Anh ta vẫn nhìn tôi sắc lém. Tôi cố giữ miệng nhưng không kịp.

“Tối qua, anh như một hiệp sĩ từ niên đại trung cổ nào xuất hiện vậy.”

Anh thay đổi thái độ rõ rệt. Đôi mắt dịu lại, vẻ mặt ấm áp, dường như trên môi còn có dấu một nụ cười.

“Anastasia, tôi không nghĩ thế đâu. Có lẽ một hắc đạo hiệp sĩ thì đúng hơn.” Anh lắc đầu, cười mỉa mai. “Tối qua cô ăn gì?” Câu hỏi như lời buộc tội. Tôi lắc đầu. Tôi đã phạm phải tội lớn gì cơ? Mặt anh ta chẳng biểu hiện gì nhưng hàm đang nghiền lại.

“Cô phải ăn. Đó là lý do cô ra nông nổi này. Đó cũng là nguyên tắc đầu tiên khi uống rượu.” Anh lại lừa tay qua tóc, tôi hiểu ra anh làm thế khi thấy bực dọc.

“Anh lại cau với tôi?”

“Tôi đang làm thế sao?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Nếu tôi chỉ cau thôi thì cô may đấy.”

“Ý anh là sao?”

‘Nghe này, nếu cô là người của tôi, cô sẽ chẳng thể ngồi yên nổi trong một tuần, sau vụ mạo hiểm tối qua. Cô không ăn, nhậu nhẹt say xỉn và tự đẩy mình vào tình huống nguy hiểm. Anh nhắm mắt, rùng mình, mặt hằn lên nỗi sợ hãi. Mồ hôi ra, anh chiếu thẳng ánh nhìn vào tôi. “Tôi không dám nghĩ chuyện gì có thể đã xảy ra cho cô.”

Đến lượt tôi cau ngược lại. Anh ta gặp phải chuyện gì Thế này là thế nào với anh ta? Nếu tôi là... gì của anh ta, có phải thế đâu. Mặc dù, phần nào đó trong tôi có thầm muốn. Ý nghĩ đó cứ vút ra từ cảm giác kích ứng trước những lời ngạo mạn của anh ta. Tôi đỏ mặt không thể kiểm soát trong tiềm thức – cô ả trong chiếc váy hula đồ chơi đang đu đưa mãi nguyện theo nhạc với ý nghĩ được thuộc về anh ta.

“Tôi sẽ không sao hết. Đã có Kate.”

“Và tay thợ chụp ảnh nữa.” Anh ta lên giọng.

Hmm... José đại đột. Có vài điều tôi cần phải đối đầu với anh ta.

“José chỉ đi quá giới hạn một chút thôi.” Tôi nhún vai.

“À, lần sau nếu còn đi quá giới hạn, sẽ có ai đó dạy cho cậu ta cách cư xử.”

“Anh khát khe quá đấy.” Tôi hứ lên.

“Ồ, Anastasia, cô chưa biết đâu.” Anh ta nheo mắt cười ranh mãnh. Không mặt nạ. Phút trước, tôi bối rối và tức tối, phút sau, tôi thấy nụ cười rạng rỡ của anh ta. Ôi... cửa đã mở cho tôi, với nụ cười hiểm hoi ấy. Tôi hầu như quên mất anh đang nói gì.

“Tôi phải tắm đã. Cô có muốn tắm trước không?” Anh ta nghiêng đầu, miệng vẫn cười. Nhịp tim tôi đập loạn lên, hành não quên bống nhiệm vụ phải nổi các khớp thần kinh giúp tôi thở. Nụ cười mở rộng hơn, anh đưa tay lên, lướt nhẹ ngón cái từ má tôi xuống môi dưới.

“Thở đi, Anastasia.” Anh thì thầm rồi quay lưng bước đi. “Bữa sáng sẽ đến mười lăm phút nữa. Cô chắc đói ngấu rồi.” Anh ta bước vào nhà tắm và đóng cửa.

Tôi bật ra hơi thở nghẹn ứ này giờ. Vì cái quái gì mà anh ta hấp dẫn thế? Ngay bây giờ ư, tôi chỉ muốn lao đến cùng anh dưới vòi sen. Tôi chưa từng có cảm giác ấy với bất kỳ ai. Vùng da trên má, trên môi dưới, nơi ngón tay anh mơn qua cứ râm ran. Tôi bứt rứt trong nỗi.. khó ở rào rạt và chòng chành. Tôi không hiểu nổi phản ứng này. Hmm... Ham muốn. Thế này là ham muốn. Ham muốn chính là cảm giác của tôi lúc này.

Tôi thả người xuống đám gối nhồi da mềm. Nếu anh là của em. Ôi, tôi sẽ làm gì để được ở bên anh ấy – người đàn ông duy nhất biết cách làm áu chạy rần rật khắp cơ thể tôi. Dù vậy, ở anh vẫn có điều gì đó rất nguy hiểm; anh kỹ tính, phức tạp và khó hiểu. Mới phút trước anh quay lưng với tôi, phút sau, anh tặng tôi những-cuốn-sách- mười-bốn-ngàn-đô-la, rồi truy tìm tôi bằng điện thoại như một kẻ nặc danh. Sau tất cả những sự kiện đó, tôi đã trải qua một đêm trong phòng hạng sang của khách sạn. Được an toàn. Được bao bọc. Anh ấy ân cần đến cứu tôi khỏi mớ bòng bong nguy cơ mà tôi chưa lường hết. Anh ấy không phải là hắc đạo hiệp sĩ, mà là một hiệp sĩ áo choàng trắng, khiến giáp sáng ngời kiêu anh hùng lãng mạn cổ điển – Sir Garwain hay Sir Lancelot.

Tôi rón rén rời khỏi giường, hấp tấp tìm quần jean. Anh hước ra khỏi phòng tắm, ướt đầm và lấp lánh nước trên mình, chỉ một chiếc khăn tắm quấn ngang hông, vẫn chưa cạo râu. Còn tôi, ở kia, chân trần, bộ dạng lố bịch khó coi. Anh ta ngạc nhiên thấy tôi rời giường.

“Nếu cô đang tìm quần jean, tôi đã gửi giặt ủi rồi.” Ánh mắt anh ta tối sầm. “Cô nôn đầy vào đó.”

Ồ – Tôi ngượng chín. Tại sao, ơ, tại sao anh ta cứ làm mình mất thăng bằng?

“Tôi đã bảo Taylor đi mua cho cô quần và giày khác rồi. Trong túi trên ghế ấy.”

Quần áo sạch. Thêm một món quà bất ngờ.

“Ừm... Tôi sẽ đi tắm. Cảm ơn.” Tôi nói. Còn có thể nói gì khác hơn. Tôi tóm lấy cái túi, tọt vào phòng tắm tránh xa sự chung đụng căng thẳng với Christian bán khóa thân. David của Michelangelo cũng không thể hơn thế.

Phòng tắm ấm áp và đầy hơi nước. Tôi trút bỏ quần áo, nhanh chóng ngụp mình dưới vòi sen, mệt lả trong dòng nước. Nước tuôn lên người, tôi ngẩng mặt đón thác nước mát mẻ. Tôi muốn Christian Grey. Tôi muốn anh ấy khủng khiếp. Chuyện rất đơn giản. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi muốn được gần gũi một người đàn ông. Tôi muốn cảm nhận bàn tay, đôi môi của anh trên người mình.

Anh ta nói thích kiểu phụ nữ biết cảm nhận. Và có thể anh ấy cũng chưa từng phát lời nguyện độc thân. Nhưng anh ấy không ve vãn tôi như Paul hay José. Tôi không hiểu. Anh ấy có khao khát tôi không? Tuần trước, anh ấy cũng không hôn tôi. Tôi quá tầm thường với anh ấy ư? Và mặc dù hiện giờ tôi đã ở đây, anh ấy đưa tôi đến đây, tôi vẫn không hiểu đây là trò chơi gì. Anh ấy nghĩ thế nào? Cậu đã ngủ trên giường anh ấy cả đêm và anh ta không hề đụng chạm gì cậu, Ana. Nghĩ kỹ đi. Tiềm Thức hắt cái mặt xấu xí, đánh đá lên. Tôi lờ ă đi.

Nước ấm và dịu dàng. Hmm... Tôi có thể đứng dưới vòi sen này, trong phòng tắm này, mãi mãi. Tôi với lấy chai sữa tắm, nó có mùi của anh. Cái mùi ngon lành. Tôi thoa lên người, vui thích nghĩ rằng đó là anh – chính anh, bàn tay với những ngón dài, đang mơn man mùi hương tuyệt diệu này lên người tôi, ngực, bụng, giữa hai đùi. Ô! Nhịp tim tôi lại đập mạnh. Cảm giác này... quá tuyệt.

“Bữa sáng đến rồi.” Anh gõ cửa phòng tắm, giục giã.

“V... vâng.” Câu trả lời đột ngột bật lên, tàn nhẫn lôi tôi ra khỏi giấc mơ êm đềm.

Tôi bước ra khỏi vòi sen, với lấy hai chiếc khăn lông. Một chiếc để cuộn tóc vào, quấn lại theo kiểu Carmen Miranda. Chiếc còn lại, tôi lau sơ sài, cố nén khoái cảm khi chiếc khăn chà xát với làn da bông quá nhạy cảm của mình.

Tôi mở chiếc túi đựng quần jean. Taylor không chỉ mua quần jean và đôi giày Converse mới mà cả một chiếc sơ mi xanh nhạt, tất và đồ lót. Đồ lót sạch – miêu tả những món đồ xinh xắn này theo cách thông thường và thực dụng quả không công bằng. Chúng được thiết kế tinh tế kiểu châu Âu. Những chi tiết trang trí và

đăng ten cũng theo tông xanh nhạt. Wow. Tôi kinh ngạc và hơi giật mình bởi những món đồ lót. Chưa hết, chúng vừa khít. Mà tất nhiên rồi phải vừa thôi. Tôi đỏ mặt khi tưởng tượng cảnh Ngài Đầu Đinh trong cửa hàng đồ lót. Không hiểu bằng mô tả công việc của anh ta còn ghi khoản nào kiểu này nữa không.

Tôi mặc nhanh quần áo. Toàn bộ đều vừa khít. Tôi lau qua quít và tuyệt vọng cố chải tóc vào nếp nhưng như mọi khi, tóc tôi vẫn bất hợp tác và lựa chọn duy nhất là tìm dây buộc lại, mà tôi thì chẳng có chiếc buộc tóc nào. Có thể trong ví còn một chiếc, đâu đó. Tôi hít vào một hơi. Đến lúc phải đung mặt Quý Ngài Bối Rối.

Phòng ngủ trống không, tôi thấy yên tâm đôi chút. Tôi vội vã lục tìm chiếc ví – nhưng nó không có ở đây. Lại hít VÀO một hơi nữa, tôi lần bước sang phòng khách. Phòng rộng mênh mông. Khu vực tiếp khách xa xỉ và sang trọng, những chiếc ghế sofa tròn căng và vải bọc mềm mại, một phòng sách to tướng trên chiếc bàn cà phê tinh xảo, khu –vực làm việc có một chiếc iMac đời mới nhất và một ti vi màn hình plasma khổng lồ treo trên tường. Christian đang ngồi đọc báo ở bàn ăn, tại đầu kia của căn phòng. Căn phòng rộng như sân tennis hoặc cỡ đó, không phải tôi chơi tennis mà đã thấy Kate ở đó mấy lần. Kate!

“Chết rồi, Kate!” Tôi la lên. Christian nhìn tôi lom lom.

“Cô ấy biết cô đang ở đây và vẫn còn sống. Tôi đã nhắn tin với Elliot.” Anh ta đáp có vẻ hài hước.

Ồi, không. Tôi nhớ vũ điệu cuồng nhiệt của Kate tối qua. Cô nàng thực hiện những chuyển động đặc trưng ấy với tất cả nỗ lực quyến rũ anh trai của Christian, không hơn không kém. Biết tôi đang ở đây, Kate sẽ nghĩ gì? Tôi chưa bao giờ ngủ bên ngoài. Cô ấy vẫn ở bên Elliot. Trước đây, Kate đã có hai lần như thế, kết quả cả hai lần là tôi đều phải chịu đựng bộ pyjama hồng xấu xí cả tuần. Cô ấy sẽ nghĩ rằng tôi cũng vừa có chuyện tình một đêm.

Christian nhìn tôi một cách kẻ cả. Anh ta mặc sơ mi trắng, cổ và ống tay áo vẫn chưa lật.

“Ngồi đi.” Anh ra lệnh, chỉ tôi một chỗ ở bàn ăn. Tôi băng qua phòng, ngồi đối diện anh như được bảo. Thức ăn ngập bàn.

“Không biết cô thích ăn gì nên tôi chọn vài món trong thực đơn.” Anh hướng về tôi một nụ cười vẻ hối lỗi.

“Thế này là quá nhiều.” Tôi đáp, bối rối bởi có quá nhiều sự lựa chọn dù đang đói meo.

“Đúng thế.” Anh ta nói như có lỗi.

Tôi chọn bánh nướng, mứt quả thích, trứng đúc và thịt muối. Christian cố giấu một nụ cười khi cúi xuống món trứng trắng. Thức ăn rất ngon.

“Trà nhé?” Anh hỏi.

“Vâng. Cảm ơn.”

Anh chuyển cho tôi ấm trà nhỏ, nước nóng và túi trà Tsvinnings English Breakfast đặt trên một chiếc đĩa nhỏ. Ồi, anh ấy nhớ món trà tôi thích.

“Tóc cô ướt quá.” Anh khó chịu.

“Tôi không tìm ra máy sấy tóc.” Tôi đáp, lúng túng. Mắt không dám nhìn anh.

Môi Christian mím lại nhưng anh không nói gì thêm. “Cảm ơn vì bộ quần áo.”

“Đẹp lắm, Anastasia. Màu này rất hợp với cô.”

Tôi đỏ mặt, liếc nhìn những ngón tay.

“Cô biết đấy, cô rất nên học cách đón nhận lời khen.” Giọng anh ta như đang chỉ trích. “Đáng ra tôi nên tặng thêm tiền cho cô vì đã mặc những bộ quần áo này.”

Anh nhìn tôi trân trân như thể tôi vừa làm điều gì sai trái. Tôi vội chuyển đề tài.

“Anh đã gửi tặng tôi mấy quyển sách mà tôi không thể nhận được. Nhưng bộ quần áo, làm ơn cho tôi trả tiền nhé.” Tôi mỉm cười dè dặt.

“Anastasia, tin tôi đi, tôi đủ tiền mua.”

“Vấn đề không nằm ở đó, mà là tại sao anh lại phải làm thế cho tôi?”

“Vì tôi có khả năng.” Đôi mắt anh ánh lên một tia ranh mãnh.

“Có khả năng không có nghĩa là nên.” Tôi trả lời nhỏ nhẹ trong khi anh nhướn mày nhìn tôi, đôi mắt sáng long lanh. Bất thần, tôi cảm thấy như chúng tôi đang nói về một chuyện gì khác mặc dù tôi không biết đó là chuyện gì. Điều đó khiến tôi nhớ ra...

“Sao anh lại gửi sách cho tôi, Christian?” Tôi hỏi khẽ.

Anh buông muống nĩa, chăm chú quan sát tôi, đôi mắt lóe lên những thứ cảm xúc không thể định danh. Trời ạ, miệng tôi khô cứng.

“Xem nào, khi cô suýt bị xe đạp đụng phải, tôi giữ được cô và cô nhìn tôi với vẻ ‘hãy hôn tôi, hãy hôn tôi, Christiari.’” Anh dừng một chút, nhún vai. “Tôi cảm thấy mình nợ cô một lời xin lỗi và một lời cảnh báo.” Anh đưa tay vuốt tóc. “Anastasia, tôi không phải kiểu đàn ông trao trái tim và tặng hoa hồng. Tôi không làm những chuyện lãng mạn. Tôi có cách yêu rất đặc biệt. Cô nên tránh xa tôi ra.” Anh nhắm mắt như thể đang phải đấu tranh với điều gì. “Mặc dù, ở cô có điều nào đó khiến tôi không thể rời xa được. Nhưng cô, tôi nghĩ đã xử lý được điều đó rồi.”

Khẩu vị bỗng dung biến mất. Anh ấy không thể rời xa mình.

“Vậy thì đừng.” Tôi thì thào.

Anh há miệng, mở to mắt. “Cô không biết mình đang nói gì đâu.”

“Vậy hãy giúp tôi biết đi.”

Chúng tôi ngồi, mỗi người một bên, không ai đụng đến thức ăn.

“Anh không có lời nguyện độc thân chứ?” Tôi thử.

Mắt anh sáng lên sự thích thú.

“Không, Anastasia, tôi không có lời nguyện nào hết.” Anh dừng lại một chút để tẩm tẩm còn tôi thì đỏ mặt. Vụ uốn lười bảy lần đã hỏng bét. Không thể tin nổi tôi lại đi nói thành lời những suy nghĩ đó.

“Trong vài ngày tới, cô sẽ làm gì?” Anh hỏi khẽ.

“Hôm nay tôi phải làm việc, từ trưa. Máy giờ rồi?” Tôi giật mình.

“Mới hơn mười giờ thôi, cô còn nhiều thời gian. Thế còn ngày mai?” Anh chống chỏ lên bàn, cầm tựa vào những ngón tay thuôn dài.

“Kate và tôi đang thu dọn hành lý. Chúng tôi sẽ chuyển đến Seattle tuần sau. Tuần này tôi sẽ làm việc suốt tuần ở Clayton.”

“Cô có chỗ ở tại Seattle chưa?”

“Rồi ạ.”

“Ở đâu thế?”

“Tôi không nhớ nổi địa chỉ, ở quận Pike Market.”

“Thì không xa tôi lắm.” Anh cười. “Vậy đến Seattle rồi, cô sẽ làm gì?”

Anh ta định đưa đẩy đến đâu với những câu hỏi này? Sự Tò Mò Christian Grey cũng phiền toái không kém Sự Tò Mò Katherine Kavanagh.

“Tôi đã xin thực tập ở vài chỗ. Tôi đang đợi trả lời.”

“Cô có nộp đơn vào công ty tôi như tôi đề nghị không?” Tôi đỏ mặt... Tất nhiên là không.

“Ừm... không.”

“Công ty tôi có vấn đề gì sao?”

“Công ty hay đại đội?” Tôi châm chọc.

“Cô trêu tôi à, cô Steele?” Anh xoay đầu sang một bên, tôi nghĩ trông anh có vẻ vui nhưng không chắc lắm. Tôi đỏ mặt và liếc nhìn xuống đĩa thức ăn còn dang dở. Tôi không dám nhìn vào mắt anh khi anh đang nói với tôi bằng giọng ấy. “Tôi muốn cần đôi môi đó.” Anh thăm thì.

Môi tôi bật hé, tôi hoàn toàn không biết mình đang cần môi dưới, miệng tôi há hốc. Anh vừa nói với tôi điều gợi cảm nhất chưa ai từng nói. Nhịp tim rộn lên, tôi đoán mình đang thở hổn hển.

Trời ơi, tôi rạo rức và tán loạn còn anh thậm chí không chạm vào tôi. Tôi loay hoay trên ghế và bắt cái nhìn u tối của anh.

“Sao anh không làm?” Tôi nói nhỏ, thách thức.

“Vì tôi sẽ không chạm đến cô, Anastasia, chưa, cho đến khi cô đồng ý bằng văn bản, đồng ý để tôi làm điều đó.” Môi anh thoáng một nụ cười.

Cái gì cơ?

“Chuyện đó nghĩa là sao?”

“Đúng như tôi nói.” Anh thở hắt ra, ngả đầu về phía tôi, vui thích xen lẫn ưu phiền. “Tôi cần phải cho cô biết, Anastasia. Chiều nay mấy giờ cô xong việc?”

“Khoảng tám giờ.”

“Vậy chúng ta sẽ đi Seattle tối nay hoặc thứ Bảy sau, ăn tối ở chỗ tôi và tôi sẽ để cô làm quen với vài thứ. Tùy cô chọn.” “Anh không thể nói với tôi luôn bây giờ sao?”

“Tôi thích bữa sáng của mình và cùng ăn với cô. Một khi tôi nói ra, có thể cô không muốn gặp lại tôi nữa.”

Nghĩa là sao? Anh ta buồn trẻ nhỏ làm nô lệ tình dục ở những nơi hẻo lánh trên hành tinh? Hay anh ta là một phần của thế giới ngầm? Điều đó lý giải vì sao anh ta giàu có đến thế. Hay anh ta quá sùng đạo? Anh ta bất lực? Chắc chắn không – nếu thế, anh ta có thể chứng minh ngay tại đây. Tôi ngưỡng chín người khi tưởng tượng ra những khả năng đó. Tôi muốn giải bài toán Christian Grey ngay bây giờ hơn là phải đợi. Nếu bất cứ uẩn khúc nào anh đang che giấu ghê gớm đến nỗi tôi không còn muốn gặp lại anh nữa thì, thẳng thắn mà nói, biết càng sớm sẽ càng nhanh vượt qua. Đừng tự lừa mình – Tiềm Thức gào lên – lao nhanh đến đó là chuyện cực kỳ tồi tệ.

Anh nhướn mày, giễu cợt. “Giống Eve, cô cũng vội vàng muốn ăn trái cấm.”

“Anh trêu tôi à, anh Grey?” Tôi hỏi dịu dàng. Nhắm nhí cực! Anh nheo mắt nhìn tôi, rồi rút chiếc BlackBerry, bấm nút. “Taylor. Tôi sẽ cần Charlie Tango.”

Charlie Tango? Là ai?

“Từ Portland, 20 giờ 30... Không, đợi ở Escala... Cả đêm.” Cả đêm!

“Đúng vậy. Gọi vào sáng mai. Tôi sẽ bay từ Portland đến Seattle.”

Bay?

“Phi công sẵn sàng từ 20 hai giờ 30.” Anh nói sau khi dập điện thoại. Không vui lòng, không cảm ơn.

“Mọi người làm mọi thứ anh bảo à?”

“Thường thế, nếu muốn giữ việc làm.” Anh lạnh tanh nói. “Còn với những người không làm cho anh?”

“Ồ, tôi rất giỏi thuyết phục, Anastasia. Cô ăn nốt bữa sáng đi. Sau đó, tôi sẽ đưa cô về nhà. Rồi sẽ đón cô tại Clayton lúc tám giờ, khi cô xong việc. Chúng ta sẽ bay đến Seattle.”

Tôi chớp mắt liên hồi.

“Bay?”

“Phải. Tôi có một chiếc trực thăng.”

Tôi mở to mắt nhìn sững sốt. Tôi có cuộc hẹn thứ hai với Christian-Grey-Bí-Ẩn-Vô-Đối. Từ cà phê đến trực thăng. Wow.

“Chúng ta sẽ đến Seattle bằng trực thăng?”

“Ừ”

Tại sao?”

Anh cười bí hiểm. “Vì tôi có khả năng. Ăn nốt bữa sáng đi.” Làm sao ăn được nữa chứ? Tôi sẽ bay đến Seattle với Christian Grey. Và anh ấy muốn cần môi tôi... Tôi ngộ ngậy với ý nghĩ đó.

“Ăn đi.” Anh nói gọn lỏn. “Anastasia, tôi không thích có thức ăn thừa... ăn đi.”

“Tôi không thể ăn hết từng này.” Tôi trợn mắt nhìn những món ăn trên bàn.

“Ăn những thứ trong đĩa cô thôi. Nếu tối qua ăn uống tử tế, sáng nay cô đã không ở đây và tôi đã không phải tiết lộ về mình quá sớm.” Môi anh mím chặt, không hài lòng.

Tôi nhú mày, ăn nốt đĩa thức ăn đã nguội. Tôi rất hào hứng ăn, Christian. Anh không hiểu sao? Tiềm Thức tôi phân bua. Nhưng tôi quá nhút nhát để nói ra điều đó, nhất là lúc này, trông anh rất âu lo. Hmm, như một cậu bé. Ý nghĩ đó làm tôi thích thú.

“Chuyện gì vui thế?” Anh hỏi. Tôi lắc đầu, không buồn trả lời, cắm mặt vào đĩa thức ăn. Nuốt trôi miếng bánh nướng cuối cùng, tôi ngược lên. Anh đang nhìn tôi dò xét. “Tốt đấy.” Anh nói. “Tôi sẽ đưa cô về sau khi cô sấy tóc. Tôi không muốn cô ngã bệnh.” Câu ấy như hàm chứa một sự hứa hẹn không lời. Anh ta có ý gì? Tôi rời bàn, trong một chốc, tự hỏi mình có cần phải xin phép đứng lên nhưng tôi gạt ý nghĩ ấy đi. Có vẻ như đó là một tiền lệ tiềm ẩn nguy cơ. Tôi trở lại phòng ngủ. Một ý nghĩ chợt khiến tôi dừng lại.

“Tối qua anh ngủ ở đâu?” Tôi quay lại nhìn Christian vẫn còn ngồi ở bàn ăn. Tôi không thấy chần hay tấm trải nào quanh đây, có thể anh ấy đã dọn rồi.

“Trên giường tôi.” Anh trả lời đơn giản, ánh mắt bình thản, “ơ.”

“Phải, chuyện này cũng ngoài sức tưởng tượng của tôi.” Anh mỉm cười.

“Không... quan hệ.” Tôi đã nói từ ấy. Đỏ mặt, tất nhiên. “Không...” Anh lắc đầu, mày nhú lại như đang phải hồi tưởng điều gì khổ sở lắm. “... ngủ với bất cứ ai.” Anh cầm tờ báo lên đọc tiếp.

Chuyện quái này có nghĩa là sao? Anh ta chưa từng ngủ với ai? Anh ta là đồng tính nam? Tôi nghi ngờ điều đó. Tôi đứng nhìn sững đầy hoài nghi. Anh ấy là người bí ẩn nhất tôi từng gặp. Một ý nghĩ thốt nhiên sáng bừng lên, tôi đã ngủ cùng với Christian Grey. Tôi tự đá mình một phát, trả gì tôi cũng trả để được tỉnh táo nhìn ngắm anh ấy ngủ. Thấy anh ấy thật mong manh. Lạ lùng làm sao, tôi biết rất khó tưởng tượng ra điều ấy. Được thôi, tối nay, mọi giả thuyết sẽ được sáng tỏ.

Ở phòng ngủ, tôi tìm thấy máy sấy tóc trong một ngăn tủ kéo. Tôi chải tóc bằng mấy ngón tay, sấy khô hết mức có thể. Xong xuôi, tôi qua phòng tắm, muốn chải răng. Tôi hất gập bàn chải của Christian. Tôi bỗng thêm có anh trong miệng. Hmm... Lầm lét liếc nhanh qua vai, tôi chạm vào những sợi cước bàn chải. Chúng đều ướt đẫm. Chắc anh chỉ mới dùng đây thôi. Tôi lấy bàn chải thật nhanh, bôi kem lên, rồi chải răng lâu gấp đôi bình thường. Tôi thấy mình thật nghịch ngợm.

Tìm lại áo thun và đồ lót mặc hôm qua, tôi dồn tất cả vào chiếc túi siêu thị mà Taylor mang đến rồi trở lại phòng khách, tìm giỏ xách và áo khoác. May quá, có một chiếc buộc tóc trong giỏ. Christian quan sát tôi trong khi tôi buộc tóc, nét mặt anh rất khó đoán. Tôi cảm thấy đôi mắt đang dõi theo khi tôi ngồi xuống và đợi cho anh xong cuộc gọi. Anh đang nói chuyện với ai đó bằng chiếc BlackBerry.

“Họ muốn hai à?... Chi phí thế nào?... Được, mức độ an toàn ở đó?... Rồi sẽ đi qua Suez à? Còn độ an toàn của Ben Sudan?... Khi nào đến Dafuz?... Được, làm đi. Cập nhật tiến độ cho tôi.” Anh cúp máy.

“Sẵn sàng đi chưa?”

Tôi gật. Tôi không biết anh vừa nói về việc gì. Anh khoác chiếc áo màu xanh hải quân sọc nhuyền, nhặt lấy chìa khóa rồi tiên ra cửa.

“Mời cô, cô Steele.” Anh nói, tay giữ cửa, vẫn lịch lãm như mọi khi.

Tôi dừng lại, hơi lâu một chút, để chìm trong cái nhìn của anh. Tôi nghĩ mình đã ngủ với anh cả đêm qua, sau tất cả những tequila, những nôn ói, anh vẫn ở đây. Còn muốn đưa tôi đi Seattle. Tại sao lại là tôi? Tôi không hiểu nổi. Tôi tiên ra cửa, trong đầu vang lên câu của anh – Có gì đó ở cô – đúng thế, chính tôi cũng thế, Grey và tôi đang nóng lòng muốn biết bí mật của anh.

Chúng tôi yên lặng đi bên nhau trên đường ra thang máy. Trong khi đợi thang máy, tôi khẽ ngược mi lên nhìn anh, thấy anh cũng đang nhìn tôi qua khóe mắt. Tôi mỉm cười, môi anh khẽ nhếch.

Thang máy đến, chúng tôi bước vào. Chỉ có chúng tôi. Không thể giải thích nổi, sự gần gũi trong một không gian kín làm không khí giữa chúng tôi đột nhiên chùng chình một dự cảm phấn khích và mãnh liệt. Tim đập nhanh, nhịp thở dồn. Anh khẽ nghiêng đầu sang tôi, đôi mắt tối sẫm. Tôi cắn môi.

“Ôi, khôn kiếp!” Anh kêu lên, lao về phía tôi, ép sát tôi vào tường. Trước khi tôi kịp hiểu ra, hai tay anh đã đặt lên người tôi, một tay trên đầu khóa tôi lại, môi anh ghì tôi vào tường. Ô. Bàn tay còn lại trì đuôi tóc xuống, ngửa mặt tôi lên và rồi môi anh trên môi tôi. Không hoàn toàn khó chịu. Tôi nấc lên trong miệng anh, mở lối ột cuộc thám hiểm bằng lưỡi. Anh chiếm thế thượng phong tuyệt đối, lưỡi anh khám phá miệng tôi. Chưa bao giờ tôi hôn kiểu này. Lưỡi tôi nửa đường cự, nửa hưởng ứng anh trong một giai điệu chậm chậm và gợi tình, đam mê và bỏng cháy. Anh đưa tay đỡ cằm tôi và giữ yên tôi như thế. Tôi hoàn toàn mất phản kháng, tay tôi bấu vào tường, mặt bị giữ yên và hông anh khóa người tôi lại. Eo tôi chạm vào anh cương cứng. Ôi... Anh ấy có muốn mình. Christian Grey, thánh thần ơi, anh ấy có ham muốn tôi và tôi cũng muốn anh, ở đây... ngay bây giờ, trong thang máy.

“Em. Thật. Mềm. Mại.” Anh ngân từng từ một.

Thang máy chột dừng, cửa trượt mở. Trong một chớp mắt, anh tách ra, bỏ lại tôi lơ lửng. Ba người đàn ông ăn mặc chỉnh tề, nhìn chúng tôi xa lạ, bước vào. Nhịp tim tôi vẫn còn rạo rực như thể vừa phải chạy bộ lên dốc. Tôi chỉ muốn cúi người xuống, giữ chặt lấy gối.. nhưng như thế thì lộ quá.

Tôi liếc sang anh. Trông anh vẫn tự tin và bình tĩnh như thể đang chơi ô chữ trên Thời báo Seattle. Thật chẳng công bằng. Sự có mặt của tôi không mấy may tác động đến anh? Anh liếc tôi qua khóe mắt rồi từ từ thở ra một hơi thật dài. Ô hô, anh ấy có xao xuyến – thâm tâm tôi vút lên một điệu samba đắc thắng. Nhóm thương nhân ra khỏi thang máy ở tầng hai. Chúng tôi còn một tầng nữa.

“Cô vừa chửi rắng.” Anh nhìn tôi.

“Bằng bàn chải của anh.”

Môi anh nhoẻn lên nửa nụ cười.

“Ô, Anastasia, làm gì với cô bây giờ?”

Cửa xích mở ở tầng trệt, anh nắm tay tôi cùng bước ra, băng qua sảnh khách sạn. Tôi đi theo anh như vô hồn, hồn phách tôi đã tan tác đâu đó đầy sàn và trên tường thang máy từ tầng ba khách sạn Heathman.

7. Chương 6

Chương 6

Christian mở cửa chiếc Audi SUV để tôi bước vào. Đúng là siêu xe! Anh không dả động gì đến cơn bộc phát cảm xúc dữ dội ban nãy trong thang máy. Vậy tôi có nên nhắc đến không? Chúng tôi có nên nói về nó hay giả dờ như nó chưa từng xảy ra? Cái hôn cuồng-dại-đơn- thuần đầu tiên đó của tôi dường như không có thật. Một chốc sau, tôi tự thuyết phục được mình đó chỉ là một sự hoang tưởng, cứ như những huyền

thoại về vua Arthur hay những thành phố mất tích của lục địa Atlantis. Nó thực sự chưa hề xảy ra, chưa hề tồn tại. Có lẽ mình chỉ tưởng tượng ra tất cả mà thôi. Không lẽ nào. Tôi đưa tay chạm lên môi. Chúng đã rộp cả lên vì nụ hôn ấy. Điều đó chắc chắn đã xảy ra. Tôi đã là một người phụ nữ hoàn toàn khác. Tôi thêm muốn người đàn ông này ghê gớm và anh ta cũng vậy.

Tôi liếc trộm anh, vẫn là một Christian trong phong thái lịch sự thường trực và có phần xa cách ấy.

Thật sự khó hiểu.

Anh khởi động xe rồi lùi ra khỏi chỗ đậu trong bãi. Anh bật đèn âm thanh lên. Giọng hát ngọt ngào mà mị của hai nữ ca sĩ choáng ngợp cả không gian xe. Ôi chao... giác quan của tôi nhận nhận hết cả lên, thật đúng là “tác động kép”.

Giọng hát mang đến cảm giác run rẩy khoan khoái chạy dọc sống lưng tôi. Christian rẽ sang Đại lộ Công viên Southwest rồi lái một cách thông thả pha chút uể oải.

“Bài gì vậy?”

“The Flower Duet của Delibes, trong vở opera Lakmé. Cô thích chứ?”

“Christian, bài hát tuyệt vời.”

“Đúng thế.”

Anh liếc sang tôi, cười toe. Trong chớp mắt, anh như về lại đúng với tuổi của mình: trẻ trung, vô tư lự và đẹp đến ngượng thở. Phải chăng đây chính là chiếc chìa khóa để mở lòng anh? Âm nhạc? Tôi ngồi đó và để cho giọng hát thần tiên ấy đùa bỡn, quyến rũ mình.

“Cô nghe thêm lần nữa nhé?”

“Vâng.”

Christian nhấn nút và tiếng nhạc lại mơn trớn tôi lần nữa. Tiếng nhạc êm dịu, chậm rãi, ngọt ngào và lay động thính giác.

“Anh thích nhạc cổ điển à?”

Tôi hỏi, hy vọng thấu hiểu hơn đôi chút về sở thích riêng của anh.

“Tôi thích đủ loại nhạc, Anastasia, từ Thomas Tallis đến Kings of Leon. Tùy vào cảm xúc thôi. Còn cô?”

“Tôi cũng vậy, nhưng tôi không biết Thomas Tallis.”

Anh quay qua nhìn tôi chăm chăm trong vài giây rồi trở lại chú mục vào con đường.

“Hôm nào đó tôi sẽ cho cô nghe. Đó là một nhà soạn nhạc người Anh ở thế kỷ 16. Viết thánh ca nhà thờ dưới thời Tudor.” Christian lại toét miệng cười với tôi. “Tôi nghĩ hơi khó nghe, nhưng cũng đầy ma lực.”

Anh nhấn nút, giọng hát của nhóm Kings of Leon vang lên. Hmm... bài này thì tôi biết. Sex on Fire. Thật hợp tình hợp cảnh. Bỗng điện thoại reo lên, cắt ngang tiếng nhạc. Christian nhấn một chiếc nút nhỏ trên tay lái xe.

“Grey.”

Grey trả lời cộc lốc. Anh ta thật thô lỗ.

“Thưa ngài Grey, tôi là Welch. Tôi đã có những thông tin ngài yêu cầu.”

Một giọng nữ cao nhưng vô hồn vọng ra từ loa.

“Tốt. Gửi mail cho tôi. Còn gì nữa không?”

“Dạ không, thưa ngài.”

Anh nhấn nút tắt cuộc gọi và tiếng nhạc lại cất lên. Chẳng có lấy một lời tạm biệt hay cảm ơn. Tôi bỗng dưng thấy mình thật hạnh phúc khi chưa bao giờ thực sự có ý định làm nhân viên của anh ta và bắt gặp

rùng mình khi nghĩ đến chuyện đó. Anh quá uy quyền và lạnh lùng đối với nhân viên. Nhạc lại ngừng vì tiếng điện thoại.

“Grey.”

“NDA đã được gửi qua mail cho ngài, thưa ngài Grey.” Một giọng nữ vang lên.

“Tốt. Còn gì nữa không, Andrea?”

“Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài.”

Christian cúp máy bằng một động tác nhấn nút trên vô lăng xe. Nhạc chỉ nổi lên một chút rồi lại bị cắt ngang khi điện thoại reo lần nữa. Thánh thần thiên địa ơi, đây là cuộc sống của anh sao – những cuộc gọi quấy rầy không ngừng?

“Grey.” Anh cúi kính nói.

“Chào Grey, đã ngủ với em nào chưa?”

“Chào Elliot, loa điện thoại đang mở, không chỉ có mình em trong xe.” Christian thở dài đánh sượt.

“Ai đang ở đâu thế?”

Christian đảo mắt. “Anastasia Steele.”

“Chào Ana!”

Ana?

“Chào anh Elliot.”

“Anh được nghe nhiều về em rồi.”

Elliot hạ giọng nói nhỏ. Christian cau mày.

“Đừng tin những gì Kate nói đấy nhé.”

Elliot cười phá lên.

“Em đang đưa Anastasia về nhà.” Christian nhấn mạnh tên đầy đủ của tôi. “Có muốn em đón anh về luôn không?” “Dĩ nhiên rồi.”

“Lát gặp.”

Christian cúp máy. Nhạc lại nổi lên.

“Tại sao anh cứ nhất định phải gọi tôi là Anastasia?”

“Vì đó là tên cô mà.”

“Tôi thích được gọi là Ana hơn.”

“Bây giờ?”

Chúng tôi đã về đến gần nhà rồi. Chỉ chút nữa thôi. “Anastasia này.”

Anh trầm ngâm. Tôi nhúu mày nhìn anh nhưng anh ta phớt lờ thái độ của tôi.

“Những gì đã xảy ra trong thang máy... sẽ không xảy ra nữa, ở, trừ khi có định trước.”

Anh dừng xe trước căn hộ của tôi. Đến lúc đó tôi mới nhận ra anh chưa từng hỏi tôi ở đâu, vậy mà anh lại biết. Nhưng chẳng phải anh đã gửi tôi mấy quyển sách đó sao, dĩ nhiên là anh biết chỗ ở của tôi rồi. Một người mà từ chuyện dò thông tin từ sổ di động cho đến sở hữu riêng cả một chiếc trực thăng thì chuyện gì mà không làm được.

Sao anh không hôn tôi nữaa nhỉ? Tôi bĩu môi tự hỏi. Tôi không hiểu. Thành thực mà nói, họ của anh nên là Cryptic chứ không phải là Grey. Anh ra khỏi xe, sải những bước dài thông thả, khoan thai đến bên để mở cửa xe cho tôi, luôn là phong thái của một quý ông – ngoại trừ khoảnh khắc vô cùng hiểm hoi trong thang

máy ấy. Hai má tôi ửng đỏ khi nhớ đến giây phút môi anh ép vào môi tôi và cả lúc tôi đã vùng vẫy mà vẫn không thể nào chạm được vào anh. Tôi đã muốn luồn những ngón tay mình vào mái tóc rối của anh biết chừng nào nhưng tay tôi không cách nào cử động được. Tôi thất vọng hồi tưởng lại.

Mình thích chuyện ở thang máy.

Tôi vừa lăm bắm vừa chui ra khỏi xe. Tôi không chắc có phải mình vừa nghe một tiếng thở hắt không nhưng tôi cứ giả vờ tảng lờ- và đi thẳng đến bậc thang cửa trước.

Kate và anh Elliot đang ngồi ở bàn ăn. Mấy quyển sách mười-bốn-ngàn-đô-la đã biến mất. Tạ ơn trời. Tôi đã lên kế hoạch cho chúng. Kate đang đeo một nụ cười kỳ cục không-phải-Kate nhất trên mặt, trông cô nàng chệnh mảng một cách khêu gợi. Christian đi theo tôi ra phòng khách, còn Kate dõi theo anh một cách đầy nghi ngờ mặc dù vẫn nở cái nụ cười tở-đã-vui-vẻ-cả-đêm trên môi.

“Chào Ana.”

Kate nhảy đến ôm tôi rồi giữ tôi trong khoảng cách một sải tay để nhìn dò xét, đoạn cau mày quay sang Christian.

“Chào buổi sáng, Christian.”

Kate nói, giọng hơi thiếu thân thiện.

“Chào cô Kavanagh.” Anh chào bằng giọng trịnh trọng cứng nhắc.

“Christian, tên cô ấy là Kate.” Elliot cầu nhàu nhấc.

“Chào Kate.”

Christian gật đầu lịch sự chào Kate rồi liếc qua Elliot. Anh nhồm dậm, cười tươi và ôm lấy tôi.

“Chào em, Ana.”

Anh cười, đôi mắt xanh biếc lấp lánh khiến tôi mẩn anh ngay lập tức. Rõ ràng anh chẳng giống Christian điểm nào, mà cũng dễ hiểu thôi, họ đâu phải anh em ruột.

“Chào anh, Elliot.”

Tôi cười với anh, chợt nhận ra mình đang cắn môi.

“Elliot, đi thôi.” Christian ôn tồn nói.

“Vâng.”

Elliot quay sang kéo Kate vào lòng và hôn cô ấy một nụ hôn dài không dứt. Thôi mà... tìm một cái phòng giùm đi. Tôi e thẹn nhìn đăm đăm xuống chân. Liếc nhanh qua Christian, tôi thấy anh cũng đang chăm chú nhìn tôi. Tôi nheo mắt với anh. Sao anh không hôn em được như vậy? Elliot vẫn còn hôn Kate say đắm, nhắc bóng cô nàng lên rồi ghì xuống bằng một động tác ôm điệu nghệ như kịch đến nỗi tóc Kate chạm cá xuống đất khi anh ấy hôn nhiệt tình hôn.

“Gặp sau nhé, bé cưng.” Anh toét miệng cười.

Trông Kate như tan chảy. Trước đây tôi chưa từng thấy cô nàng tan chảy bao giờ cả – trong đầu tôi hiện ra hai chữ “duyên dáng” và “phục tùng”. Một Kate biết phục tùng. Trời ạ, Elliot chắc phải cừ lắm đây. Christian đảo mắt rồi nhìn tôi chăm chăm với nét mặt tôi không tài nào đọc được, mặc dù có lẽ anh hơi buồn cười. Anh đưa tay vén một lọn tóc đi lạc ra khỏi đuôi tóc của tôi ra sau tai. Cái chạm phớt này khiến tôi muốn ngưng thở. Tôi nghiêng đầu tựa vào mấy ngón tay anh. Với ánh nhìn dịu dàng, anh lướt ngón cái qua môi dưới của tôi. Máu tôi tựa như đang sôi lên trong từng tĩnh mạch. Và thoát một cái, anh bỏ tay xuống.

“Gặp sau nhé, bé cưng.”

Anh thì thầm khiến tôi phải bật cười vì như thể chẳng giống anh chút nào. Mặc dù biết rõ anh chẳng quý trọng gì điều này nhưng cử chỉ âu yếm ấy dường như đã lay động điều gì đó trong sâu thẳm tâm hồn tôi.

“Tôi sẽ đón cô lúc tám giờ.”

Anh quay người ra cửa rồi bước thẳng. Elliot theo sau anh ra xe rồi ngoái đầu lại gửi Kate một nụ hôn gió, tôi bỗng thấy dâng lên cảm giác ghen tị không mong muốn.

“Hai người đã làm gì chưa?”

Kate hỏi khi chúng tôi đứng nhìn anh em họ lên xe và lái đi, giọng không giấu nổi vẻ tò mò cực độ.

“Chưa.”

Tôi trả lời cụt lủn thầm mong cô ấy không hỏi nữa. Chúng tôi quay vào nhà.

“Còn cậu, rõ ràng là đã làm rồi đúng không?”

Giọng tôi đúng là không giấu được sự ghen tị. Kate lúc nào cũng thành công rực rỡ trong việc quyến rũ các chàng trai. Cô ấy có một sức hấp dẫn khó cưỡng và lại xinh đẹp, duyên rũ, hài hước, tự tin... toàn là những phẩm chất mà tôi thiếu. Nhưng nụ cười của cô ấy đã làm tôi quên giận.

“Tối nay tớ lại gặp chàng nữa đấy.”

Kate chấp hai tay lại và nhảy cẫng lên như một đứa trẻ. Cô ấy không giấu được niềm hân hoan hạnh phúc, còn tôi thì không làm được gì trừ việc vui cùng với Kate. Một nàng Kate hạnh phúc... chà, chuyện này hay nha.

“Christian sẽ đưa tớ đi Seattle tối nay.”

“Seattle á?”

“Ừ.”

“Có lẽ đến lúc đó mới làm nhỉ.”

“Ồ, có khi vậy.”

“Vậy là cậu thích anh ta?”

“Ừ.”

“Có thích đủ để...?”

“Có.” Kate nhướn mày.

“Chao ơ. Nàng Ana Steele, cuối cùng đã phải lòng một người đàn ông và đó lại là chàng Christian Grey – một tỷ phú đẹp trai, quyến rũ.”

“Ừ, vậy đó – tất cả chỉ bởi vì tiền thôi.”

Tôi cười làm bộ ra vẻ am hiểu, rồi hai đứa cứ khúc kha khúc khích suốt buổi.

“Áo mới phải không?”

Kate hỏi, thề là tôi miêu tả với cô ấy những chi tiết không mấy hào hứng về đêm qua.

“Anh ấy hôn cậu chưa?” Kate vừa pha cà phê vừa hỏi.

Tôi đỏ mặt. “Một lần.”

“Một lần?” Kate hỏi bằng giọng chê giễu.

Tôi gật đầu, có phần xấu hổ.

“Anh ấy bảo thủ lắm.”

Kate cau mày. “Đúng là kỳ quặc.”

“Thật ra, tớ không nghĩ chỉ là kỳ quặc thôi đâu.”

Bỗng Kate nói bằng một giọng rất quyết tâm.

“Bọn mình cần đảm bảo là tối nay trông cậu phải thật cuốn hút.”

Ồi không... chỉ nghe thôi là tôi đã đoán được những công đoạn cực kỳ mất thời gian, đã vậy còn nhột và đau nữa. “Một tiếng nữa tớ phải đến chỗ làm rồi.”

“Tùng đó cũng đủ để tớ tút tát cho cậu rồi. Bắt đầu thôi.” Kate kéo tay tôi rồi lôi vào phòng.

NGÀY DÀI LÊ THÊ ở cửa hàng Clayton mặc dù chúng tôi ai cũng bận rộn. Bây giờ đã vào mùa hè nên tôi phải mất thêm hai tiếng để xếp thêm hàng lên kệ sau khi cửa hàng đóng cửa. Công việc này chẳng cần phải dùng đến đầu óc, vì vậy tôi có nhiều thời gian để nghỉ ngơi. Tôi đã may mắn có được giây phút nào để suy nghĩ suốt ngày hôm nay đâu.

Dưới những chỉ dẫn liên tục, thẳng thắn và đầy áp đặt của Kate, cẳng chân và vùng da dưới cánh tay tôi đã được cạo nhẵn thín, lông mày được nhổ gọn gàng. Toàn thân tôi như được “đánh bóng” vậy. Đó quả là một trải nghiệm vô cùng khó chịu. Còn Kate thì luôn quả quyết với tôi rằng đàn ông ngày nay thích thế. Anh còn thích gì khác nữa không? Tôi phải thuyết phục Kate rằng tất cả là do ý muốn của tôi. Vì một lý do lạ lùng nào đó mà Kate không tin tưởng anh, có lẽ vì anh quá cứng nhắc và kiêu cách. Cô ấy nói rằng cô ấy không lý giải được nhưng hình như có điều gì đó bất thường ở đây, tôi đã hứa sẽ nhắn tin cho Kate khi đến Seattle. Tôi vẫn chưa nói với cô ấy về chuyện đi bằng trực thăng. Cô nàng sẽ ngất vì sốc mất thôi.

Còn José nữa chứ. Cậu ấy đã để lại di động của tôi ba tin nhắn và bảy cuộc gọi nhỡ. Cậu còn gọi về nhà tôi hai lần nhưng Kate chỉ trả lời rất mập mờ về chỗ của tôi. Dĩ nhiên José biết tổng là Kate đang che giấu cho tôi vì Kate có biết nói dối. Nhưng tôi đã quyết định mặc kệ anh chàng. Tôi vẫn còn giận cậu ấy lắm.

Christian có nhắc với tôi về chuyện thủ tục giấy tờ gì đó. Tôi cũng không biết anh đùa hay thực tình tôi phải ký vào tờ giấy nào đó. Cảm giác tò mò về những gì sắp diễn ra làm tôi muốn nổ tung. Và trên cả những sự lo lắng, tôi không thể giấu được tâm trạng háo hức và phấn khích của mình. Đêm nay mới thật là đêm. Sau bao nhiêu chuyện đã qua, liệu tôi đã sẵn sàng chưa? Nữ thần nội tại đang chăm chú nhìn tôi, nhịp chân sốt ruột. Nàng đã sẵn sàng cho chuyện này từ lâu lắm rồi và dĩ nhiên nàng luôn sẵn sàng với bất kỳ chuyện gì nếu đó là với Christian. Nhưng tôi thực tình cũng không hiểu anh phát hiện ra điều gì ở tôi.. một con bé Ana Steele rụt rè, nhút nhát – thật không lý giải nổi.

Anh đến rất đúng giờ, dĩ nhiên, và khi tôi bước ra khỏi cửa hàng Clayton, anh đang đợi. Anh ra khỏi cửa sau chiếc Audi, mở cửa xe cho tôi với một nụ cười nồng ấm.

“Chào buổi tối, cô Steele.” Anh nói.

“Chào ngài Grey.” Tôi lịch sự gật đầu chào anh khi chui vào xe. Taylor đang ngồi trên ghế tài xế. “Chào anh Taylor.” Tôi nói.

“Chào cô Steele.” Giọng anh ta rất lịch sự và chuyên nghiệp.

Christian bước vào từ phía cửa xe đối diện rồi nắm tay tôi, dịu dàng siết chặt khiến toàn thân tôi rúng động.

“Công việc của cô hôm nay thế nào?” Anh hỏi.

“Dài dằng dặc.” Tôi đáp bằng giọng rất trầm, khô khốc nhưng đầy khao khát.

“Ừ, ngày hôm nay của tôi cũng dài lê thê.”

“Hôm nay anh làm gì?” Tôi khó khăn lắm mới thốt ra được câu hỏi.

“Tôi đi bộ đường dài với Elliot”

Anh di ngón cái lên xuống vuốt ve mấy đốt ngón tay tôi khiến tim tôi lỡ một nhịp còn hơi thở thì dồn dập. Làm cách nào mà anh lại tác động tới đến như vậy? Chỉ một động chạm của anh lên một vùng rất nhỏ trên người tôi thôi cũng làm các tế bào trong cơ thể dậy lên bùng bùng.

CHẶNG ĐƯỜNG ĐẾN BÃI ĐÁP trực thăng khá ngắn nên trước khi tôi kịp nhận ra, chúng tôi đã đến nơi rồi. Tôi tự hỏi chiếc trực thăng đó có thể nằm đâu được, khi mà chúng tôi đang ở trong một khu vực nhà cửa san sát trong thành phố, mà trực thăng thì lại cần một khoảng không gian rộng để cất cánh và hạ cánh. Taylor dừng xe, bước ra và mở cửa cho tôi. Christian đứng ngay cạnh tôi liền sau đó và lại nắm lấy tay tôi.

“Cô sẵn sàng chứ?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu, trong thâm tâm chỉ muốn nói: “sẵn sàng ọi thứ”, nhưng tôi không thể nào thốt ra được vì quá bòn chồn, rạo rức.

“Được rồi.”

Anh gật đầu nói cụt ngủn với tài xế riêng, rồi chúng tôi bước vào tòa nhà, tiến thẳng đến thang máy. Thang máy! Ký ức về nụ hôn sáng nay liền hiện về trong đầu tôi. Tôi đã không nghĩ về điều gì khác ngoài nó cả ngày nay, mơ màng suốt khi đứng máy tính tiền ở cửa hàng Clayton. Bà Clayton đã phải hai lần quát tên tôi thật to để kéo tôi về thực tại. Bà bảo thể nào năm nay tôi cũng bị chấm công thấp. Christian liếc nhìn tôi, khẽ cười. A ha! Anh cũng đang nghĩ tới chuyện đó.

“Chỉ ba tầng thôi.”

Anh nói khô khốc, tia nhìn ánh lên vẻ đùa cợt. Anh biết đọc suy nghĩ, chắc chắn vậy rồi. Thật đáng sợ.

Tôi cố giữ nét mặt điềm tĩnh khi bước vào thang máy. Cửa đóng, và kìa, cái sức hút điện cực kỳ lạ cùng giữa hai chúng tôi lại xuất hiện, đẩy dọ tôi. Tôi nhắm mắt, cố gắng phớt lờ nó nhưng vô ích. Anh siết tay tôi mạnh hơn, và chỉ năm giây sau, cửa thang máy mở ra tầng thượng của tòa nhà. Nó nằm kia, một chiếc trực thăng trắng với dòng chữ TẬP ĐOÀN KINH DOANH CỔ PHẦN GREY màu xanh cùng logo công ty chạy dọc thân máy bay. Rõ ràng là tài sản công ty đã bị dùng sai mục đích.

Anh dẫn tôi đến một văn phòng nhỏ có một bác lớn tuổi ngồi ở bàn giấy.

“Sơ đồ bay của cậu đây, cậu Grey. Giấy tờ đăng ký bay đã xong. Máy bay đã sẵn sàng đợi cậu đấy, thưa cậu. Thoải mái lên đường nhé.”

“Cảm ơn bác Joe.” Christian nhìn bác Joe nở nụ cười ấm áp.

Ồ. Thì ra vẫn có người nhận được từ ngài Christian một thái độ cư xử lịch thiệp. Có lẽ bác ấy không phải là nhân viên của anh. Tôi nhìn bác Joe đầy ngưỡng mộ.

“ĐI THÔI.” Christian nói, rồi chúng tôi cùng tiến đến chiếc trực thăng. Càng đến gần, nó càng lớn hơn quá mức tưởng tượng của tôi. Tôi những tưởng trực thăng chỉ có hai chỗ ngồi nhưng thật ra nó có đến ít nhất bảy chỗ. Christian mở cửa rồi hướng dẫn tôi ngồi vào một chỗ sát phía trước

“Cô ngồi đây và nhớ đừng đụng vào cái gì hết.”

Anh vừa ra lệnh cho tôi vừa theo sau tôi chui vào trực thăng.

Anh đóng sầm cửa lại. Tôi thầm vui vì bên trong trực thăng tràn ngập ánh sáng, nếu không, tôi sẽ khó mà nhìn rõ được trong buồng lái bé xíu này. Tôi ngồi vào chỗ được sắp đặt trước, anh cúi người xuống bên cạnh để cài dây đai an toàn cho tôi. Đai có bốn góc và cả bốn dây đều tập trung về một khóa trung tâm. Anh thắt chặt cả hai dây trên làm tôi rất khó cử động. Trông anh gần gũi biết bao và thật chú tâm vào cử chỉ của mình. Giả như tôi nhào người ra trước một chút thôi, mũi tôi sẽ chạm vào tóc anh. Người anh tỏa hương thơm mát, sạch sẽ, thanh thoát nhưng tiếc là tôi đã bị cột chặt bất động một cách hiệu quả vào chỗ ngồi. Anh liếc nhìn lên tôi, mỉm cười, cứ như anh đang thích thú với trò vui riêng tư thường ngày của mình, ánh mắt anh đầy sôi nổi. Người anh kề sát tôi đầy trên người. Tôi nín thở khi anh kéo chặt một sợi dây đai phía trên.

“Cô bị giam giữ rồi, không thoát được đâu.” Anh thì thầm giọng vô cùng dịu dàng, “Thở đi, Anastasia.”

Thằng người dậy một chút, anh vuốt nhẹ má tôi đoạn lướt những ngón tay thon dài xuống cằm và nâng cằm tôi lên bằng ngón cái và ngón trỏ. Anh nhào người ra trước, hôn nhẹ lên môi tôi khiến tôi choáng váng, ruột như thắt lại vì cái chạm xúc động bất ngờ của môi anh.

“Tôi thích bộ đai này.” Anh thì thào vào tai tôi.

Hả?

Anh ngồi xuống cạnh tôi, tự cài khóa an toàn ình, rồi bắt đầu một công đoạn lâu lắc kiểm tra, xoay, vặn các nút và công tắc, từ mớ trăn đờ các thể loại công tơ, đèn, nút rồi rầm trước mặt tôi. Những tia sáng nhỏ

nhấp nháy rồi lóe sáng từ các mặt đồng hồ điều khiển và sau đó, cả bảng điều khiển trước mặt tôi bật sáng lên.

“Cô đeo tai nghe vào đi.”

Anh vừa nói vừa chỉ vào bộ tai nghe trước mặt tôi. Tôi vừa đeo chúng vào thì cánh quạt trực thăng cũng vừa khởi động. Tiếng động inh tai. Anh cũng đeo tai nghe vào rồi tiếp tục xoay, vặn thêm vài nút điều khiển nữa.

Tôi đang kiểm tra trước khi bay.

Christian nói với tôi qua tai nghe. Tôi quay qua nhìn anh cười tươi rói.

“Anh hiểu hết những thao tác đang làm không?” Tôi hỏi.

Anh xoay sang cười. “Tôi là phi công đủ chuẩn được bốn năm rồi, Anatasia ạ. Bên tôi là cô an toàn rồi.”

Anh nở nụ cười “cáo già”. “À.. ý tôi là khi bay thôi.” Anh nói tiếp và nhấp mắt với tôi.

Christian... nhấp mắt.

“Cô sẵn sàng chưa?”

Tôi gật đầu, mắt mở to.

“OK, đài kiểm soát. PDX, CharlieTango Golf, thuộc khách sạn Golf Echo. Đã sẵn sàng cất cánh. Xác nhận đi. Hết”

“Charlie Tango – cất cánh được rồi. PDX gọi. Khởi hành đến 1400, hướng đến 010. Hết.”

“Roger, trạm kiểm soát. Charlie Tango bắt đầu khởi hành. Hết và chấm dứt. Lên đường thôi” Anh nói thêm với tôi và chiếc trực thăng nhẹ nhàng, chậm chậm nhấc mình lên bầu trời.

Thành phố Portland mất hút khỏi tầm mắt khi chúng tôi bay cao vào không phận Mỹ, dù lúc này lòng tôi vẫn còn đang ở Oregon. Wow, những luồng ánh sáng rực rỡ thu lại từ từ cho đến khi chỉ còn là những đốm sáng bé xíu, nhấp nháy bên dưới. Tôi cảm tưởng như mình đang ngồi trong bể cá nhìn ra bên ngoài. Khi trực thăng lên cao hơn, tôi không còn thấy gì bên ngoài nữa. Bầu trời đen kịt. Thậm chí, mặt trăng cũng không có để soi chút ánh sáng cho cuộc hành trình của chúng tôi. Làm cách nào mà anh có thể nhìn thấy hướng để đi?

“Sợ không?” Giọng Christian vang trong tai tôi.

“Sao anh biết được mình đi đúng hướng?”

“Đây.” Anh chỉ vào một trong những cái đồng hồ đo trước mặt, trên đó có một la bàn điện tử. “Đây là chiếc Eurocopter EC135. Một trong những chiếc an toàn nhất của dòng trực thăng này. Nó được trang bị để bay đêm.” Anh liếc sang cười. “Trên nóc tòa nhà tôi ở có bãi đáp trực thăng. Chúng ta sẽ đến đó.”

Dĩ nhiên, chỗ anh ở phải có bãi đáp trực thăng rồi. Tôi thật lạc hậu. Ánh sáng từ bảng điều khiển dịu dàng chiếu sáng gương mặt anh. Anh đang tập trung cao độ, liên tục liếc vào các đồng hồ báo số liệu trước mặt. Dưới làn mi, tôi tha hồ tận hưởng nhìn ngắm gương mặt anh. Anh có nét mặt nhìn nghiêng rất đẹp. Mũi cao, hàm vuông vức – tôi chỉ muốn lướt dọc lưỡi theo quai hàm anh. Anh chưa cạo râu nên hàm ria lún phún ấy càng thôi thúc tôi thực hiện mong ước của mình. ừm... Tôi ước mình cảm được cảm giác ram ráp ấy nơi đầu lưỡi, nơi ngón tay và trên mặt.

“Khi bay buổi tối, cô như người mù vậy. Cô phải tin tưởng vào các thiết bị hỗ trợ.”

Anh đột nhiên cất tiếng, cắt đứt cơn mơ đầy nhục cảm của tôi.

“Còn bao xa nữa anh?” Tôi hỏi trong tiếng thở dồn. Đâu mà. Tôi có nghĩ gì về sex đâu, không hề.

“Chưa đầy một tiếng nữa. Gió đang thuận chiều.”

ừm, chỉ cách Seattle chưa đầy một tiếng đồng hồ... quả không tệ. Chẳng trách sao người ta thích bay.

Chỉ còn đợi không đến một tiếng đồng hồ nữa thôi, tôi sẽ tiếp cận cuộc khám phá lớn của đời mình. Các cơ bụng tôi siết chặt lại. Tôi như đang rơi vào trạng thái bồn chồn cấp độ nặng và càng lúc cảm giác này càng tăng lên. Thật quý quái! Anh đang định làm gì tôi đây?

“Cô ổn không, Anastasia?”

“Ổn.” Câu trả lời ngắn, cục lốc, vừa được nặn ra từ mớ dây thần kinh căng thẳng.

Tôi đoán anh đã mỉm cười nhưng thật khó để biết có đúng vậy không trong bóng tối. Christian lại gõ nhẹ vào một nút nhỏ.

“PDX, Charlie Tango đang ở tọa độ 1400, hết.”

Anh trao đổi thông tin với trạm điều khiển không lưu. Nghe thật chuyên nghiệp. Hình như chúng tôi đang chuyển từ không phận Portland sang không phận của Sân bay Quốc tế Seattle. “Hiểu rồi, Sea-Tac. Đang đợi. Hết và chấm dứt.”

“Nhìn kia kìa.”

Anh chỉ vào một đốm sáng bé xíu như đầu đinh ghim ở phía xa.

“Seattle đấy.”

“Anh luôn gây ấn tượng với phụ nữ bằng cách này à? Cái kiểu ‘Hãy đến và bay bằng trực thăng với tôi’?”

Tôi hỏi anh bằng một sự quan tâm rất thành thật.

“Tôi chưa từng mời ai lên đây cả, Anastasia. Đây lại là một cái “lần đầu tiên” nữa của tôi đấy.” Anh trầm giọng, nghiêm nghị.

Ồ, đây là một câu trả lời tôi không tiên liệu đến. Thêm một cái “lần đầu tiên” nữa à? Vậy cái “lần đầu tiên” khác là gì? Chuyện ngủ với phụ nữ chắc? Có lẽ vậy.

“Cô có bị ấn tượng không?”

“Cực kỳ, Christian.”

“Cực kỳ sao?” Anh cười.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, anh như trở lại trẻ trung đúng tuổi. Tôi gật đầu. Anh... hội đủ tất cả.

“Thê ư? Cảm ơn nhé, cô Steele.”

Anh đáp vờ lấy giọng lịch sự. Tôi đoán anh vui lắm vì câu trả lời của tôi, nhưng cũng không dám chắc.

Chúng tôi ngồi cạnh nhau, im lặng trong bóng đêm một lúc lâu sau. Cái chấm sáng từ thành phố Seattle ban này đang dần lớn.

“Đài không lưu Sea-Tac gọi Charlie Tango. Đường hạ cánh xuống Escala đã sẵn sàng. Tiến tới đi. Và ở trạng thái sẵn sàng. Hết.”

“Đây là Charlie Tango. Đã hiểu, Sea-Tac. sẵn sàng rồi. Hết và chấm dứt.”

“Chắc anh thích chuyện này lắm.” Tôi lẩm bẩm.

“Cô nói gì?”

Anh liếc qua tôi. Trông mặt anh thật hài hước dưới ánh sáng chập choạng trong máy bay.

“Ý tôi là chuyện bay ấy.” Tôi đáp.

“Nó đòi hỏi sự kiểm soát và tập trung... sao tôi lại không thích được? Nhưng tôi thích nhất là lúc bay vút lên.”

“Bay bổng lên ư?”

“Ừ. Tôi chơi tàu lượn không chuyên. Tàu lượn và trực thăng – tôi thích cả hai.”

“Ồ.”

Sở thích đắt đỏ và tốn kém. Tôi nhớ anh đã từng nói thế với tôi trong lần phỏng vấn. Tôi thích đọc sách và thỉnh thoảng đi xem phim. Còn chuyện lái tàu lượn và trực thăng thì ngoài tầm hiểu biết của tôi.

“Charlie Tango, bay vào đi. Hết.”

Giọng nói phát ra từ đài kiểm soát không lưu làm gián đoạn suy nghĩ của tôi. Christian trả lời, giọng nghe đầy quyền lực và tự tin.

Seattle đang đến gần kề. Chúng tôi đang ở rất gần khu ngoại ô thành phố. Wow! Nhìn đẹp mê ly. Thành phố đêm Seattle, nhìn từ bầu trời...

“Đẹp phải không?” Christian thì thầm.

Tôi háng hái gật đầu. Thành phố trông như ở một thế giới nào đó – không thực – và tôi cảm thấy như mình đang trong một bối cảnh phim hoàng tráng; hoành tráng như bộ phim yêu thích của José, Blade Runner. Bất chợt nghĩ đến José và nụ hôn của cậu ấy và tôi bắt đầu thấy mình hơi ác vì không gọi lại. Để cậu ấy đợi đến mai cũng được mà... chắc hẳn là vậy.

“Còn mấy phút nữa là đến rồi.”

Christian nói khẽ. Đột nhiên, máu trong người tôi dồn lên hai tai và tim đập thình thịch như trống trận. Chất adrenalin chạy khắp cơ thể. Anh lại bắt đầu trao đổi với trạm điều khiển không lưu nhưng tôi chẳng còn nghe được gì nữa cả. Tôi đoán chắc tôi sắp xỉu. Số phận của tôi đang ở trong tay anh.

Lúc này chúng tôi đang bay giữa các tòa nhà và ở trước mặt phía trên cao, tôi thấy một tòa nhà chọc trời với bãi đỗ trực thăng trên nóc, Chữ Escala sơn trắng chễm chệ trên đỉnh tháp. Nó đang đến gần, gần hơn nữa... to, to hơn nữa... như cảm giác lo lắng trong tôi lúc này. Lạy Chúa, tôi ước tôi không làm anh thất vọng. Anh chắc sẽ thấy tôi còn yếu kém. Tôi ước tôi chịu nghe lời Kate mượn một cái đầm của cô ấy nhưng tôi vẫn thích chiếc quần jeans đen của mình và trên người tôi giờ là một cái sơ mi xanh bạc hà cùng áo khoác đen của Kate. Chắc nhìn cũng đẹp. Tôi nắm tay vào thành ghế mỗi lúc một chặt hơn. Mình sẽ làm được. Mình sẽ làm được. Tôi liên tục tụng câu thần chú này khi tòa nhà dần dần hiện ra bên dưới.

Trực thăng bay chậm lại và liệng một vòng. Christian đáp xuống bãi đậu trên nóc tòa nhà. Tim tôi giật thót lên sợ hãi. Không biết là do hệ thần kinh tác động, cảm giác nhẹ nhõm vì hạ cánh an toàn, hay vì nỗi lo sợ mình sẽ thất bại. Anh vặn nút tắt công tắc, cánh trực thăng từ từ quay chậm lại rồi im bật, âm thanh duy nhất tôi nghe được lúc này là tiếng thở dồn của chính mình. Christian tháo bỏ tai nghe ình rồi rướn người qua tháo tai nghe cho tôi.

“Đến nơi rồi.” Anh nói dịu dàng.

Nét mặt anh đầy biểu cảm. Nửa gương mặt ở trong tối, nửa gương mặt kia được chiếu sáng bởi ánh đèn của bãi đáp. Hiệp sĩ áo đen và hiệp sĩ áo trắng, một phép ẩn dụ phù hợp dành cho Christian. Nhìn anh căng thẳng. Quai hàm cắn chặt và đôi mắt đắm chiêu. Anh cởi dây đai an toàn và giúp tôi tháo dây an toàn của tôi. Mặt anh chỉ cách tôi chưa đầy một gang tay.

“Cô không phải làm điều gì mà cô không muốn làm. Cô hiểu chứ?”

Giọng anh tha thiết, có phần như van xin, ánh mắt đắm mê nhìn tôi. Anh thực sự làm tôi ngạc nhiên.

“Tôi không bao giờ làm điều gì mà mình không muốn cả, Christian ạ.”

Khi nói những lời này, tôi thậm chí thấy nó còn thiếu tính thuyết phục, vì ngay lúc này đây, tôi thấy mình có thể làm bất cứ điều gì điên rồ nhất cho người đàn ông đang ngồi bên cạnh tôi. Nhưng lời nói của tôi đã có hiệu quả tức thì. Nét mặt anh dịu đi.

Anh nhìn tôi đắm chiêu trong vài giây rồi nhẹ nhàng lách ra cửa máy bay để mở, dù anh trông khá cao. Anh nhảy khỏi máy bay, đợi tôi theo sau và giữ tay để tôi trèo xuống sàn đáp. Gió thổi lồng lộng trên nóc tòa nhà khiến tôi thấy lo lo vì mình đang ở một nơi có độ cao ít nhất phải ba mươi tầng với bốn bề trống hoác. Christian choàng tay qua thắt lưng tôi kéo tôi sát vào người anh.

“Đến đây.”

Anh nói to trong tiếng gió ầm ù. Anh dẫn tôi đến thang máy và bấm số trên bảng điều khiển, cửa mở. Bên trong thang máy thật ấm áp và bốn bề ốp gương. Tôi có thể nhìn thấy được Christian ở đủ mọi góc độ, và tuyệt hơn nữa là tôi được thấy hình ảnh anh đang ôm tôi cũng ở đủ các góc độ. Christian gõ thêm một mã số nữa ở bảng điều khiển, Cửa thang máy đóng lại và thang bắt đầu đi xuống.

Trong phút chốc, chúng tôi đã ở trong một gian phòng toàn màu trắng. Giữa phòng chễm chệ một chiếc bàn tròn bằng gỗ tối màu cùng với một bình hoa trắng, lớn đến mức khó tin được đặt trên bàn. Những bức tranh treo khắp bốn bức tường. Anh mở một cánh cửa đôi và khung cảnh màu trắng lại tiếp tục hiện ra, chạy dọc theo một hành lang rộng dẫn đến cửa một căn phòng trắng lẹ ở phía đối diện. Căn phòng này là nơi ở chính với trần nhà cao gần gấp đôi bình thường. Dùng chữ “đồ sộ” để miêu tả nơi này e cũng còn chưa đủ. Bức tường phía xa được làm bằng kính, từ đó mở ra một ban công nhìn xuống toàn cảnh thành phố Seattle.

Bên phải tôi bệ vệ một chiếc trường kỷ hình chữ u đủ ười người ngồi thoải mái. Đối diện nó là một lò sưởi kiểu dáng hiện đại làm bằng thép không rỉ loại cao cấp nhất hoặc bằng bạch kim cũng không chừng. Lửa đã được thắp trong lò, đang tỏa ánh sáng dịu dịu. Bên trái cạnh chúng tôi, kế cổng ra vào là khu vực bếp. Tất cả toàn màu trắng. Bàn bếp làm từ gỗ tối màu và một quầy bar dành cho sáu người.

Gần bếp, phía trước bức tường kính, có đặt một bàn ăn với mười sáu cái ghế xếp xung quanh. Một chiếc piano nguyên cỡ, đen sáng loáng nằm trang trọng riêng một góc. À phải rồi... có lẽ anh cũng biết chơi piano nữa. Các tác phẩm nghệ thuật với đủ kiểu dáng, kích cỡ được treo đầy trên tường. Căn hộ này, thực ra mà nói, nhìn giống một phòng triển lãm hơn là một nơi để ở.

“Tôi cởi áo khoác cho cô nhé!”

Christian hỏi nhưng tôi lắc đầu. Gió trên bãi đáp trực thẳng ban này vẫn còn làm tôi lạnh lắm.

“Cô dùng nước chứ?”

Anh lại hỏi, tôi chớp mắt với anh. Sau chuyện đêm qua! Phải chăng anh đang muốn đùa với tôi? Một giây thoáng qua, tôi muốn xin một ly margarita nhưng không dám.

“Anh sẽ dùng một ly rượu trắng. Em cũng uống như vậy nhé!”

“Vâng.” Tôi đáp nhỏ.

Tôi đang đứng trong căn phòng khổng lồ và cảm thấy mình vô cùng lạc lõng. Tôi bước đến bức tường kính, nhận thấy nửa dưới của tường được thiết kế kiểu các ô hình thoi đan chéo mở ra ban công. Thành phố Seattle được thắp sáng một cách sống động ở bên dưới. Tôi quay trở vào bếp – mất vài giây – bếp nằm xa bức tường kính – và Christian đang mở một chai rượu. Anh đã cởi áo khoác ngoài.

“Cô uống Pouilly Fumé được không?”

“Tôi không biết gì về rượu đâu, anh Christian. Chắc cũng được.”

Giọng tôi nhẹ và ngập ngừng. Trống tim tôi đang đập dồn. Tôi muốn chạy thoát khỏi đây. Nơi này xa hoa quá! Thực ra phải nói là trên đỉnh của sự xa hoa, giàu có theo kiểu Bill Gates. Tôi làm gì ở một nơi như thế này? Mi biết quá rõ mi sẽ làm gì ở đây mà, thâm tâm nở nụ cười nhạo báng. Vâng, tôi muốn nằm trên giường Christian Grey.

“Của cô đây.”

Anh trao cho tôi ly rượu. Ngay cả những cái ly cũng phản chiếu sự giàu sang... chúng nặng, làm bằng loại pha lê thời thượng. Tôi nhấp một ngụm, chất rượu khá nhẹ, sáng khoái và rất ngon.

“Cô im lặng quá, thậm chí, cô cũng không đỏ mặt nữa.

Lần đầu tiên tôi thấy cô như vậy, Anastasia ạ.”

Anh thì thầm. “Hay là cô đói?”

Tôi lắc đầu. Không phải để nói là tôi không đói.

“Nơi anh ở rộng lớn quá.”

“Lớn?”

“Lớn.”

“Lớn thật.” Anh đồng ý với tôi, ánh mắt lóe lên sự thích thú.

Tôi nhấp thêm ngụm rượu nữa.

“Anh biết chơi chứ?” Tôi hất cằm về phía cái piano.

“Ừ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Chắc chắn anh phải biết rồi. Có điều gì anh làm không tốt không?”

“Có... một vài thứ.”

Anh nhấp một ngụm rượu, mắt không rời khỏi tôi. Tôi cảm nhận được anh vẫn đang dõi theo khi tôi quay lưng và nhìn khắp căn phòng rộng mênh mông này. À mà dùng chữ “căn phòng” ở đây thật không đúng. Đây không thể là một căn phòng – quả là một đánh đố về từ ngữ.

“Cô muốn ngồi không?”

Tôi gật đầu, anh cầm tay dẫn tôi đến một chiếc ghế sofa khác không phải màu trắng. Khi ngồi xuống, tôi giật mình nhận ra hoàn cảnh này giống lúc Tess Durbeyfield nhìn quanh căn nhà mới, vốn là sở hữu của tên Alec d'Urberville xấu xa^o. Ý nghĩ đó làm tôi mỉm cười.

“Chuyện gì làm cô vui vậy?”

Anh ngồi xuống bên cạnh, quay mặt sang nhìn tôi. Đầu anh tựa vào tay phải, cùi chỏ chống vào lưng ghế.

“Tại sao anh lại tặng riêng cho tôi quyển Tess of the d'Urbervilles?” Tôi hỏi. Christian chăm chăm nhìn tôi trong giây lát. Tôi đoán anh ngạc nhiên vì câu hỏi của tôi.

“À, vì cô nói cô thích Thomas Hardy.”

“Chỉ vì lý do đó thôi sao?”

Chính tôi cũng cảm được sự thất vọng trong giọng nói của mình. Anh nói, một cách khó khăn.

“Tôi thấy quyển đó thích hợp với cô. Tôi có thể tôn cô lên như nữ thần, tựa những gì Angel Clare đã làm hoặc đày đọa cô nhục nhã như Alec d'Urberville.”

Anh hạ giọng và đôi mắt như lóe lên ánh nhìn đen tối đầy nguy hiểm.

“Nếu chỉ có hai lựa chọn. Tôi chọn cách thứ hai.”

Tôi thăm thì, nhìn anh đăm đăm. Tôi thấy mình đang sợ hãi.

“Anastasia, đừng cần moi nữa. Nó làm tôi mất tập trung. Cô không biết cô đang nói gì đâu.” Anh thở hắt ra.

“Vì vậy mà tôi ở đây.”

Anh cau mày. “Đúng thế. Đợi tôi chút nhé.”

Anh biến mất sau cánh cửa to bên kia phòng, rồi quay lại sau vài phút, với vài tờ tài liệu trên tay.

“Đây là bản thỏa thuận bảo mật.”

Anh nhún vai, trông anh thoáng ngượng một cách duyên dáng.

“Luật sư của tôi buộc phải ký vào cái này.”

Anh trao tờ giấy cho tôi. Tôi điếng người.

“Nếu cô chọn điều thứ hai, bị đầy đọa, cô phải ký vào đây.”

“Và nếu tôi chẳng muốn ký vào bất cứ cái gì hết?”

“Thì sẽ như những thần tượng của Angel Clare, và cũng giống như trong đa số các quyển sách khác.”

“Thỏa thuận này nói gì?”

“Nó yêu cầu cô không được tiết lộ bất cứ điều gì về chúng ta. Bất kỳ điều gì với bất kỳ ai.”

Tôi nhìn anh trừng trừng không tin nổi. Quỷ quái thật. Chuyện này thật tệ, quá tệ nhưng giờ tôi lại đang quá tò mò về nó.

“Được thôi. Tôi sẽ ký.”

Anh trao cây viết cho tôi.

“Cô không đọc à.”

“Không.”

Anh nhíu mày.

“Anastasia, cô nên đọc kỹ trước khi ký vào thứ gì đó.” “Christian, điều anh không hiểu ở đây chính là tôi không bao giờ kể chuyện của anh và tôi với bất kỳ ai. Thậm chí là với Kate. Vì vậy, việc tôi ký bản thỏa thuận này hay không cũng không quan trọng. Nếu nó quan trọng với anh hay ngài luật sư của anh... cái người mà rõ ràng anh sẽ kể lể về tôi, thì tốt thôi. Tôi ký.”

Anh nhìn tôi chăm chăm và gật đầu chậm rãi.

“Nói hay lắm, cô Steele.”

Tôi đặt bút ký vào cả hai bản thỏa thuận và trả lại anh một bản. Sau khi gấp tờ giấy của mình lại, tôi bỏ nó vào trong bóp rồi hộp một hơi rượu dài. Khẩu khí của tôi lúc này mạnh mẽ gấp mấy lần cảm giác thực trong tôi

“Như vậy nghĩa là anh sẽ làm tình với tôi tối nay phải không, Christian?”

Quỷ quái. Có phải tôi vừa nói không vậy? Anh thoáng há miệng kinh ngạc nhưng lấy lại bình tĩnh ngay lập tức.

“Không, Anastasia, không đâu. Thứ nhất, tôi không làm tình. Tôi giao cấu... mạnh. Thứ hai, ta còn nhiều thủ tục giấy tờ phải làm. Và thứ ba, cô vẫn chưa biết cô đến đây để làm gì. Vì vậy cô vẫn có thể chọn cách bỏ cuộc. Nào, đến đây, tôi muốn cho cô xem phòng giải trí của tôi.”

Bây giờ đến lượt tôi há hốc mồm. Giao cấu mạnh à! Trời đất ơi, nghe thật quá... kích thích. Nhưng tại sao tôi lại phải đi nhìn cái phòng giải trí của anh? Tôi thấy mình bối rối. “Anh muốn chơi Xbox” à?”

Anh bật cười khi nghe tôi hỏi.

“Không phải, Anastasia. Không có Xbox, cũng không Playstation. Lại đây.”

Anh đứng dang tay về phía tôi. Anh dẫn tôi quay trở lại hành lang. Bên phải cánh cửa đôi, nơi chúng tôi đã vào, có một cánh cửa khác dẫn ra cầu thang bộ. Chúng tôi đi lên tầng hai rồi rẽ phải. Anh lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi, mở khóa cửa rồi hít một hơi thật sâu.

“Cô muốn bỏ đi lúc nào cũng được. Trực thăng luôn sẵn sàng để đưa cô đến bất kỳ đâu cô muốn hoặc ở lại đây đêm nay rồi sáng mai về. Cô quyết định thế nào cũng đều tốt cả.”

“Làm ơn mở cánh cửa quái quỷ này đi, anh Christian.” Anh mở cửa rồi lùi lại sau để tôi vào trước. Tôi dăm dăm nhìn anh thêm một lần nữa. Tôi thiết tha muốn biết có gì ở trong này. Tôi hít một hơi thật sâu, rồi bước vào.

Và cảm giác đầu tiên là tôi như vừa làm một cuộc hành trình xuyên thời gian về lại Tòa Hình Án Xử Dị Giáo Tây Ban Nha thế kỷ 16

Trời đất thánh thần ơi.

8. Chương 7

Chương 7

Điều đầu tiên tôi nhận ra là mùi: da, gỗ, dầu bóng phả ra hương cam nhè nhẹ. Rất dễ chịu, ánh sáng vừa phải và tinh tế. Thật ra, tôi không hề thấy nguồn sáng, chỉ nhận ra đầu đó giữa trần và tường ánh sáng dịu dàng tỏa ra. Tường và trần đều dày, màu rượu vang thẫm, tạo nên hiệu ứng con sâu trong các không gian rộng, sàn bằng gỗ bóng cũ kỹ. Trên mặt tường đối diện cửa gỗ đóng dạng chữ X rất lớn, ốp chắc vào tường, chữ X bằng gỗ gụ bóng loáng, mỗi góc đều đính một chiếc còng. Phía bên trên là một tấm lưới sắt, thả từ trần xuống, rộng ít nhất phải 2,5m, treo đủ các kiểu dây thừng, xích và cùm sáng loáng. Gần cửa, hai trụ cao, bóng ngời, chạm khắc tinh xảo, trông giống như các thanh chắn cầu thang nhưng dài hơn, treo ngang tường như thanh treo màn. Từ hai thanh ngang ấy, đủ kiểu roi đẹp, roi mềm, roi cưỡi ngựa và những món bọc da hình dáng rất buồn cười.

Kề bên cửa, một dây ngăn kéo bằng gỗ gụ vững chãi, mỗi ngăn rất hẹp được thiết kế như để chứa những di vật trong một bảo tàng cũ kỹ. Tôi chợt thắc mắc không hiểu thật ra những ngăn kéo này chứa những gì? Mình có muốn biết không? Ở một góc xa, một chiếc ghế bằng mềm mại bọc da nâu đỏ, đặt khít vào tường, kề bên là một giá đỡ bằng gỗ, sáng bóng, thoát nhìn như giá gác gậy đánh bi-da nhưng nhìn kỹ hơn, trên chiếc kệ gác đủ loại roi, đủ kích cỡ và độ dài. Góc đối diện, một chiếc bàn gỗ vững chắc dài gần 2m, chân bàn hình trụ chạm trổ tinh vi, hai chiếc ghế đầu đồng bộ đặt bên dưới gầm bàn.

Tuy nhiên, nổi bật hơn cả trong phòng là chiếc giường, có vẻ từ cuối thế kỷ 19. Chiếc giường lớn hơn cả loại giường ngoại cỡ, chạm trổ theo phong cách rococo, bốn trụ giường giăng màn, chạm trổ sắc sảo. Bên dưới các màn trường này lại là dây xích và cùm tay sáng ngời. Không có chăn gối... chỉ một tấm nệm phủ da đỏ và những tấm đệm mỏng, bọc satin đỏ đặt chồng lên nhau ở một góc nệm.

Dưới chân giường, cách vài mét, đặt một chiếc ghế sofa lớn, màu nâu đỏ, chiếc ghế gần như choán hết phần giữa phòng, nhìn thẳng sang giường. Một sự sắp xếp kỳ lạ... ghế nhìn sang giường, tôi mỉm cười với mình – Tôi bình chọn rằng chiếc ghế này là thứ quái lạ khi nó thật sự là món đồ gỗ tầm thường nhất trong gian phòng. Tôi ngược nhìn lên trần. Những loại móc dành cho dây leo núi, gắn rải rác trên trần. Tôi vô cùng thắc mắc không biết chúng dành để làm gì. Quái đản, tất cả đều bằng gỗ, tường màu tối, ánh sáng mờ ảo, màu da nâu đỏ gợi cho gian phòng sự dịu dàng và lãng mạn... một sự dịu dàng và lãng mạn kiểu Christian.

Tôi quay lại, anh vẫn dõi theo tôi chăm chú, đúng như tôi biết, nét mặt không thể đoán nổi. Tôi tiến vào gian phòng, anh bước theo. Những món bọc da khiến tôi tò mò. Tôi dè dặt chạm vào một món. Nó mềm và mịn, như một chiếc roi cừu khúc nhỏ nhưng rậm hơn, một đầu có móc kim loại bé xíu.

“Đó là đồ cù.” Giọng Christian nhỏ, rất khẽ.

Đồ cù. Tôi nghĩ mình bị sốc. Tiềm thức đã di cư đi đâu mất, có lẽ bị tê liệt, có lẽ giản dị hơn, bị sụp đổ và không còn khả năng lên tiếng. Tôi lạnh cứng người. Tôi vẫn có thể quan sát và cảm nhận nhưng cảm giác của tôi về tất cả những thứ này hoàn toàn lơ mơ vì tôi bị sốc. Biết phải nói thế nào khi bỗng dưng khám phá ra rằng người tình trong mộng của mình là một kẻ khổ dâm hay thống dâm? Kinh hoàng... phải... điều này dường như quá sức tưởng tượng của tôi. Tôi đã nhận ra. Nhưng kỳ quái là cảm giác ấy không hướng về anh – tôi không nghĩ anh có thể làm tôi đau tôi, à, sẽ không nếu tôi không đồng ý. Bao nhiêu câu hỏi vằn vù trong. Tại sao? Thế nào? Bao giờ? Bao lâu? Ai? Tôi tiến đến chiếc giường, lướt những ngón tay lên những chạm trổ trên một trụ giường. Chiếc trụ vững vàng, quả là một tác phẩm nghệ thuật.

“Nói gì đi.” Christian kêu lên rất khẽ.

“Anh làm thế với người khác hay họ làm thế với anh?”

Mỗi anh cong lên, không rõ là vui thích hay đau đớn.

“Người khác?” Anh chớp mắt vài lần trong khi cân nhắc câu trả lời. “Tôi làm điều đó với những phụ nữ muốn tôi làm thế.”

“Tôi không hiểu.”

“Nếu đã có những người tự nguyện làm việc đó, sao tôi lại ở đây?”

“Vì tôi muốn làm điều đó với cô, rất muốn.”

Ồ! – Tôi thở gấp. Tại sao?

Tôi bước lên một góc phòng, chạm cả bàn tay vào lưng tựa của chiếc sofa và chạy những ngón tay trên mặt da ghế. Anh ta thích làm phụ nữ đau đớn. Ý nghĩ đó làm tôi sợ hãi.

“Anh là người khổ dâm?”

“Tôi là Người Áp Đặt.” Đôi mắt xám lóe lên một tia sắc ngọt.

“Có nghĩa là gì?” Tôi thì thầm.

“Nghĩa là tôi muốn cô sẵn lòng chịu sự chi phối của tôi, trong mọi việc.”

Tôi cau mày, cố hiểu câu nói vừa rồi của anh.

“Tại sao tôi phải làm vậy?”

“Để làm tôi hài lòng.” Anh mỉm cười dịu dàng, nghiêng đầu sang một bên.

Làm vui lòng anh ta! Anh ta muốn tôi làm anh ta hài lòng! Tôi tưởng cảm mình đang rơi xuống đất. Làm hài lòng Christian Grey. Thốt nhiên tôi nhận ra, đúng khoảnh khắc ấy, phải, chính xác đó là điều tôi muốn. Tôi muốn dâng hiến cho anh đến chết được. Đó là điều cần phải thú nhận.

“Nói một cách đơn giản, tôi muốn cô muốn làm tôi hài lòng.” Anh nói tiếp, giọng đều đều không trọng âm.

“Làm sao để làm điều đó?” – Miệng tôi khô đắng, phải chi ở đây có rượu. Được rồi, tôi đã hiểu ra làm hài lòng cái quái quỷ gì nhưng vẫn rối tinh về mặt thất tra tấn thời Elizabeth này. Có cần phải biết câu trả lời không nhỉ?

“Tôi có luật chơi và muốn cô chơi đúng luật. Điều đó đảm bảo quyền lợi của cô và thú vui của tôi. Nếu làm đúng luật và khiến tôi hài lòng, cô sẽ được thưởng. Nếu không, cô bị phạt và sẽ tự hiểu ra.” Anh nói khẽ trong lúc tôi liếc nhìn giá treo gậy.

“Vậy tất cả những chuyện đó diễn ra ở đâu?” Tôi khoát tay vu vơ trong gian phòng.

“Cả tưởng thưởng và trừng phạt đều ở đây.”

“Vậy là anh thấy thỏa mãn khi áp đặt ý chí của anh lên tôi?”

“Chỉ để cô tin tưởng và tôn trọng, cô sẽ để tôi áp đặt điều tôi muốn. Tôi sẽ thấy rất hài lòng thậm chí vui thích với sự tận hiến của cô. Cô càng dâng hiến, tôi càng vui thích – điều đó rất công bằng.”

“Được rồi, vậy cần làm gì nếu muốn rút khỏi chuyện này?”

Anh nhún vai như thể đang xin lỗi, đáp gọn lỏn.

“Tôi.”

Ồ hô. Christian chải những ngón tay vào tóc, mắt vẫn nhìn tôi.

“Cô không phải cho không cái gì cả, Anastasia.” Anh căng thẳng nói. “Quay lại đi, tôi sẽ tập trung hơn. Có cô ở đây tôi rất bất an.” Anh chìa tay ra cho tôi nhưng tôi lại chân chừ.

Kate đã nói anh ta rất nguy hiểm, cô ấy đúng. Sao Kate biết điều ấy? Anh ta là mối nguy cho sức khỏe tôi bởi tôi biết mình sắp đồng ý. Sâu thẳm trong tôi muốn điều ấy. Phần còn lại lại muốn thét lên, bỏ chạy khỏi căn phòng này và tất cả những gì nó ngụ ý. Tôi không thể hiểu được mình nữa.

“Tôi sẽ không làm cô đau, Anastasia.”

Tôi biết anh nói thật. Tôi nắm tay anh, chúng tôi rời khỏi phòng.

“Nếu cô chấp thuận, tôi sẽ để cô xem cái này.”

Thay vì xuống thang, anh rẽ phải bên ngoài phòng giải trí, như cách anh gọi, rồi tiến đến cuối hành lang. Ở đây, một phòng ngủ có chiếc giường đôi rất rộng, tất cả đều trắng... mọi thứ – nội thất, tường, bộ giường ngủ. Căn phòng lạnh đậm và lạnh lẽo nhưng bức tường kính nhìn thẳng ra quang cảnh ngoạn mục nhất của Seattle.

“Đây sẽ là phòng của cô. Cô có thể trang trí phòng thế nào tùy thích và có bất cứ gì cô thích ở đây.”

“Phòng tôi? Anh nghĩ tôi sẽ dọn đến đây?” Tôi không giấu được nỗi kinh hãi trong giọng nói.

“Không phải toàn bộ thời gian. Chỉ, để xem, từ chiều thứ Sáu sang Chủ nhật. Chúng ta sẽ phải bàn thêm và thỏa thuận. Nếu cô muốn.” Anh nói thêm, giọng nhỏ và ngập ngừng.

“Tôi sẽ ngủ ở đây?”

“Ừ.”

“Không phải cùng anh?”

“Không. Tôi đã nói rồi, tôi không ngủ với ai, ngoại trừ với cô, lần say rượu.” Giọng anh vẫn chùng mịch.

Tôi mím chặt môi. Làm thế nào dung hòa được hai hình ảnh này đây. Một Christian tử tế, ân cần đã che chở tôi khi say rượu, dịu dàng đỡ lấy tôi khi tôi nôn vào bụi cây và con yêu tay cầm roi, tay cầm xích trong một gian phòng kỳ lạ.

“Anh ngủ ở đâu?”

“Ở phòng tôi, tầng dưới. Đi thôi, cô chắc đói rồi.”

“Lạ lắm, tôi không thấy đói.” Tôi tự dưng thấy bực.

“Cô phải ăn, Anastasia.” Anh tỏ ý không hài lòng, nắm lấy tay tôi, chúng tôi cùng xuống nhà.

Trở xuống căn phòng rộng mênh mông ban đầu, lòng tôi ngổn ngang. Tôi đang đứng trên miệng vực, quay lui hay nhảy xuống?

“Tôi biết rất rõ đang đưa cô vào một mê lộ, Anastasia. Đó là lý do tôi muốn cô cân nhắc điều đó. Cô có băn khoăn gì không?” Anh đã buông tay tôi ra, vừa bước xuống bếp vừa nói.

Có chứ! Nhưng bắt đầu từ đâu đây?

“Cô đã ký vào NDA rồi; cô có thể hỏi tôi bất cứ điều gì, tôi sẽ trả lời.”

Tôi đứng tại quầy bar nhà bếp nhìn anh mở tủ lạnh, lấy ra một đĩa phô mai đủ loại và hai chùm nho xanh và nho đỏ rất to. Anh để đĩa xuống bàn bếp rồi cắt khúc chiếc bánh mì dài kiểu Pháp.

“Ngồi đi.” Anh chỉ tôi một chiếc ghế cao bên quầy ăn, tôi ngồi xuống như được bảo. Nếu chấp thuận chuyện này, tôi sẽ phải quen với việc nghe lời anh bảo. Từ khi gặp anh tôi đã biết anh có cái kiểu độc đoán này.

“Anh có nói đến những thứ giấy tờ.”

“Ừ.”

“Là những giấy tờ gì?”

“Ngoài NDA ra, còn có một hợp đồng ghi rõ những gì chúng ta sẽ làm và không làm. Tôi cần phải biết giới hạn của cô và ngược lại. Phải có sự đồng thuận, Anastasia.” “Còn nếu tôi không tham gia chuyện này?”

“Không sao.” Anh đáp thận trọng.

“Nhưng thế thì chúng ta không có một quan hệ gì khác sao?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Đây là kiểu quan hệ duy nhất tôi muốn.”

“Tại sao?”

Anh so vai. “Vì đó là cách của tôi.”

“Vì sao anh lại trở nên thế này?”

“Vì sao ai đó lại trở nên như họ à? Câu hỏi khó đây. Tại sao một số người thích phô mai trong khi số khác thì không? Cô thích phô mai chứ? Bà Jones – quản gia của tôi – thể nào cũng có một ít cho những bữa phụ.” Anh lấy mấy chiếc đĩa trắng to ra khỏi tủ chén, đặt một chiếc trước mặt tôi.

Giờ thì chúng mình lại nói về phô mai cơ đây... Hay thật.

“Anh đã đề ra những luật gì tôi phải theo?”

“Tôi đã viết ra rồi. Chúng ta vừa ăn vừa xem qua vậy.”

Ăn. Làm sao tôi ăn nổi?

“Tôi không đói một chút nào.” Tôi khề nói.

“Cô sẽ ăn.” Anh nói gọn. Christian Áp Đặt, mọi việc đều đã rõ ràng. “Thêm một ly nữa chứ?”

“Vâng.”

Anh rót rượu vào ly rồi đến ngồi kế bên tôi. Tôi nhấp nhanh một ngụm.

“Ăn chút gì đã, Anastasia.”

Tôi ngắt một chùm nho. Tôi có thể xử lý được. Anh nheo mắt nhìn tôi

“Anh như thế này lâu rồi à?”

“Ừ.”

“Tìm một phụ nữ muốn làm việc này có khó không?”

Anh nhướng mày nhìn tôi.

“Có lẽ cô sẽ ngạc nhiên đấy.” Anh nói bình thản.

“Vậy thì vì sao lại là tôi? Tôi chưa hiểu.”

“Anastasia, như tôi đã nói đấy. Có điều gì đó ở cô khiến tôi không thể dứt ra được.” Anh nhếch mép đầy mai mỉa. “Như con thiêu thân lao vào lửa.” Giọng anh trầm đục. “Tôi muốn cô kinh khủng, nhất là bây giờ, khi cô lại cần tôi.” Anh nuốt hơi thở rất sâu của mình.

Bao tử tôi quặn thắt, anh muốn tôi... theo một cách kỳ cục, đúng thế nhưng người đàn ông điển trai, kỳ lạ và ngông cuồng này có muốn tôi.

“Sự ví von của anh phải ngược lại mới đúng.” Tôi rên rỉ. Tôi mới là con thiêu thân và anh là ngọn lửa. Tôi sẽ tan xác. Tôi biết.

“Ăn đi.”

“Không đâu, giờ tôi sẽ không ký bất cứ thứ gì. Tôi muốn được tự do thêm một thời gian nữa, nêu việc đó không ảnh hưởng gì đến anh.”

Ánh mắt anh dịu lại, môi nhòe một nụ cười.

“Như ý cô, cô Steele.”

“Đã có bao nhiêu phụ nữ?” Tôi bật ra câu hỏi đã khiến tôi không nguôi tò mò.

“Mười lăm.”

Ồ... không nhiều như tôi tưởng.

“Trong một thời gian dài?”

“Một số, ừ.”

“Anh đã từng làm ai bị thương chưa?”

“Rồi.”

Khốn kiếp.

“Nặng không?”

“Không.”

“Anh có làm tôi bị thương không?”

“Ý cô là gì?”

“Trên thân thể ấy, anh có làm đau tôi không?”

“Tôi sẽ phạt cô, nếu phải thế và lúc đó thì đau đấy.”

Tôi nghĩ mình hơi choáng. Tôi nhấp một ngụm rượu. Rượu – rượu sẽ làm tôi can đảm hơn.

“Có ai đánh trả không?” Tôi hỏi.

“Có.”

Ồ... ngạc nhiên đấy. Anh cắt ngang dòng suy nghĩ trước khi tôi hỏi tiếp những chuyện tương tự.

“Nói tiếp trong phòng làm việc của tôi nhé. Có vài điều cô cần biết.

Thật khó hình dung được. Tôi đã ngu ngốc nghĩ rằng mình sẽ qua một đêm nồng nàn trên giường của người đàn ông này và thực tế là chúng tôi đang ngồi đây thảo luận về những điều khoản quái đản.

Tôi theo anh vào phòng làm việc, một căn phòng rộng, lại một cửa sổ cao từ sàn đến trần mở ra ban công. Anh ngồi vào bàn, trở một chiếc ghê da đối diện rồi đưa tôi một tập giấy.

Đây là các quy định, cũng là một phần trong hợp đồng mà tôi sẽ đưa cô. Chúng ta cùng đọc và bàn bạc xem có cần phải thay đổi gì không nhé.

QUY ĐỊNH

Tuân phục:

Người tham gia vâng lời Người Áp Đặt lập tức và tự nguyện, không chần chừ, ngang bướng. Người tham gia chấp thuận bất kỳ hành vi quan hệ tình dục nào Người Áp Đặt cho là phù hợp và thấy hài lòng. Người nữ sẽ nhiệt tình nhập cuộc và không do dự.

Ngủ:

Người tham gia cần đảm bảo ngủ ít nhất 7 tiếng một đêm khi không ở bên Người Áp Đặt.

Thực phẩm:

Người tham gia sẽ ăn uống điều độ để đảm bảo sức khỏe và thể trạng tốt. Người tham gia không ăn vặt giữa các bữa, ngoại trừ ăn trái cây.

Trang phục:

Trong suốt thời gian hợp đồng có hiệu lực, Người tham gia sẽ không mặc những trang phục chưa được Người Áp Đặt chấp thuận. Người Áp Đặt sẽ cung cấp chi phí trang phục cho Người tham gia sử dụng. Người Áp Đặt sẽ tháp tùng Người tham gia đi mua trang phục cho những dịp đặc biệt. Nếu Người Áp Đặt yêu cầu, Người tham gia sẽ phục sức và trang điểm như Người Áp Đặt mong muốn suốt thời gian hợp đồng, cả khi có mặt Người Áp Đặt cũng như khi Người Áp Đặt cho là cần thiết.

Tập thể dục:

Người Áp Đặt sẽ bố trí một huấn luyện viên riêng cho cho Người tham gia bốn lần một tuần, vài giờ mỗi lần tùy theo sự thỏa thuận giữa Người tham gia và huấn luyện viên. Huấn luyện viên sẽ báo cáo cho Người Áp Đặt sự tiến bộ của Người tham gia.

Chăm sóc cá nhân:

Người tham gia đảm bảo giữ gìn cơ thể sạch sẽ, luôn cạo và/hoặc triệt lông. Người tham gia sẽ đi thẩm mỹ viện mà Người Áp Đặt chọn và quyết định thời gian cũng như thực hiện những trị liệu mà Người Áp Đặt cho là phù hợp.

Phẩm chất cá nhân:

Người tham gia không có bất kỳ quan hệ tình dục nào với bất kỳ ai ngoại trừ Người Áp Đặt. Người tham gia luôn cư xử tôn trọng và khiêm nhường. Người nữ phải ý thức rằng hành vi của cô ấy có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Người Áp Đặt. Những tội lỗi, điều sai quấy cũng như cách cư xử kém của cô ấy đều được ghi lại khi Người Áp Đặt không có mặt.

Mọi sai phạm những nội dung trên đây đều bị trừng phạt lập tức, nội dung trừng phạt sẽ do Người Áp Đặt quyết định.

Khốn kiếp.

“Còn nữa những gì cô không làm, tôi không làm, chúng ta phải cùng xác định rõ.”

“Tôi không nghĩ tôi sẽ chấp thuận nhận tiền quần áo. Tôi thấy việc đó không đúng.” Tôi ngập ngừng một cách khó khăn và sưng sốt.

“Tôi muốn tiêu tiền cho cô. Hãy để tôi mua quần áo cho cô. Có thể một số dịp tôi cần cô đi cùng và ăn mặc đẹp. Tôi chắc chắn là lương của cô, nếu sau này cô đi làm, không thể trang trải nổi chi phí những trang phục mà tôi đòi hỏi đâu.” “Khi không đi cùng anh, tôi sẽ không phải mặc những quần áo đó chứ?”

“Ừ.”

Được. Cứ xem đó là đồng phục vậy.

“Tôi không muốn tập thể dục bốn lần một tuần.” “Anastasia, cô cần có một thể lực mềm dẻo và khỏe mạnh. Tin tôi đi, tôi cần cô tập thể dục.”

“Nhưng không phải là bốn lần một tuần. Ba nhé?”

“Tôi muốn cô tập bốn lần.”

“Tôi tưởng mình đang điều đình mà?”

Anh mím môi với tôi.

“Được, cô Steele, thỏa thuận thế này. Ba ngày, mỗi ngày một giờ và một ngày nửa giờ?”

“Ba ngày, ba giờ.” Tôi có linh cảm rằng anh sẽ phải ép tôi tập thể dục khi tôi ở đây.

Anh cười ranh mãnh, mắt lấp lánh một tia nhìn dụ dỗ. “Được sẽ như thế. Đồng ý. Cô có chắc không muốn thực tập ở công ty tôi chứ? Cô là một thuyết khách giỏi.”

“Không ạ. Tôi không nghĩ đó là ý hay.” Tôi liếc xuống tập quy định. Tẩy lông. Tẩy lông gì cơ? Toàn bộ? ực!

Tôi cố nuốt khan trong cổ họng. Đương nhiên, những nội dung này rất nhạy cảm, thẳng thắn và cần thiết... Một người không có kinh nghiệm gì sẽ không muốn dính dáng gì đến những thứ này, tất nhiên. Dù vậy, tôi vẫn thấy buồn nôn.

“Cô có muốn bổ sung điều gì nữa không?” Anh tử tế hỏi.

“Tôi không biết.”

“Ý cô là thế nào khi nói không biết.”

Tôi cắn môi, loay hoay một cách khổ sở:

“Tôi chưa bao giờ làm những điều tương tự.”

“À, khi quan hệ, việc gì làm cô thấy không thoải mái?”

Một khoảnh khắc như dài hàng thế kỷ, tôi ngượng chín

“Nói tôi biết đi, Anastasia. Chúng ta cần trung thực với nhau, nếu không, chuyện này không thể khởi động được.”

Tôi lại khổ sở loay hoay, cắn mắt xuống những ngón tay đan nhau.

“Nói tôi nghe đi.” Anh lặp lại.

“Ừm... tôi chưa từng quan hệ nên tôi không biết nữa.” rồi nói lí nhí rồi ngược lên nhìn anh. Anh đang nhìn tôi, mặt đanh lại, tái nhợt, thật sự tái nhợt.

“Chưa bao giờ?” Anh thì thầm. Tôi lắc đầu.

“Cô còn trinh?” Anh thở gắt. Tôi gật đầu, mặt đỏ lựng thêm lần nữa. Anh nhắm mắt lại, như thể đang đếm từ một đến mười. Khi mở mắt ra, anh nhìn tôi thịnh nộ.

“Tại sao chuyện khốn kiếp đó không nói với tôi?” Giọng anh trầm đục.

9. Chương 8

Chương 8

Christian chải tay vào tóc, đi tới đi lui trong phòng làm việc. Hai tay liên tục chải vào tóc, nghĩa là căng thẳng gấp đôi. Điều bộ cao ngạo có thể kiểm soát được cả thế giới dường như sụp đổ.

“Tôi không hiểu sao cô không nói với tôi?” Anh gay gắt.

“Có dịp nào để tôi nói chuyện đó đâu. Tôi cũng không có thói quen kể lể với mọi người tình trạng tình dục của mình. Ý tôi là chúng ta chỉ mới biết nhau thôi” Tôi nhìn chăm chăm xuống tay. Sao tôi lại phải thấy tội lỗi? Tại sao anh ta bỗng dưng nổi giận? Tôi ngược mắt lên nhìn anh.

“Được rồi, cô sẽ còn biết nhiều về tôi.” Anh gắt gỏng, môi mím chặt. “Tôi biết cô thiếu kinh nghiệm, nhưng trinh nữ.” Anh thốt lên như thể đó là một từ bẩn thỉu, rồi gầm gừ. “Quý tha ma bắt, Ana, tôi đã để cô biết quá nhiều... Chúa tha tội, cô đã bao giờ hôn ai chưa, trừ tôi?”

“Tất nhiên là rồi.” Tôi cố tỏ ra thật tự nhiên. Đúng nhĩ... có lẽ là hai lần.

“Thê còn anh chàng trẻ trung, hào hoa nào đó ngã gục dưới chân cô? Tôi không thể hiểu. Cô hai mươi mốt tuổi, gần hai mươi hai và cô xinh đẹp.” Anh lại chải tay vào tóc.

Xinh đẹp. Tôi sung sướng đỏ mặt. Christian nghĩ tôi xinh đẹp. Tôi đan hai bàn tay vào nhau, nhìn trần trụi ngón tay mình, cố nén nụ cười ngớ ngẩn chỉ chực toé trên môi. Có lẽ anh là người nhìn xa trông rộng. Tiềm Thức ngóc cái đầu mù mị lên. Cô ả lại biến đâu rồi lúc tôi cần nhất?

“Và cô nghiêm túc nói về việc muốn gì trong khi không có một chút kinh nghiệm nào.” Hai chân mày anh chau lại. “Cô làm thế nào để cưỡng lại tình dục? Nói tôi nghe xem.”

Tôi nhún vai.

“Không ai thật sự, anh biết đó...” Đúng như tôi mơ ước, trừ anh. Mà anh, sao lại như một kiểu quái vật đáng sợ. Tôi thì thầm. “Sao anh lại giận dữ với tôi?”

“Không phải với cô. Tôi đang giận dữ chính mình. Tôi chỉ nghĩ...” Anh thở dài, nhìn tôi sắc lẹm rồi lắc đầu, nói nhẹ nhàng. “Cô có muốn ra đi không?”

“Không, trừ khi anh muốn thế.” Tôi thì thầm.

Ồi không... tôi không muốn rời khỏi đây.

“Tất nhiên là không. Tôi muốn cô ở đây.” Anh vừa nhúu mày vừa nói điều đó rồi liếc nhìn đồng hồ. “Trễ rồi.” Rồi quay sang tôi. “Cô đang cắn môi đấy.” Giọng anh khàn đục, mắt nhìn tôi như xuyên thấu.

“Xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi. Bởi vì tôi cũng muốn cắn môi cô, thật mạnh.”

Tôi thở dồn... sao anh có thể nói với tôi điều đó mà lại không muốn làm đau tôi

“Đến đây.” Anh bảo.

“Sao ạ?”

“Chúng ta cần làm rõ tình hình của cô ngay bây giờ.”

“Ý anh là gì? Tình hình gì?”

“Tình hình của cô Ana, tôi sẽ làm tình với cô, bây giờ.”

Ồ – Trời đất bỗng dưng đảo lộn. Tình hình quả rất tình hình. Tôi cố kiềm chế hơi thở dồn dập.

“Ý tôi đó là nếu cô muốn, tôi không muốn bỏ qua cơ hội của mình.”

“Tôi tưởng anh không làm tình. Tôi-tưởng anh chỉ giao cấu.” Tôi nuốt ực, miệng khô đắng.

Anh nở một nụ cười ranh mãnh, dư âm của nụ cười ập vào tôi, lan xuống tận nơi đó.

“Tôi sẽ tính đây là một ngoại lệ, hoặc có thể cả hai, để xem. Tôi thật sự muốn gần gũi cô. Nhé, lên giường với tôi. Tôi vẫn muốn sắp xếp công việc trước nhưng cô cần phải biết đôi điều về những chuyện cô sắp tham gia. Chúng ta có thể bắt đầu tập dượt từ tối nay – vài điều căn bản. Điều đó không có nghĩa tôi đã trở nên lãng mạn đâu; đó chỉ là một cách, cách mà tôi muốn và hy vọng cô cũng muốn, để đi đến cùng.” Ánh nhìn của anh đắm đuối.

Tôi ngượng đỏ mặt... ô... ước mơ quả đã thành hiện thực.

“Nhưng tôi vẫn chưa làm tất cả những việc mà anh đòi hỏi trong danh sách các quy định.” Giọng tôi đứt quãng và hỗn hển.

“Quên hết những quy định đi. Quên hết những chi tiết đó đi, chỉ đêm nay. Tôi thêm muốn cô. Tôi muốn cô từ khi cô ngã trong văn phòng tôi và tôi biết cô cũng thế. Nếu không, cô đã không bình tĩnh ngồi đây mà bàn về hình phạt và các quy định. Xin cô, Ana, hãy qua đêm với tôi.”

Anh chìa tay về phía tôi, mát anh lấp lánh, rực lửa... nồng cháy và tôi đặt tay mình vào tay anh. Anh đỡ tôi dậy và kéo vào lòng, tôi cảm nhận được chiều cao cơ thể anh đang đổ xuống mình, toàn bộ những cử chỉ ấy diễn ra chớp nhoáng khiến tôi kinh ngạc. Anh rê tròn những ngón tay sau gáy tôi, xoắn đuôi tóc tôi vào cổ tay anh rồi dịu dàng ghì xuống, buộc tôi phải ngược lên anh. Anh nhìn xuống tôi.

“Cô bé trẻ can đảm.” Anh thì thầm. “Em rất đáng phục.”

Lời anh như một mối lửa, máu tôi phùng phùng. Anh cúi xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi rồi ngậm lấy môi dưới. > “Tôi muốn cắn môi em.” Anh nói khe khẽ trong miệng tôi rồi thận trọng cắn vào môi tôi. Tôi bật kêu khẽ, anh mỉm cười. “Nhé, Ana, hãy để tôi gần gũi em.”

“Vâng.” Tôi thì thầm, đó là lý do tôi ở đây.

Nụ cười toàn thắng nở trên môi, anh buông tôi ra, nắm tay tôi cùng đi qua căn phòng.

Phòng ngủ của anh rộng thênh thang. Cửa sổ chạm trần nhìn xuống Seattle không ngủ từ trên cao. Tường trắng, đồ nội thất xanh nhạt. Chiếc giường rất rộng, kiểu dáng tân kỳ, làm bằng thứ gỗ cứng và xám như loại gỗ phiêu dạt trên bãi biển, bốn góc có trụ nhưng không có tán che. Ở bức tường ngay phía trên chiếc giường, một bức tranh vẽ biển tuyệt diệu.

Tôi phiêu diêu như chiếc lá. Chính là đây. Cuối cùng, sau bao nhiêu lâu, tôi sắp làm điều đó, không phải với ai khác mà là Christian Grey. Hơi thở tôi dồn dập, tôi không thể rời mắt khỏi anh. Anh tháo đồng hồ, đặt lên mặt chiếc gối đầu giường rồi cởi áo khoác, bỏ lên ghế. Anh mặc một chiếc sơ mi linen trắng và quần jean. Anh đẹp đến ngạt thở. Mái tóc màu đồng sẫm rối tinh, áo bỏ ra ngoài, đôi mắt xám sẫm lấp lánh. Anh bước ra khỏi đôi Converse, cúi xuống cởi từng chiếc vớ. Chân của Christian Grey... ôi... nói gì về đôi chân trần? Quay lại, anh nhìn tôi, cử chỉ mềm mại.

“Tôi sẽ mang bao cao su, em không phải uống thuốc ngừa đâu.”

Sao cơ? Ồ. Tôi không biết phải thế.

Anh mở ngăn trên cùng của kệ tủ, lấy ra một hộp bao cao su. Anh nhìn tôi đắm đuối.

“Chuẩn bị xong.” Anh nói. “Em muốn kéo rèm lại không?” “Không cần đâu.” Tôi khẽ khàng. “Tưởng anh không để ai ngủ trên giường mình.”

“Ai nói chúng ta sẽ ngủ.” Anh đáp.

Anh từ tốn tiến đến trước mặt tôi. Tự tin, quyến rũ, mắt long lanh và tim tôi bắt đầu loạn nhịp. Máu rào rạt khắp châu thân. Nổi đam mê, sâu thẳm và nóng bỏng, đổ dồn về bụng dưới. Anh đứng ngay trước mặt tôi, nhìn xuống mắt tôi. Anh thật quá đổi nóng bỏng.

“Để tôi cởi áo khoác cho em nhé.” Anh dịu dàng bảo rồi nằm lấy hai bên cổ áo, nhẹ nhàng tuột áo khoác khỏi vai tôi, đặt lên ghế.

“Em có biết tôi thêm muốn em đến chừng nào không, Ana Steele?” Anh thì thầm.

Hơi thở tôi dập dồn, không thể rời mắt khỏi anh. Anh mơn man những ngón tay từ má xuống cằm tôi.

“Em có biết tôi sắp làm gì với em không?” Anh nói thêm, tay mân mê cằm tôi.

Những vòng cơ ở nơi sâu thẳm nhất, thâm u nhất xiết lại theo một kiểu cách dịu dàng nhất. Cơn đau sắc ngọt khiến tôi muốn nhắm mắt nhưng tôi đã bị thôi miên bởi ánh mắt nóng bỏng của anh đang hướng về tôi. Khẽ cúi xuống, anh hôn tôi. Đôi môi anh vừa đòi hỏi, vừa mạnh mẽ

và thông thả, cuốn tôi theo. Anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của tôi trong khi những nụ hôn như những cánh lông vũ vẫn đáp nhẹ nhàng xuống hàm, má và khoe miệng tôi. Anh chậm rãi cởi bỏ trang phục trên người tôi và để rơi xuống sàn. Anh lui lại, nhìn ngắm tôi. Tôi trong chiếc áo ngực vừa khít viền đăng ten xanh nhạt, ơn trời.

“Ôi, Ana.” Anh nói trong tiếng thở. “Em có làn da tuyệt vời, sáng và không một tí vết. Tôi muốn hôn lên từng centimet trên da em.”

Tôi đỏ mặt. Ôi, sao... Sao anh lại nói anh không thể làm tình? Tôi sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn. Anh gỡ kẹp tóc tôi, xoa tung ra rồi lùa tóc cho đổ xuống quanh vai tôi.

“Tôi thích phụ nữ tóc nâu.” Anh thì thầm, đặt cả hai tay lên tóc tôi, giữ hai bên đầu. Nụ hôn anh đầy ham muốn, lưỡi và môi anh cuốn lấy tôi.

Tôi bật rên lên, lưỡi tôi ngập ngừng đáp lại anh. Anh vòng tay quanh người tôi, nép sát tôi vào cơ thể anh, riết lấy tôi thật chặt. Một tay anh vẫn giữ tóc tôi, một tay lần dọc xương sống, đến eo và tiếp tục tiến xuống sâu hơn. Tay anh đặt lên hông tôi, xoa nhẹ nhàng. Tôi cảm thấy sự cương cứng đang từ từ chạm vào mình, ở phần hông nơi anh đang giữ tôi sát bên.

Tôi rên lên lần nữa trong miệng anh. Tôi chật vật chịu đựng những cảm giác đang náo loạn – hay ấy là những kích thích tố nhỉ? – đang hoành hành trong khắp cơ thể. Tôi thêm muốn anh khùng khiếp. Bám vào cánh tay trên của anh, tôi cảm nhận được những bắp cơ. Anh ấy quả thật... rắn chắc một cách kinh ngạc. Tôi ngập ngừng di chuyển tay mình lên mặt anh, vào tóc anh. Tóc anh mềm và rối. Tôi dịu dàng giật tóc anh, anh khẽ kêu lên. Anh xấn tôi về phía giường đến lúc

Tôi cảm nhận được thành giường chạm vào chân. Tôi nghĩ anh sẽ đỡ tôi xuống giường nhưng không. Buông tôi ra, anh đột ngột quỳ xuống. Hai tay giữ chặt lấy hông tôi, lưỡi anh liếm láp quanh rốn tôi, rồi day nhẹ một bên xương hông, quanh bụng dưới, lần sang phía xương bên kia.

“A.” Tôi rên lên.

Anh quỳ gối trước mặt tôi, miệng anh đang thưởng thức cơ thể tôi, điều đó quả khó tưởng tượng nổi và quá nóng bỏng. Hai tay tôi luồn trong tóc anh, chà xát dịu dàng, tôi cố kiềm chế hơi thở dường như đang quá rộn của chính mình. Anh ngược nhìn tôi qua hàng mi dài quá đôi, đôi mắt ngời lên màu xám khói. Tay anh mở nút quần jean của tôi rồi thích thú tuột dây kéo. Mắt anh vẫn không rời khỏi mắt tôi, tay anh lần theo lưng quần, thăm dò tôi rồi tiến sâu xuống mông. Tay anh trườn nhẹ xuống phía sau đùi tôi, kéo theo chiếc quần jean tuột dần xuống. Tôi không thể ngừng bị mắt anh lôi cuốn. Anh dừng lại, liếm môi, mắt vẫn không rời mắt tôi. Anh ngả về phía trước, dụi mũi vào giữa hai đùi. Tôi cảm nhận được anh. Ở đó.

“Mùi hương của em thật dễ chịu.” Anh vừa nói vừa khẽ nhắm mắt lại, một thoáng thỏa mãn thuần khiết hiện trên mặt anh, còn tôi gần như rúng động.

Anh đưa tay giặt khăn phủ giường ra, rồi nhẹ nhàng ấn tôi ngã ra giường.

Vẫn quỳ, anh cầm từng chân tôi, gỡ từng chiếc Converse ra, giày rồi vớ. Tôi chống khuỷu tay, nâng người lên xem anh đang làm gì. Tôi dồn dập thở... ham muốn. Anh nâng gót chân tôi lên, rê ngón tay cái vào lòng bàn chân tôi. Có lẽ là đau nhưng tôi cũng cảm thấy vùng kín của mình dường như muốn hồi đáp. Vẫn không rời mắt khỏi tôi, lưỡi anh lặp lại sự mơn trớn khi nãy trong lòng bàn chân tôi, rồi đến răng anh. Ồ. Tôi bật rên lên... sao tôi lại cảm thấy thế này ở đó. Tôi ngã lại xuống giường, rên rĩ. Tôi nghe tiếng anh cười nhẹ.

“Ôi, Ana, làm gì với em bây giờ.” Anh thì thầm.

Anh gỡ tiếp chiếc giày và vớ còn lại, rồi đứng dậy, cởi hần quần jean ra khỏi chân tôi. Anh chiêm ngưỡng tôi: nằm dài trên giường, chỉ còn áo ngực và quần lót.

“Em đẹp tuyệt vời, Anastasia Steeie. Không thể chán chừ hơn nữa đề gần gũi em.”

Trời ơi. Từng từ anh nói. Anh quá quyến rũ. Tôi muốn ngừng thở.

“Cho tôi thấy em tự thỏa mãn thế nào.”

Sao cơ? Tôi nhướn mày.

“Đừng bẽn lẽn thế, Ana, nói tôi biết đi.” Anh thì thầm.

Tôi lắc đầu. “Em chưa hiểu ý anh.” Giọng tôi lạc đi. Tôi không nhận ra cả giọng mình nữa, tràn ngập đam mê.

“Làm thế nào để em đạt đến cực khoái. Tôi muốn thấy.”

Tôi lắc đầu, thì thào. “Em không biết.”

Anh nhướn mày, kinh ngạc mất một lúc, mắt anh sẫm lại, anh lắc đầu như thể không tin nổi.

“Được rồi, để xem chúng ta làm gì đây.” Giọng anh êm dịu mà đầy thách thức, một lời đe dọa quá đôi gợi tình.

Anh nghiêng người về phía tôi, giữ lấy hai đầu gối, gạt chân tôi ra hai bên thật nhanh rồi trườn lên giường, giữa hai chân tôi. Anh ở ngay trên tôi. Tôi oằn người trong nỗi thèm khát.

“Yên nào.” Anh đỡ dành rồi cúi xuống hôn lên mặt trong đùi tôi, miết chiếc hôn lên nữa, đến chiếc quần lót đang ten nhỏ xíu, hôn tôi.

Ồi... Tôi không thể nằm yên nữa. Sao tôi có thể không cử động? Tôi oằn người lại bên dưới cơ thể anh.

“Chúng ta sắp phải cố gắng để giữ em nằm yên, em yêu.”

Anh miết nụ hôn lên bụng dưới, rồi dùng lưỡi thăm dò rốn tôi. Anh tiếp tục tiến lên mãi, hôn khắp cơ thể tôi. Da tôi đang bốc rất. Tôi ngượng chín, quá nóng, quá lạnh, tôi bầu vào tấm trải giường. Anh nằm xuống bên tôi, tay anh mân mê từ hông, eo lên ngực tôi. Anh nhìn xuống tôi, không thể đoán được anh đang nghĩ gì, bàn tay anh đặt lên ngực tôi.

“Vừa khít tay tôi đây, Anastasia.” Anh thì thầm rồi luồn ngón tay cái vào trong bầu áo ngực, nhẹ nhàng kéo xuống, một bên ngực của tôi hiện ra, gọng và dây áo ngực vẫn thít lấy phần dưới, đẩy bầu ngực tôi lên trên. Ngón tay anh lần sang phía ngực bên kia và lặp lại y như thế. Hai bên ngực tôi bị đẩy phồng lên, đầu ngực căng cứng dưới sự chiêm ngưỡng của anh. Tôi bị chính áo ngực của mình trói lại.

“Đẹp quá.” Anh thì thầm tán thưởng, đầu ngực tôi dường như căng mẩy hơn.

Anh thổi nhẹ vào một bên ngực tôi trong khi tay mân mê bầu ngực còn lại, ngón cái nhẹ nhàng xoay xoay trên đầu vú mỗi lúc mỗi rộng hơn. Tôi rên lên, một thứ xúc cảm ngọt ngào ngập tràn vùng kín. Tôi ướt đầm. Ôi, làm ơn, tôi van nài trong lòng, tay vịn chặt tấm trải giường. Mỗi anh ngậm quanh đầu vú còn lại, khi môi anh kéo ra, cơ thể tôi chấn động.

“Để xem thể này có làm em đạt khoái cảm không.” Anh thì thầm, tiếp tục cuộc tấn công thông thả và đầy nhục cảm.

Hai đầu vú tôi đương đầu với cuộc công kích êm ái của những ngón tay và đôi môi thành thạo, khiến từng đầu dây thần kinh trên cơ thể tôi như bùng lóe lên, đến nỗi cả người tôi cứ đơng đờ theo những đợt cảm man dại. Anh vẫn không dừng lại.

“Ôi... làm ơn.” Tôi van vãn, ngả đầu ra sau, miệng há ra vì rên rỉ, chân quắp cứng lại. Trời ơi, chuyện gì đang xảy ra với tôi?

“Tiếp đi, em yêu.” Anh thì thầm.

Rằng anh cắn quanh đầu vú tôi, ngón cái và một ngón nào đó đang kéo miết đầu vú. Tôi ngã vật xuống tay anh, cả người rúng động, nổ tung ra thành vụn mảnh. Anh hôn tôi, rất sâu, lưỡi anh trong miệng tôi, nuốt lấy những tiếng nấc của tôi.

Ôi không. Chuyện này quá sức tưởng tượng. Giờ thì tôi đã hiểu những chuyện điên dại này là thế nào. Anh nhìn xuống tôi, một nụ cười hài lòng hiện trên mặt anh, trong lúc tôi không biết mình cảm thấy điều gì khác ngoài sự cảm kích.

“Em rất biết hồi đáp. Em sẽ phải học cách kiểm soát điều đó, dạy em chuyện này sẽ rất thú vị.” Rồi anh lại hôn tôi.

Qua cơn khoái cảm, tôi vẫn còn thở dồn dập. Tay anh lân xuống eo, hông rồi bầu lấy bàn tay vào tôi, khiêu khích... A. Ngón tay anh trườn qua lớp da căng ten rồi chậm chậm xoay tròn quanh tôi – ở đó. Bất chợt anh nhắm mắt, hơi thở gắt lên.

“Em ướt đầm rồi. Chúa ơi, tôi muốn em.”

Ngón tay anh ấn nhanh hơn và mạnh hơn vào trong tôi, tôi rên to lên khi anh vẫn tiếp tục làm thế và làm thế nữa. Lòng tay anh ấn sâu vào âm vật khiến tôi bật rên lên lần nữa. Anh vẫn ấn vào tôi mạnh và mạnh hơn. Tôi bật gào lên.

Bất ngờ, anh ngồi dậy, kéo quần lót tôi ra, vứt xuống sàn. Cởi bỏ chiếc quần lót kiểu sọt ngăn ra, anh giải thoát sự cương cứng của mình. Ô, là thế... Anh nhào người ra chiếc bàn đầu giường, rút lấy một túi nhỏ rồi trở lại giữa hai chân tôi, xoa hai chân tôi sang hai bên. Anh quỳ, lồng bao cao su vào độ dài, khá dài của anh. Ôi không... Là nó? Thế nào cơ?

“Đừng lo.” Anh thở, mắt nhìn tôi. “Em cũng mở rất rộng.”

Anh trườn xuống người tôi, hai tay anh đặt hai bên đầu tôi, anh đang ở trên tôi, mắt nhìn mắt tôi, hàm nghiền lại, đôi mắt hừng hực. Đến lúc này tôi mới nhận ra anh vẫn còn mặc áo.

“Em thật sự muốn thế này chứ?” Anh hỏi dịu dàng.

“Xin anh.” Tôi van vãn.

“Nhắc gối lên nào.” Anh khẽ ra lệnh. Tôi lập tức vâng lời. “Tôi sắp giao cấu với em, Steele.” Anh nói nhỏ. Sự cương cứng của anh vừa chạm vào cánh cửa nhục cảm của tôi. “Đau đấy.” Anh thì thầm rồi xộc vào tôi.

“Áaaaa!” Tôi bật thét lên.

Sâu bên trong tôi, một nỗi kích động kỳ lạ đột phát khi anh xé toạc màng trinh. Anh dừng lại, nhìn tôi, đôi mắt ngời lên sự đắc thắng.

Miệng anh mờ nhẹ, hơi thở dồn. Anh rên lên.

“Khá dày đấy. Em ổn không?”

Tôi gật, mắt mở to, hai tay bầu lầy cánh tay anh. Tôi cảm thấy thật viên mãn. Anh vẫn bất động, để tôi quen dần với cảm giác bị xâm nhập và quá tải khi anh trong tôi.

“Anh sẽ chuyển động nhé, em yêu.” Anh thở một lúc, giọng anh riết róng.

Ồ!

Anh trượt lui từ tốn một cách tuyệt vời. Anh khép mắt lại, rên lên, rồi đẩy vào tôi lần nữa. Tôi bật kêu lên lần nữa. Anh dừng lại.

“Nữa nhé?” Anh thì thầm, giọng khô róc.

“Vâng.” Tôi thở.

Anh lặp lại như thế lần nữa rồi dừng lại.

Tôi rên rỉ, cơ thể tôi đang chấp nhận anh... Ồi, tôi muốn điều này.

“Lần nữa nhé?” Anh thở.

“Vâng.” Đây là một lời khẩn cầu.

Vậy là anh lại chuyển động nhưng lần này, anh không dừng lại. Cứ thế anh chuyển động tựa trên khuỷu tay, vì vậy, tôi cảm nhận được sức nặng cơ thể anh đang ở trên mình, đang ấn tôi xuống. Ban đầu, anh còn chuyển động chậm chậm, tiên rồi lui trong tôi. Đến khi bắt đầu quen dần với cảm giác kỳ lạ này, hông tôi bắt đầu ngập ngừng đáp lại anh. Anh tăng nhịp điệu. Tôi rên lên, anh đẩy sâu hơn, nhanh hơn, tàn nhẫn, theo một tiết điệu không chút khoan nhượng. Tôi đuổi theo, lao vào cuộc tấn công của anh. Anh giữ lấy đầu tôi bằng hai tay, hôn tôi thật chặt, răng cắn riết môi dưới của tôi. Anh chuyển động dịu lại và tôi cảm thấy cái gì đó đang vươn sâu trong tôi, như trước đây đã từng. Tôi cứng người lại trong khi anh không ngừng và không ngừng tấn công. Cơ thể tôi rung động, oằn lên; mồ hôi cơ í hê anh đầm đìa trên tôi. Ồi... Tôi đã không hề biết việc này là như thế... tôi đã không biết cảm giác này kỳ diệu như thế. Những ý nghĩ vỡ vụn... chỉ có cảm xúc... chỉ có anh... chỉ có tôi...

Đến với tôi, Ana.” Anh thì thầm trong hơi thở dồn dập.

Cơ thể tôi đáp lại lời anh, bùng lên, khoái cảm cùng cực, nổ tung thành hàng triệu triệu mảnh bên dưới anh. Đến lượt anh cực khoái, anh gọi to tên tôi, thúc thật mạnh, trút trọn vẹn anh cho tôi, rồi bất động.

Vẫn còn trong cơn ngây ngất, tôi cố kiềm chế hơi thở, nhịp tim và những ý nghĩ đang cuộn cuộn hỗn độn. Tôi mở mắt ra, trán anh đang đặt lên trán tôi, mắt nhắm nghiền, hơi thở đứt quãng. Mắt chợt mở, anh nhìn xuống tôi, sâu thẳm và dịu dàng. Anh vẫn còn trong tôi. Anh hạ người xuống, dịu dàng ấn một nụ hôn lên trán tôi rồi từ từ trườn ra khỏi tôi.

“Ồ.” Tôi kêu lên một âm thanh kỳ lạ.

“Có làm em đau không?” Christian hỏi, trong tư thế nằm nghiêng, chống mình bên một khuỷu tay.

Anh nhặt một sợi tóc bên tai tôi. Tôi mỉm cười, một nụ cười viên mãn.

“Anh đang hỏi anh có làm đau em không ư?”

“Không phải chuyện đùa đâu.” Anh cười mỉa mai. “Nghiêm túc đấy, em có sao không?” – Đôi mắt anh sâu thẳm, thăm dò, thậm chí quyết liệt. Tôi trườn đến bên anh, cảm thấy như mình không còn xương sườn nữa, gân cốt nhũn ra nhưng tôi thấy sảng khoái, thật sự sảng khoái. Tôi cười với anh. Tôi không thể ngăn mình đừng cười. Giờ thì tôi đã biết tất cả những thứ này là thế nào. Hai cơ thể... cùng quay cuồng, như trục quay của máy giặt, chao ôi. Tôi không biết cơ thể mình đã có thể và cũng đã bị đau đớn, dịu dàng lẫn phóng thích khoáng đạt đến vậy, thỏa mãn đến vậy. Sự viên mãn không thể tả bằng lời.

“Em đang cần môi và vẫn chưa trả lời tôi.” Anh nhướn mày.

Tôi cười toe tinh quái. Nhìn anh ngồi sáng với mái tóc rối, đôi mắt ngồi lên ánh xám, vẻ ngoài nghiêm túc và kín đáo.

“Em muốn lần nữa.” Tôi thì thầm.

Trong một thoáng tôi chợt nghĩ mình bắt gặp thấy ánh mắt thở phào trên khuôn mặt anh, trước khi anh kịp đóng sập nó lại, nhìn tôi qua đôi mắt lim dim.

“Biết gì không, cô Steele?” Giọng anh khô khốc. Anh vươn người sang, hôn tôi dịu dàng lên khóe miệng. “Đòi hỏi ít thôi, em yêu. Xoay người lại nào.”

Tôi khẽ liếc anh rồi quay lưng lại. Anh cởi dây áo ngực cho tôi, mơn man tay anh trên lưng tôi rồi lần xuống dưới.

“Em có làn da đẹp tuyệt vời.” Anh âu yếm.

Anh đổi tư thế, chuyển một chân anh vào giữa hai chân tôi trong thế nằm nửa người trên lưng tôi. Tôi cảm nhận được hàng nút áo sơ mi của anh đang ấn xuống lưng mình khi anh vén tóc tôi sang một bên để cúi xuống hôn vai trần.

“Anh vẫn mặc áo ư?” Tôi hỏi.

Anh dừng lại. Yên lặng một lúc, anh không trả lời chuyện chiếc áo nhưng khi anh nằm trở lại xuống lưng tôi, tôi cảm thấy làn da ấm áp của anh đang áp vào mình. Hmm... Tôi cảm nhận cả thiên đường ở đây. Lớp lông mịn trên ngực anh mơn man lưng tôi.

“Vậy là em muốn tôi đến với em lần nữa sao?” Anh vừa thì thầm bên tai tôi, vừa buông những chiếc hôn nhẹ nhàng quanh tai tôi, tiến dần xuống cổ.

Bàn tay anh miên man lần xuống dưới, quấn quanh eo tôi, lần xuống hông, tiến xuống đùi rồi mặt sau của chân. Anh nhắc chân tôi lên, hơi thở tôi bắt đầu dồn dập... Anh đang làm gì? Anh chuyển người, nằm vào giữ hai chân tôi, đè sấp tôi xuống, tay anh mơn trớn từ đùi lên mông. Anh dịu dàng âu yếm má tôi và mân mê những ngón tay xuống giữa hai chân tôi.

“Tôi sẽ đến với em từ phía sau, Anastasia.”

Tay còn lại, anh giữ chặt lấy tóc tôi trong một nắm tay, giữ sau gáy, kéo nhẹ, cho tôi nằm đúng vị trí. Đầu tôi không thể cử động được. Tôi bị vô hiệu hóa trong tay anh, bất động.

“Em là của tôi.” Anh thì thầm. “Chỉ của tôi thôi. Đừng quên điều đó.”

Giọng anh đầy mê đắm, mỗi lời anh nói ra đều kích động và gợi tình. Tôi cảm thấy anh đang cương cứng trên đùi tôi.

Ngón trở thon dài của anh đang mơn trớn những vòng tròn chậm chậm quanh âm vật tôi. Hơi thở anh nhẹ nhàng phả lên mặt tôi trong khi răng anh từ từ thưởng thức bên hàm tôi.

“Mùi hương em thật quyến rũ.”

Anh nhảy vành tai tôi. Tay anh ấn vào tôi, vòng quanh, vòng quanh. Hông tôi bắt đầu dong đưa uyển chuyển theo tay anh, hồi đáp tay anh, trong khi đó, một niềm hứng khởi đau đớn cứ chạy cuồng lên trong máu tôi như chất adrenaline.

“Yên nhé.” Anh bảo, giọng nhỏ nhưng có vẻ khẩn cấp, rồi từ từ, anh đẩy ngón tay cái vào trong cơ thể tôi, xoay tròn, xoay tròn, ấn vào thành âm đạo. Tâm trí tôi bình bồng – toàn bộ năng lượng tập trung cả vào một khoảnh khắc nhỏ trong thân thể. Tôi rên lên.

“Thích không em?” Anh hỏi nhỏ, rằng vẫn đang nhảy vành tai tôi, ngón tay anh bắt đầu chuyển động chậm chậm, vào, ra, vào, ra.... những ngón tay không ngừng miết tròn.

Tôi nhắm mắt, cố giữ hơi thở cho đều, cố tiết chế những xúc cảm hỗn loạn và bất khả kiểm soát nơi ngón tay anh đang phóng thích trong tôi, thiêu đốt từng phần cơ thể tôi. Tôi lại bật rên lên.

“Em ướt đầm rồi, nhanh quá. Em biết chiều chuộng đấy. Ôi, Anastasia, tôi thích thế. Tôi rất thích thế.” Anh thì thầm.

Tôi muốn duỗi chân ra mà không thể cử động. Anh đang ghim tôi xuống giường, duy trì một tiết điệu cố định, chậm chậm và đau đớn. Điều đó quá đối tuyệt vời. Tôi lại rên lên, anh bắt thần chuyển động.

Ngón cái anh ấn xuống lưỡi tôi, miệng tôi giữ chặt tay anh, mót điên dại. Chuyện này không đúng chút nào, nhưng trời ạ, nó tràn đầy nhục cảm.

“Rồi tôi sẽ có việc với cái miệng của em, Anastasia, nay mai thôi.”

Anh hôn hén, tay bấu vào tóc tôi chặt hơn, đau đớn, tôi nhả tay anh ra.

“Cô gái hư đáng yêu.” Anh thì thầm, nhoài người ra bên bàn với lấy hộp túi giấy. “Nằm yên, đừng cử động.” Anh thả lỏng tôi và ra lệnh.

Anh mở túi trong khi tôi thở dồn dập, máu sôi lên trong mạch. Cảm giác quá đối phần khích. Anh quỳ xuống, bắt đầu tiến vào cơ thể tôi lần nữa, tay anh túm lấy tóc tôi, giữ đầu tôi bất động. Tôi không cử động được. Tôi sập vào chiếc bẫy đam mê của anh, anh giữ tôi lơ lửng và sẵn sàng ột lần nữa.

“Lần này chúng mình sẽ làm thật chậm nhé, Anastasia.” Anh thở.

Rồi chậm, thật chậm, anh trườn vào tôi cho đến khi hoàn toàn trong tôi. Kéo ra, lấp đầy, không ngừng. Tôi bật thét rú lên. Cảm giác lần này thật ngập đầy, viên mãn. Tôi gào lên lần nữa. Anh chú ý xoay tròn hông rồi rút lui, ngừng một nhịp, rồi lại tiến vào. Anh cứ lặp lại chuyển động đó lần này rồi lần khác. Điều đó làm tôi điên dại – sự vui thích của anh, chậm chậm ấn vào tôi một cách chủ ý và cảm giác tràn trề có chu kỳ này không thể kiểm soát nổi.

“Ôi, xin anh.” Tôi van vỉ.

Tôi không chắc có thể chịu đựng hơn nữa. Cơ thể tôi cảm thấy đau rất ngọt, buột ra lời cầu xin.

“Tôi muốn em phải đau đớn, em yêu.” Anh đáp, rồi cứ tiếp tục cuộc tra tấn đầy vui thú và ngọt ngào tới, lui. “Ngày mai, mỗi chuyển động của em đều khiến em nhớ ra rằng tôi đã ở đây. Chỉ có tôi. Em là của tôi.”

“Làm ơn, Christian.” Tôi thì thào.

“Em muốn gì, Anastasia? Nói tôi nghe.”

Tôi gào lên lần nữa. Anh lui ra khỏi tôi, chuyển động thật chậm, rồi xoay hông lần nữa.

“Nói tôi nghe.”

“Muốn anh, xin anh.”

Nhịp chuyển động của anh tăng lên một chút, hơi thở đứt quãng nhiều hơn. Bên trong tôi cũng bắt đầu co thắt và Christian đón ngay được nhịp điệu ấy.

“Em. Ướt. Đắm.” Mỗi lời anh thốt ra ứng với giữa hai lần anh tiến vào tôi. “Anh. Muốn. Em. Rất. Nhiều.” Tôi rên lên.

“Em. Là. Của. Anh. Đến đây, em yêu.” Giọng anh trầm trầm.

Từng lời anh như một sự công phá, như đẩy thốc tôi vào một vách đứng. Cơ thể tôi bắn loạn quanh anh, tôi đến, tôi gào to tên anh, giữa tấm trải giường, bằng một cái tên vừa sức nảy ra trong đầu. Christian còn tiến vào tôi thêm hai lần dữ dội nữa rồi mới buông xả, trút hết vào tôi như tự phóng thích mình. Anh đổ xuống người tôi, mặt vùi trong tóc tôi.

“Chết tiệt, Ana.” Anh thở.

Anh nhanh chóng buông tôi ra rồi lăn sang phía giường bên anh. Tôi duỗi chân ra, nhanh chóng trượt bênh bồng vào giấc ngủ mệt mỏi và rất sâu.

KHI TÔI TỈNH DẬY, trời vẫn còn tối. Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu. Chuỗi người ra khỏi tấm chăn, tôi cảm thấy đau, một nỗi đau dịu dàng. Không thấy Christian đâu. Tôi ngồi lên, nhìn đắm đắm vào quang

cảnh thành phố hiện ra trước mặt mình. Đèn trên những tòa cao ốc đã tắt nhiều, bình minh đã le lói ở phương Đông. Tôi nghe thấy tiếng nhạc. Những nốt trong trẻo của đàn dương cầm, một giai điệu buồn và êm ái. Tôi đoán là Bach, nhưng không chắc nữa.

Tôi choàng chăn quanh mình rồi lặng lẽ bước ra hành lang dẫn đến gian phòng chính. Chrêstian đang ngồi trước piano, hoàn toàn chìm đắm trong giai điệu mà anh đang diễn tấu. Trông anh buồn và cô đơn quá, như chính bản nhạc vậy. Tựa lưng vào bức tường lối vào, tôi lắng nghe, ngập tràn mê đắm. Anh quả là một nhạc công điêu luyện, húi hồn tôi. Anh ngồi đó, ngực trần, cơ thể tắm trong thứ ánh sáng ấm áp của chiếc đèn đơn độc, lơ lửng bên cạnh chiếc dương cầm. Toàn bộ phần còn lại của gian phòng đều ngập bóng tối, anh như đang chìm giữa một ốc đảo ánh sáng nhỏ bé, bất khả chạm đến... cô độc, trong một vầng khí quyển riêng.

Tôi lặng lẽ tiến về phía anh, mê man trong những thanh âm tuyệt diệu và u hoài. Tôi bị thôi miên trước những ngón tay dài, điêu luyện đang lướt và ấn trên những phím đàn, lòng tự hỏi làm thế nào cũng những ngón tay ấy có thể mơn man và âu yếm cơ thể tôi thành thạo đến thế. Tôi đỏ mặt, thoát nhớ đến những chuyện vừa rồi và bất chợt khép chặt đôi mắt. Anh ngẩng lên, ánh mắt màu xám sâu thẳm, vẻ mặt khó hiểu.

“Xin lỗi.” Tôi lí nhí. “Em không định làm anh xao nhãng.”

Một cái cau mày rất khẽ trên mặt anh.

“Chắc rồi, tôi nên nói với em điều đó.” Anh đáp, ngừng chơi và đặt tay lên đùi.

Tôi chợt nhận ra anh đang mặc chiếc quần PJ. Anh chải tay vào tóc rồi đứng lên. Chiếc quần ôm lấy phần eo, cái kiểu đó... ời. Miệng tôi khô khốc khi anh thong thả bước vòng qua chiếc piano, tiến về phía tôi. Đôi vai anh mở rộng, eo nhỏ, những vòng cơ bụng chuyển động khi anh bước đi. Thật đáng kinh ngạc.

“Đúng ra, em nên ở trên giường.” Anh nghiêm nghị.

“Bản nhạc hay quá. Bach phải không, anh?”

“Bach biên soạn nhưng bản gốc cho kèn oboe là của Alessandro Marcello.”

“Thật tinh tế nhưng buồn quá, một giai điệu trĩu buồn.”

Môi anh nhếch lên cười nửa miệng.

“Lên giường đi.” Anh ra lệnh. “Không thì em sẽ kiệt sức vào sáng mai đây.”

“Em tỉnh dậy mà không thấy anh.”

“Tôi khó ngủ, tôi không quen ngủ với người khác.” Anh nói.

Tôi không thể đoán nổi tâm trạng của anh. Đường như pha chút tuyệt vọng nhưng trong bóng tối, rất khó nhận biết. Có lẽ điều đó tỏa ra từ bản nhạc anh vừa đàn. Anh vòng tay qua tôi, nhẹ nhàng đưa tôi trở ra lối về phòng ngủ.

“Anh biết chơi đàn bao lâu rồi? Anh chơi hay quá.”

“Từ khi lên sáu.” – Cậu bé Christian sáu tuổi... trong đầu tôi vụt hiện hình ảnh cậu bé tóc màu đồng xanh xăn với đôi mắt xám, trái tim tôi tan chảy – một cậu bé mái tóc lòa xòa lẽ nào lại yêu những giai điệu ảm đạm.

“Em cảm thấy thế nào?” Anh hỏi khi chúng tôi về đến phòng.

Anh bật chiếc đèn tường.

“Ồn ả.”

Cùng một lượt, bất giác cả hai đều liếc nhìn xuống giường. Một vệt máu trên tấm trải – dấu vết trinh tiết. Tôi đỏ mặt, bối rối, cuốn chặt hơn tấm chăn vào người.

“Thế nào chuyện này cũng làm bà Jones đoán già đoán non.” Anh đứng trước mặt tôi và nói.

Một tay anh nâng cằm, ngả đầu tôi ra sau, ánh mắt anh nhìn tôi sâu thẳm. Tôi chợt nhận ra đây là lần đầu tôi thấy ngực anh để trần. Bất giác tôi xoay người, lén những ngón tay lên làn lông sẫm trên ngực anh để cảm nhận chúng. Anh lập tức bước lùi khỏi tay tôi.

“Lên giường đi.” Anh nhấn từng tiếng một. Giọng anh dịu lại. “Tôi sẽ trở lại, nằm bên em.”

Tôi buông tay, khẽ nhắm mắt. Tôi vẫn chưa cảm thấy mình đã chạm được vào người anh. Anh mở một ngăn kéo, rút ra một chiếc áo thun rồi tròng vào người.

“Giường.” Anh lặp lại mệnh lệnh.

Tôi trở lại giường, cố không nghĩ đến vết máu. Anh cũng lên theo, kéo tôi vào vòng tay, choàng tay anh quanh người tôi từ sau lưng. Anh hôn nhẹ lên tóc tôi rồi hít vào thật sâu.

“Ngủ ngon, Anastasiayêu dấu.” Anh nói.

Tôi nhắm mắt lại nhưng vẫn không nguôi nổi xoắn xang kỳ lạ từ giai điệu bản nhạc hay từ bộ dạng của anh. Christian Grey với bộ mặt buồn đau.

10. Chương 9

Chương 9

Ánh sáng tràn ngập gian phòng, đánh thức tôi khỏi giấc ngủ sâu. Tôi trở người và mở mắt. Cả buổi sáng tháng Năm tuyệt đẹp của Seattle đang ở dưới chân tôi. Bên cạnh tôi, Christian Grey đang ngủ rất ngon. Chà, cảnh thể mới là cảnh chứ. Tôi ngạc nhiên thấy anh vẫn còn trên giường. Anh đang nằm đối mặt với tôi, đây là cơ hội chưa từng có để ngắm nhìn anh. Khuôn mặt đẹp, trẻ hơn và thanh thần hơn trong giấc ngủ. Đôi môi cong như tạc hơi hé mở, mái tóc sáng, mềm rối tinh. Hoàn mỹ đến mức này liệu có chính đáng không nhỉ? Tôi chợt nhớ đến căn phòng trên lầu... có lẽ không chính đáng lắm. Tôi lắc đầu, quá nhiều điều phải nghĩ. Tôi muốn đưa tay sang, chạm vào anh nhưng, như một đứa trẻ nhỏ, anh thật đáng yêu khi ngủ. Tôi chẳng còn bận tâm mình sẽ nói gì, anh sẽ nói gì, kế hoạch của anh là gì, nhất là kế hoạch dành riêng cho tôi.

Tôi có thể ngắm anh cả ngày nhưng bây giờ tôi cần vào phòng tắm đã. Tôi trườn khỏi giường, nhặt lấy chiếc sơ mi trắng của anh trên sàn, khoác vào người. Tôi mở một cánh cửa, đoán là phòng tắm nhưng không, tôi đang đứng ở lối vào một gian phòng rộng không kém phòng ngủ. Hàng nối hàng quần áo, sơ mi, giày và cà vạt. Ai lại cần đến từng này quần áo cơ chứ? Tôi tắc lưỡi bất bình. Thật ra, phòng thay quần áo của Kate có lẽ cũng không kém phòng này. Kate! Ôi không. Tôi quên bém mắt cô ấy cả tối qua. Tôi đã nói sẽ nhắn tin cho cô ấy. Bực thật. Giờ thì rắc rối rồi. Tôi thoáng tự hỏi cô ấy và Elliot đã thế nào.

Trở lại phòng ngủ, tôi thấy Christian vẫn ngủ say. Tôi thử mở một cánh cửa khác. Đúng là nhà tắm và nó thậm chí còn rộng hơn cả phòng ngủ. Sao một người đàn ông lại cần cả một không gian thênh thang thế này? Hai bồn tắm, tôi thấy buồn cười. Nếu Christian chẳng bao giờ ngủ với ai, thì có lẽ một trong hai bồn này chẳng bao giờ được dùng đến.

Tôi nhìn thấy mình qua tấm gương to treo phía trên bồn tắm. Trông mình có gì khác không? Tôi cảm thấy mình rất khác. Hơi đau một chút, thành thật mà nói, và cơ bắp, ối chà, cứ như trong đời tôi chưa bao giờ tập thể dục vậy. Thì cậu có bao giờ tập thể dục đâu. Tiềm Thức vừa tỉnh dậy. Cô ả nhìn tôi, môi cong lên, chân nhip nhip. Vậy là cậu ngủ với anh ta rồi đây, thất thân với một người chả hề yêu cậu. Dừng ra là một kẻ có những dự định quái đản dành cho cậu, muốn biến cậu thành một kiểu nô lệ tình dục.

CẬU ĐIÊN À? Cô nàng gào lên với tôi.

Tôi cau mày với mình trong gương. Tôi sẽ phải xử lý hết mấy chuyện này. Thẳng thắn mà nói, sẽ gục ngã êm ái trước một người đẹp và giàu vượt xa Croesus, lại có một Căn Phòng Đồ đang đợi tôi. Tôi rùng mình,

bắn loạn và bối rối. Mái tóc tôi vẫn tự xù lên theo ý nó. Mái tóc chết tiệt chẳng hợp với tôi chút nào. Tôi cố chải tóc bằng những ngón tay nhưng đành tuyệt vọng – có lẽ tôi sẽ tìm thấy dây buộc tóc trong ví.

Tôi thấy đói. Tôi quay lại phòng ngủ. Người đẹp trong rừng vẫn ngủ, tôi để anh ngủ và trở xuống nhà bếp.

Ồi không... Kate. Tôi để giỏ xách trong phòng làm việc của Christian mất rồi. Tôi lục giỏ và tìm ra điện thoại di động. Ba tin nhắn.

“Ồn chứ, Ana?”

“Cậu đang ở đâu, Ana?”

“Mẹ kiếp, Ana”

Tôi gọi cho Kate. Cô ấy không nghe máy nên tôi để lại một tin nhắn thật nhẽ nhặn rằng tôi vẫn còn sống và không bị gã Bluebeard' thủ tiêu như cô ấy đã lo lắng – mà có lẽ đã bị rồi không chừng. Ồi, chuyện này thật rối rắm. Tôi sẽ phải sắp xếp và phân tích lại những cảm xúc của mình dành cho Christian Grey. Nhưng bây giờ chuyện đó là bất khả. Tôi lắc đầu chống cự. Tôi cần có thời gian riêng tư và phải rời khỏi chỗ này, để suy nghĩ.

Tôi tìm thấy đến hai chiếc cột tóc cùng lúc trong giỏ xách và nhanh chóng buộc tóc lại thành đuôi. Được rồi! Trông có vẻ nữ tính hơn và có lẽ sẽ an toàn hơn với Bluebeard. Tôi lấy iPod ra khỏi túi, đeo tai nghe vào. Không gì bằng nghe nhạc và nấu nướng. Tôi bỏ iPod vào túi áo Christian, vặn to âm lượng và bắt đầu nhún nhảy.

Trời ạ, tôi đói.

Tôi hơi dè dặt trước gian bếp nhà anh. Tất cả đều bóng loáng và hiện đại, không một ngăn chứa đồ nào có tay cầm. Tôi mất vài giây mới nhận ra rằng cần ấn vào để mở các ngăn kéo này. Có lẽ tôi nên nấu bữa sáng Christian. Anh đã ăn trứng tráng vào hôm nào ấy nhỉ... à, hôm qua, ở Heathman. Chà, biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra kể từ lúc đó. Tôi xem tủ lạnh và thấy có rất nhiều trứng, tôi quyết định sẽ ăn bánh kếp và thịt muối. Tôi vừa sửa soạn vật liệu làm bột bánh, vừa nhún nhảy quanh nhà bếp.

Bận rộn là điều tốt. Nó khiến tôi có một chút thời gian để suy nghĩ nhưng không nghĩ quá sâu. Âm nhạc réo rất bên tai cũng khiến tôi không nghĩ được gì nhiều. Tôi đã đến đây để qua đêm trên giường của Christian Grey và đã làm điều đó mặc dù anh ta không hề để ai ngủ trên giường của mình. Tôi mỉm cười, tác vụ đã hoàn tất. Khoảnh khắc trọng đại. Tôi cười toe. Cực kỳ trọng đại. Và rồi tôi lọt thỏm vào ký ức đêm qua. Lời nói anh, cơ thể anh, cách âu yếm của anh... Tôi nhắm mắt lại vì cơ thể râm ran sự hồi tưởng. Tiềm Thức cau có... Khỉ gió – đó không phải là âu yếm, cô nàng tức tối gào lên với tôi. Tôi phớt lờ nhưng sâu trong thâm tâm vẫn biết cô ta có lý. Tôi lắc đầu để tập trung vào việc đang làm.

Nhà bếp này là một tinh hoa của ngành nội thất. Tôi hy vọng mình biết cách sử dụng. Giờ tôi cần một chỗ để giữ nóng bánh kếp trong khi bắt đầu làm thịt muối. Amy Studt đang hát trong tai tôi về sự lạc lõng. Bài hát từng rất có ý nghĩa với tôi; bởi tôi đúng là một người lạc lõng. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thật sự tương thích với bất kỳ đâu và rồi giờ đây... tôi phải cân nhắc một lời đề nghị kỳ lạ từ chính Vua Lạc Lõng. Vì sao anh ấy lại có dáng vẻ đó? Thật khác xa với những gì tôi biết.

Tôi đặt thịt muối lên vỉ nướng và trong khi chờ thịt chín, tôi đánh trứng. Tôi xoay người lại, Christian đang ngồi trên một chiếc ghế cao tại quầy ăn sáng, người tựa vào quầy, những ngón tay thuôn dài đỡ lấy mặt. Anh vẫn mặc chiếc áo thun lúc ngủ. Mái tóc chết tiệt quả là, thật sự quả là hài hòa với anh, như thể nó được sắp đặt để rơi lên như thế. Trông anh vừa vui thích, vừa kích động. Tôi sững người, đổ mặt rồi thu người lại, giật tai nghe ra khỏi tai, đầu gối nhũn ra trước cái nhìn của anh.

“Chào buổi sáng, cô Steele. Sáng nay trông em tràn đầy năng lượng.” Giọng anh ráo hoảnh.

“Tôi... tôi ngủ ngon.” Tôi thốt ra lời giải thích.

Môi anh có vẻ đang mỉm cười.

“Không hiểu sao.” Anh dừng lại, khẽ nhún mày. “Khi trở lại giường tôi cũng ngủ rất ngon.”

“Anh đói không?”

“Cực kỳ.” Anh đáp, ánh mắt thâm u và tôi không nghĩ anh đang nói về thức ăn.

“Bánh kếp, thịt muối và trứng nhé?”

“Có vẻ ngon đấy.”

“Tôi dọn bàn. Cô nấu nướng. Cho phép tôi mở nhạc trong lúc em... à... nhún nhảy chứ?”

Tôi liếc xuống mấy ngón chân, biết mình đang ngượng chín người.

“Đừng vì tôi mà dừng lại. Rất vui mà.” Giọng anh có vẻ thích thú.

Tôi cong môi. Vui á? Tiềm Thức oặt người cười lẫn lộn. Tôi quay đi, tiếp tục đánh trứng, hình như đánh hơi quá tay. Lát sau, anh đến bên tôi, dịu dàng giữ lấy đuôi tóc.

“Tôi thích thế này.” Anh thì thầm. “Tóc không còn bảo vệ được khuôn mặt em nữa.”

Hmm Bluebeard...

“Anh muốn dùng món trứng thế nào?” Tôi hỏi đong đưa.

Anh mỉm cười châm chọc.

“Trộn đều và đánh kỹ.”

Tôi cúi xuống món ăn, cố giấu nụ cười. Sáng nay có lẽ anh sẽ không nổi giận. Nhất là khi tâm trạng đang đặc biệt vui vẻ thế này. Anh mở một ngăn tủ, rút ra hai tấm trải cá nhân, trải lên quầy ăn sáng. Tôi đổ trứng đã khuấy đều vào chảo, lấy thịt muối ra, trở mặt và để lại vào lò nướng.

Khi tôi quay lại, trên bàn đã có nước cam và anh đang pha cà phê.

“Em dùng trà không?”

“Vâng, nếu có.”

Tôi tìm ra chỗ để đĩa và đặt đĩa vào khay làm nóng. Christian với sang tủ chén, lấy ra mấy túi trà Twinings English Breakfast. Tôi bậm môi.

“Mấy thỏa thuận hôm qua...?”

“Thỏa thuận à? Tôi không chắc chúng ta đã thỏa thuận điều gì, cô Steele ạ.” Anh đáp.

Anh nói thế là sao? Còn thỏa thuận? Mối ưm... quan hệ hay đại loại thế của chúng tôi? Anh vẫn đầy bí ẩn. Tôi cho thức ăn ra hai chiếc đĩa đã hấp nóng rồi dọn lên hai tấm trải. Tôi lục trong tủ lạnh được một ít nước quả thích.

Tôi ngẩng lên thấy Christian đang đợi tôi cùng ngồi vào bàn.

“Mời em, Steele.” Anh tiến đến một chiếc ghế cao.

“Mời anh, anh Grey.” Tôi khẽ gạt rồi trèo lên ghế, hơi cau mày khi phải ngồi xuống

“Còn đau lắm không?” Anh vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế.

Tôi đỏ mặt. Sao anh ta lại thoải mái hỏi một câu riêng tư như thế được?

“Thành thật mà nói nhé, đau không thể tả được.” Tôi cao giọng. “Anh muốn bày tỏ sự thương cảm với em à?” Tôi hỏi lại, ngọt ngào quá mức.

Tôi nghĩ anh đang nén một nụ cười nhưng không chắc.

“Không. Tôi chỉ muốn biết em có thể tiếp tục bài học võ lòng nữa được không.”

Á – Tôi lặng người nhìn anh, ngưng thở, bên trong tôi, ngũ quan thất lại.

Chao ôi... Tôi nén tiếng kêu.

“Ăn nào, Anastasia.” Khẩu vị tôi bỗng biên đâu mất, lần nữa... thêm nữa... vâng, vâng mà.

“Ngon lắm.” Anh nhìn tôi cười rộng.

Tôi ráng nuốt phần trứng trắng nhưng không cảm thấy mùi vị gì. Bài học vỡ lòng. Anh muốn làm gì với miệng của tôi? Đó có phải là bài học vỡ lòng không?

“Đừng cắn môi nữa. Nó làm tôi điên lên và sự hình dung ra em không mặc gì sau cái áo sơ mi của tôi, mà điều đó thì càng làm tôi điên hơn.”

Tôi dim gối trà túi lọc vào chiếc tách nhỏ Christian bày sẵn. Tâm trí quay cuồng.

“Bài học vỡ lòng cho em như thế nào?” Tôi hỏi, âm sắc giọng nói quá cao đã phản bội lại mong ước cố tỏ ra thật tự nhiên, thờ ơ và bình tĩnh như tôi đã có thể làm được để không chê đám nội tiết tố đang lỏng lẻo trong cơ thể.

“Xem nào, em còn đau, tôi nghĩ chúng ta sẽ thử với các kỹ năng miệng.”

Tôi ghen trà, trân trân nhìn anh, mắt mở to, miệng há ra. Anh vỗ vỗ lưng tôi, rồi đẩy cho ly nước cam. Tôi không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

“Đó là nếu như em muốn ở lại.” Anh tiếp.

Tôi liếc sang anh, cố gắng lấy lại thăng bằng, vẻ mặt anh vẫn kín bưng, không thể đoán nổi. Thật nản lòng.

“Em chỉ ở lại hết hôm nay. Nếu được. Mai em phải đi làm.” “Mai mấy giờ em phải đến chỗ làm?”

“Chín giờ.”

“Tôi sẽ đưa em đến đó trước chín giờ.”

Tôi cau mày. Anh ấy muốn mình ở lại thêm một đêm nữa? “Em cần phải về, tối nay – em cần quần áo sạch.”

“Chúng ta sẽ tìm ra quần áo cho em ở đây thôi.”

Tôi không có sẵn tiền mặt để mua quần áo. Anh đưa tay lên giữ cằm tôi, trì xuồng cho đến khi môi dưới tôi rời khỏi răng trên. Tôi thậm chí còn không biết mình đang cần môi. “Thế nào?” Anh hỏi.

“Em phải về nhà tối nay.”

Môi anh mím lại thành một đường thẳng.

“Thôi được, tối nay.” Anh chấp thuận. “Giờ thì ăn sáng đã.” Cảm giác đói ban này và bao tử của tôi bây giờ đang bất nhất. Tôi chẳng còn lòng dạ nào để ăn. Tôi nhìn đĩa thức ăn sáng đang dở. Đơn giản là tôi không đói.

“Ăn đi, Anastasia. Tối qua em đã không ăn gì.”

“Em thật không đói chút nào.” Tôi nói khê.

Anh nheo mắt.

“Tôi rất muốn em ăn hết phần ăn sáng đi.”

“Có chuyện gì giữa anh và thực phẩm thế?” Tôi buột miệng. Đôi mày anh cau lại.

“Tôi đã nói rồi, tôi khó chịu với thức ăn thừa. Ăn đi.” Anh gắt. Đôi mắt thăm lại, đau đớn.

Khỉ gió. Chuyện này là sao chứ? Tôi cầm nĩa lên, ăn chậm, cố nhai từng miếng. Với cái kiểu anh cư xử kỳ lạ thế này về thức ăn, lần sau tôi sẽ không lấy quá nhiều thức ăn vào đĩa. Chỉ anh vẫn mềm mỏng nhưng tôi thì cực kỳ cẩn trọng suốt bữa ăn còn lại. Tôi nhận ra đĩa anh hết nhẵn thức ăn. Đợi tôi ăn xong, anh dọn bàn.

“Cô nấu, tôi dọn.”

Thật dân chủ.

“Đúng thế.” Anh nhúu mày. “Dù không phải cách của tôi. Tôi dọn bàn xong, chúng ta sẽ tắm.”

“Vâng, được.”

Ôi trời... Mình rất sẵn lòng lắng. Điện thoại reng, cắt ngang cơn mơ màng của tôi. Là Kate.

“Chào cậu.” Tôi bước qua cửa kính, lánh ra ban công, tránh anh ấy.

“Ana, sao tối qua cậu không nhắn tin.” Kate giận dữ.

“Tớ xin lỗi. Quá nhiều chuyện xảy ra với tớ.”

Cậu ổn chứ.

“Tớ không sao.”

“Thật đấy chứ?” Cô nàng bắt đầu khai thác tin. Tôi cảnh giác với sự háo hức trong giọng nói Kate. “Kate, không thể nói quá nhiều qua điện thoại.” Christian đang nhìn tôi.

“Cậu làm rồi... Tớ dám nói thế.”

Sao cô ấy nói thế nhỉ? Kate bốc đồng lắm, mà tôi lại không thể nói về chuyện này được. Tôi đã ký vào tờ cam kết chết tiệt.

“Thôi mà, Kate.”

“Chuyện đó thế nào? Cậu ổn chứ?”

“Tớ nói rồi, tớ ổn”

“Anh ta tử tế chứ?”

“Kate, làm ơn mà.” Tôi không giấu nổi nỗi bức dọc. “Ana, đừng giấu tớ, tớ đã chờ ngày này của cậu gần bốn năm trời nay.”

“Tớ sẽ gặp cậu tối nay.” Tôi cúp máy.

Chuyện này rồi sẽ khó xoay sở đây. Cô ấy là người kiên trì và cô ấy muốn biết – biết đến từng chi tiết, trong khi tôi lại không thể nói bởi tôi đã ký một – mét cái gì nhỉ? NDA. Cô ấy sẽ cuồng nộ xung thiên, chính xác. Cần phải có kế hoạch. Tôi trở lại trong khi Christian đang tới lui rất duyên dáng trong nhà bếp.

“Ờ NDA, có bao gồm giữ bí mật tất cả mọi việc không?” “Tại sao?” Anh quay người lại nhìn tôi trong khi đang vớt túi trà vào sọt rác.

Tôi đỏ mặt.

“À, em có những thắc mắc, anh biết đó, về việc quan hệ.” Tôi cúi nhìn ngón tay. “Và muốn hỏi Kate.”

“Em có thể hỏi tôi.”

“Christian, với tất cả sự tôn trọng...” Giọng tôi yếu ớt. Mình không thể hỏi anh ấy. Tôi sẽ biết một cái nhìn về tình dục thiên lệch, quái đản và méo mó mất. Tôi muốn có một quan điểm khách quan. “Chỉ là mấy chuyện về kỹ thuật thôi. Em sẽ không đề cập gì đến Căn Phòng Đỏ.”

Anh nhướng mày.

Căn Phòng Đỏ? Thật ra căn phòng đó chỉ để tăng khoái cảm thôi, Anastasia. Tin tôi đi.” Anh nói. “Hơn nữa, bạn cùng phòng với em giờ đang dính như sam với anh trai tôi. Tốt hơn, đừng hỏi.” Giọng anh đánh lại.

“Gia đình có biết về... à... sở thích đặc biệt của anh không?” “Không, không phải việc của họ.”

Anh bước thong thả đến trước mặt tôi.

“Em muốn biết gì nào?” Anh hỏi, đưa tay mân man những ngón dài từ má xuống cằm, đẩy nhẹ đầu tôi ra sau để anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

Nội tạng quặn lên. Tôi không thể nói dối người đàn ông này.

“Lúc này thì không có gì cần hỏi ạ.” Tôi khẽ đáp.

“Thôi được, thê’ thì chúng ta nên bắt đầu với câu này: Tối qua em cảm thấy thê nào?”

Mắt anh bỗng chấy, đầy tò mò. Anh ấy khát khao được biết.

“Tốt ạ.” Tôi đáp.

Môi anh hơi nhếch.

“Tôi cũng thế.” Anh nói. “Tôi chưa từng quan hệ va-ni với ai. Có nhiều lý do dẫn đến chuyện hôm qua. Có lẽ em là một.”

Anh lướt nhẹ ngón cái qua môi dưới của tôi.

Tôi hít vào thật sâu. Quan hệ va-ni?

“Đi nào, cùng tắm nhé.” Anh cúi xuống hôn tôi.

Tim tôi đập dồn và ham muốn cuộn cuộn lan xuống... xuống thấp ở đó.

BỒN TẮM ĐƯỢC THIẾT KẾ rất đẹp, bằng đá trắng, dạng bầu dục. Christian với mở một vòi nước gắn trên tường ốp đá vuông, nước tuôn ào ạt vào bồn. Anh đổ một chút dầu tắm có vẻ đắt tiền vào nước tắm. Bọt trào lên trong khi nước đầy dần trong bồn, tỏa ra mùi hoa nhài ngọt ngào. Anh đứng đó, nhìn tôi, đôi mắt thâm đen, rồi anh cởi chiếc áo thun ra, thả xuống sàn.

“Cô Steele.” Anh chìa tay ra.

Tôi đứng ở lối vào, mắt mở to, thận trọng, tay vòng trước ngực. Tôi bước đến, thăm ngưỡng mộ thân thể anh. Tôi nắm tay để anh đỡ tôi vào bồn, trên người tôi vẫn còn chiếc áo sơ mi của anh. Cứ làm như được bảo. Tôi sẽ phải làm quen với điều đó nếu tôi cam chịu nổi những mệnh lệnh kỳ quái... nếu! Nước thật sự nóng.

“Quay lại, nhìn tôi nào.” Anh ra lệnh, giọng thật mềm mỏng.

Tôi làm như được bảo. Còn anh nhìn tôi chăm chú.

“Tôi biết chiếc môi đó rất ngon, tôi đã thử rồi nhưng em có thể ngừng cắn môi không?” Anh rít qua hàm răng nghiến chặt. “Em cắn môi làm tôi muốn giao cấu, mà em thì đang đau, phải không?”

Tôi bị sốc, thở hổn hển, tự động rời môi khỏi răng.

“Đúng rồi.” Giọng anh đầy thách thức. “Em hiểu ý tôi chứ?”

Anh nhìn tôi. Tôi lập tức gật đầu. Tôi không hề biết mình có thể gây tác động đến anh mạnh mẽ vậy.

Tốt.

Anh bước đến, lấy chiếc iPod ra khỏi túi áo ngực, để một bên bồn tắm.

“Nước và iPod, không phải là sự kết hợp khôn ngoan nhỉ” Anh cúi xuống, nắm lấy vạt áo sơ mi tôi đang mặc, cởi qua đầu tôi, rồi buông áo xuống sàn.

Anh ngồi xuống thành bồn, chiêm ngưỡng tôi. Mình ilang khóa thân, trời đất ơi. Tôi ngượng chín người, cúi nhìn tay mình, đang xếp xuôi bên hông. Tôi tuyệt vọng thêm được biến mất trong làn nước và bọt nóng nhưng tôi biết anh sẽ không muốn thế.

“Nhìn tôi nào.” Anh khê gọi. Tôi ngẩng lên nhìn anh, đầu anh hơi nghiêng sang một bên. “Anastasia, em là một phụ nữ rất đẹp, đẹp toàn diện. Đừng cúi gầm mặt xuống như có lỗi thế. Em không có gì phải xấu hổ cả, tôi vô cùng hứng thú khi được ngắm nhìn em.”

Anh đưa tay đỡ cằm, nâng đầu tôi lên để gặp ánh mắt anh. Ánh mắt dịu dàng và ấm áp, thậm chí, nóng bỏng nữa. Anh thật gần gũi. Vậy mà tôi đã không dám đến gần và chạm vào anh.

“Giờ thì em ngồi xuống được rồi.”

Mệnh lệnh của anh vừa giúp ngăn những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu tôi. Tôi nhanh chóng ngập mình vào làn nước ấm áp và dịu dàng. Ồiii... đau, tôi ngạc nhiên vì cảm giác đau mà vẫn dịu dàng đến thế. Cảm giác

đau buốt ban đầu nhanh chóng nhạt đi. Tôi ngã người ra sau, nhắm hờ mắt lại, thư giãn trong sự ấm áp dịu êm. Khi tôi mở mắt ra, anh vẫn đang ngắm tôi.

“Anh không vào với em sao?” Tôi hỏi, giọng thật rõ ràng, tôi nghĩ mình đã hỏi rất cam đảm.

“Rất sẵn lòng. Cùng tắm nào.”

Anh nói và tuột chiếc quần mặc nhà ra, bước vào bồn, từ phía sau tôi. Nước dâng lên khi anh ngồi xuống và đẩy tôi nép sát vào ngực anh. Đôi chân dài của anh quấn lấy người tôi, hai đầu gối hơi gập lại, mắt cá chân anh và tôi chạm vào nhau, anh mở rộng hai chân gạt lấy chân tôi ra hai bên. Tôi thở dồn kinh ngạc. Mũi anh chuôi vào tóc tôi và hít vào thật sâu.

“Mùi của em thật tuyệt, Anastasia.”

Một cơn chấn động chạy khắp châu thân. Mình trần truồng trong bể tắm với Christian Grey. Anh ấy khỏa thân,

Chỉ hôm qua thôi, nếu có ai nói với tôi điều này khi tôi thức dậy trong căn phòng thượng hạng của anh tại khách sạn, nửa lời tôi cũng không tin.

Anh với lấy chai sữa tắm để trên kệ ốp tường gần bồn tắm và trút một ít ra tay. Anh chà xát hai tay vào nhau, một làn bọt mềm và mịn xuất hiện, bàn tay anh vòng quanh cổ tôi, bắt đầu thoa lớp bọt mịn lên cổ và hai vai tôi, xoa bóp bằng những ngón tay dài và mạnh mẽ. Tôi kêu lên. Cảm giác tay anh trên tôi thật tuyệt diệu.

“Em thích chứ?” Tôi thậm chí có thể nghe được nụ cười anh.

“Hmm.”

Bàn tay anh di chuyển từ từ xuống cánh tay tôi, luồn xuống dưới cánh tay, chà xát nhẹ nhàng. Tôi thấy vui vì Kate đã thuyết phục được tôi tẩy lông. Bàn tay anh trườn sang bầu ngực, tôi hít thật sâu khi những ngón tay anh chạy thành những đường tròn quanh ngực rồi bắt đầu ấn chậm chậm, kiểu “không cho chúng thoát”. Người tôi ưỡn lên đầy bản năng, đẩy sâu bờ ngực vào tay anh. Hai đầu vú dê mê. Vô cùng dê mê, không nghi ngờ gì nữa, từ sau cơn trị liệu không-thể-tĩnh-tê-hơn đêm qua. Anh không nấn ná lâu, trườn đôi tay xuống bụng rồi bụng dưới. Hơi thở tôi gấp gáp, nhịp tim đua nhau đập. Sự cương cứng của .111 h đang ấn vào mông tôi. Thật phần khích khi biết cơ thể tôi đã làm anh cảm thấy thế. Há... mất trí rồi, tiềm thức rú lên. Tôi lắc đầu xua đi ý nghĩ vô duyên đó của ả.

Anh dừng lại, với lấy bông tắm trong khi tôi vẫn dồn thở vì anh, vì muốn... vì cần. Tay tôi mân mê những bắp thịt rắn rỏi trên đùi anh. Đổ thêm sữa tắm lên bông, rồi cúi xuống, tắm táp giữa hai chân tôi. Tôi ngừng thở.

Những ngón tay anh đầy kinh nghiệm khơi gợi tôi qua bông tắm, cực lạc là ở đây, hông tôi bắt đầu chuyển động theo một tiết điệu của riêng nó, đáp trả lại tay anh. Khi cảm giác ngập ứ, tôi ngã đầu ra sau, mắt muốn tuột ra sau đầu, miệng hé mở rồi nấc lên. Những thôi thúc đang tràn lên từ từ và không chịu lùi bước trong tôi... ôi không.

“Cảm nhận đi, em yêu.”

Christian thì thầm bên tai và thật dịu dàng nhảy vành tai tôi bằng răng.

“Cảm nhận nào, vì anh.”

Chân tôi bị chân anh ép sát vào thành bồn, khóa lại như tù nhân, những phần cơ thể riêng tư nhất mở ra trước anh.

“Có lẽ em sạch đủ rồi.” Anh nói và dừng lại.

Gí cơ? Không! Không! Không! Hơi thở tôi tán loạn.

“Sao anh dừng lại?” Tôi thất thanh.

“Bởi vì có kế hoạch khác cho em rồi, Anastasia.”

Sao... ồ kìa... nhưng... tôi thì... thật không công bằng.

“Xoay lại nào. Tôi cũng cần tắm nữa.” Anh nói.

Tôi xoay người lại, đối mặt với anh, tôi choáng váng thấy anh đang nắm sự cương cứng của mình trong tay. Miệng tôi há hốc.

“Tôi muốn em làm quen và kết thân, nếu em sẵn sàng, với phần cơ thể đáng yêu và nhạy cảm nhất của tôi. Một phần rất gắn bó với tôi.”

Nó thật lớn và mạnh mẽ. Sự cương cứng của anh lấp ló trên làn nước, ngả lên hông anh. Tôi nhìn anh, đối mặt với nụ cười toe toét quái của anh. Anh đang thích thú trước sự kinh ngạc của tôi. Tôi nhận ra mình đang nhìn trần trối. Tôi nuốt ực. Cái này đã ở trong tôi ? Anh muốn tôi chạm vào anh. Hmm... được, làm thôi.

Tôi mỉm cười, cầm lấy chai sữa tắm, trút một ít ra lòng tay. Tôi làm như anh đã làm, xát tay vào nhau đến khi trào bọt mịn. Tôi không rời mắt khỏi anh. Mỗi tôi hơi hé ra để kịp thở... rồi, rất chủ tâm, tôi cẩn nhẹ môi dưới, lướt lưỡi nhẹ nhàng qua đầu răng còn để lại. Mắt anh chăm chú nhìn theo và tôi sầm lại, rồi bắt thần mở to ra khi lưỡi tôi liếm qua môi. Tôi vươn tới, vòng một tay quanh người anh, đúng như cách anh đã ôm tôi. Mắt anh khép hờ. Wow... cứng hơn tôi tưởng. Tôi vịn nhẹ, anh đặt một tay lên tay tôi.

“Làm thế này.” Anh thì thầm, những ngón tay rắn rỏi cầm lấy tay tôi, di chuyển lên xuống. Anh nhắm mắt lần nữa, hơi thử anh rít sâu trong họng. Khi anh mở mắt lần nữa, ánh mắt xám đã tan chảy. “Đúng thế, em yêu.”

Anh rời tay ra, để tôi tiếp tục một mình rồi lại nhắm nghiền mắt, trong khi tay tôi vẫn di chuyển lên xuống theo chiều dài của anh. Hông anh hơi chuyển động theo tay tôi và để hồi ứng, tôi nắm anh chặt hơn. Một tiếng rên ngắn thoát ra từ sâu trong cổ họng anh. Giao cấu với miệng tôi... hmm. Tôi nhớ anh đã ấn ngón cái vào miệng và bảo tôi mút, mạnh. Mỗi anh hé mở khi hơi thở tăng lên. Tôi chồm đến trước, trong khi mắt anh vẫn nhắm, bọc môi mình quanh anh và mút thăm dò, lưỡi chạm vào phần chóp.

“Ồi... Ana.” Mắt anh bừng mở, tôi mút mạnh hơn.

Hmm... anh ấy cứng và mềm cùng lúc, như thép bọc trong nhung lụa và có vị thật kinh ngạc – mặn và mướt.

“Chúa ơi.” Anh rên rỉ rồi nhắm nghiền mắt.

Tiến sâu hơn, tôi ấn anh vào miệng mình. Anh lại rên rỉ Ah! Nữ thần nội tại trong tôi phấn khích. Tôi có thể làm được chuyện này. Tôi ấn anh vào sâu hơn trong miệng, tựa người vào đùi anh. Tôi cảm nhận được chân anh đang căng lên dưới tay mình. Anh chồm đến, túm lấy đuôi tóc tôi và bắt đầu thật sự chuyển động.

“Ồi.. . em yêu... tuyệt lắm.” Anh nói.

Tôi mút mạnh hơn, bật lưỡi quanh phần chóp của sự cương cứng đầy ấn tượng của anh. Giấu răng sau môi, tôi giữ chặt miệng mình quanh anh.

“Chúa ơi. Xem em tiến bộ đến chừng nào?” Anh thì thầm.

Lúc này đây, anh là Christian Grey chỉ của riêng tôi – que kem đầy hương vị. Tôi mút mạnh rồi mạnh hơn nữa, sấn vào anh sâu hơn và sâu hơn nữa, quần lướt vòng quanh, vòng quanh. Hmm... Vị nữ thần nội tại của tôi đang cuồng nhiệt điệu salsa.

“Anastasia, anh sắp đến trong miệng em.” Giọng anh khản thiết đầy vẻ cảnh báo. “Nếu em không muốn thế, dừng lại ngay.”

Hông anh lại chuyển động, mắt mở trần trối, đầy ham muốn nhục cảm – ham muốn tôi. Ham muốn miệng tôi... trời ơi.

Tay anh túm chặt lấy tóc tôi. Tôi có thể làm được. Tôi thậm chí ấn mạnh hơn và trong một khoảnh khắc tự tin khác thường, tôi để răng chạm vào anh. Chuyển đó đánh gục anh hoàn toàn. Anh bật lên tiếng rên rồi bất động, tôi cảm thấy một chất lỏng ấm ấm, mằn mặn trôi xuống cổ họng. Tôi nuốt nhanh, ực... Tôi không chắc nó thế nào. Nhưng nhìn anh, tôi không quan tâm đến điều đó nữa – Anh bị vô hiệu hóa hoàn

toàn, bởi tôi. Tôi ngồi bệt xuống, nhìn anh, nụ cười chiến thắng, tự mãn nở trên khóe môi. Hơi thở anh nóng riết. Anh mở mắt, nhìn tôi.

“Em không có phản xạ miệng à?” Anh bật nói. “Chúa ơi, Ana... chuyện này... thật là... tuyệt, quá tuyệt. Không thể tin

nổi.” Anh cau mày. “Biết không, em chưa từng làm tôi hết ngạc nhiên.”

Tôi mỉm cười, biết mình đang cắn môi. Anh nhìn tôi thăm dò.

“Em từng làm thế bao giờ chưa?”

Chưa ạ.” Tôi không thể ngăn mình nhói lên một nỗi kiêu hãnh khi trả lời.

“Tốt lắm.” Anh nói đầy vẻ hài lòng và, tôi nghĩ, thỏa mãn. “Vây là, một lần đầu nữa, cô Steele.” Anh nhìn tôi ra chiều khuyến khích. “Xem nào, em xứng đáng điểm A môn kỹ năng miệng đấy. Đến đây, vào giường nào, tôi nợ em một lần lên đỉnh.”

Lên đỉnh. Một lần nữa.

Rất nhanh, anh bước khỏi bồn tắm, để tôi lần đầu được chiêm ngưỡng trọn vẹn tấm thân thần Adonis, cơ thể thần thánh, đó là Christian Grey. Vị nữ thần nội tạng trong tôi đã ngừng nhảy múa, đang đứng nhìn trần trối. Sự cương cứng của anh đã dịu lại nhưng vẫn quá đồi... wow. Anh quấn chiếc khăn tắm quanh eo, vừa đủ che thân, rồi lấy tiếp một chiếc khăn trắng to hơn, mềm mại cho tôi. Trèo ra khỏi bồn tắm, tôi ngã vào vòng tay anh đón sẵn. Anh choàng khăn cho tôi, quấn tôi trong khăn tắm rồi hôn tôi thật mạnh, đẩy sâu lưỡi vào miệng tôi. Tôi chờ đợi khoảnh khắc được ôm ấp, được mân mê anh... chạm vào anh... nhưng anh đã khóa tay tôi trong chiếc khăn tắm. Tôi nhanh chóng tan vào nụ hôn của anh. Anh đỡ lấy đầu tôi, lưỡi anh thám sát miệng tôi và chợt tôi có cảm giác anh đang bày tỏ niềm cảm kích – có lẽ thế – cho lần đầu thành công rực rỡ của tôi chăng? Ôi chao.

Anh buông tôi ra, hai tay áp vào cùng một bên mặt tôi, nhìn đắm đắm vào mắt tôi. Anh có vẻ lạc lõng.

“Nói ừ nhé.” Anh thì thầm man dại.

Tôi nhú mày không hiểu.

“Về việc gì cơ?”

“Đồng ý chuyện của chúng ta. Đồng ý là của tôi. Nhé, Ana.” Anh thì thầm một cách trang trọng, nhấn vào từ cuối và tên tôi.

Anh hôn tôi lần nữa, ngọt ngào, say đắm, trước khi bước lui lại, nhìn tôi chăm chú, hơi nheo mắt. Anh nắm tay, dẫn tôi trở lại phòng ngủ, để mặc tôi hoang mang, tôi mê đắm đi theo anh. Quay cuồng. Anh ấy thật sự muốn như thế.

Trong phòng ngủ, tôi đứng bên giường, anh chăm chú quan sát tôi.

“Tin tôi chứ?” Bất thần anh hỏi.

Tôi gật, mắt mở to, kinh ngạc nhận ra là mình thật sự tin anh. Bây giờ anh ấy sẽ làm gì với mình? Một luồng điện giật bắn qua người tôi.

“Cô gái ngoan.” Anh thở, ngón cái lướt qua môi dưới tôi.

Anh quay lại phòng chứa đồ linh tinh rồi trở lại với chiếc cà vạt lụa màu xám bạc.

“Đưa tay ra trước ngực nào.” Anh vừa nói vừa cởi bỏ khăn tắm quanh người tôi, thả xuống sàn.

Tôi làm như anh bảo. Anh trói hai cổ tay tôi lại bằng cà vạt, gút lại một nút thắt thật chặt. Mắt anh ánh lên niềm thích thú. Anh thử giật nút thắt. An toàn. Các hướng đạo sinh nam hẳn đều phải học kiểu thắt này. Bây giờ thế nào? Mạch tôi cực nhanh, tim đập thình thình. Anh rê những ngón tay ra sau đuôi tóc tôi.

“Nhìn em thế này thật trẻ trung.” Anh nói, bước gần tới.

Tôi cứ phải lùi lại mãi cho đến khi chân chạm mép giường. Anh bỏ khăn ra, nhưng tôi không thể rời mắt khỏi khuôn mặt anh. Vẻ mặt đầy đam mê, đắm đuối.

Anh thì thầm, vừa đỡ tôi ngã xuống giường, nằm dài lên tôi, tay giữ quanh đầu.

“Giữ yên tay em ở trên này, đừng cử động, hiểu chứ?”

Mắt anh thiêu đốt tôi và tôi hụt hơi bởi cường độ cảm xúc của anh. Đây không phải là người đàn ông tôi từng muốn biết.

“Trả lời tôi.” Anh yêu cầu, giọng mềm mỏng. “Em sẽ không cử động tay.” Tôi ngừng thờ.

“Cô gái ngoan ngoãn.” Anh nói, rồi chậm chậm liếm môi.

Tôi bị chiếc lưỡi ấy thôi miên, khi nó quét từ từ sang môi trên của anh. Anh nhìn mắt tôi, quan sát tôi, đầy cổ vũ. Anh chồm đến, đặt lên môi tôi một nụ hôn đơn giản và nhanh chóng.

“Tôi sẽ hôn khắp người em, Steele.” Anh dịu dàng nói, ngậm lấy cằm tôi, nâng lên, để anh tiến sâu xuống cổ.

Môi anh mơn qua cổ họng tôi, hôn, mút, cắn nhẹ từng miếng nhỏ ở chân cổ. Cơ thể tôi rợn rã... khắp mọi nơi. Cảm giác về lần tắm khi này càng làm da tôi siêu nhạy cảm. Máu nóng dồn xuống bụng dưới, giữa hai chân, ngay đó.

Tôi muốn chạm vào anh. Tôi nhấc tay lên và khá vụng về chạm lên tóc anh, mặc dù vẫn biết đã bị cấm. Anh dừng hôn, ngẩng đầu lên nhìn tôi, lắc đầu bên này, bên kia, tặc lưỡi ngăn cấm. Anh giở tay tôi lên, đặt trở lại qua đầu.

“Đừng cử động tay, nếu không, chúng ta sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.” Anh khê khàng đe dọa.

Ôi, thật oái oăm.

“Em muốn chạm vào anh.” Giọng tôi toàn hơi thở và hoàn toàn mất kiểm soát.

“Tôi biết.” Anh nói. “Nhưng vẫn phải giữ tay trên đầu.” Anh ra lệnh, giọng đầy uy quyền.

Anh ngậm cằm tôi lần nữa, bắt đầu hôn cổ họng như ban nãy. Ôi... quả là đáng nản lòng VỚI anh. Tày anh lần xuống người tôi, chạm đến ngực tôi, trong khi môi anh đang chìm đắm trên cổ tôi. Anh dụi chóp mũi vào quanh cổ tôi rồi bắt đầu một cuộc thám sát đầy vui thú bằng U&I miệng, tiến xuống, theo đường của bàn tay, vào giữa ực tôi. Anh hôn từng bên ngực một, ngậm dịu dàng, đầu vú tôi căng lên nhẹ nhẹ. Ôi không. Hông tôi bắt đầu động cựa và chuyển động nhịp nhàng, đáp lại nhịp điệu của miệng anh trên cơ thể tôi. Tôi cố gắng để luôn nhớ phải giữ tay mình duỗi yên quá đầu.

“Nằm yên.” Anh cảnh báo, hơi thở anh nóng ấm trên da thịt tôi.

Đến rốn, anh sẵn lưỡi vào sâu trong rốn, nhẹ nhàng nhảy bụng dưới tôi giữa hai hàm răng. Cơ thể tôi oằn lên trên giường.

“Hmm. Em thật ngọt ngào, Steele.”

Mũi anh dụi dọc theo đường giữa bụng dưới và lông mu, nhẹ nhàng cắn tôi, cù tôi bằng lưỡi. Bất thần ngồi dậy, anh quỳ trên gối, nắm lấy hai mắt cá, dặng rộng chân tôi sang hai bên.

Á trời ơi. Anh bắt lấy chân trái, gập gối tôi lại, nâng bàn chân tôi lên, đưa vào miệng. Quan sát và ước lượng từng phản ứng của tôi, anh dịu dàng hôn từng ngón chân, cắn nhẹ từng ngón chân từ phía lòng bàn chân. Đến ngón út, anh cắn mạnh hơn, tôi quay cuồng chấn động, rên rỉ. Anh liếm lên mu bàn chân – và khuôn mặt anh khuất sau chân tôi, tôi không còn thấy được anh nữa. Thế này quả là gợi tình. Tôi sẽ cháy bùng. Tôi khép mắt lại và hưởng thụ những cảm giác anh đang đẩy lên. Anh hôn lên mắt cá chân, rên những chiếc hôn từ bắp chân lên gối, lên chút nữa rồi dừng lại. Anh bắt đầu lại toàn bộ cử chỉ gợi tình và bỏng cháy ấy với chân phải.

“Ôi, xin anh.” Tôi rên lên khi anh cắn vào ngón út, hành động ấy làm cho đầu đó sâu trong bụng dưới tôi quặn thắt lại.

“Tốt lắm, Steele.”

Lần này, anh không dừng lại ở gối, cứ tiến dần mãi lên giữa hai đùi, đẩy đùi tôi mở rộng ra. Tôi chợt hiểu anh sắp làm gì, phần nào đó trong tôi muốn ngăn anh lại bởi tôi thấy ngượng và bối rối. Anh sẽ hôn tôi ở đó. Tôi biết thế. Một phần khác lại đầy háo hức. Anh chuyển sang đầu gối bên kia, dời những chiếc hôn êm ái lên đùi, hôn, liếm, mút và rồi anh ở giữa hai chân, dụi mũi lên rồi xuống vào tôi, rất nhẹ, rất êm. Tôi rít lên... áaaa.

Anh dừng lại, đợi cho tôi bình tĩnh. Tôi khẽ nhắc đầu lên nhìn anh, miệng tôi hé mở, trái tim vẫn còn đập dồn trong lồng ngực đang tìm cách dịu lại

“Có biết mùi của em kích thích đến chừng nào không, Steele?” Anh nói, rời mắt khỏi tôi rồi tiếp tục dụi mũi vào lông mu, hít thật sâu.

Toàn thân tôi đỏ nhừ, cảm thấy sắp ngất đi được, tôi nhắm tịt mắt lại. Tôi không thể nhìn anh làm thế được.

“Tôi thích thế này.” Anh nhẹ xoắn lấy đám lông mu trong ngón tay. “Có lẽ chúng ta sẽ giữ thế này chẳng.”

“Ôi... xin anh.” Tôi van nài.

“Tôi thích em van xin tôi, Anastasia.”

Tôi bật rên lên.

“Có qua có lại không phải là cách chơi ưa thích của tôi, cô Steele.” Anh vừa thì thầm, vừa thổi vào tôi, lên rồi xuống. “Nhưng hôm nay em đã làm tôi vui và em được tưởng thưởng.”

Tôi nghe thấy nụ cười ranh mãnh trong giọng nói anh. Và khi cơ thể tôi đang ngân nga hòa với từng lời anh, lưỡi anh bắt đầu xoay chậm chậm quanh cô bé của tôi, trong khi tay anh nắm lấy mặt sau đùi tôi.

“Áaaa.” Tôi bật kêu lên, cơ thể căng cứng và chấn động theo từng cái động chạm của lưỡi anh.

Chân tôi cứng lại, anh đẩy ngón tay vào trong tôi, tôi nghe thấy tiếng thốt khàn đục của anh.

“Bé yêu, tôi yêu cách em ướt đầm vì tôi.”

Cơ thể tôi van nài được hồi phục và tôi không thể từ chối điều đó được nữa. Tôi phờ phạc, không còn ý muốn đương cự nữa khi cơn cực khoái đã chớp được tôi, quặn thắt trong tôi lần này rồi lần khác. Trời đất ơi. Tôi bật thét lên, cả thế giới chìm lỉm rồi biến mất trước mắt, cơn cực khoái ập đến, mọi thứ khác đều vô nghĩa lý.

Tôi thở dồn dập và nghe rõ tiếng xé giấy. Chậm chậm, anh ấn vào tôi và bắt đầu chuyển động. Ô... tôi. Cảm giác đau đốn, dịu dàng, căng cứng và mềm mại đến cùng một lúc.

“Thế nào?” Anh thở.

“Được ạ. Dễ chịu.” Tôi thở.

Anh bắt đầu chuyển động nhanh, mạnh, rộng, sâu vào tôi hơn nữa và tiếp nữa, thềm khát, đẩy vào, đẩy vào tôi đến khi tôi gần lên đỉnh lần nữa.

“Đến với anh, em yêu.” Giọng anh sắc, mạnh và khô rát bên tai.

Lập tức tôi nổ tung quanh anh trong khi anh nhanh chóng sấn sâu vào tôi.

“Khá lắm.” Anh thì thầm, thúc mạnh thêm lần nữa rồi nấc lên khi đạt cực khoái, sâu trong tôi.

Anh nằm im, cơ thể căng cứng. Tôi cảm thấy toàn bộ sức nặng cơ thể anh đang nhấn sâu tôi xuống tấm trải giường. Tôi nhắc cánh tay bị trói vòng qua cổ anh, giữ anh ở tư thế dễ chịu nhất tôi có thể. Khoảnh khắc đó, tôi biết mình có thể làm tất cả cho người đàn ông này. Tôi là của anh ta. Sự kinh ngạc mà anh đã mang đến cho tôi vượt xa những gì tôi tưởng tượng. Và anh vẫn còn muốn đẩy nó đi xa, thật xa đến một nơi mà tôi, với sự ngu ngơ của mình, không thể nào tưởng tượng nổi. Ôi... làm sao đây?

Anh chống khuỷu tay, gượng dậy, nhìn tôi, đôi mắt xám sâu thăm thẳm.

“Xem việc của chúng ta tốt đẹp đến chừng nào.” Anh nói. “Nếu em dâng hiến em cho tôi, mọi việc sẽ còn tuyệt vời hơn. Tin tôi, Anastasia. Tôi sẽ đưa em đến những nơi mà em thậm chí còn không biết là tồn tại.”

Suy nghĩ của tôi cứ ngân nga theo lời nói anh. Anh cúi mũi anh lên chóp mũi tôi. Tôi vẫn còn chấn động với những phản ứng thể xác trác tuyệt của anh, cứ nhìn anh trống rỗng, cố bắt lấy một ý nghĩ nhịp nhàng.

Bất ngờ, cả hai đều chợt nhận ra những giọng nói vọng từ sảnh ngoài sang phòng ngủ. Tôi mất một lúc định thần để hiểu được mình đang nghe thấy gì.

“Nhưng nếu còn trên giường tức là nó đang ốm. Thành bé không khi nào ở trên giường giờ này. Christian không bao giờ ngủ nướng.”

“Bà Grey, làm ơn.”

“Taylor. Anh không thể ngăn tôi vào chỗ con trai tôi.”

“Bà Grey, cậu ấy không ở một mình.”

“Không ở một mình nghĩa là sao?”

“Cậu ấy đang ở với người khác.”

Ồ...

Tôi thậm chí còn nhận ra được âm sắc ngờ vực trong giọng nói của bà.

Christian chớp nhanh mắt, nhìn xuống tôi, mắt mở to, đầy nỗi kinh ngạc khô hạn.

“Khốn kiếp! Mẹ tôi đấy.”

11. Chương 10

Chương 10

Anh bắt ngờ gỡ tôi ra khỏi người. Tôi cuộn người lại. Còn anh ngồi bật dậy, vút bao cao su vừa dùng vào sọt rác.

“Đến đây, mặc quần áo vào – đó là nếu em muốn gặp mẹ tôi.”

Anh cười toe, bước ra khỏi giường, xỏ quần jean vào – không có đồ lót. Tôi gượng ngồi dậy khi tay vẫn còn bị trói.

“Christian – Em không cử động được.”

Nụ cười càng rộng mở, anh chồm sang phía tôi, mở trói. Sợi dây hằn dấu quanh cổ tay tôi. Thật... gợi tình. Anh nhìn tôi triu mến. Trông anh đầy vui thích với nụ cười rộng. Anh hôn nhanh lên trán tôi rồi lại cười tươi rói.

“Một cái lần đầu nữa.” Anh thú nhận nhưng tôi không biết anh đang nói về điều gì.

“Em không có quần áo sạch.”

Một nỗi hoang mang bất ngờ tràn ngập và tôi đang cố lúu xem mình sắp phải trải qua chuyện gì. Nỗi lo lắng bủa vây quanh tôi. Mẹ anh! Ôi trời ơi. Tôi không có quần áo sạch còn mẹ anh, thực tế là, đang bước vào đây trong khi chúng tôi đang quan hệ với nhau.

“Hay là em cứ ở lại đây.”

“Ồ, không, em sẽ không làm thế.” Christian nghiêm giọng. “Em có thể mặc cái gì đó của tôi.”

Anh trông vội chiếc áo thun trắng rồi chải mái tóc rối bằng tay. Một nhòai, tôi quên khuấy mình vừa nói gì, vẻ đẹp của anh thật hấp hồn.

“Anastasia, em chỉ quần vải thôi cũng đẹp. Đừng lo. Tôi muốn em gặp mẹ tôi. Mặc quần áo vào. Tôi phải ra trước để trấn an bà.” Môi anh mím lại thành một đường thẳng. “Tôi sẽ đợi em ở phòng bên trong năm phút nữa, nếu không, tôi sẽ vào và lôi em ra dù em đang mặc gì. Áo thun của tôi để trong tủ kéo. Áo sơ mi thì trong tủ tường. Khăn trương nào.”

Anh nhìn tôi giây lát với vẻ thăm dò rồi rời khỏi phòng. Trời đất thánh thần ơi. Mẹ của Christian. Thế này thì còn quá cả món hời. Biết đâu, cuộc gặp gỡ với bà sẽ giúp lấp một mảnh ráp nhỏ bé nào đó vào đúng chỗ của nó. Biết đâu điều đó sẽ giúp tôi hiểu ra vì sao Christian lại trở thành người như hiện nay... Bỗng dưng, tôi thấy muốn gặp bà. Tôi nhặt chiếc áo sơ mi đang nằm trên sàn và vui mừng nhận ra chiếc áo đã sống sót qua đêm hôm qua mà không một nếp nhàu. Tôi lôi được chiếc áo ngực màu xanh từ dưới giường, nhanh chóng mặc vào. Thế nhưng chưa xong... nếu có gì mà tôi ghét nhất, thì đó chắc chắn không phải là mặc quần lót mới. Tôi lục tung các ngăn kéo tủ và tìm thấy quần lót sọt của anh. Trông vào người chiếc sọt xám Calvin Klen, tôi mặc tiếp quần jean rồi xỏ đôi Converse vào.

Chộp lấy chiếc áo khoác ngắn, tôi qua phòng tắm ngó nghiêng, thấy mặt mình ửng đỏ, đôi mắt sáng long lanh – và tóc. Trời ơi... mình không hợp với kiểu tóc cột đuôi chết tiết này. Tôi lục lại ngăn tủ tường tìm cái gì để chải thì thấy một chiếc lược. Phải chải lại tóc. Tôi nhanh chóng cột lại tóc trong khi hoàn toàn tuyệt vọng về bộ quần áo đang mặc trên người. Có lẽ tôi đã nên nghe lời Christian về chuyện mượn quần áo của anh. Tiềm Thức cong môi lên: “Hừ!” Tôi lờ cô ta đi. Khoác áo vào, tôi thở phào vì cổ tay áo phủ qua được dẫu trói của chiếc cà vạt, tôi chán nản liếc nhìn mình lần cuối trong gương. Nhưng đây là việc phải làm. Tôi chuyển bước sang phòng khách.

“Cô ấy đây rồi.” Christian vừa ló cái đầu lên khỏi chiếc ghế bành.

Cử chỉ của anh nồng nhiệt và đầy khích lệ. Người phụ nữ cạnh anh, mái tóc màu cát, quay lại nhìn tôi với nụ cười rộng hết cỡ. Bà cũng đứng dậy. Trang phục của bà không chệch vào đâu được, một chiếc đầm dệt kim màu lạc đà, phối cùng tông với giày. Trông bà thật điệu đà, thanh lịch và xinh đẹp, trong lòng tôi chết điếng, biết rằng mình lúc này như một mớ giẻ rách so với bà.

“Mẹ ạ, đây là Anastasia Steele. Anastasia, đây là bà Grace Trevelyan-Grey.”

Bác sĩ Grace Trevelyan-Grey mở rộng vòng tay với tôi. T... tức là Trevelyan? Chữ viết tắt trên khăn tay anh ấy.

“Rất vui được gặp cháu.” Bà nói.

Nếu tôi không lầm, trong giọng nói bà có cả niềm vui mừng lẫn sự nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, còn đôi mắt màu hạt dẻ của bà ánh lên ấm áp. Tôi nắm chặt tay bà, không thể ngăn mình cười đáp lại sự nồng hậu ấy.

“Chào bác sĩ Trevelyan-Grey.” Tôi nói.

“Gọi bác là Grace thôi.” Bà cười rộng, Christian hơi nhú mày. “Mọi người thường gọi bác là bác sĩ Trevelyan còn bà Grey là gọi mẹ chồng bác.” Bà nháy mắt, nhìn Christian thắc mắc, không giấu nổi vẻ tò mò. “Thế làm thế nào hai bạn trẻ gặp nhau?”

“Anastasia phỏng vấn con cho tờ báo sinh viên của trường wsu, chuẩn bị cho lễ trao bằng vào tuần này.”

Oái. Vậy mà tôi quên khuấy đi mất.

“Vậy là tuần này cháu tốt nghiệp rồi?” Bà Grace hỏi.

“Vâng ạ.”

Điện thoại tôi đổ chuông. Kate, cá luôn.

“Cháu xin phép.”

Bước vòng sang gian nhà bếp, tôi tựa lưng vào quầy ăn sáng, không cần nhìn số điện thoại.

“Kate.”

“Dios miol Ana.”

Ôi trời ơi, là José. Giọng cậu ấy nghe có vẻ nghiêm trọng.

“Cậu đang ở đâu? Tổ đã cố liên lạc với cậu. Tổ cần gặp cậu, để xin lỗi về hành vi của tổ hôm thứ Sáu. Sao cậu không gọi lại cho tổ?”

“Được rồi, José, không phải bây giờ.”

Tôi căng thẳng liếc sang Christian, thấy anh đang vừa nhìn tôi dò hỏi, mặt không lộ chút cảm xúc nào, vừa nói gì đó với mẹ. Tôi xoay lưng lại phía anh.

“Cậu đang ở đâu thế? Kate cứ lảng tránh không trả lời tổ.” Cậu ấy nài nỉ.

“Tổ ở Seattle”

“Cậu làm gì ở Seattle? Cậu ở đó với anh ta à?”

“José, tổ gọi lại sau nhé. Không nói chuyện lúc này được.”

Tôi cúp máy rồi bình thần tiến về chỗ Christian và mẹ anh. Bác Grace đang nói say sưa.

“.. rồi Elliot gọi, nói ẹ biết là con đang ở đây – mẹ đã không gặp con hai tuần rồi, con trai.”

“Anh ấy biết à?” Anh nói, mắt nhìn tôi, vẻ mặt không thể đọc nổi.

“Mẹ đã định là mẹ con mình sẽ cùng ăn trưa nhưng mẹ thấy con đã có kế hoạch khác rồi và mẹ không muốn xen vào.” Bà kéo chiếc khăn dài màu kem lên, xoay sang phía anh, chìa má. Anh hôn nhanh lên mặt bà, trùi mền. Bà không hề chạm vào anh.

“Con phải đưa Anastasia về lại Portland.”

“Tất nhiên rồi, con trai. Anastasia, hôm nay quả là vui. Dác rất mong gặp lại cháu.”

Bà chìa tay cho tôi, mắt bà lấp lánh và chúng tôi bắt tay. Taylor từ đâu xuất hiện.

“Mời bà Grey.” Anh nói.

“Cảm ơn, Taylor.”

Anh tháp tùng bà ra khỏi phòng, qua hai cánh cửa dẫn sang hành lang. Nãy giờ Taylor vẫn có mặt ở đây sao? Anh ta ở đây bao lâu rồi? Anh ta đã ở chỗ nào?

Christian nhìn sang tôi.

“Cậu bạn nhiếp ảnh gọi à?”

Oái.

“Vâng.”

“Cậu ta cần gì?”

“Chỉ để xin lỗi thôi, anh biết đó – chuyện hôm thứ Sáu.” Christian chau mày. “Tôi hiểu.” Anh đáp gọn.

Taylor lại xuất hiện.

“Ngài Grey, chuyến hải trình ở Dariur phát sinh vấn đề.” Christian gật đầu nhanh với Taylor.

“Charlie Tango đã trở lại bãi đáp chưa?”

“Rồi, thưa ngài.”

Taylor gật đầu chào tôi. “Cô Steele.”

Tôi cười nhìn anh ái ngại, anh quay lưng bước đi.

“Anh ấy ở đây ạ? Taylor ấy?”

“Ừ.” Christian đáp cụt ngủn.

Anh ấy gặp vấn đề gì nhỉ?

Christian tiến sang khu bếp, tay rà chiếc BlackBerry, đang dò mail, tôi đoán. Mối mím lại, anh bắt đầu gọi điện.

“Ros, vấn đề gì?” Anh cao giọng.

Anh lắng nghe, nhìn tôi, mắt dò xét. Trong lúc đó, tôi chơ vơ giữa gian phòng mênh mông, tự hỏi mình cần làm gì với chính mình, cảm thấy rõ sự lạc lõng và bất tương hợp giữa tôi với nơi này.

“Tôi không đặt thủy thủ đoàn vào nguy cơ. Không, hủy đi... Chúng ta sẽ thay thế bằng cách thả từ máy bay xuống... Tốt.

Anh cúp máy. Sự nòng nân đã biến mất khỏi đôi mắt. Nhìn anh đầy đe dọa. Anh liếc qua tôi một cái rồi bước vào phòng làm việc, lúc sau quay lại.

“Đây là hợp đồng. Đọc nhé. Chúng ta sẽ thảo luận vào cuối tuần sau. Tôi đề nghị em nên tìm hiểu và làm bài thu hoạch về hợp đồng, để em biết những gì có liên quan.” Anh dừng một chút. “Đó là nếu em đồng ý, tôi rất mong em đồng ý.” Anh nói thêm, giọng dịu dàng và căng thẳng.

“Bài thu hoạch?”

“Em có thể sẽ ngạc nhiên về những gì em tìm thấy trên Internet.”

Internet? Tôi không có máy tính, chỉ Kate có laptop thôi, tôi cũng không thể sử dụng máy ở cửa hàng Clayton, nhất là ấy “thu hoạch” kiểu này.

“Có chuyện gì sao?” Anh hỏi, hơi nghiêng đầu sang một bên.

“Em không có máy tính. Em toàn sử dụng máy ở trường thôi. Có lẽ em sẽ dùng laptop của Kate.”

Anh đưa tôi một túi đựng hồ sơ.

“Chắc là tôi có thể, à, cho em mượn một chiếc. Chuẩn bị nào, chúng ta sẽ quay về Portland và ăn trưa trên đường. Đợi tôi thay quần áo.”

“Em sẽ gọi điện thoại.” Tôi nói

Tôi chợt muốn nghe giọng của Kate. Anh nhú mày.

“Cậu bạn nhiếp ảnh à?” Hàm anh nghiêng lại, mắt sáng lên. Tôi chớp mắt nhìn anh. “Tôi không muốn chia sẻ đâu, cô Steele. Nhớ đấy.”

Âm điệu kiêu ngạo và lạnh lùng ấy là một lời cảnh báo. Sau khi dừng giây lát cái nhìn lạnh lùng lên tôi, anh quay bước vào phòng ngủ.

Trời ạ. Mình chỉ muốn gọi cho Kate thôi mà. Tôi muốn gọi anh nhưng sự lạnh lùng bất ngờ ấy làm tôi cứng đờ người. Chuyện gì vừa xảy đến với người đàn ông rộng lượng, thư thái và hay cười, vừa mới ân ái với tôi cách đây chưa đến nửa giờ?

“Sẵn sàng chứ?” Christian hỏi khi đang đứng ở cánh cửa kép dẫn ra hành lang.

Tôi phân vân gật đầu. Anh đã lấy lại kiểu cách lạnh lùng, lịch thiệp, dễ cáu bẳn, anh đã đắp lại lên mặt chiếc mặt nạ và đang phô nó ra. Anh khoác một ba lô da chéo vai. Sao phải cần đến nó nhỉ? Không lẽ anh ở lại Portland và rồi tôi sẽ nhớ đến lễ tốt nghiệp, ừ nhỉ... anh sẽ có mặt ở đó vào thứ Năm. Anh khoác một chiếc áo da đen. Với bộ quần áo này, trông anh không hề có vẻ của một tỷ phú rất nhiều tỷ đô-la. Anh giống như các cậu bé của những khu xóm lao động, một tay ngôi sao nhạc rock hay một người mẫu có hành vi văn hóa kém. Tôi thầm chẹp miệng, ước gì mình có được một phần mười sự bình tĩnh anh có. Anh điềm đạm và tự chủ. Tôi nhớ nhớ lại cơn .bộc phát khi nãy lúc nói về José... Hay đó mới là anh.

Taylor từ đâu xuất hiện.

“Vây mai nhé.” Anh nói, Taloy gật đầu.

“Vâng, thưa ngài. Ngài sẽ đi xe nào?”

Anh nhìn qua tôi một thoáng.

“R8.”

“Thượng lộ bình an, ngài Grey, cô Steele.” Taylor nhìn tôi rất trù mến dù hình như sâu trong mắt anh vẫn thoáng một nỗi ái ngại.

Không nghi ngờ gì nữa, anh hẳn đang nghĩ rằng tôi đã tiêu tùng vì những hành vi tình dục khó lường của Grey. Nhưng mà, những hành vi tình dục của anh có bất thường không hay tình dục chính là như thế. Tôi thăm chau mày. Tôi chưa từng quan hệ với ai để có thể so sánh, mà tôi cũng không được tâm sự với Kate. Đó chính là điều tôi muốn thổ lộ cùng Christian. Hoàn toàn tự nhiên thôi mà, nếu tôi muốn tâm sự chuyện đấy với người nào đó – và tôi không thể nói chuyện với anh được vì mới phút trước anh vừa cởi mở thì phút sau anh đã lạnh tanh.

Taylor giữ cửa mở cho cả hai chúng tôi, rồi bước theo sau. Christian nhấn gọi thang máy.

“Chuyện gì vậy, Anastasia?” Anh hỏi.

Sao anh biết tôi đang băn khoăn đủ chuyện trong đầu nhỉ? Anh tiên tới và kéo trễ cầm tôi xuống.

“Đừng cần môi nữa, không thì tôi sẽ làm chuyện đó với em ngay trong thang máy mà không cần biết có ai vào hay không.”

Tôi đỏ mặt nhưng rõ là trên môi anh cũng thoáng một nụ cười. Cuối cùng, tâm trạng anh có vẻ đã dịu lại.

“Christian, em có một chuyện.”

“Sao nào?” Anh tỏ vẻ quan tâm.

Thang máy đến. Chúng tôi bước vào, Christian nhấn nút “G”

“Dạ.” Tôi đỏ mặt. Nói sao bây giờ đây? “Em cần phải nói chuyện với Kate. Em có quá nhiều điều chưa biết về chuyện quan hệ, mà anh thì đòi hỏi rất cao. Làm sao em hiểu được tất cả những gì anh muốn em làm?” Tôi dừng lại, cố tìm cho đúng từ.

Anh đưa mắt nhìn tôi.

“Cứ nói, nếu thấy cần.” Anh dần từng tiếng. “Phải chắc là cô ấy không kể gì với Elliot.”

Tôi cự nự lối nói bóng gió của anh. Kate có thể đâu.

“Cô ấy không làm thế đâu, cũng như em sẽ không kể với anh bất cứ điều gì giữa cô ấy với Elliot, nếu cô ấy có nói gì đó với em.” Tôi nói nhanh.

“Thế này, sự khác biệt nằm ở chỗ, tôi không hề quan tâm đến đời sống tình dục của anh ấy.” Christian nói tỉnh. Elliot là một kẻ tọc mạch. Chỉ về những gì chúng ta đã làm cho đến giờ thôi đấy.” Anh cảnh báo. “Cô ta có thể nắm đằng chuôi nếu biết tôi muốn em làm gì.” Anh vụt nói thêm và tôi không chắc mình có nghe rõ không.

“Được ạ.” Tôi hoàn toàn đồng ý, ngẩng lên cười với anh, an tâm.

Ý nghĩ về Kate và gót chân của Christian không phải là điều tôi quan tâm.

Anh khẽ nhếch môi với tôi rồi lắc đầu.

“Em càng sớm dần vào chuyện này càng tốt, rồi chúng ta có thể chấm dứt tất cả.” Anh nói.

“Chấm dứt tất cả gì cơ?”

“Em, ghét bỏ tôi.”

Anh nghiêng xuống, ngậm cằm tôi rồi đặt lên môi tôi một nụ hôn vội và ngọt ngào khi cửa thang máy vừa mở. Anh nắm tay tôi, cùng bước ra hầm để xe.

Mình, ghét bỏ anh... Bằng cách nào?

Bên thang máy, tôi thấy chiếc Audi bốn chỗ nhưng khi anh bấm vào móc khóa, thì một chiếc xe thể thao đen bóng bật cửa và nhá đèn. Đây là kiểu xe nên có một chân dài, tóc vàng, không mặc gì trừ một dây nơ trên eo, ngồi vắt vẻo trên nắp xe.

“Xe đẹp quá.” Giọng tôi khô khốc.

Anh liếc tôi rồi cười toe.

“Chứ sao.” Anh đáp và trong một phần trăm giây, Christian ngọt ngào, trẻ trung và vô lo vừa trở lại. Điều đó sưởi ấm trái tim tôi.

Nhìn anh thật phần khởi. Các cậu bé và những món đồ chơi. Tôi liếc nhìn anh, không thể ngăn mình mỉm cười. Anh mở cửa cho tôi rồi bước vào. Chà... thật thấp. Anh xoay người ngồi vào xe một cách thành thục rồi thư giãn cơ thể to lớn một cách duyên dáng ở ghế bên. Sao anh làm được thế nhỉ?

“Đây là loại xe gì thế?”

“Audi R8 Spyder đây. Hôm nay đẹp trời, mở mui ra nhé. Có một chiếc mũ bóng chày ở đây. Mà có khi là hai.”

Anh chỉ vào ngăn để đồ lật vật. “Có cả kính mát nữa, nếu em cần.”

Anh khởi động máy, động cơ rú lên phía sau chúng tôi. Anh chuyển ba lô vào ghế trống phía sau, nhấn nút và mui xe từ từ mở ra. Cũng chỉ với một phím vặn, giọng Bruce Springsteen tràn ngập quanh chúng tôi.

“Bruce đáng yêu.” Anh cười toe với tôi rồi phóng xe ra khỏi hãm đỗ, vượt qua đoạn dốc đứng, dừng lại một lúc chờ cho cửa mở.

Thế rồi, chúng tôi đang ở giữa buổi sáng tháng Năm Seattle trong sáng. Tôi tìm trong ngăn để đồ linh tinh, được chiếc mũ bóng chày. Đội Mariners. Anh ấy thích bóng chày? Tôi đưa anh chiếc mũ lưỡi trai, anh đội lên đầu. Tôi túm tóc ra sau rồi từ từ đội mũ vào.

Trên đường, mọi người nhìn theo chúng tôi. Ban đầu, tôi nghĩ mọi người nhìn anh... và chợt một tia hoang tưởng khiến tôi nghĩ rằng mọi người nhìn vì biết những gì mình đã làm trong 12 giờ vừa qua, nhưng cuối cùng, tôi hiểu ra rằng, đó là vì chiếc xe. Christian dường như xa lạ, chìm đắm trong những suy tư riêng.

Đường thông thoáng và chúng tôi nhanh chóng tiến vào Đường Liên bang số 5, xuôi nam, gió phàn phật trên đầu. Bruce đang hát về lửa và niềm đam mê. Trùng hợp chưa. Tôi đỏ mặt khi nghe những ca từ ấy. Christian liếc sang tôi. Anh đang đeo chiếc kính Ray-Ban nên tôi không thể đoán được anh đang cảm thấy thế nào. Khóe miệng anh run run, cính nghiêng qua, đặt tay lên đầu gối tôi, xoa nhẹ nhàng. Hơi thở tôi sâu hơn.

“Đói chứ?” Anh hỏi.

Không phải thức ăn.

“Không đói lắm.”

Môi anh bặm lại.

“Em phải ăn, Anastasia.” Anh trách. “Tôi biết một chỗ rất ngon gần Olympia. Chúng ta sẽ đến đó.”

Anh xoa gối tôi lần nữa, rồi thu tay về vô lăng, thả chân ga. Tôi ngồi sâu vào ghế. Chàng trai, xe chạy được đấy.

NHÀ HÀNG NHỎ VÀ ẤM CÚNG, một kiểu nhà gỗ giữa rừng. Trang trí thô sơ: ghế bàn để rải rác, khăn trải bằng vải thô kẻ sọc, hoa dại cắm trong những lọ nhỏ. Bảng BẾP MỘC, kiểu hãnh giương trên cửa.

“Lâu rồi tôi không đến đây. Chúng ta không được chọn món – nhà hàng nấu bất kỳ thứ gì họ bắt hoặc hái được.”

Anh nhướn mày hài hước khiến tôi bật cười. Cô phục vụ đến nhận yêu cầu về thức uống. Cô đỏ mặt thấy Christian, lảng tránh ánh mắt của anh, giấu cái nhìn sau mái tóc dài vàng óng. Cô ấy thích anh! Đầu phải chỉ mình tôi!

“Hai cốc Pinot Grigio.” Christian nói bằng giọng đầy uy quyền. Tôi hé môi, khó chịu.

“Sao?” Anh cao giọng.

“Em muốn Diet Coke.” Tôi nói nhỏ.

Đôi mắt xám của anh nheo lại rồi lắc đầu.

“Pinot Grigio chỉ là rượu nhẹ thôi. Rượu này rất hợp để thưởng thức với thức ăn, dù đó là gì.” Anh nói về kiên nhẫn.

“Tất cả các món ư?”

“Ừ.” Anh mỉm cười. Tôi không thể ngăn mình đáp lại nụ cười sáng chói của anh.

“Mẹ tôi thích em.” Anh nói khô khốc.

“Thật ư?” Điều anh nói làm tôi đỏ mặt sung sướng.

“Ừ. Bà luôn nghĩ tôi đồng tính.”

Hàm tôi rơi ra và tôi nhớ câu hỏi đó... trong cuộc phỏng vấn. Ôi đừng.

“Sao bà lại nghĩ anh đồng tính?” Tôi thì thầm.

“Vì chưa bao giờ bà thấy tôi ở bên một phụ nữ nào.”

“Ồ... chưa một ai trong số mười lăm người đó?”

Anh cười.

“Em nhớ rõ nhỉ. ừ, không người nào.”

“Ôi.”

“Biết không, Anastasia, đây cũng là một cuối tuần rất nhiều cái đầu tiên với tôi.” Anh khẽ nói “Như thế nào cơ?”

“Tôi chưa bao giờ ngủ cùng ai, chưa bao giờ làm tình trên giường mình, chưa bay cùng cô gái nào trên Charlie Tango, chưa từng giới thiệu phụ nữ với mẹ. Em đang làm gì tôi thế này?”

Mắt anh rực lửa, sự mãnh liệt của anh khiến tôi ngừng thở.

Cô phục vụ quay lại với hai ly rượu, tôi lập tức nhấp một ngụm. Anh đang cởi mở hay đây cũng chỉ là một kiểu nói chuyện thông thường của anh?

“Em thích ngày cuối tuần vừa rồi.” Tôi nói.

Anh nheo mắt nhìn lại tôi.

“Đừng cần môi nữa.” Anh gầm gừ rồi nói thêm. “Tôi cũng thế.”

“Quan hệ va-ni là thế nào?” Tôi hỏi, cố giải thoát mình khỏi cái nhìn mãnh liệt, cháy bỏng và quyến rũ của anh.

Anh bật cười.

“Nghĩa là quan hệ tình dục bình thường, Anastasia. Không đồ chơi, không dụng cụ.” Anh nhún vai. “Em biết đó.. à, em không biết, nhưng có nghĩa như thế.”

“Ồ.”

Tôi đã tưởng tượng nó như chiếc bánh chocolate phủ kem có cherry ở trên. Nhưng này, tôi đã biết gì đâu nhỉ?

Cô phục vụ mang ra món súp. Cả hai chúng tôi đều nhìn ngạc nhiên.

“Súp tầm ma.” Cô phục vụ mời trước khi quay vào bếp. Tôi không nghĩ cô ấy thích bị Christian thờ ơ. Tôi nếm thử. Ngon. Christian và tôi cùng lúc nhìn nhau thở phào. Tôi cười khúc khích, anh nghiêng đầu sang một bên. “Tiếng em cười rất hay.” Anh nói.

“Sao anh chưa từng quan hệ va-ni? Anh luôn dùng đến... à, vậy anh làm thế nào?” Tôi hỏi, đầy tò mò.

Anh gật đầu chậm rãi

“Đại loại thế.” Giọng anh ngập ngừng. Anh nhăn mặt một thoáng, như thể đang đấu tranh nội tâm, rồi chợt nhìn lên, quyết định. “Năm mười lăm tuổi, một người bạn của mẹ đã quyến rũ tôi.”

Ồ – Trời ạ, ở tuổi đó!

“Bà ấy có những sở thích rất đặc biệt. Tôi đã phục tùng bà suốt sáu năm.” Anh rùn vai.

Ồ – Đầu óc tôi đông cứng lại, rũ liệt, quay cuồng trước sự thú nhận ấy.

“Cho nên tôi rất biết cảm giác phục tùng thế nào, Anastasia.” Mắt anh ánh lên ảm áp.

Tôi nhìn sững, không thốt nổi nên lời – ngay cả khi tiềm thức hoàn toàn tỉnh lặng.

“Tôi đã không hề nhập môn tình dục học theo cách thông thường.”

Thời gian như đông cứng lại.

“Thời đại học, anh không hẹn hò với ai sao?”

“Không.” Anh lắc đầu xác nhận.

Cô phục vụ lại mang ra bộ đồ ăn, cuộc nói chuyện gián đoạn mất một lúc.

“Vì sao thế?” Tôi hỏi khi cô phục vụ đã đi khỏi.

Anh mỉm cười chua chát.

“Em thật sự muốn biết à?”

“Vâng.”

“Tôi không muốn. Bà ấy là tất cả những gì tôi muốn, tôi cần. Hơn nữa, bà ấy sẽ dùng nhục hình với tôi.” Anh mỉm cười trêu mếu và hồi tưởng.

Ồ, quả là nhiều tin nóng hổi – nhưng tôi còn muốn biết nhiều hơn thế.

“Vậy nếu đó là bạn của mẹ anh, bà ấy bao nhiêu tuổi?” Anh cười tự mãn.

“Đủ lớn để chín chắn.”

“Anh vẫn còn gặp bà ấy?”

“Ừ.”

“Anh vẫn còn...e hèm?” Tôi đỏ mặt.

“Không.” Anh lắc đầu và cười vẻ nuông chiều. “Bà ấy giờ là một người bạn tốt.”

“Ồ. Mẹ anh có biết không?”

Anh nhìn tôi kiểu đùng-hỏi-ngốc-như-thế.

“Tất nhiên là không rồi.”

Cô phục vụ dọn tiếp món thịt hươu nhưng miệng tôi giờ đã đắng nghét. Tiết lộ đúng lúc chưa. Christian – kẻ phục tùng... Khốn kiếp. Tôi trút Pinot Grigio ực vào miệng – anh đúng, tất nhiên, rượu ngon. Ái chà, tất cả những điều này, quá nhiều thứ cần suy nghĩ. Tôi cần thời gian để tiêu hóa cho hết, khi chỉ có mình tôi, khi không có sự hiện diện sờ sờ của anh ngay trước mặt. Anh đang cực kỳ mạnh mẽ, cực kỳ đàn ông, thể rồi bỗng dưng anh quăng bom tan tành hình ảnh tuyệt mỹ của mình. Anh biết chuyện ấy thế nào.

“Nhưng chuyện đó không xảy ra thường xuyên chứ?”

Tôi bối rối.

“Thường xuyên đấy, dù cũng đôi khi tôi không gặp bà ấy. Chuyện từng... rất khó khăn. Rốt cuộc, tôi vẫn đi học và vào đại học. Ăn đi, Anastasia.”

“Em không đói chút nào, Christian.” Bụng em nhóc nhách những điều anh vừa nói.

Anh cứng rắn.

“Ăn đi.” Anh nói khẽ, rất khẽ thôi.

Tôi nhìn anh. Người đàn ông này – nghiện tình dục như trẻ mới lớn – giọng đầy đe dọa.

“Cho em nghỉ chút.” Tôi nói nhỏ.

Anh khẽ nhắm mắt.

“Được.” Anh đáp rồi ăn tiếp phần của mình.

Nếu tôi ký vào hợp đồng, mọi việc sẽ diễn ra đúng như kịch bản này, mọi mệnh lệnh của anh bao trùm lên tôi. Tôi nhắm mắt. Mình muốn thế à? Cầm dao và nĩa lên, tôi miễn cưỡng cắt miếng thịt hươu. Thịt rất ngon.

“Mối quan hệ của chúng ta... ừm.. sẽ như thế này sao?” Tôi thì thầm. “Quanh em toàn mệnh lệnh của anh.” Tôi nói, cố tránh nhìn vào mắt anh.

“Đúng thế.” Anh đáp.

“Em hiểu rồi.”

“Còn ngoài ra, em có muốn gì ở tôi nữa không?” Anh thấp giọng, nói thêm.

Tôi thật sự nghi ngờ điều ấy. Tôi cắt thêm một miếng thịt nữa, dừng trước miệng.

“Sẽ là một bước đại nhảy vọt đây.” Tôi nói, cho vào miệng, rồi nhai.

“Đúng thế.” Anh khẽ nhắm mắt lại và khi mở ra, đôi mắt anh to, dứt khoát. “Anastasia, em phải lắng nghe lòng mình. Làm thu hoạch và đọc kỹ hợp đồng – tôi rất vui được bàn bạc với em bất cứ điều gì. Tôi sẽ ở Portland đến tận thứ Sáu, trong trường hợp em muốn nói chuyện trước thời điểm dự kiến.” Từng lời anh xô nhau đến với tôi. “Hãy gọi tôi, có thể chúng ta sẽ cùng ăn tối, xem nào, thứ Tư? Tôi rất muốn làm chuyện này. Chính xác là tôi chưa từng ham muốn làm chuyện gì như làm chuyện này với em.”

Sự chân thành và khao khát của anh ánh lên trong đôi mắt. Và đó cũng chính là điều lớn nhất tôi không hiểu. Tại sao lại là tôi? Sao không phải là ai trong mười lăm người phụ nữ kia? Ồi không... rồi tôi cũng sẽ như thế sao – trở thành một con số? Mười sáu trong số rất nhiều.

“Chuyện gì đã xảy ra với mười lăm người kia?” Tôi đỏ mặt. Anh nhướn mày ngạc nhiên rồi khẽ lắc đầu.

“Nhiều chuyện lắm nhưng đều không bền.” Anh dừng lại cố tìm từ, tôi đoán. “Không hợp.” Anh nhún vai.

“Anh nghĩ em là người hợp với anh sao?”

“Ừ.”

“Anh không gặp ai trong số những người ấy nữa sao?” “Không, Anastasia. Tôi là kiểu trong một thời điểm chỉ có một bạn tình.”

Ồ... Chuyện này mới.

“Em hiểu.”

“Làm thu hoạch nhé, Anastasia.”

Tôi bỏ dao và nĩa xuống bàn. Tôi không thể ăn nổi nữa. “Thế thôi à? Em chỉ ăn từng đấy thôi à?”

Tôi gật. Anh bực nhưng không nói gì. Tôi thở một hơi nhẹ người. Dạ dày tôi xoay tít, cổ tiêu hóa lượng thông tin vừa rồi, đầu tôi lơ mơ vì rượu. Tôi thấy anh vết sạch mọi thứ trên đĩa. Anh ăn mạnh như hổ. Hẳn anh phải tập thể dục kinh khủng mới giữ được một thân hình tuyệt vời thế này. Trí nhớ bất thần tái hiện lại hình ảnh anh trong chiếc quần thun ôm lấy hông. Đẹp phát cuồng lên được. Tôi ngo quây khó chịu. Anh ngược lên nhìn, thề là tôi đỏ mặt.

“Thứ gì cũng đổi miễn là tôi biết em đang nghĩ gì lúc này.” Anh nói. Tôi càng ngượng chín người.

Anh mỉm một nụ cười ranh mãnh.

“Tôi đoán nhé.” Anh trêu.

“Mừng là anh không đọc được ý nghĩ của em.”

“Ý nghĩ của em á, không, Anastasia, nhưng cơ thể em thì có – đó là thứ tôi đã biết khá rõ từ hôm qua.”

Giọng anh đầy mời gọi. Sao anh có thể quay ngoắt từ trạng thái này sang tâm trạng khác thế nhỉ? Anh thật nắng mưa... Chẳng thể nào theo nổi.

Anh vẫy gọi phục vụ và bảo thanh toán. Trả tiền xong, anh đứng dậy và chìa tay ra.

“Đi nào.”

Anh nắm tay, đưa tôi trở lại xe. Sự tiếp xúc này, tay trong tay, quả là điều không thể ngờ được anh sẽ làm, bình thản, thân mật. Tôi không thể gắn kết nổi cử chỉ dịu dàng, bình thường này với những gì anh muốn làm trong căn phòng đó... Căn Phòng Đỏ.

Anh im lặng suốt đoạn đường từ Olympia về Vancouver, cả hai chúng tôi đều đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Khi anh dừng xe trước căn hộ, đồng hồ chỉ năm giờ chiều. Đèn sáng – Kate đang ở nhà. Đóng gói, chắc thế, trừ khi Elliot cũng ở đây. Anh tắt máy xe và tôi chợt hiểu ra đến lúc mình phải tạm biệt anh.

“Anh muốn vào không?” Tôi hỏi.

Tôi không muốn anh đi. Tôi muốn kéo dài khoảng thời gian bên nhau.

“Không. Tôi có việc phải làm.” Anh trả lời đơn giản, mắt nhìn tôi, vẻ mặt anh vẫn không thể đoán nổi.

Tôi đan mấy ngón tay vào nhau, mắt chăm chú nhìn xuống tay mình. Bỗng dưng tôi thấy cảm động. Anh sắp đi. Anh tiến đến, cầm một bàn tay tôi, đưa lên môi anh, dịu dàng hôn, một cử chỉ ngọt ngào và truyền thống. Trái tim tôi xao xuyến.

“Cảm ơn vì ngày cuối tuần, Anastasia. Ngày cuối tuần... tuyệt vời nhất của tôi. Thứ Tư nhé? Tôi sẽ đón em ở chỗ làm, hay ở đâu?” Anh khẽ nói.

“Thứ Tư.” Tôi thì thầm.

Anh hôn tay tôi lần nữa rồi đặt tay trở lại bên người tôi. Anh ra khỏi xe, bước vòng sang phía tôi rồi mở cửa. Sao bỗng dưng tôi thấy mình hoàn toàn tê liệt? Một nỗi nghẹn ngào chấn ngang cổ họng. Không thể để anh thấy tôi trong tình trạng ấy. Nặng ra một nụ cười, tôi bước khỏi xe, tiến vào nhà, biết rằng mình phải đối diện với Kate, hoảng hốt mà đối diện với Kate. Nửa đường, tôi ngoái lại nhìn anh. Ngẩng cao đầu lên, Steele, tôi tự động viên mình.

“À... nhân tiện, em đang mặc quần lót của anh.”

Tôi cười, tay kéo trễ cạp quần ra để anh thấy. Cầm Christian như rơi xuống, sốc. Hiệu quả cực kỳ. Tâm trạng tôi thay đổi tức thì, tôi cố đi thật từ tốn vào nhà mà không nhảy cẫng lên, đâm tay vào không khí. PHẢI THẾ CHỨ! Nữ thần nội tại ngaoay mông khoái trá.

Kate đang ở phòng khách, đóng mấy cuốn sách vào thùng gỗ.

“Cậu đây rồi. Christian đâu? Cậu có sao không?”

Giọng Kate lo âu, sốt ruột, cô ấy nhào đến phía tôi, giữ chặt lấy vai tôi, quan sát tận mắt tôi cả phút đồng hồ trước khi tôi kịp chào lại.

Khỉ thật... Giờ thì tôi phải đối mặt với sự kiên trì và khả năng đeo bám của Kate, trong khi tôi đã ký vào một văn bản pháp lý yêu cầu không được tiết lộ điều gì. Thật là một mớ bòng bong hay hóm.

“Sao rồi, chuyện thế nào? Tôi không thể thôi nghĩ về cậu, sau khi Elliot đi khỏi, vậy đó.” Cô ấy cười toe toét ma mĩnh.

Không chú ý nhưng nụ cười và sự tò mò nồn nao của Kate dường cũng nhảy sang tôi nhưng bỗng lại làm tôi e thẹn. Tôi đỏ mặt. Chuyện này riêng tư quá. Tất cả. Biết và hiểu những gì Christian không muốn chia sẻ. Nhưng tôi phải kể gì đó với Kate nếu không, cô ấy nhất định không để tôi yên đến chừng nào tôi kể thì thôi.

“Tuyệt, Kate ạ. Rất tuyệt vời, theo ý tôi.” Tôi thì thầm, cố nén nụ cười bối rối muốn-kể-hết.

“Theo ý cậu á?”

“Tôi chẳng có gì để so sánh với chuyện đó cả, biết sao được?” Tôi nhún vai về tiếc nuôi.

“Anh ta có làm cậu lên đỉnh không?”

Trời ơi. Thật thô lỗ. Tôi đỏ như.

“Có.” Tôi ậm ừ, khó chịu.

Kate lôi tuột tôi ra ghế bành, ngồi xuống. Cô ấy xiết chặt tay tôi.

“Vây là tốt nhỉ.” Kate nhìn tôi bán tín bán nghi. “Đây là lần đầu của cậu. Chà, Christian hẳn phải biết cần làm gì.”

Ồi Kate, phải chi cậu biết.

“Lần đầu của tôi khủng khiếp.” Cô ấy nói tiếp, mặt xù xuống.

“Vây ư?”

Chuyện hấp dẫn đây, cô ấy chưa bao giờ tiết lộ điều này. “Ừ, Steeve Patrone. Ở trung học, tay vận động viên khôn kiếp.” Cô ấy rùng mình. “Hắn thô bạo. Tôi lại chưa sẵn sàng. Cả hai chúng tôi đều say khướt. Cậu biết đấy, thảm họa tiêu biểu của hậu khiêu vũ đấy. Hức, mất cả mấy tháng trời tôi mới dám đi đến những buổi khiêu vũ khác. Cũng không phải với hắn, tên tốt mã hèn nhất. Lúc đó tôi còn trẻ quá. Cậu đúng khi cố chờ đến giờ.”

“Kate, khủng khiếp thế sao!”

Kate có vẻ tiếc nuôi.

“Ừ, tôi mất cả năm mới biết được cực khoái, còn cậu... ngay lần đầu à?”

Tôi ngượng nghịu gật đầu. Nữ thần nội tại tại thể hoa sen nhìn rất trầm mặc ngoại trừ nụ cười láu cá và tự mãn trên môi.

“Tôi mừng vì lần đầu của cậu đã xảy ra với người biết phải làm gì.” Cô ấy liếc sang tôi. “Vây bao giờ các cậu lại gặp nhau nữa?”

“Thứ Tư. Chúng tôi sẽ ăn tối.”

“Vây là cậu vẫn thích anh ấy chứ?”

“Ừ. Nhưng tôi không biết... sau này sẽ thế nào.”

“Tại sao?”

“Anh ấy phức tạp lắm, Kate. Cậu biết đó – anh ấy thuộc về một thế giới hoàn toàn khác tôi.”

Từ ngữ ngoạn mục. Nghe lại đáng tin nữa. Tốt hơn nhiều so với: Anh ấy có một Căn Phòng Đỏ và muốn biến tôi thành nô lệ tình dục.

“Ồi, xin cậu, đừng để tiền bạc xen vào chuyện này, Ana. Elliot nói việc Christian hẹn hò là cả một sự kiện đấy.”

“Thế sao?” Giọng tôi vút lên một quãng tám.

Quá rõ rồi gì nữa, Steele. Tiềm Thức nhìn tôi trừng trừng, ve vẩy mấy ngón tay dài, gầy guộc chỉnh chỉnh sửa sửa cán cân công lý hồng nhấc tôi rằng anh ấy có thể kiện tôi nêu tiết lộ quá nhiều. Ha... mà anh ấy có thể làm gì mình nhỉ – lấy hết tiền của mình á? Tôi phải nhờ google từ “phạt vì phá vỡ thỏa thuận giữ bí mật” trong khi làm “thu hoạch” mới được. Chuyện này giống như làm kiểm tra ở trường vậy. Có khi tôi còn bị chấm điểm không chừng. Tôi đỏ mặt nhớ điểm A sáng nay trong bồn tắm.

“Ana, chuyện gì thế?”

“Tớ sợ nhớ mấy chuyện Chirstian nói.”

“Trông cậu lạ lắm.” Kate nói trù mến.

“Tớ cũng thấy lạ lắm. Đau.” Tôi thú nhận.

“Đau á?”

“Chút thôi.” Tôi đỏ mặt.

“Tớ cũng thế. Bọn đàn ông.” Cô ấy làm vẻ mặt khinh bỉ hài hước. “Lũ súc vật.”

Chúng tôi cùng bật cười.

“Mà cậu cũng đau à?” Tôi hỏi lại.

“Ừ... lẠm dụng.”

Tôi cười khúc khích. Hết trận cười, tôi hỏi.

“Kể tớ nghe Elliot đã lẠm dụng thế nào.” Ơ, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình hoàn toàn thoải mái khi nhớ lại chuyện quán bar... nhớ lại trước khi chuông điện thoại reng và mọi việc bắt đầu – nhớ lại lúc mà tôi đang còn ngưỡng mộ ngài Grey từ xa ấy. Đó là những ngày tháng hạnh phúc và giản dị.

Kate đỏ mặt. Ôi trời... Katherine Agnes Kavanagh hóa thành Anastasia Steele Đỏ Mặt trước mặt tôi. Kate hướng về tôi ánh mắt ngây thơ. Tôi chưa từng thấy cô ấy có kiểu lủy khi nói về đàn ông. Hàm tôi muốn rớt xuống sàn. Kate dẫu mắt rồi; cậu đã lẠm gì cô ấy?

“Ôi, Ana.” Cô ấy tuôn ra một tràng. “Anh ấy quá đỗi... mọi thứ. Và khi chúng tớ... ôi... thật tuyệt.”

Kate chạt vật nổi các câu lại với nhau mà cũng chẳng thành công.

“Tớ nghĩ cậu đang cố nói với tớ là cậu thích anh ấy.”

Cô ấy gật, cười hớn hở như người mất trí.

“Và tớ sẽ gặp anh ấy vào thứ Bảy. Anh ấy sẽ giúp chúng mình chuyển nhà.”

Cô ấy xoắn hai tay vào nhau, đứng dậy, xoay vòng vòng bên cửa sổ. Chuyển nhà. Chúa ơi-tôi suýt quên mất chuyện đó, ngay cả khi đang ngồi giữa cả đống đồ đóng đở thế này.

“May quá, có anh ấy.” Tôi cảm kích.

Tôi cũng có dịp để biết anh ấy rõ hơn. Biết đầu anh ấy cũng có thể giúp tôi hiểu thêm về cậu em trai kỳ lạ, thất thường.

“Vậy tối qua cậu làm gì?” Tôi hỏi.

Cô ấy nghiêng đầu về phía tôi, nhướn mày, theo kiểu câu-hỏi-ngốc-nghech-làm-sao.

“Nhiều hơn những gì cậu làm, còn trước đó thì ăn tối.” Cô ấy cười toe. “Cậu chắc ổn chứ? Trông cậu như bị quá tải ấy.”

“Tớ” thấy quá tải thật. Christian rất khó tính.

“Ừ, nhìn anh ta tớ đoán được ngay. Nhưng anh ta tử tế với cậu chứ?”

“Ừ.” Tôi xác nhận với cô ấy. “Tớ đói rồi, tớ làm gì ăn nhé?”

Kate gạt rồi nhặt thêm hai cuốn sách bỏ vào thùng.

“Cậu định làm gì với mấy cuốn sách mười-bốn-ngàn- đô-la này?” Cô ấy hỏi.

“Tớ sẽ trả lại.”

“Thật à?”

“Đó là món quà trên-cả-mong-đợi. Tớ không thể nhận được, nhất là lúc này.” Tôi cười với Kate, cô ấy đồng tình.

“Tớ hiểu. Có mấy lá thư gửi cậu này, cả José nữa, cậu ấy gọi hàng giờ rồi, có vẻ hung hăng lắm.”

“Để tớ gọi lại.” Tôi lảng đi.

Nếu kể với Kate chuyện José, hẳn thể nào cô ấy cũng sẽ đả cạ ta bữa sáng để moi tin. Tôi gom mấy bức thư trên bàn ăn rồi bóc ra.

“Oái, tớ được hẹn phỏng vấn này! Tuần kia, ở Seattle, thực tập sinh.”

“Nhà xuất bản nào thế?”

“Cả hai.”

“Tớ nói mà, điểm trung bình của cậu đủ sức mở tất cả các cửa, Ana.”

Kate, tất nhiên, đã có chỗ thực tập ở The Seattle Times rồi. Bố cô ấy quen một người nào đó.

“Elliot nói thế nào về việc cậu rời khỏi đây?” Tôi hỏi.

Kate đi tới đi lui trong gian bếp, lần đầu tiên trong buổi chiều nay, cô ấy đầy vẻ phiền muộn.

“Anh ấy thông cảm. Nửa phần tớ không muốn đi, nửa phần lại thêm mấy tuần phơi mình dưới ánh mặt trời. Hơn nữa, mẹ tớ cũng đang ở đó, bảo rằng đây sẽ là kỳ nghỉ hè cuối cùng thật sự của gia đình, trước khi tớ và Ethan đi làm.”

Tôi chưa bao giờ rời khỏi nước Mỹ, Kate sẽ đi Barbados với bố mẹ và anh trai, Ethan, hai tuần. Tôi sẽ không có Kate trong căn hộ mới. Chuyện này thật kỳ lạ. Ethan đã đi du lịch vòng quanh thế giới sau khi tốt nghiệp, năm ngoái. Tôi thoáng tự hỏi liệu có cơ hội gặp anh trước khi cả nhà họ đi nghỉ không nhỉ. Đây là một ông anh đáng mến. Điện thoại reng, kéo tôi ra khỏi tưởng tượng.

“José đấy.”

Tôi thở dài. Thôi thì đằng nào cũng phải nói chuyện với cậu ấy. Tôi nhấc điện thoại.

“Chào.”

“Ana, cậu về rồi.” José gào to sự nhẹ nhõm của cậu vào tai tôi.

“Thì rõ thế rồi.” Giọng tôi pha chút mai mỉa, tôi liếc mắt nhìn xuống điện thoại.

Cậu ấy im lặng một chốc.

“Tớ gặp cậu được không? Tớ xin lỗi chuyện tối thứ Sáu. Tớ say... còn cậu... thôi mà. Ana – tha lỗi tớ nhé.”

“Tất nhiên rồi, tớ bỏ qua, José. Chỉ cần cậu đừng làm thế nữa. Cậu biết là với cậu, tớ không thể cảm thấy như thế.”

Cậu ấy thở dài, nặng nề và buồn bã.

“Tớ biết, Ana. Tớ chỉ hy vọng là nếu hôn cậu, biết đâu tớ có thể làm cậu thay đổi cách cảm nhận về tớ.”

“José, tớ yêu cái cách đáng yêu của cậu, cậu có ý nghĩa rất lớn với tớ. Cậu như một người anh trai mà tớ chưa từng có được ấy. Và cảm giác đó không thể thay đổi được. Cậu biết thế mà.”

Tôi sự nói ra điều này làm cậu ấy ngã quỵ nhưng đầu sao, đó vẫn là sự thật.

“Giờ cậu vẫn đang cặp kè với anh ta à?” Giọng cậu ấy đầy vẻ khinh khỉnh.

“José, tớ chẳng cặp kè với ai hết.”

“Nhưng cậu đã qua đêm với anh ta còn gì.”

“Đó không phải việc của cậu.”

“Vì tiền phải không?”

“José! Sao cậu dám!” Tôi quát lên, choáng váng bởi sự trắng trợn của cậu.

“Ana.” Cậu lại rên rỉ xin lỗi.

Tôi không thể chịu nổi cơn ghen lộ liễu của cậu. Tôi biết cậu ấy bị tổn thương nhưng tâm trí tôi giờ chỉ còn hướng về Christian Grey.

“Có lẽ mai chúng ta có thể cả phê hay gì đó. Tớ sẽ gọi.” Tôi dụ giọng.

Cậu ấy vẫn là bạn và tôi vẫn quý cậu. Nhưng hiện giờ, tôi không muốn nói đến điều đó.

“Mai nhé. Cậu sẽ gọi chứ?” Giọng hờn hờ đầy hy vọng của cậu ấy thất tim tôi lại.

“Ừ... ngủ ngon, José.” Tôi cúp máy, không đợi cậu trả lời.

“Chuyện đó là sao?” Katherine hỏi, tay chống hông.

Tôi quyết định lấy thẳng thắn làm kế sách hàng đầu. Cô ấy trông có vẻ cứng đầu hơn lúc nào hết.

“Cậu ấy ve vãn tớ hôm thứ Sáu.”

“José á? Rồi Christian Grey nữa á? Ana, chắc chất pheromone của cậu điều tiết quá liều. Anh chàng ngốc đó nghĩ gì thế?”

Cô ấy lắc đầu khinh bỉ rồi quay lại với việc đóng gói.

BỐN MƯƠI LĂM PHÚT sau đó, chúng tôi tạm dừng việc đóng gói để thưởng thức đặc sản gia đình, món lasagnacủa tôi. Kate khui một chai rượu, chúng tôi ngồi giữa đồng thùng, ăn và uống thứ rượu đỏ rẻ tiền, xem mấy chương trình ti-vi linh tinh. Mọi việc thật giản dị. Bình yên và ấm áp sau bốn mươi tám tiếng đồng hồ.. điên cuồng. Lần đầu tiên trong từng đó thời gian, tôi thưởng thức một bữa ăn thông thả, không bị đe dọa và bình an. Anh ấy và thực phẩm có vấn đề gì nhỉ? Kate dọn dẹp bát đĩa còn tôi kết thúc phần đóng thùng mọi thứ trng phòng khách. Chúng tôi để lại ghế bành, ti-vi và bàn ăn. Chúng tôi có thể cần gì nữa nhỉ? Chỉ còn nhà bếp và phòng ngủ chưa dọn, chúng tôi còn có cả tuần nữa mà.

Điện thoại lại reo. Đó là Elliot. Kate nháy mắt với tôi rồi phóng thẳng vào phòng ngủ như cô bé mười bốn tuổi. Giờ này đúng ra Kate nên viết diễn văn tốt nghiệp nhưng có vẻ như Elliot quan trọng hơn. Có chuyện gì với mấy anh chàng nhà Grey thế nhỉ? Cái gì làm cho họ có thể khiến xung quanh phát cuồng, tiêu xài không tiếc và hấp dẫn không thể cưỡng nổi? Tôi nhấp một ngụm rượu khác.

Tôi bấm lướt qua các kênh truyền hình nhưng tự sâu trong thâm tâm, biết rằng mình chỉ đang tìm cách nấn ná. Trong túi xách tôi đang nhấp nháy bản hợp đồng. Liệu tôi còn đủ sức và đủ mạnh mẽ để đọc nó tối nay?

Tôi lấy tay ôm đầu. José và Christian, cả hai đều muốn ở tôi điều gì đó. José còn dễ đối phó. Còn Christian... Christian hoàn toàn thuộc về một ngưỡng khác rất khó nắm bắt và hiểu được. Nửa phần tôi muốn chạy đến, nửa phần muốn trốn phất đi. Phải làm gì bây giờ? Đôi mắt màu xám thiêu đốt và cái nhìn nghiêm khắc xoáy vào tâm trí tôi, cơ thể tôi tê liệt bởi ý nghĩ đó. Tôi thở hổn hển. Anh ta thậm chí còn không có ở đây mà tôi vẫn ham muốn. Chuyện này không liên quan đến tình dục, đúng không nhỉ? Tôi hồi tưởng lại cuộc tâm tình nhẹ nhàng trong bữa sáng nay, niềm vui thích của anh khi thấy tôi hứng thú với chuyến trực thăng, với việc anh chơi dương cầm – giai điệu ngọt ngào, đầy tâm trạng và sao-mà-buồn-thê.

Anh quả là một người phức tạp. Và giờ thì tôi đã hiểu vì sao. Một thiếu niên bị tước mất quyền được trưởng thành bởi mụ Robinson xấu xa nghiện tình dục nào đó... không cần biết anh sẽ phải già xọp đi trước tuổi của mình. Tim tôi trĩu nặng nỗi buồn về những gì đã xảy ra với anh. Tôi quá ngây ngô để biết chính xác những gì đã xảy ra nhưng cũng có thể bài thu hoạch sẽ cho tôi vài tín hiệu nào đó. Có điều là, thật lòng,

tôi có muốn biết không? Tôi có muốn dấn thân vào thế giới mà tôi không mấy may biết gì về nó không? Đó là một bước ngoặt khủng khiếp.

Nếu không gặp anh, tôi hẳn vẫn còn hồn nhiên vui vẻ và nhìn đời màu hồng. Tâm trí tôi bình bồng giữa đêm qua và sáng nay... rồi bản năng giới tính quặn rũ đến khó tin mà tôi mới được trải nghiệm. Liệu tôi có muốn nói chia tay với tất cả những điều đó? Tâm trí tôi gào lên: Không!... nữ thần nội tại trầm tư như kiểu của các Thiền sư gật đầu đồng ý.

Kate trở ra phòng khách, cười ngoác đến mang tai. Có lẽ cô ấy đang yêu. Tôi ngó ra nhìn Kate. Cô ấy chưa bao giờ có kiểu cư xử ấy.

“Ana, tớ đi ngủ trước nhé. Tớ mệt khủng khiếp.”

“Tớ cũng thế, Kate.”

Cô ấy ôm tôi.

“Tớ mừng là cậu đã trở về nguyên vẹn. Có mấy tai tiếng với Christian.” Cô ấy thì thào, giọng tiếc rẻ.

Tôi mỉm một nụ cười nhẹ đầy vững tin – thật ra, trong bụng thầm lo... Thế quái nào mà cô ấy biết? Điều sẽ giúp Kate trở thành một nhà báo lớn, chỉ ít là bản năng sắc bén.

NHẬT LẤY TÚI SÁCH, tôi thất thủ đi về phòng ngủ.

Tôi rã rời bởi những chấn động về thể xác đêm qua và bởi những lựa chọn một trời một vực mà tôi đang phải đối mặt. Tôi ngồi bên giường, thận trọng lấy bìa hồ sơ ra khỏi túi, mở ra từng chút, từng chút một bằng tay. Có thật sự tôi muốn biết mức độ đồi bại của Christian? Thật đáng sợ. Tôi hít vào một hơi thật sâu, và khi trái tim đã run lên bắn bật, tôi tháo tung phong bì ra.

12. Chương 11

Chương 11

Trong phong bì có nhiều loại giấy tờ. Tôi rút ra, tìm đập thành thành, ngồi sâu vào giường rồi bắt đầu đọc.

HỢP ĐỒNG

Được thảo hôm nay, ngày _____ tháng _ năm 2011

(Ngày bắt đầu có hiệu lực)

Chúng tôi gồm:

Ông CHRISTIAN GREY, địa chỉ 301 Escala, Seattle, WA 98889 – “Người Áp Đặt”

Cô ANASTASIA STEELE, địa chỉ 1114 sw đường Green, căn hộ số 7, Haven Heights, Vancourver, WA 98888 – “Người Phục Tù”

CÁC BÊN THỎA THUẬN NHƯ SAU

Dưới đây là những điều khoản bắt buộc trong hợp đồng giữa Người Áp Đặt và Người Phục Tù.

1. NHỮNG ĐIỀU KHOẢN CƠ BẢN GỒM:

1.1 Mục đích cơ bản của hợp đồng là cho phép Người Phục Tù khám phá năng lực giới tính và ngưỡng an toàn trong sự tôn trọng liên quan đến nhu cầu, hạn chế cũng như sức khỏe của cô ấy.

1.2 Các điều khoản của hợp đồng sẽ diễn ra tự nguyện, bảo mật và có sự đồng thuận theo quy trình giới hạn và an toàn đã nêu trong hợp đồng này. Những quy trình giới hạn và an toàn bổ sung sẽ được lập thành văn bản.

1.3 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng đều phải đảm bảo rằng mình không bị các bệnh về tình dục, bệnh nan y, bệnh truyền nhiễm hay bệnh đe dọa đến tính mạng, không chỉ có HIV, mụn giộp, viêm gan. Nếu trong thời gian thực hiện hợp đồng (sẽ được nêu dưới đây) và cả thời gian kéo dài hợp đồng, mỗi bên cần phải thăm khám cũng như có kiến thức về những bệnh này, bên nam và bên nữ chịu trách nhiệm thông báo lập tức cho đối tác và trong bất cứ hoàn cảnh nào trước khi có sự tiếp xúc thể xác giữa hai bên.

1.4 Bất cứ sự tiết lộ nào sẽ làm hợp đồng mất hiệu lực lập tức và mỗi bên đồng thuận chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với bên kia về hậu quả của sự tiết lộ.

2. VAI TRÒ

2.1 Người Áp Đặt sẽ chịu trách nhiệm về sức khỏe cũng như huấn luyện, hướng dẫn và thi hành kỷ luật đối với Người Phục Tùng. Bên nam sẽ quyết định trọng tâm của quá trình huấn luyện, hướng dẫn và thi hành kỷ luật này cũng như thời gian và địa điểm diễn ra, tuân thủ theo những điều khoản đã thỏa thuận về các giới hạn và quy trình an toàn đã được nêu trong hợp đồng này hoặc được thỏa thuận bổ sung theo điều 1.2 trên đây.

2.2 Nếu trong trường hợp Người Áp Đặt không thực hiện đúng các điều khoản đã thỏa thuận, Người Phục Tùng có quyền chấm dứt hợp đồng lập tức và từ chối tất cả những dịch vụ của Người Áp Đặt mà không cần thông báo.

2.3 Người Phục Tùng phải phục vụ và tuân phục Người Áp Đặt trong mọi việc. Theo các điều khoản đã thỏa thuận, bên nữ không được truy hỏi hay chần chừ trong việc đáp ứng và làm vui lòng Người Áp Đặt như được yêu cầu, đồng thời, bên nữ cũng phải chấp thuận không được truy hỏi hay chần chừ trước sự huấn luyện, hướng dẫn và thực hiện kỷ luật dưới bất cứ hình thức nào.

3. HIỆU LỰC VÀ THỜI HẠN

3.1 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng bắt đầu thực hiện hợp đồng vào ngày hợp đồng có hiệu lực, cần ý thức rõ bản chất và trách nhiệm của mỗi bên theo các điều kiện không có ngoại lệ.

3.2 Hợp đồng này có hiệu lực trong thời gian 03 tháng kể từ ngày có hiệu lực. Khi thời gian hợp đồng hết hiệu lực, các bên sẽ thảo luận hợp đồng xem những điều hai bên đồng thuận theo hợp đồng này đã hợp lý chưa. Mỗi bên có quyền đơn phương đề nghị mở rộng hợp đồng, bao gồm điều chỉnh thời hạn hợp đồng hoặc các thỏa thuận đã được lập ra theo hợp đồng. Nếu những điều khoản mở rộng này không được hai bên đồng thuận, hợp đồng sẽ chấm dứt và cả hai bên sẽ được tự do thoát khỏi các ràng buộc.

4. KHẢ NĂNG

4.1 Người Phục Tùng sẽ tự thu xếp để gặp Người Áp Đặt từ tối thứ Sáu đến chiều Chủ Nhật hàng tuần trong thời gian hợp đồng vào đúng giờ đã được Người Áp Đặt ấn định. Những thời gian ấn định khác sẽ được hai bên thỏa thuận không ngoài chủ đích của hợp đồng.

4.2 Người Áp Đặt có quyền sa thải Người Phục Tùng bất kể lý do và thời gian. Người Phục Tùng có thể đề đạt nguyện vọng trở lại bất kỳ lúc nào, nguyện vọng này đảm bảo được Người Áp Đặt xem xét chỉ theo đúng quyền hạn của Người Áp Đặt.

5. ĐỊA ĐIỂM

Người Phục Tùng phải tự thu xếp việc riêng vào các thời gian ấn định và chấp thuận những thời điểm bổ sung tại các địa điểm do Người Áp Đặt quyết định. Tất cả chi phí đi lại của Người Phục Tùng nhằm thực hiện hợp đồng sẽ được Người Áp Đặt chi trả.

6. CÁCH ĐIỀU KHOẢN VỀ VAI TRÒ

Các điều khoản về dịch vụ sau đây đã được thảo luận và đồng thuận, sẽ được áp dụng cho cả hai bên trong suốt thời gian hợp đồng. Hai bên đều đồng ý rằng sẽ có những vấn đề nảy sinh không nằm trong các điều khoản hợp đồng cũng như các điều khoản về vai trò, những vấn đề này sẽ được thương lượng lại. Trong trường hợp đó, những điều khoản thêm vào phải được ghi rõ là bổ sung. Bất cứ điều khoản hoặc sự bổ sung nào cần phải có sự đồng thuận bằng văn bản và có chữ ký của hai bên cũng như không đi ra ngoài những điều khoản cơ bản ở mục 2-5.

Người áp đặt

6.1 Người Áp Đặt phải đặt sức khỏe và sự an toàn của Người Phục Tòng lên trên hết, bất kể lúc nào.

6.2 Người Áp Đặt chấp thuận Người Phục Tòng nằm trong sự kiểm soát, áp đặt và kỷ luật của riêng mình trong suốt thời gian hợp đồng. Người Áp Đặt có thể sử dụng cơ thể của Người Phục Tòng bất cứ lúc nào trong thời gian ấn định cũng như thời gian bổ sung đã được hai bên đồng thuận theo bất kỳ cách nào bên nam cho rằng thích hợp, tình dục hoặc mục đích khác.

6.3 Người Áp Đặt sẽ hỗ trợ Người Phục Tòng sự huấn luyện và hướng dẫn cần thiết để có thể phục vụ Người Áp Đặt tốt nhất.

6.4 Người Áp Đặt sẽ thiết lập một không gian ổn định và an toàn để Người Phục Tòng có thể thực hiện nghĩa vụ với Người Áp Đặt.

6.5 Người Áp Đặt có thể có biện pháp kỷ luật phù hợp để đảm bảo Người Phục Tòng toàn tâm toàn ý với vai trò phụ thuộc vào Người Áp Đặt và hạn chế việc từ chối các huấn thị. Người Áp Đặt có thể đánh, khê tay, quất bằng roi hoặc kết hợp các biện pháp trừng phạt phù hợp, mục đích là thiết lập kỷ luật, để giải trí hoặc vì bất cứ lý do gì mà không bắt buộc phải giải thích.

6.6 Trong việc đào tạo và thiết lập kỷ luật, Người Áp Đặt sẽ đảm bảo không để lại bất kỳ dấu vết vĩnh viễn nào trên cơ thể Người Phục Tòng cũng như bất kỳ thương tích nào phải cần đến điều trị y tế.

6.7 Trong trường hợp bệnh tật hoặc bị thương, Người Áp Đặt sẽ chăm sóc Người Phục Tòng, trông chừng sức khỏe và sự an toàn, động viên, và nếu cần, yêu cầu sự can thiệp y tế nếu Người Áp Đặt xét thấy cần.

6.8 Người Áp Đặt sẽ duy trì tình trạng sức khỏe tốt của chính mình và can thiệp y tế nếu cần thiết nhằm đảm bảo không có gì đe dọa sức khỏe.

6.9 Người Áp Đặt không ột Người Áp Đặt khác mượn Người Phục Tòng.

6.10 Người Áp Đặt có thể giam giữ, còng hoặc trói Người Phục Tòng bất cứ lúc nào trong thời gian ấn định hoặc thời gian bổ sung đã được hai bên đồng thuận vì bất cứ mục đích gì và trong thời gian mở rộng, tùy thuộc vào sức khỏe và sự an toàn của Người Phục Tòng.

6.11 Người Áp Đặt đảm bảo tất cả những dụng cụ phục vụ cho việc huấn luyện và thực hiện kỷ luật phải luôn sạch sẽ, an toàn và vệ sinh.

Người phục tòng

6.12 Người Phục Tòng chấp thuận Người Áp Đặt là người làm chủ, cần hiểu rằng cô ấy là một tài sản của Người Áp Đặt, cần phải làm vui lòng Người Áp Đặt suốt thời gian hợp đồng nói chung và đặc biệt là trong thời gian ấn định và những thời gian ấn định bổ sung đã được hai bên đồng thuận.

6.13 Người Phục Tòng sẽ tuân thủ những quy định được nêu rõ ở Phụ lục trong bản ghi nhớ.

6.14 Người Phục Tòng phải luôn duy trì tình trạng sức khỏe tốt, phải đề nghị hoặc tìm kiếm sự lưu ý về y tế bất cứ khi nào cần thiết, liên tục thông báo với Người Áp Đặt về bất kỳ dấu hiệu sức khỏe nào phát sinh.

6.15 Người Phục Tòng phải đảm bảo luôn uống thuốc tránh thai và đảm bảo phải uống đúng và khi được kê toa để tránh mang thai.

6.16 Người Phục Tòng phải chấp thuận không thắc mắc về bất cứ hành động rắn đe nào Người Áp Đặt thấy phù hợp và phải luôn ghi nhớ thái độ cũng như vai trò đối với Người Áp Đặt.

6.17 Người Phục Tòng sẽ tham gia bất cứ hoạt động tình dục nào Người Áp Đặt yêu cầu và sẽ làm mà không chần chừ hay tranh cãi.

6.18 Người Phục Tòng sẽ chấp nhận đánh, quất, khê, quật, đập hay bất cứ biện pháp kỷ luật nào Người Áp Đặt quyết định, không chần chừ, truy hỏi hay phản nản.

6.19 Người Phục Tòng sẽ không được nhìn trực diện vào mặt của Người Áp Đặt trừ khi được lệnh đặc biệt cho phép làm thế. Người Phục Tòng luôn nhìn xuống, luôn chấp nhận sự có mặt của Người Áp Đặt một cách im lặng và vị nể.

6.20 Người Phục Tùng luôn tự giác có hành vi lễ độ với Người Áp Đặt và luôn gọi bằng Ngài, ông Grey hoặc những cách gọi tương tự khi trực diện với Người Áp Đặt.

6.21 Người Phục Tùng sẽ không được chạm vào Người Áp Đặt mà không có dấu hiệu cho phép làm như thế.

7. NHỮNG TỪ AN TOÀN

7.1 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng nhận ra rằng Người Áp Đặt có thể đưa ra những đòi hỏi mà Người Phục Tùng không thể đáp ứng nổi về mặt thể chất, tinh thần, tình cảm, tâm lý hay những thương tổn khác vào thời điểm Người Áp Đặt yêu cầu. Trong những trường hợp đó, Người Phục Tùng có thể sử dụng từ an toàn. Hai từ an toàn được dẫn ra dưới đây dựa trên mức độ trầm trọng của các yêu cầu.

7.2 Từ an toàn “Vàng” sẽ được dùng để lưu ý Người Áp Đặt rằng Người Phục Tùng đã gần hết ngưỡng chịu đựng.

7.3 Từ an toàn “Đỏ” sẽ được dùng để lưu ý Người Áp Đặt rằng Người Phục Tùng không thể chịu đựng thêm bất cứ đòi hỏi nào. Khi nói ra từ này, hành động của Người Áp Đặt sẽ chấm dứt hoàn toàn, có tác động ngay lập tức.

8. KẾT LUẬN

Chúng tôi ký tên dưới đây đã đọc và hiểu rõ các điều khoản của hợp đồng. Chúng tôi tự nguyện chấp thuận các điều khoản này và xác nhận điều đó bằng chữ ký dưới đây.

Người Áp Đặt Người Phục Tùng

Christian Grey Anastasia steele

Ngày tháng năm Ngày tháng năm

PHỤ LỤC

CÁC QUY ĐỊNH Tuân phục:

Người Phục Tùng vâng lời Người Áp Đặt lập tức và tự nguyện, không chần chừ, ngang bướng. Người Phục Tùng chấp thuận bất kỳ hành vi quan hệ tình dục nào Người Áp Đặt cho là phù hợp và thấy hài lòng. Người nữ sẽ nhiệt tình nhập cuộc và không do dự.

Ngủ:

Người Phục Tùng cần đảm bảo ngủ ít nhất bảy tiếng một đêm khi không ở bên Người Áp Đặt.

Thực phẩm:

Người Phục Tùng sẽ ăn uống điều độ theo danh mục thực phẩm liệt kê để đảm bảo sức khỏe và thể trạng tốt. Người Phục Tùng không ăn vặt giữa các bữa, ngoại trừ ăn trái cây.

Trang phục:

Trong suốt thời gian hợp đồng có hiệu lực, Người Phục Tùng sẽ không mặc những trang phục chưa được Người Áp Đặt chấp thuận. Người Áp Đặt sẽ cung cấp chi phí trang phục cho Người Phục Tùng sử dụng. Người Áp Đặt sẽ tháp tùng Người Phục Tùng đi mua trang phục cho những dịp đặc biệt. Nếu Người Áp Đặt yêu cầu, Người Phục Tùng sẽ phục sức và trang điểm như Người Áp Đặt mong muốn suốt thời gian hợp đồng, cả khi có mặt Người Áp Đặt cũng như khi Người Áp Đặt cho là cần thiết.

Tập thể dục:

Người Áp Đặt sẽ bố trí một huấn luyện viên riêng cho Người Phục Tùng bốn lần một tuần, vài giờ mỗi lần tùy theo sự thỏa thuận giữa Người Phục Tùng và huấn luyện viên. Huấn luyện viên sẽ báo cáo cho Người Áp Đặt sự tiến bộ của Người Phục Tùng.

Chăm sóc cá nhân:

Người Phục Tùng đảm bảo giữ gìn cơ thể sạch sẽ, luôn cạo và/hoặc triệt lông. Người Phục Tùng sẽ đi thẩm mỹ viện mà Người Áp Đặt chọn và quyết định thời gian cũng như thực hiện những trị liệu mà Người Áp Đặt cho là phù hợp.

Phẩm chất cá nhân:

Người Phục Tùng không có bất kỳ quan hệ tình dục nào với bất kỳ ai ngoại trừ Người Áp Đặt. Người Phục Tùng luôn cư xử tôn trọng và khiêm nhường. Người nữ phải ý thức rằng hành vi của cô ấy có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Người Áp Đặt. Những tội lỗi, điều sai quấy cũng như cách cư xử kém của cô ấy đều được ghi lại khi Người Áp Đặt không có mặt. Mọi sai phạm những nội dung trên đây đều bị trừng phạt lập tức, nội dung trừng phạt sẽ do Người Áp Đặt quyết định.

Chết tiệt. Còn danh sách các thực phẩm được ăn nữa nhưng tôi không đủ bình tĩnh để đọc tiếp. Tôi nuốt khan, miệng khô khốc và đọc lại lần nữa.

Đâu tôi ông ơng. Làm thế nào đồng ý nổi với hợp đồng này. Trong khi rõ ràng nó nhằm phục vụ cho lợi ích của chính tôi ấy chứ, để khám phá khả năng tình dục của mình, những giới hạn – an toàn – ôi, làm ơn! Tôi chưa chất mĩa mai. Phục tùng và tuân phục trong mọi việc. Mọi việc đấy!

Tôi lắc đầu không tin nổi. Thật ra, không phải chính những lời thề hôn nhân cũng dùng từ đó sao... tuân phục? Điều đó thoi vào tôi một cái. Chẳng phải các cặp đôi vẫn nói vậy mà? Chỉ ba tháng thôi – có phải đó là lý do vì sao từng có nhiều người tham gia thế? Anh ấy không giữ họ lại lâu hơn sao? Hay họ đã quá ê chề sau ba tháng ấy? Mỗi cuối tuần? Thế là quá nhiều. Tôi sẽ không còn thời gian gặp gỡ Kate cũng như bất kỳ người đồng nghiệp mới nào. Có thể cũng được đấy, nếu hôm nào tôi đến tháng – nghe rất... hợp lý. Anh ta là người sở hữu tôi! Tôi sẽ phải chấp nhận điều đó để làm anh vui! Chết tiệt.

Tôi run rẩy với ý nghĩ bị đánh đập. Bị đánh bằng tay có thể không quá tệ, nhưng quả thật mĩa mai. Như thế thật.. chao ôi, quá nóng bỏng, thật nóng bỏng nên có lẽ cũng sẽ không tệ lắm. Anh ta sẽ không ột Người Áp Đặt nào khác mượn tôi – khốn thật, anh ta sẽ không làm thế đâu. Thật ra, tôi đang đùa với ai chứ? Tôi đã bao giờ biết được anh ta nghĩ gì đâu dù tôi thích nhìn vào mắt anh. Anh có đôi mắt đẹp – mê hoặc, thông minh, sâu sắc và đen thẳm, đen thẳm bởi những bí mật thống trị. Hồi tưởng lại ánh nhìn màu khói lấp lánh, tôi khép chặt hai đùi lại, oằn người xuống.

Và tôi cũng không được chạm vào anh nữa. Cũng không có gì ngạc nhiên lắm. Tất cả mớ quy định ngớ ngẩn đó... Không, không, mình không thể làm thế. Tôi đưa tay ôm đầu. Không tài thánh nào có thể đầu tư vào một mối quan hệ kiểu đó. Tôi cần chợp mắt. Tôi hoàn toàn kiệt sức. Những trò bịp bợm thể xác mà tôi đã tham dự trong hai mươi bốn giờ qua thật thô bỉ, kiệt quệ. Cả tinh thần cũng thế... trời ạ, quá nhiều chuyện xảy ra. Đúng như José nói, sự thật khốn kiếp. Có thể sáng nay những gì xảy ra không chỉ là một trò đùa bại.

Tôi lồm cồm ngồi dậy, thay quần áo. Có lẽ tôi nên mượn bộ quần áo mặc nhà màu hồng của Kate. Tôi chột thêm có gì đó mềm mại bao phủ lấy mình. Tôi vào phòng tắm, trông áo thun và mặc quần soóc ngủ rồi chải răng.

Tôi nhìn mình trong gương. Cậu không thể cân nhắc chuyện này một cách nghiêm túc được... Tiềm Thức nói một cách tỉnh táo và sáng suốt, không phải kiểu hằm hỏ thường ngày. Nữ thần nội tại đang nhảy tưng tưng, vỗ tay không ngớt như đứa trẻ lên năm. Vui quá, hãy làm thế đi... nếu không chúng ta sẽ hết đời chỉ làm bạn với rất nhiều mèo và tiểu thuyết cổ điển.

Người đàn ông duy nhất làm tôi xao xuyến xuất hiện với một bản hợp đồng đầm máu, và với cả một địa ngục. Để xem, ít nhất tôi cũng còn được cuối tuần này của riêng mình. Nữ thần nội tại ngừng nhảy nhót và mỉm cười bí ẩn. ừ phải rồi... cô ta nói, gạt đầu đầy tự mãn với tôi. Tôi đổ mặt nhớ lại cảm giác tay anh, môi anh trên cơ thể tôi, khi cơ thể anh trong tôi. Tôi nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy những vòng cơ ở sâu, rất sâu phía dưới thất riết lại ngọt ngào. Tôi muốn thế nữa, và nữa. Nếu tôi ký vào hợp đồng chỉ vì tình dục... liệu rồi anh ta sẽ ra đi cùng với điều đó không? Tôi e là không.

Tôi phục tùng ư? Tôi, có lẽ, chỉ tình cờ đi qua lối ấy. Có lẽ chỉ tình cờ sa vào cuộc phỏng vấn anh. Tôi có e thẹn, phải... nhưng còn phục tùng? Tôi đã để Kate hiếp đáp mình – có phải thế là phục tùng? Tâm trí tôi

rối bời nhưng tôi nhất định phải thảo luận về những điều đó.

Tôi trở lại phòng ngủ. Quá nhiều điều phải nghĩ. Tôi cần một cái đầu tỉnh táo – trong một buổi sáng yên lành để xử lý các vấn đề. Tôi bỏ mấy thứ văn bản đầy tính xúc phạm ấy trở lại ba lô. Ngày mai. Ngày mai là một ngày khác. Trèo lên giường, tôi tắt đèn, nằm nhìn trần trần lên trần. Ôi, ước gì tôi chưa từng gặp anh. Nữ thần nội tại lắc đầu với tôi. Cả cô ta và tôi đều biết rằng điều ước ấy chỉ che đậy sự giả dối. Chưa bao giờ tôi thấy mình tràn trề năng lượng sống như lúc này.

Tôi nhắm mắt lại và nặng nề rơi vào giấc ngủ với những giấc mơ tình cờ về những chiếc giường có bốn cột cao, cùm và đôi mắt xám sâu thẳm.

Hôm sau, Kate đánh thức tôi dậy.

“Ana, tớ gọi cậu dậy giờ. Cậu ngủ như bất tỉnh ấy.”

Tôi miễn cưỡng hấp háy mắt. Không phải chỉ ngủ dậy rồi – cô ấy còn chạy bộ về rồi nữa chứ. Tôi nhìn đồng hồ. Tám giờ sáng. Thánh thần thiên địa ơi, tôi ngủ suốt chín tiếng đồng hồ.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi giọng ngái ngủ.

“Có một người đàn ông đến giao hàng cho cậu. Cậu phải ra ký nhận.”

“Gì cơ?”

“Nào dậy thôi. Hàng to. Trông hay lắm.”

Kate giậm chân này rồi đổi chân kia một cách kích động rồi nhảy lò cò trở ra phòng khách. Tôi trèo ra khỏi giường, với lấy áo khoác dài phía sau cửa. Một cậu thanh niên mặt mũi sáng sủa, tóc dài cột ra phía sau đang đứng trong phòng khách, ôm một hộp to.

“Chào anh.” Tôi nói.

“Để tớ pha trà.” Kate mau mắn bước sang nhà bếp.

“Cô là cô Steele?”

Ngay lập tức, tôi biết gói hàng từ đâu gửi đến.

“Vâng.” Tôi thận trọng đáp.

“Có một bưu kiện gửi cho cô đây, nhưng tôi còn phải giúp cô cài đặt và hướng dẫn sử dụng.”

“Thế à? Ngay bây giờ sao?”

“Chỉ nếu cô yêu cầu, thưa cô.” Anh nở một nụ cười hòa nhã nhưng kín kẽ theo kiểu tôi-không-được-lệnh-nói-gì-cả.

Anh ta vừa thừa cô với mình? Chỉ qua một đêm mà tôi già đi mười tuổi sao? Nêu thế thì nhất định là do cái hợp đồng ấy. Miệng tôi mím lại tức giận.

“Được rồi, vậy đó là gì?”

“Một chiếc MacBook Pro.”

“À vậy đó.” Tôi đảo mắt.

Loại này vẫn chưa bán ở cửa hàng; dòng mới nhất của Apple. Sao chuyện này không còn làm tôi ngạc nhiên nữa nhỉ? Tôi thở dài nặng nề.

“Anh để lên bàn đằng kia rồi cài đặt nhé.”

Tôi lĩnh sang nhà bếp với Kate.

“Chuyện gì thế?” Kate dò hỏi, náo nức và đầy cảnh giác. Có lẽ cũng nhờ cô nàng đã ngủ một giấc thật đầy. “Christian gửi tớ laptop.”

“Sao lại gửi laptop cho cậu? Cậu có thể dùng máy của tớ mà.” Cô ấy chau mày.

Trong suy nghĩ của anh ấy thì không.

“À, chỉ là ượn thôi. Anh ta muốn tớ dùng thử.”

Lời biện hộ của tôi thật vụng về nhưng cô ấy vẫn gật đầu tỏ vẻ hiểu. Trời ạ... tôi vừa qua mắt được Katherine Kavanagh. Lần đầu tiên. Cô ấy chuyển cho tôi tách trà.

Chiếc Mac bóng lộn, màu bạc và còn hơn cả đẹp. Màn hình rất rộng. Christian thích những thứ quy mô – tôi nghĩ về nơi ở của anh, đúng ra, cả căn hộ của anh.

“Đây là dòng os mới nhất, đi kèm với một gói chương trình đặc tuyển, đĩa cứng I5 Terabyte nên cô sẽ có dung lượng bộ nhớ rất lớn, RAM 32 Gb – cô định sẽ dùng máy cho việc gì?”

“À... email.”

“Email?” Anh ta kêu cái phì, nhướn mày, mặt nghệt ra.

“Và có lẽ để truy cập Internet nữa.”

“Vâng, đã có đầy đủ wireless N và tôi đã cài đặt tài khoản Me cho cô. Em này, trên lý thuyết, đã sẵn sàng để đi bất cứ đâu trên thế giới rồi.” Anh ta có vẻ rất kỳ vọng chiếc máy.

“Tài khoản Me?”

“À, tài khoản email mới của cô.”

Mình có tài khoản email á?

Anh ta chỉ một biểu tượng trên máy và nói tiếp nhưng chỉ như đàn gảy tai trâu thôi. Tôi chẳng hiểu được một lời anh ta nói và thành thật mà nói, tôi chẳng hứng thú gì. Chỉ cần chỉ mình cách đóng và mở thôi – Tôi sẽ tìm hiểu phần còn lại. Dù sao tôi cũng đã dùng chung máy với Kate bốn năm nay rồi. Kate huyết sáo đầy ấn tượng về chiếc máy.

“Công nghệ cho thế hệ tương lai đây.” Cô nàng nhướn mày với tôi. “Hầu hết phụ nữ đều được nhận hoa, có khi là trang sức.” Cô ấy nói đầy gợi ý, cố nén một nụ cười.

Tôi cau nhưng không tỏ ra mặt. Cả hai đều tự nhiên bật ra một tràng cười khúc khích, anh chàng máy tính ngẩng lên nhìn chúng tôi ngơ ngác. Anh ta kết thúc cài đặt, trao cho tôi tờ ký nhận.

Trong khi Kate tiễn khách, tôi ngồi với tách trà và chạy ứng dụng email, đợi tin từ Christian. Tim tôi giật thót. Quả thật, mình có một email từ Christian Grey. Căng thẳng, tôi mở mail. Từ: Christian Grey Chủ đề : Máy mới của cô Ngày: 22 tháng 5 2011 23:15 Đến: Anastasia steele

Cô steele thân mến,

Tôi tin là cô đã ngủ ngon. Hy vọng cô sẽ sử dụng laptop hiệu quả, như đã bàn.

Tôi rất mong bữa tối vào thứ Tư.

Từ đây đến đó, rất sẵn lòng trả lời bất cứ câu hỏi nào, qua email, nếu cô có.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn “trả lời”.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Máy mới của anh (ượn)

Ngày: 23 tháng 5 2011 08:20 Đến: Christian Grey

Tôi ngủ ngon, cảm ơn – không hiểu vì sao nữa – thưa ngài.

Tôi hiểu đây là máy ượn, vì vậy, không phải máy của tôi.

Ana.

Gần như lập tức, có hồi âm.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Máy mới của cô (ượn)

Ngày: 23 tháng 5 2011 08:22 Đến: Anastasia steele

Đây là máy ượn. Vô thời hạn, cô steele.

Từ giọng điệu trong email, tôi đoán là cô đã đọc các tài liệu tôi đưa.

Vậy cô đã có thắc mắc gì chưa?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi không thể ngăn mình cười toe

Từ: Anastasia steele Chủ đề : Tò mò

Ngày: 23 tháng 5 2011 08:25 Đến: Christian Grey

Tôi có nhiều câu hỏi nhưng không phù hợp để trao đổi qua email, hơn nữa, ai đó trong chúng ta vẫn phải làm việc để kiếm sống.

Tôi không muốn hay cần một chiếc máy tính vô thời hạn.

Gặp sau vậy, một ngày tốt đẹp. Thưa ngài .

Ana.

Hồi âm của anh gần như đến ngay lập tức và làm tôi mỉm cười.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Máy mới của cô (ượn lần nữa)

Ngày: 23 tháng 5 2011 08:27 Đến: Anastasia steele

Gặp sau, cô gái.

Tái bút: Tôi cũng phải làm việc để kiếm sống. Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi tắt máy, cười toe toét như một đứa trẻ hơi. Làm sao cưỡng lại nổi sự nghịch ngợm của Christian? Tôi sẽ bị trẻ làm mất. Xem nào, đây là tuần làm việc cuối cùng của tôi – ông và bà Clayton có thể sẽ du di cho sự chênh vênh này. Tôi phóng thẳng vào phòng tắm, không thể xua nụ cười toe toét ra khỏi mặt. Anh ấy email ỉnh. Tôi như một đứa trẻ nhỏ thích làm âm ỉ. Mọi phiền muộn về hợp đồng đều nhạt nhòa. Vừa gọi đầu tôi vừa nghĩ xem nên hỏi anh những gì qua email. Chắc chắn sẽ tốt hơn là nói trực tiếp.

Nhờ có ai đánh cắp mất tài khoản của anh thì sao nhỉ? Tôi đổ mắt với ý nghĩ đó. Tôi mặc vội quần áo, hét tạm biệt với Kate, tôi còn tuần làm việc cuối cùng ở Clayton.

JOSÉ GỌI lúc mười một giờ.

“Sao rồi, tụi mình cà phê được không?” Giọng cậu như giọng của lão José.

Cậu ấy vẫn là José bạn tôi, không phải là José gì đó mà Christian đã xách mé gọi? À, anh chàng cầu hôn ừ.

“Được chứ. Tổ đang làm. Cậu đến đây được không, xem nào, mười hai giờ nhé?”

“Gặp cậu sau.”

Cậu ấy cúp máy còn tôi trở lại quầy sắp xếp chỗ sơn và nghĩ về Christian Grey cùng bản hợp đồng.

José đến đúng giờ. Cậu reo hớn hở như chú cún nhỏ mắt đen đang mừng rỡ.

“Ana.”

Nụ cười cậu phô hết cả hàm răng sáng bóng của hai dòng máu Tây Ban Nha và Mỹ, tôi chẳng thể nào cúi với cậu thêm nữa.

“Chào, José.” Tôi ôm cậu. “Tớ đói lắm rồi. Tớ sẽ sang báo với bà Clayton rằng bọn mình đi ăn trưa.”

Trên đường đến quán cà phê gần đó, tôi tự nắm lấy tay José. Tôi thật sự cảm kích... sự bình thường của cậu. Người tôi có thể biết và thấu hiểu.

Cậu cười toe.

Náo nức cố đợi đến khi về nhà, tôi bị những bức email của Christian hấp dẫn và có lẽ, tôi nên bắt đầu làm thu hoạch luôn. Kate đi đâu đó không có nhà, thế là tôi bật laptop và mở mail. Chắc chắn luôn, một tin nhắn của Christian đã sờ sờ trong hộp thư. Tôi muốn nhảy dựng lên vì vui mừng.

Từ: Christian Grey Chủ đề : Kiểm sống Ngày: 23 tháng 5 2011 17:24 Đến: Anastasia steele

Cô steele thân mến,

Tôi rất hy vọng cô đã có một ngày làm việc thành công. Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhắn “trả lời”.

Từ: Anastasia steele Chủ đề : Kiểm sống Ngày: 23 tháng 5 2011 17:48 Đến: Christian Grey

Thưa ngài Tôi đã có một ngày làm việc tuyệt vời . Cảm ơn.

Ana.

Từ: Christian Grey Chủ đề : Làm việc thôi !

Ngày: 23 tháng 5 2011 17 s 50 Đến: Anastasia steele

Cô steele,

Rất vui được biết cô đã có một ngày tốt lành.

Viết email tức là cô đang không làm bài thu hoạch.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Sự phiền phức

Ngày: 23 tháng 5 2011 17:53

Đến: Christian Grey

Ngài Grey, xin hãy dừng email để tôi có thể bắt đầu bài làm của mình. Tôi muốn đạt điểm A.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Nóng vội

Ngày: 23 tháng 5 2011 17:55

Đến: Anastasia steele

Cô steele, này ngừng email cho tôi – và làm bài đi .

Tôi rất sẵn lòng cho điểm A.

Điểm A đầu tiên rất xứng đáng. ;)

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Christian Grey gửi tôi một nụ cười nháy mắt... là la. Tôi truy cập Google.

Từ: Anastasia steele Chủ đề : Tìm hiểu trên Internet Ngày: 23 tháng 5 2011 17:59 Đến: Christian Grey

Ngài Grey,

Ngài có đề nghị tôi dùng công cụ tìm kiếm nào không?

Ana

Từ: Christian Grey Chủ đề : Tìm hiểu trên Internet Ngày: 23 tháng 5 2011 18:02 Đến: Anastasia steele

Cô steele,

Luôn bắt đầu với wikipedia.

Không email nữa, ngoại trừ có thắc mắc.

Rõ chứ?

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Độc đoán!

Ngày: 23 tháng 5 2011 18:04

Đến: Christian Grey

Rõ thưa ngài.

Ngài thật độc đoán.

Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : về việc kiểm soát

Ngày: 23 tháng 5 2011 18:06

Đến: Anastasia steele

Anastasia, cô còn chưa biết hết đâu.

Giờ chỉ mới là vài ý niệm lơ mơ.

Làm việc đi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi gõ “Phục tùng” vào Wikipedia.

Nửa tiếng sau, tôi cảm thấy muốn nôn và cực kỳ hoang mang với những gì vừa biết. Có thật tôi muốn mình phải ghi nhớ mớ hỗn độn này? Phải rồi – có phải đó chính là điều anh ta sẽ làm khi ở trong Căn Phòng Đỏ? Tôi ngồi nhìn chăm chăm vào màn hình và một phần trong tôi, cái phần ảm ứot và bất khả chia lìa mà tôi mới tức thì quen thuộc đây, liên tục phát tín hiệu một cách nghiêm túc. Ôi trời, một phần của mớ hỗn độn ấy thật Nóng Bỏng , Nhưng liệu trong thế giới đó có chỗ dành cho tôi không? Khỉ thật... chẳng phải tôi đã làm rồi đấy thôi? Tôi cần không gian. Tôi cần suy nghĩ đã.

13. Chương 12

Chương 12

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi tự nguyện chạy bộ. Tôi tìm được một đôi giày vải cũ kỹ, quần thể thao và một chiếc áo thun. Tôi buộc tóc cao ra sau gáy, ngượng chín người khi hồi tưởng lại mấy chuyện vừa xảy ra với tóc cầu mình, rồi mở iPod lên. Không thể cứ ngồi trước món kì quan công nghệ kia, nhìn hoặc đọc bất cứ thông tin điên loạn nào nữa. Tôi cần làm gì đó để tiêu hao nguồn năng lượng phụ trội đang làm tôi kiệt sức. Thật điên rồ, tôi bỗng muốn chạy thẳng đến Khách sạn Heathman và muốn được ân ái với cổ máy kiểm soát ấy. Thế nhưng, từ đây đến đó là năm dặm mà tôi không nghĩ là mình chạy nổi dặm, và giả dụ có thể chạy nổi năm dặm, thì tất nhiên đến đó, anh vẫn có thể từ chối tôi, khi đó mới gọi mai.

Kate đang tiến ra cửa, đến chỗ để xe. Đang dở túi hàng siêu thị trong xe ra thì Kate bắt gặp tôi. Ana Steele trong bộ đồ thể thao. Tôi vẫy tay và chạy luôn để khỏi bị thăm hỏi. Tôi cần thời gian thật sự một mình. Snow Patron đang tràn ngập tại tôi. Trong buổi chiều vãn vũ màu ngọc mắt mèo và xanh thắm màu biển, tôi bắt đầu chạy bộ.

TÔI BẮNG QUA CÔNG VIÊN. Mình đang làm gì đây? Mình muốn anh ấy nhưng còn những điều kiện của anh? Tôi không biết. Có lẽ tôi nên thương lượng với anh những gì tôi muốn. Nên đọc kỹ từng dòng bản hợp đồng lồ bịch ấy và cho anh biết những gì chấp nhận được, những gì không. Khảo sát cho bài thu hoạch giúp tôi biết rằng pháp luật không chấp nhận kiểu thỏa thuận này. Anh hẳn cũng biết điều đó. Tôi nghĩ rằng bản hợp đồng chỉ là thước đo mối quan hệ của chúng tôi. Nó cho anh biết tôi trông chờ gì ở anh và ngược lại, tôi biết anh trông đợi tôi điều gì – đó là tất cả những gì tôi biết. Tôi đã sẵn sàng cho những điều anh trông đợi chưa? Thậm chí tôi có khả năng đáp ứng anh không?

Tôi vẫn day dứt với một thắc mắc – Sao anh lại trở nên như vậy? Có phải vì anh bị lạm dụng ở độ tuổi thiếu niên? Tôi không biết nữa. Anh vẫn là một bí ẩn.

Tôi dừng lại bên một cây vân sam to, chống hai tay xuống gối, khó nhọc thở từng luồng khí vào phổi. Ô, cảm giác này thật dễ chịu, như được thanh tẩy. Tôi cảm thấy cất được gánh nặng khỏi mình. Đúng thế. Tôi cần phải nói cho anh biết những gì chấp nhận được và những gì không. Tôi cần phải email cho anh biết tôi nghĩ gì và rồi chúng tôi sẽ có thể thảo luận điều đó vào thứ Tư. Tôi hít một hơi đầy lồng ngực, hơi thở trong lành, rồi chạy bộ nhẹ nhàng về nhà.

Kate đang soạn quần áo vừa đi shopping về, điều duy nhất cô ấy có thể làm để chuẩn bị cho kỳ nghỉ ở Barbados. Chủ yếu là bikini và mấy chiếc khăn choàng cùng tông. Kate chắc chắn rất rạng rỡ trong đồng áo xống này nhưng cô nàng vẫn đòi thử hết chiếc này đến chiếc khác và bắt tôi ngồi xuống bình phẩm từng cái một. Có rất nhiều cách nói chỉ để diễn tả duy nhất một nội dung: “Cậu thật rạng rỡ, Kate”. Thân hình Kate thon thả mà vẫn bốc lửa đến phát thèm. Cô ấy không cố tình, tôi biết, nhưng tôi vẫn viện cớ còn nhiều thứ chưa đóng kiện, lê tấm thân ê ẩm và đầm đìa mồ hôi vào phòng. Có phải tôi không còn sức để cảm thấy tự ti về mình hơn nữa? Tôi xách món hàng công nghệ đỉnh cao và miễn phí ra bàn, viết email cho Christian

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Bị sốc bởi WSUV

Ngày: 23 tháng 5 2011 20:33

Đến: Christian Grey

Okay, với tôi thế là đủ.

Rất vui được biết anh.

Ana

Tôi nhún “gửi” rồi choàng tay ôm lấy mình, mỉm cười đắc chí. Anh ấy có thấy buồn cười không nhỉ? Á, chết rồi – chắc là không. Christian Grey nổi tiếng không ưa hài hước.

Dù tôi biết anh vẫn có chất hài hước, tôi từng thấy rồi. Có lẽ tôi đã đùa quá mức. Tôi đợi anh trả lời.

Tôi đợi... rồi đợi. Tôi liếc đồng hồ . Mười phút trôi qua.

Để làm mình thôi nghĩ đến bụng dưới đang cồn cào, tôi bắt đầu làm việc mà tôi đã bảo Kate làm – đóng gói đồ đạc. Bắt đầu, tôi gom hết sách cho vào thùng gỗ. Đến chín giờ, vẫn chưa có email trả lời. Hay là anh ấy đi đâu rồi. Tôi trề môi giận dữ rồi nhét tai nghe iPod vào tai, vừa lắng nghe Nnow Patron, vừa ngồi vào chiếc bàn nhỏ, đọc lại hợp đồng và ghi chú.

Tôi không biết tại sao mình lại ngược lên, có lẽ tôi bắt được một thoáng chuyển động nào đó bằng khoe mắt, không rõ nữa, nhưng khi ngẩng lên, tôi thấy anh đang đứng ngay lối vào phòng ngủ, nhìn tôi chăm chú. Anh mặc một chiếc quần dệt màu xám, sơ mi linen trắng, tay nhẹ xoay xoay chìa khóa xe. Tôi giật tai nghe ra khỏi tai rồi ngồi cứng đờ. Mẹ ơi!

“Chào buổi tối, Anastasia.”

Giọng anh lạnh tanh, vẻ mặt tuyệt đối thờ ơ và không thể đoán nổi. Khả năng nói biến đầu mắt. Kate chết tiệt cho anh ta vào đây mà không báo tôi. Bất ngờ, tôi nhận ra mình vẫn mặc bộ đồ thể thao, chưa tắm rửa gì, bắn thiu, còn anh thì lộng lẫy một cách thơm tho, chiếc quần ôm lấy hông, còn gì nữa, anh ở đây, ngay trong phòng ngủ tôi.

“Tôi thấy rằng cô vừa nhận được một hồi âm bằng email-người.” Anh nói tỉnh khô.

Tôi há hốc rồi ngậm lại lập tức, lần thứ hai. Anh ấy đang đùa với mình. Không bao giờ ở đây hay ở hành tinh nào tôi dám mơ anh rơi thứ gì xuống rồi lại nhặt lên.

“Tôi ngồi được chứ?” Anh hỏi, mắt hấp háy khô hài – tạ ơn trời đất, có lẽ anh ấy thấy chuyện này vui?

Tôi gật đầu. Khả năng nói chuyện vẫn tuyệt tằm tích. Christian Grey đang ngồi trên giường tôi.

“Tôi tự hỏi phòng riêng của cô trông thế nào.” Anh nói. Tôi nhìn quanh phòng mình, tìm đường thoát thân. Không – vẫn chỉ có từng đó cửa chính và cửa sổ. Phòng tôi khá đa năng nhưng ẩm cứng – đây đó kê vài món đồ nội thất bằng mây trắng và một chiếc giường đôi bằng sắt, cũng trắng, phủ tấm trải được kết lại bằng nhiều mảnh vải nhỏ – một sản phẩm của mẹ tôi lúc bà còn trong thời kỳ yêu thích các sản phẩm thủ công kiểu Mỹ. Tất cả theo tông xanh và kem.

“Quả là yên lành và thanh bình khi ở đây.” Anh nói.

Không phải lúc nào cũng thế đâu... chỉ khi không có anh thôi.

Cuối cùng, tiểu não sức nhớ ra nhiệm vụ của mình. Tôi thở được.

“Làm sao...?”

Anh mỉm cười.

“Tôi vẫn đang ở Heathman mà.”

Tôi biết chứ.

“Anh uống gì nhé?”

Phép lịch sự đã toàn thắng tất cả những điều lộn xộn tôi muốn nói.

“Không cần, Anastasia.”

Anh mỉm một nụ cười sáng lóa và đầy mưu mô, đầu hơi nghiêng sang một bên.

Chao ơi, mình thì lại muốn uống gì đó.

“Vậy là, rất vui được gặp tôi nhỉ.”

Gì chứ, anh ta trả đũa à? Tôi liếc xuống mấy ngón tay. Làm sao để độn thổ khỏi chỗ này? Nếu tôi nói với anh ấy rằng email đó chỉ là đùa thôi, tôi không nghĩ anh ấy thấy chuyện có gì hay ho.

“Em tưởng anh sẽ trả lời bằng email.” Giọng tôi thì thào, khốn khổ.

“Em cố ý cắn môi đấy à?” Anh lạnh lùng hỏi.

Tôi chớp mắt nhìn anh, há miệng, thả môi.

“Em không biết mình đang cắn môi.” Tôi đáp khẽ.

Tim tôi đập thình thịch. Tôi có thể cảm thấy một thứ hấp lực, cảm thấy một luồng điện giữa hai chúng tôi đang lóe lên, tĩnh điện tràn ngập không gian. Anh ấy ngồi gần quá, mắt anh ấy thăm màu khói xám, khuỷu tay anh buông thõng trên gối, chân hơi dẹt ra. Chồm tới phía trước, anh từ từ tháo dây buộc tóc của tôi, ngón tay anh chạm vào tóc tôi. Hơi thở tôi đập dồn và cả người tê dại. Tôi như bị thôi miên khi tay anh lại chạm vào đuôi tóc, kéo dây buộc tóc, nói lỏng sợi dây bằng những ngón tay dài và tài tình.

“Vậy là em đã quyết định tập thể dục.” Giọng mềm và du dương.

Những ngón tay anh luồn vào phần tóc phía sau tai tôi.

“Sao thế, Anastasia?”

Những ngón tay anh vờn về tai tôi, rất nhẹ, nhịp nhàng, chợt anh kéo tai tôi. Thật gợi tình.

“Em cần thời gian để suy nghĩ.” Tôi khẽ đáp.

“Nghĩ về điều gì, Anastasia?”

“Về anh.”

“Và em đã quyết định rất vui được gặp tôi? Ý em là vui lâng lâng như đọc Thánh kinh?”

Khỉ thật. Tôi đỏ mặt.

“Em không nghĩ có liên hệ gì giữa anh và Kinh Thánh.”

“Tôi từng đi học lớp giáo lý Chủ nhật đấy, Anastasia. Tôi học được rất nhiều điều ở đó.”

“Em không nhớ được học về kẹp núm vú trong Kinh Thánh. Có lẽ anh học một phiên bản lớp hiện đại nào đó.”

Môi anh cong lên dấu vết một nụ cười, tôi không thể ngăn mình thôi dỗi theo nét miệng ấy.

“Chà, tôi nghĩ tôi nên đến đây để em cho tôi biết được gặp tôi vui đến chừng nào.”

Trời ạ. Tôi nhìn chăm chăm theo nét môi anh đóng mở và ngón tay anh di chuyển từ tai sang cằm tôi.

“Em giải thích gì về điều đó, Steele?”

Mắt anh thiêu đốt tôi, ánh nhìn đầy thách thức. Bằng cách nào đó, tôi thật sự không biết bằng cách nào, trong chớp mắt, anh chuyển động và tôi thấy mình đang bị cơ thể anh ghim xuống giường, tay tôi duỗi dài trên đầu, tay anh tự do đỡ lấy mặt tôi, miệng anh đã tìm thấy miệng tôi.

Lưỡi anh trong miệng tôi, vừa đòi hỏi, vừa sở hữu. Tôi mê mẩn với cách anh đang làm. Tôi cảm nhận anh bằng chiều dài cơ thể mình. Anh ấy muốn tôi, điều này vừa kỳ lạ, vừa đắm đuối với tâm hồn tôi. Không phải Kate với bộ bikini nhỏ xíu, không phải ai trong mười lăm cô gái nọ, không phải mẹ Robinson. Tôi. Người đàn ông khô ngô này muốn tôi. Nữ thần nội tại trong tôi tỏa hào quang lộng lẫy như thể muốn thấp sáng cho cả Portland. Anh ngừng hôn tôi. Mở mắt, tôi thấy anh đang nhìn mình đắm đuối.

“Tin tôi chứ?” Anh thở.

Tôi gật, mắt mở to, tim nhảy loạn trong xương sườn, máu sôi lục bục trong cơ thể.

Anh cúi xuống, rút ra một chiếc cà vạt lụa xám từ túi quần... chiếc cà vạt màu xám bạc ấy đã để lại những vết hằn trên da tôi. Thật nhanh, anh ngồi trên tôi, chân xoạc hai bên, buộc hai cổ tay tôi lại nhưng lần này, anh chỉ trói bằng một đầu cà vạt, đầu còn lại buộc vào một nan sắt trong tấm chắn đầu giường. Anh kéo

nút thắt xem đã chắc chưa. Tôi sẽ chẳng đi đâu được. Tôi mệt lả, theo đúng nghĩa đen, trên giường của mình và bị kích thích quá độ. Anh trượt người ra khỏi tôi, ngồi bên mép giường, chiêm ngưỡng tôi, đôi mắt thăm lại nỗi ham muốn. Ánh nhìn của anh pha lẫn sự đắc thắng và trù mến.

“Thế này tốt rồi.” Anh nói và mỉm cười ranh mãnh.

Anh cúi xuống, bắt đầu cởi một ống quần tôi ra. Ồi không... không... chân tôi. Không. Tôi mới chạy bộ về. “Đừng.” Tôi phản đối, cổ vùng vẫy khỏi anh.

Anh dừng lại.

“Nếu em chống cự, tôi sẽ buộc luôn cả chân em lại. Còn nếu em gây tiếng động, Anastasia, tôi sẽ bịt miệng em. Giữ yên lặng đi. Katherine ở bên ngoài có thể nghe thấy đấy.” Bịt miệng tôi! Kate! Tôi nín khẽ.

Tháo cả giày và tất ra khỏi chân tôi xong, anh chậm chậm cởi nốt chiếc quần rộng. Ồi – Mình đang mặc quần lót gì hở trời? Anh đỡ tôi dậy, kéo tấm trải giường và chặn ra khỏi lưng tôi rồi đặt tôi trở lại giường, trên khăn trải giường.

“Giờ thì.” Anh chậm chậm quét lưỡi trên môi dưới. “Em đang cắn môi đấy, Anastasia. Em biết chuyện đó làm tôi cảm thấy thế nào mà.”

Anh đưa ngón trỏ dài lên miệng mình, đầy đe dọa.

Ồi không. Tôi gần như không thể chịu nổi chính mình nữa, nằm trơ trơ, nhìn anh cử động uyển chuyển xung quanh. Chậm chậm, thậm chí đầy vui thích, anh cởi giày, tất, quần, rồi cởi áo sơ mi qua đầu.

“Tôi nghĩ em đã nhìn thấy quá nhiều rồi.” Anh khẽ cười ranh mãnh.

Anh ngồi lên tôi, kéo áo tôi lên, tôi nghĩ anh sẽ cởi áo cho tôi nhưng thì ra, anh chỉ cuộn áo đến cổ tôi, rồi kéo qua đầu, che mắt tôi lại, để lộ phần miệng và mũi trước mặt anh. Áo quá dày, tôi không thể nhìn thấy gì qua áo mình.

“Mmm.” Anh thở khích động. “Chuyện này càng lúc càng hay. Tôi sẽ đi uống gì đó.”

Anh ngồi lên, hôn tôi, môi anh mơn trớn môi tôi rồi sức nặng của cơ thể anh biến mất. Tôi nghe tiếng cọt kẹt khe khẽ của cánh cửa phòng ngủ. Đi uống gì đó. Ở đâu? Ở đây á? Portland? Seattle? Tôi đồng tai lên nghe ngóng, rồi chỉ có thể ứ ở những chuỗi âm thanh trầm trầm. Tôi biết anh đang nói gì đó với Kate – ôi, trời... anh ấy gần như khỏa thân mà. Anh sẽ nói gì nhỉ? Tôi nghe thấy những âm thanh lờ mờ xa xa. Gì thế nhỉ? Anh quay lại, cửa lại cọt kẹt lần nữa, anh lê dép trên sàn phòng ngủ, có cả tiếng đá lách Citeh va vào thành ly thủy tinh theo chuyển động của anh. Anh uống gì thế? Anh đóng cửa, bước đến, lại cởi quần ra, buông xuống sàn. Giờ thì tôi biết anh hoàn toàn trần truồng. Anh lại ngồi lên tôi.

“Em khát không, Anastasia?” Anh hỏi, giọng trêu chọc.

“Có.” Tôi thở, miệng tôi bỗng dưng khô đắng.

Tôi nghe tiếng đá va lạnh canh vào ly, anh cúi xuống hôn tôi, cùng lúc đổ một thứ chất lỏng ngon lành, cay nồng từ miệng anh vào miệng tôi. Vang trắng. Chuyện này thật không tưởng tượng nổi, quá nóng bỏng, rượu cay và môi anh mát.

“Nữa nhé?” Anh thì thầm.

Tôi gật. Ngụm rượu có mùi vị của bao nhiêu địa đàng cộng lại vì từ miệng anh tuôn sang miệng tôi. Anh cúi xuống và tôi lại uống từ miệng anh... ôi, ôi.

“Đừng uống nhiều; chúng ta đều biết tử lượng của em có hạn, Anastasia.”

Không thể chối cãi. Tôi cười, anh lại quỳ xuống trút cho tôi một ngụm ngon lành nữa. Khi anh cúi xuống, nằm lên tôi, sự cương cứng của anh chạm vào hông tôi. Ồi, anh ấy muốn đến với tôi.

“Thế này có rất vui không?” Anh hỏi nhưng tôi nghe được cả sắc điệu giọng nói.

Tôi bồng chồn. Anh nhấc ly lần nữa rồi cúi xuống, hôn tôi, ấn một viên đá lạnh chút rượu vào miệng tôi. Anh chậm chậm và vui thích miết những chiếc hôn nồng nàn xuống cơ thể tôi, từ cổ họng xuống giữa ngực,

xuống bụng trên rồi bụng dưới. Anh nhả một viên đá ngay rốn, rốn tôi thành một vũng rượu mát, rồi lạnh dần. Nổ làm bùng cháy mọi xúc cảm dẫn xuống sâu vào bụng dưới. Chao ôi.

“Giờ thì em phải nằm yên.” Anh thì thào. “Nếu em cử động, Anastasia, em sẽ làm đổ rượu ra giường.”

Hông tôi bỗng dưng run rẩy.

“Không được, cô Steele, nếu cô làm đổ rượu, tôi sẽ phạt.”

Tôi rên rỉ và cổ đương cự lại niềm thôi thúc của hông, giữ chặt mình xuống. Ôi không... làm ơn.

Bằng một ngón tay, anh kéo trễ áo ngực tôi xuống, lần lượt từng bên, ngực tôi nẩy lên, lộ ra, căng mẩy. Cúi xuống, anh hôn rồi mân mê từng đầu vú bằng đôi môi mát và lạnh. Cơ thể chỉ muốn ưỡn căng ra, tôi phải tự chống cự lại chính mình.

“Thế này rất vui chứ?” Anh thở và thổi vào một bên núm vú.

Tôi lại nghe tiếng lách cách của đá, rồi tôi cảm nhận được đá ở núm vú bên phải trong khi anh tiếp tục ngậm núm vú kia. Tôi nấc lên, cổ kháng cự sự nổi thêm khát quặn quại của mình. Quả là cuộc tra tấn khổ sở và ngọt ngào.

“Nếu làm đổ rượu, tôi sẽ không để em đến.”

“Ôi... xin anh... Christian... Ngài... làm ơn.”

Anh khiến tôi ngây dại. Tôi nghe tiếng anh cười.

Đá trên rốn đang tan. Tôi càng nóng – nóng và quặn quại và ham muốn.

Mấy ngón tay mát lạnh của anh thông thả mân mê bụng dưới tôi. Da tôi siêu nhạy cảm, hông tự dưng run rẩy và chất lỏng đã ẩm lên ở rốn tôi đang tràn ra bụng. Christian lập tức liếm lấy bằng lưỡi, hôn tôi, cắn nhẹ nhẹ, mút lấy.

“Ồ em yêu, Anastasia, em đang cử động đấy. Làm gì với em bây giờ?”

Tôi hỏn hển thành tiếng. Tất cả các giác quan của tôi chỉ tập trung vào giọng nói và sự đụng chạm của anh. Ngón tay anh lần xuống quần lót.

Tôi nấc lên, cơ thể ưỡn lên đáp lại ngón tay lão luyện của anh. Anh buông tay ra, kéo áo qua khỏi đầu cho tôi thấy anh. Tôi nhấp nháy bởi ánh sáng nhẹ nhẹ của chiếc đèn góc. Tôi đang gắng kiềm chế được chạm vào anh.

“Em muốn chạm vào anh.” Tôi thở.

“Tôi biết.” Anh nói.

Anh cúi xuống hôn tôi, ngón tay vẫn chuyển động nhịp nhàng trong tôi, ngón cái day tròn rồi ấn. Tay còn lại, anh luồn vào tóc, giữ đầu tôi đúng vị trí. Lưỡi anh cũng hoạt động đúng như những ngón tay, đòi hỏi. Chân tôi bắt đầu căng cứng khi tôi hưởng ứng tay anh. Anh lơ tay, tôi như rơi xuống từ bờ vực. Anh lại lơ tay lần nữa rồi lần nữa. Thật đáng nản... Ôi, làm ơn mà, Christian, tôi gào lên trong đầu.

“Đây là hình phạt cho em, quá gần và rồi quá xa. Thế này có rất vui không?” Anh thổi vào tai tôi.

Tôi oằn người, mặt lả, cổ kiềm chế. Tôi bất lực, hoang mang trong cuộc tra tấn đầy dục tính này.

“Xin anh mà.” Tôi nài nỉ, và anh, cuối cùng, cũng thấy thương xót tôi.

“Đến với em thế nào đây, Anastasia?”

ôi... cơ thể tôi bắt đầu quặn quại. Anh lại yên lặng.

“Làm ơn mà.”

“Em muốn gì, Anastasia?”

“Anh... ngay ngay bây giờ.” Tôi rú lên.

“Làm gì đây? Tôi vẫn chưa có lựa-chọn cuối cùng.” Anh thì thầm thở lên môi tôi.

Anh với tay sang chiếc bàn góc giường, rút ra túi giấy nhôm. Anh quỳ lên giữa hai chân tôi và thật chậm rãi, anh kéo quần lót tôi xuống, mắt nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời. Anh mang bao cao su vào. Tôi nhìn theo mê man, thôi miên.

“Thế này rất vui phải không?” Anh vừa nói, vừa chỉ vào mình.

“Em chỉ đùa thôi mà.” Tôi lẩm bẩm. Làm ơn vào với em đi, Christian.

Anh nhướn mày, dùng tay kéo lên kéo xuống theo chiều dài, tự kích thích chính mình.

“Chỉ đùa thôi à?” Giọng anh mềm mọng một cách nguy hiểm.

“Phải. Xin anh, Christian.” Tôi khẩn khoản.

“Em cười đấy à?”

“Không.” Tôi nắc lên.

Tôi là một quả bóng tràn căng khao khát nhục cảm. Anh nhìn xuống tôi một lúc, ước lượng ham muốn của tôi rồi bắt thần ôm chặt lấy, nhấc tôi lên. Tôi kinh ngạc quá đỗi, tay tôi bị trói, tôi phải tựa trên khuỷu tay để đỡ lấy mình. Anh nhấc bổng cả hai gối tôi lên khỏi giường, hông tôi lơ lửng trong không khí rồi phát mạnh vào hông tôi. Trước khi tôi kịp phản ứng gì, anh lao vào tôi. Tôi rú lên – từ chỗ anh vừa đét và từ sự xâm nhập bất ngờ, tôi không ngừng đến, lần nữa rồi lần nữa, vỡ tan tác ra ngàn mảnh khi anh vẫn tiếp tục xấn dập dồn vào tôi. Anh không dừng. Tôi rã rời. Tôi không thể đón nhận.. còn anh vẫn không ngừng dập nữa, nữa, nữa... thế là tôi lại lên đỉnh thêm lần nữa.. không phải thế đâu... không...

“Đến đi, Anastasia, lần nữa.” Anh rít qua hàm răng nghiền chặt.

Không tin nổi, cơ thể tôi đáp lại, căng cứng quanh anh và tôi lên một cơn cực khoái nữa, rú gọi tên anh. Tôi bùng nổ tan tác thành từng mảnh vụn, Christian đã lặng lẽ trút hết, nằm bất động. Anh gục lên tôi, thở dốc.

“Chuyện này rất vui chứ?” Anh hỏi qua hàm răng rít lại.

Trời ơi.

Tôi nằm thở hổn hển và mệt lả trên giường, mắt nhắm nghiền trong khi anh từ từ rút khỏi tôi. Anh ngồi dậy ngay, mặc quần áo vào. Mặc xong, anh trở lại giường, tháo dây trói cho tôi, cởi áo thun ra khỏi người tôi. Tôi cử động mấy ngón tay rồi xoay bóp cổ tay, mỉm cười thấy dấu hằn của chiếc cà vạt trên cổ tay. Khi anh đắp tấm phủ và chần lên người, tôi chỉ mặc độc áo ngực. Tôi ngược nhìn anh đang vô cùng rạng rỡ, anh nhếch mép với tôi.

“Chuyện này thật sự rất vui.” Tôi rụt rè nói nhỏ.

“Lại là từ đó.”

“Anh không thích từ ấy sao?”

“Không. Không đúng với tôi chút nào.”

Ừ – em không biết... dường như nó gây một hiệu quả rất lớn với anh mà.”

“Hiệu quả rất lớn ấy chính là tôi đây, đúng không nào? Cô đang muốn làm tổn thương cái tôi của tôi nữa sao, cô Steele?”

“Em không thấy cái tôi của anh gặp vấn đề gì cả.”

Ngay cả khi nói thế, tôi cũng không tin vào lời mình – có gì đó lơ mờ xẹt ngang tâm trí, một suy nghĩ sực đến nhưng đã mất hút trước khi tôi kịp bắt lấy.

“Em nghĩ gì?”

Giọng anh dịu dàng. Anh đang nằm kê bên tôi, quần áo chỉnh tề, nửa người trên tựa trên khuỷu tay còn tôi chỉ mặc áo ngực.

“Sao anh không thích người khác chạm vào mình?”

“Chỉ đơn giản là không thích thôi.” Anh rướn người sang đặt lên trán tôi một nụ hôn. “Vây email ban nãy chỉ là trò đùa của em thôi.”

Tôi mỉm cười đầy vẻ ân hận, rụt vai.

“Hiểu rồi. Vây em vẫn còn xem xét lời đề nghị của tôi chứ?” “Lời đề nghị khiêm nhã của anh... vâng, vẫn đang. Nhưng em có vài điều băn khoăn.”

Anh cười rộng, nhìn tôi như trút được gánh nặng.

“Tôi sẽ rất thất vọng nếu em không có băn khoăn gì.” “Em định sẽ gửi mail cho anh những điều em nghĩ nhưng rồi anh đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của em.” “Cuộc giao hợp cắt ngang chứ.”

“Vâng, em biết đâu đó trong anh vẫn có mầm hài hước mà.” Tôi mỉm cười.

“Chỉ với những chuyện nhất định nào đó thôi, Anastasia. Ban nãy tôi đã nghĩ vậy là em từ chối mà không cần phải bàn bạc gì thêm.” Giọng anh trầm xuống.

“Em vẫn chưa biết nữa, em chưa quyết định mà. Khi đó, liệu anh có đuổi theo tóm cổ em không?”

Anh nhướn mày.

“Em vẫn đang xem xét hợp đồng mà. Tôi không biết nữa, Anastasia. Tôi chưa tóm cổ ai bao giờ.”

Ồ.. có nên ngạc nhiên về điều này không nhỉ? Tôi biết I|uá ít về hoàn cảnh... Tôi không biết nữa.

“Thế đã có ai tóm cổ anh chưa?” Tôi hỏi nhỏ.

“Có”

“Quý bà Robinson à?”

“Quý bà Robinson?”

Anh cười phá ra, nhìn anh thật tươi trẻ và hồn nhiên, đầu ngả ra sau, cười giòn giã.

Tiếng cười anh lan sang tôi, khiến tôi cũng bật cười đáp lại.

“Tôi sẽ kể với bà ấy em nói như thế; bà ấy sẽ thích lắm đấy.”

“Anh vẫn thường nói chuyện với bà ấy à?”

Nỗi bất ngờ vọt ra khỏi miệng tôi.

“Ừ.” Anh trả lời nghiêm túc.

Ồ... và bất thần phần nào đó trong tôi bỗng lỏng lên nỗi ghen hờn – tôi bối rối với những cảm xúc sâu thẳm trong lòng.

“Em hiểu rồi.” Tôi hần học. “vẫn có ai đó để chia sẻ về cuộc sống bí mật của anh nhưng em thì không được phép.”

Anh cau mặt.

“Tôi không nghĩ vấn đề theo chiều hướng đó. Bà Kobinson là một phần cuộc sống của tôi. Tôi đã nói với em rồi, chúng tôi là bạn tốt. Nếu em muốn, tôi có thể giới thiệu em với một trong những Người Phục Tùng trước đây nhé. Em có thể tâm sự với cô ấy.”

Gì cơ? Anh đang cố tình làm tôi sưng sốt hay sao?

“Anh chỉ nói đùa thôi phải không?”

“Không hề, Anastasia.” Anh lắc đầu bối rối.

“Không cần, em tự lo việc của mình, cảm ơn nhiều.” Tôi cúi, kéo chăn lên tận cằm.

Anh nhìn tôi chăm chú, cả một biển ngạc nhiên.

“Anastasia, tôi...” Anh không tìm ra từ. Lần đầu tiên, tôi đoán thế. “Tôi không có ý xúc phạm em.”

“Không có gì xúc phạm cả. Em chỉ hoảng sợ thôi.”

“Hoảng sợ?”

“Em không muốn nói chuyện với một trong những cô bồ cũ... nô tỳ... Người Phục Tùng... hay bất cứ cái tên gì mà anh gọi.”

“Anastasia Steele – em ghen à?”

Tôi đỏ mặt, ngượng chín người.

“Sắp tới anh còn ở đây chứ?”

“Tôi có một cái hẹn ăn sáng ngày mai, ở Heathman. Còn chuyện của mình, chẳng phải tôi đã nói, tôi chưa từng ngủ với bạn gái, nô tỳ, Người Phục Tùng hay bất kỳ ai đó sao. Trừ thứ Sáu và thứ Bảy. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Tôi nghe được sự quyết liệt trong giọng nói nhỏ mà rành rọt của anh. Tôi mím môi.

“Em mệt rồi.”

“Em đuổi tôi đấy à?”

Anh nhướn mày thích thú lẫn một chút lo ngại.

“Vâng.”

“Chà, lại một cái đầu tiên nữa.” Mắt anh thăm dò. “Vậy lúc này em không muốn bàn bạc gì sao? Về hợp đồng.”

“Không.” Tôi giận dỗi đáp.

“Chúa ơi, tôi muốn cho em một trận đòn. Em sẽ thấy đỡ hơn nhiều và cả tôi cũng thế.”

“Anh không được nói thế... Em đã ký vào giấy tờ gì đâu.” “Ai cũng có quyền mơ mộng, Anastasia.” Anh nhੌm lên, nâng cằm tôi. “Thứ Tư nhé?” Anh nói, hôn nhẹ lên môi tôi. “Thứ Tư.” Tôi đáp. “Để em tiễn anh. Đợi em một chút.” Tôi ngồi dậy, quơ lấy chiếc áo thun, buộc anh nhích sang một bên tránh lối. Anh miễn cưỡng rời khỏi giường.

“Đưa em cái quần đàng kia”

Anh nhặt quần dưới sàn, đưa tôi.

“Tuân lệnh, quý bà.”

Anh cố kiềm không thành công một nụ cười. Tôi nheo mắt nhìn anh không nén được những hơi thở gấp. Tóc tôi rối bù và tôi biết sẽ phải nói chuyện với Katherine Kavanagh tomorrow sau khi anh đi. Chộp lấy dây buộc tóc, tôi đi ra cửa, hé cửa canh chừng Kate. Cô ấy không có trong phòng khách. Tôi nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện điện thoại trong phòng Kate vọng ra. Christian theo sau tôi. Chỉ một đoạn ngắn từ phòng ra ngủ ra cửa chính, suy nghĩ và cảm xúc của tôi cứ thay nhau le lói rồi tràn trề. Tôi không còn câu với anh chút nào mà bỗng lại thấy một nỗi e thẹn không chịu đựng nổi. Tôi không muốn anh đi. Lần đầu tiên, tôi ước gì anh bình thường – muốn có một mối quan hệ bình thường mà không cần đến bản ghi nhớ mười trang, roi hay những chốt khóa an toàn trên trần phòng giải trí.

Tôi mở cửa cho anh, ngậm ngùi nhìn tay mình. Lần đầu tôi quan hệ với ai đó trong nhà mình và khi đã làm xong chuyện đó, tôi thấy tuyệt đỉnh cực kỳ. Thế nhưng bây giờ, tôi lại thấy mình chỉ chứa đựng duy nhất một thứ trong những mạch máu rỗng rang chỉ ngập tràn niềm đam mê anh. Tiềm Thức lắc đầu. Cậu từng muốn chạy đến Heathman để ân ái cơ mà – giờ cậu còn được chuyển phát nhanh nữa cơ đấy. Cô ả vòng tay trước ngực, chân nhịp nhịp, mặt hếch lên kiểu vậy-còn-muốn-gì-nữa. Christian dừng lại trên lối ra, nâng cằm tôi lên, buộc tôi phải nhìn vào mắt anh. Đôi mày anh cau lại.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi dịu dàng, ngón cái mơn trớn môi dưới của tôi.

“Vâng.” Tôi đáp dù thật lòng không chắc lắm.

Tôi cảm thấy cán cân đã bắt đầu lệch. Tôi biết nếu cùng anh hưởng ứng việc này, tôi sẽ bị thương tổn. Anh không muốn, không thích hay không sẵn lòng đến với tôi nữa...mà tôi vẫn muốn nhiều hơn. Muốn rất nhiều. Con ghen mới vài giây trước cho tôi biết rằng lòng tôi dành cho anh sâu nặng hơn rất nhiều những gì tôi thú nhận.

“Thứ Tư nhé.” Anh xác nhận, cúi xuống hôn nhẹ.

Có gì đó đã thay đổi khi anh hôn tôi; môi anh chạm vào môi tôi nhanh chóng hơn, tay anh đưa lên cầm rồi trườn lên áp vào một bên đầu, tay còn lại giữ phía bên kia. Hơi thở anh dồn dập. Anh ấn nụ hôn sâu hơn, tựa vào tôi. Tôi đặt bàn tay lên giữ cánh tay anh. Tôi muốn luồn tay vào tóc anh nhưng cố kiềm lòng, tôi biết anh không thích. Anh cụng trán anh lên trán tôi, mắt nhắm nghiền, giọng khản khản.

“Anastasia.” Anh thì thầm. “Em đang làm gì tôi thế này?” “Em cũng muốn hỏi anh y như thế.” Tôi thì thầm lại.

Hít một hơi thật sâu, anh hôn lên trán tôi rồi quay đi. Anh vừa bước về phía chiếc xe, tay vừa chải tóc. Khi xoay người lại để mở cửa xe, anh mỉm một nụ cười khiến tôi muốn tắt thở. Tôi yếu ớt đáp lại nụ cười anh, hoàn toàn bị anh làm cho lóa mắt. Điều đó lại càng khiến tôi nhớ đến lý do Icarus lao về phía mặt trời. Tôi đóng cửa lại sau khi

Anh đã ngồi hẳn vào trong xe. Lòng ngập tràn nhu cầu cần khóc nỗi u sầu và cô đơn cứ bám lấy, xiết chặt trái tim tôi. Tôi quay trở lại phòng ngủ, tôi sập cửa lại, tựa lưng vào cửa, cố điều hòa cảm giác của mình. Nhưng không thể. Trượt dần xuống đất, tôi lấy tay ôm đầu, nước mắt rơi lã chã.

Kate gõ cửa nhẹ nhàng.

“Ana?” Cô ấy gọi khẽ.

Tôi mở cửa. Cô ấy nhìn tôi một thoáng rồi choàng tay qua ôm tôi.

“Chuyện gì thế? Con quái vật đẹp mã ấy đã làm gì?”

“Ôi Kate, không có gì đâu.”

Cô ấy kéo tôi lại bên giường, ngồi xuống.

“Nhìn xem, cậu có kiểu đầu sau cuộc quan hệ khủng khiếp.” Thay vì gặm nhấm nỗi buồn, tôi phá ra cười.

“Quan hệ tốt đẹp, không khủng khiếp chút nào.”

Kate mỉm cười.

“Tốt hơn rồi đấy. Sao cậu lại khóc? Có bao giờ cậu khóc đâu.”

Cô ấy với lấy chiếc lược ở trên bàn, ngồi sau tôi, bắt đầu từ từ chải những lọn tóc rối.

“Tớ không biết mối quan hệ này rồi sẽ đi về đâu.”

Tôi nhìn xuống ngón tay mình.

“Tớ tưởng cậu nói sẽ gặp nhau vào thứ Tư.”

“Ừ. Đó là dự tính cũ.”

“Vậy đó, vậy rồi sao hôm nay anh ta lại đến?”

“Tớ gửi cho anh ấy một email.”

“Bảo anh ta đến à?”

Không, nói rằng tớ không muốn gặp nữa.”

“Thế là anh ta phóng thẳng đến? Ana, thiên tài.”

“Thật ra tớ chỉ đùa thôi.”

“Hả? Cậu làm tớ bối rối.”

Tôi kiên nhẫn giải thích về bức thư, cố không tiết lộ chi tiết nào quan trọng.

“Thế là cậu nghĩ anh ta sẽ trả lời bằng email.”

“Ừ.”

“Nhưng cuối cùng anh ta lại dùng một phát đến luôn.”

“Ừ.”

“Tớ nói nhé, anh ta chết một cậu rồi.”

Tôi nhăn mặt. Christian chết một tôi? Anh ta chỉ đang đi tìm một món đồ chơi mới – một món nào thật tiện lợi, một món có thể đưa lên giường được lại không tiết lộ gì với ai. Nỗi buồn thất tim tôi lại. Đó là sự thật.

“Anh ấy chỉ đến để giao cầu, thế thôi.”

“Ai lại nói những chuyện lăng mạn bằng cái giọng đó?” Cô ấy khẽ hốt hoảng.

Tôi làm Kate giật mình. Tôi không biết mình có khả năng đó. Tôi rụt cổ về hồi lỗi.

“Anh ấy xem chuyện yêu đương như vũ khí.”

“Làm chuyện yêu đương để bắt cậu khuất phục à?” Cô ấy lắc đầu ngờ hoặc.

Tôi chớp nhanh mắt, ngược ngịu cảm thấy màu đỏ đang lan từ từ trên mặt mình. Ôi... đúng là Katherine Kavanagh, nhà báo đoạt Pulitzer.

“Ana, tớ không hiểu, cậu vừa để anh ta ân ái với cậu đấy à?”

“Không, Kate, bọn tớ không ân ái – chúng tớ giao cầu – thuật ngữ của Christian đấy. Anh ấy không làm những gì có vẻ âu yếm.”

“Tớ biết, anh chàng này có gì là lạ. Anh ta có vấn đề gì đó với sự tận tụy.”

Tôi gật, như thể đồng ý lắm. Trong thâm tâm, tôi đau đớn muốn chết đi sống lại. Kate ơi... ước gì tớ có thể kể hết với cậu về người đàn ông xa lạ, u sầu và bệnh hoạn này, rồi cậu có thể giúp tớ quên anh ta đi. Giúp tớ đừng biến thành con ngốc.

“Tớ đoán có gì đó thái quá.” Tôi nói.

Câu nói của năm.

Không muốn nói về Christian nữa, tôi lái câu chuyện sang Elliot. Thái độ của Kate biến đổi lập tức khi nghe đến cái tên ấy. Cô ấy rạng rỡ kể.

“Chủ nhật anh ấy sẽ đến sớm giúp tụi mình vận chuyển đồ đạc.”

Cô ấy ôm lấy chiếc lược và tôi suýt ngất đi vì ghen tị. Kate đã tìm được một người đàn ông bình thường cho riêng mình và nhìn cô ấy hạnh phúc làm sao.

Tôi xoay người lại ôm Kate.

“Chết, tớ quên. Dương cậu gọi khi cậu đang... ơ, bạn. Bác Bob bị thương thế nào đấy nên mẹ cậu và bác ấy không thể dự lễ tốt nghiệp. Nhưng ba cậu sẽ đến vào thứ Năm. Bác bảo cậu gọi lại.”

Cô ấy vẫn cười nhưng khóe mắt lấp lánh một nỗi quan tâm.

Kate đi rồi, tôi ngồi và đọc lại hợp đồng, ghi chú thêm những gì khi này chưa kịp làm. Khi hoàn tất, tôi mở máy, chuẩn bị viết mail.

Trong hộp thư đã có sẵn một email của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Tối nay

Ngày: 23 tháng 5 2011 23:16 Đến: Anastasia steele

Cô steele,

Tôi mong nhận được các nhận xét của cô về bản hợp đồng.

Cho đến lúc đó, ngủ ngon, bé yêu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia steele Chủ đề : Các phát sinh Ngày: 24 tháng 5 2011 00:02 Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey

Đây là danh sách những vấn đề phát sinh. Tôi rất mong được thảo luận những vấn đề này với ngài đầy đủ hơn vào thứ Tư.

Các con số ghi theo điều khoản hợp đồng:

1.1 Không biết vì sao chỉ ghi có lợi ích của tôi – chẳng hạn, để khám phá năng lực và giới hạn tình dục của tôi. Tôi chắc chắn mình không cần đến một hợp đồng mười trang cho điều đó. Chắc chắn nó còn phục vụ cho lợi ích của ngài nữa.

1.3 Như ngài đã nói, chúng ta chỉ có một bạn tình thôi. Tôi không hút chích, chưa từng truyền máu. Tôi có lẽ là bạn tình an toàn. Còn ngài?

2.2 Tôi có thể chấm dứt bất cứ lúc nào nếu thấy ngài đã vượt qua giới hạn cho phép – Được, tôi thích thế!

2.3 Tuân phục ngài trong mọi việc? Chấp thuận không chần chừ các biện pháp kỷ luật của ngài? Chúng ta cần bàn về điều này.

3.2 Một tháng thử trước đã . Không phải ba .

3.1 Tôi không thể có mặt vào mỗi cuối tuần được . Tôi còn có cuộc sống của mình, hoặc sẽ có. Có lẽ chỉ nên ba trong bốn tuần thôi.

6.2 Sử dụng cơ thể tôi theo cách quan hệ tình dục nào ngài thấy phù hợp hoặc những cách khác.

6.5 Toàn bộ nội dung hình phạt ở điều này. Tôi không chắc mình muốn bị đánh, quật hay các nhục hình. Tôi chắc chắn điều này đã vi phạm các điều từ 1.1 – 1.4. Cũng vậy, “vì bất cứ lý do gì”. Điều đó chỉ có nghĩa là – ngài muốn nói với tôi, ngài là kẻ ác tâm.

6.9 Không bao giờ ngài có cơ hội cho người khác vay mượn tôi. Nhưng tôi hài lòng vì thấy mọi việc trắng đen rõ ràng.

6.13 Các quy định. Ghi chú kỹ hơn ở phần dưới .

6.18 Biện pháp kỷ luật – vui lòng xem lại điều 6.5 trên kia.

6.19 Tôi không được nhìn mặt ngài ư? Vì sao?

6.21 Tại sao tôi không được chạm vào ngài?

Các quy định:

Ngủ – Tôi đồng ý sáu tiếng.

Thực phẩm – Tôi không ăn những thứ được kê trong danh sách đâu. Bỏ qua danh sách thực phẩm hoặc bỏ qua tôi – giao dịch bất thành.

Trang phục – Tôi chỉ mặc trang phục ngài chọn khi nào ở chỗ ngài . Đồng ý?

Thể dục – Chúng ta đã thỏa thuận là ba tiếng rồi, ở đây vẫn ghi là bốn.

Ngài vui lòng ấn định thời gian cụ thể cho cuộc gặp vào thứ Tư. Tôi phải làm việc đến năm giờ chiều.

Ngủ ngon.

Ana

Từ: Christian Grey Chủ đề : Các phát sinh Ngày: 24 tháng 5 2011 00:07 Đến: Anastasia steele

Cô steele

Quả là một danh sách dài . Sao cô vẫn còn thức?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Chong đèn đêm

Ngày: 24 tháng 5 2011 00:10

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Nếu ngài nhớ kỹ lại, tôi đang ghi chú danh sách này thì bỗng bị quấy rối, bị lôi lên giường bởi một cỗ máy kiểm soát chốt đi ngang qua.

Ngủ ngon.

Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Thôi chong đèn đêm đi

Ngày: 24 tháng 5 2011 00:12

Đến: Anastasia steele

VÀO GIƯỜNG NGAY, ANASTASIA.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Hứ... tay tư bản to mồm! Tôi tắt máy. Làm thế nào anh ta vẫn cứ làm tôi hoảng sợ khi ở cách đây đến sáu dặm? Tôi lắc đầu. Trái tim vẫn nặng trĩu, tôi trèo lên giường, lập tức rơi vào một giấc ngủ sâu và bất an.

14. Chương 13

Chương 13

Hôm sau, đi làm về, tôi gọi ẹ. Hôm nay Clayton tương đối yên tĩnh, cho tôi nhiều thời gian để suy nghĩ. Tôi lo lắng, căng thẳng về cuộc thương lượng với quý ngài Cổ máy Kiểm soát vào ngày mai, tận đáy lòng, tôi cũng lo rằng có lẽ mình yêu sách quá nhiều từ hợp đồng này. Có lẽ anh sẽ chấm dứt hợp đồng luôn.

Mẹ chủ động xin lỗi trước, than rằng rất khổ tâm không thể dự lễ tốt nghiệp của tôi. Dượng Bob bị xoắn dây chằng, phải đi khắp khiêng. Thật ra mà nói, cả dượng và tôi đều thuộc loại hay được các rủi ro chiếu cố. Dượng tưởng đã hồi phục hoàn toàn nhưng hóa ra hồi phục rất chậm vậy là mẹ phải trông chừng dượng và cái chân đau.

“Ana, con yêu, mẹ rất tiếc” Mẹ than thở trong điện thoại.

“Mẹ, không sao đâu. Có đường Ray rồi.”

“Ana, nghe như con đang có gì lo lắng – có chuyện gì thể, con yêu?”

“Có chút chuyện, mẹ ạ.”

Ồi, nếu chỉ để mình mẹ biết. Rằng tôi đang gặp gỡ một gã giàu có truy lạc và rằng gã muốn tôi đáp ứng một kiểu quan hệ tình dục bệnh hoạn không còn gì để bàn.

“Con đang gặp gỡ ai à?”

“Không, mẹ ạ.”

“Không thể nói về những điều đó lúc này được.”

“Nào, con gái, thứ Năm mẹ sẽ nhớ con cả ngày. Mẹ yêu con... con biết chứ, con gái?”

Tôi nhắm mắt. Những lời dịu ngọt của mẹ làm lòng tôi ấm lại.

“Con cũng yêu mẹ. Chào đường Bob giúp con nhé, chúc đường mau bình phục.”

“Mẹ sẽ nói, con yêu. Tạm biệt.”

“Chào mẹ.”

Tôi ôm điện thoại đi lòng vòng trong phòng ngủ. Rảnh rồi, tôi mở máy và chạy chương trình email. Một email của Christian, gửi vào khuya hôm qua hoặc sáng nay, rất sớm, tôi đoán. Nhịp tim tôi tăng vọt, tôi nghe được bằng tai mình máu đang bơm ầm ầm. Thánh thần ơi... nếu anh nói không – tức là hủy cả bữa tối. Ý nghĩ đó thật đau xót. Tôi xua nó đi thật nhanh rồi hấp tấp mở mail.

Từ: Christian Grey Chủ đề: Các phát sinh của cô Ngày: 24 tháng 5 2011 01:27

Đến: Anastasia steele

Cô steele mến

Dưới đây là những nhận định của tôi về các phát sinh cô đã nêu, tôi thấy cần lưu ý cô về định nghĩa của từ phục tùng. Biết phục tùng – tính từ

1. có xu hướng hay sẵn sàng nhượng bộ; tuân phục một cách không chần chừ hoặc khiêm cung; những gia nhân đầy phục tùng.
2. nổi bật với hoặc tỏ rõ sự nhượng bộ: một câu trả lời đầy phục tùng.

Nguồn: 1580-90; biết + phục tùng

Từ đồng nghĩa: thuận phục, dễ bảo, thuần tính

Từ trái nghĩa: khó bảo, cứng đầu

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cảm giác đầu tiên của tôi là nhẹ nhõm. Ít ra anh cũng sẵn lòng thảo luận về các vấn đề này và vẫn còn muốn gặp vào ngày mai. Suy nghĩ một lúc, tôi trả lời.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Các phát sinh của tôi Thế còn của ngài? Ngày: 24 tháng 5 2011 18:29 Đến: Christian Grey

Thưa ngài

Xin nhớ thời điểm gốc của nguồn trích dẫn là năm 1580-90, tôi trân trọng nhắc ngài rằng thời điểm hiện tại là năm 2011. Từ đó đến nay là một khoảng thời gian rất dài rồi .

Tôi cũng mạo muội đưa ra một định nghĩa để ngài xem xét chuẩn bị cho cuộc gặp của chúng ta:

Sự thỏa hiệp – danh từ

1. sự hòa giải giữa những cái khác biệt bằng cách nhân nhượng lẫn nhau; sự đồng nhất có được nhờ điều chỉnh các chỉ trích, các quan điểm mang tính xung đột hay công kích v.v. bằng cách điều chỉnh các yêu sách của các phía.

2 . kết quả của cuộc hòa giải .

3 . cái trung dung giữa những điều khác biệt: Kiến trúc cụm nhà này có sự thỏa hiệp giữa nhà trệt và nhà đa tầng.

4 . sự đương đầu, đặc biệt là có tính xả thân; dấn thân vào nguy hiểm, sự ngờ vực v.v. : một thỏa hiệp với tính chính trực của ai .

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Thế còn các phát sinh của tôi?

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:32 Đến: Anastasia steele

Quan điểm vững vàng, tốt lắm, vẫn như mọi khi, cô steele. Tôi sẽ đón cô tại nhà lúc 7 : 00 ngày mai

Từ: Anastasia steele

Chủ đề: 2011 – Phụ nữ có thể lái xe

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:40

Đến: Christian Grey

Thưa ngài

Tôi có xe. Tôi có thể tự lái

Tôi rất mong được gặp ngài ở đâu đó.

Cụ thể chúng ta sẽ gặp ở đâu?

Tại khách sạn ngài ở, lúc 7:00?

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Phụ nữ trẻ cứng đầu

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:43

Đến: Anastasia steele

Cô steele

Tôi muốn lưu ý email của tôi ngày 24 tháng 5, 2011, gửi lúc 1:27 và định nghĩa từ được ghi trong đó. Có bao giờ cô nghĩ rằng cô sẽ làm điều cô được bảo không?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Đàn ông khó bảo

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:49 Đến: Christian Grey

Ngài Grey

Tôi muốn lái xe

Vui lòng.

Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Phụ nữ trẻ cứng đầu

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:53

Đến: Anastasia steele

Tốt.

Khách sạn tôi ở, lúc 7:00.

Tôi sẽ tiếp cô tại Marble Bar.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Thậm chí trong email anh ta cũng cộc cằn. Không lẽ anh không hiểu rằng biết đâu tôi muốn thoát thân bằng mọi cách? Chiếc Beetle của tôi tất nhiên không đi nhanh... nhưng còn hơn không – tôi cần có phương tiện gì để thoát thân chứ.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề: Đàn ông không quá khó bảo

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:55

Đến: Christian Grey

Cảm ơn.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Phát cáu với phụ nữ

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:59

Đến: Anastasia steele

Rất hân hạnh.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi gọi cho dựng Ray, giờ này hẳn dựng đang xem đội Sounders đấu ở Salt Lake City, nên có lẽ cuộc thăm hỏi của hai cha con sẽ ngắn ngủi thôi. Ông sẽ lái xe đến đây vào thứ Năm để dự lễ tốt nghiệp. Sau đó ông muốn dẫn tôi đi ăn. Lòng tôi tràn ứ mong muốn được nói chuyện với ba nhưng có gì đó cứ chẹn ngang cổ. Ông là sự vững chãi của tôi, đối lập với tính khí lãng mạn thất thường của mẹ.

Giữa chúng tôi có một mối dây liên kết đặc biệt. Dù ông chỉ là cha dựng, ông luôn đối đãi với tôi như con ruột, tôi không thể đợi thêm để gặp ông. Đến thứ Năm là quá lâu. Lòng quả cảm thâm lặng của ông là những gì tôi cần lúc này, là thứ tôi thiếu. Có lẽ tôi phải điều chỉnh khí chất Ray trong mình cho cuộc gặp ngày mai.

Kate và tôi tập trung đóng thùng và chia nhau mấy chai vang đỏ rẻ tiền. Cuối cùng, khi đã trèo lên giường, các thử trong phòng đã vào kiện gần hết, tôi thấy bình tĩnh hơn. Việc phải đóng thùng tất cả mọi thứ đã giúp tôi xao nhãng và mệt lả. Tôi muốn phần còn lại của đêm thật bình an. Tôi chuôi vào giường và thiếp đi nhanh chóng.

PAUL TRỞ LẠI PRINCETON trước khi chuyển đến New York, thực tập ở công ty tài chính. Cậu leo đèo theo tôi cả ngày trong cửa hàng để xin một cái hẹn. Thật phiền hà.

“Paul à, lần thứ một trăm, tối nay tớ có hẹn mà.”

“Không, không đâu, cậu chỉ nói thế để tránh tớ. Lúc nào cậu cũng tránh tớ.”

Đúng thế... vậy là cậu biết cậu đã nhận được câu trả lời rồi còn gì.

“Paul, tớ không bao giờ nghĩ hẹn hò với em trai của chủ là ý hay.”

“Thứ Sáu này cậu kết thúc công việc ở đây rồi còn gì. Mai cậu đâu còn đi làm nữa.”

“Rồi tớ sẽ chuyển đến Seatle vào thứ Bảy còn cậu thì cũng đến New York. Dù có cố thì chúng mình cũng không thể vượt từng đó đoạn đường để gặp nhau. Hơn nữa, tớ thật sự có cuộc hẹn tối nay.”

“Với José?”

“Thế thì với ai?”

“Paul...” Tôi thở dài nặng nhọc. Cậu ấy sẽ không bỏ qua chuyện này. “Christian Grey.”

Giọng tôi không giấu nổi bức dọc. Nhưng giả vờ bức dọc chỉ là một mẹo nhỏ thôi. Cầm Paul trở xuống, cậu trợn mắt nhìn tôi, chờ ra. Há – chỉ cái tên thôi cũng khiến người ta tắt tiếng.

“Cậu hẹn hò với Christian Grey á?”

Cuối cùng, cậu lên tiếng sau khi hết sốc. Giọng đầy ngờ hoặc.

“Ừ.”

“Tớ hiểu rồi.”

Trông Paul như vừa rơi từ đỉnh đồi xuống, thậm chí, lăn vòng vòng nữa, một mẫu xấu tính nào đó trong tôi thấy bức, đáng ra cậu nên thấy ngạc nhiên hơn nữa chứ. Nữ thần nội tại cũng thế. Cô ta xĩa tay làm một cử chỉ tục tĩu với cậu ấy.

Thế là cậu lừa tôi luôn. Đến năm giờ, tôi bước ra khỏi cửa hàng, lĩnh mất.

Kate cho tôi mượn hai chiếc váy và hai đôi giày cho cuộc hẹn tối nay và lễ tốt nghiệp ngày mai. Tôi ước mình có thể hào hứng hơn với quần áo và tôi cũng đã cố hào hứng đấy chứ nhưng trang phục quả không hấp dẫn tôi chút nào. Cái gì hấp dẫn cô, Anastasia? Câu hỏi nhẹ nhàng của Christian vẫn ám ảnh tôi. Tôi lắc đầu, có vẻ loạn mấy dây thần kinh rồi quyết định chọn chiếc váy bó màu hồng mận cho tối nay. Nó khá lịch sự và trông rất giống kiểu áo doanh nhân – mà suy cho cùng, tôi sắp đi thương thuyết hợp đồng chứ còn gì.

Tôi tắm rửa, tẩy lông chân và lông dưới cánh tay, gội đầu rồi sấy tóc suốt gần nửa tiếng để tạo những lọn sóng tóc mềm mại rủ trước ngực và sau lưng. Tôi cài lược vào một bên mái để tóc không rủ xuống mặt trong khi chải mascara và tô son. Chẳng mấy khi tôi trang điểm – chuyện đó luôn làm tôi khiếp đảm. Đâu có nữ anh hùng nào nhắc đến chuyện trang điểm đâu – mà nếu có, chắc tôi sẽ trang điểm giỏi hơn họ. Tôi xỏ chân vào đôi giày cao gót màu mận, cùng tông với áo và bây giờ thì sẵn sàng, lúc sáu giờ ba mươi.

“Thế nào?” Tôi hỏi Kate.

Cô ấy cười hớn hở.

“Chà chà, cậu lột xác rồi.” Kate gật đầu tán thưởng. “Hấp dẫn lắm.”

“Hấp dẫn á! Tớ tưởng lịch sự và có vẻ doanh nhân.”

“Có đấy nhưng trên hết vẫn là hấp dẫn. Chiếc áo này và cả màu này nữa hợp với cậu lắm. Rất hợp với dáng em.” Cô ấy trên.

“Kate.” Tôi gắt.

“Thật đấy, Ana. Cả bộ, đẹp lắm. Giữ chặt lấy cái áo nhé. Rồi cậu xem anh ta đòi ăn tối trực tiếp từ tay cậu luôn đấy.” Tôi mím chặt môi. Khen nhầm rồi Kate ơi.

“Chúc tớ may mắn đi.”

“Cậu cần may mắn để đi đến buổi hẹn hò à?” Cô ấy nhăn mày thắc mắc.

“Đúng thế, Kate.”

“Nếu vậy thì – chúc cậu may mắn.”

Cô ấy ôm chầm lấy tôi, rồi tôi bước ra cửa.

Tôi phải lái Wanda bằng chân trần, chiếc Beetle màu xanh biển, không dành cho người lái xe mang giày cao gót.

Tôi dừng trước Heathman chính xác sáu giờ năm mươi tám phút và đưa chìa khóa cho cậu giữ xe. Cậu liếc chiếc Beetle về tò mò nhưng tôi mặc kệ. Hít một hơi thật sâu, ưỡn ngực, thẳng lưng, tôi tiến vào khách sạn.

Christian đang đứng tựa vào quầy bar, nhâm nhi một ly rượu trắng. Anh mặc trang phục thường thấy, sơ mi linen trắng, jean đen, cà vạt đen và áo khoác ngắn cũng đen. Tóc anh ngay nếp hơn mọi lúc tôi nhớ. Tôi thở dài. Tôi dừng vài giây trên lối vào quầy bar, chiêm ngưỡng và thán phục kỳ quan ấy. Anh ngược lên, qua cửa chỉ tôi đoán có chút căng thẳng, nhìn về hướng lối đi và bắt gặp tôi ở đó. Chớp mắt vài lần, rồi anh mỉm một nụ cười chậm rãi, lười nhác và quyến rũ đến nỗi tôi tắt tiếng và mọi thứ trong tôi đều tan chảy. Bằng một siêu nỗ lực để không cắn môi, tôi tiến đến chỗ anh, trong đầu luôn nhớ rằng Anastasia Steele ở Clumsyville đang mang giày cao gót.

“Thật bất ngờ.” Anh nói, hơi cúi xuống hôn phớt lên má tôi. “Chiếc đầm, cô Steele ạ. Chắc thế.”

Anh đỡ tay tôi cùng hướng về một chiếc bàn cao, khá biệt lập, rồi ra dấu gọi phục vụ.

“Em uống gì?”

Môi tôi khẽ nhếch lên một nụ cười nhẹ trong khi nhấc người ngồi lên ghế.

Tốt – Cuối cùng anh cũng biết hỏi.

“Em sẽ uống món anh đang uống.”

Ha! Tôi vừa có thể tỏ ra dễ thương vừa vẫn là mình. Thích thú, anh gọi một ly Sancerre nữa rồi ngồi lên ghế, đối diện tôi.

“Ở đây, họ có một hầm rượu tuyệt ngon.” Anh nói.

Chống khuỷu tay lên bàn, anh khỏ nhẹ những ngón tay lên môi, mắt anh sống động những xúc cảm không thể đoán nổi. Và thế này thì... từ anh có gì đó tương tự như lực kéo, như sự tiếp điện cho phần sâu thẳm đầu óc trong tôi. Tôi cự người khó chịu trong cái nhìn chăm chú của anh, tim tôi loạn nhịp. Tôi phải bình tĩnh mới được.

“Em căng thẳng à?” Anh hỏi nhỏ.

“Vâng.”

Anh chồm đến.

“Tôi cũng thế.” Anh thì thầm như thể đang tiết lộ một bí mật.

Mắt tôi chớp lấy ánh mắt anh. Anh? Căng thẳng? Không hề. Tôi chớp mắt, anh nhếch một nụ cười nửa miệng, đầy quyến rũ với tôi. Phục vụ mang ly rượu của tôi đến cũng một đĩa nhỏ các loại đậu và một đĩa ô liu.

“Chúng ta sẽ làm gì đây ạ?” Tôi hỏi. “Xử lý từng điểm một trong danh sách của em nhé.”

“vẫn nóng nảy như mọi khi, cô Steele.”

“À, vậy có lẽ em nên bắt đầu đưa đẩy bằng việc hỏi thăm thời tiết hôm nay.”

Anh mỉm cười, những ngón tay mảnh mai nhặt lấy một quả ô liu. Anh đưa quả ô liu vào miệng, mắt tôi dõi theo môi anh, chiếc miệng ấy, từng trên miệng tôi... và nhiều nơi khác trên khắp cơ thể tôi. Tôi đỏ mặt.

“Tôi nghĩ hôm nay thời tiết đặc biệt tuyệt vời.” Anh chiêm chọc.

“Ngài trêu tôi đấy à, ngài Grey?”

“Đúng thế, thưa cô Steele.”

“Anh biết hợp đồng này hoàn toàn bất hợp pháp mà.”

“Tôi biết rất rõ điều đó, cô Steele.”

“Anh đã bao giờ nói với em điều đó chưa?”

Anh cau mày.

“Em nghĩ tôi sẽ ràng buộc em vào những điều em không muốn làm, rồi sau đó vờ vĩnh rằng chúng ta đã có những ràng buộc pháp lý với nhau à?”

“Ồ... vâng.”

“Em không đánh giá đúng tôi rồi, phải không nhỉ?”

“Anh chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Anastasia, hợp đồng có hợp pháp hay không chẳng quan trọng. Nó chỉ là một thỏa thuận mà tôi muốn cùng em thực hiện – những gì tôi muốn ở em và những gì em có thể mong đợi từ tôi. Nếu em không thích, đừng ký. Nếu em đã ký, sau đó nhận ra mình không thích nữa, vẫn có đủ điều khoản đảm bảo em được ra đi. Ngay cả trong trường hợp có ràng buộc về pháp lý, em có nghĩ rằng tôi sẽ lôi em ra tòa, khi em đã nhất quyết ra đi?”

Tôi tợp một ngụm rượu lớn. Tiềm thức vỗ bộp vào vai tôi. Dừng đến mưu trí đi. Đừng có uống nữa.

“Những mối quan hệ kiểu này được xây dựng trên sự trung thực và lòng tin thôi.” Anh nói tiếp.

“Nếu em không tin tưởng tôi – đủ tin để cảm nhận được tôi đang tác động đến em sâu sắc thế nào, thì chúng ta có thể đi với nhau được bao xa, tôi có thể đưa em đến đâu được, nếu em không trung thực với tôi và như vậy nghĩa là chúng ta không thể tiến hành việc này.”

Trời ạ, chúng tôi đang nhanh chóng kết thúc chuyện này. Anh ấy có thể đưa mình đến đâu nữa. Ồi. Ý anh là sao?

“Cho nên rất đơn giản, Anastasia. Tin tôi hoặc không?” Mắt anh cháy bừng lên, rực lửa.

“Anh cũng nói chuyện tương tự thế này với, ừm.. mười lăm người kia?”

“Không”

“Sao lại không?”

“Vì tất cả đều có sẵn tổ chất phục tùng. Họ biết họ cần gì từ mối quan hệ với tôi và tôi muốn gì ở họ.”

“Có một dịch vụ cung cấp những đối tượng này à? Dịch vụ ‘Chúng tôi là Người Phục Tù’?”

Anh bật cười.

“Không hẳn thế.”

“Thế còn bây giờ?”

“Đó có phải là việc em muốn thảo luận không? Chúng ta có thể đi vào trọng tâm chẳng? Các phát sinh của em, như em muốn.”

Tôi nuốt ực. Mình có tin anh ta không? Có phải toàn bộ vấn đề chỉ là thế – lòng tin? Chắc chắn phải có hai chiều. Tôi nhớ sự căm ghét của anh khi tôi gọi cho José.

“Em đói không?” Anh hỏi, lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

Ồi không... thức ăn.

“Không.”

“Em ăn rồi à?”

Tôi nhìn anh. Trung thực... Khỉ thật, anh ấy sẽ không thích câu trả lời này đâu.

“Chưa ạ.” Tôi lí nhí.

Anh nheo mắt.

“Em phải ăn chứ, Anastasia. Chúng ta có thể ăn ở dưới này hoặc trên phòng tôi. Em thích ở đâu?”

“Em nghĩ nên ở đâu đó đông người, trên bãi cỏ.”

Anh mỉm cười mỉa mai.

“Em nghĩ điều đó có thể ngăn được tôi sao?” Giọng anh nhỏ, quỵến rũ một cách đầy đe dọa.

“Em mong thế.”

“Sang đây, tôi đã giữ một phòng ăn riêng. Không có đông người đâu.”

Anh cười bí hiểm, nhấc người ra khỏi ghế rồi đưa tay đỡ tôi xuống.

“Cầm ly rượu theo, em.” Anh dặn.

Nắm lấy tay anh, tôi bước khỏi ghế. Anh buông tay tôi ra, giữ bên khuỷu tay, đỡ tôi bước ngang qua quầy bar, bước đến một cầu thang rộng dẫn lên tầng lửng. Một thanh niên trong bộ đồng phục Heathman tiến đến.

“Lối này, thưa ngài Grey.”

Tôi theo anh đi qua dãy ghế lông trong sảnh chờ. Chỉ là một bàn riêng thôi đấy. Phòng nhỏ nhưng lộng lẫy. Dưới ánh đèn lung linh, bàn trải khăn vải, ly pha lê, bộ đồ ăn bằng bạc và lọ hoa hồng trắng. Một sự quỵến rũ đầy tinh tế và cổ điển toát ra cả căn phòng ốp gỗ. Người phục vụ kéo ghế cho tôi. Sau khi tôi yên vị, anh trải khăn lên đùi tôi. Christian ngồi đối diện. Tôi liếc trộm sang anh.

“Đừng có cắn môi.” Anh lầu bầu.

Tôi nhăn mặt. Khỉ gió. Tôi còn không biết mình đang làm thế.

“Tôi đã đặt món rồi. Hy vọng em không phiền.”

“Không sao ạ.” Tôi ưng thuận.

“Thật may là đôi khi em cũng rất ngoan ngoãn. Nào, chúng ta sẽ bắt đầu từ đâu?”

“Từ trọng tâm.”

Tôi lại nhấp một hớp lớn rượu. Rượu quả thật rất ngon. Christian biết chọn rượu. Tôi nhớ ngụm rượu cuối anh trút cho tôi, trên giường. Từ trong suy nghĩ thẳm ấy, mặt tôi từ từ đỏ lựng.

“Ừ, từ những vấn đề của em.”

Anh rút trong túi áo khoác ra một tờ giấy. Email của tôi. “Điều 2. Thông qua. Đây là quyền lợi của cả hai. Tôi sẽ cho sửa lại.”

Tôi chớp mắt nhìn anh. Khỉ thật... chúng tôi sắp xem xét từng điểm một trong hợp đồng. Tôi không biết mình có đủ can đảm để thảo luận mặt đối mặt với anh không. Anh có vẻ nghiêm túc. Tôi nhấp thêm một hớp rượu cố dần lòng lại. Christian nói tiếp.

“Về vấn đề sức khỏe tình dục của tôi, Người Phục Tùng trước đây của tôi đều phải kiểm tra máu, còn tôi thì vẫn kiểm tra điều đặn mỗi sáu tháng để phòng ngừa những nguy cơ sức khỏe mà em nói. Các kiểm tra mới đây đều tốt. Tôi cũng chưa bao giờ hút chích. Thật ra, tôi là người kịch liệt chống chuyện chích choác. Tôi có một chính sách liên quan đến việc hút chích rất nghiêm ngặt và không có ngoại lệ cho các nhân viên

và tôi vẫn kiểm tra ngẫu nhiên họ.” Cha mẹ ơi... cỡ máy kiểm soát cũng nổi cáu. Tôi chớp mắt nhìn anh, hoang mang.

“Tôi cũng chưa bao giờ truyền máu. Điều đó giải đáp được câu hỏi của em chưa?”

Tôi gật đầu, vô cảm.

“Điểm tiếp theo, tôi đã nói ban nãy rồi. Em có thể đi bất cứ lúc nào, Anastasia. Tôi sẽ không ngăn em. Tuy nhiên, nếu em đi, vậy là xong. Em biết rồi đấy.”

“Được.” Tôi đáp khẽ.

Nếu tôi đi, vậy là xong. Suy nghĩ này cay đắng hơn tôi tưởng.

Phục vụ dọn món đầu tiên. Làm thế nào ăn nổi đây? Thánh thần ơi, anh đặt món hàu sống trên đá lạnh.

“Mong là em thích hàu.” Giọng Christian trầm trầm.

“Em chưa ăn bao giờ.”

Không bao giờ đâu nhé.

“Thế à? Tốt.” Anh nhón lấy một con. “Tất cả những gì em cần làm là dựng lên thế này và nuốt. Tôi nghĩ em làm được.”

Anh nhìn tôi chăm chú. Tôi biết anh muốn ám chỉ gì. Mặt tôi đỏ lựng lên. Anh vừa cười toe, vừa vắt mấy giọt chanh vào con hàu, nghiêng hàu lên miệng.

“Chà, ngon. Hương vị của biển.” Anh cười với tôi rồi khích lệ. “Thử xem.”

Vậy là không cần nhai à?

Không, Anastasia, không cần đâu.

Mắt anh lấp lánh sự hài hước. Những lúc này, nhìn anh thật trẻ trung.

Tôi cắn môi. Về mặt anh thay đổi lập tức Anh nhìn tôi nghiêm khắc. Tôi với lấy con hàu đầu tiên trong cuộc đời. Thôi được... sẽ qua thôi. Tôi vắt chanh vào hàu, nghiêng lên miệng. Phần thịt hàu chui tọt xuống cổ họng, tất cả, nước biển, muối, vị đặc trưng của chanh, chất thịt mềm ngọt... ôi. Tôi liếm môi, anh vẫn nhìn tôi chăm chăm, đáy mắt vẫn vũ mỵ đen.

“Thế nào?”

“Em ăn con nữa.” Tôi đáp gọn.

“Cô gái ngoan.” Anh nói đầy tự hào.

“Anh chủ ý chọn món này à? Có phải hàu nổi tiếng là món giúp tăng cường khả năng tình dục?”

“Tôi không chủ ý đâu, món này nằm ở đầu thực đơn thôi. Ở bên em, tôi không cần thuốc kích dục. Tôi nghĩ em cũng biết thế bởi tôi có cùng tác dụng như vậy với em.” Anh đáp. “Chúng ta đến đâu rồi?”

Anh liếc sang tờ email trong khi tôi lấy tiếp một con hàu nữa.

Anh ấy cũng có tác động như thế với mình. Mình cũng gây ảnh hưởng như thế đến anh... chà.

“Tuân phục trong mọi việc. Phải, tôi muốn em làm thế. Tôi cần em làm thế. Hãy nghĩ chuyện đó tương tự như trò đóng vai, Anastasia.”

“Nhưng em sợ anh làm em đau.”

“Đau thế nào?”

“Thế xác.” Và cả tâm hồn nữa.

“Em thật sự nghĩ tôi sẽ làm thế sao? Làm gì đó vượt khỏi ngưỡng chịu đựng của em à?”

“Anh nói anh từng làm bị thương ai đó rồi.”

“Đúng. Chuyện đó lâu rồi.”

“Anh làm cô ấy bị thương thể nào?”

“Tôi treo cô ấy lên trần. Có vẻ đó cũng là một trong những thắc mắc của em. Việc treo lên đó – đã có các chốt móc trong phòng giải trí. Và dây thừng. Một trong những sợi dây xiết quá chặt.”

Tôi đưa tay lên, ngăn anh lại.

“Em không muốn nghe nữa. Anh sẽ không treo em lên chứ?”

“Không, nếu em không muốn.”

“Được.”

“Vậy còn vâng lời, em nghĩ em làm được không?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt anh sâu hút. Vài giây dừng lại. “Em sẽ cố.” Tôi thì thầm.

“Tốt.” Anh mỉm cười. “Nào tiếp, đến thời hạn. Một tháng thay vì ba, mà em còn muốn một cuối tuần không ở bên tôi, thế thì không đủ để làm gì cả. Tôi không nghĩ trong từng đó thời gian tôi có thể xa em một tuần nào đâu. Bây giờ thôi, tôi cũng đã không chịu nổi rồi.”

Anh dừng lại.

Anh ấy không thể xa mình? Gì cơ?

“Chỉ một ngày cuối tuần của mỗi tháng thôi, được không? Và đổi lại cho tôi một ngày giữa tuần, cũng trong tuần đó?”

“Được.”

“Và hãy cân nhắc ba tháng luôn nhé. Nếu không thích, em vẫn có thể dừng lại bất kỳ lúc nào mà.”

“Ba tháng?”

Cảm thấy như đang bị ai thúc ép, tôi tọt thêm một hơi rượu nữa, lấy thêm ỉnh một con hàu. Có lẽ tôi nên học cách thích điều này.

“Sự độc đoán, đó chỉ đơn giản là một từ thôi và tựu trung lại chỉ có nghĩa là biết vâng lời. Điều đó chỉ nhằm giúp em xác tín rằng tôi ở đâu. Và tôi muốn em biết rằng một khi em đã ưng thuận trở thành Người Phục Tù, tôi sẽ làm điều tôi muốn với em. Em phải tuân phục và hài lòng. Đó là lý do em cần tin tôi. Tôi sẽ giao hợp với em, bất cứ lúc nào, bất cứ cách nào và bất cứ ở đâu tôi muốn. Tôi sẽ phạt em vì em cư xử kém. Tôi sẽ huấn luyện em để em làm tôi vui lòng.”

Tôi biết em chưa từng làm chuyện này. Bắt đầu, chúng ta sẽ chậm thôi, tôi sẽ giúp em. Chúng ta sẽ xây dựng những tình huống khác nhau. Tôi cần em tin tôi nhưng ngược lại, tôi cũng biết tôi phải làm cho em tin và tôi sẽ làm như thế.

Từ “hay những mục đích khác” – lần nữa, chỉ để em luôn nhớ rằng dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra.”

Anh ấy nói say sưa, như thôi miên. Rõ ràng chuyện này rất ám ảnh anh ấy... cái cách anh biểu hiện... Tôi không thể rời mắt khỏi anh. Anh vô cùng, vô cùng tha thiết với chuyện này. Chợt anh dừng lại và nhìn tôi.

“Tiếp tục nhé?” Anh hỏi khẽ, giọng dày, ấm và gợi tình.

Anh nhấp một ngụm rượu, tia nhìn vẫn hướng về tôi.

Cậu phục vụ đến bên cửa, Christian gật đầu ra dấu cho phép dọn bàn.

“Cô muốn dùng thêm rượu không?”

“Tôi phải lái xe.”

“Vậy mời cô dùng nước nhé.”

Tôi gật đầu đồng ý.

“Nước trắng hay nước có ga?”

Có ga.

Cậu phục vụ quay đi.

“Em ít nói quá.” Anh khẽ nói.

“Còn anh nói rất nhiều.”

Anh mỉm cười.

“Kỷ luật. Đó là sự tinh tế nằm giữa thú vui và nỗi đau, Anastasia. Đây là hai mặt của một đồng xu, có cái này thì không có cái kia. Tôi sẽ cho em thấy nỗi đau vui thú đến mức nào. Em không tin nhưng đó chính là ngụ ý của tôi về lòng tin. Thoạt đầu có thể là nỗi đau nhưng không có gì không thể xử lý được. Lần nữa, đây lại là chuyện lòng tin. Em có tin tôi không, Ana?”

Ana!

“Có, em tin.”

Tôi đáp lập tức, không kịp ngần ngại... bởi đó là sự thật tôi thật sự tin anh.

“Thế thì.” Trông anh nhẹ nhõm hẳn. “Vấn đề còn lại chỉ là các tiểu tiết thôi.”

“Những tiểu tiết quan trọng.”

“Được, cùng xem xét nhé.”

Đầu tôi bập bênh trong mỗi lời anh nói. Lẽ ra tôi nên mang theo máy ghi âm của Kate để sau này còn nghe lại. Quá nhiều thông tin, quá nhiều điều phải hiểu. Người phục vụ trở lại với món kê tiếp: cá moruy đen, măng tây và khoai tây nghiền với nước sốt Hà Lan. Chưa lúc nào tôi thấy mình ghét đồ ăn đến thế.

Tôi nếm một miếng thức ăn trong đĩa rồi uống luôn một hơi nước dài, tha thiết ước gì nước là rượu.

“Các quy định. Bàn về quy định nhé. Thực phẩm sẽ là đối tượng phá vỡ hợp đồng?”

“Vâng.”

“Vậy có thể tôi sẽ điều chỉnh nội dung này thành em sẽ ăn ít nhất ba bữa một ngày?”

“Không.”

Tôi sẽ không nhân nhượng điều này. Sẽ không ai được ra lệnh cho tôi phải ăn gì. Giao hợp thế nào, thì được, nhưng ăn... không, không đời nào.

Anh mím môi.

“Tôi cần biết rằng em không đói.”

Tôi nhả mặt. Tại sao chứ?

“Anh cũng phải tin em.”

Anh chăm chú nhìn tôi một lúc rồi thở hắt ra.

“Hay đây, cô Steele.” Anh khẽ nói. “Tôi nhượng bộ khoản thực phẩm và ngủ.”

“Đó là chuyện của áp đặt/phục tùng. Em sẽ phải quen với điều đó.”

Quen nổi không?

“Sao em không được chạm vào anh?”

“Vì em không thể.”

Miệng anh mím lại thành một nét ương ngạnh.

“Có phải vì quý bà Robinson không?”

Anh nhìn tôi giễu cợt.

“Sao em nghĩ thế?” Và lập tức anh hiểu ngay. “Em nghĩ bà ấy làm tôi bị sang chấn tâm lý?”

Tôi gật.

“Không, Anastasia. Bà ấy không phải là lý do. Hơn nữa, bà Robinson không làm chuyện tồi tệ gì với tôi cả”

Ồ... nhưng với tôi thì có. Tôi trẻ môi.

“Cho nên việc này không liên quan gì đến bà ấy.”

“Tôi khiến em có quá nhiều điều lo nghĩ phải không?” “Vâng.” Tôi bỗng không muốn ăn thêm nữa. Buông dao nĩa, khoan tay đặt lên bàn.

“Em ăn đủ rồi.”

“Ba con hào, bốn miếng cá, một cọng măng tây, không khoai tây, không đậu, không ô liu trong khi cả ngày đã không ăn gì. Rồi em bảo tôi phải tin em.”

Hay chưa. Anh ta vẫn quan sát mình.

“Christian, làm ơn, không phải ngày nào em cũng ngồi bàn bạc những chuyện thế này.”

“Tôi cần em có sức bền và khỏe mạnh, Anastasia.”

“Em biết.”

“Còn bây giờ, tôi muốn lột hết quần áo trên người em.”

Tôi nuốt ực. Lột tôi khỏi chiếc áo của Kate. Một lực kéo sâu thẳm trong bụng dưới đang dấy lên. Các vòng cơ giờ đã trở nên quen thuộc thất lại cùng những lời anh nói. Anh ấy thành thạo về tình dục đến độ kinh ngạc – ngay cả khi tôi đã biết trước điều đó.

“Em không nghĩ đó là ý hay.” Tôi thì thào, “vẫn chưa dùng tráng miệng mà.”

“Em muốn tráng miệng?” Anh khịt mũi.

“Vâng.”

“Em có thể là món tráng miệng.” Anh gợi ý.

“Em không chắc em đủ ngọt ngào.”

“Anastasia, em ngọt đậm đà. Tôi biết.”

“Christian. Anh dùng tình dục như một thứ vũ khí. Như thế là không công bằng.” Tôi lí nhí, nhìn chăm chăm những ngón tay mình rồi ngẩng lên tìm anh.

Anh nhướng mày, ngạc nhiên. Tôi cảm thấy anh đang suy nghĩ điều tôi nói. Anh chống cằm đắm chiêu.

“Em nói đúng. Tôi có làm thế. Trong cuộc đời em sử dụng tất cả những gì em biết, Anastasia. Điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc tôi thêm muốn em vô cùng. Ở đây. Bây giờ.”

Tại sao chỉ với giọng nói thôi, anh ta cũng có thể quyến rũ được mình? Tôi thở dồn dập – máu nóng tuôn phùng phùng trong mạch, các dây thần kinh lách tách.

“Tôi muốn thử mọi thứ.” Anh thở.

Tôi nhắm mắt. Anh ta vừa tống inh một mớ thứ để cân nhắc và giờ thì thế này đây.

“Nếu là người của tôi, em sẽ không phải suy nghĩ những chuyện này nữa. Mọi việc sẽ dễ dàng hơn.” Giọng anh mềm mại, gợi tình. “Tất cả những quyết định này, tất cả những suy nghĩ mệt mỏi này, hãy bỏ lại phía sau. Việc ‘chuyện này có đúng không? Có nên xảy ra ở đây không? Có thể xảy ra bây giờ được không’. Em không phải bận tâm một mảy may gì về những tiểu tiết đó. Đó là điều mà tôi sẽ làm với tư cách Người Áp Đặt. Và bây giờ, tôi biết em muốn tôi, Anastasia.” Tôi rúm người lại. Sao anh có thể nói thế?

“Tôi có thể nói thế bởi vì...”

Trời đất ơi, anh ta đang trả lời câu mà tôi không hề hỏi thành tiếng. Anh là phù thủy chắc?

“... cơ thể em phản bội em. Em đang khép chặt hai đùi lại, em đỏ mặt, em thở dồn dập.”

Thôi, thôi, thể là đủ lắm rồi.

“Sao anh biết được đùi em?” Tôi lí nhí, giọng ngờ vực. Chân tôi ở dưới bàn, ơn trời.

“Tôi nhận ra khăn trải bàn đang trượt và cả bằng nhiều năm kinh nghiệm nữa. Tôi nói đúng, phải không?”

Tôi đỏ mặt, cúi nhìn tay mình. Trong trò chơi quyến rũ này, đó là nhược điểm của tôi. Anh là người duy nhất biết và hiểu luật. Tôi quá ngờ nghệch và thiếu kinh nghiệm. Người duy nhất tôi có thể trông mong là Kate mà cô ấy lại chưa từng có cái trò nhắm nhắm này với đàn ông. Những đối tượng nào khác tôi có thể trông đợi ư? Toàn là nhân vật hư cấu: Elizabeth Bennet sẽ cảm thấy bị xúc phạm, Jane Eyre quá khiếp hãi, còn Tess, muốn chết đi được, như tôi bây giờ. “Em chưa ăn xong món cá.”

“Không lẽ em lại thích món cá hơn tôi?”

Tôi ngược lên nhìn anh, mắt anh ánh lên cường độ tan vàng rã đá muốn tôi phải tuân phục.

“Tưởng anh muốn em ăn sạch đĩa.”

“Ngay bây giờ, cô Steele, tôi không quan tâm đến việc cô đang ăn cái quái gì.”

“Christian. Anh chơi ăn gian đấy.”

“Tôi biết. Lúc nào cũng thế mà.”

Nữ thần nội tại nhần nhó với tôi. Cậu cũng có thể làm thế chứ sao, nằng đồ dành – mang gậy ông ra đập lưng ông xem. Được không nhỉ? Hay đấy. Làm gì bây giờ? Sự thiêu kinh nghiệm là một trở ngại lớn vồn quanh cổ tôi. Ghim một cọng măng tây đưa lên miệng, tôi nhìn thẳng vào anh cần môi. Rồi thật chậm, tôi đưa một đầu ngọn măng tây vào miệng mình, ngậm nhẹ nhẹ.

Mắt Christian chỉ hơi trợn lên một chút nhưng tôi vẫn phát hiện được.

“Anastasia. Em làm gì đấy?”

Tôi cắn đứt một đầu măng.

“Ăn phần măng của em.”

Christian hơi nhồm dầy.

“Tôi nghĩ cô đang đùa với tôi, cô Steele.”

Tôi vờ ngây thơ.

“Em chỉ đang cố ăn hết thức ăn thôi, ngài Grey.”

Cậu phục vụ chọn đúng thời điểm ấy để gõ cửa và không được phép vào. Christian cau mày nhìn cậu vài giây rồi cuối cùng cũng gật, cậu vào dọn bàn. Sự có mặt của cậu đã phá vỡ khoảnh khắc đó. Thế là, tôi chớp đúng giây phút quý báu đó để tháo chạy. Tôi phải thoát thân. Cuộc gặp mặt này rồi sẽ chỉ đi đến một kết thúc duy nhất nếu tôi ở lại, sau cuộc thảo luận này, giờ tôi phải thiết lập đường biên tự vệ. Cơ thể tôi thêm thưởng sự đụng chạm của anh bao nhiêu, tâm trí tôi càng vậy vùng chống cự bấy nhiêu. Tôi cần có một khoảng cách nhất định để suy ngẫm những điều anh nói. Tôi vẫn chưa có quyết định mà trước sự cám dỗ lẫn sự am tường về nhục cảm của anh, điều đó càng chẳng dễ dàng gì.

“Em muốn dùng tráng miệng chứ?”

Christian hỏi, lịch sự hơn lúc nào hết nhưng ánh mắt thì sắc lẹm.

“Không, cảm ơn. Em nghĩ em nên đi.”

Tôi nhìn tay mình.

Anh không thể giấu nổi ngạc nhiên.

Cậu phục vụ vội vã dọn bàn và rời đi.

“Vâng.”

Đó là một quyết định đúng. Nếu tôi ở lại, cùng anh trong một căn phòng, anh nhất định sẽ không buông tha cho tôi. Tôi dứt khoát đứng dậy.

“Mai chúng ta đều phải đến lễ tốt nghiệp.”

Christian cũng đứng bật dậy, đúng như phép xã giao đã thâm căn cố đế trong anh.

“Tôi không muốn em đi.”

“Xin anh mà... em phải đi.”

Tại sao?

“Vì anh vừa nói ra quá nhiều điều phải suy nghĩ... và em cần có một độ lùi để suy nghĩ.”

“Tôi muốn em ở lại.” Giọng anh đầy đe dọa.

“Đúng thế, anh có thể dễ dàng làm thế nhưng em không muốn.”

Anh chải tay vào tóc, nhìn tôi thận trọng.

“Xem nào, khi em ngã vào phòng tôi trong buổi phỏng vấn, em toàn “vâng, thưa ngài” “không, thưa ngài”. Tôi đã nghĩ em có tố chất của một Người Phục Tù. Nhưng sai lầm khủng khiếp, Anastasia. Tôi không chắc rằng trong cơ thể tuyệt vời này có chút mầm mống nào.”

Anh chậm chậm tiến về phía tôi trong khi giọng anh, lời anh căng thẳng.

“Có lẽ anh nói đúng.” Tôi thở.

“Tôi muốn một cơ hội để khám phá năng lực của em.” Anh nói, mắt nhìn tôi chăm chăm. Anh đưa tay lên, ve vuốt mặt tôi, ngón cái mơn man môi dưới của tôi. “Tôi không biết cách nào khác, Anastasia. Tôi là như thế.”

“Em biết.”

Anh cúi xuống định hôn tôi nhưng trước khi môi chạm môi, anh dừng lại. Mắt anh kiếm tìm tôi, ham muốn, van nài. Tôi nhón người về phía anh, và chúng tôi hôn nhau, và vì không biết liệu có còn cơ hội nào nữa để hôn anh, tôi buông mình vào nụ hôn – tay tôi tự do lùa tay vào tóc anh, ôm chặt anh về phía mình, miệng tôi há ra, lưỡi tôi quấn quýt lưỡi anh. Tay anh bấu vào gáy tôi, đẩy nụ hôn thêm dài, đáp lại sự nồng nhiệt của tôi. Tay còn lại trượt dài theo lưng tôi, xuống dưới eo, áp tôi vào sát cơ thể anh.

“Không thể thuyết phục em ở lại sao?” Anh nói trong hơi thở giữa những nụ hôn.

“Không.”

“Qua đêm với tôi.”

“Mà không được đụng vào người anh? Không.”

Anh rên rỉ.

“Không tin nổi!” Anh lùi lại, nhìn tôi thống thiết. “Sao tôi lại nghĩ em đang nói tạm biệt nhỉ?”

“Vì em sắp đi đây.”

“Christian, em phải suy nghĩ. Em không biết mình có thể bắt đầu một quan hệ kiểu như anh muốn không.”

Anh nhắm nghiền mắt lại, cụng trán lên trán tôi, cả hai chúng tôi đều đang cố thở chậm lại. Lát sau, anh hôn lên trán tôi, hít một hơi thật dài, chuôi mũi vào tóc tôi rồi buông tôi ra, quay đi.

“Như ý cô, cô Steele.” Anh nói, mặt lạnh băng. “Tôi sẽ tiễn cô ra sảnh.”

Anh chìa tay ra. Tôi quay sang lấy túi rồi đặt tay mình vào tay anh. Trời ạ, chuyện sẽ kết thúc thế này sao? Tôi ngoan ngoãn theo anh qua phòng chờ, xuống sảnh, da đầu tôi như có kim châm, máu sôi trong mạch.

Đây có lẽ là lần chùi tay cuối cùng nếu tôi quyết định là không. Tim tôi đau nhói trong ngực. Một bước ngoặt đau đớn. Khoảnh khắc có thể quyết định cả cuộc đời con người.

“Thẻ gửi xe?”

Tôi lấy thẻ trong túi, đưa cho anh, chuyển cho người phục vụ. Tôi len lén nhìn anh trong khi chờ đợi.

“Cảm ơn vì bữa tối.” Tôi nói.

“Bữa tối rất vui, như mọi khi, cô Steele.” Anh trả lời rất lịch sự dù trông anh như đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ.

Tôi ngược nhìn anh đắm đắm, cố khắc sâu vào ký ức hình ảnh đẹp đẽ này. Ý nghĩ có thể sẽ không còn được gặp anh nữa bám riết lấy tôi, làm tôi khổ sở. Anh bất ngờ quay lại, nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt vẫn lạnh tanh.

“Cuối tuần này em đến Seattle. Nếu em có quyết định đúng, có thể gặp lại em và Chủ nhật không?” Giọng anh do dự.

“Sẽ gặp lại. Biết đâu.” Tôi thở.

Trong một tích tắc, anh thở phào rồi lại cau mặt.

Trời lạnh hơn rồi. Em không mang áo khoác sao?”

“Không.”

Anh lắc đầu bực bội rồi cởi áo khoác ra.

“Mặc vào. Đừng để bị cảm.”

Khi anh cởi áo khoác ra và choàng cho tôi, tôi cứ chớp mắt nhìn anh, lòng hồi tưởng khoảng thời gian trong văn phòng anh, anh cũng từng khoác áo cho tôi thế này-đó là lần đầu gặp anh – và cái lần đầu ấy giờ quay lại ám ảnh tôi. Thật ra, chẳng có gì khác biệt giữa lần khoác áo đó và lần khoác áo này, chỉ là sâu sắc hơn thôi. Áo anh vẫn ấm, to quá khổ và mùi của anh... thật quyến rũ.

Xe tôi đã đỗ sẵn phía trước. Christian trợn mắt.

“Em lái cái này à?” Anh hỏi đầy kinh ngạc.

Anh đưa tôi đến xe. Nhân viên lái xe trao cho tôi chìa khóa, Christian đưa cho anh ta ít tiền boa.

“Xe này được phép chạy trên đường à?” Anh nhìn tôi.

“Vâng.”

“Em mang nó đến Seattle luôn à?”

“Vâng. Mang theo chứ.”

“Có an toàn không đấy?”

“Vâng.” Tôi cúi. “Tất nhiên đây là xe cũ. Nhưng đó là xe của em và nó vẫn được phép lưu thông. Dừng mua cho em đấy.”

“Anastasia à, tôi nghĩ chúng ta có thể làm tốt hơn thế này.”

“Ý anh là sao?” Tôi cảnh giác. “Anh không định mua xe cho em đấy chứ?”

Anh trừng mắt, hàm xiết lại, gắt. “Để xem.”

Anh mở cửa, đỡ tôi vào xe, mặt khế cau lại. Tôi bỏ giày khỏi chân rồi quay mở kính xe. Anh vẫn đứng nhìn tôi, vó mặt vẫn lạnh tanh, mắt tối sầm.

“Đi an toàn.” Anh khề tạm biệt.

“Tạm biệt, Christian.”

Giọng tôi khàn đi vì những giọt nước mắt chưa trào ra – được mà, mình sẽ không khóc. Tôi mỉm cười với anh.

Tôi lái đi, ngực thắt lại, nước mắt bắt đầu tuôn, tiếng nức nở chỉ chực bật ra. Nước mắt đầm đìa trên mặt, tôi chỉ không hiểu vì sao mình khóc. Tôi đã giữ đúng quan điểm của mình. Mặc cho anh giải thích rất nhiều thứ. Anh đã nói rất rõ ràng. Anh thêm muốn tôi nhưng sự thật là tôi còn cần ở anh nhiều hơn thế. Tôi cần anh thêm muốn tôi đúng như tôi đã thêm muốn và khao khát anh, mà tự trong thâm tâm, tôi biết chuyện đó là không thể. Tôi đã quá tham vọng.

Tôi thậm chí còn không biết nên xếp anh vào vị trí nào trong cuộc đời mình. Nếu làm việc này... anh có phải là bạn trai tôi không? Tôi có thể giới thiệu anh với bạn bè mình không? Có thể vào quán rượu, rạp chiếu bóng, đi bowling với anh? E là không. Anh còn không để tôi chạm vào anh, không để tôi ngủ với anh. Tôi biết trước đây tôi chưa từng trải qua những chuyện này nhưng tôi thêm khát được như thế trong tương lai. Có điều, đó lại không phải là tương lai mà anh mong muốn.

Sẽ thế nào nếu tôi đồng ý, rồi sau ba tháng ấy, anh nói không, anh đã kẹp khuôn tôi vào một hình mẫu nào đó không? Lúc đó tôi sẽ thấy thế nào? Trong ba tháng, tôi đầu tư tình cảm mình vào những việc mà tôi không chắc mình muốn làm. Rồi cuối cùng, khi anh từ chối, hợp đồng chấm dứt, tôi biết xoay sở thế nào với nỗi ê chề bị từ chối ấy? Nên có lẽ, cách tốt nhất là có mà ra đi ngay từ bây giờ, khi vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng ý nghĩ không còn gặp anh nữa cứ dậy sóng trong tôi. Làm thế nào anh có thể can dự vào lòng tôi sâu sắc đến thế? Đó không thể chỉ là chuyện tình dục... nhất định thế. Tôi gạt vội nước mắt. Tôi không muốn đo lường tình cảm mình dành cho anh nữa. Tôi sợ những gì mình không lường trước được nếu chấp thuận chuyện này. Mình phải làm gì đây?

Tôi dừng xe trước căn hộ hai tầng của mình. Không có đèn. Chắc Kate đi đâu đó. Tôi thấy nhẹ nhõm. Tôi không muốn bị bắt gặp đang khóc. Thay đồ xong, tôi mở máy, trong hộp thư đã có tin nhắn của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Tối nay

Ngày: 25 tháng 5 2011 22:01

Đến: Anastasia steele

Tôi không hiểu vì sao tối nay em lại bỏ đi. Tôi đã thật lòng mong đợi em hài lòng với những gì tôi giải đáp. Tôi biết đã khiến em có quá nhiều điều phải suy tính, rất nóng lòng chờ em cân nhắc nghiêm túc lời đề nghị của tôi. Tôi thật sự muốn làm việc này. Chúng ta sẽ cùng bắt đầu từ từ nhé .

Hãy tin tôi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Email của anh làm tôi càng nức nở hơn. Tôi không trả lời. Đơn giản vì không biết phải nói gì với anh bây giờ. Tôi tự thấy mình lóng ngóng trong bộ đồ mặc nhà, choàng áo khoác của anh bên ngoài, rồi leo lên giường. Tôi nằm, nhìn trần trần vào bóng tối và nhớ đến những lần anh đã cảnh báo tôi phải tránh xa anh ra.

Anastasia, cô nên tránh xa tôi ra. Tôi không phải là người dành cho cô.

Tôi không chơi trò bạn gái.

Tôi không phải kiểu đàn ông dâng hiến trái tim và tặng hoa.

Tôi không ân ái.

Đây là tất cả những gì tôi biết.

Tôi lặng thầm khóc trong gối, chính nó, điều cuối cùng tôi nhớ. Đây cũng là tất cả những gì tôi biết. Biết đâu chúng tôi có thể cùng nhau sống một cuộc đời mới.

15. Chương 14

Chương 14

Christian đứng trước mặt tôi, tay nắm chặt roi da. Trên người anh mặc độc một chiếc Levis cũ bạc thếp xé tả tơi. Anh nhịp nhịp cây roi vào lòng bàn tay, mắt chăm chăm nhìn tôi. Anh mỉm cười, nụ cười đắc thắng. Tôi không tài nào cử động được. Trên người tôi không một mảnh vải che thân, tay chân bị cùm khóa vào cái giường bốn chân rất rộng. Anh tiến đến, rê đầu roi dọc từ trán xuống mũi tôi, mùi da xộc vào mũi, rồi lại trườn xuống đôi môi tôi, đang mở ra, hỗn hển.

Anh thọc đầu gậy vào miệng tôi, tôi có thể nếm được vị da mềm mượt, ngứa ngứa.

“Mút đi.” Anh ra lệnh, giọng nhẹ nhàng. Môi tôi riết lấy đầu gậy theo lệnh anh.

“Đủ rồi.” Anh rút lên.

Tôi lại càng hỗn hển hơn khi anh rút gậy khỏi miệng tôi, rê xuống cằm, xuống cổ, xuống dưới yết hầu. Anh dừng ở đó, chậm chậm xoay tròn đầu gậy rồi tiếp tục rê gậy xuống cơ thể tôi, dọc theo đường giữa hai bầu ngực, bụng trên rồi xuống rốn. Tôi thở dồn, quần quai, giăng co với sợi dây trói đang thắt cổ tay và mắt cá chân mình. Anh vẽ một vòng tròn quanh rốn tôi rồi tiếp tục quét đầu dây xuống lông mu, xuống âm vật. Anh vút nhẹ, roi bật một phát đau ngọt vào điểm nhạy cảm, và tôi lao thẳng lên đỉnh, sáng lòa, la hét trong cơn cực khoái.

Tôi đột ngột tỉnh dậy, hụt hơi, đầm đìa mồ hôi và chìm trong cơn dư chấn cực khoái. Quỷ thần ơi. Tôi quay cuồng. Cái quái quỷ gì vừa xảy ra? Tôi chỉ có một mình trong phòng ngủ. Làm sao? Tại sao? Tôi ngồi bật dậy, hốt hoảng, choáng váng... Đã sáng rồi. Tôi liếc nhìn đồng hồ – tám giờ. Tôi ôm đầu. Tôi không nghĩ mình cũng có lúc mơ thấy giấc mơ hoan lạc thế này. Có phải vì thức ăn không? Có lẽ món hầu và những thông tin thu thập trên mạng đã làm nên giấc mơ ám ứ này. Hoang mang. Tôi không biết có thể đạt cực khoái trong mơ.

Kate đang lảng xảng trong bếp khi tôi bước vào.

“Ana, có sao không? Trông cậu lạ lắm. Có phải cậu đang mặc áo khoác của Christian không đấy?”

“Tớ không sao.” Khỉ thật, cái tội không chịu soi gương. Tôi tránh ánh mắt sắc lẹm của Kate. Đầu óc vẫn còn quay cuồng với giấc mơ sáng nay. “Ừ, áo của Christian đấy.”

Cô ấy cau mặt. “Cậu ngủ được không?”

“Không ngon lắm.”

Tôi bắc ấm nước sôi. Tôi cần trà. “Bữa tối qua thế nào?” Bắt đầu rồi đấy.

“Bắt đầu bằng món hầu, rồi đến cá tuyết, tóm lại toàn cá.” “Chậc... tớ ghét hầu. Mà tớ cũng chẳng quan tâm đến thức ăn. Christian thế nào? Các cậu nói về chuyện gì?”

“Anh ấy khá chu đáo.” Tôi dừng lại, không biết nói gì nữa. Rằng đó là một anh chàng “sạch sẽ” không dính HIV, rằng anh ấy bị lạm trò sấm vai, muốn tôi răm rắp tuân theo mọi lời anh ấy bảo, rằng anh ấy từng làm một cô nào đó bị thương khi treo cô ta lên trần phòng giải trí, và rằng anh ấy muốn giao cấu với tôi ngay tại phòng ăn. Đó liệu đã phải là một tóm tắt chuẩn chưa nhỉ? Tôi cố bình tĩnh nhớ lại những gì đã cùng Christian trải qua mà có thể chia sẻ được với Kate.

“Anh ấy không thích chiếc VVanda của mình.”

“Ai mà thích cho nổi, Ana! Chuyện đó cũ rích rồi. Đừng ngại nữa, nàg à. Kể đi.”

“Kate ơi, tụi tớ nói bao nhiêu là chuyện. Cậu biết mà, anh ta cầu kỳ chuyện ăn uống lắm. Cũng may, anh ấy thích chiếc đầm của cậu.” Ấm nước reo sôi. Tôi pha ỉnh một tách trà. “Cậu uống trà nhé? Muốn tớ góp ý bài diễn văn của cậu không?”

“ừ, nghe nhé. Tớ vừa làm xong tối qua ở Becca đấy. Để tớ đi lấy. À, pha trà cho tớ với.” Kate vọt khỏi nhà bếp.

Phuuu, Katherine Kavanagh vừa bị xao nhãng. Tôi cắt một khoanh bánh mì, ấn vào lò nướng. Tôi chợt đổ mắt về giấc mơ sống động vừa rồi. Trời đất thiên địa hời, thế nghĩa là sao?

Đêm qua tôi trần trọc mãi. Đầu ong ong những chọn lựa khác nhau. Tôi bối rối quá. Ý tưởng của Christian về mối quan hệ này chẳng khác gì một đề nghị công việc. Có giờ làm, có bảng mô tả công việc, và cả một quy trình làm việc còn hơn cả khắc nghiệt. Không phải việc tôi nhìn thấy trước mắt tình đầu của mình thế nào – nhưng, tất nhiên, Christian không hề biết thế nào là lãng mạn. Nếu tôi nói với anh rằng tôi muốn bên anh lâu hơn nữa, anh có thể sẽ từ chối... và tôi cũng có thể hủy hoại những gì anh mong đợi. Đó là điều tôi băn khoăn nhất, bởi tôi không hề muốn mất anh. Mà tôi cũng không chắc mình có đủ tinh thần phục tùng ý anh không – và xa hơn, cả cây gậy và chiếc roi cũng làm tôi nhụt chí. Tôi nhát đòn, tôi sẵn sàng tránh xa cả trăm thước chỉ cần không bị đau. Tôi đoán trong giấc mơ... có phải sẽ xảy ra như thế không? Nữ thần nội tại nhảy tưng tưng, miệng lẩm nhẩm một cách phấn khích bảo tôi ừ đi, ừ đi.

Kate mang laptop trở lại nhà bếp. Tôi tập trung nhai bánh mì và kiên nhẫn lắng nghe diễn văn từ biệt của Kate.

KHI DƯỠNG RAY ĐẾN, tôi đã chỉnh tề và sẵn sàng đi. Tôi mở cửa, thấy dương đã đứng trước cổng, lúng túng trong bộ lễ phục. Một niềm cảm kích và tình yêu thương ấm áp dành cho người đàn ông giản dị này chợt dậy lên trong tôi. Tôi đưa hai tay ra, ào về phía ông đầy trù mến. Ông bị xô bật ra sau, sững sốt.

“Chà, Annie, ba cũng mừng lắm.” Ông nói khi ôm lấy tôi. Ông giữ tay trên vai tôi, đẩy tôi lui lại rồi quan sát từ đầu đến chân, nhăn mày lại. “Con khỏe chứ, con gái?”

“Tất nhiên rồi, ba. Con gái nào không vui khi gặp ba mình cơ chứ?”

Ông cười, khoe mắt hằn dấu chân chim, theo tôi vào nhà.

“Trông con đẹp lắm.” Ông nói.

“Váy của Kate ạ.” Tôi nhìn xuống chiếc váy hở lưng, có dây buộc cổ màu xám.

Ông cau mày.

“Kate đâu?”

“Cô ấy sang trường rồi. Kate đọc diễn văn nên phải đi từ sớm.”

“Chúng ta cũng đi luôn chứ?”

“Ba, còn đến nửa tiếng nữa. Ba uống trà đã. Kể con nghe chuyện ở Montesano đi cha. Ba lái xe xuống đây thế nào?”

RAY DỪNG XE ở bãi đỗ của trường, chúng tôi hòa vào dòng người vận lễ phục màu đen và đỏ bước vào phòng thể dục.

“Chúc con may mắn, Annie. Trông con căng thẳng quá. Con sắp phải làm gì à?”

Trời ạ... sao đột nhiên hôm nay dương Ray cũng biến thành một quan sát viên tinh tường thế?

“Không, ba ạ chỉ vì hôm nay là ngày trọng đại mà.” và mình sắp gặp anh ấy.

“ừ, bé con của ba có bằng cử nhân rồi đấy. Ba tự hào lắm, Annie.”

“Vâng.. cảm ơn, ba.”

Mình yêu dương biết bao.

Phòng thể dục chật ních người. Dương Ray rẽ sang dãy ghế dành cho người thân và những người đến chúc mừng còn tôi thì loay hoay tìm chỗ ngồi. Tôi vận lễ phục tốt nghiệp màu đen, đội mũ và cảm thấy khá an toàn trong bộ trang phục lạ hoắc này. Trên sân khấu vẫn chưa có ai nhưng các dây thần kinh của tôi đã căng ra. Tim tôi đập thình thịch, hơi thở dồn dập. Anh đang ở đây, đâu đó. Tôi đoán Kate đang nói chuyện với anh, hay có thể đang thăm dò gì đó. Tôi tìm được chỗ ngồi giữa đám bạn có cùng ký tự s. Ngồi ở hàng

ghế thứ hai đủ cho phép tôi lẩn sau mọi người. Tôi quay ra sau, bắt gặp gương Ray cao vượt hẳn mọi người. Tôi vẫy tay với ông. Ông nửa vẫy tay nhận ra, nửa vẫy tay mừng tôi. Tôi ngồi xuống ghế và đợi.

Khán phòng nhanh chóng đầy ắp người, những âm thanh sôi động ngày một to hơn, ồn ã hơn. Hàng ghế đầu tiên kín người. Hai bên tôi, cũng mừng, là hai cô bạn chưa quen ở khoa khác. Rõ là họ khá thân nhau nên không ngừng trò chuyện bên tai tôi.

Đúng mười một giờ, thầy hiệu trưởng và ba phó hiệu trưởng xuất hiện trên sân khấu cùng một số giáo sư, tất cả đều trong lễ phục đỏ và đen. Chúng tôi đứng dậy, vỗ tay mừng hội đồng. Một số giáo sư gật đầu và vẫy tay đáp lại, một số trông thật đáng chán. Giáo sư Collins, thầy hướng dẫn mà cũng là ông thầy tôi quý nhất, trông như vừa nhảy ra khỏi giường, vẫn như mọi khi. Cuối sân khấu là Kate và Christian. Dưới ánh sáng đèn khán phòng, Christian từ mái tóc đến bộ trang phục tông xám, cứ sáng ngời lên. Trông anh thật nghiêm túc và lạnh lùng. Khi ngồi xuống, anh mở nút ngực áo khoác, tôi thoáng thấy chiếc cà vạt. Á... trời à, chiếc cà vạt đó. Tôi bất giác xoay cổ tay. Tôi không thể rời mắt khỏi anh. Thắt chiếc cà vạt đó, rõ ràng có mục đích. Miệng tôi mím lại. Cử tọa ngồi xuống, tiếng vỗ tay lắng xuống.

“Anh ta kìa!” Cô gái ngồi bên tôi thì thảo phần khích với cô bạn phía bên kia.

“Đỉnh quá!”

Tôi sượng cứng. Chắc hẳn họ không nói về thầy Collins rồi.

“Christian Grey đó.”

“Độc thân hả?”

Tôi nổi cáu. “Tớ không nghĩ thế”. Tôi xen ngang.

“Hả?” Cả hai cô nhìn tôi ngạc nhiên.

“Tớ nghĩ anh ta đồng tính.” Tôi lẩm bẩm.

“Phí chưa!” Một cô rên rỉ.

Thầy hiệu trưởng đứng lên, đọc diễn văn khai mạc, tôi thấy Christian đang dõi mắt chăm chú xuống đám đông. Tôi tuột người xuống ghế, thu vai lại, cố gắng làm mình càng nhỏ bé càng tốt. Tôi thất bại thảm thương, chỉ sau đó một phút, mắt anh đã tìm thấy tôi. Anh nhìn tôi, mặt lạnh tanh, hoàn toàn bí hiểm. Tôi ngơ ngàng khó chịu, mắt bị hút vào Anh nhìn như luồng thôi miên, khiến mắt tôi cứ dần dần đổ lờ lên. Giác mạc ban sáng tái hiện bất ngờ, những vòng cơ bụng dưới nghiêng xiết lại. Tôi hít vào thật sâu. Bỗng một nụ cười thoáng phớt qua môi anh, rồi biến mất. Anh khẽ nhắm mắt lại, và khi mở ra, vẻ mặt anh lại lạnh tanh. Sau một cái liếc nhanh về phía hiệu trưởng, anh nhìn thẳng, tập trung sự chú ý vào dòng chữ vvsuv treo trên lối ra vào. Anh không nhìn về phía tôi lần nào nữa. Hiệu trưởng vẫn đang nói đều đều, Christian vẫn như không nhìn tôi. Anh chỉ nhìn cố định về hướng đó.

Sao anh không nhìn tôi? Anh đổi ý rồi chăng? Một đợt sóng bất an cuộn lên. Có lẽ khi tôi đi khỏi vào đêm qua, với anh, thế cũng có nghĩa là chấm hết. Anh chán phải đợi tôi quyết định. Ôi không, chắc tôi nổ tung ra mất. Tôi nhớ email tối qua. Có lẽ anh ta bực vì tôi không thêm trả lời.

Bất ngờ, khán phòng dậy lên một tràng pháo tay khi Kavanagh tiến ra sân khấu. Thấy hiệu trưởng ngồi xuống, Kate hất mái tóc dài đẹp để sau gáy, cô ấy chậm rãi, không nao núng trước hàng ngàn cặp mắt đang nhìn mình chăm chăm, đặt bài diễn văn lên bục, mỉm cười, lướt nhìn cử tọa một lượt rồi mở đầu bài diễn văn rất lưu loát. Mấy cô gái ngồi bên tôi cười phá lên ngay câu pha trò đầu tiên của Kate. Ôi, Katherine Kavanagh, cậu quả là diễn giả tuyệt vời. Tôi thật tự hào về Kate, ý nghĩ lan man về Christian bị tạm dẹp qua một bên. Dù đã nghe Kate đọc bài diễn văn rồi, giờ tôi vẫn chăm chú lắng nghe. Cô ấy thu hút được cả phòng và lôi cuốn khán giả theo mình.

Chủ đề bài phát biểu là “Hậu tốt nghiệp, sẽ thế nào?” Ôi, quả thật, sẽ thế nào? Christian quan sát Kate, mày hơi nhướng lên – ngạc nhiên, tôi nghĩ vậy. Đúng thế, đó mới là Kate, người đáng ra phải đến phỏng vấn anh. Và đứng ra phải là Kate, người mà anh nên đưa ra lời đề nghị khiêm nhã ấy. Trai tài gái sắc. Tôi chỉ nên giống như hai cô bạn bên cạnh mình, ngưỡng mộ anh từ xa. Tôi biết Kate sẽ không có thời gian cho

anh trong hôm nay. Cô ấy đã nói gì khi gọi cho anh vào một lúc khác? Rắc rối quá. Ý nghĩ về cuộc đụng độ giữa Kate và Christian khiến tôi khó chịu. Nói thật là tôi không biết mình sẽ cựa tiền vào bên nào.

Kate kết thúc bài diễn văn bằng một cái vung tay, cử tọa tự động đứng lên vỗ tay tán thưởng và chúc mừng, lần chúc tụng đầy nồng nhiệt đầu tiên trong đời Kate. Tôi nhìn Kate, ra dấu chúc mừng, Kate cười toe lại với tôi. Làm tốt lắm, Kate. Cô ấy ngồi xuống, hiệu trưởng liền đứng lên và giới thiệu Christian... Ôi trời ơi, Christian sẽ đọc diễn văn. Hiệu trưởng giới thiệu vắn tắt thành tích của Christian: CEO và sáng lập viên của một công ty đang ăn nên làm ra, một người đứng nghĩa tay trắng gây dựng cơ đồ.

“... và cũng là nhà tài trợ chính của trường chúng ta. Xin chào mừng ngài Christian Grey.”

Thầy hiệu trưởng bắt tay Christian và một tràng pháo tay xā giao vang lên. Tim tôi nhảy thon thót. Anh tiến đến bục diễn thuyết, nhìn khắp phòng. Trông anh thật tự tin trước đám đông, Kate cũng thế. Hai cô gái ngồi bên tôi chồm ra phía trước, đầy phấn khích. Có lẽ, tôi đoán hầu hết các cô gái trong khán phòng và cả một vài anh chàng nữa đều chồm đến phía trước để gần anh hơn một chút. Anh bắt đầu nói, giọng nhẹ nhàng, chừng mực và mê hồn.

“Tôi thật tự hào và cảm kích sự chào đón nồng nhiệt của quý đại diện trường wsu hôm nay. Đây là cơ hội hiếm có để tôi được chia sẻ về dự án to lớn của ngành khoa học môi trường ngay tại trường đại học này. Mục tiêu của chúng tôi là phát triển nông nghiệp dựa trên những phương pháp chính đáng và an toàn cho sinh thái ở các nước thế giới thứ ba; mục tiêu tối thượng là xóa bỏ đói nghèo trên hành tinh này. Hơn một tỷ người, chủ yếu ở Châu Phi hạ Sahara, Nam Á và Mỹ La-tinh, đang sống trong cảnh đói khát. Nạn khai thác nông nghiệp bừa bãi đang hoành hành ở những khu vực này và cấu trúc sinh thái cũng như xã hội phải gánh chịu hậu quả. Tôi đã biết thế nào là những cơn đói lả người. Đó là một kinh nghiệm rất tồi tệ riêng tư của chính tôi...”

Hàm tôi trề xuống. Sao cơ? Christian từng bị bỏ đói. Trời đất ơi. Xem, chuyện đó lý giải được rất nhiều thứ. Tôi nhớ lại cuộc phỏng vấn, anh ấy thực muốn nuôi sống thế giới, rồi cố vắt óc ra mà nhớ xem Kate đã viết gì trong bài phỏng vấn. Được nhận nuôi năm bốn tuổi, hình như thế. Không thể tưởng tượng bác Grace bỏ đói con, như vậy chuyện phải xảy ra trước đó, khi anh chỉ mới là một cậu bé con. Tôi nuốt nước miếng, tim thất lại với ý nghĩ một chú bé mới chập chững, mắt xám, đói lả. Ôi không. Cuộc đời anh từng ra sao trước khi nhà Grey nhận nuôi nấng và bao bọc?

Tôi ngộp trong một cơn phấn nộ. Christian nghèo đói, bị lạm dụng, quái đản và bác ái – mặc dù chắc chắn anh không tự nhìn nhận mình theo cách đó và có lẽ sẽ chống đối lại mọi ý nghĩ cảm kích hay thương hại.

Một tràng pháo tay bùng lên, cả khán phòng đứng dậy. Tôi chỉ làm theo chứ tôi nghe chưa được đến một nửa bài diễn văn. Anh ấy đang vừa làm những điều tốt đẹp này, vừa điều hành một công ty khổng lồ và vừa theo đuổi tôi. Quả là quá sức. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện bị ngắt quãng khi anh biết tin gì đó ở Darfur... tất cả cùng xảy ra ở một nơi. Thực phẩm.

Anh mỉm cười lịch sự đáp lại tràng pháo tay nồng nhiệt – cả Kate cũng vỗ tay – rồi anh quay lại chỗ ngồi. Anh không hề liếc mắt về phía tôi, còn tôi đang cố gắng xử lý lần lượt những thông tin mới về anh.

Một vị phó hiệu trưởng đứng lên, bắt đầu đọc một danh sách dài ngoằng và chán ngắt tên các tân cử nhân. Hơn bốn trăm người nhận bằng và mất hơn một giờ đồng hồ sau tôi mới nghe đến tên mình. Tôi rẽ hai cô bạn đang say sưa nói chuyện, tiến lên sân khấu. Christian dõi theo tôi, ánh mắt ảm áp nhưng đầy xā giao.

EEL “Chúc mừng cô Steele.” Anh nói khi bắt tay tôi, lắc nhẹ. Tôi cảm thấy luồng điện từ da thịt anh lan sang mình. “Laptop của cô đang có vấn đề gì à?”

Tôi cau mặt nhận bằng từ tay anh.

“Không.”

“Vậy tức là cô phớt lờ các email của tôi.”

“Tôi chỉ thấy các cuộc sáp nhập và thu tóm thôi.”

Anh nhìn tôi mỉa mai.

“Gặp sau.” Anh nói và tôi tiến lên, nhường chỗ cho người sau.

Tôi trở lại chỗ ngồi. Các email? Anh gửi email nào khác nữa? Anh nói gì thế nhỉ?

Buổi lễ kéo dài thêm khoảng một tiếng nữa. Một buổi lễ lê thê. Cuối cùng, hiệu trưởng dẫn đầu các thành viên hội đồng rời khỏi sân khấu trong tiếng vỗ tay cảm kích, Christian và Kate đi cuối hàng. Christian hoàn toàn không liếc về phía tôi, mặc dầu tôi rất sẵn lòng đón nhận cái nhìn của anh. Nữ thần nội tại cảm thấy không hài lòng chút nào.

Khi tôi đứng lên và chờ mọi người bên ngoài lần lượt ra trước thì Kate gọi rối rít. Từ cánh gà, Kate ngóng về phía tôi.

“Christian muốn nói chuyện với cậu.” Cô ấy gào to lên. Hai cô gái đứng bên cạnh quay lại, há hốc miệng nhìn tôi.

“Anh ấy nhờ tớ ra gọi cậu.”

Ồi...

“Diễn văn hay lắm, Kate.”

“Thật chứ, hay thật chứ?” Cô ấy cười lớn. “Đi nào. Anh ấy sốt ruột đấy.” Kate đá mắt vào trong sân khấu còn tôi cười toe.

“Cậu làm sao biết được. Mà tớ không thể để ba tớ đợi thêm nữa.”

Tôi quay ra phía dương và đưa bàn tay ra dấu năm phút. Ông gật đầu, ra dấu bảo không sao. Tôi chạy về phía Kate, men theo hành lang hậu trường sân khấu. Christian đang nói chuyện với thầy hiệu trưởng và hai giáo sư. Anh ngẩng lên khi thấy tôi.

“Xin lỗi các ngài.” Tôi nghe thấy tiếng nói khê khàng của anh. Rồi anh tiến thẳng đến chỗ tôi, mỉm cười với Kate.

“Cảm ơn cô.” Anh nói và trước khi Kate kịp đáp gì, anh vụt nắm lấy khuỷu tay tôi, lôi thẳng vào một phòng trông giống như phòng để đồ của nam. Anh nhìn quanh xem phòng có người không rồi chốt cửa lại.

Trời đất ơi, anh đang tính gì trong đầu thế? Tôi nhìn lên anh khi anh vừa quay người lại.

“Sao không trả lời email tôi? Hoặc phải nhắn tin chứ?” Anh trừng trừng giận dữ. Tôi bối rối.

“Hôm nay em chưa mở máy, cũng chưa kiểm tra điện thoại.” Khỉ thật, anh ấy đã gọi à? Tôi cố làm anh xao nhãng, biện pháp luôn hiệu quả với Kate. “Diễn văn hôm nay rất hay.”

“Cảm ơn.”

“Giải thích chuyện thức ăn với em đi.”

Anh luồn tay vào tóc, bối rối.

“Anastasia, tôi không muốn nói chuyện đó lúc này.” Anh nhắm mắt lại, mặt nhợt nhạt. “Tôi lo cho em quá.”

“Lo lắng? Chuyện gì ạ?”

“Vì em đi về nhà trên cái bẫy chết người mà em gọi là xe ấy.”

“Gì cơ? Đây không phải là bẫy chết người. Nó tốt mà. José vẫn thường bảo trì xe cho em.”

“José, tay nhiếp ảnh?” Christian nheo mắt, mặt đanh lại. Thôi chết rồi.

“Vâng, chiếc Beetle vốn là của mẹ cậu ấy.”

“Phải, và có thể từng thuộc về mẹ của mẹ, rồi mẹ của mẹ của mẹ cậu ấy nữa, nhưng nó không an toàn.”

“Em đã lái hơn ba năm rồi. Xin lỗi đã làm anh lo lắng. Sao không gọi điện cho em?” Chắc, anh ấy rõ là phản ứng thái quá.

Christian thở một hơi thật sâu.

“Anastasia, tôi cần câu trả lời của em. Sự chờ đợi này làm tôi phát điên.”

“Christian, em... khoan đã, đừng Ray đang chờ em một mình ở ngoài kia.”

“Ngày mai. Tôi muốn có câu trả lời trong ngày mai.” “Được. Ngày mai gặp anh sau nhé.”

Anh bước lui, nhìn tôi dịu lại, vai buông xuống thả lỏng hơn.

“Hai cha con sẽ đi uống gì chứ?”

“Em chưa biết đừng Ray định thế nào.”

“Cha đừng em à? Anh muốn gặp ông.”

Ồi không phải chứ... vì sao?

“Có lẽ không phải ý hay đâu.”

Christian mở cửa, môi mím lại.

“Em xấu hổ vì tôi à?”

“Không.” Đến lượt tôi kích động. “Biết giới thiệu anh với ba thế nào? “Đây là người đàn ông đầu tiên trong đời con và bây giờ anh ấy muốn chúng con bắt đầu mối quan hệ ông chủ và nô tỳ? Anh đâu có mang giày chạy đâu.”

Christian nhìn tôi chăm chăm, môi nhếch lên một nụ cười. Và thay vì tôi mới là người phải cúi, mặt anh bỗng đứng lại lộ vẻ bất mãn, đôi môi nhếch ra thành một nụ cười hoài nghi.

“Nếu chỉ vậy, nói em biết, tôi chạy rất nhanh. Chỉ cần nói với ba, tôi là bạn em, Anastasia. “

Anh mở cửa, tôi bước ra. Đầu óc chao đảo. Thầy hiệu trưởng, ba phó hiệu trưởng, bốn vị giáo sư và Kate đều dõi theo khi tôi bước ngang qua. Khỉ thật. Để Christian lại sau, tôi chạy đi tìm đừng Ray đã.

Chỉ cần nói với cha, tôi là bạn em.

Bạn tình, Tiềm Thức cúi kính. Biết rồi, biết rồi. Tôi lắc đầu tránh xa cái ý nghĩ miệt thị đó. Biết giới thiệu anh với đừng Ray thế nào? Khán phòng vẫn còn khoảng một nửa số người ban này và đừng Ray vẫn đứng ở chỗ cũ. Thấy tôi, đừng Ray vẫy tay và tìm đường tiến đến.

“Annie. Chúc mừng con.” Đừng ôm lấy tôi.

“Ba muốn ra ngoài và uống gì trong lều chiêu đãi không?”

“Được chứ. Ngày của con mà. Con dẫn đường đi.”

“Nếu ba không thích thì thôi, không sao mà.” Làm ơn nói không đi ba...

“Annie, chỉ hai ba con mình thôi, ngồi khoảng nửa tiếng huyền thuyên đủ chuyện trên đời. Ba cũng muốn uống gì đó.”

Tôi khoác tay ông rồi chúng tôi hòa vào đám đông trong một buổi trưa ấm áp. Chúng tôi đi ngang qua một hàng mấy tay nhiếp ảnh chuyên nghiệp.

“Ồ, ba sức nhớ.” Đừng rút máy ảnh trong túi ra. “Chụp một tấm để vào album nào, Annie.” Tôi nhìn đừng Ray khi đừng Ray chụp tôi.

“Tớ có thể bỏ áo ra và nhấc mũ lên không? Tớ thấy mình như một đứa thộn.”

Cậu mới như đứa thộn à... Tiềm Thức hất cái mặt xấc xược. Này, thế cậu sẽ giới thiệu với đừng Ray cái tay từng giao cấu với cậu thật đấy à? Cô à nhìn tôi qua gọng kính hình đôi cánh. Cha sẽ tự hào lắm đấy. Chúa ơi, thỉnh thoảng mình ghét cô ả.

Lều chiêu đãi rộng mênh mông mà vẫn đông kín người- sinh viên, phụ huynh, giáo sư và khách mời, tất cả đều chuyện trò rôm rả. Ba lấy cho tôi một ly sâm-panh hay một loại rượu rẻ tiền nào đấy có ga, tôi đoán thế. Rượu không

nồng và có vị ngọt. Ý nghĩ của tôi lại hướng về Christian... cha sẽ không thích chuyện này đâu.

“Ana.”

Tôi quay phắt lại. Ethan Kavanagh tóm ngay lấy tôi. Anh xoay tôi vòng vòng mà không làm đổ một giọt rượu nào – thật ngoạn mục.

“Chúc mừng em.” Anh nhìn tôi, đôi mắt xanh lấp lánh.

Thật ngạc nhiên. Mái tóc vàng chưa gội của anh rối tinh và thật quyến rũ. Anh cũng đẹp như Kate vậy. Cả gia đình này giống nhau đến kinh ngạc.

“Chà, Ethan! Gặp anh em vui quá. Ba ơi, đây là anh Ethan, anh của Kate. Anh Ethan, đây là ba em, Ray Steele.” Hai người đàn ông bắt tay nhau, dượng nhìn anh Kavanagh trêu mếu.

“Anh từ Châu Âu về bao giờ thế?” Tôi hỏi.

“Đã về một tuần rồi nhưng anh muốn làm cô em gái bất ngờ.” Anh nói vẻ bí mật.

“Đáng yêu quá.” Tôi cười toe toét.

“Con bé là sinh viên đọc diễn văn tốt nghiệp cơ đấy, làm sao bỏ qua được.” Trông anh đầy vẻ tự hào về em gái.

“Cô ấy làm quá tuyệt luôn.”

“Đúng thế” Dượng Ray cũng đồng ý.

Ethan đang vòng một tay quanh eo tôi thì từ xa, tôi nhận ra đôi mắt xám lạnh lùng của Christian Grey. Kate đang đi cùng anh.

“Chào bác Ray.”

Kate hôn cả hai bên má dượng Ray làm ông cũng đỏ mặt.

“Bác gặp bạn trai của Ana chưa? Anh Christian Grey.”

Á, trời đất ơi... Kate! Khốn kiếp! Máu dồn ứ lên mặt tôi.

“Bác Steele, rất hân hạnh được gặp bác.” Christian đáp nhẹ nhàng, chân tình, không chút bối rối vì lời giới thiệu của Kate. Anh đưa tay cho dượng Ray bắt, không một mảy may nào cho thấy lời giới thiệu chí mạng của Kate tác động được đến anh.

Cảm ơn nhiều lắm, Katherine Kavanagh, tôi tức nghẹn lời. Cô Nàng Tiềm Thức chắc đã ngã lăn ra bất tỉnh rồi.

“Chào anh Grey.” Dượng Ray đáp, vẻ mặt ông rất điềm đạm ngoại trừ đôi mắt nâu dường như hơi mở to hơn một chút. Đôi mắt nhìn tôi theo kiểu bao-giờ-con-mới-cho-ba-biết-chuyện-này. Tôi cắn môi.

“Còn đây là anh trai tôi, Ethan Kavanagh.” Kate quay sang Christian.

Christian hướng cái nhìn lạnh ngắt sang Ethan, tay Ethan vẫn còn đặt trên eo tôi.

“Chào anh Kavanagh.”

Hai người bắt tay. Cái bắt tay buộc Ethan phải bỏ tay khỏi người tôi.

“Ana, em yêu.” Anh thì thầm, những lời âu yếm của anh làm tôi muốn tắt thở.

Tôi đành bước khỏi chỗ đứng bên Ethan, Christian vẫn nhìn Ethan cười lạnh lùng, để tiến sang bên cạnh Christian. Kate cười toe toét với tôi. Cô ấy biết rõ mình đang làm gì, đồ tiểu yêu.

“Ethan, bố mẹ gọi đấy.” Kate lôi Ethan đi.

“Vậy là hai con biết nhau bao lâu rồi?” Dượng Ray nhìn từ Christian sang tôi, không lộ vẻ gì đặc biệt.

Tác động của bài diễn văn đã biến khỏi tôi. Tôi chỉ muốn đào ngay một cái lỗ rồi chui xuống. Christian đưa tay chàoàng vai tôi, ngón cái anh day nhẹ tấm lưng trần của tôi trước đưa khi bàn tay anh nắm lấy vai tôi.

“Được vài tuần hay khoảng đó.” Anh đáp nhẹ nhàng. “Chúng cháu gặp nhau khi Anastasia đến phỏng vấn cháu cho tờ báo sinh viên”

“Không biết con làm ở tờ báo sinh viên đấy, Ana.” Giọng ba pha một chút trách móc, ông không vui. Trời ạ.

“Kate bị ốm ạ.” Tôi nói. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ ra được.

“Bài diễn văn hay lắm, anh Grey.”

“Cảm ơn bác. Cháu có nghe nói bác rất thích câu cá.” Dượng Ray nhướn mày và mỉm cười – một nụ cười hiếm hoi, độc đáo và rất Ray Steele – rồi cả hai kéo nhau đi, nói chuyện về cá. Tôi lập tức nhận ra thâm ý của Christian. Anh đang định chinh phục ba tôi... như đã làm với cậu đấy, Tiềm Thức cần cầu. Quyền lực của anh dường như không biên giới. Tôi từ biệt chính mình rồi bỏ đi và tìm được Kate.

Cô ấy đang trò chuyện với bố mẹ, hai bác rạng rỡ hơn bao giờ hết và chào mừng tôi rất nồng nhiệt. Chúng tôi nói mấy câu chào hỏi, chủ yếu về chuyến đi của cả nhà Kate đến Barbados và sau đó là chuyện chuyển nhà.

“Kate, sao cậu lại nói chuyện tở với ba Ray?”

Tôi chớp ngay cơ hội đầu tiên câu chuyện vừa dừng. “Bởi tở biết cậu sẽ chẳng bao giờ làm, và tở cũng muốn giúp cho chuyện giữa cậu với Christian thành nữa.” Kate mỉm cười duyên dáng với tôi.

Tôi cúi đầu lên. Chính tở là người không thêm đèn với anh ta đấy chứ, ngốc ạ”

“Anh ấy phần khởi chuyện này lắm đấy, Ana. Đừng lo. Nhìn kìa, Christian không rời mắt khỏi cậu nữa.”

Tôi ngược lên và thấy cả dượng Ray và Christian đang nhìn mình. “Anh ấy nhìn cậu chăm chăm như điều hâu sẵn mỗi ấy”.

“Tở đi giải cứu ba Ray đây, hay Christian, không biết ai nữa. Tở chưa xong chuyện này với cậu đâu, Katherine Kavanagh.” Tôi trừng trừng nhìn cô

“Ana, tở ủng hộ cậu.” Cô ấy gọi với theo.

“Chào.” Tôi quay lại chỗ cũ và cười với cả hai người đàn ông.

Mọi chuyện có vẻ suôn sẻ. Christian đang tâm đắc với câu chuyện đùa nào đấy còn bố thì trông thoải mái đến mức khó tin trong các cuộc xã giao thế này. Họ nói gì với nhau ngoài chuyện câu cá nhỉ?

“Ana, nhà vệ sinh chỗ nào?”

“Ba ra khỏi lều, bên tay trái ạ.”

“Ba đi một lát, hai con thoải mái nhé.”

Dượng Ray quay đi. Tôi căng thẳng nhìn Christian. Chúng tôi im lặng một lúc, như thợ săn ảnh đang chụp ảnh, cả hai.

“Cảm ơn anh Grey.” Một thợ săn ảnh thiếu kiên nhẫn hơn người kia. Tôi đành phải chớp mắt trước ánh flash. “Vậy là anh cũng quyến rũ được cả bố em rồi đấy?” “Cũng?” Mắt Christian sáng lên, lông mày nhướn thành câu hỏi. Tôi đỏ mặt. Anh đưa tay lên, chạm những ngón tay vào má tôi.

“Ước gì biết được em đang nghĩ gì, Anastasia.” Anh thì thâm đầy âm mưu, tay anh giữ cằm, nâng đầu tôi lên để hai ánh mắt chạm nhau.

Hơi thở tôi thúc hối. Sao anh vẫn có thể ảnh hưởng đến tôi ngay cả ở một nơi đông đúc thế này?

“Ngay bây giờ, em nghĩ cà vạt đẹp.” Tôi thở.

Anh cười khê. “Chiếc yêu thích mới của tôi.”

Mặt tôi đỏ lựng.

“Em đáng yêu quá, Anastasia. Váy cột dây sau cổ rất hợp với em, tôi phải chạm vào lưng em, để cảm nhận làn da tươi đẹp này.”

Bất thần tôi thấy như thể chúng tôi đang ở trong phòng riêng. Chỉ hai người. Cả cơ thể tôi bỗng đứng linh động, lòng đầu dây thần kinh cứ ngân nga dịu dàng, luồng điện lôi tôi về phía anh đang tăng cường độ.

“Em biết mọi chuyện rồi sẽ ổn mà, phải không, em yêu?” Anh thì thầm. Tôi nhắm nghiền mắt lại, trong tôi mọi thứ đang nhũn ra và tan chảy.

“Nhưng em còn muốn nhiều hơn thế.” Tôi nói khẽ. “Nhiều hơn?” Anh nhìn tôi bối rối, mắt u ám.

Tôi gật rồi nuốt nước bọt. Giờ thì anh biết rồi đấy. “Nhiều hơn.” Anh khẽ khàng lặp lại. Anh như đang kiểm tra xem từ ấy nghĩa là gì – một từ nhỏ xíu, đơn giản nhưng hàm chứa quá nhiều hứa hẹn. Ngón cái anh lướt trên môi tôi. “Em muốn cả trái tim và hoa hồng.”

Tôi lại gật. Anh chớp mắt nhìn tôi. Tôi đang thấy một cuộc xung đột nội tâm trong đôi mắt ấy.

“Anastasia.” Giọng anh nhỏ nhẹ. “Đó là những thứ tôi hoàn toàn không biết.”

“Em cũng thế.”

Anh cười nhẹ.

“Em không biết nhiều thứ lắm.” Anh nói.

“Còn anh biết toàn những thứ sai.”

“Sai? Không hề sai với tôi.” Anh lắc đầu. Nhìn anh thật chân thành. “Thử nhé.” Anh thì thầm. Như thách đố, như cá cược, anh nghiêng đầu sang một bên, mỉm cười bí hiểm và sáng rõ.

Tôi thở hổn hển. Tôi vẫn chỉ là Eve ở vườn địa đàng bị anh, tức con rắn, quyến rũ ăn trái cấm.

“Được.” Tôi thì thầm.

“Gì cơ?” Anh giật mình tập trung hết tâm trí vào điều tôi vừa nói. Tôi nuốt nước bọt.

“Được. Em sẽ thử.”

“Em đồng ý á?” Giọng anh đầy ngờ vực.

“Trước hết là những giới hạn độ mềm đã, được. Em thử.” Tôi nói nhỏ. Christian nhắm chặt mắt lại và choàng lấy tôi âu yếm.

“Lạy Chúa, Ana, không tin nổi. Em làm tôi ngộp thở mất.” Anh vừa bước lùi lại thì bất ngờ dựng Ray tiến tới, nhạc trong lều cũng phát to tiếng hơn. Chúng tôi không phải chỉ có hai người. Khỉ thật, mình vừa đồng ý làm Người Phục Tùng của anh ta. Christian mỉm cười với dựng Ray, mắt lấp lánh niềm hân hoan.

“Annie, có lẽ nên đi ăn trưa nhỉ?”

“Vâng.” Tôi chớp chớp mắt nhìn dựng Ray, cố giữ mình thật bình tĩnh. Cậu vừa làm gì thế hả? Tiềm Thức gào lên. Nữ thần nội tại cứ lộn những vòng nhào lộn trăm lần như một, xứng đáng đẳng cấp Olympic ở Nga về thể dục dụng cụ.

“Đi cùng nhé, Christian?” Dựng Ray hỏi.

Christian á! Tôi nhìn anh, thậm van xin anh từ chối. Tôi cần không gian để suy nghĩ... xem mình vừa quyết định cái quái gì thế?

“Cảm ơn bác Steele nhưng cháu có mấy việc phải làm. Rất vui được gặp bác.”

“Cũng mừng được biết cậu.” Dựng Ray đáp. “Chăm sóc con gái tôi nhé.”

“Ồ, luôn luôn ạ.”

Hai người bắt tay. Tôi muốn phát bệnh. Dựng Ray đâu biết Christian có ý gì khi chăm sóc tôi. Christian nắm tay tôi, đưa lên môi, hôn tay tôi dịu dàng, đôi mắt anh nhìn tôi rục rủa.

“Gặp sau nhé, Steele.” Anh thở, giọng đầy hứa hẹn.

Bụng dưới thắt lại. Dừng nhé... để sau?

Dương Ray nắm khuỷu tay tôi, hai dương con tiến ra lối cửa chính của nhà lều.

“Có vẻ là một anh chàng đáng tin đấy. Điều kiện cũng tốt. Con xem lại con thể nào nhé, vì sao ba lại phải nghe chuyện đó từ Katherine... ba vẫn chưa nguôi.”

Tôi rụt vai xin lỗi.

“Chà, với ba thì cậu nào thích câu cá và biết nhử cá bằng ruồi nhân tạo thì đều được cả.”

Trời đất ơi – vậy là dương Ray đã thông qua rồi. Nếu dương biết.

DƯƠNG RAY ĐƯA TÔI VỀ NHÀ lúc trời đã nhá nhem.

“Nhớ gọi điện ẹ con.” Dương Ray dặn.

“Con sẽ gọi. Cảm ơn ba đã đến, ba ạ.”

“Làm sao bỏ lỡ được, con gái. Ba tự hào về con lắm.”

Ồi, dừng. Tôi cảm động sắp khóc. Cái gì đó nghẹn ứ trong cổ họng tôi, tôi ôm dương, thật chặt. Dương cũng choàng tay qua người tôi sưng sốt. Thế là tôi không kiềm được nữa, nước mắt cứ trào ra như suối.

“Thôi nào, Annie, con yêu.” Dương vụng về. “Ngày trọng đại... nhỉ? Muốn ba vào và pha cho con tách trà không?”

Tôi bật cười, ngừng khóc. Với ba, trà là đáp án của mọi thứ. Tôi nhớ mẹ từng phàn nàn về ba, rằng nếu so sánh giữa trà và sự thông cảm, ba luôn giải pha trà nóng nhưng rất dễ trong việc làm nóng sự thông cảm.

“Thôi ba ạ, con ổn. Gặp ba là con vui rồi. Con sẽ đến thăm ba ngay khi con đến Seattle.”

“Phỏng vấn may mắn nhé. Nhớ báo với ba mọi chuyện đấy.”

“Chắc chắn mà ba.”

“Yêu con, Annie.”

“Con cũng yêu ba, ba ạ.”

Ông mỉm cười, đôi mắt nâu ấm áp, sáng ngời. Dương trở vào xe. Tôi vẫy tay tạm biệt ông trong bóng chiều chạng vạng rồi quay vào căn hộ.

Điều đầu tiên tôi làm là kiểm tra điện thoại. Phải sạc pin đã, tôi đi tìm đồ sạc, cắm điện rồi bắt đầu mở tin nhắn. Bốn cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn thoại và hai tin nhắn văn bản. Ba cuộc gọi nhỡ từ Christian... không có tin thoại. Một cuộc gọi từ José và tin nhắn thoại của cậu, chúc mừng lễ tốt nghiệp.

Tôi mở tin nhắn.

Em về nhà an toàn chứ?

Gọi cho tôi.

Cả hai tin đều của Christian. Sao anh không gọi máy bàn? Tôi trở vào phòng ngủ rồi mở máy lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Tối nay

Ngày: 25 tháng 5 2011 23:58

Đến: Anastasia steele

Hy vọng em đã lái xe về đến nhà .

Báo tôi biết nếu mọi việc ổn.

Sao thế nhỉ... sao anh ấy lại quá lo lắng về chiếc Beetle của tôi? Chiếc xe chạy rất tốt suốt ba năm nay và José vẫn luôn nhớ bảo trì xe cho tôi. Email tiếp theo của Christian mới đến vào hôm nay.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Giới hạn

Ngày: 26 tháng 5 2011 17:22

Đến: Anastasia steele

Mọi chương ngại đã dọn dẹp gọn gàng.

Sẵn sàng để cùng em bàn bạc bất cứ lúc nào.

Hôm nay em rất đẹp.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi muốn gặp anh. Tôi nhắn “trả lời”.

Từ: Anastasia steele Chủ đề : Giới hạn Ngày: 26 tháng 5 2011 19:23 Đến: Christian Grey

Nếu anh muốn, tối nay em có thể đến để nói chuyện tiếp Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Giới hạn

Ngày: 26 tháng 5 2011 19:27

Đến: Anastasia steele

Tôi sẽ đến. Tôi nhớ đã nhấn mạnh là tôi không hài lòng khi em lái chiếc xe đó.

Tôi sắp đến rồi .

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Á, thiên địa ơi... anh ấy đang đến. Phải làm ngay một việc – ấn bản đầu tiên của Thomas Hardy vẫn còn nằm trên kệ phòng khách. Tôi không thể giữ nó. Tôi bọc sách vào tấm giấy nâu rồi hí hoáy viết lên đó một trích dẫn của Tess:

“Em đồng ý với các điều kiện đó, Angel; bởi anh biết rõ nhất hình phạt nào xứng đáng với em; chỉ là – chỉ xin – đừng khiến nó quá sức chịu đựng của em!”

16. Chương 15

Chương 15

“Chào anh.” Tôi ngượng ngịu khi ra mở cửa. Christian đang đứng ở cổng, quần jean và khoác da.

“Chào em.” Anh đáp, khuôn mặt anh sáng ngời, nụ cười rạng rỡ. Tôi mất vài giây để chiêm ngưỡng dung mạo ấy. Ôi, trời ơi! Chàng thật nóng bỏng trong bộ đồ da.

“Mời anh vào.”

“Nếu em cho phép.” Anh đùa. Anh mang theo cả một chai sâm-panh – Tôi nghĩ là nên chúc mừng lễ tốt nghiệp của em. Chúc mừng tốt nghiệp, không gì qua mặt nỗi Bollinger.

“Chọn từ hay lắm.” Tôi phán tỉnh queo.

Anh cười xòa. “Tôi thích sự dí dỏm của em, Anastasia.”

“Nhà chỉ còn tách trà thôi. Tụi em đóng thùng hết ly rồi.”

“Tách trà à? Cũng hay mà.”

Tôi vào bếp. Bồn chồn, bao tử sôi ục ục, như thể trong phòng khách nhà mình đang phục sẵn một con báo, một bầy sư tử hay một động vật săn mồi nào đó vậy.

“Anh có cần đĩa lót không?”

“Tách thôi, Anastasia” Christian nói vọng từ phòng khách.

Khi tôi trở ra, anh đang xem gói sách nâu. Tôi đặt tách lên bàn.

“Của anh hết đây.” Tôi lo lắng giải thích.

Chết thật... sắp có chiến tranh rồi.

“Hmm, đáng suy nghĩ đấy. Một trích dẫn rất phù hợp.” Anh lần ngón trở thanh mảnh theo dòng chữ. “Tôi nghĩ tôi là d’Uberville chứ không phải Angel đâu. Em quyết định chọn thử hạ giá.” Anh nhếch một nụ cười ranh mãnh về phía tôi. “Chắc em thấy gì đó đồng cảm với em.”

“Đó là lời cầu khẩn đấy.” Tôi khẽ đáp. Sao tôi lại căng thẳng thế này?

“Lời cầu khẩn? Cầu khẩn tôi đừng làm khó em?”

Tôi gật.

“Tôi mua những cuốn sách này cho em.” Anh nói khẽ, không thể đọc được gì trong ánh mắt anh. “Tôi sẽ không làm khó em nếu em chấp nhận chúng.”

Tôi cố nuốt nước miếng.

“Christian, em không nhận được, chúng quá giá trị.” “Em thấy đấy, đó chính là điều phải xử lý, em luôn sập cửa trước mặt tôi. Tôi muốn em giữ lại, đó là kết luận cuối cùng. Rất đơn giản. Em chẳng việc gì phải nghĩ ngợi nữa. Là Người Phục Tùng, chỉ cần em cảm ơn những gì được nhận. Chỉ cần em nhận những gì tôi mua cho, tôi thấy vui khi làm điều đó cho em.”

“Khi anh mua những cuốn sách này, em vẫn chưa là Người Phục Tùng của anh mà.” Tôi lí nhí.

“Chưa... nhưng giờ em đồng ý rồi, Anastasia.” Giọng anh đầy cảnh giác.

Tôi thở dài. Tôi sẽ không thắng nổi anh trong vụ này, thôi thì sang phương án B.

“Vậy anh muốn mấy cuốn sách này là của em?” Anh nhìn tôi ngờ vực nhưng vẫn chấp thuận.

“Ừ.”

“Nếu như vậy, em muốn tặng cho quỹ từ thiện ở Dafur, có vẻ như anh rất gắn bó với chỗ đó. Họ sẽ bán đấu giá bộ sách.”

“Nếu thật em muốn thế.” Môi anh mím lại, thất vọng. Điều đó khiến tôi đỏ mặt.

“Em muốn thế thật mà.” Tôi đáp.

Tôi không muốn làm anh thất vọng, những điều anh nói cứ vang vọng trong đầu tôi. Tôi muốn em thêm khát làm tôi hài lòng.

“Đừng nghĩ nữa, Anastasia. Đừng nghĩ về điều đó nữa.” Giọng anh bình thản và nghiêm túc.

Làm sao có thể không nghĩ đến được. Cậu có thể tưởng tượng cậu là chiếc xe hay mấy thứ vô tri vô giác anh ta vẫn sở hữu ấy. Tiềm Thức không mời mà trở lại. Tôi lơ lửng cô ả. Có cách nào xua tan không khí này không? Câu chuyện giữa hai chúng tôi tự nhiên trở nên căng thẳng. Tôi không biết làm sao bây giờ. Tôi ngó xuống mấy ngón tay. Làm sao thoát ra khỏi tình huống này bây giờ?

Anh đặt chai sâm-panh lên bàn rồi tiến đến trước mặt tôi. Anh đưa tay nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, vẻ mặt anh đầy cương quyết.

“Tôi sẽ còn mua cho em rất nhiều thứ khác, Anastasia. Cứ nhận hết đi. Tôi có thể mua được. Tôi là người giàu có.” Anh cúi xuống, hôn lên môi tôi nhẹ và dịu dàng. “Nhé.” Anh buông tôi ra.

Ồ là la, Tiềm Thức há hốc mồm nhìn tôi.

“Chuyện đó làm em thấy mình rẻ rúng.” Tôi đáp.

Christian lùa tay vào tóc bối rối.

“Đừng cảm thấy thế. Em cả nghĩ rồi, Anastasia. Đừng áp những điều người khác nghĩ lên các chuẩn mực đạo đức cũng mơ hồ của chính em. Đừng phí năng lượng vào những chuyện đó. Chỉ vì em dè dặt với những dự định của mình; chuyện đó hoàn toàn tự nhiên thôi. Em không biết em sắp bước vào con đường nào đâu.”

Tôi nhăn nhó, cố hiểu những điều anh nói.

“Nên thôi đi, dừng lại đi.” Anh nhẹ nhàng ra lệnh, tay anh lại nắm lấy cằm tôi, dịu dàng kéo ra để tôi nả môi dưới khỏi răng. “Không việc gì em phải thấy mình rẻ rúng cả, Anastasia. Tôi không nghĩ em thấy thế. Tôi chỉ mua vài cuốn sách cũ vì nghĩ rằng, nó có giá trị nào đó với em, thôi thôi. Sâm-panh nhé.” Mắt anh ăm ắp và dịu dàng, tôi mỉm cười bối rối. “Thế, tốt hơn rồi.” Anh nói. Anh cầm chai sâm-panh, tháo vỏ bọc nút và vòng kim loại, dường như vặn cả cổ chai chứ không chỉ vặn nút, chiếc nút bật ra, nổ một tiếng giòn, không một giọt rượu nào trào ra ngoài. Anh đổ rượu vào nửa tách.

“Màu hồng.” Tôi ngạc nhiên.

“Bollinger Grande Anneé Rosé 1999, một loại rượu truyền thống cực ngon.” Anh nói một cách thích thú. “Đựng trong tách trà.”

Anh cười.

“Trong tách trà. Chúc mừng em vừa nhận bằng, Anastasia”

Chúng tôi chạm cốc, anh nhấp một ngụm, tôi vẫn không nghĩ đây đã là sự đầu hàng của mình.

“Cảm ơn anh.” Tôi đáp và nhấp một ngụm. Tất nhiên là quá ngon rồi.

Christian kéo tôi về ghế sofa, anh ngồi xuống, ôm tôi ngồi vào sát bên.

“Cha dưỡng em quả là ít nói.”

“Anh ăn tươi nuốt sống cha em rồi.” Tôi trề môi. Christian bật cười.

“Chỉ vì tôi biết câu cá thôi.”

“Sao anh biết ông thích câu cá?”

“Em nói mà. Hôm đi cà phê.”

“Ồ... em à?” Tôi lại nhấp một ngụm rượu. Chà, trí nhớ của anh tuyệt vời. Hmm... sâm-panh cực kỳ tuyệt vời.

“Anh thử rượu ở quầy rồi à?”

Anh nhăn mặt.

“Ừ. Ăn gian nhỉ.”

“Khi nếm rượu này, em liên tưởng đến anh. Sao anh rành về rượu thế?”

“Không rành đâu, Anastasia, tôi chỉ biết những gì tôi thích thôi.” Ánh mắt anh sáng lên, như ánh bạc, và lại làm tôi ngượng. “Nữa chứ?” Anh hỏi, chỉ chai sâm-panh. “Vâng.”

Christian vui vẻ đứng dậy lấy chai rượu, rót thêm vào lách của tôi. Dường như anh định làm tôi say? Tôi nhìn anh nghi ngờ.

“Chỗ này thu dọn xong cả rồi. Em sẵn sàng để chuyển chỗ rồi à?”

“Gần như thế.”

“Mai em phải làm không?”

“Có ạ, bữa cuối ở Clayton.”

“Anh định giúp em chuyển nhà nhưng lại hứa gặp em gái ở sân bay mất rồi.”

Ồ... chuyện này mới đây.

“Sáng sớm thứ Bảy, Mía bay đến Paris. Ngày mai anh phải quay lại Seattle, nghe Elliot nói sẽ giúp em chuyển nhà.” “Vâng, Kate vui lắm.”

Christian nhăn mặt. “Ừ, Kate và Elliot, nghĩ thế nào nhỉ?” Anh lẩm bẩm và không hiểu vì sao, tôi có cảm giác anh không vui. “Em định làm gì ở Seattle?”

“Có mấy chỗ hẹn em phỏng vấn làm thực tập rồi.”

“Khi nào em mới định kể tôi nghe chuyện đó?” Anh nhướn mày.

“Ờ... em đang kể đây.”

Anh nheo mắt.

“Ở đâu?”

Không hiểu tại sao, có lẽ vì anh bắt đầu tỏ ra uy quyền, tôi không muốn nói nữa.

“Mấy nhà xuất bản.”

“Đó là việc em muốn làm à, ở nhà xuất bản ấy?”

Tôi thận trọng gật đầu.

“Rồi sao nữa?” Anh nhìn tôi chờ đợi.

“Sao nữa gì ạ?”

“Ồ hô, đừng giả ngốc thế, Ana, nhà xuất bản nào?” Anh cau.

“Mấy nhà xuất bản nhỏ thôi mà.” Tôi đáp.

“Sao em không muốn tôi biết?”

“Thuyết phục vô hiệu.”

Anh cau mặt.

“Hừ, anh mới là ngốc ấy.”

Anh bật cười. “Ngốc? Tôi? Chúa ơi, đúng là kinh ngạc với em thật. Uống nào.”

Anh rút ra một bản in email tôi gửi và một bản hợp đồng. Anh đi khắp nơi với mấy tờ giấy này trong túi à? Tôi chợt nhớ áo khoác anh đưa tôi có khi cũng có một bản này. Khỉ ạ, tốt nhất là phải nhớ điều đó. Tôi uống cạn ly.

Anh liếc nhanh sang tôi.

“Nữa nhé?”

“Vâng.”

Anh cười, nụ cười ôi-sao-mà-hài-lđiig rất đặc trưng của anh. Anh nhấc chai rượu lên rồi chọt khựng lại.

“Em đã ăn gì chưa?”

Hả, đừng nha... đừng là chuyện cũ rích đó nữa nha.

“Em ăn rồi, một bữa ba món với dượng Ray rồi.” Tôi trợn mắt lên với anh. Rượu làm tôi mạnh miệng.

Anh chồm tới, nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Lần sau, nếu còn trợn mắt lên với tôi, tôi sẽ bắt em quỳ dưới chân tôi đấy.”

Hả?

“ơ.” Tôi thở, nhìn thấy cơn kích động trong mắt anh.

“ơ.” Anh nhại lại giọng tôi. “Giờ thì bắt đầu được rồi, Anastasia.”

Tim tôi nhảy từng từng trong lồng ngực, bao tử réo lên đòi nhào ra khỏi họng. Sao chuyện này lại kích động đến thế?

Anh rót đầy rượu vào ly tôi, tôi ực một hơi cạn ly. Tôi ngược nhìn anh một cách kiềm chế.

“Tập trung chút, Ana?”

Tôi gật.

“Hãy trả lời tôi.”

“Có ạ... em đang lắng nghe.”

“Tốt.” Anh mỉm cười rất bề trên. “Quan hệ tình dục. Đó là điều chủ yếu chúng ta sẽ làm.”

Tôi nhích đến gần anh hơn và nhìn vào phần thêm vào của bản hợp đồng, cả nữ thần nội tại cũng chăm hết nhìn lên rồi nhìn xuống như một đứa trẻ háo hức chờ kem.

Christian nhượng mày.

“Em thấy sao?”

“Được.” Tôi thì thầm, liếc nhanh qua danh sách.

Người Phục Tùng có ưng thuận bị khống chế bằng cách:

Trói tay ra phía trước

Trói cổ chân

Trói khuỷu tay

Trói tay ra phía sau

Trói đầu gối

Trói từ cổ tay đến khuỷu tay

Trói vào những vật cố định, đồ gỗ v.v.

Trói kiêu mang gông.

Người Phục Tùng có ưng thuận bị bịt mắt?

Người Phụng tùng có ưng thuận bị bịt mũi?

Tôi thấy rõ mình đang rúm người lại... hừ, anh ta thật độc đoán. “Trói kiêu mang gông ư?”

“Đó là kiểu cùm cổ tay hoặc mắt cá vào một thanh cố định. Vui đấy.”

“Được... Còn bịt miệng. Em sợ nhỡ em không thở được.” “Tôi chính là người lo sợ nếu em không thở được. Tôi không làm em ngạt đâu.”

“Vậy làm sao em nói được những từ an toàn nếu bị bịt miệng?”

Anh dừng lại một chút.

“Thứ nhất, tôi hy vọng em sẽ không bao giờ phải dùng đến những từ đó. Còn nếu bị bịt miệng, em sẽ ra dấu.” Anh nói ngắn gọn.

Tôi chớp mắt nhìn anh. Nhưng nếu lại bị trói nữa thì ra dấu bằng cách nào? Đầu óc tôi bắt đầu lơ lơ... hum, rượu. “Em sợ bị bịt miệng lắm.”

“Được, tôi sẽ lưu ý điều đó.”

Tôi nhìn anh, ý thức đang dần dần sập xuống.

“Có phải anh thích trói những Người Phục Tù để họ không thể chạm vào anh?”

Anh nhìn tôi, mắt mở to.

“Đó cũng là một lý do.” Anh khẽ nói.

“Cũng vì vậy mà anh trói tay em?”

“Ừ.”

“Anh không thích nói về chuyện đó à?” Tôi hỏi.

“Đúng thế, tôi không thích. Em muốn uống ly nữa không? Rượu làm em mạnh dạn hơn đây, tôi còn muốn biết mức độ chịu đau của em.”

Trời đất ơi... đây là phần kinh khủng nhất đây. Anh lại rót đầy tách trà, tôi hớp một ngụm.

“Mức độ chịu đau của em, nói chung, đến mức nào?” Christian nhìn tôi đầy chờ đợi. “Em đang cần môi đây.” Anh nói bằng thứ giọng nham hiểm.

Tôi lập tức dừng ngay nhưng vẫn không biết phải nói gì. Mặt tôi đỏ lên và tôi cắn chặt xuống tay.

“Lúc còn nhỏ, em có bao giờ bị đòn không?”

“Không.”

“Em cũng chưa tìm hiểu đến phần này phải không?” “Chưa.”

“Không tệ như em nghĩ đâu. Trong chuyện này thì trí tưởng tượng là kẻ thù tệ hại.” Anh nói khẽ.

“Anh nhất định phải làm thế sao?”

“Ừ.”

“Tại sao ạ?”

“Vì nó là một phần tất yếu, Anastasia ạ. Đó là điều tôi sẽ làm. Tôi biết em lo lắng. Sang các kiểu trừng phạt nhé.” Anh đưa ra một danh sách. Tiềm Thức vùng bỏ chạy, hét lên thất thanh rồi nấp sau ghế sofa.

“Chúng ta sẽ bàn chuyện này nhé.”

“Hay thôi, đừng.” Tôi thì thào.

“Đây là một phần của thỏa thuận, em yêu ạ, và chúng ta sẽ phải bàn bạc tất cả. Anastasia, tôi sẽ không để mọi việc đi quá xa đâu.”

“Chuyện trừng phạt này, nó làm em lo nhất.” Giọng tôi chỉ còn là tiếng rì rầm.

“Rất vui vì em đã chia sẻ với tôi điều đó. Cứ để chuyện đánh đập ở đó đã. Khi nào em quen với mọi chuyện khác, chúng ta sẽ tăng cường độ lên. Giờ thì từ từ thôi.”

Tôi nuốt nước bọt, anh nghiêng người hôn lên môi tôi. “Đây, mọi chuyện không đến nỗi tệ đúng không?”

Tôi rụt vai, khiếp đảm tọt cùng.

“Còn giờ, tôi muốn nói thêm một chuyện nữa rồi sẽ đưa em lên giường.”

“Giường?” Tôi chớp mắt liên hồi, máu rào rạt khắp châu thân, những phần cơ thể mà tôi không ngờ đến sự hiện diện của chúng chỉ cho đến mới đây thôi, bắt đầu nóng dần lên.

“Xem nào, Anastasia, khi nói về những chuyện này, tôi muốn làm tình với em cho đến tận tuần sau, ngay từ bây giờ. Nhất định là em có một tác động đặc biệt đến tôi.”

Tôi ngọ nguậy. Nữ thần nội tại đang thở bối rối.

“Em biết đấy, cũng có những điều tôi muốn thử.”

“Có đau không?”

“Không, đừng nhìn đâu cũng thấy đau thế. Chủ yếu vẫn là hoan lạc thôi mà. Tôi đã làm em đau bao giờ chưa?”

Tôi đỏ mặt. “Chưa.”

“Đấy, vậy thì, xem nào, sáng nay em nói em muốn nhiều hơn thế này.” Anh bỗng ngắc ngứ.

Gì nữa đây... chuyện gì nữa đây?

Anh vỗ tay tôi.

“Ngoài thời gian em phục vụ tôi, có thể chúng ta sẽ thử. Tôi không biết có thành công không. Tôi không biết sẽ tách biệt mọi chuyện thế nào. Có khi không thể. Nhưng tôi rất sẵn lòng thử. Có lẽ là mỗi tuần một đêm. Tôi chưa biết.”

Trời đất quỷ thần ơi... tôi há hốc miệng, Tiềm Thức suýt ngất. Christian Grey sẵn lòng đáp ứng những đòi hỏi nhiều hơn của tôi. Anh ấy sẵn lòng thử! Tiềm thức chồm dậy từ sau ghế sofa, mặt mày đỏ dác vì sốc.

“Với một điều kiện.” Anh nhìn về mặt ngơ ngác của tôi một cách cảnh giác.

“Điều kiện gì ạ?” Tôi thử.

Gì cũng được. Anh muốn gì cũng được mà.

“Em vui lòng nhận món quà tốt nghiệp của tôi.”

“Ồi.” Ngay trong thâm tâm tôi đoán ngay ra đó là gì. Nhưng đã lỡ ngậm bồ hòn đầy miệng rồi.

Anh nhìn tôi đắm đuối, tước hết mọi phản ứng của tôi.

“Đi nào.” Anh nói và đứng dậy, đỡ tôi theo. Anh cởi áo khoác, choàng lên vai tôi rồi bước ra mở cửa.

Một chiếc Audi hai cửa màu đỏ đã đậu sẵn bên ngoài.

“Đó là của em. Chúc mừng tốt nghiệp.” Anh nói, kéo tay tôi lại gần, hôn lên tóc tôi.

Anh mua một chiếc xe chết tiệt, mới cóng. Sao đây... Tôi đã gặp đủ rắc rối với mấy cuốn sách rồi. Tôi bản thân nhìn chiếc xe, cố gắng phân tích xem mình đang cảm thấy thế nào. Tôi vừa bị tổn thương sâu sắc, vừa lại cảm kích và bất ngờ vì anh thật sự đã làm điều đó, nhưng trên hết, tôi thấy tức giận. Phải, lòng tôi ngập ứ cơn giận, nhất là sau những gì tôi vừa nói với anh về mấy quyển sách... nhưng anh đã mua mất rồi. Anh nắm tay, dẫn tôi ra lối đi hướng về món quà.

“Anastasia, chiếc Beetle của em cũ rồi và lại rất nguy hiểm nữa. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ ình nếu có gì xảy ra với em, trong khi tôi đủ điều kiện để làm chuyện này...”

Anh nhìn tôi âu yếm nhưng lúc ấy tôi không còn tâm trí nào để đáp lại anh, tôi đứng yên lặng nhìn trần trời cái thứ mới tinh, đỏ rực rỡ.

“Tôi có hỏi dượng em rồi. Ông hoàn toàn ủng hộ.” Anh nói.

Tôi quay phắt lại, nhìn anh trân trối, miệng há hốc kinh hoàng.

“Anh nói chuyện này với dượng Ray? Sao anh có thể?” Tôi chỉ thốt ra nổi những từ ấy. Sao anh dám? Tội nghiệp dượng Ray. Tôi thấy phát ốm lên được.

“Chỉ là món quà thôi mà, Anastasia. Em không nói cảm ơn được sao?”

“Nhưng anh biết thế là quá đáng.”

“Với tôi thì không, cho sự an tâm của tôi.”

Tôi cau mặt lại, hoàn toàn không biết phải nói gì. Anh ấy không thể hiểu được! Cả đời anh ấy sống giàu có. À, không phải cả đời – lúc còn bé tí thì không – suy nghĩ của tôi dịu lại. Anh ấy có ý tốt và tôi nghĩ về chiếc xe mềm mại hơn, I hậm chí, thấy có lỗi khi đã nổi nóng. Mong muốn của anh là chính đáng mà, không đúng cách lắm nhưng không phải là ý xấu.

“Em cảm động hơn nếu anh chỉ cho em mượn, như laptop ấy.”

Anh thở ra nặng nề. “Thôi được. Cho mượn. Vô thời hạn.” Anh nhìn tôi lo ngại.

“Không, không phải vô thời hạn, chỉ kể từ bây giờ thôi. Cảm ơn anh.”

Anh nhăn nhó. Tôi nhón chân, hôn lên má anh.

“Cảm ơn về chiếc xe, thưa ngài.” Tôi nói bằng giọng ngọt ngào nhất có thể.

Anh bất ngờ túm chặt lấy tôi, kéo phắt về phía anh, một tay choàng sau lưng, ôm sát tôi vào người anh, tay kia tóm lấy tóc.

“Em thật là một phụ nữ đầy thách thức, Ana Steele.” Anh hôn tôi đắm đuối, ép chặt môi tôi vào lưỡi anh, đúng kiểu “không cho nó thoát”.

Máu trong người tôi lập tức sôi lên, tôi hôn đáp lại anh với tất cả niềm đam mê có thể. Tôi thèm khát anh kinh khủng – bắt chập chiếc xe, bắt chập mấy cuốn sách, bắt chập tất cả... tôi muốn anh.

“Tôi phải kiềm chế bằng tất cả sức lực để không đè em xuống xe ngay bây giờ, chỉ để em thấy rằng em là của tôi và nếu tôi muốn mua cho em một chiếc xe chết tiệt thì tôi sẽ làm thế.” Anh gầm gừ. “Giờ thì đi vào và cởi quần áo ra.” Anh hôn tôi một nụ hôn ngắn và sâu.

Thánh thần ơi, anh ấy đang nổi giận. Anh chộp tay tôi, lôi trở vào nhà, thẳng vào phòng ngủ... không còn đường thoát. À Tiềm Thức lại nhảy tót ra sau ghế sofa, giấu mặt trong hai tay. Anh bật đèn ngủ, rồi dừng lại, nhìn tôi chăm chăm.

“Đừng nổi giận với em.” Tôi lí nhí.

vẫn không thể đoán nổi anh đang nghĩ gì; đôi mắt lạnh tanh những mảnh thủy tinh vỡ màu xám khói.

“Em xin lỗi về chiếc xe và cuốn sách...” Tôi nói tiếp. Anh vẫn im lặng nặng nề.

“Anh làm em sợ mỗi lần nổi giận.” Tôi thở gấp, nhìn anh.

Anh nhắm mắt lại, lắc đầu. Khi mắt anh mở ra, vẻ mặt đã dịu lại. Anh hít một hơi sâu rồi nuốt xuống ngực.

“Quay lưng lại đi.” Anh khê khàng. “Tôi sẽ cởi áo cho em.”

Tâm trạng lại xoay như chong chóng nữa rồi; sao mà hiểu nổi cơ chứ. Tôi vâng lời quay lưng lại, tìm bắt đầu đập thành thịch, nổi đam mê lập tức trở về, thôi thúc trong mạch máu, căng tràn và dồn thẳm thẳm xuống bụng dưới. Anh vén tóc sau lưng tôi sang một bên vai, hất sang một bên ngực. Ngón trỏ anh trượt chậm chậm từ gáy dọc xuống theo xương sống, móng tay cọ nhẹ nhẹ trên da thịt tôi.

“Tôi thích chiếc đầm này.” Anh nói. “Tôi cũng thích chiêm ngưỡng làn da tươi tắn của em.”

Tay anh dừng lại ở lưng áo, ngay giữa lưng. Anh mở chốt áo bằng ngón tay trở rồi kéo tôi lui lại, áp sát cả người anh vào lưng tôi. Nghiêng người xuống, anh áp mặt vào tóc tôi.

“Cơ thể em có mùi tuyệt lắm, Anastasia. Thật ngọt ngào!” Mũi anh lướt qua tai tôi, trượt nhẹ nhàng xuống cổ rồi anh buông những nụ hôn nhẹ mềm như lông vũ trên bờ vai tôi.

Hơi thở tôi bắt đầu bất thường, ngắn, gấp, đầy đam mê.

Tay anh vẫn đang kéo dây kéo. Chậm thật chậm, mỗi khi dây kéo nhích xuống một chút, môi anh cũng chuyển động theo, liếm, hôn, mút từ vai này sang bờ vai kia. Anh làm chuyện đó quá mê đắm. Cơ thể tôi cảm nhận, rồi quặn lại lời hồi đáp mỗi đụng chạm của anh.

“Em. Sê. Phải. Học. Cách. Giữ. Yên. Cơ. Thể.” Cứ sau mỗi từ là một lần anh hôn vào gáy tôi.

Anh cởi dây áo treo quanh cổ tôi, chiếc đầm rơi xuống chân.

“Không áo ngực, cô Steele. Tôi thích thế.”

Tay anh đỡ lấy hai bờ vú tôi, núm vú ngấn lên dưới tay anh.

“Choàng tay em lên ôm cổ tôi đi.” Anh thì thầm bên cổ tôi.

Tôi tức thì làm theo lời anh, hai bầu vú mẩy lên trong tay anh, đầu vú căng cứng. Ngón tay tôi vùi vào tóc anh và thật nhẹ nhàng, tôi vò mái tóc mềm và quyến rũ ấy. Tôi ngả đầu sang một bên để anh dễ dàng vùi sâu vào cổ tôi.

“Hư... ư...” Anh kêu khe khẽ phía sau tai tôi, những ngón tay dài vẫn đang khám phá hai đầu ngực, như tay tôi đang khám phá tóc anh.

Tôi rên lên khi cảm xúc căng tràn và cuộn cuộn ở bụng dưới.

“Có nên làm em lên đỉnh bằng cách này không?” Anh thì thầm.

Tôi ưỡn lưng kháng cự đôi tay thành thạo của anh trên bầu ngực mình.

“Em thích thế này, phải không, cô Steele?”

“Hư... ư...”

“Nói thành lời!” Anh tiếp tục cơn tra tấn chậm chậm và đầy dục tình, mân mê nhẹ nhẹ.

“Vâng.”

“Vâng gì?”

“Vâng... thưa ngài.”

“Ngoan lắm.” Anh bấu mạnh vào da thịt tôi, cơ thể tôi oằn lên thống thiết trước anh.

Tôi thở hổn hển trong nỗi đau đớn mà khoái cảm rất tinh tế. Tôi cảm nhận anh đang áp sát vào mình. Tôi rên lên, tay bấu chặt tóc anh.

“Tôi không nghĩ em chưa sẵn sàng để đến lúc này.” Anh thì thầm, những ngón tay thôi không mân mê ngực tôi, nhưng rằng anh nhảy nhẹ nhàng vành tai tôi và kéo. “Hơn nữa, em vừa làm tôi bực.”

Là sao, là sao cơ, anh nói thế là sao? Đầu óc mụ mị vì ham muốn của tôi cố ú ớ phản đối trong khi những tiếng rên vẫn không thể kiềm được.

“Cho nên, có lẽ, không thể để em đến bây giờ được.”

Ngón tay anh tiếp tục trò chơi với đầu vú, kéo, xoay, ấn. Tôi ép phần dưới mình vào sát cơ thể anh... chuyển động bên này, bên kia.

Tôi cảm thấy tiếng cười anh trên cổ mình, tay anh lần hồi xuống hông tôi. Những ngón tay anh đã tiến đến lưng quần lót, kéo trễ xuống, ngón tay cái xuyên qua lần vải ẩn và day từ phía trước khiến... á run rẩy. Từ phía sau, tay anh liên tục tiến sâu xuống nữa, chậm chậm, những ngón tay lừ từ đi sâu vào tôi.

“Đúng rồi. Cô gái ngọt ngào của tôi đã sẵn sàng rồi.” Anh thở rồi xoay người tôi lại để mặt tôi đối diện mặt anh. Hơi thở anh dồn dập. Anh đưa một ngón tay lên miệng.

“Em có vị rất tuyệt, Steele.” Anh thở hắt.

Trời ạ. Ngón tay anh mần mẫn... vị của tôi.

“Cởi quần áo cho tôi nào.” Anh khê ra lệnh, nhìn tôi, điềm tĩnh.

Trên người tôi chỉ còn đôi giày, à, đôi cao gót của Kate. Tôi giật mình. Tôi chưa bao giờ cởi đồ cho đàn ông.

“Em làm được mà.” Anh nói mềm mỏng.

Tôi chớp mắt liên hồi. Bắt đầu từ đâu? Tôi nắm lấy vạt áo thun của anh, anh giữ tay tôi lại, mỉm cười nhẹ. “Đừng.” Anh vừa lắc đầu vừa cười. “Không phải áo. Tôi đoán có thể em muốn chạm vào tôi.” Mắt anh lấp lánh những tia vui thích.

Ồ... chuyện này... mình có thể chạm vào anh qua lớp vải áo. Anh nắm một tay tôi, đặt lên phần cương cứng. “Những gì em cần là đây, Steele.”

Tôi thở dồn, ham muốn lần những ngón tay quanh lưng quần anh, anh cười.

“Tôi muốn vào trong em. Cởi quần ra nào. Em chủ động đây.”

Gỉ cơ... tôi chủ động. Miệng tôi muốn rơi xuống.

“Em sắp làm gì tôi thế này?” Anh trêu.

Ồ, khả năng là... nữ thần nội tại rú lên hò hét, bỗng từ đâu đó cơn đam mê, thèm muốn và sự can đảm của Steeli nổi lên, tôi đẩy anh ngã xuống giường. Anh phá lên cười khi ngã xuống, tôi đứng nhìn anh, tràn ngập hưng phấn của người chiến thắng. Nữ thần nội tại bắt đầu bùng nổ. Tôi tuột giày và tát anh một cách vội vã, lóng ngóng. Anh quan sát tôi, mắt vẫn lấp lánh những tia vui thích và đam mê. Nhìn anh... rạng rỡ... của tôi. Tôi trườn lên giường, ngồi một bên anh xoay sở đến quần jean, tôi luồn những ngón tay trong lưng quần, cảm nhận lớp lông hoan lạc. Anh khép mắt lại, hông mềm ra.

“Anh sẽ phải học cách giữ yên cơ thể.” Tôi gắt khế và chuỗi tay vào lớp lông.

Anh thở rất sâu và cười với tôi.

“Thưa vâng, cô Steele.” Anh đáp, mắt rực sáng. “Trong túi tôi, bao cao su.” Anh thở.

Tôi lục chậm chậm trong túi quần và chiêm ngưỡng khuôn mặt anh. Miệng anh hé mở. Tôi rút ra được hai túi nhôm và để xuống giường, cạnh bên hông anh. Hai lặn nhé! Những ngón tay tôi hăm hở và lóng ngóng mở nút quần. Tôi phấn khích quá đà rồi.

“Hăm hở quá, cô Steele.” Anh nói, giọng châm chọc.

Tôi kéo phéc mơ tuya xuống và gặp phải một vấn đề nan giải, làm sao giải quyết được cái quần bây giờ... hmm. Tôi ngồi xuống và kéo. Chẳng động tĩnh gì. Tôi nhăn nhó. Sao lại khó thế?

“Tôi không thể nằm yên nếu em cứ cắn môi.” Anh cảnh báo rồi nhấc hông lên khỏi giường để tôi kéo quần xuống, lòi theo cả quần lót, a... giải phóng cho anh. Anh đá quần xuống sàn.

Trời đất ơi, giờ anh là của tôi, tha hồ làm gì thì làm, như thành linh mà đến Giáng sinh vậy.

“Rồi, giờ thì em làm gì đây?” Anh thở, không còn giọng chế nhạo nữa. Tôi nhào người đến, chạm vào anh và quan sát vẻ mặt anh. Anh thở rít lên, môi mở cong hình chữ O. Làn da ấy mịn và mượt... và cứng... hmm, một sự kết hợp tuyệt vời. Tôi nghiêng người xuống, tóc lòa xòa quanh mặt và ngậm anh vào miệng. Tôi mút, mạnh. Anh nhắm nghiền mắt, hông đong đưa bên dưới tôi.

“Ồi, Ana, mạnh.” Anh kêu lên.

Tôi thấy thật mạnh mẽ quả là phần chấn khi khiêu khích và ước lượng anh trong miệng, bằng lưỡi. Anh ưỡn căng ra, trong khi miệng tôi vẫn không ngừng chuyển động lên xuống quanh anh, nuốt anh vào sâu trong cổ, môi tôi ngậm chặt... lần nữa rồi lần nữa.

“Đừng, Ana, đừng. Tôi chưa muốn lúc này.”

Tôi ngồi lên, chớp mắt nhìn anh, cả hai cùng thở hổn hển, tôi bối rối. Mình tưởng mình chủ động chứ? Nữ thần nội tại trông như đứa bé bị cướp mất kem.

“Sự ngây thơ và nhiệt tình của em làm tôi nguôi giận.” Anh vẫn hổn hển. “Em, ở trên... đó là điều chúng ta sắp làm.”

Ồ.

“Đây, đặt vào thế này.” Anh chỉ tôi túi giấy nhôm.

Ồ. Làm sao? Tôi mở túi giấy ra, nhón lấy bao cao su bằng mấy ngón tay vụng về.

“Để vào đỉnh trước rồi cuộn xuống từ từ. Không ai muốn không khí lọt vào đầu túi đâu.” Anh dừng lại.

Thật chậm, tập trung cao độ, tôi làm như anh bảo.

“Trời ạ, em giết tôi mất, Anastasia.” Anh rên rỉ.

Tôi thán phục tác phẩm của mình và anh quá đi mất. Anh quả là tinh hoa của đàn ông. Nhìn anh thật quá đổi, quá đổi gợi cảm.

“Giờ. Tôi muốn bị em chinh phục.” Anh nói.

Tôi nhìn anh, hoang mang. Anh ngồi bật dậy, mũi chạm mũi.

“Thế này.” Anh thở. Một tay anh trườn quanh hông tôi, nhắc người tôi lên, tay kia, anh đặt cựa bé vào bên dưới tôi rồi chậm, thật chậm, ấn sâu vào bên trong tôi.

Tôi rên lên khi anh mở tôi ra, sấn sâu vào, miệng há ra kinh ngạc vì cảm giác say đắm, tỉnh tể, kích động và viên mãn. Ôi... làm ơn.

“Đúng thế, em yêu, cảm nhận, trọn vẹn.” Anh gừ lên, nhắm nghiền mắt lại.

Vậy là anh đã ở trong tôi, tràn ngập, anh giữ yên tôi ở đúng tư thế đó vài giây... hay phút... không biết nữa, rồi anh hé mắt nhìn mắt tôi.

“Cách này rất sâu.” Anh nói. Hông anh mềm mại, xoay tròn theo một quỹ đạo nhất định, tôi kêu lên... ôi trời ơi – cảm xúc run rẩy choán đầy bụng dưới... rồi khắp cơ thể. Á á á!

“Nửa đi anh.” Tôi thì thầm. Anh cười kiêu biêng lười và miễn cưỡng.

Nấc lên, tôi hất đầu ra sau, tóc đổ xuống lưng và chậm, thật chậm, anh nằm xuống giường.

“Em chuyển động đi, Anastasia, lên xuống, thế nào tùy em. Giữ tay tôi đây.” Anh thở, giọng rên rỉ, đứt quãng và sao-mà-gợi-tình.

Tôi bắt lấy tay anh như nắm phao cứu sinh. Nhẹ nhàng tôi nhắc lên rồi hạ xuống anh. Mắt anh lóe lên những tia ngây dại. Hơi thở anh rít lên, như tôi, anh nhắc hông lên theo nhịp lên xuống của tôi, đón lấy tôi. Chúng tôi bắt được nhịp điệu của nhau... lên, xuống, lên, xuống...nữa... nữa... tuyệt diệu làm sao...

Giữa hai nhịp thở, ấn sâu, đẩy ăm ắp... những tột đỉnh cảm xúc thốc đầy ngập tôi thật nhanh. Tôi nhìn anh, mắt chúng tôi chiếm lấy nhau... tôi thấy niềm hoan lạc ở đó, ở trong tôi.

Tôi đang ân ái với anh. Tôi ở trên. Anh là của tôi và tôi là của anh. Ý nghĩ đó ấn tôi thật sâu, thật sát, phá tung mọi giới hạn. Tôi lên đỉnh trên anh... rú lên đứt quãng. Anh giữ chặt hông tôi, nhắm nghiền mắt, ngả đầu ra sau, hàm nghiền lại rồi lặng lẽ đến với tôi. Tôi gục xuống ngực anh, quá tải, lênh đênh đầu đó giữa mộng và thực.

17. Chương 16

Chương 16

“Anastasia, tôi có đến mấy vụ làm ăn phải giải quyết tối nay. Tôi phải đi. Sẽ gặp lại em vào Chủ nhật. Tôi sẽ đưa em hợp đồng đã điều chỉnh và rồi chúng ta có thể bắt đầu cơn hoan lạc.”

Ngoại giới dục dăng xâm chiếm lấy các giác quan, ôi, cuộc xâm lấn lạ kỳ. Tôi trôi nổi, tứ chi mềm nhũn, rã rời, rũ liệt. Tôi vẫn nằm trên người anh, đầu gối giữa ngực, bờ ngực tỏa ra mùi thơm dịu dịu: mùi của vải mới giặt và của loại sữa tắm sang trọng nào đó, hòa quyện nhau thành một thứ mùi tuyệt diệu và gợi cảm nhất hành tinh Christian. Tôi không muốn cử động, tôi muốn được hít thở mùi thơm trường sinh bất lão này mãi mãi. Tôi dụi mũi vào người anh, thầm ước giá đừng vương lớp áo. Để tìm lại cảm giác cho cơ thể

rời rã, tôi vươn tay, duỗi trên ngực anh. Lần đầu tiên tôi được chạm đến phần cơ thể ấy rắn rỏi... mạnh mẽ. Anh cũng đưa tay lên, bắt lấy bàn tay tôi, dịu dàng đưa lên môi, hôn nồng nàn từng ngón tay Anh nhắc đầu lên nhìn xuống tôi.

“Đừng.” Anh khẽ bảo, rồi hôn phớt tôi một cái.

Ồi... sự trung thực của anh sao mà tê tái. Tôi chớp mắt nhìn anh.

“Tôi từng phải vào đời rất nhọc nhằn. Tôi không muốn làm rối lòng em với những chuyện linh tinh đó. Chỉ cần đừng chạm vào tôi.”

Anh dụi mũi vào mũi tôi rồi gỡ tôi ra khỏi người, ngồi dậy.

“Em nghĩ đó chính là những điểm mấu chốt mà anh chưa kể. Chuyện đó thế nào ạ?”

Nhìn anh lúc này hoàn toàn hài lòng về bản thân, đầy vẻ an nhiên tự tại, cứ như người vừa hoàn tất thêm một việc danh sách phải làm. Tôi vẫn còn bồn thần bởi điều anh nói “từng phải vào đời rất nhọc nhằn”. Có nghĩa là sao- tôi muốn được nghe chuyện đó. Nhưng anh sẽ không kể cho tôi. Tôi nghiêng đầu sang một bên, bắt chước kiểu của anh cố hết sức để có thể mỉm cười.

“Nếu có lúc nào đó anh mơ mộng, thử tưởng tượng một phút thôi anh nhượng quyền kiểm soát lại cho em, anh không phải phê chuyện đó vào lý lịch của em đâu.” Tôi mỉm cười e thẹn. “Dù gì, cũng cảm ơn đã để em mơ mộng.”

Cô Steele, cô không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp. Đến giờ cô đã có sáu lần lên đỉnh và cả sáu đều thuộc về tôi.” Giọng anh đầy tự mãn.

Tôi ngượng chín người, chớp mắt nhìn anh, anh cũng nhìn tôi âu yếm. Anh ấy đếm! Chợt anh nhúm mày.

“Em muốn nói gì với tôi à?” Giọng anh bỗng đánh lại.

Tôi nhăn nhó. Hức.

“Sáng nay em có một giấc mơ.”

“Ồ” Anh nhìn tôi chăm chú.

Chết thật. Hình như mình lại gặp rắc rối?

“Em thấy em đang ngủ.” Tôi vòng tay lên trán che mắt. Anh không nói gì. Tôi hé mắt nhìn anh sau cánh tay mình, anh có vẻ hứng thú với câu chuyện.

“Mơ thấy em đang ngủ?”

“Rồi em tỉnh dậy.”

“Ừ, chắc chắn phải thế rồi. Vấn đề là em mơ thấy gì?”

Chết rồi.

“Thấy anh.”

“Thấy tôi làm gì?”

Tôi lại vòng tay lên che mắt lần nữa. Và như hồi còn nhỏ, tôi thầm vui với ý nghĩ rằng nếu tôi không nhìn thấy anh, anh cũng không thể thấy tôi.

“Anasatasia, em làm gì thế? Anh không hỏi nữa đâu đấy.”

“Anh cầm một chiếc roi da.”

Anh kéo tay tôi ra.

“Thật chứ?”

“Vâng.” Tôi ngượng đỏ mặt.

“Tôi cũng mong làm thế với em.” Anh nói. “Tôi có đến mấy chiếc roi lận.”

“Bọc da nâu?”

Anh bật cười. “Không, nhưng tôi sẽ đặt làm một chiếc như thế.”

Anh nhồm dậy, hôn tôi nhẹ nhàng rồi đứng lên, mặc quần lót vào. Ôi không... anh ấy đang rời đi. Tôi liếc đồng hồ, mới chín giờ bốn mươi. Tôi cũng lặn nhanh ra khỏi giường, tròng quần và mặc áo lót vào, rồi trở lại giường ngồi bắt chéo chân, nhìn anh. Tôi không muốn anh đi. Làm sao bây giờ? “Bao giờ em đến chu kỳ?” Anh cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Hở?

“Tôi không thích dùng mấy cái này.” Anh lăm bầm rồi kéo bao cao su ra, bỏ xuống sàn, mặc quần vào.

“Sao?” Thấy tôi không trả lời, anh hỏi lại và nhìn tôi thúc hối như thể đang muốn nghe ý kiến của tôi về thời tiết. Trời đất ả... chuyện riêng của người ta.

“Tuần sau.” Tôi nhìn xuống tay mình.

“Em cần phải chuẩn bị việc tránh thai.”

Anh ta thật độc đoán. Tôi nhìn anh lo lắng. Anh ngồi xuống giường, đi tất, xỏ giày.

“Em có bác sĩ riêng không?”

Tôi lắc đầu. Sắp trở lại với mây chuyện sáp nhập và mua lại rồi đây – tâm trạng quay ngoắt 180 độ rồi đây.

Anh cau mặt. “Bác sĩ của tôi có thể đến khám cho em tại nhà – sáng Chủ nhật, trước khi em đến chỗ tôi. Hoặc ông ấy đến khám ở nhà tôi cũng được. Em thích khám ở đâu?” Chỗ nào đỡ sợ ấy. Anh ấy đang quan tâm đến điều gì khác... nhưng thật ra chuyện này cũng vì quyền lợi của anh ấy thôi.

“Ở chỗ anh.” Điều đó có nghĩa là chắc chắn Chủ nhật này tôi sẽ được gặp anh.

“Được. Sẽ báo em thời gian chính xác sau.”

“Anh đi bây giờ à?”

Đừng đi mà... ở lại với em đi.

“Ừ.”

Vì sao?

“Anh về bằng gì?” Tôi thì thầm.

Taylor sẽ đón tôi.

“Em sẽ chở anh về. Em mới có một chiếc xe xinh đẹp.” Anh nhìn tôi âu yếm.

“Hơn cả xinh đẹp chứ. Nhưng em uống nhiều rồi.”

“Khi này anh có cố tình phục rượu em không?”

“Có.”

“Sao thế?”

“Vì em cả nghĩ về mọi thứ mà lại kín đáo, như cha dưỡng em vậy. Có chút rượu, em sẽ nói nhiều hơn mà tôi lại cần em thẳng thắn với tôi. Nếu không, em quá trầm lặng và tôi không thể đoán nổi em nghĩ gì. Người say luôn nói thật, Anastasia.”

“Có phải lúc nào anh cũng thành thật với em đâu?”

“Tôi luôn cố gắng thành thật.” Anh nhìn tôi cánh giác. “Chuyện này chỉ có thể tiến triển nếu chúng ta thành thật với nhau.”

“Em muốn anh ở lại và dùng nốt cái này.” Tôi đưa bao cao su còn lại lên.

Anh mỉm cười, mắt lấp lánh sự hài hước.

“Anastasia, tôi có đến mấy vụ làm ăn phải giải quyết tới nay. Tôi phải đi. Sẽ gặp lại em vào Chủ nhật. Tôi sẽ đưa em hợp đồng đã điều chỉnh và rồi chúng ta có thể bắt đầu cơn hoan lạc.”

“Hoan lạc?”

Khỉ thật! Tim tôi như rút khỏi lồng ngực.

“Tôi muốn tạo ra nhiều tình huống cùng vui vẻ với em. Nhưng em phải ký trước đã, để tôi chắc rằng em đã sẵn sàng.”

“Ồ, vậy nếu chần chừ không ký, em có thể kéo dài chuyện này thêm nữa?”

Anh nhìn tôi dò xét, môi nhếch lên thành một nụ cười. “Chà, chắc là được nhưng lúc đó thì đừng trách tôi làm mọi chuyện bất chấp hậu quả.”

“Làm mọi chuyện? Chuyện gì?”

Nữ thần nội tại chồm dậy, đồng tai nghe chăm chú.

Anh từ tốn gạt đầu rồi toét một nụ cười châm chọc. “Có đáng liều mạng thế không nhỉ?”

“Liều mạng? Thế nào ạ?”

À, nghĩ xem, đặt bom, rượt đuổi bằng xe hơi, bắt cóc, giam giữ.

“Anh bắt cóc em?”

“À, ừ.” Anh cười.

“Cường bức giam giữ em á?” Chao ôi, hết xẩy.

“À, ừ.” Anh gạt đầu. “Rồi chúng ta sẽ bàn bạc về TPE

24/719.”

“Về cái gì cơ?” Tôi thở mạnh, tim đập thình thịch... anh ấy nghiêm túc không đấy? “Về sự thống trị tuyệt đối – cả ngày lẫn đêm.” Mắt anh lấp lánh, niềm hứng thú từ anh, thậm chí, lan đến tận chỗ tôi.

Khỉ thật.

“Vậy là em hết còn lựa chọn nào khác.” Anh mai mỉa.

“Rõ rồi.” Giọng tôi cũng mỉa mai không kém khi cảm thấy vừa được tận mắt nhìn thiên đàng.

“Ồ, Anastasia Steele, em vừa trợn mắt với tôi à?”

Hả?

“Không.” Tôi chối biến.

Tôi vừa thấy em làm thế. Tôi đã nói gì với em nếu em còn trợn mắt với tôi lần nữa?

Chết tiệt. Anh ngồi xuống thành giường.

“Lại đây.” Anh bảo nhỏ nhẹ.

Tôi tái mặt. Trời ạ... anh ấy không đùa. Tôi ngồi xuống, nhìn anh, bất động.

“Em chưa ký mà.” Tôi thì thào.

Tôi đã nói với em là tôi sẽ làm gì rồi mà. Tôi làm chủ thế giới của chính tôi. Tôi sẽ phát vào mông em, rồi sau đó sẽ giao cầu rất nhanh và rất mạnh. Cuối cùng xem ra cũng phải dùng đến bao cao su này rồi.

Giọng anh vẫn nhẹ nhàng, mềm mỏng và cực kỳ nóng bỏng. Bụng tôi bắt đầu thắt lại ham muốn, cầu xin, ướt át, đam mê. Anh nhìn tôi, chờ đợi, mắt rực lửa. Tôi rụt rè duỗi chân ra. Mình có nên bỏ chạy không ta? Chính nó; mối quan hệ của chúng tôi lơ lửng trong sự bình đẳng, chính ở đây, chính lúc này. Có nên để cho anh làm như thế không, hay mình sẽ nói không, rồi sau đó ra sao thì ra? Bởi tôi biết chỉ cần tôi nói không, mọi việc sẽ chấm hết. Làm đi mà! nữ thần nội tại van vãn. Tiềm Thức cũng đứng chết trân như tôi.

“Tôi đang đợi đây.” Anh nói. Tôi không kiên nhẫn đâu.

Ồi, vì tình yêu thần thánh. Tôi ngập ngừng, lo sợ, rồi kích động. Máu trong người chạy rần rật, chân tôi mềm nhũn ra. Tôi trườn đến sát bên anh.

“Ngoan lắm.” Anh nói. “Đứng dậy nào.”

Há, trời ơi... có thể cho qua đoạn này được không? Tôi không chắc mình đứng lên nổi đâu. Tôi miễn cưỡng bỏ chân xuống giường. Anh chìa tay ra, tôi đặt bao cao su vào tay anh. Bất ngờ, anh túm tay tôi, lôi tôi sát vào lòng anh. Và chỉ với một chuyển động uyển chuyển, cả thân người tôi chợt nằm dài trên giường, bên cạnh anh. Anh choàng chân phải sang kẹp cả hai chân tôi, chặn cứng tay trái lên thắt lưng tôi, đè ép tôi xuống giường để tôi không thể động cựa được. Ồi, chết mất.

“Đưa hai tay lên đầu.” Anh ra lệnh.

Tôi lập tức tuân lệnh.

“Vì sao tôi phải làm thế này, Anastasia?” Anh hỏi.

“Bởi vì em trừng mắt với anh.” Tôi chỉ nói nổi từng đó.

“Em thấy thế có lẽ độ không?”

“Dạ không.”

“Em có làm thế nữa không?”

“Dạ không.”

“Lần sau, em còn làm thế nữa, tôi sẽ đét vào mông em, hiểu chứ?”

Thật chậm rãi, anh kéo quần tôi xuống. Ồi, sao phẩm giá mình lại ra nông nổi này? Bị hạ nhục và sợ hãi và kích động. Anh đang xào nấu cả một hỗn hợp cảm giác đó. Tim tôi đã trào lên đến miệng rồi. Thở cũng khó nữa. Chết tiệt, có đau không đây?

Anh đặt bàn tay lên cặp mông trần của tôi, mơn trớn dịu dàng, day bóp xung quanh rồi vòng quanh bằng lòng bàn tay. Rồi bỗng dừng tay anh không đặt ở đó nữa... rồi bỗng dừng, anh đánh tôi – rất mạnh. Á! Mắt tôi trợn lên vì đau, tôi cố chồm dậy nhưng tay anh nhanh chóng trượt sang vai tôi, đè xuống. Tay anh vuốt ve nơi anh vừa đánh. Bất giác hơi thở anh thay đổi – mạnh và gắt. Anh đánh tôi cái nữa rồi cái nữa, đánh liên hồi. Đau không chịu được. Tôi không kêu nổi, mặt tôi rúm lại vì đau. Tôi cố vùng vẫy để thoát khỏi trận đòn – bị kích động bởi chất adrenaline đang phọt ra và trào khắp cơ thể. “Nằm yên.” Anh rít lên. “Nếu không tôi sẽ cho em một trận nữa.”

Vừa mơn trớn vết thương xong, anh lại đánh chan chát. Điệp khúc dồn dập: mơn trớn, xoa bóp và đánh. Tôi tập trung hết năng lực, trấn mình lên chịu đau. Đầu óc tôi trống rỗng bởi bao nhiêu năng lượng đều tập trung để đương đầu với cảm giác tàn nhẫn này. Anh không đánh tôi ở một chỗ hai lần – rõ ràng anh muốn chỗ đau lan rộng ra.

“Áaaa!” Tôi gào khóc sau trận đòn thứ mười – và không hề biết rằng mình đang đếm.

“Mới là khởi động thôi.”

Anh đánh rồi lại âu yếm mơn man. Liên hồi những cái đét vào mông đau điếng và những mơn trớn dịu dàng khiến tôi mụ mị. Anh lại đánh... đau hơn những trận đòn ban nãy. Mặt tôi cũng đau vì cọ xát với giường. Anh ve vuốt dịu dàng rồi đánh tiếp. Tôi rú lên khóc.

“Không ai nghe thấy đâu, em yêu, chỉ có tôi thôi.”

Anh đánh, rồi lại đánh. Đau đó sâu trong tôi, tôi muốn van anh dừng lại. Nhưng tôi không làm thế. Tôi không muốn anh được thỏa mãn. Anh vẫn tiếp tục điệp khúc khắc nghiệt ấy. Tôi kêu thét lên thêm sáu lần nữa. Mười tám trận đòn cả thảy. Cơ thể tôi ráo rắt, ráo rắt dưới những trận hành hung không khoan nhượng của anh.

“Được rồi.” Anh thở rít lên. “Giỏi lắm, Anastasia. Đến lúc giao cầu với em rồi.”

Anh mơn trớn mông tôi dịu dàng, da tôi bỏng rát lên dưới những ngón tay xoa bóp của anh, những ngón tay mỗi lúc mỗi dấn xuống sâu hơn nữa. Bất thần, anh ấn hai ngón tay vào sâu trong tôi khiến tôi run bắn lên vì kinh ngạc. Tôi thở hổn hển, cuộc đột kích mới này đập tan trạng thái mụ mị trong đầu tôi.

“Cảm nhận nào. Xem cơ thể em yêu thích chuyện này thế nào, Anastasia. Em ướt đầm với tôi rồi.” Giọng anh ánh lên nỗi ngạc nhiên thích thú. Anh không ngừng chuyển động những ngón tay vào ra liên hồi.

Tôi nấc lên. Đứng, xin đừng. Và rồi điệu nhảy của những ngón tay biến mất... bỏ lại tôi trong nỗi thèm muốn.

“Lần sau, tôi sẽ bắt em đếm. Còn giờ, bao cao su đâu rồi?”

Anh lấy bao cao su để đâu đó quanh chỗ anh rồi nhẹ nhấc tôi lên, đặt tôi nằm úp mặt hẵn xuống giường. Tôi nghe tiếng kéo khóa quần rồi tiếng giấy nhôm bị xé. Anh lột quần ra khỏi chân tôi rồi bảo tôi quỳ lên cho đúng tư thế, tay anh ve vuốt cặp mông đang đau rát của tôi.

“Tôi sắp vào đây. Em sắp được lên đỉnh rồi.” Anh thì thào.

Giờ chứ? Làm như mình được lựa chọn ấy.

Rồi anh tiến vào tôi, rất nhanh, tràn ngập. Tôi nấc to. Anh chuyển động, thúc vào tôi theo một nhịp điệu nhanh và sâu trên cặp mông đau rát. Cảm giác lúc này vượt xa cả sự thấm thía, rất đau, ê chề và mê man. Các giác quan của tôi bị tàn phá tan hoang, chỉ còn ngóng đợi những gì anh đang làm. Sao anh có thể khiến tôi ra nông nổi này, bụng dưới tôi tràn ngập, thật cứng, thật nhanh. KHÔNG... cơ thể bội phản căng thóc ra, vọt thẳng lên một cơn cực khoái.

“Ồi, Ana.” Anh rít lên khi phóng thích chính mình, kiềm chặt tôi vào đúng vị trí anh có thể trút hết.

Anh đổ xuống, nằm lả bên tôi, choàng tay sang đỡ tôi lên người anh, vùi mặt anh vào tóc tôi, ôm khăng khít.

“Ồi, em yêu.” Anh thở. “Chào mừng đến thế giới của tôi.”

Chúng tôi cùng nằm yên, bất động, lắng nghe hơi thở của mình đang dịu lại. Anh dịu dàng vuốt tóc tôi. Tôi lại nằm trên ngực anh lần nữa. Nhưng bây giờ, tôi chẳng còn sức để nhấc tay lên nữa, chẳng còn sức để cảm nhận cơ thể anh nữa. Ơn trời... mình còn sống. Chuyện vừa rồi thật ra không quá khủng khiếp. Tôi đã chịu đựng tốt hơn tôi tưởng. Nữ thần nội tại ắt đang mệt mỏi... chà, ít nhất cô nàng cũng im miệng. Christian rúc vào tóc tôi, hít thật nồng nàn.

“Khá lắm, em yêu.” Anh thì thầm, niềm vui nho nhỏ lan tỏa trong giọng nói.

Từng từ anh nói cuộn lấy tôi mềm mại, êm mượt như chiếc khăn tắm ở khách sạn Heathman. Tôi bỗng thấy vui vì làm anh hạnh phúc.

Anh kéo kéo dây áo lót của tôi.

“Em mặc ngủ thế này à?” Anh hỏi âu yếm.

“Vâng.” Tôi thở nhẹ.

“Phải bọc em trong những lụa, cô gái xinh đẹp ạ. Tôi sẽ đưa em đi mua sắm.”

“Em thích quần áo của mình.” Tôi đáp, cố cao giọng nhưng không thể.

Anh lại hôn lên đầu tôi.

“Để xem nhé.” Anh nói.

Chúng tôi cứ nằm yên như thế vài phút, hay vài giờ, chẳng biết nữa, có lúc tôi nghĩ mình đã thiếp đi mất.

“Tôi phải đi rồi.” Anh nói, rồi ngồi dậy, hôn lên trán tôi dịu dàng. “Em ổn chứ?” Anh hỏi ân cần

Tôi nghĩ về câu anh hỏi. Cả phần lưng tôi đều đau. Xem, nóng rực và tôi hân hoan cảm nhận, mệt nhoài, rã rời. Lý trí vẫn còn mơ hồ và chẳng đáng tin. Tôi không hiểu nổi.

“Ổn mà.” Tôi thì thầm. Tôi không muốn nói nhiều hơn bấy nhiêu từ.

Anh ngồi dậy.

“Phòng vệ sinh ở đâu, em?”

“Bên trái phòng khách.”

Anh gỡ bao cao su rồi bước ra khỏi phòng ngủ. Tôi gượng gạo ngồi dậy, mặc quần vào. Lốp vải chạm vào mông

tôi nóng rất. Tôi bối rối trước những phản ứng của chính mình. Tôi nhớ anh từng nói – dù không nhớ chính xác lúc nào – rằng tôi sẽ cảm thấy đỡ hơn sau một trận đòn nên thân. Tại sao lại thế? Tôi không hiểu. Nhưng rất kỳ lạ. Đúng là như thế. Không thể nói tôi thích chuyện này. Đúng thế, tôi vẫn sẽ chống lại chuyện này nhưng giờ... tôi an toàn, kỳ lạ, chìm đắm trong một niềm hân hoan, viên mãn. Tôi ôm lấy đầu. Không thể hiểu nổi.

Christian trở lại phòng. Tôi không thể nhìn vào mắt anh. Tôi chỉ chăm chăm ngó xuống tay mình.

“Tôi tìm thấy chai dầu em bé. Để tôi thoa cho em.”

Hả?

“Không cần. Em không sao.”

“Anastasia.” Giọng anh đe dọa, tôi định trợn mắt lên nhưng lập tức tự ngăn mình lại. Tôi đứng cạnh giường. Anh ngồi xuống, khéo léo kéo quần xuống giúp tôi. Kéo lên rồi lại tuột xuống, phóng đàng gớm, Tiềm Thức độc địa. Tôi ám thầm bảo cô ta phải biết chỗ của mình. Christian đổ ít dầu ra lòng bàn tay rồi thận trọng xoa thật nhẹ nhàng lên mông tôi – hết làm dầu tẩy trang đến làm thuốc bôi lên mông bị đòn, ai mà đoán nổi thứ dầu này lại nhiều công dụng đến thế.

“Tôi thích chạm tay vào người em.” Anh bảo. Tôi đồng ý ngay, chính tôi cũng muốn chạm vào anh thế mà.

“Xong rồi.” Anh nói rồi kéo quần lên cho tôi.

Tôi nhìn đồng hồ, mười giờ ba mươi.

“Tôi phải đi”

“Gặp anh sau.”

Tôi vẫn không thể nhìn anh được.

Anh nắm tay tôi cùng đi qua phòng khách, ra cửa chính. May thay, Kate không có nhà. Chắc cô ấy đang ăn tối với Ethan và gia đình. May mà cô ấy không có ở quanh đây để nghe thấy tôi bị phạt.

“Anh không gọi cho Taylor sao?” Tôi hỏi, vẫn tránh nhìn vào mắt anh.

“Taylor đến từ lúc chín giờ. Nhìn tôi này.” Anh thở.

Tôi chột vạt ngược lên nhìn anh, anh đón ánh mắt tôi bằng niềm khích lệ.

“Em đã không khóc.” Anh nói rồi bắt thần ôm tôi thật chặt, hôn tôi nồng nàn. “Chủ nhật nhé?” Anh thì thầm trên môi tôi, nghe như một lời hứa và cả lời đe dọa.

Tôi nhìn anh bước xuống lối đi, vào một chiếc Audi to lớn màu đen. Anh không ngoái lại. Tôi khép cửa rồi đứng vô hồn giữa phòng khách, chỉ còn hai đêm nữa ở đây. Nơi này, tôi đã trải qua hầu hết khoảng thời gian bốn năm hạnh phúc... cho đến hôm nay, lần đầu tiên, tôi chợt cảm thấy cô độc, khó ở và buồn bã ngay trong chính căn hộ thân thuộc. Có phải tôi đã lạc mất mình? Tôi biết bên trong cơ thể tê liệt này là một biển nước mắt. Tôi đang làm gì thế này? Trở trêu đến nỗi tôi không thể ngồi xuống để khóc nữa. Tôi đành phải đứng. Trễ rồi nhưng tôi quyết định gọi ẹ. “Con yêu, con khỏe chứ? Lễ tốt nghiệp thế nào hả con?” Mẹ hơn hở trong điện thoại. Giọng mẹ như một loại dầu an ủi.

“Xin lỗi mẹ, khuya rồi con còn gọi.” Tôi nói khê.

Mẹ khựng lại.

“Ana à? Chuyện gì thế con?” Mẹ trở nên nghiêm trọng.

“Không có gì đâu mẹ, con chỉ muốn nghe tiếng của mẹ thôi.”

Bên kia im lặng một lúc.

“Ana, chuyện gì thế con? Kể mẹ nghe nào.”

Giọng mẹ mềm mỏng và ân cần, tôi biết mẹ lo lắng. Nước mắt tôi bắt đầu tuôn ra. Suốt mấy ngày vừa rồi tôi đã khóc không biết bao nhiêu lần.

“Nói mẹ nghe nào, Ana.” Mẹ nói, giọng đầy lo lắng cho tôi.

“Mẹ ơi, là chuyện đàn ông.”

“Nó làm gì con?” Bản năng bà mẹ trỗi dậy.

“Không phải thế ạ.” Thực ra là đúng thế... Trời ạ, tôi đâu muốn làm mẹ lo. Tôi chỉ muốn nói chuyện với ai đó mạnh mẽ vào lúc này thôi.

“Ana, nói đi con, con làm mẹ lo quá.”

Tôi hít một hơi thật sâu.

“Con thích một anh chàng nhưng tụi con khác nhau !> nhiều quá. Con không biết có nên tiếp tục chuyện này không nữa.”

“Ôi con yêu, ước gì lúc này con ở bên mẹ. Mẹ xin lỗi đã không dự lễ tốt nghiệp của con. Rốt cuộc thì con cũng để ý đến đàn ông rồi đấy. Ôi, con yêu, đàn ông và đủ các mảnh khoe. Họ là một chủng loại hoàn toàn khác chúng ta, con ạ, Con quen anh chàng đó bao lâu rồi?”

Christian thì nhất định là một chủng loài khác rồi... một hành tinh khác luôn.

“Gần ba tuần hay khoảng đó.”

“Ana, con ạ, từng đó thời gian không đủ đâu. Làm sao con có thể biết về một người chỉ trong từng đó thời gian? Cứ thoải mái với anh ta, mềm nắn rắn buông cho đến chừng nào con quyết định rằng anh ta có xứng đáng hay không.”

Chà... mẹ bỗng trở nên sâu sắc tự bao giờ, chỉ là hơi muộn. Liệu anh có xứng đáng với tôi? Một khái niệm mới mẻ. Tôi chỉ luôn tự hỏi mình có xứng đáng với anh không.

“Con yêu, nếu con buồn, về nhà đi – về với mẹ và dương. Mẹ nhớ con lắm, con gái à. Dương B.ob cũng muốn gặp con nữa. Ở đây, con sẽ có một độ lùi nhất định và cả những cách nhìn khác nữa. Con cần nghỉ ngơi. Con đã lao động vất vả lắm rồi”.

Ôi nghe sao mà hấp dẫn. Phóng thẳng về Georgia. Mặt trời và cocktail. Óc hài hước của mẹ... vòng tay yên ả.

“Con có hai cuộc hẹn phỏng vấn ở Seattle thứ Hai này.” “Tuyệt quá con yêu.”

Cửa bật mở, Kate xông vào cười toe toét rồi chột xiu xuống khi thấy tôi đang khóc.

“Mẹ ơi, đừng nhé, có khách. Cảm ơn mẹ.”

“Con yêu, nhớ nhé, đừng rơi lệ vì đàn ông. Con còn trẻ lắm. Cứ tới và tận hưởng cuộc sống con.”

“Vâng, con yêu mẹ.”

“Ôi, Ana, mẹ cũng yêu con, nhiều lắm. Bảo trọng con nhé. “

Tôi cúp máy rồi ngược lên nhìn Kate, cô nàng đang quan sát tôi chăm chú.

“Tay khốn giàu sụ đó làm gì cho cậu đau lòng à?” “Không... chỉ là... ờ, ừ.”

“Cho hấn lên đường luôn đi Ana. Từ lúc gặp hấn đến giờ, cậu lên bờ xuống ruộng biết bao nhiêu rồi. Chưa bao giờ tớ thấy cậu trong tình trạng này.” Thế giới của Katherine Kavanagh rất minh bạch, đen trắng rõ ràng, chứ không phải là các cấp độ sắc xám u u

minh minh, bí ẩn, mập mờ như thế giới của tôi. Chào mừng đến thế giới của tôi.

“Ngồi xuống nào, mình nói chuyện đi. Rượu nhé. À, cậu có chai sâm-panh này.” Cô ấy phát hiện chai rượu. “Loại ngon đấy.”

Tôi mỉm cười ngằn ngại, nhìn ghế sofa một cách bất an rồi thận trọng tiến lại đó. Hmm... ngồi.

“Cậu ổn đấy chứ?”

“Tớ mới bị hụt chân, ngã bệt xuống đất.”

Cô ấy không nghi ngờ lời giải thích của tôi bởi một trong những người hậu đậu nhất bang Washington, đó là tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình xem đó là ân huệ. Tôi nghiêng rằng ngồi xuống nhưng chợt thở phào nhận ra cũng không đến nỗi nào, tôi định quay lại câu chuyện với Kate nhưng rồi đầu óc lảng đãng thế nào đó, lại lòi tuột tôi về thời điểm ở Heathman. Xem nào, nếu cô là người của tôi, cô sẽ chẳng iể ngồi dậy nổi trong một tuần, sau vụ mạo hiểm tối qua. Anh ấy từng nói như thế và đó là tất cả những gì loay hoay trong đầu tôi lúc này. Rõ ràng đó là những cảnh báo, nhưng tôi quá bất cẩn và mê muội.

Kate trở lại phòng khách cùng chai rượu đỏ và hai tách trà sạch.

“Của cậu đây.” Cô ấy đưa tôi một tách rượu đầy. Rượu không đậm đà như Bolly.

“Ana, nếu hần là một tên đểu và lại không hết lòng với cậu, cho lên đường luôn. Nói vậy, nhưng tớ chưa hiểu lắm sao lại không hết lòng được. Nhớ lúc trong lều ăn, anh ta không rời mắt khỏi cậu nổi, cứ nhìn cậu đau đáu như điều hâu ấy. Tớ từng nói anh chàng này lê lét dưới chân cậu rồi, hay chỉ là cách biểu hiện của anh ta có gì đó quái đản.”

Lê lét? Christian? Biểu hiện quái đản? Nhất trí.

“Kate, chuyện phức tạp lắm. Buổi tối của cậu thế nào?” Tôi hỏi.

Không thể kể Kate nghe chuyện hôm nay mà lại không tiết lộ quá nhiều chi tiết, bởi vậy, chỉ cần một câu hỏi về buổi tối nay của Kate là tình huống xoay chuyển ngay. Chỉ cần đảm bảo có thể ngồi xuống và lắng nghe đủ chuyện nhân tình thế thái của cô ấy. Tin nóng hổi, Ethan có thể sẽ ở cùng chúng tôi sau khi đi nghỉ về. Sẽ rất vui đây – Ethan là tay pha trò có đẳng cấp. Tôi nhả mặt. Tôi không nghĩ Christian đồng ý. Chà... căng. Thế nào anh ta cũng dẹp yên vụ này mới thôi. Tôi đã uống mấy cốc rượu nên quyết định sẽ phủi hết việc mà đi ngủ đã. Ngày hôm nay quá dài rồi. Kate ôm tạm biệt tôi, xong ôm luôn điện thoại gọi cho Elliot.

Tôi mở máy kiểm tra mail sau khi đánh răng. Có một email của Christian.

Từ: Christian Grey Chủ đề : Em

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:14 Đến: Anastasia steele

steele thân mến,

Em quả rất cừ. Cô gái xinh đẹp, thông minh, di dỏm và can đảm nhất tôi từng biết. Nhớ uống mấy viên Advil – đây không phải là mệnh lệnh. Và đừng lái chiếc Beetle nữa. Tôi sẽ biết ngay đấy.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ồ, bảo tôi đừng lái xe của tôi nữa á? Tôi gõ hồi âm.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Sự tặng bốc

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:20 Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Sự tặng bốc này sẽ không đưa ngài đến đâu cả, nhưng bởi vì bất kỳ đâu ngài cũng có mặt được, nên rất đáng nghi ngờ cái lý thuyết kia.

Tôi sẽ cần phải lái chiếc Beetle đến chỗ bán xe – vì vậy không thể sẵn lòng chấp nhận bất kỳ đề nghị vô lý nào về chuyện đó . Vang đỏ luôn được yêu thích hơn Advil

Ana

Tôi nhấn “gửi”.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không hài lòng với những phụ nữ không uống thuốc

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:26

Đến: Anastasia steele

Cô steele,

Tôi tâng bốc em không để làm gì. Em nên đi ngủ đi . Đừng uống quá nhiều.

Taylor sẽ xử lý vụ chiếc xe và bán hộ em với giá hời.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Taylor – liệu có đúng người đúng việc?

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:40

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Tôi quá ngạc nhiên khi ngài sẵn sàng mạo hiểm đẩy việc lái chiếc xe đó cho cánh tay phải của ngài mà lại không giao cho người thỉnh thoảng cùng ngài giao cầu. Làm sao tôi biết được Taylor có phải là người bán được chiếc xe đó với giá tốt nhất? Trước đây, hình như là trước cả khi biết ngài, tôi đã từng xoay sở được những vụ còn khó khăn hơn.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Cẩn trọng !

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011

Đến: Anastasia steele

Cô steele,

Tôi đang tự nhủ rằng đây là VANG ĐỎ nói, chứ không phải cô, và rằng cô đã có một ngày quá dài.

Tuy vậy, tôi vẫn rất nóng lòng muốn trở lại đó và làm cho cô không thể ngồi nổi một tuần, chứ không phải là một buổi tối .

Taylor là cựu quân nhân, Cậu ta có thể lái mọi thứ từ xe gắn máy đến xe tăng Sherman. Xe của cô không hề làm khó cậu ấy.

Còn bây giờ, đừng có tự ám chỉ mình bằng cụm từ “người thỉnh thoảng cùng ngài giao cầu”, bởi vì, rất đỗi giản, nó làm tôi nổi ĐIÊN lên và cô hoàn toàn không thích tôi lúc đó đâu.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Thế, giờ thì anh ta có chuyện để suy nghĩ rồi. Tôi tắt máy, tận hưởng một niềm khoái trá chưa từng có rồi trèo vào giường. Tôi tắt đèn ngủ, nằm nhìn trần. Đây quả là một ngày nhiều sự kiện, những đợt sóng cảm

xúc cứ tràn lên nhau. Tôi đã có một khoảng thời gian âm áp bên dưỡng Ray. Trông ông vẫn khỏe mạnh và kỳ cục thật, ông lại mến Christian. Rồi Kate và cái miệng bô lô ba la. Nghe Christian nói về chuyện từng bị bỏ đói. Chuyện quái quỷ đó là thế nào nhỉ? Chúa ơi, rồi chiếc xe. vẫn chưa nói với Kate về chiếc xe nữa. Christian đã nghĩ gì nhỉ?

Cả tối nay nữa, khi anh thẳng tay đánh tôi. Tôi chưa bao giờ bị đánh. Sao tôi lại để mình dính vào chuyện này? Chầm chậm, nước mắt tôi, bệ nước mắt phải kiềm lại khi Kate quay về ban nãy, bắt đầu tuôn xuống như mưa. Tôi đã phải lòng một người có vấn đề lớn về tình cảm, tôi sẽ chỉ nhận lấy tổn thương mà thôi – tự đáy lòng tôi biết điều đó – một người đã tự nhận mình hoàn toàn hư hoại. Tại sao anh lại gặp khó khăn về cảm xúc như thế? Những gì anh đã trải qua hẳn phải khủng khiếp lắm, và ý nghĩ khi mới là một đứa bé chấp chững anh đã phải chịu sự tàn nhẫn không thể dung thứ khiến tôi càng khóc dữ dội. Biết đâu, nếu bình thường hơn, anh ta đã chẳng muốn cậu, Tiềm Thức chưa ngoa góp lời... và trong thâm tâm, tôi biết điều đó là sự thật. Tôi quay mặt vào gối và tháo hẳn tấm chăn để ra... lần đầu tiên trong suốt nhiều năm, tôi vùi mặt vào gối, nước mắt tuôn ròng ròng không thể kiềm chế. Nhưng chỉ được một lúc, nằm trong bóng tối, tôi nghe rành rọt tiếng quát của Kate.

“Anh nghĩ mình đang làm cái quái gì ở đây?”

“Em không hiểu được đâu!”

“Anh đã làm cái quái gì với cô ấy?”

“Cô ấy khóc suốt từ lúc biết anh.”

“Anh không được vào!”

Christian ở đâu xộc thẳng vào phòng ngủ và bật đèn lên, tôi giật mình nhắm tịt mắt lại.

“Lạy Chúa, Ana.” Anh lẩm bẩm.

Anh tắt đèn và nhoài người đến bên tôi.

“Anh đang làm gì ở đây?” Tôi hỗn hển giữa những tiếng nấc.

Khỉ thật. Tôi không thể ngừng khóc.

Anh lại bật đèn ngủ, ánh sáng làm tôi chói mắt. Kate xông vào, đứng sừng sững giữa khung cửa.

“Cậu có muốn mình quăng tên khốn này ra ngoài không?” Cô ấy hỏi, thái độ thù địch ngang với bom hạt nhân.

Christian nhướng mày, hẳn anh ngạc nhiên vì tên gọi tôn kính ấy và bởi vẻ thù địch hung hăng của Kate. Tôi lắc đầu, cô ấy trợn mắt lên với tôi. Ồ... mình sẽ không làm thế khi ở bên ngài G.

“La lên ngay nêu cậu cần mình nhé.” Kate dịu giọng với tôi, quay sang Grey, cô ấy danh giọng lại. “Grey, anh vào danh sách đen rồi, tôi không rời mắt khỏi anh đâu.”

Anh chớp mắt và cô ấy quay ra, khép cửa chứ không đóng hẳn.

Christian nhìn xuống tôi, vẻ mặt anh nghiêm trọng, khuôn mặt nhợt nhạt. Anh rút trong túi chiếc áo khoác sọc nhuyền đang mặc ra một chiếc khăn tay, đưa cho tôi. Tôi sực nhớ vẫn còn giữ của anh một chiếc khăn thế này, ở đâu đó.

“Chuyện gì thế em?” Anh vỗ về.

“Sao anh ở đây?” Tôi hỏi lại, định tảng lờ câu hỏi của anh,

Nước mắt đã ngừng tuôn một cách thần kỳ nhưng những cơn nấc khan vẫn hành hạ tôi.

“Một phần vai trò của tôi là chăm sóc các nhu cầu của em. Em nói em muốn tôi ở lại, nên giờ tôi ở đây. Thế mà tôi lại thấy em trong tình trạng này – Anh chớp mắt nhìn tôi, bối rối tột độ – Tôi chắc mình là người phải chịu trách nhiệm nhưng lý do là gì. Có phải vì tôi đã đánh em không?”

Tôi nhồm dậy, nhăn nhó vì móng vuốt ê ẩm. Tôi ngồi dậy đối diện với anh.

“Em đã uống Advil chưa?”

Tôi lắc đầu. Anh nheo mắt nhìn tôi, đứng lên và rời phòng. Tôi nghe tiếng anh nói chuyện với Kate nhưng không nghe rõ hai người nói những gì. Một lát sau, anh trở lại với hai viên thuốc và một ly nước.

“Uống đi.” Anh nhẹ nhàng ra lệnh và ngồi vào mép giường, bên cạnh tôi.

Tôi làm như anh bảo.

“Nói chuyện nhé.” Anh thì thầm. “Em đã nói với tôi là em không sao. Tôi không bao giờ để em một mình nếu biết em như thế này.”

Tôi vùi mặt vào lòng bàn tay. Tôi có thể nói điều mà tôi chưa nói với anh không? Tôi muốn nhiều hơn. Tôi muốn anh ở lại vì anh muốn ở lại với tôi chứ không phải vì tôi khóc sưng mắt, tôi cũng không muốn anh đánh tôi, mong muốn đó có vô lý lắm không?

“Tôi hiểu khi em nói em không sao, nghĩa là em có sao.”

Tôi đỏ mặt. “Em tưởng mình ổn.”

“Anastasia, em không thể nói với tôi những gì em nghĩ muốn nghe được. Như thế là không trung thực.” Anh trách móc. “Làm sao tôi còn có thể tin những gì em nói?”

Tôi ngược mắt nhìn lên thấy anh đang cau mày, một tia u ám ánh trong đáy mắt. Anh chải cả hai bàn tay vào tóc.

“Em cảm thấy thế nào khi tôi đánh em và sau đó?”

“Em không thích chuyện đó. Xin anh đừng làm như thế nữa.”

“Vấn đề là em không cần phải thích chuyện đó.”

“Vậy sao anh lại thích?” Tôi ngược nhìn anh.

Câu hỏi của tôi khiến anh ngạc nhiên. “Em thật sự muốn biết?”

“Vâng, thật đấy, náo nức lắm.” Giọng tôi pha chút châm biếm.

Anh nheo mắt lần nữa.

“Cẩn thận đấy.” Anh cảnh báo.

Tôi giật mình.

“Anh sẽ đánh em nữa à?” Tôi búống bình.

“Không, tối nay thì không.”

Phuuu... cả tiềm thức và tôi đều thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

“Rồi sao nữa?” Tôi giục.

“Tôi thích cảm giác kiểm soát khi không chế người khác, Anastasia. Tôi muốn em cư xử theo một lối nhất định, nếu em không làm theo, tôi sẽ phạt, nhờ đó, em sẽ rút ra bài học để hành xử như tôi muốn. Tôi thích phạt em. Tôi đã muốn phạt vào mông em từ lúc em hỏi tôi có phải đồng tính không kia.”

Tôi đỏ mặt nhớ lại. Chắc, tôi cũng muốn tự đốt đốt mình sau câu hỏi đó. Vậy ra Katherine Kavanagh là thủ phạm của tất cả chuyện này và nếu cô ấy đến buổi phỏng vấn với câu hỏi đồng tính, cô ấy sẽ ngồi đây với cái mông bị đau. Tôi không thích ý nghĩ đó. Chuyện này sao mà rối rắm thế?

“Vậy là anh không thích bản thân em?”

Anh nhìn tôi chăm chăm, đầy vẻ ngạc nhiên.

“Tôi nghĩ em rất đáng yêu theo cách của riêng em.”

“Vậy sao anh lại muốn thay đổi em?”

“Tôi không muốn thay đổi em. Tôi chỉ muốn em hiểu khuôn phép và làm theo những quy định mà tôi đã bảo và đừng trái lời. Đơn giản vậy thôi.” anh nói.

“Nhưng anh muốn phạt em?”

“Ừ, tôi muốn thế.”

“Em không hiểu được điều đó.”

Anh thở dài và lại chải hai tay vào tóc.

“Đó là cách tôi được dạy dỗ, Anastasia ạ. Tôi cần phải kiểm soát em. Tôi cần em hành xử theo một kiểu nhất định và nếu em không làm – tôi thích nhìn làn da màu sứ tuyệt đẹp của em chuyển sang hồng và bồng rất lên dưới tay tôi. Nó khiến tôi kích thích.”

Khỉ thật, giờ thì chúng tôi bắt đầu đi đúng hướng rồi đây.

“Vậy lý do không phải là cơn đau mà anh bắt em phải chịu đựng?”

Anh nuốt nước bọt.

“Một phần nhỏ thôi, để xem liệu em có thể tiếp nhận được không nhưng đó không phải lý do chính. Chính là việc em là của tôi để tôi có thể làm bất cứ điều gì tôi thấy phù hợp – sự kiểm soát tuyệt đối đối với một người khác. Và điều đó khiến tôi kích thích. Thế đấy, Anastasia. Xem nào, tôi diễn đạt không tốt lắm... trước đây tôi chưa từng phải nói thành lời việc này. Tôi chưa nghĩ về chuyện này kỹ càng lắm. Tôi đã luôn ở cùng những người có cùng suy nghĩ với mình.” Anh nhún vai về có lỗi. “Nhưng em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, em cảm thấy thế nào sau đó?”

“Bối rối ạ.”

“Chuyện đó làm em bị kích động dục tính đấy Anastasia.” Anh nhắm mắt trong chốc lát, và khi anh mở mắt nhìn tôi, đôi mắt anh âm ỉ lửa.

Về mặt anh đang mời gọi phần đen tối, phần được vùi sâu trong bụng tôi – cảm hứng dục tình, nó đã được đánh thức và thuần phục bởi anh nhưng thậm chí lúc này nó vẫn chưa được thỏa mãn.

“Đừng nhìn tôi như thế.” Anh thì thầm.

Tôi nhăn nhó. Gì cơ, tôi vừa làm gì sao?

“Tôi không mang theo bao cao su, Anastasia, và em nữa, tâm trạng em đang không tốt. Không phải như cô bạn cùng phòng em nghĩ, tôi không phải một con quỷ dâm dục. Vậy là ban này, em đã cảm thấy bối rối?”

Tôi ngo nguẩy trước đôi mắt mãnh liệt của anh.

“Khi nói chuyện qua mạng, em thẳng thắn với tôi hơn. Email của em luôn nói với tôi chính xác những gì em cảm thấy. Sao em không thể làm thế khi nói chuyện trực tiếp? Tôi làm em sợ đến vậy sao?” Tôi dánh mắt đại vào một điểm tưởng tượng nào đó trên tấm mền màu xanh và kem của mẹ.

“Anh mê hoặc em, Christian. Làm em hoàn toàn choáng ngợp. Em cảm giác như mình là Icarus đang bay quá gần mặt trời.” Tôi thì thầm.

Anh thở gấp.

“Chà, tôi nghĩ em nói ngược rồi.” Anh khẽ nói.

“Gì ạ?”

“Ôi, Anastasia, tôi bị em bỏ bùa mới phải. Chuyện đó còn chưa rõ sao?”

“Không, với tôi thì không.” Bị bỏ bùa á... Nữ thần nội tại mắt chữ o mồm chữ i. Cô ta không tin nổi vào tai mình.

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy. Viết mail nhé. Nhưng ngay lúc này, tôi rất muốn được ngủ. Tôi ở lại được không?”

“Anh có muốn ở lại không?” Giọng tôi tràn trề hy vọng không thể che giấu.

“Em muốn tôi ở đây.”

“Anh chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Tôi sẽ viết mail cho em.” Anh lăm bằm kiểu hờn dỗi. Rồi anh đứng lên, móc trong túi quần jean ra BlackBerry, chìa khóa, ví và tiền. Trời ạ, đàn ông đem theo cả kho đồ linh tinh trong túi. Anh tháo đồng hồ đeo tay, giày, vớ, quần jean và đặt áo khoác lên ghế của tôi. Anh đi vòng qua bên kia giường và trèo vào.

“Nằm xuống thôi.” Anh ra lệnh.

Tôi từ từ trượt người nằm xuống dưới chăn, khẽ nhắm mắt, mắt vẫn nhìn anh. Chao ôi... vậy là anh sẽ ngủ lại. Tôi thấy mình tê liệt trong niềm hân hoan. Anh chống người trên khuỷu tay quan sát tôi.

“Nếu em sắp khóc. Hãy khóc trước mặt tôi. Tôi cần phải biết.”

“Anh có muốn em khóc không?”

“Không hẳn. Tôi chỉ muốn biết cảm xúc của em. Tôi không muốn em tuột khỏi tay tôi. Tắt đèn đi. Khuya rồi, mai chúng ta đều phải đi làm.”

Hứ, đang ở đây... mà vẫn độc đoán quá thế, nhưng tôi không có gì để than phiền nữa, anh đang nằm trong giường tôi. Tôi không hiểu tại sao... có lẽ tôi nên khóc nhiều hơn khi có mặt anh. Tôi tắt đèn ngủ.

“Em nằm nghiêng sang tôi này.” Anh thì thầm trong bóng tối.

Tôi trợn mắt lên vì biết chắc anh không thể thấy nhưng vẫn vâng lời. Thận trọng, anh nhích người sang, choàng hai tay quanh tôi và kéo tôi vào ngực anh.

“Ngủ đi, em yêu.” Anh thì thầm, rồi tôi cảm nhận được mũi anh đang vùi trong tóc tôi khi anh hít thật sâu.

Tin nổi không, Christian Grey đang ngủ với tôi, rồi trong vòng tay anh trìu mến và êm ái, tôi dạt trôi trong giấc mộng bình yên.

18. Chương 17

Chương 17

Má tôi ửng hồng, rồi sau đó từ từ đỏ bừng lên trước cử chỉ gợi tình của anh.

Lửa từ ngọn nến bỗng trở nên quá nóng. Lửa lập lòe nhảy múa dưới làn gió, một làn gió mang đến cái nóng dồn dập. Đôi cánh mềm mỏng nhẹ như tơ chập chới bay trong bóng đêm, rắc xuống những chiếc vảy bám bụi trong vòng ánh sáng. Tôi vùng vẫy để thoát ra nhưng rồi lại bị hút vào. Và rồi sau đó mọi thứ bỗng sáng bừng lên, và tôi đang bay thật gần đến vầng thái dương, mắt chói lòa vì ánh sáng, khô héo và tan chảy vì sức nóng, kiệt quệ trong những nỗ lực được trở lại bay lượn trong không gian. Tôi bị nóng. Sức nóng... ngọt ngào và chế ngự lấy tôi. Sức nóng đánh thức tôi dậy.

Tôi mở mắt và thấy mình đang cuộn tròn trong lòng Christian Grey. Anh nằm choàng lên người tôi như thể một lá cờ chiến thắng. Anh chìm sâu vào giấc ngủ, đầu tựa lên ngực tôi, cánh tay choàng qua tôi, ôm chặt, còn một chân thì vắt qua, quấn lấy cả hai chân tôi. Anh đang làm tôi ngạt thở dưới hơi nóng của cơ thể anh và cả sức nặng nữa. Tôi mất vài giây định thần lại để nhớ rằng anh vẫn đang trên giường tôi, say ngủ và bên ngoài có ánh sáng – trời sáng rồi. Anh đã trải qua cả đêm cùng tôi.

Tay phải tôi duỗi ra, tìm một chút không gian thoáng, rồi trong khi đầu óc vận hành để nhớ ra rằng anh vẫn đang ở bên mình, một ý tưởng nảy lên, báo cho tôi biết tôi vẫn có thể chạm được vào anh. Anh đang ngủ. (Truyen8.mobi). Tôi thử nhấc tay lên và chạy mấy đầu ngón tay mình dọc theo sống lưng anh. Tôi nghe tiếng ậm ừ khó chịu nho nhỏ từ cổ anh phát ra, rồi anh cựa người. Anh rúc vào người tôi, hít một hơi thật sâu rồi từ từ nhắm dậy. Dưới mớ tóc rối lòa xòa là đôi mắt xám ngái ngủ, chom chớp nhìn tôi.

“Chào buổi sáng.” Anh lằm bằm và cau mày. “Chúa ơi, ngay cả khi ngủ, tôi cũng bị cuốn về em.” Vừa hoàn hồn lại sau giấc ngủ, anh vừa chậm chạp di chuyển, nhấc tay chân ra khỏi người tôi. Tôi cảm nhận được cậu bé của anh cương lên, chạm vào hông tôi. Thấy tôi đang tròn mắt, anh chậm rãi nhón nụ cười khêu gợi.

“Ồ... ừm... bây giờ cũng được nhưng mình nên đợi đến Chủ nhật.” Anh cúi người rúc mũi vào một bên tai tôi.

Má tôi ửng hồng, rồi sau đó từ từ đỏ bừng lên trước cử chỉ gợi tình của anh.

“Anh nóng quá.” Tôi thì thầm.

“Em cũng đâu mát hơn.” Anh hạ giọng đáp lại rồi dề lên người tôi gợi ý.

Tôi lại đỏ mặt thêm. Ý tôi không phải vậy. Anh chống người trên khuỷu tay, nhìn tôi chăm chăm vẻ buồn cười. Anh gập người và trước sự ngạc nhiên của tôi, đặt một nụ hôn lên môi tôi.

“Em ngủ ngon không?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu, chăm chú nhìn anh. Tôi nhận ra mình đã ngủ rất ngon ngoại trừ ba mươi phút vừa qua tôi bị nóng.

“Tôi cũng vậy.” Anh khẽ cau mày. “ừm, rất ngon.” Bỗng anh nhướn mày với vẻ ngạc nhiên, bối rối. “Mấy giờ rồi?”

Tôi liếc đồng hồ. “Bảy rưỡi.”

“Bảy rưỡi... Quái quỳ.”

Anh lật đặt choàng khỏi giường rồi xỏ quần jean vào.

Đến lượt tôi thấy buồn cười. Ngài Christian Grey đáng kính đang bối rối và bị trễ giờ. Điều tôi chưa bao giờ thấy. Một lúc sau tôi mới nhận thấy lưng mình hết đau tự lúc nào.

“Đúng là em gây tác động xấu đến tôi. Hôm nay tôi có cuộc họp. Tôi phải đi đây – Phải có mặt ở Portland lúc tám giờ. Em cười tôi đấy à?”

“Vâng.”

Anh cười tươi rói. “Tôi bị trễ giờ. Tôi chưa từng để mình trễ bao giờ. Thêm một cái “lần đầu tiên” của tôi nữa, cô Steele.”

Anh mặc áo khoác rồi cúi xuống, hai tay đặt ở hai bên đầu tôi. “Chủ nhật nhé.” Lời anh nói dường như tiềm ẩn những hứa hẹn không lời. Mọi giác quan trong người tôi như xổ t ung ra rồi siết chặt lại trước một viễn cảnh ngọt ngào. Cảm giác thật tuyệt.

Trời ạ, giá như tôi kiểm soát được cơ thể mình thì tốt biết mấy. Anh nhào người gửi đến tôi một nụ hôn vội rồi vợ lấy đồ đạc để trên bàn cạnh giường và cả đôi giày nhưng không đi luôn vào.

“Taylor sẽ đến và lo vụ chiếc Beetle của em. Tôi nói nghiêm túc đấy. Đừng lái nó nữa. Hẹn gặp em ở chỗ tôi Chủ nhật này nhé. Tôi sẽ email giờ giấc cho em sau.”

Và thoát như một cơn gió, anh đi mất.

Christian Grey đã ở bên tôi cả đêm, tôi thấy thật thư thái. Không tình dục, chỉ ôm ấp mà thôi. Anh từng nói với tôi anh chưa từng ngủ cạnh ai, vậy mà anh đã ngủ bên tôi những ba lần. Tôi cười một mình và chậm chạp chập chờn ra khỏi giường. Tôi đã thấy lạc quan hơn mấy ngày qua. Tôi xuống bếp pha một tách trà.

Sau bữa sáng, tôi tắm rồi nhanh chóng thay quần áo để đi làm ngày cuối cùng ở cửa hàng Clayton. Một kỷ nguyên sắp được đặt dấu chấm hết – tạm biệt ông bà Clayton, tạm biệt wsu, Vancouver, căn hộ, và cả chiếc Beetle của tôi. Tôi liếc đồng hồ – mới bảy giờ năm mươi hai. vẫn còn sớm.(Truyen8.mobi)

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Vụ cường hiếp và bạo hành: Những hậu quả

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08 : 05

Đến: Christian Grey

Ngài Grey đáng kính,

Ngài muốn biết tại sao em cảm thấy bối rối với ngài – ta nên dùng ngôn ngữ nào để miêu tả nhỉ – em đã bị đét đít, bị phạt, bị đánh, bị tấn công. ừm, trong suốt quá trình đó, em cảm thấy bị hạ nhục, ê chề, mất hết phẩm cách và bị lạm dụng. Nhưng thật đáng xấu hổ, ngài đã đúng, em bị kích thích, chuyện này thì em không ngờ đến được. Như ngài đã thấy rất rõ, những gì liên quan đến tình dục đều còn mới lạ với em – em chỉ ước gì mình có nhiều kinh nghiệm hơn để có sự chuẩn bị tốt hơn. Sự thực là em đã sốc khi thấy mình bị kích thích.

Điều em thực sự lo lắng là sau đó em sẽ cảm thấy thế nào. Thật khó để nói bằng lời. Em hạnh phúc khi thấy ngài hạnh phúc. Em thấy nhẹ nhõm khi chuyện đó không đau đớn như em tưởng. Và khi em nằm trong vòng tay ngài, em cảm thấy thỏa mãn, tuy rằng em thấy không mấy thoải mái, thậm chí, tội lỗi vì đã cảm nhận như vậy. Cảm giác đó không dễ dàng gì với em, nên kết quả là em trở nên bối rối. Như vậy đã đủ để trả lời câu hỏi của ngài chưa?

Em hy vọng rằng thế giới của những vụ sáp nhập và thôn tóm vẫn đầy kích thích đối với ngài và rằng ngài đã không quá trẻ giờ họp.

Cảm ơn vì đã ở lại với em.

Từ: Christian Grey Chủ đề : Thư giãn đầu óc đi Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:24

Đến: Anastasia steele

Quả là một cái tựa đề thú vị tuy có hơi cường điệu, cô steele.

Dưới đây là để trả lời cho những vấn đề của em:

Tôi vẫn sẽ tiếp tục đét đít – và nó vẫn là như vậy.

Thế ra em đã cảm thấy nhục nhã, ê chề, mất hết phẩm cách và bị lạm dụng – sao em lại Tess Durbeyfield quá vậy. Chính em đã quyết định để mình bị dày dọ, nếu tôi nhớ không lầm. Có phải em thực sự cảm thấy thế hay em nghĩ rằng em nên cảm thấy thế? Hai điều này hoàn toàn khác nhau. Nếu đó thực sự là cảm nhận của em, em có nghĩ rằng em sẽ cố níu giữ nó, giùm cho tôi không? Đó chính là biểu hiện của sự phục tùng. Tôi rất biết ơn chuyện em chưa từng với ai. Tôi trân trọng nó và tôi bắt đầu hiểu ý nghĩa của chuyện này là như thế nào. Đơn giản là có nghĩa là em thuộc về tôi hoàn toàn.

Em bị kích thích, ngược lại, tôi cũng vậy. Điều này không có gì sai trái cả .

Tôi thấy vui vì tôi bắt đầu không che giấu những cảm nhận của mình. Những lạc thú ngắt ngảy đang đến gần kề .

Đánh đòn để phạt gây đau đớn nhiều hơn những cú đét vào mông khi làm tình – nên những cái đét mông vừa rồi chỉ đau vừa phải thôi, trừ phi, dĩ nhiên, khi em phạm phải tội gì nghiêm trọng, chắc chắn tôi sẽ dùng hình cụ nào đó để phạt em. Tay tôi cũng rất đau vậy. Nhưng tôi thích thế.

Tôi cũng cảm thấy thỏa mãn – hơn cả tưởng tượng của em.

Đừng tốn công lo lắng về cảm giác, về tội lỗi, hay về lẽ đúng sai v.v. Em và tôi là những người trưởng thành tình nguyện đến với nhau, và chúng ta làm những việc chỉ có hai chúng ta biết, đằng sau cánh cửa đóng kín. Em hãy giải phóng tâm trí để lắng nghe thể xác của mình hơn.

Thế giới của những vụ sáp nhập và thôn tóm không kích thích được tôi nhiều bằng em đâu, cô steele.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Quái quỷ... theo cách riêng của tôi. Tôi thở hắt ra.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Những người trưởng thành tình nguyện đến với nhau!

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08 :26

Đến: Christian Grey

Không phải ngài đang họp đấy chứ?

Em hả hê vì tay ngài bị đau.

Và nếu em lắng nghe được thể xác của mình thì giờ này em đã ở Alaska rồi .

Ana

Tái bút: Em sẽ cân nhắc chuyện níu giữ những cảm xúc này.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cô đâu có gọi cảnh sát

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:35

Đến: Anastasia steele

Cô Steele,

Tôi đang họp về xu hướng thị trường, nếu em quan tâm.

Nhớ lại đi, em đã đứng cạnh tôi và thừa hiểu tôi định làm gì.

Em đã không hề yêu cầu tôi dừng lại – thậm chí cũng không thốt lên từ khóa an toàn nữa.

Em là một cô gái trưởng thành – Em được quyền chọn lựa.

Nói thẳng ra, tôi đang trông mong đến lần bị đau tay kế tiếp của tôi .

Và em, rõ ràng đã không chịu lắng nghe đúng cơ thể mình.

Alaska lạnh lắm, cũng không có nơi trú ẩn tốt đâu. Tôi chắc chắn sẽ tìm ra em.

Tôi truy được cả số điện thoại của em mà – nhớ không?

Đi làm đi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn nhó nhìn màn hình máy tính. Dĩ nhiên, anh đúng. Đó là lựa chọn của tôi. ừm. Có thật là anh sẽ làm mọi cách để tìm tôi không? Tôi có nên lánh mặt một thời gian không? Tôi thoáng nghĩ đến lời đề nghị của mẹ. Rồi nhấn nút “Trả lời”.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Kẻ đeo bám lén lút Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:36 Đến: Christian Grey

Ngài đã tìm được thuốc chữa cho bệnh thích đeo bám của mình chưa?

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Kẻ đeo bám? Là tôi?

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:38 Đến: Anastasia steele

Tôi tốn kha khá tiền cho bác sĩ Flynn trừ danh để chữa căn bệnh thích đeo bám và một số xu hướng tâm lý khác của mình.

Đi làm đi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc. Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Những tên lang băm Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:40 Đến: Christian Grey

Hãy cho kẻ hèn mọn này được khiêm nhường đề nghị ngài đổi bác sĩ khác .

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Đổi bác sĩ

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:43

Đến: Anastasia steele

Không phải việc của em, dù khiêm nhường hay gì gì đi nữa nhưng bác sĩ Flynn đã là bác sĩ thứ hai của tôi rồi.

Em phải khẩn trương lên, hôm nay là ngày đầu tiên đi xe mới, tự nhiên lại đặt mình vào những nguy hiểm không cần thiết – Tôi bảo đó là phạm luật đấy. ĐI LẦM ĐI.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : MẤY CHỮ CÁI IN HOA HAM LA HẾT Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:47

Đến: Christian Grey

Với thân phận là người hứng chịu cái xu hướng thích lén lút đeo bám của ngài, thực sự tôi nghĩ đó cũng là việc của tôi.

Tôi vẫn chưa ký. Vậy thì “phạm luật”, quên đi. Còn nữa, giờ làm của tôi bắt đầu lúc 9 :30 cơ.

Cô steele

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Ngôn ngữ miêu tả Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:49 Đến: Anastasia steele

“Quên đi”? Chữ đó không có trong từ điển Webster đâu nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Ngôn ngữ miêu tả

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08 : 52

Đến: Christian Grey

Vừa mắc chứng nghiện kiểm soát, vừa bị bệnh khoái theo dõi nhỉ.

Còn nữa, ngôn ngữ miêu tả luôn là môn khó khăn của tôi.

Đừng làm phiền tôi nữa, được không?

Muốn đi làm bằng xe hơi mới rồi đây.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Những cô nàng khó bảo nhưng hài hước Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 08:56

Đến: Anastasia steele

Bàn tay tôi đang từ từ xiết lại đây.

Lái Gầm thận nhé, cô steele .

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Lái Audi thật là khoái. Tay lái của nó mạnh. Còn với Wanda, tên chiếc Beetle của tôi, chẳng có chút lực nào chỗ tay lái, vì thế bài tập thể dục mỗi ngày của tôi chính là điều khiển nó. Nhưng giờ thì hết rồi. Ồ, nhưng theo luật của Christian thì tôi sẽ phải có một huấn luyện viên riêng. Tôi cau mày. (Truyen8.mobi). Tôi chúa ghét tập thể dục.

Vừa lái, tôi vừa cố phân tích cuộc trao đổi bằng email ban nãy giữa hai chúng tôi. Thỉnh thoảng anh cứ xử như

một thằng con hờn hĩnh của mẹ chó cái nào đó. Và rồi chợt nghĩ đến bác Grace, tôi thấy suy nghĩ của mình thật tội lỗi. Nhưng sự thực, bác cũng đâu phải mẹ đẻ của anh. ừm, thế giới này đầy rẫy những nỗi đau vô hình. Vậy thì, “thằng con hờn hĩnh của một mẹ chó cái” với anh vậy cũng đáng, ừ, tôi là người lớn đây, cảm ơn đã nhắc tôi chuyện đó, ngài Christian Grey và tôi đã tự lựa chọn đây. Vấn đề ở đây là, tôi chỉ muốn Christian, chứ không phải tất cả... cái mớ hỗn độn trong con người anh – vậy mà anh lại có vô thiên lủng sự phức tạp của một con người. Tôi có nên ngồi lại và mở rộng vòng tay chấp nhận hết tất cả? Như một người phục tùng thật sự? Tôi từng bảo tôi sẽ cố. Đây quả là một dấu hỏi cực lớn của tôi

Tôi đưa xe vào bãi đỗ cửa hàng Clayton. Tôi bước vào mà vẫn thấy khó tin được đây là ngày cuối cùng của mình ở chỗ này. May mắn hôm nay cửa hàng khá đông khách và thời gian trôi như tên bay. Vào giờ trưa, ông Clayton gọi tôi vào kho. Ông đứng cạnh một người giao hàng. “Cô là cô Steele?” Người giao hàng hỏi tôi. Tôi nhướn mày nhìn ông Clayton vẻ không hiểu nhưng ông cũng so vai nhìn lại tôi, đầy thắc mắc. Tôi thấy căng thẳng. Lần này Christian gửi cho tôi cái gì nữa đây? Tôi ký nhận một gói hàng nhỏ rồi mở ra ngay lập tức. Một chiếc điện thoại BlackBerry. Tôi càng thấy căng thẳng hơn. Tôi mở điện thoại lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : BlackBerry CHO VAY Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 11:15 Đến: Anastasia steele

Tôi cần liên lạc được với em mọi lúc mọi nơi, và vì đây là cách liên lạc tốt nhất với em, tôi nhận thấy em thực sự cần một chiếc BlackBerry.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Chủ nghĩa tiêu dùng hoành hành

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 13:22

Đến: Christian Grey

Tôi nghĩ anh nên gọi cho bác sĩ Flynn ngay đi .

Chúng nghiệm theo dõi của anh đang tái phát mạnh rồi đây.

Tôi đang làm việc. Sẽ gửi mail cho anh khi tôi về đến nhà.

Cảm ơn anh vì một món đồ điện tử nữa.

Tôi đã đúng khi đánh giá anh là một người mê tiêu tiền.

Tại sao anh làm vậy?

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sự sắc sảo của một người trẻ tuổi

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 13:24

Đến: Anastasia steele

vẫn như mọi khi, nói hay làm, cô steele.

Bác sĩ Flynn đi nghỉ mát rồi .

Và tôi làm vậy vì tôi có khả năng.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi nhét cái điện thoại vào túi quần sau, chưa gì đã thấy ghét nó rồi. Trao đổi mail qua lại với Christian cũng dễ gây nghiện thật nhưng tôi còn phải làm việc. Lưng tôi lại nhói lên một cái... Đúng lúc chưa, tôi mĩa mai nghĩ, nhưng tập trung hết ý chí, tôi cố quên nó đi.

Lúc bốn giờ, ông bà Clayton tập hợp hết nhân viên trong cửa hàng lại và sau một bài diễn văn dài đến phát ngượng, đã trao cho tôi một tờ séc ba trăm đô la. Trong khoảnh khắc

đó, tất cả những sự kiện trong suốt ba tuần qua bỗng ùa về: kỳ thi, lễ tốt nghiệp, cảm xúc mãnh liệt, ngài tỷ phú khốn kiếp, chuyện mất trinh, căn phòng “giải trí”, di chuyển bằng trực thăng và cả chuyện dời nhà ngày mai.

Tôi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và làm một hành động đáng kinh ngạc. Tôi ôm ông bà Clayton thật chặt. Họ là những ông bà chủ tốt bụng và rộng rãi. Tôi sẽ nhớ họ lắm.

“Một thằng cha thượng lưu cà chớn nhưng rộng rãi nhỉ.” Tôi gật đầu. “Tớ cố từ chối nhưng nói thẳng ra, cũng chẳng cần phải từ chối làm gì.”

Kate bĩu môi. “Chả trách sao cậu bị choáng ngợp. Tớ để ý thấy tối qua anh chàng đã ở lại đây đấy nhé.”

“Ừm.” Tôi cười ra vẻ đăm chiêu.

Đóng gói đồ đạc tiếp chứ?

Tôi gật đầu rồi cả hai cùng vào nhà. Tôi kiểm tra mail của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Chủ nhật

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 13 :40

Đến: Anastasia steele

Chúng ta sẽ gặp nhau 1:00 chiều ngày Chủ nhật.

Em có hẹn với bác sĩ lúc 1:30 ở tòa nhà Escala.

Giờ tôi phải đi Seattle.

Chúc em dọn nhà suôn sẻ, rất mong đến Chủ nhật.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Lẽ ra anh nên nói chuyện thời tiết thì hơn. Tôi định sau khi đóng gói đồ đạc xong sẽ trả lời mail cho anh. Anh là loại người phút trước có thể còn vui vẻ hài hước, thoát cái căng trở nên trịnh trọng nghiêm khắc. Thật khó bắt kịp cái tính nằng nặc mưa đó. Thành thực mà nói, bức thư này hết như thư gửi ột nhân viên thông thường của anh. Tôi trừng mắt nhìn nó thách thức rồi vào giúp Kate một tay.

KHI TÔI VÀ KATE Ở TRONG BẾP thì có tiếng gõ cửa. Taylor đứng ở cổng, nhìn anh hoàn hảo trong bộ-lê. Dấu ấn thời gian phục vụ trong quân ngũ thể hiện ở mái đầu đĩnh, phục sức chỉnh tề và ánh nhìn điềm tĩnh của anh.

“Chào cô Steele.” Anh nói. “Tôi đến để lấy xe”

“Ồ vâng, mời anh vào. Tôi đi lấy chìa khóa xe ngay.”

Chuyện này chắc chắn vượt quá nhiệm vụ công việc của Taylor. Tôi tự hỏi đặc điểm công việc của anh ấy là gì. Tôi trao chìa khóa xe cho anh. Chúng tôi cùng đi đến chỗ chiếc Beetle xanh nhạt của tôi trong sự im lặng đến ngột ngạt, tôi cảm thấy vậy. Tôi mở cửa xe, lấy cái đèn pin ra khỏi ngăn đựng vật dụng linh tinh trên xe. Chỉ có vậy thôi. Tôi không có vật gì riêng tư khác trên chiếc Wanda cả. Tạm biệt, Wanda thân yêu. Cảm ơn mày. Tôi vuốt ve mũi xe rồi sập cửa lại.

“Anh làm việc cho ngài Grey bao lâu rồi?” Tôi hỏi.

“Được bốn năm, cô Steele.”

Bỗng nhiên, tôi bị thôi thúc muốn đặt hàng tấn câu hỏi với anh. Người đàn ông này chắc chắn biết rất nhiều về

Christian, tất cả những bí mật của anh ta. Nhưng có lẽ anh cũng đã ký một bản NDA rồi. Tôi nhìn anh hồi hộp. Anh có cái vẻ lăm lăm ít nói giống dựng Ray khiến tôi thấy anh thật gần gũi.

“Ngài ấy là người tốt, cô Steele.”

Anh mỉm cười, gạt đầu chào tôi rồi chui vào xe tôi, lái đi.

Căn hộ đang ở, chiếc Beetle, siêu thị Clayton – tất cả giờ đã đổi thay. Tôi lắc mạnh đầu rồi quay trở vào nhà. Và sự đổi thay lớn nhất chính là Christian Grey. Taylor bảo anh ta là người tốt. Có đáng tin không?

JOSÉ MUA ĐỒ ĂN TRUNG HOA mang đến cho chúng tôi lúc tám giờ. Xong việc rồi. Đồ đạc đã được đóng gói xong và sẵn sàng để chuyển đi. Cậu ấy cũng mang theo vài chai bia. Tôi và Kate thả người trên ghế dài, còn José ngồi khoanh chân trên sàn. Chúng tôi cùng xem mấy chương trình ti vi nhảm nhí, uống bia và càng về khuya, càng ồn ào cười đùa hồi tưởng lại mấy năm học qua, bia cũng đang phát huy tác dụng. Đó là quãng thời gian bốn năm tươi đẹp của chúng tôi.

Quan hệ giữa tôi và José đã bình thường trở lại, vụ cưỡng bức hôn ngày nọ cũng dần lãng quên. Dư vị của nó đã bị vùi bên dưới tấm thảm mà vị nữ thần nội tại trong tôi đang nằm dài lên, nhâm nhi chùm nho tươi và gõ gõ mấy ngón tay, sốt ruột chờ đến Chủ nhật. Có tiếng gõ cửa, tim tôi giật thót. Có phải là..

Kate ra mở cửa và suýt chút nữa bị nhắc bóng lên bởi Elliot. Anh ghì chặt lấy Kate bằng một cú siết mạnh theo phong cách Hollywood rồi nhanh chóng chuyển thành một cái ôm kiểu mấy bộ phim tư nhân Châu Âu. Nói thiệt nha... vô phòng ngủ đi. José và tôi trợn mắt nhìn nhau. Tôi phát hoảng lên vì cái sự thiếu tế nhị của hai anh chị này.

“Bọn mình đi bộ xuống bar nhé.” Tôi hỏi José và nhận được sự đáp ứng nhiệt tình.

Bọn tôi đều thấy không thoải mái mấy với cái vụ bộc lộ tình cảm thiếu kiềm chế này. Kate nhìn qua tôi, má đỏ ửng và mắt sáng long lanh.

“Tớ với José đi làm một ly đây.” Tôi nhướn mắt nhìn cô ấy.

“Ok.” Kate toét miệng cười “Chào anh Elliot.”

“Tạm biệt anh Elliot.”

Trong khi tôi cùng José bước ra ngoài, anh nháy mắt với tôi và cười khúc khích như mấy cô cậu tuổi teen.

Khi tản bộ ra bar, tôi chủ động nắm tay José. Chúa ơi, cậu ấy là một người cực kỳ đơn giản, vậy mà trước đây tôi chưa từng nhận ra. “Cậu vẫn sẽ đến dự lễ khai trương buổi triển lãm của mình phải không?”

“Chắc chắn vậy rồi, José, ngày nào nhỉ?”

“Mùng chín tháng Sáu.”

“Thứ mấy?” Tôi bỗng nhiên giật mình.

“Thứ Năm.”

“Ừm, mình sẽ đến... Cậu cũng phải ghé thăm bọn mình ở Seattle đấy nhé.”

“Đồ mình dám không ghé.” Cậu ấy nhăn nhó cười.

Khi tôi từ quán bar quay về thì đã khuya. Chẳng thấy bóng dáng Kate và Elliot đâu cả nhưng trời ả, tiếng của họ thì rõ mồn một. Quái quỷ. Mong là tôi không làm ăn giống vậy. Còn Christian thì chắc chắn không rồi. Ý nghĩ đó làm tôi đỏ mặt. Tôi chui tọt vào phòng. José đã về sau khi chúng tôi trao nhau một cái ôm tạ-ơn-trời- không-có-gì-phải-lúng-túng. Tôi không biết khi nào sẽ gặp lại cậu ấy, có lẽ ở buổi triển lãm ảnh của cậu. Lại một lần nữa, tôi thấy sốc vì cuối cùng cậu ấy cũng có cả một cuộc triển lãm của riêng mình. Tôi sẽ nhớ cậu và cả cái nét đáng yêu trẻ con của cậu. Tôi không muốn kể với cậu về vụ chiếc Beetle, vì tôi đoán chắc cậu sẽ phát điên lên khi biết chuyện, mà tôi chỉ có thể chịu đựng một người phát điên lên với tôi một lần thôi. Ngồi trong phòng, tôi kiểm tra chiếc điện thoại đáng ghét, lẽ dĩ nhiên, một cái mail nữa của Christian.

Từ: Christian Grey Chủ đề : Em ở đâu?

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011, 22:14 Đến: Anastasia steele

“Tôi đang làm việc. Sẽ gửi mail cho anh khi tôi về đến nhà.”

Tôi vẫn còn đang làm việc hay đã đóng gói cả điện thoại của em, chiếc BlackBerry và cả MacBook?

Gọi cho tôi hoặc buộc lòng tôi phải gọi Elliot đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc Khỉ thật... José... quái quỷ.

Tôi vợ lấy điện thoại. Năm cuộc gọi nhờ cùng một tin nhắn thoại. Tôi mở tin nhắn thoại lên, là Christian.

Tôi nghĩ em cần học cách đáp ứng những mong đợi của tôi. Tôi không phải là người kiên nhẫn. Nếu em bảo rằng em sẽ liên lạc sau khi xong việc tức là em có nghĩa vụ làm như em đã nói. Nếu không, tôi sẽ lo iáng, mà tôi lại không mấy quen với cảm giác đó và cũng không chịu đựng được nó lâu. Gọi cho tôi”.

Chết tiệt. Chẳng lẽ anh không cho tôi nghỉ ngơi chút được sao? Tôi cau có nhìn điện thoại. Anh đang làm tôi ngộp thở. Tôi tìm số anh trong máy, bấm “Gọi”, cảm giác khiếp sợ cuộn lên như sóng trong lòng. Tôi sợ hãi tột cùng khi chờ anh trả lời. Có lẽ anh sẽ muốn phát vào mông tôi đến chết mất thôi. Ý nghĩ đó thật tồi tệ.

“Chào em.” Giọng anh nhỏ nhẹ. Tiếng đáp của anh làm tôi choáng ngay lập tức. Tôi đã chuẩn bị để đón nhận sự phẫn nộ từ anh nhưng không, trên tất cả, tôi cảm được sự nhẹ nhõm trong giọng nói của anh.

“Chào anh.” Tôi lắp bắp.

“Em làm tôi rất lo.”

“Em hiểu. Em xin lỗi đã không trả lời nhưng em ổn mà.”

Anh ngưng một giây.

“Một buổi tối dễ chịu chứ?” Anh hỏi giọng lịch sự.

“Vâng. Bọn em đóng gói đồ đạc xong, rồi cùng ăn thức ăn Trung Hoa với José.” Tôi nhắm nghiền mắt lại khi chữ José bật ra khỏi miệng. Christian im lặng.

“Còn anh?” Tôi hỏi để lấp khoảng trống im lặng đột ngột giữa hai chúng tôi. Tôi không muốn anh làm tôi thấy có lỗi về chuyện José.

Cuối cùng, anh thở dài.

“Tôi tham dự một bữa tối gây quỹ. Chán đến chết được. Tôi bỏ về từ sớm.”

Giọng anh nghe buồn và phớt lờ. Tim tôi thất lại. Trước mắt tôi là hình ảnh anh bao đêm dài đơn độc ngồi bên chiếc đàn dương cầm trong căn phòng rộng thênh thang dạo những tiếng nhạc buồn ngọt đắng. “Em ước gì anh ở đây.” Tôi thì thầm, tôi tha thiết muốn ôm lấy anh. Dễ dàng anh. Ngay cả khi anh không cho phép, tôi muốn được kề sát bên anh.

“Thật vậy sao?” Anh dịu dàng hỏi khẽ. Trời đất. Nghe không giống anh chút nào, chân tóc tôi như nổi gai hết lên

vì sự.

“Thật mà.” Tôi thì thào. Một khắc dài như vô tận trôi qua, anh lại thở dài.

“Gặp em Chủ nhật chứ?”

“Vâng. Chủ nhật.” Tôi khẽ đáp nhỏ, toàn thân run lên. “Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon, thưa ngài.”

Cách xưng hô của tôi tác động vào anh ngay lập tức. Tôi nghe anh hít thật sâu một hơi.

“Chúc em dọn nhà suôn sẻ ngày mai nhé, Anastasia.” Giọng anh mềm mỏng. Cả hai chúng tôi cùng nấn ná bên điện thoại như mấy cô cậu học trò, chẳng ai muốn cúp máy trước.

“Anh cúp máy đi.” Tôi thì thầm. Cuối cùng, tôi đã cảm nhận được anh đang cười ở đầu dây bên kia.

“Không, em trước đi.” Và lần này tôi biết anh đang tươi cười.

“Em chẳng muốn.”

“Tôi cũng không.”

“Anh giận em lắm phải không?”

“Ừ.”

“Còn giận không?”

“Không.”

“Vậy sẽ không phạt em chứ?”

“Không. Tôi là loại đàn ông tùy-thời-điểm.”

“Em nhớ rồi đấy.”

“Giờ thì cúp máy được rồi, cô Steele.”

“Ngài thực sự muốn vậy sao, thưa ngài?”

“Đi ngủ đi, Anastasia.”

“Vâng, thưa ngài.”

Chúng tôi vẫn còn chân chừ.

“Có bao giờ em nghĩ rằng em có khả năng thực hiện những gì tôi bảo không?” Anh vừa buồn cười vừa nổi cáu cùng lúc.

“Có lẽ vậy. Ta gặp nhau Chủ nhật nhé.” Rồi tôi nhấn nút “Ngừng” trên điện thoại.

ELLIOT ĐỨNG NGẮM và tự trầm trở công trình của mình. Anh vừa gắn thành công ti-vi với hệ thống vệ tinh của căn hộ trong khu Chợ Pike của chúng tôi. Tôi và Kate nằm lệt thốt trong chiếc ghế nệm dài, cười khúc khích ngưỡng mộ hình ảnh một Elliot anh dừng tay cầm cái khoan điện. Màn hình phẳng trông khá kì dị trên nền tường gạch của nhà kho đã được cải thiện công năng nhưng tôi nghĩ dần dần tôi sẽ thấy quen mắt. (Truyen8.mobi)

“Thấy chưa cưng, dễ mà.” Anh cười hết cỡ, khoe hàm răng sáng bóng nhìn Kate, còn cô nàng gần như tan vào lớp đệm ghế, đúng theo nghĩa đen.

Tôi trợn mắt trước cặp đôi này.

“Anh muốn ở lại lắm, cưng à. Nhưng em gái anh vừa từ Paris về. Tối nay là buổi họp mặt bắt buộc trong gia đình.”

“Vậy sau đó anh đến nhé.” Kate hỏi, giọng dịu dàng không-phải-Kate.

Tôi đứng dậy rồi đi ra sau bếp, vờ như chuẩn bị soạn thêm một thùng đồ khác. Hai anh chị lại sắp ỷ mị đến nơi.

“Để anh xem có trốn ra được không.” Elliot hứa.

“Để em tiễn anh.” Kate cười.

“Gặp em sau, Ana.” Elliot cười tươi.

“Tạm biệt anh Elliot. Cho em gửi lời chào tới anh Christian nhé.”

“Chỉ ‘chào’ thôi hả?” Anh nhướn mày hỏi.

“Vâng ạ.” Tôi đỏ mặt.

Anh nháy mắt với tôi làm má tôi đỏ lựng thêm. Anh theo Kate đi ra cổng.

Anh Elliot thật đáng yêu và khác một trời một vực so với Christian. Anh ấm áp, cởi mở, gần gũi, rất gần gũi, quá gần gũi với Kate. Họ hiếm khi nào rời tay khỏi nhau – thật ra cũng đáng xấu hổ, tôi thấy ghen tị với Kate quá đỗi.

Hai mươi phút sau, Kate quay lại mang theo bánh pizza. Hai đứa tôi ngồi ăn bánh lấy thẳng từ trong hộp, giữa những thùng đồ bừa bộn trong một không gian sống mới mẻ xung quanh. Bố của Kate đã làm một nghĩa cử quá đẹp với chúng tôi. Căn hộ ba phòng ngủ và một phòng khách rộng, nhìn thẳng xuống khu Chợ Pike bên dưới, căn hộ không lớn lắm nhưng quả là giấc mơ của bọn tôi. Sàn nhà ốp gỗ chắc chắn và tường xây bằng gạch đỏ. Bàn bếp để nấu nướng là một khối bê tông cứng, nhẵn mịn, rất tiện lợi và hiện đại. Tuy nhiên điều làm cả hai đứa hứng thú nhất là căn nhà nằm ở ngay giữa trung tâm thành phố. Tám giờ tối, chuông cửa reo. Kate chồm dậy – cả tim tôi cũng đập thình thịch.

“Giao hàng đây, cô Steele, cô Kavanagh.” Nổi thất vọng bao trùm lấy tôi. Không phải Christian.

“Mời lên lầu hai. Phòng số hai.”

Kate nhấn nút mở cửa cho phép người giao hàng đi vào khu căn hộ. Miệng anh chàng há hốc khi Kate xuất hiện trong chiếc áo thun và quần jeans ôm sát cơ thể, tóc buộc

cao với những lọn tóc loà xoà. Cô ấy luôn có tác động đặc biệt kiểu như thế lên cánh nam giới. Anh chàng cầm trên tay một chai rượu sâm-panh được buộc một quả bóng hình trực thăng. Kate nở nụ cười tươi như hoa tiễn anh chàng, rồi quay vào đọc to tấm thiệp đính kèm món quà.

Gửi các quý cô,

Chúc may mắn trong căn nhà mới.

Christian Grey

Kate lắc đầu tỏ ý không tán thành.

“Tại sao không viết đơn giản là ‘Christian’? Còn quả bóng trực thăng kỳ cục này là sao?”

“Charlie Tango.”

“Cái gì?”

“Christian đưa tớ đi Seattle bằng trực thăng riêng của anh ấy.” Tôi so vai.

Kate mất chữ o mồm chữ i nhìn tôi. Phải nói là tôi hiếm có những dịp sung sướng thế này – Katherine Kavanagh, nín lặng và bất động – khoảnh khắc quý báu ấy chẳng mấy khi có được. Tôi im lặng tận hưởng giây phút ngẩn ngủ quý giá đó.

“VẬY ĐÓ. Anh ấy có một chiếc trục thẳng riêng, tự lái – Tôi nhấn mạnh, giọng đầy tự hào.”

“Một thằng cha cà chớn giàu có ghê gớm vậy chắc hẳn phải có trục thẳng riêng rồi. Sao trước đây cậu không kể tớ nghe?”

Kate nhìn tôi bắt lỗi, miệng vẫn cười và đầu lắc kiêu không thể tin nổi.

“Dạo này tớ có nhiều chuyện bí mật lắm.”

Kate nhăn mặt.

“Vậy nếu tớ đi, cậu chắc vẫn sống ổn chứ?”

“Được mà.” Tôi trả lời chắc nịch. Thành phố xa lạ, không việc làm... bạn trai khác người.

“Cậu cho anh ta địa chỉ mới à?”

“Chưa. Nhưng dò tìm thông tin là nghề của chàng mà.” Tôi đâm chiêu ra chiêu hiểu biết.

Mặt Kate lại nhăn thêm.

“Dù sao thì tớ cũng chẳng ngạc nhiên. Nhưng anh ta cứ làm tớ lo lắng, Ana ạ. Thôi kệ ít ra, trước mặt bọn mình 3 cũng có một chai sâm-panh ngon đã được ướp lạnh.”

Chắc hẳn rồi. Chỉ có Christian mới gửi sâm-panh ướp lạnh hoặc anh ấy nhờ thư ký... hoặc nhờ Taylor cũng nên. Chúng tôi lục tìm mấy tách trà trong các thùng đồ.

“Hiệu Bollinger Grande Anneé Rosé 1999, dòng rượu nho hảo hạng.” Tôi toét miệng cười với Kate và chúng tôi cùng ly.

TÔI THỨC DẬY SỚM vào buổi sáng Chủ nhật âm u, sau một giấc ngủ dài khoan khoái và nằm nhìn những thùng đồ ngổn ngang. Lo mà đỡ đồ ra hết đi, tiềm thức tôi cầu nhàu, bặm môi khó chịu. Không... hôm nay là ngày quan trọng. Nữ thần nội tại trong tôi lại đang bồn chồn, nhảy lò cò hết chân này sang chân kia. Cảm giác tiên liệu trước những gì sẽ đến treo lơ lửng trên đầu tôi, nặng nề và vênh vác như một đám mây đen trước cơn bão nhiệt đới. Lòng tôi trĩu nặng sự lo âu cùng cảm giác đau đớn nhưng mê hoặc về thể xác mà anh sẽ mang lại cho tôi... và dĩ nhiên, tôi phải ký vào cái hợp đồng chết tiệt đó, hoặc là... không? Tiếng “ding” từ cái điện thoại đáng ghét nằm trên bàn cạnh giường, báo hiệu có mail mới. Từ: Christian Grey

Chủ đề : Cuộc sống của tôi qua những con số

Ngày: 29 tháng 5 năm 2011, 08 : 04

Đến: Anastasia steele

Nếu tự lái xe, em sẽ cần đến mã của bãi đậu xe ngầm ở tòa nhà Escala:146963.

Đậu ở khu số năm – một trong những khu riêng của tôi .

Mã thang máy: 1880

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Từ: Anastasia steele

Chủ đề : Một chai rượu nho hảo hạng

Ngày: 29 tháng 5 năm 2011, 08 : 08

Đến: Christian Grey

Vâng. Thưa ngài. Đã hiểu.

Cảm ơn ngài về chai sâm-panh và chiếc Charlie Tango căng phòng, giờ nó được cột ở đầu giường em.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề : Sự thèm muốn

Ngày: 2 9 tháng 5 năm 2 011, 08:11

Đến: Anastasia steele

Không có gì đâu.

Đừng đến trễ.

Charlie Tango may mắn.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi đảo mắt khó chịu vì cái kiểu kẻ cả của anh nhưng dòng cuối làm tôi thấy vui. Tôi vào phòng tắm, tự hỏi không biết Elliot đã sửa xong phòng tắm chưa và cố gắng chế ngự nỗi bất an trong lòng.

Tôi có thể vừa lái chiếc Audi vừa mang giày cao gót! Đúng 12:55, tôi chạy xe vào bãi đỗ tòa nhà Escala và dừng ở khu số năm. Anh sở hữu bao nhiêu khu vực đậu xe ở đây nhỉ? Chiếc Audi suv và chiếc R8 nằm kia, chung với hai chiếc Audi suv cỡ nhỏ hơn...ừm...m...m. Tôi kiểm tra làn mi chải mascara của mình qua kính trang điểm có đèn thấp sáng ở tấm che nắng trước xe. Chiếc Beetle cũ của tôi không có thứ này.

Tiến lên! Nữ thần nội tại đang cầm hai quả cầu lông vải trên tay – nhảy từng từng cổ vũ cho tôi. Qua những tấm gương trong thang máy, tôi nhìn ngắm lại chiếc áo đầm màu mận chín của mình – ờ, của Kate. Lần cuối cùng khi tôi mặc cái đầm này, anh đã muốn cởi nó khỏi người tôi. Toàn thân tôi co rúm lại khi nghĩ đến chuyện đó. Cảm giác thật tuyệt, tôi hít một hơi dài. Tôi đang mặc bộ đồ lót Taylor mua. Tôi đỏ mặt tưởng tượng cảnh cái đầu đỉnh đó lũng sục khắp các gian hàng ở Agent Provocateur hoặc ở đâu đó để mua nó. Cửa mở, trước mặt tôi là khu vực nghỉ của căn hộ số một.

Taylor đã đứng sẵn ở cánh cửa đôi tôi bước ra khỏi thang máy.

“Chào, cô Steele.” Anh nói.

“Ồ, gọi em là Ana được rồi.”

“Ana.” Anh cười. “Ngài Grey đang đợi cô.”

Bảo đảm là vậy.

Christian đang ngồi đọc mấy tờ báo Chủ nhật trên ghế bành trong phòng khách. Anh ngược nhìn lên khi Taylor dẫn tôi vào. Căn phòng vẫn y nguyên theo trí nhớ của tôi – đã một tuần trôi qua từ khi tôi rời khỏi đây nhưng cảm giác còn lâu hơn nữa. Hôm nay Christian trông nhẹ nhàng và điềm tĩnh – nói thực lòng, nhìn anh rất thoát tục. Anh mặc

một chiếc áo rộng bằng vải lanh trắng và quần jeans, không mang giày hay vớ. Tóc rối lòa xòa và ánh nhìn lấp lánh tinh quái. Anh đứng dậy tiến về phía tôi, nụ cười thanh thần nở trên cặp môi đẹp như tạc tượng.

Tôi đứng như trời trồng ở cửa ra vào, bị điểm huyết trước vẻ đẹp của anh và dự cảm ngọt ngào về những điều sắp đến. Sức hút điện cực quen thuộc giữa chúng tôi đã xuất hiện, đang tí tách reo trong lòng tôi, kéo tôi đến gần anh hơn. “ừm... cái đầm đó...” Anh thì thầm tán dương khi ngắm tôi từ trên xuống dưới. “Chào mừng đã trở lại, cô Steele.” Anh nói nhỏ rồi nâng cằm tôi, cúi người, dịu dàng đặt một nụ hôn nhẹ lên môi tôi. Sự động chạm khiến người tôi rung lên, tôi thở mạnh.

“Chào anh.” Tôi thì thào, mặt đỏ lựng.

“Em đến đúng giờ. Tôi thích sự đúng giờ. Vào đây.” Anh cầm tay dẫn tôi đến chỗ ghế bành. “Tôi muốn cho em xem cái này.” Anh nói khi chúng tôi cùng ngồi xuống. Anh đưa tôi tờ Seattle Times. Có tấm hình hai chúng tôi đứng cạnh nhau, trong buổi lễ tốt nghiệp ở trang 8. Trời đất. Tôi được lên báo. Tôi tìm dòng chú thích.

“Christian Grey cùng bạn tại lễ tốt nghiệp Đại học VWashington, Vancouver”.

Tôi bật cười. Bây giờ em là ‘bạn’ anh rồi đấy.

“Đã lên báo thì chắc chắn là thật rồi.” Anh cười.

Anh ngồi cạnh, toàn thân hướng về phía tôi, hai chân bắt chéo. Anh nhào người, vén tóc tôi ra sau tai bằng ngón trở thon dài. Cú chạm làm toàn thân tôi sống động hẳn lên, đợi chờ và khao khát.

“Vậy là, Anastasia, em đã biết rõ hơn anh muốn gì từ sau lần em đến tuần trước, đúng không?”

“Vâng.” Anh ta định sẽ dẫn mình đến đâu đây?

“Và em vẫn quyết định quay trở lại.”

Tôi ngượng ngùng gật đầu, mắt anh lóe lên tia nhìn mãnh liệt. Anh bỗng lắc mạnh đầu như thể đang đấu tranh tư tưởng dữ dội lắm với chuyện này.

“Em ăn chưa?” Anh đột ngột hỏi.

Quái quỷ.

“Chưa ạ.”

“Em đói không?” Anh đang cố để trông mình không có vẻ khó chịu.

“Không phải đói bụng.” Tôi thì thầm, anh khịt mũi đáp ứng lại.

Anh nhào người nói thầm vào tai tôi.

“Thế ra cô luôn luôn háo hức à, cô Steele, để tôi tiết lộ với em một bí mật nhỏ nhé, tôi cũng thế. Nhưng bác sĩ Greene sắp đến rồi.” Anh ngồi thẳng dậy. “Và tôi muốn em ăn.” Anh nhẹ nhàng trách tôi.

Máu đang hừng hực trong người tôi nguội xuống ngay lập tức. Chết tiệt – cái vụ bác sĩ. Tôi quên mất.

“Anh giải thích chuyện bác sĩ Greene là thế nào đi?” Tôi hỏi để quên đi chuyện vừa nãy.

“Cô ấy là bác sĩ phụ sản giỏi nhất Seattle. Giải thích thế nào nữa đây?” Anh nhún vai.

“Em tưởng em sẽ gặp bác sĩ riêng của anh và đừng có nói với em anh thực ra là một phụ nữ nhé, vì em sẽ không tin đâu.”

Anh ném cho tôi một cái nhìn đừng-nói-tâm-phào.

“Tôi thấy em nên được bác sĩ chuyên khoa khám thì thích hợp hơn. Đúng không?” Anh dịu dàng nói.

Tôi gật đầu. Chúa ơi, cô ấy là bác sĩ phụ khoa giỏi nhất, lại được hẹn khám vào Chủ nhật – ngay giờ ăn trưa! Tôi không dám tưởng tượng tiếp tiền khám. Bỗng Christian nhíu mày như chợt nhớ ra chuyện gì đó kém vui.

“Anastasia này, mẹ tôi muốn mời em đến dùng bữa cùng gia đình tối nay. Chắc Elliot cũng đưa Kate theo. Tôi không biết em cảm thấy thế nào nhưng tôi thấy kỳ quặc khi giới thiệu em với gia đình tôi.”

Kì quặc? Tại sao?

“Anh xấu hổ vì em à?” Tôi không giấu được sự tổn thương trong giọng nói.

“Dĩ nhiên là không.” Anh trợn mắt.

“Vậy sao lại kỳ quặc?”

“Vì tôi chưa từng làm thế bao giờ.”

“Tại sao anh được phép trợn mắt, còn em thì không?” Anh nháy mắt với tôi. “Vì tôi không nhận thức được tôi đang làm vậy.”

“Em cũng đâu có thường xuyên nhận thức được.” Tôi vặc lại.

Christian tròn mắt nhìn tôi, không thốt lên được tiếng nào. Taylor xuất hiện ở cửa.

“Bác sĩ Greene đến rồi, thưa ngài.” “Dẫn cô ấy lên phòng cô Steele.”

Phòng của cô Steele!

“Em sẵn sàng để áp dụng phương pháp tránh thai chứ?” Anh vừa hỏi vừa đưa tay đón lấy tay tôi.

“Đừng nói là anh vào cùng với em nhé.” Tôi thở gấp, choáng váng.

Anh cười to. “Tôi sẵn sàng chi ra rất nhiều để được cùng xem, tin tôi đi, Anastasia ạ, nhưng tôi không nghĩ một bác sĩ tốt sẽ chấp nhận chuyện đó.”

Tôi đặt tay lên tay anh, bỗng anh kéo tôi vào lòng, hôn vùi. Tôi giữ chặt tay anh, ngạc nhiên tột độ. Hai tay anh đan trong tóc tôi, giữ lấy đầu, anh kéo sát tôi vào người hơn, trán chạm trán tôi.

“Tôi mừng lắm vì em đã đến đây.” Anh thì thầm. “Tôi không thể đợi để lột trần em ra đâu.”

19. Chương 18

Chương 18

Bác sĩ Greene cao, tóc vàng óng, trông rất hoàn hảo trong bộ vest màu xanh hoàng gia. Tôi liên tưởng ngay đến mấy cô nàng làm việc ở văn phòng của Christian. Cô nhìn hết như một mẫu rập khuôn – một phụ nữ tóc vàng nữa đến từ Stepford. Mái tóc dài của cô được chải gọn thành một búi duyên dáng. Cô tầm bốn mươi.

“Chào ngài Grey.” Cô bắt tay Christian.

“Cảm ơn cô đã đến dù chúng tôi mời khá trễ.” Christian nói.

“Cảm ơn ngài đã hào phóng cho sự có mặt của tôi, ngài Grey. Chào cô Steele.” Cô mỉm cười, ánh nhìn điềm tĩnh.

Chúng tôi bắt tay, tôi nhận thấy ngay cô không phải loại người vui vẻ chấp nhận mất thời gian vì những chuyện không đáng. Giống như Kate. Tôi lập tức có thiện cảm với cô. Cô đưa ánh mắt sắc sảo nhìn chăm chăm Christian trong vài giây và sau một chút bối rối, anh hiểu ngay tín hiệu.

“Tôi xuống lầu dưới đây.” Anh nói khẽ, rồi bước ra khỏi căn phòng được xem là phòng ngủ của tôi.

“Ồ, cô Steele. Ngài Grey đã chi ra kha khá tiền để tôi thăm khám cho cô. Để xem nào.”

SAU MỘT CUỘC KIỂM TRA tổng quát và trao đổi lâu lắc, bác sĩ Greene và tôi quyết định dùng thuốc ngừa thai. Cô viết đơn thuốc rồi bảo tôi đến lấy thuốc vào ngày mai. Tôi thích cách cô xem mọi thứ đều quan trọng – cô đã hết lòng giảng giải cho tôi chuyện phải dùng thuốc đúng vào một giờ cố định mỗi ngày đến nỗi khi dứt lời, mặt cô cũng xanh như màu áo cô mặc vậy. Và tôi có thể thấy cô cũng tò mò cùng cực về mối quan hệ của tôi với Christian. Tôi không kể gì với cô về chuyện này. Đôi lúc, tôi nhận ra cô không quá điềm tĩnh như bề ngoài của mình và tự hỏi nếu cô trông thấy Căn phòng Màu đỏ của Christian thì sẽ thế nào. Má tôi ửng lên khi hai chúng tôi đi ngang cánh cửa đóng im ỉm của căn phòng đó để về lại phòng trưng bày tranh, hay còn được xem là phòng khách của Christian.

Christian đang ngồi trên ghế bành đọc sách. Dàn âm thanh đang phát một tấu khúc hay đến lịm người. Bài hát ngọt ngào xúc cảm bao quanh, ôm ấp anh, lấp đầy căn phòng rộng lớn. Khoảnh khắc đó, nhìn anh thật thanh thản. Anh quay người lại khi chúng tôi trở vào phòng và nhìn tôi cười ầm ập.

“Xong rồi à?” Anh hỏi bằng giọng quan tâm thành thực.

Anh chìa cái điều khiển từ xa về phía một chiếc hộp trắng bóng bên dưới lò sưởi, nơi anh đặt chiếc Ipod, giai điệu du dương nhỏ dần đi nhưng vẫn vang vọng xa xa. Anh đứng dậy, chậm rãi tiến về phía chúng tôi.

“Vâng, thưa ngài Grey. Ngài hãy trông chừng cô ấy; đây là một cô gái trẻ xinh đẹp và thông minh đấy.”

Christian sững sốt – Tôi cũng thế. Không ai nghĩ một bác sĩ lại nói một chuyện không liên quan đến chuyên khoa như vậy. Phải chăng cô ấy đang muốn đưa lời cảnh báo rõ ràng với anh? Christian lấy lại tư thế.

“Tôi hoàn toàn hiểu ý cô.” Anh nói khẽ, giọng chưa hết ngạc nhiên.

Tôi so vai, nhìn anh chăm chăm, thấy gương mặt ửng hồng.

“Tôi sẽ gửi ngài hóa đơn sau.” Cô nói, giọng hoạt bát và bắt tay anh.

“Chúc một ngày tốt lành và chúc cô may mắn, Ana.” Cô ấy cười nheo mắt khi bắt tay tôi.

Taylor đã có mặt ngay để đưa bác sĩ Greene qua cánh cửa đôi ra thang máy. Bằng cách gì anh ấy làm được như vậy nhỉ? Ngay giờ anh ta trốn ở đâu?

“Sao rồi?” Christian hỏi.

“Tốt. Cảm ơn anh. Cô ấy bảo em phải kiêng khem quan hệ trong bốn tuần tới.”

Miệng Christian đột nhiên há hốc vì sốc và tôi không thể giữ bộ mặt tỉnh bơ lâu hơn được nữa, tôi nhe răng cười với anh như một con ngốc.

“Anh bị lừa rồi!”

Anh nheo mắt, lập tức tôi ngưng bật. Gương mặt anh trông thật đáng sợ. Ôi, chết tiệt. Tiềm thức tôi run rẩy thu vào một góc, mặt tôi không còn một giọt máu. Tôi tưởng tượng ra cảnh anh bắt tôi quỳ lần nữa.

“Em bị lừa rồi!” Anh nói, nhướn cười. Vòng tay qua eo tôi, anh kéo tôi sát lại gần. “Cô thật khó chữa, cô Steele.” Anh thì thầm, nhìn đắm đắm vào mắt tôi, đan những ngón tay vào tóc tôi và giữ tôi thật chắc. Anh hôn tôi, nồng nhiệt, tôi phải bám vào cánh tay rắn chắc của anh để giữ thăng bằng.

“Tôi mong em nhiều lắm, còn bây giờ, em cần phải ăn, tôi cũng vậy. Tôi không muốn chút nữa em bất tỉnh trên người tôi đâu.” Anh thì thầm sát miệng tôi.

“Có phải đó là tất cả những gì anh muốn ở em không – thể xác em?” Tôi hỏi khẽ.

“Đúng và cả cái miệng thông minh của em nữa.” Anh nói trong hơi thở.

Anh lại hôn tôi đắm đuối, rồi bỗng dưng đột ngột buông ra, cầm tay tôi dẫn vào bếp. Tôi bị văng như con quay. Phút trước chúng tôi còn đùa giỡn với nhau, phút sau đã... Tôi đưa tay phẩy phẩy khuôn mặt đang nóng bừng của mình. Anh chỉ đơn giản là quá hấp dẫn, còn tôi cần lấy lại cân bằng và ăn chút gì đó. Bản tấu khúc vẫn còn vang vọng.

“Nhạc gì vậy anh?”

“Của nhà soạn nhạc Villa Lobos, một trong bộ tổ khúc chín phần mang tên Bachianas Brasileiras. Hay, phải không em nhỉ?”

“Vâng.” Tôi khẽ hưởng ứng.

Bàn ăn được dọn ra cho hai người. Christian lấy một bát rau trộn ra khỏi tủ lạnh.

“Em ăn món rau trộn gà và bánh mì nhỏ được chứ?”

Ồ, tạ ơn trời, không có gì gây nặng bụng.

“Dạ được, cảm ơn anh.”

Tôi quan sát anh di chuyển nhẹ nhàng trong gian bếp. Trông anh khá thoải mái với cơ thể mình, vậy mà anh lại không thích bị đụng chạm... hay là tận trong sâu thẳm, anh không cảm thấy thế. “Không ai là một hòn đảo,”[23] tôi trầm ngâm – có lẽ ngoại trừ Christian Grey.

[23] Câu trích nổi tiếng của nhà thơ John Donne trong Bài Thiền định số 17.

“Em nghĩ gì vậy?” Anh hỏi, kéo tôi khỏi những suy tưởng. Tôi đỏ mặt.

“Em chỉ ngắm cách anh di chuyển thôi.”

Anh nhướn mày, bật cười.

“Còn gì nữa không?” Anh hỏi khô khốc. Mặt tôi lại đỏ thêm.

“Nhìn anh tao nhả lắm.”

“Cảm ơn cô, cô Steele.” Anh nói khẽ, rồi ngồi xuống cạnh tôi, tay cầm một chai rượu vang. “Dùng Chablis nhé?”

“Vâng.”

“Em ăn tự nhiên đi.” Anh nói ôn tồn. “Nói tôi nghe, em chọn cách nào?”

Tôi thoáng ngẩn ra vì câu hỏi của anh, rồi chợt hiểu anh đang nói về vụ bác sĩ Greene.

“Uống thuốc.”

Anh cau mày.

“Em có đảm bảo sẽ uống đúng giờ mỗi ngày không?”

Chà... chắc chắn vậy mà. Sao anh biết được? Tôi then đỏ mặt – có lẽ từ một trong số mười lăm Người Phục Tù của anh.

“Em biết là anh sẽ luôn nhắc em.” Tôi đáp trơn tuột.

Anh đưa mắt nhìn tôi vẻ chiều cố buồn cười.

“Tôi sẽ ghi nhớ vào lịch làm việc mỗi ngày.” Anh nhướn cười. “Ăn đi.”

Món rau trộn tuyệt ngon. Chính tôi cũng thấy ngạc nhiên vì mình ăn như bị bỏ đói và lần đầu tiên từ khi biết anh, tôi dùng xong bữa trước cả anh. Rượu vang đem lại cảm giác sảng khoái, mát lạnh và phảng phất vị trái cây.

“Luôn luôn hăm hở, cô Steele nhỉ?” Anh cười đưa mắt nhìn cái đĩa trống trơn của tôi.

Tôi liếc nhìn lên anh qua làn mi.

“Vâng.” Tôi thì thầm.

Anh thở mạnh. Ánh mắt anh và tôi dán chặt vào nhau, bầu không khí giữa hai chúng tôi dần dần thay đổi, khiêu khích thêm... mãnh liệt hơn. Ánh nhìn của anh chuyển từ đen tối sang hừng hực lửa, hút tôi vào anh. Anh đứng lên, xóa bỏ khoảng cách giữa chúng tôi, lôi tôi ra khỏi ghế, kéo vào lòng.

“Em muốn chứ?” Anh hỏi trong hơi thở, nhìn tôi đắm đắm.

“Em vẫn chưa ký cái gì cả.”

“Tôi biết – nhưng đạo này tôi quên hết luật lệ rồi.”

“Anh còn định đánh em nữa không?”

“Có nhưng không phải để làm em đau. Tôi không muốn phạt em bây giờ. Nếu em gặp tôi tối qua, có lẽ mọi chuyện đã khác.” Quý thần ơi. Anh muốn làm đau tôi... tính sao đây? Tôi không giấu được vẻ sợ hãi trên nét mặt.

“Đừng bao giờ để bị ai thuyết phục, Anastasia. Một lý do mà người khác muốn tôi làm vậy là vì khi đó, cả hai đều thích cho hoặc nhận lấy sự đau đớn. Chuyện đó rất đơn giản. Nhưng em thì không, vì vậy tôi đã dành nhiều thời gian ngày hôm qua để nghĩ về chuyện này.”

Anh kéo tôi sát vào người, sự cương cứng ghì sát vào bụng tôi. Tôi biết mình nên bỏ chạy nhưng tôi không thể. Tôi như bị hút chặt vào anh vì một lý do sâu xa, bản nguyên nào đó mà tôi không tài nào hiểu nổi.

“Thế anh đã tìm được lời đáp chưa?” Tôi thì thào.

“Chưa, còn ngay bây giờ, tôi chỉ muốn buộc em lại và đập em điên cuồng. Em sẵn sàng chứ?”

“Vâng.” Tôi đáp trong hơi thở, tất cả bộ phận trong cơ thể tôi như co lại cùng một lúc... chà.

“Tốt. Đi theo tôi.” Anh nắm tay tôi, bỏ lại mớ bát đĩa dơ trên bàn, chúng tôi lên lầu.

Tim tôi bắt đầu đập liên hồi. Đến rồi đây. Tôi sắp thực sự làm chuyện đó đây. Nữ thần nội tại trong tôi đang xoay liên hồi như trong một vở ba-lê tầm cỡ quốc tế, hết vòng này sang vòng khác. Anh mở cửa phòng giải trí, đứng lui lại để tôi bước vào, và lần nữa tôi lại đứng trong Căn Phòng Đỏ.

Mọi thứ vẫn như cũ, mùi da thuộc, dầu bóng phẳng phát hương cam nhè nhẹ, và mùi gỗ, tất cả đều toát ra mùi nhục dục. Máu nóng trong người tôi rần rật chạy khắp cơ thể – adrenalin hòa trộn với ham muốn và khát khao. Nó như một ly cocktail mạnh để làm ta say ngất. Phong thái của Christian đã thay đổi hoàn toàn, uy quyền hơn, cứng rắn hơn và lạnh lùng hơn. Anh chăm chăm nhìn xuống tôi, ánh mắt như có lửa, thêm muốn... đầy mê hoặc.

“Khi vào đây, cô hoàn toàn thuộc về tôi.” Anh nói nhỏ, chậm từng chữ một. “Để thực hiện những gì tôi thấy đúng. Cô hiểu chứ?”

Ánh nhìn của anh quá mãnh liệt. Tôi gật đầu, miệng khô khốc, tim như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

“Bỏ giày ra.” Anh nhẹ nhàng ra lệnh.

Tôi nuột nước bọt, vụng về cởi giày ra. Anh cúi người nhặt chúng lên và đặt bên cạnh cửa.

“Tốt. Đừng do dự khi tôi yêu cầu cô làm điều gì đó. Còn bây giờ, tôi sẽ cởi chiếc đầm này khỏi người cô. Tôi nhớ mình đã muốn làm điều này suốt mấy ngày qua. Tôi muốn cô thấy thoải mái với cơ thể của mình. Cô có một thân hình đẹp và tôi muốn thưởng lãm nó. Nhìn ngắm cô làm tôi thấy vui. Thực ra, tôi có thể nhìn cô suốt cả ngày và tôi muốn cô không thấy ngượng ngịu hay hổ thẹn khi mỗi lần trần truồng. Cô hiểu chứ?”

“Vâng.”

“Vâng gì nào?” Anh nhòai người về phía tôi, trừng mắt.

“Vâng, thưa ngài.”

“Cô có thực sự nghĩ vậy không?” Anh cắn cẩu.

“Có ạ, thưa ngài.”

“Tốt. Giơ hai tay lên.”

Tôi làm theo lệnh, anh bước đến, cầm lấy mép váy. Chậm chậm, anh kéo chiếc đầm trên người tôi qua khỏi đùi, hông, bụng, ngực, vai và qua khỏi đầu. Anh đứng lui ra để ngắm nghía tôi và lơ đãng gấp chiếc đầm lại, mắt vẫn không rời khỏi tôi. Anh đặt nó lên cái tủ lớn cạnh cửa. Anh rướn người, giữ lấy cằm tôi, sự động chạm khiến tôi muốn nổ tung.

“Cô đang cắn môi kia.” Anh thì thào. “Cô thừa biết nó tác động đến tôi như thế nào.” Anh trầm giọng. “Quay lưng lại.”

Tôi lập tức quay lưng, không chần chừ. Anh cởi khóa áo ngực của tôi, rồi cầm hai bên dây áo chậm chậm kéo xuống tay tôi, những ngón tay anh lướt trên da thịt tôi. Sự động chạm này làm xương sống tôi như run lên, đánh thức từng nơ-ron thần kinh trong cơ thể. Anh đang đứng sau lưng tôi, rất gần, gần đến nỗi tôi cảm được cả hơi nóng tỏa ra từ cơ thể anh, sưởi ấm tôi, sưởi ấm toàn thân tôi. Anh vén hết tóc tôi ra sau lưng, giữ thành một nắm sau gáy và đẩy nhẹ đầu tôi nghiêng sang một bên. Anh đưa mũi lướt trên phần cổ lộ ra sau mớ tóc của tôi, hít một hơi dài và quay ngược trở lại tai tôi. Cơ bụng tôi siết lại, thêm khát, đòi hỏi. Chao, anh gần như không đụng vào người tôi, và tôi lại thêm khát anh.

“Cô luôn tỏa ra mùi thanh thoát, Anastasia.” Anh thì thầm và đặt nụ hôn dịu dàng ngay dưới tai tôi.

Tôi rên lên.

“Im lặng.” Anh nói trong tiếng thở. “Đừng thốt một tiếng nào.”

Anh kéo hết tóc tôi ra sau, rồi trước sự kinh ngạc của tôi, anh bắt đầu tết chúng thành một bím tóc lớn, những ngón tay anh thoăn thoắt và khéo léo. Anh cột tóc tôi lại bằng một sợi dây buộc tóc tôi không nhìn thấy và sau khi xong việc, anh giật nó một cái khiến lưng tôi ép sát vào anh.

“Tôi thích cô tết tóc mỗi khi vào đây.” Anh nói khẽ.

Ừm... tại sao?

Anh buông đuôi tóc tôi ra.

“Quay người lại nào.” Anh ra lệnh.

Tôi phục tùng làm theo, hơi thở gấp gấp, nỗi sợ hãi và khao khát đan xen nhau. Một hỗn hợp dễ gây say.

“Khi tôi yêu cầu cô vào đây, thì cô phải trong tình trạng thế này. Chỉ mặc một chiếc quần lót trên người thôi. Cô hiểu chứ?”

“Vâng.”

“Vâng gì?” Anh quát mắt.

“Vâng, thưa ngài.”

Khóe môi anh nhếch một nụ cười.

“Tốt lắm.” Cặp mắt anh bùng cháy. “Khi tôi yêu cầu cô vào đây, tôi muốn cô quỳ ở chỗ đó.” Anh chỉ vào một điểm cạnh cửa ra vào. “Quỳ xuống.”

Tôi chớp mắt, tiếp thu lời anh rồi quay đi, lóng ngóng quỳ xuống theo mệnh lệnh. “Cô có thể quỳ trên gót chân.”

Anh bước về phía tôi, tầm nhìn của tôi lúc này chỉ giới hạn đến ngang ống chân anh. Chân để trần. Tôi phải ghi nhớ điều này để ngộ nhớ anh muốn tôi nhắc lại. Anh cúi xuống, nắm lấy đuôi tóc tôi lần nữa rồi kéo đầu tôi ra sau để tôi phải ngược mắt lên nhìn anh. Không chút cảm giác đau đớn.

“Cô nhớ tư thế này chưa, Anastasia?”

“Rồi ạ, thưa ngài.”

“Tốt. Ở đây và đừng cử động.” Anh ra khỏi phòng.

Tôi quỳ gối, chờ đợi. Anh đi đâu? Anh định làm gì tôi? Thời gian trôi qua. Tôi không biết anh để lại tôi như thế này trong bao lâu... Vài phút, năm, mười? Hơi thở tôi dồn dập hơn, nỗi niềm mong ngóng như nuốt chửng lấy tôi.

Và anh bất ngờ quay lại – ngay lập tức sóng lòng tôi lắng xuống và lại thấy náo nức. Không gì làm tôi thấy hào hứng hơn được nữa. Tôi thấy bàn chân anh. Anh đã thay quần jeans khác. Nó cũ hơn, rách te tua, chất jeans mềm và có vẻ sờn. Trời đất ơi. Cái quần nhìn khiêu khích quá! Anh đóng cửa lại rồi treo vật gì đó lên.

“Giỏi lắm, Anastasia. Cô như thế trông thật đáng yêu. Tốt. Đứng dậy.”

Tôi đứng nhưng mắt vẫn cúi gằm.

“Cô có thể nhìn lên.”

Tôi nhìn lên, anh đang nhìn tôi đắm đắm nhưng ánh mắt dịu đi nhiều. Anh đã cởi áo sơ mi. Lạy trời... Tôi thêm được chạm vào anh. Cúc quần jeans của anh để hở hững không cài.

“Giờ tôi trói cô lại đây, Anastasia. Đưa tay phải cho tôi.”

Tôi máy móc đưa tay cho anh. Anh lật lòng bàn tay của tôi lên và trước khi tôi kịp nhận ra, anh dùng một cây roi da đánh mạnh vào lòng bàn tay tôi. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh đến nỗi tôi chưa kịp bất ngờ. Nhưng lạ lùng hơn – tôi không thấy đau. Ừm, không đau lắm, chỉ nhói lên một chút.

“Cô thấy thế nào?” Anh hỏi.

Tôi chớp mắt bối rối.

“Trả lời tôi.”

“Ồn.” Tôi cau mày.

“Đừng có cau mày.”

Tôi lại chớp mắt và cố giữ bất động. Thành công.

“Có đau không?”

“Không ạ.”

“Cái này sẽ không khiến cô đau. Cô hiểu chứ?”

“Vâng ạ.” Giọng tôi có pha chút bần khoản. Có thực là nó không gây đau đớn không?

“Tôi đảm bảo vậy.” Anh nói.

Chao ơi, tôi thở gấp. Anh có biết tôi nghĩ gì không? Anh cho tôi xem cây roi. Chiếc roi màu nâu, được làm từ những sợi da tết lại. Tôi liếc nhanh đôi mắt anh, chúng như đang chứa lửa và thấp thoáng niềm thích thú.

“Mục đích của việc này là để vui thôi, cô Steele.” Anh thì thầm. “Lại đây.” Anh nắm khuỷu tay tôi dẫn đến dưới tấm lưới sắt. Kiễng chân lên, anh với tay kéo xuống một cái còng, phần cùm được bọc da đen.

“Tấm lưới này được thiết kế sao ấy cái còng tay di chuyển dễ dàng dọc thân lưới.”

Tôi nhìn lên. Quỷ quái – trông chúng chẳng chịt như bản đồ tàu điện ngầm.

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ đây nhưng tôi muốn chơi đứng với cô. Vì vậy chúng ta sẽ kết thúc khi đến bức tường kia – Anh cầm cây roi chỉ vào chữ thập gỗ hình chữ X lớn đóng trên tường.”

“Đưa tay lên cao qua đầu.”

Tôi nhanh chóng tuân theo, cảm giác như mình đã hồn lìa khỏi xác – làm một người đứng đứng bên đường quan sát người ta đến khóc thương mình. Chuyện này còn hơn cả đam mê hay nhục dục. Nó là điều đặc biệt hấp dẫn và đáng sợ nhất mà tôi từng trải qua. Tôi đang phó thác bản thân ột gã đàn ông điển trai, người tự nhận mình hư hỏng đủ đường. Tôi cố nén cái rung mình sợ hãi. Vẫn có Kate và Elliot, họ biết tôi ở đây.

Anh đứng sát cạnh bên khi siết chặt cái còng. Tôi chăm chú nhìn vầng ngực anh. Cảm giác gần kề anh như ở thiên đường. Mùi hương của sữa tắm và của chính anh, một hỗn hợp như say như ngây và mùi hương đó kéo tôi về thực tại. Tôi muốn lướt mũi và cả lưỡi mình vào đám lông ngực anh. Tôi chỉ cần rướn người ra...

Anh lùi lại rồi nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt chất chứa nỗi thèm thuồng nhục dục, còn tôi, bất lực với đôi tay trói chặt nhưng chỉ cần nhìn vào khuôn mặt đẹp như tượng ấy, đọc thấy sự thèm muốn khát khao ở mình, tôi cảm được sự ẩm ướt đang len lỏi giữa hai chân. Anh bước chậm vòng quanh tôi.

“Nhìn cô đẹp tuyệt trần trong tư thế bị trói này, cô Steele. Và im cái miệng thông minh của cô lại từ bây giờ. Tôi thích thế.”

Anh lại đứng trước mặt tôi, móc ngón tay vào quần lót của tôi và thông thả, anh kéo nó xuống chân tôi, lột trần tôi hoàn toàn bằng một động tác chậm đến tuyệt vọng, khi hoàn tất cũng là lúc anh quỳ gối trước tôi. Không rời mắt khỏi mắt tôi, anh vo tròn chiếc quần lót của tôi trong lòng bàn tay, đưa lên mũi và hít một hơi dài. Quỷ thần ơi. Phải anh vừa làm như thế thật sao? Anh cười tinh quái rồi nhét nó vào túi quần jeans.

Anh đuổi người, uể oải đứng dậy tựa một con mèo rừng, chìa một đầu roi vào giữa rốn tôi, ung dung đi những đường tròn xung quanh nó như để trêu ngươi tôi. Dưới cú chạm của mặt roi da, tôi run người lên, hơi thở hỗn hển. Anh lại bước chậm vòng quanh tôi, di cây roi quanh eo tôi. Khi bước sang vòng thứ hai, anh đột ngột vụt nhẹ cây roi, nó vào chạm ngay dưới mông tôi... lên chỗ kín của tôi. Tôi la lên kinh ngạc cùng lúc tất cả đầu dây thần kinh dựng hết lên để tập trung. Tôi giật mạnh còng tay. Toàn thân tôi rung động.

Đó là cảm giác ngọt ngào nhất, lạ lùng và khoái cảm nhất.

“Im.” Anh thì thảo khi tiếp tục bước vòng quanh, cây roi lần này quét quanh người, trên eo tôi một chút. Và khi anh vung roi vào tôi lần nữa ở đúng vị trí cũ, tôi thấy mình đang trông chờ nó. Cơ thể tôi chấn động dưới cái đau đớn ngọt ngào này.

Anh tiếp tục rảo bước xung quanh tôi, gõ nhẹ cây roi lần nữa, lần này vào ngay đầu ngực tôi. Tôi ngửa đầu ra sau lắng nghe các đầu dây thần kinh reo lên. Anh gõ vào bên còn lại... một sự trừng phạt êm đềm. Đầu ngực tôi se cứng lại dưới cú đánh, tôi bật miệng rên to, giật mạnh chiếc còng tay da.

“Thấy thích không?” Anh thì thảo.

“Thích ạ.”

Anh vụt roi vào mông tôi. Lần này tôi thấy nhói đau.

“Thích gì?”

“Thích, thưa ngài.” Tôi rên rỉ.

Anh dừng lại... nhưng tôi không còn thấy được anh nữa. Mắt tôi nhắm nghiền uống lấy từng đợt sóng cảm xúc mạnh mẽ đang cuộn cuộn trong người. Chậm thật chậm, anh nhịp từng ngọn roi dọc xuống bụng tôi, xuống nữa. Tôi biết anh đang hướng về chỗ nào nên cố gắng chuẩn bị tâm thế – nhưng khi anh nhịp roi vào điểm nhạy cảm nhất, tôi vẫn không nén được tiếng thét.

“Ôi... xin anh.” Tôi rên lên.

“Im.” Anh ra lệnh và vụt roi vào mông tôi.

Tôi không ngờ đến mọi chuyện. Tôi bị lạc. Lạc trong một bể xúc cảm dâng trào. Đột ngột, anh di ngọn roi vào sâu, qua cả đám lông mu, xuống tận cửa mình tôi.

“Xem cô ướt thế nào, Anastasia.”

Anh đứng trước mặt, ôm siết và hôn tôi

“Thích gì?”

“Thích, thưa ngài.” Tôi rên rỉ.

Anh dừng lại... nhưng tôi không còn thấy được anh nữa. Mắt tôi nhắm nghiền uống lấy từng đợt sóng cảm xúc mạnh mẽ đang cuộn cuộn trong người. Chậm thật chậm, anh nhịp từng ngọn roi dọc xuống bụng tôi, xuống nữa. Tôi biết anh đang hướng về chỗ nào nên cố gắng chuẩn bị tâm thế – nhưng khi anh nhịp roi vào điểm nhạy cảm nhất, tôi vẫn không nén được tiếng thét.

“Ôi... xin anh.” Tôi rên lên.

“Im.” Anh ra lệnh và vụt roi vào mông tôi.

Tôi không ngờ đến mọi chuyện. Tôi bị lạc. Lạc trong một bể xúc cảm dâng trào. Đột ngột, anh di ngọn roi vào sâu, qua cả đám lông mu, xuống tận cửa mình tôi.

“Xem cô ướt thế nào, Anastasia.”

Anh đứng trước mặt, ôm siết và hôn tôi mãnh liệt, lưỡi anh khuấy đảo trong miệng tôi. Tay anh choàng quanh người, ghì chặt tôi vào người anh. Ngực ép sát ngực tôi. Tôi thiết tha được động chạm vào anh nhưng vô vọng, hai tay tôi đã bị vô hiệu hóa bằng cái còng treo trên đầu.

“Trời ơi, Anastasia, mùi vị cô thật tuyệt.” Anh nói trong hơi thở. “Để tôi đưa cô tới đỉnh nhé.”

“Làm ơn.” Tôi nói như van.

Ngọn roi vụt vào mông tôi một phát. Á!

“Làm ơn cái gì?”

“Làm ơn, thưa ngài.” Tôi rên rỉ.

Anh nhìn tôi cười đắc thắng.

“Bằng cái này nhé?” Anh giơ cao ngọn roi trước tầm mắt tôi.

“Vâng, thưa ngài.”

“Cô chắc không?” Anh nghiêm mặt nhìn tôi.

“Vâng, làm ơn, thưa ngài.”

“Nhắm mắt lại.”

Tôi nhắm nghiền mắt lại, không còn thấy căn phòng, anh, và cả... cây roi. Anh nhịp đầu ngọn roi lên bụng tôi lần nữa. Di chuyển chậm chậm xuống dưới chạm vào chỗ nhạy cảm của tôi, lần một, lần hai, lần ba, lần bốn, tiếp tục rồi lại tiếp tục, cho đến cuối cùng, thế là nó đến – tôi không chịu đựng thêm được nữa – tôi lên, tới đỉnh, chênh choáng, mãnh liệt và có phần kiệt quệ. Tay anh cuộn quanh người giữ tôi vì chân tôi đã mềm như bún. Tôi phó mặc mình trong vòng tay anh, đầu tựa vào ngực anh, khóc tấu tức sau dư chấn của cơn cực khoái. Anh nhắc bổng tôi lên, đột ngột tôi thấy mình đang chuyển động, hai tay tôi vẫn còn bị trói trên đầu và tôi cảm nhận được hơi gỗ mát của dậu thập chạm vào lưng mình, còn anh bật cúc quần jeans ra. Anh đặt tôi tựa vào dậu thập rồi thoăn thoắt mang bao cao su vào, sau đó, anh lại choàng tay qua đùi nâng tôi lên.

“Nhắc chân lên, cưng. Vòng qua người tôi.”

Tôi thấy mình kiệt quệ lắm rồi nhưng vẫn cố làm theo. Anh choàng chân tôi qua hông anh và vào tư thế. Chỉ với một cú ấn, anh đã vào bên trong tôi, tôi kêu lên một tiếng, cùng lúc nghe tiếng rên nho nhỏ của anh vang bên tai. Hai tay tôi đặt trên vai anh khi anh đẩy vào. Chao, tư thế này sâu thật. Anh đẩy lần nữa rồi lần nữa, mặt anh kề sát cổ tôi, hơi thở gấp gấp phả vào cổ. Tôi thấy mình đang từ từ lên trở lại. Trời, đừng... đừng thêm lần nữa... Tôi không tin cơ thể mình có thể chịu được thêm một cơn địa chấn nữa. Nhưng tôi đã hết cách... Và với một cảm giác quen thuộc không tránh khỏi, tôi thả lỏng rồi lên đỉnh lần nữa, nó ngọt ngào, đau đớn và dữ dội. Tôi lạc hết cả giác quan. Christian cũng lên ngay sau tôi, gằm lên qua hàm răng cắn chặt rồi phóng ra, tay giữ chặt tôi mạnh và gần hết mức có thể.

Anh nhẹ nhàng rút ra khỏi tôi, đặt tôi tựa vào dậu thập, nghiêng người giữ tôi khỏi ngã. Anh tháo còng thả tay tôi ra rồi cả hai cùng đổ sập xuống sàn nhà. Anh kéo tôi vào lòng, ôm dịu dàng nâng niu, đầu tôi tựa vào ngực anh. Nếu có đủ sức, tôi đã vuốt ve anh nhưng tôi không nhắc nổi tay nữa. Mãi một lúc sau, tôi mới nhận ra anh vẫn còn mặc quần jeans trên người.

“Giỏi lắm, cưng.” Anh thì thầm. “Đau không?”

“Không ạ.” Tôi thì thào. Tôi không chống nổi mắt lên nữa. Sao tôi lại mệt thế này?

“Em có nghĩ nó sẽ đau không?” Giọng anh trầm ấm bên tai khi tôi nằm gọn trong tay anh, những ngón tay anh khẽ vén mấy lọn tóc lòa xòa trên mặt tôi.

“Có.”

“Em thấy không, đa phần những nỗi sợ của ta đều do tưởng tượng mà ra, Anastasia.” Anh ngưng lại một chút. “Em muốn làm lại lần nữa không?”

Tôi nằm im suy nghĩ trong vài giây vì mệt mỏi còn đang bao trùm cả đầu óc... Lần nữa?

“Muốn.” Giọng tôi run rẩy.

Anh ôm chặt tôi.

“Hay lắm. Anh cũng muốn.” Anh thì thầm thì rồi cúi xuống dịu dàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu tôi.

“Và anh vẫn chưa xong với em đâu.”

KHI LẤY LẠI ĐƯỢC CÂN BẰNG, tôi thấy mình đang nằm trên người anh. Anh nằm trên sàn, còn tôi ở trên anh, lưng tựa lên ngực anh, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, thỏa mãn, rạng rỡ và kiệt quệ. Ồ... những người bắn súng, tôi lơ đãng nghĩ – Tôi đã quên bằng chuyện đó. Christian kề sát vào tai tôi.

“Đưa tay em ra.” Anh dịu dàng nói.

Cầm giác tay tôi nặng trĩu như chì nhưng tôi cũng cố giơ tay ra. Anh đưa kéo rồi luồn một lưỡi kéo dưới cọng dây nhựa.

“Tôi tuyên bố cô Ana đây được tự do.” Anh thì thầm, cắt vào sợi dây.

Tôi cười khúc khích xoa lấy cổ tay mình. Anh cười toe.

“Âm thanh này dễ thương thật.” Giọng anh trầm ngâm.

Bồng anh ngồi dậy, kéo tôi theo, đặt tôi ngồi trong lòng anh.

“Lỗi tại tôi.” Anh vừa nói vừa xoay người tôi để tự mình nắn bóp vai và cánh tay. Anh nhẹ nhàng xoa bóp trả lại sự sống cho tứ chi rã rời của tôi.

Cái gì?

Tôi ghé mắt nhìn anh đang ngồi sau lưng mình, cố gắng thấu hiểu lời anh nói.

“Tại tôi mà em không thường xuyên cười khúc khích như thế.”

“Nhưng em đâu phải lúc nào cũng ngoác ra cười hoài như vậy.” Tôi mơ màng lẩm bẩm.

“Ồ, nhưng mỗi khi em cười, Steele ạ, đó là những khoảnh khắc tuyệt diệu và vui sướng mà tôi muốn lưu giữ mãi.”

“Hoa mỹ quá, ngài Grey ời.” Tôi lại lẩm bẩm, cố chong mắt mình lên.

Ánh mắt anh dịu dàng quá đỗi và anh nhoẻn cười.

“Tôi tuyên bố em đã bị ‘chơi’ tan tác và cần được ngủ.”

“Giờ thì thật là trần trụi.” Tôi khôì hài giả đồ phàn nàn.

Anh toét miệng cười rồi nhẹ nhàng nhắc tôi khỏi người anh và đứng dậy, cơ thể trần truồng nhưng đẹp rực rỡ. Tôi thoáng ước ao giá như tôi tỉnh táo hơn một chút để thưởng thức cảnh tượng này. Anh nhặt quần jean lên, xỏ vào trở lại, không quần lót.

“Tôi không muốn Taylor hay bà Jones hết hồn khi thấy tôi.” Anh nói nhỏ.

Ừm... nhưng bảo đảm họ biết anh là một thằng cha cà chớn lập dị thế nào. Tôi miên man suy nghĩ.

Anh khom người đỡ tôi dậy và dìu ra cửa, sau cửa đã treo sẵn một áo choàng xám chạy gân ô vuông. Anh tỉ mỉ mặc áo choàng cho tôi tựa hồ tôi là một đứa bé. Tôi không đủ sức để nhắc nổi cánh tay mình. Khi tôi đã mặc xong áo chỉnh tề rồi, anh cúi người xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn lên môi tôi, miệng nhếch một nụ cười.

“Vào giường nhé.” Anh nói.

Ồi... không...

“Để ngủ.” Anh nói tiếp, giọng chắc nịch khi thấy vẻ mặt tôi.

Đột nhiên anh nhắc bồng tôi lên và bế tôi đang cuộn tròn trong lòng anh xuống căn phòng phía cuối hành lang mà bác sĩ Greene đã khám cho tôi ban nãy. Đầu tôi gục vào ngực anh. Tôi mệt lả. Chẳng nhớ mình đã từng bao giờ mệt thế này chưa. Anh gỡ tấm chăn lông, đặt tôi xuống và ngạc nhiên hơn, anh chui vào nằm cạnh rồi ôm chặt tôi.

“Ngủ ngoan nhé, cô gái xinh đẹp.” Anh thì thầm thì bên tai, hôn lên mái tóc tôi.

Và trước khi kịp nói được một câu gì đó vui vui, tôi ngủ mất.

20. Chương 19

Chương 19

Đôi môi mềm mại lướt qua thái dương tôi, để lại những nụ hôn âu yếm, ngọt ngào. Nửa trong tôi muốn trở mình, hôn đáp lại nhưng nửa kia vẫn bồng bềnh trong giấc ngủ. Tôi rên khe khẽ rồi vùi đầu sâu vào gối.

“Anastasia, dậy đi em.” Giọng Christian tha thiết, dịu dàng.

“Không.” Tôi rên rỉ.

“Nửa tiếng nữa mình phải đến ăn tối với bố mẹ tôi rồi.” Giọng anh hài hước.

Tôi miễn cưỡng hé mắt ra. Bên ngoài trời đã sẩm tối. Christian đang đứng nghiêng người xuống tôi âu yếm.

“Nhanh nào, sâu ngủ ơi. Dậy thôi.” Anh lại cúi xuống và hôn tôi lần nữa.

“Tôi mang nước cho em đây. Giờ tôi chờ dưới nhà nhé. Đừng có ngủ lại đây, không thì liệu hồn.” Anh đe dọa nhưng giọng nói tràn trề yêu thương. Anh hôn nhẹ rồi quay đi, còn lại mình tôi đắp dính cơn buồn ngủ trong căn phòng rộng rinh và tĩnh mịch.

Tôi tỉnh dậy sáng khoái nhưng giờ bất chợt lại thấy căng thẳng. Trời đất ạ, tôi sắp phải gặp gia đình anh ấy. Anh ấy vừa mới tra tấn tôi bằng roi và trói tôi bằng dây cáp mà tôi đã bán cho anh ấy, và Chúa lòng lành, giờ tôi sẽ đi gặp bố mẹ anh ấy. Kate nữa, tất nhiên đây cũng là buổi ra mắt đầu tiên của cô ấy – nhưng ít nhất Kate còn được hậu thuẫn. Tôi xoay vai. Vai tôi cứng đờ. Giờ thì tôi hiểu vì sao anh ấy đòi phải có huấn luyện viên riêng. Quả thật, nếu còn muốn tiếp tục chuyện này, nhất định tôi phải làm thế.

Tôi từ từ bước khỏi giường và nhận ra váy của mình đang treo trong tủ, áo ngực nằm trên ghế. Nhưng còn quần lót? Tôi tìm dưới ghế. Không có. Rồi tôi sực nhớ – anh ấy đã vo tròn và nhét vào túi quần jean. Tôi đỏ mặt nhớ lại, sau khi anh... tôi ngưỡng không dám nhớ tiếp nữa, anh thật là – dã man. Tôi nhăn nhó. Sao anh không trả quần lót cho em chứ?

Tôi vừa tắm vừa bối rối chưa biết tính sao với đồ lót đây. Tắm táp thông thả và thoải mái xong, tôi lau người và sực nhận ra ý đồ của anh. Anh muốn tôi phải lo lắng và hỏi xin lại anh quần lót, lúc đó thì anh tha hồ nắm quyền sinh sát, nói ừ hoặc không. Nữ thần nội tại cười hớn hờ. Ờ... có hai người mà chơi được nhiều trò hay ghê hén. Xử lý chuyện này luôn, tôi quyết định không thèm hỏi anh, không thèm để anh có cơ hội khoái trá nữa, tôi sẽ đi gặp bố mẹ anh mà không cần quần lót. Anna Steele! Tiềm Thức cao giọng quả nhưng tôi chẳng thèm nghe – tôi thấy vô cùng vì khoái chí, chuyện này sẽ làm anh ta cáu điên.

Tôi trở sang phòng ngủ, mặc áo ngực rồi váy, xỏ giày vào chân. Tôi gỡ bím tóc ra và cẩn thận chải lại tóc, mắt liếc nhìn thức uống anh để lại. Nước có màu hồng nhạt. Gì thế nhỉ? Quả nam việt quất pha nước có ga. Chà... ngon tuyệt và giải khát nữa.

Vòng lại phòng tắm, tôi nhìn lại mình trong gương: mắt sáng, má phớt hồng và đầy vẻ phấn khởi nhờ kế hoạch quần lót, tôi hài lòng bước xuống nhà dưới. Mười lăm phút. Không tệ nhỉ, Ana.

Christian đang đứng bên kính cửa sổ rộng, mặc chiếc quần xám tôi ưa thích, chiếc quần ôm lấy hông anh gợi tình không tin nổi, và, tất nhiên, đi với áo linen trắng. Anh không còn màu nào khác sao? Frank Sinatra đang hát du dương từ bộ loa âm thanh vòm.

Christian quay lại, mỉm cười khi tôi bước vào. Anh nhìn tôi đầy vẻ trông đợi.

“Chào.” Tôi dịu dàng, môi nở nụ cười bí hiểm của nhân sư.

“Chào.” Anh đáp. “Em thấy thế nào?” Mắt anh lấp lánh sự nghịch ngợm.

“Tốt ạ, cảm ơn anh. Anh thì sao?”

“Tôi khá ổn, cô Steele.”

Anh nhìn tôi chờ đợi tôi sẽ nói tiếp điều gì đó.

“Frank. Em không hề biết anh là fan của Sinatra.”

Anh nhướn mày nhìn tôi, cái nhìn đầy ước lượng.

“Gu nhạc có chọn lọc, cô Steele.” Anh vừa nói, vừa lừ lừ tiến về phía tôi với bộ điệu của một con báo, cho đến khi anh đứng trước mặt tôi.

Anh nhìn tôi đắm đắm khiến tôi muốn ngừng thở.

Frank bắt đầu cao giọng... một bài hát cũ, bài dương Ray rất thích, Pháp sư. Những ngón tay Christian mơn man trên má tôi và chọt tôi cảm nhận những cảm xúc đang dồn xuống đó.

“Khiêu vũ với tôi nhé.” Anh nói, giọng hăm hở.

Rút điều khiển ra khỏi túi, anh chỉnh cho âm lượng to lên rồi đưa một tay cho tôi, đôi mắt xám đầy hứa hẹn, chờ đợi và hài hước. Anh đang tập trung quyền rũ và tôi đã bị bỏ bùa. Tôi đặt tay mình vào tay anh. Anh mỉm một nụ cười biếng nhác và kéo tôi vào lòng anh, tay vòng quanh eo tôi.

Tôi đặt bàn tay còn lại lên vai anh, ngược nhìn anh cười hạnh phúc, bị lây lan tâm trạng hân hoan của anh. Anh đang đưa cơ thể rồi cả hai cùng chuyển động. Trời ạ, anh ấy biết khiêu vũ. Chúng tôi lướt trên sàn, từ cửa sổ sang gian bếp rồi trở lại chỗ cũ, xoay tròn, chuyển động theo điệu nhạc. Anh khiến âm nhạc gần như vô nghĩa trước mọi chuyển động của tôi.

Chúng tôi lướt quanh bàn ăn, ngang qua cây dương cầm, tới rồi lui trước bức tường kính. Seattle nhấp nhánh đèn ngoài kia, hóa thành một bức tranh tường sẫm màu và huyền hoặc làm nền cho bài khiêu vũ của chúng tôi. Tôi không thể ngăn mình nhin cười khúc khích. Anh cũng cười cùng tôi khi bản nhạc dần lắng xuống.

“Cô phù thủy đáng yêu nhất thế gian.” Anh nói, rồi hôn tôi nồng nàn. “Xem nào, má cô hồng lên rồi đấy, cô Steele. Cảm ơn đã khiêu vũ cùng tôi. Giờ thì đi gặp bố mẹ tôi được chưa?”

“Rất hân hạnh và vâng, em rất muốn gặp mọi người.” Tôi nín thở trả lời anh. “Em có cái em cần rồi đấy chứ?”

“Vâng.” Tôi ngọt ngào trả lời.

“Chắc chứ?”

Tôi gật đầu cố làm vẻ mặt bình thản nhất có thể trước đôi mắt quan sát sắc sảo và thích thú của anh. Mặt anh sáng rõ lên khi anh cười vang, lắc đầu với tôi.

“Thôi được, cô Steele, nếu cô muốn chơi theo cách đó.”

Anh nắm tay tôi, gỡ áo khoác khỏi móc áo rồi dẫn tôi theo lối ra thang máy. Ôi, muôn mặt Christian Grey. Liệu đến lúc nào đó mình có thể hiểu hết về người đàn ông thay đổi như chong chóng này không?

Tôi liếc nhìn anh trong thang máy. Anh đang vui thích với trò chơi này, nụ cười phớt còn vương trên đôi môi quyến rũ. Nhưng tôi lo rằng có thể tôi chỉ tưởng tượng ra điều đó. Mình đã nghĩ gì thế nhỉ? Mình sắp gặp bố mẹ anh ấy mà không mặc quần lót. Tiềm Thức chìa ra một bộ mặt vô dụng kiểu đã-bảo-mà-không-nghe. Trong căn hộ khá an toàn của anh, chuyện này chỉ như một trò đùa. Nhưng giờ, khi sắp bước ra đường đến nơi, tôi vẫn không mặc quần lót! Anh cúi nhìn tôi và ở đó, từ từ hiện ra một vực thẳm. Những tia vui vẻ biến khỏi mắt anh, khuôn mặt u ám, đôi mắt thẳm lại... trời ơi.

Cửa thang máy xịch mở khi đến tầng trệt. Christian lắc nhẹ đầu như thể đang gột rửa suy nghĩ và cung cách của mình, nhường lối cho tôi ra trước bằng một cử chỉ lịch lãm nhất của các quý ông. Anh đùa với ai chứ? Anh có phải quý ông đâu. Anh đang giữ quần lót của tôi cơ mà.

Taylor chờ sẵn với chiếc Audi rộng rãi. Christian mở cửa, tôi bước vào bên trong bằng những chuyển động duyên dáng nhất có thể trong tình trạng ương bướng không có quần lót. May mà chiếc đầm hồng mận của Kate là dạng bó sát người và túm lại ở đầu gối.

Chúng tôi nhanh chóng xuôi theo đường Liên bang số 5, cả hai đều im lặng, sự có mặt sờ sờ của Taylor ở ghế trước khiến chúng tôi đều gượng gạo. Tâm trạng của Christian dường như hữu hình đến mức có thể thấy được và thay đổi liên tục, càng gần đến nhà, sự hài hước càng tiêu tan đâu mất. Anh câm lặng, nhìn

chăm chăm qua cửa sổ. Tôi biết anh đang mỗi lúc một trượt xa tôi. Anh đang nghĩ gì? Tôi không thể hỏi anh điều đó. Trước mặt Taylor, có thể nói gì với anh nhỉ?

“Anh học khiêu vũ ở đâu thế?” Tôi ước hỏi. Anh quay sang nhìn tôi, đôi mắt thâm u phản chiếu loang loáng ánh đèn đường.

“Em thật sự muốn biết sao?” Anh hỏi nhẹ nhàng.

Trái tim tôi thất lại, không, giờ thì không muốn nữa, bởi tôi đoán ra rồi.

“Vâng.” Tôi miễn cưỡng đáp.

“Bà Robinson rất thích khiêu vũ.”

Thế đấy, sự ngờ vực tệ hại nhất đã được xác nhận. Bà ấy đã đào tạo anh thật tốt, suy nghĩ ấy choán lấy tôi – tôi thì không có gì để dạy anh. Tôi chẳng có kỹ năng gì đặc biệt. “Bà ấy hẳn là huấn luyện viên giỏi lắm.”

“Đúng thế.”

Da đầu tôi râm ran. Bà ấy đã dạy anh những điều tuyệt vời chẳng? Trước khi anh trở nên trầm lặng thế này? Hay bà ấy đã tước anh khỏi chính con người anh? Anh còn là một người vui nhộn, tinh nghịch nữa kia mà. Bất giác tôi mỉm cười nhớ lại anh ôm tôi xoay vòng vòng rộn rã trong phòng khách, và thật khó tin, anh đang giữ quần lót của tôi, ở đâu đó.

Và rồi ở đó còn có Căn Phòng Đỏ. Tôi xoay xoay cổ tay – những chốt nhựa mảnh cũng sẽ buộc như thế quanh tay một cô gái. Bà cũng dạy anh tất cả những điều đó, hay là hủy hoại anh, tùy quan điểm của từng người. Mà có thể rồi anh vẫn cứ tự tìm thấy anh thế này thôi, dù có quý bà Robinson hay không. Tôi chợt nhận ra, đúng giây phút đó, rằng tôi ghét bà ấy. Tôi mong không bao giờ phải giáp mặt người đàn bà đó bởi nếu gặp, tôi không chắc mình đủ bình tĩnh để chịu trách nhiệm những hành vi của mình. Tôi không thể nhớ mình đã bao giờ có cảm giác kịch liệt với ai thế này chưa, nhất là lại với người chưa từng gặp. Nhìn vô định qua cửa sổ, tôi gặm nhấm cơn giận và nổi hờn ghen vô lý.

Tâm trí tôi trôi lãng đãng lại buổi trưa nay. Với những gì đã biết về sở thích của anh, tôi nghĩ anh sẽ mềm mỏng hơn với tôi. Minh sẽ làm thế nữa chứ? Thậm chí, tôi còn không thể giả vờ tự dựng lên một cuộc tranh luận để chống lại điều đó nữa kia. Tất nhiên, tôi sẽ làm thế nếu anh hỏi – chừng nào anh đừng làm tôi đau và nếu đó là cách duy nhất để được ở bên anh.

Đó là điểm mấu chốt. Tôi muốn được bên anh. Nữ thần nội tại thở phào. Tôi kết luận rằng cô nàng này chẳng mấy khi dùng đến bộ não để suy nghĩ đâu nhưng ở một phần chính yếu khác trong cơ thể cô nàng, và đặc biệt là trong khoảnh khắc này, não là phần nổi trội hơn cả.

“Đừng.” Anh nói.

Tôi nhú mày, quay sang nhìn anh.

“Đừng gì ạ?” Tôi chưa hiểu ý anh.

“Đừng cả nghĩ nữa, Anastasia.” Anh nắm lấy tay tôi, đưa lên môi anh, hôn nhẹ lên từng ngón tay. “Tôi đã có một buổi trưa tuyệt diệu. Cảm ơn em.”

Vậy là anh đã trở về bên tôi. Tôi chớp mắt nhìn anh và mỉm cười then thừng. Anh đang rất bồn chồn. Tôi hỏi ngay điều này giờ cứ lớn vồn trong đầu.

“Sao anh lại dùng dây cáp?”

Anh cười hớn hở.

“Vì nhanh, dễ, nhất là sẽ tạo cho em những cảm giác và kinh nghiệm đặc biệt. Tôi biết, nghe có vẻ khủng khiếp, tôi thích dùng nó như một thiết bị giúp giữ đúng vị trí.” Anh cười nhẹ. “Nó đã khiến em vào đúng vị trí hiệu quả đấy chứ.”

Tôi đỏ mặt, lo lắng liếc về phía Taylor này giờ vẫn im lặng nhìn đường. Minh nghĩ sao mà tự nhiên lại hỏi thế? Christian thần nhiên nhún vai.

“Toàn bộ thế giới của tôi, Anastasia.” Anh vò tay tôi rồi đặt xuống, lại nhìn ra cửa sổ.

Quả vậy, thế giới của anh, tôi muốn thuộc về thế giới đó biết bao nhưng còn thời hạn? Tôi không biết thế nào nữa. Anh vẫn chưa nhắc nhở gì đến cái hợp đồng chết tiệt. Nội tâm không có động thái cổ vũ tôi gì hết. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh quan đã thay đổi. Chúng tôi vừa băng qua một cây cầu, trời tối đen như mực. Bóng đêm u ám như phản chiếu đúng tâm trạng bên trong tôi lúc này, sầm tối, ngột thở.

Tôi liếc sang Christian, thấy anh đang nhìn tôi.

“Đổi gì để biết điều em đang nghĩ?” Anh hỏi.

Tôi thở dài, nhăn mặt.

“Tệ lắm sao?” Anh nói.

“Em ước em biết anh đang nghĩ gì.”

Anh nhếch mép. “Như em, em yêu.” Anh đáp khi Taylor bắt đầu đưa chúng tôi tiến vào Bellevue.

VỪA ĐÚNG TÁM GIỜ, chiếc Audi lăn bánh vào lối đi dẫn đến một lâu đài kiểu thuộc địa. Thật ngạt thở, hoa hồng mọc quanh chân cửa. Một cuốn sách tranh hoàn hảo.

“Em sẵn sàng rồi chứ?” Christian hỏi tôi trong khi Taylor vừa bước ra ngoài qua cửa trước.

Tôi gật, anh lại nhẹ nắm tay tôi an ủi.

“Lần đầu của tôi đây nhé.” Anh thì thầm rồi cười ranh mãnh. “Cá là em đang ước có mặc quần lót.” Anh châm chọc.

Tôi đỏ mặt. Tôi quên khuấy mất chuyện quần lót này giờ. May mà Taylor đã ra ngoài để mở cửa cho chúng tôi nên không nghe được chuyện này. Tôi hứ lên với Christian còn anh thì cười toe toét cho đến lúc tôi xoay người, bước ra khỏi xe.

Bác sĩ Grace Trevelyan-Grey đã đứng chờ chúng tôi từ ngoài thềm. Bà mặc chiếc đầm bằng lụa xanh nhạt rất nhã nhặn. Ông Grey, tôi đoán là ông, đứng sau vợ, dong dỏng, tóc vàng và cũng rất đẹp, như Christian vậy.

“Anastasia, em gặp mẹ tôi rồi. Còn đây là bố tôi, Carrick.”

“Bác Grey, cháu rất vui được gặp bác.” Tôi mỉm cười và bắt lấy cánh tay ông đang chìa ra.

“Bác vui lắm, Anastasia.”

“Gọi cháu là Ana thôi ạ.”

Đôi mắt xanh của ông dịu dàng và thân mật.

“Ana, lại được gặp cháu.” Bác Grace choàng ôm tôi thăm thiết. “Vào đây, vào đây cháu.”

“Chị ấy đến rồi à?” Tôi nghe tiếng ai đó rói rít trong nhà. Tôi lo lắng liếc sang Christian.

“Mia đấy, em gái út của tôi.” Anh cúi kính nói, chỉ một chút cúi kính thôi.

Có một niềm trù mến ẩn sâu trong những lời anh nói, cái cách anh lên giọng dịu dàng và đôi mắt anh sáng lên khi nhắc tên cô ấy. Rõ ràng, Christian rất yêu em gái. Chuyện quá rõ. Cô ấy thoát hiện ra giữa phòng khách, tóc rối, cao, thân hình đầy đặn quyến rũ. Cô trạc tuổi tôi.

“Anastasia! Em nghe kể về chị nhiều lắm nhé.” Cô ôm tôi thật chặt.

Ôi chao. Tôi không thể ngăn mình cười thật tươi đáp lại sự nồng nhiệt quá đỗi của cô.

“Ana thôi.” Tôi nói, còn cô lôi tuột tôi vào phòng trong.

Sàn phòng lát gỗ tối màu, trên phủ thảm dày kiểu cổ, kéo dài lên cả cầu thang.

“Anh ấy chưa từng đưa cô gái nào về nhà giới thiệu cả.” Mia nói, đôi mắt đen sáng lên niềm thích thú.

“Thôi đi, Mia.” Bác Grace dịu dàng mắng.

“Chào con trai.” Bà vừa nói vừa hôn hai má Christian.

Anh cười hiền lành với mẹ rồi quay sang bắt tay bố.

Chúng tôi cùng vào phòng khách. Mia vẫn nắm tay tôi. Căn phòng rộng, bài trí rất thẩm mỹ theo tông kem, nâu và xanh nhạt – tiện nghi, tinh tế và rất có phong cách. Kate và Elliot đang ngồi ở sofa, thường thức đồ sâm-panh. Kate tiến đến ôm tôi, lúc đó, Mia mới chịu buông tay tôi ra.

“Chào, Ana.” Cô ấy cười tươi rồi quay sang khẽ gật đầu với Christian.

“Christian.”

“Chào Kate.” Anh lịch sự đáp lại.

Tôi nhú mày trước kiểu xã giao của hai người. Elliot ôm ghì lấy tôi nồng nhiệt. Gì thế này, đây là Tuần lễ ôm Ana hay sao đây? Chỉ là cách bày tỏ tình cảm thôi – dù không quen thuộc với tôi lắm. Christian đứng bên cạnh, liền choàng tay sang hông tôi. Anh kéo tôi lại gần bên. Cả nhà đều thấy cử chỉ ấy. Thật ái ngại.

“Uống nhé?” Bác trai có vẻ bình tĩnh hơn cả. “Prosecco được không?”

“Được ạ.” Christian và tôi cùng nói một lượt.

Ồ... thật kỳ lạ. Mia vỗ tay.

“Hai người cùng nói một lượt mới ghê chứ. Để con đi lấy.” Cô ấy phóng ra khỏi phòng.

Tôi ngượng chín người, nhìn sang thấy Kate đang ngồi với Elliot, bất chợt ý nghĩ này vụt đến, lý do duy nhất Christian mời tôi là vì Kate ở đây. Có lẽ Elliot hoàn toàn thoải mái và vui vẻ mời Kate về gặp bố mẹ anh. Nhưng Christian thì rơi vào thế kẹt – anh biết thế nào Kate cũng kể chuyện này với tôi. Tôi chau mày trước ý nghĩ đó. Anh bị buộc phải mời tôi. Chuyện đó thật trần trụi và đau xót. Tiềm Thức gật gù một cách thông hiểu, trưng ra bộ mặt cuối-cùng-thì-cũng-biết-mình-ngốc.

“Bữa tối sắp xong rồi.” Bác Grace nói và theo Mia bước ra khỏi phòng.

Christian nhú mày khi nhìn sang tôi,

“Ngồi đi.” Anh bảo, chỉ cho tôi một chiếc ghế bọc nhung.

Tôi ngồi xuống như anh bảo, cẩn thận khép chân vào. Anh ngồi bên cạnh nhưng không hề chạm vào tôi.

“Cả nhà đang nói về kỳ nghỉ, Ana à.” Bác Grey dịu dàng kể. “Elliot đã quyết định sẽ cùng gia đình Kate đến Barbados một tuần.”

Tôi liếc sang Kate, cô ấy cười hớn hở, mắt to ngời sáng. Kate thật rạng rỡ. Katherine Kavanagh, đáng cấp ghê chứ!

“Cháu có định đi nghỉ ở đâu không, sau khi vừa tốt nghiệp không?” Bác Grey hỏi.

“Cháu đang tính về Georgia vài ngày ạ.” Tôi đáp.

Christian nhìn tôi, hấp háy mắt, vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Ôi khỉ. Tôi chưa nói chuyện này với anh.

“Georgia?” Anh lặp lại.

“Mẹ em đang ở đó, lâu rồi em chưa gặp mẹ.”

“Em đã định bao giờ đi?” Anh trầm giọng.

“Tối mai anh ạ.”

Mia trở lại phòng, mang thêm cho chúng tôi hai ly sâm-panh rót đầy rượu prosecco hồng nhạt.

“Uống vì sức khỏe nhé.” Bác Grey nâng ly lên. Đúng là chồng của bác sĩ, tôi mỉm cười.

“Đi bao lâu?” Christian hỏi, anh đang cố tỏ ra mềm mỏng.

Thôi chết rồi... anh ấy bực mình.

“Em vẫn chưa biết. Còn tùy vào cuộc phỏng vấn ngày mai.”

Anh nghiêng răng lại, bên kia, Kate vừa lướt một cái nhìn tọc mạch sang và mỉm cười quá đỗi duyên dáng.

“Ana rất xứng đáng có một kỳ nghỉ.” Kate nói câu ấy nhằm vào Christian. Sao cô ấy cứ hằm hè với Christian thế nhỉ? Có chuyện gì với Kate thế?

“Cháu sắp đi phỏng vấn à?” Bác Grey hỏi.

“Vâng ạ, cháu xin làm thực tập sinh ở hai nhà xuất bản, ngày mai ạ.”

“Vậy bác chúc cháu nhiều may mắn nhé.”

“Bữa tối sẵn sàng rồi đây.” Bác Grace thông báo.

Chúng tôi cùng đứng lên. Kate và anh Elliot theo bác Grey và Mia rời khỏi phòng. Tôi vừa định bước theo sau thì Christian giữ lấy khuỷu tay tôi lại, kéo sang một góc.

“Bao giờ em mới định cho tôi biết em sắp đi?” Anh hỏi rất nhanh. Giọng vẫn mềm mỏng nhưng mặt anh giận dữ.

“Em không đi đâu cả. Em chỉ gặp mẹ thôi và đó là điều duy nhất em nghĩ.”

“Thế còn dự định của chúng ta?”

“Chúng ta đã có dự định gì đâu?”

Anh nheo mắt rồi có vẻ nhớ ra. Buông tay tôi, anh đỡ khuỷu tay dẫn tôi rời khỏi phòng.

“Chuyện này chưa xong đâu.” Anh thì thầm đầy đe dọa khi chúng tôi bước sang phòng ăn.

Ồ là la. Đừng có giận đến độ xoắn như thế và... nhớ trả quần cho em nữa. Tôi liếc anh.

Phòng ăn làm tôi liên tưởng ngay đến phòng ăn riêng ở Heathman. Chùm đèn pha lê treo bên trên chiếc bàn ăn bằng gỗ, màu sẫm. Trên tường treo một tấm gương khổng lồ, hoa văn trang trí cầu kỳ. Bàn ăn phủ khăn vải trắng, đã được bày biện xong, chính giữa bàn trang trí một bát mẫu đơn hồng nhạt. Quả là ấn tượng.

Chúng tôi ngồi xuống ghế. Bác Grey ngồi đầu bàn, tôi ngồi bên phải ông, tiếp theo là Christian. Bác Grey với lấy chai vang đỏ đã mở và châm thêm cho Kate. Mia ngồi xuống bên Christian và nắm lấy tay anh, siết thật chặt. Christian mỉm cười dịu dàng với cô.

“Sao anh gặp được chị Ana thế?” Cô hỏi anh.

“Cô ấy phỏng vấn anh để viết bài cho tờ báo sinh viên trường WSU.”

“Mà Kate là biên tập viên.” Tôi nói thêm, hy vọng chuyển hướng cuộc nói chuyện ra khỏi mình.

Mia cười với Kate, đang ngồi đối diện cô, bên cạnh Elliot và thế là họ bắt đầu câu chuyện về tờ báo sinh viên.

“Rượu nhé, Ana.” Bác Grey hỏi.

“Vâng ạ.”

Tôi mỉm cười. Bác rót đầy rượu vào ly tôi.

Tôi liếc sang Christian, đúng lúc anh cũng đang quay sang nhìn tôi, đầu anh hơi nghiêng sang một bên.

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Anh đừng cẩu với em nữa nhé.” Tôi thì thầm.

“Tôi không cẩu với em.”

Tôi ngược nhìn anh. Anh thở dài.

“Thôi được. Tôi có cẩu.”

Anh nhắm mắt lại một lúc.

“Cáu-có-phạt ạ?” Tôi lo lắng.

“Có người to nhỏ gì kia?” Kate xen vào.

Tôi đỏ mặt còn Christian nhìn cô theo kiểu chuyện-gì-cũng-nhúng-mũi-vào. Đến Kate cũng phải xiu xuống trước cái nhìn của anh.

“Nói về chuyến đi Georgia của tớ thôi mà.” Tôi nói nhẹ nhàng, hy vọng cả hai kiên nhẫn hơn với nhau.

Kate mỉm cười, mắt lóe lên một tia ma mãnh.

“Hôm thứ Sáu cậu đi bar với José thế nào?”

Oái, chết mất, Kate ơi. Tôi trợn mắt lên với Kate. Cô nàng đang làm gì thế? Cô ấy cũng mở to mắt nhìn lại tôi, thế là tôi hiểu ngay Kate đang tìm cách làm Christian phát ghen. Cậu không biết đâu mà. Tôi vừa mới nghĩ tôi đã thoát.

“Cũng bình thường.” Tôi đáp.

Christian hơi nghiêng người sang, thì thầm:

“Cáu-có-phạt đấy. Nhất là bây giờ.” Giọng anh nhỏ mà... chết người.

Ôi không. Tôi lúng túng.

Bác Grace lại trở vào, mang theo hai chiếc đĩa, một cô gái trẻ, khá xinh, tóc vàng buộc đuôi ngựa, trang phục xanh nhạt rất hợp với cô, bưng một khay đĩa. Mắt cô ấy lập tức dán vào Christian. Mặt cô hồng lên và không ngừng nhìn Christian dưới hàng mi dài vuốt mascara. Gì nữa đây?

Chuông điện thoại nhà bỗng réo lên.

“Xin phép cả nhà.” Bác Grey đứng lên, rời khỏi phòng.

“Cảm ơn Gretchen.” Bác Grace nói nhẹ nhàng, nhìn theo bác trai đang bước khỏi phòng. “Cô cứ để khay lại trên giá nhé.”

Gretchen gật đầu, liếc trộm một cái về Christian rồi mới chịu rời phòng.

Vậy là nhà Grey này có cả một đội ngũ gia nhân và nhóm gia nhân này lúc nào cũng ngược nhìn Người-Áp-đặt-tương-lai của tôi. Tối nay có còn gì tệ hơn nữa không? Trong bụng, tôi đang cáu bẳn với chính mình.

Bác Grey trở vào, nói với bác gái. “Gọi cho em đấy, em yêu. Bệnh viện.”

“Mọi người dừng trước đi nhé.” Bác mỉm cười đưa đĩa cho tôi rồi vội vã rời khỏi phòng.

Thức ăn thơm ngào ngạt – xúc xích và sò điệp nêm với tiêu đỏ, hẹ tây, trang trí bằng lá hương nhu. Mặc cho bao tử đang rên ư ử vì lời đe dọa của Christian, mặc cho cái liếc mắt thậm thụt của cô nàng Tóc Đuôi Ngựa xinh đẹp, và mặc cho thảm bại trong trận chiến mất quần lót, tôi vẫn thấy đói ngấu. Tôi đỏ mặt hiểu ra đây là hậu quả của những chấn động thể xác hồi trưa nay.

Lát sau, bác Grace trở lại, vẫn cau mày. Bác trai nghiêng đầu một bên... y như Christian.

“Mọi chuyện ổn chứ, em?”

“Lại một ca sởi nữa.” Bác Grace thở dài.

“Ôi trời.”

“Vâng, một bệnh nhi. Ca thứ tư trong tháng này. Giá mà bố mẹ nào cũng nhớ tiêm phòng cho con cái.” Bác lắc đầu phiền muộn rồi quay sang nhìn các con mỉm cười, “Ôn trời, mấy đứa nhà này không phải trải qua mấy chuyện đó, chỉ trừ thủy đậu thôi. Tội nghiệp Elliot.” Bác vừa nói vừa ngồi xuống ghế, cười trêu mếu với con trai.

Elliot ngừng nhai, nhăn nhó, ngo nguẩy tại chỗ. “Christian và Mia may hơn con. Chỉ bị có mấy mụn nước thôi.”

Mia cười rúc rích, Christian thì trợn mắt lên.

“Mà bố, trận Mariners bỏ đi xem chứ?” Elliot rõ ràng muốn chuyển hướng cuộc nói chuyện.

Món khai vị rất ngon, tôi mãi miết ăn trong khi anh Elliot, bác Grey và Christian nói về bóng chày. Christian có vẻ thoải mái và hơi trầm lặng khi ở trong nhà. Lòng tôi vẫn còn lo ngay ngáy. Kate khỉ gió, cậu đang lôi tôi vào trò gì đây? Liệu anh ấy có phạt mình thật không? Tôi nao núng với ý nghĩ đó. Tôi vẫn chưa ký bản hợp đồng nào hết. Mà có khi đừng có ký. Biết đâu tôi sẽ ở lì tại Georgia với mẹ, anh đâu thể nào tóm được tôi ở đó.

“Chỗ ở mới của cháu thế nào rồi?” Bác Grace hỏi thăm.

Tôi mừng vì bác đã hỏi đúng lúc, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ và cũng là có chuyện để nói về chuyển dọn nhà.

Kết thúc món tráng miệng, Gretchen lại xuất hiện và không dưới một lần tôi muốn đặt tay lên tay anh để cô ả biết rằng – có thể anh năm mươi phần trăm hỏng hóc đầu đó nhưng vẫn cứ thuộc về tôi. Cô ta dọn bàn, lượn lơ hơi bị lâu quanh Christian. Cũng may, thái độ của anh khá rõ ràng, dù vậy, nữ thần nội tại trong tôi vẫn đang cấu kỉnh và tâm trạng cô nàng không được tốt.

Kate và Mia đang xuýt xoa về Paris.

“Chị đến Paris chưa, Ana?” Mia hồn nhiên hỏi, kéo tôi ra khỏi cơn ghen hờn tưởng tượng.

“Chưa, dù chị cũng thích lắm.” Tôi biết trong bàn này, tôi là người duy nhất chưa từng rời khỏi nước Mỹ.

Hai bác Grey mỉm cười nhìn nhau.

“Tuần trăng mật của hai bác ở Paris đấy.”

Thật bối rối khi được chứng kiến sự trù mến của hai bác. Rõ ràng, họ yêu nhau thắm thiết, tôi tự hỏi lớn lên trong một mái nhà mà bố mẹ vẫn yêu nhau như ngày đầu thì thế nào nhỉ.

“Đó là một thành phố đáng yêu.” Mia đồng ý. “Nhưng người Paris thì không. Christian, anh nên đưa chị Ana đi Paris mới được.” Mia nói chắc như đinh đóng cột.

“Anh nghĩ Ana thích London hơn” – Anh nhỏ nhẹ.

Ồi... anh ấy vẫn nhớ. Anh đặt tay lên đầu gối tôi – những ngón tay lân la lên đùi. Cả người tôi căng thẳng chờ đợi. Đừng... không phải ở đây, không phải bây giờ chứ. Tôi đổ mặt rồi xoay người, cố thoát khỏi anh. Tay anh xiết lấy đùi tôi, giữ chặt tôi xuống ghế. Tôi tuyệt vọng với lấy ly rượu.

Cô ả Tóc Đuôi Ngựa Châu Âu trở lại phòng, mắt đóng đưa và hông đóng đưa, dọn món chính lên: bò Wellington, tôi đoán thế. May cho cô ta, chỉ dọn món ăn rồi đi ngay, dù khi đến đĩa của Christian, cô ả cũng dùng dằng một lúc mới chịu dọn. Anh nhìn tôi giấu cợt khi bắt gặp tôi không rời mắt khỏi cô ta cho đến khi cửa phòng đóng lại.

“Vậy, người Paris thì làm sao?” Elliot hỏi em gái. “Em thấy họ không đáng yêu à?”

“Hừ, đáng ghét. Quý ông Flaubert ấy, ông kẹ chỗ em làm ấy, tay bạo chúa độc đoán.”

Tôi sặc rượu.

“Anastasia, có sao không em?” Christian lo lắng, nhắc tay ra khỏi đùi tôi.

Giọng anh nghe đã có vẻ vui vẻ trở lại. Tạ ơn trời đất. Tôi gật, anh vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi cho đến khi thấy tôi khỏi hẳn.

Món bò rất ngon, nấu với khoai lang nướng, cà rốt, củ cải và đậu xanh. Nhưng ngon hơn cả chính vì Christian đã vui vẻ bình thường lại trong cả bữa ăn. Tôi đoán đó là bởi vì tôi đã ăn rất nhiệt tình. Mọi người nói về đủ thứ chuyện gia đình, ấm cúng và đầy yêu thương, thỉnh thoảng cũng trêu chọc người này người nọ. Bữa ăn kết thúc bằng món thạch sữa, chúng tôi bị hút vào những thành tích của Mia tại Paris

bằng chất giọng Pháp réo rắt của cô. Tất cả ngẩn ra nhìn Mia, cô ấy cũng thách thức nhìn lại chúng tôi cho đến khi Christian thuật lại tương đối trôi chảy bằng tiếng Pháp những việc cô ấy đã làm, ngay lập tức Mia bật cười giòn giã. Giọng cười cô thật dễ lây lan, chỉ một lúc sau, cả nhà đã ôm bụng, bò lăn ra mà cười.

Elliot say sưa kể về dự án xây dựng mới nhất của anh, nhà thân thiện với môi trường ở Bắc Seattle. Tôi liếc sang Kate, thấy cô ấy đang nuốt từng lời Elliot, mắt lấp lánh ái tình hay dục tình. Tôi chưa rõ điều nào đúng hơn. Anh ấy cúi xuống cười hết cỡ với Kate và nó như thể một lời hứa hẹn không nói thành lời giữa hai người. Sau nhé, em yêu, anh ấy vẫn đang nói, nóng bỏng, vô cùng nóng bỏng. Tôi chột đỏ mặt nhìn cả hai.

Tôi thở dài và lén nhìn Christian. Tôi có thể chiêm ngưỡng anh cả đời. Trên cằm anh lún phún râu mà những ngón tay tôi lúc nào cũng thèm muốn được cọ cọ vào và cảm nhận nó trên mặt mình, trên ngực mình... giữa hai đùi. Tôi tự e thẹn với tưởng tượng của mình. Anh nghiêng qua nhìn tôi rồi đưa tay kéo cằm tôi xuống.

“Đừng có cắn môi.” Giọng anh khàn khàn. “Không thì tôi lại muốn làm chuyện đó.”

Grace và Mia dọn mấy chiếc cốc đựng món tráng miệng, đi vào bếp. Bác Grey, Kate và anh Elliot đang bàn tán về hiệu quả của các bảng pin năng lượng mặt trời ở bang Washington. Christian chỉ tỏ ra hào hứng với câu chuyện thôi, tay anh thật ra đang nằm trên đầu gối tôi và những ngón tay đang lang thang trên đùi tôi. Tôi thở gắt, khép chặt đùi lại hòng ngăn cuộc tấn công của anh. Tôi thấy mặt anh đầy vẻ tự mãn.

“Tôi mời em đi thăm sau nhà nhé?” Anh hỏi rất cởi mở.

Tôi biết tôi cần phải đồng ý nhưng tôi không thấy tin anh lắm. Trước khi tôi kịp nói gì, anh đứng dậy, chìa tay ra. Tôi đặt tay mình vào tay anh và thấy toàn bộ những vòng cơ sâu trong bụng đang co thắt, đập lại ánh mắt đen thẫm và đói khát của anh.

“Cháu xin phép.” Tôi nói với bác Grey rồi theo Christian rời khỏi phòng.

Chúng tôi đi qua một sảnh hẹp, ngang qua nhà bếp, Mia và bác Grace đang xếp chén đĩa vào máy rửa bát. Không hề thấy bóng dáng Tóc Đuôi Ngựa Châu Âu.

“Con đưa Anastasia đi xem sau nhà nhé.” Christian nói rất dối hồn nhiên với mẹ.

Bác cười, vẫy tay bảo chúng tôi đi đi, trong khi Mia thì trở lại phòng ăn.

Dãy hành lang lộ thiên lát đá xám được thắp sáng bằng những bóng đèn ốp ẩn vào đá. Đây đó vài bụi cây trồng trong những chậu hình ống cũng bằng đá xám, một chiếc bàn kim loại rất tinh tế và vài chiếc ghế kê ở một góc khác. Christian băng qua tất cả, bước lên vài bước và đến một bãi cỏ rộng mênh mông dẫn thẳng xuống vịnh... Ôi chao – tuyệt vời. Seattle lung linh ở phía xa xa đường chân trời và vầng trăng tháng Năm mát lạnh, rạng rỡ ánh một dải sáng bạc xuống mặt nước trước cầu tàu, rọi sáng hai chiếc tàu đang neo đậu dềnh. Kề bên cầu tàu là nhà thuyền. Quang cảnh như tranh, quá đỗi yên bình. Tôi đứng ngẩn ra mất một lúc.

Christian kéo tôi lại bên anh, gót giày tôi dẫm lên làn cỏ mịn.

“Ôi, dừng lại đã.” Tôi loạng choạng bước theo anh.

Anh dừng bước, quay lại nhìn tôi, vẻ mặt vẫn không thể đoán nổi.

“Gót giày. Để em bỏ giày ra đã.”

“Không cần.” Anh nói, nghiêng người xuống và bế thốc tôi lên vai.

Tôi kêu ú ớ vì kinh ngạc, anh đét vào mông tôi thành tiếng.

“Nhỏ giọng thôi.” Anh gầm gừ.

Ôi không... không hay rồi. Tiềm Thức run rẩy muốn quỵ xuống. Anh đang nổi giận chuyện gì đó – có thể là José, Georgia, không quần lót, cắn môi. Trời ơi, sao mà dễ cáu thế.

“Mình đi đâu đây anh?” Tôi thở.

“Nhà thuyền.” Anh rít lên.

Tôi bám vào hông anh khi anh vác ngược tôi xuống, rải những bước dài qua bãi cỏ, dưới ánh trăng.

“Tại sao thế?” Tôi muốn tắt thở, đu đưa trên vai anh.

“Tôi cần ở một mình với em.”

“Để làm gì?”

“Bởi vì tôi sắp sửa đánh đòn sau đó giao cầu với em.”

“Tại sao?” Tôi khẽ rúm người lại.

“Em biết tại sao mà.” Anh thở gắt.

“Em tưởng anh là người tùy-thời-điểm.”

Tôi hụt hơi.

“Anastasia. Đúng là tôi tùy thời điểm đấy, tin tôi đi.”

Trời đất ơi.

21. Chương 20

Chương 20

Christian mở tung cánh cửa gỗ của nhà thuyền rồi tìm công tắc đèn. Mấy bóng đèn huỳnh quang kêu lắc cắc và rì rì khi ánh sáng trắng tỏa khắp căn nhà gỗ rộng. Từ góc nhìn bị treo ngược, tôi thấy một chiếc du thuyền lộng lẫy đang bập bênh trên làn nước tối đen bên cảng nhưng chỉ kịp nhìn một thoáng, anh đã vác tôi bước lên mấy bậc tam cấp, vào phòng trên.

Anh dừng lại ở cửa, mở một công tắc – lần này, đèn halogen dịu hơn tỏa ra luồng sáng mờ mờ – vậy là chúng tôi đang ở căn phòng áp mái, trần dốc. Phòng bài trí theo kiểu hàng hải New England: màu xanh thủy thủ và viền đỏ. Tôi thấy căn phòng hầu như không có đồ đạc gì, ngoài vài chiếc ghế dài.

Christian bỏ tôi đứng xuống sàn gỗ. Tôi không có thời gian để quan sát chung quanh nữa – mắt tôi dán chặt vào anh. Tôi bị thôi miên... nhìn anh như nhìn một loài thú săn mồi quý hiếm và nguy hiểm, chờ đợi cuộc tấn công. Anh thở dồn dập, dù chỉ mới vác tôi qua bãi cỏ và bước vài bậc thang. Mắt anh lóe lên sự giận dữ, thèm khát và đam mê.

Ôi. Tôi tình nguyện tan chảy dưới cái nhìn của anh.

“Đừng đánh em.” Tôi thì thầm van xin.

Mày anh nhú lại, mắt mở to. Anh chớp mắt hai lần.

“Xin anh đừng đánh em, đừng ở đây, bây giờ. Đừng mà.”

Miệng anh hé mở vì kinh ngạc. Lập tức, còn hơn cả can đảm, tôi nhón lên, thận trọng chạm ngón tay vào má anh, rê theo khuôn mặt, xuống chiếc cằm lún phún râu. Như hỗn hợp lụa và gai. Mắt anh từ từ khép lại, mặt anh tựa vào những ngón tay tôi, hơi thở anh rít sâu từ cổ họng. Tay kia tôi lừa vào tóc anh. Tôi thích tóc anh. Anh rên nho nhỏ gần như không thể nghe thấy rồi mở mắt ra, ánh mắt thận trọng, như thể anh không hiểu tôi đang làm gì.

Tôi đổ mặt tiến thêm một bước gần anh hơn. Tay tôi kéo nhẹ tóc anh xuống, để miệng anh gần miệng tôi rồi hôn, tôi đẩy lưỡi mình len giữa hai môi, vào miệng anh. Anh rên khẽ, ôm riết rồi xiết tôi vào lòng. Tay anh cũng lừa sâu vào tóc tôi, rồi anh hôn, quyết liệt và chiếm hữu. Lưỡi anh và lưỡi tôi xoắn lấy nhau, hòa quyện. Anh có vị tuyệt diệu.

Bất ngờ anh lùi lại, hơi thở của cả hai vẫn còn sâu và gấp. Tay tôi trượt xuống vai anh, anh nhìn tôi chăm chăm.

“Em đang làm gì tôi thế?” Anh hỏi, hoang mang.

“Hôn anh ”

“Em đã nói không.”

“Sao ạ?” Không cái gì kia?

“Ồ bàn ăn, bằng chân.”

Ồ... thì ra là thế.

“Chúng ta đang ở bàn ăn của bố mẹ anh mà.”

Tôi nhìn anh lúng túng cực độ.

“Chưa ai dám nói không với tôi. Chuyện đó thật quá – nóng bỏng.”

Mắt anh đen sầm đắm mê và dục vọng. Bất giác tôi nuốt ực. Tay anh để trên hông tôi. Anh xiết tôi thật chặt vào người anh, vào sự cương cứng của anh.

Ồi...

“Anh nổi giận và bắt em đến đây vì em đã nói không?” Tôi hốt hển, kinh ngạc.

“Tôi nổi giận vì cô chưa từng nhắc đến chuyện đi Georgia với tôi. Tôi nổi giận vì cô đi uống với cái tay đã cố dụ dỗ cô khi cô say khướt và bỏ cô lại khi cô kiệt sức với một người gần như xa lạ. Bọn bè kiểu gì thế hả? Tôi cũng điên lên và bị kích động vì cô dám khép chân lại với tôi.”

Mắt anh tóe lửa. Anh từ từ nâng mép vẩy tôi lên.

“Tôi muốn cô và giờ vẫn muốn cô rất nhiều. Nếu cô không để tôi đánh cô – mà cô rất đáng bị đánh – tôi sẽ giao cấu với cô trên ghế, ngay bây giờ, rất nhanh, chỉ để làm tôi vui thôi, không phải cho cô.” Chiếc đầm giờ chỉ còn vắt hờ trên người tôi. Anh bất ngờ sấn đến, tay ôm lấy lấy vùng kín của tôi, một ngón tay từ từ ấn sâu vào cửa mình. Cánh tay còn lại giữ eo tôi thật yên. Tôi cố nuốt một tiếng rên.

“Đây là của tôi.” Anh thì thầm giận dữ. “Tất cả đều của tôi. Cô hiểu chưa?”

Anh ngừng chuyển động ngón tay vào ra, đưa mắt nhìn xuống tôi, chờ trả lời, mắt anh rùng rục.

“Vâng, của anh.” Tôi thở trong thềm muốn, nóng bỏng và nặng nề, hòa trộn cùng máu, công phá... mọi thứ. Các đầu dây thần kinh, hơi thở. Tim tôi đập dữ dội, cổ phá tung lồng ngực, tiếng máu chảy trong người dội vào tai.

Bỗng dưng anh gần như cùng một lúc chóng vánh thu tay về, bỏ lại tôi ngơ ngác, mở khóa quần, ấn tôi xuống sofa rồi nằm đè lên trên.

“Đưa tay lên đầu.” Anh ra lệnh qua hàm răng nghiến chặt, đầu gối anh mở chân tôi ra, rồi lục tìm trong túi áo khoác. Anh rút ra một túi nhôm, mặc áo khoác rơi xuống sàn, anh nhìn tôi, vẻ mặt u ám. Anh lồng bao cao su vào cậu bé của anh với độ dài ấn tượng.

Tôi vẫn giữ tay quá đầu và biết mình không được chạm vào anh. Tôi bị kích động quá đổi. Tôi thấy hông mình đã nhắc lên trông đợi – đợi anh vào trong tôi, như thế này – mềm mại và cương cứng. Ồi... tưởng tượng.

“Không có nhiều thời gian. Chuyện này sẽ nhanh thôi và cho tôi, không phải cô. Hiểu chứ? Không được đến, nếu không, tôi hết mộng.” Anh nói qua hàm răng nghiến lại.

Trời ơi... làm sao tôi ngăn mình được?

Chỉ bằng một nhát nhanh gọn, anh vào trong tôi trọn vẹn. Tôi nấc lên trong cổ họng, ngất ngây được thuộc về anh. Hai tay anh giữ tay tôi trên đầu, khuỷu tay gạt cánh tay tôi sang hai bên, chân anh khóa tôi lại. Tôi hoàn toàn bị anh trói. Anh ở trên tôi, bao kín tôi, thậm chí, bóp nghẹt tôi. Nhưng chuyện này cũng

thật diệu kỳ; đây là năng lượng của tôi, đây là điều tôi có thể làm cho anh – khoá lạc và toàn thắng. Anh chuyển động nhanh và điên cuồng trong tôi, hơi thở dồn dập bên tai tôi, cơ thể tôi hưởng ứng, tan chảy quanh anh. Mình không được đến. Không. Nhưng tôi vẫn có thể đáp lại anh lần này đến lần khác, mỗi tương ngộ hoàn hảo. Rất nhanh, gần như lập tức, anh đẩy sâu vào tôi, phóng thích hết rồi nằm yên, thở dồn dập qua kẽ răng. Anh chỉ nằm yên một lúc để tôi cảm nhận được trọn vẹn trọng lượng cơ thể anh trên mình. Tôi không muốn anh rời khỏi tôi, cơ thể tôi thêm được giải phóng, nhưng sức nặng của anh, trong tích tắc, làm tôi thấy không thể chịu nổi nữa. Hoàn toàn bất ngờ, anh nhổm dậy trong khi cơ thể tôi đang ưỡn lên thêm khát. Anh nhìn tôi.

“Không được tự dưng chạm vào mình. Tôi muốn cô điên lên hoang dại. Đó là điều cô đã làm với tôi khi không nói về chuyện đi, khi từ chối tôi cái thuộc về tôi.” Mắt anh lại lóe lên giận dữ.

Tôi gật, thở hổn hển. Anh đứng lên, gỡ bao cao su ra, buộc lại rồi bỏ vào túi quần. Tôi nhìn theo anh, hơi thở vẫn còn dồn dập và không cố ý, tôi khép hai đùi lại, cọ vào nhau, cố tìm cách cứu giải mình. Christian kéo khóa quần lên, vuốt lại tóc rồi cúi nhặt áo khoác trên sàn. Anh xoay người lại nhìn tôi, sắc mặt đã dịu đi.

“Chúng ta trở lại nhà thôi.”

Tôi ngồi dậy, đầu óc ngây ngất.

“Đây. Em nên mặc cái này vào.”

Anh rút từ túi áo ra quần lót của tôi. Tôi không hề cười khi cầm lại quần nhưng tự thâm tâm, tôi biết – tôi bị phạt phải giao cấu nhưng lại giành được một chiến công nho nhỏ là chiếc quần lót. Nữ thần nội tại gật đầu chia sẻ và nhoen một nụ cười hài lòng: Chẳng cần phải hỏi xin anh ta.

“Christian!” Tiếng Mia vọng lên từ tầng dưới.

Anh quay lại và nhướn mày với tôi.

Đúng lúc chưa. Chúa ơi, con bé này phát cáu lên được.

Tôi cáu lại với anh, chật vật sửa lại quần lót rồi đứng lên trong tư thế nghiêm chỉnh nhất sau tình trạng vừa-mối-giao-hợp-xong. Tôi vội vã chải lại mái tóc rồi bù kiể-vừa-giao-hợp.

“Trên này, Mia.” Anh nói vọng xuống. “Xem nào, cô Steele, tôi cảm thấy đỡ hơn sau chuyện này nhưng vẫn còn muốn phát vào mông cô.” Anh nói nhỏ.

“Em không tin em đáng bị thế, ngài Grey, nhất là sau khi phải chịu đựng cuộc tấn công vô cớ của ngài.”

“Vô cớ? Cô đã hôn tôi đấy chứ?” Anh đang cố làm ra vẻ tổn thương.

Tôi cong môi lên.

“Đó là hình thức cao nhất của tự vệ.”

“Tự vệ trước cái gì?”

“Ngài và cú đét mông của ngài.”

Anh nghiêng đầu sang bên và mỉm cười với tôi khi Mia vừa xuất hiện bên cầu thang.

“Có thể chịu đựng được không?” Anh hỏi nhỏ.

Tôi đỏ mặt.

“Thỉnh thoảng.” Tôi thì thầm đáp lại, không ngăn nổi mình nở nụ cười khoái trá.

“Ôi, hai người đây rồi.” Cô ấy cười với chúng tôi.

“Anh đang đưa Anastasia đi xem xung quanh.”

Christian choàng tay qua người tôi, đôi mắt xám thăm sâu.

Tôi đặt tay mình vào tay anh, anh nhẹ nhàng siết tay tôi.

“Kate và Elliot sắp về. Anh tin nổi không? Hai người đó không thể rời khỏi nhau.” Mia vờ nhăn nhó nhìn Christian rồi liếc sang tôi. “Mà anh chỉ làm gì ở đây thế?”

Chà, cô ấy sắp biết rồi đấy. Tôi ngượng chín người.

“Cho Anastasia xem các chiến lợi phẩm giải chèo thuyền.” Christian nói chẳng chớp mắt, mặt tỉnh bơ như không. “Thôi nào, vào chào tạm biệt Kate và Elliot thôi.”

Chiến lợi phẩm giải chèo thuyền? Anh đẩy nhẹ tôi trước và khi Mia vừa quay đi, rồi anh vỗ hông tôi. Làm tôi giật nảy kinh ngạc.

“Tôi sẽ còn làm nữa, Anastasia, sớm thôi.” Anh thì thào đe dọa bên tai, rồi choàng tay ôm tôi từ phía sau, áp cả người anh vào lưng tôi, thả một chiếc hôn lên tóc.

Trở vào nhà, Kate và Elliot đang nói tạm biệt bố mẹ. Kate ôm tôi rất chặt.

“Tớ muốn nói chuyện với cậu về việc trêu tức Christian.” Tôi thì thầm bên tai Kate khi ôm tạm biệt cô ấy.

“Anh ta cần phải bị trêu tức; rồi cậu sẽ thấy anh ta thật sự ra sao. Cẩn thận nhé, Ana. Anh ta độc đoán lắm đấy.” Cô ấy thì thầm. “Gặp lại cậu sau.”

TỚ MỚI BIẾT ANH TA THẬT SỰ THẾ NÀO – chứ cậu thì không hề! Tôi gào lên trong đầu. Tôi hoàn toàn biết Kate cũng chỉ có ý tốt thôi nhưng thỉnh thoảng cô ấy lại vượt quá giới hạn như vậy, bây giờ cũng thế, cô ấy đang vượt quá quyền hạn của một cô bạn hàng xóm rồi. Tôi thầm cáu bẳn với Kate còn cô nàng lại thề lười chọc tức, khiến tôi phải miễn cưỡng cười đáp lại. Kate không phải người khô hài, có lẽ đây là ảnh hưởng từ anh Elliot. Chúng tôi vẫy tay tiễn hai người ở cửa rồi Christian quay sang tôi.

“Có lẽ chúng ta cũng đi thôi – em còn mấy cuộc phỏng vấn ngày mai.”

Mia ôm tôi thăm thiết khi tạm biệt.

“Cả nhà đã nghĩ anh ấy sẽ chẳng bao giờ có ai.” Cô vụt miệng nói.

Mặt tôi đỏ lựng còn mắt Christian lại trợn tròn. Tôi nhੌn miệng. Sao anh được làm thế còn tôi thì không? Tôi cũng muốn trợn mắt lại với anh nhưng không dám, vụ nhà thuyền vẫn còn treo lơ lửng đó.

“Bảo trọng nhé, Ana yêu mến.” Bác Grace dặn dò.

Christian, không hiểu cảm động hay bức mình bởi sự quan tâm đặc biệt cả nhà dành cho tôi, mà nắm tay tôi thật chặt và nύt tôi vào sát bên người anh.

“Cả nhà quan tâm quá thế này một là sẽ làm cô ấy khó chịu, hai là sẽ làm hư cô ấy.” Anh lầu bầu.

“Christian, đừng đùa thế.” Bác Grace dịu dàng răn đe, đôi mắt bác nhìn anh đầy yêu thương.

Không hiểu sao, tôi lại không nghĩ anh đùa. Tôi lặng lẽ quan sát cách họ phản ứng với nhau. Rõ ràng, bác Grace dành cho anh một tình yêu vô điều kiện của người mẹ. Anh nghiêng xuống hôn bà.

“Chào mẹ.” Anh nói, có gì đó thấp thoáng trong giọng nói anh – niềm tôn kính chẳng?

“Bác Grey, cháu xin phép về và cảm ơn hai bác.”

Tôi đưa tay ra nhưng ông đã nhanh hơn choàng tay ôm lấy tôi.

“Gọi bác là Carrick nhé. Bác rất mong lại gặp cháu một ngày gần đây, Ana.”

Chào hỏi xong, Christian đưa tôi ra xe, Taylor đã đợi sẵn ở đó. Anh ta đã đợi ở đây từ nầy sao? Taylor mở cửa cho tôi bước vào chiếc Audi.

Nỗ căng thẳng như dề nặng lên vai tôi. Ồi chao, một ngày. Tôi mệt lử, cả thể xác lẫn tinh thần. Christian nói gì đó với Taylor rồi cũng bước vào xe, ngồi cạnh tôi. Anh quay sang bảo:

“Chà, có vẻ gia đình tôi cũng thích em.”

Cũng? Cái ý nghĩ tiêu cực về lý do mình được mời đến đây bỗng đổ ụp xuống đầu tôi. Taylor nổ máy và chuyển hướng ra đường lớn. Tôi quay sang Christian, thấy anh đang nhìn tôi.

“Gì thế?” Giọng anh rất khẽ.

Tôi ngập ngừng giây lát. Không – mình cần phải nói. Anh lúc nào cũng than phiền rằng mình ít nói, không chia sẻ.

“Em nghĩ anh ở vào thế bị ép buộc phải mời em đến gặp bố mẹ.” Giọng tôi nhỏ nhẹ và ngập ngừng. “Nếu anh Elliot không mời Kate, anh cũng không bao giờ mời em.”

Trời tối nên tôi không thể thấy được nét mặt anh nhưng anh thoáng nghiêng đầu sang tôi.

“Anastasia, tôi thấy vui vì em đã gặp bố mẹ tôi. Lúc nào em cũng hoài nghi thế sao? Chuyện đó luôn làm tôi ngạc nhiên đấy. Em là một cô gái trẻ, mạnh mẽ, rất kín đáo nhưng luôn có những ý nghĩ tự ti về bản thân. Nếu tôi không muốn em gặp gia đình tôi, sẽ không cách nào em có mặt ở đây được. Cả buổi tối nay, em luôn nghĩ như thế ư?”

Ồi! Vậy là anh thật sự muốn mình đến – đó quả là tiết lộ động trời. Anh thoải mái trả lời tôi, không như những khi anh muốn né tránh sự thật. Có vẻ anh còn vô cùng hài lòng rằng tôi đã đến... một cảm giác ám áp từ từ lan tỏa trong từng mạch máu. Anh khẽ lắc đầu và nắm lấy tay tôi. Tôi lo lắng liếc Taylor.

“Đừng lo về Taylor. Nói tôi nghe nào.” Tôi trùng vai.

“Vâng. Em đã nghĩ thế. Và cả chuyện này nữa, em chỉ mới nghĩ đến Georgia vì Kate nói về Barbados thôi. Em vẫn chưa quyết định gì.”

“Em muốn về gặp mẹ chứ?”

“Vâng.”

Anh nhìn tôi về lạ lùng, như thể anh vừa khám phá được điều gì trong nội tâm.

“Tôi đi với em được không?” Anh thận trọng dò hỏi.

Hả?

“Ồ... Có lẽ không phải ý hay.”

“Sao không?”

“Em mong một kỳ nghỉ, tránh xa những chuyện... mãnh liệt này để cố suy nghĩ về những gì đã qua.”

Anh chăm chú quan sát tôi. “Tôi quá mãnh liệt à?”

Tôi bật cười thành tiếng.

“Giờ thì dịu dàng hơn rồi!”

Dưới ánh sáng của những ngọn đèn đường đang vùn vụt qua trước mắt, tôi bắt gặp khóe môi anh đang nhếch lên.

“Em đang cười tôi đấy à, cô Steele?” “Tôi đâu dám, ngài Grey.” Tôi trịnh trọng trả lời một cách hài hước.

“Tôi nghĩ em dám đấy và tôi còn nghĩ em vẫn thường cười tôi.”

“Ngài khá buồn cười.”

“Buồn cười?”

“Thưa vâng.”

“Buồn cười theo kiểu quái đản hay buồn cười kiểu phá lên cười ha ha?”

“À... lúc kiểu này, lúc kiểu kia.”

“Kiểu nào nhiều hơn?”

“Tôi sẽ để ngài tự tìm hiểu điều đó.”

“Tôi không nghĩ ở bên em, tôi còn có thể tìm hiểu được gì, Anastasia.” Anh nói chua chát, im lặng một lúc rồi tiếp. “Em muốn về Georgia để suy nghĩ điều gì?”

“Về chúng ta.” Tôi thì thầm.

Anh nhìn tôi, lặng lẽ.

“Em nói em sẽ thử mà.”

“Em nhớ.”

“Em nghĩ chưa chín chắn à?”

“Có lẽ.”

Anh đổi tư thế, có vẻ bồn chồn.

“Tại sao thế?”

Trời ạ. Sao cuộc nói chuyện bỗng trở nên căng thẳng và nghiêm trọng đến mức này? Nó ập đến tôi như một kỳ thi bất ngờ. Nói gì bây giờ? Vì em nghĩ rằng em yêu anh mất rồi nhưng anh lại chỉ xem em như một món đồ chơi. Bởi vì em không thể chạm vào anh, bởi vì em điên cuồng đến nỗi không che giấu cảm xúc khi anh vẫn còn đang dè dặt hay bảo em phải dừng lại và tẻ hơn, khi anh hết mộng em? Nói gì bây giờ?

Tôi nhìn trân trân qua cửa sổ. Chiếc xe đang băng qua cầu. Cả hai chúng tôi đều đang lẩn khuất trong bóng đêm, che giấu những suy nghĩ và cảm xúc của mình.

“Sao thế, Anastasia?” Anh truy hỏi.

Tôi trùng vai, bị dồn vào thế bí. Tôi không muốn mất anh. Mặc cho những đòi hỏi của anh, mặc cho tham vọng kiểm soát của anh, mặc cho những thói xấu nghiệt ngã của anh, tôi chưa bao giờ cảm thấy cảm xúc mãnh liệt hơn lúc này. Thật kích động khi được ngồi đây, bên anh. Anh quá khó đoán, gợi cảm, thông minh và vui nhộn. Dù tâm trạng anh... ờ – anh cũng muốn làm tôi đau nữa. Tôi nhắm mắt lại. Có thể nói gì với anh đây? Trong thâm tâm, tôi chỉ thèm muốn một Christian nhiều thật nhiều ân cần, nhiều thật nhiều hài hước và vô cùng nhiều... tình yêu.

Anh siết tay tôi.

“Nói với tôi đi, Anastasia. Tôi không muốn mất em.”

Chúng tôi đã vượt qua gần hết cây cầu, con đường mới lại hiện ra, ngập sáng ánh đèn neon, khuôn mặt anh chợt sáng chợt tối theo từng nhịp đèn đường chạy dài không dứt. Thật đúng với cách ví von hôm nào. Người đàn ông này, tôi từng xem là một kiểu anh hùng lãng mạn, một hiệp sĩ giáp trắng oai dũng sáng ngời – hay là hiệp sĩ áo đen, như anh từng nhận. Anh không phải người hùng; anh chỉ là một người đàn ông từng bị tổn thương nghiêm trọng và sâu sắc về tình cảm, anh cũng đang kéo tối vào bóng tối. Tôi có thể đưa anh ra ánh sáng không?

“Em còn muốn nhiều hơn nữa.” Tôi thì thầm.

“Tôi biết.” Anh đáp. “Tôi đang cố đây.”

Tôi chớp mắt nhìn anh. Anh buông tay tôi, kéo trẻ cảm xuống để đôi môi tôi hé mở.

“Vì em, Anastasia, tôi sẽ cố.” Anh rất mực chân thành.

Đó cũng là điều tôi đang làm. Tôi tháo dây an toàn, nhào vào lòng anh, khiến anh kinh ngạc. Tay tôi choàng quanh đầu anh, ngược lên tìm môi anh, hôn thật nồng nàn, chỉ trong một phần tỷ tỷ giây, môi anh cũng đáp lại môi tôi.

“Ở lại với tôi nhé, đêm nay.” Anh thì thào. “Nếu bây giờ em về, suốt tuần mình không gặp nhau mất, nhé.”

“Vâng.” Tôi không phản đối. “Em cũng sẽ chết mất. Em đồng ý ký vào hợp đồng.”

Và đó hoàn toàn là quyết định đột phá.

Anh nhìn tôi.

“Hãy ký sau khi đi Georgia về. Suy nghĩ về chuyện đó đã. Suy nghĩ thật kỹ nhé, em yêu.”

“Vâng.”

Thế là suốt một hay hai dặm đường sau đó, chúng tôi cùng lặng im.

“Em nên thắt dây an toàn vào.” Christian thì thầm như thể không hài lòng nhưng kỳ thực anh không hề có vẻ muốn buông tôi ra khỏi tay anh.

Tôi vùi người vào lòng anh, khép mắt lại, mũi tôi kề sát cổ anh, tận hưởng mùi cơ thể Christian-và-mùi-sữa-tắm-xà- hương vô cùng quyến rũ, đầu ngả trên vai anh. Tôi để tâm trí mình phiêu dạt, lạc vào thế giới thần tiên, ở đó, anh yêu tôi. Ôi, sao mà thật đến thế, thật đến mức chạm tay vào được, một phần nào đó trong lòng nữ quái Tiềm Thức độc địa đã làm chuyện không ngờ được, dám hy vọng. Tôi dè dặt để không chạm vào ngực anh, chỉ âu yếm dụi vào cánh tay anh đang giữ tôi thật chặt.

Chẳng mấy chốc sau, giấc mơ của tôi bị xé toạc.

“Đến nhà rồi em.” Christian nói. Câu nói ấy như một lời hứa hẹn, quá nhiều khả năng rất có thể xảy ra sau đó.

Nhà, với Christian. Còn chỗ nào khác nữa ngoài căn hộ như phòng trưng bày nghệ thuật, không phải nhà.

Taylor mở cửa cho chúng tôi. Tôi ngượng ngùng cảm ơn anh, biết rằng anh đã nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại này giờ, anh đáp lại bằng nụ cười tử tế như một lời cam kết rằng sẽ không có điều gì bị tiết lộ. Bước ra khỏi xe, Christian nghiêm nghị nhìn tôi. Ôi gì nữa đây... tôi mới làm gì sai sao?

“Sao em không mặc áo khoác?” Anh cau mặt, cởi áo khoác, quàng lên vai tôi.

Tôi thở nhẹ.

“Em để trong xe mới của em rồi.” Tôi trả lời trong cơn ngái ngủ, rồi ngáp.

Anh nhìn tôi, vẻ mặt khoái trá.

“Mệt à, cô Steele?”

“Vâng, thưa ngài Grey.” Tôi hơi thẹn trước ánh nhìn đầy chiêm chọc của anh. Ấy thế mà tôi vẫn nghĩ ra một lời giải thích khá hợp lý. “Em đã bị cuốn vào những chuyện mà em tưởng là không thể nào xảy ra.”

“Xem nào, nếu em thật sự không may, có lẽ tôi sẽ còn cuốn em vào nhiều chuyện khác nữa.” Anh hứa hẹn, cầm lấy tay tôi, cùng bước vào nhà.

Rồi... Lại nữa rồi!

Trong thang máy, tôi ngược lên nhìn anh. Tôi chợt thấy vui mừng khi anh muốn tôi ngủ cùng anh, nhất là khi tôi nhớ ra anh không hề ngủ cùng ai, trừ tôi, một vài lần. Tôi cau mặt, lập tức, mắt anh nhắm lại. Anh đưa tay sang cầm tôi, kéo xuống để tôi hé mở đôi môi của mình.

“Sẽ có ngày tôi giao cầu với em ngay trong thang máy, Anastasia, nhưng bây giờ, em đang mệt.” Vì thế tôi nghĩ nên vào giường.

Anh nghiêng người xuống, kề môi dưới tôi vào hàm răng anh rồi khẽ kéo. Tôi mềm nhũn ra, chợt ngừng thở, bụng dưới căng lên về chờ đợi. Tôi đáp lại, ấn rằng mình lên môi trên của anh, trêu chọc, khiến anh kêu lên thành tiếng. Thang máy mở ra, anh nắm tay, lôi tôi ra hành lang, qua cửa đôi vào phòng khách.

“Em uống rượu hay thứ gì không?”

“Không.”

“Tốt. Vào giường.”

Tôi nhướng mày.

“Anh chấp nhận kiểu va-ni lạc hậu, đơn điệu sao?”

Anh nghiêng đầu một bên.

“Không có gì lạc hậu và đơn điệu với va-ni cả – nó có hương vị quyến rũ riêng.”

“Từ bao giờ?”

“Từ thứ Bảy tuần trước. Sao nào? Hay em đang chờ đợi thứ gì kích động hơn?”

Nữ thần nội tại va đầu vào tường.

Ồi không. Quá nhiều bất ngờ trong hôm nay rồi.

Nữ thần nội tại trẻ môi, bất thành trong việc cố che giấu nỗi thất vọng.

“Chắc chứ? Chúng ta luôn có sẵn dụng cụ để tạo đủ mùi vị ở đây – ít nhất là ba mươi mốt mùi.”

“Em biết rồi.” Tôi đáp.

Anh lắc đầu.

“Đi nào, cô Steele, em có cả một ngày trọng đại rồi. Sớm vào giường, sớm giao cấu thì sớm được ngủ.”

“Ngài Grey, ngài quả là người lãng mạn bẩm sinh.”

“Cô cũng nhanh mồm lắm, cô Steele. Có lẽ tôi sẽ phải huấn luyện nó cách nào đó. Đi thôi.”

Anh đưa tôi qua phòng khách, sang phòng ngủ của anh và mở cửa.

“Giơ tay lên nào.” Anh ra lệnh.

Tôi vâng lời và chỉ một cử động trong chớp mắt, anh vụt kéo chiếc váy ra khỏi người tôi như một ảo thuật gia, nắm lấy gấu váy.

“Ta-đa.” Anh kêu lên đầy thích thú.

Tôi cười khúc khích rồi lịch sự vỗ tay tán thưởng. Anh gập người chào đáp lễ rồi nhoẻn miệng cười toe. Sao mình cưỡng lại nổi những khi anh thế này? Anh đặt váy của tôi lên chiếc ghế duy nhất cạnh kệ tủ.

“Màn ảo thuật tiếp theo của anh thế nào?” Tôi hỏi thúc, trêu chọc.

“Ôi, cô Steele, cứ vào giường đã.” Anh thì thầm. “Rồi tôi sẽ cho cô xem.”

“Anh có nghĩ rằng ít nhất một lần, em nên ra tay với anh không?” Tôi đang đùa.

Mắt anh sầm lại vì ngạc nhiên, tôi thấy trong đó lóe lên một tia kích động.

“Xem nào, cửa đã khóa. Không chắc em làm cách nào để thoát khỏi tay tôi được.” Anh châm chọc. “Được, tôi nghĩ phi vụ này tôi sẽ lãi to.”

“Đừng quên em là nhà thương thuyết giỏi.”

“Tôi cũng thế.”

Anh nhìn tôi, sắc mặt bỗng dưng biến đổi, cơn hoang mang lướt, không khí trong phòng vụt trở nên căng thẳng.

“Em không muốn giao cấu?”

“Không.” Tôi thở.

“Ồ.” Anh nhăn mặt.

Được rồi, tiếp nào... hít thật sâu vào.

“Em muốn cùng anh ân ái.”

Anh đứng chết trân nhìn tôi. sắc mặt sa sầm. Ôi, khi thật, không hay rồi. Cho anh ấy một phút! Tiềm Thức rít lên.

“Ana, tôi...”

Anh chải tay vào tóc. Hai tay. Chà, hoang mang cực độ rồi.

“Tôi tưởng mình đã làm thế rồi?” Cuối cùng, anh nói.

“Em muốn chạm vào anh.”

Anh bắt giắc lùi lại, trong một tích tắc mặt anh đầy vẻ khiếp đảm nhưng cũng biến mất trong tích tắc.

“Nhé anh.” Tôi thì thầm.

Anh nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Không, cô Steele, cô đã được nhượng bộ quá đủ trong tối nay rồi. Tôi chỉ còn cách nói không.”

“Không?”

“Không.”

Ồi... mình không thể tranh luận với con người đó... phải không nhỉ?

“Nhìn xem, em mệt rồi, tôi cũng mệt. Vào giường thôi.” Anh vừa nói vừa thận trọng nhìn tôi.

“VẬY ĐỤNG CHẠM LÀ ĐIỀU CẤM KỴ CỦA ANH.”

“Ừ. Chuyện này cũ rồi mà.”

“Nói em biết tại sao đi.”

“Trời, Anastasia, làm ơn. Bỏ qua chuyện này đi.” Anh cúi kính.

“Với em, nó quan trọng lắm.”

Lại lần nữa, anh gãi đầu, cổ gằn tiếng chữi tục. Quay lưng lại, anh đi thẳng đến chỗ tủ kéo, rút ra chiếc áo thun, quăng cho tôi. Tôi bối rối bắt lấy.

“Mặc vào rồi lên giường.” Anh gất lên trong đau đớn.

Tôi nhăn mặt nhưng quyết định sẽ tiếp tục khiêu khích. Quay lưng lại, tôi cởi áo ngực, tròng áo thun vào càng nhanh càng tốt để che cơ thể. Tôi cởi quần lót; hầu như cả buổi tối nay tôi đã không mặc quần.

“Em cần phải tắm.” Giọng tôi nhỏ xíu.

Anh nhăn nhó, bực dọc. “Giờ em còn xin phép nữa đấy.”

“Ồ... không.”

“Anastasia, em biết phòng tắm ở đâu rồi. Hôm nay, ngay thời điểm thương thuyết quái đản này, em không cần phải xin phép tôi để đi tắm.” Anh không giấu được nổi vẻ cáu kỉnh. Anh cúi sơ mi ra còn tôi lén nhanh vào phòng tắm.

Tôi nhìn mình trong tấm gương cực lớn, không thể tưởng tượng nổi mình còn nguyên vẹn. Sau tất cả những gì đã trải qua, vẫn là một đứa con gái rất đỗi bình thường. Vậy chứ cô muốn thế nào – muốn mọc sừng và có đuôi hổ? Tiềm Thức chanh chua. Rồi giờ cô còn đang định làm trò quái gì nữa đây? Đụng chạm là điều cấm kỵ của anh ta. Giờ còn quá sớm, ngốc ạ. Anh ta cần phải biết đi trước khi biết chạy. Tiềm Thức đang tức điên lên như Medusa[24], tóc tai dựng ngược bay chập chới, tay cấu vào mặt như tác phẩm Tiếng hét của Edvard Munch. Tôi phớt lờ thì bà ta cũng chẳng bỏ lại vào hộp. Cô đang làm anh ta tức điên đấy – thử nhớ lại những gì anh ta đã nói, đã thừa nhận đi. Tôi cấu với chính suy nghĩ của mình. Cần cho anh biết sự yêu thương đã – rồi có thể anh sẽ đáp lại.

[24] Một nữ quỷ xinh đẹp trong thần thoại Hy Lạp, mái tóc là một ổ rắn và ánh mắt có thể biến đàn ông thành đá.

Tôi lắc đầu, thôi không nghĩ nữa rồi cầm lấy bàn chải của Christian. Tất nhiên, Tiềm Thức nói đúng. Tôi đã quá vội với anh. Anh ấy chưa sẵn sàng và tôi cũng thế. Chúng tôi đang giữ thăng bằng trên một cây cầu bập bênh rất lỏng lẻo đó là thỏa thuận kỳ lạ của tôi – cả hai đầu chúng tôi đều đang đập dềnh, bập bênh. Cả hai đều muốn tiến đến gần nhau hơn, gặp nhau ở giữa. Tôi chỉ mong đừng ai bị rơi khi cố gắng làm điều đó. Mọi việc diễn ra quá nhanh. Có lẽ tôi cần khoảng cách. Khi tôi bắt đầu chải răng, anh gõ cửa.

“Anh vào đi.” Tôi trả lời, miệng đầy kem đánh răng.

Christian đứng ở cửa, chiếc quần mặc ở nhà ôm lấy hông như thường ngày thế mà vẫn khiến từng tế bào li ti trong người tôi dựng hết lên và ngóng đợi. Ngực anh để trần, tôi như người đang cuồng lên vì khát bắt gặp dòng suối mát lạnh, tinh khiết tuôn ra từ khe núi, là anh. Anh nhìn tôi điềm tĩnh rồi từ từ nhếch mép, tiến đến sát bên tôi. Mắt chúng tôi tìm thấy nhau trong gương, xám và xanh. Tôi đánh răng thật nhanh, rửa bàn chải, rồi đưa cho anh, mắt vẫn không rời khỏi anh. Không nói lời nào, anh cầm bàn chải từ tay tôi, đưa vào miệng. Tôi nhếch mép lại với anh, sự hài hước bỗng nhảy múa trong mắt anh.

“Cứ tự nhiên sử dụng bàn chải của tôi.” Giọng anh nhẹ nhàng châm chọc.

“Cảm ơn, thưa ngài.” Tôi mỉm cười duyên dáng rồi bước ra, trèo lên giường.

Vài phút sau, anh vào với tôi. “Em biết đó, đây không phải là những gì tôi hình dung về tối nay.” Anh nói vẻ giận hờn.

“Tưởng tượng nếu em bảo anh không được chạm vào em xem.”

Anh khỏ sở ngồi bên giường, bắt chéo chân.

“Anastasia, tôi nói với em rồi cơ mà. Tôi đã vào đời rất khủng khiếp – em không muốn những thứ khôn nạn đó chui vào đầu em đâu. Sao em vẫn như thế?”

“Vì em muốn hiểu rõ anh hơn.”

“Em biết về tôi khá nhiều rồi.”

“Sao anh nói thế được?” Tôi quỳ lên, nhìn thẳng vào mặt anh.

Anh trừng mắt lên với tôi, hoang mang. “Anh trợn mắt kìa. Lần mới nhất em làm thế, em đã phải nằm dưới đầu gối anh.”

“Ồ, tôi còn muốn em bắt em làm thế lần nữa.”

Chợt một ý tưởng thôi thúc tôi. “Nói em biết đi, rồi anh sẽ được làm thế.”

“Gì cơ?”

“Anh nghe rồi đấy.”

“Em đang ra giá với tôi à?” Anh như không thể tin nổi tai mình.

Tôi gật. Phải... Chính thế.

“Thương lượng.”

“Không phải thế, Anastasia.”

“Thôi được. Vậy kể em nghe đi, rồi em sẽ trợn mắt lên với anh.”

Anh phá lên cười, tôi bắt được một Christian trong khoảnh khắc hiếm hoi. Lâu rồi không thấy anh thế này. Anh luôn điềm tĩnh.

“Luôn luôn thích thú và hào hứng với thông tin nhĩ.” Anh nhìn tôi cân nhắc. Sau một lúc, anh hăng hái rời khỏi giường.

“Đừng đi đâu đấy.” Anh nói rồi ra khỏi phòng.

Sự bấn loạn tràn ngập lòng tôi, tôi ngồi tự ôm lấy mình. Anh đang làm gì? Anh đang chuẩn bị âm mưu đen tối nào chẳng? Đại đột chưa. Tôi tự hỏi anh sẽ trở vào với gậy hay một thứ dụng cụ quái đản nào chẳng? Chết thật, lúc đó mình sẽ làm gì? Khi trở lại, anh cầm theo một thứ gì nho nhỏ trong tay. Tôi không thấy được đó là gì, sự tò mò chợt bùng lên.

“Ngày mai cuộc phỏng vấn đầu tiên bắt đầu từ mấy giờ?” Anh khẽ hỏi.

“Hai giờ.”

Một nụ cười ma mãnh chậm chậm nở trên mặt anh. “Tốt.”

Và ngay trước mặt tôi, anh từ từ biến đổi. Anh rắn rỏi hơn, không thể đoán nổi... nóng bỏng. Người Áp Đặt Christian đã đến.

“Ra khỏi giường. Đứng đây.”

Anh chỉ một chỗ gần giường. Tôi rón rén dậy và rời giường bằng gập đôi thời gian bình thường. Anh chăm chăm nhìn tôi mắt như lóe lên những dự định gì đó.

“Tin tôi chứ?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu. Anh chìa tay ra, trong tay anh có hai quả cầu bạc ngời sáng, nối nhau bằng một cộng chỉ đen và dây. “Chúng còn mới.” Anh nhấn từng chữ. Tôi ngược nhìn anh đầy thắc mắc.

“Tôi sẽ đưa chúng vào bên trong em, sau đó sẽ phát vào hông em, không phải để phạt, chỉ vì lạc thú của em và của tôi.” Anh dừng lại, chờ phản ứng trợn mắt của tôi.

Bên trong mình! Tôi thở loạn lên, tất cả cơ bắp ở bụng dưới nghiêng lại. Nữ thần nội tại nhảy nhót vũ điệu của bảy tấm mạng che mặt.

“Rồi chúng ta sẽ giao cấu, và rồi nếu em còn đủ tỉnh táo, tôi sẽ tiết lộ cho em về những năm đầu đời của tôi. Đồng ý?”

“Anh đang xin phép em hả?” Ngạt thở, tôi gật đầu. Tôi không thể nói được nữa.

“Cô gái ngoan. Mở miệng ra nào.”

Miệng?

“Rộng ra.”

“Thật nhẹ nhàng, anh thả hai quả cầu vào miệng tôi.”

“Chúng cần được bôi trơn. Mút.” Anh ra lệnh, giọng nhẹ nhàng.

Hai quả cầu lạnh, lóng và nặng đáng kinh ngạc, có vị của kim loại. Miệng tôi đang khô khốc bỗng đầy ứ nước bọt khi lưỡi phát hiện ra vật thể lạ. Christian không hề rời mắt khỏi tôi. Trời đất ơi, chuyện này làm tôi kích động quá. Tôi oằn người lại.

“Yên, Anastasia.” Anh cảnh cáo.

“Được rồi.”

Anh lấy hai quả cầu ra khỏi miệng tôi. Tiến đến giường, anh gỡ tấm trải lên và ngồi xuống thành giường.

“Lại đây.”

Tôi ngồi xuống trước mặt anh.

“Giờ quay lại, cúi xuống, tay nắm lấy mắt cá chân.”

Tôi chớp mắt, vẻ mặt anh thật không tài nào đoán nổi.

“Đừng chần chừ.” Anh nhẹ nhàng thúc giục nhưng có gì đó ẩn trong giọng nói rồi anh đưa hai quả cầu vào miệng.

Á, thế này còn gợi tình hơn cả bàn chải. Tôi làm theo lời anh lập tức. Chà, mình có thể nắm được mắt cá chân à? Tôi nhận ra mình làm được, khá dễ dàng nữa kia. Áo thun giật lên lưng tôi. Ôn trời tôi có mặc quần lót nhưng tôi đoán nó chẳng còn ở đó được lâu nữa.

Anh đặt tay lên lưng tôi và nhẹ nhàng mơn trớn. Ở tư thế này, tôi chỉ có thể nhìn thấy chân anh. Tôi khép mắt lại khi anh nhẹ nhàng kéo quần lót của tôi sang một bên, lần những ngón tay lên xuống vùng kín. Cơ thể tôi bị kích thích bởi sự hòa trộn hưng phấn giữa tưởng tượng và cảm hứng hoang dã. Anh trượt một ngón tay vào trong tôi rồi xoay tròn thật chậm, ôi, cảm giác thật tuyệt vời. Tôi rên lên.

Hơi thở anh rối loạn, tôi nghe tiếng thở dồn khi anh lặp lại cử động ấy. Anh thu tay lại rồi từ từ đẩy những quả cầu vào tôi, mỗi lần một quả, chậm chậm và suôn sẻ. Ồi. Chúng có nhiệt độ của thân nhiệt, được làm ấm khi ngậm trong miệng. Cảm giác này tràn đầy dự vọng. Khi đã vào trong tôi, tôi không còn thật sự cảm thấy chúng nữa – nhưng rồi một lần nữa tôi biết chúng ở đó.

Anh kéo quần lót của tôi lên, cúi xuống, hông anh dẹt vào hông tôi.

“Đứng lên nào.” Anh ra lệnh rồi nhắc tôi dậy.

Ồi! Giờ thì tôi có thể cảm thấy chúng... thế nào đó. Anh giữ chắc hông tôi, chờ tôi lấy lại thăng bằng.

“Em ổn chứ?” Anh hỏi, giọng điềm tĩnh.

“Vâng.”

“Quay lại.”

Tôi quay lại đối diện với anh.

Những quả cầu trĩu xuống và bắt giắc, tôi xiết người giữ chúng lại. Cảm giác đó làm tôi giật mình nhưng cũng không quá tệ.

“Cảm thấy thế nào?” Anh hỏi.

“Lạ lắm.”

“Lạ dễ chịu hay lạ khó chịu.”

“Lạ dễ chịu.” Tôi đỏ mặt thú nhận.

“Tốt.”

Một ánh hài hước lóe lên trong mắt anh.

“Tôi muốn uống nước. Ra ngoài và mang một cốc lại đây.”

Ồi.

“Khi nào quay lại, tôi sẽ chờ em dưới đầu gối tôi. Cứ nghĩ về điều đó nhé, Ana.”

Nước á? Anh muốn uống nước – bây giờ – tại sao?

Tôi rời phòng ngủ và lập tức hiểu ra vì sao mình phải đi lấy nước – khi tôi bước đi, sức nặng những quả cầu trĩu xuống, xoa bóp tôi từ bên trong. Cảm giác thật kỳ lạ và không thật dễ chịu lắm. Hơi thở càng gấp gáp hơn khi tôi nhón người lấy cốc từ kệ bếp và thở dồn dập. Ồi... Tôi phải giữ chúng lại. Những quả cầu làm tôi thèm muốn, thèm muốn tình dục.

Anh chăm chú dõi theo khi tôi trở lại.

“Cảm ơn.” Anh nhận cốc nước từ tay tôi.

Từ từ, anh nhấp từng ngụm rồi đặt cốc nước lên bàn bên cạnh. Ở đó đã có sẵn túi giấy, sẵn sàng và chờ đợi, như tôi. Tôi biết anh làm thế để tạo nên cảm giác mong đợi. Tim tôi loạn nhịp. Anh nhướng đôi mắt xám sáng quắc lên nhìn tôi.

“Lại đây. Ngồi cạnh tôi. Như lúc này.”

Tôi ngồi xuống bên anh, máu tôi tuôn chảy không ngừng trong người và bây giờ... tôi thật hưng phấn. Đây cảm hứng.

“Xin tôi đi.” Anh nói nhỏ nhẹ.

Tôi chau mày. “Xin gì cơ?”

“Xin tôi đi.” Giọng anh đành lại.

“Gì mới được? Nước thế nào? Anh muốn gì?”

“Hỏi xin tôi đi, Anastasia. Tôi không lặp lại đâu.”

Và hàm chứa trong những từ đó là lời đe dọa, nó tác động sâu sắc đến tôi. Anh muốn tôi xin anh đánh tôi. Khỉ thật. Anh nhìn tôi chờ đợi, mắt anh lạnh băng. Khỉ.

“Đánh em đi... xin ngài.” Tôi thì thầm.

Anh nhắm mắt lại, tận hưởng những lời của tôi. Anh nắm tay trái, rồi lôi tôi nằm dài xuống đầu gối anh. Tôi đổ ập xuống, anh giữ chặt tôi như khi tôi nằm trong lòng anh. Cơ thể tôi run lên bần bật khi tay anh ấn từ từ lên hông tôi. Tôi đẩy người sâu vào lòng anh lần nữa để thân trên áp hẳn xuống giường. Lần này, anh không gác chân lên người tôi mà vén tóc tôi ra sau tai. Tay anh nắm tóc tôi sau gáy giữ tôi nằm yên. Anh xiết nhẹ và đầu tôi ngã ra sau.

“Tôi muốn nhìn mặt em khi đánh em, Anastasia.” Anh vừa nói vừa nắn bóp khe khàng sau lưng tôi.

Tay anh len vào kẽ giữa hai bờ hông rồi ấn vào vùng kín, cảm giác được lấp đầy... tôi nấc lên. Ôi, các giác quan run rẩy.

“Thế này là hưởng thụ lạc thú, Anastasia, cho em và tôi.” Anh thì thầm.

Anh nhấc tay lên rồi đánh vào vùng tiếp giáp giữa hai đùi, hông và vùng kín. Quả cầu nảy lên bên trong tôi, tôi chơi vơi trong vũng cảm xúc ướt át. Cảm giác râm ran đau sau hông, nét tràn ngập những quả cầu chuyển động bên trong tôi và cả việc bị anh đè sập xuống giường. Tôi cố nhấc đầu lên, toàn thân cố gắng hưởng thụ trọn vẹn những cảm xúc kỳ lạ. Tôi phát hiện ra đầu đó trong tôi, trí não không còn tự phỉ nhổ mình cay nghiệt như trước nữa. Anh lại mơn man lưng tôi lần nữa, lòng bàn tay chà xát trên da tôi và bên ngoài quần lót.

Sao anh không cởi quần lót của mình? Bàn tay anh bỗng vụt mất rồi bất ngờ đánh xuống. Tôi rên thành tiếng khi các giác quan tràn đầy cảm giác. Anh bắt đầu đánh theo đúng quy trình trái, phải rồi dưới. Bên dưới là tuyệt nhất. Mọi thứ nảy lên, bên trong tôi... Và giữa các đợt, anh lại mơn man, ve vuốt – để tôi được xoa bóp cả bên trong lẫn bên ngoài. Cảm giác thêm khát và khơi gợi dục tình, không hiểu tại sao, lần này, tôi không còn sợ đau. Nó không phải cơn đau như bình thường – đúng thế, không phải đau không thể chịu nổi. Thế nào đó, đây là cơn đau có thể kiểm soát, quả là, còn rất... phấn khích nữa. Tôi rên thành tiếng. Phải rồi, mình làm được.

Anh dừng tay, kéo quần tôi xuống chân. Tôi ngo ngậy bên chân anh, không phải vì muốn thoát ra mà vì muốn thêm nữa... phóng thích, cái gì đó. Anh vuốt ve làn da tôi đang râm ran nhói nhói. Cảm giác tràn trề, rồi anh lại bắt đầu. Một tràng đét hông trái, phải rồi dưới, ôi, bên dưới. Tôi rên lên.

“Ngoan lắm, Anastasia.” Anh cũng rên rĩ, hơi thở rít vào.

Anh đét hông tôi thêm hai trận nữa rồi nắm lấy sợi chỉ nối hai quả cầu, bất ngờ kéo chúng ra khỏi người tôi. Tôi gần như vọt lên đỉnh – cơ hồ như thoát khỏi thế giới này. Rất nhanh chóng, anh lật nghiêng tôi lại, túm lấy tay tôi, nhấc lên quá đầu rồi trườn lên người tôi, vào trong tôi, chậm rãi, lấp đầy tôi ở nơi mà những quả cầu sáng bạc vừa làm. Tôi rên thét lên.

“Ôi, em yêu.” Anh thì thầm rồi lui lại, tiến lên, một cao trào phấn khích quá đỗi, ve vuốt tôi, cảm nhận tôi.

Đây là lần dịu dàng nhất anh từng làm với tôi, không mất nhiều thời gian, tôi lao xuống vực rồi đột ngột xoay người vút lên đỉnh một nhào. Khi tôi đang co quắp quanh anh, anh cũng giải phóng mình, tiến sâu vào tôi, bất động, rên rĩ tên tôi trong nỗi khát khao tuyệt đích.

Ana!

Anh im lặng, rên riết trên tôi, tay anh vẫn còn nắm chặt tay tôi, trên đầu. Một lúc sau, anh cựa mình dậy, nhìn tôi.

“Tôi thích chuyện này.” Anh thì thầm rồi hôn tôi say đắm.

Sau đó anh nhồm dậy, quần tôi vào tấm ga giường rồi biến mất trong phòng tắm. Khi trở lại, anh cầm theo một chai sữa dưỡng da màu trắng.

“Quay lại nào.” Anh bảo, tôi gượng gạo trở mình.

Thật lòng mà nói sau những chuyện này, tôi buồn ngủ khủng khiếp.

“Mông em đổi màu rồi.” Anh xác nhận lại, tay xoa nhẹ nhẹ chất sữa mát lạnh vào mông tôi đang đỏ ửng.

“Tiết lộ đi, ngài Grey.” Tôi kéo nài.

“Cô biết cách làm hồng khoảng khắc trọng đại của tôi đấy.”

“Thỏa thuận rồi mà.”

“Em thấy thế nào?”

“Bị lừa gạt.”

Anh thở dài, trườn xuống nằm cạnh tôi, ghì tôi vào tay anh. Cẩn thận để không đụng vào mông tôi, chúng tôi ôm nhau. Anh hôn nhẹ vào bên tai tôi.

“Người đàn bà đã sinh ra tôi là gái mại dâm đã hết thời, Anastasia ạ. Giờ thì ngủ đi.”

Trời đất ạ... thế nghĩa là sao?

“Là sao?”

“Bà ấy chết rồi.”

“Bao lâu rồi?”

Anh thở dài. “Mất năm tôi lên bốn. Tôi không nhớ rõ lắm. Là bố Carrick đã nói với tôi. Tôi chỉ nhớ vài điều. Ngủ đi thôi.”

“Chúc ngủ ngon, Christian.”

“Ngủ ngon, Ana.”

Rồi tôi chìm vào một giấc ngủ, mơ thấy một cậu bé bốn tuổi mắt xám ở một nơi tối tăm, nghèo đói, nghiệt ngã.

22. Chương 21

Chương 21

Ánh sáng tràn ngập. Ánh sáng rực rỡ, ấm áp và tung bừng, tôi cùng đường bị ánh sáng bao vây, cổ vùi mình nín giữ vài phút giây quý báu. Tôi muốn trốn thêm vài phút nữa. Nhưng ánh sáng quá mạnh, tôi đành lồm cồm tỉnh dậy. Buổi sáng Seattle rạng rỡ chào đón tôi – ánh mặt trời chan đầy bức tường kính, tràn ngập đầy phòng. Tối qua chúng tôi không kéo rèm lại sao? Tôi vẫn đang nằm trên chiếc giường khổng lồ của Christian Grey, chỉ trừ anh là không có đây.

Tôi nán lại giường một lúc, nhìn qua cửa sổ thấy đường chân trời Seattle xa xa. Chắc chắn không có sự sống phía trên những tầng mây. Chuyện thần tiên – lâu đài lơ lửng giữa không trung, cách xa mặt đất, cách xa những cơn áo gạo tiền của cuộc đời – chắc không có bỏ rơi, nghèo đói. Tôi rùng mình nghĩ đến những gì anh đã trải qua khi còn là đứa trẻ và chợt hiểu ra vì sao anh ở đây, biệt lập, chỉ có những tác phẩm nghệ thuật giá trị và đẹp đẽ vây quanh – cách thật xa nơi anh đã đến... ắt là một cách để tuyên ngôn về trách nhiệm. Tôi nhăn mặt, nhưng điều đó vẫn chưa lý giải tại sao tôi không được chạm vào anh.

Trở trêu thay, tôi cảm thấy y như thể khi ở nơi này, trong tòa tháp sừng sững này. Tôi đang lơ lửng trên thực tại. Trong một căn hộ thần tiên, có mối quan hệ thần tiên với một anh bạn trai cũng thần tiên trong khi hiện thực nghiệt ngã là anh ta luôn muốn có một thỏa thuận đặc biệt dù đã bảo rằng sẽ cố gắng. Điều này thật ra có ý nghĩa gì? Cần phải làm rõ điều này để xác định xem cả hai vẫn còn ở hai đầu bập bênh hay đã tiến lại gần nhau hơn.

Tôi ra khỏi giường, người cứng đờ và ê ẩm. Chà, hậu quả của đêm qua đây mà.

Tiềm Thức cong môi lên phê phán. Tôi trừng mắt với ả, thầm mừng rằng anh chàng cổ máy kiểm soát và đốt mông không có ở đây, tôi định sẽ hỏi anh về chuyện huấn luyện viên riêng. Đó là nếu tôi ký. Nữ thần nội tại nhìn tôi tuyệt vọng. Tất nhiên cô nàng sẽ ký. Tôi lờ cả hai, sau khi lượn qua phòng tắm, tôi đi tìm Christian.

Anh không có trong phòng trưng bày nghệ thuật, nhưng một phụ nữ trung niên, nhìn rất lịch sự đang dọn dẹp gian bếp. Bà có mái tóc vàng, cắt ngắn, đôi mắt xanh trong sáng. Bà mặc một chiếc sơ mi may bằng vải trắng trơn và váy bút chì xanh hải quân. Bà mỉm cười khi thấy tôi.

“Chào buổi sáng, cô Steele. Cô dùng bữa sáng nhé?”

Giọng bà ấm áp nhưng rất xã giao, tôi chưa hết bất ngờ. Người phụ nữ tóc vàng này làm gì trong bếp của Christian? Tôi chỉ mặc chiếc áo thun của anh trên người.

Tôi thấy ngượng và bối rối vì ăn mặc hớ hênh thế này.

“Tôi e là không tiện lắm.” Tôi lí nhí, không thể giấu nổi sự hoang mang trong giọng nói.

“Ôi, thành thật xin lỗi. Tôi là Jones, quản gia của ngài Grey.”

Ồ.

“Rất hân hạnh.” Tôi cố gắng.

“Cô dùng bữa sáng nhé, thưa cô?”

Thưa cô!

“Chỉ cần chút trà thôi ạ, cảm ơn. Bà biết ngài Grey đang ở đâu không?”

“Trong phòng làm việc.”

“Cảm ơn.”

Tôi chạy sang phòng làm việc, quá ngượng ngùng. Sao lúc nào cũng chỉ có những phụ nữ tóc vàng quyến rũ làm việc cho Christian thế nhỉ? Và chợt một ý nghĩ vụt đến: Họ có phải là những Người Phục Tùng cũ? Tôi chẳng thấy vui vẻ gì với ý nghĩ ghê tởm đó. Tôi thò đầu vào cửa phòng. Anh đang nói chuyện điện thoại, quay mặt về cửa sổ, quần đen và sơ mi trắng. Tóc anh vừa gội xong, vẫn còn ướt và ý nghĩ tiêu cực ban này hoàn toàn bay biến.

“Trừ khi báo cáo tài chính của công ty đó có gì cải thiện, tôi không thích đầu Ros. Chúng ta không vác thêm sức ì nữa... Tôi không cần thêm những lý do què quặt kiểu đó... Bảo Marco gọi cho tôi, làm hay phá sản luôn... Đúng thế, nói Barney rằng nguyên mẫu có vẻ tốt đấy nhưng tôi không chắc về lâu dài đâu... Không, chỉ là sót cái gì đó... Tôi muốn gặp anh ta chiều nay để bàn thêm... Thật ra, anh ta hay đội của anh ta, chúng ta sẽ tính... Được. Chuyển máy cho Andrea.”

Anh chờ đợi, lơ đãng nhìn ra cửa sổ, ngắm những người li ti bên dưới tòa lâu đài trên không của anh.

“Andrea...”

Anh ngược lên và bắt gặp tôi bên cửa. Một nụ cười quyến rũ từ từ nở trên khuôn mặt sáng ngời của anh và tôi lại rơi vào trạng thái im lìm, trong lòng, mọi thứ đều tan chảy. Anh, không nghi ngờ gì nữa, là người đàn ông điển trai nhất hành tinh, quá đẹp để dành cho bất kỳ ai, quá đẹp với tôi. Không nha, nữ thần nội tại làm nhặng lên, làm gì quá đẹp đối với tôi như vậy. Anh ấy dành ỉnh chứ, kể từ giờ phút này. Ý nghĩ đó kích thích dòng máu nóng lan khắp cơ thể tôi, xua tan sự tự ti vô lý về bản thân.

Anh vẫn tiếp tục cuộc đàm thoại nhưng mắt cứ dán chặt vào tôi.

“Hủy hết lịch sáng nay đi nhưng nhắc Bill gọi cho tôi. Tôi sẽ đến lúc hai giờ. Tôi cần nói chuyện với Marco chiều nay, mất khoảng nửa tiếng... xếp cho Barney và nhóm của anh ta sau đó hoặc ngày mai. Sắp xếp sao đó để tôi gặp Claude mỗi ngày tuần này... Bảo anh ta đợi... À... Không, tôi không muốn công khai việc Dafur... Bảo Sam thu xếp lấy... Không... Sự kiện nào?... Đó là thứ Bảy sau à?... Giữ máy.”

“Khi nào em từ Georgia về?” Anh hỏi tôi.

“Thứ Sáu.”

Anh quay lại cuộc điện thoại.

“Tôi cần một vé thêm vì tôi có hẹn... Đúng thế Andrea, đúng là tôi nói thế đấy, hẹn hò, cô Anastasia Steele sẽ đi cùng tôi... Thế thôi.”

Anh cúp máy. “Chào buổi sáng, cô Steele.”

“Chào anh Grey.” Tôi mỉm cười lặng lẽ. Anh đi vòng qua bàn với một dáng vẻ duyên dáng hiếm có, rồi tiến đến trước tôi. Anh lướt nhẹ nhẹ bàn tay lên má tôi.

“Tôi không muốn đánh thức em, trông em yên lành quá. Em ngủ ngon không?”

“Em ngủ rất ngon, cảm ơn anh. Em chỉ đến để chào buổi sáng, trước khi em đi tắm.”

Tôi nhìn anh, thưởng thức anh. Anh cúi hôn tôi dịu dàng và tôi chợt không thể ngăn nổi mình nữa. Tôi choàng tay bám lấy cổ anh, ngón tay lùa vào tóc anh còn ướt ẩm. Dụi người vào cơ thể anh, hôn anh. Tôi muốn anh. Cử chỉ đột ngột của tôi làm anh bất ngờ nhưng chỉ một khoảnh khắc thôi, anh hồi đáp lập tức, một tiếng rên trầm trầm phát ra từ cổ họng. Tay anh lùa vào tóc tôi, trượt xuống lưng rồi bóp chặt hông tôi, lưỡi anh khám phá miệng tôi. Anh lùi lại, mắt tối sầm.

“Chà, xem ra giấc ngủ khá hợp với em.” Anh nói. “Tôi nên bảo em ra ngay, đi tắm hay nên để em xuống bàn tôi đây?”

“Em chọn bàn.” Tôi liếc nhìn thì thầm đúng điều tôi khao khát, như thể có adrenalin đang bùng cháy trong cơ thể, len vào từng ngõ ngách.

Trong tích tắc, anh nhìn tôi cuồng dại.

“Cô rất có luôn cảm hứng với chuyện này nhỉ, cô Steele? Càng ngày cô càng tham lam.” Anh nói.

“Em chỉ luôn có cảm hứng với anh.” Tôi thì thầm.

Mắt anh nhắm lên rồi tối lại, tay anh ghì chặt hông tôi.

“Đúng lắm, chỉ tôi thôi.” Anh gừ lên và bắt thần, hất tay một cái, anh gạt hết giấy tờ ra khỏi bàn, bế thốc tôi lên, đặt tôi nằm ngang bàn, trong khi đầu tôi gần muốn chẳng chạm vào mặt bàn.

“Em sẽ có điều em muốn, em yêu.” Anh nói, rút một túi giấy ra khỏi quần và mở khóa quần.

Ồi, bọn đàn ông. Anh mang bao cao su, mắt vẫn không rời tôi.

“Chắc là em đã sẵn sàng rồi.” Anh thở, một nụ cười khêu gợi nở trên mặt.

Chỉ một khoảnh khắc, anh lấp đầy tôi, giữ cổ tay tôi dọc theo người và thốc vào tôi thật sâu.

Tôi rú lên... Ồi vâng.

“Chúa ơi, Ana. Em luôn sẵn sàng.” Anh thì thầm ngưỡng mộ.

Tôi cuộn chân quanh eo anh, cách duy nhất tôi có thể làm để giữ anh đứng vững, nhìn xuống tôi, đôi mắt xám ngời sáng, đam mê và sở hữu. Anh bắt đầu chuyển động, chuyển động thật sự. Thế này không phải là ân ái, đây là giao hợp – nhưng tôi vẫn cứ yêu cái cách ấy. Tôi rên lên. Thật trần trụi, quá xác thịt và khiến tôi như một kẻ phóng đảng. Tôi say sưa với sự chiếm hữu, niềm đam mê nhục thể của anh đang giải tỏa cơn khát trong tôi. Anh thoải mái chuyển động, đấm đuổi với tôi, thưởng thức tôi, hông anh hơi nhấc lên khi hơi thở anh dồn dập. Anh đưa hông sang hai bên, cảm giác khi đó thật khó tin.

Tôi nhắm mắt lại, cảm thấy sự cương cứng kia, thật ngọt ngào, chậm chậm lớn lên trong mình. Đẩy tôi cao hơn, đến tòa lâu đài trên không, ời vâng... nhịp điệu của anh tăng lên gần đến đỉnh. Tôi nấc to lên. Trong tôi chỉ còn tất cả cảm xúc... tất cả anh, đón nhận từng nhịp, từng nhịp tiến sâu và lấp đầy. Anh rút gần khoảng cách lại, nhanh hơn... mạnh thêm và cả cơ thể tôi chuyển động không ngừng theo nhịp điệu anh, tôi thấy chân mình căng lên, bụng dưới quặn thắt và gấp gáp.

“Đến đi, em yêu, trao hết cho tôi.” Anh thì thào qua hàm răng nghiến chặt, nỗi đam mê hùng hực trong giọng anh – căng như dây đàn – đẩy tôi đến cực đỉnh.

Tôi hét lên không thành tiếng, đắm đuối rên rỉ như chạm đến mặt trời, bốc cháy rồi rơi xuống quanh anh, rơi mãi rơi mãi, và rồi rớt tại nơi đỉnh điểm sáng lòa và như ngừng thở của trái đất. Anh đẩy mạnh vào tôi rồi dừng lại khi đã đạt cực khoái, buông lỏng cổ tay tôi, rồi ngã lên tôi về viên mãn và đắm đuối.

Chao ôi... không thể tin nổi. Tôi dần tỉnh lại và biết mình vẫn còn trên mặt đất.

“Em đã làm quái gì tôi thế này?” Anh thở khi đang rúc sâu vào cổ tôi. “Em thuần phục được tôi mất rồi, Ana. Ma lực của em thật kinh khủng.”

Anh buông cổ tay tôi ra, tôi luồn sâu những ngón tay vào tóc anh, vuốt ve lên xuống. Tôi xiết chặt chân vào người anh.

“Em mới là người bị thuần phục chứ.” Tôi thì thầm.

Anh nhìn tôi. Vẻ mặt hoang mang, thậm chí cả cảnh giác nữa. Áp tay vào hai bên mặt tôi, giữ đầu tôi nằm đúng chỗ.

“Em. Là. Của. Tôi.” Anh gần từng tiếng một. “Hiểu chứ?”

Anh như một tín đồ sùng tín và nhiệt thành thái quá. Sức mạnh lời khẩn cầu vừa thốt ra thật không tưởng tượng nổi. Tôi tự hỏi sao anh lại cảm nhận chuyện này như thế.

“Vâng, của anh.” Tôi thì thầm, bị cuốn theo sự đắm đuối của anh.

“Có chắc em phải về Georgia chứ?”

Tôi chậm rãi gật đầu. Trong một giây thôi, tôi nhận ra vẻ mặt anh biến đổi và một cánh cửa nào đó vừa sập lại. Anh lập tức lùi lại khiến tôi cau mặt.

“Em đau à?” Anh cúi nhìn tôi và hỏi.

“Một chút.” Tôi thú nhận.

“Tôi thích em đau.” Mắt anh u ám. “Nó nhắc em rằng tôi đã ở đây, chỉ tôi thôi.”

Anh nâng cằm tôi, hôn thật sâu rồi ngồi dậy, đưa tay đỡ tôi lên. Tôi bắt gặp một hộp đựng giấy ngay cạnh mình.

“Luôn luôn sẵn sàng.” Tôi nói.

Anh nhìn tôi vẻ thắc mắc, tay đang kéo khóa quần. Tôi đưa hộp giấy trống không lên.

“Một người đàn ông vẫn có thể hy vọng, Anastasia, thậm chí mơ mộng và thỉnh thoảng, giấc mơ của anh ta cũng thành hiện thực.”

Giọng anh thật lạ, mắt anh sáng quắc. Tôi không hiểu gì cả. Dư âm cuộc hoan lạc lập tức chìm đi trong một mớ thắc mắc. Anh ấy có chuyện gì thế?

“Vậy là làm chuyện đó trên bàn, đó từng là mơ ước của anh?” Tôi cố tỏ vẻ thật lòng, ra bộ hài hước để làm dịu đi không khí giữa hai chúng tôi.

Anh mỉm cười bí hiểm nhưng mắt thì không. Tôi lập tức hiểu ra rằng đây không phải lần đầu anh quan hệ trên bàn. Ý nghĩ đó thật khó chịu. Tôi tựa người khó khăn, sự khoan khoái sau cuộc mây mưa cũng biến mất.

“Em nên tắm chút đi.”

Tôi đứng lên và bước ngang qua anh. Anh cau mày, gãi đầu.

“Tôi phải gọi điện thoại đã. Tôi sẽ vào ăn sáng cùng khi nào em tắm xong. Tôi nghĩ bà Jones đã giặt xong quần áo hôm qua của em rồi. Trong tủ đấy.”

Gì cơ? Bà ấy làm chuyện đó khi quái nào thế? Ôi, mà có khi bà ấy đã nghe tiếng chúng tôi nãy giờ. Tôi đỏ mặt.

“Cảm ơn.” Tôi nói.

“Không có gì.” Anh đáp lại vô cùng tự nhiên nhưng tôi nghe như mang niềm thích thú trong giọng nói.

Mình có cảm ơn vì đã giao cầu đầu. Mặc dù chuyện đó cũng rất...

“Gì nữa thế?” Anh hỏi, tôi chợt nhận ra mình đang cau mặt.

“Có chuyện gì không anh?” Tôi hỏi nhẹ nhàng.

“Ý em là sao?”

“Là... anh có vẻ lạ hơn bình thường.”

“Em thấy tôi lạ ư?” Anh cố nhin cười.

“Thỉnh thoảng.”

Anh chăm chú quan sát tôi một lúc.

“Như mọi khi, cô luôn làm tôi ngạc nhiên, cô Steele.”

“Ngạc nhiên thế nào?”

“Có thể nói vừa rồi là một sự bộc phát.”

“Chúng ta đều vì vui thú, ngài Grey.” Tôi nghiêng đầu như anh vẫn làm và trả lại anh đúng những từ của anh.

“Và em đã làm tôi hài lòng.” Anh nói thế nhưng có vẻ không thoải mái lắm. “Mà tôi nghĩ em phải đi tắm nãy giờ rồi chứ.”

À, đuổi mình đi đây mà.

“Vâng... ừm, gặp anh sau.”

Tôi đi khỏi phòng anh, lòng đầy ắp hoài nghi.

Anh có vẻ bối rối. Sao thế? Phải nói về thể xác, tôi hoàn toàn thỏa mãn. Thế nhưng về cảm xúc – sao tôi cứ bồn chồn về phản ứng của anh, làm phong phú cảm xúc cũng giống như thưởng thức một cây kẹo bông ngon lành vậy.

Bà Jones vẫn còn trong nhà bếp.

“Cô uống trà bây giờ chưa, cô Steele?”

“Tôi cần tắm trước, cảm ơn.” Tôi đáp rồi mang bộ mặt đăm chiêu nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trong lúc tắm, tôi cố phân tích xem có chuyện gì xảy ra với Christian. Anh là người phức tạp nhất mà tôi biết, tôi không thể hiểu nổi tâm trạng xoay như chong chóng của anh. Khi tôi trở lại phòng làm việc, tâm trạng anh có vẻ vẫn ổn. Chúng tôi quan hệ... rồi anh thay đổi. Không, không thể hiểu nổi. Tôi nhìn sang Tiềm Thức. Cô nàng đang chấp tay sau lưng và ngó nghiêng mọi chỗ, trừ tôi. Cô nàng cũng chẳng có manh mối nào, còn nữ thần nội tâm thì vẫn còn mê mẩn với dư vị của cuộc mây mưa. Không hề – chúng tôi không có chút manh mối nào.

Tôi lau khô tóc rồi chải bằng lược, dụng cụ chăm sóc tóc duy nhất của Christian, vắn tóc thành búi cao. Chiếc váy màu mận của Kate đã được giặt ủi, đang treo trong tủ cùng đồ lót của tôi. Bà Jones quả là phi thường, xỏ chân vào giày của Kate, tôi lấy tay vuốt thẳng chiếc váy, hít một hơi thật sâu rồi quay lại phòng chính.

Vẫn chưa thấy Christian, bà Jones đang kiểm tra lại các món trong tủ.

“Trà nhé, cô Steele?” Bà hỏi.

“Vâng ạ.” Tôi mỉm cười với bà.

Giờ thì tôi thấy tự tin hơn một chút vì đã mặc quần áo chỉnh tề.

“Cô có muốn ăn gì không?”

“Không đâu ạ, cảm ơn.”

“Tất nhiên em sẽ phải ăn gì đó.” Anh cao giọng. “Cô ấy thích bánh kếp, thịt muối và trứng, bà Jones.”

“Vâng, ngài Grey. Còn ngài muốn dùng gì, thưa ngài?”

“Trứng và trái cây.” Anh không rời mắt khỏi tôi, vẻ mặt điềm nhiên. “Ngồi đi.” Anh bảo rồi chỉ vào một chiếc ghế cao.

Tôi vâng lời. Anh ngồi xuống cạnh tôi khi bà Jones đang bận chuẩn bị bữa sáng. Các đấng tối cao, ai nghe cuộc nói chuyện của chúng tôi chắc cũng sẽ sốc.

“Em mua vé máy bay chưa?”

“Em sẽ mua khi về nhà – mua qua Internet.”

Anh tựa đầu vào khuỷu tay, vân vê cằm.

“Em có tiền chưa?”

Á, thôi nha.

“Có.” Tôi đáp với sự kiên nhẫn cực kỳ khô khan như thể đang nói chuyện với trẻ nhỏ.

Anh nhướn mày vẻ chỉ trích. Chết thật.

“Vâng, em có, cảm ơn anh.” Tôi nhanh miệng chữa lại.

“Tôi có một chiếc trực thăng. Không có lịch bay trong ba ngày; em có thể dùng nó.”

Tôi nhìn anh. Tất nhiên là anh có trực thăng và tôi phải cố kìm nén phản ứng theo bản năng của mình là trợn mắt lên. Tôi muốn cười phá lên. Nhưng tôi không làm thế, bởi tôi vẫn chưa nắm bắt được tâm trạng của anh.

“Chúng ta từng dùng sai mục đích phương tiện hàng không của công ty một lần rồi. Em không muốn làm thế lần nữa.”

“Công ty của tôi, trực thăng của tôi.” Anh nói như thể đang bị tổn thương.

Hơ, các cậu bé và những món đồ chơi.

“Cảm ơn lời đề nghị của anh. Nhưng em sẽ vui hơn khi mua vé bay bình thường.”

Trông anh như đang sẵn sàng tranh luận tiếp nhưng cuối cùng quyết định thôi.

“Tùy em vậy.” Anh thở dài. “Em phải chuẩn bị gì cho buổi phỏng vấn không?”

“Không ạ.”

“Tốt. Em vẫn sẽ chưa nói tôi biết tên nhà xuất bản?”

“Không ạ.”

Môi anh cong lên miễn cưỡng mỉm cười.

“Tôi là người biết sử dụng các phương tiện hỗ trợ, cô Steele.”

“Tôi hoàn toàn ý thức điều đó, ngài Grey. Ngài sẽ cho theo dõi điện thoại tôi chẳng?” Tôi vờ ngây thơ.

“Thật ra, chiều nay tôi khá bận, vì vậy, tôi sẽ bảo người khác làm việc đó.” Anh nhếch mép.

Anh có đang đùa không?

“Nếu có nhân viên nào rồi hơi làm việc đó, rõ là ngài thuê thừa người rồi.”

“Tôi sẽ gửi email cho trưởng phòng nhân sự, nhờ cô ta đếm lại đầu nhân viên xem sao.”

Môi anh khê nhếch, cổ giấu nụ cười.

On Chúa, óc hài hước đã trở lại.

Bà Jones dọn bữa sáng và chúng tôi yên lặng dùng bữa. Sau khi làm xong bánh kếp, bà lịch sự rời khỏi nhà bếp. Tôi ngược nhìn anh.

“Gì nữa thế, Anastasia?”

“Anh biết đó, anh vẫn chưa nói em nghe tại sao anh không muốn ai chạm vào mình.”

Mặt anh biến sắc, phản ứng của anh khiến tôi thấy mình thật tội lỗi.

“Tôi đã cho em biết nhiều thông tin hơn bất kỳ ai.”

Giọng anh thật khê khi đã bình tĩnh nhìn tôi.

Rõ ràng anh chưa hề tiết lộ điều ấy với ai. Anh không có bạn thân sao? Có thể anh kể với bà Robinson? Tôi muốn hỏi anh nhưng không thể – tôi không thể quá tọc mạch vào chuyện đó. Tôi lắc đầu hiểu ra như thế. Anh vô cùng cô đơn.

“Em sẽ nghĩ đến thỏa thuận của chúng ta khi về Georgia chứ?” Anh hỏi.

“Vâng.”

“Em có nhớ tôi không?”

Tôi sưng nhìn anh, ngạc nhiên vì câu hỏi.

“Có chứ.” Tôi thật lòng đáp lại.

Sao anh lại có ý nghĩa với tôi như thế, chỉ trong một thời gian ngắn? Anh trong tim tôi... theo đúng nghĩa đen. Anh mỉm cười, mắt sáng lên.

“Tôi cũng nhớ em lắm. Nhiều hơn em tưởng tượng nhiều.” Anh thở.

Tim tôi ầm ập trước những lời anh nói. Thực sự anh đã cố gắng rất nhiều. Anh lướt ngón tay lên má tôi, cúi xuống, hôn nhẹ.

Đang là cuối giờ chiều, tôi đang ngồi lo lắng và bồn chồn ở sảnh chờ ông J. Hyde của Nhà xuất bản Seattle Independent. Đây là cuộc phỏng vấn thứ hai của tôi và cũng là cuộc phỏng vấn khiến tôi căng thẳng nhất. Cuộc phỏng vấn đầu tiên khá ổn nhưng là một công ty tập đoàn, có chi nhánh khắp nước Mỹ, có thể tôi sẽ trở thành một trong những trợ lý biên tập của họ. Tôi đang tưởng tượng mình sẽ bị tập đoàn đó nuốt chửng rồi nhả ra nhanh đến mức nào. SIP[25] mới là nơi tôi thật sự muốn làm. Nhà xuất bản này quy tụ những cây bút trẻ, phóng khoáng và xuất sắc của địa phương cũng như có một phân khúc khách hàng khá hấp dẫn.

[25] SIP viết tắt của Seattle Independent Publishing – nhà xuất bản Anastasia đang chờ phỏng vấn.

Không gian xung quanh khá thoáng, tôi nghĩ bài trí thế này nhìn có vẻ mô phạm hơn là giản dị. Tôi ngồi trên chiếc ghế bọc da xanh sẫm – không giống chiếc ghế trong phòng giải trí của Christian. Tôi ấn lên lớp da bọc ghế và tự hỏi mình là Christian làm gì trên chiếc ghế ấy. Tâm trí tôi vờ vẫn nghĩ về những khả năng có thể... không – không được nghĩ đến đó. Tôi đổ mắt với những suy nghĩ quái quỷ của mình.

Tiếp tân là một phụ nữ Mỹ gốc Phi, đeo đôi khuyên tai vàng rất to, tóc dài và thẳng. Cách chị ta ăn mặc toát lên hình ảnh của dân du mục, mẫu người vô cùng thân thiện. Ý nghĩ đó làm tôi thấy dễ chịu. Chốc chốc chị lại ngẩng đầu lên khỏi máy tính nhìn tôi, mỉm cười thân thiện. Tôi cũng cười dè dặt đáp lại.

Mẹ rất vui mừng khi biết tôi về. Hành lý đã sắp xếp xong, Kate đồng ý sẽ đưa tôi ra sân bay. Christian dặn tôi mang theo BlackBerry và Mac. Tôi thầm kinh ngạc trước hành động độc đoán quá mức của anh nhưng tôi hiểu đơn giản chỉ vì anh vốn thế. Anh muốn kiểm soát mọi thứ, kể cả tôi. Mặc dù thỉnh thoảng cũng bất ngờ và đầy thân thiện, anh cũng là người rất biết nhượng bộ. Anh có thể dịu dàng, hài hước, thậm chí, rất ngọt ngào. Và những khi như thế, anh không giống mọi khi và đầy cảm hứng bất chợt. Anh đã cố

thuyết phục tôi cho đi cùng xuống lấy xe ở ga-ra. Trời ạ, tôi chuẩn bị đi có vài ngày mà anh làm như tôi sẽ đi mấy tuần. Anh luôn làm tôi choáng váng.

“Cô Ana Steele?”

Một phụ nữ tóc đen, dài, dày và gọn sóng đang đứng ở bàn tiếp tân gọi tên tôi, kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Chị ta cũng có cách ăn mặc phóng khoáng như cô tiếp tân. Chị ta tầm ba mươi mấy, bốn mươi, rất khó đoán chính xác tuổi.

“Vâng.” Tôi hồi hộp đứng dậy.

Chị mỉm cười lịch sự, đôi mắt hạt dẻ ấm áp quan sát người đối diện. Tôi đang mặc một chiếc váy trắng của Kate, một chiếc áo không tay màu đen, chân mang giày đen không gót. Rất đúng kiểu đi phỏng vấn, tôi nghĩ thế. Tóc tôi búi lại, cài một chiếc nơ. Chị ta chìa tay ra bắt tay tôi.

“Chào Ana, tôi là Elizabeth Morgan. Tôi là trưởng phòng nhân sự của SIP.”

“Rất hân hạnh.” Tôi bắt tay chị ta.

Trông chị ta giản dị hơn chức trưởng phòng nhân sự rất nhiều.

“Mời cô theo tôi.”

Chúng tôi đi qua một cánh cửa đôi phía sau khu vực tiếp tân, bước qua một văn phòng mở, trang hoàng sáng sủa, rồi tiến vào một phòng họp nhỏ. Tường màu xanh nhạt, điểm nhấn là hình chụp những bìa sách. Một người đàn ông trông khá trẻ, tóc hung, buộc đuôi, đang ngồi ở đầu chiếc bàn họp hình bầu dục. Anh ta đeo khuyên bạc ở cả hai tai, sơ mi xanh nhạt, không cà vạt, quần vải thô màu đá. Khi tôi bước đến, anh ta đứng dậy, đôi mắt xanh kín đáo quan sát tôi.

“Cô Ana Steele, tôi là Jack Hyde, biên tập viên chính của SIP, hân hạnh được tiếp đón cô.”

Chúng tôi bắt tay, kiểu cách của anh ta vừa đủ thân mật, cũng khá chừng mực.

“Cô có phải đi xa lắm không?” Anh ta hỏi thăm.

“Không ạ, tôi mới chuyển đến khu Pike Street Market.”

“Ồ, thế thì khá gần nhỉ. Mời ngồi.”

Tôi ngồi xuống, Elizabeth cũng ngồi cạnh anh.

“Vậy là cô có mong muốn được thực tập với chúng tôi tại SIP, vì sao, Ana?” Anh hỏi.

Anh nói đến tên tôi vô cùng thân thiện, đầu thoáng nghiêng sang một bên, như một người mà tôi biết – thật đáng lo ngại. Cố gắng xua tan những liên tưởng vẩn vơ mà người ngồi trước mặt vừa khơi dậy, tôi cẩn thận trình bày những nội dung đã chuẩn bị, dù biết màu hồng đang ứng dần trên má. Tôi nhìn cả hai người, luôn ghi nhớ bài diễn văn Kỹ thuật Phỏng vấn Thành công của Katherine Kavanagh: Luôn giữ giao tiếp bằng mắt, Ana. Khi ạ, cô nàng này cũng đọc đoán đầu kém, thỉnh thoảng. Cả Jack và Elizabeth đều chăm chú lắng nghe.

“Cô có một thành tích học tập rất ấn tượng. Thế còn hoạt động ngoại khóa, cô đã dấn thân vào những hoạt động nào ở WSU?”

Dấn thân? Tôi chớp mắt nhìn anh ta. Cách chọn từ thật lạ. Tôi kể chi tiết hoạt động thủ thư của mình tại thư viện trung tâm và kinh nghiệm lần duy nhất phỏng vấn kẻ chuyên quyền cho tờ báo sinh viên trường. Tôi cũng không quên nói rõ mình không phải người chấp bút bài báo. Tôi kể về hai câu lạc bộ văn học mà tôi tham gia, cuối cùng, kết thúc bằng việc làm thêm tại Clayton và rằng nhờ đó, tôi có được mở kiến thức về đồ gia dụng và những dụng cụ khéo tay hay làm. Cả hai người bật cười, đúng như tôi mong đợi. Dần dần, tôi thấy thoải mái hơn và bắt đầu hài lòng về mình.

Jack Hyde hỏi những câu khá sắc sảo và thông minh nhưng tôi không hề bỏ qua – tôi sẵn sàng tranh luận và khi chúng tôi thảo luận đến đề tài sở thích đọc và những quyển sách yêu thích của tôi, tôi nghĩ mình đã làm chủ tình thế. Phần nào có lẽ do Jack chỉ thích đọc văn học Mỹ viết sau 1950. Ngoài ra không gì khác. Không văn học cổ điển – ngay cả Henry James, Upton Sinclair hay F.Scott Fitzgerald. Elizabeth không nói

gì, chị ta chỉ thỉnh thoảng gật đầu rồi ghi chú gì đó. Jack, mặc dù là người sẵn sàng tranh luận, vẫn mang vẻ thu hút riêng, và càng nói chuyện, sự dè dặt ban đầu tôi dành cho anh ta cũng không còn nữa.

“Thế rồi trong năm năm nữa, cô hình dung mình sẽ thế nào?” Anh hỏi.

Với Christian Grey, ý nghĩ đó như phủ phục sẵn trong đầu. Tôi nhả mắt vì sự lơ đãng của mình.

“Biên tập duyệt bài, biết đâu? Mà cũng có thể là người đại diện cho nhà văn, tôi chưa chắc. Tôi sẵn sàng chờ đón mọi cơ hội đến với mình.”

Anh ta cười ha hả.

“Rất hay, Ana. Tôi không có thêm câu hỏi nào. Còn cô?” Anh hướng câu hỏi sang tôi.

“Nếu đi làm, nhà xuất bản muốn khi nào bắt đầu?” Tôi hỏi.

“Càng sớm càng tốt.” Elizabeth lên tiếng. “Khi nào cô có thể bắt đầu?”

“Tôi sẵn sàng vào tuần tới.”

“Được thế thì tốt.” Jack nói.

“Nếu ai cũng được thế.” Elizabeth liếc nhìn cả hai chúng tôi. “Tôi nghĩ buổi phỏng vấn kết thúc được rồi.”

Chị ta mỉm cười hiền lành.

“Rất vui được biết cô, Ana.” Jack nói khi chúng tôi bắt tay.

Anh ta lắc nhẹ tay tôi, tôi chớp mắt ngược nhìn rồi chào tạm biệt.

Trên đường ra bãi xe, một nỗi hoang mang vô cớ dấy lên trong lòng. Tôi nghĩ cuộc phỏng vấn khá thành công nhưng vẫn rất khó nói. Các cuộc phỏng vấn đều sắp đặt tình huống như thế; ai cũng cố hết sức để thu mình lại đằng sau công việc. Tôi liệu đã phù hợp chưa? Đành phải chờ thôi.

Tôi bước vào chiếc Audi R3 quay về căn hộ dù vẫn còn lâu mới đến giờ bay. Tôi bay chuyến 10:25 tối nay, dừng một trạm ở Atlanta, vì thế, tôi còn nhiều thời gian.

Kate đang dỡ các thùng đồ ở nhà bếp ra khi tôi về.

“Mọi chuyện thế nào?” Cô ấy hỏi.

Chỉ Kate mới có thể rạng rỡ qua chiếc sơ mi quá khổ, quần jean te tua và khăn màu xanh đen quàng quanh cổ như thế.

“Có vẻ tốt, cảm ơn Kate. Chỉ không chắc bộ quần áo này đủ ấn tượng cho cuộc phỏng vấn thứ hai thôi.”

“Hả?”

“Nếu là phong cách boho chic[26] thì hợp hơn”.

[26] Boho-chic là từ ghép giữa “boho”, trong của từ “bohemian”, đề cao phong cách cá nhân phóng khoáng, tự do và “chic” – thanh lịch, hợp thời. Phong cách boho-chic thừa hưởng từ phong cách bohemian quần áo rộng, gợi cảm, bay bổng, phụ kiện đi kèm to bản và những tông màu đất, màu tự nhiên. Boho-chic không quá “bụi bặm” như phong cách bohemian, hiện đại hơn và cũng có tính ứng dụng cao hơn.

Kate nhướn mày.

“Cậu và boho chic.”

Cô ấy nghiêng đầu sang một bên, ôi! Sao mọi người đều làm tôi nhớ đến Christian yêu dấu của tôi thế?

“Thật ra, Ana à, cậu là một trong số những người hiếm hoi có thể thành công ngoài mong đợi với kiểu ăn mặc đó.

Tôi cười toe.

“Tớ thật sự thích chỗ phỏng vấn sau. Tớ nghĩ tớ thích hợp với chỗ đó. Anh chàng phỏng vấn sắc sảo lắm, dù...”

Tôi dừng lại – chết chửa, tôi đang tâm sự với Kavanagh Loa Phóng Thanh. Im ngay, Ana!

“Sao?”

Chiếc ra-da Katherine Kavanagh chuyên rà tin nóng lập tức ré tin hiệu liên tục đã phát hiện ra những tin người ta chỉ nói lúc lơ miệng, chuyện đó khiến tôi sực nhớ.

“À mà Kate, sao cậu cứ trêu tức Christian thế? Cậu nhắc vụ José hôm qua hơi quá đấy. Christian ghen lắm. Làm thế chẳng hay chút nào.”

“Nói cậu biết, nếu không phải là em của Elliot, tớ còn nói cho thê thảm hơn nhiều. Đúng là cổ máy kiểm soát. Chả biết sao cậu chịu nổi. Tớ cố tình làm anh ta ghen đấy – cho anh ta sáng mắt, cho biết thế nào là trực trặc với các cam kết.” Cô ấy vung tay phẫn nộ. “Nhưng nếu cậu không muốn tớ xen vào thì thôi.” Kate rất hùng hổ trước cơn cáu của tôi.

“Được. Tớ đủ rắc rối với Christian rồi, tin tớ đi.”

Trời ạ, mình đang nói y hệt anh ta.

“Ana.” Kate bỗng khựng lại nhìn tôi. “Cậu vẫn ổn đấy chứ? Không phải cậu lấy cớ đi gặp mẹ để trốn chạy chứ?”

Tôi đỏ mặt.

“Không đâu, Kate. Cậu là người bảo tớ cần phải nghỉ ngơi mà.”

Kate nắm tay tôi, kéo lại gần – một cử chỉ không giống Kate chút nào. Ôi không... nước mắt.

“Chỉ là cậu, tớ không biết nói sao... khác lắm. Tớ mong cậu vẫn ổn và dù bất kỳ chuyện gì xảy ra giữa cậu với quý ngài Hầu bao đó, cứ nói tớ biết nhé. Tớ sẽ cố không khiêu khích anh ta nữa dù nói thật với cậu, xoay anh ta như chong chóng cũng dễ như ăn cơm. Nhớ nhé, Ana, dù bất cứ chuyện gì, cứ bảo tớ, tớ sẽ không bỏ qua đâu. Tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Tôi chớp mắt để cổ không rơi lệ.

“Ôi Kate.” Tôi ôm lấy cô ấy. “Tớ nghĩ mình yêu anh ta mất rồi.”

“Ana, ai cũng thấy chuyện đó. Mà anh ta cũng liêu xiêu vì cậu rồi. Phát cuồng lên luôn ấy chứ. Không rời mắt khỏi cậu nổi nửa phút.”

Tôi cười phá lên.

“Cậu nghĩ thế thật hả?”

“Thế anh ta không nói gì với cậu à?”

“Không nói gì nhiều.”

“Vậy cậu nói gì với anh ta?”

“Cũng không gì nhiều.” Tôi so vai về có lỗi.

“Ana à, phải có ai nói trước chứ, nếu không chuyện sẽ không đến đâu cả.”

Là... nói với anh ấy mình cảm thấy thế nào ấy hả?

“Tớ chỉ sợ tớ làm anh ấy bỏ chạy mất.”

“Sao cậu biết anh ta không có cảm giác y như thế?”

“Christian sợ á? Tớ chẳng tưởng tượng nổi anh ấy sợ điều gì.”

Nhưng khi đang nói những lời ấy, trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh anh trong một hình hài bé nhỏ. Có lẽ chẳng biết đến điều gì khác ngoài nỗi sợ. Ý nghĩ đó gặm nhấm và xiết lấy tim tôi trong nỗi buồn rười rượi.

Kate trừng trừng nhìn tôi, môi nhếch lên, mắt nheo lại, giống hệt cô ả Tiềm Thức, chỉ thiếu mỗi cặp kính mà thôi.

“Hai người cần phải ngồi lại nói chuyện với nhau đi.”

“Gần đây bọn tớ không thường nói chuyện lắm.”

Tôi đỏ mặt. “Có cách khác. Giao tiếp bằng hành động và thể cũng tốt mà. Thật ra, còn hơn cả tốt ấy chứ.”

Cô ấy cười toe toét.

“Hấp dẫn quá! Nếu chuyện đó ổn, vậy là được nửa đường rồi, Ana. Giờ tớ đi mua đồ ăn Trung Quốc đây. Cậu sẵn sàng đi chưa?”

“Xong rồi. Nhưng vài tiếng nữa mới phải đi mà.”

“Không. Tớ sẽ chờ cậu đi lúc hai mươi giờ.”

Cô ấy túm áo khoác rồi chạy vụt đi, quên cả khép cửa. Tôi đóng cửa rồi quay lại phòng ngủ, nghiền ngẫm những gì Kate nói.

Có phải Christian cũng sợ hãi chính những cảm xúc mà anh có với tôi? Mà có thật là anh có tình cảm với tôi không? Đường như anh rất dấn đuối khi nói tôi là của anh – nhưng đó chỉ là một phần cái tôi áp đặt của cỗ máy kiểm soát ta-phải- sở-hữu-và-có-được-tất-tần-tật ngay bây giờ, chắc là vậy. Tôi nhận ra rằng khi mình không ở bên anh, tôi sẽ phải rà soát lại những cuộc nói chuyện giữa chúng tôi để xem có thể lượm ra được những tín hiệu khả quan nào không.

Tôi cũng nhớ em lắm... hơn em tưởng tượng nhiều...

Em thuần phục tôi mất rồi...

Tôi lắc đầu. Tôi không muốn nghĩ về những chuyện đó lúc này. Tôi sạc pin chiếc BlackBerry để không phải bận tâm đến nó trưa nay. Tôi rón rén đến gần và thấy không có tin nhắn nào. Sau đó mở máy tính lên, cũng không có tin nốt. Địa chỉ email kia, Ana – Tiềm Thức trợn tròn mắt và lần đầu tiên tôi hiểu vì sao Christian muốn đét mông tôi khi tôi làm như thế.

Được. Viết email cho anh vậy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Các cuộc phỏng vấn

Ngày: 30 tháng 5 2011 18:49

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Các cuộc phỏng vấn hôm nay tốt đẹp.

Vài dòng hy vọng ngài quan tâm.

Một ngày của ngài thế nào?

Ana

Tôi ngồi nhìn màn hình. Hồi âm của Christian thường đến ngay lập tức. Tôi đợi... rồi chờ và cuối cùng, nghe tiếng “ping” báo tin nhắn trong hộp thư.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày của tôi

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:03

Đến: Anastasia Steele

Chào cô Steele,

Mọi việc cô làm tôi đều quan tâm. Cô là người phụ nữ cuốn hút nhất tôi từng biết.

Tôi mừng vì các cuộc phỏng vấn của cô đều tốt đẹp.

Buổi sáng của tôi tràn đầy triển vọng. Buổi trưa thật thảm hại, so với buổi sáng.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Buổi sáng tốt lành

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:05

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Tôi cũng có một buổi sáng khá lý tưởng, nếu không tính đến thái độ kỳ lạ như quả tạ của ngài sau cuộc quan hệ không sánh nổi trên bàn. Đừng nghĩ tôi không nhận thấy.

Cảm ơn về bữa sáng, hay tôi nên cảm ơn bà Jones nhỉ.

Tôi cũng muốn hỏi ngài vài điều về bà ấy – mặc kệ sự kỳ lạ của ngài đối với tôi.

Ana

Tôi đưa tay ấn nút “gửi”, rồi chắc chắn là giờ này ngày mai, mình đã được ở một thế giới khác rồi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày của tôi

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:10

Đến: Anastasia Steele Anastasia,

“Kỳ lạ như quả tạ” không phải là động từ và liệu một người sắp làm cho nhà xuất bản có nên dùng những từ như thế không? Không sánh nổi? Sánh với điều gì, vui lòng cho tôi biết! Và cuối cùng, cô muốn hỏi gì về bà Jones. Tôi đang rất nóng lòng đây.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngài và bà Jones

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:17

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Ngôn ngữ có đời sống riêng của nó và luôn phát triển. Nó là một sinh thể. Nó không ẩn mình vào tháp ngà, không treo mình trong những tác phẩm nghệ thuật đắt đỏ, phóng tầm mắt trông khắp Seattle dưới mái nhà có bãi đáp trực thăng.

Không sánh nổi – so với những lần khác của chúng ta... ngài dùng từ gì nhỉ... à vâng... “giao cầu”. Thật ra, giao cầu cũng là một việc rất khó sánh nổi, khiêm nhường mà nói – tuy nhiên, như ngài biết đấy, kinh nghiệm của tôi về việc ấy cũng hạn chế thôi.

Bà Jones có phải là Người Phục Tùng cũ không?

Ana

Tay tôi chần chờ lần nữa trên dấu “gửi” rồi bấm.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngôn từ. Cẩn thận mồm miệng!

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:22

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Bà Jones là một nhân viên vô cùng đáng quý. Tôi chưa từng có mối quan hệ nào khác với bà ấy ngoài công việc. Tôi cũng không thuê bất cứ người nào từng có quan hệ sâu sắc với mình. Thật choáng váng khi cô nghĩ như thế. Người duy nhất từng khiến tôi muốn tạo ra các ngoại lệ chính là cô – bởi cô là cô gái trẻ, thông minh, có kỹ năng đàm phán rất tốt. Tuy nhiên, nếu còn tiếp tục nói chuyện bằng cái giọng ấy, tôi sẽ phải xem xét lại việc thuê cô ở đây. Tôi đồng ý rằng kinh nghiệm của cô còn hạn chế. Kinh nghiệm cô vẫn sẽ còn hạn chế – nhất là so với tôi. Tôi sẽ chấp nhận từ không sánh nổi như một lời khen ngợi – dù với cô, tôi chưa bao giờ chắc đó thật sự là ý cô hay khả năng mĩa mai của cô đã tiến bộ vượt bậc – như mọi khi.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Dấu có cả thế gian trong túi

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:27

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Tôi nghĩ đã nói rõ ý mình về chuyện xin vào làm ở công ty ông. Quan điểm của tôi đến giờ vẫn không thay đổi, chưa thay đổi, và sẽ chẳng thay đổi. Tôi phải dừng ở đây vì Kate vừa mua thức ăn về. Là tôi mĩa mai đấy. Chúc ông ngủ ngon.

Tôi sẽ liên lạc ngay khi đến Georgia.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngay cả khi thế gian có bữa sáng với trà Twinings English Breakfast?

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:29

Đến: Anastasia Steele

Ngủ ngon, Anastasia.

Chúc em và khả năng mĩa mai của em một chuyến bay an toàn.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Kate và tôi cùng bước xuống khu vực tiền ở cổng, sân bay Sea-Tac. Cô ấy nhào người, ôm tôi thật chặt.

“Đi Barbados vui nhé. Chúc cậu có kỳ nghỉ tuyệt vời.”

“Gặp lại cậu khi tớ về nhé. Đừng có để cho chiếc hầu bao rách chà đạp đấy.”

“Không đâu.”

Chúng tôi lại ôm nhau – rồi tôi quay đi, kéo hành lý đến quầy soát vé và xếp hàng. Hành lý không đáng bận tâm lắm, tôi chỉ có một chiếc ba lô to sự tiện dụng mà đương Ray đã tặng sinh nhật năm ngoái.

“Vui lòng cho xem vé.”

Một cậu thanh niên trông rất uể oải, ngồi ở quầy soát vé rồi đưa tay về phía tôi.

Bộ dạng cũng oải như anh ta, tôi chìa vé và bằng lái ra. Tôi đang thầm ước được xếp một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

“Xong rồi, cô Steele. Cô được mời lên ghế hạng nhất.”

“Gì cơ?”

“Thưa cô, mời cô đến nghỉ chân ở phòng dành cho khách hạng nhất và đợi đến giờ bay...”

Anh ta như đã hoàn toàn tỉnh ngủ, nhìn tôi phần khởi như thể tôi là ông già Noel đang đi cùng Chú thỏ Giáng sinh.

“Chắc có nhầm lẫn gì đó.”

“Không, không.” Anh ta kiểm tra lại màn hình vi tính lần nữa. “Anastasia Steele – nâng hạng.”

Anh ta cười máy móc.

Ừc. Tôi nheo mắt. Anh ta đưa tôi thẻ lên máy bay. Tôi kéo hành lý sang phòng đợi cho khách hạng nhất và thăm lâu bầu. Christian chết tiệt, cỗ máy kiểm soát can thiệp chết tiệt – anh ta thậm chí còn không để mình được một mình nữa.

23. Chương 22

Chương 22

Tôi chăm sóc móng, mát-xa và uống hết hai ly sâm-panh. Sảnh dành cho khách hạng nhất có rất nhiều dịch vụ. Cứ mỗi hộp, tôi lại cảm thấy người ngoại trước sự can thiệp của Christian. Tôi mở MacBook, để thử khẳng định giả thuyết rằng nó hoạt động ở bất kỳ đâu trên hành tinh.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những động thái quá ư hoang phí

Ngày: 30 tháng 5 2011 21:53

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Điều khiến tôi cảm thấy rất đáng báo động là ông biết tôi sẽ bay chuyến nào.

Khả năng đeo bám của ông quả là vô biên. Hy vọng bác sĩ Flynn đã kịp đi nghỉ về.

Tôi đã chăm sóc móng, mát-xa và thưởng thức hai ly sâm-panh – khởi đầu hoàn hảo ột cuộc hành trình.

Cảm ơn.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Vô cùng hân hạnh

Ngày: 30 tháng 5 2011 19:59

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Bác sĩ Flynn đã về và tôi đã đặt lịch hẹn với ông ấy trong tuần này.

Ai mát-xa cho cô thế?

Christian Grey,

CEO và những người bạn ở đây,

Grey Enterprises Holdings, Inc.

A ha! Đến lúc thu hoạch rồi. Loa thông báo đang gọi chuyển bay của tôi nên sẽ email cho anh trên máy bay vậy. Như thế an toàn hơn. Tôi muốn nhảy căng lên.

CÓ RẤT NHIỀU PHÒNG NHỎ trong khoang hạng nhất. Tay cầm ly sâm-panh, tôi ngồi vào chiếc ghế bọc da sang trọng cạnh cửa sổ, trong khi các hành khách đang chậm chậm tiến vào chỗ. Tôi gọi dưỡng Ray để báo với ông rằng tôi đang ở đây – một cuộc thăm hỏi cực ngắn, giờ là quá khuya với ông.

“Con yêu ba.” Tôi nói.

“Ba cũng yêu con, Annie. Gửi lời chào mẹ con nhé. Ngủ ngon.”

“Chúc ba ngủ ngon.”

Tôi cúp máy.

Tâm trạng ba có vẻ tốt. Tôi lại liếc sang nhìn chiếc Mac và chợt tìm thấy niềm hào hứng, tôi mở máy, chạy chương trình email.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bàn tay mạnh mẽ dịu dàng

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:22

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Một anh chàng đáng mến đã mat-xa lưng cho tôi. Vâng. Đúng là rất dễ chịu. Ở phòng chờ cũ, tôi chưa bao giờ thấy phòng spa Jean-Paul – vì vậy, một lần nữa, cảm ơn vì nghĩa cử này. Tôi không chắc mình còn được phép email khi máy bay cất cánh không, hơn nữa, tôi cũng muốn được ngủ thẳng giấc vì thời gian gần đây tôi ngủ không được ngon.

Mơ đẹp, ngài Grey... nhớ ngài.

Ana

A ha, chắc anh đang tức điên lên còn tôi đã chui tọt lên máy bay, thoát khỏi bàn tay của anh rồi. Anh ta đáng bị thế. Nếu cứ để tôi đi bình thường, ở phòng chờ bình thường, anh chàng kỹ thuật viên Jean-Paul đã chẳng chạm tay vào tôi được. Đó là một anh chàng vô cùng dễ thương, tóc vàng, làn da rám nắng – thật lòng mà nói, làm sao có được làn da rám nắng ở Seattle được? Có gì đó bất hợp lý. Tôi đoán anh chàng này đồng tính – nhưng không tiết lộ với anh. Tôi nhìn email. Kate nói đúng. Giống như trở bàn tay thôi. Tiềm Thức nhìn tôi, vừa nói vừa chep miệng tới lui. Này, thật lòng muốn khiêu khích người ta đấy à? Những gì anh ấy đã làm không đáng yêu sao? Anh ấy quan tâm đến mình và muốn mình có một chuyến đi tuyệt vời. Ừ, nhưng đúng ra anh ấy nên hỏi hay báo ình một tiếng.

Đừng để mình trông như con ngố ở quầy đăng ký chuyển bay chứ. Tôi nhấn “gửi” rồi đợi, khoái trá như đang chơi trò đùa của một cô gái nhỏ.

“Cô Steele, cô vui lòng không sử dụng laptop trong thời gian cất cánh.” Một cô tiếp viên trang điểm kỹ lưỡng, lịch sự nói.

Cô làm tôi muốn nhảy dựng lên.

“Ôi, tôi xin lỗi.”

Khỉ thật. Giờ tôi lại phải đợi để xem anh có trả lời không. Cô tiếp viên trao cho tôi một chiếc chăn mỏng và gối. Thật thích khi thỉnh thoảng được chăm sóc thế này.

Khoang hăng nhất đã đầy, ngoại trừ chỗ cạnh tôi. Ôi không... một ý nghĩ vụt đến. Biết đâu đó là chỗ của Christian. Á, trời... không... anh ta sẽ không làm thế chứ. Có không? Tôi đã nói tôi không muốn anh đi cùng. Tôi lo lắng xem đồng hồ. Một giọng nói đều đều phát ra thông báo: “Phi hành đoàn, các cửa tự động, kiểm tra chéo”.

Thế nghĩa là sao? Họ đang đóng cửa à? Đầu tôi đang quay cuồng với vô số cảnh tượng đang vận động. Chỗ cạnh tôi là ghế trống duy nhất trong khoang mười sáu chỗ này. Máy bay bắt đầu chuyển động khi các cửa đã đóng. Tôi thở phào nhẹ nhõm nhưng trong sâu thẳm vẫn xen nổi thất vọng... bốn ngày không gặp Christian. Tôi lén liếc xuống chiếc BlackBerry.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cứ thưởng thức đi chừng nào còn có thể

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:25

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi biết cô đang cố làm gì – và tin tôi đi, cô thành công đấy. Lần sau, cô sẽ được nhồi, trối, nhét trong một chiếc rọ để đi đường dài. Hãy tin khi tôi nói rằng được thấy cô trong trạng thái đó khiến tôi hân hoan hơn nhiều khi nâng hạng vé cho cô.

Rất mong cô trở về.

Christian Grey,

CEO Phát vào mộng,

Grey Enterprises Holdings, Inc.

Chết tiệt. Rõ ràng là có vấn đề gì đó với óc hài hước của Christian – tôi không bao giờ dám chắc anh đang đùa hay đang cực kỳ tức tối. Tôi nghi rằng lần này anh đang tức giận thật. Tôi lén lút nhân lúc tiếp viên không để ý, trùm mền, bấm trả lời.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đùa chẳng?

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:30

Đến: Christian Grey

Anh biết đấy – em không biết có phải anh đang đùa – hay đang nghiêm túc nữa, vì vậy em nghĩ mình nên ở lại Georgia luôn. Rọ là thứ cứng với em rồi. Xin lỗi đã làm anh nổi giận. Làm ơn nói là anh đã tha lỗi cho em.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đùa thôi

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:31

Đến: Anastasia Steele

Sao em vẫn gửi email được? Em đang đe dọa mạng sống của tất cả mọi người trên máy bay, trong đó có cả em, bằng việc sử dụng BlackBerry đấy? Tôi thấy như thế là vi phạm một trong các quy định.

Christian Grey

CEO Hai cái Phát vào Mộng,

Grey Enterprises Holdings, Inc.

Hai cái! Tôi hất chiếc BlackBerry ra xa, ngồi sâu vào ghế trong khi máy bay vào đường băng, lôi trong túi ra cuốn Tess đã rách tả tơi – cùng đèn đọc sách. Chỉ một lúc sau khi khởi hành, tôi ngả lưng ghế ra và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Tiếp viên đánh thức tôi khi máy bay bắt đầu hạ xuống Atlanta. Giờ địa phương lúc này là 5:45 sáng, nhưng thực tế là tôi chỉ mới ngủ khoảng bốn tiếng... Đầu óc tôi như quay cuồng, may có ly nước cam mà cô tiếp viên đưa cho khiến tôi tỉnh táo lại được phần nào. Tôi lại lo lắng nhìn sang chiếc BlackBerry. Không có thêm email nào của Christian. Để xem, ở Seattle giờ mới gần ba giờ sáng. Có lẽ anh sẽ không khuyến khích tôi làm loạn hệ thống định vị hay bất cứ thứ gì có thể gây trở ngại cho việc máy bay hạ cánh nếu tôi vẫn còn để điện thoại ở chế độ mở.

Tôi chỉ dừng ở Atlanta một tiếng đồng hồ. Thế là một lần nữa, tôi lại hưởng thụ sự giam cầm ở phòng chờ cho hành khách hạng nhất. Tôi thêm ngả mình khoan khoái trong chiếc sofa êm ái, sang trọng, cuộn người tiếp tục nằm ngủ. Thế nhưng, chỉ một tiếng đồng hồ, để cố tỉnh táo, tôi đành mở laptop, viết cho Christian một bức tâm thư.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Anh thích làm em sợ sao?

Ngày: 30 tháng 5 2011 06:52 EST

Đến: Christian Grey

Anh thừa biết em không muốn anh tốn nhiều thời gian và tiền bạc cho em mà. Đúng là anh giàu có nhưng điều đó chỉ càng làm em thấy không thoải mái, cảm giác giống như anh trả tiền để quan hệ với em vậy. Tuy nhiên, em rất thích được đi lại bằng vé hạng nhất, đúng là tốt hơn vé giá rẻ rất nhiều. Vì vậy, cảm ơn anh. Ý em là – em rất thích dịch vụ mát-xa ở Jean Paul. Cậu kỹ thuật viên hình như là người đồng tính. Em đã không nhắc đến điều đó trong email trước vì em muốn khiếu nại anh, bởi anh đã can thiệp vào chuyến đi của em, và em xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng giống như mọi khi, anh lại phản ứng thái quá. Anh không nên viết những lời như thế về em – trối và nhét em vào rọ. (Anh nói thật hay chỉ đùa thôi?) Điều đó làm em sợ... anh làm em sợ... Em hoàn toàn bị anh mê hoặc, phải chứng kiến lối sống mà em thậm chí còn không biết là có thể tồn tại trên trái đất này cho đến hồi tuần trước, vậy mà sau đó anh viết cho em những dòng như vậy. Em chỉ muốn hét lên rồi vất chân lên cổ bỏ chạy. Thế nhưng em đã không làm thế bởi em nhớ anh. Em nhớ anh lắm. Em muốn chúng mình cùng hòa thuận với nhau nhưng em rất sợ những tình cảm sâu sắc em dành cho anh lại chính là ngõ cụt mà anh và em đang lao đầu vào. Những gì anh bảo em làm đều đầy nhục cảm và nóng bỏng, em rất tò mò nhưng em cũng sợ anh sẽ làm đau em – cả thể xác lẫn tâm hồn. Sau ba tháng, có thể anh sẽ nói chia tay, khi đó, em đi đâu về đâu? Thế nhưng em lại nghĩ nguy cơ nằm ngay chính ở mối quan hệ của chúng ta. Đây không phải là kiểu quan hệ mà em tưởng tượng mình sẽ có, nhất là ở mối tình đầu. Thật là một cú hích lớn về niềm tin trong em.

Anh đã đúng khi nói rằng em không có một chút tố chất bẩm sinh nào của Người Phục Tùng... giờ thì em phải đồng tình với anh về điều đó. Em luôn muốn được bên anh và nếu đó là những gì buộc phải làm để ở bên anh, em sẽ cố nhưng nhất định em sẽ gặp rắc rối và kết thúc cuối cùng là những lần ngang lần dọc trên người – mà em không hề muốn điều đó.

Em rất hạnh phúc khi anh nói rằng anh cũng sẽ cố hơn nữa. Em chỉ cần nghĩ cái “hơn nữa” đó là vì mình. Đó là một trong những lý do em muốn giữ khoảng cách với anh. Anh luôn làm em bị lóa mắt, vì vậy, rất khó nghĩ được chuyện gì cho rành mạch khi ở bên nhau.

Loa đang gọi đến chuyến bay của em rồi. Em phải đi đây.

Sau nhé.

Ana của anh.

Tôi nhấn “gửi” rồi thất thểu tìm cổng đến chuyến bay mới. Lần này, khoang hạng nhất chỉ còn sáu ghế và ngay khi máy bay vừa cất cánh, tôi chui vào tấm chăn mỏng, ngủ ngon lành.

Chẳng được lâu, tiếp viên lại gọi tôi dậy, mời uống nước cam vì máy bay sắp vào phi trường quốc tế Savannah. Tôi nháp từng ngụm nhỏ, mệt lử, nhưng vẫn thấy thấy vui vui. Tôi sắp được gặp mẹ, lần đầu tiên sau sáu tháng trời. Lại ngó qua chiếc BlackBerry lần nữa, tôi nhớ chắc như đinh đóng cột mình đã gửi một bức thư dài lê thê và vô cùng lan man cho Christian – thế mà chẳng có hồi âm. Ở Seattle đã năm giờ sáng ở Seattle rồi; hy vọng anh vẫn còn ngủ và đừng trở dậy để tấu những bi khúc với đàn dương cầm.

Điều tuyệt vời khi mang ba lô là có thể hít thở không khí trong lành ở sân bay ngay mà không phải chờ hàng dài đặc người lấy hành lý. Cũng như điều tuyệt vời khi đi lại bằng vé hạng nhất là được rời khỏi máy bay trước tiên.

Mẹ và dưỡng Bob đã đợi sẵn, tôi rất mừng khi thấy cả hai. Không hiểu vì mệt mỏi, vì chuyến đi dài hay vì những chuyện liên quan đến Christian, mà vừa sà vào lòng mẹ, tôi bật khóc nức nở.

“Ôi, Ana, con yêu. Mệt lắm hả con?”

Mẹ nhìn dưỡng Bob lo lắng.

“Không, mẹ ơi, chỉ vì gặp mẹ làm con rất mừng.”

Tôi ôm mẹ thật chặt.

Trông mẹ có vẻ khỏe và sẵn sàng chào mừng tôi như trở về nhà. Tôi miễn cưỡng buông mẹ, quay sang bên dưỡng Bob đang dang rộng cánh tay. Chân dưỡng vẫn còn đau nên trông hơi gượng gạo.

“Chào mừng con, Ana. Sao lại khóc thế hả con?” Dưỡng hỏi.

“Ôi, dưỡng Bob, vì gặp được dưỡng, con vui quá thôi mà.”

Tôi ngược nhìn khuôn mặt vuông vức của dưỡng, còn dưỡng nhìn lại tôi bằng đôi mắt xanh vô cùng trìu mến. Tôi thích người chồng này của mẹ. Mẹ có thể giữ được ông. Dưỡng đỡ lấy ba lô trên vai tôi.

“Chà, Ana, con mang gì mà nặng thế này?”

Chắc là dưỡng nói đến chiếc Mac. Cả mẹ và dưỡng luôn choàng tay ôm tôi suốt dọc đường ra bãi đỗ xe.

Tôi không còn nhớ cái nóng ở Savannah khó chịu đến mức nào nữa. Vừa rời khỏi sân bay có điều hòa nhiệt độ, chúng tôi bước ngay vào cái nóng của Georgia. Ôi trời ôi! Tôi đuối sức. Cố gắng chui ra khỏi vòng tay của mẹ và dưỡng để cởi áo khoác ngoài. Hơn nữa cũng may, tôi có mang theo quần soóc. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ đến cái nóng ở Las Vegas khi tôi theo mẹ và dưỡng đến đó năm mười bảy tuổi, nhưng cái nóng nơi đây là nóng ẩm, dù chỉ mới 8:30 sáng, nhưng tôi vẫn phải mất một lúc mới quen được. Trước khi chui vào chiếc Tahoe SUV có máy lạnh của dưỡng Bob, tôi thấy mình như sắp lả đi, còn tóc thì bết lại. Ngồi sau xe, tôi nhấn nhanh mấy chữ cho dưỡng Ray, Kate và Christian:

Đã đến Savannah an toàn. A :)

Mạch suy nghĩ chợt dừng lại ở José khi nhấn phím “gửi”. Đầu óc như mị ra, tôi đột nhiên nhớ ra tuần sau là buổi triển lãm của cậu ấy. Có nên mời Christian không, chẳng biết anh cảm thấy thế nào về José? Mà liệu Christian có còn muốn gặp lại tôi sau bức thư lúc này không? Tôi so vai với ý nghĩ đó rồi ném nó ra khỏi đầu. Tính sau vậy. Bây giờ, tôi sẽ tận hưởng niềm hạnh phúc khi ở bên mẹ đã.

“Con yêu, chắc con mệt rồi. Về nhà con muốn ngủ một lát không?”

“Không, mẹ à. Con muốn đi tắm biển thôi.”

TÔI MẶC BỘ TANKINI màu xanh có dây buộc ở cổ, nhâm nhi lon Diet Coke, nằm dài phơi nắng bên bờ Đại Tây Dương và nghĩ đến chuyện chỉ mới hôm qua thôi, tôi còn ở khu Sound bờ Thái Bình Dương. Mẹ cũng đang nằm bên tôi, đội chiếc mũ rộng vành, to khổng khiếp, đeo kính mát gọng tròn kiểu Jackie O, uống lon nước. Chúng tôi đang ở bãi biển Tybee Island, cách nhà ba dặm phố. Mẹ nắm tay tôi. Con mệt mỏi đã tan biến khi tôi đắm mình dưới ánh mặt trời, cảm thấy nhẹ nhõm, an toàn và ấm áp. Đã rất lâu rồi tôi mới có cơ hội thư giãn như thế này.

“Thế nào, Ana... kể mẹ nghe đứa nào đã làm con liêu xiêu thế?”

Liêu xiêu? Nói thế nào bây giờ? Mà nói cái gì? Không thể kể quá nhiều về Christian vì bản NDA đã ký rồi, nhưng dù như vậy, phải chọn chi tiết nào để kể với mẹ đây? Tôi vắt óc suy nghĩ.

“Sao con?” Mẹ hỏi lại, xiết nhẹ tay tôi.

“Tên anh ấy là Christian. Cực kỳ điển trai. Giàu có... Cực kỳ giàu có mẹ ạ. Anh ấy rất phức tạp và thất thường.”

Đúng là như thế – tôi hào hứng với một bản tóm tắt vô cùng chi tiết và chính xác về anh. Tôi quay sang nhìn mẹ, vừa đúng lúc ngược ánh mắt trong veo như ánh pha lê nhìn tôi.

“Phức tạp và thất thường là hai chuyện mà mẹ quan tâm đấy, Ana.”

Ồi đừng mà...

“Ồi mẹ, con như muốn phát điên lên bởi tâm trạng anh ấy thay đổi liên tục. Hồi nhỏ, được giáo dục rất nghiêm khắc, nên bây giờ rất anh ấy vô cùng kín đáo và tâm trạng khó mà nắm bắt được.”

“Con thích cậu ta à?”

“Hơn cả thích, mẹ ạ.”

“Thật đấy chứ?” Mẹ nhìn tôi.

“Thật mà mẹ.”

“Đàn ông, thật ra, không phức tạp chút nào cả, Ana đáng thương của mẹ. Họ là những sinh vật cực kỳ đơn giản và thẳng thắn. Cứ hiểu họ đúng như những gì họ nói. Trong khi chúng ta mất hàng giờ ngồi chẻ tư chẻ tám sợi tóc phân tích xem họ nói gì, còn với họ, mọi thứ rất sáng tỏ. Nếu là con, mẹ cứ hiểu anh ta thật đúng nghĩa đen. Có khi thế lại tốt.”

Tôi nhìn mẹ. Có vẻ mẹ đang khuyên tôi. Hãy hiểu Christian đúng như anh ấy nói. Lập tức, một số câu anh nói hiện ra trong tâm trí tôi.

Tôi không muốn mất em...

Em bỏ bùa tôi rồi...

Em đã thuận phục được tôi...

Tôi cũng sẽ nhớ em... nhiều hơn em nghĩ...

Tôi vẫn nhìn mẹ. Mẹ chỉ mới có bốn cuộc hôn nhân. Có lẽ sau hết thấy, bà cũng biết điều gì đó về đàn ông.

“Hầu hết đàn ông đều cầu bần thất thường, con gái ạ, một số người nặng hơn người khác. Như cha con chẳng hạn...”

Mắt mẹ dôi nhìn xa xăm và thật dịu dàng mỗi khi nhắc đến cha tôi. Cha ruột của tôi, người đàn ông mơ hồ mà tôi chưa bao giờ biết mặt, một tai nạn tập trận trên biển đã đột ngột cướp ông khỏi mẹ con tôi. Từ sâu thẳm, tôi luôn cảm thấy mẹ vẫn mãi đi tìm hình bóng cha ở những người đàn ông khác... Có lẽ cuối cùng, mẹ đã tìm thấy ở dưỡng Bob chẳng. Thật tiếc vì lại không phải dưỡng Ray.

“Mẹ từng nghĩ cha con tính khí cầu bần thất thường. Nhưng giờ khi nhìn lại, mẹ nhận ra ông ấy chỉ quá đam mê công việc, mà suy cho cùng, cũng vì cuộc sống của mẹ con mình.” Mẹ thở dài. “Cha con còn quá trẻ, cả hai chúng ta, con à. Có lẽ vấn đề chỉ ở đó.”

Hmm... Christian cũng không hẳn đã già. Tôi cười trêu mếu nhìn mẹ. Nói về cha, mẹ có những đánh giá rất sâu sắc nhưng tôi chắc chắn những điều này không liên quan gì đến tâm trạng của Christian.

“Dưỡng Bob muốn mời mẹ con mình đi ăn tối. Đến câu lạc bộ golf của ông ấy.”

“Hả? Dưỡng Bob chơi golf hả mẹ?” Tôi kêu lên kinh ngạc. “Mẹ, mẹ nhắc lại xem nào.” Tôi tròn tròn mắt.

SAU BỮA TRƯA NHE, trở về nhà, tôi bắt đầu sắp xếp đồ đạc, rồi sẽ chợp mắt một lát. Mẹ đi đâu rồi, chắc đi làm nên hay những thứ đại loại thế, dưỡng Bob cũng đi làm, vì vậy, tôi sẽ có thời gian để ngủ.

Tôi mở Mac ra và khởi động máy. Giờ là hai giờ ở Georgia, tức mười một giờ sáng ở Seattle. Tôi băn khoăn không biết Christian đã trả lời thư chưa. Vừa đợi mở email, tôi vừa hồi hộp.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cuối cùng!

Ngày: 31 tháng 5 2011 07:30

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tôi thật phiền lòng khi chỉ xa nhau em mới có thể trao đổi với tôi một cách cởi mở và thẳng thắn như vậy. Vì sao khi bên nhau em không thể làm như thế?

Đúng là tôi giàu có. Hãy quen với điều đó đi. Sao tôi lại không thể cho em tiền? Chúng ta đã công khai với bố em rằng tôi là bạn trai của em mà, ơn Chúa. Không phải đó là chuyện mà bạn trai cần làm sao? Còn với tư cách là Người Áp Đặt, tôi mong em chấp nhận sự tiêu tốn của tôi cho em mà không tranh luận bất cứ điều gì. Nhân tiện, hãy kể với mẹ em về tôi. Tôi không biết phải trả lời em thế nào về chuyện em cảm giác mình như gái bao. Tất nhiên em không viết như thế, nhưng em có ý đó. Tôi không biết nên nói hay làm gì để xóa đi cảm giác đó trong em. Tôi chỉ mong em chuẩn bị tốt nhất cho những việc sắp xảy đến. Tôi làm việc như điên để được tiêu tiền vào những nơi tôi cảm thấy hợp lý. Tôi có thể mua cho em những gì em khao khát, Anastasia, và tôi muốn như thế. Hãy xem đó là sự phân chia lại tài sản, nếu em muốn. Hay chỉ đơn giản để em biết rằng tôi chưa và cũng không bao giờ nghĩ về em như cái cách em tự mô tả chính mình và tôi thấy bức bối khi em lại nghĩ về mình như thế. Là một cô gái trong sáng, thông minh và xinh đẹp nhưng em thật sự có vấn đề với sự tự tin và tôi đang bắt đầu nghĩ không biết có nên đặt lịch hẹn cho em gặp bác sĩ Flynn hay không?

Tôi xin lỗi đã nổi giận với em. Thật đáng khinh khi có ý nghĩ làm em sợ hãi. Em thật sự nghĩ rằng tôi có thể để em đi đây đi đó trong một cái rọ sao? Trời ạ, tôi đã từng bảo em lấy trực thăng của tôi mà đi cơ mà. Ừ, chuyện cái rọ là tôi đùa đấy, một câu chuyện đùa tẻ nhạt. Tuy nhiên, ý nghĩ trói và bịt miệng em vừa nảy ra trong đầu tôi (đây không phải chuyện đùa – tôi đang nói thật). Tôi có thể nói lỏng cái rọ ra – rọ không là gì với tôi cả. Tôi biết em không muốn bị bịt mồm – chúng ta đã bàn đến điều đó – và nếu khi nào tôi bịt miệng em, chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Tôi nhận ra là em vẫn chưa nắm được cốt lõi của mối quan hệ áp đặt/phục tùng, chính Người Phục Tùng mới là người có quyền hơn cả. Tức là em đấy. Tôi nhắc lại nhé – em mới là người cầm trịch cuộc chơi. Không phải tôi.

Trong nhà thuyền, em đã nói không. Tôi không thể chạm vào em khi em nói không – đó là lý do chúng ta cần thỏa thuận – về những gì em sẽ làm và sẽ không làm. Nếu chúng ta thử và em không thích, chúng ta sẽ điều chỉnh lại thỏa thuận. Là do em – không phải tôi. Và nếu như em không muốn bị trói, bị nhồi nhét vào miệng, bỏ trong rọ, thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó.

Tôi muốn chia sẻ với em cách sống của tôi. Tôi không hề muốn gì hơn thế. Nói thẳng ra, tôi ngưỡng mộ em và hoàn toàn vô tư làm như thế. Tôi làm chuyện đó vì bản thân mình hơn là vì em. Em đã không nhận ra rằng tôi cũng say đắm em, dù không biết bao nhiêu lần tôi nói đi nói lại điều đó. Tôi không muốn mất em. Tôi lo lắng khi em bay đi cách tôi ba ngàn dặm trong mấy ngày chỉ bởi em không thể suy nghĩ rõ ràng và thông suốt khi ở bên tôi. Chính tôi cũng thế, Anastasia. Mọi lý lẽ của tôi đều vỡ vụn khi chúng ta bên nhau – đó là mức độ tình cảm tôi dành cho em đấy.

Tôi hiểu nỗi lo lắng của em. Tôi đã cố tránh xa em; tôi biết em còn non nớt, nhưng nếu tôi biết chính xác em trong sạch đến mức nào, tôi đã không bao giờ đeo đuổi em – và bây giờ em vẫn luôn làm tôi ngại ngại theo cách của riêng em, cách mà chưa từng một ai làm với tôi. Email của em chẳng hạn: Tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, cố hiểu những gì em nói. Ba tháng chỉ là khoảng thời gian tương trưng thôi. Chúng ta có thể kéo ra thành sáu tháng hay một năm? Em muốn bao lâu? Thế nào thì làm em vừa lòng? Hãy nói tôi biết.

Tôi biết đây thực sự là một cú hích lớn với em về lòng tin. Tôi phải làm cho em tin tưởng tôi nhưng ngược lại, em cũng cần phải cho tôi biết khi nào thì tôi chưa làm được điều đó. Em lúc nào cũng đầy vẻ mạnh mẽ và kín đáo, vì vậy, khi đọc những gì em viết ở đây, tôi chợt nhận ra em ở một góc độ khác. Chúng ta phải

hướng dẫn nhau, Anastasia ạ, tôi chỉ nhìn em để cư xử thôi. Em cần thẳng thắn với tôi và chúng ta đều phải tìm cách để những thỏa thuận của chúng ta diễn ra như mong muốn.

Em lo lắng rằng em không có tố chất phục tùng. Đúng, có lẽ chuyện đó là đúng. Phải nói thật rằng, lần duy nhất em có thái độ đúng của một Người Phục Tù là ở trong phòng giải trí. Hình như chỉ có ở đó em mới để tôi được đóng tròn vai trò kiểm soát và cũng chỉ ở đó em mới làm đúng như em được bảo. “Mẫu mực” là từ chợt nảy ra trong đầu tôi lúc này. Và tôi cũng chưa bao giờ đánh em lần ngang lần dọc cả. Chỉ đồ ửng lên thôi. Bên ngoài phòng giải trí, tôi thích em thách thức tôi. Đó là kinh nghiệm rất lãng mạn và mới mẻ và tôi không mong em thay đổi. Vì vậy được, em ạ, hãy nói tôi biết em muốn nhiều hơn như thế nào. Tôi sẽ cố vượt qua chính mình để cởi mở hơn và sẽ cố để tạo cho em một không gian mà em mong muốn, cũng như sẽ giữ khoảng cách với em khi em ở Georgia. Tôi trông đợi email tiếp theo của em.

Trong lúc rảnh rỗi, hãy tận hưởng cuộc sống. Nhưng đừng lâu quá nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trời ạ. Bức thư của anh ấy như một bức thư của sinh viên vậy – và những gì anh viết thật dịu dàng. Con tìm tôi như thất lại khi đọc tâm thư của anh. Tôi nằm lăn ra giường và ôm chiếc Mac. Sẽ thỏa thuận luôn một năm ư? Tôi là người cầm trịch! Chao ôi, tôi chỉ vừa mới nghĩ đến điều đó thôi. Nghĩ về anh đúng như anh nói, đó là những gì mẹ bảo. Anh không muốn mất tôi. Anh đã nói thế hai lần cơ mà. Anh cũng muốn chúng tôi cùng làm việc này. Ôi, Christian cũng muốn thế. Anh sẽ cố gắng để tôi ở xa anh ít lâu. Thế có nghĩa là anh không thể ở xa tôi? Thực sự tôi cũng mong như thế. Tôi muốn được gặp anh. Chúng tôi xa nhau gần hai mươi bốn giờ rồi và tôi sẽ còn không được gặp anh trong bốn ngày nữa. Tôi nhận ra mình nhớ anh biết nhường nào.

“Ana, con yêu.”

Giọng nói dịu dàng, ấm áp, tràn ngập yêu thương và những ký ức đầu yêu ulla về.

Một bàn tay dịu dàng chạm vào mặt tôi. Mẹ lay tôi dậy, còn tôi đang nằm ôm lấy chiếc laptop.

“Ana, con yêu.” Giọng mẹ dịu dàng như lời hát còn tôi chấp chờn rời khỏi giấc ngủ, chớp mắt nhìn thấy sắc trời đỏ ửng trong buổi chiều muộn.

“Mẹ.” Tôi xoay người mỉm cười với mẹ.

“Ăn tối sau ba mươi phút nữa con gái à. Con muốn đi không?” Mẹ âu yếm hỏi.

“Có chứ mẹ, tất nhiên con đi chứ.” Tôi nói trong cơn ngái ngủ.

“Chà, hàng công nghệ cao nhỉ.” Mẹ chỉ vào laptop.

Ôi trời.

“Ồ... Cái này à?” Tôi cố làm ra vẻ tự nhiên.

Mẹ có biết không? Từ khi tôi để lộ chuyện có “bạn trai”, mẹ hình như trở nên sắc sảo hơn hẳn.

“Christian cho con mượn. Con nghĩ con có thể bay đi bay về và dùng cái này rất tiện, chỉ để email và truy cập Internet thôi.” Thật ra có gì đâu.

Mẹ nhìn tôi đắn đo rồi ngồi xuống giường, vén một lọn tóc ra sau tai tôi.

“Cậu ấy vừa email cho con à?”

Ôi không, lộ rồi.

“Vâng ạ.” Tôi hết giấu nổi, mặt đỏ bừng lên.

“Có lẽ cậu ấy nhớ con, nhỉ?”

“Con mong thế mẹ à.”

“Thế cậu ấy nói gì nào?”

Ồi không, lại lộ nữa rồi. Tôi vắt óc nghĩ ra chi tiết nào đó trong email có thể chấp nhận được để kể với mẹ. Chắc chắn mẹ không muốn nghe những chuyện kiểu như Người Ấp Đặt, bị rọ lại, bị bịt miệng và trên hết, không thể kể những chuyện đó vì tờ NDA nữa.

“Anh ấy bảo con cứ thư giãn thoải mái nhưng đừng lâu quá.”

“Nghe hợp lý đấy. Mẹ ra ngoài để con chuẩn bị nhé, con gái.” Mẹ cúi xuống hôn lên trán tôi. “Con ở đây làm mẹ rất vui, Ana. Thật tuyệt khi được gặp con thế này.”

Sau những lời yêu thương ấy, mẹ đi ra.

Hmm, Christian và hợp lý... hai khái niệm, theo ý tôi, rõ là loại trừ nhau nhưng sau email này, mọi việc dường như tiến triển tốt hơn. Tôi lắc đầu. Cần có thời gian để hiểu rõ những điều anh nói. Có lẽ sau bữa tối – tôi sẽ trả lời thư anh. Tôi nhanh chóng bước khỏi giường, mặc áo thun, quần soóc rồi chạy vào phòng tắm.

Tôi có mang theo chiếc váy buộc cổ màu xám của Kate mà hôm tốt nghiệp tôi đã mặc. Đó là chiếc váy duy nhất tôi có lúc này. Tin tốt lành là nhiệt độ bắt đầu hạ, vì vậy, tôi nghĩ đi đến câu lạc bộ golf cũng ổn. Vừa mặc áo, tôi vừa mở máy tính. Không có thư mới của Christian, tôi chợt thấy hụt hẫng. Rất nhanh, tôi gõ vội mấy dòng cho anh.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Dài dòng?

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:08 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, ngài quả là có bút lực rất mạnh. Em sắp đi ăn tối tại câu lạc bộ golf của dượng Bob ngay bây giờ và xin nói để ngài được biết, em đang trợn mắt trong đầu đấy. Thế nhưng cả ngài và cái võ móng của ngài đều đang ở rất xa nên móng em vẫn an toàn, bây giờ. Em yêu bức email của ngài. Sẽ hồi âm ngay khi có thể. Em nhớ ngài lắm.

Buổi trưa tốt đẹp.

Ana của ngài.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Móng của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:10

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi bị tiêu đề của email này làm cho xao nhãng. Không cần phải nói nó đang an toàn – chỉ bây giờ thôi.

Bữa tối ngon lành nhé, và tôi cũng nhớ em, đặc biệt là móng em và cái mồm thông minh của em.

Buổi trưa nay trôi qua rất lờ đờ, may mà còn có em và cái trợn mắt của em để tôi hăm hở. Tôi nghĩ chính em là người rất sáng suốt chỉ cho tôi thấy rằng tôi đang bị tiêm nhiễm thói xấu dài dòng.

Christian Grey,

CEO & Người Trợn mắt,

Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đang trợn mắt

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:14 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Đừng gửi email cho em nữa. Em đang cố sửa soạn cho bữa tối. Ngài đang rất phân tâm đấy, ngay cả khi ngài đang ở đầu kia của đất nước.

Và vâng – ai sẽ đét dít ngài đây, khi ngài trợn mắt?

Ana của ngài.

Tôi nhấn “gửi” và lập tức hình ảnh mũ phù thủy độc ác quý bà Robinson vụt hiện lên. Tôi không thể mừng tượng được điều này. Christian bị một ai đó, đáng tuổi mẹ, đánh đập, có gì đó không đúng. Một lần nữa tôi lại tự hỏi bà ấy đã tàn phá những gì trong anh. Môi tôi mím thật chặt. Tôi cần kiếm một con búp bê nào đó, ghim kim vào nó, may ra mới nguôi được nỗi hờn của tôi với người đàn bà chưa biết mặt này.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:18

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Vì những lý do đặc biệt nào đó, tôi vẫn thích tiêu đề này của mình hơn. May là tôi làm chủ cuộc đời mình nên không ai có thể trừng phạt tôi. Ngoại trừ mẹ, thỉnh thoảng cả bác sĩ Flynn nữa, tất nhiên. Và em.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Nhục hình... Em ư?

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:22 EST

Đến: Christian Grey

Em đã bao giờ, lấy hết can đảm cả tinh thần lẫn thể xác, để dùng nhục hình với ngài chưa nhỉ, ngài Grey? Em e rằng ngài đã gán ghép cho em hành động của một ai đó khác... điều ấy thật đáng lo. Tuy nhiên, em đang sẵn sàng để làm điều đó.

Ana của ngài

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:25

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Cô có thể vừa gõ mail vừa làm tất cả những việc đó mà. Tôi có thể kéo dây kéo áo lên cho cô không?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Không hiểu vì lý do gì, những dòng chữ của anh như hút lấy tôi và khiến tôi thở gấp. Ôi... anh muốn chơi trò chơi đây mà.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cấm trẻ em dưới 17 tuổi

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:28 EST

Đến: Christian Grey

Em muốn anh kéo xuống nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cẩn thận với những điều ước...

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:31

Đến: Anastasia Steele

CẦU ĐƯỢC ƯỚC THẤY Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Khát khao

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:28 EST

Đến: Christian Grey

Chậm thôi...

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Rên rỉ

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:31

Đến: Anastasia Steele

Ước gì tôi ở đó.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele Chủ đề: Nấc

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:37 EST

Đến: Christian Grey

EM CŨNG ƯỚC THẾ.

“Ana ơi.”

Tiếng mẹ gọi làm tôi muốn nhảy dựng lên. Chết chưa. Sao tôi thấy mình tội lỗi thế này?

“Con đang xuống, mẹ ơi.”

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Nấc

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:39 EST

Đến: Christian Grey

Em phải đi.

Để sau nhé, anh yêu.

Tôi chạy vụt xuống phòng khách, mẹ và dương Bob đang đợi. Mẹ nhăn nhó.

“Con ơi, có sao không vậy? Sao mặt mày con đỏ ửng lên thế?”

“Con khỏe mà mẹ.”

“Bộ này đẹp đấy, con gái.”

“Dạ, váy của Kate. Mẹ thích hả mẹ?”

Mẹ nhăn mặt.

“Sao con lại mặc áo của Kate?”

Hơ... thôi rồi.

“À, tại con thích chiếc này, cô ấy không.” Tôi nói qua quýt.

Mẹ liếc ánh nhìn sắc sảo về phía tôi còn bụng Bob bụng đang đói còn cào cào nhưng vẫn cố giấu vẻ sốt ruột.

“Mai mẹ dẫn con đi mua sắm thôi.”

“Thôi mẹ, đừng làm thế. Con có nhiều quần áo lắm rồi.”

“Thế mẹ không thể mua gì đó cho con gái của mình được ư? Đi thôi, bụng Bob đói meo rồi.”

“Đúng đấy.” Bụng kêu lên, xoa xoa tay vào bụng, làm ra bộ đau khổ lắm.

Tôi cười khúc khích khi bụng ngước mắt lên. Cả nhà cùng đi ra cửa.

TRONG KHI TẮM dưới vòi sen ấm áp, tôi nhận ra mẹ đã thay đổi rất nhiều. Bữa tối nay, mẹ chính là mẹ: vui nhộn, đưa đẩy, hòa đồng với rất nhiều bạn bè ở câu lạc bộ golf. Bụng Bob thì luôn nồng nhiệt và rất chu đáo... Cả hai có vẻ rất hòa hợp. Tôi mừng ẹ. Điều đó có nghĩa là tôi không còn phải lo lắng về mẹ và tính nóng nảy của bà nữa, cả những ngày u ám với Ông Chồng Thứ Ba cũng đã lùi xa. Bụng Bob quả là biết chăm sóc. Còn mẹ, mẹ đang cho tôi những lời khuyên rất hữu ích. Những chuyện đó bắt đầu từ khi nào nhỉ? Từ khi tôi gặp Christian. Sao lại thế?

Tắm xong, tôi sấy tóc thật nhanh để chạy đến với Christian. Một email đang đợi, vừa gửi sau khi tôi đi, chừng vài giờ trước.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tình trạng đạo văn Ngày: 31 tháng 5 2011 16:41 Đến: Anastasia Steele

Em đạo lời văn của tôi.

Rồi bỏ tôi chết đứng.

Bữa tối ngon nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ai là tên đạo văn?

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:18 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, em nghĩ ngài sẽ nhận ra nguyên văn câu này là của anh Elliot chứ.

Chết đứng thế nào?

Ana của ngài.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Việc đang dở

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:22

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Em về rồi. Em vụt bỏ đi – khi mọi chuyện đang cực kỳ thú vị.

Nguyên văn không phải của Elliot đâu. Anh ấy chắc chắn đã cuỗm câu ấy của ai đó.

Bữa tối thế nào?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Việc đang dở?

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:26 EST

Đến: Christian Grey

Bữa tối cực ngon – chắc anh rất vui nếu biết em đã ăn rất nhiều.

Đang thú vị ư? Thế nào?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Việc đang dở – Đúng thế

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:30

Đến: Anastasia Steele

Em giả ngốc đấy à? Tôi nhớ em vừa bảo tôi mở khóa cho em mà.

Và tôi rất nóng lòng được làm điều đó. Tôi cũng rất hài lòng biết em đã ăn ngon miệng.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Xem nào... Luôn là cuối tuần

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Em luôn ăn ngon miệng... Chỉ không như thế khi anh quần quanh bên cạnh và làm em mất hứng với thức ăn thôi.

Thêm nữa, em chưa bao giờ tự nhiên mà ngốc cả, thưa ngài Grey. Chắc ngài phải thu xếp chuyện đó từ bây giờ thôi. :-)

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không thể đợi thêm

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ ghi nhớ điều đó, cô Steele, và nhất định sẽ sử dụng kiến thức mới đó để tiến bộ.

Rất tiếc khi biết rằng tôi làm cô xao nhãng với thức ăn. Tôi tưởng rằng tôi chỉ có khả năng khiêu khích dục tình ở cô. Đây lại là một kinh nghiệm và cũng là kinh nghiệm khiến tôi vui nhất.

Mong đợi lần sau.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chơi chữ

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Ngài lại đang đùa với từ điển đồng nghĩa sao, thưa ngài?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bị lộ

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Cô biết tôi quá rõ, cô Steele.

Tôi đang dùng bữa tối với một người bạn cũ, sau đó sẽ lái xe.

Để sau nhé, em yêu.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Bạn cũ nào? Tôi không nghĩ Christian có người bạn cũ nào, ngoại trừ... bà ta. Tôi cau mặt nhìn màn hình. Sao anh vẫn tiếp tục gặp gỡ bà ta? Con ghen bưng bưng, day dứt, đau đớn vệt đến. Tôi muốn đâm vào cái gì đó, tốt nhất là mụ Robinson ấy. Gập máy lại sầm một tiếng, tôi trèo lên giường.

Đúng ra tôi nên trả lời bức thư dài loằng ngoằng sáng nay của anh nhưng giờ tôi quá điên tiết để làm chuyện đó. Sao anh không thể ngừng gặp mụ già với bản chất xấu xa đó? Tôi tắt đèn, giận sôi lên, nhìn trân trân vào bóng tối. Sao mụ dám? Sao mụ dám làm thế với một thiếu niên nhạy cảm? Mụ ta còn làm thế không? Mà tại sao họ lại phải dừng lại? Bao nhiêu giả thiết nháo nhào trong đầu tôi: Nếu anh đã thỏa mãn, sao anh còn kết bạn với mụ ta? Cả mụ ta cũng thế – hay mụ ta đã kết hôn? Rồi ly dị? Hay – mụ ta có con riêng? Hay họ có con với nhau? Tiềm Thức trưng ra bộ mặt xấu xí, thốt lên một câu đều cẳng. Tôi choáng váng đến mức buồn nôn. Bác sĩ Flynn có biết về mụ ta không?

Tôi trèo ra khỏi giường, mở máy lên lần nữa. Tôi phải làm việc. Tôi bực bội gõ gõ ngón tay trong khi chờ màn hình khởi động. Tôi nhấp vào biểu tượng Google rồi gõ “Christian Grey” vào thanh công cụ tìm kiếm. Màn hình lập tức đẩy áp các hình ảnh về Christian: cà vạt đen, đóng thùng, chà – có cả ảnh José chụp ở Heathman nữa, sơ mi trắng và quần flannel. Sao chúng nhảy lên Internet được nhỉ? Cha mẹ ơi, anh thật đẹp.

Tôi lướt nhanh: một số quan hệ công việc, rồi lướt từ này đến ảnh khác của người đàn ông ăn ảnh nhất mà tôi biết rõ. Biết rõ? Mình đã biết rõ về Christian chưa? Tôi biết anh rất gợi tình nhưng tôi nhận ra còn có nhiều điều hơn nữa phải khám phá. Tôi biết anh thất thường, khó chịu, hài hước, lạnh lùng, ầm áp... Chà, người đàn ông tập hợp đủ mọi thái cực trong mình. Tôi nhấn sang trang sau. Anh vẫn là anh trong tất cả những bức ảnh này và tôi chợt nhớ Kate từng nói không thể tìm thấy một tấm ảnh nào của anh đang ghen hờ, điều đó khiến cô ấy nghĩ anh đồng tính. Thế rồi ở trang thứ ba, có ảnh tôi và anh, trong lễ tốt nghiệp. Tấm duy nhất anh chụp bên một phụ nữ – người đó là tôi.

Có điên không! Mình đang tra Google mà! Tôi trừng trừng nhìn cả hai trên màn hình vi tính. Trong ảnh, trông tôi có vẻ ngờ ngác trước máy chụp hình, căng thẳng, mất bình tĩnh. Đây chỉ là khoảnh khắc trước khi tôi nói đồng ý cùng thử với anh thôi. Trong khi Christian, anh vẫn đẹp không thể tin nổi, điềm tĩnh, tập trung và đang đeo chiếc cà vạt ấy. Tôi ngắm nhìn khuôn mặt điển trai mà giờ này có khi đang nhìn mụ Robinson. Tôi lưu tấm ảnh vào mục yêu thích rồi nhấn qua mười tám trang kết quả... không có gì hết. Tôi

không thể tìm thấy mục Robinson trên Google. Nhưng tôi muốn biết có phải anh đang ở bên mẹ ta không? Tôi gõ nhanh một email cho Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bạn ăn tối tâm đắc

Ngày: 31 tháng 5 2011 23:58 EST

Đến: Christian Grey

Hy vọng anh và bạn có một bữa tối tuyệt vời.

Ana

TB: Là bà Robinson à?

Tôi nhấn “gửi” rồi uể oải trở lại giường, suy tính cách hỏi Christian về mối quan hệ với người đàn bà ấy. Một nửa, tôi sốt ruột muốn biết nhiều hơn nữa, nửa kia lại muốn quên phắt hết những chuyện anh kể. Tôi vừa đến kỳ kinh nguyệt, sáng mai phải nhớ uống mấy viên thuốc. Tôi chỉnh lịch hẹn trên chiếc BlackBerry. Để điện thoại lên chiếc bàn cạnh đầu giường, tôi nằm xuống, dần dần chìm vào giấc ngủ, lòng thầm mong chúng tôi vẫn còn trong cùng một thành phố, chứ không phải cách nhau hai mươi lăm ngàn dặm thế này.

Sau một buổi sáng mưa sấm và buổi trưa ngoài bãi biển, mẹ quyết định buổi tối chúng tôi sẽ đi bar. Bỏ lại dương Bob và chiếc ti-vi, hai mẹ con lên một bar sang trọng ở tầng thượng khách sạn sịn nhất Savannah. Tôi uống đến ly Cosmopolitans thứ hai, thì mẹ đã uống đến ly thứ ba. Mẹ bắt đầu nói chuyện thoải mái với tôi về cách nhìn cái tôi mong manh của đàn ông.

Điều đó khiến tôi khá bối rối.

“Con nên biết thế này, Ana, đàn ông luôn nghĩ chẳng có thứ gì từ miệng phụ nữ nói ra mà đáng phải quan tâm cả. Chẳng có gì ngoài mấy chuyện linh tinh, chúng ta nói, bàn bạc rồi quên. Đàn ông chỉ thích hành động thôi.”

“Mẹ, sao lại nói với con mấy chuyện đó?” Tôi hỏi, vùng vằng che giấu nỗi ngượng ngập.

Cả ngày nay mẹ cứ thế.

“Con ạ, trông con có vẻ lúng túng. Con chưa từng đưa cậu bạn trai nào về nhà. Khi chúng ta ở Vegas, con cũng chẳng tìm được bạn trai. Mẹ đã nghĩ con và cái cậu ở đại học hẳn phải có gì đặc biệt, José ấy.”

“Mẹ, José chỉ là bạn thôi.”

“Mẹ biết, con gái à. Nhưng chắc chắn phải có gì đó, mẹ nghĩ con chưa kể hết với mẹ.”

Mẹ nhìn tôi, khuôn mặt đầy vẻ quan tâm của một bà mẹ.

“Con chỉ muốn xa Christian để suy nghĩ rõ ràng thôi... Chỉ có vậy thôi. Anh ấy cứ làm con mệt mỏi.”

“Mệt mỏi á?”

“Dạ. Mặc dù con nhớ anh ấy khủng khiếp.” Tôi nhăn mặt.

Cả ngày nay tôi đã không có tin gì từ Christian rồi. Không email, không gì cả. Tôi nóng ruột muốn gọi xem anh có sao không. Nỗi lo lắng lớn nhất tôi nghĩ đến là tai nạn giao thông; nỗi lo thứ nhì là mục Robinson lại cào móng vuốt của mẹ vào anh. Tôi biết thế là vô lý nhưng nghĩ đến bà ấy, tôi muốn tê liệt hết tri giác.

“Mẹ vào nhà vệ sinh một lát nhé.”

Sự vắng mặt trong khoảnh khắc ngắn ngủi của mẹ là cơ hội để tôi kiểm tra

BlackBerry. Cả ngày nay tôi đã cố lén lút kiểm tra email. Cuối cùng, hồi âm của Christian cũng đến!

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bạn ăn tối

Ngày: 31 tháng 5 2011 21:40 EST

Đến: Anastasia Steele

Phải, tôi đã ăn tối với bà Robinson.

Bà ấy chỉ là một người bạn cũ thôi, Anastasia.

Đang rất mong gặp em. Tôi nhớ em.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Anh ấy đã ăn tối với bà ta. Da đầu tôi ngứa ngáy như thể chất adrenaline và ngàn mũi kim đang ghim khắp nơi, điều tôi sợ hãi nhất đã xảy ra. Sao anh có thể? Tôi mới đi có hai ngày, anh đã lò dò sang chỗ mù phù thủy ấy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bạn ăn tối cũ

Ngày: 31 tháng 5 2011 21:42 EST

Đến: Christian Grey

Bà ấy đâu phải chỉ là bạn cũ.

Bà ta đã tìm được một cậu bé khác để cấm phạt hàm nanh vào rồi chứ?

Anh quá già so với bà ta sao?

Có phải đó là lý do mối quan hệ của hai người kết thúc không?

Tôi nhấn “gửi” ngay trước khi mẹ trở lại.

“Ana, con nhột nhạt lắm. Có chuyện gì sao?”

Tôi lắc đầu.

“Không sao đâu ạ. Mình uống nữa đi mẹ.” Tôi búống bình nói.

Mẹ nhúu mày nhưng vẫn ngẩng đầu tìm và gọi phục vụ, rồi chỉ vào ly của chúng tôi. Anh ta gật. Tôi hiểu trong ngôn ngữ toàn cầu, điều đó có nghĩa là “thêm ly nữa”. Khi mẹ gọi rượu, tôi liếc nhanh sang chiếc BlackBerry.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cần thận đấy...

Ngày: 31 tháng 5 2011 21:45 EST

Đến: Anastasia Steele

Đó không phải là chuyện tôi muốn thảo luận qua email.

Em uống bao nhiêu ly Cosmopolitans rồi?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Chết tiệt, anh ấy đang ở đây.

24. Chương 23

Chương 23

Tôi đảo đảo nhìn khắp bar nhưng không thấy bóng dáng anh.

“Ana, chuyện gì thế? Trông con như vừa gặp ma ấy.”

“Christian, anh ấy ở đây.”

“Hả? Thật không?”

Đến lượt mẹ tôi cũng nhìn đảo đảo khắp bar.

Tôi đã lờ không nói với mẹ về khả năng đeo bám của Christian.

Tôi thấy anh rồi. Tim tôi nhảy thót lên, bắt đầu đập thành thịch khi anh dần tiến về phía chúng tôi. Anh thật đã ở đây – vì tôi. Nữ thần nội tại rú lên đầy phấn khích trên chiếc ghế dài. Bỗng qua đám đông một cách từ tốn, mái tóc anh ánh lên màu đồng và đỏ dưới ánh đèn halogen đặt trong tường. Đôi mắt anh sáng ngời cứ lấp lánh bởi – tức giận? Căng thẳng? Miệng anh đang mím lại, hàm căng ra vuông vắn. Ôi, chết rồi... không phải chứ. Tôi vừa mới nổi điên lên với anh thì tức thì, anh ở đây. Làm thế nào để nổi giận với anh ngay trước mặt mẹ đây?

Anh đến bên bàn của chúng tôi, mắt nhìn tôi dò hỏi. Anh vẫn mặc bộ trang phục quen thuộc, sơ mi linen trắng và quần jean.

“Chào anh.” Tôi thốt lên, chưa hết choáng váng và cả ngưỡng mộ vì anh bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt tôi.

“Chào em” anh đáp lại, cúi xuống hôn lên má tôi khiến tôi kinh ngạc.

“Anh Christian, mẹ em, Carla.”

Tôi phản xạ một cách lịch sự.

Anh quay sang chào mẹ tôi.

“Bác Adams, cháu rất hân hạnh được gặp bác.”

Sao anh biết được tên mẹ? Anh nở một nụ cười mê hồn, đẳng-cấp-Christian Grey, tươi rói với mẹ tôi khiến bà bàng hoàng. Hàm dưới của mẹ tôi như rơi xuống bàn, theo đúng nghĩa đen. Ôi hãy tỉnh táo lại, mẹ ơi. Mẹ tôi nắm lấy bàn tay anh đang đưa ra và hai người bắt tay. Mẹ tôi chẳng đáp lại anh tiếng nào. Ôi, khuôn mặt ngêch ra mắt khả năng diễn đạt hình như cũng có di truyền – chắc là vậy.

“Chào cháu Christian,” cuối cùng mẹ tôi cũng cố thốt được nên lời.

Anh cười, đôi mắt xám ánh lên. Tôi nheo mắt nhìn cả hai người.

“Anh làm gì ở đây thế?”

Giọng điệu của tôi có vẻ the thé hơn mong đợi, nụ cười của anh lập tức biến mất, vẻ mặt điềm nhiên trở lại. Tôi vô cùng choáng váng khi gặp anh ở đây và hoàn toàn mất bình tĩnh nhưng nổi tức giận về mẹ Robinson vẫn còn âm ỉ trong lòng. Tôi không biết nên quát hỏi anh về chuyện đó hay phó mặc mình lao vào vòng tay anh – nhưng tôi đoán anh không thích cả hai – và chuyện tôi muốn biết nữa là anh đã quan sát mẹ con tôi bao lâu rồi. Tôi vẫn lo lắng về e-mail vừa gửi.

“Tôi đến để gặp em, tất nhiên rồi.”

Anh cúi xuống nhìn tôi, vẻ mặt rất điềm tĩnh. Ôi, anh đang nghĩ gì thế nhỉ?

“Tôi đang ở tại khách sạn này.”

“Anh ở đây?”

Giọng tôi ré lên đến độ tai tôi còn thấy khó chịu, nghe cứ như giọng của người nghiện thuốc lâu ngày.

“Hôm qua em nói ước gì tôi ở đây.” Anh dừng lại quan sát phản ứng của tôi. “Cả hai chúng ta đều vui mà, cô Steele.”

Giọng anh không có vẻ gì đang đùa.

Khỉ thật – hẳn là anh đang bức lắm? Có lẽ vì những gì tôi nói về bà Robinson? Hay vì tôi đã uống ly Cosmo thứ ba và sắp uống đến ly thứ tư? Mẹ tôi có vẻ lo lắng nhìn cả hai chúng tôi.

“Cháu ngồi xuống uống với chúng ta một ly nhé, Christian?”

Mẹ vậy gọi phục vụ và trong tích tắc anh ta đã đứng cạnh bàn chờ nhận yêu cầu.

“Cháu sẽ uống rượu gin pha nước khoáng,” Christian quay sang phục vụ “Hendricks hoặc Bombay Sapphire. Nếu Hendricks, thì kèm dưa chuột; Bombay thì chanh.”

Thiên đường địa ngục... Chỉ Christian mới khiến một cốc rượu thành cả một bữa thịnh soạn.

“Và hai Cosmo nữa nhé.” Tôi nói thêm, lo lắng liếc nhìn Christian.

Tôi đang uống với mẹ mà – anh có cố gì để nổi điên với chuyện đó chứ.

“Mang ghế lại đây, Christian.”

“Cảm ơn bác Adams.”

Christian kéo một chiếc ghế gần đó rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh tôi.

“Vậy là chỉ tình cờ mà anh ở tại khách sạn mẹ con em đến uống rượu thôi đấy chứ?” Tôi hỏi, cố làm cho giọng mình thật nhẹ nhàng.

“Hay là em chỉ tình cờ đến uống rượu tại khách sạn mà tôi đang ở?” Christian đáp trả. “Tôi vừa ăn tối xong, lên đây và thấy em. Tôi đang bị e-mail mới nhất của em làm cho xao nhãng, ngược lên thì thấy em đây rồi. Trùng hợp nhỉ?”

Anh nghiêng đầu sang một bên và tôi thoáng thấy dấu vết của một nụ cười, ơn trời – sau cùng, có lẽ chúng tôi vẫn sống sót được qua tối nay.

“Mẹ và em đi mua sắm cả sáng nay, buổi trưa ra biển. Hai mẹ con quyết định tối nay sẽ đi uống cocktail.” Tôi cảm thấy như mình nợ anh một lời giải thích.

“Em mua chiếc áo này đấy à?” Anh gật gù về chiếc áo lụa hai dây màu xanh lá tôi đang mặc. “Màu này hợp với em. Em râm nắng rồi đấy. Nhìn đẹp lắm.”

Tôi đỏ mặt không nói được lời nào đáp lại lời khen của anh.

“Tôi định đến thăm em vào ngày mai. Thế mà giờ lại gặp em ở đây.”

Anh nghiêng sang, nắm tay tôi, nắn nhẹ, di di ngón tay cái trên những lông tay... Và chợt tôi cảm thấy sự co thắt quen thuộc. Dòng điện đang tăng cường độ dưới da tôi, nơi ngón tay anh hoạt động, làm nóng bừng máu trong cơ thể, lan khắp người tôi, thiêu đốt mọi thứ trên đường đi của nó. Đã hơn hai ngày tôi chưa gặp anh. Ôi... tôi muốn anh. Hơi thở tôi rối loạn. Tôi chớp mắt nhìn anh, gượng cười và nhận ra một nụ cười trên môi anh.

“Tôi đã nghĩ sẽ làm em bất ngờ. Nhưng như thường lệ, Anastasia, em mới làm tôi ngạc nhiên khi có mặt ở đây.”

Tôi liếc nhanh sang mẹ, bà đang quan sát Christian đầy ngưỡng mộ... đúng thế, ngưỡng mộ! Mẹ ơi, làm ơn thôi đi. Cứ như thể anh ấy là một loài quynh rừ nào đó, chưa từng gặp ấy. Ý tôi là tôi biết mình chưa bao giờ có bạn trai, rồi Christian bỗng xuất hiện với đầy đủ mọi điều trên cả chuẩn mực – nhưng vẫn không tin nổi liệu tôi có thể quynh rừ được người đàn ông này chăng? Người đàn ông này ư? Ôi, cứ nhìn anh ấy mà xem, Tiềm Thức gào thét. Thôi ngay! Ai mời anh đến đây? Tôi thấy bức với mẹ nhưng mẹ tôi thậm chí còn không thèm nhìn tôi nữa cơ.

“Tôi không muốn quấy rầy hai mẹ con em. Tôi sẽ uống nhanh thôi rồi về phòng. Tôi còn mấy việc phải làm,” anh thẳng thắn.

“Christian à, rất vui vì rốt cuộc đã được gặp cháu,” mẹ tôi cuối cùng cũng hồi tỉnh. “Ana đã nói rất nhiều về cháu.”

Anh mỉm cười với mẹ.

“Thật vậy à?”

Anh nhướn mày với tôi, mặt thoáng qua một niềm giễu cợt khiến tôi đỏ mặt. Phục vụ mang thức uống đến. “Hendricks, thưa ngài.” Anh ta cười tươi tắn.

“Cảm ơn,” Christian hài lòng đáp.

Tôi lo lắng nhấp ngụm Cosmo cuối cùng trong ly.

“Cháu ở Georgia bao lâu, Christian?” Mẹ tôi hỏi.

“Đến thứ Sáu, thưa bác Adams.”

“Tôi mai cháu đến ăn tối với cả nhà nhé? Và gọi bác là Carla được rồi.”

“Cháu rất hân hạnh, thưa bác Carla.”

“Tốt quá. Giờ cáo lỗi nhé, bác phải vào nhà vệ sinh một lát.”

Mẹ... mẹ mới vừa ở đó ra mà. Tôi nhìn mẹ trần trối khi bà đứng lên và đi khuất, bỏ lại mình tôi bên anh.

“Vậy là em giận vì tôi đi ăn tối với bạn cũ.”

Christian nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng nhưng đầy thận trọng, nâng tay tôi lên môi anh, hôn từng lông tay một.

Ồi chao, anh muốn làm thế ở đây sao?

“Vâng,” tôi đáp mà máu cứ nóng rân rân khắp cơ thể.

“Chuyện của chúng tôi qua rất lâu rồi, Anastasia à,” anh thăm thẳm thì “Giờ tôi không ham muốn ai khác ngoài em. Điều đó đã đủ trả lời cho thắc mắc của em chưa?”

Tôi chớp chớp mắt.

“Em tưởng tượng bà ấy là mẹ mình, Christian.”

Tôi đang nín thở chờ đợi phản ứng của anh.

Mặt anh biến sắc.

“Thành kiến nặng nề quá. Không phải thế đâu.” Anh có vẻ bàng hoàng, thì thầm, rồi bỏ tay tôi ra.

Thành kiến?

“Rồi sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

Ly Cosmo rõ ràng khiến tôi bạo dạn hơn.

Anh nhăn mặt, bối rối. Tôi hỏi tiếp.

“Bà ấy đã lợi dụng một cậu bé mới chỉ 15 tuổi. Nếu anh là một bé gái 15 tuổi và bà Robinson là ông Robinson, cưỡng ép anh vào kiểu quan hệ BDSM, anh thấy có bình thường không? Giả dụ như chuyện xảy ra với Mia chẳng hạn, anh nói xem?”

Anh thở đứt quãng và phát cáu lên.

“Ana, chuyện không phải như thế đâu.”

Tôi nhìn anh.

“Tôi không nhìn sự việc theo hướng đó.” Anh tiếp tục. “Bà ấy không làm gì tệ hại cả. Đó là những gì tôi từng muốn.”

“Em không hiểu.” đến lượt tôi hoang mang.

“Anastasia, mẹ em sẽ quay lại ngay đây. Tôi thấy không thoải mái khi nói những chuyện này ở đây. Có lẽ để sau vậy. Nếu em không muốn tôi ở đây, máy bay của tôi vẫn đang đợi ở Hilton Head. Tôi có thể đi ngay.”

Anh ấy giận mình... không.

“Ôi không – xin anh đừng đi. Em vui mừng biết bao khi anh ở đây. Em chỉ đang cố làm anh hiểu em. Em tức giận chính mình vì em đã rời đi và để anh ăn tối với bà ấy. Hãy thử nghĩ xem anh sẽ thế nào nếu em lớn vồn đâu đó quanh José. Mà José chỉ là bạn thôi. Em đâu có quan hệ gì sâu sắc với cậu ấy. Trong khi anh và bà ta...”

Tôi ghen lời, không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Em ghen à?” Anh nhìn tôi, đôi mắt anh dịu dàng, âm áp trở lại.

“Vâng, em tức giận về những gì bà ta đã làm với anh.”

“Anastasia, bà ấy chỉ giúp đỡ tôi thôi. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Còn về cơn ghen của em, thử đặt em vào địa vị tôi mà xem. Suốt bảy năm nay, chưa khi nào tôi phải giải thích việc mình làm cho bất kỳ ai. Không một ai. Tôi làm những gì tôi thích, Anastasia. Tôi hài lòng với sự độc lập của mình. Tôi không đi gặp bà Robinson để trêu tức em. Tôi đến đó chỉ để ăn tối bây giờ và cả sau này. Bà ấy là bạn và còn là đối tác làm ăn.”

Đối tác làm ăn? Chết tiệt. Đúng là tin mới.

Anh nhìn tôi, đoán định những thông tin mình vừa nói.

“Đúng vậy, chúng tôi là đối tác kinh doanh. Mỗi quan hệ kia đã chấm dứt từ lâu rồi. Hàng bao nhiêu năm nay rồi.”

“Sao lại kết thúc?”

Miệng anh hơi mím lại, ánh mắt loé lên.

“Chồng bà ấy phát hiện.”

Hay chưa!

“Chúng ta có thể nói chuyện đó vào lúc khác không – đâu đó riêng tư một chút,” giọng anh khàn khàn.

“Em không biết tại sao lúc nào anh cũng thuyết phục em rằng bà ấy không phải là con yêu râu xanh.”

“Tôi không nghĩ về bà ấy theo cách đó. Chưa bao giờ. Đến đây là đủ rồi.” Anh gắt lên.

“Anh yêu bà ấy?”

“Hai đứa nói chuyện thế nào rồi?”

Mẹ tôi đã trở lại mà cả hai đều không hay biết.

Tôi cố nặn ra một nụ cười giả tạo trong khi hai đứa đang ghé sát thăm thì... tội lỗi. Mẹ nhìn tôi.

“Vui, mẹ ạ.”

Christian nhấp một hớp rượu, nhìn tôi chăm chú, vẻ mặt của anh điềm nhiên.

Anh đang nghĩ gì thế? Có phải anh từng yêu bà ấy? Tôi nghĩ nếu đúng vậy, tôi sẽ thua trắng.

“Thưa bác, cháu nghĩ đến lúc phải để hai mẹ con có thời gian riêng tư.”

Đừng... không... anh ấy không thể để mình chết đứng thế này được.

“Cho phép cháu được thanh toán bữa nay, phòng 612. Tôi sẽ gọi em sáng mai, Anastasia. Hẹn gặp lại bác vào ngày mai, thưa bác Carla.”

“Chà, thật hay khi nghe ai đó gọi đầy đủ tên mình.”

“Người đẹp tên cũng đẹp ạ.” Christian nói, nắm lấy bàn tay mẹ tôi, hai người bắt tay tạm biệt, bà có vẻ hơi kiểu cách thái quá.

Ồi mẹ – mẹ mà cũng thế sao? Tôi đứng lên, ngược nhìn anh, chờ đợi một câu trả lời. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên má tôi.

“Để sau nhé, em yêu,” Anh thì thầm với tôi. Rồi đi.

Quý tha ma bắt cổ máy kiểm soát chết tiệt. Nổi tức giận của tôi lại sôi sục. Tôi ngồi phịch xuống ghế, nhìn mẹ.

“Chà, Ana, con đúng là gặp may đó. Anh chàng này đáng kinh ngạc đấy. Mẹ không biết có chuyện gì giữa hai đứa. Nhưng mẹ nghĩ hai con cần phải nói chuyện với nhau. Phù! như có bom nhiệt hạch đâu đây, nóng không chịu nổi.”

Mẹ phẩy tay quạt lấy quạt để.

“MẸ!”

“Đi nói chuyện với cậu ta đi.”

“Không. Con về đây để gặp mẹ mà.”

“Ana, con về đây vì con bối rối trước anh chàng này. Rõ ràng là hai đứa đều phát cuồng lên vì nhau. Con nên nói chuyện với cậu ấy. Vì Chúa, cậu ấy đã bay ba ngàn dặm xa xôi đến đây để gặp con đấy. Và con biết như thế một mẻ mỗi chừng nào.”

Tôi đỏ mặt. Tôi chưa kể với mẹ rằng anh có máy bay riêng.

“Anh ấy có máy bay riêng,” tôi bối rối nói “và chỉ có hai ngàn rưỡi dặm thôi, mẹ ạ.” Sao mình lại phải bối rối đến vậy? Lòng mày của mẹ tôi nhếch lên.

“Chà, Ana, có chuyện gì đó giữa hai đứa. Mẹ đã cố tìm hiểu khi con đến đây. Nhưng cách duy nhất để con giải quyết vấn đề, dù nó là gì, là phải bàn bạc với cậu ấy. Con có thể làm tất cả những gì con nghĩ con thích – nhưng cho đến khi chưa thật sự nói chuyện với nhau, con sẽ vẫn còn bế tắc.”

Tôi phụng phịu với mẹ.

“Ana, con yêu, con luôn là người có khuynh hướng quan trọng hoá vấn đề. Hãy dứt điểm nó đi. Chuyện này khiến con cảm thấy thế nào, con yêu?”

Tôi nhìn xuống mấy ngón tay.

“Con nghĩ con yêu anh ấy rồi.”

“Mẹ biết. Và cậu ấy cũng thế.”

“Không đâu.”

“Có đấy, Ana. Trời đất! Con còn muốn gì nữa? Muốn phải có bóng đèn nháy lên trước trán cậu ấy à?”

Tôi nhìn mẹ, nước mắt trào ra khóe mắt.

“Ana, con yêu. Đừng khóc.”

“Con không nghĩ anh ấy yêu con.”

“Mẹ không quan tâm cậu ấy giàu hay nghèo, cậu ấy ngần ngại băng qua cả một châu lục chỉ để dùng một bữa trà. Hãy tới chỗ cậu ấy đi! Đây là một nơi đẹp đẽ, lãng mạn. Và còn là hạt trung lập nữa đấy.”

Tôi ngơ ngàng trước cái nhìn thôi thúc của mẹ. Tôi muốn đi nhưng tôi sẽ không đi.

“Con yêu, đừng cảm thấy con phải trở về đây vì mẹ. Mẹ muốn con hạnh phúc – và bây giờ mẹ nghĩ chiếc chìa khóa hạnh phúc của con nằm ở phòng 612 đấy. Nếu con về nhà trẻ, chìa khóa dưới chậu ngọc giá, trên đèn trước đấy. Còn nếu con ở lại – chà... Con là cô gái tuyệt vời. Bảo trọng con nhé.”

Tôi ngưng đỏ chín lên. Ôi! mẹ ơi. “Trước hết chúng ta hãy uống cạn ly Cosmo đã.”

“Con gái tôi đây, Ana.” Mẹ cười rạng rỡ.

TÔI RỤT RỀ GỖ CỬA phòng 612. Christian mở cửa. Anh đang nói chuyện điện thoại. Anh chớp mắt đầy kinh ngạc rồi rộng cửa, gạt đầu mời tôi vào.

“Thằng dư trợn gỏi kết luận thế nào?... Còn phí tổn?” Christian rít lên giữa hai hàm răng, “Chết tiệt... một sai lầm đắt đỏ... Còn Lucas?”

Tôi nhìn quanh phòng. Đây là phòng hạng sang, cùng loại ở Heathman. Nội thất cực kỳ hiện đại, rất hợp thời. Căn phòng với hai màu chủ đạo là tím đen và vàng, trên tường trang trí các ngôi sao cách điệu. Christian bước thẳng đến một chiếc ghế tối màu, kéo ra cho tôi thấy có một quầy bar chìm trong đó. Anh ra dấu bảo tôi chọn thức uống rồi đi sang phòng ngủ. Tôi hiểu như thế có nghĩa là tôi không thể nghe được cuộc điện thoại của anh. Tôi nhún vai. Đến tận khi tôi tham quan xong phòng làm việc của anh, anh vẫn chưa nói xong điện thoại. Tôi nghe tiếng nước chảy... anh đang cho nước vào bồn. Tôi chọn lấy một lon nước cam. Anh thông thả bước vào phòng.

“Bảo Andrea gửi các biểu đồ cho tôi. Barney nói anh ta san bằng hết trở ngại rồi...” Christian bật cười lớn. “Không, thứ Sáu... Có một dự án đắt đại ở đây và tôi khá quan tâm... Phải, nói Bill gọi đi... Không, ngày mai cơ... tôi muốn biết Georgia đãi ngộ thế nào nếu chúng ta đến đây.”

Christian không rời mắt khỏi tôi. Đưa cho tôi chiếc cốc, anh chỉ về phía ngăn đựng đá.

“Nếu đãi ngộ của họ đủ hấp dẫn... tôi nghĩ có thể xem xét được mặc dù tôi không đảm bảo về nhiệt độ khó chịu ở đây... Đồng ý, Detroit vẫn có những ưu thế của nó, hơn nữa, lại mát mẻ...”

Mặt anh thoáng sầm lại. Sao vậy nhỉ?

“Bảo Bill gọi tôi. Ngày mai... Đừng sớm quá.”

Anh cúp máy rồi nhìn tôi, mặt anh điềm tĩnh. Cả hai cùng im lặng.

Thôi được... giờ đến lượt tôi nói vậy.

“Anh chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Không” Anh khẽ đáp, đôi mắt xám nhướng lên đầy thận trọng.

“Không, anh chưa trả lời câu hỏi của em, anh có yêu bà ấy hay không?”

Anh vòng tay trước ngực, tựa vào tường, một nụ cười nhẹ trên môi.

“Em đang làm gì ở đây, Anastasia?”

“Em vừa nói với anh đấy.”

Anh hít một hơi thật sâu.

“Không, tôi không yêu bà ấy.”

Anh cau mặt nhìn tôi, từ vui thích dần chuyển sang lúng túng.

Tôi không thể tin nổi mình đang ngừng thở. Và khi anh thốt ra câu ấy, tôi sụp xuống như một miếng giẻ rách, ơn trời vì điều đó. Tôi sẽ thấy thế nào nếu anh ấy thú nhận yêu mộ phù thủy đó?

“Em mới là người trong mộng của tôi, Anastasia. Ai ngờ được chứ?”

“Ngài trêu tôi phải không, ngài Grey?”

“Tôi đâu dám.”

Anh lắc đầu một cách trịnh trọng nhưng mắt ánh lên những tia ranh mãnh.

“Ồ, em nghĩ anh dám và em nghĩ anh vẫn làm thế – thường xuyên.”

Anh mỉm cười khoái trá khi tôi lặp lại đúng những lời anh từng nói với tôi trước đây. Mặt anh dần thẫm lại.

“Đừng cần môi nữa. Em ở đang trong phòng tôi đây, gần ba ngày nay đã không gặp em rồi và tôi đã bay cả một chặng đường dài đến đây để gặp em.”

Giọng anh càng lúc càng ngọt ngào, đầy gợi cảm.

Chiếc BlackBerry của anh bỗng kêu lên khiến cả hai giật mình. Anh tắt máy, không thèm liếc qua lấy một cái. Tôi bắt đầu hụt hơi. Tôi biết chuyện này sẽ đi đến đâu... nhưng chúng tôi cần nói chuyện đã. Anh tiến đến trước tôi trong bộ dạng quyến rũ của một con thú săn mồi.

“Tôi muốn em rồi, Anastasia. Ngay bây giờ. Và em cũng muốn tôi. Đó là lý do em ở đây.”

“Em chỉ thật sự muốn biết câu trả lời,” tôi lí nhí chống cự.

“Vậy giờ em sẽ làm gì, đến đây hay bỏ chạy?”

Tôi ngượng ngập khi anh dừng lại trước mặt tôi.

“Đến à,” tôi đáp, nhìn anh bồn chồn.

“Ồ, tôi cũng mong thế lắm,” anh cúi nhìn tôi, “em đã nổi đóa lên với tôi nhỉ”. Anh thở.

“Vâng.”

“Tôi không nhớ nổi có ai khác, ngoài gia đình, dám câu với tôi. Tôi thích thế.”

Anh rê những đầu ngón tay lên má tôi. Ôi sao mà sự gần gũi này, cái mùi hương Christian này. Chúng tôi dự kiến sẽ nói chuyện, nhưng trái tim tôi giờ không ngừng thúc giục, máu nóng tuôn trong người, khao khát tích tụ, rồi ào ra... khắp nơi. Christian cúi xuống, lướt mũi anh theo bờ vai tôi, lên tai, những ngón tay anh luồn trong tóc tôi.

“Chúng mình cần nói chuyện.” Tôi thì thầm.

“Để sau.”

“Em có nhiều điều muốn nói.”

“Tôi cũng thế.”

Anh hôn thật lâu trên vành tai tôi, những ngón tay luồn sâu trong tóc. Ngả đầu tôi ra sau, anh phô bày cổ tôi cho đôi môi của anh thưởng thức.

“Tôi muốn em.” Anh nói trong tiếng thở.

Tôi rên lên, mềm nhũn và thở hổn hển trong tay anh.

“Em đang có tháng à?” Anh vừa hôn tôi vừa hỏi.

Ôi! Không có gì qua mắt anh được hay sao?

“Vâng.” Tôi bối rối.

“Em có bị co thắt nhiều không?”

“Không ạ.”

Tôi đỏ mặt. Trời ạ...

Anh dừng lại và nhìn xuống tôi.

“Em uống thuốc chưa?”

“Rồi ạ.”

Xấu hổ chết mất!

“Vậy chúng ta đi tắm nhé.”

Gì cơ?

Anh cầm tay tôi dẫn vào phòng ngủ. Một chiếc giường cỡ cực đại chễm chệ ở đó với bộ khăn phủ giường lông lầy. Nhưng chúng tôi không dừng lại. Anh kéo tôi bước sang phòng tắm, dạng phòng đôi, theo tông xanh biển và vàng chanh cực rộng. Căn phòng thứ hai có một bồn tắm chìm dưới đất, dẫn xuống bằng mấy bậc tam cấp, rộng đủ cho bốn người, nước đang đầy dần. Hơi nước tỏa mù mù trên mặt bọt nước. Cả bể tắm đều ốp đá. Nền đã thấp từ bao giờ. Chao ôi... anh đã làm tất cả những điều này trong khi nói chuyện điện thoại.

“Em có dây buộc tóc không?”

Tôi chớp mắt nhìn anh, đưa tay vào túi quần jean và rút ra dây buộc tóc.

“Buộc tóc cao lên nào,” anh nói.

Tôi làm theo.

Không khí bên bể tắm ẩm và bức bối, chiếc áo của tôi bắt đầu ẩm ướt. Anh với sang tắt nước. Anh đứng sau lưng, đỡ tôi trở lại gian phòng tắm đầu tiên. Chúng tôi đứng đối diện với một tấm gương to bằng cả bức tường, phía sau bồn rửa mặt bằng kính.

“Để giày lại đây.”

Tôi lập tức làm như anh bảo, bỏ chúng lại trên mặt sàn đá.

“Nhấc tay lên.” Anh thở.

Tôi ngoan ngoãn tuân theo. Anh kéo áo ra khỏi đầu và giờ thì tôi bán khóa thân, đứng trước mặt anh. Vẫn không rời mắt khỏi tôi, anh vòng tay ra trước, mở khuy rồi kéo khóa quần jean cho tôi.

“Tôi sắp có em trong phòng tắm rồi, Anastasia.”

Anh cúi xuống hôn lên cổ tôi. Tôi nghiêng đầu sang bên để anh dễ dàng hoạt động. Móc ngón cái vào lưng quần jean của tôi, anh chậm chậm kéo quần xuống chân rồi đưa tay ra sau, giật cả quần jean và quần lót tuột xuống.

“Bước ra khỏi quần jean nào.”

Vịn tay vào bồn rửa mặt, tôi làm như anh nói. Giờ thì tôi không một mảnh vải, tự đối diện với mình qua gương, anh đang quỳ xuống phía sau tôi. Anh hôn rồi cắn nhẹ lên mông tôi, trong khi tôi thở hổn hển. Anh đứng lên, nhìn tôi lần nữa trong gương. Tôi chật vật cố đứng yên, cố lờ đi ham muốn đầy bản năng đang tràn ngập trong cơ thể. Anh mở rộng bàn tay ve vuốt bụng tôi.

“Nhìn em này. Em đẹp biết chừng nào.” Anh nói. “Xem em cảm thấy sao nhé.”

Anh lồng hai bàn tay anh vào hai bàn tay của tôi, lòng tay anh nằm trên mu bàn tay tôi, những ngón tay chúng tôi đan vào nhau. Anh đặt tay tôi lên bụng tôi.

“Cảm nhận làn da mịn màng của em nhé.”

Giọng anh trầm và mềm mại. Anh chậm chậm xoa tay thành vòng tròn, cao dần, cao dần lên ngực.

“Cảm nhận xem ngực em đầy đến mức nào nào.”

Anh giữ cho bàn tay tôi đỡ lấy ngực của tôi. Ngón cái tay anh không ngừng lẩy liên tục vào đầu ngực.

Môi tôi hé mở, rên lên, lưng nẩy cong lên đẩy ngực đầy tròn vào lòng bàn tay. Anh xoay tròn núm vú tôi giữa ngón tay cái của hai chúng tôi, rồi kéo ra nhẹ nhẹ. Tôi phấn khích quan sát sinh vật phóng dăng đang quần quai trước mặt mình, ôi, cảm giác này thật tuyệt vời. Tôi rên lên, khép mắt lại, không màng đến người đàn bà đang khát khao dục tình trong gương đang vỡ ra từng mảnh dưới chính tay mình... trong tay anh... Cảm nhận làn da mình như anh đã từng, cảm nhận những gì đang đẩy lên – từ những đụng chạm của anh, những mệnh lệnh điềm đậm và dịu dàng của anh.

“Đúng rồi đấy, em yêu.” Anh nói.

Anh dẫn tay tôi trở xuống cơ thể tôi, từ ngực xuống hông, qua lông mu. Anh đưa chân anh vào giữa hai chân tôi, đẩy chúng dạng ra trong tư thế mở rộng rồi lướt tay tôi xuống vùng kín, lần lượt từng tay một,

đều đặn như có nhịp điệu. Quá khiêu khích. Tôi thật sự như con rối trong bàn tay điều khiển điệu nghệ của anh.

“Xem em rục rở thế nào, Anastasia.” Anh thì thầm khi miết những nụ hôn và cắn nhẹ nhệ dọc vai tôi.

Tôi rên lên. Bất thành lời, anh buông tôi ra.

“Tiếp đi.” Anh ra lệnh rồi bước lui lại, quan sát tôi.

Tôi tự sờ soạng mình. Không. Tôi muốn anh làm thế cơ. Không thể giống nhau được. Không có anh tôi biết làm gì. Anh cởi áo ra khỏi đầu rồi nhanh chóng tụt quần jean xuống.

“Em muốn tôi làm thế à?”

“Vâng... anh.” Tôi van xin trong hơi thở. Anh vòng tay ôm lấy tôi rồi bàn tay anh lại lồng vào tay tôi lần nữa, tiếp tục mân mê vùng kín, qua âm vật. Lông ngực anh cọ vào tôi, sự cương cứng của anh chạm vào tôi. Ôi, nhanh lên... xin anh. Anh cắn vào gáy tôi, tôi nhắm mắt lại, thưởng thức vô số xúc cảm: cổ, bụng dưới... Cảm nhận anh phía sau tôi. Anh bỗng dừng lại, rồi xoay người tôi lại. Một tay anh nắm lấy cả hai cổ tay tôi, giữ chặt phía sau lưng, tay còn lại, anh tóm lấy đuôi tóc tôi, giật ngửa mặt tôi lên. Tôi đỏ bừng mặt, anh cúi hôn tôi đắm đuối, khuất phục miệng tôi bằng miệng anh, giữ chặt lấy tôi.

Hơi thở anh dồn dập. Cũng như tôi.

“Em đến kỳ kinh bao giờ hả Anastasia?” Anh bất ngờ hỏi và nhìn tôi.

“... hôm qua.” Tôi đáp trong tâm trạng mê mẩn.

“Giữ chặt lấy bôn.” Anh ra lệnh rồi nắm lấy hông, quay người tôi lại, như trong phòng giải trí, để tôi cúi người thấp xuống.

Anh đưa tay vào giữa hai chân tôi, nắm lấy cọng chỉ xanh – gì vậy?! – từ từ rút chiếc tampon ra khỏi người tôi, ném vào thùng rác. Trời! Mấy chuyện kỳ cục này sao... Ôi. Rồi anh tiến vào tôi... Á!... Chuyển động từ từ trước... rất nhẹ nhàng, thử thách tôi, vào sâu trong tôi... Ôi. Tôi bám chặt lấy bôn rửa mặt, thở hổn hển, đẩy lưng mình ra phía anh, cảm nhận anh trong tôi. Ôi, cơn thậm đau mê... tay anh giữ chặt hông tôi. Anh chuyển động theo một tiết điệu bạo liệt – vào, ra, anh chạm vào xung quanh, vào cả âm vật, xoa nhẹ nhẹ... Tôi cảm thấy mình cũng đang tăng nhịp điệu.

“Đúng rồi, em yêu.” Anh rít lên như thể đang tra tấn tôi, đẩy hông đến và từng đó thôi là đủ để tôi bay, bay vút lên.

Chao ôi... thế là tôi đến, rên rỉ, bám chặt lấy sự sống bên bôn rửa mặt như thể đang lăn tròn xuống từ cực đỉnh khoái cảm, mọi thứ vừa quay cuồng vừa bám riết. Anh theo sau tôi, bầu lấy thân tôi thật chặt, đẩy sâu anh vào tôi từ phía sau rồi lên cực điểm, anh gọi tên tôi như tín đồ thì thầm tên thánh nữ.

“Ôi, Ana!”

Anh thở rất sâu bên tai tôi, hòa điệu nhịp nhàng với hơi thở của tôi.

“Ôi, em yêu, tôi làm thế nào để đủ với em đây?” Anh thì thầm.

Chúng tôi từ từ trượt xuống sàn, anh vòng tay ôm lấy tôi, ghì xiết tôi. Mọi chuyện bao giờ cũng thế này chứ? Quá rã rời, quá viên mãn, quá hoảng loạn và mê hoặc. Tôi đã muốn nói chuyện nhưng giờ thì mệt lả và choáng váng bởi cách yêu đương của anh cũng như trong giai điệu du dương liệu có thể nào đủ với anh đây.

Tôi cuộn lấy cánh tay anh, đầu ngả lên ngực anh và cả hai đều im lặng. Rất nhẹ, tôi nhận ra mùi Christian ngọt ngào, thoang thoảng. Không được rúc mũi vào anh. Không được rúc mũi vào anh. Tôi cứ phải lẩm nhẩm câu mật ngữ đó trong đầu bởi tôi vô cùng thèm được làm thế. Tôi muốn nhấc tay lên, mân man những đầu ngón tay trên vùng lông ngực anh... nhưng tôi đành kiềm lòng, tôi biết anh không thích. Cả hai đều yên lặng, chìm trong suy nghĩ. Tôi chìm trong anh... Chìm đến anh.

Rồi tôi nhớ ra mình đang trong kỳ kinh.

“Em đang có tháng.” Tôi nói.

“Không làm tôi giảm hứng thú.” Anh thở.

“Em biết.”

Tôi không thể giữ giọng mình thật điềm nhiên như mong muốn.

Anh hỏi đầy sự quan tâm.

“Chuyện đó có làm em khó chịu không?” giọng anh thật mềm.

Anh lo lắng cho tôi ư? Có lẽ nên... nên như vậy nhỉ? Không, không phải thế. Tôi thu người lại, ngược nhìn lên anh, thấy anh đang quan sát tôi, đôi mắt phẳng phất màu mây xám mong mỏng.

“Không, không hề gì ạ.”

Anh nhếch mép.

“Tốt. Thế thì tầm nhé.”

Anh gỡ tay tôi ra, đặt tôi nằm xuống sàn và đứng dậy. Khi anh làm thế, tôi lại bắt gặp những vết sẹo nhỏ, tròn tròn, trắng hơn màu da trên ngực anh. Không phải sẹo thủy đậu, tôi lơ đãng nghĩ. Bác Grace nói anh không bị nặng lắm. Trời đất không lẽ... đó là vết bỏng. Vì sao? Tôi chợt biến sắc khi nhận ra điều đó, nổi choáng váng và khiếp đảm bủa vây. Đầu thuốc lá phải không? Mụ Robinson, mẹ ruột, hay ai khác? Ai làm chuyện đó với anh? Phải có một lời giải thích nào đó hợp lý chứ, tôi chỉ phản ứng thái quá thôi – hy vọng sự ghen ghét, tôi mong mình tưởng tượng nhầm.

“Chuyện gì vậy?” Christian mở to mắt cảnh giác.

“Những vết sẹo của anh,” tôi khẽ nói “không phải là thủy đậu.”

Tôi nhận thấy trong tích tắc anh hơi nhìn xuống, thái độ anh lập tức biến đổi từ khoan khoái, điềm tĩnh, nhẹ nhõm sang bức bối, thậm chí, thù địch nữa. Anh cau mặt lại, vẻ mặt tối sầm, miệng mím thành một đường mỏng và sắc.

“Không, không phải thủy đậu.” Giọng anh gay gắt, rồi không giải thích gì thêm.

Anh chìa tay ra cho tôi nắm lấy, đứng lên.

“Đừng có nhìn tôi kiểu đó.”

Giọng anh lạnh lùng và câu bắn khi đỡ tôi dậy.

Tôi ngượng ngùng, chỉ biết cúi mặt xuống, nhìn những ngón tay mình và tôi đã biết ai đó từng dí tàn thuốc lá vào người Christian. Thật kinh hoàng.

“Có phải bà ta làm thế không?” Trước khi kịp ngăn mình lại, câu hỏi đã buột khỏi miệng tôi.

Anh không trả lời, tôi bị khóa lại trong cái nhìn chăm chăm của anh.

“Bà ta? Bà Robinson ấy à? Bà ấy không phải là cảm thú, Anastasia. Tất nhiên bà ấy không làm thế. Tôi không hiểu sao em phải nhìn nhận bà ấy tàn ác thế.”

Anh đứng đó, trần truồng một cách lộng lẫy... Vậy là rốt cuộc chúng tôi cũng bắt đầu đối thoại. Cả tôi cũng không mảnh vải che thân – ở đây cũng không có chỗ nào để nắp, ngoại trừ bồn tắm. Tôi hít sâu, đi ngang qua mặt anh rồi từ từ bước xuống bồn tắm. Nước rất ấm, mơn man và sâu nữa. Tôi như tan trong làn bọt mịn, che thân giữa những bọt tắm bong bóng, ngược mắt nhìn anh.

“Em chỉ tự hỏi anh sẽ thành người thế nào nếu không gặp bà ta. Nếu bà ta không lôi kéo anh vào... hmm cách sống đó.”

Anh thở dài, bước vào bồn, phía đối diện, miệng anh mím lại căng thẳng, đôi mắt lạnh tanh. Khi chậm chạp chìm người vào làn nước, anh cố ý không chạm vào tôi. Hình như mình làm anh ấy nổi cơn thịnh nộ rồi?

Anh tiếp tục nhìn tôi bằng đôi mắt sắc lạnh và không thốt nên một lời nào. Sự im lặng lại đặc quánh giữa hai chúng tôi nhưng tôi đã giành được quyền chủ động. Giờ tới lượt anh bị động, Grey à – tôi quyết không

từ bỏ. Tôi lo lắng, cắn móng tay bồn chồn – chuyện này có thể dẫn đến một trong hai kết cục. Christian và tôi vẫn nhìn nhau, tôi đã quyết không đầu hàng. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian dài như một thiên niên kỷ, anh lắc đầu và nhếch mép lên.

“Thì có lẽ tôi sẽ lớn lên như mẹ ruột của mình, nếu không có bà Robinson.”

Ồ! Tôi chớp mắt nhìn anh. Nghiện ngập hoặc mại dâm à? Hay cả hai?

“Bà ấy yêu tôi theo cách mà tôi thấy... Chấp nhận được.” Anh thêm một cái nhún vai.

Chuyện kỳ cục ấy là sao?

“Chấp nhận được?” Tôi thì thầm.

“Ừ.” Anh lặng lẽ nhìn tôi, “bà ấy đã mang tôi ra khỏi con đường hư hỏng mà tôi từng sa chân vào. Rất khó để trưởng thành trong một gia đình hoàn hảo khi chính mình không hoàn hảo.”

Ồi, không. Miệng tôi khô khốc khi nghĩ về từng lời anh nói. Anh nhìn tôi, vẻ mặt vẫn không biến đổi. Anh chỉ nói từng ấy thôi. Thật khủng khiếp biết bao. Tôi choáng váng – anh vừa miến cưỡng nói ra những điều ấy. Vậy là bà Robinson đã từng yêu anh. Thật điên người... giờ bà ấy còn yêu không? Tôi cảm thấy như có ai vừa thụi vào bụng mình.

“Bà ấy còn yêu anh không?”

“Tôi không nghĩ vậy, không hẳn thế,” anh nhăn nhó như thể chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy, “tôi phải nhắc lại với em rằng chuyện đó xa xưa lắm rồi. Đó là chuyện của quá khứ. Tôi không thể thay đổi quá khứ được, dù muốn chẳng nữa, huống hồ tôi không hề muốn. Bà ấy là người đã cứu vớt tôi.” Anh ngập ngừng, đưa bàn tay ướt lên vuốt tóc, “tôi chưa từng kể chuyện này với ai,” anh dừng lại một chút “tất nhiên là ngoại trừ bác sĩ Flynn. Còn bây giờ, lý do duy nhất khiến tôi kể với em chuyện này là vì tôi muốn em tin tôi.”

“Em vẫn luôn tin anh nhưng em cũng luôn muốn biết về anh rõ hơn nhưng cứ bao giờ em muốn nói chuyện với anh, anh lại làm em xao nhãng. Có rất nhiều chuyện em muốn biết.”

“Ồi, xin lỗi Anastasia. Em muốn biết gì nào? Tôi phải làm gì cho em đây?”

Mắt anh sáng lên và dù anh không cao giọng, tôi vẫn nhận ra anh đang cố kiềm chế sự nóng giận.

Tôi liếc xuống mặt nước, tay gạt những bọt xà phòng vẫn không ngừng trào lên.

“Em chỉ đang cố hiểu; anh là cả một trời bí hiểm. Không giống bất kỳ ai em từng gặp. Em thấy mừng vì anh đã nói cho em nghe những điều em muốn biết.”

Chà, có thể là vài ly Cosmopolitans làm tôi bạo dạn lên nhưng sự thật là bất thần tôi nhận ra mình không thể chịu nổi khoảng cách hiện hữu giữa hai chúng tôi. Tôi tiến đến chỗ anh, tựa vào anh để hai chúng tôi chạm được vào nhau. Anh căng thẳng, nhìn tôi như thể tôi sắp cắn anh đến nơi. Hãy đổi vị trí. Nữ thần nội tại im lặng quan sát anh.

“Xin anh, đừng nổi giận với em.” Tôi thì thầm.

“Tôi không nổi giận với em, Anastasia. Tôi chỉ không quen với kiểu nói chuyện này” kiểu soi mói này. Tôi chỉ từng nói chuyện này với bác sĩ Flynn và với...” Anh khựng lại, cau mặt.

“Với bà ấy. Bà Robinson. Anh nói với bà ấy ư?” Tôi nóng mặt.

“Ừ.”

“Về chuyện gì?”

Anh ngừng tắm, xoay qua nhìn tôi, khiến nước chao ra sàn một ít. Anh quàng tay qua vai tôi, gác cánh tay lên thành bồn.

“Em kiên trì nhĩ?” Anh nói, giọng thoáng chút khó chịu, “cuộc đời, vũ trụ – công việc. Anastasia, bà Robinson và tôi đã cùng đi chung một đoạn đường. Chúng tôi có thể nói về mọi thứ.”

“Về em?” Tôi thì thầm.

“Ừ.” Đôi mắt xám nhìn tôi dò xét.

Tôi cắn môi dưới, cố kìm nén không cho cơn giận đang sôi sùng sục trong lòng bộc phát.

“Sao lại nói về em?” Tôi vẫn không thành công trong việc giữ cho giọng mình tự nhiên và lãnh đạm.

Tôi biết tôi nên ngừng hỏi. Tôi đang truy kích anh quá gắt gao. Trong tiềm thức của tôi một lần nữa lại hiện lên bức Tiếng thét của Munch.

“Tôi chưa từng gặp ai như em, Anastasia ạ.”

“Em như thế nào? Nhắm mắt ký vào tờ giấy anh đưa mà không hỏi một câu?”

Anh lắc đầu.

“Tôi cần lời khuyên.”

“Vậy là anh hỏi lời khuyên của quý bà Biển thái ấy?” Tôi nói giọng chua chát.

Khả năng kiềm chế của tôi tốt hơn tôi tưởng.

“Anastasia, thôi đi.” Anh quát, mắt nheo lại.

Tôi đang trượt trên phiên băng mỏng và đâm đầu vào tử lộ.

“Không thì tôi sẽ đè em dưới đầu gối đấy. Tôi đã không quan hệ sâu sắc lẫn lẩn mạn hay những gì kiểu đó với bà ấy. Bà ấy là một người bạn quý, đáng mến và là một đối tác trong công việc. Chỉ có vậy. Chúng tôi từng có quá khứ với nhau, cùng chia sẻ một vấn đề, mà nói chung, bây giờ chỉ tôi được lợi, còn nó phá hủy cuộc hôn nhân của bà ấy – nhưng nói về quan hệ kiểu đó thì chúng tôi đã kết thúc rồi.”

Tôi vẫn không hiểu lắm phần nào đó của câu chuyện này. Bà ấy cũng đã kết hôn. Vậy sao họ có thể duy trì mối quan hệ lâu đến vậy?

“Bố mẹ anh không bao giờ phát hiện ra?”

“Không.” Giọng anh trầm trầm, “tôi nói với em rồi còn gì.”

Tôi biết chứ. Tôi không thể hỏi anh về bà ấy thêm nữa, bởi anh sẽ lảng tránh. “Em hỏi xong chưa?” Anh hỏi.

“Hôm nay thì xong rồi.”

Anh hít một hơi thật sâu, như vừa trút đi một gánh nặng ngàn cân khỏi vai mình.

“Tốt, giờ đến lượt tôi.” Ánh mắt anh đánh lại, dò xét, “em vẫn chưa trả lời e-mail của tôi.”

Tôi đỏ mặt. Tôi ghét bị tra hỏi kiểu này, như thể anh đang trút hết cơn giận chất chứa trong lòng bấy lâu vào cuộc nói chuyện này. Tôi lắc đầu. Hoặc cũng có thể đây chính là những gì anh cảm thấy với những câu hỏi ban nãy của tôi; anh không quen bị thử thách. Suy nghĩ đó đột ngột gợi ra một lối thoát.

“Em đã định hồi âm. Nhưng giờ anh ở đây rồi.”

“Em không muốn tôi đến?” Anh thở, vẻ mặt lại trở về trạng thái như ban nãy.

“Không, em vui mà.” Tôi nói.

“Tốt” anh mỉm một nụ cười hài lòng, mãn nguyện “tôi cũng hài lòng vì đã đến đây, ngoại trừ vụ thẩm vấn ban nãy. Vậy là trong khi tôi chấp nhận để bị em tra hỏi, em nghĩ em có thể tuyên bố quyền miễn trừ vì tôi đã bay từng đó chặng đường để đến gặp em? Tôi không mua nó, cô Steele. Tôi muốn biết em nghĩ gì.”

Ồi không...

“Em đã nói rồi mà. Em vui vì anh đã đến đây. Cảm ơn anh đã đi từng đó đoạn đường.” Tôi rụt rè đáp.

“Không có gì đâu.”

Mắt anh sáng lên, anh cúi xuống và hôn nhẹ lên tôi. Tôi thấy mình đang đáp lại nụ hôn ấy một cách rất bản năng. Nước vẫn ấm, căn phòng vẫn ngập hơi nước. Anh ngừng hôn và nhìn tôi.

“Không, tôi nghĩ tôi muốn có câu trả lời trước, rồi sau đó chúng ta sẽ cùng làm thêm điều gì đó.”

Thêm ư? Lại từ ấy. Và anh ấy muốn câu trả lời... Về chuyện gì? Tôi có quá khứ minh bạch mà, tôi đâu có thời thơ ấu đau thương. Có điều gì anh muốn biết về tôi mà chưa biết chẳng?

Tôi thở dài về cam chịu.

“Anh muốn biết gì?”

“Em cảm thấy thế nào về thỏa thuận tương lai của chúng ta, từ trình độ vỡ lòng?”

Tôi chớp mắt. Anh đang hỏi thật hay hăm dọa đây – tiềm thức và nữ thần nội tại lo lắng nhìn nhau. Đẳng nào cũng chết, hãy nói thẳng vậy.

“Em không nghĩ em có thể làm thêm thời gian. Cả tuần bên một ai đó, em không thể.”

Tôi đỏ mặt, mắt nhìn xuống bàn tay.

Anh đỡ cằm tôi lên, nhếch một nụ cười vui thích.

“Không, tôi cũng không nghĩ em có thể đâu.”

Tôi cảm thấy phảng phất trong những lời nói ấy nửa có ý xem thường, nửa có ý thách thức.

“Anh cười em?”

“Ừ, nhưng theo hướng tốt.” Anh đáp, nở một nụ cười nhẹ.

Anh nghiêng người xuống hôn nhẹ lên tôi.

“Em không phải người phục tùng vĩ đại đâu.” Anh nâng cằm tôi, mắt ánh lên sự hài hước.

Tôi nhìn lại anh, hơi giật mình rồi phá lên cười, anh cũng cười theo.

“Có lẽ vì em không có thầy giỏi.”

Anh khịt mũi.

“Cũng có thể. Biết đâu tôi nên nghiêm khắc hơn với em.”

Anh nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười mê hồn.

Tôi nuốt khan. Xin đừng. Nhưng cũng chính ngay lúc đó, sâu bên trong tôi chợt co thắt. Đó là cách anh bày tỏ sự quan tâm. Có lẽ là cách duy nhất anh biết để bày tỏ sự quan tâm đến người khác – tôi chợt nhận ra điều đó. Anh nhìn tôi, cố suy đoán.

“Lần đầu tôi đánh em, chuyện đó tệ hại lắm à?”

Tôi ngược nhìn anh, chớp mắt. Tệ hại lắm à? Tôi nhớ lại cảm giác hoảng loạn khi ấy. Đau, nhưng không như tưởng tượng. Anh đã nói điều đó nhiều lần với tôi. Còn lần thứ hai... Chao ôi, nó cực kỳ... nóng bỏng.

“Không, không hẳn thế.” Tôi thì thầm.

“Hãy nói cho tôi nghe em cảm thấy thế nào đi?” Anh thúc giục.

“Em chờ đợi nó. Nó mang đến sự hưng phấn, không thể ngờ.”

“Tôi cũng nhớ đúng y cảm giác ấy. Phải mất một thời gian mới cố hiểu ra được điều đó.”

Trời! Lúc đó anh chỉ là một đứa trẻ mà. “Em có thể sử dụng từ an toàn, Anastasia. Nhớ nhé. Và chừng nào chúng ta còn làm theo các quy định đã đề ra, để đảm bảo cho nhu cầu của tôi lẫn sự an toàn của em, thì khi đó, có thể, chúng ta sẽ tiến xa hơn một bước nữa.”

“Vì sao anh phải kiểm soát em?”

“Vì nó làm tôi thỏa mãn ham muốn mà những năm mới vào đời tôi không có được.”

“Vậy đó là một kiểu trị liệu?”

“Tôi không nghĩ theo hướng đó nhưng ừm, có lẽ thế.”

“Vẫn còn một chuyện nữa”, lúc trước anh nói, “đừng thách thức tôi, sau đó anh lại nói anh thích được thách thức. Làm thế nào để vừa lòng anh.”

Anh nhìn tôi một lúc rồi nhả nhỏ.

“Tôi biết điều đó, nhưng đến giờ em vẫn làm rất tốt.”

“Nhưng anh biết cái giá em phải trả không? Em bị trói bằng nút thắt ở đây này.”

“Tôi thích làm vậy.” Anh nhếch mép.

“Ý em không phải vậy.” Tôi cao giọng.

Anh cúi xuống nhìn tôi, nhướn mày lên.

“Em vừa to tiếng với tôi đấy à?”

“Vâng.” Chết rồi... Cái kiểu nhìn này.

“Chà, cô Steele,” anh tóm lấy tôi, kéo vào vòng tay, nước bắn lên tung tóe, “tôi nghĩ cuộc nói chuyện của chúng ta thế là đủ.”

Hai bàn tay anh giữ chặt đầu tôi rồi anh cúi xuống hôn. Thật sâu. Lấp đầy miệng tôi. Đây là những gì anh thích và là những thứ anh luôn làm rất tuyệt. Bên trong tôi, mọi thứ bỗng khởi động, ngón tay tôi luồn vào tóc anh, giữ chặt lấy anh cho riêng tôi. Tôi hôn đáp lại, tôi cũng muốn anh, và đây là cách duy nhất tôi biết. Anh rên lên, kéo tôi vào người anh để tôi quỳ dạng chân sang hai bên trên người anh, sự cương cứng của anh nằm bên dưới tôi. Anh dừng lại một chút để nhìn ngắm tôi, đôi mắt anh chỉ còn đầy sự ham muốn nồng cháy. Tôi ghì hai tay vào thành bồn, nhưng anh tóm lấy cả hai cổ tay tôi, giữ chúng ra sau lưng chỉ bằng một bàn tay.

“Tôi sắp có em rồi,” anh thì thầm và nâng tôi lên đặt tôi lơ lửng trên người anh, “sẵn sàng rồi chứ?” anh thở.

“Vâng.” Tôi thì thầm.

Anh ấn sâu tôi vào anh, chậm chậm, chậm chậm... lấp đầy tôi...

Tôi rên lên, khép mắt lại, và tôi đắm đuối, mê mê, sự lấp đầy cứ đầy mãi. Anh lắc hông, tôi rên lên, đổ người về phía trước, chạm trán tôi vào trán anh.

“Bỏ tay em ra đi.” Tôi thì thầm.

“Đừng chạm vào tôi.” Anh cũng rên rỉ, thả cổ tay tôi ra, hai tay anh giữ chặt lấy hông tôi.

Bám lấy thành bồn, tôi chuyển động lên rồi xuống thật chậm, mắt mở to nhìn anh. Anh cũng nhìn tôi, miệng hé mở, hơi thở sâu và dồn dập – lưỡi anh nằm giữa hai hàm răng. Nhìn anh thật... nóng bỏng. Chúng tôi đều ướt nhẹp, đầy ham muốn và cùng nhau chuyển động. Tôi rướn lên hôn anh. Anh khép mắt lại. Tôi thận trọng đưa tay ôm lấy đầu anh, luồn những ngón tay vào tóc, môi vẫn không rời khỏi miệng anh. Chuyện này được phép mà. Anh thích thế. Tôi cũng vậy. Chúng tôi cùng chuyển động. Tôi tóm lấy tóc, giật đầu anh ngã ra sau, đẩy chiếc hôn vào sâu hơn nữa, cười lên người anh, tăng tốc, thúc nhịp điệu dồn dập. Tôi nấc lên trong miệng anh. Anh bắt đầu nâng tôi lên nhanh hơn, nhanh hơn nữa... giữ chắc hông tôi. Hôn đáp lại tôi. Cả môi và lưỡi chúng tôi đều ướt đầm, tóc bết lại và hông liên tục chuyển động. Tất cả cảm xúc... trào lên một lần nữa. Tôi khép lại... bắt đầu nhận thấy cái co thắt thẩm thiết này... đang nhanh hơn. Và nước... nước văng tung toé quanh chúng tôi, tạo xoáy từ chính chúng tôi, cơn xoáy dữ dội khi chuyển động của chúng tôi mỗi lúc một mãnh liệt... nước văng khắp nơi như những gì đang diễn ra bên trong tôi... Và tôi mặc kệ.

Tôi yêu người đàn ông này. Tôi yêu sự đam mê của anh, cả những hệ quả tôi gánh chịu từ anh. Tôi yêu anh khi đã bay từ rất xa đến để gặp tôi. Tôi yêu cách anh quan tâm đến tôi... anh quan tâm. Không thể tin nổi, quá tràn trề. Anh là của tôi và tôi là của anh.

“Đúng rồi, em yêu,” anh thở dốc.

Vậy là cơn cực khoái xâm lấn tôi ở đỉnh điểm đam mê quay cuồng, xé tung tôi. Và bất thần Christian đẩy sâu tôi vào anh... tay anh đỡ quanh lưng tôi khi anh tự giải phóng mình.

“Ana, em yêu,” anh rên lên, âm thanh hoang dại, lay động tận tâm can tôi.

CHÚNG TÔI NÀM NHÌN NHAU, đôi mắt xanh chìm trong cặp mắt xám trên chiếc giường cỡ siêu đại, tay ôm gối. Trần tròng. Không chạm vào nhau. Chỉ chiêm ngưỡng và thần phục, người chuôi trong tám ga trải giường.

“Em muốn ngủ chưa?” Christian hỏi, giọng anh mềm mại, đầy ân cần.

“Không. Em không mệt.”

Tôi cảm thấy mình vẫn tràn trề năng lượng đến kỳ lạ. Giờ mà cùng nói chuyện thì tuyệt, nói mãi không dừng.

“Em muốn làm gì nào?” Anh hỏi.

“Em muốn mình nói chuyện.”

Anh cười. “Nói chuyện gì?”

“Chuyện phiếm nhé.”

“Về chuyện gì?”

“Về anh.”

“Chuyện phiếm về tôi?”

“Anh thích bộ phim nào nhất?”

Anh nhướn cười. “Lúc này là Dương cầm.”

Nụ cười của anh ấm áp, lan tỏa.

“À ra vậy. Em không biết. Nhạc phim buồn và cuốn hút đến thế mà, chắc anh biết chơi bài đó phải không? Chắc ngài cũng có khá nhiều thành tích, phải không thưa ngài Grey.”

“Thành tích lớn nhất của tôi là cô, cô Steele.”

“Vậy em là số mười bảy.”

Anh cau mày tỏ ý chưa hiểu. “Mười bảy?”

“Số những cô gái anh đã... hmm quan hệ.”

Môi anh khể cong, ánh mắt gợn lên vẻ hoài nghi. “Không chính xác thế.”

“Anh nói là mười lăm mà.” Tôi hoang mang.

“Đó là số người ở trong phòng giải trí. Tôi tưởng ý em hỏi thế. Em có hỏi tôi quan hệ với bao nhiêu người đâu.”

Chúa ơi... thế là còn nhiều hơn nữa... Bao nhiêu? Tôi nhìn anh.

“Kiểu va-ni?”

“Không. Em là người duy nhất đấy.” Anh lắc đầu, vẫn cười toe toét với tôi.

Sao anh lại thấy chuyện này đáng cười nhỉ? Mà tại sao mình cũng cười lại với anh như con ngốc thế này?

“Tôi không thể cho em biết con số cụ thể được. Tôi không đánh dấu trên cột giường hay ở đâu cả.”

“Thế còn ước lượng – chục, trăm... ngàn?” Mắt tôi cứ dại đi vì tưởng tượng ra những con số khổng lồ.

“Chục thôi. Vì lòng trắc ẩn, chỉ khoảng chục thôi.”

“Tất cả đều đóng vai phục tùng?”

“Ừ.”

“Anh thôi cười với em như thế có được không.” Tôi hơi cúi với anh, mặt vẫn làm bộ như không có gì.

“Không được. Nhìn em rất buồn cười.” “Buồn cười theo kiểu lố bịch hay kiểu phá lên cười ha hả?”

“Mỗi thứ một chút, tôi nghĩ vậy.” Anh nhại lại giọng tôi.

“Anh đào tạo mấy cô ả đó.”

Anh chồm sang hôn lên chóp mũi tôi. “Chuyện này sốc đấy, Anastasia. Sẵn sàng chưa?”

Tôi gật đầu, mắt mở to, mặt vẫn nghệt ra cười ngớ ngẩn.

“Tất cả người phục tùng đều được đào tạo, song song với sự huấn luyện của tôi.

Có nhiều nơi ở tại và quanh Seattle, người ta có thể đến và thực hành. Cũng như học điều mà tôi làm.”

Gì cơ?

“Ồ.”

Tôi chớp chớp mắt.

“Ừ, đó là kiểu quan hệ mua bán, Anastasia.”

“Không có gì đáng để tự hào,” tôi được dịp cao ngạo, “anh nói đúng... em thật sự choáng váng đấy. Thảo nào, em chẳng thể làm gì để anh bị sốc nổi.”

“Em mặc đồ lót của tôi.”

“Chuyện đó làm anh bị sốc ư?”

“Ừ.”

Nữ thần nội tại thực sự bị bất ngờ.

“Cả chuyện em không mặc quần lót đi gặp bố mẹ tôi.”

“Anh cũng sốc chuyện đó ư?”

“Ừ.”

Hả, điều đó càng làm tôi thêm ngạc nhiên.

“Hình như em chỉ toàn làm anh bị sốc những chuyện liên quan đến đồ lót thôi.”

“Em nói với tôi em là trinh nữ. Đó là cú sốc lớn nhất.”

“Vâng, mặt anh lúc đó đã được ghi lại.” Tôi rúc rích cười.

“Em để tôi quan hệ với em bằng roi da.”

“Chuyện đó cũng làm anh sốc à?”

“Ừ.”

Tôi cười tít mắt.

“Nếu vậy em có thể để anh làm vậy lần nữa.”

“Chà, tôi cũng mong lắm, cô Steele. Cuối tuần này thì sao?”

“Được.” Tôi đáp tỉnh queo.

“Được à?”

“Vâng. Em sẽ lại vào Căn Phòng Đỏ nữa.”

“Em gọi tên tôi.”

“Cả chuyện đó cũng làm anh sốc ư?”

“Tôi thích cái cách nó gây sốc cho tôi.”

“Christian.”

Anh nở nụ cười.

“Ngày mai tôi định làm gì đó.” Mắt anh lấp lánh sự hào hứng.

“Sao cơ?”

“Một bất ngờ. Cho em.” Giọng anh trầm và ấm.

Tôi nhướn mày và cố kiềm chế một cái ngáp.

“Tôi làm cô chán đến thế à, cô Steele?” Giọng anh mỉa mai.

“Không bao giờ.”

Anh nghiêng người sang, hôn môi tôi dịu dàng.

“Ngủ nào.” Anh ra lệnh rồi tắt đèn.

Trong khoảnh khắc tĩnh lặng khi vừa nhắm mắt lại, mệt mỏi và viên mãn, tôi cảm thấy như mình đang ở giữa tâm bão. Và bất chấp cả những gì anh vừa nói lẫn những gì anh chưa kể, tôi không lúc nào thấy mình hạnh phúc như giây phút này.

25. Chương 24

Chương 24

Christian đang đứng trước một cái lồng sắt. Anh mặc chiếc quần jean mềm rách tả tơi, ngực và chân để trần gợi đầy ham muốn và quyến rũ. Anh đứng đó, ngắm nhìn tôi. Nụ cười của anh rạng rỡ với đôi mắt xám tan chảy. Tay anh cầm một đĩa dâu đỏ. Anh khoan thai tiến đến chiếc lồng, nhìn tôi thăm dò. Tay anh luồn qua những nan lồng, chìa đĩa dâu chín mọng ra.

“Ăn nào!” Anh nói.

Tôi cố với đến nhưng một lực vô hình nào đó đã trói cổ tay tôi, níu lại, giằng ra sau. Để tôi đi.

“Đến đây, ăn đi.” Anh vừa nói vừa nở nụ cười mê hồn.

Tôi cố sức giằng ra... để tôi đi. Tôi muốn gào lên, hét thật to nhưng không thể phát ra một âm thanh nào. Anh đẩy đĩa dâu đến gần hơn chút nữa, quả dâu nằm ngay kề miệng tôi.

“Ăn đi, Anastasia.” anh phát ra từng âm một thật gợi tình.

Tôi hé môi ra và cắn lấy, chiếc lồng biến mất, tay tôi được tự do. Tôi lao đến phía anh, ngón tay bầu vào ngực anh.

“Anastasia.”

Không. Tôi rên rỉ.

“Yên nào, em yêu.”

Không. Em muốn chạm vào anh.

“Tĩnh lại đã.”

Không. Xin anh.

Tôi miễn cưỡng chớp chớp mở mắt. Tôi vẫn đang nằm trên giường và ai đó đang rù rì vào tai tôi.

“Dậy nào, em yêu.” Anh thì thầm và hiệu quả của giọng nói ngọt ngào đó chẳng khác gì chiếc kẹo mềm đang chảy luôn trong huyết quản tôi.

Đó là Christian. Trời vẫn còn tối, những hình ảnh anh trong giấc mơ vẫn rõ mồn một, hoang mang và đầy khiêu khích.

“... không.” Tôi rầm rứt.

Tôi muốn trở lại giấc mơ, để được chạm vào ngực anh. Sao anh đánh thức tôi? Mới khoảng nửa đêm. Sao thế? Anh có nhu cầu với tôi – ngay bây giờ?

“Đến giờ dậy rồi, em yêu. Tôi kéo rèm lên nhé”. Giọng anh thì thầm.

“Không.” Tôi kêu lên.

“Tôi muốn cùng em đuổi bình minh đi.” Anh nói rồi hôn lên mắt, mi mắt, đầu mũi và miệng tôi, khiến tôi phải mở mắt ra.

Rèm cửa đã mở.

“Chào người đẹp.”

Tôi rên rỉ, anh mỉm cười nói:

“Đây không phải là cô nàng bình minh rồi.”

Trong ánh sáng bình minh, tôi mắt nhắm mắt mở nhìn thấy Christian đang cúi xuống bên tôi, mỉm cười. Thỏa mãn. Thỏa mãn về tôi. Quần áo đã chỉnh tề! Màu đen.

“Em tưởng anh muốn em nữa.” Tôi phụng phịu.

“Anastasia, lúc nào tôi cũng muốn em. Thật hạnh phúc khi biết rằng em cũng như vậy.” Anh điềm nhiên nói.

Tôi chăm chăm nhìn anh khi đã quen với ánh sáng, trông anh vẫn có vẻ vui... ơn trời.

“Tất nhiên em muốn, nhưng không phải lúc trễ quá thế này.”

“Không phải trễ, mà là sớm. Đi nào – ngồi dậy. Chúng ta sẽ ra ngoài. Chuyện quan hệ để sau nhé.”

“Em vừa có một giấc mơ tuyệt vời.” Tôi vẫn ầm ức.

“Mơ thấy gì?” Anh kiên nhẫn hỏi.

“Thấy anh.” Tôi đỏ mặt.

“Thấy tôi làm gì?”

“Cố đút đầu cho em.”

Một nụ cười phớt qua môi anh.

“Bác sĩ Flynn có thể có một cơ hội lớn khám phá giấc mơ của em đấy. Dậy nào – mặc quần áo vào. Khởi tâm cũng được, chúng ta đi đã.”

Chúng ta!

Tôi ngồi dậy, quần tắm ga trải giường quanh eo, để lộ nửa thân trên. Anh đang đứng giữ cửa phòng cho tôi, mắt nhắm lại.

“Mấy giờ rồi, anh?”

“Năm rưỡi sáng.”

“Em thấy như mới ba giờ.”

“Không có nhiều thời gian đâu. Tôi đã để em ngủ đủ lâu rồi. Đi nào.”

“Em tắm đã, được không?”

Anh thở dài. “Nếu em tắm, tôi lại muốn cùng em thêm lần nữa mất, chúng ta đều biết chuyện đó sẽ xảy ra mà – thời gian đang trôi chảy. Đi thôi.”

Anh đang có vẻ phấn khởi. Như một cậu bé, đứng ngồi không yên với những dự định và niềm hân hoan. Chuyện đó làm tôi mỉm cười “Anh đang làm gì thế?”

“Bí mật. Tôi đã nói với em rồi.”

Tôi không nén nổi nụ cười với anh. “Vâng.”

Tôi ra khỏi giường và tìm quần áo. Tất nhiên, tất cả đều đã được xếp cẩn thận, để ngay trên ghế cạnh giường. Anh đã xếp sẵn cả một chiếc quần lót nữa – Ralph Lauren chứ đâu phải đùa. Tôi xỏ quần vào, anh cười rạng rỡ. Hmm, vậy là thêm một món đồ của Christian nữa – thêm một chiến lợi phẩm cho bộ sưu tập gồm chiếc xe Audi, điện thoại BlackBerry, chiếc Mac, áo khoác đen và bản đầu ấn phẩm quý giá. Tôi lắc đầu nghĩ đến sự hào phóng của anh rồi lại nhăn mặt y như một cảnh trong Tess vừa thoáng qua đầu: cảnh quả dâu. Nó khiến tôi nhớ đến giấc mơ. Còn tay bác sĩ Flynn-Freud và cơ hội lớn, sau đó thì ông ta thà chết còn hơn phải làm việc với ngài Christian.

“Xong rồi thì ra đây nhé.” Christian sang phòng khách, còn tôi chạy vào nhà vệ sinh.

Tôi cần phải chăm sóc bản thân một chút và nhất là cần tắm sơ qua. Bảy phút sau, tôi có mặt ở phòng khách, sạch sẽ, gọn gàng mặc quần jean, áo hai dây và quần lót của Christian Grey. Anh đang ngồi ăn sáng trước một bàn nhỏ, ngược lên nhìn tôi. Ăn sáng! Vào giờ này.

“Ăn nào.” Anh nói.

Lạy chúa... giấc mơ. Tôi đứng nhìn anh liên tưởng đến chiếc lưỡi anh đang miết lấy vòm họng của tôi. Hmm, chiếc lưỡi thành thạo.

“Anastasia.” Anh nghiêm giọng, lôi tôi ra khỏi sự tưởng tượng của mình.

Bữa sáng giờ này quá sớm với tôi. Phải làm sao đây?

“Em sẽ uống trà. Bánh ăn sau được không?”

Anh nhìn tôi cân nhắc, tôi mỉm cười cực kỳ duyên dáng.

“Đừng có bất tỉnh trong buổi diễn hành của tôi đấy.”

“Em sẽ ăn khi nào bao tử thức dậy. Khoảng bảy rưỡi sáng... nhé?”

“Được.”

Anh đáp, vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi khó nhọc hết sức để không nhăn mặt tỏ thái độ với anh.

“Em muốn trừng mắt với anh lắm.”

“Xin mời, cứ tự nhiên, tôi rất vui lòng.” Anh cao giọng.

Tôi ngó lên trần.

“Vâng, biết đâu một trận đòn sẽ làm em tỉnh lại.” Tôi hé môi về suy nghĩ mông lung.

Christian há hốc miệng.

“Mặt khác, em cũng không muốn bị nóng nực hay làm phiền; nhiệt độ ở đây đã đủ cao rồi.” Tôi nhún vai ra vẻ đang nói một mình.

Christian ngậm miệng lại, cổ tỏ vẻ không hài lòng nhưng thất bại thê thảm. Sự hài hước thấp thoáng nơi đáy mắt anh.

“Cô, vẫn như mọi khi, cô Steele à, thật khó bảo. Uống trà đi.”

Tôi nhận ra nhãn trà Twinings và trong lòng thầm reo lên. Coi kìa, có người thật biết chăm sóc, Tiềm Thức nói với tôi. Tôi ngồi đối diện anh, uống luôn cả dung mạo của anh. Liệu đến bao giờ tôi đủ cho người đàn ông này?

KHI RA KHỎI PHÒNG, Christian đưa cho tôi một chiếc áo dài tay.

“Em sẽ cần đây.”

Tôi nhìn anh thắc mắc.

“Tin tôi đi.”

Anh cười ngoác miệng, cúi xuống hôn lên môi tôi rồi nắm tay tôi cùng đi.

Bên ngoài, thời tiết khá mát mẻ trong ánh sáng mờ mờ của một buổi bình minh sớm. Người phục vụ đưa cho Christian chìa khóa của chiếc xe thể thao sáng bóng, mui trần. Tôi nhướng mày nhìn Christian còn anh đang nhìn tôi cười khoái trá.

“Em biết không, thỉnh thoảng rất tuyệt khi được là tôi.” Anh nói kèm một nụ cười bí hiểm nhưng đầy tự hào mà tôi không cách nào sánh nổi.

Khi vui đùa và cởi mở, trông anh đáng yêu biết bao nhiêu. Anh mở cửa, cong tay mời tôi vào xe bằng một cử chỉ thật cường điệu. Tâm trạng anh đang rất vui vẻ.

“Mình đi đâu đây, anh?”

“Rồi em sẽ biết.”

Anh bước vào sau tay lái, chiếc xe thẳng tiến ra Savannah Parkway. Anh mở máy định vị GPS rồi ấn vào một phím trên tay lái, giai điệu cổ điển tràn ngập khắp xe.

“Bài gì thế ạ?”

Tôi hỏi khi hàng trăm dây đàn violin đang run rẩy tạo nên những âm thanh quá đổi mượt mà.

“Trong vở La Traviata. Nhạc kịch của Verdi.”

Ôi, thật là... quá rung động.

“La Traviata, em có nghe đâu đó rồi. Nhưng không thể nhớ nổi ở đâu. Nó có nghĩa là gì nhỉ?”

Christian liếc sang tôi, nhếch mép cười.

“Nghĩa đen là ‘người đàn bà sa ngã’. Dựa theo một tác phẩm của Alexandre Dumas, Trà Hoa nữ.”

“A, em đọc cuốn đó rồi.”

“Tôi cũng nghĩ em đọc rồi.”

“Một cô gái làng chơi bất hạnh.”

Tôi trở người trên chiếc ghế da êm ái. Anh ấy đang muốn nói với mình điều gì chẳng?

“Hmm, một câu chuyện thật buồn.” Tôi nói.

“Buồn quá ư? Em có muốn chọn nhạc không? Nhạc trong iPod đấy.”

Christian lại nở một nụ cười bí hiểm.

Tôi không nhìn thấy iPod của anh đâu cả. Anh gõ vào màn hình bảng điều khiển giữa hai chúng tôi rồi liếc nhìn xuống – ở đó hiện một danh mục bài hát.

“Em chọn đi.”

Môi anh thoáng nở nụ cười và tôi biết đó là vẻ như một sự thách đố.

Ipod của Christian rất thú vị. Tôi chạm ngón tay vào màn hình, cuộn danh mục lên để xem và tìm được một bài ưng ý. Tôi nhấn “play”. Không thể đoán nổi anh cũng là fan của Britney. Tiết tấu club-mix và

techno xâm chiếm lấy cả hai chúng tôi, Christian đưa tay vặn nhỏ âm lượng. Có lẽ còn quá sớm để làm thế: giọng Britney đang đến đoạn gợi cảm nhất mà.

“Độc hại ư?”

Christian cười.

“Em không hiểu ý anh.” Tôi giả nai.

Anh vặn nhỏ âm lượng hơn nữa, tôi đang tự mình thầm ăn mừng chiến thắng. Nữ thần nội tại đang đứng trên bục chờ nhận huy chương vàng. Anh lại vặn nhỏ âm lượng. Chiến thắng!

“Không phải tôi tải bài đó đâu,” Anh nói, một chân đặt ra sau, kéo ghế lùi vào lòng xe khi chiếc xe tiến ra đường cao tốc.

Gì chứ? Anh ta biết anh ta đang làm gì, cà chớn thật. Vậy thì ai đã làm chuyện đó? Đã vậy, tôi phải nghe Britney hoài hoài luôn mới được. Ai... ai làm?

Bài hát kết thúc, iPod nhảy sang giọng Damien Rice rền rĩ. Ai? Ai? Tôi nhìn trừng trừng ra cửa xe, bụng sôi lên. Ai chứ?

“Là Leila.” Anh trả lời câu tôi không hề hỏi.

Sao anh ta có thể biết được nhỉ?

“Leila?”

“Một người cũ, cô ấy tải bài này xuống iPod.”

Damien vẫn đang léo nhéo trong khi tôi như ngồi trên đồng lửa. Người cũ... người phục tùng cũ? Cố nhân ư?

“Một trong mười lăm người à?” Tôi hỏi.

“Ừ.”

“Đã xảy ra chuyện gì với cô ấy?”

“Chúng tôi kết thúc rồi.”

“Tại sao?”

Hừm. Quá sớm để nói đến những chuyện này. Nhưng hơn bao giờ hết, trông anh đang có vẻ rất thoải mái, thậm chí, hạnh phúc nữa, chưa hết, sẵn sàng tiếp chuyện.

“Cô ấy muốn nhiều hơn thế.”

Anh thấp giọng, có vẻ tự sự, rồi anh bỏ câu ấy treo lơ lửng giữa chúng tôi, kết thúc nó bằng đúng câu ngắn gọn mà đầy quyền lực ấy.

“Rồi anh không đồng ý?”

Tôi hỏi trước khi bộ lọc ở não kịp tác động lên miệng. Chết thật, mình có muốn biết chuyện này không chứ? Anh lắc đầu.

“Tôi chưa bao giờ muốn kéo dài, cho đến lúc gặp em.”

Tôi thở dốc, quay cuồng. Không phải đó cũng là điều tôi muốn sao? Anh ấy muốn nhiều hơn. Anh ấy cũng muốn điều đó. Nữ thần nội tại vừa nhảy lộn vòng ra khỏi bục nhận giải và phóng lên xe ngựa chạy vòng quanh sân vận động. Không phải tôi.

“Còn mười bốn người kia, chuyện gì xảy ra với họ?” Tôi hỏi.

A ha, anh ấy chịu tâm sự – tiến bộ rồi nha!

“Em muốn một danh sách à? Ly hôn, xử trảm, chết?”

“Anh đâu phải Henry VIII[27].”

[27] Henry VIII (1491-1547) là vua thứ hai thuộc Nhà Tudor, nước Anh, có cả thảy sáu cuộc hôn nhân.

“Để xem, ngẫu nhiên là đến giờ, tôi chỉ còn giữ mối quan hệ với bốn người, chưa tính Elena.”

“Elena là ai?”

“Bà Robinson của em đấy.”

Anh nhếch miệng một nụ cười kiểu-chỉ- có-mình-tôi-hiểu.

Elena! Mẹ ơi! Mụ phù thủy cũng có tên mà lại là một cái tên như tên nước ngoài mới khiếp chứ. Trong đầu tôi hiện ra hình ảnh một mụ già lẳng lơ, lổ lằng, da nhợt nhạt, đầu tóc tổ quạ, môi đỏ chót và tôi hiểu rằng bà ấy đẹp. Không được để ý. Không được để ý.

“Chuyện với bốn người kia thì thế nào?” Tôi hỏi để tự làm mình xao nhãng.

“Rất tò mò, luôn hăm hở với thông tin, cô Steele.” Anh vui vẻ gất lên.

“Ồ vâng, thưa Quý Ngài Bao Giờ Cô Hết Kỳ Kinh?”

“Anastasia – một người đàn ông nên biết những chuyện đó.”

“Thế sao?”

“Tất nhiên?”

“Để làm gì?”

“Vì tôi không muốn em có thai.”

“Em cũng thế mà! Ít nhất là trong vài năm nữa.”

Anh chớp mắt, thoáng giật mình rồi lại trở về dáng vẻ thoải mái thấy rõ. Vậy đó. Christian không muốn có con. Bây giờ hay là không bao giờ? Tôi liêu xiêu bởi cuộc phản công mang tên cởi mở của anh, bất ngờ và chưa từng có tiền lệ. Có thể tại đang là sáng sớm? Hay có gì đó trong nước của Georgia? Trong không khí? Tôi còn muốn biết thêm gì nữa không ta? Thôi kệ đi.

“Thế rồi với bốn người ấy, chuyện thế nào?”

“Một người gặp người khác. Ba người kia thì muốn – nhiều hơn. Tôi lại chấp thuận chuyện đó.”

“Vậy còn những người khác nữa?” Tôi nhấn mạnh.

Anh hơi liếc nhìn tôi rồi lắc đầu.

“Không đến nơi đến chốn.”

Chà, cả một đồng thông tin. Tôi liếc nhìn kính xe và nhận ra bầu trời đang sáng dần màu hồng pha xanh biển. Bình minh đang đuổi theo chúng tôi.

“Chúng ta đi đâu thế?”

Tôi hỏi, bối rối nhận ra Đường Liên bang 95. Chúng tôi đang tiến xuống phía Nam. Đó là tất cả những gì tôi biết.

“Ra bãi đáp máy bay.”

“Mình chưa về Seattle đấy chứ?” Tôi giật mình cảnh giác.

Tôi đã chào mẹ đâu. À mà mẹ còn đang đợi chúng tôi sẽ đến ăn tối nay nữa cơ mà.

Anh bật cười.

“Không, Anastasia, chúng ta sẽ tìm hiểu tình yêu thứ hai của tôi.”

“Thứ hai?” Tôi cau mày.

“Ừ, sáng nay tôi sẽ cho em biết thú tiêu khiển của tôi.”

Tôi cố lục lọi bộ não, nhăn nhó, sẫm soi lại lý lịch sáng chói của anh.

“Là cô, cô Steele. Cô đứng đầu danh của tôi. Nếu có thể mang cô vào được.”

Ồ.

“Quả là cao cấp so với danh mục giải trí của em, thứ tự ưu tiên cũng kỳ lạ nữa.” Tôi đỏ mặt lí nhí.

“Rất vui được nghe điều đó.” Anh đáp tỉnh khô.

“Vậy là đến bãi đáp máy bay?”

Anh cười toe toét.

“Bay vút.”

Từ ấy làm ré lên một tiếng chuông âm ỉ.

Anh từng nhắc đến chuyện này rồi.

“Tụi mình sẽ đuổi theo bình minh, Anastasia.”

Anh quay sang nhìn tôi cười hết cỡ, trong lúc đó, máy định vị GPS đang báo rẽ phải vào một chỗ nhìn như kiểu khu công nghiệp phức hợp. Anh dừng trước một tòa nhà đồ sộ sơn trắng, đề bảng HIỆP HỘI BAY LƯỢN BRUNSWICK.

Tàu lượn! Chúng tôi sắp đi tàu lượn à?

Anh tắt máy xe.

“Em sẵn sàng cho chuyện này chưa?” Anh hỏi.

“Anh sẽ bay à?”

“Đúng thế.”

“Vâng, sẵn sàng.”

Tôi đáp không chút do dự. Anh cười rộng, cúi hôn tôi.

“Lại một lần đầu tiên nữa, cô Steele.” Anh vừa nói vừa bước khỏi xe.

Lần đầu? Lần đầu gì? Lần đầu đi tàu lượn... á! Mà không – anh ấy nói anh ấy từng chơi rồi mà. Tôi thở phào. Anh bước vòng qua xe, mở cửa. Bầu trời le lói màu ngọc opal, ánh sáng loang lổ và nhấp nháy sau vài đám mây lác đác tinh nghịch. Bình minh đã đến trên đầu chúng tôi rồi.

Christian nắm tay tôi vòng ra sau tòa nhà đến một bãi rộng trải đá dăm, vài chiếc máy bay đang đậu ở đó. Một người đàn ông đầu húi cao, ánh mắt ngang tàng đang đứng cùng Taylor.

Taylor! Christian có đi đâu mà không có anh ta đi cùng không nhỉ? Thấy tôi nhìn, anh mỉm cười hiền lành đáp lại.

“Ngài Grey, đây là phi công sẽ lái máy bay kéo, anh Mark Benson.” Taylor giới thiệu.

Christian và Benson bắt tay rồi trao đổi với nhau về những thông tin kỹ thuật liên quan đến sức gió, hướng gió và những thứ đại loại thế.

“Chào anh Taylor.” Tôi ngượng ngập.

“Chào cô Steele.” Anh ta gật đầu còn tôi thì nhăn mặt. “Ana.” Anh ta vội chữa lại. “Ngài ấy chạt vật xoay sở suốt mấy ngày vừa rồi. May mà cuối cùng chúng tôi cũng đến được đây.” Anh nói úp mở.

Ồ, lại tin mới. Sao thế nhỉ? Chắc chắc không phải vì mình! Ngày thứ Năm bật mí! Chắc chắn nước nôi ở Savannah có cái gì đó khiến mấy ông này bỗng trở nên cởi mở khác thường.

“Anastasia.” Christian gọi tôi. “Đến đây.” Anh chìa tay ra.

“Gặp lại anh sau nhé.” Tôi mỉm cười với Taylor và vội vàng tạm biệt; anh quay trở lại bãi đỗ.

“Anh Benson, đây là bạn gái tôi, Anastasia Steele.”

“Rất vui được biết anh.” Tôi chào khi bắt tay Benson.

Benson cười rất tươi đáp lại.

“Tôi cũng thế.”

Qua ngữ điệu, tôi dám nói Benson nhất định là người Anh.

Khi tôi nắm tay Christian, một nỗi náo nức cứ cuộn cuộn trong bụng dưới. Chao ơi... bay lượn. Chúng tôi đi theo Mark Benson băng qua khoảng đất trải đá, tiến vào đường băng. Anh và Christian vẫn không ngừng bàn bạc. Tôi hiểu được sơ sơ vài ý chính. Chúng tôi sẽ bay bằng Blanik L-23, loại này có vẻ vượt trội so với L-13, dù thực tế, tranh luận về điều này vẫn còn chưa ngã ngũ. Benson sẽ lái một chiếc Piper Pawnee. Anh đã lái máy bay kéo tàu lượn được năm năm rồi. Điều đó chẳng có nghĩa lý gì với tôi nhưng liếc lên nhìn Christian, tôi thấy anh hoạt bát hẳn, thật tuyệt vời khi được thấy anh ở đúng nơi dành ỉnh.

Tàu lượn rất dài và bóng loáng, chạy những sọc trắng và cam. Tàu có một khoang lái nhỏ hai chỗ ngồi, trước và sau. Từ khoang lái có một sợi cáp trắng và dài, móc vào chiếc máy bay một cánh quạt hình dạng khá cổ điển. Benson mở nắp cabin rộng và thoáng, bọc bên ngoài khoang lái để chúng tôi trèo vào tàu.

“Trước hết cần phải mang dù đã.”

Dù!

“Để tôi làm cho.” Christian cắt ngang và đưa tay đón lấy bộ đai từ Benson và mỉm cười thân thiện.

“Vậy tôi sẽ đi chuẩn bị đồ dằn.” Benson nói và quay sang chỗ máy bay.

“Anh thích trói em vào những thứ này.” Tôi đứng quan sát.

“Cô Steele, cô không biết đâu. Đây, bước vào đai này.”

Tôi làm như anh bảo, vịn một tay lên vai anh. Christian hơi rùng mình nhưng không bước lui. Khi tôi đã bước hai chân vào vòng đai, anh kéo dù lên và luồn dây đai qua tay, để lên vai tôi. Anh khéo léo xiết dây đai lại và chốt hết các nút khóa.

“Đấy, xong rồi.” Anh nói dịu dàng nhưng đôi mắt ranh mãnh. “Em có mang dây buộc tóc hôm qua không?”

Tôi gật.

“Anh muốn em buộc tóc lên à?”

“Ừ.”

Tôi nhanh chóng cột gọn tóc lại.

“Được rồi, đi thôi.” Christian cao giọng

Anh ta lúc nào cũng độc đoán. Tôi trèo lên ghế sau.

“Không, lên ghế trước. Ghế sau của phi công.”

“Nhưng thế thì anh đâu còn thấy gì nữa?”

“Tôi thấy rất rõ.” Anh cười toe toét.

Tôi không bao giờ nghĩ có lúc trông anh hạnh phúc đến thế – vẫn độc đoán, nhưng hạnh phúc. Tôi trèo vào, ngồi xuống chiếc ghế bọc da. Thoải mái ngoài sức tưởng tượng. Christian cúi xuống nắm lấy dây vai, kéo bộ đai lên, anh bắt lấy sợi dây giữa hai chân tôi, luồn vào chốt khóa eo của bộ đai. Anh xiết tất cả các chốt khóa lại.

“Hmm lần thứ hai trong buổi sáng nay, tôi là người may mắn.” Anh thì thầm rồi hôn phớt lên tôi. “Không lâu đâu, chỉ hai mươi, ba mươi phút là cùng. Trong buổi sáng thế này, khí nóng không dễ chịu chút nào nhưng quan cảnh sẽ rất ngoạn mục khi ở trên kia vào giờ này. Hy vọng em không bị căng thẳng.”

“Rất phấn khích.” Tôi hấp háy mắt.

Ở đâu ra cái mặt cười tíu tít vậy không biết? Trong thâm tâm, tôi đang sợ mả. Nữ thần nội tại – cô nàng đang nằm trên sofa trùm chăn kín mít kia kìa.

“Tốt.” Anh cười đáp lại, khều nhẹ mặt tôi rồi biến mất khỏi tầm nhìn.

Tôi chỉ còn nghe và cảm thấy những hoạt động của anh phía sau mình khi anh trèo vào chỗ. Tất nhiên anh buộc tôi cứng ngắc ở đây để tôi khỏi quay ra sau nhìn anh... kiểu thế! Chúng tôi đang ngồi khá thấp so với mặt đất. Trước mặt tôi là một bảng các đồng hồ, các cần điều khiển và một cần gạt lớn. Tôi gạt tất cả khỏi đầu.

Mark Benson xuất hiện với một nụ cười hăm hở, kiểm tra bộ đai của tôi rồi cúi xuống kiểm tra sàn khoang lái. Tôi nghĩ là kiểm tra đồ dằn.

“Tốt, an toàn rồi. Lần đầu phải không?” Anh hỏi tôi.

“Vâng.”

“Đảm bảo cô sẽ thích.”

“Cảm ơn anh Benson.”

“Gọi tôi là Mark được rồi.” Anh quay sang Christian. “Ồn chứ?”

“Tất nhiên. Đi nào.”

Tôi mừng là mình chưa ăn gì. Không phải phấn khởi mà là quá phấn khởi, tôi không tin bao tử mình chứa nổi cả thức ăn lẫn niềm phấn khởi này mà rời mặt đất. Lại một lần nữa, tôi phó thác mình vào bàn tay sành sỏi của người đàn ông điển trai này. Mark sập nắp khoang tàu lượn lại, trườn người trèo vào máy bay kéo đang đậu phía trước.

Cánh quạt duy nhất của chiếc Piper bắt đầu khởi động, bao tử tôi căng thẳng đã trèo lên đến cổ họng. Ồi mẹ ơi... mình thật sự đang làm chuyện đó. Mark áy bay lăn bánh từ từ ra đường băng và khi sợ cấp bị căng hết mức, chúng tôi đột ngột bị giật theo quán tính ra trước. Rồi dừng lại. Tôi nghe tiếng nói qua bộ đàm phía sau mình. Tôi đoán là Mark đang nói chuyện với trạm không lưu – nhưng không thể nghe được một lời nào. Khi Piper tăng tốc, chúng tôi cũng lao vút đi. Trong khoang cực xóc và trước mặt chúng tôi, chiếc máy bay một cánh quạt vẫn còn trên mặt đất. Oái, liệu có bay lên được không đây? Bất thần dạ dày tôi rơi tuột khỏi cổ họng, lộn nhào nhào trong khắp cơ thể cũng đang bị bốc lên khỏi mặt đất – chúng tôi đang ở giữa không trung.

“Bay lên rồi, em yêu.” Christian gào lên phía sau tai tôi.

Chúng tôi đang ở trong chính khoang của mình, chỉ hai người. Tất cả những gì tôi nghe được chỉ còn là tiếng gió phàn phật và tiếng động cơ của Piper ù ù xa xa.

Tôi bám chặt lấy thành ghế bằng cả hai tay, chặt đến nỗi những ngón tay trắng bệch ra. Chúng tôi đang bay về hướng Tây, vào đất liền, xa dần mặt trời đang lộ diện, tăng độ cao, lao vút khỏi những thảo nguyên, những cánh rừng, những nhà cửa và cả Đường Liên bang 95 nữa.

Ồiiiiiii. Kinh ngạc quá, phía trên chúng tôi chỉ có bầu trời. Ánh sáng khuếch tán, khác thường và ấm áp, tôi chợt nhớ cách José nói về “khoảng khắc kỳ diệu”, là khoảng trong ngày mà mọi nhiếp ảnh gia đều say mê – chính là đây... Vừa tàn bình minh, và tôi đang ở giữa khoảnh khắc ấy, cùng với Christian.

Bất chợt, tôi nhớ đến buổi trưng bày của José. Hmm. Phải nói chuyện với Christian. Tôi thoáng nghĩ đến phản ứng của anh. Nhưng tôi không thấy lo lắng lắm, không phải bây giờ – tôi đang hưởng thụ chuyến phiêu lưu của mình. Tại tôi ù đặc vì độ cao, mặt đất cứ trôi tuột đi mỗi lúc mỗi xa. Thật thanh bình biết bao. Tôi hoàn toàn hiểu vì sao anh thích ở trên cao này. Xa khỏi chiếc BlackBerry và giữ bỏ tất cả mọi áp lực công việc.

Chỉ có chiếc bộ đàm kết nối chúng tôi với cuộc sống và Mark đang nói gì đó về độ cao chín trăm mét. Cha, cao thật. Tôi cúi nhìn xuống và không còn thấy cái gì ra cái gì rõ ràng nữa.

“Thả ra.” Christian nói vào bộ đàm.

Bất thần, chiếc Piper biến mất và lực kéo của chiếc máy bay nhỏ cũng không còn. Chúng tôi bỗng trôi, trôi tuột phía trên Georgia.

Trời đất ơi – kích động quá. Chiếc tàu lượn chao nghiêng và đổi hướng khi tàu bay dốc xuống, còn chúng tôi rơi xoay tròn dưới mặt trời. Icarus. Chính là thế này đây. Tôi đang bay rất gần mặt trời nhưng có anh bên cạnh, đi cùng tôi. Tôi thở thật sâu khi nhận ra điều đó. Chúng tôi cùng xoay tròn rồi xoay tròn, cảnh trí dưới ánh sáng bình minh thật ngoạn mục.

“Giữ chặt.”

Anh hét to, rồi chúng tôi bỗng lao chúm xuống lần nữa – lần này, anh không cho tàu dừng lại. Bất thần, tôi bị lộn ngược, nhìn thấy mặt đất qua tấm kính chụp trên đầu khoang lái.

Tôi thét lên, hai tay tự nhiên giơ ra chới với, bàn tay túm lấy mặt kính perspex để ngăn mình đừng rơi. Tôi nghe tiếng anh cười ha hả. Cà chớn! Nhưng niềm vui của anh đúng là dễ lây, tôi cũng bật cười theo, anh đang điều khiển chiếc tàu lượn.

“Em mừng vì đã không ăn sáng.” Tôi hét lên.

“Ừ, rút kinh nghiệm, không ăn là tốt với em vì tôi sắp cho rơi lần nữa đây.”

Anh nghiêng tàu lượn lần nữa cho đến khi chúng tôi lộn ngược đầu trở lại. Lần này, bởi đã chuẩn bị nên tôi cứ bám chặt lấy bộ đai, ngoác miệng ra cười khinh khích đúng kiểu nhà quê. Anh giữ tàu lượn tiếp tục bay là là lần nữa.

“Đẹp chứ?” Anh hỏi.

“Vâng.”

Chúng tôi bay, xé toạc không khí, lắng nghe tiếng gió rít và sự tĩnh lặng trong ánh sáng của ngày mới. Ai còn muốn gì hơn nữa nào?

“Thấy cần điều khiển phía trước không?” Anh hỏi.

Tôi nhìn thấy chiếc cần nằm gần giữa hai chân mình, ôi không, anh định đi đâu với nó?

“Giữ chặt lấy.”

Chết thật. Anh ấy sắp bắt mình lái cái tàu này. Không nha!

“Làm đi, Anastasia. Bắt lấy.” Anh hối riết.

Tôi thận trọng chạm tay vào cần và nhận thấy độ trì cũng như sự chệch choạc của cái tôi cầm trong tay chính là bánh lái, là mái chèo hay bất cứ tên gọi gì gì đó, đang giữ cho cái tàu này bay giữa không trung.

“Nắm chặt lấy... giữ cho vững. Thấy cái đồng hồ ở giữa phía trước kia không? Giữ cho kim đồng hồ cố định ngay giữa.”

Tim tôi sắp ngừng đập rồi. Trời cao đất dày ơi! Tôi đang lái một cái tàu lượn... Tôi đang bay.

“Cô gái xuất sắc.” Christian tán thưởng.

“Em ngạc nhiên là anh để em điều khiển.” Tôi la lên.

“Cô nên ngạc nhiên về những gì tôi để cô làm, cô Steele. Giờ trả lại cho tôi nào.”

Tôi cảm thấy cần điều khiển bỗng chuyển động, tôi buông ra và chúng tôi cứ xoay tròn rơi xuống thêm vài feet nữa, tai tôi lại ù đi. Mặt đất đang gần lại. Tôi cảm thấy chỉ một chớp mắt nữa chúng tôi sắp rơi xuống đấy. Oái, sợ quá.

“BMA, đây là BG N Papa Three Alpha, đáp cánh phải đường băng số bảy xuống cỏ, BMA.”

Giọng Christian vẫn tự chủ như bình thường. Trạm điều khiển ríu rít đáp lại gì đó qua bộ đàm, nhưng tôi chẳng hiểu họ đang nói gì. Chúng tôi lại lượn một vòng tròn rộng rồi mới đáp xuống từ từ. Tôi đã có thể nhận ra sân bay, đường băng và giờ đang bay là trên Đường Liên bang 95.

“Giữ chắc, em yêu. Xóc đấy.”

Sau đường lượn cuối cùng, chúng tôi chao cánh và bắt thần đáp xuống mặt đất sau một cú đập mạnh và trượt đà trên cỏ – oái. Hai hàm răng tôi va vào nhau lập cập khi chúng tôi đáp xuống với tốc độ báo động dọc theo bãi cỏ, chậm dần rồi dừng hẳn. Tàu lượn chao một cái rồi đổ về bên phải. Tôi thở một hơi ngập phổi trong khi Christian đang cúi xuống mở nắp khoang lái, trèo ra rồi mở rộng nắp.

“Thế nào?” Anh hỏi, mắt lấp lánh, ngời sáng những xám bạc.

Anh chồm vào gỡ dây cho tôi.

“Quá ngoạn mục. Cảm ơn anh.” Tôi thì thầm.

“Hơn thế chứ?” Giọng anh tràn trề hy vọng.

“Hơn rất nhiều.” Tôi thở, còn anh cười toe.

“Ra nào.”

Anh chìa tay cho tôi, tôi tựa vào và trèo ra khỏi khoang.

Khi chân tôi vừa chạm đất, anh bắt lấy tôi, kéo vào sát người anh khiến tôi đỏ mặt. Bỗng dừng tay anh luồn vào tóc tôi, ngửa đầu tôi ra sau, bàn tay còn lại đỡ sau gáy. Anh hôn tôi, thật lâu, thật mạnh và nồng nàn, lưỡi anh đẩy sâu vào miệng tôi. Hơi thở anh rít lên, nồng nàn... Trời ạ – sự cương cứng... Chúng tôi đang ở giữa bãi đất trống mả. Tôi thèm muốn anh ở đây, bây giờ, ngay tại bãi đất này. Anh dừng lại, nhìn xuống tôi, mắt anh thăm lại, ngồi lên trong ánh sáng của ngày tinh khôi, tràn trề nhục cảm mãnh liệt và hoang sơ. Chao ôi. Anh làm tôi ngừng thở mất.

“Ăn sáng nào.” Anh thì thầm, nghe như một tiếng gọi mời ngon lành.

Sao anh có thể làm cho thịt muối và trứng nghe như quả cấm được nhỉ? Đây hẳn là một tuyệt kỹ. Anh quay lại, bắt lấy tay tôi rồi chúng tôi cùng đi ra xe.

“Thế còn tàu lượn?”

“Sẽ có người thu xếp.” Anh nói điềm nhiên. “Chúng ta đi ăn thôi.” Giọng điệu rất rạch ròi.

Thức ăn! Anh đang nói về thực phẩm trong khi những gì tôi thật sự thèm muốn chính là anh.

“Đi nào.” Anh mỉm cười.

Tôi chưa bao giờ thấy anh như thế này và thật tuyệt được chứng kiến. Tôi nhận ra mình đang đi bên anh, tay trong tay, nụ cười toe toét cứ nghếch ra trên mặt. Chuyện này khiến tôi nhớ mình năm lên mười, được đi Disneyland với bố Ray. Đó là một ngày quá đổi tuyệt vời, và hôm nay, chắc chắn, cũng là một ngày như thế.

TRÊN XE, KHI CHÚNG TÔI đang băng băng trên Đường Liên bang 95 tiến về Savannah thì điện thoại tôi lên tiếng. À, phải rồi... thuốc.

“Gì thế?” Christian hỏi, tò mò liếc sang tôi.

Tôi rút trong giỏ xách ra một gói nhỏ.

“Báo giờ uống thuốc.” Tôi đáp, má đỏ ửng lên.

Môi anh nhếch lên. “Tốt đấy. Tôi ghét bao cao su.”

Mặt tôi lại đỏ hơn một chút. Trông anh đầy vẻ kẻ cả hơn bao giờ hết.

“Em thích anh giới thiệu em là bạn gái với Mark.” Tôi nói.

“Không phải em là thế sao?” Anh nhướn mày.

“Em á? Tưởng anh chỉ cần một người phục tùng.”

“Đúng thế, Anastasia, và tôi vẫn đang cần đây. Chỉ có điều, tôi đã nói với em đấy, tôi cũng muốn hơn thế nữa.”

Ồi. Anh đến, mang theo bao hy vọng, mang đi cả hơi thở của tôi.

“Em rất hạnh phúc vì anh muốn nhiều hơn.” Tôi thì thầm.

“Chúng ta đều vui mà, cô Steele.”

Anh nhếch mép đầy tự mãn khi xe hướng đến tiệm bánh kếp International House of Pancakes.

“IHOP.”

Tôi cười tí mắt với anh. Không tin nổi nữa. Ai có thể nghĩ...? Christian Grey ở IHOP.

LÚC ĐÓ LÀ 8:30 SÁNG nhưng nhà hàng vẫn rất yên ắng. Mùi bột bánh thơm lừng, thức ăn khô, mùi thanh trùng. Hmm... không hẳn là một mùi thật hấp dẫn. Christian và tôi chọn được một chỗ ngồi ở quầy.

“Em không bao giờ tưởng tượng được anh ở đây.” Tôi nói khi chúng tôi nhón lên ghế ngồi.

“Bố thường dẫn bọn anh đến một trong những tiệm này mỗi khi mẹ đi hội thảo. Đó là bí mật của mấy bố con.” Anh cười, ánh mắt như đang nhảy múa, rồi mở thực đơn, đưa tay vuốt tóc.

Ồi, mình cũng muốn lùa tay vào mái tóc đó. Tôi cũng cầm thực đơn lên và tìm món, chợt nhận ra mình đang đói ngấu.

“Tôi biết mình muốn gì rồi.” Anh thở, giọng trầm và khàn khàn.

Tôi liếc lên nhìn anh, thấy anh đang dõi nhìn tôi bằng cái cách khiến cho các cơ bụng dưới của tôi cứ xiết lại và hơi thở bỗng hụt hẫng. Đôi mắt anh đen thẳm và âm ỉ cháy. Chết tiệt. Tôi nhìn anh chăm chăm, máu trong người rào rạt hồi đáp.

“Em cũng muốn cái anh muốn.” Tôi thì thầm.

Anh rít vào thật sâu.

“Ở đây?” Anh hỏi đầy gợi ý, nhướn mày lên và mím một nụ cười tinh ranh, hai hàm răng anh đang cắn hờ đầu lưỡi.

Ồ sao... quan hệ ở ngay IHOP. Về mặt anh bỗng thay đổi, sầm xuống.

“Đừng cắn môi nữa.” Anh ra lệnh. “Không phải ở đây, không phải bây giờ.” Trong một thoáng, mắt anh đánh lại và nhìn anh như sắp tấn công tôi đến nơi.

“Nếu tôi đã không thể có được em ở đây, thì đừng khiêu khích tôi.”

“Xin chào, tên tôi là Leandra. Tôi có thể mang gì ọi... ơ... người... ơ... hôm nay, sáng này...?”

Giọng cô phục vụ ngắt ngứ, từ ngữ dính vào nhau khi cô bắt gặp ánh mắt quý ngài Điển Trai nhìn tôi. Mặt cô đỏ lựng lên. Ý thức tôi vẫn còn le lói được chút thương hại cho sự sững sốt của cô gái bởi ánh mắt đó anh dành cho tôi. Sự có mặt của cô giúp tôi thoát khỏi cái nhìn hừng hực của anh được vài giây.

“Anastasia?” Anh tiếp tục thúc hỏi, phớt lờ cô phục vụ và tôi không nghĩ ai khác, ngoài anh, có thể chỉ gọi tên tôi mà gợi nên từng ấy ham muốn như anh, vào giây phút đó.

Tôi nuốt xuống, thăm lạy trời mặt mình đừng có cùng màu với mặt của Leandra tội nghiệp.

“Em nói anh rồi, em muốn cái anh muốn.”

Giọng tôi mềm mỏng và lí nhí trước cái nhìn hau háu của anh. Trời ạ, nữ thần nội tại ngã lăn ra bất tỉnh rồi. Mình có đủ sức chơi trò này không?

Leandre đứng ngây ra nhìn từ tôi sang anh rồi trở lại tôi. Đúng theo nghĩa đen, cô đang đỏ lựng lên như màu tóc hung sáng của mình.

“Tôi sẽ để hai vị vài phút chọn món nhé?”

“Không. Chúng tôi biết sẽ ăn gì rồi.” Miệng Christian mỉm cười quyến rũ.

“Cho hai phần bánh kẹp bơ sữa, sốt quả thích, kèm thịt muối, hai cốc nước cam, một cà phê và sữa không béo, một trà English Breakfast, nếu cô có.” Christian nói, mắt vẫn không rời khỏi tôi.

“Cảm ơn. Quý khách còn cần gì nữa không?” Leandra đáp khẽ, tránh nhìn vào cả hai chúng tôi.

Cả hai đồng loạt quay sang nhìn cô, lập tức, mặt cô gái đỏ lựng lên lần nữa và cô đi luôn một mạch.

“Anh biết làm như thế là không công bằng mà.” Tôi liếc xuống mặt bàn nhựa, ngón trỏ miết cạnh bàn, cố làm ra vẻ thờ ơ.

“Không công bằng chỗ nào?”

“Cách anh khống chế người khác. Phụ nữ ấy. Và em.”

“Tôi khống chế em bao giờ?”

Tôi khịt mũi. “Lúc nào chả thế.”

“Tôi chỉ nhìn em thôi, Anastasia.” Anh đáp nhẹ nhàng.

“Không, Christian, hơn thế chứ.”

Anh nhúm mày. “Cô mới là người khống chế tôi, cô Steele. Sự ngây thơ của cô. Nó cắt ngang mọi thứ nhằm nhí này.”

“Đó là lý do anh đổi ý?”

“Đổi ý gì?”

“Vâng – về... Chúng ta?”

Những ngón tay thuôn dài, khéo léo của anh đang chống lên cằm, đầy suy tư.

“Thật ra tôi không nghĩ mình đổi ý. Chúng ta đang cần mình định lại các giới hạn, phác họa lại các chiến tuyến mới, nếu em sẵn lòng. Tôi chắc chúng ta làm được chuyện này. Tôi muốn em phục tùng trong phòng giải trí. Tôi vẫn sẽ trừng phạt nếu em vi phạm các quy định. Còn ngoài ra... xem nào, tôi nghĩ, còn tùy vào việc chúng ta thảo luận thế nào. Đó là tất cả những yêu cầu của tôi, cô Steele à. Em muốn nói gì về chuyện đó không?”

“Vậy là em có thể ngủ với anh? Trên giường anh?”

“Đó là những gì em muốn à?”

“Vâng.”

“Đồng ý vậy. Hơn nữa, có em trên giường, tôi luôn ngủ ngon. Chẳng hiểu tại sao nữa.”

Đôi mày anh nhíu lại và giọng nói chìm xuống.

“Em đã rất sợ anh bỏ em mất nếu em không chấp thuận tất cả những điều kiện ấy.” Tôi thì thầm.

“Tôi sẽ không đi đâu cả, Anastasia. Nhất là...” Anh dừng lại, cân nhắc trước khi nói tiếp. “Chúng ta đang làm đúng như em muốn, đúng như định nghĩa của em: thỏa hiệp. Em từng e-mail nó cho tôi. Và đến giờ, điều đó vẫn ổn với tôi.”

“Em yêu việc anh muốn nhiều hơn nữa.” Tôi ngượng ngùng nói.

“Tôi biết.”

“Làm thế nào anh biết được?”

“Tin tôi đi. Tôi biết đấy.”

Anh nhếch mép với tôi. Anh đang che giấu điều gì đó. Điều gì nhỉ?

Đúng lúc ấy, Leandra mang bữa sáng đến và câu chuyện của chúng tôi gián đoạn. Bao tử réo lên nhắc tôi nhớ mình đang đói đến mức nào. Christian nhìn tôi, lo lắng ra mặt khi thấy tôi ăn ngấu ăn nghiền mọi thứ trong đĩa.

“Em mời anh bữa này nhé?” Tôi hỏi Christian.

“Mời thế nào?”

“Trả tiền ăn.”

Christian nhăn mũi. “Không nên vậy đâu.” Anh cười khì.

“Đi mà. Em muốn thế.”

“Em đang định biến tôi thành kẻ ảo lả đấy à?”

“Có thể đây là nơi duy nhất em đủ tiền để mời anh.”

“Anastasia, tôi rất hoan nghênh ý định đó của em. Thật đấy. Nhưng không đâu.”

Tôi trề môi ra.

“Đừng có hỡn.” Anh đe dọa, mắt anh lóe lên thật đáng sợ.

TẤT NHIÊN, ANH KHÔNG CẦN TÔI HỎI địa chỉ nhà. Anh đã biết rồi, kẻ đeo bám mà. Khi anh dừng trước cửa nhà, tôi không nói gì thêm. Nói gì bây giờ?

“Anh muốn vào không?” Tôi ngại ngần hỏi.

“Tôi phải làm việc, Anastasia, nhưng tối sẽ quay lại. Máy giờ nhỉ?”

Tôi cố nén cảm giác thất vọng vừa nhói lên trong lòng. Sao mỗi phút trong cuộc đời tôi đều được muốn ở bên tay bạo chúa gọt tình này nhỉ? À phải rồi, tôi yêu anh ta mất rồi và bất cứ lúc nào, anh ta cũng có thể vượt khỏi tôi mà bay mất.

“Cảm ơn... Vì đã muốn nhiều hơn.”

“Không có gì, Anastasia.”

Anh hôn tôi và tôi lại hít căng lồng ngực mùi Christian quyến rũ.

“Gặp lại anh sau.”

“Cứ thử ngăn tôi lại.” Anh thì thầm.

Tôi vẫy tay tạm biệt khi xe anh rời đi dưới ánh nắng Georgia. Tôi vẫn đang mặc chiếc áo dài tay của anh, quần lót của anh và cảm thấy quá đói ấm áp.

Trong bếp, mẹ đang nháp nhồm bồn chồn. Đâu phải ngày nào cũng có chuyện của một đa-tỷ-tỷ-phú để tám đầu, chuyện đó làm mẹ đứng ngồi không yên.

“Khỏe chứ, con gái?” Mẹ hỏi.

Mặt tôi đỏ lựng lên vì hiển nhiên mẹ biết tối qua tôi đã làm gì.

“Con khỏe ạ. Sáng nay Christian đưa con đi tàu lượn.”

Tôi hy vọng tin này sẽ làm mẹ bớt tập trung vào chuyện kia hơn.

“Tàu lượn? Chiếc máy bay nhỏ không có động cơ ấy à? Tàu lượn kiểu đó hả con?”

Tôi gật.

“Chà.” Mẹ không nói nên lời – đó là một ý tưởng quá đổi lãng mạn với mẹ. Mẹ cứ nhìn tôi chăm chăm cho đến khi lấy lại được bản lĩnh của một bà mẹ và không quên câu hỏi đầu tiên.

“Thế còn tối qua? Hai đứa có nói chuyện không?”

Ồ. Tôi đỏ bừng mặt.

“Tụi con nói chuyện – tối qua và sáng nay nữa. Mọi chuyện có vẻ tiến triển.”

“Tốt.”

Mẹ quay lại với bốn cuốn sách nấu ăn đang mở sẵn trên bàn bếp.

“Mẹ à... nếu mẹ thích, bữa tối nay để con nấu cho nhé.”

“Ôi, con yêu, cảm ơn con đã định giúp nhưng mẹ muốn làm chuyện này mà.”

“Vâng ạ.” Tôi nhần nhó, biết quá rõ tài nấu nướng hên xui của mẹ.

À mà cũng có thể mẹ đã lên tay từ khi dọn về Savannah với dượng Bob. Đã có thời điểm tôi chấp bất cứ ai về tài nấu nướng... ngay cả – ai mà tôi ghét nhỉ? À – Quý bà Robinson – Elena. Chà, ngay cả bà ta. Liệu có bao giờ mình gặp mụ ấy không nhỉ?

Tôi quyết định viết vài dòng cảm ơn Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bay cao ngược với bị đau

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011,10:20 EST

Đến: Christian Grey

Đôi khi anh rất biết cách chỉ ột cô gái thấy thế nào là khoảnh khắc tuyệt vời.

Cảm ơn anh.

Ana x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bay cao và bị đau

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011,10:24 EST

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ làm một trong hai điều đó suốt lúc em ngáy. Tôi cũng rất vui.

Nhưng bất cứ khi nào bên em, tôi đều làm điều đó mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele Chủ đề: NGÁY

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011,10:26 EST

Đến: Christian Grey

EM KHÔNG NGÁY. Mà nếu thật em có lỡ ngáy, anh cũng thật thiếu ga-lăng khi nói thẳng ra như vậy.

Ngài không phải là một quý ông đâu, ngài Grey. Mà ngài thì đang ở vùng Hạ Nam Hoa Kỳ[28] đấy. [28] Nguyên văn là “Deep South” hay còn gọi là “Lower South”, thường được hiểu là 7 tiểu bang ở cực Nam nước Mỹ hoặc 7 tiểu bang phía Nam đầu tiên đòi ly khai khỏi liên bang trong cuộc nội chiến 1860-1861; để đối với “Upper South” là các bang miền Nam còn lại. Tổ tiên của cư dân ở đây chủ yếu là người Anh với truyền thống lịch lãm, kiểu cách. Ở đây Anastasia muốn nhấn mạnh việc Christian đang ở phía Nam nhưng lại hoàn toàn không phải là một quý ông.

Ana

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nói mớ

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011,10:28 EST

Đến: Anastasia Steele

Tôi chưa bao giờ nhận mình là một quý ông cả, Anastasia ạ, và tôi nghĩ đã có rất nhiều dịp tôi chứng tỏ cho em thấy điều đó. Tôi không bị khiếp sợ bởi trận LA HẾT viết hoa của em đâu. Nhưng tôi sẽ thú nhận một lời nói dối vô hại: không – em không ngáy, em chỉ nói mơ. Và chuyện đó thật hay.

Chuyện gì xảy ra với nụ hôn của tôi thế?

Christian Grey

Kẻ hạ lưu và CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Chết thật. Tôi biết mình hay nói mơ trong giấc ngủ. Kate nhiều lần bảo với tôi chuyện đó rồi. Tôi đã nói cái quái quỷ gì thế nhỉ? Ôi, không.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bật mí một bí mật

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011,10:32 EST

Đến: Christian Grey

Ngài là một tay hạ lưu và vô lại – nhất định không phải là một quý ông.

Vậy thì tôi có thể nói gì đây nhỉ? Không hôn đến khi nào ngài kể tôi đã nói mơ chuyện gì.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người đẹp ngủ và nói

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011,10:35 EST

Đến: Anastasia Steele

Phải nói tôi quả là kẻ thiếu ga-lăng nhất và đáng bị trừng phạt vì điều đó. Tuy nhiên, nếu em cư xử tốt, có thể tối nay tôi sẽ kể em nghe. Giờ tôi buộc phải đi họp.

Gặp sau nhé, em yêu.

Christian Grey

CEO, Kẻ hạ lưu và Tên vô lại Grey Enterprises Holdings, Inc.

Được lắm! Tôi sẽ tuyệt đối im lặng cho đến chiều nay. Tôi nổi đóa lên rồi. Hừ! Giả sử tôi nói rằng tôi ghét anh ta, hay tệ hơn nữa, rằng tôi yêu anh ta trong giấc ngủ thì sao. Ôi, đừng vậy nha. Tôi vẫn chưa sẵn sàng để nói với anh chuyện đó và tôi chắc chắn anh cũng chưa sẵn sàng để nghe chuyện đó luôn, nếu có lúc nào anh muốn nghe. Tôi nổi quạu với máy tính rồi quyết định dù mẹ nấu món gì, tôi cũng sẽ đi làm bánh mì để trút hết nỗi căm kỉnh vào đồng bột nhào.

MẸ ĐÃ QUYẾT ĐỊNH làm món súp rau củ và thịt nướng ướp dầu olive, tỏi và chanh. Christian thích ăn thịt và chuyện đó thật dễ giải quyết. Dượng Bob đã xung phong đi nướng thịt. Có vấn đề gì với đàn ông và lửa nhỉ? Tôi cứ ngẫm nghĩ về điều đó khi đẩy xe ẹ đi siêu thị.

Khi đến quầy thịt sống, điện thoại tôi reng. Tôi chớp lấy điện thoại, đoán đó là Christian. Nhưng số máy lạ.

“A lô.” Tôi trả lời nhẹ nhàng.

“Cô Anastasia Steele?”

“Vâng.”

“Tôi là Elizabeth Morgan từ SIP đây.”

“Ô – chào chị.”

“Tôi gọi để đề nghị cô công việc trợ lý cho anh Jack Hyde. Chúng tôi muốn cô bắt đầu vào thứ Hai.”

“Chao ôi. Thật tuyệt. Cảm ơn chị!”

“Cô muốn biết cụ thể về lương bổng chứ?”

“Vâng. Vâng... là – ý tôi là tôi chấp thuận lời đề nghị. Tôi rất muốn được đến làm việc cho nhà xuất bản.”

“Tốt quá. Chúng ta sẽ gặp nhau vào thứ Hai, lúc 8:30 nhé?”

“Hẹn gặp lại chị. Tạm biệt. Và cảm ơn nữa.”

Tôi hấp háy mắt nhìn mẹ.

“Con có việc làm rồi à?”

Tôi sung sướng gật đầu, mẹ rú lên vào nhào đến ôm choàng lấy tôi ngay giữa siêu thị Publix.

“Chúc mừng con yêu! Chúng ta phải mua một chai sâm-panh mới được.”

Mẹ không thể dừng vỗ tay và nhún nhảy. Không biết mẹ bốn mươi hay hai mươi tuổi nữa?

Tôi nhìn xuống điện thoại và cau mặt, phát hiện một cuộc gọi nhỡ từ Christian. Anh chưa bao giờ gọi tôi cả. Tôi bấm máy lại.

“Anastasia.” Anh trả lời lập tức.

“Chào anh.” Tôi bối rối nói.

“Tôi phải quay lại Seattle. Có vài việc. Tôi đang trên đường đến Hilton Head. Xin lỗi mẹ em giúp tôi – tôi không đến ăn tối được.” Giọng anh đầy vẻ xã giao.

“Em mong không có gì trầm trọng?”

“Tình hình cần tôi phải xử lý. Tôi sẽ gặp em vào ngày mai nhé. Nếu không đến được, tôi sẽ cử Taylor đến đón em ở sân bay.”

Anh nói lạnh lùng. Có vẻ giận dữ nữa. Nhưng lần đầu tiên tôi lập tức nghĩ không phải do tôi.

“Được ạ. Mong anh xử lý xong tình hình đó. Bay an toàn nhé.”

“Em cũng thế, em yêu.” Anh thở và chỉ với mấy từ ấy, Christian của tôi đã trở lại.

Rồi anh cúp máy.

Ôi không. “Tình hình” cuối cùng mà anh gặp phải là chuyện trình tiết của tôi. Hức, lạy trời đừng phải là kiểu tình hình đó nha. Tôi nhìn sang mẹ. Niềm hân hoan ban nãy đã hoá thành nỗi lo lắng.

“Là Christian ạ. Anh ấy phải quay về Seattle. Anh gửi lời xin lỗi mẹ.”

“Ôi! Tiếc quá, con gái. Dù gì chúng ta vẫn còn tiệc nướng và giờ lại có lý do để ăn mừng rồi – công việc mới của con! Con phải kể mẹ nghe về công việc đấy.”

TRƯA MUỘN, MẸ VÀ TÔI nằm dài bên bể bơi. Nhìn đáng nằm sải lai của mẹ là biết mẹ đang cực kỳ thoải mái vì Ngài Lắm Tiền không đến dùng bữa tối. Khi phơi mình dưới mặt trời để nhuộm rám làn da nhợt nhạt, tôi cứ miên man nghĩ về tối hôm qua và bữa sáng nay. Tôi nghĩ về Christian và nụ cười hơn hớn nhất định không chịu tắt trên môi mình. Nó cứ lan từ từ khắp mặt tôi, không thể ngăn lại được trong khi tôi hồi tưởng lại rất nhiều cuộc đối thoại của chúng tôi, những gì anh đã nói... anh đã nói những gì.

Dường như vừa có cả một đỉnh triều quét qua thái độ của Christian. Anh chối bỏ nó nhưng vẫn công nhận rằng mình đang cố gắng rất nhiều. Điều gì đã có thể khiến anh thay đổi thế? Đã có những điều chỉnh nào kể từ khi anh viết cho tôi e-mail thật dài và khi tôi gặp anh hôm qua? Anh đã làm gì? Tôi bắt thần bật dậy, suýt làm đổ cả soda. Anh đã ăn tối với... mẹ ấy. Elena.

Khỉ gió.

Da đầu tôi bắt đầu râm ran khi nhận ra điều đó. Có phải mẹ ta đã nói gì với anh? Ôi... ước gì mình là con ruồi đậu trên tường suốt bữa tối của hai người. Rồi tôi sẽ đáp xuống chén súp hay ly rượu của mẹ, làm mẹ nghẹt thở.

“Sao thế con, Ana?” Mẹ mơ màng hỏi. “Con mới phát hiện một chuyện. Máy giờ rồi, mẹ?”

“Khoảng sáu rưỡi chiều, con yêu.” Hmm... giờ này anh đã hạ cánh rồi. Có thể hỏi anh không? Mà có nên hỏi không? Nhớ ra mẹ ta không liên quan gì đến chuyện này? Tôi cực kỳ mong đợi điều đó. Tôi đã nói gì trong khi ngủ nhỉ? Chắc... Cá là lại mấy nhận xét lung tung khi đang mơ về anh đây mà. Dù thế nào, hay đã thế nào chẳng nữa tôi vẫn hy vọng cả một biến đổi thay đang ập đến anh không có nguyên nhân từ mẹ.

Tôi thấy bứt rứt trong cái nóng diên tiết này. Tôi cần phải nhúng mình xuống hồ thêm cái nữa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chuyển đi an toàn?

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 22:32 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Xin hãy cho em biết ngài đã đến an toàn. Em bắt đầu nóng ruột rồi. Nhớ ngài.

Ana của ngài x

Ba phút sau, tôi nghe tiếng “ping” từ hộp e-mail.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Xin lỗi

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 19:36

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi đã đến nơi an toàn và xin hãy chấp nhận ở tôi lời xin lỗi vì đã không báo cô biết tin. Tôi không hề muốn cô phải lo lắng. Thật cảm động khi biết cô quan tâm đến tôi. Tôi cũng nghĩ đến cô và như mọi khi, tôi nóng lòng được gặp cô ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi thở dài. Christian đã trở lại với con người chuẩn mực.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tình hình

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 22:40 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Em nghĩ chuyện em quan tâm đến ngài đã quá rõ ràng. Sao ngài còn nghi ngờ điều đó?

Em mong “tình hình” của ngài đã nằm trong tầm kiểm soát.

Ana của ngài x

TB: Anh sẽ kể em nghe em đã nói gì khi ngủ chứ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Quyền từ chối trả lời

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 19:45

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi rất thích việc cô quan tâm đến tôi. “Tình hình” ở đây vẫn chưa xử lý xong.

Về phần tái bút của cô, câu trả lời là không.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: thỉnh cầu vô tội

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 22:48 EST

Đến: Christian Grey

Em hy vọng là chuyện gì đó vui vui. Nhưng anh cũng nên biết em không thể chịu bất cứ trách nhiệm nào từ những lời em nói ra trong tình trạng vô thức. Mà thật ra, anh có thể nghe nhầm lắm chứ.

Đàn ông khoảng tuổi anh chắc chắn ít nhiều bị ghềnh ngãng.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: thỉnh cầu kết tội

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 19:52

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Cô có thể nói to lên được không? Tôi không nghe thấy cô nói gì.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: thỉnh cầu vô tội lần nữa

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 22:54 EST

Đến: Christian Grey

Anh đang chọc em điên lên đó nha.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hy vọng thế...

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 19:59

Đến: Anastasia Steele

Cô Anastasia thân mến,

Tôi có dự định làm đúng những gì đã xảy ra hôm tối thứ Sáu. Hãy đợi đấy.

;))

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Grrrrrr

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 23:02 EST

Đến: Christian Grey

Tôi chính thức tè vào anh.

Chúc ngủ ngon.

Cô A.R.Steele

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mèo hoang

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 20:05

Đến: Anastasia Steele

Cô gào lên đe dọa tôi à, cô Steele?

Tôi có nuôi một chú mèo dành cho những kẻ ưa gào đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nuôi một chú mèo á? Tôi có thấy con mèo nào trong căn hộ của anh đâu. Không, tôi không thèm hỏi âm nữa. Ừ, anh sẽ phải sốt ruột một lúc. Năm mươi phần sốt ruột. Tôi trèo vào giường, nằm nhìn trần trần nhà trong khi mắt đang điều tiết cho quen với bóng tối. Tôi nghe một tiếng “ping” nữa từ máy tính. Tôi không thèm nhìn. Không, nhất định không. Không, tôi sẽ không nhìn. Giữ! Như con ngốc ấy, tôi không thể cầm cự nổi trước sự cám dỗ từ những lời của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em nói gì khi ngủ

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 20:20

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tôi muốn nghe em nói những từ đã thốt ra trong giấc ngủ khi hoàn toàn tỉnh táo, đó là lý do tôi sẽ không kể với em. Đi ngủ đi. Em cần phải nghỉ ngơi để chuẩn bị cho những dự định của tôi dành cho em vào ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi thôi rồi... Tôi đã nói gì thế? Đúng là tệ hại như tôi đoán rồi, chắc luôn.

26. Chương 25

Chương 25

Mẹ ôm tôi thật chặt.

“Hãy làm những gì trái tim con mách bảo và đừng, đừng, cố đừng cả nghĩ về mọi việc. Cứ thư giãn và tận hưởng cuộc đời của con. Con còn trẻ lắm, con gái à. Con còn có cả một đời để trải nghiệm, cứ để mọi việc tự nhiên đến. Con xứng đáng nhận được những gì tốt nhất.” Mẹ thì thào vào tai tôi dặn dò rồi hôn lên tóc tôi.

“Ôi, mẹ.”

Những giọt nước mắt nóng ẩm chợt trào ra khi tôi ôm chầm lấy mẹ.

“Con yêu, con biết người ta vẫn nói gì rồi đấy. Rằng con phải hôn rất nhiều con cóc trước khi tìm ra hoàng tử.”

Tôi cười méo xệch.

“Con nghĩ con đã hôn hoàng tử rồi. Chỉ hy vọng chàng đừng hóa thành cóc thôi.” Mẹ cười khích lệ nhất và ngập tràn thương yêu. Tôi ngậy người ra trước cảm giác ngọt ngào đó, mẹ lại ôm chầm lấy tôi lần nữa.

“Ana, gọi đến chuyến bay của con rồi.” Dượng Bob lo lắng.

“Mẹ nhớ đến thăm con nhé?”

“Tất nhiên rồi, con yêu – sớm thôi. Yêu con.”

“Con cũng vậy.”

Mắt mẹ đỏ hoe dù không giọt nước mắt nào trào ra. Tôi ghét phải chia tay mẹ. Tôi ôm tạm biệt dượng Bob rồi quay vào, đi thẳng ra cổng lên máy bay – hôm nay tôi không có thời gian để vào sảnh đợi của khách hạng nhất nữa. Tôi sẽ không ngoái nhìn lại. Thế nhưng rốt cuộc tôi vẫn quay đầu lại... dượng Bob đang đỡ tay mẹ, nước mắt đã tuôn thành dòng trên mặt bà.

Tôi không dám nhìn thêm nữa. Tôi cầm đầu đi thẳng ra cổng, mắt nhìn chăm chăm xuống sàn gạch trắng sáng, vỡ ra theo dòng nước mắt.

Trên máy bay, ở khoang hạng nhất sang trọng, tôi cuộn người trong ghế và cố gắng tự trấn tĩnh. Bao giờ tự dứt mình ra đi, lòng tôi cũng đau thắt... mẹ có thể không phải là người phụ nữ chu toàn nhưng hơn hết, mẹ yêu tôi. Một tình yêu vô điều kiện – mà mọi đứa trẻ đều xứng đáng được nhận từ bố mẹ. Đau đầu với ý nghĩ đó, tôi rút chiếc BlackBerry ra ngắm nhìn.

Christian biết gì về tình yêu? Dường như thời thơ ấu của anh chưa từng kinh qua một tình yêu thương vô điều kiện nào. Tim tôi thất lại, những lời của mẹ như ngọn gió dịu dàng thoảng qua trong đầu tôi: Có đấy, Ana. Trời đất – con còn muốn gì nữa? Muốn phải có bóng đèn pha báo hiệu lên trước trán cậu ấy à? Mẹ nghĩ Christian yêu tôi, vì mẹ là mẹ tôi mà nên tất nhiên mẹ nghĩ thế rồi. Mẹ nghĩ tôi xứng đáng được những gì tuyệt vời nhất. Tôi nhấn mặt. Đúng vậy, trong khoảnh khắc ấy, tôi nhận ra mọi thứ bỗng sáng tỏ lạ lùng. Thật đơn giản: Tôi muốn có tình yêu của anh. Tôi cần Christian yêu mình. Đó là lý do vì sao trong mối quan hệ với anh, tôi khép kín đến vậy – bởi ở mức độ cơ bản, thâm sâu nhất, tôi nhận ra trong mình nhu cầu bức thiết được yêu và được chăm sóc.

Và vì năm mươi phần trăm trong anh, tôi đã giữ mình lại một khoảng cách. Chuyện BDSM chỉ là bề nổi của thực chất vấn đề. Tình dục quả là đáng kinh ngạc, anh giàu có, anh điển trai nhưng tất cả sẽ là vô nghĩa nếu không có tình yêu của anh. Và liệu anh có thể thực lòng yêu một ai không, nỗi đau ấy mới khiến trái tim tôi tan nát. Anh thậm chí còn không biết yêu bản thân mình. Tôi hồi tưởng lại nỗi tự ghê tởm bản thân của anh, tình yêu của bà ấy là kiểu duy nhất anh cho rằng chấp nhận được. Bị trừng phạt – đánh đập, nhục hình và bất cứ điều gì kéo theo mối quan hệ của họ – anh cảm thấy anh không xứng đáng với tình yêu. Tại sao anh lại cảm thấy như thế? Anh cảm thấy thế ra sao? Những lời của anh ám ảnh tâm trí tôi: Rất khó để trưởng thành trong một gia đình hoàn hảo khi chính mình không hoàn hảo.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, hình dung ra nỗi đau đớn nào anh phải gánh chịu nhưng không thể hiểu được. Tôi rùng mình khi nhớ ra có thể mình đã tiết lộ quá nhiều. Tôi đã thú nhận gì với Christian trong giấc ngủ? Tôi đã thổ lộ bí mật nào chẳng?

Tôi cứ nhìn chăm chăm vào chiếc BlackBerry với niềm hy vọng tràn trề rằng nó sẽ giải đáp được cho tôi điều gì đó. Hơn cả nỗi thất vọng, nó chẳng chút động tĩnh gì. Trước khi cất cánh, tôi quyết định e-mail cho

50 của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đường về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011,12:53 EST

Đến: Christian Grey

Anh Grey,

Một lần nữa lại được an tọa ở khoang hạng nhất và cảm ơn anh vì điều đó. Em đang đếm từng phút để được gặp anh chiều nay và có lẽ, còn để được xấu hổ về những sự thật em đã tiết lộ trong đêm mà anh nghe được.

Ana của anh x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đường về

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011, 09:58

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, rất mong được gặp em. Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đường về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011,13:01 EST

Đến: Christian Grey

Grey yêu thương nhất,

Em hy vọng mọi việc liên quan đến “tình hình” đã ổn. Cách nói của anh trong e-mail có vẻ rất đáng lo.

Ana x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đường về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011,10:04

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tình hình đã ổn định hơn. Em đã cắt cánh chưa? Nếu rồi, em không nên e-mail. Em đang đặt mình vào nguy hiểm và vi phạm quy định về an toàn cá nhân đấy. Ý tôi đang muốn nhắc em nhớ các hình thức trừng phạt.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Khỉ thật. Thôi được. Cái gì ăn mất anh thế? Cái “tình hình” à? Hay Taylor vắng mặt không phép, hay anh vừa mới mất mấy triệu trên thị trường chứng khoán – một ngàn lẻ một lý do.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Phản ứng thái quá

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011,13:06 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Cấu Bả kính mến,

Cửa máy bay vẫn còn mở. Chúng tôi bị hoãn chuyến mười phút, ơn trời, sự an toàn của tôi và các hành khách quanh tôi vẫn tràn trề. Ngài có thể xếp bàn tay của ngài lại được rồi.

Cô Steele.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Xin lỗi – Đã thu tay về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011,10:08

Đến: Anastasia Steele

Tôi nhớ em và cái mồm lạnh lợi của em, Steele.

Mong em có một chuyến về an toàn. Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Lời xin lỗi được chấp nhận

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011,13:10 EST

Đến: Christian Grey

Cửa máy bay đang đóng lại. Anh sẽ không nghe thấy tiếng píp nào từ em nữa đâu, nhất là trong tình trạng bị ngẫn ngắc như anh.

Hẹn gặp sau.

Ana X

Tôi tắt chiếc BlackBerry đi nhưng vẫn không xua được nỗi phiền muộn. Chuyện gì đó đang xảy ra với Christian. Có lẽ “tình hình” vẫn ngoài tầm tay anh. Tôi ngả người xuống ghế, ngược nhìn lên học tử trên đầu, đang cất mấy món hành lý của tôi. Cả buổi sáng nay, tôi loay hoay cùng với mẹ tìm mua cho anh một món quà nhỏ để cảm ơn về vé hạng nhất và về chuyến tàu lượn. Tôi mỉm cười nhớ lại chuyện tàu lượn – đó là một thứ gì rất khác biệt. Nhưng tôi vẫn không chắc liệu mình có tặng anh món quà ngớ ngẩn này không nữa. Có lẽ anh sẽ nghĩ nó thật trẻ con – và liệu anh có thay đổi tâm trạng, hoặc không. Tôi vừa phấn khởi được trở về nhà, vừa nôn nao về những gì đang đợi mình nơi cuối hành trình. Và trong khi đang tưởng tượng xem những tình huống nào có thể trở nên “tình hình” với anh, tôi nhận ra chiếc ghế bên cạnh mình là chỗ duy nhất trống trong khoang. Tôi lắc đầu xua đi suy nghĩ vừa chợt vụt qua trong đầu rằng biết đâu Christian đã mua luôn cả chỗ bên cạnh để tôi khỏi phải nói chuyện với ai được. Tôi lập tức vút cái ý nghĩ buồn cười đó đi – đâu ai có thể quá độc đoán và ghen tuông đến mức đó được. Tôi nhắm mắt lại trong khi máy bay tiến ra đường băng.

TÔI NHANH CHÓNG TIẾN RA cửa đón phi trường Sea-Tac tám tiếng sau đó và thấy Taylor đã đợi sẵn, tay giơ cao bảng chữ CÔ A. STEELE. Máy móc quá!

Nhưng gặp anh thấy thật nhẹ nhõm.

“Chào anh, Taylor.”

“Chào cô Steele.” Anh đáp lịch sự nhưng rõ ràng trong đôi mắt nâu sắc sảo phớt qua một nụ cười.

Nhìn anh vẫn chín chu như mọi khi – trang phục và cà vạt màu tro sẫm, sơ mi trắng.

“Chúng ta biết nhau mà anh Taylor, anh đâu cần phải giơ bảng lên như thế, mà tôi cũng muốn anh gọi tôi là Ana.”

“Ana. Tôi xách túi cho cô nhé?”

“Không sao, tôi tự mang được. Cảm ơn anh.”

Môi anh mím chặt lại thấy rõ.

“Nh... Nhưng có lẽ anh thoải mái hơn nếu mang giúp tôi.” Tôi lắp bắp. “Cảm ơn.”

Anh đỡ lấy ba lô trên vai tôi và chiếc túi kéo đựng mấy bộ quần áo mẹ mới mua cho tôi.

“Lối này, thưa cô.”

Tôi thở dài. Anh ta lịch sự tới mức cứng nhắc. Tôi vẫn không quên người đàn ông này đã mua đồ lót ỉnh. Thật ra – ý nghĩ này làm tôi bối rối suốt – anh ta là người đàn ông duy nhất từng mua đồ lót cho tôi. Đến dương Ray cũng chưa bao giờ phải trải qua thử thách đó. Anh ta im lặng tiến đến chiếc Audi suv đen đang dừng ở bãi đỗ xe ngoài sân bay, rồi giữ cửa cho tôi bước vào. Tôi trèo vào xe và tự hỏi mặc một chiếc váy ngắn khi trở lại Seattle liệu có phải là lựa chọn tốt không. Ở Georgia, trời mát mẻ và dễ chịu. Sau khi Taylor bỏ hành lý của tôi và cốp xe, chúng tôi tiến thẳng đến Escala.

Chuyến đi mất khá nhiều thời gian vì kẹt xe. Taylor luôn nhìn phía trước. Từ ít nói chưa đủ để miêu tả về anh.

Tôi không thể chịu đựng sự im lặng hơn nữa.

“Christian thế nào rồi, anh Taylor?”

”Ngài Grey đang lo nghĩ rất nhiều, thưa cô Steele.”

Ồ, chắc là vụ “tình hình” đây mà. Tôi vừa đảo trúng vĩa vàng rồi.

“Lo nghĩ à?”

“Vâng, thưa cô.”

Tôi nhẩn mặt với Taylor và thấy anh đang liếc nhìn tôi qua kiếng, mắt chúng tôi gặp nhau. Anh không nói gì thêm. Thật là, anh ta cũng kín tiếng y như chính cỗ máy kiểm soát ấy.

“Anh ấy ổn chứ?”

“Tôi nghĩ vậy, thưa cô.”

“Anh thấy dễ chịu hơn khi gọi tôi là cô Steele à?”

“Vâng, thưa cô.”

“À, thôi được.”

Thế đấy, đó là toàn bộ cuộc nói chuyện gọn gàng của chúng tôi, rồi sau đó, cả hai tiếp tục im lặng. Tôi bắt đầu nghĩ việc lần trước Taylor hé răng cho tôi biết Christian đã chặt vật xoay sở suốt mấy hôm là cả một sự kiện. Có lẽ anh ngượng vì điều đó, lo rằng anh đã thiếu trung thành. Sự im lặng ngày càng ngạt thở.

“Anh mở chút nhạc được không?”

“Tất nhiên, thưa cô. Cô thích nghe loại nào?”

“Loại nào êm dịu ấy.”

Taylor mỉm cười khi mắt chúng tôi lại thoáng gặp nhau trong kính xe. “Vâng, thưa cô.”

Anh ấn vào phím trên tay lái và giai điệu Canon của Pachelbel du dương vang lên, tràn trề khoảng không gian giữa hai chúng tôi. À phải rồi... đây chính là những gì mình cần.

“Cảm ơn anh.”

Tôi ngồi sâu vào ghế còn anh tiếp tục lái thong thả nhưng khá chắc tay trên Đường Liên bang số 5 hướng về Seattle.

HAI MƯƠI LĂM PHÚT SAU anh thả tôi bên ngoài lối vào, trước mặt tiền đồ sộ của Escala.

“Mời cô.” Anh nói và mở cửa cho tôi. “Tôi sẽ mang hành lý lên sau.”

Cử chỉ anh thật mềm mỏng, thân thiết và thậm chí có vẻ chăm sóc nữa.

Chà... Taylor, nghe thật hay.

“Cảm ơn đã đón tôi.”

“Không có gì, thưa cô Steele.” Anh mỉm cười, còn tôi bước về hướng tòa nhà. Người gác cửa gật đầu chào và vẫy tay. Trên đường lên tầng mười ba, trong bụng tôi hàng ngàn con bướm xoải cánh chấp chới đầy kích động. Sao mình căng thẳng thế này? Rồi tôi nhận ra ấy là vì tôi chưa thể đoán được Christian sẽ đón tôi trong tâm trạng thế nào. Nữ thần nội tại thì ung dung tự tại một cách khó hiểu; còn Tiềm Thức, cũng như tôi, lại không ngớt căng thẳng.

Thang máy nhẹ mở, và tôi bước ra hành lang. Cảm giác không bị Taylor quan sát thật kỳ lạ. Tất nhiên rồi, giờ này anh ta đang bận đưa xe vào bãi. Trong phòng lớn, Christian đang nói chuyện qua BlackBerry, mắt nhìn xa xăm về đường chân trời Seattle trong buổi chiều muộn. Anh khoác hờ một chiếc áo khoác xám, bàn tay lùa vào tóc. Anh đang bị chuyện gì đó làm cho kích động, căng thẳng nữa. Ồi không – chuyện gì nữa rồi? Có kích động không nhỉ, trông anh vẫn ổn mà. Không hiểu sao còn có vẻ... rất hấp dẫn nữa kia?

“Không dấu vết gì... Được... Vâng.”

Anh quay lại và bắt gặp tôi đứng đó, thái độ anh thay đổi hoàn toàn. Từ căng như dây đàn sang nhẹ như trút được gánh nặng rồi trở nên thế nào đó: một cái nhìn có thể thấu thị vào tận mặt nữ thần nội tại, một cái nhìn bùng bùng ham muốn, cháy bỏng dục vọng.

Miệng tôi khô khốc và những thèm khát bùng nổ trong toàn thân... oái.

“Tiếp tục cho tôi biết.” Anh vừa gạt lên trong điện thoại rồi cúp máy, vừa rải những bước dài về phía tôi.

Tôi chờ người ra khi khoảng cách giữa hai chúng tôi cứ ngắn dần, bị ăn tươi nuốt sống bởi ánh mắt hau háu của anh. Thôi chết rồi... Có gì đó không hợp lý lắm – hàm anh căng ra, nổi ước ao trào lên đôi mắt. Anh giật phắt chiếc áo khoác ra khỏi người, cởi chiếc cà vạt màu sẫm, tiện tay vứt hết lên tường kỷ trên đường tiến đến tôi. Rồi tay anh choàng ôm lấy tôi, kéo riết tôi vào người anh, thật mạnh, thật nhanh, giật đuôi tóc kéo giữa đầu tôi ra sau, hôn tôi như thể đánh cược cả mạng sống mình trong nụ hôn ấy.

Sao thế này?

Anh giật tung dây buộc ra khỏi tóc tôi, khá đau nhưng tôi mặc kệ. Hôn anh, lần nào cũng liều lĩnh như nụ hôn đầu. Anh cần tôi, dù bất kỳ lý do gì, khoảnh khắc này, tôi không thể nào thoát khỏi nỗi đam mê và sự thèm muốn chiếm hữu ấy. Tôi hôn đáp lại anh cũng nồng nàn, say đắm, những ngón tay xoắn lấy tóc anh và níu lấy. Anh có vị tuyệt diệu, nóng bỏng, hấp dẫn và mùi hương anh – quện từ sữa tắm và Christian – đầy khiêu gợi. Anh thu người lại, rời khỏi tôi, cúi mặt xuống nhìn tôi, những cảm xúc không tên vẫn vương vấn lấy cả hai.

“Chuyện gì vậy anh?” Tôi thở.

“Tôi mừng vì em đã về. Vào tắm với tôi – ngay.”

Tôi không được quyết định dù đó là lời đề nghị hay mệnh lệnh.

“Vâng.” Tôi thì thầm, anh đỡ lấy tay tôi cùng ra khỏi phòng lớn, băng qua phòng ngủ sang phòng tắm.

Đến đây, anh bỏ tay tôi ra rồi với mở dàn vòi sen rộng. Khi từ từ xoay người lại nhìn tôi, đôi mắt anh tối sẫm như hút hồn.

“Tôi thích vảy của em. Nóng bỏng lắm.” Anh nói, giọng trầm xuống. “Đôi chân đẹp cũng tuyệt đẹp.”

Anh bước ra khỏi đôi giày, cúi xuống cởi quần ra, mắt vẫn không ngừng nhìn tôi. Tôi bị bủa vây tứ phía không thể thốt nên lời trong cái nhìn hau háu của anh. Wow... từng đó thèm khát ở vị thần Hy Lạp này. Tôi cũng làm như anh, bước ra khỏi đôi giày bột màu đen. Bất thần anh bước đến chộp lấy vai tôi, xô tôi vào sát tường. Hôn tôi, lên mặt, vào cổ, ở môi... bàn tay anh lùa vào tóc. Tôi cảm nhận hơi mát và sự nhần thín của đá ốp tường sau lưng mình khi anh ép cả người vào tôi, đến nỗi tôi cảm thấy mình đang bị ép phẳng lì ra giữa độ nóng của cơ thể anh và hơi lạnh ẩm từ đá ceramic. Tôi thận trọng vịn hai tay mình lên bắp tay anh, rồi bấu chặt lấy, anh rên lên.

“Tôi muốn em. Ở đây... thật nhanh và mạnh.” Anh thở, và tay anh đang lùa xuống đùi tôi, nhấc vấy lên.
“Em còn chảy máu không?”

“Không ạ.” Tôi đỏ mặt.

“Tốt.”

Anh quỳ xuống, ngón tay cái nhẹ kéo chiếc quần lót trắng của tôi. Váy đã bị nhấc lên, cả thân dưới tôi đang phơi bày trước mắt anh, thèm khát. Tay anh bắt lấy hông tôi, đẩy sát vào tường, anh hôn đùi tôi. Bấu lấy đùi trên, anh đẩy hai chân tôi dẹt ra. Tôi rít lên, cảm thấy lưỡi anh đang vây tròn lấy cô bé. Ôi. Đầu tôi tự đổ ra phía sau, tôi cứ rên lên trong khi những ngón tay đang lần mò trong tóc anh.

Lưỡi anh liên tục, mạnh mẽ và không hề khoan nhượng lùa qua tôi – quay tròn và tròn, nửa rồi nửa – không ngừng. Toàn thân tôi bắt đầu quặn quại. Anh chợt buông tôi ra. Sao vậy? Đừng mà anh. Hơi thở tôi riết róng khi chính tôi cũng đang hỗn hển, nhìn anh chăm chăm đề phòng một cách háo hức. Hai tay anh bắt lấy mặt tôi, giữ tôi đứng yên rồi hôn thật mạnh, đẩy sâu lưỡi anh vào miệng tôi khiến tôi cảm thấy đầy hưng phấn. Kéo khóa, anh tự giải phóng mình, rồi nắm lấy phía sau đùi, nhấc bổng tôi lên.

“Vòng chân qua tôi, em yêu.” Giọng anh gấp gáp, khản trương.

Tôi làm như anh bảo và vòng cả hai tay ôm lấy cổ anh. Anh chuyển động thật nhanh và gọn, lấp đầy tôi. A! Anh hỗn hển còn tôi rên rĩ. Giữ lấy hông tôi, những ngón tay bấu chặt, anh bắt đầu chuyển động, đều đặn... rồi bắt đầu tăng tốc dần... nhanh hơn rồi nhanh nữa. Aaaa! Những xúc cảm tấn công ào ạt như trùng phạt và thoát trần... ấn vào tôi, sâu vào tôi... tiến vào, cao nữa, nữa... Đến khi không còn tiếp nhận thêm được, tôi bùng nổ quanh anh, rơi quay cuồng xuống đỉnh viên mãn sắc ngọt. Anh tiếp tục với tôi trong tiếng gầm gừ trầm bổng, vùi đầu vào cổ tôi, sấn sâu anh vào tôi, nắc to lên đứt quãng rồi phóng thích trọn vẹn.

Hơi thở vẫn gấp rút nhưng anh dịu dàng hôn tôi, rồi nhẹ nhàng rời khỏi, giữ cho tôi đứng vững bằng hai chân trên nền gạch. Phòng tắm giờ mù hơi nước... Và nóng. Tôi cảm thấy toàn thân mình tỏa nhiệt.

“Có vẻ anh vừa làm em vui lắm đấy.” Tôi nói và mỉm cười thẹn thùng.

Môi anh khê nhếch lên.

“Vâng, thưa cô Steele, tôi nghĩ sự hoan lạc tự nó là bằng chứng không thể chối cãi. Đến đây – để tôi tắm cho em.”

Anh mở ba chiếc nút áo sơ mi trên người rồi tròng ra khỏi đầu, vứt xuống sàn. Nhặt lấy quần dài và quần lót, anh ném tất cả qua một góc. Anh bắt đầu mở nút áo của tôi trong khi tôi đang nhìn anh mà thèm khát được vươn tay đến, chạm vào ngực anh nhưng tôi vẫn còn tự chủ được.

“Chuyển đi của em thế nào?” Anh dịu dàng.

“Bình an, cảm ơn anh.” Tôi nói, vẫn còn thấy mình hụt hơi. “Lần nữa cảm ơn anh về vé hạng nhất.” Tôi mỉm cười e ngại. “Em có một tin mới.” Tôi căng thẳng nói thêm.

“Ồ?”

Anh nhìn xuống tôi, tay đang lần mở chiếc cúc cuối cùng, tuột chiếc áo ra khỏi tay tôi rồi ném sang chỗ anh vứt quần áo của mình.

“Em có việc làm rồi.”

Anh khựng lại, rồi mỉm cười, mắt anh ấm áp và mềm mọng.

“Chúc mừng, cô Steele. Giờ thì em sẽ cho tôi biết đó là đâu chứ?” Anh trêu.

“Anh không biết sao?”

Anh lắc đầu, nhăn mặt.

“Làm sao tôi biết được?”

“Với khả năng đeo bám của anh, em tưởng anh đã...” Tôi tắt tiếng khi anh cúi mặt xuống tôi.

“Anastasia, tôi không bao giờ muốn can thiệp vào sự nghiệp của em, trừ khi em đề nghị, tất nhiên là vậy.”

Anh có vẻ tổn thương.

“Vậy là anh chưa biết công ty đó?”

“Không. Tôi biết có bốn công ty xuất bản ở Seattle, nên tôi đoán chắc là một trong bốn chỗ đó.”

“SIP.”

“Ồ, một công ty nhỏ, nhưng ổn định. Hay đấy.” Anh nghiêng người xuống hôn lên trán tôi. “Cô gái thông minh. Khi nào em bắt đầu?”

“Thứ Hai.”

“Sớm quá, nhỉ? Chắc tôi nên tận dụng em ngay khi còn có thể. Quay lại nào.”

Tôi khó chịu với cái giọng ra lệnh thành thói quen của anh nhưng vẫn làm như được bảo. Anh cởi cả áo ngực lẫn áo đầm của tôi ra, thả rơi xuống, hai tay tóm lấy hông tôi và hôn lên bờ vai. Anh nghiêng xuống tôi, mũi vùi vào tóc tôi, hít thật sâu. Hai tay anh vặn xiết lấy hông tôi.

“Cô đầu độc tôi, cô Steele, rồi lại cứu chữa tôi. Một sự hòa trộn đau đầu.”

Anh hôn lên tóc tôi. Nắm lấy tay tôi, anh dẫn vào dàn vòi sen.

“Ồi.” Tôi rúm người. Nước nóng đến bỏng mắt. Christian cúi nhìn tôi cười toe mặc cho nước tuôn trên cơ thể.

“Chỉ hơi nóng một chút thôi mà.”

Và anh nói đúng. Cảm giác thật dễ chịu, rửa sạch hết những buổi sáng rít mồ hôi ở Georgia và cả cảm giác dính dấp sau khi ân ái.

“Quay lại đi.” Anh ra lệnh, tôi làm theo, quay mặt vào tường. “Tôi muốn tắm cho em, anh nói và với lấy chai sữa tắm.”

Anh đổ một ít sữa ra tay.

“Em còn có chuyện nữa muốn kể.” Tôi nói khi tay anh vừa đặt lên vai tôi.

“Ừ, thế à?” Anh trả lời dịu dàng.

Tôi hít một hơi thật sâu để thêm vững tâm.

“Buổi triển lãm ảnh của José bạn em sẽ khai mạc vào thứ Năm ở Portland.”

Anh dừng khựng lại, tay đang đặt trên ngực tôi. Thật mà, tôi đã nhấn mạnh chữ “bạn”.

“Ừ, thế rồi sao?” Giọng anh đánh lại.

“Em đã hứa sẽ đến. Anh có đi cùng em không?”

Sau một cơ sở thời gian không tính nổi, anh chậm chậm tiếp tục tắm cho tôi.

“Mấy giờ?”

“Lễ khai mạc lúc bảy rưỡi tối.”

Anh hôn lên tai tôi. “Được.”

Trong lòng tôi, Tiềm Thức thở phào rồi sụm xuống, phơi mình trên chiếc ghế bành cũ mềm.

“Khi xin phép tôi, em sợ lắm à?”

“Vâng. Sao anh biết?”

“Anastasia, cả người em vừa thả lỏng ra kìa.” Anh điềm tĩnh đáp.

“Sao nhỉ, anh có vẻ, um... Có vẻ đang ghen.”

“Ừ, đúng thế.” Anh u ám trả lời. “Và em nên nhớ cho kỹ điều đó. Nhưng dù sao cũng cảm ơn em đã xin phép tôi. Chúng ta sẽ đi Charlie Tango.”

Ồ, trực thăng, tất nhiên rồi, mình ngờ ngần làm sao. Bay nữa... tuyệt quá! Tôi cười tít mắt.

“Em tắm cho anh nhé?” Tôi hỏi.

“Tôi không nghĩ thế.” Anh dịu dàng hôn lên cổ rồi làm tôi đau nhói với lời từ chối rí áy.

Tôi trề môi với bức tường khi anh tiếp tục kỳ lưng cho tôi bằng xà phòng.

“Sẽ tới lúc anh cho em chạm vào anh chứ?” Tôi nhún từng từ.

Anh lại khựng lại, tay anh lúc này đang ở hông tôi.

“Để hai tay lên tường đi Anastasia. Tôi sắp làm chuyện đó với em nữa đây.” Anh thì thầm bên tai tôi, hai tay anh đang giữ lấy hông tôi. Tôi tự hiểu cuộc thảo luận đến đây là chấm dứt.

LÁT SAU, CHÚNG TÔI NGỒI ở quầy ăn sáng, người khoác áo choàng tắm, thưởng thức tuyệt chiêu mì Ý nấu sò của bà Jones.

“Rượu nhé?” Christian hỏi, đôi mắt xám lấp lánh.

“Ít thôi, cảm ơn anh.”

Sancerre thật dày vị và đậm đà. Christian rót cho tôi một ly và một ly khác cho anh.

“Anh đã giải quyết ổn... ưm tình hình khiến anh phải về Seattle chưa?” Tôi ướm hỏi.

Anh nhăn mặt. “Ngoài tầm tay rồi.” Anh cay đắng nói. “Nhưng em không phải bận tâm đâu, Anastasia. Tối nay tôi có kế hoạch cho em rồi.”

“Ồ?”

“Ừ. Tôi muốn em sẵn sàng và đợi ở phòng giải trí trong mười lăm phút nữa.”

Anh đứng dậy, cúi nhìn tôi chăm chú.

“Em có thể sửa soạn trong phòng em. Nhân tiện, phòng thay quần áo của em đã đầy đồ đạc rồi. Tôi không muốn tranh cãi về chuyện này.”

Anh nheo mắt như đe tôi cứ thử nói thêm gì xem. Thấy tôi im lặng, anh quay vào phòng làm việc.

Tôi! Tranh cãi ư? Với anh sao, anh 50? Mười cái tôi cũng không dám. Tôi ngồi trên ghế, ngẩn ra mất một lúc, cố gặm nhấm mẩu thông tin ấy. Anh đã mua quần áo cho tôi. Tôi trợn mắt lên với trò thời trang lố lăng, thậm chí biết rằng anh không thể thấy được tôi lúc này. Xe hơi, điện thoại, máy tính... quần áo, ban đầu tôi sở hữu mấy món này, rồi cuối cùng, anh sẽ sở hữu tôi hoàn toàn luôn.

Hừ! Tiềm Thức chìa cái mặt xác xược ra, vênh vảo. Tôi mặc kệ ả, đi thẳng lên phòng của mình. Vậy là, phòng này vẫn là của tôi... sao vậy? Tôi đoán thế có nghĩa là anh đã đồng ý cho tôi được ngủ cùng. Tôi nghĩ anh không có thói quen chia sẻ không gian riêng tư cho ai nhưng tôi cũng thế mà. Tôi tự an ủi mình rằng vậy là ít nhất tôi cũng có một nơi nào đó để lánh mặt anh.

Tôi mở thử, thấy cửa phòng đã khóa nhưng không có chìa. Tôi chợt nghĩ có lẽ bà Jones có, tôi chạy sang hỏi. Tôi mở cửa phòng thay đồ ra và sập lại ngay lập tức. Trời ạ – anh ấy tiêu hết cả gia tài cho chỗ này. Phòng này khá giống phòng của Kate – rất nhiều quần áo treo lớp lang trên móc. Tự thâm tâm, tôi biết tất cả đều vừa khít với mình. Nhưng thật ra tôi chưa có thời gian để nghĩ đến điều đó – tôi phải quỳ trong Căn Phòng Đỏ... Đau đớn... hay hoan lạc, đầy hứa hẹn – tối nay.

TÔI QUỖY BÊN CỬA, trên người không mảnh vải trừ chiếc quần lót. Vậy mà sau vụ trong phòng tắm, tôi tưởng thế là đủ với anh rồi. Anh chàng này thật tham lam, hay tất cả đàn ông đều thế nhỉ. Tôi không biết nữa, tôi đã quen ai đâu để so sánh với anh. Nhắm nghiền mắt lại, tôi cố giữ im thật bình tĩnh, cố kết nối với cô nàng phục tùng nội tại. Cô ta đang ở đâu đó thôi, nấp sau lưng nữ thần nội tại.

Bao nhiêu tưởng tượng cứ sủi lên như bọt soda trong mạch máu tôi. Anh sẽ làm gì đây? Tôi hít một hơi thật sâu và đều nhưng không thể xua nó đi được, tôi phần khích, hưng phấn và đã ướt đầm rồi. Thế này thật là... tôi muốn nghĩ đến chữ sai trái, nhưng bằng cách nào đó, tôi lại không cảm thấy như thế. Với Christian, điều này chẳng có gì sai. Đây là những gì anh muốn – sau vài ngày vừa qua... sau tất cả những gì anh làm, tôi phải đương đầu và chấp nhận những quyết định anh muốn, những nhu cầu anh cần.

Ký ức tái hiện lại hình ảnh của anh khi tôi bước vào nhà chiều nay, khuôn mặt đầy mong ngóng, những dải chân quả quyết hướng về tôi như thể tôi là ốc đảo giữa sa mạc. Tôi sẽ làm mọi việc để lại được thấy dáng điệu ấy lần nữa. Tôi khép hai đùi lại khi ký ức tuyệt diệu ấy tái hiện nhưng điều đó lại chợt nhắc tôi rằng anh muốn tôi mở rộng hai chân ra. Tôi dặng đùi sang hai bên. Anh sẽ để tôi chờ bao lâu đây? Nỗi chờ đợi đang gặm nhấm tôi, ngấu ngiến tôi bằng nỗi thèm khát đen tối và dằng dai. Tôi liếc nhanh quanh căn phòng đèn dịu dịu: chiếc bàn, ghế bành, ghế dài... Chiếc giường đó. Trong ánh sáng lơ mơ, nó thật đồ sộ, bao phủ bởi vải satin đỏ. Hôm nay anh sẽ làm gì tôi đây?

Cửa bật mở và Christian bước vào, chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Tôi vội cầm mắt xuống đất, nhìn chăm chăm vào tay mình, cẩn trọng quỳ trong tư thế mở rộng đùi. Bỏ thứ gì đó lên tủ kéo lớn gần cửa, anh thông thả tiến về phía giường. Tôi thu hết can đảm liếc nhìn theo anh và muốn tắt thở. Trên người anh mặc độc chiếc quần jean mềm, rách bươm, nút trên không cài. Chết rồi, trông anh nóng bỏng điên lên được. Tiềm Thức quật lấy quật để còn nữ thần nội tại thì lắc lư, đu đưa theo một giai điệu gợi tình nguyên sơ nào đó. Cô ả sẵn sàng rồi. Tôi liếm môi một cách bản năng. Máu tuôn rần rật khắp cơ thể, mạnh mẽ và dày đặc theo giai điệu salsa đói khát. Anh ấy sắp làm gì mình thế này?

Anh quay lại, từ tốn trở lại chỗ chiếc tủ nhiều ngăn. Anh mở một ngăn ra, lần lượt lấy các món trong đó để lên đầu tủ. Sự tò mò của tôi ngọ nguậy, thậm chí, bùng cháy đến nỗi tôi phải cố kiềm chế hết mức để không lén nhìn trộm. Khi lấy xong mọi thứ trong ngăn tủ, anh bước đến, đứng trước mặt tôi. Đôi chân trần của anh hiện ra trước mắt tôi và tôi thêm hôn lên từng centimet đôi chân ấy... mơn lười lên mu bàn chân, ngậm mút từng ngón chân. Chết thật.

“Trông cô đáng yêu lắm.” Anh nhẹ nhàng nói.

Tôi vẫn cúi đầu xuống, cảm thấy màu đỏ đang lan từ từ trên khắp mặt mình. Anh cúi xuống, bắt lấy cằm tôi, nâng mặt tôi lên để nhìn vào mắt anh.

“Cô là một phụ nữ xinh đẹp, Anastasia. Và cô là của tôi.” Anh nói. “Đứng lên.”

Mệnh lệnh của anh mềm mỏng và gợi tình.

Tôi lão đảo đứng dậy.

“Nhìn tôi này.” Anh thở, còn tôi đắm đuối vào ánh nhìn âm âm lửa của anh.

Đây đích thị là ánh mắt của Người Ấp Đặt – lạnh lùng, sắc đá và quyến rũ như địa ngục, bóng dáng của đủ bảy điều cấm kỵ^[29] vẫn vũ trong chỉ một cái nhìn. Miệng tôi khô khốc, và tôi chợt biết mình sẽ làm bất cứ điều gì anh yêu cầu.

[29] Đây muốn nhắc đến bảy điều tội lỗi của loài người theo quan điểm Công giáo, là tức giận, tham lam, lười biếng, tự kiêu, ham mê sắc dục, ganh tỵ và tham ăn.

“Chúng ta vẫn chưa ký hợp đồng, Anastasia nhỉ. Nhưng chúng ta đã thảo luận về các giới hạn. Và tôi muốn nhắc lại rằng chúng ta có những từ an toàn, nhớ chứ?”

Chết tiệt... dự định của anh là gì mà đến nỗi tôi phải dùng cả từ an toàn?

“Đó là những từ gì?” Anh hỏi dò xét.

Tôi hơi cau mày trước câu hỏi, mặt anh đành lại chờ đợi.

“Những từ an toàn đó là gì, Anastasia?” Anh nói chậm và đầy cân nhắc.

“Vâng.” Tôi đáp.

“Và?” Anh hồi thúc, miệng mím lại thành một vạch ngang.

“Đỏ” Tôi thở gấp.

“Nhớ đấy.”

Tôi không thể không nhớ được... Tôi nhướn mày lên, muốn nhắc anh nhớ về điểm trung bình học tập của tôi nhưng ánh mắt anh bỗng trở nên lạnh tanh, đôi mắt xám như băng chừng muốn ngăn tôi lại.

“Đừng có nhanh mồm ở đây, cô Steele. Còn không, tôi sẽ giao cầu với nó luôn trong khi chèn cô dưới đầu gối. Hiểu chứ?”

Tôi nuốt ực một cách vô thức. Hiểu chứ. Tôi chớp mắt liên tục, người nhũn ra. Thật ra, trong giọng nói của anh có gì đó còn hơn cả răn bảo, nó đầy đe dọa.

“Thế nào?”

“Vâng, thưa ngài.” Tôi lú lú trả lời.

“Tốt lắm, cô bé.” Anh dừng lời để quan sát tôi. “Tôi không có ý định nhắc cô những từ an toàn vì nghĩ rằng cô sẽ bị đau. Ý định của tôi là tạo ra những cảm xúc tội độ. Cực kỳ tội độ và cô phải chỉ tôi cách làm. Hiểu chứ?”

Không hiểu lắm! Tội độ? Oái.

“Chỉ đừng chạm thôi, Anastasia. Cô sẽ không thể thấy tôi hay nghe tiếng tôi. Nhưng cô có thể cảm nhận được tôi.”

Tôi nhăn mặt – không nghe được anh? Thế thì chuyện diễn ra thế nào? Anh quay đi, đến lúc đó, tôi mới nhận ra trên tủ đã để sẵn một chiếc hộp màu đen mờ, thấp và nhẵn thín. Anh xoay tay ở mặt trước hộp, chiếc hộp tách làm hai: hai cánh cửa trượt mở ra phô bày một máy hát CD và loạt nút bấm. Christian lần lượt nhấn nhiều phím trên đó. Chẳng có gì xảy ra hết nhưng trông anh lại có vẻ hài lòng. Mọi chuyện vẫn mù mờ với tôi. Khi anh quay lại nhìn tôi lần nữa, mặt anh đã sẵn một nụ cười-tôi-có-một-bí-mật-đấy.

“Tôi sắp trói cô vào giường, Anastasia. Nhưng trước hết phải bịt mắt cô lại đã.” Anh chìa chiếc iPod trong tay ra. “Cô sẽ không thể nghe được tôi. Cô chỉ có thể nghe nhạc mà tôi mở cho cô thôi.”

Được thôi. Nghe nhạc giờ giải lao. Không phải chuyện tôi đang chờ đợi lắm. Anh có làm chuyện mà tôi mong anh làm không nhỉ? Chà, hy vọng không phải nhạc rap.

“Đến đây.”

Anh đỡ lấy tay tôi lên chiếc giường kiểu cổ có bốn chân cột. Mỗi góc giường đã lắp sẵn cùm, xích bằng kim loại cao cấp và còng bọc da, sáng lấp lánh trên nền sa-tanh đỏ.

Ồi chà chà, tôi cảm thấy tim mình sắp nhảy vọt ra khỏi lồng ngực và tôi sắp nhũn ra từ bên trong, nổi đam mê hừng hực khắp người. Có thể nào kích động hơn nữa không?

“Đứng đây.”

Tôi đứng đối diện với giường. Anh cúi xuống thì thầm vào tai tôi.

“Đợi ở đây. Mắt nhìn giường. Hình dung cô đang bị trói nằm đây và xin xỏ lòng nhân từ của tôi.”

Ồi thật là.

Anh đi sang góc khác một lúc và tôi có thể nghe thấy anh đang làm gì đó gần cánh cửa. Tất cả các giác quan của tôi đều căng ra cực siêu cảnh giác, đặc biệt là thính giác. Anh đang rút gì đó ra khỏi giá đỡ roi và gậy bên cánh cửa. Chết tiệt. Anh ta đang làm gì?

Tôi cảm thấy anh ở sau mình. Anh tóm lấy tóc tôi, túm lại thành một đuôi dài và bắt đầu thắt bím.

“Trong khi tôi thích đuôi tóc của cô, Anastasia, tôi cũng rất nóng ruột muốn có được cô ngay bây giờ. Vì vậy phải làm ngay một việc trước đã.”

Giọng anh trầm và mềm mại. Những ngón tay khéo léo của anh thỉnh thoảng phớt qua lưng tôi khi anh tết tóc. Mỗi cái đụng chạm rất bình thường ấy lại cứ như cuộc điện chấn ngọt ngào trên da tôi. Anh buộc đuôi

tóc lại bằng dây rồi thắt nơ thật khéo, kéo giật tôi ra sau ngưỡng nghịu áp sát vào anh. Anh kéo đuôi tóc sang một bên để lộ phần cổ tôi trước anh, môi và lưỡi anh lần dò từ tai xuống vai tôi. Anh phát ra tiếng trầm trầm nhẹ nhàng khi làm như thế và âm thanh ấy thôi thúc cả cơ thể tôi. Ngay dưới... ngay dưới đó, bên trong tôi. Không kiềm nổi, tôi rên lên khe khẽ.

“Im ngay.” Hơi thở anh phả trên da thịt tôi.

Anh đưa tay ra trước mặt tôi, cánh tay anh chạm vào tôi. Trên tay phải của anh có một chiếc roi. Tôi nhớ nó là hình cụ đầu tiên tôi được giới thiệu ở phòng này.

“Sờ vào xem.” Anh thì thầm, nghe cảm dỗ như giọng của quỷ sứ.

Cơ thể tôi phùng phùng hưởng ứng. Tôi thận trọng đưa tay lên vuốt vào những sợi dài dính quanh thân roi. Có rất nhiều sợi hình lá như thế, tất cả đều bằng da lợn và đính hạt ở chóp.

“Tôi sẽ dùng cái này. Nó sẽ không làm em đau mà chỉ khiến máu tụ lên bề mặt da và làm em thêm nhạy cảm.”

Ôi, anh nói rằng sẽ không đau.

“Từ an toàn là gì, Anastasia?”

“Ừm... Vàng và đỏ, thưa ngài.” Tôi thều thào.

“Cô gái ngoan. Nhớ lấy, hầu hết nỗi sợ hãi của cô đều do tưởng tượng mà ra.” Anh buông roi xuống giường và tay anh lần xuống eo tôi.

“Cô không cần thứ này nữa.” Anh nói, móc một ngón tay vào quần lót rồi kéo xuống chân tôi.

Tôi lỏng ngóng bước khỏi quần, tay vịn vào chiếc cột giường chạm trở.

“Đứng yên.” Anh ra lệnh.

Anh hôn bờ mông tôi rồi hai lần nhẹ nhàng nhảy lấy da thịt khiến tôi căng người lên chống đỡ.

“Giờ thì nằm xuống. Ngửa mặt lên.” Anh nói thêm sau khi vỗ bốp vào mông khiến tôi phải nhảy dựng lên.

Tôi vội vàng trèo lên, chuỗi người vào dưới tấm trải giường cứng, phẳng phiu, rồi nằm xuống, ngược nhìn anh. Tấm satin bên dưới da tôi thật mềm và mát. Mặt anh lặng tờ, ngoại trừ đôi mắt, không ngớt lấp lánh niềm hoan lạc đang cố kiềm chế.

“Đưa tay lên đầu.” Anh ra lệnh và tôi làm như được bảo.

Ái chà, cơ thể tôi đang đói khát anh. Tôi muốn anh rời đây.

Anh bước đi, tôi chỉ còn thấy anh qua khóe mắt, đang ung dung tiến lại tủ ban nãy, rồi quay lại với chiếc iPod và một dải gờ tựa tựa như miếng bọt biển mà tôi đã mang khi bay đi Atlanta. Ý nghĩ đó khiến tôi muốn mỉm cười nhưng hai môi không chịu hợp tác nữa. Tôi mệt mỏi vì những tưởng tượng. Tôi chỉ còn cảm nhận được rằng mặt mình giờ hoàn toàn đỏ ửng, mắt mở trừng trừng khi tôi nhìn anh.

Ngồi xuống thành giường, anh chìa cho tôi thấy chiếc iPod. Nó có một râu ăng-ten rất lạ và một tai nghe nữa. Trông kỳ kỳ. Tôi cau mày cố hiểu đây là thiết bị gì.

“Cái này giúp truyền những giai điệu trong iPod sang hệ thống trong phòng.” Christian trả lời câu mà tôi không hề hỏi thành lời khi anh lấy vào ăng-ten. “Tôi có thể nghe những gì em nghe và tôi có thiết bị điều khiển nó từ xa.”

Anh nhếch môi cười và hất cằm về phía thiết bị nhỏ, nhãn trông như chiếc máy tính điện tử tối tân. Anh nhoài người về phía tôi, nhẹ nhàng đeo tai nghe vào tai tôi, bỏ chiếc iPod xuống đâu đó trên giường, gần bên đầu tôi.

“Nhấc đầu lên.” Anh ra lệnh và tôi lập tức làm theo.

Chậm chậm, anh trông miếng che mắt vào, kéo dây thun nằm êm sau đầu tôi và thế là tôi không còn nhìn thấy gì. Dây thun cũng giúp tai nghe ôm sát vào tai. Tôi vẫn có thể nghe thấy anh qua âm thanh sột soạt

khi anh bước khỏi giường. Tại tôi ừ đi vì chính hơi thở của mình – dồn dập và hụt hơi, đúng như niềm phấn khích trong tôi. Christian nắm lấy tay trái tôi, vươn dài lên góc trái của giường, cùm cổ tay tôi lại bằng chiếc còng da sẵn ở đó. Những ngón tay thon dài của anh phớt qua cánh tay tôi cho đến khi anh thao tác xong, ôi! Sự đụng chạm của anh khiến tôi run lên những cơn mơn trớn và dễ chịu. Tôi nghe tiếng anh di chuyển thong thả sang một góc khác, anh nắm lấy tay phải tôi, rồi còng lại. Lần nữa, những ngón thon dài lại lần quấn quanh cánh tay tôi. Ôi sao mà... Tôi đã sẵn sàng để bùng nổ rồi đây. Sao chuyện này lại đâm sắc dục đến thế?

Anh đi sang cuối giường, bắt lấy cả hai cổ chân tôi.

“Nhắc đầu lên lần nữa.” Anh ra lệnh.

Tôi y lệnh và anh kéo tuột tôi xuống cuối giường sao cho hai tay tôi duỗi thẳng và gần như căng ra. Ô, tôi không thể cử động tay được. Một cơn rung mình hoảng sợ trộn lẫn nỗi khoái lạc trên người rung rung quét toàn thân, khiến tôi càng ướt đầm. Tôi rên lên. Kéo chân tôi ra hai bên, anh cùm chân phải trước rồi chân trái sau khiến tôi không chút che đậy, tay chân dặng ra và hoàn toàn bất lực trước anh. Thật kích động khi không được thấy anh. Tôi gần như không nghe được... anh đang làm đấy? Thế rồi tôi không còn nghe thấy gì nữa, chỉ còn hơi thở và tiếng đập của trái tim khi nhịp máu bơm loạn lên qua ống tai.

Không lâu sau đó, một tiếng tách nhỏ và tiếng nhạc từ iPod tuôn vào tôi. Từ trong đầu, tôi nghe một giọng trong veo ngân lên một nốt dài mượt mà và ngay lập tức một giọng khác, rồi thêm những giọng khác nữa hoà theo – ái chà, một giai điệu thoát tục – hát đuổi trong đầu tôi một ca khúc cổ, rất cổ rồi. Bài này tên gì đây trời? Tôi chưa từng nghe được giai điệu nào như thế này. Có cái gì đó mềm mại đến mức không thể chịu nổi đang mơn man trên cổ, tiến xuống họng rồi chậm chậm lan xuống ngực, trên bầu vú, ve vuốt tôi... lấy vào đầu vú, quá đổi mềm mại, râm ran bên dưới. Chuyện này thật không ngờ nổi. Đó là lông. Găng tay lông thú?

Christian lướt bàn tay, chậm rãi, thong thả xuống bụng dưới của tôi, lần la vòng tròn quanh rốn, thận trọng đi từ hông này sang hông kia và tôi cố hình dung xem anh sẽ còn tiến đến đâu nữa... nhưng âm nhạc... trong đầu tôi... bẻ lái tôi... lông thú đang tiến qua lớp lông mu... giữa hai chân, dọc theo đùi, tiến xuống một chân... tiến lên chân khác... Có vẻ nhột nhạt... nhưng không nhiều quá... nhiều giọng hát nữa hòa ca... giai điệu thần thánh ấy đã sang những đoạn khác, những giọng hát phối hợp rộn rã và mượt mà trong một sự hòa quyện nhuần nhuyễn vượt xa tất cả những gì tôi từng nghe từ trước đến giờ. Tôi chỉ hiểu được đúng một từ – “deus” – và tôi nhận ra bài hát được hát bằng tiếng Latin. Vẫn không dừng, lông thú đang di chuyển sang hai tay tôi, quanh cổ tay... trở lại bầu vú. Đầu ngực tôi căng lên dưới những cái đụng chạm mượt mà... rồi tôi thổ dốc... tự hỏi đâu sẽ là nơi tay anh lần đến tiếp theo. Bất thần, lớp lông thú vụt biến, tôi cảm nhận được làn chỉ da trên roi đang quét trên da mình, theo đúng con đường mà lớp lông thú vừa đi qua. Thật khó tập trung khi âm nhạc cứ réo rắt trong đầu – nghe cứ như hàng trăm giọng hát ngân vang, bện vào nhau tựa một tấm thảm thêu tinh xảo, dệt từ vàng và bạc kéo tơ trong đầu tôi, trộn lẫn với cảm giác mềm mại của da lợn lướt trên da thịt... Chu du trên tôi... Ôi sao... bất ngờ, da lợn cũng biến mất.

Thành linh, roi quất rắt xuống bụng tôi.

“Áaaaaa!” Tôi hét lên.

Cái đánh làm tôi kinh ngạc nhưng không hẳn là đau đớn và râm ran khắp người. Anh đánh thêm lần nữa. Mạnh hơn.

“Áaa!”

Tôi muốn cử động, muốn oằn người lại... để bỏ chạy hay để nhào đến đón mỗi lần roi... tôi không biết nữa – chuyện này quá tràn trề... tôi không thể giắt cánh tay được... Chân bị trói căng... tôi đã bị giam chắc ở chỗ này. Lần nữa, anh quật xuống ngực tôi – tôi thét lên. Đó là nỗi thống khổ mượt mà – có thể chịu được, chỉ là... hoan lạc thôi – không, không phải ngay lập tức nhưng chỉ vừa đúng khi da thịt tôi ngân lên lời hồi đáp mỗi lần roi, nhịp nhàng với điệu nhạc trong đầu, thì tôi cũng bị lôi tuột vào một vùng thăm, thăm thăm trong tâm thức, vây bọc lấy những rung cảm gợi tình nhất. Phải – mình thấy rồi. Anh đánh tôi ở hông, rồi một nhát gọn ở lưng mu, ở đùi, mặt trong đùi... rồi trở lại phần thân... ngang qua hông. Anh quật không ngừng khi nhạc đang đến cao trào, rồi bất thần, nhạc tắt. Anh cũng dừng. Tiếng hát bắt đầu vút lên... lạnh lạnh, anh trút một trận roi xuống tôi... tôi rên lên, quặn quai. Lần nữa, bài hát dừng, tuyệt nhiên im lặng...

ngoại trừ hơi thở điên cuồng của tôi... Và tiếng rên rỉ hoang dại. Chuyện gì... Ô... đang xảy ra? Anh sắp làm gì đây? Niềm kích động đã đến mức không thể chịu nổi. Tôi bước vào một vùng tối sầm đầy dục tính.

Chiếc giường động dậy rồi dừng lại khi tôi cảm thấy anh đang trườn trên người mình, bài hát lại bắt đầu. Anh cho bài hát trở lại... lần này, mũi và môi anh thay cho lòng thú... lướt xuống cổ và hòng tôi, hôn, mút... trườn sang ngực. Ái! Đùa nghịch với từng đầu vú một... lưỡi anh cuốn tròn lấy đầu ngực này trong khi tay anh lấy không ngớt vào đầu vú kia... Tôi rú lên, rất to, tôi đoán thế dù không hề nghe được giọng mình. Tôi bị lạc. Lạc trong anh... lạc trong những giọng hát thoát trần, đánh lạc hướng... lạc trong mọi cảm xúc mà tôi không thể thoát ra được... tôi hoàn toàn dựa vào lòng thương xót của những động chạm thành thạo từ anh.

Anh tiến dần xuống bụng dưới – lưỡi quây tròn lấy rốn tôi – tiến theo đường mà lòng thú và roi da đã qua... Tôi nấc lên. Anh hôn, mút rồi cắn... tiến xuống... Tôi đang cheo leo thì anh dừng.

Không! Chiếc giường động dậy, anh quỳ gối giữa hai chân tôi. Anh chồm đến phía cột giường, chiếc còng chân tôi bắt ngờ biến mất. Tôi quờ chân ra giữa giường... thả lỏng nó bên anh. Anh nhào sang cột bên kia và thả nốt chân còn lại. Tay anh nhanh chóng xoa bóp hồi sinh cho hai chân tôi. Anh bắt chặt lấy hông tôi, nhắc lên, lưng tôi rời khỏi giường. Tôi nằm hình cung, sức nặng cơ thể tựa trên vai? Gì thế? Anh đang quỳ giữa hai chân tôi... Và chỉ một cử động nhanh, dứt khoát, anh đã ở bên trong tôi... Ôi, khốn kiếp... tôi rú lên lần nữa. Cơn quần quai của cực khoái đang lao đến. Anh dừng lại. Cơn quần quai tắt ngúm... Ôi không... anh còn muốn tra tấn tôi nữa.

“Xin anh.” Tôi rên rỉ.

Anh bầu vào tôi mạnh hơn... để cảnh cáo? Tôi không biết, những ngón tay anh bấm sâu vào da thịt ở mông tôi khi tôi nằm hốn hển... thế rồi tôi chủ ý nằm yên bất động. Thật chậm, anh bắt đầu chuyển động lần nữa... ra rồi sau đó vào... Và khi số lượng giọng hát trong giai điệu tăng lên, tốc độ của anh cũng thế, tuyệt đối chuẩn xác, anh thật tự chủ... thật trùng khít với nhạc. Còn tôi thì không thể chịu đựng nổi nữa.

“Làm ơn.” Tôi van xin.

Bằng một động tác rất gọn, anh đỡ tôi nằm xuống giường, đè lên tôi, tay anh kê bên ngực tôi, chịu sức nặng cả cơ thể, rồi anh sấn sâu vào tôi. Khi giai điệu lên đến cao trào, tôi rơi... rơi tự do... xuống đỉnh cực khoái tột cùng và trên người nhất từng biết. Christian đến sau tôi, dập sau vào tôi thêm ba lần nữa... Cuối cùng mới chịu bất động đổ xuống tôi.

Khi ý thức trở về từ một nơi nào đó, Christian rời khỏi tôi. Nhạc đã dừng, tôi có thể cảm thấy cơ thể anh đang tì lên tôi khi nhào người tháo còng tay bên phải. Tôi rên rỉ khi cánh tay được thả ra. Anh nhanh chóng mở nốt tay còn lại, dịu dàng kéo băng che mắt, gỡ tai nghe ra cho tôi. Tôi chớp mắt trước ánh sáng phòng mờ rồi nhận ra ánh mắt màu xám thăm thẳm của anh.

“Xin chào.” Anh nói.

“Chào chính mình.” Tôi thở ngược ngừng đáp lại anh.

Môi anh cong lên một nụ cười, anh cúi xuống rồi hôn nhẹ lên tôi.

“Làm tốt đấy.” Anh thì thầm. “Quay lại đi.”

Chết tiệt – anh sắp làm gì nữa đây? Mắt anh mềm mại.

“Tôi sẽ xoa bóp vai cho em.”

“Ồ... Vâng.”

Tôi chật vật nằm sắp mặt xuống. Tôi quá mệt. Christian ngồi một bên và bắt đầu xoa bóp vai cho tôi. Tôi rên to lên – những ngón tay anh quá mạnh mẽ và thành thạo. Anh cúi hôn lên đầu tôi.

“Đó là nhạc gì thế?” Tôi hỏi gần như không ra tiếng.

“Đó là Spem in Alium, một bản thánh ca bốn mươi phần của Thomas Tallis.”

“Nó thật... quá sức chịu đựng.”

“Tôi luôn luôn muốn vui chơi trên nền nhạc của nó.”

“Một cái lần đầu nữa sao, ngài Grey?”

“Đúng thế, cô Steele. Hmm... em và tôi, chúng ta có nhiều lần đầu thật.” Giọng anh có vẻ khá quan tâm.

Tôi rên lên lần nữa khi những ngón tay anh như đang làm phép trên vai tôi.

“Trong khi ngủ em đã nói gì thế, Chris... ơ, thưa ngài?”

Những ngón tay anh dừng xoa bóp vai tôi một lát.

“Em nói nhiều thứ lắm, Anastasia. Em nói về những cái lồng và những quả dâu... rằng em muốn nhiều hơn nữa... rằng em đánh mất tôi.”

Ồ, tạ ơn trời đất vì chuyện đó.

“Chỉ thế thôi à?” Giọng tôi nhẹ nhõm thấy rõ.

Christian chấm dứt tiết mục xoa bóp kỳ diệu, đổi thế, nằm dài xuống bên tôi, đầu gối lên khuỷu tay. Anh đang nhắm mắt. “Vậy em tưởng em đã nói gì?”

Dại dột chưa.

“Rằng em nghĩ anh thật xấu xí, tự phụ, rằng thật vô vọng khi lên giường với anh.” Anh nhúu mày sâu hơn.

“Xem nào, về bản chất quả là tôi đúng như thế đấy, giờ thì cô làm tôi tò mò rồi. Cô đang giấu tôi điều gì thế, cô Steele?”

Tôi chớp chớp mắt ngây thơ nhìn anh. “Em có giấu anh gì đâu.”

“Anastasia, khả năng nói dối của em tuyệt vọng thật.”

“Em tưởng anh sắp làm em cười khúc khích sau khi quan hệ; nhưng thế này thì không phải thế rồi.”

Môi anh nhếch lên. “Tôi không biết kể chuyện cười.”

“Ngài Grey, thì ra cũng có những chuyện ngài không thể làm.” Tôi cười toe với anh và anh cười đáp lại.

“Quả vậy, khả năng kể chuyện cười của tôi cũng thật tuyệt vọng.”

Nhìn anh thật tự mãn về bản thân đến độ tôi phải bật cười khúc khích.

“Khả năng kể chuyện cười của em cũng tuyệt vọng luôn.”

“Hay thật.” Anh nói và chồm sang hôn tôi.

“Và em đang giấu điều gì đó, Anastasia. Tôi phải tra tấn để em khai ra mới được.”

27. Chương 26

Chương 26

Tôi giật mình tỉnh giấc. Tôi mơ thấy mình vừa rơi xuống mấy bậc thang, và bật phắt dậy, cảm giác thoáng chao đảo. Trời vẫn tối, trên giường của Christian lúc này chỉ một mình tôi. Điều gì đó đã đánh thức tôi dậy, một ý nghĩ khó chịu nào đó. Tôi ngó qua chiếc đồng hồ báo thức để cạnh giường. Chỉ mới năm giờ sáng, nhưng tôi thấy rất thoải mái sau giấc ngủ. Tại sao nhỉ? Ừm – chắc do lệch múi giờ – lẽ ra đã là tám giờ sáng ở Georgia. Chết tiệt... Tôi phải uống thuốc. Tôi trèo khỏi giường, thầm cảm ơn bất kỳ điều gì đã làm tôi thức dậy. Có tiếng đàn piano nhỏ nhỏ vẳng lại. Christian đang chơi đàn. Phải xem mới được. Tôi thích nhìn anh đàn. Trên người không mảnh vải, tôi quơ lấy tấm áo choàng vắt trên ghế rồi rảo bước nhẹ xuống

hành lang, vừa đi vừa xỏ áo vào và đóng tai nghe tiếng nhạc ma mị của một điệu buồn ai oán, phát ra từ căn phòng lớn.

Christian ngồi lẩn vào bóng tối, xung quanh là khung cảnh tranh tối tranh sáng của buổi bình minh, mái tóc anh óng ánh những vệt màu đồng dưới ánh sáng mờ ảo. Anh vẫn vận trên người chiếc quần pajama và đang rất tập trung dạo lên những khúc du dương, như lạc cả hồn vào điệu nhạc u sầu ấy. Tôi nấn ná lại, đứng quan sát trong bóng tối vì không muốn cắt ngang dòng cảm xúc của anh. Nhìn anh sao mà lạc lõng, thậm chí, sầu muộn và cô đơn đến xé lòng hay phải chăng chỉ là do tiếng nhạc quá ư buồn đau, sâu thẳm. Dạo xong khúc nhạc, anh ngừng lại một chút rồi chơi lại lần nữa. Tôi chậm chậm tiến về phía anh, tựa hồ như con bướm đêm bị thu hút vào ánh lửa... bất giác tôi mỉm cười với ý nghĩ đó. Anh đưa mắt lên trông thấy tôi, thoáng nhăn mặt rồi đưa mắt trở lại phím đàn.

Ôi, chết tiệt, có phải anh cáu lên vì bị tôi làm phiền không?

“Lẽ ra em nên ngủ mới phải.” Giọng anh trách móc nhẹ nhàng.

Anh trông như đang bận tâm chuyện gì đó.

“Anh cũng nên ngủ mới phải.” Tôi đáp lại, giọng không mấy dịu dàng.

Anh ngược lên nhìn tôi, mỉm cười. “Cô đang mắng tôi à, cô Steele?”

“Vâng. Đúng vậy. Thưa ngài Grey.”

“Ừm, tôi ngủ không được.”

Đôi mày anh nhíu lại lần nữa và lần này vẻ mặt có thoáng nét khó chịu xen lẫn giận dữ. Với tôi ư? Chắc chắn không.

Tôi phớt lờ nét mặt đó của anh và đánh bạo tiến lại ngồi cạnh anh trên chiếc ghế đàn, tựa đầu lên bờ vai để trần của anh, quan sát những ngón tay thon uyển chuyển lướt nhanh trên những phím đàn. Anh ngừng một giây, rồi tiếp tục dạo hết khúc nhạc.

“Bài gì vậy, anh?” Tôi hỏi khẽ.

“Của Chopin. Prelude Opus 28, số 4. Cung Mi thứ. Nếu em quan tâm.” Giọng anh trầm trầm.

“Anh làm gì cũng khiến em quan tâm cả.”

Anh quay sang, dịu dàng hôn lên tóc tôi.

“Tôi không định đánh thức em dậy đâu.”

“Em biết. Chơi bản kia đi.”

“Bản kia?”

“Bản của Bach mà anh đã chơi trong buổi tối đầu tiên em đến đây.”

“Ồ, của Marcello.”

Anh bắt đầu dạo đàn, chậm chậm và khoan thai. Tôi nhắm mắt, đầu tựa vào anh mà vẫn cảm nhận được chuyển động của đôi bàn tay thông qua bờ vai rắn chắc. Những nốt nhạc buồn thốn thức vây quanh chúng tôi, thật chậm và sâu lắng, vọng vang vào bốn bức tường. Bản nhạc hay đến ám ảnh và buồn hơn cả giai điệu ban nãy của Chopin, khiến tôi như lạc mất hồn vào khúc nhạc sầu ả não. Nó như phần nào soi chiếu được cảm giác của tôi. Một sự khát khao tận trong thẳm sâu được biết nhiều hơn nữa về người đàn ông lạ thường này, để cố gắng hiểu hơn về nỗi buồn anh đang đeo mang. Trong thoáng chốc, bản nhạc kết thúc.

“Sao anh chỉ chơi những bản nhạc buồn như thế?”

Tôi ngồi thẳng người lên, nhìn anh nhưng anh chỉ đáp lại tôi bằng cái nhún vai, nét mặt thận trọng.

“Vậy là anh tập chơi đàn từ lúc sáu tuổi?” Tôi hỏi để khơi gợi.

Anh gật đầu, vẻ cảnh giác tăng thêm trong ánh mắt, đoạn anh mở lời.

“Tôi cật lực học dương cầm để làm vui lòng người mẹ sau của mình.”

“Để xứng đáng với một gia đình hoàn hảo?”

“Ừ, nói thế cũng được.” Anh lảng tránh. “Sao em lại dậy lúc này? Em không muốn nghỉ ngơi sau khi gắng sức hôm qua à?”

“Với em giờ này đã là tám giờ sáng rồi. Và em cần phải uống thuốc.”

Anh nhướn mày ngạc nhiên.

“Trí nhớ tốt đấy.” Anh nói khẽ, tôi biết anh cảm thấy ấn tượng về tôi. “Chắc chỉ có em mới nghĩ đến chuyện dùng thuốc ngừa thai vào đúng giờ nhất định ở một nơi khác múi giờ như vậy. Có lẽ em nên đợi thêm nửa tiếng nữa, và ngày mai cũng lại thêm nửa tiếng nữa. Vậy là cuối cùng, em có thể uống thuốc vào một giờ thích hợp hơn rồi.”

“Ý hay đấy.” Tôi thì thầm. “Vậy ta nên làm gì cho qua nửa tiếng đây?” Tôi giả dờ chớp mắt nhìn anh ngây thơ.

“Tôi đã nghĩ ra được một vài chuyện nên làm.” Anh cười đầy tà ý. Tôi cố giữ vẻ điềm nhiên nhìn anh, dù lòng đang se lại và tan chảy trước cái nhìn ẩn ý.

“Hoặc là, chúng ta có thể trò chuyện.” Tôi khẽ đề nghị bất ngờ.

Anh nhú mày.

“Tôi thích làm chuyện tôi đang nghĩ hơn.” Anh ôm tôi gọn lòng.

“Anh lúc nào cũng thích tình dục hơn nói chuyện cả.” Tôi bật cười, vòng tay ôm lấy hai tay anh để ngồi cho vững.

“Không sai. Đặc biệt là với em.” Anh cúi mũi vào tóc tôi và bắt đầu hôn dọc từ tai đến cổ. “Có lẽ ở trên chiếc đàn này.” Anh thì thầm.

Ôi trời. Toàn thân tôi thất lại khi nghĩ đến chuyện đó. Trên đàn piano. Chao ơi.

“Em muốn nói rõ một chuyện.” Tôi nói khẽ, các mạch đập bắt đầu tăng tốc, trong khi đó, nữ thần nội tại đã nhắm nghiền mắt, say sưa thưởng thức cảm giác từ môi anh.

Anh thoáng dừng rồi lại tiếp tục những nụ hôn gợi tình.

“Luôn rất sẵn sàng để trao đổi thông tin, cô Steele. Cái gì cần được nói rõ đây?”

Hơi thở anh nóng hôi hổi trên cổ tôi, anh vẫn đặt lên người tôi những cái hôn dịu dàng.

“Về chúng ta.” Tôi thì thào, mắt nhắm lại.

“Ừm. Cái gì về chúng ta?”

Anh ngừng lại khi đang hôn dọc xuống lưng tôi.

“Tờ hợp đồng.”

Anh ngẩng đầu nhìn xuống tôi chăm chăm, ánh mắt thoáng nét buồn cười rồi thở phào. Anh vuốt ve má tôi bằng mấy đầu ngón tay.

“Ừm, tôi nghĩ tờ hợp đồng cần được thảo luận lại. Em có thấy vậy không?”

Giọng anh trầm khàn, ánh mắt dịu dàng. “Cần thảo luận lại?”

“Phải, cần thảo luận lại.” Anh cười.

Tôi há miệng nhìn anh thắc mắc.

“Nhưng anh đã xem nó rất quan trọng.”

“Ồ. Đó là trước đây. Nhưng dù sao, luật thì không cần thảo luận lại đâu, chúng vẫn được giữ nguyên.” Nét mặt anh hơi nghiêm lại.

“Trước đây? Trước đây là lúc nào?”

“Trước đây...” Anh ngừng lời, nét mặt trở lại thận trọng. “Trước nữa.” Anh nhún vai.

“Ồ.”

“Ngoài ra, tôi đã đưa em vào phòng giải trí hai lần và em đã không bỏ chạy.”

“Anh đoán em sẽ bỏ chạy à?”

“Mọi thứ em làm đều không thể đoán trước được, Anastasia.” Anh đáp khô khốc.

“Vây để em nói rõ lại nhé. Anh chỉ muốn em luôn luôn làm theo những gì thuộc mục Quy định của hợp đồng chứ không phải theo toàn bộ hợp đồng.”

“Trừ khi ở trong phòng giải trí. Tôi muốn em tuân thủ theo tinh thần của bản hợp đồng mỗi khi bước vào phòng giải trí, và dĩ nhiên, tôi muốn em tuân thủ theo Quy định – luôn luôn tuân thủ. Khi đó, em sẽ được đảm bảo an toàn và tôi sẽ có thể có em bất cứ khi nào tôi muốn.”

“Và nếu em vi phạm một trong những Quy định thì sao?”

“Thì tôi sẽ phạt em.”

“Nhưng chẳng lẽ anh không cần sự cho phép của em?”

“Tôi cần chứ.”

“Và nếu em nói không.”

Anh nhìn tôi đắm chiêu một chút, vẻ mặt khó hiểu.

“Nếu em nói không thì cứ việc nói. Tôi sẽ có cách để thuyết phục em.”

Tôi đứng dậy thoát khỏi vòng tay anh. Tôi cần một chút khoảng cách. Anh nhú mày khi tôi nhìn anh chăm chú. Nét mặt anh vừa như khó hiểu, lại vừa pha chút cảnh giác.

“Vây chuyện trừng phạt vẫn giữ nguyên à?”

“Ừ, nhưng chỉ khi em phạm luật thôi.”

“Em cần đọc lại nó.” Tôi vừa nói vừa cố nhớ lại mấy chi tiết trong điều khoản.

“Tôi sẽ mang đến cho em ngay.” Giọng anh thoát một cái bồng pha đầy mùi công việc.

Chao. Chuyện này đã nhanh chóng trở nên nghiêm trọng. Anh đứng dậy và bước đi thoăn thoắt đến phòng làm việc. Đa phần tôi muốn nổi gai lên. Chà, tôi cần uống chút trà. Tương lai mối quan hệ của chúng tôi đang được đặt trên bàn thảo luận vào lúc 5:45 sáng trong khi đầu óc anh lại đang bận tâm về một chuyện khác – chẳng biết làm vậy có thông minh không? Tôi vào bếp, lúc này vẫn còn rất tối. Mấy cái công tắc đèn đâu cả rồi? Tôi tìm rồi bật chúng lên, sau đó đổ nước vào ấm. Thuốc của tôi! Tôi lục lọi trong chiếc xắc tay mà tôi đã bỏ lại chỗ quầy bar và dễ dàng tìm thấy chúng, ực một phát, xong. Trước cả khi tôi kịp nuốt viên thuốc qua cổ họng, Christian đã quay lại, ngồi trên một chiếc ghế nơi quầy bar và chăm chú nhìn tôi.

“Của em đây.” Anh đưa cho tôi một tờ giấy được đánh máy, tôi để ý thấy anh đã gạch đi vài chỗ.

QUY ĐỊNH

Tuân phục:

Người Phục Tòng vâng lời Người Áp Đặt lập tức và tự nguyện, không chần chừ, ngang bướng. Người Phục Tòng chấp thuận bất kỳ hành vi quan hệ tình dục nào Người Áp Đặt cho là phù hợp và thấy hài lòng. Người nữ sẽ nhiệt tình nhập cuộc và không do dự.

Ngủ:

Người Phục Tòng cần đảm bảo ngủ ít nhất tám bảy tiếng một đêm khi không ở bên Người Áp Đặt.

Thực phẩm:

Trang phục:

Trong suốt thời gian hợp đồng có hiệu lực, Người Phục Tùng sẽ không mặc những trang phục chưa được Người Áp Đặt chấp thuận. Người Áp Đặt sẽ cung cấp chi phí trang phục cho Người Phục Tùng sử dụng. Người Áp Đặt sẽ tháp tùng Người Phục Tùng đi mua trang phục cho những dịp đặc biệt. Nếu Người Áp Đặt yêu cầu, Người Phục Tùng sẽ phục sức và trang điểm như Người Áp Đặt mong muốn suốt thời gian hợp đồng, cả khi có mặt Người Áp Đặt cũng như khi Người Áp Đặt cho là cần thiết.

Tập thể dục:

Người Áp Đặt sẽ bố trí một huấn luyện viên riêng cho Người Phục Tùng bốn ba lần một tuần, vài giờ mỗi lần tùy theo sự thỏa thuận giữa Người Phục Tùng và huấn luyện viên. Huấn luyện viên sẽ báo cáo cho Người Áp Đặt sự tiến bộ của Người Phục Tùng.

Chăm sóc cá nhân:

Người Phục Tùng đảm bảo giữ gìn cơ thể sạch sẽ, luôn cạo và/hoặc triệt lông. Người Phục Tùng sẽ đi thẩm mỹ viện mà Người Áp Đặt chọn và quyết định thời gian cũng như thực hiện những trị liệu mà Người Áp Đặt cho là phù hợp.

Phẩm chất cá nhân:

Người Phục Tùng không có bất kỳ quan hệ tình dục nào với bất kỳ ai ngoại trừ Người Áp Đặt. Người Phục Tùng luôn cư xử tôn trọng và khiêm nhường. Người nữ phải ý thức rằng hành vi của cô ấy có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Người Áp Đặt. Những tội lỗi, điều sai quấy cũng như cách cư xử kém của cô ấy đều được ghi lại khi Người Áp Đặt không có mặt.

Mọi sai phạm những nội dung trên đây đều bị trừng phạt lập tức, nội dung trừng phạt sẽ do Người Áp Đặt quyết định.

“Vậy là chuyện tuân phục cũng vẫn không thay đổi?”

“Đúng vậy.” Anh cười.

Tôi lắc đầu buồn cười và trước cả khi kịp nhận ra, tôi đã trợn mắt lên với anh.

“Có phải em vừa trợn mắt với tôi không, Anastasia?” Anh hỏi khẽ.

Khốn kiếp.

“Có thể lắm, còn tùy vào phản ứng của anh thế nào.”

“Vẫn luôn như cũ.” Anh nói và lắc đầu, ánh mắt lóe lên sự khoái trá.

Tôi vô thức nuốt ực một cái, một luồng cảm giác phấn khích chạy dọc theo người.

“Vậy thì...”

Chết tiệt. Tôi sẽ làm gì đây?

“Thì sao?” Anh đưa lưỡi liếm môi dưới.

“Anh muốn phát vào mông em bây giờ?”

“Ừ. Và anh sẽ làm vậy.”

“Ồ, thật vậy à, ngài Grey?” Tôi nói thách thức, toét miệng cười với anh. Trò chơi cần phải có hai người.

“Em ngăn tôi lại được không?”

“Anh phải bắt được em trước đã.”

Anh thoáng tròn mắt, cười ranh mãnh, rồi chậm chậm đứng dậy.

“Ồ, vậy sao, cô Steele?”

Tôi và anh đang đứng ở hai bên quầy bar. Chưa bao giờ tôi thấy cảm ơn sự tồn tại của nó hơn lúc này.

“Và em lại đang cần môi kia.” Anh vừa nói, vừa bước chậm sang trái trong khi tôi cũng đang di chuyển theo hướng của mình.

“Anh không bắt được đâu.” Tôi châm chọc. “Anh cũng đang đảo mắt kia.” Tôi thử nói lý với anh.

Anh vẫn lừ lừ đi sang trái, tôi cũng vậy. “Đúng vậy, nhưng em có biết, em đã biến cái quầy bar này thành một trò kích thích không?” Anh mắt anh như lóe lên, bắn ra những tia nhìn hoang dại.

“Em nhanh lắm đấy, anh chưa biết nhỉ?” Tôi làm ra vẻ tỉnh bơ.

“Tôi cũng thế.”

Anh chậm chậm vờn tôi trong căn bếp. “Em có im lặng mà đến đây không?” Anh nói.

“Em đã từng làm vậy bao giờ chưa?”

“Cô Steele, ý cô là sao?” Anh cười nhếch mép. “Em sẽ gặp chuyện tệ hơn nếu em để tôi đến và bắt được em đấy.”

“Đó chỉ là khi anh bắt được em thôi, Christian. Còn ngay lúc này, em đâu có ý định để cho anh bắt được em.”

“Anastasia, em coi chừng sẽ bị ngã và tự làm đau mình đấy. Thế nghĩa là em sẽ vi phạm qui định đấy nhé.”

“Em vẫn luôn bị đặt trong tình thế nguy hiểm kể từ ngày em gặp ngài, ngài Grey, có luật hay không gì cũng vậy.”

“Em nói đúng.” Anh đứng lại, nhú mày.

Bất thành lĩnh, anh lao đến tôi, tôi thét lên và chạy bay đến chỗ bàn ăn. Tôi thoát được, đứng đối diện anh qua chiếc bàn. Tim tôi đập thình thịch, adrenalin chạy rần rật trong người... Chao ơi... trò này hồi hộp quá. Tôi như trở lại thành đứa trẻ, dù biết nó chẳng đúng tẹo nào. Tôi cẩn thận quan sát anh đang thận trọng từng bước tiến về phía tôi. Tôi dịch từng bước một ra xa.

“Em nắm rõ cách để làm xao lãng một người đàn ông, Anastasia nhỉ.”

“Chỉ để vui thôi mà, ngài Grey. Làm anh xao lãng khỏi cái gì?”

“Cuộc sống này. Vũ trụ này.” Anh hươ tay băng quơ.

“Nét mặt anh vẫn đầy vẻ lo lắng ngay cả khi anh đang chơi đùa đấy thôi.”

Anh dừng bước, khoanh tay lại, vẻ mặt buồn cười.

“Chúng ta có thể chơi trò này cả ngày, cũng ạ, nhưng chắc chắn tôi sẽ bắt được em, và khi đó sẽ rất tệ cho em đấy.”

“Anh không thể đâu.”

Lẽ ra tôi không nên nói quá tự tin. Tôi lặp lại câu nói này như thần chú. Tiềm thức tôi như bắt được đôi giày Nike, và giờ đang đứng ở vạch xuất phát.

“Bất kỳ ai cũng sẽ nghĩ rằng em không muốn tôi bắt được em.”

“Em không muốn thật mà. Đó mới là vấn đề. Cảm giác của em về chuyện bị trừng phạt cũng giống hết cảm giác của anh sợ bị em chạm vào người vậy.”

Trong một khắc, thần thái của anh thay đổi hoàn toàn. Không còn một Christian đang đùa vui nữa. Anh đứng nhìn tôi trân trối như thể vừa bị tôi tát vào mặt. Mặt anh xám ngoét.

“Đó là cảm giác của em ư?” Anh trầm trầm hỏi.

Từng chữ anh nói, và cả cái cách anh thốt ra chúng đã nói lên tất cả. Ôi không.

Chúng cho tôi biết nhiều hơn về anh và cảm giác của anh. Chúng bộc lộ cả nỗi sợ hãi và ghê tởm của anh. Tôi nhúm mày. Không, tôi không cảm thấy tệ vậy đâu. Không cách nào. Thật không?

“Không. Chuyện đó không tác động đến em mạnh như vậy, chỉ tựa tựa thế để anh hiểu hơn thôi.” Tôi nói nhỏ, mắt nhìn anh lo lắng.

“Ồ.” Anh thốt lên.

Chết tiệt. Trông anh đắm chiều quá đỗi, như thể tôi đã cướp mất của anh sự sống vậy.

Tôi hít một hơi dài, đi vòng qua bàn và đứng trước mặt anh, nhìn thẳng vào đôi mắt lo sợ của anh.

“Em ghét nó đến vậy à?” Anh hỏi trong hơi thở, mắt chứa đầy sự khiếp sợ.

“Ừm... không.” Tôi đoán chắc với anh. Chao – hóa ra đó chính là cảm giác của anh về chuyện bị chạm vào cơ thể?

“Không. Em cũng không rõ cảm giác của mình nữa. Em không thích nó, nhưng cũng chẳng hề ghét nó.”

“Nhưng tối qua, trong phòng giải trí, em...”

“Em làm vậy vì anh, Christian, vì anh cần nó. Nhưng em thì không. Tối qua, anh đã không làm em đau. Mọi chuyện thực hiện trong một hoàn cảnh khác. Trong thâm tâm, em hiểu được chuyện đó, và em tin anh. Nhưng khi anh muốn trừng phạt em, em lo rằng anh sẽ làm đau em.” Mắt anh tối sầm như hút vào một cơn bão lớn. Thời gian tích tắc trôi qua, cuối cùng anh trả lời, nhẹ nhàng.

“Tôi muốn làm em đau. Nhưng không phải quá khả năng chịu đựng của em.” Chết tiệt.

“Tại sao?”

Anh lùa tay vào tóc, nhún vai.

“Đơn giản là tôi cần làm vậy.” Anh dừng

lại, khỏ sở nhìn tôi rồi nhắm mắt lại, lắc đầu. “Tôi không thể nói với em được.” Anh thì thầm.

“Không thể hay sẽ không nói?”

“Sẽ không nói.”

“Vậy là anh biết tại sao.”

“Đúng vậy.”

“Nhưng anh sẽ không nói cho em biết.” “Nếu tôi nói, em sẽ thét lên mà chạy khỏi nơi này, và sẽ không bao giờ muốn quay trở lại.” Anh thận trọng nhìn tôi. “Tôi không muốn mạo hiểm chuyện này, Anastasia.”

“Anh muốn em ở lại.”

“Hơn cả những gì em tưởng. Tôi không thể chịu đựng được nếu mất em.”

Ôi trời.

Anh đắm đuối nhìn tôi, rồi đột ngột kéo tôi vào vòng tay và hôn tôi, mãnh liệt. Tôi hoàn toàn bị bất ngờ, tôi cảm nhận được nỗi hoang mang và cả sự khao khát đến tuyệt vọng trong nụ hôn của anh.

“Đừng rời xa anh. Em đã nói em sẽ không rời xa anh và em đã xin anh đừng bỏ em, trong giấc ngủ của em.” Anh thì thầm trên môi tôi.

Ồ, những lời thú tội về đêm của tôi.

“Em không muốn đi.” Tim tôi thất lại, thổ lộ thành lời những điều muốn giấu kín.

Đây là một người đàn ông đầy khao khát. Nỗi sợ hãi của anh hiện hữu rất rõ ràng, nhưng anh bị lạc lối... đâu đó trong bóng tối. Đôi mắt anh mở to, trống trải và khỏ sở. Tôi có thể xoa dịu anh, cùng anh bước vào trong góc tối ấy, để đưa anh trở lại vùng ánh sáng.

“Cho em xem.” Tôi thì thầm.

“Cho em xem?”

“Cho em xem nó đau đến thế nào.”

“Cái gì?”

“Trừng phạt em đi. Em muốn biết nó đau đến đâu.”

Christian lùi ra xa khỏi tôi, anh hoàn toàn bối rối.

“Em sẽ thử ư?”

“Vâng. Em đã nói em sẽ thử.”

Nhưng tôi giữ kín lý do trong lòng. Nếu tôi chịu đựng sự trừng phạt đó, vì anh, có lẽ anh sẽ để tôi chạm vào anh.

Anh chớp mắt.

“Ana, em thật khó hiểu.”

“Em cũng không hiểu mà. Em muốn làm rõ chuyện này. Rồi cả anh và em sẽ biết, một lần trong đời, rằng em có chịu đựng được hay không. Nếu em vượt qua được, thì sẽ đến lượt anh...”

Tôi không tìm được từ để nói nữa. Đôi mắt anh lại mở to. Anh hiểu tôi đang nhắc đến chuyện đụng chạm. Trong một khoảnh khắc, nhìn anh như đang nát tan lòng, nhưng sau đó, mặt anh đầy kiên quyết, sắt đá. Anh nheo mắt nhìn tôi như đang cân nhắc, lựa chọn điều gì.

Bỗng anh đột ngột nắm chặt tay tôi rồi quay người, kéo tôi ra khỏi căn phòng lớn, lên lầu, vào phòng giải trí. Khoái lạc và đau đớn, tưởng thưởng và trừng phạt – những lời nói của anh dạo nào vang vang mãi trong đầu tôi.

“Tôi sẽ cho em xem nó đau đến đâu nhường nào, và em sẽ phải suy nghĩ lại.” Anh dừng ở cửa. “Em đã sẵn sàng chưa?”

Tôi gật, lòng tôi đã quyết. Tôi thấy mình hơi choáng váng cứ như tất cả máu đã rút khỏi mặt mình.

Anh mở cửa, tay vẫn giữ chặt cánh tay tôi rồi vợ lấy một vật gì tựa như sợi dây nịt từ chiếc kệ cạnh cửa, sau đó anh dẫn tôi đến chiếc ghế nệm dài bằng da đỏ ở góc xa căn phòng.

“Quỳ lên ghế.” Giọng anh trầm trầm ra lệnh.

Được thôi. Tôi làm được. Tôi quỳ lên nền da nhẵn mềm. Anh vẫn để tôi choàng trên người tấm áo choàng tắm. Trong một thoáng giây, tôi thấy ngạc nhiên vì anh không bắt tôi cởi nó ra. Chết tiệt, vậy là sẽ đau lắm đây... Tôi biết.

“Chúng ta đến đây vì cô đồng ý, Anastasia. Và cô đã định thoát khỏi tôi. Tôi sẽ phạt cô sáu roi. Cô phải cùng đếm với tôi.”

Tại sao anh không thực hiện ngay đi? Anh luôn xem chuyện trừng phạt tôi như một bữa tiệc thịnh soạn của anh vậy. Tôi trợn mắt, thừa biết anh chẳng thể nào thấy được.

Anh nâng mép áo choàng của tôi lên, không hiểu tại sao, tôi thấy cảm giác còn gần gũi hơn cả khi xoay tròn ra hết. Nhẹ nhàng, anh vuốt ve mông tôi, bàn tay ấm áp xoa xoa lên cả hai mông và xuống cả phần trên đùi.

“Tôi phạt cô để cô nhớ mà không chạy thoát khỏi tôi lần nữa, và vẫn luôn luôn như vậy, tôi không bao giờ muốn cô chạy khỏi tay tôi.” Anh thì thầm.

Tôi cảm thấy thật mỉa mai. Tôi muốn trốn khỏi anh để tránh bị trừng phạt. Nhưng nếu anh mở rộng vòng tay, tôi sẽ chạy ùa vào lòng anh, không phải xa rời anh.

“Và cô còn trừng mắt nhìn tôi nữa chứ. Cô thừa biết tôi cảm thấy thế nào.”

Bất thành linh, tất cả bay biến hết trong giọng nói anh – nỗi sợ hãi đã từng hiển hiện ấy. Con người thật của anh đã trở lại dù anh đã từng thể nào đi chẳng nữa. Tôi nghe được trong giọng điệu anh, trong cái cách anh chạm mấy ngón tay lên lưng tôi, giữ người tôi lại – và không khí trong căn phòng thay đổi.

Tôi nhắm mắt, chuẩn bị tâm thế cho cú đánh. Rồi nó đến, mạnh, đập vào sau người tôi, và cú phát từ sợi dây lưng là nỗi sợ duy nhất của tôi. Tôi thét lên không chủ tâm và hóp trợn một hóp không khí.

“Đếm đi, Anasatiasia.” Anh ra lệnh.

“Một!” Tôi thét vào anh, nghe như một lời nguyện rửa.

Anh đánh tôi một lần nữa, sự đau đớn như rung động, lan tỏa khắp sợi dây lưng. Khốn kiếp... Cái này đau kinh khủng.

“Hai.” Tôi kêu lớn.

Cảm giác thật tuyệt khi được thét lên.

Anh thở gấp và khàn trong khi hơi thở tôi gần như muốn tắt khi nỗ lực quờ quạng tìm kiếm chút sức mạnh nội lực còn sót lại trong cơ thể. Sợi dây lưng lại cắt vào da thịt tôi lần nữa.

“Ba.”

Nước mắt tôi tuôn ra không mong đợi. Chao – chuyện này đau đớn nhiều hơn tôi tưởng – quá đau đớn so với những lần phạt vào mông khi trước. Anh không giữ lại chút sức lực nào.

“Bốn!”

Tôi đếm to như thét khi sợi dây thắt lưng lại vụt vào người tôi lần nữa, nước mắt đã chảy thành dòng trên mặt tôi lúc này. Tôi đâu muốn khóc. Chỉ vì quá giận dữ nên tôi khóc mà thôi. Anh lại vụt roi.

“Năm.”

Giọng tôi nghe như một tiếng khóc thổn thức bị chặn nghẹn lại, và giây phút đó, tôi thấy mình căm ghét anh kinh khủng. Một roi nữa thôi, tôi chỉ còn chịu thêm một roi nữa thôi. Mông tôi như đang bị lửa nung nóng.

“Sáu.”

Tôi thều thào khi cảm giác đau đến bồng rập đó lại xát vào người tôi thêm lần nữa, và tôi nghe tiếng anh quăng sợi dây nịt sau lưng mình, rồi anh kéo tôi vào lòng, hơi thở hỗn hển xen lẫn xót xa... nhưng tôi không cần bất kỳ cái gì từ anh nữa.

“Buông ra... không...”

Tôi vùng vẫy chống cự, thoát khỏi tay anh, đẩy anh ra. Chống lại anh.

“Đừng chạm vào tôi!” Tôi rít lên.

Tôi đứng phắt dậy, đăm đăm nhìn anh, còn anh nhìn tôi như thể tôi sắp lao đi, đôi mắt anh mở to lúng túng. Tôi lấy mu bàn tay giận dữ gạt đi những giọt nước mắt còn đọng lại, nhìn anh trừng trừng.

“Đây là điều anh thực sự thích? Tôi, như thế này ư?” Tôi kéo tay áo choàng để chùi sạch mũi.

Anh nhìn tôi cảnh giác.

“Hừm, anh là một thằng khốn nạn.”

“Ana.” Anh kêu lên, có vẻ bị sốc.

“Đừng có gọi tên tôi! Anh cần coi lại thứ giẻ rách của mình đi, Grey!”

Dứt lời, tôi quay ngoắt, bước ra khỏi căn phòng, khép cửa lại sau lưng.

Tôi gài tay nắm cửa lại rồi đứng tựa vào cửa. Đi đâu đây? Có nên đi không? Có nên ở lại không? Tôi thực sự nổi giận, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài trên má, tôi giận dữ quệt chúng đi. Tôi chỉ muốn

cuộn tròn người lại. Cuộn người và bình tĩnh lại bằng cách nào đó. Hàn gắn lòng tin đã tan tành của mình. Tại sao tôi lại ngu ngốc đến vậy? Sao tôi lại đau đến thế.

Tôi đưa tay thận trọng xoa xuống hông. Aaa! Rát quá! Đi đâu đây? Không phải phòng anh ta. Hay là phòng tôi, hay còn gọi là căn phòng của tôi trong tương lai, không, đang là phòng của tôi, đã từng là của tôi... Đây là lý do vì sao anh ta muốn tôi giữ nó. Anh ta biết sẽ có lúc tôi muốn xa anh ra đôi chút.

Tôi bước thẳng về hướng đó, biết rõ Christian có lẽ sẽ đi sau mình. Căn phòng này còn tối lắm, bình minh chỉ vừa hé lộ phía chân trời. Tôi trèo lên giường khó khăn, cố gắng cẩn thận để không ngồi lên chỗ đau đang rất nhạy cảm. Tôi vẫn mặc tám áo choàng trên người, bọc nó quanh mình, cuộn tròn người lại và buông thả tất cả – tôi nức nở khóc trên gối.

Tôi đã nghĩ gì vậy? Tại sao tôi để anh ta làm vậy với mình? Tôi muốn đi vào vùng tối của anh ta, để dò tìm xem chúng kình khủng đến mức nào – nhưng nó quá đen tối với tôi. Tôi không thể làm vậy được. Nhưng, đó lại là điều anh ta muốn làm; là thứ anh ta thể hiện ra ngoài.

Thật là một cú đánh thức tỉnh nhớ đời. Mà nói cho công bằng, anh ta đã liên tục và liên tục cảnh cáo tôi, hết lần này sang lần khác. Anh ta bất bình thường. Anh ta có những nhu cầu mà bản thân tôi không thể đáp ứng được. Giờ thì tôi đã nhận ra. Tôi không muốn anh ta đánh tôi thêm lần nào nữa cả, không bao giờ. Tôi nghĩ về vài lần trước anh đã từng đánh tôi, và lấy sự nương tay của anh những lúc đó ra mà so sánh. Đã đủ với anh chưa? Tôi lại khóc dữ hơn. Tôi sẽ mất anh. Anh sẽ không muốn ở bên tôi khi mà tôi không cho anh điều anh muốn. Tại sao, tại sao, tại sao tôi lại đi yêu một kẻ đa nhân cách? Tại sao, tại sao tôi không yêu José hay Paul Clayton, hay một người nào khác giống tôi?

Ồ, ánh mắt thất thần của anh khi tôi quay lưng đi. Tôi thật ác, tôi bị sốc vì sự tàn bạo của anh... anh sẽ tha thứ cho tôi... Và tôi sẽ tha thứ cho anh chứ? Những suy nghĩ tựa như một mớ tơ vò, rối rắm lộn xộn vang đi, dội lại trong đầu tôi. Tiềm thức tôi đang buồn bã lắc đầu, còn nữ thần nội tại đã trốn đâu mất biệt. Ôi, đây là một buổi bình minh tối tăm của tâm hồn tôi. Tôi cô đơn quá. Tôi muốn mẹ ở bên. Tôi nhớ lời mẹ lúc chia tay ở phi trường – “Hãy làm những gì trái tim con mách bảo và đừng, đừng, cố đừng cả nghĩ về mọi việc. Cứ thư giãn và tận hưởng cuộc đời của con. Con còn trẻ lắm, con gái à. Con còn có cả một đời để trải nghiệm, cứ để mọi việc tự nhiên đến. Con xứng đáng được những gì tốt nhất”.

Tôi đã nghe theo trái tim mình, và giờ thì tôi nhận được một cái hông đau và một tâm trạng khổ sở, nát tan. Tôi phải đi. Vậy thôi... Tôi phải rời bỏ. Anh ta không hợp với tôi, và bên tôi, anh ta cũng không được tốt lành gì. Làm cách nào chúng tôi có thể hòa hợp được? Và bỗng ý nghĩ sẽ không gặp lại anh nữa thực sự làm tôi nghẹn lại... Năm Mươi của tôi.

Tôi nghe tiếng mở cửa. Ôi không, anh ta đã đến. Anh đặt thứ gì đó lên bàn cạnh giường. Chiếc giường chuyển động dưới sức nặng của anh khi anh trèo lên giường sau lưng tôi.

“Nín nào.” Anh nói nhỏ. Tôi chỉ muốn nhào người ra xa khỏi anh, lê người về phía bên kia giường, nhưng tôi như bị bất động. Tôi không nhắc người được, nên nằm thẳng đơ, cũng chẳng thèm tuân phục. “Đừng chống cự lại anh, Ana, xin em.” Anh trầm thì.

Nhẹ nhàng, anh kéo tôi vào lòng, vùi mặt vào mái tóc tôi, hôn lên cổ tôi.

“Đừng căm ghét anh.” Anh nói dịu dàng qua làn da tôi, giọng buồn đến nhói lòng.

Tim tôi lại thất lại rồi buông ra một dòng nước mắt lạnh thình. Anh hôn tôi tiếp tục, nụ hôn dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng tôi vẫn giữ vẻ xa cách và thận trọng.

Chúng tôi nằm bên nhau như thế rất lâu, không ai nói một lời nào. Anh chỉ ôm tôi, và dần dần, tôi thấy thư thái hơn rồi ngừng khóc. Buổi bình minh đến rồi đi, và những tia nắng nhạt dịu từ từ bừng lên rực rỡ khi trời đã sáng hẳn, chúng tôi vẫn lặng im nằm cạnh nhau.

“Anh mang cho em vài viên Advil và kem bôi.” Một lúc lâu sau, anh mở lời.

Tôi chậm chậm xoay người trong vòng tay anh để có thể nhìn vào mặt anh. Đầu tôi đặt trên cánh tay anh. Đôi mắt anh xám lạnh lẽo, ảm ức.

Tôi nhìn gương mặt điển trai của anh. Anh không bộc lộ gì cả, nhưng mắt anh vẫn dán vào mắt tôi, tựa hồ như không chớp. Ôi, anh đẹp đến nghen thở. Trong một khoảng thời gian ngắn thế, vậy mà anh đã trở nên rất, rất thân yêu với tôi. Tôi đưa tay, vuốt ve má anh, chạm ngón tay vào đám râu lởm chởm của anh. Anh nhắm mắt và thở nhẹ ra.

“Em xin lỗi.” Tôi thì thầm.

Anh mở mắt nhìn tôi thắc mắc.

“Về cái gì?”

“Về những gì em nói.”

“Em đâu có nói với anh điều gì mà anh không biết.” Ánh mắt anh dịu đi nhẹ nhõm. “Anh xin lỗi đã làm đau em.”

Tôi nhún vai.

“Em yêu cầu anh mà.” Và giờ thì tôi biết. Tôi nuốt khan. Đã đến lúc. Tôi cần nói lời của mình. “Em không nghĩ em có thể trở thành người mà anh mong đợi.”

Tôi thì thào.

Anh tròn mắt, rồi chớp mắt, nét sợ hãi trên gương mặt anh đã quay trở lại.

“Em là tất cả con người mà anh mong đợi.”

Cái gì?

“Em không hiểu. Em không phục tùng, và anh thừa biết quá rõ em sẽ không bao giờ để anh lặp lại chuyện đó với em thêm lần nữa. Vậy mà đó là những gì anh cần sao, anh nói thế ư?”

Anh lại nhắm mắt, tôi như thấy vô số trạng thái cảm xúc lần lượt diễu qua trên mặt anh. Khi anh mở mắt ra, nét mặt anh bỗng thành lạnh lẽo. Ôi không.

“Em nói đúng. Tôi nên để em ra đi. Tôi không tốt cho em đâu.”

Da đầu tôi nổi gai lên tựa như từng nang lông trên cơ thể dựng lên hết để tập trung, và cả thế giới như rơi xuống, bỏ lại một vực thẳm rộng toang hoác để tôi rơi tôm vào. Ôi không.

“Em không muốn đi.” Tôi thì thào.

Chết tiệt – vậy đó. Tiếp tục chơi hay trả giá. Nước mắt tôi lại tuôn xuống.

“Tôi cũng không muốn em đi.” Anh nói khẽ, giọng buồn bã. Anh đưa tay vuốt má tôi và quệt đi những giọt nước mắt đang rơi. “Tôi như sống lại từ ngày tôi biết em.” Anh di ngón cái quanh viền môi dưới của tôi.

“Em cũng thế.” Tôi thì thầm. “Em đã yêu anh mất rồi, Christian.”

Anh mở to mắt lần nữa, nhưng lần này chất chứa đơn thuần một nỗi sợ không lẫn vào đâu được.

“Không.” Anh thều thào như thể tôi vừa đâm vào ngực anh.

Ôi không.

“Em không được yêu tôi, Ana. Không... như vậy là sai lầm.” Anh nói trong nỗi khiếp sợ.

“Sai? Nhưng tại sao?”

“Nhìn em kìa. Tôi không thể làm em hạnh phúc đâu.” Giọng anh đau đớn.

“Nhưng anh thật sự làm em hạnh phúc mà.” Tôi nhúm mày.

“Không phải bây giờ, không phải là điều tôi muốn làm.”

Khốn kiếp. Lý do thật là đây. Đây là lý do chính suốt bấy lâu nay – sự không tương hợp – và tôi bỗng nghĩ đến tất cả những người phục tùng đáng thương kia.

“Chúng ta không bao giờ vượt qua được chuyện đó, phải không?” Tôi hỏi khẽ, da đầu tôi dựng cả lên vì sợ hãi.

Anh lắc đầu lãnh đạm. Tôi nhắm mắt lại. Tôi không thể chịu đựng thêm khi nhìn anh.

“Ừm... Vậy là em nên ra đi.” Tôi lầm bầm, rứt người đau đớnng ngồi dậy.

“Đừng, đừng đi.” Giọng anh hoảng hốt.

“Không còn lý do nào để em ở lại.”

Thoạt nhiên, tôi thấy mệt mỏi, thật sự vô cùng mệt mỏi, và tôi muốn đi ngay bây giờ. Tôi trèo khỏi giường, Christian theo sau.

“Em phải thay quần áo. Em cần chút riêng tư.” Tôi điềm đạm nói, vô hồn, bỏ anh lại bên chiếc giường.

Tôi đi xuống lầu, bắt giắc liếc qua căn phòng lớn, chỉ mới vài giờ trước tôi còn tựa đầu lên vai anh nghe anh dạo đàn. Quá nhiều thứ đã diễn ra từ lúc ấy. Tôi tỉnh táo lướt qua trở lại những hành động tệ hại của anh, và giờ tôi hiểu anh không có khả năng yêu, hoặc cho hay nhận tình yêu. Nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất của tôi đã hiển hiện. Và lạ lùng thay, cảm giác thật tự do.

Nỗi đau quá lớn đến độ tôi không muốn biết đến nó nữa. Tôi thấy tê dại. Tôi như đã thoát khỏi xác thân mình và giờ đang là kẻ qua đường đứng quan sát tấn bi kịch đang trải ra trước mắt. Tôi tắm nhanh theo quán tính, tâm trí chỉ nghĩ về từng giây sắp tới. Giờ thì vặn chai sữa tắm. Để lại chai sữa tắm lên kệ. Lau khăn lên mặt, lên vai... Cứ thế và cứ thế, tất cả đơn giản thôi mà, những hành động máy móc, đòi hỏi suy nghĩ giản đơn, không phức tạp.

Tôi tắm xong, vì không phải gội đầu nên tôi lau mình khá nhanh. Tôi mặc quần áo trong phòng tắm, lấy từ trong chiếc va li nhỏ của mình cái quần jean và áo thun. Quần jean sát lên chỗ đau của tôi, nhưng thật tình, tôi mừng vì mình thấy đau bởi nó giúp tôi xao lãng đôi chút khỏi những sự kiện đã diễn ra trong trái tim tan nát của tôi.

Tôi cúi xuống để đóng va li lại, bỗng tôi trông thấy cái túi đựng món quà dành cho Christian, một bộ dụng cụ mẫu dành cho dòng tàu lượn Blanik L23 để anh lắp ráp. Nước mắt lại dâng lên. Ôi không... những giây phút tươi đẹp, khi hy vọng còn tràn ngập. Tôi lấy nó khỏi va li, nhớ rằng mình cần trao nó cho anh. Tôi vội xé một mảnh giấy từ quyển tập, vội vã nguệch ngoạc vài dòng, và để nó lên trên chiếc hộp.

Vật này gợi em nhớ về những ngày hạnh phúc.

Cảm ơn anh.

Ana

Tôi nhìn lại mình trong gương. Một cái bóng xanh xao ám ảnh đang nhìn tôi chăm chú. Tôi vẫn tóc thành một búi, mặc kệ đôi mắt đã sưng húp vì khóc. Tiềm Thức gật đầu ủng hộ mặc dù nàng biết không nên cư xử quá đáng lúc này. Không thể nào tin được thế giới của tôi đã vỡ vụn thành một đồng tro tàn tro trọi, tất cả những niềm hy vọng và những giấc mơ tiêu tan hết. Không, không, xin đừng nghĩ về nó nữa. Không phải bây giờ, chưa phải lúc. Hít một hơi thật sâu, tôi nhấc va li lên, và sau khi đặt bộ dụng cụ tàu lượn cùng tờ giấy lên trên gối, tôi tiến vào căn phòng lớn.

Christian đang nói chuyện điện thoại. Anh mặc quần jeans đen và áo thun, đi chân trần.

“Ông ta nói sao?” Anh hỏi lớn khiến tôi giật mình. “Hừm, lẽ ra ông ta nên nói trước với chúng ta cái sự thật chết tiệt đó. Số của ông ta là gì? Tôi cần gọi hẩn... Welch, chuyện này thật đúng rác rưởi.” Anh liếc nhìn lên rồi không rời ánh mắt tối sầm của mình khỏi tôi. “Tìm bà ta đi.” Anh nạt rồi bấm nút tắt điện thoại.

Tôi đi về chỗ chiếc ghế nệm dài để lấy ba lô, cố hết sức tăng lơ anh. Tôi lấy chiếc Mac ra khỏi ba lô rồi đi ngược trở lại bếp, cẩn thận đặt nó trên quầy bar cùng với chiếc BlackBerry và chìa khóa xe hơi. Khi tôi quay lại đối mặt với anh, anh đang nhìn tôi chăm chăm, sưng sờ vì hoảng sợ.

“Em cần số tiền của chiếc Beetle mà Taylor đã bán giùm em.” Tôi nói rõ ràng, bình tĩnh, không chút cảm xúc... thật phi thường.

“Ana, tôi đâu cần những thứ ấy, chúng là của em.” Anh nói như không tin được. “Giữ chúng đi.”

“Không, Christian. Em đã nhận chúng vì bị ép buộc – và giờ em không cần chúng nữa.”

“Ana, em phải hiểu chứ.” Anh khó chịu với tôi, ngay cả lúc này.

“Em không cần bất cứ thứ gì gọi em nhớ về anh. Em chỉ muốn lấy lại số tiền Taylor đã bán chiếc xe của em.” Giọng tôi đều đều.

Anh lấy hơi. “Em đang cố làm tổn thương tôi đấy à?”

“Không.” Tôi nhú mày dăm dăm nhìn anh. Dĩ nhiên không... Tôi yêu anh mà. “Không phải vậy. Em chỉ đang cố bảo vệ mình thôi.” Tôi thầm thì. Bởi vì anh không muốn em theo cách mà em muốn anh.

“Ana, em mang chúng đi đi.”

“Christian, em không muốn tranh cãi.” Em chỉ muốn lấy lại số tiền đó.

Anh nheo mắt, nhưng tôi đã mất cảm giác bị đe dọa vì anh nữa rồi. Ừm, còn một chút. Tôi điềm tĩnh nhìn lại anh, không chớp mắt mà cũng chẳng cần phải rụt rè.

“Em nhận séc được không?” Giọng anh đầy cay đắng.

“Vâng. Em nghĩ anh giỏi chuyện đó.” Anh không cười mà chỉ đơn giản quay gót bước vào phòng làm việc. Tôi đưa mắt chậm rãi nhìn lần cuối quanh căn hộ của anh – nhìn những bức tranh treo trên tường – những hình ảnh trừu tượng, thanh bình và yên tĩnh... thậm chí lạnh lẽo. Hợp nhau nhỉ, tôi mơ màng nghĩ. Mắt tôi lơ đãng hướng về chiếc đàn piano. Chao – nếu tôi biết giữ mồm, có lẽ chúng tôi đã ân ái trên chiếc đàn rồi. Không, đã “chơi” trên chiếc đàn mới đúng, ờ, tôi thích dùng chữ “ân ái” hơn. Ý nghĩ đó đè nặng buồn bã lên tâm trí và chút mảnh tim còn sót lại của tôi. Anh chưa từng ân ái với tôi, phải vậy không? Tất cả chỉ là “chơi” với anh thôi.

Christian quay lại, trao cho tôi một phong bì.

“Taylor bán được với giá hời. Nó là dòng xe cổ điển. Em nhờ anh ta đi. Anh ta sẽ đưa em về.”

Anh gật đầu về phía sau vai tôi. Tôi quay lại đã thấy Taylor đứng bên cửa, trên người vận bộ -plê, trông vẫn luôn hoàn hảo như mọi khi.

“Được mà. Em có thể tự về. Cảm ơn anh.”

Tôi quay lại nhìn Christian, và thấy duy nhất sự giận dữ trong đôi mắt anh.

“Em muốn thách thức tôi từng việc một đấy à?”

“Tại sao em phải thay đổi thói quen sống của mình chứ?” Tôi nhún vai biện hộ.

Anh nhắm mắt lại kiềm chế cơn giận, bàn tay lùa vào trong tóc.

“Ana, để Taylor đưa em về đi.”

“Để tôi lấy xe, cô Steele.” Taylor nói quả quyết.

Christian gật đầu với anh ta, và khi tôi nhìn lại, anh ta đã đi mất.

Tôi quay lại nhìn Christian. Chúng tôi đứng cách nhau hơn một mét. Anh tiến lên phía trước, bắt giắc tôi lùi lại. Anh đứng im, vẻ mặt khổ sở, đôi mắt xám như có lửa.

“Tôi không muốn em ra đi.” Anh thì thào, giọng thiết tha.

“Em không thể ở lại. Em biết em cần gì còn anh thì không đáp ứng được cho em, và em cũng không thể cho anh những gì anh cần.”

Anh lại tiến lên một bước, tôi vội đưa hai tay lên chặn lại.

“Đừng, xin anh.” Tôi e sợ lùi lại. Tôi không cách nào chịu đựng được nếu anh chạm vào tôi lúc này, tôi sẽ bị quật ngã mất thôi. “Em không thể.”

Nhắc va li và ba lô lên, tôi đi thẳng đến phòng nghỉ chỗ thang máy. Anh theo sau, thận trọng giữ khoảng cách. Anh nhấn nút thang máy, cửa mở và tôi bước vào.

“Vĩnh biệt, Christian.” Tôi nói khẽ.

“Ana, tạm biệt em.” Anh nói dịu dàng, nhưng vẻ mặt hoàn toàn, hoàn toàn tuyệt vọng, hình ảnh một con người đang bị nỗi đau hành hạ, giống như những gì đang diễn ra trong lòng tôi lúc này.

Tôi hướng mắt ra chỗ khác trước khi để mình đổi ý và cố gắng để anh dịu lòng.

Cửa thang máy đóng lại đưa tôi xuống tận sâu dưới tầng hầm và xuống cả địa ngục của lòng mình.

Taylor mở cửa xe cho tôi. Tôi chui vào xe, cố gắng tránh nhìn vào mắt anh. Tôi thấy ngượng ngịu và xấu hổ. Tôi đã thất bại nào nề. Tôi đã từng hy vọng sẽ kéo được Năm Mươi ra vùng ánh sáng, nhưng mọi thứ đã chứng tỏ nó nằm ngoài khả năng hèn mọn của tôi. Tôi cố gắng hết sức dồn nén cảm xúc của mình. Khi xe đi đến Đại lộ số 4, tôi lơ đãng nhìn qua cửa sổ, bất giác cảm thấy những gì mình làm thật ác. Khỉ thật – tôi đã bỏ anh. Người đàn ông duy nhất tôi từng yêu. Người đàn ông duy nhất từng ngủ với tôi. Tôi thấy nghẹn, nỗi đau tê dại châm vào tôi đau nhói, rồi vỡ òa. Nước mắt tuôn lăn trên má, tôi vội lấy tay quạt đi, cố lục lọi tìm trong túi cặp kính mát. Khi xe dừng ở một ngã tư, Taylor bỗng đưa tôi một chiếc khăn tay vải lanh. Anh chẳng nói gì mà cũng không nhìn tôi, tôi đón lấy, lòng thầm cảm ơn anh thật nhiều.

“Cảm ơn anh.” Tôi nói nhỏ.

Cái cử chỉ nhỏ ân cần ấy giúp tôi cởi lòng ra. Tôi ngồi tựa trên chiếc ghế nệm da đắt tiền và khóc nức nở.

Căn hộ của tôi nhìn trống vắng và xa lạ đến xé lòng. Tôi đã không sống ở nơi này đủ lâu để không còn xem nó là nhà mình nữa. Tôi đi thẳng lên phòng, và kia, cuối giường tôi vẫn còn buộc một chiếc bong bóng trực thăng xì hơi đang bay vọt vẹo. Là Charlie Tango, nó trông đích thực như tôi vậy. Tôi giận dữ chụp lấy nó, giật phắt sợi dây rồi ôm chặt nó vào lòng, ô – tôi làm gì thế này?

Tôi đổ sập xuống giường, trên người còn cả quần áo và cả giày, rồi khóc gào lên. Nỗi đau không cách nào diễn tả... Cả thể xác, tinh thần... linh hồn... nó ở khắp mọi nơi... thấm vào tận trong xương tủy. Tang tóc. Nó chính là sự tang tóc – và tôi đã tự đeo mang vào mình. Tận trong sâu thẳm, nữ thần nội tại gửi đến tôi một ý nghĩ khó chịu mà tôi không mong đợi, miệng nàng cong lên chỉ trích... Nỗi đau thể xác từ những ngọn roi không là gì cả so với cảm giác tan hoang này. Tôi nắm chặt chiếc bong bóng xì hơi và khăn tay của Taylor, cuộn người lại, tuyệt vọng đón nhận nỗi đau thương.

28. Tập 2 – Sắc Thái Đen

Chương 1

Tôi đã sống sót qua ngày thứ ba thiếu vắng Christian, và qua ngày làm việc đầu tiên. Đó quả là một sự xao lãng rất đúng lúc. Thời gian cứ vùn vụt trôi đi trong một đám mờ mịt những gương mặt mới, những công việc phải làm, và cả Jack Hyde. Jack Hyde... anh ta mỉm cười với tôi, đôi mắt xanh lấp lánh khi cúi xuống bàn nơi tôi làm việc.

“Làm tốt lắm, Ana. Tôi nghĩ chúng ta sẽ thành một đội ra trò đấy.”

Chả hiểu sao tôi cũng cố cong môi lên cho giống một nụ cười.

“Nếu anh thấy không phiền, tôi xin phép về trước,” tôi lí nhí. “Tất nhiên, đã năm rưỡi rồi mà. Hẹn gặp cô ngày mai nhé.”

“Chúc ngủ ngon, Jack.”

“Chúc ngủ ngon, Ana.”

Tôi lấy túi xách, khoác áo vào rồi tiến về phía cửa. Bước ra ngoài, tôi hít một hơi thật sâu bầu không khí Seattle chiều muộn, nhưng nó không lấp đầy được sự trống rỗng trong lồng ngực tôi, sự trống rỗng đã hiện diện từ sáng thứ Bảy, một nỗi đau đớn nhắc tôi nhớ về sự mất mát của mình. Tôi lê bước về trạm xe bus, đầu cúi xuống, mắt nhìn chằm chằm xuống chân. Tôi đang sống mà chẳng còn chiếc Wanda yêu dấu, chiếc Beetle thân thương... hay là chiếc Audi.

Tôi đóng sầm cái ý nghĩ đó lại ngay lập tức. Không. Đừng nghĩ về anh ta nữa. Tôi có thể mua một chiếc xe mới đủ tử tế – tất nhiên rồi. Anh ta cũng chẳng quá hào phóng đâu. Ý nghĩ ấy làm miệng tôi đắng ngắt, nhưng tôi gạt nó đi, cố giữ cho tâm trí mình vô cảm và trống rỗng hết mức có thể. Tôi không thể nghĩ về anh ta. Tôi không muốn lại bật khóc lần nữa, nhất là khi đang đi ngoài phố thế này.

Căn phòng trống không. Tôi nhớ Kate và hình dung ra cảnh cô ấy đang nằm dài trên một bãi biển ở Barbados, nhấp một ly cocktail mát lạnh. Tôi bật chiếc ti vi màn hình phẳng để có tiếng động lấp đầy không gian và cho tôi cảm giác có một người bạn ở cùng, nhưng tôi không nghe hay nhìn vào nó. Tôi chỉ ngồi đó, ngây người nhìn đắm đắm vào bức tường gạch. Tôi bị tê liệt mất rồi. Tôi chẳng cảm thấy gì ngoài nỗi đau. Tôi phải chịu đựng điều này bao lâu đây?

Tiếng chuông cửa rè rè làm tôi giật mình bừng tỉnh khỏi cơn sâu não, tìm tôi ngừng một nhịp. Ai thế nhỉ? Tôi ấn nút hệ thống liên lạc.

“Có bưu phẩm gửi cho cô Steele.” Một giọng nói đều đều kỳ cục cất lên, cơn thất vọng ào qua tôi. Tôi bơ phờ lê bước xuống cầu thang và thấy một cậu trai trẻ đang đứng dựa vào cửa trước, miệng nhai kẹo gôm chóp chép, tay bê một hộp các tông to tướng. Tôi ký nhận món hàng rồi mang nó lên phòng. Cái hộp to khủng bố mà lại nhẹ hều. Bên trong là hai tá hoa hồng trắng cuống dài cùng một tấm thiệp.

Chúc mừng ngày làm việc đầu tiên của em.

Tôi mong là nó diễn ra suôn sẻ.

Và cảm ơn về mô hình chiếc tàu lượn. Món quà thật là ý nghĩa.

Nó đã có một vị trí trang trọng trên bàn làm việc của tôi.

Christian

Nhìn chằm chằm vào tấm thiệp được đánh máy, nỗi đau trong lồng ngực tôi như càng ngổc miệng thêm. Hẳn là trợ lý của anh đã gửi nó rồi, chứ Christian đời nào quan tâm. Ý nghĩ đó thật đau đớn. Tôi xem xét những bông hồng – chúng đẹp tuyệt nên tôi không nỡ quẳng toẹt chúng vào thùng rác. Một cách đầy trách nhiệm, tôi lết vào bếp để tìm một chiếc bình.

VÀ CỨ THẾ, một ngày của tôi đều đặn diễn ra như sau: thức dậy, làm việc, khóc lóc, rồi đi ngủ. ừm, thực ra là cố ngủ. Tôi thậm chí còn không thoát khỏi anh ta trong những giấc mơ. Đôi mắt xám bồng cháy, ánh nhìn hút hồn, mái tóc bóng mượt và sáng chói... tất cả đều ám ảnh tôi. Lại còn tiếng nhạc... rất nhiều tiếng nhạc – tôi không thể chịu đựng được bất cứ thứ nhạc nhẽo nào nữa. Tôi cẩn trọng tránh nó bằng mọi giá. Ngay cả tiếng chuông leng keng của những người bán hàng cũng khiến tôi rùng mình.

Tôi chẳng nói chuyện với ai, kể cả mẹ tôi hay đương Ray. Tôi không còn sức đâu mà chuyện trò vãn vơ lúc này. Tôi không muốn. Tôi chỉ muốn thu về ốc đảo của riêng mình – một vùng đất đau thương chết chóc với những đường chân trời ảm đạm. Giờ tôi như thế đấy. Tôi có thể giao tiếp trong công việc, nhưng chỉ thế thôi. Nếu nói chuyện với mẹ, tôi biết mình sẽ còn tan nát cõi lòng hơn.

TÔI CŨNG CHẲNG NUỐT NỔI thứ gì. Bữa trưa ngày thứ Tư, tôi gắng ăn một cốc sữa chua, và đó là thứ đầu tiên tôi bỏ vào bụng kể từ hôm thứ Sáu. Tôi sống sót được là nhờ dung nạp cà phê latte và coca dành cho người ăn kiêng. Chất caffein giúp tôi tồn tại, nhưng nó cũng khiến bụng dạ tôi cồn cào.

Jack bắt đầu lượn lờ quanh tôi, hỏi những câu riêng tư làm tôi phát cáu. Anh ta muốn gì đây? Tôi là người lịch sự, nhưng tôi cần phải giữ khoảng cách với con người này.

Tôi ngồi xuống và kiểm tra một chồng thư được gửi đến cho anh ta, tận hưởng chút thư thái của một nhân viên quen. Hộp thư điện tử của tôi chợt sáng lên, và tôi vội kiểm tra xem ai vừa gửi email.

Trời đất! Là Christian. Ôi không, không phải ở đây... không phải lúc tôi đang làm việc thế này.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:05

Tới: Anastasia Steele

Anastasia thân mến,

Xin lỗi vì đã đường đột xâm phạm vào giờ làm việc của em. Em đã nhận được hoa của tôi chưa?

Ngày mai là ngày bạn em khai trương triển lãm đấy, và tôi chắc rằng em chưa có thời gian để mua xe, trong khi quãng đường đi lại khá dài. Tôi sẽ còn hơn cả hạnh phúc nếu được đưa em đi – nếu em muốn.

Cho tôi biết nhé.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nước mắt dâng đầy trong mắt tôi. Tôi vội vàng lao về phía khu nhà vệ sinh để trốn vào một ngăn buồng. Là triển lãm của José. Tôi đã hứa với cậu ấy là sẽ đến, thế mà lại quên khuấy mất. Khỉ thật, Christian nói đúng, tôi biết đến đó bằng cách nào đây?

Tôi vò trán. Sao José không gọi điện nhỉ? Sao chẳng có ai gọi? Ôi, tôi đang trí đến mức không nhận ra mình đã để điện thoại ở chế độ im lặng từ đời nào đời nào.

Chết tiệt! Tôi đúng là một con ngốc! Tôi vẫn mặc định chuyển các cuộc gọi sang chiếc BlackBerry. Trời đất quỷ thần ơi. Christian vẫn đang nhận các cuộc gọi của tôi – trừ khi anh đã quăng chiếc BlackBerry đi. Mà sao anh ta có địa chỉ email của tôi nhỉ?

Anh biết cỡ giày của tôi, thế thì một địa chỉ email với anh có khó khăn gì?

Tôi có thể gặp lại anh không? Tôi có chịu đựng nổi không? Tôi có muốn gặp anh không? Tôi nhắm nghiền mắt và ngửa đầu ra sau khi nỗi đau đớn và khao khát cùng lúc đâm xuyên qua mình. Tất nhiên là tôi muốn, muốn chứ!

Có lẽ... có lẽ tôi có thể bảo anh rằng tôi đã đổi ý... Không, không, không. Tôi không thể ở cùng một người luôn thích thú cái trò làm tổn thương tôi đến vậy, một người không thể yêu tôi như vậy.

Những kỷ niệm đau lòng lóe lên trong tâm trí tôi – những chuyến bay, bàn tay nắm chặt, những nụ hôn, cái bồn tắm, sự dịu dàng, tính hài hước của anh, cả ánh nhìn chăm chăm đầy chiếm đoạt, đen tối và gợi tình của anh nữa. Tôi nhớ anh. Đã năm ngày rồi, năm ngày đau khổ tưởng chừng như vô tận. Tôi khóc ròng trong giấc ngủ hàng đêm, ước gì mình đừng bước chân đi, ước gì anh thay đổi, ước gì chúng tôi còn ở bên nhau. Bao giờ thì cảm giác khủng khiếp này mới qua đi đây? Tôi bắt đầu hối hận.

Tôi vòng tay quanh thân, tự ôm lấy mình thật chặt. Tôi nhớ anh. Tôi thực sự nhớ anh... Tôi yêu anh. Đơn giản vậy thôi.

Anastasia Steele, mày đang làm việc đấy! Tôi phải mạnh mẽ, nhưng tôi cũng muốn tới buổi triển lãm của José, và thắm sâu trong tâm can, con người hư hỏng trong tôi muốn gặp Christian. Hít một hơi thật sâu, tôi quay về bàn làm việc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:25

Tới: Christian Grey

Chào Christian,

Cảm ơn anh vì những bông hoa, chúng rất đáng yêu.

Vâng, em rất cảm kích nếu anh đưa em đi.

Cảm ơn anh.

Anastasia Steele,

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Kiểm tra điện thoại, tôi nhận thấy đúng là nó vẫn được mặc định chuyển các cuộc gọi tới chiếc BlackBerry. Jack đang đi họp, vì thế tôi gọi ngay cho José.

“José à. Ana đây.”

“Xin chào người xa lạ.” Giọng cậu ta ấm áp và ân cần đến mức suýt nữa khiến tôi òa khóc.

“Tớ không nói chuyện được lâu đâu. Ngày mai tớ nên đến triển lãm của cậu lúc mấy giờ nhỉ?”

“Cậu vẫn đến cơ à?” Cậu ta có vẻ rất hào hứng.

“Đến chứ.” Tôi nở nụ cười thật lòng đầu tiên sau năm ngày khi hình dung ra nụ cười toe toét sung sướng của cậu ta.

“Thế thì bảy rưỡi.”

“Gặp nhau lúc ấy nhé. Tạm biệt José.”

“Tạm biệt Anna.”

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:27

Tới: Anastasia Steele

Anastasia à,

Ngày mai tôi đón em lúc mấy giờ được?

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:32

Tới: Christian Grey

Buổi triển lãm bắt đầu lúc 7:30. Theo anh thì nên đi từ mấy giờ?

Anastasia Steele,

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:34

Tới: Anastasia Steele

Anastasia,

Portland khá xa đấy. Tôi sẽ đón em lúc 5:45

Mong được gặp em.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:38

Tới: Christian Grey

Gặp lại anh sau.

Anastasia Steele,

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Ồi! Tôi sẽ gặp lại Christian! Lần đầu tiên sau năm ngày tinh thần của tôi khởi sắc được một chút, và tôi cho phép mình tự hỏi không biết anh thế nào rồi.

Anh có nhớ tôi không? Chắc là không như tôi nhớ anh rồi. Anh đã tìm được một kẻ phục thù mới chưa? Ý nghĩ ấy đau đớn đến nỗi tôi gạt nó đi ngay lập tức. Tôi nhìn vào chồng thư cần phải phân loại cho Jack và bắt đầu xử lý chúng, cố gắng đẩy Christian ra khỏi tâm trí mình.

Tối hôm đó tôi cứ trở mình trần trọc, cố chớp mắt một chút, và đó là lần đầu tiên sau một thời gian dài tôi không thiếp đi trong tình trạng nước mắt đầm đìa.

Trong tâm tưởng, tôi hình dung ra khuôn mặt Christian vào cái ngày tôi bước chân đi. Về mặt khổ sở của anh cứ ám ảnh tôi không dứt. Tôi nhớ là anh không muốn tôi đi, thật kỳ lạ. Tôi còn ở lại làm gì khi mọi thứ đều rơi vào ngõ cụt? Chúng tôi cứ luẩn quẩn quanh vấn đề của riêng mình – tôi thì sợ bị trừng phạt, còn anh thì sợ... sợ gì nhỉ? Tình yêu ư?

Trở mình, tôi ôm gối, chìm trong nỗi buồn vô hạn. Anh ấy nghĩ mình không xứng đáng được yêu. Sao anh lại nghĩ thế chứ? Nó có liên quan gì đến tuổi thơ của anh không? Mẹ đẻ anh, một gái điếm nghiện ngập đổ tình lấy thuốc? Những ý nghĩ cứ xoay vòng vòng trong đầu tôi, đến gần sáng tôi mới có thể thiếp đi trong một giấc ngủ mệt lử, chập chờn.

NGÀY HÔM NAY LÊ THÊ TRÔI QUA và Jack bỗng ân cần một cách khác thường. Tôi ngờ rằng đó là do chiếc váy màu mận và đôi bốt cao gót màu đen mà tôi đã lấy trộm từ tủ quần áo của Kate, nhưng tôi không muốn nghĩ ngợi nhiều đến việc nhất thiết phải đi mua sắm váy áo mới với tuần lương đầu tiên. Chiếc váy có vẻ rộng với tôi hơn ngày trước, nhưng tôi vờ như không nhận ra.

Cuối cùng cũng đến năm rưỡi, tôi thu áo khoác và túi xách, cố gắng trấn áp nỗi lo sợ trong mình. Tôi sắp gặp anh rồi!

“Tối nay cô có hẹn à?” Jack hỏi khi anh ta sải bước qua bàn tôi để ra ngoài.

“Vâng. À không. Cũng không hẳn.”

Anh ta nhướn mày, sự quan tâm trở thành giận dữ thấy rõ. “Bạn trai à?”

Mặt tôi đỏ ửng. “Không, bạn thôi. Bạn trai cũ.”

“Có thể ngày mai cô sẽ muốn đi uống chút gì đó sau giờ làm việc. Cô đã có một tuần đầu tiên tuyệt vời, Ana. Chúng ta nên có một buổi chúc mừng.” Jack mỉm cười và một cảm xúc không rõ ràng lướt qua mặt anh ta, khiến tôi bất an.

Đút tay vào túi, anh ta thông thả bước ra cánh cửa đôi. Tôi cau mày. Uống rượu với sếp, đó có phải là ý hay không nhỉ?

Tôi lắc đầu. Còn một buổi tối với Christian Grey cần phải vượt qua trước đã. Tôi phải làm thế nào đây? Chạy ào vào nhà vệ sinh, tôi chỉnh trang lần cuối cùng.

Tôi nhìn đắm đắm hồi lâu vào gương mặt mình trong tấm gương tường lớn. Vẫn là vẻ nhợt nhạt và những quầng thâm quanh đôi mắt sưng to, trông tôi hốc hác và buồn thảm. Ước gì tôi biết trang điểm nhĩ. Tôi chuốt ít mascara, kẻ viền mắt và véo nhẹ vào má, hy vọng nó sẽ hồng lên. Chải lại mái tóc để nó buông lơi một cách khéo léo sau lưng, tôi hít một hơi thật sâu. Mình phải tiến lên thôi.

Bồn chồn, tôi bước qua phòng giải lao, vừa mỉm cười vừa vẫy tay chào Claire ở quầy lễ tân. Có lẽ tôi và cô ấy có thể làm bạn. Jack đang nói chuyện với Elizabeth khi tôi hướng về phía cửa ra vào. Mỉm cười thật tươi, anh ta vội bước đến mở cửa cho tôi.

“Mời cô đi trước, Ana,” anh ta lẩm bẩm.

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười bối rối.

Ngoài đường, Taylor đã đợi sẵn và mở cửa sau xe cho tôi. Tôi ngại ngần liếc về phía Jack lúc ấy đã theo tôi ra đến tận ngoài. Anh ta nhìn về phía chiếc Audi SUV, trông mắt hết cả can đảm.

Tôi quay lại và chui vào ghế sau xe. Và anh ngồi đó – Christian Grey – trong bộ plet màu xám, không cà vạt, áo sơ mi trắng để hở cổ. Đôi mắt xám lóe lên.

Miệng tôi khô khốc. Trông anh bảnh bao đến tuyệt vời, trừ chuyện anh đang tức giận với tôi. Tại sao chứ?

“Lần cuối em ăn là khi nào?” Anh cúi kính hỏi khi Taylor đóng cửa xe lại.

Ồi dào. “Chào Christian. Vâng, em cũng rất vui khi được gặp anh.”

“Đừng có giả vờ mềm mại nữa. Trả lời tôi đi.” Đôi mắt xám bùng lên giận dữ.

Trời ạ. “Ừm... Trưa nay em vừa ăn một cốc sữa chua. À... Và một quả chuối nữa.”

Taylor chui vào ghế lái, khởi động xe rồi lái ra đường. Tôi liếc lên và thấy Jack đang vẫy tay với mình. Chẳng hiểu sao anh ta nhìn được tôi qua tấm kính chắn màu đen, nhưng tôi cũng vẫy chào lại anh ta.

“Ai đấy?” Christian vẫn hỏi bằng giọng căm căn.

“Sếp em.” Tôi lén nhìn lên người đàn ông đẹp trai cạnh mình, và thấy miệng anh mím lại thành một đường khắc nghiệt.

“Ừ. Thế còn bữa ăn cuối cùng?”

“Christian, đó thực sự đâu phải là điều anh quan tâm?” Tôi lẩm bẩm, cảm thấy mình dũng cảm phi thường.

“Bất cứ điều gì em làm tôi cũng quan tâm hết. Nói đi.”

Còn lâu ấy. Tôi rên lên trong tuyệt vọng, rồi đảo tròn mắt lên trời. Christian nheo mắt lại. Và lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, tôi muốn phá lên cười. Tôi phải cố gắng lắm mới nén được tiếng cười khúc khích đang chực bùng ra. Gương mặt Christian dịu lại khi tôi nỗ lực giữ ặt mình thẳng tưng, và một nụ cười thoáng hiện trên đôi môi đẹp như tạc của anh.

“Nào?” Anh hỏi, giọng đã nhẹ nhàng hơn.

“Mỳ alla vongole, thứ Sáu tuần trước,” tôi thì thào.

Christian nhắm mắt lại khi một cơn giận dữ, và có thể là ân hận nữa, lướt qua mặt anh. “Tôi thấy rồi,” anh nói, giọng không chút cảm xúc. “Trông em như thể sụt đi ít nhất hai cân rưỡi ấy, có khi còn hơn. Làm ơn hãy ăn uống tử tế đi, Ana,” anh gắt.

Tôi nhìn chằm chằm xuống những ngón tay gầy guộc trong lòng mình. Sao anh cứ luôn khiến tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ lang thang vậy nhĩ?

Anh nhồm người và quay sang tôi. “Em thế nào?” Giọng anh vẫn nhẹ nhàng.

Em á, em tệ hại lắm, thực sự... Tôi nuốt xuống. “Nếu em nói là mình ổn, thì chắc là em đang nói dối đấy.”

Anh hít vào một hơi thật sâu, thật mạnh. “Tôi cũng thế,” anh thì thào rồi với tay qua nắm chặt lấy tay tôi. “Tôi nhớ em.”

Ồi không. Da thịt chạm vào da thịt.

“Christian, em...”

“Ana, làm ơn. Chúng ta cần nói chuyện.”

Em sắp khóc rồi đây này. Không. “Christian, em... xin anh... em đã khóc quá nhiều rồi,” tôi thì thầm, cố gắng kiểm soát những cảm xúc dữ dội.

“Ôi, em yêu, không.” Anh kéo tay tôi, và trước khi kịp nhận thức được chuyện gì, tôi đã chui vào lòng anh. Tay anh ôm lấy người tôi, mũi anh chạm vào tóc tôi. “Anh nhớ em nhiều lắm, Anastasia,” anh nói trong hơi thở.

Tôi muốn vùng ra khỏi vòng ôm ấy, để duy trì một khoảng cách, nhưng cánh tay anh vẫn bao bọc quanh tôi. Anh ép tôi sát vào lồng ngực mình, và tôi tan chảy, ôi, tôi đã muốn ở nơi này biết bao nhiêu!

Tôi ngả đầu vào anh, và anh liên tục hôn lên tóc tôi. Đây chính là ngôi nhà ấm áp. Anh có mùi của vải lanh, của nước xả vải, mùi xà phòng tắm, và cả thứ mùi tôi yêu thích – mùi Christian. Trong khoảnh khắc, tôi cho phép mình chìm trong ảo tưởng rằng mọi thứ rồi sẽ ổn, và tâm hồn tan nát của tôi trong phút chốc được vỗ về. Ít phút sau Taylor đổ lại bên lề đường, dù chúng tôi vẫn ở trong thành phố.

“Ra khỏi xe thôi,” Christian buông tôi ra, “chúng ta đến nơi rồi.”

Gì cơ?

“Trên nóc tòa nhà này có sân bay lên thẳng,” Christian liếc lên tòa nhà để giải thích.

Tất nhiên rồi. Chiếc Charlie Tango. Taylor mở cửa xe và tôi chui ra ngoài. Anh ta nở một nụ cười ấm áp, khiến tôi cảm thấy vững tâm. Tôi mỉm cười đáp lại anh ta.

“Tôi nên gửi lại anh chiếc khăn tay mới phải.”

“Cứ giữ nó đi, cô Steele, cùng những lời chúc tốt đẹp nhất của tôi.”

Tôi đỏ bừng mặt khi Christian đi vòng qua xe và nắm lấy tay tôi. Anh nhìn Taylor khó hiểu còn Taylor thì điềm nhiên nhìn lại anh, kín bưng, bình thản.

“Chín giờ nhé?” Christian nói với anh ta.

“Vâng, thưa ngài.”

Christian gật đầu khi anh quay lại và dẫn tôi đi qua cánh cửa đôi bước vào một đại sảnh thênh thang đẹp lộng lẫy. Tôi ngây ngất trong cảm giác bàn tay với những ngón dài, điêu luyện của anh đang nắm chặt tay tôi. Lại là lực hút quen thuộc – tôi đang bị hút vào, giống như anh chàng Icarus bị hút về phía mặt trời. Tôi đã bị thiêu cháy một lần, vậy mà giờ tôi lại ở đây.

Tới thang máy, anh nhấn nút gọi thang. Tôi lên nhìn lên, thấy anh đang mang nụ cười nửa miệng bí ẩn. Khi cửa thang máy mở ra, anh buông tay tôi rồi dẫn tôi vào.

Cánh cửa đóng lại, tôi liếc mình nhìn lên lần thứ hai. Anh liếc xuống tôi, và bầu không khí giữa chúng tôi như có điện. Nó rõ mồn một. Tôi hầu như có thể ném được nó, đang phóng những xung điện giữa chúng tôi, hút chúng tôi vào nhau.

“Ôi,” tôi thở hổn hển khi đắm mình trong lực hút dữ dội đến tận tim gan này.

“Tôi cũng cảm thấy nó,” Christian nói, đôi mắt buồn và ánh lên mãnh liệt.

Khao khát khoan sâu từng đợt nguy hiểm chết người vào giữa hai chân tôi. Anh siết chặt tay tôi, ve vuốt những đốt ngón tay tôi bằng ngón cái, mọi thứ thật sâu thẳm trong tôi thất lại trong một cảm giác tuyệt vời.

Sao anh vẫn có thể làm điều này với em?

“Đừng có cắn môi nữa, Anastasia,” anh thì thào.

Tôi nhìn chăm chăm lên anh, thả lỏng môi. Tôi muốn anh. Ngay ở đây, ngay bây giờ, trong thang máy này. Sao tôi lại không thể chứ?

“Em biết nó khiến tôi cảm thấy thế nào mà,” anh lầm bầm.

Ồi chào, tôi vẫn có thể tác động đến anh. Cô nàng nữ thần trong tôi nhảy múa xôn xao sau năm ngày hờn dỗi.

Đột ngột cửa thang máy mở ra, phá vỡ mọi bùa mê, và chúng tôi đã ở trên mái nhà. Trên này lộng gió, nên dù đã mặc chiếc áo khoác đen tôi vẫn lạnh run lên. Christian quàng cánh tay quanh tôi, kéo tôi nép vào mình, và chúng tôi vội băng tới chiếc Charlie Tango đang đỗ ở trung tâm của sân, cánh quạt quay từng vòng chậm rãi.

Một người đàn ông tóc vàng cao lớn mặc plet sẫm màu nhảy ra, cúi thấp đầu xuống rồi chạy về phía chúng tôi. Vừa bắt tay với Christian, anh ta vừa gào to để át đi tiếng ồn của cánh quạt.

“Sẵn sàng rồi đấy, thưa ngài. Cô ấy hoàn toàn thuộc về ngài.”

“Kiểm tra tất cả rồi chứ?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tám rưỡi anh đến nhận lại cô nàng nhé?”

“Vâng.”

“Taylor đang đợi anh ở trước tòa nhà đấy.”

“Cảm ơn ngài Grey. Chúc ngài thượng lộ bình an đến Portland. Chào cô.” Anh ta làm động tác chào tôi. Vẫn không buông tôi ra, Christian gật đầu, cúi thấp đầu xuống rồi dẫn tôi tới cửa chiếc trực thăng.

Khi đã vào trong, anh kiên quyết khóa chặt tôi trong bộ dây an toàn, thắt chặt từng chiếc đai da, rồi trao cho tôi một cái nhìn hiểu biết cùng nụ cười bí hiểm.

“Cái này sẽ giữ em ở nguyên chỗ của mình,” anh nói khẽ. Tôi phải thừa nhận là tôi thích em trong bộ dây đai này đây. Đừng có động chạm vào thứ gì nhé.”

Mặt tôi đỏ bừng lên như gấc, và anh lướt ngón trỏ xuống má tôi trước khi đeo bộ đàm cho tôi. Em cũng muốn chạm vào anh lắm, nhưng anh có cho em làm thế đâu! Tôi nổi cáu. Anh thắt đám dây đai chặt thế này thì tôi còn làm ăn được gì.

Christian vào chỗ, đai nịt cẩn thận rồi bắt đầu kiểm tra một lượt trước khi bay. Anh quá thành thạo. Nội điều đó thôi cũng quặn rữ ghê gớm rồi. Anh đeo bộ đàm vào rồi gạt một công tắc. Cánh quạt tăng tốc, làm tôi ù hết cả tai.

Anh quay sang nhìn tôi. “Sẵn sàng chưa cưng?” Giọng anh vọng lại qua bộ đàm.

“Rồi ạ.”

Anh nở nụ cười toe toét như trẻ con quen thuộc. Wow – lâu lắm rồi tôi mới trông thấy nó.

“Tháp Sea-Tac, đây là máy bay Charlie Tango Golf – Khách sạn Golf Echo, chuẩn bị khởi hành tới Portland qua sân bay quốc tế Portland. Làm ơn hãy xác nhận, hết.”

Một giọng trả lời kỳ cục của nhân viên kiểm soát không lưu vang lên, đưa ra những chỉ dẫn.

“Đã nhận và đã rõ, Charlie Tango khởi hành, hết.” Christian gạt hai công tắc, nắm chắc cần gạt, rồi chiếc trực thăng cất cánh chậm rãi và êm ru vào trời đêm.

Seattle và cả dạ dày tôi như mất hút phía bên dưới – có quá nhiều thứ để ngắm nhìn.

“Chúng ta đã đuổi theo bình minh rồi, Anastasia, giờ là hoàng hôn nhé,” giọng anh vọng qua bộ đàm. Tôi quay sang và há hốc miệng nhìn anh kinh ngạc.

Thế là sao nhỉ? Sao anh có thể thốt lên một điều lãng mạn đến nhường ấy? Anh mỉm cười, và tôi cũng không ngăn nổi một nụ cười ngượng ngùng.

“Cũng như mặt trời buổi chiều tà, lần này có nhiều thứ để ngắm nhìn hơn,” anh nói tiếp.

Lần trước chúng tôi bay về Seattle trời cũng tối, nhưng tối nay khung cảnh ngoạn mục hơn, như thể chúng tôi đang ở một nơi nào đó tách rời thế giới này. Chúng tôi đã cất cánh từ một trong những tòa nhà cao nhất, và giờ đang lên cao, cao nữa.

“Escala ở đằng kia.” Anh chỉ về phía một tòa nhà. “Còn Boeing ở đằng kia, và em có thể nhìn thấy Space Needle.”

Tôi nghiêng cổ. “Em chưa vào đó bao giờ.”

“Tôi sẽ đưa em đến – chúng ta có thể ăn ở đó.”

“Christian, chúng ta chia tay rồi.”

“Tôi biết. Tôi vẫn có thể đưa em đi ăn ở đó mà.” Anh nhìn tôi giận dữ.

Tôi lắc đầu và quyết định không tranh cãi với anh. “Trên này thật đẹp, cảm ơn anh.”

“Ăn tượng chứ hả?”

“Ăn tượng vì anh có thể làm được điều này.”

“Cô đang nhin tôi đấy à, cô Steele? Tôi vốn là một người đàn ông tài năng vô đối mà!”

“Em biết rõ điều ấy lắm, ngài Grey.”

Anh quay sang làm một điệu cười đom đóm với tôi, và lần đầu tiên sau năm ngày tôi thấy mình bớt căng thẳng đi một chút. Có lẽ chuyện này không đến nỗi quá tệ.

“Công việc mới thế nào?”

“Tốt cả. Cảm ơn anh. Cũng thú vị.”

“Tay sắp thế nào?”

“Ồ, cũng ổn.” Làm sao tôi có thể nói với Christian rằng Jack khiến tôi cảm thấy bất an? Christian liếc sang tôi.

“Có chuyện gì à?”

“Ngoài những điều hiển nhiên, thì chả có chuyện gì cả.”

“Những điều hiển nhiên?”

“Ôi, Christian, đôi lúc anh thực sự chậm hiểu đấy!”

“Chậm hiểu? Tôi ư? Tôi không chắc mình hiểu đúng giọng điệu của cô, cô Steele.”

“Ừm, thế thì đừng hiểu nữa.”

Môi anh cong lên thành một nụ cười. “Tôi nhớ cái mồm leo leo của em lắm, Anastasia.”

Tôi thở hổn hển và muốn gào lên, Em cũng nhớ anh – nhớ tất tật mọi thứ về anh – chứ không chỉ mồm miệng của anh đâu! Nhưng tôi nín thình và nhìn chằm chằm qua lớp kính chắn gió trông như một chiếc bình nuôi cá của Charlie Tango khi chúng tôi tiến về phía Nam. Hoàng hôn buông xuống bên tay phải chúng tôi, mặt trời chậm rãi lặn xuống chân trời như một quả cam khổng lồ, nóng bỏng và sáng chói – tôi lại thấy mình như Icarus, bay lên quá cao để tiến thẳng về phía nó.

HOÀNG HÔN ĐUỐI THEO CHÚNG TÔI từ Seattle, cả bầu trời ngập chìm trong một biển sắc opal[1], sắc hồng và sắc ngọc lam hòa quyện dường như bắt tạt vào nhau theo cách mà chỉ Mẹ Tự Nhiên mới hiểu được. Tối nay trời mát mẻ và quang đãng, và những ánh đèn của Portland lấp lánh dưới xa chào đón chúng tôi khi Christian hạ cánh chiếc trực thăng xuống sân bay lên thẳng. Chúng tôi đang ở trên nóc tòa nhà bằng gạch nâu lạ lùng ở Portland mà chưa đầy ba tuần trước chúng tôi vừa mới rời đi.

[1] Opal là đá khoáng vật có màu tự sắc, bình thường chúng không màu nhưng do lẫn các tạp chất mang màu, nhất là sắt và một số tạp chất mang màu khác nên chúng có các màu khác nhau như vàng, nâu, đỏ, lục và đen. Opal quý thường có màu sắc sỡ như cầu vồng.

Không phải lúc nào cũng thế này, nhưng tôi có cảm giác mình đã quen biết Christian suốt cả cuộc đời. Anh tắt động cơ chiếc Charlie Tango, ấn một loạt các công tắc để cánh quạt ngừng quay, và cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng thở của chính mình qua bộ đàm. Hừm. Trong khoảnh khắc tôi nhớ về trải nghiệm của Thomas Tallis[2]. Tôi bỗng tái nhợt đi. Tôi không muốn tới đó lúc này.

[2] Thomas Tallis (1505 – 1585): Ông được coi là một trong những nhà soạn nhạc vĩ đại nhất thời kỳ đầu của nước Anh. Tên ông luôn xuất hiện đầu tiên trong những hợp tuyển về âm nhạc giáo đường.

Christian tháo đám dây đai của mình rồi nghiêng người sang bên tháo cho tôi.

“Chuyến đi thú vị chứ, cô Steele?” Anh hỏi, giọng anh nhẹ nhàng, đôi mắt lấp lánh.

“Thú vị lắm, cảm ơn ngài, ngài Grey,” tôi lịch sự hồi đáp.

“Được rồi, đi xem đám ảnh ột của cậu bạn nào.” Anh giơ tay ra và tôi nắm lấy, trèo ra khỏi Charlie Tango.

Một người đàn ông tóc xám có ria mép bước về phía chúng tôi, nụ cười rộng mở, tôi nhận ra anh ta chính là anh chàng dân thổ địa mà lần trước ở đây tôi đã gặp.

“Chào Joe.” Christian mỉm cười rồi buông tay tôi ra để bắt tay Joe nồng nhiệt. “Giữ cô nàng này an toàn cho Stephan nhé. Tầm tám chín giờ anh ta sẽ tới.”

“Ngài yên tâm, ngài Grey. Chào cô,” anh ta vừa nói vừa gật đầu với tôi. “Xe đang chờ sẵn dưới kia rồi, thưa ngài. À, thang máy đang ngừng hoạt động, nên ngài và cô sẽ phải đi cầu thang bộ đấy.”

“Cảm ơn Joe.”

Christian lại nắm tay tôi, chúng tôi hướng về cầu thang thoát hiểm.

“May cho em đây chỉ là tầng bốn thôi đấy, giày cao gót kia cơ mà,” anh lẩm bẩm chỉ trích.

Không có tí trêu đùa nào.

“Anh không thích đôi bốt này hả?”

“Tôi thích nó lắm, Anastasia.” Ánh nhìn của anh tối sầm lại, tôi nghĩ anh định nói điều gì khác nữa nhưng rồi lại thôi. “Đi thôi. Chúng ta muộn mất. Anh không muốn em ngã gãy cổ đâu.”

TÔI VÀ CHRISTIAN NGỒI IM LẶNG bên nhau khi tài xế đưa chúng tôi đến triển lãm. Mối lo âu trong tôi giờ quay lại với đầy đủ mãnh lực của nó, tôi nhận ra rằng khoảng thời gian ở trong chiếc Charlie Tango chỉ là tâm bão. Christian dường như đang suy nghĩ điều gì đó rất lung... thậm chí có phần e ngại; tâm trạng sáng sủa nhẹ nhàng ban đầu của chúng tôi giờ tiêu tan. Có quá nhiều điều tôi muốn nói, nhưng cuộc hành trình quá ngắn ngủi. Christian đang nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ.

“José chỉ là một người bạn thôi,” tôi lẩm bẩm.

Christian quay lại nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt anh tối sầm và thận trọng, chẳng tiết lộ điều gì. Miệng anh – ôi, khuôn miệng mời gọi ấy thật khiến người ta muốn phạm tội! Tôi nhớ khi nó đã từng ở trên người tôi – khắp mọi nơi. Da thịt tôi nóng bừng. Anh trở mình trên ghế và cau mày.

“Đôi mắt đẹp đẽ kia giờ trông cứ to thô lỗ trên mặt em ấy, Anastasia. Hãy nói với tôi là em sẽ ăn uống tử tế đi.”

“Vâng, Christian, em sẽ ăn,” tôi trả lời như một cái máy vô vị.

“Tôi nói nghiêm túc đấy.”

“Anh đang nghĩ thế ư, ngay bây giờ ư?” Tôi không thể kìm nén nổi sự khinh khỉnh trong giọng nói của mình. Thực lòng là người đàn ông này vô cùng trớ trêu – chính anh ta đã đẩy tôi vào địa ngục mấy ngày qua. Không, sai rồi. Chính tôi mới đẩy tôi vào địa ngục. Không, không phải anh. Tôi lắc đầu, bấn loạn.

“Tôi không muốn gây chiến với em bây giờ, Anastasia. Tôi muốn em trở lại như xưa, tôi muốn em khỏe mạnh,” anh nói.

“Nhưng có thay đổi được điều gì đâu.” Anh vẫn là anh thôi, chàng Đa Sự ạ.

“Lúc về nói chuyện sau. Chúng ta đến nơi rồi.”

Chiếc xe đỗ lại trước phòng triển lãm, Christian chui ra khỏi xe, để lại tôi không nói được câu nào. Anh mở cửa xe cho tôi, tôi bèn chui ra.

“Sao anh làm thế?” Giọng tôi to hơn tôi tưởng.

“Làm gì cơ?” Christian sững sốt.

“Nói ra một điều gì đó rồi dừng phát lại?”

“Anastasia, chúng ta đến nơi rồi. Em muốn đến đây mà. Vậy thì vào trong đã rồi nói chuyện sau. Tôi đặc biệt không muốn cảnh tượng này diễn ra trên đường phố đâu.”

Tôi liếc quanh. Anh nói đúng. Nơi này quá công khai. Tôi mím môi lại khi anh nhìn trừng trừng xuống tôi.

“Được rồi,” tôi lăm bầm hờn dỗi. Nắm chặt lấy tay tôi, anh đưa tôi vào trong tòa nhà.

Chúng tôi đang ở trong một nhà kho đã được cải tạo – với tường gạch, sàn gỗ tối màu, sàn nhà và những đường ống đều được sơn màu trắng. Nó thoáng đãng, hiện đại và đã có vài người đang thơ thẩn dạo quanh, vừa nhấp rượu vừa trầm trồ trước những tác phẩm của José. Trong khoảnh khắc các vấn đề của tôi bay biến, tôi chợt nhận thấy José đã thực hiện được giấc mơ của mình. Cứ tiến lên nhé, José!

“Chào mừng các bạn đã đến với buổi triển lãm của José Rodriguez.” Một phụ nữ trẻ mặc đồ đen với mái tóc màu nâu ngắn hết cỡ, đôi môi tô son đỏ chót, tai đeo đôi khuyên vòng to tướng chào mừng chúng tôi. Cô ta thoáng liếc về phía tôi, rồi liếc lâu hơn rất nhiều so với mức cần thiết về phía Christian, sau đó lại nhìn vào tôi, chớp mắt, mặt đỏ ửng.

Tôi cau mày. Anh ấy là của tôi – hoặc đã từng của tôi. Tôi cố gắng hết mức để không quá mắt nhìn lại cô ta. Và khi đôi mắt cô ta tập trung trở lại, chúng chớp một lần nữa.

“Ồ, cô đây à, Ana. Chúng tôi ai cũng mong cô đến.” Rồi cười thật tươi, cô ta đưa tôi một cuốn sách giới thiệu mỏng và chỉ cho tôi đến một chiếc bàn chất đầy đồ ăn nhẹ cùng đồ uống.

“Em quen cô ta?” Christian cau mày.

Tôi lắc đầu, cũng bối rối không kém.

Anh nhún vai, “Em muốn uống gì?”

“Cảm ơn anh, cho em một ly rượu trắng.”

Đôi lông mày của anh nhíu lại, nhưng anh không nói gì, chỉ lặng lẽ hướng về khu quầy bar không có mái che.

“Ana!”

José lao ầm ầm qua một đám người đang xúm đông xúm đỏ.

Ôi mẹ ơi! Cậu ta đang mặc plet, trông bánh bao kinh khủng. Cậu ta cười rạng rỡ rồi tiến đến vòng tay ôm chặt lấy tôi. Và tôi chỉ biết cố gắng không òa lên khóc. Bạn của tôi, cậu ta là người bạn duy nhất của tôi trong khi Kate đi xa. Mắt tôi ngân ngấn nước.

“Ana, cậu đến làm tớ mừng quá,” José thì thầm vào tai tôi. Đột ngột cậu ta buông tôi ra, giữ tôi cách một sai tay rồi sầm soi tôi từ đầu đến chân.

“Gì thế?”

“Này, cậu có ổn không đấy? Trông cậu, ừm, lạ lắm. Thánh thần ơi, cậu bị sút cân đấy à?”

Tôi chớp chớp ngăn lại dòng nước mắt – không phải cậu cũng thế đấy chứ! “José, tớ ổn. Tớ chỉ quá mừng cho cậu thôi. Chúc mừng về buổi triển lãm nhé.” Giọng tôi run run khi tôi nhìn thấy sự lo lắng quan tâm hẳn sâu trong khuôn mặt quá ư thân thuộc của José, nhưng tôi phải kiểm soát cảm xúc của mình.

“Cậu đến đây bằng cách nào?” Cậu ta hỏi.

“Christian đưa tớ đến,” tôi nói, đột nhiên cảm thấy ngại ngại.

“Ồ.” Mặt José xịu xuống và cậu buông tôi ra. “Anh ta ở đâu?” Nét mặt cậu chàng sầm lại.

“Đằng kia, đang lấy đồ uống.” Tôi gật đầu về phía Christian và nhận ra anh đang trao đổi vài câu bông đùa với ai đó trong hàng người đứng chờ. Christian bỗng ngược lên, thế là mắt chúng tôi khóa chặt vào nhau. Và trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tôi như tê liệt, cứ nhìn đắm đắm vào người đàn ông đẹp trai không cưỡng nổi ấy, người cũng đang đắm đắm nhìn lại tôi với một xúc cảm khó dò. Ánh nhìn của anh thiêu đốt tôi, và chúng tôi cứ lặng lẽ đứng đó nhìn nhau.

Chúa ơi... Người đàn ông đẹp trai đó muốn tôi quay lại, và sâu thẳm trong tôi, một niềm vui sướng ngọt ngào chậm chậm mở ra như một bông hoa từ tốn nở bung trong sớm bình minh.

“Ana!” José cất tiếng, kéo tôi về thực tại. “Tớ rất mừng vì cậu đã đến – nghe này, tớ nên cảnh báo cậu...”

Đột ngột, cô nàng Tóc Ngắn Hết Cỡ và Môi Đỏ Chót chen ngang. “José, phóng viên của tạp chí Portland Printz muốn gặp cậu. Đi thôi.” Cô ta trao cho tôi một nụ cười lịch sự.

“Hay chưa! Tớ nổi tiếng đến nơi rồi đấy.” Anh chàng cười toe toét làm tôi không thể không cười lại – cậu ta hạnh phúc thế kia mà. “Tớ sẽ tóm cậu sau, Ana.” José hôn vào má tôi, và tôi nhìn cậu sải bước tới chỗ một người phụ nữ trẻ đang đứng bên một tay nhiếp ảnh gia cao ngều.

Những tấm ảnh của José được trưng bày ở khắp mọi nơi, vài bức được phóng to trên những tấm bạt khổng lồ. Có cả ảnh một màu và ảnh nhiều màu. Chúng chụp lại vẻ đẹp thiên đường của rất nhiều vùng đất. Một bức được chụp gần hồ nước ở Vancouver, lúc ấy là chớm hoàng hôn và những áng mây hồng đang soi bóng xuống mặt hồ tĩnh lặng. Trong phút chốc, tôi thấy xúc động lạ thường trước vẻ bình yên thư thái ấy. Thật là choáng ngợp.

Christian đến bên tôi, đưa cho tôi ly rượu trắng.

“Có ngon không?” Giọng tôi nghe đã bình thường hơn.

Anh nhìn tôi vẻ khó hiểu.

“Rượu ấy.”

“À, không. Trong những sự kiện thế này thì hiếm khi có rượu ngon lắm. Chàng trai này tài năng đấy chứ?” Christian có vẻ ngưỡng mộ bức ảnh chụp cảnh hồ.

“Thế thì em mới bảo cậu ta chụp chân dung anh chứ!” Giọng tôi nghe tự hào thấy rõ. Đôi mắt Christian liếc một cách dừng dừng từ bức ảnh sang tôi.

“Ngài Christian Grey?” Tay nhiếp ảnh gia của tờ Portland Printz tiếp cận Christian. “Tôi có thể chụp một bức ảnh của ngài không?”

“Chắc rồi.” Christian nén lại sự bực mình. Tôi bước lùi lại, nhưng anh chụp lấy tay tôi và kéo tôi lại bên anh. Tay thợ ảnh nhìn hai chúng tôi và không giấu nổi ngạc nhiên.

“Cảm ơn ngài, ngài Grey.” Anh ta chụp vài bức ảnh. “Và cô...?”

“Ana Steele,” tôi đáp.

“Cảm ơn, cô Steele.” Rồi anh ta cúi mắt.

“Em từng tìm kiếm ảnh hẹn hò của anh trên mạng. Chẳng có bức nào. Thế nên Kate mới nghĩ anh là dân gay.”

Miệng Christian cong lên thành một nụ cười. “Thế nên em mới có mấy câu hỏi phỏng vấn không thích hợp tí nào hả? Không, tôi chẳng hẹn hò với ai cả, Anastasia – trừ em. Em biết thế mà.” Giọng anh lặng lẽ và thành thật.

“Vậy anh không bao giờ đưa những...” Tôi lo lắng liếc quanh để đảm bảo không ai nghe thấy chúng tôi “... người phục tùng của anh ra ngoài à?”

“Thi thoảng thôi. Nhưng không phải hẹn hò. Mà là đi mua sắm, em biết đấy.” Christian nhún vai, mắt anh không rời khỏi mắt tôi.

Ồ, vậy là chỉ ở trong căn phòng giải trí ấy – Căn Phòng Đỏ, phòng riêng của anh. Tôi không biết mình cảm thấy thế nào về chuyện đó.

“Chỉ có em thôi, Anastasia,” anh thì thầm.

Tôi đỏ bừng mặt và nhìn chằm chằm xuống những ngón tay. Anh vẫn quan tâm đến tôi, theo cách riêng của mình.

“Bạn em có vẻ hợp với chụp phong cảnh hơn là chụp chân dung đấy. Đi xem một vòng nào.” Tôi nắm lấy bàn tay xò rộng của anh.

Chúng tôi thơ thẩn dạo quanh vài bức ảnh nữa, và tôi nhận thấy có một cặp đôi gật đầu với tôi, mỉm cười cởi mở như thể họ biết tôi vậy. Chắc là phải thế, bởi tôi đang đi cùng Christian, vậy mà người đàn ông trẻ vẫn công khai nhìn tôi chằm chằm. Lạ thật.

Khi tôi cùng Christian đến góc phòng, tôi chợt hiểu ra vì sao mình nhận được những ánh nhìn lạ lùng như thế. Chình ình trên bức tường phía xa là bảy bức chân dung khổng lồ – của tôi!

Tôi ngậy người ra nhìn chúng, sững sờ, bao nhiêu khí huyết dường như rút cạn. Tôi: hờn dỗi, cười đùa, cau có, nghiêm nghị, thích thú. Tất cả đều chụp cận mặt, tất cả đều là ảnh đen trắng.

Trời đất ơi! Tôi nhớ ra José vẫn lảng xảng với chiếc máy ảnh trong vài lần cậu ta đến thăm tôi hoặc khi tôi ra ngoài cùng cậu ta trong vai trò tài xế kiêm trợ lý nhiếp ảnh. Nhưng cậu ta chỉ chụp nhanh, hoặc là tôi nghĩ vậy. Không phải những bức chụp trộm trắng trợn thế này.

Christian cũng đang trân trân nhìn đầy sững sờ vào từng bức một.

“Có vẻ anh không phải người duy nhất nhỉ,” anh lẩm bẩm một cách khó hiểu, môi mím chặt thành một đường khắc nghiệt.

Hình như anh đang giận dữ.

“Xin lỗi em,” anh nói, ghim chặt tôi bằng ánh nhìn sáng lóe trong khoảnh khắc rồi tiến đến bàn lễ tân.

Anh định làm gì vậy? Tôi nhìn như thôi miên khi anh thảo luận điều gì đó sôi nổi với cô nàng Tóc Ngắn Hết Cỡ và Môi Đỏ Chót. Rồi anh rút ví và đưa thẻ tín dụng ra.

Chết tiệt. Chắc chắn anh đang mua một trong những bức ảnh đó.

“Này. Cô là nàng thơ phải không? Những bức ảnh đó thật khiến người ta choáng váng!” Một người đàn ông trẻ với mái tóc vàng rực đến phát sốc làm tôi giật nảy mình. Tôi cảm thấy một bàn tay nắm lấy khuỷu tay tôi – Christian đã quay lại.

“Anh quả là một anh chàng may mắn.” Tóc Vàng Phát Sốc nói với Christian – người đang trao cho anh ta một ánh nhìn lạnh lẽo.

“Chuẩn đấy,” Christian vừa lăm bằm vừa kéo tôi qua một bên.

“Anh vừa mua một bức đấy à?”

“Một bức á?” Anh khịt mũi, lướt mắt qua đám ảnh.

“Nghĩa là anh mua hơn một bức?”

Christian đảo mắt. “Tôi mua tất, Anastasia. Anh không muốn một kẻ lạ mặt nào đó cứ ngày ngày liếc mắt đưa tình với em trong phòng riêng của anh ta.”

Tôi bỗng muốn bật cười. “Anh muốn kẻ đó phải là anh chứ gì?” Tôi giễu cợt.

Christian nhìn trừng trừng xuống tôi, rõ là ngạc nhiên trước sự táo tợn của tôi, nhưng anh vẫn cố gắng che giấu sự thích thú.

“Thành thật mà nói thì, đúng đấy.”

“Đồ hư hỏng bệnh hoạn,” tôi nhăn mũi và cắn môi dưới để kìm nén một nụ cười.

Miệng anh há hốc, sự ngạc nhiên thích thú đã rõ ràng rành. Anh vuốt cằm ra vẻ trầm ngâm.

“Về điểm này thì tôi không thể tranh cãi lại em rồi, Anastasia.” Anh lắc đầu, sự hóm hỉnh khiến ánh mắt anh dịu lại.

“Lẽ ra em còn tranh luận với anh nhiều nữa cơ, nhưng em trót ký vào NDA mất rồi.”

Christian thở dài, nhìn tôi thật lâu, mắt anh sẫm lại. “Tôi muốn làm gì với cái mồm leo leo của em bây giờ nhỉ?” Anh lẩm bẩm.

Tôi thở gấp, biết rõ ý anh là gì. “Anh thực quá sức thô lỗ.” Tôi cố làm ra vẻ thách thức. Chẳng lẽ anh không có giới hạn nào sao?

Anh cười đom đóm, ra vẻ thích thú và rồi cau mày.

“Trong mấy bức ảnh kia trông em thoải mái lắm, Anastasia. Sao tôi không hay thấy em như thế nhỉ?”

Gì thế? Ái chà! Chuyển chủ đề – nói về một chuyện chẳng liên quan – từ đùa cợt sang nghiêm túc đây!

Tôi đỏ bừng mặt, liếc xuống những ngón tay mình. Christian nâng cằm tôi lên, và tôi hít vào đột ngột trước sự đụng chạm ấy.

“Tôi muốn em cũng thoải mái khi ở bên tôi,” anh thì thầm. Mọi dấu vết hài hước đều biến mất.

Sâu thẳm trong tôi, niềm hân hoan lại cất tiếng xôn xao. Nhưng sao chuyện ấy xảy ra được chứ? Chúng tôi còn bao nhiêu vấn đề chưa thể giải quyết mà?

“Nếu muốn thế thì anh phải ngừng hăm dọa em đi,” tôi cấm cản.

“Còn em phải học cách giao tiếp và cho tôi biết em cảm thấy thế nào,” anh bật lại, mắt lóe lên.

Tôi hít sâu. “Christian, anh muốn em phải là một kẻ phục tùng ngoan ngoãn. Vấn đề là ở đây đây. Anh từng gửi một bức email cho em, định nghĩa kẻ phục tùng là như thế nào.” Tôi ngừng lại, cố gắng tìm từ ngữ cho chính xác. “Những từ đồng nghĩa với nó là, em trích ra nhé, ‘biết tuân theo mệnh lệnh, dễ bảo, vâng lời, thụ động, dễ dạy dỗ, cam chịu, kiên nhẫn, ngoan ngoãn, bị chế ngự, cư xử dịu dàng’. Em không được nhìn vào anh. Không được nói chuyện với anh trừ khi anh cho phép. Anh còn mong chờ gì chứ?” Tôi gằn như rít lên.

Cặp lông mày của anh càng cau lại dữ tợn hơn khi tôi tiếp tục.

“Ở bên anh thật khiến em bối rối. Anh không muốn em thách thức anh, coi thường anh, nhưng anh lại thích ‘cái mồm leo leo’ của em. Anh muốn em phục tùng, trừ những khi anh không muốn thế, và thế rồi anh có cơ trừng phạt em. Em không biết mọi chuyện sẽ dẫn tới đâu khi ở bên anh.” Christian nheo mắt. “Công kích vẫn chuẩn như thường lệ, cô Steele ạ.” Giọng anh lạnh như băng. “Đi thôi, đi ăn.”

“Chúng ta mới chỉ ở đây có nửa tiếng đồng hồ!”

“Em xem ảnh rồi, nói chuyện với cậu bạn rồi.”

“Tên cậu ấy là José.”

“Em đã nói chuyện với José rồi – cái con người mà lần cuối cùng tôi gặp đang cố nhét lưỡi vào cái miệng miễn cưỡng của em lúc em đang say xỉn và nôn ọe,” anh gằn giữ.

“Cậu ấy chưa bao giờ đánh em!” Tôi bật lại.

Christian quắc mắt, cơn thịnh nộ như bùng ra từ mọi lỗ chân lông. “Câu nói này là một lời lăng mạ đấy, Anastasia.” Tiếng thì thầm của anh đầy đe dọa.

Tôi tái xanh, còn Christian lừa tay qua tóc, mặt hầm hầm với cơn giận cố kìm nén rành rành. Tôi chỉ biết nhìn lại anh trân trối.

“Tôi sẽ đưa em đi ăn gì đó. Em sẽ rời khỏi đây, ngay trước tôi. Tìm cậu bạn và chào tạm biệt đi.”

“Xin anh, mình ở lại một lúc nữa được không?”

“Không. Đi ngay. Ngay bây giờ. Chào tạm biệt đi.”

Tôi trừng trừng nhìn anh, sôi máu. Đồ Quái Vật Đồng Bóng Thích Điều Khiển Chết Tiệt! Giận dữ kể cũng hay. Giận dữ còn hơn là rót nước mắt.

Tôi chậm rãi đưa ánh nhìn lướt quanh phòng tìm José. Cậu ta đang nói chuyện với một nhóm gái trẻ. Tôi hiên ngang bước về phía cậu, rời khỏi quý ngài Đa Sự. Chỉ vì anh ta đưa tôi đến đây mà tôi phải làm như anh ta bảo sao? Anh ta nghĩ mình là thứ quái quỷ gì chứ?

Đám gái trẻ đang nghe như nuốt lấy từng lời của José. Một cô nàng há hốc miệng khi tôi đến gần, hẳn là nhận ra tôi từ những bức chân dung.

“José.”

“Ana. Xin lỗi một chút nhé, các cô gái.” José cười toe toét với họ rồi vòng tay ôm lấy tôi, ở một cấp độ nào đó tôi bỗng thấy thích thú – José thật dễ chịu, cậu luôn biết cách gây ấn tượng với các cô nàng.

“Trông cậu như sắp phát điên ý,” cậu ta nói.

“Tớ phải đi rồi,” tôi thì thầm, vẻ kiên quyết.

“Nhưng cậu vừa mới đến mà.”

“Tớ biết, nhưng Christian phải về. Những bức ảnh tuyệt lắm, José, cậu quả là một thiên tài đấy!”

Cậu chàng cười rạng rỡ. “Gặp lại cậu mới tuyệt làm sao.”

Rồi cậu ta lại ôm siết lấy tôi trong một vòng ôm nghẹt thở, quay tròn tôi một vòng khiến tôi nhìn thấy Christian ở đầu kia gian triển lãm. Anh ta đang hầm hầm tức tối – hẳn vì tôi đang ở trong vòng tay của José. Vì thế, trong một cử động được tính toán kỹ càng, tôi quàng tay quanh cổ José. Chắc Christian sắp bùng nổ đến nơi. Ánh nhìn trừng trừng của anh tối sầm lại thành hai hố sâu thăm thẳm sát khí, và rồi chậm rãi, anh tiến về phía chúng tôi.

“Cảm ơn vì đã cho tớ một bài học về mấy tấm ảnh chân dung,” tôi lẩm bẩm.

“Chết tiệt. Xin lỗi, Ana. Lẽ ra tớ phải nói với cậu. Cậu có thích chúng không?”

“Ừm... tớ không biết nữa,” tôi trả lời thành thực, trong giây lát bỗng trở nên rối trí trước câu hỏi của cậu.

“À, tất cả chúng đều được mua rồi đấy, hẳn là có người thích chúng. Thế có tuyệt không chứ! Cậu trở thành một người mẫu ảnh rồi!” José ôm tôi còn chặt hơn đúng lúc Christian tiến đến, quắc mắt nhìn tôi – may mà José không nhận thấy.

Rồi José buông tôi ra. “Đừng làm một người xa lạ nữa nhé, Ana. Ồ, ngài Grey. Chào buổi tối.”

“Anh Rodriguez, rất ấn tượng.” Giọng Christian nghe lịch sự một cách băng giá. “Tôi xin lỗi là chúng tôi không ở lại được lâu. Chúng tôi phải quay về Seattle rồi. Anastasia?” Anh ta khéo léo nhấn mạnh hai chữ chúng tôi, cùng lúc cầm lấy tay tôi.

“Tạm biệt José. Chúc mừng lần nữa nhé.” Tôi hôn nhanh lên má José, rồi trước khi tôi kịp nhận ra, Christian đã lôi xềnh xệch tôi ra khỏi tòa nhà. Tôi biết anh ta đang sôi lên trong cơn giận ngầm ngầm, nhưng tôi cũng thế.

Anh ta nhìn ngang dọc đường phố thật nhanh rồi rẽ trái và bất thành linh lỏi tôi vào một con hẻm nhỏ, sau đó đột ngột ấn tôi vào tường. Ép chặt mặt tôi giữa hai bàn tay, anh buộc tôi phải nhìn lên đôi mắt cháy rực, cương quyết của mình.

Tôi thở hổn hển và đôi môi anh bổ nhào xuống. Anh đang hôn tôi, hôn bạo liệt. Trong chớp mắt rằng chúng tôi đã va mạnh vào nhau, lưỡi anh đã ở trong miệng tôi.

Khao khát bùng nổ như pháo hoa ngày Quốc khánh khắp mọi góc ngách trong cơ thể tôi, và tôi hôn đáp lại, hòa cùng sự bỏng cháy của anh, bàn tay tôi nắm chặt lấy tóc anh, kéo mạnh. Anh rên rỉ, âm thanh trầm khàn kêu gọi từ đáy họng ấy dội qua tôi, bàn tay anh vuốt dọc người tôi xuống phía trên đùi, những ngón tay thọc sâu vào da thịt tôi qua lớp váy màu mận chín.

Tôi trút tất cả những lo âu và đau khổ của mấy ngày qua vào nụ hôn giữa chúng tôi. Tôi ghì anh sát vào mình, rồi bâng hoàng nhận ra – trong phút giây đam mê mù quáng ấy – rằng anh cũng làm tương tự, anh cũng cảm thấy như tôi.

Christian ngừng lại giữa chừng, thở hổn hển. Đôi mắt anh bừng bừng ham muốn, đốt cháy dòng máu vốn đã nóng bừng đang chảy rần rật trong huyết quản tôi. Miệng tôi hé mở khi tôi cố gắng hớp chút không khí quý báu vào phổi mình.

“Em. Là. Của. Tôi,” anh gầm gừ, nhấn mạnh từng chữ. Rồi anh lùi lại và cúi người xuống, hai bàn tay tì lên đầu gối như thể vừa chạy xong một chặng marathon. “Hãy vì lòng nhân từ của Chúa, Ana.”

Tôi dựa vào tường, cũng thở hổn hển, cố gắng kiểm soát thứ phản ứng phóng đảng của cơ thể mình, cố gắng tìm lại sự thăng bằng.

“Em xin lỗi,” tôi thì thầm ngay khi ổn định được nhịp thở.

“Em nên thế. Tôi biết em và tay ấy đã làm gì. Em có muốn tay nhiếp ảnh đó không, Anastasia? Hắn ta rõ ràng là chết mê chết mệt em!”

Tôi lắc đầu, cảm thấy mình đầy tội lỗi. “Không. Cậu ấy chỉ là bạn em thôi.”

“Kể từ lúc trưởng thành, tôi đã cố gắng tránh khỏi bất cứ thứ cảm xúc thái quá nào. Nhưng em... em đã mang tới cho tôi những cảm giác hoàn toàn khác biệt. Nó rất...” Anh nhăn mặt, tìm từ ngữ phù hợp. “Bất an.”

“Tôi thích sự kiểm soát, Ana, nhưng ở quanh em nó dường như...” – anh ngừng lại, ánh nhìn chằm chằm trở nên dữ dội – “... bay biến hết.” Anh lơ đãng xua tay, rồi lùa tay qua tóc và hít một hơi sâu. Rồi anh siết chặt tay tôi.

“Đi thôi, chúng ta cần nói chuyện và em cần phải ăn.”

29. Chương 2

Chương 2

Christian lỏi tôi vào một nhà hàng nhỏ và ấm cúng.

“Phải vào đây thôi,” anh lầm bầm. “Chúng ta không có nhiều thời gian.”

Với tôi thì nhà hàng này ổn. Những chiếc ghế gỗ, khăn trải bàn bằng vải lanh, tường cũng được sơn màu như căn phòng giải trí của Christian – màu đỏ máu – cùng những tấm gương nhỏ mạ vàng, những cây nến trắng và những lọ hoa hồng trắng xinh xắn được bài trí ngẫu nhiên. Đâu đó phía sau, Ella Fitzgerald[1] đang ngân nga một giai điệu êm ái về thứ gọi là tình yêu. Thật vô cùng lãng mạn.

[1] Ella Jane Fitzgerald (25/4/1917 – 15/6/1996) là nữ ca sĩ nhạc Jazz người Mỹ. Trong sự nghiệp ca hát kéo dài 59 năm, bà đã giành được 13 giải Grammy.

Người hầu bàn dẫn chúng tôi tới một bàn dành cho hai người trong một hốc phòng nhỏ, và tôi ngồi xuống, bồn khoăn lo lắng không biết anh sẽ nói gì.

“Chúng tôi không có nhiều thời gian,” Christian nói với người hầu bàn khi tôi và anh đã yên vị.

“Vậy nên chúng tôi sẽ dùng thăn bò nướng chín vừa, sốt béarnaise nếu anh có, cá hồi, rau xanh, rau gì cũng được, và đem cho tôi danh mục rượu.”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài.” Người hầu bàn, ngạc nhiên tột độ trước thái độ lạnh lùng và lãnh đạm của Christian, vội vã rút lui. Christian đặt chiếc BlackBerry của anh lên mặt bàn. Hay ho thật, tôi chẳng còn được lựa với chọn nữa sao?

“Thế nếu em không thích thăn bò nướng thì sao?”

Anh thở dài. “Đừng có bắt đầu, Anastasia.”

“Em không phải là trẻ con, Christian.”

“VẬY Ờ, thế thì đừng có cư xử như trẻ con nữa.”

Như thể anh vừa tát vào mặt tôi vậy. Hóa ra đây là một cuộc hội thoại đầy kích động, và dấu nó diễn ra trong một khung cảnh vô cùng lãng mạn, nhưng hiển nhiên chẳng có trái tim hay bông hoa nào.

“Em giống trẻ con chỉ bởi vì em không thích thịt nướng?” Tôi khẽ thốt lên, cố che giấu nỗi tổn thương.

“Vì em đã cố tình làm anh phát ghen. Đó là một hành động trẻ con. Em không quan tâm tí nào đến cảm giác của bạn em khi làm thế sao?” Christian mím chặt môi thành một đường thẳng mỏng dính và quắc mắt giận dữ khi người hầu bàn trở lại với danh mục rượu.

Mặt tôi đỏ bừng – tôi đã không nghĩ đến điều đó. Tội nghiệp José – dĩ nhiên tôi không muốn khuyến khích cậu ấy chút nào. Đột nhiên tôi thấy xấu hổ không thể tả. Christian đã đúng, đó là một hành động cực kỳ thiếu suy nghĩ. Anh liếc qua danh mục rượu.

“Em có muốn chọn rượu không?” Anh hỏi, nhướn mày nhìn tôi chờ đợi với vẻ mặt đầy ngạo mạn. Anh biết tôi vốn mù tịt về thứ đồ uống này.

“Anh chọn đi,” tôi đáp, mặt sưng mày sía nhưng cố kiềm chế.

“Làm ơn cho hai ly Barossa Valley Shiraz.”

“Ồ... loại này chúng tôi chỉ phục vụ theo chai, thưa ngài.”

“Vậy thì ột chai,” Christian cúi kính.

“Vâng, thưa ngài.” Người hầu bàn nhũn nhặn rút lui và tôi không trách anh ta. Tôi cau mày nhìn anh chàng Đa Sự. Cái gì đang ăn tươi nuốt sống anh ấy thế nhỉ? Ồ, có lẽ là chính tôi, ở đâu đó sâu thẳm trong tâm hồn tôi, Nữ Thần Ham Muốn thức dậy, vươn mình ngái ngủ và mỉm cười. Nàng ấy đã ngủ quên khá lâu rồi.

“Anh thật cộc cằn.”

Anh nhìn vào tôi với ánh mắt bình thản. “Tôi bồn khoăn là tại sao em lại nói thế?”

“À, sẽ tốt hơn nếu thảo luận về tương lai bằng một giọng thân tình và chân thật, chẳng phải anh từng nói thế sao?” Tôi mỉm cười với anh thật ngọt ngào.

Miệng Christian mím lại thành một đường khắc nghiệt, nhưng sau đó, hầu như miễn cưỡng, môi anh nhếch lên, tôi biết anh đang cố nén một nụ cười.

“Tôi xin lỗi.”

“Lời xin lỗi được chấp thuận, và em vui lòng thông báo cho anh biết em không quyết định trở thành một người ăn chay kể từ lần cuối chúng ta ngồi ăn với nhau.”

“Lần đó cũng là lần cuối cùng em ăn, tôi nghĩ đây là một điểm có thể bàn luận.”

“Lại là từ đây – ‘bàn luận’.”

“Bàn luận,” anh nhăn mặt và đôi mắt dụi đi trong ánh nhìn hài hước. Lùa bàn tay qua tóc, anh lại trở nên nghiêm túc. “Ana, lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, em đã rời bỏ tôi. Tôi đã hơi hoảng sợ. Tôi đã nói tôi muốn em quay lại, còn em... chẳng nói gì cả.” Ánh nhìn của anh trở nên mãnh liệt và đầy mong đợi, trong khi những lời bộc bạch thật lòng của anh khiến cơn giận của tôi hoàn toàn nguôi ngoai.

Tôi biết nói cái quái gì đây?

“Em nhớ anh... thật sự nhớ anh, Christian. Mấy ngày vừa qua quả là... khó khăn.” Tôi nuốt xuống, cổ họng nghẹn ứ khi nhớ lại nỗi đau đớn đến tuyệt vọng kể từ lúc rời bỏ anh.

Tuần trước là tuần lễ tồi tệ nhất trong cuộc đời tôi, những đau khổ hầu như không tả xiết. Mọi thứ vẫn chưa hề kết thúc. Nhưng thực tế chợt quay về, xoáy quanh tôi.

“Không có gì thay đổi cả. Em không thể trở thành người như anh muốn.” Tôi ép lời lẽ thoát ra khỏi cái cổ họng nghẹn ứ của mình.

“Em là người mà tôi muốn,” anh nói, giọng dứt khoát và rành mạch.

“Không, Christian, không phải đâu.”

“Em bị xáo trộn bởi những gì xảy ra lần trước. Tôi đã hành xử thật ngớ ngẩn, và em... Nhưng em cũng vậy. Sao em không nói ra mã an toàn hả Anastasia?” Giọng anh chuyển sang buộc tội.

Gì cơ? Chà chà – chuyển hướng rồi đây.

“Trả lời tôi đi.”

“Em không biết. Em bị choáng ngợp. Em đã cố gắng trở thành người như anh muốn, cố gắng xử lý cơn đau, và thế là nó bay biến khỏi đầu em. Anh biết đấy... em quên mất,” tôi thì thào, cảm thấy xấu hổ, rồi nhún vai như để biện hộ.

Lẽ ra chúng ta đã có thể tránh được tất cả những đớn đau này.

“Em đã quên!” Christian thở hổn hển trong cơn giận dữ, anh túm lấy cạnh bàn và nhìn tôi trừng trừng. Tôi như sắp bị chết thiêu dưới ánh nhìn ấy.

Chết tiệt! Anh ấy lại điên tiết rồi. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi cũng quay ra ngó tôi trừng trừng. Nhìn xem, cậu tự rước họa vào thân đấy!

“Làm sao tôi có thể tin em?” Giọng anh trầm xuống. “Tin mãi mãi?”

Người hầu bàn mang rượu đến đúng lúc chúng tôi đang ngồi nhìn chăm chăm vào nhau, mắt xanh đối diện với mắt xám. Cả hai chúng tôi đều lặng lẽ buộc tội lẫn nhau, trong khi người hầu bàn khui nút chai với một cử chỉ hoa mỹ không cần thiết rồi rót chút rượu vào ly của Christian. Như một cái máy, Christian với lấy chiếc ly và nhấp một ngụm.

“Được rồi.” Giọng anh cộc lốc.

Người hầu bàn rón rén rót đầy ly của chúng tôi rồi đặt chai rượu lên mặt bàn trước khi vội vã chuồn khỏi. Suốt quãng thời gian ấy, Christian không rời mắt khỏi tôi. Tôi là người phá vỡ mối liên kết ấy trước – tôi nâng ly lên và uống một ngụm lớn, công khai thưởng thức vị rượu.

“Em xin lỗi,” tôi khẽ nói, đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Tôi bỏ đi vì nghĩ rằng chúng tôi không hợp nhau, nhưng Christian đang nói lẽ ra tôi nên ngăn anh ấy lại ư?

“Xin lỗi vì cái gì?” Anh nói về cảnh giác.

“Không sử dụng mã an toàn.”

Christian nhắm mắt lại, như thể đã bớt căng thẳng hơn.

“Lẽ ra chúng ta đã có thể tránh được tất cả những đau khổ này,” anh thì thào. “Trông anh ổn mà.” Hơn cả ổn ấy chứ. Anh vẫn đích thị là anh.

“Về bề ngoài dễ đánh lừa người ta lắm,” anh lặng lẽ nói. “Tôi không ổn tẹo nào. Tôi cảm thấy như mặt trời đã lặn mãi mà chẳng chịu mọc lên suốt năm ngày liền, Ana. Tôi như đang chìm trong màn đêm vĩnh viễn.”

Tôi quay cuồng trước lời thú nhận của anh. Chúa ơi, tôi cũng thế.

“Em nói rằng em sẽ không bao giờ ra đi, vậy mà sự ra đi lại đến thật kiên quyết, em đã ở phía bên kia cánh cửa.”

“Em nói em sẽ không bao giờ ra đi khi nào nhỉ?”

“Trong giấc ngủ của em. Lâu lắm rồi anh mới nghe được một điều dễ chịu và nhiều an ủi đến thế, Anastasia. Nó làm anh khuây khỏa.”

Tim tôi thắt lại. Tôi với lấy ly rượu.

Em từng nói rằng em yêu tôi,” anh thì thầm. “Điều đó bây giờ đã thành dĩ vãng phải không?”

Giọng anh trầm xuống, đầy lo lắng.

“Không, Christian, không đâu.”

Trông anh thật dễ bị tổn thương. “Vậy tốt rồi,” anh lầm bầm.

Tôi bị sốc trước lời thú nhận của Christian. Anh đã thay đổi từ tận trong tâm can. Khi tôi nói yêu anh trước kia, anh đã hoàn toàn kinh hãi. Người hầu bàn đang quay trở lại. Anh ta nhanh chóng đặt đồ ăn xuống trước mặt chúng tôi rồi lại vội vàng vàng lui đi.

Trời đất quỷ thần ơi. Thức ăn.

“Ăn đi,” Christian ra lệnh.

Tận sâu trong tâm can tôi biết mình rất đói, nhưng ngay lúc này bụng dạ tôi đang thắt lại.

Ngồi đối diện với người đàn ông duy nhất tôi yêu và tranh luận về một tương lai mờ mịt khiến tôi chẳng thấy thèm ăn chút nào. Tôi nhìn một cách ngờ vực xuống đĩa đồ ăn.

“Thề có Chúa, Anastasia, nếu em không ăn, tôi sẽ đánh mông em ngay giữa nhà hàng này, và em sẽ chẳng nhận được bất cứ sự ban thưởng sung sướng nào đâu. Ăn đi!”

Bình tĩnh nào, Grey. Cô nàng Tiềm Thức của tôi đắm đắm nhìn tôi qua vành kính hình bán nguyệt. Nàng ta đồng ý cả hai chân hai tay với anh chàng Lắm Chiêu này.

“Được rồi, em sẽ ăn. Làm ơn đừng giơ nanh múa vuốt với em nữa.”

Anh không cười mà tiếp tục nhìn tôi trừng trừng. Tôi miễn cưỡng cầm dao đĩa lên và xắt một miếng thịt nướng. Ôi, nó ngon kinh khủng. Tôi đói thật, đói ngấu đói nghiêng. Trong lúc tôi ăn, mặt Christian giãn ra thấy rõ.

Chúng tôi ăn trong im lặng. Nhạc đã được đổi. Một giọng nữ du dương cất lên, những ca từ âm vang trong tâm tưởng tôi. Kể từ lúc anh bước vào cuộc đời tôi, tôi không bao giờ còn như trước nữa.

Tôi liếc nhìn anh đang ăn và đang quan sát tôi. Ham muốn, mong đợi, khát khao hòa quyện trong ánh nhìn nóng bỏng.

“Anh có biết ai đang hát không?” Tôi cố bắt đầu một cuộc hội thoại bình thường.

Christian dừng lại và lắng nghe. “Không... nhưng dù là ai thì cô ấy hát cũng khá hay.”

“Em cũng thích cô ấy.”

Cuối cùng anh nở một nụ cười bí ẩn. Anh đang trù tính điều gì vậy nhỉ?

“Gì vậy?” Tôi hỏi.

Christian lắc đầu. “Em ăn đi,” anh nhẹ nhàng nói.

Tôi ăn hết nửa phần thức ăn trên đĩa và không thể ngón nổi nữa.

“Em không ăn được nữa đâu. Thế này đã đủ với ngài chưa?”

Anh đứng đờng nhìn tôi, không thêm trả lời, rồi liếc nhìn đồng hồ.

“Em no thật rồi mà,” tôi nói thêm, rồi hít một ngụm rượu tuyệt ngon.

“Chúng ta sắp phải đi thôi. Taylor đến đây rồi, và sáng mai em còn phải đi làm nữa.”

“Anh cũng vậy mà.”

“Tôi ngủ ít hơn em nhiều, Anastasia. ít nhất thì em cũng ăn được chút gì đó.”

“Chúng ta không trở về trên chiếc Charlie Tango à?”

“Không, tôi nghĩ tôi sẽ đi uống gì đó. Taylor sẽ đón chúng ta. Với lại, ít nhất đi bằng ô tô tôi cũng có em cho riêng mình trong mấy tiếng đồng hồ. Chúng ta có thể làm gì ngoài nói chuyện nhỉ?”

Ôi, đó là kế hoạch của anh ấy đây.

Christian gọi người hầu bàn đến để thanh toán, sau đó cầm chiếc BlackBerry lên.

“Chúng tôi đang ở Le Picotin, phía Tây Nam Đại lộ Thứ ba.” Nói rồi anh cúp máy.

Anh ấy vẫn luôn nói chuyện điện thoại cụt lủn như vậy.

“Anh thật cộc cằn với Taylor, mà thực tế là với hầu hết mọi người.”

“Tôi chỉ muốn đạt được mục đích nhanh chóng, Anastasia.”

“Tôi nay anh vẫn chưa đạt được mục đích. Chẳng có gì thay đổi, Christian ạ.”

“Tôi có một đề nghị với em.”

“Chuyện này bắt đầu từ một lời đề nghị mà.”

“Một đề nghị khác cơ.”

Người hầu bàn quay lại, Christian đưa thẻ tín dụng ra mà chẳng thêm ngó qua hóa đơn. Anh nhìn tôi chăm chăm vẽ suy đoán trong khi người hầu bàn quẹt thẻ. Điện thoại của Christian rung lên một lần, anh liếc mắt về phía nó.

Anh ấy có một đề nghị ư? Là gì nhỉ? Hai kịch bản chạy qua não tôi: bắt cóc tôi, phục vụ cho anh ấy. Không, chẳng cái nào hợp lý cả. Christian đã thanh toán xong.

“Đi thôi. Taylor đang chờ ở bên ngoài rồi.”

Chúng tôi đứng dậy và anh nắm lấy tay tôi.

“Tôi không muốn mất em, Anastasia.” Anh dịu dàng hôn lên từng khớp ngón tay tôi, sự đụng chạm đến từ làn môi anh làm da tôi nhột nhạt hưởng ứng.

Bên ngoài, chiếc Audi đã đợi sẵn. Christian mở cửa cho tôi. Chui vào xe, tôi ngồi lút vào lớp da bọc nhưng sang trọng. Anh đi về phía ghế lái; Taylor bước ra và họ nói với nhau vài câu ngắn ngủi. Thủ tục này có vẻ bất thường. Tôi tò mò. Họ đang nói gì với nhau thế nhỉ? Một lúc sau, hai người quay lại xe, tôi liếc về phía Christian lúc này đang giữ về mặt bình thần và nhìn đắm đắm về phía trước.

“Tôi inh một khoảnh khắc ngắn ngủi để ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của anh: sống mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn đẹp như tạc, mái tóc đẹp tuyệt vời đổ xuống vầng trán cao.

Người đàn ông siêu phàm này chắc hẳn là không dành cho tôi rồi.

Tiếng nhạc du dương lấp đầy khoang sau xe, một bản giao hưởng cao sang mà tôi không biết, Taylor lái xe ra con đường thoáng đãng, hướng về Cao tốc liên bang số 5 và Seattle.

Christian quay sang đối diện với tôi. “Như tôi đã nói, Anastasia, tôi có một đề nghị với em.”

Tôi bồn chồn liếc về phía Taylor.

“Taylor không nghe thấy em đâu,” Christian trấn an tôi.

“Sao lại thế?”

“Taylor,” Christian gọi. Taylor không đáp lại. Anh gọi một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời.

Christian cúi người về phía trước và vỗ vào vai anh ta. Taylor tháo ra bộ tai nghe mà trước đó tôi không nhìn thấy.

“Vâng, thưa ngài?”

“Cảm ơn, Taylor. Không có gì, anh nghe tiếp đi.”

“Vâng.”

“Hài lòng chưa? Anh ta đang nghe iPod. Puccini. Quên anh ta đang có mặt ở đây đi. Anh cũng thế mà.”

“Anh cố tình bảo anh ấy làm thế đúng không?”

“Ừ.”

Ồ.

“Được rồi, đề nghị của anh là gì?”

Đột nhiên Christian trông cương quyết và thực tế hẳn. Ôi trời. Chúng tôi đang dàn xếp một thỏa thuận. Tôi chăm chú lắng nghe.

“Trước tiên cho tôi hỏi em một chuyện. Em có muốn một mối quan hệ đúng mực thông thường mà không có chút giao cấu lệch lạc nào không?”

Miệng tôi há hốc. “Giao cấu lệch lạc?” Tôi rít lên.

“Giao cấu lệch lạc.”

“Em không thể tin được là anh vừa thốt ra từ đó.”

“Ừ, tôi vừa thốt ra rồi. Trả lời tôi đi,” anh điềm tĩnh nói.

Mặt tôi nóng bừng. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi quỳ mọp xuống, hai tay chắp vào nhau thỉnh cầu, van vãn.

“Em thích sự giao hoan của anh,” tôi thì thầm.

“Tôi cũng nghĩ thế. Vậy em không thích gì?”

Không thể chạm vào anh. Sự thỏa mãn của anh khi thấy em đau đớn, những vết thương từ sợi dây lưng...

“Mối đe dọa bị trừng phạt một cách bất thường và tàn nhẫn.”

“Nghĩa là sao?”

“Ừm, anh có tất cả những thứ như gậy, roi và vô số đồ nghề trong căn phòng giải trí, chúng đe dọa sẽ cướp đi cơ hội được nhìn thấy ánh sáng ban ngày của em. Em không muốn anh dùng chúng với em.”

“Được rồi, vậy là không roi, không gậy – hoặc là dây lưng, nếu đó là vấn đề,” anh nhạo báng.

Tôi nhìn chăm chăm anh, bối rối. “Anh đang cố định nghĩa lại những giới hạn đấy à?”

“Không hẳn vậy, tôi chỉ đang cố hiểu em, vẽ ra một bức tranh sáng rõ hơn về việc em thích gì và không thích gì.”

“Về cơ bản, Christian, chính niềm hân hoan sung sướng khi làm em đau của anh khiến em khó mà chịu đựng được. Và anh làm thế là vì em đã vượt qua một số giới hạn ngẫu nhiên nào đó.”

“Nhưng những luật lệ ấy đâu phải ngẫu nhiên, chúng được viết ra hẳn hoi mà?”

“Em không muốn có luật lệ nào cả.”

“Không cái nào à?”

“Không cái nào.” Tôi lắc đầu, nhưng trong lòng thì sợ đến thót tim. Anh ấy định đưa chuyện này tới đâu nhỉ?

“Nhưng em không phiền nếu tôi đánh mông em chứ?”

“Đánh mông em bằng cái gì?”

“Cái này.” Anh giơ bàn tay lên.

Tôi lo lắng vịn vịn trên ghế. “Vâng, không phiền lắm.” ơn trời là chỗ này tối om; mặt tôi đang đỏ bừng lên.

Anh cười đóm đáng, “Ừ, như thế vui thật.”

“Hơn cả vui ấy,” tôi lẩm bẩm.

“Vây là em có thể chịu được một số cơn đau.”

Tôi nhún vai. “Vâng, em nghĩ thế.” Ôi, anh ấy định đưa chuyện này tới đâu nhỉ? Nỗi bồn chồn lo lắng của tôi đã nhảy vọt lên vài độ trên thang đo Richter[2].

[2] Thang đo độ Richter là dụng cụ xác định sức tàn phá của các cơn động đất (địa chấn). Thang đo này được Charles Francis Richter đề xuất vào năm 1935.

Christian vuốt cằm, chìm trong suy nghĩ. “Anastasia, tôi muốn bắt đầu lại từ đầu. Hãy làm những thứ đúng mực, và sau đó, một khi em đã tin tưởng tôi hơn, tôi cũng tin em sẽ thành thật chia sẻ với tôi, chúng ta có thể tiến tới và làm vài chuyện tôi muốn làm.”

Tôi nhìn anh chăm chăm, choáng váng, đầu óc chẳng thể suy nghĩ nổi điều gì, như một chiếc máy tính bị đơ vậy. Có lẽ anh đang lo lắng, nhưng tôi không thể nhìn rõ anh khi chúng tôi đang bị bao vây trong bóng tối của vùng Oregon thế này.

Anh ấy muốn ánh sáng, nhưng tôi có thể bảo anh ấy làm điều đó cho tôi không? Và có phải tôi không thích bóng tối không? Đôi khi tôi cũng thích bóng tối. Ký ức về đêm nhạc Thomas Tallis chậm chậm trôi bồng bềnh qua tâm trí tôi. “Nhưng còn những đòn trừng phạt?”

“Không có đòn trừng phạt nào.”

Anh lắc đầu. “Không có.”

“Và những luật lệ?”

“Không có luật lệ luôn.”

“Không ư? Nhưng anh vẫn có những nhu cầu?”

“Anh cần em hơn, Anastasia. Mấy ngày qua với anh như là địa ngục vậy. Tất cả bản năng trong anh đều bảo anh rằng hãy để em đi, rằng anh không xứng với em. Những bức ảnh bạn em chụp... anh có thể thấy cậu ta nhìn em như thế nào. Trông em vô lo và xinh đẹp. Không phải bây giờ em không xinh đẹp, nhưng em ngồi đây, và anh có thể nhìn thấy nỗi đau của em. Thật khó khăn khi biết rằng anh là người đã làm em đau như thế. Nhưng anh là người đàn ông ích kỷ. Anh đã muốn em kể từ ngày em lạc bước vào văn phòng anh. Em tinh tế, chân thành, nồng nhiệt, mạnh mẽ, dí dỏm, hấp dẫn, ngây thơ; danh sách này còn kéo dài vô tận. Anh choáng ngợp trước em. Anh muốn em, và ý nghĩ có kẻ nào khác sở hữu em giống như con dao đâm xoáy vào tâm hồn tối tăm của anh vậy.”

Miệng tôi khô khốc. Trời ơi. Nếu đây không phải là một tuyên ngôn tình yêu thì cái gì mới phải đây? Và rồi từ ngữ tuôn ra khỏi miệng tôi như nước tràn bờ.

“Christian, sao anh lại nghĩ anh có một tâm hồn tối tăm? Em không bao giờ nói vậy. Có thể anh có nhiều nỗi buồn, nhưng anh là một người đàn ông tốt. Em có thể thấy điều đó... anh rộng lượng, tử tế, và không bao giờ nói dối em. Vây mà em đã không cố gắng hết mình. Thứ Bảy vừa rồi quả là một cú sốc với em. Nó như một hồi chuông thức tỉnh. Em chợt nhận ra rằng anh đang để dài hơn với em và em không thể trở

thành người mà anh muốn. Và rồi, sau khi ra đi, em đã hiểu rằng nỗi đau thể xác mà anh bắt em chịu đựng không thể sánh với nỗi đau khi để mất anh. Em rất muốn làm anh thỏa mãn, nhưng khó quá.”

“Lúc nào em cũng làm anh thỏa mãn,” Christian thì thầm. “Anh phải nói điều ấy với em bao nhiêu lần nữa đây?”

“Em không bao giờ biết anh đang nghĩ gì. Đôi khi anh quá khép kín... như một hòn đảo vậy. Anh làm em sợ. Thế nên em im lặng. Em không biết tâm trạng của anh sẽ đi đến đâu. Nó quay ngoắt 180 độ chỉ trong một phần nghìn giây, điều đó khiến em bối rối. Anh cũng không để em được chạm vào anh, trong khi em vô cùng muốn bộc lộ cho anh biết rằng em yêu anh rất nhiều.”

Christian chớp mắt trong bóng tối, tôi thận trọng nghĩ, và tôi không thể kháng cự lại anh được nữa. Tôi tháo đai an toàn nhào người vào lòng anh, khiến anh sững lại. Tôi ôm lấy mái đầu anh trong hai tay mình.

“Em yêu anh, Christian Grey. Anh đã chuẩn bị tất cả những thứ này cho em. Em mới là người không xứng đáng, em xin lỗi vì đã không thể làm tất cả những chuyện đó cho anh. Có thể với thời gian... em không biết nữa... nhưng vâng, em chấp nhận đề nghị của anh. Em phải ký vào đâu nhỉ?”

Christian vòng tay quanh người tôi và siết tôi vào lòng.

“Ôi, Ana,” anh vừa thở gấp vừa vùi mũi vào tóc tôi.

Chúng tôi ngồi đó, ôm lấy nhau, cùng lắng nghe một bản dương cầm êm dịu, soi chiếu cảm xúc của nhau, tận hưởng cảm giác yên bình ngọt ngào sau cơn bão. Tôi rúc vào cánh tay Christian, ngả đầu vào hõm cổ anh. Anh dịu dàng vuốt ve lưng tôi.

“Động chạm là một giới hạn với anh, Anastasia,” anh thì thầm.

“Em biết. Ước gì em hiểu tại sao.”

Sau một lúc, anh thở dài, và với một giọng khê khàng anh kể. “Anh có một tuổi thơ kinh hoàng. Một trong những tên ma cô dốt gái...” Anh bỏ lửng câu, toàn thân căng ra khi nhớ lại một điều gì đó khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi. “Anh vẫn còn nhớ chuyện đó,” anh thì thào, rùng mình.

Đột nhiên, tim tôi thất lại khi tôi nhớ lại những vết bỏng hằn trên làn da anh. Ôi, Christian. Tôi siết chặt vòng tay quanh cổ anh.

“Bà ấy có ngược đãi anh không? Mẹ anh ấy?” Giọng tôi trầm xuống khê khàng với những giọt nước mắt thầm lặng.

“Anh không nhớ. Bà ấy không mấy chú ý đến anh. Bà ấy không bảo vệ anh trước những tên ma cô.” Anh khịt mũi. “Anh nghĩ anh mới là người trông nom bà ấy. Khi cuối cùng bà ấy tự kết liễu đời mình, phải bốn ngày sau mới có ai đó rung chuông báo động và tìm thấy mẹ con anh... Anh vẫn còn nhớ.”

Tôi không thể ngăn tiếng thở hổn hển vì kinh hoàng. Lạy Chúa. Nỗi tức giận trào lên hòng tôi.

“Thật kinh khủng,” tôi thì thào.

“Phải, năm mươi phần hư hại trong anh bắt đầu từ đó,” anh lẩm bẩm.

Tôi ép môi mình vào cổ Christian, tìm kiếm và cũng trao cho anh niềm an ủi khi tôi hình dung ra cậu bé nhỏ thó, nhếch nhác có đôi mắt xám đang phải chịu đựng nỗi mất mát và cô độc bên cạnh xác mẹ mình.

Ôi, Christian. Tôi hít hà mùi hương của anh. Anh có mùi thật siêu phàm, mùi hương yêu thích nhất của tôi trên thế gian này. Anh siết chặt vòng tay quanh tôi rồi hôn lên tóc tôi, tôi ngồi cuộn tròn trong vòng ôm ấy khi Taylor tăng tốc vào đêm tối.

KHI TÔI THỨC GIÁC, chúng tôi đã về đến Seattle. “Này,” Christian khê gọi.

“Em xin lỗi,” tôi lúng túng khi ngồi dậy, chớp mắt và vươn mình. Tôi vẫn ở trong vòng tay anh, trên lòng anh.

“Anh có thể ngấm em ngủ cả đời, Ana.”

“Em có nói gì không đấy?”

“Không. Chúng ta gần về đến nhà em rồi.”

Ồ kia?

“Chúng mình không về nhà anh sao?”

“Không.”

Tôi ngồi dậy nhìn anh chăm chăm. “Sao lại không?”

“Vì ngày mai em phải đi làm.”

“Ồi.” Tôi nhăn mặt.

“Sao thế, em có ý tưởng gì trong đầu à?”

Tôi vắn vẹo. “Ừm, có lẽ thế.”

Anh cười khúc khích. “Anastasia, anh sẽ không chạm vào người em nữa đâu, cho tới khi em nài xin anh làm thế.”

“Gì cơ!”

Thế thì em mới bắt đầu giao tiếp và chia sẻ với anh chứ. Lần tới chúng ta làm tình, em sẽ phải nói với anh chính xác em muốn gì, cụ thể đến từng chi tiết nhé.”

“Ồi” Christian nhắc tôi ra khỏi lòng anh khi Taylor đỗ lại trước khu nhà tôi ở. Anh chui ra ngoài và giữ cửa xe mở cho tôi.

“Anh có thứ này cho em.” Anh bước về phía đuôi xe, mở nắp rồi lôi ra một hộp quà to tướng. Cái quái gì trong đó thế nhỉ?

“Vào phòng rồi hãy mở nhé.”

“Anh không vào à?”

“Không, Anastasia.”

“Vậy khi nào em mới gặp lại anh?”

“Ngày mai.”

“Mai sắp em muốn em đi uống với anh ta.”

Khuôn mặt Christian đanh lại. “Anh ta muốn vậy, lúc này sao?” Giọng anh tiềm ẩn một mối đe dọa ngầm ngấm.

“Để ăn mừng tuần đầu làm việc của em,” tôi vội vã thêm vào.

“Ở đâu?”

“Em không biết.”

“Anh có thể đón em từ đó.”

“Được rồi... em sẽ viết thư hoặc nhắn tin cho anh.”

“Tốt.”

Anh đi cùng tôi tới cánh cửa hành lang rồi đứng chờ trong khi tôi lôi chìa khóa ra khỏi túi. Khi tôi mở cửa, anh cúi người về phía trước rồi nâng cằm tôi lên. Miệng anh lơ lửng vờn phía trên miệng tôi, rồi anh nhắm mắt, lướt một nụ hôn dài từ khóe mắt tới khóe miệng tôi.

Một tiếng rên khe khẽ thoát ra khỏi miệng tôi cùng lúc trong tôi như tan chảy và căng ra.

“Ngày mai nhé,” anh nói trong hơi thở.

“Chúc ngủ ngon, Christian.” Tôi nghe thấy ham muốn dâng lên trong giọng mình.

Anh mỉm cười.

“Em vào đi,” anh ra lệnh, và tôi bước qua cánh cửa, mang theo món quà bí ẩn.

“Gặp em sau nhé, bé yêu,” anh gọi với theo, rồi quay gót và bước một cách thông dong uyển chuyển về phía chiếc xe.

Khi đã vào phòng, tôi mở hộp quà và thấy chiếc laptop MacBook Pro, chiếc BlackBerry của mình cùng một hộp hình chữ nhật ở trong đó. Gì thế nhỉ? Tôi bóc lớp giấy bạc ra. Bên trong là một hộp da màu đen nhỏ.

Mở chiếc hộp ra, tôi thấy một chiếc iPad. Mẹ ơi... một chiếc iPad. Một tấm thiệp trắng được gắn trên màn hình với lời nhắn do chính tay Christian viết:

Anastasia – món quà này là dành cho em.

Anh biết em muốn nghe gì?

Âm nhạc trong đây nói với anh điều đó.

Christian.

Có một cuốn băng gồm nhiều bài hát do Christian Grey thu ở trong lớp vỏ của chiếc iPad tinh xảo. Tôi lật đầu phản đối món quà xa xỉ này, nhưng tận sâu trong lòng tôi thích nó vô cùng.

Jack cũng có một cái ở văn phòng, vì thế tôi biết cách sử dụng nó.

Tôi bật nó lên và thử gấp khi hình ảnh nền hiện ra: một mô hình tàu lượn nho nhỏ. Chúa ơi.

Đó là chiếc Blanik L-23 mà tôi tặng cho anh ấy, đậu trên một chiếc giá bằng thủy tinh và được đặt trên một thứ mà tôi nghĩ là bàn làm việc của Christian ở văn phòng. Tôi há hốc miệng.

Anh ấy đã dựng nó lên! Anh ấy thực sự đã dựng nó lên. Giờ thì tôi nhớ ra anh đã nhắc đến nó trong lời nhắn gửi kèm những bông hồng. Tôi quay cuồng, trong một khắc tôi nhận ra rằng anh đã gửi gắm vào món quà này thật nhiều ý nghĩa.

Tôi trượt con trỏ xuống cuối màn hình để mở khóa và một lần nữa thử gấp. Ảnh nền là bức ảnh chụp Christian và tôi trong lễ cưới ngày tôi tốt nghiệp. Đó chính là bức ảnh đã xuất hiện trong tờ Thời báo Seattle. Christian trông quá đẹp trai và tôi không thể ngăn mình cười toét miệng đến tận mang tai – Phải, và anh ấy là của mình!

Ngón tay tôi trượt nhẹ, những biểu tượng thay đổi, vài biểu tượng mới xuất hiện trên giao diện màn hình tiếp theo. Kindle app, iBooks, Words...

Thư viện của nước Anh ư? Tôi chạm vào biểu tượng đó và một menu hiện ra: TẬP HỢP THEO DÒNG DỊCH SỬ. Trượt xuống, tôi chọn TIỂU THUYẾT CỦA THẾ KỶ 18 VÀ 19. Một menu khác. Tôi gõ nhẹ vào tên cuốn Nước Mỹ CỦA HENRY JAMES. Một cửa sổ mới mở ra, đó là nội dung cuốn sách được scan cho người đọc. Mẹ ơi – đó là bản đầu tiên, xuất bản năm 1879, và nó đang ở trong iPad của tôi! Anh ấy đã mua cho tôi cả Thư viện của nước Anh chỉ bằng một cú chạm vào một biểu tượng.

Tôi vội vã thoát ra, biết rằng mình có thể lạc lối trong ứng dụng này cả đời. Tôi nhận thấy còn có ứng dụng “đồ ăn ngon” làm tôi vừa tròn mắt vừa mỉm cười, rồi ứng dụng tin tức, ứng dụng thời tiết, nhưng lời nhắn của anh đã nhắc đến âm nhạc. Tôi trở lại màn hình chính, chạm vào biểu tượng iPod, thế là một playlist hiện ra. Tôi kéo xuống dọc theo các bài hát, và mỉm cười trước danh sách nhạc này. Thomas Tallis – tôi không định quên ông ấy dễ dàng. Tôi đã nghe những bản nhạc này hai lần, khi anh ấy quất vào mông tôi và làm tình với tôi.

“Đúng là phù thủy.” Nụ cười của tôi ngày một nở rộ hơn khi tôi nhảy quanh phòng. Bản Bach Marcello – ồ không, bản này quá buồn so với tâm trạng của mình lúc này. Hmm. Jeff Buckley – yeah, mình đã nghe ông ấy rồi. Snow Patrol – ban nhạc yêu thích của tôi – và bài hát mang tên “Nguyên lý của dự vọng” của Enigma. Ôi Christian. Một bài hát khác có tên “Sự chiếm hữu”...

Ồ đúng rồi, đúng bản chất anh chàng Đa Sự của tôi. Và vài bài nữa mà tôi chưa từng biết.

Chọn một bài hát đập vào mắt mình, tôi nhấn nút Play. Đó là bài “Try” của Nelly Furtado. Cô ấy cất tiếng hát, giọng cô ấy như một tấm khăn choàng bằng lụa ôm ấp, bao bọc lấy tôi. Tôi thả mình xuống giường.

Có phải là Christian đang muốn “thử” không nhỉ? Thử một kiểu quan hệ mới? Tôi uống vào từng lời hát, nhìn đắm đắm lên trần nhà, cố gắng cắt nghĩa sự thay đổi hoàn toàn nơi anh.

Anh nhớ tôi. Tôi cũng nhớ anh. Hẳn là anh cũng có ít nhiều tình cảm với tôi. Hẳn là thế. Chiếc iPad này, những bài hát này, những ứng dụng này – anh ấy đã quan tâm. Anh ấy thực sự quan tâm. Trái tim tôi căng phồng hy vọng.

Bài hát kết thúc và nước mắt dâng đầy trong mắt tôi. Tôi vội vàng kéo xuống một bài nữa – “Scientist” của Coldplay – một trong những nhóm nhạc thần tượng của Kate. Tôi biết giai điệu, nhưng chưa bao giờ thực sự lắng nghe ca từ. Tôi nhắm mắt lại để từng lời hát ủa tới và xuyên thủng vào mình.

Nước mắt tôi bắt đầu chảy tràn, không thể ngăn lại. Nếu đây không phải một lời xin lỗi thì là gì? Ôi, Christian.

Hay đây là một lời mời nhỉ? Anh ấy có trả lời những câu hỏi của tôi không? Mình có suy diễn quá nhiều không nhỉ? Hẳn là mình đang suy diễn quá nhiều rồi.

Tôi gạt nước mắt đi. Tôi phải viết thư cảm ơn anh ấy. Nhảy ra khỏi giường, tôi tìm đến chiếc laptop.

Coldplay vẫn tiếp tục hát khi tôi ngồi khoanh chân trên giường. Chiếc Mac sáng bừng lên khi tôi khởi động.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ipad

Ngày: Ngày 9 tháng 6 năm 2011 23:56

Tới: Christian Anh lại làm em bật khóc rồi.

Em yêu chiếc ipad.

Em yêu những bài hát.

Em yêu ứng dụng Thư viện nước Anh.

Em yêu anh.

Cảm ơn anh. ngủ ngon anh nhé.

Ana XX

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ipad

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:03

Tới: Anastasia Steele

Thật vui vì em thích nó. Anh mua một chiếc ình rồi.

Bây giờ mà anh ở đó là anh sẽ hôn cho em khô hết nước mắt thì thôi.

Nhưng anh không ở đó – nên em đi ngủ đi.

Christian Grey

CEO, Grey enterprises Holdings, Inc.

Lời hồi đáp của anh làm tôi mỉm cười – vẫn thật hách dịch, vẫn thật Christian. Sau này những thứ ấy có thay đổi không nhỉ? Trong khoảnh khắc tôi nhận ra rằng mình hy vọng là không.

Tôi thích anh ấy thế này – đầy quyền uy – cho tới khi tôi có thể dùng cảm đương đầu với anh ấy mà không sợ bị trừng phạt.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Quý ngài Gắt gỏng

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:07

Tới: Christian Grey

Có vẻ ngài vẫn hách dịch như thường lệ, có lẽ còn căng thẳng và gắt gỏng nữa, ngài Grey.

Em biết một thứ có thể làm ngài dễ chịu hơn. Nhưng vì ngài không ở đây – ngài lại không cho em ở lại, và ngài còn chờ em van nài nữa. Ngài cứ mơ đi nhé.

Ana XX

PS: Em cũng nhận thấy rằng ngài cho cả bài “Every Breath You Take” của Stalkers Anthem vào list nhạc. Em thích khiếu hài hước của ngài lắm, nhưng bác sỹ Flynn có biết không nhỉ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tĩnh lặng như thiền

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:10

Tới: Anastasia Steele

Quý cô Steele thân mến của tôi. Trong những kiểu quan hệ đúng mực và cổ truyền cũng có màn đánh mông, cô biết đấy. Và trong bối cảnh tình dục nhưng tôi còn hơn cả hạnh phúc nếu được làm một ngoại lệ.

Cô sẽ thoải mái hơn nếu biết rằng bác sỹ Flynn cũng thích khiếu hài hước của tôi.

Bây giờ, hãy đi ngủ đi, sang ngày mới rồi.

Nhân thể – cô sẽ phải van nài tôi, tin tôi đi. Và tôi sẽ chờ đến lúc ấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngủ ngon và mơ những giấc mơ ngọt ngào

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:12

Tới: Christian Grey

Ừm, vì lời yêu cầu của anh quá dễ thương, và em cũng thích sự đe dọa ngọt ngào của anh, em sẽ cuộn tròn với chiếc iPad mà anh đã tử tế tặng cho em rồi ngủ thiếp đi trong khi lướt qua Thư viện nước Anh và nghe list nhạc mà anh soạn.

A XXX

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thêm một yêu cầu nữa

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 00:15

Tới: Anastasia Steele

Mơ về anh nhé.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mơ về anh ư, Christian? Em luôn luôn mơ mà.

Tôi nhanh chóng thay sang bộ pyjamas, đánh răng rồi chui vào giường. Đeo tai nghe vào, tôi lôi quả bóng Charlie Tango đẹp lếp từ dưới gối ra và ôm lấy nó.

Lòng ngập tràn sung sướng, một nụ cười ngớ ngẩn rộng đến mang tai lại bùng nổ trên mặt tôi. Sao một ngày lại có thể tạo ra khác biệt như vậy nhỉ? Làm sao tôi có thể ngủ được đây?

José Gonzalez bắt đầu hát một giai điệu mượt mà trên nền guitar êm ái, tôi bỗng bèngh trôi vào giấc ngủ, vẫn còn ngạc nhiên sao thế giới lại có thể trở về bình yên chỉ trong một buổi tối, và vẫn vợ nghĩ ngợi liệu mình có nên làm một list nhạc cho Christian hay không.

30. Chương 3

Chương 3

Một điều hay ho khi không có xe riêng là trên đường đi làm bằng xe bus, tôi có thể cắm tai nghe vào iPad để trong túi xách và nghe tất cả những giai điệu ngọt ngào mà Christian đã tặng. Đến lúc tới chỗ làm, trên mặt tôi đã chinh ình một nụ cười ngớ ngẩn nhất.

Jack ngẩng lên nhìn tôi ngạc nhiên.

“Chào buổi sáng, Ana. Trông cô... rạng rỡ quá.” Lời nhận xét của anh ta làm tôi bối rối. Thật không thích hợp chút nào!

“Đêm qua tôi được ngủ ngon, cảm ơn Jack. Chào buổi sáng.”

Anh ta nhíu mày.

“Cô có thể đọc chỗ tài liệu này cho tôi và viết báo cáo về chúng trước giờ ăn trưa không?” Anh ta đưa cho tôi bốn tập bản thảo. Trước vẻ mặt hải hùng của tôi, anh ta nói thêm, “chỉ đọc những chương đầu thôi.”

“Chắc chắn rồi.” Tôi mỉm cười nhẹ nhõm, còn anh ta đáp lại bằng một nụ cười rộng mở.

Tôi bật máy tính lên để bắt đầu làm việc, uống nốt cốc latte và ăn một quả chuối. Có một email từ Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giúp anh đi...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:05

Tới: Anastasia Steele

Anh rất hy vọng rằng em đã ăn sáng.

Đêm qua anh nhớ em lắm.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những cuốn truyện cũ...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:33

Tới: Christian Grey

Em đang vừa ăn chuối vừa gõ máy tính đây. Vài ngày nay em không ăn sáng rồi, nên đây là một bước tiến bộ đấy nhé. Em yêu ứng dụng Thư viện nước Anh lắm – em đang bắt đầu đọc Robinson Crusoe... Và dĩ nhiên, em yêu anh.

Giờ thì để em yên đi – em đang cố gắng làm việc mà.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em chỉ ăn có thể thôi sao?

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:36

Tới: Anastasia Steele

Em có thể làm tốt hơn thế. Em cần phải có năng lượng để van nài mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Kẻ phá đám

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:39

Tới: Christian Grey

Ngài Grey – tôi đang cố gắng làm việc để kiếm sống nhé – và chính ngài mới là người phải van nài.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Có giỏi thì làm!

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 08:46

Tới: Anastasia Steele

Sao nào, quý cô Steele, tôi thích thách thức mà...

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi ngồi đó, cười nhả nhử với cái màn hình như một kẻ ngớ ngẩn. Nhưng tôi còn phải đọc mấy chương tài liệu và viết báo cáo về chúng cho Jack. Đặt đồng tài liệu lên mặt bàn, tôi bắt tay vào việc.

Buổi trưa, tôi vào một cửa hàng bán đồ ăn ngon tuyệt để chén một chiếc sandwich thịt bò hun khói tẩm gia vị và nghe nhạc trên iPad. Đầu tiên là Nitin Sawhney, với một bản nhạc dân tộc mang tên “Homelands” – nó khá hay. Quý ngài Grey có một thị hiếu âm nhạc chiết trung[1]. Tôi quay lại để nghe một bản cổ điển, “Spem In Alium” của Thomas Tallis được chơi bởi Ralph Vaughn Williams. Ôi, anh chàng Lắm Chiêu Nhiều Trò quả là có khiếu hài hước, và tôi yêu anh ấy vì điều đó. Liệu điệu cười toe ngớ ngẩn này có chịu rời bỏ gương mặt tôi không nhỉ?

[1] Chỉ việc dung hòa, thường là một cách khiến cưỡng máy móc.

Mãi mới đến buổi chiều, trong một phút bốc đồng, tôi quyết định sẽ viết email cho Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Buồn quá đi...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 16:05

Tới: Christian Grey

Em chẳng có việc gì làm, đang ngồi nghịch ngón tay cái đây này.

Anh thế nào rồi?

Anh đang làm gì thế?

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngón tay cái của em

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 16:15

Tới: Anastasia Steele

Lẽ ra em nên đến đây làm việc cho anh.

Em sẽ không phải ngồi nghịch ngón tay cái nữa.

Anh đảm bảo là sẽ khiến chúng trở nên hữu dụng hơn. Thực tế là anh có thể nghĩ ra vô số lựa chọn...

Anh thì đang làm mấy công việc mua bán và sáp nhập buồn tẻ thường lệ.

Chúng khô khan lắm.

Những email của em ở SIP bị giám sát đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi, khỉ thật. Tôi không hề biết. Làm thế quái nào anh ấy lại biết được nhỉ? Tôi giận dữ nhìn màn hình và vội vàng xóa hết những email chúng tôi đã gửi cho nhau đi.

Năm rưỡi, Jack lập tức có mặt ở bàn làm việc của tôi. Hôm nay là thứ Sáu nên anh ta mặc quần jean với áo sơ mi đen.

“Đi uống nhé, Ana? Chúng tôi thường làm một ly nhanh gọn ở quán bar bên kia đường.”

“Chúng tôi?” Tôi hỏi, khắp khởi hy vọng.

“Ừ, hầu hết chúng tôi đều đi... cô đi nhé?”

Không hiểu sao, tôi cũng không muốn xem xét kỹ càng, sự nhẹ nhõm chảy tràn qua tôi.

“Tôi rất thích. Quán bar đó tên gì nhỉ?”

“Quán của Năm Mươi.”

“Anh đùa à!”

Anh ta nhìn tôi lạ lùng. “Không. Cái tên đó có ý nghĩa gì với cô à?”

“Không, xin lỗi. Tôi sẽ nhập hội với mọi người ở đó.”

“Cô muốn uống gì?”

“Cho tôi ly bia.”

“Tuyệt”

Tôi chui vào nhà vệ sinh nữ và gửi email cho Christian từ chiếc BlackBerry.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Thật là quá trùng hợp

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:36

Tôi: Christian Grey

Bạn em sẽ tới một quán bar tên là Năm Mươi.

Sự hài hước mà em có thể khai thác từ cái tên này quả là vô tận.

Mong đến lúc được gặp ngài ở đó, ngài Grey.

A. x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thật mạo hiểm

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:38

Tới: Anastasia Steele

Khai mở là một công việc vô cùng, vô cùng nguy hiểm.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Mạo hiểm ư?

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:40

Tới: Christian Grey

Thế anh định làm gì?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chỉ là...

Ngày: Ngày 10 tháng 6 năm 2011 17:42

Tới: Anastasia Steele

Tôi quan sát, quý cô Steele ạ.

Tôi sắp được gặp cô rồi.

Đến sớm bao giờ cũng có lợi hơn đến muộn mà, bé yêu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn lại mình trong gương. Một ngày mà đã tạo ra thật nhiều khác biệt! Má tôi hồng hào hơn, đôi mắt tôi trở nên lấp lánh. Nhờ Christian Grey đấy. Chỉ một email đầu khẩu với anh ấy cũng đủ để một cô gái trở nên thay đổi. Tôi cười rạng rỡ trước gương rồi vuốt phẳng chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt mà Taylor đã mua cho. Hôm nay tôi cũng diện chiếc quần jean yêu thích nữa. Hầu hết phụ nữ trong văn phòng này đều mặc quần jean hoặc váy ngắn bông bênh. Tôi cũng phải đầu tư một hai chiếc váy như thế mới được. Có lẽ cuối tuần này tôi sẽ đi mua và dùng tờ séc mà Christian đã đưa cho tôi khi bán nàng Wanda, chiếc Beelte cũ của tôi.

Khi bước ra khỏi tòa nhà, tôi nghe thấy ai đó gọi tên mình.

“Cô Steele?”

Tôi quay lại chờ đợi. Một cô gái trẻ nhợt nhạt thận trọng tiến đến chỗ tôi. Cô ta trông như một hồn ma – tái nhợt và vô hồn một cách kỳ lạ.

“Cô Anastasia Steele phải không?” Cô ta nhắc lại, vẻ mặt bất động như tượng dù cô ta đang nói.

“Vâng?”

Cô gái ngừng lại, chăm chăm nhìn tôi từ khoảng cách gần một mét trên vỉa hè, tôi cũng đứng yên nhìn cô ta. Ai vậy nhỉ? Cô ta muốn gì?

“Tôi giúp được gì cho cô?” Tôi hỏi. Mà sao cô ta biết tên tôi?

“Không... tôi chỉ muốn nhìn cô.” Giọng cô ta khê khàng một cách kỳ quái. Giống như tôi, cô ta có mái tóc đen tương phản hoàn toàn với làn da trắng. Mắt cô ta màu nâu như rượu bourbon, nhưng phẳng lặng. Chẳng có tí sức sống nào trong chúng. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta trắng bệch, hằn sâu một nỗi buồn.

“Xin lỗi – có vẻ cô đã biết về tôi?” Tôi nói, cố lờ đi sự cảnh giác đang râm ran dọc xương sống mình. Nhìn gần hơn, cô ta trông kỳ cục, mái tóc rối bời, dáng vẻ lờ lờ. Bộ đồ cô ta đang mặc rộng hơn hai cỡ, kể cả chiếc áo choàng đi mưa được thiết kế cẩn thận.

Cô ta cười vang, một âm thanh chói tai lạ lùng càng làm tôi thêm lo lắng.

“Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?” Cô ta buồn bã hỏi.

Nỗi lo lắng của tôi chuyển thành sợ hãi. “Tôi xin lỗi... cô là ai?”

“Tôi ư? Chẳng là ai cả.” Cô ta luồn tay qua mái tóc dài ngang vai, khi làm thế, tay áo choàng vén lên, để lộ một lớp băng gạc vậy bấn quấn quanh cổ tay cô ta.

Trời ơi.

“Ngày tốt lành, cô Steele.” Nói rồi cô gái quay gót bước đi, còn tôi vẫn đứng như cắm rễ trên đường. Tôi đứng nhìn cho đến khi dáng người yếu ớt của cô ta khuất khỏi tầm mắt, biến mất vào đám người làm công đang túa ra từ những văn phòng khác nhau.

Thế này là thế nào nhỉ?

Bối rối, tôi băng qua phố tới quán bar, cố gắng tiêu hóa những gì vừa diễn ra, trong khi cô nàng Tiềm Thức của tôi ngóc cái đầu xấu xí và rít lên – Cô gái này hẳn phải dính dáng gì đó với Christian rồi.

Năm Mươi là một quán bar ồn ào, như hang động với cờ bóng chày và tranh ảnh quảng cáo treo đầy tường. Jack đã ở đó với Elizabeth; Courtney, một Biên tập viên khác; hai anh chàng từ phòng Tài chính và Claire ở quầy lễ tân. Cô ấy đang đeo đôi hoa tai tròn bằng bạc đặc trưng không lẫn vào đâu được.

“Chào Ana!” Jack đưa tôi một chai Bud.

“Nâng cốc nào... cảm ơn anh,” tôi lẩm bẩm, vẫn còn run rẩy sau cuộc chạm trán với cô nàng Ma Nữ.

“Nâng cốc!” Chúng tôi cụng chai, rồi Jack tiếp tục câu chuyện với Elizabeth. Claire mỉm cười ngọt ngào với tôi.

“Vây, tuần đầu tiên của cậu thế nào?” Cô ấy hỏi.

“Cảm ơn cậu, tốt cả. Ở đây có vẻ ai cũng thân thiện.”

“Có vẻ hôm nay trông cậu vui hơn hẳn.”

“Thứ Sáu mà,” tôi nói nhanh. “Thế... cậu có kế hoạch gì cho cuối tuần này chưa?”

KỸ THUẬT ĐÁNH LẠC HƯỚNG BÀI BẢN của tôi lại phát huy hiệu quả và thế là tôi thoát nạn. Claire hóa ra còn có sáu anh chị em nữa, cô ấy chuẩn bị tới T a để sum họp với đại gia đình mình. Cô ấy trở nên sôi nổi hẳn lên, và tôi nhận ra kể từ khi Kate rời đến Barbados, tôi chưa nói chuyện với cô gái nào cùng tầm tuổi cả.

Bỗng dưng tôi băn khoăn không biết Kate thế nào rồi... cả Elliot nữa. Tôi phải nhớ hỏi Christian xem anh ấy có nghe tin tức gì về Elliot không, ồ, cả Ethan, anh trai của Kate nữa, anh ấy sẽ trở về vào thứ Ba tuần tới, và ở lại căn hộ của chúng tôi. Tôi chẳng thể hình dung nổi Christian sẽ vui vẻ với tin này đâu. Cuộc chạm trán ban đầu với cô nàng Ma Nữ thế là trôi xa khỏi tâm trí tôi.

Trong lúc tôi trò chuyện với Claire, Elizabeth đưa tôi một chai bia nữa.

“Cảm ơn.” Tôi mỉm cười với cô ấy.

Claire thật dễ trò chuyện – cô ấy thích nói chuyện – và trước khi nhận ra, tôi đã uống sang chai thứ ba, một cử chỉ lịch sự từ chàng trai phòng Tài chính.

Khi Elizabeth và Courtney đi khỏi, Jack nhập hội với Claire và tôi. Christian đâu nhỉ? Một chàng trai phòng Tài chính tham gia vào câu chuyện của Claire.

“Ana, cô đã thấy tới đây là một quyết định sáng suốt chưa?” Giọng Jack thật nhẹ nhàng, anh ta xích lại gần hơn một chút. Nhưng tôi đã để ý thấy anh ta có xu hướng làm như vậy với tất cả mọi người, kể cả trong văn phòng.

“Cả tuần nay tôi rất vui, cảm ơn anh, Jack. Vâng, quả là tôi đã có một quyết định sáng suốt.”

“Cô là một cô gái rất thông minh, Ana. Rồi cô sẽ tiến xa.”

Má tôi ửng hồng. “Cảm ơn anh,” tôi lúng búng, vì chẳng biết nói gì thêm nữa.

“Cô sống có xa đây không?”

“Ở quận Pike Market.”

“Không xa chỗ tôi lắm.” Mỉm cười, anh ta xích lại thậm chí còn gần hơn và ngả người xuống quầy bar, cho tôi vào bữa ngon lành. “Cô có kế hoạch nào cuối tuần này chưa?”

“À... ừm”

Tôi cảm nhận được anh trước khi nhìn thấy anh. Như thể toàn thân tôi đồng thanh cất lên tiếng hát trước sự hiện diện của anh. Nó vừa nhẹ nhõm lại vừa kích thích – một kiểu thân giao cách cảm lạ lùng – và tôi lại cảm thấy thứ xung điện kỳ lạ kia.

Christian quàng tay qua vai tôi trong một dáng vẻ rất thoải mái – nhưng tôi biết nó hoàn toàn khác. Anh ấy đang khẳng định quyền sở hữu, và trong trường hợp này, điều đó thật tuyệt vời. Anh hôn nhẹ lên tóc tôi.

“Chào em yêu,” anh thì thầm.

Vòng tay anh khiến tôi thấy thư thái, an toàn và náo nức kỳ lạ. Anh kéo tôi về phía mình, tôi ngược lên nhìn anh trong khi anh chăm chăm nhìn Jack, vẻ mặt hoàn toàn bình thản. Chuyển sự chú ý về phía tôi, anh trao cho tôi nụ cười mỉm và một nụ hôn ngắn. Anh mặc chiếc áo khoác kẻ sọc nhỏ màu xanh biển bên ngoài quần jean và sơ mi trắng để mở khuy hờ hững. Trông anh thật đáng thèm khát.

Jack lê bước lùi lại một cách khó chịu.

“Jack, đây là Christian,” tôi lăm băm biện giải. Sao tôi lại phải cảm thấy có lỗi nhỉ? “Christian, đây là Jack.”

“Tôi là bạn trai cô ấy,” Christian nói với một nụ cười mỉm lãnh đạm rất cơ học khi bắt tay Jack. Tôi liếc nhìn Jack lúc này đang thăm đánh giá thứ hình mẫu lý tưởng cho giới đàn ông trước mặt mình.

“Tôi là sếp của cô ấy,” Jack ngạo mạn đáp lại. “Ana đúng là có lần đã nhắc tới một người bạn trai cũ.”

Ôi, khi thật. Anh không muốn chơi trò này với chàng Năm Mươi đâu.

“À, không còn là cũ nữa,” Christian điềm tĩnh đáp lại. “Đi thôi, em yêu, đến lúc phải đi rồi.”

“Hai người vui lòng ở lại uống với chúng tôi,” giọng Jack mượt như nhung.

Tôi không nghĩ đây là một ý kiến hay. Sao chuyện này lại trở nên không thoải mái đến vậy nhỉ? Tôi liếc sang phía Claire, người dĩ nhiên đang há hốc miệng nhìn chăm chăm về phía Christian với vẻ thèm muốn không che giấu. Khi nào tôi mới thôi không bận tâm đến hiệu ứng anh ấy gây ra với phụ nữ nhỉ?

“Chúng tôi có kế hoạch rồi,” Christian đáp lại với nụ cười bí ẩn thường lệ.

Chúng tôi ư? Một cơn rừng mình mong đợi chạy dọc cơ thể tôi.

“Có lẽ để khi khác,” anh nói thêm. “Đi thôi em,” anh vừa nói vừa cầm lấy tay tôi.

“Gặp lại mọi người vào thứ Hai nhé.” Tôi mỉm cười với Jack, Claire và anh chàng phòng Tài chính, cố gắng lờ đi vẻ mặt kém hài lòng của Jack, rồi theo Christian ra cửa.

Taylor đang ngồi sau tay lái chiếc Audi đợi sẵn bên lề đường.

“Sao chuyện này giống như một cuộc chiến hạ bệ lẫn nhau thế nhỉ?” Tôi hỏi Christian khi anh mở cửa xe cho tôi.

“Bởi vì nó đúng là như thế,” anh lẩm bẩm với nụ cười bí ẩn thường lệ rồi đóng cửa xe.

“Chào anh, Taylor,” tôi nói, và mắt chúng tôi gặp nhau trong gương chiếu hậu.

“Chào cô Steele,” Taylor đáp lại với nụ cười ảm áp.

Christian chui vào ngồi cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, rồi dịu dàng hôn lên những khớp ngón tay. “Chào em,” anh nói khe khẽ.

Má tôi ửng hồng, biết rằng Taylor có thể nghe thấy chúng tôi, nhưng cũng nhẹ lòng vì anh ấy không thể nhìn thấy ánh nhìn nóng như thiêu mà Christian đang trao cho tôi. Tôi phải huy động toàn bộ sự kiềm chế của bản thân mới không nhảy lên lòng anh ấy ngay lúc này, trong ghế sau xe.

Ôi, ghế sau xe... hmm.

“Chào anh,” tôi thở ra, miệng khô ran.

“Tối nay em muốn làm gì?”

“Em tưởng anh nói mình có kế hoạch rồi cơ mà?”

“Ồ, anh biết anh muốn làm gì, Anastasia. Anh đang hỏi em là em muốn làm gì.”

Tôi bèn cười rạng rỡ với anh.

“Anh thấy rồi,” anh nói với nụ cười toe toét hư hỏng. “Vậy thì... hãy van xin điều đó đi. Em muốn van xin ở chỗ anh hay ở chỗ em?” Anh nghiêng đầu về một bên và nở nụ cười ôi-sao-mà-quá-sexy thường lệ với tôi.

“Em nghĩ ngài quá tự phụ rồi đấy, ngài Grey. Nhưng, coi như một sự thay đổi, chúng mình sẽ đến nhà em.” Tôi cố ý cắn môi, ánh mắt anh tối lại.

“Taylor, lái xe đến nhà quý cô Steele nhé.”

“Vâng, thưa ngài,” Taylor đáp lại rồi lái xe hòa vào dòng giao thông.

“Vậy ngày hôm nay của em thế nào?” Christian hỏi.

“Tốt cả. Còn anh?”

“Tốt, cảm ơn em.”

Nụ cười giấu cột toe toét của anh phản chiếu nụ cười của tôi, anh lại hôn lên tay tôi lần nữa.

“Em đáng yêu quá.”

“Anh cũng vậy.”

“Sếp em, Jack Hyde, có giỏi trong chuyên môn không?”

Chà! Thật là một sự chuyển hướng đột ngột. “Sao hả? Chuyện này không phải liên quan đến vụ hạ bệ lẫn nhau đấy chứ?”

Christian cười đom đóm. “Gã này muốn chui vào trong quần em, Anastasia ạ,” anh nói tỉnh khô.

Mặt tôi đỏ lên như gấc trong khi miệng tôi há hốc, và tôi lo lắng liếc về phía Taylor.

“Ừm, anh ta có thể muốn tất cả những thứ anh ta thích... sao chúng ta lại nói về chuyện đó nhỉ? Anh biết dù thế nào thì em cũng không quan tâm đến anh ta mà. Anh ta chỉ là sếp em thôi.”

“Đó là vấn đề đấy. Gã ta muốn thứ thuộc về anh. Anh cần biết gã ta có phải là một tay giỏi giang không.”

Tôi nhún vai. “Chắc là có.” Anh ấy định đưa chuyện này tới đâu nhỉ?

“Ừ, tốt hơn là gã ta nên để em yên, nếu không gã ta sẽ phải thấy mình thân tàn ma dại bên lề đường.”

“Ôi, Christian, anh đang nói về chuyện gì vậy? Anh ta chưa làm điều gì sai.”... Lúc này thôi. Anh ta chỉ đứng quá gần.

“Gã ta mà tiến thêm một bước, hãy nói với anh. Thế gọi là vừa đạo đức bại hoại vừa quấy rối tình dục.”

“Chỉ là một buổi đi uống sau khi tan sở thôi mà.”

“Ý anh là thế đấy. Một bước nữa và gã ta sẽ phải ra đứng đường.”

“Anh không có thứ quyền lực ấy.” Thực lòng đấy! Nhưng trước khi tôi trợn tròn mắt trước anh, nhận thức đã đâm sâu vào tôi với tốc lực của một chiếc xe tải đang lao ào ào. “Phải không, Christian?”

Christian lại trao cho tôi nụ cười bí hiểm.

“Anh đang mua lại công ty này,” tôi thì thầm trong nỗi kinh hoàng.

Nụ cười của anh trôi tuột đi rất nhanh như thể đáp lại nỗi hoang mang trong giọng nói của tôi. “Không hẳn,” anh nói. “Anh đã mua nó. SIP. Mua hẳn rồi sao!”

Anh chớp mắt thận trọng. “Chắc là thế.”

“Anh đã mua hay là chưa mua?”

“Mua rồi.”

Cái quái gì vậy! “Tại sao?” Tôi thở hổn hển, lòng kinh sợ. Thế này là quá lắm rồi.

“Vì anh có thể, Anastasia. Anh cần em được an toàn.”

“Nhưng anh đã nói sẽ không can thiệp vào sự nghiệp của em!”

“Anh có can thiệp đâu.”

Tôi giật tay ra khỏi tay anh. “Christian...” Lời lẽ không thể thoát ra khỏi miệng tôi.

“Em đang giận anh phải không?”

“Đúng. Dĩ nhiên là em đang tức điên lên với anh rồi.” Tôi sôi máu. “Ý em là, loại người chịu trách nhiệm điều hành doanh nghiệp nào mà lại đưa ra quyết định dựa trên người anh ta đang quan hệ tình dục chứ?” Tôi chợt tái mặt và lại lo lắng liếc về phía Taylor, người đang gồng mình hết sức lờ chúng tôi đi.

Chết tiệt. Sao đúng lúc này bộ lọc từ não xuống mồm lại xảy ra sự cố.

Christian mở miệng định nói, nhưng rồi lại thôi, quắc mắt giận dữ nhìn tôi. Tôi cũng trừng trừng nhìn lại anh. Bầu không khí trong xe từ niềm vui tái hợp ấm áp ngọt ngào thoát một cái đã chuyển sang lạnh lẽo với những lời lẽ không được nói ra và sự cáo buộc căm lặng mà chúng tôi tức tối trút sang nhau.

May thay, chuyến du hành bằng ô tô khó chịu ấy không kéo dài lâu, vì Taylor đã dừng xe lại trước căn hộ của tôi.

Tôi lập tức chui ra khỏi xe, không thèm đợi ai mở cửa.

Tôi nghe thấy Christian lẩm bẩm với Taylor. “Tốt hơn anh nên đợi ở đây.”

Tôi cảm thấy anh ấy đang đứng rất gần phía sau mình khi tôi nỗ lực tìm chum chìa khóa cửa trước trong túi xách.

“Anastasia,” anh điềm tĩnh nói như thể tôi là một loài thú hoang bị dồn vào vách đá.

Tôi thở dài, quay lại đối diện với anh. Tôi đang quá giận dữ, nỗi tức giận của tôi như sờn nắn được – nó như một thực thể đen tối đang đe dọa bóp nghẹt lấy tôi.

“Thứ nhất, anh đã không quan hệ tình dục với em một thời gian – khá là lâu đấy – và thứ hai, anh muốn tham gia vào lĩnh vực xuất bản. Trong bốn công ty ở Seattle, SIP là công ty sinh lợi nhiều nhất, nhưng nó đang trên đỉnh và sắp đến hồi đình trệ – nó cần phải được đầu tư thêm vốn để kinh doanh.”

Tôi chăm chăm nhìn anh, lãnh đạm. Ánh mắt anh gay gắt, thậm chí có phần đe dọa. Lẽ ra chiều sâu màu xám thép ấy đã có thể làm tôi lạc lối.

“Thế ra bây giờ anh là sếp em,” tôi cảm cần.

“Nghiêm túc mà nói, anh là sếp của sếp của sếp của em.”

“Và, nghiêm túc mà nói, đó là một sự bại hoại về đạo đức – cái sự thật rằng em đang quan hệ tình dục với sếp của sếp của sếp của em.”

“Tại thời điểm hiện tại, em đang cãi lại anh ta đấy.” Christian quắc mắt.

“Bởi vì anh ta là một con cáo già gian ác,” tôi rít lên.

Christian choáng váng lùi lại. Ôi, khi thật Tôi có đi quá xa không nhỉ?

“Cáo già gian ác ư?” Anh lẩm bẩm khi vẻ mặt chuyển sang một trạng thái gần như thích thú.

Quý tha ma bắt! Em đang phát rồ lên với anh, đừng có làm em cười!

“Đúng.” Tôi cố gắng duy trì ánh mắt bị tổn thương ghê gớm.

“Cáo già gian ác?” Christian nhắc lại. Lần này môi anh cong lên như thể một nụ cười cố nén.

“Đừng có làm em cười trong khi em đang phát rồ lên với anh!” Tôi hét lên.

Thế là anh mỉm cười, một nụ cười chói lòa, khoe hết cả hàm răng, nụ cười của tất cả những chàng trai Mỹ, và tôi không kìm được nữa. Tôi cũng bật cười theo. Làm sao tôi chống lại nổi niềm hứng khởi khi nhìn thấy nụ cười của anh chứ?

“Chỉ bởi vì em có nụ cười ngớ ngẩn chết tiệt này trên mặt không có nghĩa là em đã thôi giận anh đâu,” tôi nín thở nói khẽ, cố hết sức kiềm chế tiếng cười khúc khích theo phong cách đội-trưởng-đội-cổ-vũ-trường-trung-học của mình. Dù mình chưa bao giờ được làm đội trưởng đội cổ vũ cả – ý nghĩ cay đắng ấy thoáng qua tâm trí tôi.

Christian cúi xuống, tôi tưởng anh định hôn tôi nhưng không phải. Anh vùi mũi vào tóc tôi rồi hít vào thật sâu.

“Như mọi khi, quý cô Steele, em vẫn đầy bất ngờ.” Anh lùi lại nhìn tôi thật lâu, những ánh hải hươc nhảy múa trong mắt anh. “Vậy em có định mời anh vào nhà không, hay là anh bị tổng cổ ra ngoài để thi hành quyền dân chủ như một công dân, một doanh nhân và một khách hàng Mỹ để mua bất cứ cái quái gì anh muốn?”

“Anh đã nói điều này với bác sỹ Flynn chưa?”

Anh cười vang. “Em có định để anh vào không hả, Anastasia?”

Tôi cố khoác lấy vẻ mặt miễn cưỡng – cắn môi chẳng hạn – nhưng rồi tôi mỉm cười và mở cửa. Christian quay lại vẫy tay về phía Taylor, chiếc Audi rời đi.

THẬT LẠ LÙNG KHI CÓ CHRISTIAN GREY ở trong căn hộ. Nơi này dường như quá nhỏ bé với anh.

Tôi vẫn rất giận anh – sự kiểm soát theo dõi của anh là không giới hạn, và tôi chợt hiểu vì sao anh biết được chuyện email bị giám sát tại SIP. Có khi anh còn biết về SIP nhiều hơn tôi. Ý nghĩ này thật kinh hoàng.

Tôi có thể làm gì đây? Sao anh lại có nhu cầu giữ tôi được an toàn? Tôi lớn rồi mà – phần nào – vì Chúa. Tôi có thể làm gì để cam đoan một lần nữa với anh đây?

Tôi ngắm nhìn khuôn mặt Christian thật lâu khi anh sải bước trong phòng tôi như một con thú ăn thịt bị nhốt trong lồng. Thật là âm lòng khi được ngắm nhìn anh giữa nơi tôi ở trong khi tôi tưởng chúng tôi đã

chia tay. Còn hơn cả ám lòng, tôi yêu anh, trái tim tôi căng phồng lên trong niềm hân hoan hồi hộp, ngây ngất. Anh liếc quanh, đánh giá mọi thứ.

“Đẹp đấy,” anh nói.

“Bố mẹ Kate mua cho cô ấy đấy.”

Anh lơ đãng gạt đầu, đôi mắt xám táo bạo ngừng lại nơi mắt tôi, nhìn đắm đắm vào tôi.

“Ồ... anh muốn uống gì không?” Tôi khẽ nói, mặt đỏ ửng, bồn chồn.

“Không, cảm ơn em, Anastasia.” Đôi mắt anh sẫm lại.

Sao tôi lại thấy bồn chồn thế nhỉ?

“Em muốn làm gì bây giờ hả Anastasia?” Christian hỏi khẽ khàng khi bước về phía tôi, hoàn toàn hoang dã và nóng bỏng. “Anh biết anh muốn làm gì,” anh nói thêm giọng khàn khàn.

Tôi lùi lại cho đến khi va vào bộ bếp bằng bê tông.

“Em vẫn đang giận anh lắm đấy.”

“Anh biết.” Anh nở một nụ cười nhếch mép vẻ hối lỗi và tôi tan chảy... ừm, cũng không giận đến thế.

“Anh muốn ăn gì không?” Tôi hỏi.

Anh chậm rãi gạt đầu. “Có. Em,” anh thì thào. Mọi nơi dưới thắt lưng tôi thít lại. Tôi bị cám dỗ bởi giọng nói của anh đã dành, nhưng còn ánh nhìn ấy – ánh nhìn thèm khát anh-muốn-em-ngay-bây-giờ – ôi mẹ ơi.

Anh đứng trước tôi, không hẳn là đụng chạm, nhìn đắm đuối vào mắt tôi và tẩm đấm tôi bằng hơi nóng tỏa ra từ cơ thể. Tôi nóng bừng đến nghẹt thở, chệnh choáng, chân tôi nhũn ra khi nỗi khát khao đen tối chảy tràn qua thân mình. Tôi muốn anh.

“Hôm nay em ăn gì chưa?” Giọng anh rì rầm.

“Bữa trưa em ăn một chiếc sandwich rồi,” tôi khẽ đáp. Tôi không muốn nói về thức ăn.

Anh nheo mắt lại. “Em cần phải ăn.”

“Lúc này em không thực sự thèm... ăn cho lắm.”

“Vậy em thèm gì, quý cô Steele?”

“Em nghĩ ngài biết mà, ngài Grey.”

Anh cúi xuống, và một lần nữa tôi nghĩ anh định hôn tôi, nhưng không phải.

“Em có muốn anh hôn em không, Anastasia?” Giọng anh nhẹ như mơ bên tai tôi.

“Có,” tôi nói qua hơi thở.

“Hôn ở đâu?”

“Mọi chỗ.”

“Em phải rõ ràng hơn một chút. Anh đã nói anh sẽ không chạm vào em cho đến khi em van xin anh và nói cho anh biết cần phải làm gì.”

Tôi thua rồi, anh ấy chơi không đẹp chút nào.

“Xin anh,” tôi thì thào.

“Xin gì?”

“Chạm vào em đi.”

“Chạm vào đâu, bé yêu?”

Anh ở quá gần như trên người, mùi hương anh ngây ngất. Tôi với tới, ngay lập tức anh lùi lại.

“Không, không,” anh mắng tôi, đôi mắt anh đột nhiên mở lớn đầy báo động.

“Sao cơ?” Không... trở lại đi.

“Không.” Anh lắc đầu.

“Không ư?” Tôi không thể che giấu nỗi khao khát trong giọng mình.

Anh nhìn tôi không chắc chắn, tôi trở nên táo bạo trước sự ngập ngừng của anh. Tôi bước về phía anh, thế là anh lùi lại, khoanh tay phòng vệ, nhưng miệng vẫn mỉm cười.

“Nhìn đi, Ana.” Đó là một lời báo trước, và anh lùa tay qua tóc, khiêu khích tôi.

“Đôi khi anh không để ý lắm thì phải,” tôi nói về cảm thương. “Có lẽ em nên tìm một cái bút đánh dấu, và chúng mình nên vẽ ra những khu vực không được đặt chân vào.” Anh nhướn mày. “Ý hay đấy. Phòng ngủ của em ở đâu?” Tôi hất đầu về hướng phòng ngủ. Anh cố tình thay đổi chủ đề chẳng?

“Em vẫn đang uống thuốc đấy chứ?”

Ồi khỉ thật. Thuốc.

Mặt anh xịu xuống trước biểu lộ của tôi.

“Không,” tôi nói khẽ.

“Anh thấy rồi,” anh nói, môi mím lại thành một đường mỏng. “Nào, mình cùng ăn gì đó đi.”

“Em tưởng chúng ta sắp lên giường! Em muốn lên giường với anh.”

“Anh biết, bé yêu.” Christian mỉm cười, bất thành linh anh bước nhanh đến chỗ tôi, chộp lấy cổ tay tôi kéo vào vòng tay khiến người tôi ép sát vào người anh.

“Em cần ăn và anh cũng thế,” anh lẩm bẩm, ánh mắt như thiêu đốt nhìn xuống tôi đắm đuối. “Vội lại... chờ đợi là chìa khóa của cảm dỗ, ngay lúc này, anh đang thực sự muốn trì hoãn sự sung sướng lại.”

Hả, từ lúc nào vậy?

“Em bị cám dỗ rồi và em muốn được thỏa mãn ngay bây giờ. Em sẽ van xin anh mà, làm ơn!” Tôi khẽ rít lên.

Anh dịu dàng mỉm cười với tôi. “Ăn đã. Em gầy quá.” Nói rồi anh hôn lên trán tôi và buông tôi ra.

Đây là một trò chơi, một phần của kế hoạch quỷ quái nào đó. Tôi cáu tiết.

“Em vẫn giận chuyện anh mua lại SIP, và giờ em còn điên hơn vì anh bắt em chờ đợi.” Tôi hờn dỗi.

“Em là một quý cô nhỏ bé dễ cáu giận, đúng không? Em sẽ cảm thấy khá hơn sau khi ăn đấy.”

“Em biết mình sẽ cảm thấy khá hơn sau chuyện gì.”

“Ồi Anastasia Steele, anh bị sốc đấy.” Giọng anh thoáng chút nhạo báng.

“Đừng có trêu em nữa. Anh chơi không công bằng.”

Christian cắn môi dưới để cố kìm nụ cười toe toét. Trông anh đơn giản thật đáng ngưỡng mộ... một Christian nghịch ngợm đang chơi đùa với dục tình trong tôi. Giá mà kỹ năng quyến rũ của tôi khá khẩm hơn, tôi sẽ biết phải làm gì, nhưng việc không thể động chạm vào anh đã là một cản trở rất lớn.

Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nheo mắt lại và trầm ngâm. Chúng tôi cần phải suy nghĩ về chuyện này.

Khi Christian và tôi đứng đó nhìn nhau chằm chằm – tôi thì nóng rực, buồn bực và thèm muốn; còn anh thì thư thái thích thú trước vẻ mặt tôi.

KHI TÔI TÌM ĐỒ từ tủ lạnh, anh lôi ra một chai rượu trắng và tìm đồ mở nút chai.

“Nơi này vẫn còn mới mẻ với em. Em nghĩ cái mở nút chai ở trong ngăn kéo đằng kia kìa.” Tôi hất cằm về phía đó.

Cảm giác này thật quá đổi... bình dị. Hai con người, đang tìm hiểu về nhau, cùng nhau ăn bữa tối. Nhưng nó cũng quá đổi lạ lùng. Nỗi sợ mà tôi thường cảm thấy trước sự hiện diện của anh giờ biến mất. Chúng tôi đã làm thật nhiều chuyện với nhau, tôi đồ bừa bộn khi nghĩ về điều đó, vậy mà tôi vẫn biết rất ít về anh.

“Em đang nghĩ gì thế?” Christian cắt ngang dòng mộng tưởng của tôi khi anh thu vai cởi chiếc áo khoác kẻ sọc ra và vắt nó lên đi văng.

“Em biết về anh thật là ít.”

Mắt anh dịu lại. “Chưa ai biết về anh nhiều như em đâu.”

“Em không nghĩ thế.” Bà Robinson, không mời mà đến, thật khó chịu, hiện ra trong tâm trí tôi.

“Đúng mà, Anastasia. Anh là người rất, rất kín đáo.”

Anh đưa tôi một ly rượu trắng.

“Nâng ly nào,” anh nói.

“Cạn ly,” tôi nhấp một ngụm đáp lại khi anh để chai rượu vào tủ lạnh.

“Anh giúp được gì cho em không?”

“Không, xong ngay thôi mà... anh cứ ngồi đi.”

“Anh muốn giúp em mà.” Giọng anh chân thành.

“Vậy thì anh có thể thái rau.”

“Anh không nấu đâu,” anh nói, liếc con dao mà tôi đưa ột cách ngờ vực.

“Anh cũng không cần nấu mà.” Tôi đặt chiếc thớt và vài quả ớt đỏ trước mặt anh. Anh bối rối nhìn chăm chăm xuống chúng.

“Anh chưa bao giờ thái rau à?”

“Chưa.”

Tôi cười tự mãn.

“Em đang cười nhạo anh đấy à?”

“Hóa ra có những thứ em có thể làm mà anh không thể. Đối mặt đi, Christian, em nghĩ đây là việc đầu tiên đấy. Đây, để em chỉ cho anh.”

Tôi đi lướt qua anh và anh lùi lại. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi ngồi bật dậy chăm chú quan sát.

“Như này này.” Tôi cắt đôi quả ớt ra, cẩn thận loại bỏ đám hạt.

“Trông đơn giản nhỉ.”

“Lẽ ra anh không nên gặp rắc rối với nó mới phải,” tôi lẩm bẩm về mĩa mai.

Anh đứng đờm nhìn tôi một thoáng rồi tập trung vào nhiệm vụ trong khi tôi tiếp tục chuẩn bị món thịt gà thái hạt lựu. Anh bắt đầu thái, chậm rãi, cẩn thận. Chúa ơi, chúng con sẽ ở đây cả đêm đấy.

Tôi rửa tay rồi lunge tìm chảo, dầu và những nguyên liệu cần thiết, không quên chạm lướt qua anh lần nữa – hông tôi, cánh tay tôi, lưng tôi, bàn tay tôi. Những động chạm nhỏ nhoi dường như vô hại. Anh bất động mỗi lần tôi làm thế.

“Anh biết em đang làm gì, Anastasia,” anh lẩm bẩm ám muội, vẫn loay hoay với quả ớt đầu tiên.

“Em nghĩ nó gọi là nấu ăn,” tôi nói, chớp chớp hàng mi. Chộp lấy một con dao khác, tôi đến bên chiếc thớt anh đang dùng, bóc và thái đám tỏi, hành tây, đậu Pháp, tiếp tục những cú chạm nhẹ vào anh.

“Em khá đấy,” anh vừa lẩm bẩm vừa thái sang quả ớt thứ hai.

“Thái rau củ ấy ạ?” Tôi nháy mắt với anh. “Nhiều năm luyện tập rồi mà.” Tôi lướt qua anh lần nữa, lần này là cả phần sau

Cơ thể. Một lần nữa anh bất động.

“Em còn làm thế lần nữa, Anastasia, anh sẽ đè em ra sàn bếp đấy.”

Ha ha. Có tác dụng rồi. “Anh sẽ phải van xin em trước.”

“Thách nhau đấy hả?”

“Có lẽ.”

Đặt con dao xuống, Christian chậm chậm thả bước về phía tôi, ánh mắt như thiêu đốt. Anh cúi xuống cạnh tôi và tắt bếp ga đi. Dầu trong chảo đang sôi ngay lập tức lắng xuống.

“Anh nghĩ chúng mình nên ăn sau,” anh nói. “Cho thịt gà vào tủ lạnh đi.”

Đây không phải là câu nói mà tôi chờ đợi được nghe từ Christian Grey, chỉ có anh mới có thể làm nó trở nên nóng bỏng, thực sự nóng bỏng đến nhường ấy. Tôi cầm bát thịt gà thái hạt lựu lên, run run đẩy một chiếc đĩa lên nó rồi xếp vào tủ lạnh. Khi tôi quay lại, anh đã ở ngay bên cạnh.

“Vậy là anh sắp van xin đấy à?” Tôi thì thào, can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt tối sẫm của anh.

“Không, Anastasia.” Anh lắc đầu. “Không có van xin gì hết.” Giọng anh dịu dàng, đầy quyến rũ.

Và chúng tôi đứng đó, nhìn đắm đắm vào nhau, uống cạn lẫn nhau, bầu không khí giữa chúng tôi như tích điện, gần như phát ra âm thanh lách tách. Tôi cắn môi khi nỡ khao khát người đàn ông này chiếm hữu lấy tôi dữ dội, nung nóng máu tôi, nuốt cạn hơi thở tôi, cày xới phần dưới thắt lưng tôi. Tôi có thể thấy phản ứng của mình phản chiếu trong dáng đứng của anh, trong đôi mắt anh.

Trong một khắc, anh chộp lấy hông tôi và kéo tôi về phía mình, trong khi tay tôi với lấy tóc anh còn miệng anh đòi hỏi miệng tôi. Anh đẩy tôi vào chiếc tủ lạnh, và tôi mơ hồ nghe thấy tiếng loảng xoảng phản đối của chai lọ trong đó khi lưỡi anh tìm thấy lưỡi tôi. Tôi rên rỉ trong miệng anh, một bàn tay anh lùa vào tóc tôi, kéo đầu tôi ngả ra sau khi chúng tôi hôn nhau một cách hoang dại.

“Em muốn gì, hả Anastasia?” Anh thở.

“Anh,” tôi nói gấp gáp.

“Ở đâu?”

“Trên giường.”

Anh rời ra, xốc tôi lên rồi trong chớp mắt đã mang tôi vào phòng ngủ, dường như không mất chút sức lực nào. Để tôi đứng xuống cạnh giường, anh cúi xuống bật đèn ngủ đầu giường lên. Anh liếc nhanh quanh phòng và hấp tấp kéo đám rèm cửa màu kem nhạt vào.

“Giờ thì sao?” Anh nói nhẹ nhàng.

“Làm tình với em đi.”

“Như thế nào?”

Gì cơ!

“Em phải nói với anh, bé yêu.”

Trời đất ạ. “Cởi đồ em đi.” Tôi hỏn hển.

Anh mỉm cười và móc ngón tay vào trong cổ áo sơ mi để hở của tôi, kéo tôi về phía mình.

“Bé ngoan,” anh thì thầm, vẫn không rời ánh mắt rực lửa khỏi tôi, anh chậm chậm cởi từng khuy áo của tôi.

Ngập ngừng, tôi đặt tay lên cánh tay anh để trấn tĩnh bản thân. Anh không phản nản. Cánh tay anh là vùng an toàn. Khi đã cởi xong hàng khuy áo, anh lột áo tôi ra khỏi vai, và tôi bước lùi lại để chiếc áo rơi xuống sàn nhà. Anh với xuống cạp quần jean của tôi, bật tung chiếc khuy, rồi kéo khóa xuống.

“Hãy nói với anh điều em muốn, Anastasia.” Đôi mắt anh âm ỉ cháy và đôi môi anh hé mở khi anh thở những hơi ngắn gấp gáp.

“Hôn em từ đây xuống đây,” tôi thì thầm, lướt ngón tay từ phía sau tai xuống cổ họng. Anh vuốt tóc tôi ra, để lại những nụ hôn dịu nhẹ ngọt ngào dọc theo con đường ngón tay tôi đã chỉ và rồi lặp lại lần nữa.

“Quần jean và quần lót của em,” tôi lẩm bẩm, và anh mỉm cười nơi cổ họng tôi rồi quỳ xuống trước tôi. Ôi, tôi cảm thấy mình thật uy quyền. Móc ngón tay vào cạp quần tôi, anh nhẹ nhàng kéo nó và chiếc quần lót xuống. Tôi bước ra khỏi đám quần áo, để trên người mình còn độc chiếc áo lót. Christian dừng lại và ngẩng lên nhìn tôi trông đợi, nhưng anh không đứng lên.

“Giờ thì sao, Anastasia?”

“Hôn em đi,” tôi thì thầm.

“Ở đâu?”

“Anh biết ở đâu mà.”

“Ở đâu?”

Anh ngoác miệng cười dâm dăng. Tôi nhắm nghiền mắt, ngượng ngùng, nhưng cũng thấy kích thích vô cùng.

“Ồ, rất hân hạnh,” anh cười khúc khích. Anh hôn tôi và nhả lưỡi ra, chiếc lưỡi luôn biết cách khơi gợi sung sướng một cách thành thạo. Tôi rên lên và nắm chặt tóc anh. Anh không ngừng lại, lưỡi xoa tròn hoa huyệt của tôi, cuốn tôi đi trong điên cuồng, đi lên và lên nữa, vòng quanh và vòng quanh nữa... Ahhh... nó chỉ có thể là... bao lâu nữa đây? Ôi...

“Christian, xin anh,” tôi van xin. Tôi không muốn cứ đứng mãi thế này, tôi không còn sức nữa.

“Xin gì, Anastasia?”

“Yêu em đi.”

“Anh vẫn đang yêu mà,” anh lẩm bẩm, nhẹ nhàng thổi vào tôi.

“Không. Em muốn anh vào trong em.”

“Em chắc chứ.”

“Xin anh đấy.”

Anh vẫn không ngừng lại màn tra tấn ngọt ngào tuyệt diệu của mình. Tôi rên rỉ.

“Christian... xin anh đấy.”

Anh đứng lên và nhìn đăm đăm xuống tôi, đôi môi anh ướt lấp lánh.

Thật nóng bỏng quá đỗi...

“Sao nào?” Anh hỏi.

“Sao gì cơ?” Tôi hổn hển, nhìn chằm chằm lại anh trong nỗi ham muốn điên cuồng.

“Anh vẫn áo quần kín mít đây này.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh, bối rối.

Cởi quần áo anh ư? Đúng, tôi có thể làm được điều đó. Tôi với đến áo sơ mi của anh nhưng anh lùi lại.

“Ồ không,” anh nhắc nhở. Khỉ thật, ý anh ấy là chiếc quần jean cơ.

Ồ, điều này khiến tôi nảy ra một ý. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi vỗ tay hoan hỉ với đám rui nhà, và tôi quỳ xuống trước anh. Tổ ra vụng về một chút, với những ngón tay run rẩy, tôi cởi cạp quần và khóa quần của anh, rồi kéo mạnh quần jean cùng quần lót xuống, thế là vật đàn ông của anh bật lên. Wow.

Tôi lén nhìn lên anh qua hàng mi, thấy anh đang chăm chăm nhìn xuống tôi với... Với gì nhỉ? Rạo rức ư? Hoảng hốt? Hay là ngạc nhiên?

Anh bước ra khỏi quần rồi cởi tất ra, tôi nắm lấy nó, ôm chặt, rồi vuốt ngược tay về phía sau như anh làm cho tôi xem trước đó. Anh lập tức rên rỉ và căng cứng, tiếng thở dồn dập qua hàm răng nghiến chặt. Rất ngập ngừng, tôi đưa nó vào miệng và mút – thật mạnh. Ừm, anh mới ngon lành làm sao.

“Ah. Ana... Ôi chào, nhẹ thôi em.”

Anh khum bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy mặt tôi, và tôi đẩy cửa anh vào miệng mình sâu hơn, ép môi chặt hết mức có thể, rồi mút mạnh.

“Mẹ kiếp,” anh rít lên.

Ồ, đó quả là một âm thanh hay ho, gợi tình và cực kỳ truyền cảm hứng. Thế là tôi lặp lại. Tôi thấy mình như nữ thần Aphrodite vậy.

“Ana, đủ rồi. Đừng làm thêm nữa.”

Tôi vẫn làm lại – van xin đi, Grey, van xin đi – và làm lại một lần nữa.

“Ana, em được lắm,” anh rên lên qua hàm răng nghiến chặt. “Anh không muốn ra trong miệng em đâu.”

Tôi lại làm một lần nữa, lần này anh cúi gập xuống, túm lấy vai tôi để lôi tôi lên và quăng xuống giường. Lột áo sơ mi qua đầu, anh với xuống chiếc quần jean vừa bị tụt ra, như một Hường Đạo Sinh ngoan đạo, anh giơ ra một gói nhỏ hình lá. Cũng như tôi, anh thở hổn hển.

“Cởi áo lót em ra,” anh ra lệnh.

Tôi ngồi dậy làm như được bảo.

“Nằm xuống đi. Anh muốn ngắm em.”

Tôi nằm xuống, nhìn chăm chăm vào anh khi anh chậm rãi đeo bao vào. Tôi đang muốn anh phát cuồng lên. Anh cũng nhìn như dán mắt vào tôi và liếm môi.

“Em đẹp lắm, Anastasia Steele.” Anh cúi xuống giường và chậm chậm trườn lên người tôi, trườn đến đâu hôn đến đấy. Anh hôn lên từng bầu vú tôi, chòe ghẹo từng núm vú, trong khi đó tôi rên rỉ quần quai dưới anh, và anh không chịu dừng lại.

Không... Dừng lại đi. Em muốn anh.

“Christian, xin anh.”

“Xin gì?” Anh lăm bắm giữa hai vú tôi.

“Em muốn anh.”

“Bây giờ?”

“Xin anh đấy.”

Nhìn chăm chăm vào tôi, anh tách hai chân tôi ra và dịch chuyển sao cho anh có thể chôn vùi ở trên tôi. Rồi, vẫn không rời mắt khỏi tôi, anh ngập sâu vào tôi trong một nhịp điệu chậm rãi đến tuyệt diệu.

Tôi nhắm mắt, tận hưởng cảm giác đầy ắp tuyệt vời khi được anh chiếm hữu, và theo bản năng tôi nâng hông lên để gặp anh, hòa cùng anh, rên lên thành tiếng. Anh lùi lại, rất từ tốn lại lấp đầy tôi lần nữa. Những ngón tay tôi tìm được đường vào trong mái tóc phóng túng mượt như lụa của anh, và anh – ôi sao mà quá nhẹ nhàng – lại chuyển động ra vào một lần nữa trong tôi.

“Nhanh lên, Christian, nhanh hơn nữa đi... xin anh.”

Anh nhìn chăm chăm xuống tôi vẻ đắc thắng và hôn tôi dữ dội, sau đó thực sự bắt đầu chuyển động – như một sự trừng phạt tàn nhẫn... Ôi trời ạ – tôi biết nó sẽ không kéo dài lâu. Anh thúc vào một cách đều đặn. Tôi bắt đầu dâng lên, hai chân căng cứng dưới anh.

“Đến đi nào, bé yêu,” anh thở gấp. “Đến với anh đi.”

Những lời lẽ của anh là sự giải phóng cho tôi, và tôi bùng nổ, huy hoàng, rời rã, thành hàng triệu mảnh quanh anh. Anh cũng bùng nổ theo, gọi to tên tôi.

“Ana! Ôi trời, Ana!” Rồi anh sụp xuống người tôi, đầu vùi trong hõm cổ tôi.

31. Chương 4

Chương 4

Khi sự tỉnh táo trở lại, tôi mở mắt ra và nhìn thật lâu vào gương mặt người đàn ông tôi yêu. Vẻ mặt Christian thật dịu dàng, âu yếm. Anh cọ mũi vào mũi tôi, chống mình trên khuỷu tay, bàn tay nắm lấy tay. Anh gieo một nụ hôn thoáng nhẹ mơn trớn lên môi tôi rồi buông người lùi lại.

“Anh đã rất nhớ nó,” anh nói trong hơi thở.

“Em cũng thế,” tôi thì thào.

Anh đỡ lấy cằm tôi và hôn tôi mãnh liệt. Một nụ hôn đầy đam mê và cầu khẩn – mà cầu khẩn điều gì nhỉ? Tôi không biết. Nó khiến tôi không thở nổi.

“Đừng xa anh nữa nhé,” anh khẩn nài, nhìn sâu vào mắt tôi, nghiêm túc.

“Vâng,” tôi thì thầm mỉm cười với anh. Nụ cười đáp lại của anh thật rạng ngời; sự khuây khỏa, niềm hân hoan, và cả niềm sung sướng trẻ con hòa quyện trong một ánh nhìn quyền rũ có thể làm tan chảy những trái tim lạnh giá nhất. “Cảm ơn anh vì chiếc Ipad.”

“Lời cảm ơn của em được chấp nhận, Anastasia.”

“Anh thích nhất bài hát nào trong đó?”

“Nào, chuyện đó nói sau.” Anh cười toe toét. “Nấu cho anh thứ gì đó đi, cô gái hư. Anh sắp chết đói rồi đây,” anh nói thêm, đột ngột ngồi dậy và kéo tôi dậy theo.

“Gái hư ư?” Tôi cười khúc khích.

“Gái hư. Nào, nấu ăn đi, làm ơn.”

“Vì lời đề nghị của ngài quá dễ thương, đức vua ạ, nên em sẽ đi nấu ngay đây.”

Khi lồm cồm bò ra khỏi giường, tôi làm chệch đi chiếc gối, để lộ ra quả bóng hình chiếc trực thăng đã xì hơi bên dưới. Christian với lấy nó và nhìn chăm chăm vào tôi vẻ không hiểu.

“Đó là quả bóng của em,” tôi nói, cảm thấy một quyền sở hữu rõ rệt trong khi với lấy chiếc áo choàng và quần quanh người. Trời đất ạ... sao anh ấy lại tìm thấy nó nhỉ?

“Trên giường em ư?” anh lẩm bẩm.

“Vâng.” Mặt tôi đỏ bừng. “Nó nằm với em cho có bầu có bạn.”

“Charlie Tango thật may mắn,” anh nói trong sự ngạc nhiên.

Vâng, em đa cảm thế đấy, Grey, vì em yêu anh.

“Quả bóng của em đấy,” tôi nhắc lại và quay gót hướng về phía bếp, để lại anh với nụ cười ngốc miệng đến tận mang tai.

CHRISTIAN VÀ TÔI NGỒI trên tấm thảm Ba Tư của Kate, ăn món gà xào nấm bằng bát sứ và dưa, rồi nhấp chút rượu trắng Pinot Grigio ướp lạnh. Christian tựa người vào đi văng, tóc tai rối bời sau trận mây

mưa, cặp chân dài đuổi thẳng trước mặt. Anh đang mặc quần jean và áo sơ mi, và chỉ thế thôi. Buena Vista Social Club đang ngân nga một giai điệu êm ái từ chiếc iPod của Christian.

“Ngon đấy,” anh vừa ăn vừa nói vẻ tán thưởng.

Tôi ngồi khoanh chân cạnh anh, ăn ngấu nghiến trong cơn đói điên cuồng, đồng thời chiêm ngưỡng bàn chân trần của anh.

“Em luôn là người nấu ăn trong nhà mà. Kate nấu không ngon cho lắm.”

“Mẹ em dạy em đấy à?”

“Không hẳn,” tôi giấu cợt. “Đến khi em biết để ý đến

chuyện học nấu ăn thì mẹ em đã sống với ông Chồng Số Ba ở tận Manstield, Texas cơ. Còn Ray, ừm, nếu không vì em thì có lẽ ông ấy đã sống cả đời bằng bánh mì nướng mua ngoài hàng rồi.”

Christian nhìn chằm chằm xuống tôi. “Sao em không sống ở Texas với mẹ?”

“Chồng bà, Steve, và em... không hợp nhau cho lắm. Và em cũng nhớ dượng Ray nữa. Cuộc hôn nhân của mẹ em với Steve không kéo dài lâu. Có lẽ bà bắt đầu biết suy nghĩ sáng suốt hơn. Bà không bao giờ nói về ông ta,” tôi lặng lẽ thêm vào. Tôi nghĩ đó là một góc tối trong cuộc đời mẹ mà chúng tôi chưa bao giờ nhắc tới.

“Vì thế em ở Washington với dượng?”

“Em sống chẳng được mấy ngày ở Texas. Rồi em trở về với dượng Ray.”

“Nghe như em trông nom ông ấy ý nhỉ,” anh nói dịu dàng.

“Có lẽ thế,” tôi nhún vai.

“Lúc nào em cũng chăm lo cho người khác.”

Có một sắc thái trong giọng anh khiến tôi chú ý, tôi liếc lên nhìn anh.

“Gì thế?” Tôi hỏi, giật mình bởi vẻ mặt dè chừng của anh.

“Anh muốn chăm lo cho em.” Mắt anh sáng lên với một cảm xúc không tên.

Nhịp tim của tôi ngừng hẳn.

“Em nhận thấy rồi,” tôi thì thầm. “Anh chỉ làm điều đó theo một cách lạ lùng thôi.”

Đôi lông mày anh cau lại. “Đó là cách duy nhất mà anh biết.”

“Em vẫn còn điên tiết chuyện anh mua lại SIP.”

Anh mỉm cười. “Anh biết, nhưng cái sự điên rồ của em, bé yêu ạ, không ngăn được anh đâu.”

“Em biết nói gì với đồng nghiệp, với Jack đây?”

Anh nheo mắt. “Tên gốc đó tốt hơn nên biết coi chừng.”

“Christian!” Tôi la lên. “Anh ta là sếp em đấy.”

Miệng Christian mím lại thành một đường khắc nghiệt. Trông anh y hệt một cậu học sinh cứng cổ cứng đầu.

“Đừng nói cho họ biết,” anh nói.

“Đừng nói cho họ biết gì?”

“Rằng anh sở hữu SIP. Những phần chính của bản hợp đồng vừa được ký hôm qua. Tin tức bị phong tỏa trong bốn tuần trong khi ban quản lý của SIP thực hiện một vài thay đổi.”

“Ồ... không biết em có bị sa thải không nhỉ?” Tôi hỏi, hoảng hốt.

“Anh thật lòng nghi ngờ điều đó,” Christian nhăn nhó nói, cố kìm nén nụ cười.

Tôi quắc mắt. “Nếu em nghỉ và tìm một công việc khác, anh có mua tiếp công ty đó không?”

“Em không nghĩ đến chuyện xin nghỉ, đúng không?” vẻ mặt anh thay đổi, lại trở nên dè chừng lần nữa.

“Có lẽ thế. Em không chắc anh sẽ cho em nhiều lựa chọn.”

“Có, anh sẽ mua tiếp công ty đó.” Anh cương quyết.

Tôi lại quắc mắt với anh. Tôi đang ở trong một thế trận cầm chắc phần chiến bại.

“Anh có thấy anh đang trở thành một cô bảo mẫu năng nổ quá mức không?”

“Có. Anh nhận thức được đầy đủ về chuyện này mà.”

“Anh đi mà sai bảo bác sỹ Flynn ấy,” tôi lẩm bẩm.

Christian đặt chiếc bát nhẵn thín xuống và nhìn tôi đứng đưng. Tôi thở dài. Tôi không muốn tranh luận nữa. Đứng dậy, tôi với lấy bát của anh.

“Anh có muốn tráng miệng không?”

“Cuối cùng em cũng có một ý tưởng hay!” Anh nói, nở một nụ cười dâm dăng.

“Không phải tráng miệng em đâu.” Sao lại không phải là mình nhỉ? Nữ Thần Ham Muốn trong tôi bừng tỉnh từ giấc ngủ lơ mơ và ngồi thẳng lên, đồng tai nghe ngóng.

“Thật à?” Nụ cười của Christian càng rộng hơn. “Anh nghĩ chúng mình có thể có vài trò thú vị hơn đây.”

Gì cơ? Tôi ngậy người nhìn chằm chằm vào anh khi anh uyển chuyển đứng lên.

“Anh ở lại đây được không?” Anh hỏi.

“Ý anh là sao?”

“Cả đêm ấy.”

“Em cho là có.”

“Tốt.”

Cơ thể tôi thực sự náo loạn.

“Anh muốn trối em lại.”

Ồ. “Được rồi,” tôi thì thầm.

“Chỉ tay em thôi. Vào giường. Anh cần em nằm yên.”

“Được rồi,” tôi lại thì thầm, không thể nghĩ về thứ gì nữa. Anh thông thả bước về phía tôi, không rời mắt khỏi tôi. “Chúng ta sẽ dùng thứ này.” Anh nắm lấy dây áo choàng của tôi, và với một sự chậm rãi hoàn hảo như trên người, anh tháo nơ thắt, nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi tấm áo.

Áo choàng của tôi mở ra khi tôi đứng như tê liệt dưới ánh nhìn nóng bỏng của anh. Sau một thoáng, anh gạt tấm áo ra khỏi vai tôi. Nó rơi xuống và xếp thành đống dưới chân tôi, khiến tôi đứng trần truồng trước mặt anh. Anh vuốt ve gương mặt tôi bằng những khớp ngón tay, sự động chạm của anh âm vang trong tôi ở tận miền sâu thẳm nhất.

TÔI NÀM CUỘN TRÒN trong vòng tay anh trên lớp ga trải giường dính nhớp. Thân trước của anh áp sát vào lưng tôi, mũi anh vùi vào tóc tôi.

“Điều em cảm thấy về anh khiến em lo sợ,” tôi thì thầm.

Anh nằm yên. “Anh cũng thế, bé yêu ạ,” anh lặng lẽ nói.

“Nếu anh rời bỏ em thì sao?” Ý nghĩ ấy thật khủng khiếp.

“Anh sẽ không đi đâu cả. Anh nghĩ anh chưa bao giờ cảm thấy đủ với em, Anastasia.”

Tôi quay lại và nhìn anh đăm đăm. Về mặt anh chân thành, nghiêm túc. Tôi nghiêng người và tặng anh một nụ hôn thật dịu dàng. Anh mỉm cười rồi với tới vén tóc tôi ra sau tai.

“Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác như lúc em rời bỏ anh, Anastasia. Anh thà làm bất cứ chuyện gì còn hơn phải cảm thấy như thế lần nữa.” Giọng anh nghe thật buồn, thậm chí còn lạc đi.

Tôi lại hôn anh. Tôi muốn làm gì đó cho tâm trạng chúng tôi sáng sủa hơn, nhưng anh đã làm điều đó.

“Ngày mai em sẽ cùng anh tới dự bữa tiệc mùa hè do bố anh tổ chức chứ? Nó kiểu như một bữa tiệc gây quỹ từ thiện thường niên. Anh đã nói với ông là anh sẽ đến.”

Tôi mỉm cười, bỗng nhiên cảm thấy ngượng ngùng.

“Tất nhiên là em sẽ đến rồi.” Ôi, khi thật. Tôi chả có bộ cánh nào để diện cả.

“Sao thế?”

“Không sao.”

“Nói cho anh đi,” anh khẳng khái.

“Em chẳng biết mặc gì.”

Ngay tức khắc Christian trông không thoải mái.

“Đừng có dở hơi thế, anh vẫn còn giữ tất cả đám áo váy cho em ở nhà mà. Chắc chắn phải có vài bộ đầm trong đó.”

Tôi mím môi. “Thế ư?” Tôi lẩm bẩm, giọng có phần chế nhạo. Tôi không muốn gây chiến với anh đêm nay. Tôi cần phải đi tắm cái đã.

CÔ GÁI TRÔNG GIỐNG Y TÔI đang đứng bên ngoài SIP. Đợi đã – cô ta chính là tôi. Tôi trông nhợt nhạt và bần thiêu trong bộ quần áo đường như quá rộng; tôi đang nhìn chăm chăm vào cô ta, còn cô ta đang mặc quần áo của tôi – khỏe mạnh và hạnh phúc.

“Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?” Tôi hỏi cô ta.

“Cô là ai?”

“Tôi chẳng là ai cả... Cô là ai? Cô cũng chẳng là ai cả, đúng không...?”

“Vậy chúng ta là một đôi – đừng nói ra nhé, họ sẽ đuổi chúng ta đi, cô biết đấy...” Cô ta mỉm cười, một nụ cười ma quỷ chậm rãi hiện ra trên mặt cô ta, nó rùng rợn đến nỗi tôi khóc thét lên.

“CHÚA ƠI, ANA!” Christian đang lay lay tôi dậy.

Tôi bần loạn. Mình đang ở nhà... trong bóng tối... trên giường với Christian. Tôi lắc lắc đầu, cố giữ sạch tâm trí.

“Bé yêu, em ổn không? Em đang mơ thấy ác mộng đấy.”

“Ồ.”

Anh bật đèn lên và chúng tôi chìm trong thứ ánh sáng lơ mơ. Anh nhìn chăm chăm xuống tôi, gương mặt hằn lên nỗi lo âu.

“Cô gái,” tôi thì thầm.

“Gì thế? Cô gái nào?” Anh hỏi dịu dàng.

“Có một cô gái đứng ngoài trụ sở SIP khi em đi làm về chiều nay. Cô ta trông giống em... nhưng cũng không hẳn.”

Christian nín lặng, khi ánh sáng từ chiếc đèn đầu giường sáng hơn, tôi thấy mặt anh xanh xám.

“Lúc nào?” Anh khẽ hỏi, vẻ hoang mang. Anh đã ngồi dậy, nhìn đăm đăm xuống tôi.

“Khi em đi làm về chiều nay,” tôi nhắc lại. “Anh có biết cô ta là ai không?”

“Có.” Anh lùa một bàn tay qua tóc.

“Là ai vậy?”

Miệng Christian mím lại thành một đường khắc nghiệt, nhưng anh không nói gì.

“Là ai?” Tôi hỏi thúc.

“Là Leila.”

Tôi nuốt xuống. Một người phục tùng trước kia! Tôi nhớ Christian đã từng nhắc về cô ta trước khi chúng tôi đi tàu lượn. Đột nhiên, từ anh toát ra sự căng thẳng. Hẳn là có chuyện gì đó.

“Cô gái đã lưu bài hát ‘Toxic’ vào iPod của anh?”

Anh lo lắng liếc về phía tôi.

“Ừ,” anh nói. “Cô ta có nói gì không?”

“Cô ta nói, ‘Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?’ và khi em hỏi cô ta là ai, cô ta nói, ‘Chẳng là ai cả.’”

Christian nhắm mắt như thể che giấu nỗi đau. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Cô ta có ý nghĩa thế nào với anh?

Da đầu tôi râm ran như có kim châm khi adrenaline dâng lên khắp cơ thể tôi. Nếu cô ta có ý nghĩa rất nhiều với anh ấy thì sao? Nhớ anh ấy đang nhớ cô ta? Mình biết quá ít về quá khứ của anh ấy... ừm, về những mối quan hệ của anh ấy. Chắc chắn cô ta cũng có một bản hợp đồng, và cô ta đã làm được những điều anh muốn, vui vẻ trao cho anh những thứ anh cần.

Ồi không – khi mà mình không thể. Ý nghĩ đó khiến tôi buồn nôn.

Trèo ra khỏi giường, Christian mặc quần vào và hướng ra phòng khách. Liếc về phía chiếc đồng hồ báo thức, tôi nhận ra đã năm giờ sáng. Tôi lặn xuống khỏi giường, mặc áo sơ mi trắng của anh vào rồi đi theo anh.

Khỉ thật, anh đang nói chuyện điện thoại.

“Đúng, bên ngoài SIP, ngày hôm qua... lúc sẩm tối,” anh lặng lẽ nói. Anh quay lại thì thấy tôi đang đi về phía bếp bèn hỏi luôn, “Chính xác là mấy giờ?”

“Khoảng sáu giờ kém mười,” tôi lẩm bẩm. Anh đang gọi cho người quái nào vào giờ này thế nhỉ? Leila đã làm gì? Anh đang cung cấp thông tin cho ai đó qua điện thoại, vẫn không rời mắt khỏi tôi, vẻ mặt bí ẩn và hết sức nghiêm túc.

“Hãy tìm ra bằng cách nào... Đúng rồi... Tôi không nói thế, nhưng tôi đã không nghĩ cô ta có thể làm chuyện này.” Anh nhắm mắt như thể đang đau đớn. “Tôi không biết mọi chuyện sẽ dẫn tới đâu... Phải, tôi sẽ nói chuyện với cô ta... ừ... Tôi biết... Hãy tìm hiểu và báo lại cho tôi. Chỉ cần tìm cô ta, Welch – cô ta đang gặp khó khăn. Tìm cô ta đi.” Rồi anh ngắt máy.

“Anh có muốn uống trà không?” Tôi hỏi. Trà là phép giải của dược Ray ọi cơn khủng hoảng và là thứ duy nhất ông ấy có thể pha ngon trong bếp. Tôi đổ đầy ấm nước.

“Thực lòng anh muốn trở lại giường.” Ánh mắt của Christian cho thấy anh làm thế không phải để ngủ.

“Ừm, em thì cần một chút trà. Anh có muốn uống với em một tách không?” Tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra. Tôi sẽ không bị đánh lạc hướng bởi sex.

Anh nóng nảy lùa tay qua tóc. “Ừ, cho anh một tách,” anh nói, nhưng tôi biết anh đang cáu giận.

Tôi đặt ấm đun nước lên lò và cắm cũi với bộ ấm tách uống trà. Nỗi lo âu của tôi đã vọt lên DEFCON cấp độ 1[1]. Anh có định nói cho tôi rắc rối này không? Hay là tôi sẽ phải lần mò ra?

[1] DEFCON (viết tắt của Detense Readiness Condition) là tình trạng sẵn sàng phòng vệ hay tình trạng báo động quân sự của quân đội Hoa Kỳ, gồm 5 cấp độ. Cấp độ 1 là mạnh nhất, báo động sắp có chiến tranh hạt nhân.

Tôi cảm thấy ánh mắt của anh hướng về phía mình – cảm thấy nỗi bất an của anh, và nỗi tức giận của anh như sờ thấy được. Tôi liếc lên, mắt anh thấp thoáng ánh lo sợ.

“Chuyện gì vậy?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Anh lắc đầu.

“Anh không định nói cho em sao?”

Anh thở dài rồi nhắm mắt lại. “Không.”

“Tại sao?”

“Vì chuyện này không liên quan đến em. Anh không muốn em vướng vào.”

“Nó không nên liên quan đến em, nhưng nó đã liên quan rồi đấy. Cô ta đã tìm thấy em và bắt chuyện với em bên ngoài nơi em làm việc. Sao cô ta biết em chứ? Sao cô ta biết em làm việc ở đâu? Em nghĩ mình có quyền được biết chuyện gì đang diễn ra.”

Christian lại lừa tay qua tóc, từ anh toát ra sự bứt rứt thất vọng như thể trong anh đang có một cuộc chiến nội tâm nào đó.

“Kìa anh?” Tôi hỏi nhẹ nhàng.

Miệng anh mím lại thành một đường khắc nghiệt, và anh đảo mắt.

“Được rồi,” anh nói, nhún nhường. “Anh không biết sao cô ta lại tìm được em. Có thể do bức ảnh chúng ta chụp tại Portland, anh không biết nữa.” Anh lại thở dài, và tôi có cảm giác nỗi thất vọng của anh là hướng vào chính anh.

Tôi kiên nhẫn chờ đợi, rót nước sôi vào ấm trà trong khi anh đi tới đi lui. Sau một hồi anh tiếp tục.

“Khi chúng mình đang ở Georgia, Leila đã trở lại căn hộ của anh không báo trước và gây chuyện trước mặt Gail.”

“Gail?”

“Bà Jones.”

“Anh nói ‘gây chuyện’ là sao?”

Anh nhìn tôi, cân nhắc.

“Nói cho em đi. Anh đang giấu em điều gì phải không?” Giọng tôi nôn nóng hơn tôi cảm thấy.

Christian chớp mắt nhìn tôi, ngạc nhiên. “Ana, anh...” anh ngừng lại.

“Nào?”

Anh thở dài chịu thua. “Cô ta cố gắng rạch tay mình.”

“Ôi không!” Thảo nào cổ tay cô ta phải băng bó.

“Gail đưa cô ta tới bệnh viện. Nhưng Leila đã bỏ trốn trước khi anh đến đó.”

Tào lao quá. Chuyện này là sao nhỉ? Tự tử ư? Tại sao chứ?

“Ông bác sĩ tâm thần nhìn thấy cô ta đã nói đó là một kiểu kêu cứu điển hình, ông ta không tin cô ta thực sự gặp nguy hiểm, mà chỉ là một dạng ảo giác tự vẫn, ông ta gọi như thế. Nhưng anh không thấy thuyết phục lắm. Anh đang cố gắng tìm ra cô ta để giúp đỡ cô ta chút ít.”

“Cô ta có nói gì với bà Jones không?”

Christian nhìn tôi rất lâu. Trông anh thực sự không thoải mái.

“Không nhiều lắm,” cuối cùng anh cũng nói, nhưng tôi biết anh không kể với tôi mọi chuyện.

Tôi tự làm mình xao lãng với việc rót trà vào tách. Vậy là Leila muốn quay lại cuộc sống của Christian và chọn cách cố gắng tự tử để thu hút sự chú ý của anh ấy sao? Trời... hãi thật. Nhưng hiệu quả đấy. Christian đã rời Georgia để về tìm cô ta, nhưng cô ta đã biến mất trước khi anh về kịp? Kỳ cục thật.

“Anh không tìm được cô ta? Thế còn gia đình cô ta đâu?”

“Họ không biết cô ta ở đâu. Cả chồng cô ta cũng vậy.”

“Chồng ư?”

“Ừ,” anh lơ đãng nói, “cô ta đã lấy chồng được hai năm rồi.”

Gì cơ? “Vậy là cô ta quan hệ với anh trong khi đã có chồng?” Trời đất ơi. Anh đúng là không có giới hạn nào cả.

“Không! Chúa lòng lành, không. Cô ta quan hệ với anh từ hồi ba năm trước. Sau đó cô ta bỏ đi và chẳng bao lâu sau thì lấy gã này.”

Ồ. “Vậy tại sao bây giờ cô ta lại cố gắng khiến anh chú ý?”

Anh lắc đầu buồn bã. “Anh không biết. Tất cả những gì anh có thể tìm ra là cô ta đã bỏ gã chồng ăn bám từ khoảng bốn tháng trước rồi.”

“Để em hiểu cho thông nhé. Từ ba năm trước cô ta không làm người phục tùng của anh nữa?”

“Khoảng hai năm rưỡi.”

“Và cô ta muốn nữa?”

“Ừ.”

“Nhưng anh thì không?”

“Em biết mà.”

“Vì thế cô ta bỏ anh?”

“Ừ.”

“Vậy tại sao giờ cô ta lại tìm đến anh?”

“Anh không biết.” Tông giọng của anh cho tôi biết ít nhất anh cũng có một giả định nào đó.

“Nhưng anh ngờ rằng...”

Mắt anh nheo lại trong cơn giận dữ thấy rõ. “Anh ngờ rằng cô ta định làm điều gì đó với em.”

Tôi ư? Cô ta muốn gì ở tôi đây? “Cô có thứ gì mà tôi không có nhỉ?”

Tôi chăm chăm nhìn anh, nửa thân trên để trần đẹp long lanh. Tôi có anh ấy; anh ấy là của tôi. Đó là những gì mà tôi có, dù cô ta cũng có mái tóc sẫm màu và làn da trắng như tôi. Tôi cau mày trước ý nghĩ này. Phải rồi... mình có thứ gì mà cô ta không có nhỉ?

“Sao hôm qua em không nói cho anh biết, bé yêu?” Anh hỏi dịu dàng.

“Em đã quên mất cô ta.” Tôi nhún vai biện bạch. “Anh biết đấy, tan sở xong là em đi uống mừng vụ kết thúc tuần làm việc đầu tiên. Rồi anh xuất hiện ở quán bar, với màn điệu võ dương... testosterone[2] với Jack, và rồi chúng ta ở đây. Chuyện kia thế là trôi tuột khỏi tâm trí của em. Anh có thói quen khiến em quên hết mọi sự mà.”

[2] Kích thích tố sinh dục nam.

“Điệu võ dương testosterone?” Môi anh cong lên.

“Vâng. Cái màn hạ bệ lẫn nhau ấy.”

“Anh sẽ cho em biết thế nào là điệu võ dương testosterone.”

“Anh không muốn một tách trà sao?”

“Không, Anastasia, anh không muốn.”

Đôi mắt anh bùng cháy, thiêu đốt tôi với ánh nhìn anh-muốn-em-và-anh-muốn-em-ngay-bây-giờ. Chết dầm... sao mà nóng bỏng đến vậy.

“Quên cô ta đi. Lại đây nào.” Nói rồi anh đưa tay ra.

Nữ Thần Ham Muốn trong tôi lộn một cú ba vòng trên không xuống sàn nhà khi tôi nắm lấy bàn tay ấy.

TÔI TỈNH DẬY, QUÁ ẤM ÁP, và tôi vòng tay ôm lấy một Christian trần như nhộng. Ngay cả khi chìm vào giấc ngủ rất nhanh, anh vẫn ôm chặt lấy tôi. Ánh bình minh dịu dịu xuyên qua rèm cửa. Đầu tôi ngã vào ngực anh, chân tôi gác lên chân anh, còn tay tôi vòng qua bụng anh.

Tôi rướn đầu lên, sợ mình có thể làm anh thức giấc. Trông anh thật trẻ trung và thư thái trong giấc ngủ, và anh là của tôi.

Hừm... Với tôi, tôi ngập ngừng vuốt ve ngực anh, lướt ngón tay qua lớp lông mỏng, mà anh vẫn không cự quấy. Tôi vẫn không thể hoàn toàn tin được điều này. Anh ấy thực sự là của tôi – trong một vài khoảnh khắc quý giá hơn. Tôi nghiêng mình qua rồi nhẹ nhàng hôn lên một vết sẹo của anh. Anh khẽ rên lên nhưng không thức giấc, tôi mỉm cười. Tôi hôn thêm lần nữa và mắt anh mở ra.

“Chào anh,” tôi cười toe toét, cảm thấy thật tội lỗi.

“Chào em,” anh thận trọng đáp lại. “Em đang làm gì đây?”

“Ngắm anh.” Tôi lướt ngón tay xuống vệt lông dưới bụng anh. Anh chớp lấy tay tôi, nheo mắt lại, rồi nở một nụ cười thư-thái-rạng-ngời-đậm-chất-Christian, và tôi thở phào. Cú chạm bí mật của tôi vẫn là bí mật.

Ồi... sao anh không cho em chạm vào anh nhỉ?

Đột ngột, anh lật người đè lên trên, ấn tôi xuống lớp đệm, tay giữ chặt lấy tay tôi cảnh cáo. Rồi anh cọ mũi vào mũi tôi.

“Tôi nghĩ cô thức dậy là để có ý đồ đen tối, quý cô Steele,” anh buộc tội, nhưng nụ cười vẫn đọng trên môi.

“Em thích được thức dậy với ý đồ đen tối bên anh.”

“Em ư?” Anh hỏi và đặt một nụ hôn phớt lên môi tôi. “Yêu hay là ăn sáng nào?” Mắt anh sẫm lại nhưng vẫn lấp lánh ánh hài hước. Vật cương cứng của anh đi sâu vào trong tôi, và tôi nâng hạ thân lên để gặp anh.

“Lựa chọn sáng suốt đây,” anh lẩm bẩm bên cổ tôi, trong khi lướt môi hôn xuống ngực tôi.

TÔI ĐỨNG BÊN TỦ QUẦN Áo, nhìn chăm chăm vào gương, cố gắng vuốt ve mái tóc để trông nó ra hồn một tí – thực sự thì nó chỉ quá dài. Tôi đang mặc quần jean và áo phông, còn Christian vừa tắm táp sạch sẽ xong, đang mặc quần áo phía sau. Tôi nhìn như dán mắt vào cơ thể anh đầy thèm muốn.

“Anh có thường tập thể hình không?” Tôi hỏi.

“Ngày nào anh cũng tập,” anh vừa nói vừa cài khuy quần.

“Anh tập những gì?”

“Chạy, nâng tạ, quyền cước.” Anh nhún vai.

“Quyền cước?”

“Ừ, anh có thầy dạy riêng, một đấu thủ từng dự Olympic tên là Claude. Anh ta rất cừ. Em sẽ thích anh ta đấy.”

Tôi quay lại nhìn chằm chằm khi anh bắt đầu cài khuy chiếc sơ mi trắng.

“Anh nói em sẽ thích anh ta nghĩa là sao?”

“Em sẽ thích anh ta làm thầy dạy của mình.”

“Sao em lại cần một thầy dạy riêng? Em có anh giữ cho thân hình em vừa vặn rồi mà.”

Christian thông thả bước tới rồi vòng tay ôm lấy tôi, đôi mắt tối sẫm gặp mắt tôi trong gương.

“Nhưng bé yêu ạ, anh muốn em ‘vừa vặn’ với những gì anh ấp ủ trong đầu. Anh cần em đủ mạnh để trụ vững.”

Mặt tôi nóng bừng khi những kỷ niệm từ căn phòng giải trí ủa về. Phải... Căn Phòng Đỏ ấy thật khiến cho người ta kiệt sức. Anh sắp để tôi trở lại đó sao? Tôi có muốn trở lại đó không nhỉ?

Dĩ nhiên là cậu muốn rồi! Nữ Thần Ham Muốn trong tôi hét tổng lên.

Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám mê hoặc nhưng khó dò ấy.

“Em biết là em muốn mà,” anh nói rành rọt.

Tôi lại đỏ bừng mặt, và cái ý nghĩ khó chịu rằng Leila có thể trụ vững không mời mà trườn vào đầu óc tôi một cách đáng ghét. Tôi mím môi lại làm Christian phải nhíu mày.

“Sao thế?” Anh hỏi, lo lắng.

“Không sao.” Tôi lắc đầu. “Được rồi, em sẽ gặp Claude.”

“Thật ư?” Gương mặt Christian bừng sáng lên vẻ sững sờ khó tin. Biểu lộ ấy khiến tôi bật cười. Như thể anh ấy vừa trúng xổ số vậy, dù chắc chắn Christian chẳng bao giờ mua đến một tấm vé – anh cần đến nó làm gì chứ.

“Vâng, giờ ả – nếu điều đó khiến anh hạnh phúc,” tôi ra vẻ giấu cợt.

Anh siết chặt vòng tay và hôn lên má tôi. “Em không biết được đâu,” anh thì thầm. “VẬY... hôm nay em muốn làm gì nào?” Anh rúc mũi vào cổ tôi, khiến toàn thân tôi râm ran lên từng đợt ngọt ngào.

“Em muốn đi cắt tóc, và... ừm, em phải ra ngân hàng đổi séc để mua một chiếc xe.”

“À,” anh nói ra vẻ đã biết và cần mẫn. Một tay buông tôi ra, anh lục tìm trong túi quần jean và giờ ra chiếc chìa khóa cô nàng Audi bé bỏng của tôi.

“Nó đây,” anh nói khê, vẻ ngập ngừng.

“Nó đây? Ý anh là sao?” Mẹ ơi. Giọng tôi nghe có vẻ giận dữ. Chết tiệt. Tôi đang giận dữ. Làm sao anh ấy dám!

“Taylor đã mang nó về ngày hôm qua.”

Tôi há miệng, rồi ngậm lại, và rồi lặp lại quy trình ấy, không nói nổi tiếng nào. Anh ấy đang trả chiếc xe lại cho tôi. Chết tiệt ngàn lần. Sao tôi không đoán ra điều này từ trước nhỉ?

Được rồi, hai người đều có thể chơi được trò này. Tôi lục tìm trong túi quần sau và lôi ra chiếc phong bì đựng tờ séc của anh.

“Đây, cái này là của anh.”

Christian nhìn tôi vẻ giấu cợt, rồi khi nhận ra chiếc phong bì, anh giờ cả hai tay lên mà bỏ đi.

“Ồ không. Đây là tiền của em.”

“Không. Em sẽ mua lại chiếc xe đó từ anh.”

Về mặt Christian thay đổi hoàn toàn. Giận dữ – phải, cơn giận dữ quét qua mặt anh.

“Không, Anastasia. Tiền của em, xe của em.”

“Không, Christian. Tiền của em, xe của anh, em sẽ mua nó từ anh.”

“Anh đã tặng chiếc xe đó cho em như một món quà nhân ngày tốt nghiệp.”

“Nếu anh tặng em một chiếc bút – nó sẽ là một món quà tốt nghiệp phù hợp. Nhưng anh đã trao cho em cả một chiếc Audi.”

“Em có thực lòng muốn tranh cãi về chuyện này không?”

“Không.”

“Tốt – chìa khóa đây.” Anh đặt chúng lên nóc tủ đồ.

“Ý em không phải là thế!”

“Kết thúc tranh luận, Anastasia. Đừng có thúc ép anh.”

Tôi trừng trừng nhìn anh, và rồi nảy ra một ý. Cầm chiếc phong bì, tôi xé nó làm tư rồi bỏ những gì chứa bên trong vào thùng rác.Ồ, cảm giác thật sướng.

Christian nhìn tôi bình thản, nhưng tôi biết mình vừa chạm một ngòi nổ và tốt hơn hết nên tránh thật xa. Anh vuốt cằm.

“Cô, luôn luôn đầy thách thức, quý cô Steele ạ.” Anh nói tỉnh khô, rồi quay gót và hiên ngang bước sang phòng khác. Đây không phải là phản ứng mà tôi mong chờ. Tôi đang tham gia vào trận chiến Armageddon[3] thực sự. Tôi nhìn đắm đắm vào gương và nhún vai, quyết định buộc túm tóc thành kiểu đuôi ngựa phía sau.

[3] Trong Kinh Tân ước, Đức Chúa Trời trở lại với loài người và đánh bại lũ ác quỷ trong trận chiến Armageddon. Armageddon được coi là biểu tượng của trận chiến quyết liệt cuối cùng giữa thiện và ác.

Trí tò mò trong tôi nổi lên. Anh chàng Lắm Chiêu đang làm gì thế nhỉ? Tôi theo anh sang phòng bên thì thấy anh đang nói chuyện điện thoại.

“Phải, hai mươi tư nghìn đô-la. Chuyển ngay.”

Anh ngẩng lên nhìn tôi, vẫn đứng đưng.

“Tối... Thứ Hai hả? Tuyệt vời... Không, thế là đủ, Andrea.” Anh gác máy cái rụp.

“Thứ Hai, tiền sẽ được chuyển vào tài khoản ngân hàng của em. Đừng có bày trò với anh.” Anh đang giận sôi, nhưng tôi không quan tâm.

“Hai mươi tư nghìn đô-la!” Tôi hầu như hét lên. “Và làm sao anh biết được số tài khoản của em?”

Cơn điên tiết của tôi làm Christian sững sốt.

“Anh biết mọi thứ về em, Anastasia,” anh lạnh lẽ nói.

“Xe của em không thể nào đáng giá hai mươi tư nghìn đô-la.”

“Anh đồng ý với em, nhưng đây là chuyện hiểu biết về thị trường, dù là em đang bán hay đang mua. Một vài kẻ điên khùng ngoài kia muốn cái xe nguy hiểm chết người đó và sẵn sàng trả bằng ấy tiền. Đó là một chiếc xe thuộc dòng cổ điển. Hãy hỏi Taylor nếu em không tin anh.”

Tôi trừng trừng nhìn anh và anh cũng trừng trừng nhìn lại, hai kẻ ngốc ngoan cố và giận dữ cùng trừng trừng nhìn nhau.

Và tôi cảm thấy nó, sức hút – dòng điện giữa chúng tôi – lúc này đang hiện hữu, hút chúng tôi lại với nhau. Đột ngột, anh chớp lấy tôi ép sát vào cánh cửa, miệng anh trên miệng tôi, đòi hỏi ngẫu nhiên. Một tay anh ấn hông tôi áp vào háng anh, tay kia giữ chặt gáy tôi, kéo đầu tôi ngửa ra sau. Ngón tay tôi lùa vào tóc anh, xoắn mạnh, kéo anh về phía mình. Cơ thể anh áp chặt vào tôi, cầm tù tôi trong từng hơi thở đứt quãng. Tôi cảm thấy anh. Anh muốn tôi, và tôi say sưa quay cuồng trong niềm rạo rức khi nhận thức được anh muốn tôi đến thế nào.

“Tại sao, tại sao em luôn thách thức anh?” Anh lăm bắm giữa những nụ hôn nóng rực.

Máu tôi ngân nga trong huyết quản. Anh sẽ luôn gây ra hiệu ứng này lên tôi chứ? Và cả tôi cũng làm được điều đó với anh, đúng không?

“Bởi vì em có thể.” Tôi nói trong hơi thở. Tôi cảm thấy nụ cười của anh nơi cổ mình, và anh áp trán vào trán tôi.

“Chúa ơi, anh muốn chiếm lấy em ngay bây giờ, nhưng anh hết bao cao su rồi. Anh chẳng bao giờ cảm thấy đủ với em cả. Em đúng là một người đàn bà điên rồ, điên rồ.”

“Và anh đã làm em phát điên,” tôi thì thầm. “Theo mọi cách.”

Christian lắc đầu. “Đi nào. Ra ngoài ăn sáng thôi. Anh cũng biết một nơi em có thể cắt tóc đấy.”

“Okay,” tôi ưng thuận, và chỉ cần như thế, cuộc chiến của chúng tôi đã kết thúc.

“ĐỂ EM TRẢ,” tôi nhót ngay lấy tờ hóa đơn bữa sáng trước khi Christian kịp làm.

Anh trợn mắt.

“Ồ quanh đây thì anh phải nhanh tay lên, Grey ạ.”

“Em nói đúng, anh phải nhanh tay,” anh nói chua chát, nhưng kỳ thực là cái giọng điệu chòng ghẹo.

“Đừng có đau khổ thế. So với sáng nay thì giờ trong túi em đã có thêm hai mươi tư nghìn đô-la rồi. Em có thể trả” – tôi liếc vào hóa đơn – “hai mươi đô-la và sáu mươi bảy xu cho bữa sáng mà.”

“Cảm ơn,” anh cảm ỉn. Ôi, cậu bé mới lớn hay hồn dỗi đã trở lại rồi.

“Giờ mình đi đâu?”

“Em thật sự muốn cắt tóc chứ?”

“Vâng, anh nhìn tóc em mà xem.”

“Với anh em rất đáng yêu. Lúc nào cũng đáng yêu hết.”

Tôi đỏ bừng mặt và nhìn chằm chằm xuống những ngón tay mảnh khảnh trong lòng. “Lại còn bữa tiệc của bố anh tối nay nữa.”

“Nhớ là tiệc black tie đấy nhé.”

“Nó được tổ chức ở đâu?”

“Ở nhà bố mẹ anh. Họ có một cái lều. Em biết đấy, công việc từ thiện.”

“Là buổi gây quỹ từ thiện kiểu gì vậy?”

Christian xoa xoa bàn tay dọc đùi, trông có vẻ không thoải mái.

“Đó là một chương trình cai nghiện dành cho những cặp vợ chồng có con nhỏ được gọi là Cùng nhau Đường đầu.”

“Nghe có vẻ là một động cơ tốt đấy,” tôi nói nhẹ nhàng.

“Nào, đi thôi.” Anh đứng dậy, chấm dứt chủ đề hội thoại này một cách hiệu quả rồi đưa tay ra. Khi tôi nắm lấy nó, anh siết chặt những ngón tay quanh ngón tay tôi.

Thật lạ lùng. Có những lúc anh rất mở lòng, nhưng còn lại thì kín như bưng. Anh đưa tôi ra khỏi nhà hàng rồi xuống phố. Buổi sáng hôm nay thật ấm áp và bình yên. Ánh mặt trời tỏa rạng, không khí ngậy ngát mùi cà phê cùng mùi bánh mì mới ra lò.

“Chúng ta đi đâu đây?”

“Sẽ là một bất ngờ.”

Ồ, được rồi. Thực lòng thì tôi không thích những bất ngờ cho lắm.

Tôi và Christian đi qua hai dãy nhà, và những cửa hàng cửa hiệu rõ ràng không phải là nơi chúng tôi sẽ dừng chân. Tôi vẫn chưa có cơ hội khám phá chúng, nhưng nơi này thực sự chỉ cách nơi tôi ở có vài bước chân. Kate hẳn sẽ mừng rơn, vì có vô số shop thời trang nhỏ để thỏa mãn đam mê áo váy của nàng ấy. Thực sự thì tôi cũng cần mua vài chiếc chân váy nhẹ để đi làm.

Christian dừng bước trước một thẩm mỹ viện bề thế, bóng lộn và mở cửa cho tôi. Nó tên là Esclava. Đồ đạc bên trong đều bọc da và trắng bóc. Một cô gái trẻ tóc vàng trong bộ đồng phục tình tươm đang ngồi tại bàn tiếp tân màu trắng nổi bật. Cô ta ngẩng lên khi chúng tôi bước vào.

“Chào buổi sáng, ngài Grey,” cô ta hồ hởi nói, sắc hồng ửng lên trên đôi má khi cô ta chớp mắt với anh. Đó là hiệu ứng Grey, nhưng cô ta biết anh! Bằng cách nào chứ?

“Chào Greta.”

Anh cũng biết cô ta. Chuyện này là sao?

“Vẫn như mọi khi ạ, thưa ngài?” Cô ta lễ phép hỏi. Cô ta đang tô son môi hồng rực.

“Không,” anh vội nói, vừa lo lắng liếc về phía tôi.

Như mọi khi? Nghĩa là thế nào?

Trời đất! Đó là Điều luật số Sáu, về cải thẩm mỹ viện chết tiệt. Tất cả những thứ bậy bạ về chuyện tẩy lông... chết tiệt!

Đây là nơi anh ấy mang tất cả những kẻ phục tùng tới? Có khi cả Leila nữa, đúng không? Tôi biết hiểu chuyện này là thế quái nào đây?

“Cô Steele sẽ nói với cô cô ấy muốn làm gì.”

Tôi trừng trừng nhìn anh. Anh ấy đang lén lút thực hiện những Luật lệ. Tôi đã đồng ý với điều khoản Chăm sóc cá nhân – và nó là đây sao?

“Tại sao lại là nơi này?” Tôi nói như rít lên.

“Anh sở hữu nơi này, và ba cái khác như thế này nữa.”

“Anh sở hữu nơi này?” Tôi há hốc miệng ngạc nhiên. Chà, thật quá bất ngờ.

“Ừ, kinh doanh ngoài lề thôi. Dù sao chẳng nữa – em thích làm gì thì ở đây đều đáp ứng được tuốt. Tất cả các thể loại massage: massage Thụy Điển, xoa bóp kiểu Nhật, đá nóng, trị liệu bằng ánh sáng, tắm tảo biển, massage mặt, tất cả những trò mà phụ nữ ưa thích – mọi thứ.” Anh nhiệt tình khoa bàn tay với những ngón tay dài.

“Tẩy lông thì sao?”

Anh cười vang, “Ừ, tẩy lông nữa. Mọi chỗ,” anh thì thào về bí hiểm, sung sướng trước bộ mặt bứt rứt của tôi.

Tôi nóng bừng mặt và liếc về phía Greta, người đang nhìn tôi trông đợi.

“Tôi muốn cắt tóc.”

“Dĩ nhiên rồi, cô Steele.”

Greta môi-hồng-rực mang dáng vẻ hối hả đặc trưng rất Đức khi cô ta kiểm tra màn hình máy tính.

“Franco sẽ rảnh trong năm phút nữa.”

“Franco được đấy,” Christian đảm bảo với tôi. Tôi thì đang cố gắng hiểu cho thủng chuyện này. Christian Grey, CEO, sở hữu một chuỗi thẩm mỹ viện.

Tôi lên nhìn anh, và bất chợt sắc mặt anh thay đổi – có thứ gì đó, hay ai đó vừa lọt vào tầm mắt anh. Tôi quay ra để xem anh nhìn đi đâu, và ngay phía cửa sau mỹ viện, một mái tóc vàng ánh bạc kim óng mượt xuất hiện, đóng cánh cửa lại phía sau và bắt đầu trò chuyện với một người tạo mẫu tóc.

Tóc Vàng Bạc Kim cao, làn da rám nắng, dễ thương, tuổi tác thì trạc cuối đầu ba sang đầu bốn gì đấy – cũng khó nói. Bà ta mặc bộ đồng phục giống như của Greta, nhưng màu đen. Trông bà ta thật ẩn tượng. Mái tóc sáng lấp lánh như vầng hào quang, được cắt theo kiểu bob sắc sảo. Khi quay lại, bà ta bắt gặp ánh nhìn của Christian bèn mỉm cười với anh, một nụ cười rạng rỡ và ấm áp thân tình.

“Xin lỗi em,” Christian vội vã lẩm bẩm.

Anh sải bước nhanh qua phòng mỹ viện, qua đám thợ tạo mẫu tóc trong bộ đồng phục trắng tinh tươm, qua cả đám thợ học việc bên những chiếc bồn rửa, để tới chỗ bà ta, cách quá xa để tôi có thể nghe thấy họ nói những gì. Tóc Vàng Bạc Kim chào anh với vẻ mặt miễn cưỡng thấy rõ, bà ta hôn lên cả hai bên má anh, bàn tay đặt lên cánh tay anh, và họ trò chuyện với nhau sôi nổi.

“Cô Steele?”

Cô nhân viên lễ tân Greta cố gắng khiến tôi chú ý.

“Làm ơn chờ tôi một chút.” Tôi nhìn theo Christian như bị thôi miên.

Tóc Vàng Bạch Kim quay lại và nhìn thấy tôi, bèn trao cho tôi cũng một nụ cười rạng rỡ như thể biết tôi vậy. Tôi lịch sự mỉm cười đáp lại.

Christian trông có vẻ lo lắng về điều gì đó. Anh thuyết phục bà ta, và bà ta ứng thuận, giơ cả hai tay lên rồi mỉm cười với anh. Anh cũng mỉm cười với bà ta – rõ ràng họ biết nhau rất rõ. Phải chăng họ đã làm việc với nhau trong một thời gian dài? Có lẽ bà ta điều hành nơi này; trên tất cả, bà ta có một vẻ chắc chắn là rất quyền uy.

Rồi, nhận thức đánh vào đầu tôi như một quả tạ sắt. Tôi biết, từ sâu thẳm ruột gan mình, tôi biết bà ta là ai. Là người phụ nữ ấy. Ấn tượng, đứng tuổi, xinh đẹp.

Đó là quý bà Robinson.

32. Chương 5

Chương 5

“Greta, ngài Grey đang nói chuyện với ai đấy?” Da đầu tôi như muốn bốc hơi khỏi tòa nhà này – trong nỗi lo sợ cảm giác râm ran như kiến bò, và tiềm thức của tôi thì gào thét bắt tôi hãy đi theo nó. Nhưng giọng tôi nghe vẫn đủ hững hờ.

“Ồ, đó là bà Lincoln. Bà ấy cùng sở hữu mỹ viện này với ngài Grey.” Greta, dường như còn hơn cả hào hứng, chia sẻ.

“Bà Lincoln?” Tôi tưởng bà Robinson đã ly dị. Có lẽ bà ta đã tái hôn với một gã khờ đáng thương nào đó.

“Vâng. Bà ấy không thường xuyên tới đây, nhưng hôm nay một kỹ thuật viên của chúng tôi bị ốm, nên bà ấy đến để thay thế.”

“Cô có biết tên của bà Lincoln không?”

Greta ngẩng lên nhìn tôi, nhú mày và mím môi môi hồng rực lại, ngờ vực sự tò mò của tôi. Chết tiệt, có lẽ tôi đã đi quá xa rồi.

“Elena,” cô ta nói, hầu như miễn cưỡng.

Tôi chìm trong cảm giác nhẹ nhõm lạ lùng rằng thứ linh cảm lạnh gáy mỗi lần gặp chuyện gì nguy hiểm của tôi đã không làm tôi thất vọng.

Linh cảm lạnh gáy trước nguy hiểm ư? Tiềm Thức của tôi khịt mũi. Linh cảm trước một “máy bay bà già” chuyên sàm sỡ trẻ em thì có.

Họ vẫn mãi mê thảo luận. Christian nói liên tục điều gì đó với Elena, và bà ta có vẻ lo lắng, gật đầu, nhăn mặt, rồi lại lắc đầu. Với tay ra, bà ta nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Christian trong khi cắn môi. Lại gật đầu, bà ta liếc về phía tôi và trao cho tôi một nụ cười trấn an rất nhẹ.

Tôi chỉ có thể nhìn chằm chằm bà ta, mặt như hóa đá. Tôi nghĩ mình đang sốc nặng. Sao anh có thể đưa tôi đến đây chứ?

Người đàn bà thì thầm điều gì đó với Christian; anh nhìn nhanh về phía tôi rồi quay lại với bà ta và đáp lại. Bà ta gật đầu, và tôi nghĩ bà ta đang chúc anh may mắn, nhưng kỹ năng đọc tín hiệu môi của tôi không được thành thạo cho lắm.

Anh sải bước quay lại chỗ tôi, khuôn mặt rõ ràng là đang bối rối. Chuẩn không cần chỉnh rồi. Bà Robinson quay về căn phòng hậu, đóng cánh cửa lại sau lưng.

Christian nhú mồm. “Em ổn chứ?” anh hỏi, nhưng giọng căng thẳng và đầy thận trọng.

“Không ổn lắm. Anh không muốn giới thiệu em à?” Giọng tôi nghe lạnh nhạt.

Miệng anh há hốc, như thể tôi vừa đột ngột cắt mất đường khí của anh.

“Nhưng anh nghĩ...”

“Với một người đàn ông thông minh, đôi khi...” Từ ngữ trôi tuột khỏi miệng tôi. “Em muốn đi khỏi đây, làm ơn.”

“Sao thế?”

“Anh biết tại sao mà.” Tôi đảo mắt.

Anh nhìn chăm chăm xuống tôi, ánh mắt tha thiết.

“Anh xin lỗi, Ana. Anh không biết cô ấy lại đến đây. Cô ấy không bao giờ ở đây cả. Cô ấy mở một chi nhánh mới ở Bravern Center, và đó mới là nơi cô ấy thường cắm chốt. Hôm nay có ai đó bị ốm.”

Tôi quay gót và hướng ra phía cửa.

“Chúng tôi không cần Franco nữa, Greta,” Christian cúi kính nói khi chúng tôi bước ra khỏi cửa. Tôi phải cố kìm lại thôi thúc muốn chạy thật nhanh và thật xa khỏi nơi này. Tôi muốn òa khóc thật to. Tôi chỉ cần tránh xa khỏi tất cả những thứ ngớ ngẩn này.

Christian lặng lẽ bước bên tôi trong khi tôi cố gắng nghiền ngẫm lại mọi chuyện trong đầu. Khoanh tay ôm lấy thân mình, tôi cúi đầu vừa bước đi vừa tránh những thân cây trên Đại lộ Thứ hai. Anh khá khôn ngoan khi không hề chạm vào tôi. Tâm trí tôi đang sục sôi lên với những câu hỏi chưa có lời đáp. Liệu Quý Ngài Lặng Tránh này có chịu thú nhận không nhỉ?

“Anh thường đưa những người phục tùng đến đây phải không?” Tôi gay gắt.

“Phải, vài người trong số họ,” anh lặng lẽ trả lời nhát gừng.

“Leila?”

“Có.”

“Nơi này trông có vẻ mới.”

“Gần đây nó mới được tân trang lại.”

“Em hiểu. Vậy bà Robinson đã gặp tất cả những người phục tùng của anh?”

“Phải.”

“Họ có biết về bà ấy không?”

“Không. Không ai biết. Chỉ có em.”

“Nhưng em không phải người phục tùng của anh.”

“Đúng, em dứt khoát là không phải.”

Tôi dừng lại và đối mặt với anh. Đôi mắt anh mở lớn, dữ dội. Đôi môi anh mím lại thành một đường khắc nghiệt và cương quyết.

“Anh có thấy chuyện này rối rắm phức tạp đến thế nào không?” Tôi giận dữ nhìn anh, giọng hạ thấp.

“Anh thấy rồi. Anh xin lỗi.” Mặt anh trông có vẻ ăn năn.

“Em muốn đi cắt tóc, tốt hơn là ở một nơi nào đó mà anh không lên giường với đám nhân viên hay khách hàng.”

Christian do dự.

“Bây giờ, thứ lỗi cho em.”

“Không phải em đang chạy trốn. Đúng không?” Anh hỏi.

“Không, em chỉ muốn cắt cái mái tóc chết tiệt này. Tại một nơi mà em có thể nhắm nghiền mắt, được ai đó gọi đầu ỉnh, và quên đi tất cả những chuyện lủng củng song hành theo anh.”

Christian lừa tay qua tóc. “Anh có thể gọi Franco tới nhà mình hoặc tới chỗ em,” anh khẽ nói.

“Bà ấy thật quyến rũ.”

Anh chớp mắt. “Ừ.”

“Bà ấy vẫn đang ở với chồng hả?”

“Không. Cô ấy đã ly dị từ khoảng năm năm trước.”

“Sao anh không cặp cùng bà ấy?”

“Vì giữa bọn anh mọi chuyện đã kết thúc. Anh đã nói với em rồi mà.” Lòng mảy anh đột ngột nhú lại. Anh thò tay vào túi áo khoác lôi ra chiếc BlackBerry. Chắc là nó vừa rung, vì tôi không nghe thấy nhạc chuông.

“Welch,” anh nói nhanh, sau đó lắng nghe.

Chúng tôi đang đứng trên Đại lộ 2, và tôi nhìn chăm chăm về phía cây thông nhỏ trước mặt, nó vừa thay một lớp áo mới non xanh mỡ màng.

Dòng người hối hả đi qua chúng tôi, mất hút trong những việc không tên của buổi sáng ngày thứ Bảy, rõ ràng là đang thưởng ngoạn câu chuyện cuộc đời của riêng họ. Tôi bắn khoản tự hỏi liệu trong số đó có bao gồm những kẻ phục tùng từng ngày trước giờ đang lén lút rình mò, những người đàn bà đẹp tuyệt vời từng trong vai kẻ thống trị, và một người đàn ông chẳng có khái niệm nào về sự riêng tư bí mật dưới luật lệ Hoa Kỳ này hay không.

“Bị đâm xe chết à? Khi nào?” Giọng Christian cắt ngang dòng suy tưởng của tôi.

Ồ không. Ai vậy nhỉ? Tôi lắng tai nghe cho rõ hơn.

“Đã hai lần thằng con hoang đó không xuất hiện. Hắn chắc chắn đã biết. Hắn chẳng có chút cảm giác nào với cô ta hay sao?” Christian lắc đầu ghe tỏm. “Chuyện này bắt đầu có ý nghĩa rồi đây... không... nó giải thích tại sao, chứ không phải ở đâu.” Christian liếc quanh chúng tôi như thể tìm kiếm thứ gì đó, và tôi nhận thấy mình cũng đang làm giống anh. Chẳng có gì lọt vào tầm mắt tôi. Chỉ có vài người đi mua hàng, xe cộ trên đường và những hàng cây.

“Cô ta đang ở đây,” Christian tiếp tục. “Cô ta đang theo dõi chúng tôi... Phải... Không. Hai hay bốn, 24/7 nhé... Tôi vẫn chưa đề cập đến chuyện đó.” Christian nhìn thẳng vào tôi.

Đề cập chuyện gì? Tôi nhú mảy và anh nhìn tôi ngập ngừng.

“Gì cơ...,” anh thì thào. Mặt anh tái đi và mắt thì mở lớn. “Tôi hiểu. Khi nào?... Mới đây hả? Nhưng bằng cách nào?... Không có bản điều tra lý lịch nào sao?... Tôi hiểu. Hãy gửi email cho tôi tên, địa chỉ và những bức ảnh nếu anh có... 24/7 nhé, từ chiều nay. Hãy giữ liên lạc với Taylor.” Nói rồi Christian ngắt máy.

“Hừm?” tôi giận dữ hỏi. Anh có định nói cho tôi biết không đây?

“Là Welch.”

“Welch là ai?”

“Cố vấn an ninh của anh.”

“Được rồi. Thế có chuyện gì vậy?”

“Leila đã bỏ chồng từ khoảng ba tháng trước để cặp với một gã, gã này vừa bị chết trong một vụ tai nạn ô tô bốn tuần trước đây.”

“Ôi.”

“Tay bác sĩ tâm thần mắc dịch đó lẽ ra phải biết được chuyện này,” anh giận dữ nói. “Nỗi u uất đau khổ, chính là cảm xúc ấy đấy. Đi thôi nào.” Anh đưa tay ra, và tôi tự động đặt tay mình vào tay anh trước khi giật nó ra lần nữa.

“Đợi một phút. Chúng ta còn đang bàn luận dở dang về chuyện của ‘chúng ta’ mà. Về bà ấy, quý bà Robinson của anh.”

Khuôn mặt Christian đành lại. “Cô ấy không phải Robinson của anh. Về nhà anh đã, rồi chúng ta có thể nói tiếp chuyện này.”

“Em không muốn tới nhà anh. Em muốn cắt tóc!” Tôi la lên. Giá như tôi có thể chỉ tập trung vào một chuyện này...

Anh lại chộp lấy chiếc BlackBerry từ trong túi áo và bấm số. “Greta, là Christian Grey đây. Tôi muốn Franco có mặt tại nhà tôi trong một giờ nữa. Hãy xin phép bà Lincoln... Tốt.” Nói rồi anh nhét điện thoại vào túi. “Anh ta sẽ đến ngay.”

“Christian...!” Tôi lắp bắp thốt lên giận dữ.

“Anastasia, Leila rõ ràng đang phải chịu đựng một chấn thương về tâm lý. Anh không biết cô ta đang theo đuổi anh hay là em, hay cô ta đã chuẩn bị đi xa đến cỡ nào. Chúng mình sẽ đến chỗ em lấy đồ, rồi em có thể đến ở với anh cho đến khi mình tìm ra dấu vết cô ta.”

“Tại sao em lại muốn làm thế chứ?”

“Vì như thế anh có thể giữ em an toàn.”

“Nhưng...”

Anh trừng mắt nhìn tôi. “Nếu em không làm thế, là anh túm tóc em kéo đi đấy.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh... thật không thể tin được. Anh chàng Đa Sự đang lo xa quá đà rồi.

“Em nghĩ anh đang phản ứng thái quá rồi.”

“Không đâu. Chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận ở nhà anh. Đi thôi.”

Tôi khoanh tay lại và nhìn anh không chớp mắt. Chuyện này đã đi quá xa.

“Không,” tôi bước bình tuyên bố. Tôi phải giữ vững lập trường.

“Em có thể bước đi, hoặc là anh có thể vác em đi. Cách nào thì anh cũng không ngại đâu, Anastasia.”

“Anh không dám đâu.” Tôi quắc mắt nhìn anh. Trăm phần trăm anh ấy không dám bày trò giữa Đại lộ 2 này, đúng không?

Anh nở nụ cười nửa miệng với tôi, nhưng mắt anh thì không hề cười.

“Ồ, bé yêu, cả hai chúng ta đều biết rằng nếu em là người ném găng tay thách đấu, thì anh quá hạnh phúc để nhận lời thách đấu đó mà.”

Chúng tôi trừng trừng nhìn nhau – và đột ngột anh khom người xuống, tóm chặt lấy đùi tôi rồi nhấc bổng tôi lên. Trước khi nhận thức được chuyện gì, tôi đã chồm chệch nằm vắt ngang vai anh rồi.

“Bỏ em xuống!” Tôi hét lên.Ồ, được hét lên thế này thật là sướng.

Christian bắt đầu sải bước dọc Đại lộ, lơ tít tôi đi. Một tay ôm chặt quanh đùi tôi, anh đét mông tôi bằng bàn tay rảnh rỗi còn lại.

“Christian!” Tôi la to. Người đi đường đang nhìn chằm chằm. Chuyện này còn có thể bẽ mặt hơn không nữa?

“Em đi. Em sẽ đi mà!”

Anh bèn đặt tôi xuống, và trước khi anh kịp đứng thẳng dậy, tôi đã nện bước thành thịch về phía căn hộ của mình, đầu sùi sùng sục, không thèm để ý đến anh. Dĩ nhiên là anh vẫn đi bên cạnh tôi, nhưng tôi tiếp tục phớt lờ. Tôi định làm gì nhỉ? Đang giận điên lên, nhưng tôi không chắc mình đang giận dữ chuyện gì – có quá nhiều chuyện mà.

Và trong khi hiên ngang nện bước về nhà, tôi đã làm hẳn một danh sách trong đầu:

1. Vác mình lên vai – không thể chấp nhận được với bất cứ ai đã qua sáu tuổi.
2. Đưa mình đến thăm mỹ viện đồng sở hữu với người tình cũ – sao mà ngớ ngẩn đến thế nhỉ?
3. Đó là nơi anh ấy thường đưa những người phục tùng đến – lại càng ngớ ngẩn hơn.
4. Thậm chí không thèm nhận ra đó là một ý tưởng tồi tệ – trong khi vốn được coi là một anh chàng thông minh xuất chúng.
5. Có những người tình cũ điên rồ. Mình có thể chỉ trích anh về chuyện này không nhỉ? Có chứ, mình đang điên tiết lắm rồi đây.
6. Biết được số tài khoản ngân hàng của mình – quá ư là rình mò.
7. Mua lại SIP – anh ấy có nhiều tiền hơn là trí khôn.
8. Khăng khăng bắt mình ở cùng – mối đe dọa từ Leila hẳn là kinh khủng hơn anh e sợ... mà hôm qua anh không hề đề cập đến.

Nhận thức bừng lên. Có điều gì đó đã thay đổi. Là điều gì nhỉ? Tôi dừng lại, và Christian dừng theo. “Chuyện gì đã xảy ra?” Tôi gặng hỏi.

Anh nhú mày. “Ý em là sao?”

“Chuyện Leila ấy.”

“Anh nói với em rồi mà.”

“Không, anh chưa đâu. Còn điều gì đó nữa. Hôm qua anh không hề bảo em qua ở với anh. Vậy chuyện gì vừa xảy ra?” Anh bứt rứt cựa mình.

“Christian! Nói cho em biết đi!” Tôi gắt lên.

“Hôm qua cô ta đã xoay sở có được giấy phép sử dụng vũ khí.”

Ôi, khỉ thật. Tôi chăm chăm nhìn anh, chớp mắt, và cảm thấy máu rút cạn khỏi mặt mình khi tiếp nhận tin này. Tôi ngất mắt. Cô ta muốn giết Christian sao? Không!

“Thế nghĩa là cô ta có thể mua được một khẩu súng,” tôi thì thào.

“Ana,” Christian nói, giọng anh đầy quan tâm lo lắng. Anh đặt bàn tay lên vai tôi, kéo tôi lại gần mình. “Anh không nghĩ cô ta sẽ làm chuyện gì ngu ngốc, nhưng... anh chỉ không muốn nguy hiểm xảy đến với em.”

“Không phải em đâu... còn anh thì sao?” Tôi khẽ hỏi.

Anh nghiêm nghị nhìn xuống tôi, tôi bèn vòng tay ôm lấy anh thật chặt, đầu nép vào ngực anh. Anh dường như không phản đối.

“Về nhà thôi nào,” anh lẩm bẩm, rồi cúi xuống hôn lên tóc tôi. Chỉ thế thôi, tất cả cơn giận dữ của tôi bay biến. Nhưng tôi vẫn chưa quên nó. Nó chỉ ẩn dưới mỗi đe dọa có điều nguy hiểm nào đó sắp xảy đến với Christian. Ý nghĩ đó thật không thể nào chịu đựng nổi.

TÔI LẶNG LẼ XẾP ĐỒ vào một chiếc vali nhỏ rồi nhét chiếc Mac, BlackBerry, iPad, và cả quả bóng Charlie Tango vào trong ba lô.

“Charlie Tango cũng được đi à?” Christian hỏi.

Tôi gật đầu và anh nở một nụ cười chiều chuộng với tôi.

“Thứ Ba này Ethan sẽ về đây,” tôi lẩm bẩm.

“Ethan?”

“Anh trai của Kate. Anh ấy sẽ ở đây cho đến khi tìm được một nơi khác ở Seattle.”

Christian chậm chậm nhìn tôi không biểu lộ một cảm xúc gì, nhưng tôi nhận ra một tia lạnh giá vừa lướt qua mắt anh.

“Ừ, thế thì em sang ở với anh là đúng rồi. Anh ta sẽ rộng chỗ hơn,” anh nói lặng lẽ.

“Em không biết anh ấy có chìa khóa không. Em sẽ phải quay lại đây.”

Christian chẳng nói gì.

“Thế này là đủ rồi.”

Anh xách vali cho tôi, và chúng tôi hướng ra phía cửa. Khi chúng tôi bước vòng ra sau tòa nhà để tới bãi đỗ xe, tôi nhận thấy mình đang ngoái nhìn lại phía sau. Tôi không biết chứng hoang tưởng của tôi đang bắt đầu bộc phát, hay là có ai đó đang theo dõi tôi thật. Christian mở cửa sau chiếc Audi và nhìn tôi chờ đợi.

“Em có định vào trong không đấy?” anh hỏi.

“Em nghĩ là em sẽ lái xe.”

“Không. Anh sẽ lái.”

“Có vấn đề gì với tay lái của em à? Đừng nói rằng anh biết được cả điểm thi bằng lái của em đấy nhé... Em sẽ không ngạc nhiên với cái tính thích lên lút rình mò của anh đâu.” Có khi anh còn biết được tôi phải chặt vật lăm mới qua nổi bài thi viết ấy chứ.

“Vào xe, Anastasia!” Anh quát lên giận dữ.

“Được rồi,” tôi vội vàng chui vào trong xe. Thực lòng thì, mày thấy lạnh gáy rồi, đúng không?

Chắc là anh cũng thấy bất an như tôi. Có một kẻ rình mò hắc ám nào đó đang theo dõi chúng tôi – ừm, một ả có mái tóc đen, làn da trắng nhợt, đôi mắt nâu giống bạn đến kỳ lạ, và rất có thể có giấu vũ khí trong người.

Christian lái xe hòa vào dòng giao thông.

“Tất cả những người phục tùng của anh đều có tóc đen à?”

Anh cau mày. “Ừ,” anh lầm bầm. Giọng anh có vẻ không chắc chắn, và tôi đoán là anh đang suy nghĩ, Cô ấy định nói chuyện gì nhỉ?

“Em chỉ thấy ngạc nhiên.”

“Anh đã nói với em rồi. Anh thích phụ nữ tóc đen.”

“Bà Robinson đâu có tóc đen.”

“Có lẽ đó là nguyên nhân,” anh lầm bầm. “Cô ấy khiến anh không bao giờ để ý đến phụ nữ tóc vàng nữa.”

“Anh đùa à,” tôi há hốc miệng.

“Ừ, anh đang đùa đấy,” anh cúi bấn đáp lại.

Tôi bình thần nhìn đăm đăm ra ngoài cửa kính, dò tìm mọi góc ngách, nhưng không thấy bóng dáng Leila đâu.

Vậy là, anh chỉ thích phụ nữ tóc đen. Sao lại thế nhỉ? Có thực là Quý bà Đẹp tuyệt trần dù cao tuổi Robinson đã khiến anh rời xa phụ nữ tóc vàng không? Tôi lắc đầu – Christian Grey đúng là kẻ chuyên làm điên đầu người khác.

“Kể em nghe về bà ấy đi.”

“Em muốn biết gì?” Lông mày Christian nhíu lại, và tông giọng của anh đầy cảnh báo.

“Kể em nghe về vụ hợp tác kinh doanh của bọn anh đi.”

Anh thoải mái thấy rõ, vẻ như sẵn sàng nói về công việc. “Anh chỉ hùn vốn. Anh không đặc biệt quan tâm đến lĩnh vực kinh doanh sắc đẹp, nhưng cô ấy đã gây dựng nó thành công. Anh chỉ đầu tư vốn và giúp cô ấy bước đầu.”

“Tại sao?”

“Anh có được ngày hôm nay là nhờ cô ấy.”

“Ồ?”

“Khi anh bỏ học ở Harvard, cô ấy đã cho anh vay một trăm ngàn đô-la để khởi nghiệp.”

Chúa ơi... bà ấy cũng giàu nữa.

“Anh đã bỏ học ư?”

“Với anh nó chẳng thành vấn đề. Anh chỉ học hai năm. Nhưng xui xẻo thay, bố mẹ anh chẳng hiểu cho anh.”

Tôi nhú mày. Ông Grey và bác sĩ Grace Trevelyan lên tiếng phản đối – tôi không thể hình dung ra cảnh đó.

“Có vẻ như bỏ học với anh không tệ lắm nhỉ? Anh học ngành gì?”

“Chính trị và Kinh tế học.”

Hừm... có thể đoán được.

“Vậy ra bà ấy thật giàu?” Tôi lẩm bẩm.

“Cô ấy phải làm một người vợ buồn chán, một con búp bê chỉ để trưng bày, Anastasia. Chồng cô ấy giàu sụ – một ông trùm về cung cấp gỗ.” Anh trao cho tôi một nụ cười rất sõi. “Ông ta không cho cô ấy làm việc. Em biết đấy, ông ta thích ra lệnh và điều khiển. Một vài gã đàn ông vốn thích thế mà.”

“Thật hả? Một gã đàn ông thích ra lệnh và điều khiển, hẳn phải là một sinh vật hoang đường hiếm có lắm nhỉ?” Tôi không nghĩ mình có thể nhét thêm bất cứ chút mỉa mai nào vào trong lời đáp này.

Nụ cười của Christian trở nên rộng hơn.

“Bà ấy cho anh vay tiền của chồng mình hả?”

Anh gật đầu, và một nụ cười ranh mãnh hé mở trên môi anh.

“Thật kinh khủng.”

“Ông ta đã lấy lại tiền của mình rồi,” Christian nói úp mở khi lái xe vào ga-ra ngầm của tòa nhà Escala.

Ồ?

“Bằng cách nào?”

Christian lắc đầu, như thể đang nhớ về một hồi ức đặc biệt chua chát, rồi đỗ xe bên cạnh chiếc Audi Quattro SUV. “Đi thôi – Franco đến bây giờ đây.”

TRONG THANG MÁY, Christian nhìn xuống tôi chăm chú. “Vẫn giận anh hả?” anh hỏi một câu đơn giản.

“Còn giận lắm.”

Anh gật đầu. “Được thôi,” anh nói, rồi lại nhìn chằm chằm về phía trước.

Khi chúng tôi bước vào sảnh chính, Taylor đã đợi sẵn. Sao anh ta luôn biết thế trước nhỉ? Anh ta cầm lấy vali của tôi.

“Welch vẫn liên lạc chứ?” Christian hỏi.

“Vâng, thưa ngài.”

“Và?”

“Mọi chuyện đã được thu xếp xong xuôi.”

“Rất tốt. Con gái anh thế nào rồi?”

“Con bé ổn rồi, cảm ơn ngài.”

“Tốt. Chúng ta sắp đón một thợ cắt tóc – Franco De Luca.”

“Chào cô Steele,” Taylor gật đầu với tôi.

“Chào Taylor. Anh có con gái rồi ư?”

“Vâng, thưa cô.”

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Con bé lên bảy, thưa cô.”

Christian nhìn tôi vẻ nôn nóng.

“Nó sống với mẹ,” Taylor giải thích rõ hơn.

“Ồ, tôi hiểu rồi.”

Taylor mỉm cười. Chuyện này thật bất ngờ. Taylor làm bố ư? Tôi theo Christian vào phòng lớn, vừa đi vừa cảm thấy thích thú trước thông tin này.

Tôi liếc một vòng. Từ lúc rời bỏ anh tôi đã không trở lại đây.

“Em có đôi không?”

Tôi lắc đầu. Christian đắm đắm nhìn tôi trong một khắc rồi quyết định không tranh cãi nữa.

“Anh phải đi gọi vài cuộc điện thoại. Cứ tự nhiên như ở nhà nhé.”

“Vâng.”

Christian biến mất vào phòng làm việc, bỏ lại tôi đứng giữa cái triển lãm nghệ thuật khổng lồ mà anh ấy gọi là “nhà” này và phân vân mình sẽ phải “tự nhiên” như thế nào.

Váy áo! Cầm ba lô lên, tôi leo lên tầng vào phòng ngủ và khám phá cái tủ quần áo to đến nỗi có thể dạo bước bên trong được. Nó vẫn treo đầy váy áo – tất cả đều mới toanh với móc giá vẫn lủng lẳng đính kèm. Có ba bộ váy dài mặc cho dạ tiệc, ba bộ dành cho tiệc cocktail, và ba bộ để mặc thường ngày. Tất cả chỗ này hẳn phải đáng giá một gia tài.

Tôi kiểm tra giá một chiếc váy dành cho dạ tiệc. 2.998\$. Trời đất ơi. Tôi ngồi sụp xuống đáy tủ.

Đây không còn là tôi nữa. Tôi ôm lấy đầu và cố gắng mừng tượng lại mọi chuyện xảy ra mấy giờ qua. Chúng khiến tôi kiệt sức. Tại sao, ôi, tại sao tôi lại phải lòng một con người rõ ràng là điên rồ này – đẹp trai, sexy như quỷ sứ, giàu nứt đổ đổ vách, và quá là Điên Rồ nữa.

Tôi lôi chiếc BlackBerry từ ba lô ra và gọi ẹ.

“Ana, con à! Lâu quá rồi, con thế nào hả con yêu?”

“Ôi, mẹ biết đấy...”

“Có chuyện gì à? Con vẫn lằng nhằng với cái cậu Christian à?”

“Mẹ, chuyện phức tạp lắm. Con nghĩ anh ấy bị lẫn thần mất rồi. Đó là vấn đề đấy mẹ ạ.”

“Kể ẹ nghe đi. Đàn ông, đôi khi chẳng thể hiểu nổi họ nữa. Bob thì đang bắn khoản liệu việc chúng ta chuyển tới Georgia có phải là sáng suốt không đây.”

“Gì cơ ạ?”

“Ừ, ông ấy đang bắt đầu gợi ý chuyện trở lại Vegas.”

Ồ, vậy là ai đó cũng có rắc rối. Đâu chỉ mình tôi.

Christian xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Em đây rồi. Anh tưởng em đã cao chạy xa bay rồi đấy.” Trông anh nhẹ nhõm thấy rõ.

Tôi giơ tay lên ra hiệu mình đang nói chuyện điện thoại. “Xin lỗi mẹ, con phải đi rồi. Con sẽ gọi lại ẹ sớm.”

“Được rồi, con yêu – bảo trọng nhé. Yêu con!”

“Con cũng yêu mẹ, mẹ ạ.”

Tôi ngắt máy và nhìn chằm chằm vào anh chàng Năm Mươi. Anh nhíu mày, trông khó xử một cách lạ lùng.

“Sao em lại trốn vào đây?”

“Em không trốn. Mà em đang tuyệt vọng.”

“Tuyệt vọng ư?”

“Về tất cả chuyện này, Christian.” Tôi vẫy tay ra hiệu về phía đám váy áo.

“Anh vào được không?”

“Tủ quần áo của anh mà.”

Anh lại nhíu mày và ngồi xuống, khoanh chân lại, đối diện với tôi.

“Chúng chỉ là váy áo thôi. Nếu em không thích thì anh sẽ gửi trả lại chúng.”

“Anh đúng là mất trí rồi, anh biết không?”

Christian gãi cằm... chiếc cằm lởm chởm râu. Những ngón tay tôi ngứa ngáy muốn chạm vào anh.

“Anh biết. Anh đang cố gắng,” anh lẩm bẩm.

“Anh đang cố gắng quá nhỉ.”

“Như em thôi, quý cô Steele.”

“Sao anh lại làm thế?”

Đôi mắt anh mở lớn và ánh nhìn thận trọng trở lại. “Em biết tại sao mà.”

“Không, em không biết.”

Anh lùa một bàn tay qua tóc. “Em đúng là một người đàn bà khiến người ta muốn nản.”

“Lẽ ra anh có thể sở hữu một kẻ phục tùng tóc đen xinh đẹp. Một kẻ sẽ nói ‘Cao bao nhiêu?’ mỗi khi anh bảo cô ta nhảy, dĩ nhiên với điều kiện cô ta được phép mở mồm. Vậy tại sao lại là em, Christian? Em chỉ không hiểu điều đó.”

Anh chằm chằm nhìn tôi trong khoảnh khắc, và tôi không biết anh đang nghĩ gì.

“Em đã khiến anh nhìn thế giới theo một cách khác, Anastasia. Em không muốn tiền của anh. Em trao cho anh... hy vọng,” anh dịu dàng nói.

Gì cơ? Quý Ngài Khó Hiểu đã trở lại. “Hy vọng điều gì cơ?”

Anh nhún vai. “Hy vọng nhiều hơn.” Giọng anh trầm xuống, khê khàng. “Và em nói đúng. Anh đã quen với việc phụ nữ làm theo chính xác điều anh nói, chính xác điều anh muốn. Việc ấy nhanh chóng trở nên nhàm chán. Có điều gì đó ở em, Anastasia, vẫy gọi anh tới một cung bậc sâu sắc mà anh không tài nào hiểu nổi. Nó như tiếng hát gọi mời của những nàng Siren vậy. Anh không thể kháng cự nổi em, và cũng không muốn mất em.” Anh nắm lấy tay tôi. “Đừng bỏ chạy, xin em – hãy tin tưởng ở anh một chút và kiên nhẫn một chút. Xin em.”

Trông anh thật yếu đuối... Bối rối quá đi. Ngồi thẳng dậy trên hai đầu gối, tôi cúi người về phía trước và nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

“Được rồi. Tin tưởng và kiên nhẫn, em có thể sống với hai thứ ấy.”

“Tốt. Bởi vì Franco đến đây rồi.”

FRANCO NHỎ NGƯỜI, ngăm đen và là Gay. Tôi thích anh chàng này.

“Tóc đẹp quá đi!” Anh ta phun ra một tràng thứ trọng âm Ý nhái. Tôi cá là anh ta đến từ Baltimore hoặc nơi nào đó tương tự, nhưng sự nhiệt tình hào hứng của anh ta quả là dễ lây. Christian dẫn chúng tôi vào trong phòng tắm, vội vàng trở ra rồi lại quay vào, mang theo một chiếc ghế từ phòng anh.

“Tôi sẽ để hai người ở lại đây,” anh lẩm bẩm.

“Grazie[1] ngài Grey.” Nói rồi Franco quay sang tôi. “Bene[2] Anastasia, xem chúng ta sẽ làm gì với cô nào.”

[1] Tiếng Ý, nghĩa là “Cảm ơn”.

[2] Tiếng Ý, nghĩa là “Nào”.

CHRISTIAN NGỒI TRÊN đi văng, hí hoáy trên thứ gì đó trông như một bảng tính. Tiếng nhạc dịu nhẹ ngọt ngào bỗng bành trôi trong căn phòng rộng thênh thang. Người phụ nữ cất tiếng hát đắm say như thể trút cả tâm hồn vào bài hát. Thật là quyến rũ. Christian ngẩng lên và mỉm cười, khiến tôi bừng tỉnh.

“Thấy chưa! Tôi đã nói là anh ấy sẽ thích mà,” Franco sốt sắng nói.

“Em trông đáng yêu lắm, Ana,” Christian tán thưởng.

“Công việc của tôi đến đây là xong rồi,” Franco hô to.

Christian nhồm dậy, sải bước về phía chúng tôi. “Cảm ơn, Franco.”

Franco quay lại, ôm chầm lấy tôi trong một vòng ôm nghệt thở rồi hôn lên cả hai bên má tôi. “Đừng để ai khác đụng kéo vào tóc cô nhé, Ana bellissima[3]!”

[3] Tiếng Ý, nghĩa là “xinh đẹp”.

Tôi bật cười, ngượng ngùng trước sự thân mật có phần thái quá của anh ta. Christian đưa anh ta ra chỗ cửa đại sảnh rồi quay lại trong một thoáng.

“Anh mừng vì em đã giữ tóc dài,” anh vừa nói vừa bước về phía tôi, đôi mắt bừng sáng. Anh vuốt một lọn tóc giữa những ngón tay.

“Mềm mại quá,” anh thì thầm, nhìn đắm đắm xuống tôi.

“Em còn giận anh nữa không?”

Tôi gật đầu và anh mỉm cười.

“Chính xác thì em giận anh chuyện gì nhỉ?”

Tôi trợn mắt. “Anh muốn nghe một danh sách không?”

“Có cả một danh sách sao?”

“Dài đấy.”

“Chúng ta có thể thảo luận trên giường không?”

“Không.” Tôi bĩu môi với anh như trẻ con.

“Thế thì sau bữa trưa nhé. Anh đói rồi, và không chỉ đói ăn thôi đâu,” anh trao cho tôi một nụ cười rõ là dâm dăng.

“Em sẽ không bị lóa mắt bởi những kỹ năng giường chiếu của anh đâu.”

Anh cố che giấu một nụ cười. “Điều gì làm cô đặc biệt buồn bực như vậy, quý cô Steele? Trút hết ra nào!”

Được thôi.

“Điều gì làm em buồn bực ư? À, đó là sự xâm phạm trắng trợn của anh vào những thứ riêng tư của em, việc anh đưa em đến nơi tình nhân cũ của anh làm việc, đồng thời cũng là nơi ngày xưa anh thường đưa gái đến

để tẩy lông, anh lại còn vác em lên vai giữa đường giữa chợ như thể em mới lên sáu tuổi vậy – và trên tất cả, anh đã để bà Robinson chạm vào anh!” Giọng tôi cao vút lên tới đỉnh điểm.

Christian nhượng mảy, tia hải hước trong mắt anh tan biến.

“Đúng là một danh sách đấy. Nhưng nói cho rõ một lần nữa nhé – cô ấy không phải bà Robinson của anh.”

“Bà ấy được chạm vào anh,” tôi nhắc lại.

Anh mím môi. “Cô ấy biết những chỗ được chạm vào.”

“Là sao?”

Anh lùa cả hai bàn tay qua tóc và nhắm mắt lại trong một khắc như thể đang tìm kiếm một sự chỉ dẫn thần thánh nào đó. Rồi anh nuốt xuống.

“Em và anh không có bất cứ một luật lệ nào. Anh chưa bao giờ có một mối quan hệ không luật lệ, và anh không bao giờ biết em định chạm vào chỗ nào trên người anh. Điều đó làm anh lo sợ. Sự động chạm của em hoàn toàn...” Anh ngừng lại, tìm kiếm từ ngữ. “Nó như muốn thêm nữa... nhiều hơn nữa.”

Thêm nữa? Câu trả lời của anh hoàn toàn bất ngờ, khiến tôi choáng váng. Có một từ ngữ nhỏ nhoi nhưng mang ý nghĩa vô cùng to lớn đang treo lơ lửng giữa chúng tôi.

Sự động chạm của tôi như muốn... thêm nữa. Tôi biết kháng cự thế nào khi anh thoát ra những lời này? Đôi mắt xám tìm kiếm mắt tôi, dè chừng, e sợ.

Ngập ngừng, tôi đưa tay ra và nỗi e sợ ấy chuyển thành hoảng hốt. Christian lùi lại và tôi thả rơi tay xuống.

“Đó là giới hạn của anh,” anh thì thào, một ánh nhìn đau đớn, hải hùng hằn lên khuôn mặt anh.

Tôi không thể ngăn một cơn thất vọng ủa qua. “Giả sử như anh không được chạm vào em, anh sẽ cảm thấy thế nào?”

“Anh sẽ chết mất,” anh nói không suy nghĩ.

Ôi, Chàng trai Đa Cảm của em. Lắc đầu, tôi nở một nụ cười trấn an với anh và trông anh nhẹ nhõm hẳn.

“Một ngày nào đó, anh sẽ phải nói với em chính xác tại sao đây lại là một giới hạn đấy, làm ơn.”

“Ừ, một ngày nào đó,” anh lẩm bẩm, và vẻ mặt yếu đuối lập tức bay biến trong một phần nghìn giây.

Sao anh có thể thay đổi nhanh như thế nhỉ? Anh đúng là con người thất thường nhất mà tôi biết.

“Vậy, phần còn lại trong danh sách của em. Xâm phạm sự riêng tư của em.” Miệng anh cong lên khi ngẫm ngợi điều này. “Vì anh biết số tài khoản ngân hàng của em hả?”

“Vâng, điều đó thật quá đáng.”

“Anh điều tra lý lịch của tất cả những người phục tùng. Anh sẽ cho em xem.” Christian quay gót và bước về phía phòng làm việc.

Tôi nghiêm túc đi theo anh, lòng sừng sốt. Từ một tủ hồ sơ được khóa kín, anh lôi ra một cặp giấy bằng bìa cứng. Trên phần nhãn là dòng chữ: ANASTASIA ROSE STEELE.

Trời đất ơi. Tôi trừng trừng nhìn anh.

Anh nhún vai vẻ biết lỗi. “Em có thể giữ nó,” anh nói khẽ.

“Ồ, được, cảm ơn,” tôi cầm cẩn nói rồi lật giở những gì chứa bên trong. Anh ấy có một bản sao giấy khai sinh của tôi, vì Chúa, những giới hạn cứng của tôi, bản thỏa thuận bảo mật, hợp đồng – lạy Chúa – sổ bảo hiểm xã hội, hồ sơ cá nhân, và cả lý lịch nghề nghiệp của tôi nữa.

“Vậy là anh đã biết em từng làm việc ở Clayton?”

“Ừ.”

“Đó không phải sự trùng hợp ngẫu nhiên. Anh không chỉ tạt qua đó đúng không?”

“Đúng.”

Tôi không biết nên tức giận hay là hạnh diện nữa.

“Anh điên thật đấy, anh biết chứ?”

“Anh không thấy thế. Những gì anh làm, anh phải cẩn trọng.”

“Nhưng đây là những thứ riêng tư.”

“Anh không lạm dụng thông tin. Bất cứ ai cũng có thể có được chúng nếu họ muốn dù chỉ trong ý nghĩ, Anastasia. Để kiểm soát – anh cần những thông tin. Đó là cách anh luôn điều khiển được mọi chuyện.” Anh đăm đăm nhìn tôi, vẻ mặt thận trọng và khó dò.

“Anh đang lạm dụng thông tin đấy. Anh đã chuyển hai mươi tư nghìn đô-la mà em không muốn vào tài khoản của em.”

Miệng anh mím lại thành một đường cứng rắn. “Anh đã nói với em rồi. Đó là số tiền Taylor xoay xở bán xe cho em. Thật khó tin, anh biết, nhưng đúng là thế đấy.”

“Nhưng chiếc Audi...”

“Anastasia, em có biết anh kiếm được bao nhiêu tiền không?”

Tôi đỏ bừng mặt. “Sao em phải biết chứ? Em không cần biết trong tài khoản ngân hàng của anh có bao nhiêu tiền, Christian.”

Ánh mắt anh dịu lại. “Anh biết. Đó là một trong những điều khiến anh yêu em đấy.”

Tôi trở mặt nhìn anh, choáng váng. Yêu mình vì điều này ư?

“Mỗi giờ anh kiếm sơ sơ được một trăm nghìn đô-la, Anastasia.”

Miệng tôi há hốc. Một số tiền khủng khiếp.

“Hai mươi tư nghìn đô chẳng là gì cả. Ô tô, sách của Thomas Hardy, váy áo, chúng chẳng là gì cả.” Anh nói nhẹ nhàng.

Tôi nhìn anh trân trối. Anh ấy thực sự không để tâm. Thật khác thường.

“Nếu là em, anh sẽ cảm thấy thế nào về tất cả những chuyện này... những cửa hào phóng tự nhiên rơi vào tay anh?” Tôi hỏi.

Anh ngậy người nhìn tôi, và tôi nhận ra vấn đề của anh chỉ gói gọn trong mấy chữ: thiếu sự thông cảm. Sự im lặng căng ra giữa chúng tôi.

Cuối cùng, anh nhún vai. “Anh không biết,” anh nói, trông anh thật lòng bối rối.

Tim tôi òa vỡ. Nó đấy, vấn đề máu chót của chàng Đa Sự đấy. Anh ấy không thể xỏ chân vào đôi giày của tôi. Ừm, giờ thì tôi đã biết.

“Cũng không sung sướng lắm đâu. Ý em là, anh rất hào phóng, nhưng điều đó làm em không thoải mái. Em đã bảo anh bao nhiêu lần rồi mà.”

Anh thở dài. “Anh muốn trao em cả thế giới này, Anastasia.”

“Em chỉ muốn anh thôi, Christian. Không cần thứ gì thêm thât vào nữa.”

“Chúng là một phần trong thỏa thuận. Một phần của việc anh là ai.”

Ôi, chuyện này chẳng đi đến đâu cả.

“Mình ăn trưa chứ?” tôi hỏi. Sự căng thẳng giữa chúng tôi dần tiêu tan.

Anh nhúu mày. “Chắc chắn rồi.”

“Em sẽ nấu.”

“Hay lắm. Nếu không thì vẫn còn thức ăn trong tủ lạnh đấy.”

“Bà Jones thường vắng mặt vào cuối tuần. Vậy là hầu như cuối tuần nào anh cũng ăn mấy đồ nguội lạnh này hả?”

“Không.”

“Ồ?”

Anh thở dài. “Người phục tùng của anh nấu, Anastasia.”

“Ồ, tất nhiên rồi.” Mặt tôi nóng bừng. Sao tôi có thể ngờ ngẩn như vậy nhỉ? Tôi mỉm cười ngọt ngào với anh. “Quý ngài muốn ăn gì nào?”

“Bất cứ thứ gì quý cô có thể tìm thấy,” anh nói ám muội.

XEM XÉT KỸ CÀNG những thứ hoành tráng chứa trong tủ lạnh, tôi quyết định làm món trứng omelet kiểu Tây Ban Nha. Còn có cả khoai tây đông lạnh nữa – thật hoàn hảo. Sẽ nhanh chóng và dễ dàng thôi. Christian vẫn ở trong phòng làm việc, rõ ràng là đang xâm nhập vào sự riêng tư của vài kẻ ngây thơ đáng thương nào đó rồi thu thập lại thông tin. Ý nghĩ ấy thật khó chịu và làm miệng tôi đắng ngắt. Trí óc tôi quay cuồng. Anh thực sự không có một giới hạn nào.

Khi nấu ăn, tôi cần có chút nhạc nhẽo, và tôi cũng không định nấu ăn một cách ngoan ngoãn hiền lành! Tôi thò tay bước tới chỗ chiếc iPod dock^[4] cạnh lò sưởi và cắm iPod của Christian lên. Tôi cá là trong đây còn có nhiều bài hát nữa của Leila – và chợt thấy sợ sợ trước ý nghĩ này.

[4] Thiết bị phát âm thanh gắn ngoài để cắm iPhone/iPod.

Cô ta đang ở đâu? Tôi băn khoăn. Cô ta muốn gì?

Tôi rùng mình. Đây đúng là một di sản mình được kế thừa. Thật không tài nào hiểu nổi.

Tôi lướt qua list nhạc dài dằng dặc để tìm bài nào đó nghe vui vẻ. Hmm, Beyoncé – có vẻ không phải khẩu vị của Christian. “Crazy in love.” (Yêu điên dại.)Ồ đúng rồi! Thật phù hợp làm sao. Tôi ấn nút “lặp lại” rồi bật to âm ỉ.

Khệnh khệnh, tôi quay lại bếp tìm một chiếc bát tô rồi mở tủ lạnh lấy trứng ra. Tôi vừa đập trứng, đánh trứng vừa nhảy nhót theo tiếng nhạc.

Lùng sục tủ lạnh lần nữa, tôi lôi ra khoai tây, thịt xông khói, và – đúng rồi! – cả đậu Hà Lan. Thế là quá tuyệt rồi. Tìm một chiếc chảo, tôi đặt nó lên lò, trút vào ít dầu ô liu rồi trở lại tiếp tục đánh trứng.

Không có chút thông cảm nào, tôi thầm nghĩ. Điều này có khác thường với Christian không nhỉ? Có lẽ tất cả đàn ông đều vậy, thường có một bức tường ngăn cách với phụ nữ. Chỉ là tôi không biết mà thôi. Có lẽ điều này chẳng phải một phát kiến vĩ đại gì.

Giá mà Kate ở nhà lúc này; cô ấy sẽ biết. Cô ấy còn đang vì vụ mãi tận Barbados, phải đến cuối tuần lễ sau khi làm một chuyến du hí thêm với anh chàng Elliot cô ấy mới trở về. Tôi phân vân liệu đó có phải là một kiểu “tình dục sét đánh” hay không.

Một trong những điều anh yêu ở em.

Tôi ngừng đánh trứng. Anh ấy đã nói thế. Thế có nghĩa là còn những điều khác nhỉ? Lần đầu tiên kể từ lúc nhìn thấy bà Robinson với nụ cười rạng rỡ chân thành, tôi bất giác mỉm cười.

Christian quàng tay ôm chầm lấy tôi, làm tôi nhảy dựng lên.

“Chọn nhạc hay đấy nhỉ,” anh gầm gừ khi hôn vào sau vành tai tôi. “Mùi tóc em ngọt ngào quá.” Anh rúc vào tóc tôi rồi hít thật sâu.

Khao khát bùng lên nơi bụng tôi. Không. Tôi nhào người khỏi vòng ôm của anh.

“Em vẫn còn giận anh đấy.”

Anh nhú mày. “Em định giữ cơn giận này bao lâu vậy?” anh hỏi, lùa tay qua tóc.

Tôi nhún vai. “Ít nhất cho đến khi em ăn xong.”

Môi anh cong lên thích thú. Quay người, anh cầm lấy cái điều khiển từ xa trên quầy bếp rồi tắt nhạc đi.

“Anh lưu bài này vào trong iPod đấy à?” tôi hỏi.

Christian lắc đầu, vẻ mặt sa sầm, và tôi biết đó là cô ta – cô nàng Ma Nữ.

“Anh không nghĩ là cô ta đang cố nói với anh điều gì đó sao?”

“Ừm, nghĩ lại thì, cũng có thể,” anh lặng lẽ nói.

Đã bảo mà. Chẳng có chút thấu cảm nào. Cô Nàng Tiềm Thức của tôi khoanh tay lại và chép miệng về chán ngán.

“Sao nó vẫn còn ở đây?”

“Anh khá thích bài hát này. Nhưng nếu nó làm em thấy khó chịu thì anh sẽ xóa đi.”

“Không, không sao đâu. Em thích vừa nấu ăn vừa nghe nhạc.”

“Em muốn nghe gì nào?”

“Làm em ngạc nhiên đi.”

Christian đi về chỗ chiếc iPod dock trong lúc tôi trở lại với bát trứng của mình.

Một thoáng sau, tiếng hát ngọt ngào chứa chan cảm xúc của Nina Simone đã tràn ngập căn phòng. Đó là một trong những bài hát yêu thích của dượng Ray: “I Put a Spell on You.” (Anh sẽ bỏ bùa em.)

Mặt đỏ bừng, tôi quay lại nhìn Christian trân trối. Anh đang cố nói với tôi điều gì vậy? Anh đã bỏ bùa tôi từ lâu lắm rồi mà. Chao ôi... ánh nhìn của anh đang thay đổi, sự ngạo mạn biến mất, nó trở nên tối sẫm và rực cháy.

Tôi nhìn anh, hoàn toàn bị mê hoặc khi anh – chậm rãi như một con thú săn mồi – oai vệ bước về phía tôi đúng theo nhịp điệu chậm chậm đến nghẹt thở của bài hát. Anh đi chân trần, mặc chiếc sơ mi trắng không tì vết, quần jean, với một ánh nhìn âm ỉ cháy.

Nina hát đến đoạn “em là của anh” thì Christian vừa đến chỗ tôi, ý định của anh đã rõ ràng.

“Christian, xin anh,” tôi thì thào, cái đánh trứng trở nên dư thừa trong tay tôi.

“Xin gì?”

“Đừng làm chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện này.”

Anh đứng trước mặt tôi, nhìn chằm chằm xuống tôi.

“Em chắc chứ?” anh khẽ hỏi. Với tay ra, anh lấy cái đánh trứng từ tay tôi rồi đặt nó trở vào bát trứng. Tôi hốt hoảng. Tôi không muốn chuyện này – mà lại muốn chuyện này – đến chết đi được. Anh quá phiền nhiễu, quá nóng bỏng và đáng khát thèm. Tôi dứt ánh mắt đăm đăm của mình khỏi cái nhìn mê hồn của anh.

“Anh muốn em, Anastasia,” anh lẩm bẩm. “Anh yêu, anh ghét, và anh thích đấu khẩu với em. Thật là mới mẻ. Anh cần biết là chúng mình vẫn ổn. Anh chỉ biết được bằng cách này thôi.”

“Cảm xúc của em dành cho anh vẫn không thay đổi,” tôi thì thào.

Về mặt anh trở nên hân hoan, sung sướng. Sức hút quen thuộc vẫn ở đó, tất cả các khớp thần kinh của tôi đều kích thích tôi hướng về phía anh, và Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang trong trạng thái hưng tình tột độ. Nhìn đăm đăm vào vạt tóc nơi cổ áo sơ mi hình chữ V của anh, tôi cần mỗi bất lực, hoàn toàn bị dẫn lối bởi ham muốn – tôi muốn ném vị của anh ngay ở đó.

Christian ở quá gần, nhưng anh không chạm vào tôi. Hơi nóng từ người anh làm da tôi nóng ran.

“Anh sẽ không chạm vào em cho đến khi em đồng ý,” anh nói dịu dàng. “Nhưng ngay lúc này, sau một buổi sáng thực sự khốn nạn, anh chỉ muốn chôn vùi thân mình trong em và quên đi mọi chuyện ngoài chúng ta.”

Chao ôi... chúng ta. Một sự kết hợp diệu kỳ, một đại từ nhỏ bé nhưng đầy sức mạnh đã hoàn tất bản thỏa thuận. Tôi vươn người lên để nhìn thật lâu vào khuôn mặt đẹp đẽ nhưng nghiêm trang của anh.

“Em sẽ chạm vào mặt anh,” tôi khẽ nói, và nhìn thấy một tia ngạc nhiên lướt qua mắt anh trước khi nó biểu lộ sự chấp thuận.

Đưa tay lên, tôi mơn trớn vuốt ve má anh, lướt những ngón tay qua cái cằm lởm chởm râu. Christian nhắm mắt lại rồi thở ra, áp má vào tay tôi.

Anh từ từ cúi xuống, và đôi môi tôi tự động hướng lên để gặp môi anh. Anh chờn vờn phía trên tôi.

“Được hay không, Anastasia?” Anh thì thầm.

“Được.”

Miệng anh nhẹ nhàng khép lại trên miệng tôi, dễ dàng, ép buộc môi tôi tách ra trong khi đôi cánh tay anh quấn quanh tôi, kéo tôi về phía mình. Một bàn tay anh lướt dọc lưng tôi, những ngón tay lùa vào tóc tôi phía sau đầu và kéo nhẹ nhàng, trong khi bàn tay kia phủ lên hông tôi, kéo tôi áp vào sát hơn. Tôi rên lên khe khẽ.

“Ngài Grey.” Taylor húng hắng ho, và Christian buông tôi ra ngay lập tức.

“Taylor,” giọng anh lạnh băng.

Tôi quay lại thật nhanh để nhìn thấy một Taylor đang đứng ngưỡng ngập nơi ngưỡng cửa căn phòng lớn. Christian và Taylor đứng nhìn nhau chằm chằm, một thông điệp không lời nào đó lướt nhanh giữa họ.

“Phòng làm việc của tôi,” Christian nói nhanh và Taylor lập tức băng qua căn phòng.

“Hẹn em sau nhé,” Christian thì thầm với tôi trước khi đi theo Taylor.

Tôi hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh lại. Mình không thể kháng cự nổi anh ấy trong một phút sao? Tôi lắc đầu, chán ghét chính bản thân mình, thậm chí biết ơn sự cắt ngang đột ngột của Taylor, dù chuyện này thật đáng xấu hổ.

Tôi băn khoăn chuyện gì đã khiến Taylor phải xen ngang. Anh ta đã nhìn thấy gì? Tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Bữa trưa. Tôi sẽ làm bữa trưa. Tôi sẽ làm mình bận rộn bằng cách thái khoai tây. Taylor muốn gì nhỉ? Tâm trí tôi chạy đua điên cuồng – có phải là chuyện về Leila không?

Mười phút sau họ xuất hiện, đúng lúc món trứng omelet đã xong. Trông Christian có vẻ lo lắng khi anh liếc về phía tôi.

“Tôi sẽ đưa ra chỉ đạo cho họ,” anh nói với Taylor.

“Chúng tôi đã sẵn sàng,” Taylor đáp rồi rời khỏi phòng lớn.

Tôi chia món trứng ra hai đĩa nóng hổi rồi đặt chúng lên bệ bếp.

“Ăn trưa nhé?”

“Ồ, được lắm,” Christian vừa nói vừa ngồi xuống một chiếc ghế đầu. Lúc này anh đang nhìn tôi thận trọng.

“Có chuyện gì à?”

“Không.”

Tôi sầm mặt. Anh không chịu nói cho tôi biết. Tôi dọn đĩa ra rồi ngồi xuống cạnh anh, cam chịu việc phải sống trong cảnh tăm tối mù mờ.

“Ngon đấy,” Christian lẩm bẩm khen khi anh ăn một miếng. “Em có muốn một ly rượu không?”

“Không, cảm ơn anh.” Em cần giữ cho đầu óc tỉnh táo khi ở bên anh, Grey ạ.

Món trứng ngon thật, dù rằng tôi không thấy đói. Nhưng tôi vẫn ăn, vì biết rằng nếu mình không ăn thì Christian sẽ la toáng lên. Cuối cùng, Christian phá vỡ sự im lặng bao phủ giữa chúng tôi và bật lên một bản nhạc cổ điển tôi đã nghe trước đó.

“Đây là bản gì vậy?” tôi hỏi.

“Nhạc của Canteloube, Những khúc ca vùng Auvergne. Đây là bản ‘Bailero.’”

“Nghe đáng yêu quá. Lời hát là tiếng gì vậy anh?”

“Là tiếng Pháp cổ – đúng ra là tiếng Occitan.”

“Anh nói tiếng Pháp, vậy anh có hiểu nó không?” Hồi ức về thứ tiếng Pháp trôi chảy mà anh nói trong bữa tối nhà bố mẹ ủa về trong tâm trí tôi...

“Có, một vài từ thôi.” Christian mỉm cười, trông thư thái hẳn ra. “Mẹ anh có một câu thần chú: ‘nhạc cụ, ngoại ngữ và võ thuật’. Elliot học tiếng Tây Ban Nha; Mia và anh học tiếng Pháp. Elliot chơi guitar, anh chơi piano, còn Mia chơi cello.”

“Chà. Thế còn võ thuật?”

“Elliot học Judo. Mia đến năm mười hai tuổi thì nhất quyết không chịu học nữa.” Anh mỉm cười khi nhớ lại những kỷ ức. “Ước gì mẹ em cũng được chửi chu như thế.”

“Bác sĩ Grace nghiêm khắc kinh khủng khi dạy con cái.” “Hẳn bà phải tự hào về anh lắm. Nếu là bà thì em cũng thế.”

Một ý nghĩ u ám thoáng lướt qua mặt Christian, trong khoảnh khắc trông anh có vẻ không thoải mái. Anh nhìn tôi thận trọng, như thể đang tiến vào một vùng đất chưa từng thám hiểm.

“Em đã quyết định mặc gì tối nay chưa? Hay là anh phải chọn cho em nữa?” Giọng anh đột nhiên trở nên đành lại.

Ái chà! Hình như anh đang giận dữ. Tại sao chứ? Mình đã nói gì?

“Ừm... chưa. Anh tự chọn tất cả chỗ váy áo đó hả?”

“Không, Anastasia. Anh đưa danh sách và số đo của em ột người tư vấn mua sắm ở Neiman Marcus. Chúng sẽ vừa vặn với em. Em biết đấy, anh vừa yêu cầu bổ sung thêm an ninh cho buổi tối nay và mấy ngày tới. Leila là người không thể đoán trước, và chúng ta cũng không biết cô ta đang lảng vảng ở đâu trên đường phố Seattle, anh nghĩ cứ cẩn trọng vẫn hơn. Anh không muốn em ra ngoài mà không có ai đi cùng. Được chứ?”

Tôi chớp mắt. “Vâng.” Chuyện gì xảy ra với một Grey anh-phải-có-em-ngay-bây-giờ thế nhỉ?

“Tốt. Anh sẽ ra chỉ đạo cho họ. Anh không đi lâu đâu.”

“Họ ở đây à?”

“Ừ.”

Ở đâu nhỉ?

Christian dọn đĩa, đặt nó vào bồn rửa rồi biến mất khỏi phòng. Chuyện này là thế quái nào? Như thể anh ấy có vài con người trong cùng một cơ thể vậy. Đó có phải là một triệu chứng của tâm thần phân liệt không? Tôi phải hỏi anh Google điều này mới được.

Tôi chén sạch món trứng, rửa nhanh đĩa rồi đi về phòng ngủ của mình, mang theo tập hồ sơ mang tên ANASTASIA ROSE STEELE. Lại chui vào chiếc tủ quần áo rộng mênh mông, tôi lôi ra ba bộ váy dài dạ tiệc. Giờ thì, chọn cái nào nhỉ?

Nằm dài trên giường, tôi nhìn đắm đắm vào ba cô nàng Mac, iPad và BlackBerry. Tôi đang ngập trong đồ công nghệ. Tôi chuẩn bị chuyển list nhạc của Christian từ iPad vào chiếc Mac, sau đó mở Google để lướt Net.

ĐANG NẪM TRÊN GIƯỜNG dán mắt vào chiếc Mac thì Christian bước vào.

“Em đang làm gì vậy?” Anh hỏi nhẹ nhàng.

Tôi bắt thần hoảng hốt, không biết có nên để anh thấy trang web tôi đang đọc hay không – Những triệu chứng của bệnh rối loạn đa nhân cách.

Nằm dài bên cạnh tôi, anh trở mắt nhìn trang web với sự thích thú.

“Vào trang này làm gì hả?” Anh hờ hững hỏi.

Christian Lạnh Lùng đã biến mất – Christian Vui Tính vừa trở lại. Làm sao tôi sống nổi với chuyện này đây?

“Nghiên cứu. Về một dạng nhân cách khó hiểu.” Tôi trao cho anh ánh nhìn ngây ngô nhất.

Môi anh cong lên trong một điệu cười cố nén. “Một dạng nhân cách khó hiểu ư?”

“Đề tài nghiên cứu ưa thích của em.”

“Bây giờ anh lại là một đề tài nghiên cứu ưa thích à? Một vai trò phụ. Một thí nghiệm khoa học nữa cũng nên. Trong khi anh cứ tưởng mình phải là mọi thứ. Cô Steele, cô làm tổn thương tôi ghê gớm đấy.”

“Sao anh biết đó là anh?”

“Đoán bừa thôi.”

“Thực sự anh là kẻ phiền nhiễu, thất thường, một gã đồng bóng thích điều khiển duy nhất mà em biết tường tận đấy.”

“Anh nghĩ anh là người duy nhất mà em biết tường tận thì đúng hơn.” Anh nhú mày.

Tôi đỏ bừng mặt. “Vâng, cũng đúng.”

“Em đã đi đến kết luận nào chưa?”

Tôi quay sang nhìn anh chăm chăm. Anh đang nằm nghiêng người cạnh tôi, đầu tựa vào khuỷu tay, vẽ mặt điệu dàng, thích thú.

“Em nghĩ anh cần một đợt điều trị tập trung.”

Anh với lên vén tóc tôi ra sau tai.

“Anh thì nghĩ anh cần em. Ngay tại đây.” Anh đưa cho tôi một thỏi son.

Tôi nhú mày nhìn anh bối rối. Nó có màu đỏ như màu các ả gái điếm thường dùng, không phải màu tôi ưa.

“Anh muốn em tô thứ này lên môi sao?” Tôi rít lên.

Anh cười vang. “Không, Anastasia, trừ khi em muốn tô. Hẳn đây không phải là màu em thích rồi,” anh kết thúc tỉnh bơ.

Anh ngồi dậy, khoanh chân lên giường và lột áo sơ mi qua đầu. Chứa tôi. “Anh thích ý tưởng về cái bản đồ của em đấy.”

Tôi dần người ra nhìn anh. Bản đồ ư?

“Những khu vực không được đặt chân vào ấy,” anh giải thích.

“Ồ. Em đùa thôi mà.”

“Anh thì không.”

“Anh muốn em vẽ lên người anh, bằng thỏi son này ư?”

“Xong rồi gột sạch là được mà.”

Thế có nghĩa là tôi sẽ được tự do chạm vào người anh.

Một nụ cười ngạc nhiên thích thú hé nở trên môi tôi.

“Một thứ gì đó bền màu hơn thì sao, một chiếc bút đánh dấu Sharpie chẳng hạn?”

“Anh có thể xăm lên người.” Mắt anh sáng lên hóm hỉnh.

Christian Grey xăm mình? Làm hỏng cơ thể hoàn hảo của anh ấy trong khi có thể vẽ lên đây bằng nhiều cách khác? Không đời nào!

“Không được xăm đâu!” Tôi cười to để giấu đi nỗi khiếp hãi của bản thân.

“Thế thì dùng son môi đi.” Anh cười toe toét.

Tắt chiếc Mac, tôi đẩy nó qua một bên. Chuyện này vui đây.

“Lại đây.” Anh giơ tay ra cho tôi. “Ngồi lên anh nào.”

Tôi nh੔m dậy, bò lên tìm một chỗ có thể ngồi được trên người anh. Anh nằm xuống giường nhưng chân vẫn gập lại.

“Dựa vào chân anh nào.”

Tôi trèo lên người anh rồi cười lên anh như được chỉ dẫn. Đôi mắt anh mở lớn thận trọng, nhưng vẫn ngập tràn thích thú.

“Em có vẻ... hào hứng với chuyện này nhỉ,” anh nhận xét một cách châm biếm.

“Em luôn háo hức với những kiến thức mới mà, ngài Grey, em biết ngài đang thoải mái, vì em biết những giới hạn nằm ở đâu.”

Anh lắc đầu, như thể không tin được rằng anh sắp để tôi vẽ lên khắp cơ thể anh.

“Mở thoải son ra,” anh ra lệnh.

Ồ, anh ấy lại hách dịch như thường lệ, nhưng tôi không quan tâm.

“Đưa tay em đây.”

Tôi giơ bàn tay kia ra cho anh.

“Bàn tay cầm thoải son ấy.” Anh trợn mắt với tôi.

“Anh đang trợn mắt với em đấy à?”

“Ừ.”

“Thế là rất lỗ mãng đấy, ngài Grey. Em biết có một số người sẽ phản ứng dữ dội với ai trợn mắt với mình đấy.”

“Em định làm thế bây giờ hả?” Giọng anh mỉa mai.

Tôi đành giơ bàn tay cầm son ra, còn anh bất thành lình ngồi dậy khiến chúng tôi mũi chạm mũi.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi bằng một giọng khàn khàn khiến toàn thân tôi căng ra rồi thả lại. Ôi, chào ôi.

“Rồi ạ,” tôi thì thầm. Cơ thể anh đẹp đến mê hoặc, những cơ bắp lực lưỡng của anh ở thật gần, thứ mùi-Christian hòa quyện vào mùi sữa tắm của tôi. Anh dẫn dắt tay tôi lướt lên bờ vai rắn chắc của anh.

“Ấn xuống,” anh nói trong hơi thở, miệng tôi khô rang khi anh hướng tay tôi đi xuống, từ phần đỉnh vai vòng quanh xương quai xanh rồi xuống một bên ngực. Thỏi son để lại một đường đỏ tía rõ ràng phía sau. Đến mạng sườn, anh ngừng lại rồi hướng tôi vẽ ngang qua bụng anh. Anh nằm thẳng và nhìn chăm chăm vào mắt tôi, dường như rất điềm tĩnh nhưng bên dưới ánh nhìn thận trọng trống rỗng ấy, tôi biết anh đang cố kiềm chế.

Anh đang nỗ lực kiềm chế sự không thoải mái của mình, hàm anh đan lại, mắt anh đầy căng thẳng. Tôi lướt thỏi son được nửa đường ngang qua bụng anh thì anh lẩm bẩm, “Hướng lên ngực bên kia đi.” Rồi anh buông tay tôi ra.

Tôi ngắm nhĩa đường son mình vừa vẽ lên ngực trái anh.

Sự tin cậy anh trao cho tôi thật khiến tôi ngây ngất, nhưng cảm giác ấy dịu đi trước sự thật rằng tôi có thể đếm được nỗi đau của anh. Bảy vết sẹo tròn trắng nhợt rải rác trên ngực anh, tôi chợt cảm thấy một nỗi ăn năn từ tận đáy lòng khi chứng kiến thân thể đẹp đẽ của anh bị xâm phạm một cách độc ác và ghê tởm. Kể nào có thể làm điều này với một đứa bé chứ?

“Đấy, xong rồi,” tôi thì thầm, dần lại cảm xúc trong lòng.

“Chưa, chưa xong đâu,” anh đáp rồi dùng ngón tay trở dài vẽ một đường quanh cổ. Tôi vạch một đường đỏ tươi theo ngón tay anh. Làm xong, tôi nhìn đắm đắm vào đôi mắt xám sâu thăm thẳm.

“Giờ đến lưng anh,” anh khẽ nói. Tôi trèo xuống để anh xoay người ngồi khoanh chân lại, lưng quay về phía tôi.

“Tiếp theo đường vẽ trước ngực, vòng ra phía sau lưng vẽ tương tự.” Giọng anh trầm và khàn đặc.

Tôi làm như anh bảo cho đến khi một đường đỏ thắm chạy ngang lưng anh, khi làm thế, tôi đếm được nhiều hơn những vết sẹo hằn trên thân hình đẹp đẽ của anh. Chín vết tất cả.

Trời ơi. Tôi phải chiến đấu chống lại ham muốn ngập tràn được hôn lên chúng, đồng thời cố gắng để không rơi nước mắt. Loại súc vật nào lại làm những chuyện này? Đầu anh cúi gằm, người căng ra khi tôi vẽ xong một đường vòng quanh lưng anh.

“Quanh cổ anh nữa hả?” Tôi thì thầm.

Christian gật đầu, và tôi vẽ thêm một đường nữa nối tiếp đường lúc trước ở sau gáy anh, bên dưới chân tóc.

“Xong rồi,” tôi khẽ nói, trông anh như thể đang mặc một bộ vest màu da kỳ lạ với đường viền màu đỏ-son-môi-của-mấy-ả-gái-điểm.

Vai anh chùng xuống khi anh thả lỏng người, rồi anh chậm chậm quay lại với tôi.

“Đó là những ranh giới,” anh lặng lẽ nói, đôi mắt sẫm lại, đồng tử giãn ra... do sợ hãi? Hay là ham muốn? Tôi muốn nhào vào anh, nhưng tôi cố kìm mình lại và nhìn anh phân vân.

“Em có thể chịu được mấy ranh giới đó. Ngay lúc này em chỉ muốn lao mình vào anh thôi,” tôi thì thào.

Anh nở một nụ cười rõ là ranh mãnh với tôi rồi giơ tay ra – một cử chỉ chấp thuận không lời.

“Được rồi, cô Steele, tôi là của cô hết.”

Tôi reo lên trong sung sướng như trẻ con rồi nhảy ào vào vòng tay anh, đẩy anh ngã xuống giường. Anh xoay mình, cất tiếng cười vang như một cậu bé, tiếng cười ngập tràn nhẹ nhõm khi sự thử thách qua đi. Không hiểu bằng cách nào mà tôi đã nằm gọn bên dưới anh.

“Bây giờ, là lúc đền cho em lời hẹn lúc nãy,” anh thở gấp, miệng anh đòi hỏi miệng tôi lần nữa.

33. Chương 6

Chương 6

Tay tôi túm chặt tóc Christian trong khi miệng tôi ngấu nghiến miệng anh, thiêu đốt anh, thưởng thức cảm giác lưỡi anh quấn lấy lưỡi mình. Và anh cũng vậy, ngấu nghiến tôi. Thật tuyệt diệu làm sao.

Đột ngột, anh kéo tôi dậy, túm lấy gấu áo phông của tôi, lột phẳng nó qua đầu tôi rồi quẳng xuống sàn.

“Anh muốn cảm nhận em,” anh nói một cách khát thèm trên miệng tôi trong khi bàn tay lần ra sau lưng tôi để cởi chiếc áo lót ra. Bằng một cử động êm ru, nó đã tuột ra và anh ném nó sang bên.

Anh đẩy tôi nằm trở lại xuống giường, ấn tôi lút vào lớp đệm, rồi miệng cùng tay anh di chuyển tới ngực tôi. Những ngón tay tôi quấn vào tóc anh khi môi anh ngậm lấy một núm vú của tôi, kéo mạnh.

Tôi rên lên khi cảm giác ấy quét qua thân mình, ghim chặt và thít lại tất cả các múi cơ quanh háng.

“Đúng rồi, bé yêu, hãy để anh nghe thấy tiếng em,” anh lẩm bẩm trên làn da đã nóng rùng rục của tôi.

Chúa ơi, tôi muốn anh vào trong tôi ngay bây giờ. Miệng anh đang đùa nghịch núm vú của tôi, kéo nhẹ, khiến tôi vừa rên rỉ vừa quấn quai trong thêm muốn. Tôi cảm thấy nỗi khát khao của anh được hòa quyện với... gì nhỉ? Sự tôn kính. Như thể anh tôn thờ tôi vô cùng.

Anh trêu ghẹo tôi bằng những ngón tay, làm tôi ngáy một cương cứng dưới những cú động chạm cực kỳ điêu luyện. Bàn tay anh lần xuống quần tôi, khéo léo cởi khuy ra, kéo khóa xuống rồi trượt vào bên trong quần lót, lách vào nơi nữ tính của tôi.

Hơi thở anh rít lên khi ngón tay anh trượt vào trong tôi. Tôi nâng hạ thân lên để gặp lòng bàn tay anh, và anh đáp lại, cọ xát mạnh hơn.

“Ôi, bé yêu,” anh thốt lên khi chồn vờn phía trên tôi, nhìn vào mắt tôi đắm đuối. “Em ướt át quá.” Giọng anh tràn đầy kinh ngạc.

“Em muốn anh mà,” tôi lẩm bẩm.

Miệng anh lại áp vào miệng tôi, và tôi cảm thấy sự đói khát đến tuyệt vọng, rằng anh cần tôi đến mức nào.

Điều này thật mới mẻ – tôi chưa bao giờ cảm thấy như thế, có lẽ trừ cái lần tôi trở về từ Georgia – và những lời anh nói lúc này bỗng bình trôi về tâm trí tôi... Anh cần biết là chúng mình vẫn ổn. Anh chỉ biết được bằng cách này thôi.

Ý nghĩ ấy làm tôi như bưng bình. Biết rằng mình có một tác động nhất định đến anh, rằng mình có thể khiến anh khuây khỏa, bằng cách làm thế này... Anh ngồi dậy, túm lấy cạp quần jean của tôi giật tuột xuống, kéo theo cả chiếc quần lót.

Vẫn dán mắt vào tôi, anh đứng dậy, lấy ra một gói nhỏ từ trong túi quần, ném nó cho tôi rồi cởi quần jean và quần lót ra trong chớp nhoáng.

Tôi mở cái gói nhỏ một cách thêm khát, và khi anh lại nằm xuống cạnh tôi, tôi chậm chậm đeo bao vào cho anh. Anh tóm lấy cả hai bàn tay tôi rồi lại ngả người xuống.

“Em. Ở trên,” anh ra lệnh, kéo tôi cười lên người anh. “Anh muốn nhìn thấy em.”

Ôi.

Anh hướng dẫn tôi, và tôi ngập ngừng hạ mình xuống. Anh nhắm mắt lại ưỡn hông lên để gặp tôi, lấp đầy tôi, khiến tôi giãn căng ra, miệng anh mở ra thành hình chữ O hoàn hảo.

Chao ôi, cảm giác này thật tuyệt vời – được chiếm hữu anh, được chiếm hữu tôi.

Anh nắm lấy tay tôi, và tôi không biết anh làm thế là để giữ tôi ngồi vững hay để ngăn tôi không chạm vào anh, dù rằng tôi đã có tấm “bản đồ” của mình.

“Của em tuyệt quá,” anh lẩm bẩm.

Tôi rướn người lên lần nữa, ngậy ngát với năng lượng có được ở trên anh, ngắm Christian Grey chậm chậm tiến vào từ bên dưới. Anh buông tay tôi ra rồi chộp lấy hông tôi, tôi bèn đặt tay lên cánh tay anh. Anh thúc vào tôi từng cú mạnh, khiến tôi thét lên.

“Đúng rồi, bé yêu, cảm nhận anh đi,” giọng anh lạc đi.

Tôi ngửa đầu ra sau và làm theo chính xác lời anh nói. Đây là điều mà anh luôn làm quá xuất sắc.

Tôi chuyển động – đối trọng lại nhịp điệu của anh trong một sự cân xứng hoàn hảo – tất cả những tư tưởng và lý lẽ đều trở nên tê liệt. Tôi hoàn toàn bị lạc lối trong khoảng mệnh mông khoải lạc này. Lên rồi xuống... một lần nữa... một lần nữa... Ôi đúng rồi... Mở mắt ra, tôi nhìn thật lâu xuống anh, hơi thở đứt quãng, và anh cũng chăm chăm nhìn lại tôi, ánh mắt rực lửa.

“Ana của anh,” anh thốt lên.

“Vâng,” giọng tôi khản đặc. “Luôn luôn là của anh.”

Anh rên lên thành tiếng, rồi lại nhắm nghiền mắt, đầu ngửa ra sau. Nhìn Christian thế này cũng đủ để định đoạt số phận của tôi rồi, và tôi hét lên trên đỉnh cao rồi rã, quay cuồng, rồi đổ sập xuống anh.

“Ôi, em yêu,” anh rên rỉ khi tìm được sự giải thoát, và anh giữ chặt lấy tôi, bùng nổ.

ĐẦU TÔI TỰA TRÊN NGỰC ANH tại nơi không-được- xâm-phạm-vào, má tôi nép vào đám lông mỏng trên xương ức anh. Tôi thở hổn hển, mặt ửng hồng, cổ kháng cự lại thôi thúc muốn chu môi hôn anh.

Vẫn nằm trên người anh, tôi nín thở. Anh vuốt ve tóc tôi, tay anh lướt xuống mơn trớn lưng tôi khi hơi thở anh đã điều hòa trở lại.

“Em đẹp lắm.”

Tôi rướn đầu lên nhìn anh chăm chăm, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng. Anh cau mày đáp lại rồi ngồi bật dậy, và trước sự ngạc nhiên của tôi, vòng tay anh đã ào tới ôm chặt lấy tôi. Tôi bám chặt lấy những bắp thịt của anh khi mũi chúng tôi chạm vào nhau.

“Em. Đẹp. Lắm,” anh nhắc lại một cách rành mạch.

“Còn anh thì đôi khi ngọt ngào đến kinh ngạc.” Tôi dịu dàng hôn anh.

Anh nâng tôi lên và ra khỏi tôi. Tôi co rúm người lại khi anh làm thế. Cúi về phía trước, anh đặt lên môi tôi một nụ hôn thật nhẹ nhàng.

“Em không biết mình quyến rũ đến thế nào sao?”

Mặt tôi đỏ bừng. Sao anh ấy lại nói về chuyện này nhỉ?

“Tất cả các chàng trai đó đều chạy theo em – đó chưa đủ là bằng chứng sao?”

“Trai ư? Những chàng trai nào?”

“Em muốn danh sách hử?” Christian nhún mày. “Tay nhiếp ảnh gia này, cậu ta mê em cuồng dại đấy, cậu trai ở cửa hàng linh kiện máy tính này, rồi anh trai cô bạn cùng phòng này. Cả sếp em nữa,” anh thêm vào một cách đau khổ.

“Ôi, Christian, không phải thế đâu.”

“Tin anh đi. Họ muốn em. Họ muốn thứ của anh.” Anh kéo tôi lại gần, và tôi quàng tay lên vai anh, bàn tay lùa vào tóc anh, mắt tôi nhìn anh thích thú.

“Của anh,” anh nhắc lại, mắt lóe lên một cách chiếm hữu.

“Vâng, của anh.” Tôi mỉm cười cam đoan với anh. Trông anh có vẻ đã được xoa dịu, tôi cảm thấy thư thái hoàn toàn khi được trần truồng ngồi trong lòng anh ở trên giường, trong ánh sáng ngập tràn của buổi chiều thứ Bảy thế này. Ai còn nghĩ được gì chứ? Dấu son vẫn còn trên cơ thể hoàn hảo của anh. Tôi nhận thấy có vài vết đã dấy ra tẩm chần lông vịt, và bản khoản trong một thoáng rằng bà Jones sẽ làm gì với chúng.

“Đường son vẫn còn nguyên này,” tôi lẩm bẩm, và bạo gan dùng ngón tay trở lần theo vết son trên vai anh. Anh đột ngột chớp mắt, cứng người.

“Em muốn khám phá nó.”

Anh nhìn tôi ngỡ ngàng.

“Khám phá căn hộ ư?”

“Không. Em đang nghĩ về tấm bản đồ ẩn giấu kho báu mà chúng mình vừa vẽ lên người anh.” Ngón tay tôi ngứa ngáy muốn chạm vào anh.

Lông mày anh nhướng lên vẻ ngạc nhiên, anh chớp mắt vẻ không chắc chắn. Tôi cọ mũi vào mũi anh.

“Chuyện này chính xác dẫn đến đâu, hả cô Steele?”

Tôi nhắc tay khỏi vai anh, lướt những ngón tay trên mặt anh.

“Em chỉ muốn chạm vào anh ở mọi chỗ em được phép.”

Christian ngoạm lấy ngón tay trở của tôi và nhay cắn giữa hai hàm răng.

“Ái,” tôi phản kháng làm anh cười toe toét, một âm thanh trầm khàn thốt ra khỏi cổ họng anh.

“Được rồi,” anh nói, nhả ngón tay tôi ra, nhưng giọng anh thoáng chút e sợ. “Đợi chút.” Anh ngả người ra sau tôi, lại nâng tôi lên, lột bao cao su ra rồi ném toẹt nó xuống chân giường.

“Anh ghét những thứ này. Anh sẵn lòng gọi bác sĩ Greene đến đây để tiêm cho em một phát.”

“Anh nghĩ bác sĩ sản phụ khoa hàng đầu Seattle sẽ sẵn sàng lao đến đây à?”

“Anh có tài thuyết phục lắm mà,” Christian vừa lăm bắm vừa vén tóc tôi ra sau tai. “Franco đã làm được một kỳ công trên mái tóc em. Anh thích những lớp tóc này.”

Gì cơ?

“Đừng có lảng sang chuyện khác.”

Anh chỉnh tôi lùi lại để tôi cúi lên anh, tựa lưng vào hai đầu gối chống lên của anh, bàn chân ở hai bên hông anh. Anh ngả người ra sau, tựa lên hai cánh tay.

“Chạm vào đi,” anh nói một cách nghiêm túc. Trông anh lo lắng, nhưng anh đang cố che giấu điều đó.

Không rời mắt khỏi anh, tôi với xuống và lướt ngón tay dưới đường son, lướt qua những múi cơ bụng đẹp như tạc của anh. Anh ngần ngại và tôi dừng lại.

“Em không nhất thiết phải làm thế này đâu,” tôi thì thầm.

“Không, không sao. Chỉ là... đôi chút thích nghi từ phía anh. Lâu lắm rồi không có ai chạm vào anh cả,” anh khẽ nói.

“Bà Robinson thì sao?” Những từ ngữ không ai bảo cứ buột ra khỏi miệng tôi, và ngạc nhiên thay là tôi có thể kiềm chế không lộ ra sự cay đắng hằn học trong giọng mình.

Anh gật đầu, rõ ràng không mấy thoải mái. “Anh không muốn nói về cô ấy. Nó sẽ làm tâm trạng vui vẻ của em trở nên tồi tệ.”

“Em có thể kiểm soát mà.”

“Không, em không thể, Ana. Em luôn nổi khùng lên bất cứ khi nào anh nhắc đến cô ấy. Quá khứ của anh là của anh. Đó là sự thật, anh không thay đổi được. Anh thật may mắn vì em không có một quá khứ như thế, bởi vì nếu em có thì anh sẽ điên lên mất.”

Tôi nghiêm nghị nhìn anh, nhưng không muốn gây chiến. “Anh sẽ điên lên ư? Điên hơn cả bây giờ sao?” Tôi mỉm cười, hy vọng làm bầu không khí giữa chúng tôi nhẹ nhàng hơn.

Môi anh cong lên. “Điên lên vì em mà,” anh thì thầm.

Tim tôi vỡ òa ra trong hân hoan vui sướng.

“Em gọi bác sĩ Flynn nhé?”

“Anh không nghĩ phải cần tới ông ấy đâu,” anh nói tỉnh queo.

Lùi lại để anh hạ chân xuống, tôi lại chạm vào bụng anh rồi thả những ngón tay lơ lửng trên da thịt anh. Một lần nữa anh cứng người.

“Em thích chạm vào anh lắm.” Những ngón tay tôi trượt xuống rốn anh, rồi lướt xuống vệt lông bụng. Môi anh hé mở khi hơi thở thay đổi, mắt anh sầm lại, và vật đàn ông của anh bị kích thích, cựa quậy bên dưới tôi. Thánh thần ơi. Hiệp hai.

“Lần nữa ư?” Tôi lăm bắm.

Anh mỉm cười, “Ồ đúng rồi, cô Steele, lần nữa.”

THẬT LÀ MỘT CÁCH TUYỆT DIỆU để tận hưởng buổi chiều thứ Bảy. Tôi đứng dưới vòi sen, lơ đãng gột rửa thân mình, cẩn thận để không làm ướt mái tóc đã buộc cao, nhắm nháp lại ký ức mấy giờ qua. Christian và kem vani có vẻ tiến triển tốt đây.

Ngày hôm nay anh đã bộc lộ rất nhiều. Thật choáng váng khi cố tiêu hóa tất cả những thông tin đó và ngẫm nghĩ lại những gì tôi biết được: chi tiết về mức thu nhập hàng tháng của anh – trời ơi, anh ấy giàu sù giàu sụ, và với một người trẻ tuổi thì đó quả là một chuyện phi thường – rồi cả tập hồ sơ anh điều tra về tôi cũng như về tất cả những kẻ phục tùng tóc đen của anh. Liệu có phải tất cả chúng đều nằm trong cái tủ hồ sơ ấy không nhỉ?

Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi với tôi và lắc đầu – Đừng có vào đó. Tôi nhăn mặt. Chỉ lén nhìn một tí thôi không được sao?

Lại còn Leila – có khả năng là đang cầm súng lảng vảng đâu đó ngoài kia – và khẩu vị âm nhạc rẻ tiền của cô ta vẫn còn trong iPod của Christian. Nhưng tệ hơn cả là quý bà Máy bay già Robinson; tôi không thể hiểu về bà ta, và cũng không muốn hiểu. Tôi không muốn bà ta trở thành bóng ma với mái tóc bạc lớn vồn trong mối quan hệ của chúng tôi. Anh nói đúng; tôi sẽ hành động một cách phi lý mỗi khi nghĩ đến bà ta, vì thế có lẽ tốt nhất là tôi không nên nghĩ nữa.

Tôi bước ra khỏi vòi sen, làm khô người, bỗng nhiên cảm thấy bưng bưng tức giận.

Ai mà không cáu tiết cơ chứ? Loại người bình thường, lành mạnh nào mà lại làm chuyện đó với một cậu bé mười lăm tuổi? Bà ta đã góp bao nhiêu phần vào sự đau đớn của anh? Tôi không hiểu bà ta. Mà tệ hơn, anh còn nói bà ta đã giúp anh. Giúp thế nào chứ?

Tôi nghĩ về những vết sẹo của anh, biểu hiện rõ ràng của một tuổi thơ kinh hoàng và là một lời nhắc nhở ghê tởm về những vết sẹo tinh thần mà anh phải chịu đựng. Anh chàng Đa Cảm ngọt ngào và nhiều ưu tư của tôi. Anh đã nói thật nhiều điều đáng yêu ngày hôm nay. Anh ấy đang phát điên vì mình.

Nhìn chằm chằm vào hình mình trong gương, tôi mỉm cười trước ký ức về những lời nói của anh, trái tim tôi lại hân hoan lần nữa, và nụ cười của tôi rộng hơn. Có lẽ chúng tôi có thể tiếp tục thế này. Nhưng đến khi nào anh ấy sẽ muốn làm chuyện này mà không đánh tôi thật đau chỉ bởi vì tôi vượt qua một ranh giới định sẵn nào đó?

Nụ cười của tôi tan biến. Đây là điều mà tôi không biết. Đây là cái bóng đen đang lơ lửng giữa chúng tôi. Tình dục biến thái, đúng, tôi có thể làm được, nhưng còn thêm nữa ư?

Cô nàng Tiềm Thức ngáy ngồ nhìn tôi, một lần nữa không đưa ra được một lời lẽ thông thái nào. Tôi quay lại phòng ngủ để thay đồ.

Christian đang ở dưới tầng sửa soạn, làm gì thì có trời biết, thế nên tôi một mình thống trị căn phòng ngủ. Cũng như đám váy áo trong tủ, tôi có những ngăn kéo đầy đồ lót mới. Tôi chọn một chiếc áo lót nâng ngực có giá 540\$. Nó có hoa văn màu bạc trông như một món đồ bạc được chạm nổi, với một chiếc quần lót kiêu vãi nhất đi kèm. Còn có cả tất dài đến đùi, màu sắc tự nhiên, hoàn toàn bằng lụa đẹp mê người, ôi chao, chúng thật... duyên dáng... Và nóng bỏng...

Tôi đang với lấy chiếc váy thì Christian bước vào mà không báo trước. Này, anh có thể gõ cửa mà! Anh đứng bất động, nhìn chằm chằm vào tôi, mắt anh lên thèm khát. Toàn thân tôi nóng bừng. Anh đang mặc áo sơ mi trắng với quần dạ phục màu đen, cổ áo để mở. Tôi trông thấy đường son vẫn còn đó, và anh vẫn đang nhìn tôi chằm chằm.

“Em có thể giúp gì cho ngài, ngài Grey? Em cho rằng ngài ghé thăm em là còn mục đích nào khác chứ không phải chỉ đứng trố mắt ra nhìn em thế này.”

“Tôi đang thích được trố mắt ra nhìn, cảm ơn em, quý cô Steele,” anh lăm bắm một cách ám muội, rồi bước hẳn vào phòng và nhìn tôi đắm đuối. “Nhớ nhắc tôi gửi một bức thư ngắn với tư cách cá nhân tới Caroline Acton để cảm ơn nhé.”

Tôi nhú mày. Cô ta là người quái quỷ nào thế nhỉ?

“Người tư vấn mua hàng ở Neiman’s,” anh trả lời câu hỏi không lời của tôi – như thể ma xó vậy.

“Ồ.”

“Anh bị ngẩn ngơ mất rồi.”

Cúi xuống đằng sau tôi, Christian hôn lên vai tôi.

“Anh mua thứ này cho em để em đeo trong đêm hội thứ Bảy tuần trước.” Anh quàng tay ôm lấy tôi và giơ bàn tay ra. Trong lòng bàn tay anh là một chiếc hộp nhỏ màu đỏ với dòng chữ Cartier khắc trên nắp hộp. “Nhưng em rời bỏ anh, vì thế anh không có cơ hội nào tặng nó cho em.”

Ồ!

“Đây là cơ hội thứ hai của anh,” anh thì thầm, giọng cứng nhắc với một cảm xúc không tên. Christian đang căng thẳng.

Ngập ngừng, tôi nhận lấy chiếc hộp và mở nó ra. Bên trong là một đôi hoa tai hình giọt nước sáng lấp lánh. Mỗi chiếc đính bốn viên kim cương, một viên ở phần gốc, tiếp đến là một khoảng trống, sau đó là ba viên đính nối tiếp nhau một cách hoàn hảo. Chúng thật đẹp, đơn giản và cổ điển. Nếu có cơ hội được mon men mua sắm ở Cartier, tôi cũng chọn ỉnh một thứ thế này.

“Đáng yêu quá,” tôi thì thầm, và bởi vì chúng là đôi hoa tai được trao trong cơ hội thứ hai, tôi càng yêu chúng hơn. “Cảm ơn anh.”

Anh thở phào phía sau tôi, sự căng thẳng tan biến hết, và anh hôn lên vai tôi lần nữa.

“Em sẽ mặc chiếc váy sa-tanh màu bạc hả?” Anh hỏi.

“Vâng. Có ổn không ạ?”

“Dĩ nhiên. Anh sẽ để em chuẩn bị.” Nói rồi anh hướng ta phía cửa mà không một lần liếc lại.

TÔI NHƯ LẠC VÀO MỘT VŨ TRỤ song song. Cô gái trẻ đang nhìn chăm chăm lại tôi trông như một minh tinh trên thảm đỏ. Chiếc váy vai trần màu bạc dài chấm gót của cô ta đơn giản mà đẹp đến choáng váng. Có lẽ chính tôi sẽ viết thư cho Caroline Acton. Nó rất vừa vặn và tôn lên những đường cong ít ỏi mà tôi có.

Mái tóc tôi buông lơi thành những lọn mềm quanh mặt, đổ từ bờ vai xuống ngực. Tôi vén một bên ra sau tai, để lộ đôi hoa tai được-trao-trong-cơ-hội-thứ-hai. Tôi chỉ trang điểm tối thiểu để trông cho tự nhiên nhất. Kẻ mắt, chuốt mascara, một chút má hồng, và son môi màu hồng nhạt.

Tôi không thực sự cần đến phấn hồng. Má tôi lúc nào cũng hơi ửng lên nhờ chuyển động liên tiếp của chuỗi bóng bạc kia. Phải, chúng sẽ bảo đảm á tôi không nhợt nhạt trong buổi tối này. Lắc đầu trước những ý tưởng dâm dăng trở tráo trong đầu Christian, tôi cúi xuống cầm tấm khăn choàng sa tanh và chiếc ví cầm tay màu bạc lên, rồi đi tìm chàng Đa Tình của mình.

Anh đang nói chuyện với Taylor và ba người đàn ông khác trong hành lang, lưng quay về phía tôi. Về ngạc nhiên tán thưởng của họ báo động Christian về sự hiện diện của tôi. Anh quay lại khi tôi đang ngượng ngùng đứng đó và chờ đợi.

Miệng tôi khô khốc. Trông anh thật ấn tượng... Dạ phục màu đen, nơ bướm màu đen, và vẻ mặt anh khi nhìn chăm chăm vào tôi cũng không kém phần kinh ngạc. Anh sải bước về phía tôi và hôn lên tóc tôi.

“Anastasia, trông em hấp dẫn đến nghẹt thở.”

Tôi nóng bừng mặt khi được khen ngợi trước mặt Taylor và ba người đàn ông kia.

“Làm một ly sâm-panh trước khi đi nhé?”

Christian gật đầu về phía Taylor, anh ta liền đi về phía sảnh cùng ba người đồng hành.

Trong phòng lớn, Christian lấy ra một chai sâm-panh từ tủ lạnh.

“Đội an ninh đây à?” Tôi hỏi.

“Đội vệ sĩ. Họ đều dưới quyền chỉ huy của Taylor. Anh ấy cũng được huấn luyện cho công việc đó.” Christian đưa tôi một ly sâm-panh.

“Anh ấy thật đa zi năng.”

“Ừ.” Christian mỉm cười. “Trông em đáng yêu quá, Anastasia. Cụng ly nào.” Anh nâng ly lên, và tôi cụng ly của mình vào. Loại sâm-panh này có màu hồng nhạt, vị của nó dịu mát, ngon tuyệt trần.

“Em cảm thấy thế nào?” Anh hỏi, đôi mắt rực cháy.

“Ồn cả, cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười ngọt ngào.

“Đây, em sẽ cần đến thứ này.” Anh đưa tôi một chiếc túi nhung lớn nằm trên bệ bếp. “Mở nó ra đi,” anh nói giữa những ngụm sâm-panh. Tò mò, tôi với lấy cái túi và lôi ra một chiếc mặt nạ hóa trang bằng bạc tinh xảo với chùm lông vũ màu xanh cô ban gắn ở phía trên.

“Đây là một vũ hội hóa trang,” anh tuyên bố một cách đơn giản.

“Em thấy rồi.” Chiếc mặt nạ thật đẹp. Một dải ruy băng màu bạc được đính quanh viền, và những hoa văn bạc tinh tế được khắc quanh phần mắt.

“Nó sẽ tôn lên đôi mắt đẹp tuyệt của em, Anastasia.”

Tôi ngượng ngùng cười với anh.

“Anh có đeo mặt nạ không?”

“Dĩ nhiên. Xét một mặt nào đó thì chúng rất tương xứng với nhau,” anh vừa thêm vào vừa nhướn một bên lông mày.

Ồ, chuyện này sẽ vui đây.

“Đi. Anh muốn cho em xem một thứ.” Đưa tay ra, anh dẫn tôi đi ra hành lang tới một cánh cửa cạnh cầu thang. Anh mở nó ra, để lộ một căn phòng rộng mênh mông cỡ bằng căn phòng giải trí của anh – mà chắc hẳn nó ở ngay trên đầu chúng tôi. Căn phòng này thì tràn ngập sách. Chà, cả một thư viện, mọi bức tường đều chật kín sách từ sàn cho đến trần nhà. Giữa phòng là một cái bàn billard thực thụ, được chiếu sáng bởi một chiếc đèn Tiffany hình lăng trụ tam giác dài.

“Anh có cả một thư viện!” Tôi rít lên kinh ngạc, lòng tràn đầy háo hức.

“Ừ, phòng khiêu vũ, như Elliot vẫn gọi. Căn hộ này khá rộng rãi. Hôm nay anh mới nhận ra, khi em đề cập đến chuyện khám phá, là anh chưa bao giờ dẫn em đi tham quan một vòng. Giờ thì chúng ta không có thời gian, nhưng anh nghĩ anh sẽ chỉ cho em căn phòng này, và có lẽ còn thách em chơi vài ván billard trong một tương lai không quá xa.”

Tôi cười toe toét.

“Cứ thử xem.” Tôi bí mật tự ôm chầm lấy bản thân trong hân hoan. José và tôi từng dính chặt với cái bàn billard. Chúng tôi đã chơi với nhau suốt ba năm qua. Tôi là một cơ thủ rất cừ, vì José là một thầy giáo giỏi.

“Gì cơ?” Christian hỏi, vẻ ngạc nhiên thích thú.

Ồi! Mà thực sự phải dừng việc thể hiện ra mọi cảm xúc ngay lúc này cảm thấy đi, tôi trách mắng bản thân.

“Không có gì,” tôi vội nói.

Christian nheo mắt lại.

“Ừm, có lẽ bác sỹ Flynn có thể khám phá ra những bí mật của em đấy. Tối nay em sẽ được gặp anh ta.”

“Tay lang băm giàu sụ đó hả?” Mẹ ơi.

“Chính hẳn. Hẳn đang muốn gặp em đến chết đấy.”

CHRISTIAN NẮM LẤY TAY TÔI, dịu dàng lướt ngón cái qua những khớp ngón tay khi chúng tôi ngồi sau chiếc Audi hướng lên phía Bắc. Tôi lúng túng, và cảm thấy cảm giác ấy giữa hai chân mình. Tôi kháng cự lại thôi thúc muốn rên lên, vì Taylor đang ngồi ngay phía trước, không đeo iPod, lại còn thêm một anh chàng vệ sĩ hình như tên là Sawyer ngồi ngay cạnh.

Tôi bắt đầu cảm thấy một cơn đau khoan khoái mơ hồ ở bụng mình. Tôi bần khoăn vẫn vợ nghĩ xem mình sẽ chịu được bao lâu khi nó không hề... ừm... giảm đi thế này. Tôi bắt chéo chân lại với nhau. Và khi tôi làm thế, một điều vẫn giày vò tôi từ tận sâu trong tiềm thức giờ đột nhiên trỗi dậy.

“Anh lấy thoải son ấy ở đâu?” Tôi khẽ hỏi Christian.

Anh cười tự mãn với tôi và chỉ về phía trước. “Taylor,” anh nói rành rọt.

Tôi phá lên cười, “Ồi.”

Tôi cắn môi. Christian mỉm cười với tôi, đôi mắt ánh lên những tia dâm dăng. Anh ấy biết chính xác mình đang làm gì. Đúng là một gã quái vật gợi tình.

“Thư giãn đi,” anh nói trong hơi thở. “Nếu nó quá sức...” Anh bỏ lửng câu, rồi dịu dàng hôn lên từng khớp ngón tay, sau đó nhẹ nhàng mút đầu ngón tay út của tôi.

Giờ tôi đã biết là anh ấy cố tình làm thế. Tôi nhắm mắt lại khi những khát khao tội lỗi bùng ra khắp cơ thể mình. Tôi nhanh chóng đầu hàng cảm giác này, và sâu thẳm trong tôi những thớ thịt căng thít lại.

Khi tôi mở mắt ra, Christian đang nhìn tôi chăm chú, trông như một hồng tử bóng đêm. Hẳn là do bộ dạ phục và chiếc nơ bướm, nhưng trông anh già dặn hơn, sành sỏi hơn, một vẻ đẹp trai nguy hiểm sắc lạnh và phóng túng. Đơn giản là anh khiến tôi nghẹt thở. Tôi đang trở thành nô lệ tình dục của anh, hẳn là nếu tôi tin anh, anh cũng trở thành nô lệ tình dục của tôi. Ý nghĩ ấy khiến tôi nhoẻn cười, và nụ cười đáp lại của anh thật rạng rỡ.

“Vậy chúng ta có thể mong chờ gì ở sự kiện này?”

“Ồ, mấy thứ linh tinh thường lệ ấy mà,” Christian lơ đãng nói.

“Nhưng không thường lệ với em,” tôi nhắc anh.

Christian mỉm cười âu yếm và lại hôn lên bàn tay tôi. “Nhiều người thi nhau vung tiền. Bán đấu giá, quay xổ số, tiệc tối, khiêu vũ – mẹ anh biết phải tổ chức một buổi tiệc ra sao.” Anh vẫn mỉm cười và lần đầu tiên trong cả ngày nay, tôi cho phép mình háo hức một chút với bữa tiệc này.

Một đoàn xe hơi sang trọng đang tiến về lối xe chạy dẫn vào khu biệt thự nhà Grey. Những chiếc đèn lồng bằng giấy màu hồng nhạt treo thành dãy dài dọc lối đi, khi chúng tôi tiến tới gần thêm, tôi có thể thấy chúng ở khắp nơi. Trong ánh chiều muộn trông chúng thật huyền ảo, như thể chúng tôi đang tiến vào một vương quốc đẹp mê hồn. Tôi liếc nhìn Christian. Thật là phù hợp với chàng hồng tử của tôi – và niềm háo hức trẻ con của tôi bùng nổ, làm lu mờ mọi cảm giác khác.

“Đeo mặt nạ vào đi,” Christian cười toe toét rồi đeo vào chiếc mặt nạ đen đơn giản. Chàng hồng tử của tôi trở nên bí hiểm hơn, gợi tình hơn.

Giờ thì tôi chỉ còn trông thấy cái miệng đẹp đẽ và phần quai hàm mạnh mẽ trên gương mặt anh. Nhịp tim tôi chao đảo trước hình ảnh ấy. Tôi đeo mặt nạ vào và lơ đi cơn thèm khát đang cồn lên từ sâu bên trong mình.

Taylor lái xe vào lối xe chạy, một người hầu bước tới mở cửa bên phía Christian. Sawyer nhảy vọt tới mở cửa cho tôi.

“Em sẵn sàng chưa?” Christian hỏi.

“Chưa bao giờ sẵn sàng hơn.”

“Trông em đẹp lắm, Anastasia.” Anh hôn tay tôi rồi ra khỏi xe.

Một tấm thảm màu xanh đậm trải dài từ bãi cỏ tới một bên hông nhà, dẫn tới những khoảng vườn đẹp lộng lẫy đằng sau. Christian khoác cánh tay che chở quanh tôi, bàn tay anh đặt trên eo tôi khi chúng tôi bước

trên tấm thảm cùng một đoàn đều đặn những thành viên tinh hoa ưu tú của Seattle, phục trang lộng lẫy và đeo đủ kiểu mặt nạ khác nhau, ánh đèn lồng chiếu sáng rực rỡ. Hai tay thợ ảnh đang đưa khách vào tạo dáng chụp ảnh trước phong nền là một cây thường xuân rũ mềm.

“Ngài Grey!” Một tay thợ ảnh cất tiếng gọi. Christian gật đầu xác nhận và kéo tôi vào sát mình để chụp nhanh một kiểu. Sao họ biết đó là anh nhỉ? Chắc hẳn là do mái tóc màu đồng bất kham đặc trưng của anh rồi.

“Hai người thợ ảnh ấy ở đâu vậy?” Tôi hỏi Christian.

“Một người của tờ Thời báo Seattle; người kia chụp ảnh kỷ niệm thôi. Chúng ta sẽ mua một tờ sau.”

Ồ, ảnh tôi một lần nữa lại chinh phục trên mặt báo. Hình ảnh Leila ngay lập tức xuất hiện trong đầu tôi. Đây chính là cách cô ta đã tìm được tôi – chụp ảnh chung với Christian. Ý nghĩ ấy khiến lòng dạ tôi bồn chồn, dù tôi tự an ủi là không ai có thể nhận ra mình dưới lớp mặt nạ.

Phía cuối dòng người, những người phục vụ mặc đồng phục trắng đang bê những khay đầy ắp sâm-panh, và tôi thầm biết ơn khi Christian đưa cho tôi một ly – nó khiến tôi xao lãng ngay khỏi những ý nghĩ u ám.

Chúng tôi tiến đến một giàn leo đồ sộ màu trắng treo đầy những chiếc đèn lồng giấy loại nhỏ hơn. Bên dưới là một sàn khiêu vũ kẻ ca rô đen trắng sáng bóng được bao quanh bởi một hàng rào thấp, ba mặt đều có lối vào. Ấn ngữ mỗi cổng vào là một đôi thiên nga bằng băng được tạo tác công phu. Mặt thứ tư của giàn leo là một sân khấu nơi một khúc tứ tấu đàn dây đang vang lên êm ái, một bản nhạc thanh tao, sâu lắng mà tôi chưa từng nghe qua. Sân khấu này trông như được dành cho cả một dàn nhạc lớn, nhưng chắc phải một lúc nữa các nhạc công mới xuất hiện vì hiện giờ chẳng có ai. Nắm lấy tay tôi, Christian dẫn tôi đi qua đôi thiên nga để vào sàn khiêu vũ nơi các vị khách khác đang tụ tập và tán gẫu bên những ly sâm-panh.

Phía ven hồ là một lều trại khổng lồ, mặt gần chúng tôi nhất được mở ra nên tôi có thể thấy thấp thoáng những dãy bàn ghế trang trọng được bài trí ngay ngắn. Sao mà nhiều bàn ghế thế!

“Có bao nhiêu người đến vậy?” Tôi hỏi Christian, choáng váng trước quy mô của chiếc lều.

“Anh nghĩ khoảng ba trăm. Em hỏi mẹ anh ấy.” Anh mỉm cười với tôi.

“Christian!”

Một cô gái trẻ chạy ra khỏi đám đông và vòng tay đu lấy cổ anh. Ngay lập tức tôi biết đấy là Mia. Cô ấy mặc một chiếc váy chiffon dài chấm gót mềm rũ màu hồng nhạt đẹp lộng lẫy, với một chiếc mặt nạ Venetian tinh xảo đi kèm. Cô ấy trông xinh đẹp đến choáng váng. Và trong khoảnh khắc, tôi thấy biết ơn hơn bao giờ hết bộ váy mà Christian đã chọn cho tôi.

“Ana! ôi, chị yêu, trông chị lộng lẫy quá!” Cô ấy ôm ghì lấy tôi một cú chớp nhoáng. “Chị phải đến gặp đám bạn em. Không đùa nào tin nổi anh Christian cuối cùng cũng có bạn gái.”

Tôi hốt hoảng liếc vội về phía Christian, anh đang nhún vai một cách cam chịu, ra vẻ rằng anh-đã-phải-sống-với-cái-con-bé-tai-quái-này-bao-nhiều-năm-trời-đấy. Thế là tôi đành để Mia dẫn tới một nhóm bốn cô gái trẻ, tất cả đều phục sức xa hoa và chải chuốt không chê vào đâu được.

Mia làm một màn giới thiệu vũ bão. Ba người trong số họ có vẻ ngọt ngào và tử tế, nhưng riêng Lily – tôi nghĩ tên cô ta là như thế – lại nhìn tôi với ánh mắt hằn học bên dưới chiếc mặt nạ đỏ.

“Dĩ nhiên rồi, bọn em ai chả nghĩ anh Christian bị gay,” cô ta cạnh khoe, giấu sự thù hận sau điệu cười cợt mở giả tạo.

Mia bấu môi với cô ta.

“Lily, cẩn thận cái mồm cái miệng. Rõ ràng là anh tớ có một khẩu vị xuất sắc về phụ nữ. Anh ấy chỉ đang chờ đợi người thích hợp thôi, và đó không phải là cậu!”

Mặt Lily đỏ bừng như cái mặt nạ của cô ta, và mặt tôi cũng thế. Chuyện này còn có thể bất tiện hơn nữa không?

“Các quý cô, tôi có thể thỉnh cầu người phụ nữ của tôi trở về được không?” Vòng tay Christian ôm lấy eo tôi, kéo tôi sát vào mình. Cả bốn cô gái đều đỏ bừng mặt, cười toe toét, chân tay cứ bứt rứt không yên – nụ cười chói lòa của anh ấy lại phát huy công lực của nó. Mia liếc về phía tôi và tròn mắt, khiến tôi phải mỉm cười.

“Rất vui được gặp các bạn,” tôi nói khi anh kéo tôi đi.

“Cảm ơn anh,” tôi nhìn mặt với Christian khi chúng tôi đã đi xa được một quãng.

“Anh nhìn thấy Lily ở chỗ Mia. Cô ta là một người khó chịu kinh khủng.”

“Cô ấy thích anh,” tôi hồ hững lăm lăm.

Anh rùng mình. “À, cảm giác ấy đâu phải đến từ hai phía. Đi nào, để anh giới thiệu em với vài người.”

Nửa giờ tiếp theo tôi bị cuốn trong một cơn lốc những lời giới thiệu. Tôi được gặp hai diễn viên Hollywood, hai vị CEO nữa, và vài vị bác sĩ danh tiếng. Chẳng đời nào mình nhớ nổi tên của tất cả các vị ấy.

Christian luôn ôm tôi sát bên mình, tôi thầm biết ơn anh. Thực lòng mà nói, sự giàu sang, vẻ quyền rũ, và sự xa hoa hoàn toàn lãng phí của sự kiện này khiến tôi kinh sợ. Tôi chưa từng tới một nơi nào như thế trong đời.

Những người phục vụ mặc đồng phục trắng di chuyển thoăn thoắt qua những đám khách khứa ngày một đông, chai sâm-panh trong tay, làm đầy ly của tôi bằng một tốc độ đều đặn đáng lo ngại. Mình không được uống quá nhiều. Mình không được uống quá nhiều, tôi nhắc đi nhắc lại bản thân mình, nhưng bắt đầu cảm thấy quay cuồng lảo đảo. Không biết là do sâm-panh, hay do bầu không khí huyền bí và đầy kích thích được tạo ra bởi những chiếc mặt nạ. Cơn đau âm ỉ vùng bụng dưới của tôi trở nên rõ rệt không thể phớt lờ.

“Vậy là cô làm việc tại SIP?” Một quý ông đầu hói đeo mặt nạ hình gấu – hay hình chó nhĩ? – hỏi tôi. “Nghe đồn nó bị một đối thủ mua lại?”

Tôi nóng bừng mặt. Có một đối thủ mua lại, đó là người đàn ông có nhiều tiền hơn lý trí này, và là người giỏi nhất trong những kẻ xuất chúng.

“Tôi chỉ là một trợ lý tầm thường, ngài Eccles. Tôi không biết về những chuyện đó.”

Christian chẳng nói gì mà chỉ mỉm cười nhả nhả với Eccles.

“Thưa các quý bà quý ông!” Người dẫn chương trình, đeo chiếc mặt nạ chú hề màu trắng đen ấn tượng, cắt ngang cuộc trò chuyện của chúng tôi. “Xin hãy ngồi vào chỗ. Bữa tối đang được dọn ra rồi.”

Christian nắm lấy tay tôi, và chúng tôi đi theo đám đông huyền ảo về phía căn lều lớn.

Bên trong lều thật khiến người ta choáng váng. Đa ngọn chúc đài thấp khổng lồ tỏa ánh cầu vồng lấp lánh hắt lên lớp lụa màu ngà kết nối tường với vòm trần. Phải có ít nhất ba mươi bàn tiệc, và chúng nhắc tôi nhớ về căn phòng ăn riêng tư ở khách sạn Heathman – những chiếc ly pha lê, vải lanh mịn phủ lên bàn ghế, và ở giữa bàn là những bông mẫu đơn hồng nhạt thanh tú vây quanh một chân nến bằng bạc. Bên cạnh đó là một giỏ kẹo được bọc trong lớp lụa mỏng như sa.

Christian hỏi han về việc sắp xếp chỗ ngồi rồi dẫn tôi tới một bàn tiệc ở giữa. Mia cùng bà Grace Trevelyan-Grey đã ngồi vào chỗ, đang trò chuyện say sưa với một chàng trai trẻ nào đó mà tôi không biết. Bà Grace mặc một bộ váy màu xanh bạc hà lung linh với chiếc mặt nạ Venetian đi kèm. Trông bà thật lộng lẫy và thư thái, và bà chào đón tôi nồng nhiệt.

“Ana, thật vui được gặp lại cháu! Trông cháu cũng xinh đẹp quá.”

“Mẹ,” Christian chào bà một cách cứng nhắc và hôn lên hai má bà.

“Ôi, Christian, con trịnh trọng quá đấy!” bà trách yêu con trai.

Thân sinh ra bà Grey, ông bà Trevelyan, cùng ngồi vào bàn với chúng tôi. Có vẻ họ cũng khá trẻ trung và cởi mở, mặc dù cũng khó nói được gì khi khuôn mặt họ bị che khuất sau chiếc mặt nạ màu đồng. Họ đều vui mừng khi nhìn thấy Christian.

“Ông, bà, cháu giới thiệu Anastasia Steele nhé?”

Bà Trevelyan chuyển ngay sự chú ý sang tôi. “Ồ, cuối cùng thì nó cũng tìm được một cô gái, thật tuyệt làm sao, lại còn xinh nữa! Ừm, bà vô cùng mong cháu và nó sẽ lấy nhau, sau khi đã chung chạ với nhau,” bà vừa nói một tràng vừa bắt tay tôi.

Chúa ơi. Ôn trời là tôi đang đeo mặt nạ.

“Mẹ, đừng có làm Ana xấu hổ.” Bà Grace cứu nguy cho tôi.

“Đừng có để ý đến mặt già dở hơi này, cháu yêu quý.” ông Trevelyan bắt tay tôi. “Bà ấy nghĩ rằng mình đã già nên có cái quyền Chúa trao là được nói ra bất cứ điều gì vô nghĩa thỉnh thoảng lọt vào cái đầu mù mẫm của mình.”

“Chị Ana, đây là bạn trai em, Sean.” Mia ngượng ngùng giới thiệu chàng trai trẻ. Cậu ta nở một nụ cười tinh quái với tôi, đôi mắt nâu lấp lánh sự thích thú khi chúng tôi bắt tay nhau.

“Rất vui được gặp cậu, Sean.”

Christian bắt tay Sean trong khi anh nhìn cậu ta một cách sắc sảo. Đừng nói với tôi rằng Mia đáng thương cũng phải chịu đựng một ông anh trai quá quắt nhé. Tôi mỉm cười đồng cảm với cô ấy.

Lance và Janine, những người bạn của bà Grace, là cặp đôi cuối cùng ở bàn chúng tôi, tuy nhiên vẫn chẳng thấy dấu hiệu nào của ngài Carrick Grey cả.

Đột ngột có tiếng rít lên trong micro, và giọng ngài Grey vang lên oang oang trong hệ thống âm thanh, làm mọi người xì xầm rồi ngừng hẳn. Carrick đang đứng trên một sân khấu nhỏ ở một đầu lều trại, đeo chiếc mặt nạ Punchinello màu hồng kim ẩn tượng.

“Chào mừng quý vị đã tới dự vũ hội thường niên của chúng tôi. Tôi mong rằng quý vị sẽ thích thú những gì chúng tôi bày biện trước mặt quý vị tối nay, và rồi sẽ rút ví thật nhiều để ủng hộ cho công cuộc thần kỳ mà đội ngũ của chúng tôi đang làm cho Cùng nhau Đương đầu. Như quý vị đã biết, mục đích của nó có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với vợ tôi, và tôi.”

Tôi lo lắng lên nhìn về phía Christian, lúc này đang bình thản nhìn chằm chằm lên sân khấu. Anh liếc sang tôi và mỉm cười.

“Giờ tôi sẽ chuyển giao quý vị cho người chủ tọa chương trình. Xin hãy ngồi yên và thưởng thức,” Carrick kết thúc.

Những tiếng vỗ tay lịch sự vang lên, sau đó tiếng xì xầm lại trỗi dậy trong lều. Tôi đang ngồi giữa Christian và ông của anh, ngẩng nhìn mê mẩn tấm thiệp nhỏ ghi chỗ ngồi màu trắng với dòng chữ kiểu cách màu bạc ghi tên tôi khi một người hầu bàn thấp sáng đèn nền bằng một cây nến dài. Carrick ngồi vào bàn với chúng tôi, ông hôn lên cả hai má tôi khiến tôi sững sốt.

“Rất vui được gặp lại cháu, Ana,” ông khẽ nói. Trông ông thực sự rất nổi bật trong chiếc mặt nạ vàng lạ thường.

“Các quý bà quý ông, xin hãy cử ra một người ‘chủ bàn’,” người dẫn chương trình gọi to.

“Ôiiii... tôi, tôi!” Mia ngay lập tức thốt lên, hăng hái nhảy vọt ra từ ghế ngồi.

“Giữa mỗi bàn quý vị sẽ tìm thấy một chiếc phong bì,” người dẫn chương trình tiếp tục. “Mỗi người sẽ tìm kiếm, xin xỏ, vay mượn, hoặc lấy trộm một tờ bạc có mệnh giá cao nhất trong khả năng xoay xở, viết tên mình lên đó rồi bỏ nó vào phong bì. Những người chủ bàn, xin hãy trông nom những chiếc phong bì cho cẩn thận. Chúng ta sẽ cần đến chúng sau.”

Khi thật Tôi không mang tí tiền nào theo người. Sao mà ngờ ngẩn thế – đây là một sự kiện từ thiện mà!

Móc ví, Christian rút ra hai tờ 100\$.

“Đây,” anh nói.

Gì thế?

“Em sẽ trả lại anh,” tôi thì thào.

Miệng Christian cong lên, và tôi biết anh không vui, nhưng anh không bình luận gì. Tôi ghi tên mình bằng chiếc bút máy màu đen có hình bông hoa trắng đính trên nắp của anh – và Mia truyền chiếc phong bì đi khắp bàn.

Trước mặt tôi là một tấm thẻ khác cũng in những dòng chữ bay bướm màu bạc – thực đơn của chúng tôi.

Thực đơn của vũ hội hóa trang

Nhằm giúp đỡ chương trình cùng nhau đương đầu

Cá hồi trộn nước sốt cải cay với kem Fraiche

Dưa chuột kèm bánh mì ngọt nướng

Rượu Alban Estate Roussanne 2006

Lườn vịt Muscovy quay

Súp củ Ắc ti sô Jerusalem nghiền mịn

Gan ngỗng nướng cỏ xạ hương và anh đào mỹ

Rượu Châteauneuf-du-pape vieilles vignes 2006

Rượu Domaine de La Janasse

Bánh bông lan quả óc chó bọc đường

Quả vả ướp đường, món tráng miệng Sabayon, kem si rô cây thích

Rượu Vin de Constance 2004

Klein Constantia Bánh mì và pho mát địa phương

Rượu Alban Estate Qrenache 2006

Cà phê và bánh mút kẹo.

Ừm, thảo nào có vô số ly cốc bằng pha lê với đủ mọi kích cỡ đang vây quanh tôi. Người hầu bàn của chúng tôi đã trở lại, rót thêm rượu và nước. Đằng sau tôi, mặt lều mà chúng tôi đi vào lúc trước đã bị đóng lại, trong khi ở phía trước, hai người phục vụ kéo tấm bạt lên, mở ra khung cảnh đang buông xuống Seattle và vịnh Meydenbauer.

Đó là một quang cảnh ngoạn mục vô cùng, những ánh đèn lấp lánh xa xa của Seattle và sự yên bình màu cam mờ ảo của vịnh phản chiếu trên nền trời màu opal. Ôi. Thật thanh bình và êm ả.

Mười người phục vụ, tay bưng đĩa, tới đứng giữa chúng tôi. Sau một ám hiệu thầm lặng, họ phục vụ chúng tôi món khai vị trong một cử động đồng đều tuyệt đối, sau đó lại biến mất. Món cá hồi trông ngon tuyệt cú mèo, và tôi nhận ra mình đang đói sắp chết.

“Thèm hả?” Christian nói khẽ để chỉ mình tôi nghe thấy. Tôi biết anh không đề cập đến đồ ăn, và những thứ thật sâu thẳm trong bụng tôi cùng hưởng ứng lời anh.

“Rất thèm,” tôi thì thào, táo bạo đón ánh mắt anh, và đôi môi Christian tách ra khi anh hít một hơi sâu.

Ha! Thấy chưa... hai người có thể cùng chơi trò này mà.

Ông ngoại của Christian ngay lập tức khiến tôi yêu mến khi ông trò chuyện, ông là một người đàn ông tuyệt vời – ông vô cùng tự hào về con gái cùng ba đứa cháu mình.

Thật kỳ lạ khi nghĩ về Christian như một cậu bé. Hồi ức về những vết bóng của anh không mời mà đến ùa vào tâm trí tôi, nhưng tôi vội xua chúng đi. Tôi không muốn nghĩ về chuyện đó lúc này, mặc dù thật trớ trêu nó chính là động cơ để buổi tiệc này diễn ra.

Ước gì Kate ở đây, cùng với Elliot. Cô ấy sẽ hòa nhập rất tốt – đám dao nĩa la liệt trên bàn chẳng làm Kate nao núng và cô ấy sẽ làm chủ bàn ăn. Tôi hình dung ra cảnh Kate đánh bại Mia để trở thành ‘chủ bàn’. Ý nghĩ ấy khiến tôi mỉm cười.

Cuộc trò chuyện bên bàn tiệc cứ lắng xuống lại dấy lên. Mia vẫn thú vị như thường lệ và lần át thấy rõ anh chàng Sean tội nghiệp. Bà ngoại của Christian là ồn ào nhất. Bà cũng có chút khiếu hài hước, và luôn luôn chìm hàng đực ông chồng. Tôi bắt đầu cảm thấy hơi buồn cho ông Trevelyan.

Christian và Lance thì trò chuyện sôi nổi về một thiết bị mà công ty Christian đang khai thác, được khơi nguồn cảm hứng từ nguyên lý Nhỏ là đẹp của nhà kinh tế học E. F. Schumacher. Thật khó để hiểu thấu đáo. Có vẻ mục đích của Christian là cho phép những người dân nghèo trên toàn thế giới có thể sử dụng công nghệ quay tay – đó là những thiết bị không cần dùng điện hay pin, lại chỉ cần bảo quản ở mức tối thiểu.

Nhìn anh say sưa nói mà tôi kinh ngạc. Anh thật đam mê và tận tụy trong việc cải thiện cuộc sống của những người kém may mắn hơn. Thông qua công ty viễn thông của mình, anh dự định trở thành người đầu tiên trên thị trường kinh doanh loại điện thoại di động quay tay.

Trời ạ. Tôi không biết nữa. Ý tôi là, tôi biết về đam mê của anh ấy muốn thế giới tốt đẹp hơn, nhưng chuyện này...

Lance dường như không thể hiểu được kế hoạch của Christian khi anh muốn bán rẻ thứ công nghệ này mà không lấy bằng sáng chế. Tôi mơ hồ băn khoăn làm sao Christian kiếm được nhiều tiền đến thế khi anh sẵn lòng ban tặng nó đi vô điều kiện.

Trong suốt buổi tiệc, một đoàn đều đặn những người đàn ông mặc dạ phục được cắt may khéo léo lịch sự và đeo những chiếc mặt nạ sẫm màu dừng lại bàn chúng tôi, sốt sắng muốn gặp Christian, bắt tay anh và trao đổi những câu bông đùa. Anh giới thiệu tôi với vài người, còn với một số người khác thì không.

Giữa một cuộc chuyện trò như thế, Mia nghiêng người qua và mỉm cười.

“Chị Ana, chị sẽ tham gia màn đấu giá chứ?”

“Tất nhiên rồi,” tôi đáp, vô cùng sẵn lòng.

Khi món tráng miệng được đưa ra, bóng tối đã bao trùm, tôi thực sự thấy khó chịu. Tôi cần phải trút những quả bóng ra. Trước khi tôi có thể xin phép ra ngoài, người dẫn chương trình đã xuất hiện tại bàn chúng tôi, và đi cùng anh ta – nếu tôi không nhầm – là Hoa hậu Tóc đuôi sam của Châu Âu.

Tên cô ta là gì nhỉ? Hansel, Gretel... Gretchen.

Cô ta đeo mặt nạ, dĩ nhiên, nhưng tôi vẫn nhận ra cô ta khi ánh nhìn đăm đăm của cô ta không rời ra khỏi Christian. Cô ta đỏ bừng mặt, và một cách ích kỷ, tôi thấy mình còn hơn cả hài lòng khi Christian không hề nhận ra cô ta là ai.

Người dẫn chương trình hỏi xin phong bì của bàn chúng tôi, với một lời nói hoa mỹ hùng hồn và lão luyện, anh ta nhờ bà Grace rút ra tờ bạc chiến thắng. Đó là tờ bạc của Sean, và giỏ kẹo bọc trong lụa là phần thưởng cho cậu ta.

Tôi lịch sự vỗ tay tán thưởng, nhưng cùng lúc đó tôi thấy mình không thể tập trung vào chuyện này thêm nữa.

“Nếu anh cho phép,” tôi khẽ nói với Christian.

Anh nhìn tôi chăm chú.

“Em có cần vào nhà vệ sinh không?”

Tôi gật đầu.

“Anh sẽ chỉ cho em,” anh nói một cách ấm muội.

Khi tôi đứng dậy, tất cả những người đàn ông còn lại trong bàn đều đứng lên với tôi. Ôi, những nghi thức!

“Không, Christian! Anh không phải đưa chị Ana đi – em sẽ đưa.”

Mia đã đứng dậy trước khi Christian có thể phản đối. Quai hàm anh thít lại; tôi biết rằng anh không hài lòng. Thành thực mà nói thì tôi cũng thế. Tôi nhún vai thầm xin lỗi anh, và anh nhanh chóng ngồi xuống, vẻ nhẫn nại.

Khi trở lại, tôi đã cảm thấy khá hơn, mặc dù sự nhẹ nhõm không đến ngay như tôi mong đợi. Sao tôi lại nghĩ mình có thể chịu được cả buổi tối nhỉ?

Christian siết chặt tay tôi, và chúng tôi cùng chăm chú lắng nghe Carrick, ông đã trở lại sân khấu để nói về chương trình Cùng nhau Đương đầu. Christian đưa tôi một tấm thẻ nữa – danh sách những quà tặng được đem ra đấu giá. Tôi lướt qua chúng một lượt.

Những quà tặng được đấu giá và những nhà hảo tâm cho chương trình cùng nhau đương đầu:

Gậy bóng chày có chữ ký của các cầu thủ đội Mariners – bác sỹ Emily Mainwaring

Ví, túi xách và móc chìa khóa Quucci – Andrea Washington

Phiếu nghỉ dưỡng một ngày cho hai người tại Escala, trung tâm Bravern – Elena Lincoln

Bản thiết kế quang cảnh và vườn tược – gia Matteo

Nước hoa và tinh dầu dừa Coco de mer – Elizabeth Austin.

Gương Venetian – ông bà Bailey

Hai thùng rượu tùy chọn của hãng Alban Estates – Alban Estates

Hai vé VIP nghe hòa nhạc của ban nhạc Xty – bà L. Yesyov

Đua xe ở trường đua Daytona – Emc Britt Inc.

Kiểu hãnh và định kiến của Jane Austen, bản đời đầu – bác sỹ A. F. M Lace-Field

Lái chiếc Aston Martin DB7 trong một ngày – ông bà L. W. Nora

Tranh sơn dầu Into the Blue của họa sỹ J. Trouton – Kelly Trouton

Khóa học tàu lượn – hội bay lượn Seattle

Kỳ nghỉ cuối tuần cho hai người tại khách sạn Heathman, Portland – khách sạn Heathman

Một tuần nghỉ dưỡng tại Aspen, Colorado (phòng sáu người) – ông Christian Grey

Một tuần du ngoạn trên du thuyền the Susie Cue (sáu giường ngủ), nhổ neo tại St. Lucia – ông bà Larin

Một tuần nghỉ dưỡng tại Lake Adriana, Montana (phòng tám người) – ông bà Grey

Trời đất ơi. Tôi chớp mắt nhìn Christian.

“Anh có quyền sở hữu ở Aspen?” Tôi rít lên. Màn đấu giá đang diễn ra, vì thế tôi hạ giọng xuống.

Anh gật đầu, hình như ngạc nhiên trước sự giận dữ đột ngột bùng nổ của tôi. Anh đặt ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi im lặng.

“Anh còn có quyền sở hữu ở những nơi khác nữa?” Tôi thì thào.

Một lần nữa Christian gật đầu và anh nghiêng đầu cảnh cáo tôi.

Cả căn lều vỡ òa với những tiếng vỗ tay tán thưởng, một món quà vừa được trả giá tới 12.000\$.

“Anh sẽ nói với em sau,” Christian nói nhanh. “Thế mà anh đã muốn đi cùng em đây,” anh thêm vào, có phần sùng sĩa.

À, anh có muốn đâu. Tâm trạng tôi trở nên ảm đạm sau khi tôi trông thấy bà Robinson trong danh sách những nhà hảo tâm.

Tôi liếc quanh lều xem có thể nhận ra bà ta không, nhưng tôi không thấy mái tóc nổi bần bật ấy. Chắc hẳn Christian phải bảo với tôi nếu bà ta được mời tới nay. Tôi ngồi đó bối rối, vỗ tay những lúc cần, khi mà mỗi món quà được bán với một số tiền gây sững sốt.

Món quà của Christian đã tới lượt xuống giá và số tiền đã lên tới 20.000\$.

“20.000\$ lần một, 20.000\$ lần hai,” người dẫn chương trình nói to.

Và tôi không biết cái gì đang chiếm hữu mình, nhưng tôi đột ngột nghe thấy giọng mình vang lên thánh thót rành rọt giữa đám đông.

“Hai mươi tư nghìn đô-la!”

Mọi chiếc mặt nạ quanh bàn đều quay về phía tôi với một sự thích thú sững sốt, và phản ứng mạnh nhất tới từ chỗ ngồi cạnh tôi. Tôi nghe thấy tiếng anh hít vào sắc lạnh, rồi cảm thấy cơn giận dữ của anh ào qua tôi như một đợt thủy triều.

“Hai tư nghìn đô, giá được trả từ quý cô đáng yêu óng ánh như bạc này. Lần một, lần hai... Bán!”

34. Chương 7

Chương 7

Khỉ thật, có thật tôi đã làm điều đó không nhỉ? Chắc hẳn là do chất cồn rồi. Tôi đã uống champagne cộng thêm bốn ly các loại rượu khác nhau nữa. Tôi liếc qua Christian còn đang bận vỗ tay. Ôi trời, anh ấy sẽ cực kỳ giận dữ, mà chúng tôi thì đang rất hòa thuận với nhau. Cô Nàng Tiềm Thức rất cuộc quyết định xuất hiện, và mang gương mặt Tiếng hét của Edvard Munch[1].

[1] Edvard Munch (1863-1944) là họa sĩ người Na Uy, nổi tiếng với bức tranh The Scream (Tiếng hét).

Christian nghiêng người về phía tôi, một nụ cười rộng rãi, giả tạo bao phủ trên gương mặt anh. Anh hôn lên má tôi rồi tiến đến gần hơn để thì thầm vào tai tôi bằng một giọng nói rất lạnh lùng, đầy kiểm soát.

“Anh không biết nên quỳ xuống chân em để tôn thờ hay là phát vào mông em nữa.”

Ôi, tôi biết mình muốn gì lúc này. Tôi nhìn anh chằm chằm, chớp mắt qua mặt nạ. Tôi chỉ ước sao tôi có thể đọc được điều gì trong mắt anh.

“Em sẽ chọn cách hai, làm ơn đi,” tôi thì thầm điên cuồng khi tiếng vỗ tay tắt dần. Đôi môi anh hé mở khi anh hít vào đầy mạnh mẽ. Ôi, cái miệng như tạc đó – tôi muốn nó trên người tôi, ngay bây giờ. Anh trao cho tôi nụ cười chân thành rạng rỡ khiến cho tôi chết lặng.

“Em đang chịu đựng sao? Chúng ta sẽ phải xem chúng ta có thể làm gì với điều đó,” anh thì thầm trong khi lướt những ngón tay dọc theo quai hàm tôi.

Sự động chạm của anh vang dội sâu xa, sâu thẳm bên trong nơi khao khát sinh sôi nảy nở. Tôi muốn nhảy lên người anh ngay ở đây, ngay lúc này, nhưng chúng tôi ngồi lại để xem phiên bản đấu giá ở gian bên cạnh.

Tôi có thể cứ ngồi nguyên một chỗ. Christian quàng tay quanh vai tôi, ngón tay cái của anh nhịp nhàng vuốt ve lưng tôi, đem lại những đợt ngứa râm ran ngọt ngào ngấm vào tận xương tủy tôi. Bàn tay kia của anh siết chặt lấy tay tôi, đưa lên môi anh, rồi đặt nó nghỉ yên trong lòng anh.

Chậm rãi và lén lút, vậy nên tôi không nhận ra trò chơi của anh cho đến khi quá muộn, anh thả lỏng tay tôi trên chân anh và áp vào sự cương cứng của anh. Tôi thở hổn hển, còn mắt tôi trợn lên đầy vẻ kinh hoàng nhìn quanh chiếc bàn, nhưng tất cả các cặp mắt đều đóng đinh lên sân khấu, ơn giờ là tôi có mặt nạ.

Nắm lấy hoàn toàn lợi thế, tôi chậm rãi vuốt ve anh, để cho những ngón tay của tôi khám phá. Christian vẫn để bàn tay trên bàn tay tôi, giấu đi những ngón tay táo bạo của tôi, trong khi ngón tay cái của anh trượt nhẹ qua gáy tôi. Miệng anh hé mở khi anh thở hổn hển khe khẽ, đó là phản ứng duy nhất tôi có thể

thấy với sự động chạm thiếu kinh nghiệm của mình. Nhưng điều đó có ý nghĩa thật nhiều. Anh ấy muốn tôi. Mọi thứ đổ dồn về khu vực bụng dưới của tôi. Chuyện này sắp không thể chịu nổi.

Một tuần bên Lake Adriana ở Montana là phiên đấu giá cuối cùng. Tất nhiên là ông bà bác sĩ Grey có một ngôi nhà ở Montana, việc trả giá leo thang nhanh chóng, nhưng tôi chỉ nhận thấy nó mà thôi. Tôi cảm thấy anh lớn dần dưới những ngón tay tôi, và khiến tôi cảm thấy vô cùng quyền lực.

“Bán, với giá một trăm mười nghìn đô-la!” người dẫn chương trình tuyên bố đầy thắng lợi. Cả căn phòng nổ tung trong tiếng vỗ tay, tôi miễn cưỡng vỗ theo như Christian làm, phá hỏng cuộc vui của chúng tôi.

Anh xoay tôi lại và đôi môi anh giật giật. “Sẵn sàng chưa?” anh nói qua tiếng hoan hô cuồng nhiệt.

“Vâng,” tôi đáp lại.

“Ana!” Mia gọi. “Đến lúc rồi!”

Cái gì? Không. Không thể nữa chứ! “Đến lúc làm gì cơ?”

“Đấu giá Khiêu vũ Đầu tiên. Lại đây!” Cô ấy đứng dậy và chìa tay ra.

Tôi liếc nhìn Christian, lúc này, tôi nghĩ, đang quắc mắt với Mia, còn tôi không biết là nên cười hay khóc nữa, nhưng rồi tiếng cười đã chiến thắng. Tôi không cưỡng lại được bong bóng sục sôi trong tiếng cười khúc khích của cô bé, khi chúng tôi lại bị ngáng trở một lần nữa bởi một người đầy sinh lực, cao ráo, hồng hào là Mia Grey. Christian nhìn tôi chăm chăm, và sau một khắc, một nụ cười ma mãnh nở trên đôi môi anh.

“Lần nhảy đầu tiên sẽ là với anh, được không? Và sẽ không nhảy trên sàn nhảy đâu,” anh thì thầm đầy đam mê vào tai tôi. Tiếng cười khúc khích của tôi lắng xuống vì sự đề phòng thối bùng ngọn lửa ham muốn trong tôi. Ồ vâng! Nữ Thần Ham Muốn của tôi biểu diễn một cú Salchow ba vòng trên đôi giày trượt băng của cô ta.

“Em đang mong đợi điều đó đây.” Tôi ngả người thả một nụ hôn trong sáng, nhẹ nhàng lên miệng anh. Liếc nhìn xung quanh, tôi nhận ra rằng những vị khách cùng bàn của chúng tôi đang vây quanh bàn sững sờ. Tất nhiên rồi, họ chưa bao giờ thấy Christian hẹn hò trước đây mà.

Anh rộng miệng mỉm cười. Và trông anh thật... hạnh phúc.

“Lại đây nào, Ana,” Mia cần nhắc. Nắm lấy bàn tay rộng mở của cô, tôi theo cô đi lên sân khấu, nơi hơn mười phụ nữ trẻ tụ hợp, và tôi nhận thấy với nỗi băn khoăn mơ hồ rằng Lily có trong số đó.

“Thưa các quý ông, sự kiện nổi bật của đêm nay đây!” người dẫn chương trình phá tan những tiếng rì rầm. “Thời khắc tất cả các bạn chờ đợi đây rồi! Mười hai quý cô duyên dáng đều đồng ý đấu giá màn khiêu vũ đầu tiên của mình cho người trả giá cao nhất!”

Ồi không. Tôi đổ mồ hôi từ đầu tới chân. Tôi đã không nhận thức được việc đó có nghĩa thế này. Ngượng ngùng làm sao!

“Để dành ột sự nghiệp chính nghĩa mà,” Mia rít lên với tôi, thoáng hiểu được nỗi bức dọc của tôi. “Thêm nữa, Christian sẽ thắng.” Cô bé đảo mắt lên. “Em không thể tưởng tượng được anh ấy để cho bất cứ ai đó trả giá cao hơn mình. Anh ấy chẳng hề rời mắt khỏi chị suốt cả tối.” Ừ, tập trung vào sự nghiệp chính nghĩa, và Christian chắc chắn sẽ chiến thắng. Hãy đối mặt với nó nào, anh ấy chẳng thiếu một hai hào đâu.

Nhưng điều đó có nghĩa là tiêu nhiều tiền hơn vào cậu đấy! Cô nàng Tiềm Thức cần nhắc với tôi. Nhưng tôi không muốn nhảy với bất cứ người nào khác – tôi không thể nhảy với bất cứ ai khác – và chẳng phải là trả tiền cho tôi, anh ấy đang tặng nó cho hội từ thiện. Giống như là hai mươi tư nghìn đô-la anh ta đã trả đó hả? Cô nàng Tiềm Thức neho mắt lại.

Của nợ. Dường như tôi đã thoát khỏi sự trả giá bốc đồng của mình. Tại sao tôi lại đang tranh cãi với bản thân mình thế chứ?

“Bây giờ, các quý ông, hãy khấn cầu xung quanh, và nhìn cho kỹ người sẽ là của quý ông trong vòng nhảy đầu tiên. Mười hai quý cô duyên dáng và dễ dãi.”

Khí gió! Tôi cảm thấy như mình đang ở chợ người. Tôi nhìn, phát khiếp, vì ít nhất là hai mươi người đàn ông đang tìm đường lên khu vực sân khấu, Christian ở trong số đó, di chuyển uyển chuyển dễ dàng giữa những chiếc bàn và ngập ngừng nói vài lời chào trên đường đi. Khi những người trả giá đã vào vị trí, người dẫn chương trình bắt đầu.

“Thưa các quý ông quý bà, theo truyền thống của buổi dạ hội hóa trang, chúng ta sẽ giữ nguyên bí mật đằng sau những tấm mặt nạ và chỉ bám vào tên thánh mà thôi. Người đầu tiên chúng ta có là Jada dễ thương.”

Jada cũng đang cười khúc khích như một cô học sinh trung học. Có lẽ tôi sẽ không quá lạc lõng với nơi này. Cô ta mặc một chiếc váy dài tới chân bằng vải bóng màu xanh hải quân với một chiếc mặt nạ tương ứng. Hai người đàn ông trẻ bước lên phía trước đầy hy vọng. Jada may mắn.

“Jada nói thông thạo tiếng Nhật, là một phi công lái máy bay chiến đấu có trình độ, và là một huấn luyện viên thể dục Olympic... hừm.” Người dẫn chương trình nháy mắt. “Các quý ông, các vị trả cho tôi bao nhiêu?”

Jada há hốc mồm, kinh ngạc với người dẫn chương trình; rõ ràng là lời ông ta đang nói hoàn toàn rác rưởi. Cô ta cười bên lên với hai kẻ địch thủ.

“Một nghìn đô!” Một người xướng.

Rất nhanh chóng giá đấu leo tới năm nghìn đô-la.

“Lần thứ nhất... lần thứ hai... bán!” người dẫn chương trình âm ỉ tuyên bố, “cho người đàn ông trong chiếc mặt nạ!” Và dĩ nhiên, tất cả đám đàn ông đều đang đeo mặt nạ ré lên trong tiếng cười, vỗ tay, và cổ vũ. Jada tươi cười với người mua của mình và nhanh chóng rời khỏi sân khấu.

“Thấy chưa? Vui mà!” Mia thì thầm. “Em hy vọng Christian thắng được chị, dù cho... Chúng em không muốn cãi lộn,” cô ấy thêm vào.

“Cãi lộn?” Tôi hỏi đầy hoảng sợ.

“Ồ vâng. Anh ấy rất nóng nảy khi anh ấy còn ít tuổi.” Cô ấy rùng mình.

Christian cãi lộn? Christian tao nhã, sành sỏi, như thể là âm nhạc-thánh ca-dòng Tudor ư? Tôi không tài nào tưởng tượng nổi. Người dẫn chương trình làm tôi xao lãng bằng lần giới thiệu kế tiếp – một phụ nữ trẻ trung trong bộ đồ màu đỏ với mái tóc dài đen nhánh.

“Các quý ông, tôi xin giới thiệu Mariah tuyệt trần. Chúng ta sẽ làm gì với Mariah đây? Cô ấy là người đấu bò tốt đầy kinh nghiệm, chơi cello cho dàn nhạc tiêu chuẩn, và cô ấy là quán quân môn nhảy sào... điều đó thế nào, thưa các quý ông? Các vị trả bao nhiêu, xin mời, ột lần khiêu vũ với Mariah thú vị này?”

Mariah nhìn trừng trừng vào người dẫn chương trình và ai đó hét lên, rất to, “Ba nghìn đô-la!” Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ với mái tóc và bộ râu màu vàng hoe.

Chỉ có một lần trả giá, nhưng Mariah được bán với giá bốn nghìn đô-la.

Christian đang nhìn tôi như một con diều hâu. Kẻ hay cãi lộn. Brawler Trevelyan – Grey – ai mà biết được nhỉ?

“Trước đây lâu không?” Tôi hỏi Mia.

Cô ấy liếc nhìn tôi, bối rối.

“Christian cãi lộn trước đây bao lâu?”

“Hồi đầu khi mới bước sang tuổi thiếu niên. Khiến cho bố mẹ em phát điên lên, về nhà với đôi môi rách toạc ra và mắt thâm tím. Anh ấy đã bị đuổi học khỏi hai trường. Anh ấy còn gây ra vài thiệt hại nặng nề cho các đối thủ nữa cơ.”

Tôi nhìn cô ấy chăm chăm.

“Anh ấy không nói với chị à?” Cô ấy thở dài. “Anh ấy mắc vào một ả chơi bởi tệ hại trong đám bạn em. Anh ấy là một kẻ thật đáng ghét trong vài năm. Nhưng khi anh ấy khoảng tầm mười lăm hay mười sáu tuổi thì chấm dứt.” Cô ấy nhún vai.

Trời ạ. Một mẫu khác của trò ghép hình lắp vào vị trí.

“Vậy, tôi được trả bao nhiêu cho Jill lộng lẫy đây?”

“Bốn nghìn đô-la,” một giọng trầm trầm vang lên từ phía trái. Jill kêu ré lên trong vui sướng. Tôi không còn tập trung vào cuộc đấu giá. Vậy là Christian kiểu người gặp rắc rối ở trường học, đánh lộn nữa. Tôi tự hỏi tại sao. Tôi nhìn anh chăm chăm. Lily đang nhìn chúng tôi đầy thân mật.

“Và bây giờ, cho phép tôi giới thiệu Ana xinh đẹp.”

Ồi, quý thật, đó là tôi. Tôi liếc Mia đầy lo lắng, và cô ấy xua tôi ra giữa sân khấu. May thay là tôi đã không ngã lộn nhào, nhưng đứng lúng túng chới chết để trình diễn trước mọi người. Khi tôi nhìn sang Christian, anh cười với tôi đầy tự mãn. Chết tiệt.

“Ana xinh đẹp chơi được sáu loại nhạc cụ, nói thông thạo tiếng Quan thoại, và say mê yoga... nào, các quý ông...” Trước khi anh ta có thể kết thúc câu của mình, Christian cắt ngang lời anh ta, nhìn trừng trừng vào người dẫn chương trình qua chiếc mặt nạ.

“Mười nghìn đô-la.” Tôi nghe thấy tiếng thở hổn hển đầy hoài nghi của Lily phía sau mình.

Ồi, trời đất.

“Mười lăm.”

Cái gì? Tất cả chúng tôi đều nhất tề quay về phía một người đàn ông cao ráo, ăn vận không chê vào đâu được đang đứng ở phía bên trái sân khấu. Tôi nháy mắt với Năm Mươi. Chết tiệt thật, anh ấy sẽ làm chuyện này thế nào? Nhưng anh đang gãi cằm và trao cho người lạ mặt một nụ cười châm biếm. Rõ ràng là Christian biết ông ta. Người lạ mặt gật đầu lịch thiệp với Christian.

“Nào, các quý ông! Chúng ta có những đối thủ nặng ký trong ngôi nhà này tối nay.” Giọng người dẫn chương trình phát ra đầy sôi nổi qua chiếc mặt nạ hình chú hề khi anh ta quay qua tươi cười với Christian. Đây là một màn tuyệt vời, nhưng đây là giá của tôi. Tôi muốn khóc nức lên.

“Hai mươi,” người trả giá Christian lặng lẽ thốt ra.

Tiếng rì rầm của đám đông tắt lịm. Mọi người nhìn chăm chăm vào tôi, Christian, và Quý ông Bí ẩn bên cạnh sân khấu.

“Hai mươi lăm,” người lạ mặt đáp.

Chuyện này sẽ còn có thể gây lúng túng hơn nữa không?

Christian nhìn anh ta bình thản, nhưng anh ta mỉm cười. Tất cả các cặp mắt đổ dồn vào Christian. Anh ấy sẽ làm gì đây? Tim tôi lộn lên tận miệng. Tôi thấy buồn nôn.

“Một trăm nghìn đô-la,” anh ấy nói, giọng vang lên rõ ràng vang vọng khắp khu lều.

“Cái quái gì thế?” Lily rít lên rõ ràng phía sau tôi, và tiếng thở hổn hển bao trùm và những tiếng rì rầm kinh ngạc đầy thích thú xuyên qua đám đông. Người lạ mặt đưa tay lên trong vẻ thất bại, cười lớn, còn Christian cười với anh ta đầy tự mãn. Từ trong khóe mắt của mình, tôi có thể thấy Mia nhảy tưng tưng lên vui sướng.

“Một trăm nghìn đô-la cho Ana dễ thương! Lần thứ nhất... lần thứ hai...” Người dẫn chương trình nhìn chăm chăm vào người lạ mặt đang ôm đầu giả vờ đầy tiếc nuối và cúi người xuống lịch thiệp.

“Bán!” Người dẫn chương trình hét lên đắc thắng.

Trong tiếng vỗ tay và cổ vũ chói tai, Christian bước về phía trước để nắm lấy tay tôi và giúp tôi rời khỏi sân khấu. Anh nhìn tôi chăm chăm với nụ cười vui vẻ khi tôi tìm đường xuống, hôn vào mu bàn tay tôi rồi giấu nó vào chỗ khum khum nơi cánh tay anh, và dẫn tôi hướng về lối ra cửa rạp.

“Người đó là ai?” Tôi hỏi.

Anh nhìn chăm chăm xuống tôi. “Ai đó em có thể gặp sau. Ngay bây giờ, anh muốn cho em thấy cái này. Chúng ta có khoảng ba mươi phút cho tới khi lần Đấu giá Khiêu vũ Đầu tiên kết thúc. Rồi chúng ta phải quay trở lại sàn nhảy để anh có thể thưởng thức lượt nhảy mà anh đã trả tiền cho nó.”

“Một lượt nhảy quá đắt đỏ,” tôi lườm phản đối.

“Anh chắc là nó đáng giá đến từng xu lẻ.” Anh mỉm cười ranh mãnh với tôi. Ôi, anh có một nụ cười thật rạng rỡ, và nỗi đau quay trở lại, trở hoa trong thân thể tôi.

Chúng tôi đã ra ngồi bãi cỏ. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ đi về hướng nhà thuyền, nhưng thất vọng thay, có vẻ chúng tôi đang hướng về sàn nhảy nơi bây giờ một ban nhạc lớn đang chuẩn bị. Có ít nhất là hai mươi nhạc sĩ, và một vài khách mời đang vây quanh, lén lút hút thuốc – nhưng vì phần lớn hoạt động đó ở đằng sau rạp, nên chúng tôi không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Christian dẫn tôi ra phía sau nhà và mở một ô cửa sổ kiểu Pháp dẫn vào một căn phòng khách tiện nghi rộng rãi mà tôi chưa từng thấy bao giờ. Anh sải bước qua sảnh vắng vẻ hướng về phía cầu thang chung với hàng lan can bằng gỗ bóng lộn, tao nhã. Giữ tay tôi trong vòng tay anh, anh dẫn tôi lên tầng hai và lên tới bậc cầu thang để lên tầng ba. Mở một cánh cửa trắng, anh dẫn tôi vào một phòng ngủ.

“Đây là phòng của anh,” anh bình thản nói, khi đứng bên cánh cửa và khóa nó lại sau lưng.

Căn phòng rộng, bình dị và đồ đạc thưa thớt. Các bức tường màu trắng, cũng giống như đồ nội thất; một chiếc giường đôi, một cái bàn và chiếc ghế, những ngăn tủ nhét đầy sách và các chiến lợi phẩm dành được ở bộ môn quyền anh, nếu xét theo vẻ bề ngoài. Những bức tường được treo các poster phim: The Matrix, Fight Club, The Truman Show, và hai poster lồng khung trưng hình các võ sĩ quyền anh. Một người tên là Guiseppe DeNatale – tôi chưa từng bao giờ nghe về ông ta hết.

Nhưng thứ bắt mắt tôi là bảng thông báo màu trắng ở trên bàn, chạm bằng vô số bức ảnh, những lá cờ đuôi nheo hải quân, và các cuống vé. Đó là một lát cắt của Christian trai trẻ.

Mắt tôi quay trở lại với người đàn ông tuyệt diệu giờ đang đứng ở giữa phòng. Anh nhìn tôi vẻ ám muội, nghiền ngẫm và khêu gợi.

“Anh chưa bao giờ đưa một cô gái vào đây,” anh thì thầm.

“Chưa bao giờ?” tôi thì thào.

Anh lắc đầu.

Tôi nuốt khan dữ dội, và cơn đau quấy quả tôi trong hai tiếng trước giờ gào lên, thô bạo và ham muốn. Nhìn anh đứng kia trên tấm thảm màu xanh biển vương giả trong chiếc mặt nạ đó... nó còn hơn cả gợi tình. Tôi muốn anh. Ngay bây giờ. Bằng bất cứ giá nào tôi có thể có anh. Tôi phải cố cường lại việc lẫn xả vào anh và xé toạc quần áo anh ra. Anh đi chậm rãi về phía tôi.

“Chúng ta không có nhiều thời gian, Anastasia, và với cách tôi đang cảm thấy ngay lúc này đây, chúng ta sẽ không cần lâu đâu. Quay người lại nào. Để anh đưa em khỏi chiếc váy.” Tôi quay người lại, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, thật biết ơn là anh đã khóa nó lại. Anh cúi xuống ôm ái thì thầm vào tai tôi, “Cứ đeo mặt nạ nhé.”

Tôi rên rỉ khi cơ thể siết chặt lại hồi đáp anh. Anh thậm chí còn chưa chạm vào tôi.

Anh nắm chặt lấy phần thân váy trên của tôi, những ngón tay anh lướt qua da tôi, sự động chạm ấy dội vang qua thân thể tôi. Bằng một động tác mau lẹ, anh mở khóa kéo. Giữ chiếc váy của tôi, anh giúp tôi bước ra khỏi nó, rồi quay lại khéo léo vắt nó trùm lên lưng ghế. Anh cởi áo khoác của mình để nó lên trên chiếc váy của tôi. Anh ngừng lại, chăm chăm nhìn tôi trong khoảnh khắc, say sưa ngắm tôi. Trên người tôi chỉ còn độc chiếc áo lót và quần lót đồng bộ, tôi say sưa với cái nhìn đầy khoái cảm của anh.

“Em biết đấy, Anastasia,” anh nói nhẹ nhàng khi hiên ngang tiến về phía tôi, gỡ chiếc nơ bướm ra vì vậy mà nó lủng lẳng một bên cổ anh, rồi mở ba chiếc cúc áo đầu tiên của áo sơ mi. “Anh phát điên khi em mua lô đấu giá của anh. Tất cả các loại ý tưởng chạy qua đầu anh. Anh đã phải nhắc bản thân rằng trừng phạt

đã bị loại ra khỏi thực đơn. Nhưng rồi em tình nguyện.” Xuyên qua tấm mặt nạ, anh chăm chăm nhìn tôi. “Tại sao em lại làm như vậy?” anh thì thầm.

“Là người tình nguyện ư? Em không biết. Sự thất vọng... quá nhiều chất cồn... sự nghiệp cao cả,” tôi ngoan ngoãn thì thầm, rồi nhún vai. Có thể để thu hút sự chú ý của anh chăng?

Tôi cần anh lúc đó. Tôi cần anh lúc này hơn. Cơn đau tệ hại hơn, và tôi biết là anh có thể làm dịu nó, trấn tĩnh lại con thú khát thèm đang gầm rú trong tôi bằng con thú trong anh.

Miệng anh mím chặt thành một đường thẳng, và anh chậm rãi liếm môi dưới. Tôi muốn cái lưỡi đó trên người mình.

“Anh đã thề với mình rằng anh sẽ không phát vào mông em nữa, cho dù là em có van nài anh.”

“Xin anh,” tôi khẩn cầu.

“Nhưng rồi anh nhận ra là lúc này chắc hẳn em sẽ khó chịu, và đó chẳng phải là điều em hay có.” Anh nở nụ cười ranh mãnh đầy tự mãn với tôi, đồ khốn kiêu ngạo, nhưng tôi cóc quan tâm bởi vì anh đúng hoàn toàn.

“Vâng,” tôi thốt lên.

“Vậy, có thể là một... phạm vi nào đó. Nếu anh làm điều này, em phải hứa với anh một điều.”

“Bất cứ điều gì luôn.”

“Em sẽ nói năng an toàn nếu cần thiết, và anh sẽ chỉ làm tình với em, được không?”

“Vâng.” Tôi thở hổn hển khao khát. Tôi muốn đôi bàn tay ấy trên người mình.

Anh vuốt khan, rồi nắm lấy tay tôi, dẫn về phía giường. Ném tấm chăn sang một bên, anh ngồi xuống, tóm lấy một cái gối rồi đặt nó bên cạnh anh. Anh ngược nhìn chăm chăm vào tôi vẫn đang đứng bên cạnh và bất ngờ giật mạnh tay tôi, nên tôi ngã nhào vào lòng anh. Anh dịch chuyển chút ít vậy là người tôi ở trên giường, ngực tôi tì lên trên chiếc gối, mặt nghiêng về một bên. Anh cúi xuống, gạt tóc tôi qua vai và lướt những ngón tay qua chùm lông vũ trên mặt nạ của tôi.

“Để tay em ra sau lưng đi,” anh thì thầm.

Ôi! Anh cởi chiếc cà vạt nơ bướm và nhanh chóng dùng nó trói hai cổ tay tôi lại. Hai tay tôi đã bị buộc chặt phía sau, đặt trên lưng.

“Em thật sự muốn điều này chứ, Anastasia?”

Tôi nhắm mắt lại. Đây là lần đầu tiên kể từ khi gặp anh tôi thật sự muốn điều đó. Tôi muốn nó.

“Vâng,” tôi thì thầm.

“Tại sao?” anh nhẹ nhàng hỏi khi vuốt ve mông tôi bằng lòng bàn tay.

Tôi rên rỉ ngay khi anh chạm vào làn da tôi. Em không biết tại sao... Anh bảo em không được mất tự chủ. Sau một ngày giống như hôm nay ư – tranh cãi về tiền bạc, Leila, quý bà Robinson, hồ sơ của tôi, bản đồ chỉ đường, bữa tiệc xa hoa này, những chiếc mặt nạ, rượu mạnh, những quả cầu bạc, cuộc đấu giá... em muốn điều này.

“Em có cần một lý do không?”

“Không, bé yêu, không cần đâu,” anh nói. “Anh chỉ cố gắng hiểu em thôi.” Tay trái anh cuốn lấy eo tôi, giữ tôi ở yên vị trí khi lòng bàn tay anh rời khỏi mông tôi rồi hạ xuống thật mạnh mẽ, ngay phần mông dưới phía trên hai bắp đùi tôi. Cơn đau nổi lên với nỗi đau trong bụng dưới của tôi.

Ôi, trời ơi... Tôi rên to lên. Anh đánh tôi lần nữa, đúng vào vị trí đó. Tôi lại rên rỉ kêu lên.

Ôi chao ôi! Điều này có cảm giác khác hẳn so với lần mới đây – đầy nhục dục, đầy... thiết yếu. Anh mơn trớn mông tôi bằng đôi bàn tay với những ngón tay dài, tôi chẳng thể làm gì, bị trói gô và đè gí xuống tấm đệm, phó mặc cho anh, và cho ý chí tự do của chính tôi.

Anh lại vuốt ve mông tôi và lướt những ngón tay của anh vào trong tôi, di chuyển chúng theo vòng tròn, xoay tròn và xoay tròn và xoay tròn, tra tấn tôi.

Tôi rên lên khi thân thể bị chiếm đoạt, và tôi đến, rồi đến, co thắt quanh những ngón tay anh. Thật quá mãnh liệt, bất ngờ, và nhanh chóng.

“Đúng đây, bé yêu,” anh thì thầm tán thưởng. Anh không cởi trói cho tôi, vẫn giữ những ngón tay anh trong tôi khi tôi nằm thở hổn hển và dốc kiệt vào anh.

“Anh vẫn chưa kết thúc với em đâu, Anastasia,” anh nói và dịch chuyển mà vẫn không rời những ngón tay. Anh nới lỏng đầu gối tôi xuống sàn nhà, giờ đây tôi đang ngả người tỳ trên giường. Anh quỳ xuống phía sau tôi và mở khóa kéo. Anh trượt những ngón tay ra khỏi tôi, và tôi nghe thấy tiếng xé quen thuộc của cái túi nhôm. “Dạng chân ra,” anh gầm gừ, tôi làm theo. Anh vuốt ve mông tôi rồi đâm vào trong tôi.

“Lần này sẽ tới nhanh thôi, bé yêu,” anh thì thầm và tóm lấy hông tôi, anh rút ra rồi phóng thẳng vào tôi.

“A!” tôi thét lên, nhưng sự thỏa mãn thật là tuyệt đỉnh. Anh đang đánh thẳng vào cơn đau bụng, tới rồi lui, diệt trừ nó bằng những cú thúc ngọt ngào, sắc nhọn. Cảm giác mê mẩn thần trí, đúng là thứ tôi cần. Tôi đẩy lại để gặp anh, đẩy tới rồi đẩy lui.

“Ana, không,” anh cần nhen cố gắng giữ yên tôi. Nhưng tôi muốn anh vô cùng, và tôi quay chống lại anh, bắt kịp anh mỗi cú thúc bằng một cú thúc lại.

“Ana, chết tiệt,” anh rít lên khi anh tới, cảm giác đau đớn lại nổi lên trong tôi, xoắn lại thành một cơn cực khoái tròn vẹn cứ tiếp diễn mãi không thôi, siết chặt lấy tôi rồi khiến tôi mệt lử và thở dốc.

Christian cúi xuống hôn vào vai tôi, rồi rút ra khỏi tôi. Vòng hai cánh tay anh quanh người tôi, anh tựa đầu ở giữa lưng tôi, chúng tôi nằm như vậy, cả hai đều quỳ cạnh giường, để làm gì? Hàng giây? Thậm chí là hàng phút, để nhịp thở của chúng tôi dịu lại. Cơn đau bụng của tôi biến mất, tất cả những gì tôi cảm thấy là sự thanh thản đầy thỏa mãn và êm dịu.

Christian cọ quây và hôn vào lưng tôi. “Tôi chắc rằng cô nợ tôi một lượt nhảy, cô Steele,” anh lẩm bẩm.

“Hừm,” tôi đáp lại, nhắm nháp cảm giác cơn đau nhức biến mất và đang phơi mình ra dưới ánh trời chiều.

Anh ngồi lên hai gót chân và kéo tôi ra khỏi chiếc giường, ngả vào lòng anh. “Chúng ta không có nhiều thời gian. Nhanh lên.” Anh hôn lên tóc tôi và lôi tôi đứng dậy.

Tôi cầu nhàu nhưng ngồi lại xuống giường và nhặt chiếc quần lót ở trên sàn mặc nó lên. Uể oải, tôi đi về phía cái ghế để lấy lại chiếc váy. Tôi bình thần nhận thấy mình đã không cởi giày ra trong suốt cuộc hẹn hò lên lút của chúng tôi. Christian đang thất lại nơ bướm, đã hoàn tất việc vuốt lại thẳng nếp cho bản thân và chiếc giường.

Khi mặc váy vào, tôi xem lại những bức ảnh trên bảng thông báo. Thậm chí khi Christian còn là một cậu bé ủ ê đã đẹp tuyệt rồi: cùng với Elliot và Mia trên đường trượt tuyết; một mình ở Paris, Arc de Triomphe là một bằng chứng tố cáo địa điểm anh có mặt; ở London; New York; Grand Canyon; Nhà hát Sydney; thậm chí cả Vạn Lý Trường thành của Trung Quốc, ông chủ Grey đã du lịch nhiều khi còn trẻ.

Những cuốn vé tới các buổi biểu diễn âm nhạc khác nhau: U2, Metallica, Verve, Sheryl Crow, Hội Yêu Nhạc New York biểu diễn Romeo và Juliet của Prokofiev – thật là tạp phí lù đủ loại! Còn trong góc, có một bức ảnh cỡ ảnh hộ chiếu của một phụ nữ trẻ. Đó là ảnh đen trắng. Bà ta trông quen quen, nhưng đánh chết thì tôi cũng chẳng thể nhớ ra được. Không phải là bà Robinson, ờn giới.

“Ai đây?” Tôi hỏi.

“Không quan trọng,” anh lẩm bẩm khi mặc áo khoác và vuốt cho thẳng chiếc nơ bướm. “Anh kéo khóa cho em nhé?”

“Vâng, giúp em. Vậy tại sao bà ấy lại có mặt trên bảng thông báo của anh?”

“Một sơ suất của anh thôi. Cái nơ của anh thế nào?” Anh ngửa mặt lên như một cậu bé, còn tôi thì cười và chỉnh nó thẳng thớm cho anh.

“Giờ thì tuyệt rồi.”

“Như em ấy,” anh thì thầm ôm chầm lấy tôi, hôn tôi say đắm. “Cảm thấy tốt hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn anh, ngài Grey.”

“Rất hân hạnh, thưa cô Steele.”

KHÁCH KHÚA ĐANG TẬP HỢP trên sàn nhảy. Christian cười toe toét với tôi – chúng tôi đã đúng giờ – rồi anh dẫn tôi lên sàn ô vuông.

“Còn bây giờ, thưa các quý ông quý bà, đến lúc cho lượt khiêu vũ đầu tiên, ông bà bác sĩ Grey, các vị sẵn sàng chưa?” Carrick gật đầu ưng thuận, cánh tay ông vòng quanh Grace.

“Các quý ông quý bà của phiên Đấu giá Màn nhảy Đầu tiên, các vị đã sẵn sàng chưa?” Chúng tôi đều gật đầu đồng ý. Mía với ai đó tôi không nhận ra. Tôi tự hỏi chuyện gì xảy ra với Sean?

“Vây thì chúng ta sẽ bắt đầu. Tiến hành đi, Sam!”

Một người đàn ông trẻ đi ra giữa sân khấu hâm nóng tiếng vỗ tay, quay lại với ban nhạc phía sau anh ta, bật ngón tay ra hiệu. Giai điệu quen thuộc của “I’ve Got You Under My Skin” tràn ngập không gian.

Christian mỉm cười với tôi, kéo tôi vào vòng tay anh, và bắt đầu di chuyển, ồ, anh nhảy thật giỏi, theo bước anh thật dễ dàng. Chúng tôi cười toe toét với nhau như những kẻ ngốc khi anh xoay tít tôi quanh sàn nhảy.

“Anh thích bài hát này,” Christian thì thầm, nhìn chằm chằm vào tôi. “Có vẻ như rất phù hợp.” Anh không còn cười tươi nữa mà thật nghiêm trang.

“Anh cũng đang ở dưới làn da em,” tôi đáp lại. “Hay là anh ở trong phòng ngủ của mình.”

Anh mỉm cười nhưng không giấu nổi sự thích thú.

“Cô Steele,” anh cảnh cáo trên cột tôi, “Tôi không nghĩ là cô có thể thô lỗ thế đâu.”

“Ngài Grey, tôi không hề. Tôi nghĩ đó là tất cả những kinh nghiệm mới mẻ của tôi. Chúng vẫn đang được đào tạo.”

“Với cả hai chúng ta.” Christian nghiêm trang trở lại, và có lẽ chỉ còn hai chúng tôi và ban nhạc. Chúng tôi đang ở trong không gian riêng biệt của mình.

Khi bài hát kết thúc, tất cả chúng tôi đều vỗ tay hoan hô. Ca sĩ Sam cúi đầu nhã nhặn và giới thiệu ban nhạc của mình.

“Tôi có thể xen vào được không?”

Tôi nhận ra người đàn ông đã trả giá tôi ở phiên đấu giá. Christian miễn cưỡng thả tôi ra, nhưng anh cũng vui vẻ.

“Xin cứ tự nhiên. Anastasia, đây là John Flynn. John, đây là Anastasia.”

Trời ạ!

Christian cười toét và đi về phía bên kia sàn nhảy.

“Xin chào, Anastasia?” Bác sĩ Flynn nói trôi chảy, tôi nhận ra ông là người Anh.

“Xin chào,” tôi lắp bắp.

Ban nhạc chơi một bài hát khác, và bác sĩ Flynn kéo tôi vào vòng tay ông. Ông trẻ hơn nhiều so với tôi tưởng tượng, mặc dù tôi không thể nhìn thấy mặt ông ta. Ông đeo mặt nạ giống như của Christian. Ông ta cao nhưng không cao bằng Christian, và ông ta không di chuyển với vẻ uyển chuyển như Christian.

Tôi biết nói gì với ông ta? Tại sao Christian lại quá hỗn loạn ư? Tại sao ông ta lại trả giá cho tôi? Đó là điều duy nhất tôi muốn hỏi ông, nhưng không hiểu sao điều đó có vẻ khiếm nhã.

“Tôi rất mừng là cuối cùng được gặp cô, Anastasia. Cô có vui vẻ không?” ông ta hỏi.

“Có ạ,” tôi thì thầm.

“Ồ, tôi hy vọng là tôi không phải chịu trách nhiệm cho sự thay đổi trong trái tim cô.” ông ta trao cho tôi một nụ cười ấm áp, ngăn ngừa khiến tôi dễ chịu hơn chút ít.

“Bác sĩ Flynn, ông là bác sĩ tâm lý. Ông nói cho tôi biết đi.”

Ông ta cười tươi. “Đó mới là vấn đề, không phải vậy sao? Bác sĩ tâm lý biết cần sao?”

Tôi cười khúc khích. “Tôi lo lắng về điều mình có thể bộc lộ ra, vậy nên tôi mới e dè và bị dọa cho sợ chứ. Mà thật lòng tôi chỉ muốn hỏi ông về Christian thôi.”

Ông ta mỉm cười. “Đầu tiên, đây là một bữa tiệc vì vậy tôi không làm việc,” ông ta thì thầm đầy bí ẩn. “Thứ hai, tôi thật sự không thể nói với cô về Christian. Hơn nữa,” ông trêu chọc, “chúng ta sẽ cần thời gian đến tận Giáng Sinh kia.”

Tôi há hốc ra vì choáng.

“Đó chỉ là trò đùa của bác sĩ thôi mà, Anastasia.”

Tôi đỏ mặt, lúng túng, rồi cảm thấy hơi bực bội. Ông ta đang đùa giỡn với chi phí của Christian. “Ông vừa mới xác nhận điều tôi đã nói với Christian... rằng ông là một tay lang băm đắt đỏ.” Tôi nhắc nhở ông ta.

Bác sĩ Flynn cười phá lên. “Cô có thể đang nhầm tôi điều gì đó.”

“Ông là người Anh?”

“Vâng. Gốc London.”

“Sao ông lại ở đây?”

“Hoàn cảnh vui vẻ.”

“Ông không đưa nhiều thông tin lắm nhỉ, phải không?”

“Không có nhiều thông tin để đưa. Tôi thật sự là một người tẻ nhạt mà.”

“Thật là đánh giá thấp bản thân quá.”

“Một đặc tính Anh đấy. Một phần của tính cách dân tộc.”

“Ồ.”

“Và tôi có thể kết tội cô như vậy đấy, Anastasia.”

“Rằng tôi cũng là một người tẻ nhạt, phải không bác sĩ Flynn?”

Ông ta khịt mũi. “Không đâu, Anastasia. Rằng cô cũng không đưa ra nhiều thông tin lắm.”

“Đâu có gì nhiều để nói.” Tôi mỉm cười.

“Tôi thành thực nghi ngờ điều đó.” ông ta bắt ngờ cau mày.

Tôi đỏ mặt, nhưng nhạc đã ngừng và Christian lại đã ở bên cạnh tôi. Bác sĩ Flynn thả tôi ra.

“Thật là vinh hạnh được gặp cô, Anastasia.” ông lại trao cho tôi nụ cười ấm áp, tôi cảm thấy mình vừa vượt qua được một bài thi kín.

“John.” Christian gật đầu với ông ta.

“Christian.” Bác sĩ Flynn gật đầu quay đi, xoay trên gót trên, rồi biến mất vào đám đông.

Christian kéo tôi vào vòng tay anh cho điệu nhảy tiếp theo.

“Ông ta trẻ hơn em tưởng nhiều,” tôi thì thầm với anh, “và thiếu thận trọng quá chừng.”

Christian nghiêng nghiêng đầu sang một bên. “Không thận trọng ư?”

“Ồ vâng, ông ta nói với em mọi chuyện,” tôi khiêu khích.

Christian căng thẳng. “À, trong trường hợp này, anh sẽ lấy túi cho em. Anh chắc rằng em không còn muốn dây dợ gì thêm với anh nữa,” anh dịu dàng nói.

Tôi dừng hẳn lại. “Ông ta chẳng nói với em điều gì hết!” Giọng tôi đầy hốt hoảng.

Christian chớp chớp mắt trước khi nét khuây khỏa tràn lên gương mặt anh. Anh lại kéo tôi vào trong vòng tay. “Vậy thì hãy tận hưởng lượt nhảy này đi.” Anh tươi cười rạng rỡ với tôi, làm tôi yên lòng, rồi xoay tôi vòng vòng.

Tại sao anh nghĩ rằng tôi muốn rời đi nhỉ? Thật vô nghĩa.

Hai chúng tôi khiêu vũ thêm nhiều bản nữa, tôi nhận ra mình cần vào phòng vệ sinh.

“Em không đi lâu đâu.”

Khi tôi tìm đường đến phòng trang điểm, tôi nhớ là mình đã để ví ở trên bàn ăn tối, vì vậy tôi tiến về phía lều. Khi tôi bước vào, nơi này vẫn còn ánh sáng nhưng khá vắng vẻ, ngoại trừ một cặp đôi ở cuối đầu giường kia, họ đáng lẽ nên tìm lấy một căn phòng! Tôi với lấy túi của mình.

“Anastasia?”

Một giọng nói nhẹ nhàng khiến tôi giật mình, tôi quay ra thấy một phụ nữ mặc váy dài nhung đen bó sát người. Mặt nạ của bà ta thật độc đáo khác thường. Nó che kín gương mặt bà tới mũi nhưng cũng che kín cả mái tóc luôn. Nó được dát vàng công phu, lộng lẫy.

“Tôi rất vui khi cô có một mình,” bà ta nói nhẹ nhàng. “Suốt cả tối nay, tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Tôi xin lỗi, tôi không biết bà là ai cả.”

Bà ta kéo chiếc mặt nạ ra khỏi gương mặt và để mái tóc xõa ra.

Chết tiệt! Đó là quý bà Robinson.

“Xin lỗi, tôi đã làm cô giật mình.”

Tôi há hốc mồm nhìn bà ta. Khiếp thật – người phụ nữ này muốn cái quái quỷ gì chứ?

Tôi không biết có lẽ thói xã giao nào dành cho cuộc gặp gỡ với những kẻ quấy rối trẻ em không. Bà ta mỉm cười ngọt ngào và ra hiệu cho tôi ngồi xuống bên bàn. Vì tôi không biết phải làm sao trong trường hợp thế này, nên đành làm như bà ta yêu cầu, vượt ra khỏi phép lịch sự, an ủi là tôi vẫn còn đeo mặt nạ.

“Tôi sẽ ngắn gọn thôi, Anastasia. Tôi biết cô nghĩ gì về tôi... Christian đã nói với tôi.”

Tôi bình thần nhìn bà ta đăm đăm, không lộ ra bất cứ điều gì, nhưng tôi vui mừng là bà ta biết điều đó. Nó khiến tôi không phải nói với bà ta, và bỏ qua trò rào đón đuổi bắt. Phần nào trong tôi cũng rất tò mò trước những gì bà ta phải nói.

Bà ta ngừng lại, liếc qua vai tôi. “Taylor đang theo dõi chúng ta.”

Tôi ngoái quanh thấy anh ta đang càn quét chiếc lều từ lối vào. Sawyer đi cùng với anh ta. Họ đang nhìn ngó khắp nơi nhưng không nhìn thẳng vào chúng tôi.”

“Nào, chúng ta không có nhiều thời gian,” bà vội vã nói. “Hiển nhiên là Christian phải lòng cô. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ta như vậy, chưa bao giờ.” Bà ta nhấn mạnh vào từ cuối cùng.

“Cậu ta sẽ không nói cho cô bởi vì có lẽ chính cậu ta cũng không nhận ra điều đó, cho dù tôi đã nói điều đó với cậu ta, nhưng đó là Christian. Cậu ta không quen với bất cứ cảm xúc tích cực nào mà bản thân có thể có. Cậu ta đã lún quá nhiều vào xúc cảm tiêu cực. Nhưng rồi, có lẽ chính cô đã làm nó xuất hiện. Cậu ta không nghĩ là mình xứng đáng với tình cảm đẹp đó.”

Tôi choáng váng. Christian yêu tôi ư? Anh ấy không nói thế, mà người phụ nữ này lại bảo anh ấy rằng anh ấy cảm thấy như thế nào? Kỳ quái làm sao.

Cả trăm hình ảnh nhảy múa trong đầu tôi: chiếc iPad, tàu lượn, bay đến để gặp tôi, tất cả những hành động của anh ấy, sự ích kỷ của anh ấy, 100 nghìn đô-la ột lượt khiêu vũ. Đó có phải là tình yêu không?

Và nghe nói điều đó từ người phụ nữ này, có được sự xác nhận của bà ta, thành thật mà nói, tôi không hề được mong đợi. Tôi muốn nghe chính anh ấy nói điều đó hơn.

Trái tim tôi thất lại. Anh ấy cảm thấy không xứng đáng? Tại sao chứ?

“Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy hạnh phúc thế, và hiển nhiên là cô cũng có cảm giác như vậy với cậu ấy.” Nụ cười ngắn ngủi vụt qua môi bà ta. “Thật tuyệt, và tôi chúc cho cả hai những điều tốt đẹp nhất. Nhưng điều tôi muốn nói là nếu cô làm tổn thương cậu ấy lần nữa, tôi sẽ tìm cô, quý cô ạ, và sẽ chẳng dễ chịu gì khi tôi làm thế đâu.”

Bà ta chòng chọc nhìn tôi, đôi mắt xanh lạnh ngắt khoan thẳng vào óc tôi, cố gắng chạm tới bên dưới mặt nạ của tôi. Lời đe dọa của bà ta thật quá lạ lùng, vượt quá giới hạn, một tiếng cười khúc khích không tình nguyện, không tin nổi vọt ra khỏi môi tôi. Trong tất cả những gì bà ta có thể nói với tôi, điều này là những lời không đáng mong đợi nhất.

“Cô nghĩ chuyện đó buồn cười sao Anastasia?” bà ta mất tinh thần lấp bắp. “Cô đã không thấy cậu ta thứ Bảy vừa rồi đấy.”

Gương mặt tôi xịu xuống, sa sầm. Ý nghĩ về Christian không vui vẻ thật chẳng dễ chịu gì, mà thứ Bảy vừa rồi tôi đã bỏ anh ấy. Anh ấy chắc hẳn đã đến với bà ta. Ý nghĩ này khiến tôi chóng chệnh. Tại sao tôi lại ngồi ở đây, nghe những điều vô văn này từ bà ta, chứ không phải từ bất cứ ai khác? Tôi chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn bà ta.

“Tôi cười vì sự trớ trêu của bà, bà Lincoln ạ. Christian và tôi chẳng liên quan gì tới bà hết. Và nếu tôi rời bỏ anh ấy mà bà đến tìm tôi, tôi sẽ đợi – đừng e ngại gì cả. Và có thể tôi sẽ cho bà ném mùi nhân danh đứa trẻ-mười-lăm-tuổi đã bị bà quấy rối và gần như làm đảo lộn mọi thứ lên, thậm chí còn hơn là anh ấy từng phải trải qua cơ.”

Miệng bà ta há hốc.

“Giờ nếu bà cho phép, tôi có nhiều việc hay ho để làm hơn là mất thời gian với bà.” Tôi quay gót, adrenaline và cơn giận dữ xuyên qua cơ thể, tôi hiên ngang tiến về phía lối ra của căn lều nơi Taylor đang đứng, vừa lúc Christian đi tới nhìn đầy bối rối và lo lắng.

“Em đây rồi,” anh lăm bắm, rồi cau mày khi thấy Elena.

Tôi bước qua anh, không nói năng gì, cho anh cơ hội lựa chọn – bà ta hoặc là tôi. Anh đã có lựa chọn đúng.

“Ana,” anh gọi. Tôi dừng lại và đối mặt anh khi anh bắt kịp tôi. “Có gì không ổn sao?” Anh nhìn tôi, vẻ lo lắng hẳn trên nét mặt.

“Sao anh không hỏi người cũ của anh ấy?” Tôi chưa chút rít lên.

Miệng anh rúm lại và đôi mắt lạnh giá. “Anh đang hỏi em,” anh nói, giọng anh nhẹ nhàng nhưng ngầm đe dọa.

Chúng tôi trừng trừng nhìn nhau.

Được rồi, tôi có thể thấy chuyện này sẽ kết thúc bằng một trận chiến nếu tôi không kể với anh. “Bà ta đe dọa sẽ đến tìm em nếu em làm tổn thương anh lần nữa – hẳn là cùng với một chiếc roi da rồi,” tôi cầm câu đáp.

Về nhẹ nhõm lóe lên qua gương mặt anh, miệng anh giãn ra với nét hài hước. “Chắc chắn là sự châm biếm đó không làm em mất tinh thần chứ?” anh nói, tôi có thể nói rằng anh đang cố gắng hết sức để kiềm chế sự thích thú của mình.

“Chuyện này chẳng buồn cười tẹo nào cả, Christian.”

“Không, em nói đúng. Anh sẽ nói chuyện với cô ấy.” Anh làm bộ mặt nghiêm trang, mặc dù vẫn cố nén vẻ thích thú.

“Anh sẽ không làm như vậy đâu.” Tôi khoanh tay, cơn giận dữ của tôi lại xẹp xuống.

Anh nháy mắt với tôi, ngạc nhiên vì cơn bùng nổ của tôi.

“Xem này, em biết anh bị ràng buộc với bà ấy về mặt tài chính, miễn trò chơi chữ đi, nhưng...” tôi ngừng lại. Tôi sẽ bảo anh ấy làm gì đây? Bỏ bà ta ư? Không được gặp bà ta nữa ư? Tôi có thể làm vậy không? “Em muốn vào nhà vệ sinh.” Tôi nhìn thẳng vào anh, miệng tôi khép lại thành một đường thẳng đầy dữ tợn.

Anh thở dài và ngả đầu sang một bên. Anh có thể thấy điều gì nóng bỏng hơn ư? Đó là mặt nạ hay chỉ là anh thôi?

“Làm ơn đừng có nổi điên. Anh không biết là cô ấy ở đây. Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ không đến.” Giọng anh xoa dịu như thể anh đang nói chuyện với một đứa trẻ. Anh đưa ngón cái lướt dọc theo đường môi dưới đang phụng phịu của tôi. “Đừng để Elena làm hỏng buổi tối của chúng mình, xin em đẩy Anastasia. Cô ấy thật sự là chuyện xưa cũ rồi mà.”

“Cũ” trở thành từ có ý nghĩa nhất, tôi nghiệt ngã thầm nghĩ, anh nâng cằm tôi lên và nhẹ nhàng lướt môi anh lên môi tôi. Tôi thở dài ưng thuận, nhắm mắt lại với anh. Anh đứng thẳng người, nắm lấy khuỷu tay tôi.

“Anh sẽ hộ tống em đến phòng trang điểm để em không còn bị ngắt quãng giữa đường nữa.”

Anh dẫn tôi băng qua bãi cỏ tiến về dãy phòng vệ sinh xa hoa, tạm thời. Mía nói chúng được dựng lên nhân dịp này thôi, nhưng tôi không nghĩ chúng lại có dáng vẻ xa xỉ như vậy.

“Anh sẽ đợi em ở đây nhé, bé yêu,” anh thì thầm.

Khi tôi ra ngoài, tâm trạng đã dịu bớt đi. Tôi quyết định không để cho bà Robinson làm hỏng buổi tối của tôi, bởi vì chắc hẳn đó là điều bà ấy muốn. Christian đang nghe điện thoại ở khá xa, ngoài tầm nghe của một vài người đang cười lớn và tán dóc gần đó. Khi tôi lại gần hơn, tôi có thể nghe thấy tiếng anh. Anh nói cộc lốc.

“Tại sao cô lại thay đổi ý định? Tôi nghĩ chúng ta đã thống nhất rồi. Thôi, để cho cô ấy yên... Đó là mối quan hệ bình thường đầu tiên tôi từng có, và tôi không muốn cô hủy hoại nó thông qua mối quan tâm không đúng chỗ dành cho tôi. Để. Cô ấy. Yên. Tôi muốn điều đó, Elena.” Anh ngừng lại, lắng nghe. “Không, tất nhiên là không rồi.” Anh cau mày lại khi nói điều đó. Liếc nhìn lên, anh thấy tôi đang nhìn anh. “Tôi phải đi. Chúc ngủ ngon.” Anh nhấn vào nút ngắt máy.

Tôi ngoẹo đầu sang một bên và nhướn mày lên với anh. Tại sao anh lại gọi cho bà ta?

“Người cũ thế nào?”

“Dở hơi,” anh trả lời đầy mỉa mai. “Em có muốn nhảy lần nữa không? Hay em muốn đi?” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Pháo hoa bắt đầu bắn trong năm phút nữa.”

“Em thích pháo hoa.”

“Thế thì chúng mình sẽ ở lại xem.” Anh quàng tay kéo tôi lại gần hơn. “Đừng để cho cô ta xen vào giữa chúng ta, xin em đẩy.”

“Bà ta quan tâm đến anh,” tôi lẩm bẩm.

“Ừ, và anh coi cô ấy... như một người bạn mà.”

“Em nghĩ là với bà ấy còn hơn tình bạn chứ.”

Trán anh nhăn lại thành nếp. “Anastasia, Elena và anh... thật là phức tạp. Bọn anh đã cùng chia sẻ một quá khứ. Nhưng chỉ thế thôi, là quá khứ. Như anh đã nói đi nói lại với em rồi đấy, cô ấy là một người bạn tốt. Thế thôi. Xin em, quên cô ấy đi.” Anh hôn lên tóc tôi, và vì tâm tình không muốn làm hỏng buổi tối của chúng tôi, nên tôi cho qua vụ việc. Tôi chỉ cố gắng hiểu mà thôi.

Chúng tôi thơ thẩn bước đi tay trong tay quay trở lại sân khiêu vũ. Ban nhạc vẫn tràn ngập các giai điệu.

“Anastasia.”

Tôi quay lại thấy Carrick đang đứng sau chúng tôi.

“Tôi tự hỏi liệu quý cô có cho tôi vinh dự trong lượt nhảy kế tiếp không?” Carrick chìa tay ra cho tôi. Christian nhún vai và mỉm cười, thả tay tôi ra, còn tôi để cho Carrick dẫn mình lên sàn nhảy. Sam, thủ lĩnh của ban nhạc đang đắm mình trong ca khúc “Come Fly with Me,” Carrick vòng tay quanh eo tôi và nhẹ nhàng xoay tròn tôi tiến vào trong đám đông đang nhảy.

“Bác muốn cảm ơn cháu vì khoản đóng góp lớn lao cho hội từ thiện của chúng ta, Anastasia.”

Từ giọng nói của ông, tôi ngờ rằng đây là cách nói lòng vòng của ông để hỏi xem liệu tôi có thể có khả năng với món tiền đó hay không.

“Ngài Grey...”

“Vui lòng gọi bác là Carrick thôi, Ana.”

“Cháu vui mừng vì có thể đóng góp ạ. Cháu được hưởng một khoản tiền hoàn toàn bất ngờ. Cháu không cần nó. Và đây là một lý do rất xứng đáng ạ.”

Ông mỉm cười với tôi, còn tôi nắm lấy cơ hội đưa ra vài câu hỏi ngây thơ. Tận hưởng lạc thú trước mắt đi, cô nàng Tiềm Thức trong tôi rít lên.

“Christian có kể cho cháu đôi chút về quá khứ của anh ấy, nên cháu nghĩ hỗ trợ công việc của bác là việc thích đáng ạ,” tôi thêm vào, hy vọng điều này có thể cổ vũ Carrick hé ra cho tôi một góc nhỏ về sự bí ẩn của con trai ông.

Carrick ngạc nhiên. “Nó làm thế sao? Thật là bất thường. Cháu nhất định đã có ảnh hưởng rất tích cực tới nó, Anastasia. Bác không nghĩ là mình từng thấy nó như vậy, thật... sôi nổi.”

Tôi đỏ mặt.

“Xin lỗi, bác không có ý làm cháu lúng túng.”

“À, theo kinh nghiệm hạn hẹp của cháu thì anh ấy quả là một người đàn ông rất khác thường,” tôi lẩm bẩm.

“Đúng thế,” Carrick lặng lẽ đồng tình.

“Theo những gì Christian kể với cháu, thời ấu thơ của anh ấy đau buồn ghê gớm.”

Carrick cau mày, còn tôi lo sợ là mình đã quá trớn.

“Vợ bác là bác sĩ phụ trách khi cảnh sát đưa thẳng bé đến. Nó chỉ còn da bọc xương, và mắt nước nghiêm trọng. Nó không nói được.” Carrick cau mày lần nữa, đắm chìm vào ký ức khủng khiếp kia, bất chấp tiết tấu nhạc tăng nhanh quanh chúng tôi. “Thực tế, thằng bé đã không nói trong gần hai năm. Chính việc chơi dương cầm đã đưa nó trở lại là chính mình. Ồ, rồi sự xuất hiện của Mia nữa, tất nhiên rồi.” ông ta mỉm cười với tôi đầy triu mến.

“Anh ấy chơi đàn rất hay. Và anh ấy còn thành công rất nhiều nữa, hẳn bác phải rất tự hào về anh ấy.” Tôi thốt lên chuyển hướng câu chuyện. Trời ơi. Không nói trong hai năm kia à.

“Vô cùng tự hào ấy chứ. Nó là một người trẻ tuổi rất quyết đoán, rất có năng lực, và rất thông minh. Nhưng nói riêng giữa bác cháu ta thôi nhé, Anastasia này, khi nhìn thấy nó như thế này tối nay – vô tư, cư xử đúng tuổi của nó – điều này thật sự làm mẹ nó và bác cảm động. Các bác đều nói mãi chuyện đó hôm nay. Bác tin là hai bác phải cảm ơn cháu vì điều này.”

Tôi nghĩ mình chắc phải đỏ bừng tới tận gót chân. Tôi phải ứng đáp thế nào cho phải đây?

“Nó luôn luôn thui thủi một mình như vậy. Các bác không bao giờ nghĩ sẽ được nhìn thấy nó cùng với bất kỳ ai. Cho dù cháu đang làm gì đi nữa, xin dừng dừng lại. Hai bác muốn được thấy nó hạnh phúc.” ông đột ngột ngừng lại, như thể đã quá đà. “Bác xin lỗi, bác không có ý làm cháu thấy không thoải mái.”

Tôi lắc đầu. “Cháu cũng thích được nhìn thấy anh ấy hạnh phúc,” tôi thì thào đáp, không chắc phải nói điều gì khác nữa.

“Tốt rồi, bác rất vui vì cháu đã tới tới nay. Thật là một niềm vui sướng khi được nhìn thấy hai đứa cùng nhau.”

Khi giai điệu “Come Fly with Me” tắt dần, Carrick rời khỏi tôi và cúi chào, tôi khẽ nhún gối chào đáp lại phép lịch sự của ông.

“Nhảy như vậy là đủ với một ông già rồi.” Christian đã lại ở bên cạnh tôi. Carrick cười lớn.

“Chưa đến mức ‘già’ đâu con trai. Ta từng nổi tiếng vào thời của ta đấy.” Carrick nháy mắt với tôi đầy khôi hài và thông thả đi về phía đám đông.

“Anh nghĩ bố anh thích em đấy,” Christian thì thầm khi anh nhìn ông bố lẫn vào đám đông.

“Có điều gì để ông không thích nhỉ?” Tôi điệu đà liếc trộm anh qua hàng mi.

“Đưa ra luận điểm tốt đấy, cô Steele.” Anh kéo tôi vào vòng ôm ấp khi ban nhạc bắt đầu chơi “It Had to Be You.”

“Nhảy với anh,” anh thì thầm đầy mê đắm.

“Rất hân hạnh, ngài Grey.” Tôi mỉm cười đáp lại, còn anh lại xoay tôi dọc ngang sàn nhảy thêm một lần nữa.

NỬA ĐÊM CHÚNG TÔI tản bộ về phía đoạn bờ biển giữa lều và nhà thuyền nơi những người đến dự tiệc đang tập trung lại để xem bắn pháo hoa. Người dẫn chương trình, quay trở lại với nhiệm vụ, đã cho phép bỏ mặt nạ ra, để mọi người được chiêm ngưỡng màn bắn pháo hoa rõ hơn. Christian vòng tay quanh người tôi, nhưng tôi nhận ra Taylor và Sawyer đang ở gần đó, có lẽ vì chúng tôi giờ đang ở trong đám đông. Họ chẳng nhìn vào đâu ngoài phía bờ biển nơi có hai kỹ thuật viên vận đồ đen đang thực hiện những chuẩn bị cuối cùng. Nhìn thấy Taylor lại nhắc tôi nhớ tới Leila. Có lẽ cô ta đang ở đây. Trời ạ. Ý nghĩ này khiến máu tôi đông lại, và tôi vội vã xán lại gần Christian. Anh nhìn xuống tôi chăm chăm khi kéo tôi lại gần hơn.

“Em ổn chứ, bé yêu? Lạnh à?”

“Em ổn.” Tôi liếc nhanh ra phía sau và thấy hai nhân viên an ninh khác, tôi không nhớ được tên, đang đứng gần đó. Đẩy tôi về phía trước, Christian choàng cả hai cánh tay ôm vòng quanh vai tôi.

Đột nhiên bản nhạc cổ điển sôi động vang dội qua vũng tàu đậu và hai quả pháo hoa bay vọt lên không trung, bùng ra trong tiếng nổ chói tai phía trên vịnh biển, chiếu sáng tất cả trong một tấm màn sáng chói lấp lánh màu trắng và da cam, đem lại một trận mưa ánh sáng bao phủ mặt nước vẫn đang tĩnh lặng. Miệng tôi há hốc ra khi còn nhiều pháo hoa hơn nữa đốt cháy không trung và nổ tung thành chiếc kính vạn hoa sắc màu.

Tôi không thể nào nhớ đã bao giờ được thấy màn trình diễn hùng vĩ thế này, có lẽ chỉ thấy trên ti vi, mà trên ti vi thì chẳng bao giờ được đẹp như vậy. Âm nhạc vang lên thật đúng lúc. Hết quả này đến quả khác, hết tiếng nổ này đến tiếng nổ khác, và hết ánh sáng này đến ánh sáng khác khi đám đông ồ lên, há hốc mồm kinh ngạc cùng phát ra những tiếng trầm trồ tán thưởng. Thật là phi thường.

Trên chiếc cầu phao trong vịnh biển, những chiếc vòi ánh sáng bạc bắn lên không trung cao tới sáu mét, đổi màu sang xanh, đỏ, cam, và rồi trở lại màu bạc – càng nhiều pháo hoa nổ tung thì âm nhạc càng lên cao trào.

Nụ cười ngây ngô kinh ngạc thường trực khiến mặt tôi tê cứng đau đau. Tôi liếc nhìn Năm Mươi, anh cũng vậy, ngạc nhiên như một đứa trẻ trước màn trình diễn phi thường. Để kết thúc, một quả gồm sáu trái pháo bắn thẳng lên màn trời đêm rồi nổ tung cùng lúc, tấm chúng tôi trong ánh sáng vàng kim lộng lẫy khi đám đông bùng nổ tràng pháo tay nồng nhiệt, điên cuồng.

“Thưa các quý ông, quý bà,” người dẫn chương trình nói to khi tiếng hoan hô và huýt gió lắng dần. “Vừa có một thông báo thêm cho buổi tối tuyệt vời này; sự hào phóng của quý vị đã tăng lên tổng cộng là một triệu tám trăm năm mươi ba nghìn đô-la!”

Tiếng vỗ tay lại nổ lên lần nữa, và ở ngôi cầu phao, một thông điệp sáng lên trong những dòng ánh sáng bạc “Chương trình ‘cùng nhau đương đầu’ cảm ơn các bạn,” lấp lánh rồi chìm dần vào mặt nước.

“Ôi, Christian... thật là tuyệt vời.” Tôi cười rạng rỡ với anh còn anh thì cúi xuống hôn tôi.

“Đến lúc đi rồi,” anh thì thầm, nụ cười rộng mở trên gương mặt đẹp đẽ của anh, và ngôn từ của anh chứa đựng bao nhiêu là hứa hẹn.

Tự dưng, tôi cảm thấy rất mệt.

Anh liếc nhanh lần nữa, Taylor ở gần đấy, đám đông đang tản mát quanh chúng tôi. Họ không nói gì nhưng có điều gì đấy được trao đổi giữa bọn họ.

“Ồ lại với anh một chút. Taylor muốn chúng ta đợi trong khi đám đông giải tán.”

Ồi.

“Anh nghĩ màn trình diễn bắn pháo hoa này hẳn là làm cho anh ta già đi hàng trăm tuổi,” anh nói thêm.

“Anh ta không thích pháo hoa sao?”

Christian nhìn xuống tôi đầy trù mến và lắc đầu nhưng không nói gì thêm.

“Vậy là, Aspen,” anh nói, và tôi biết là anh đang cố gắng phân tán tôi khỏi điều gì đó. Nó đã có hiệu quả.

“Ồ... Em vẫn chưa trả tiền cho lượt đấu giá của em,” tôi thở hắt ra.

“Em có thể gửi séc đến mà. Anh có địa chỉ.”

“Anh thật là điên rồ.”

“Ừ, anh điên mà.”

Tôi cười toe toét. “Em khiển trách anh đấy nhé.”

“Em đã khá là tiêu hồn lạc phách đấy chứ, cô Steele. Một kết quả thỏa mãn nhất nếu tôi nhớ không lầm.” Anh mỉm cười đậm đặc.

Âm nhạc lại nổi lên lần nữa từ phía sàn khiêu nhưng đó là một tay DJ đang chơi một bản nhạc dance, tiếng bass đập thành thành không ngừng.

“Em có muốn nhảy không?”

“Em rất mệt rồi, Christian. Em muốn đi, nếu được.”

Christian liếc nhìn Taylor, anh ta gật đầu, và chúng tôi đi về phía ngôi nhà, theo sau một cặp khách đang say khướt. Tôi lấy làm biết ơn khi Christian nắm tay tôi – đôi chân tôi đang đau điếng vì bị giam hãm trong đôi giày cao ngất và chật cứng của mình.

Mia đến nhảy sát lại phía chúng tôi. “Anh chị không định đi đấy chứ, phải không? Âm nhạc thật sự vừa mới bắt đầu mà. Nhanh lên, Ana.” Cô ấy tóm lấy tay tôi.

“Mia,” Christian trách móc, “Anastasia mệt rồi. Bọn anh sẽ về nhà thôi. Hơn nữa, ngày mai bọn anh còn có cả một ngày dài.”

Chúng tôi á?

Mia bĩu môi nhưng đáng ngạc nhiên là cô không thúc ép Christian.

“Tuần tới, anh chị phải ghé thăm đấy nhé. Có lẽ chúng ta có thể đi mua sắm được không?”

“Chắc rồi, Mia.” Tôi cười, mặc dù trong lòng tự hỏi từ giờ tôi phải làm việc thế nào để kiếm sống đây.

Cô ấy trao cho tôi một nụ hôn nhanh rồi ôm Christian mãnh liệt, làm cả hai chúng tôi kinh ngạc. Ngạc nhiên hơn nữa, cô ấy còn trực tiếp để tay vào ve áo khoác của anh ấy, còn anh thì nhìn chằm chằm vào cô em đầy khoan dung.

“Em thích được nhìn thấy anh hạnh phúc thế này,” cô ấy ngọt ngào nói và hôn vào má anh. “Tạm biệt. Anh chị vui vẻ nhé.” Cô ấy nhảy chân sáo về phía bạn bè đang chờ – trong đám có Lily, người trông còn có bộ mặt cau kỉnh hơn khi không đeo mặt nạ.

Tôi vu vơ tự hỏi là Sean đâu rồi.

“Chúng mình sẽ chào tạm biệt bố mẹ anh trước khi về. Đi nào.” Christian dẫn tôi qua một đám khách tới chỗ Grace và Carrick, hai người chúc chúng tôi đầy trầu mền và tạm biệt thân tình.

“Hãy đến đây nữa nhé, Anastasia, thật dễ chịu khi có cháu ở đây,” Grace nói chân thành.

Tôi có phần nào choáng váng bởi phản ứng của cả bà và Carrick.

May mắn thay, ông bà Grace đã rút lui nghỉ ngơi buổi tối, vì vậy mà chỉ ít thì tôi được thoát khỏi sự nhiệt tình của họ.

Trong sự im lặng mệt mỏi và thanh thản, Christian và tôi tay trong tay đi về phía mặt tiền ngôi nhà, nơi vô số những chiếc xé hộp đang xếp hàng đợi đón các vị khách. Tôi liếc nhìn Năm Mươi. Trông anh thật hạnh phúc. Thật là vui sướng khi được nhìn anh thế này, mặc dù tôi hoài nghi điều ấy thật khác thường sau một ngày phi thường như vậy.

“Em có đủ ấm không?” Anh hỏi.

“Có ạ, cảm ơn anh.” Tôi cài chiếc khăn choàng sa-tanh.

“Anh rất thích tối hôm nay, Anastasia. Cảm ơn em.”

“Em cũng thế, phần nào còn hơn thế nữa kia.” Tôi cười thoải mái.

Anh cười và gật đầu, rồi trán anh nhăn lại. “Đừng có cắn môi thế,” anh cảnh báo theo cách khiến máu trong người tôi sôi lên.

“Anh có ý gì khi nói ngày mai là một ngày dài?” Tôi hỏi để làm mình phân tán.

“Bác sĩ Greene sẽ đến để tư vấn cho em. Hơn nữa, anh có một bất ngờ cho em.”

“Bác sĩ Greene?” Tôi ngập ngừng.

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Vì anh ghét bao cao su,” anh nhẹ nhàng nói. Đôi mắt anh lấp lánh trong ánh sáng nhẹ nhàng từ những chiếc đèn lồng bằng giấy, đánh giá phản ứng của tôi.

“Đó là cơ thể em cơ mà,” tôi lẩm bẩm, khó chịu vì anh đã không hỏi tôi.

“Nó cũng là của anh nữa,” anh thì thầm.

Tôi nhìn anh chằm chằm khi nhiều vị khách đi qua, tặng lời chúc tôi đi. Trông anh rất nghiêm túc. Đúng, cơ thể của tôi là của anh... anh biết nó còn rõ hơn tôi ấy.

Tôi vớ tay lên, anh liền giật mình chùn lại dù rất nhẹ thôi nhưng rồi vẫn đứng im. Túm lấy một góc nơ bướm của anh, tôi kéo nó tuột ra, lộ ra cúc áo đầu tiên. Tôi nhẹ nhàng cởi nó ra.

“Trông anh thật nóng bỏng khi như thế này,” tôi thì thầm. Thật ra là lúc nào trông anh cũng nóng bỏng, nhưng thực sự nóng bỏng khi mặc thế này.

Anh mỉm cười. “Anh cần phải đưa em về nhà thôi. Đi nào.” Ở chỗ xe ô tô, Sawyer đưa cho Christian một chiếc phong bì. Anh cau mày với nó và liếc nhìn tôi khi Taylor dẫn tôi vào trong xe. Vì lý do nào đó, trông Taylor bớt căng thẳng hơn. Christian trèo vào xe và đưa tôi chiếc phong bì, chưa mở, trong khi Taylor và Sawyer ngồi vào chỗ của họ ở phía trước.

“Nó được gửi cho em. Một nhân viên đưa nó cho Sawyer. Không nghi ngờ gì là lá thư này lại đến từ một trái tim bị sập bẫy khác.” Miệng Christian mấp míp lại. Hiển nhiên đây là một khái niệm chẳng dễ chịu gì với anh.

Tôi nhìn chằm chằm vào tờ giấy. Ai gửi nó chứ? Bóc toạc nó ra, tôi đọc nó rất nhanh trong ánh sáng mờ mờ. Ôi trời, là từ bà ta! Tại sao bà ta không để cho tôi yên chứ?

Có thể tôi đã đánh giá sai về cô. Và cô hoàn toàn đánh giá sai về tôi. Hãy gọi cho tôi nếu cô cần điền vào bất kỳ chỗ trống nào – chúng ta có thể ăn trưa. Christian không muốn tôi nói chuyện với cô, nhưng tôi sẽ

vui hơn nếu được giúp đỡ. Đừng nghĩ sai về tôi, tôi sẽ chứng minh, tin tôi đi – nhưng hãy giúp tôi, nếu cô làm tổn thương cậu ấy... Cậu ấy đã bị tổn thương đủ rồi. Gọi cho tôi: (206) 279 6261.

Bà Robinson.

Mẹ kiếp, bà ta ký tên là Bà Robinson chứ! Anh ấy đã kể với bà ta. Đồ khốn.

“Anh đã nói với bà ta à?”

“Nói với ai, cái gì thế?”

“Rằng em gọi bà ta là Bà Robinson,” tôi nhăm nhắng.

“Thư từ Elena à?” Christina choáng váng. “Thật là lố bịch,” anh cần nhần, lướt bàn tay qua mái tóc, tôi có thể nói chắc là anh đang cau mày lên. “Anh sẽ giải quyết với bà ấy vào ngày mai. Hoặc thứ Hai,” anh lăm lăm đầy cay đắng.

Và mặc dù tôi thấy xấu hổ khi thừa nhận, nhưng một phần nhỏ nhỏ trong tôi thấy thật thỏa mãn. Cô nàng Tiềm Thức của tôi gạt đầu tỏ vẻ khôn ngoan. Elena đang phá bĩnh anh, và đây có thể là tin tốt duy nhất – chắc chắn rồi. Tôi quyết định sẽ không nói gì bây giờ nhưng giấu thư của bà ta vào trong túi xách.

Anh liếc nhìn tôi, thật khó để nhìn thấy gương mặt anh trong bóng tối, nhưng tôi nghĩ là anh đang cười tự mãn. Anh chạm vào tay tôi và nắm chặt.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ vào bóng đêm, ngẫm nghĩ về một ngày dài dằng dặc. Tôi đã biết được nhiều điều về anh, lược lật được nhiều chi tiết thiếu sót – những thẩm mỹ viện, bản đồ chỉ đường, thời thơ ấu của anh – nhưng vẫn còn nhiều điều để khám phá. Còn về bà R. thì sao? Đúng, bà ta quan tâm đến anh, thật sâu sắc, rõ ràng là thế. Tôi có thể thấy điều đó, anh cũng quan tâm tới bà ta – nhưng không giống như vậy. Tôi không biết phải nghĩ đến điều gì nữa. Tất cả mớ thông tin này khiến đầu tôi đau điếng.

CHRISTIAN ĐÁNH THỨC TÔI DẬY khi chúng tôi dừng lại bên ngoài Escala. “Em có cần anh đưa vào trong không?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi lắc đầu ngái ngủ. Không đời nào.

Khi chúng tôi đứng trong thang máy, tôi tựa vào anh, dựa đầu vào vai anh. Sawyer đứng trước chúng tôi, cự mình một cách không thoải mái.

“Thật là một ngày dài, Anastasia nhỉ?”

Tôi gạt đầu.

“Mệt lắm à?”

Tôi gạt.

“Em không thích nói lắm nhỉ.”

Tôi gạt đầu còn anh cười toe toét.

“Lại đây. Anh sẽ đưa em lên giường.” Anh nắm lấy tay tôi khi chúng tôi ra khỏi thang máy, nhưng chúng tôi dừng lại ở phòng giải lao khi Sawyer giơ tay lên. Trong một phần giây, tôi lập tức tỉnh hẳn. Sawyer nói vào ống tay áo. Tôi không hề biết là anh ta đeo điện đàm.

“Sẽ làm, T,” anh ta nói và quay lại đối mặt với chúng tôi. “Ngài Grey, lớp xe chiếc Audi của cô Steele đã bị rạch và bị sơn phủ lên khắp cả.”

Trời đất ơi. Xe của tôi! Ai đã làm chuyện đó? Tôi biết câu trả lời ngay khi câu hỏi hiện ra trong đầu. Leila. Tôi liếc sang Christian, còn anh thì tái nhợt.

“Taylor lo rằng kẻ đột nhập có thể đi vào trong căn hộ và có thể vẫn ở đó. Anh ấy muốn chắc chắn.”

“Tôi hiểu rồi,” Christian thì thầm. “Kế hoạch của Taylor thế nào?”

“Anh ấy đang đến chỗ phòng bảo dưỡng thang máy cùng với Ryan và Reynolds. Họ sẽ quét một lượt, rồi cho chúng ta biết khi tất cả đã an toàn. Tôi sẽ đợi cùng hai người, thưa ngài.”

“Cảm ơn anh, Sawyer.” Christian siết chặt cánh tay anh quanh người tôi. “Rồi sẽ tốt hơn thôi,” anh thở dài cay đắng, hít hà mái tóc tôi. “Nghe này, tôi không thể đứng đây chờ đợi. Sawyer, chăm sóc cô Steele. Đừng rời cô ấy cho tới khi anh thấy tất cả đã an toàn. Tôi chắc rằng Taylor đang phản ứng thái quá. Cô ta không thể vào trong căn hộ được.”

Cái gì cơ? “Không, Christian – anh phải ở lại với em,” tôi van nài.

Christian thả tay tôi ra. “Sẽ làm như em đã nói, Anastasia. Đợi ở đây.”

Không!

“Sawyer?” Christian nói.

Sawyer mở cánh cửa phòng chờ để Christian đi vào căn hộ rồi đóng cánh cửa lại phía sau anh, và đứng chắn trước nó, bình thần nhìn chằm chằm vào tôi.

Trời ơi. Christian! Tất cả đủ loại kết quả kinh khủng chạy qua tâm trí tôi, nhưng tất cả những gì tôi có thể làm là đứng đó và chờ đợi.

35. Chương 8

Chương 8

Sawyer nói vào ống tay áo lần nữa.

“Taylor, ngài Grey vừa vào căn hộ rồi.” Anh ta ngập ngừng và túm lấy cái tai nghe, kéo nó ra khỏi tai, có lẽ đoán chừng là nhận được những lời chửi rủa kịch liệt từ Taylor.

Ôi không – nếu Taylor còn lo lắng...

“Hãy để cho tôi vào trong,” tôi van nài.

“Xin lỗi, cô Steele. Việc này không lâu đâu.” Sawyer giơ cả hai tay lên trong một cử chỉ thể thủ. “Taylor và các nhân viên sẽ vào căn hộ ngay bây giờ.”

Ôi. Tôi cảm thấy thật bất lực. Đứng bất động, tôi chăm chú lắng nghe âm thanh nhỏ nhất, nhưng tất cả những gì tôi nghe được là tiếng thở đến bực mình của chính tôi. Tiếng thở thật to và nặng, da mặt tôi như bị kim châm, miệng tôi khô khốc, tôi cảm thấy ngọt ngào. Làm ơn, hãy để cho Christian yên ổn, tôi cầu nguyện trong tâm lặng.

Tôi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, chúng tôi vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Chắc hẳn không động tĩnh gì tức là tốt đẹp cả – không có súng nổ. Tôi bắt đầu đi tới đi lui quanh chiếc bàn ở phòng chờ, nghiền cứu những bức tranh trên tường để làm nhàn nhai.

Tôi thực sự chưa bao giờ ngắm chúng trước đó: tất cả đều là tranh siêu thực, mang màu sắc tôn giáo – Madonna và trẻ con, mười sáu bức cả thảy. Thật là kỳ quặc.

Christian đâu có mộ đạo, có phải không nhỉ? Tất cả các bức tranh trong phòng khách lớn đều là tranh trừu tượng – thật rất khác biệt so với những bức tranh ở đây. Chúng chẳng làm tôi xao lãng được lâu. Christian ở đâu nhỉ?

Tôi nhìn Sawyer và anh ta đang bình thần nhìn tôi.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Không có tin tức gì cả, cô Steele.”

Bất ngờ, núm cửa chuyển động. Sawyer xoay tròn như một con quay và rút ra khẩu súng từ bao súng ở vai.

Tôi cứng người. Christian xuất hiện ở cửa.

“Tất cả đều ổn cả,” anh nói, cau mày với Sawyer, anh ta cất súng đi ngay lập tức và bước lùi lại để cho tôi vào.

“Taylor đã phản ứng thái quá,” Christian cần nhần khi anh chìa tay cho tôi. Tôi đứng sát lại phía anh, không tài nào bước nổi, uống lấy từng tiểu tiết: mái tóc phóng túng, đôi mắt lo âu, quai hàm nghiêng chặt, hai cúc áo trên cùng mở phanh. Tôi nghĩ chắc tôi vừa tổn thọ mất mười năm. Christian cau mày với tôi đầy lo âu, đôi mắt anh sẫm lại.

“Ổn cả rồi mà bé yêu.” Anh tiến về phía tôi, bao phủ tôi trong vòng tay anh, và hôn lên tóc tôi. “Đi nào, em mệt lắm rồi. Lên giường thôi.”

“Em chỉ quá lo lắng thôi,” tôi thì thầm, hân hoan trong vòng tay anh và hít hà mùi hương ngọt ngào khi tựa đầu vào ngực anh.

“Anh biết. Chúng ta đều hốt hoảng cả.”

Sawyer đã biến mất, có lẽ là vào trong căn hộ.

“Thành thực mà nói, những cô bạn gái cũ của ngài đang chứng tỏ họ rất khó chiều, ngài Grey ạ,” tôi lẩm bẩm đầy giễu cợt. Christian thả lỏng người.

“Phải. Đúng thế đấy.”

Anh buông tôi ra và cầm lấy tay tôi, dẫn qua hành lang đi vào phòng khách lớn.

“Taylor và nhóm của anh ta đang kiểm tra tất cả các phòng xép và tủ đứng. Anh không nghĩ là cô ta ở đây.”

“Tại sao cô ta lại ở đây chứ?” Thật vô lý.

“Đúng vậy.”

“Cô ta có thể vào trong sao?”

“Anh chưa thấy được là bằng cách nào. Nhưng thỉnh thoảng Taylor quá mức thận trọng.”

“Anh đã kiểm tra trong phòng giải trí của anh chưa?” Tôi thì thầm.

Christian liếc nhìn tôi rất nhanh, trán anh cau lại. “Rồi, nó khóa – nhưng Taylor và anh đã kiểm tra.”

Tôi hít một hơi thở sâu nhẹ nhõm.

“Em có muốn uống một ly hay thứ gì đó không?” Christian hỏi.

“Không.” Nỗi mệt mỏi lan qua người tôi – tôi chỉ muốn lên giường.

“Đi nào. Để anh đưa em lên giường. Trông em mệt lắm rồi.” Giọng nói của Christian dịu hẳn đi.

Tôi cau mày. Anh ấy không vào ư? Anh ấy muốn ngủ một mình sao?

Tôi yên lòng khi anh ấy dẫn tôi vào trong phòng ngủ của anh ấy. Tôi đặt chiếc xác tay nhỏ của mình lên tủ và mở toang để đổ hết đồ bên trong ra. Tôi thấy lá thư của bà Robinson.

“Đây.” Tôi đưa nó cho Christian. “Em không biết là anh có muốn đọc nó không. Em không muốn bận tâm đến nó.”

Christian đọc lướt nhanh lá thư và hàm anh siết lại.

“Anh không rõ có chỗ trống nào mà bà ta có thể điền vào,” anh nói đầy thô lỗ. “Anh cần nói chuyện với Taylor.” Anh nhìn sang tôi. “Để anh cởi khóa váy cho em.”

“Anh sẽ gọi cho cảnh sát về việc cái xe chứ?” Tôi hỏi khi quay người lại.

Anh rũ tung mái tóc tôi ra khỏi nếp, những ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua tấm lưng trần của tôi, và kéo mạnh khóa xuống.

“Không. Anh không muốn cảnh sát dính vào. Leila cần được giúp đỡ, chứ không phải sự can thiệp của cảnh sát, mà anh cũng không muốn họ ở đây. Chúng ta chỉ phải gắng sức gấp đôi để tìm ra cô ấy thôi.” Anh cúi người xuống và thả một nụ hôn nhẹ nhàng lên vai tôi.

“Lên giường ngay,” anh ra lệnh rồi đi ra ngoài.

TÔI NẪM IM, NHÌN CHẬM CHẬM LÊN trần nhà, đợi anh quay trở lại. Có quá nhiều việc xảy ra ngày hôm nay, quá nhiều việc để xử lý. Bắt đầu từ đâu đây?

Tôi giật mình thức dậy, mất hết phương hướng. Tôi đã ngủ sao? Chớp chớp mắt trong ánh sáng mờ mờ từ ngoài hành lang hắt vào qua cánh cửa phòng ngủ hé mở, tôi nhận thấy Christian không ở bên tôi. Anh ấy đang ở đâu? Tôi nhìn quanh. Đứng ở cuối giường là một bóng đen. Một người phụ nữ, có lẽ nào? Trong bộ đồ đen? Thật khó để nói chính xác.

Trong tình trạng mù mẫm, tôi vói tay bật chiếc đèn cạnh giường, rồi quay ra nhìn nhưng chẳng có ai ở đó cả. Tôi lắc đầu. Minh tưởng tượng ra chẳng? Mơ chẳng?

Tôi ngồi dậy nhìn quanh phòng, một nỗi bồn chồn âm ỉ, mơ hồ bám chặt lấy tôi – nhưng tôi đơn độc hoàn toàn.

Tôi xoa mặt. Mấy giờ rồi nhỉ? Christian đâu? Đồng hồ báo thức chỉ 2 giờ 15 phút sáng.

Lảo đảo trèo khỏi giường, bị xáo trộn bởi trí tưởng tượng quá nhanh nhẩu của mình, tôi bắt đầu đi tìm anh. Giờ tôi đang quan sát mọi thứ. Đó hẳn chỉ là phản ứng trước một chuỗi các sự kiện đầy kịch tính của buổi tối hôm nay thôi.

Căn phòng chính trống rỗng, chỉ có một ngọn đèn tỏa ra từ cây đèn ba ngọn đu đưa trên quầy ăn sáng. Nhưng cánh cửa phòng làm việc của anh chỉ khép hờ, và tôi nghe thấy anh đang nói chuyện điện thoại.

“Tôi không biết tại sao cô lại gọi vào giờ này. Tôi không có gì để nói với cô hết... rồi, cô có thể nói với tôi bây giờ. Cô không được để lại lời nhắn nào hết.”

Tôi đứng bất động cạnh cánh cửa, nghe lén đầy tội lỗi. Anh ấy đang nói chuyện với ai thế?

“Không, cô nghe đây. Tôi đã yêu cầu cô, và bây giờ tôi đang nói với cô. Hãy để cô ấy yên. Cô ấy chẳng liên quan gì với cô hết. Cô hiểu không?”

Giọng anh nói đầy hiêu chiến và giận dữ. Tôi chần chừ gõ cửa.

“Tôi biết cô làm. Nhưng ý tôi muốn thế, Elena. Hãy để cho cô ấy yên mẹ nó đi. Tôi có cần phải nói gấp ba lần như thế với cô không? Cô có đang nghe tôi không đấy?... Tốt. Chúc ngủ ngon.” Anh ném điện thoại xuống bàn.

Ồi, chết tiệt. Tôi ngáp ngừng gõ lên cánh cửa.

“Gì thế?” Anh gầm gừ, và tôi suýt nữa thì muốn chạy đi trốn biệt.

Anh ngồi trên bàn, tay ôm đầu. Anh ngược nhìn lên, giọng nói của anh thì hung tợn nhưng gương mặt anh dịu lại ngay đi khi nhìn thấy tôi. Đôi mắt anh mở lớn và thận trọng. Đột nhiên, trông anh thật mệt mỏi và trái tim tôi thất lại.

Anh chớp chớp mắt, đôi mắt anh lướt xuống hai chân tôi và quét ngược trở lên. Tôi đang mặc chiếc áo thun của anh.

“Em nên mặc đồ sa-tanh hay lụa mới phải, Anastasia,” anh nói. “Nhưng cả khi mặc áo thun của anh trông em vẫn đẹp lắm.”

Ồi, một lời khen bất ngờ. “Em nhớ anh. Đi ngủ đi.”

Anh chậm rãi rời khỏi ghế, vẫn trong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần lễ phục màu đen. Nhưng bây giờ đôi mắt anh sáng ngời và đầy hứa hẹn... cũng có dấu vết của buồn bã nữa. Anh đứng trước tôi, nhìn tôi chăm chú nhưng không chạm vào tôi.

“Em biết em có ý nghĩa thế nào với anh không?” anh thì thầm. “Nếu có chuyện gì xảy ra với em, vì anh...” Giọng anh trầm hẳn xuống, trán anh cau lại, và nỗi đau khổ hằn trên gương mặt anh như có thể sờ thấy được. Trông anh thật yếu đuối – nỗi sợ hãi của anh hiển hiện thật rõ ràng.

“Không có gì xảy ra với em đâu,” tôi đoán chắc, giọng đầy an ủi. Tôi giơ tay chạm vào mặt anh, lướt những ngón tay qua hàng râu mọc lởm chởm trên má anh. Nó mềm mại không ngờ. “Râu của anh mọc nhanh quá,” tôi thì thầm, không thể giấu được sự kinh ngạc trong giọng nói trước người đàn ông rồi rầm và đẹp đẽ đang đứng trước mặt mình.

Tôi lần theo vành môi dưới của anh rồi lướt những ngón tay xuống cổ, tới những vết mờ mờ của vết son môi trên cổ anh. Anh nhìn tôi, nhưng vẫn không chạm vào tôi, môi anh hé ra. Tôi lướt ngón tay trở dọc theo đường viền môi, còn anh nhắm mắt lại. Hơi thở nhẹ nhàng của anh đang mạnh dần lên. Những ngón tay tôi chạm vào vạt áo sơ mi của anh, tôi lướt xuống hàng cúc vẫn đang đóng kín.

“Em sẽ không chạm vào anh đâu. Em chỉ muốn cởi áo sơ mi của anh thôi,” tôi thì thầm.

Mắt anh mở to, chăm chú nhìn tôi đầy cảnh giác. Nhưng anh không cử động, và cũng không ngăn tôi lại. Thật chậm rãi, tôi cởi chiếc cúc, giữ cho nó không chạm vào da anh, và ngấp ngừng chuyển tới cúc tiếp theo, lặp lại quy trình đấy – chậm rãi, tập trung vào việc mình đang làm.

Tôi không muốn chạm vào anh. Rồi, tôi đúng là muốn... nhưng tôi sẽ không làm đâu. Đến chiếc cúc thứ tư, vạt đồ xuất hiện, tôi mỉm cười bên lên với anh.

“Đã quay trở lại lãnh thổ quốc gia.” Tôi lần những ngón theo đường viền trước khi mở cúc cuối cùng. Tôi kéo áo anh mở phanh ra và chuyển xuống hai cổ tay áo anh, mở cùng lúc hai chiếc khuy măng séc bằng đá đen bóng loáng.

“Em có thể cởi hẳn áo anh ra không?” Tôi hỏi, giọng thật nhỏ.

Anh gật đầu, hai mắt vẫn mở lớn, khi tôi giơ tay kéo chiếc áo của anh khỏi vai. Anh thả lỏng hai tay, giờ anh đứng trước tôi để trần từ eo lưng trở lên. Cởi bỏ chiếc sơ mi ra rồi, anh có vẻ như lấy lại được cân bằng. Anh mỉm cười với tôi đầy tự mãn.

“Thế còn quần của tôi, cô Steele?” Anh hỏi, nhướn mày lên.

“Trên giường. Em muốn anh ở trên giường cơ.”

“Em muốn ư, bây giờ á? Cô Steele, cô quả là tham lam vô độ.”

“Em không thể nghĩ được là vì sao nữa.” Tôi túm lấy tay anh, kéo anh khỏi dòng suy nghĩ, rồi dẫn anh về phòng ngủ. Căn phòng lạnh ngắt.

“Em mở cửa ban công sao?” Anh hỏi, cau mày với tôi khi chúng tôi bước vào trong phòng anh.

“Không.” Tôi không nhớ là đã làm như thế. Tôi nhớ lại đã kiểm tra cẩn thận cả phòng khi tôi tỉnh giấc cơ mà. Cánh cửa rõ ràng là đóng kín cơ mà.

Ôi chết tiệt... Tất cả máu dồn hết lên mặt tôi, tôi nhìn chăm chăm vào Christian miệng há hốc.

“Gì thế?” Anh gất gỏng, giận dữ nhìn tôi.

“Khi em tỉnh dậy... có ai đó ở đây,” tôi thì thầm. “Em nghĩ đó là mình tưởng tượng.”

“Cái gì cơ?” Trông anh đầy khiếp đảm lao ra phía cửa ban công, ngó ra ngoài, rồi quay trở lại trong phòng và khóa cửa lại phía sau lưng anh. “Em chắc không? Ai?” anh hỏi giọng rít lên.

“Một phụ nữ, em nghĩ thế. Đen sì. Lúc đó em vừa tỉnh dậy.”

“Mặc quần áo vào,” anh gầm lên với tôi khi quay trở lại. “Ngay bây giờ!”

“Quần áo của em ở trên lầu cơ,” tôi thút thít.

Anh mở một trong những ngăn kéo tủ một và lôi ra một bộ quần áo vải bông.

“Mặc cái này vào.” Chúng quá rộng, nhưng anh không bàn cãi gì cả.

Anh cũng giắt lấy một chiếc áo thun và nhanh chóng trông nó qua đầu. Vỗ lấy điện thoại cạnh bàn, anh nhún hai nút.

“Chết tiệt, cô ta vẫn còn ở đây,” anh rít lên qua điện thoại.

Chỉ khoảng ba giây sau, Taylor và một nhân viên an ninh khác lao vào phòng ngủ của Christian. Christian tóm tắt cho họ sự việc xảy ra.

“Trước đây bao lâu?” Taylor hỏi, nhìn chăm chăm vào tôi đầy chuyên nghiệp. Anh ta vẫn mặc áo khoác. Người đàn ông này có bao giờ ngủ không nhỉ?

“Khoảng mười phút,” tôi lẩm bẩm, chẳng hiểu sao tôi cảm thấy có lỗi.

“Cô ta biết rõ căn hộ này như lòng bàn tay,” Christian nói. “Giờ tôi phải đưa Anastasia đi. Cô ta đang trốn trong chỗ nào đó. Tìm cô ta đi. Khi nào Gail trở lại?”

“Tối ngày mai, thưa ngài.”

“Cô ấy sẽ không trở lại cho đến khi nào nơi này an toàn. Rõ chưa?” Christian nói nhất gừng.

“Vâng, thưa ngài. Ngài sẽ tới Bellevue à?”

“Tôi không đem rắc rối tới chỗ bố mẹ tôi đâu. Đặt cho tôi phòng ở đâu đó.”

“Vâng. Tôi sẽ gọi ngài.”

“Tất cả chúng ta đều không hành động thái quá đấy chứ?” Tôi hỏi.

Christian nhìn tôi trừng trừng. “Cô ta có thể có súng,” anh lẩm bẩm.

“Christian, cô ta đứng ở cuối giường. Cô ấy có thể đã bắn được em nếu cô ấy muốn làm như thế.”

Christian ngừng lại một chút để kiểm chế cơn giận dữ, tôi nghĩ vậy. Bằng một giọng nói nhẹ nhàng đầy đe dọa, anh nói, “Anh không chuẩn bị để đón nhận rủi ro. Taylor, Anastasia cần giày.”

Christian biến mất vào phòng thay đồ trong khi tay nhân viên an ninh canh chừng tôi. Tôi không thể nhớ nổi tên anh ta, có lẽ là Ryan. Anh ta nhìn ra hành lang hoặc là nhìn ra cửa sổ ban công. Khoảng hai phút sau, Christian xuất hiện với một chiếc túi xách ký giả bằng da, mặc quần jean và chiếc áo khoác kẻ sọc. Anh quần chiếc áo khoác vải bông quanh vai tôi.

“Đi nào.” Anh siết tay tôi thật chặt, còn tôi gần như phải chạy để theo kịp những sải chân dài của anh đi ra phòng lớn.

“Em không tin nổi là cô ta có thể trốn đâu đó ở đây,” tôi lẩm bẩm, nhìn chăm chăm về phía cửa ban công.

“Nơi này rất rộng. Em còn chưa đi hết nó mà.”

“Tại sao anh không gọi cho cô ta... bảo với cô ta là anh muốn nói chuyện?”

“Anastasia, cô ta rất khó lường, có thể cô ta còn có vũ khí nữa,” anh cúi kính nói.

“Vậy là chúng ta chỉ biết chạy?”

“Hiện giờ thì đúng thế.”

“Nhớ cô ta tìm cách bắn Taylor thì sao?”

“Taylor biết và am hiểu về súng ống mà,” anh nói với vẻ chán nản. “Cầm súng trong tay thì Taylor sẽ nhanh nhẹn hơn cô ta.”

“Ba Ray từng ở trong quân đội. Ông dạy em bắn súng,” Christian nhướn mày lên và trong một khoảnh khắc trông cực kỳ sững sốt. “Em á, với một khẩu súng ư?” anh nói đầy hoài nghi.

“Vâng.” Tôi nói cứng. “Em có thể bắn mà, ngài Grey, vậy tốt hơn là ngài nên thận trọng. Không chỉ có một người phục tùng cũ điên rồ làm ngài phải lo lắng đâu.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều này trong lòng, cô Steele,” anh trả lời cộc lốc nhưng vui vẻ, và thật là dễ chịu khi biết rằng cho dù ở trong tình huống căng thẳng oái oăm này, tôi vẫn có thể làm cho anh mỉm cười.

Taylor gặp chúng tôi ở phòng giải lao và đưa cho tôi chiếc va li nhỏ cùng đôi giày Converse đế mềm màu đen của tôi. Tôi kinh ngạc vì anh ta đã gói ghém cho tôi vài bộ quần áo. Tôi mỉm cười bên lên đầy biết ơn với anh ta, nụ cười đáp lại của anh ta thật ngăn ngừi và làm yên lòng. Trước khi kịp ngăn mình lại, tôi đã ôm anh ta, thật chặt. Taylor ôm lại, đầy ngạc nhiên, và khi tôi buông ra, anh ta đỏ bừng cả hai má.

“Cẩn thận nhé,” tôi thì thầm.

“Vâng, thưa cô Steele,” anh thì thầm, lúng túng.

Christian cau mày với tôi rồi nghi ngại nhìn Taylor đang cười rất nhẹ và chỉnh lại cà vạt.

“Cho tôi biết tôi sẽ đi đâu đây.” Christian nói.

Taylor đưa tay vào áo khoắng, lấy ví ra và đưa cho Christian một chiếc thẻ tín dụng.

“Ngài có thể cần đến cái này khi ngài tới đó.”

Christian gật đầu. “Ý tưởng hay đấy.”

Ryan nhập hội với chúng tôi. “Sawyer và Reynolds không thấy gì hết,” anh ta nói với Taylor.

“Hộ tống ngài Grey và cô Steele ra ga-ra,” Taylor ra lệnh.

Ga-ra vắng ngắt. À, giờ mới gần ba giờ sáng. Christian dẫn tôi vào ghế hành khách của chiếc R8 và để hành lý cùng túi của anh vào trong cốp ở phía trước xe. Chiếc Audi bên cạnh chúng tôi hoàn toàn tối tã – tất cả lớp xe đều xẹp lép, sơn trắng bắn tung tóe khắp nơi. Tôi cảm thấy biết ơn là Christian đang đưa tôi đi tới nơi khác.

“Thứ Hai sẽ có một chiếc khác mới thay thế,” Christian nói đầy chán chường khi anh ngồi xuống cạnh tôi.

“Làm thế nào mà cô ta lại biết đó là xe của em?”

Anh nhìn tôi đầy căng thẳng và thở dài. “Cô ta có một chiếc Audi A3. Anh mua cho tất cả những người phục tùng của mình một cái – đó là loại xe an toàn nhất thuộc dòng này.”

Ồ. “Vậy ra một món quà mừng tốt nghiệp thế cũng chưa phải là nhiều lắm nhỉ.”

“Anastasia, mặc dù anh đã từng hy vọng thế, em chưa bao giờ là người phục tùng anh cả, vậy nên nói một cách chính xác thì nó là quà mừng tốt nghiệp đấy.” Anh rời khỏi bãi đậu xe và tăng tốc tới lối ra.

Mặc dù anh đã từng hy vọng thế.Ồ không... Cô nàng Tiềm Thức của tôi lắc đầu buồn bã. Đây là chủ đề muôn thuở của chúng tôi.

“Anh vẫn đang hy vọng ư?” tôi thì thầm.

Điện thoại trên xe đổ chuông. “Grey,” Christian giật cục.

“Fairmont Olympic. Dưới tên tôi.”

“Cảm ơn anh, Taylor. À, Taylor này, cẩn thận nhé.”

Taylor ngừng lại. “Vâng, thưa ngài,” anh nói nhanh và Christian dập máy.

Mọi ngõ đường của Seattle đều vắng ngắt, Christian lao thẳng vào Đại lộ số 5 hướng 1-5. Khi đến ranh giới giữa các tiểu bang, anh nhấn chân ga, hướng sang phía bắc. Anh lái nhanh quá nên tôi lập tức bật trở lại ghế.

Tôi nhìn trộm anh. Anh chìm trong suy nghĩ, tỏa ra sự im lặng ủ ê chết người. Anh không trả lời câu hỏi của tôi. Anh thường xuyên liếc qua gương chiếu hậu, tôi nhận ra anh đang kiểm tra xem chúng tôi có bị bám đuôi không. Có lẽ đó là lý do chúng tôi đang trên 1-5. Tôi nghĩ là Fairmont ở Seattle kia.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng lý giải cho tâm trạng quá khích, kiệt lực của mình. Nếu cô ta muốn làm tôi đau, cô ta đã có đầy cơ hội khi ở trong phòng ngủ.

“Không. Đó không phải là điều anh hy vọng, không còn nữa. Anh nghĩ điều đó hiển nhiên rồi.” Christian cắt ngang suy ngẫm của tôi, giọng anh thật nhẹ.

Tôi chớp mắt nhìn anh, quần chiếc áo khoác vải bông của anh chặt hơn vào người mình, tôi không biết cái lạnh thấu xương bắt nguồn từ trong mình hay từ bên ngoài nữa.

“Em lo sợ rằng, anh biết đấy... rằng em không đủ.”

“Còn hơn cả đủ ấy. Vì Chúa, Anastasia, anh phải làm gì đây?”

Nói cho em biết về anh đi. Nói với em là anh yêu em đi.

“Tại sao anh nghĩ là em sẽ rời bỏ anh khi em bảo với anh là bác sĩ Flynn đã nói cho em tất cả những điều cần biết về anh?”

Anh thở dài nặng nhọc, nhắm mắt lại trong một thoáng, và anh không trả lời trong một khoảng thời gian dài nhất. “Em không thể bắt đầu hiểu được những điều sâu xa trong sự trụy lạc của anh đâu, Anastasia. Và chẳng có điều gì anh muốn chia sẻ với em cả.”

“Vậy anh thật sự nghĩ là em sẽ ra đi nếu em biết?” Giọng tôi cao vút lên đầy ngờ vực. Anh ấy không hiểu là tôi yêu anh sao? “Anh có nghĩ quá ít về em không?”

“Anh biết là em sẽ đi mà,” anh buồn bã nói.

“Christian... Em nghĩ điều đó không xảy ra đâu. Em không thể tưởng tượng được sống mà không có anh.” Không bao giờ...

“Em đã bỏ anh một lần – anh không muốn điều đó lần nữa.”

“Elena nói rằng bà ấy gặp anh thứ Bảy vừa rồi,” tôi thì thầm vội vã.

“Không phải thế đâu.” Anh cau mày.

“Anh không tới gặp bà ấy khi em bỏ đi chứ?”

“Không,” anh đáp cụt lủn, cúi gằm. “Anh đã nói với em là anh không gặp – và anh không muốn bị nghi ngờ,” anh gắt gỏng. “Anh không đi đâu cả cuối tuần vừa rồi. Anh ngồi và xếp chiếc tàu lượn em tặng anh. Cảm giác như lấp cả đời không xong,” anh nói thêm rất nhanh.

Tim tôi thất lại lần nữa. Bà Robinson nói rằng bà ta đã gặp anh.

Bà ta có gặp hay không gặp nhỉ? Bà ấy đang nói dối à. Tại sao chứ?

“Trái lại với điều Elena nghĩ, anh không lao đến với cô ấy khi gặp những rắc rối của mình, Anastasia. Anh không lao đến với ai hết. Em có thể nhận thấy rằng – anh không phải là người nói nhiều.” Anh siết chặt tay trên vô lăng.

“Carrick nói với em rằng anh đã không nói năng gì trong suốt hai năm.”

“Ông ấy đã bảo vậy ư? Bây giờ á?” Miệng Christian mím thành một đường thẳng khắc nghiệt.

“Em đã moi được thông tin này từ ông.” Bối rối, tôi nhìn chăm chăm vào những ngón tay mình.

“Vậy bố anh còn nói những gì nữa?”

“Ông nói mẹ anh là bác sĩ đã khám cho anh khi anh được đưa tới bệnh viện. Sau khi anh được tìm thấy ở trong căn hộ của mình.”

Vẻ mặt của Christian vẫn không thể hiện gì... đầy thận trọng.

“Ông nói việc học đàn đã giúp anh. Và Mia nữa.”

Đôi môi anh cong thành một nụ cười thương mến khi nghe nhắc đến tên cô ấy. Một lát sau anh nói, “Khi mới đến nó được khoảng sáu tháng tuổi. Anh đã rất vui, Elliot thì không được vui bằng. Anh ấy đã phải đấu tranh với sự xuất hiện của anh. Con bé thật tuyệt vời.” Nỗi sợ hãi buồn bã, ngọt ngào trong giọng nói của anh thật xúc động. “Tất nhiên là bây giờ thì đã bớt đi,” anh thì thầm, và tôi nhớ lại những cố gắng

thành công của cô trong buổi khiêu vũ đã phá ngang những dự định dâm dăng của chúng tôi. Điều ấy khiến tôi cười khúc khích.

Christian liếc nhìn tôi. “Cô thấy điều gì buồn cười ư, cô Steele?”

“Cô ấy có vẻ như quyết chia rẽ chúng ta.”

Anh cười phá lên buồn bã. “Ừ, nó đã làm được rồi ấy chứ.” Anh vói tay và siết chặt đầu gối tôi. “Nhưng rốt cuộc thì chúng ta vẫn đi đến cùng.” Anh mỉm cười rồi liếc nhìn gương chiếu hậu lần nữa. “Anh không nghĩ là chúng ta bị bám đuôi.” Anh rời khỏi 1-5 và quay ngược trở lại vào trung tâm Seattle.

“Em có thể hỏi anh vài điều về Elena không?” Chúng tôi đang dừng trước đèn giao thông.

Anh nhìn tôi đầy cảnh giác. “Nếu em cần,” anh thì thầm buồn bã, nhưng tôi không để cho tính cáu kỉnh của anh ngăn cản tôi.

“Anh nói với em rằng nhiều năm trước bà ta yêu anh theo một cách mà anh chấp nhận được. Điều đó có nghĩa gì?”

“Nó không rõ ràng sao?” Anh hỏi.

“Không rõ ràng đối với em.”

“Anh không kiểm soát nổi. Anh không thể chịu nổi khi bị chạm vào. Bây giờ anh vẫn không chịu nổi việc đó. Với một cậu bé mới lớn ở độ tuổi mười bốn, mười lăm với các hormon cuộn cuộn thì đó là một giai đoạn khó khăn. Bà ta đã chỉ cho anh cách để xóa đi nguồn năng lượng ấy.”

Ôi. “Mia nói rằng anh từng hay gây lộn.”

“Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với gia đình ba hoa của tôi thế này? Thực ra thì – chính là em đấy.” Chúng tôi dừng lại khi có nhiều đèn hơn, còn anh thì nheo mắt nhìn tôi. “Em dụ dỗ mọi người để moi thông tin.” Anh lắc đầu với sự kinh khiếp giả tạo.

“Mia tự nguyện đưa thông tin đó cho em chứ. Thực ra là cô ấy rất sẵn sàng. Cô ấy lo lắng anh sẽ bắt đầu một vụ gây lộn trong lều nếu anh không thắng trong vụ đấu giá em,” tôi thì thầm đầy cảm phẫn.

“Ôi, bé yêu, không nguy hiểm thế đâu. Bằng mọi giá anh chẳng cho phép ai khác nhảy với em đâu.”

“Anh đã cho phép bác sĩ Flynn còn gì.”

“Ông ta luôn luôn chống lại các quy tắc.”

Christian quẹo vào con đường lái xe nguy nga, đầy lá dẫn vào khách sạn Fairmont Olympic và đậu xe gần cửa chính, ngay cạnh một đài phun nước bằng đá xinh đẹp.

“Đi nào.” Anh ra khỏi xe và lấy hành lý của chúng tôi. Một người phục vụ đi về phía chúng tôi, trông có vẻ ngạc nhiên – cũng chẳng lạ gì khi chúng tôi đến muộn thế này. Christian quăng cho anh ta chiếc chìa khóa xe.

“Tên là Taylor,” anh nói. Người phục vụ gạt đầu và không thể kìm được niềm vui sướng khi nhảy lên chiếc R8 và lái đi.

Christian cầm tay tôi và tiến thẳng vào hành lang.

Khi đứng cạnh anh ở quầy lễ tân, tôi cảm thấy vô cùng kỳ cục. Tôi ở đây, trong một khách sạn thanh thế nhất Seattle, mặc một chiếc áo khoác quá cỡ, một chiếc quần vải bông cũng quá cỡ và chiếc sơ mi cũ đứng ngay cạnh một vị thần Hy Lạp tao nhã này. Chẳng lạ gì mà người tiếp tân cứ nhìn hết người này sang người khác như thể không tài nào cân bằng nổi. Tất nhiên, cô ta bị Christian làm cho khuất phục. Tôi đảo mắt nhìn lên khi cô ta mặt đỏ như gấc và nói năng lắp bắp. Thậm chí đến tay cô ta cũng đang run lên.

“Ngài... có cần giúp một tay... Với đám hành lý không, ngài Taylor?” cô ta hỏi, lại đỏ dần lên lần nữa.

“Không, bà Taylor và tôi có thể xoay sở được.”

Bà Taylor kia à! Nhưng tôi có đeo nhẫn đâu nhỉ. Tôi giấu hai tay ra sau lưng.

“Quý vị sẽ ở phòng Cascade, thưa ngài Taylor, tầng mười một. Người trực tầng của chúng tôi sẽ giúp ngài với đám hành lý.”

“Chúng tôi ổn thôi,” Christian nói cộc lốc. “Thang máy ở đâu?”

Quý cô Gács Chín trình bày, còn Christian siết chặt tay tôi hơn. Tôi liếc nhanh quanh hành lang lộng lẫy, ngụy nga đầy những chiếc ghế bọc, vắng ngắt ngoại trừ một phụ nữ với mái tóc đen đang ngồi trên chiếc sofa hai chỗ, cho con chó cảnh ăn. Bà ta ngược lên và mỉm cười với chúng tôi khi chúng tôi đi về phía thang máy. Vậy là khách sạn còn cho phép thú nuôi nữa? Thật là kỳ quặc ột nơi lộng lẫy thế này!

Căn phòng có hai phòng ngủ, một phòng ăn, và hoàn hảo với một chiếc piano lớn. Một khúc gỗ đang đỏ lửa trong phòng chính. Căn phòng này còn lớn hơn cả căn hộ của tôi.

“Nào, bà Taylor, tôi không biết gì về bà cả, nhưng tôi thực sự muốn một ly đấy,” Christian thì thầm, khóa cửa chính lại chắc chắn.

Trong phòng ngủ, anh để va li của tôi và túi của anh trên cái ghế dài ở cuối chân chiếc giường cỡ đại dài khoảng bốn tấm poster và dẫn tôi vào phòng chính nơi ngọn lửa đang cháy sáng lấp lánh. Thật là một cảnh tượng thú vị. Tôi đứng và sưởi ấm đôi tay trong khi Christian dọn đồ uống cho cả hai.

“Armagnac nhé?”

“Được ạ.”

Một lát sau, anh đã cùng tôi ở bên ngọn lửa và đưa cho tôi một ly pha lê rượu mạnh.

“Thật là trọn một ngày, nhỉ?”

Tôi gật đầu và cái nhìn chăm chú của anh đang tìm kiếm, lo âu.

“Em ổn mà,” tôi thì thầm trấn an. “Anh thế nào?”

“Ừ, giờ thì anh muốn uống ly rượu này và sau đó, nếu em không quá mệt, sẽ đưa em lên giường và vui mình vào em.”

“Em nghĩ chuyện đó có thể thu xếp được thôi, ngài Taylor.” Tôi mỉm cười bên lên khi anh cởi giày và tắt.

“Bà Taylor, đừng có cần môi nữa đi,” anh thì thầm.

Tôi bối rối với ly rượu của mình. Armagnac ngon tuyệt, vương lại một hơi ấm nóng bỏng phía sau khi nó trôi tuột xuống cuống họng tôi. Khi tôi ngược nhìn Christian, anh đang nhắm nháp rượu, và nhìn tôi, đôi mắt anh tối sẫm – đói khát.

“Em không bao giờ ngừng làm tôi ngạc nhiên, Anastasia. Sau một ngày như hôm nay – hay dĩ nhiên là cả hôm qua – em không than vãn hay chạy trốn đến những ngọn đồi để la hét. Anh nể em đấy. Em rất khỏe.”

“Anh là một lý do rất tuyệt để ở lại,” tôi thì thầm. “Em nói với anh rồi, Christian, em không đi tới bất cứ đâu, cho dù anh đã làm gì đi nữa. Anh biết em cảm nhận về anh thế nào mà.” Miệng anh mím lại như thể anh nghi ngờ những lời của tôi, và lòng mảy anh cau lại như thể điều tôi đang nói làm anh đau đớn khi phải nghe ấy. Ôi, Christian, em phải làm gì để anh nhận thấy là em cảm nhận thế nào?

Hãy để cho anh ấy đánh cậu đi, cô nàng Tiềm Thức của tôi chầm chọc. Trong thâm tâm, tôi quắc mắt lên với cô ả.

“Anh sẽ treo những bức chân dung mà José chụp em ở đâu?” Tôi cố gắng làm cho tâm trạng khuây khỏa.

“Còn tùy.” Môi anh co rúm lại. Rõ ràng là đây là một chủ đề có thể được chấp nhận trong trò chuyện với anh.

“Vào cái gì?”

“Hoàn cảnh,” anh nói đầy bí mật. “Buổi triển lãm của cậu ta đã kết thúc đâu, vì vậy anh không phải quyết định ngay lập tức.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên và nheo mắt lại.

“Em có thể ngắm nghía anh một cách nghiêm nghị nếu em muốn, bà Taylor. Anh không nói gì hết,” anh trêu chọc.

“Em có thể tra tấn anh để cho ra sự thật.”

Anh nhướn mày lên. “Thật sao, Anastasia, anh không nghĩ em nên hứa hẹn điều em không thể hoàn thành.”

Ôi trời, đó là điều anh đang nghĩ ư? Tôi đặt ly của tôi lên bệ lò sưởi, vươn qua, và Christian đẩy kính ngạc, cầm lấy ly của anh và đặt nó xuống cạnh ly của tôi.

“Chúng ta sẽ phải xem xét về điều đó,” tôi thì thầm. Rất dũng cảm – không nghi ngờ gì nữa, rượu mạnh đã làm cho tôi bạo gan hẳn – tôi cầm lấy tay Christian và kéo anh về phòng ngủ. Tôi dừng ở cuối chân giường. Christian cố gắng che giấu đi nỗi thích thú.

“Giờ thì em có tôi đây rồi, Anastasia, em sẽ làm gì với tôi nào?” Anh trêu chọc, giọng rất khế.

“Em sẽ bắt đầu bằng việc cởi quần áo anh. Em muốn kết thúc việc em đã làm sớm hơn.” Tôi chạm vào vạt áo khoác của anh, cẩn trọng để không chạm vào anh, còn anh không chùn bước nhưng anh đang nín thở.

Nhẹ nhàng, tôi đẩy áo qua vai anh, mắt anh vẫn nhìn vào mắt tôi, tất cả các dấu vết tâm trạng đã biến mất, khi chúng mở lớn ra, thiêu đốt tôi, đầy thận trọng.... Và tha thiết nữa ư? Có quá nhiều điều diễn tả trong cái nhìn của anh. Anh đang nghĩ điều gì vậy? Tôi để áo khoác của anh lên ghế dài.

“Giờ thì đến áo thun của anh,” tôi thì thầm và nhắc gấu áo lên. Anh hợp tác, giơ cánh tay lên và lùi ra xa, khiến tôi dễ dàng kéo nó qua đầu anh. Khi cởi xong, anh nhìn vào tôi, rất chăm chú, chỉ mặc có chiếc quần jean được mắc một cách khiêu khích trên hông anh. Cạp chiếc quần lót rộng của anh lộ rõ ra.

Đôi mắt tôi lướt một cách thèm thuồng qua vùng bụng phẳng của anh tới vùng vạch son môi, đã mờ nhạt và nhòe đi, rồi lên ngực anh.

“Giờ thì đến cái gì?” Anh thì thầm, mắt sáng lên.

“Em muốn hôn anh vào đây.” Tôi lướt ngón tay từ xương chậu bên này qua xương chậu bên kia ngang qua vùng bụng anh. Đôi môi anh hé mở ra khi anh hít vào rất mạnh. “Anh sẽ không ngăn em lại đâu,” anh nói.

Tôi cầm tay anh. “Tốt hơn là anh nằm xuống đây,” tôi thì thầm và dẫn anh đến cạnh chiếc giường cỡ bốn tờ poster. Anh có vẻ bối rối và tôi hiển nhiên thấy rằng có lẽ chưa có ai từng dẫn dắt anh cả kể từ... bà ta. Không, đừng nghĩ đến chuyện đó.

Nhấc tấm trải giường lên, anh ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chăm vào tôi, chờ đợi, vẻ mặt của anh rất thận trọng và nghiêm trang. Tôi đứng trước anh, tuột nhanh khỏi chiếc áo khoác và để nó rơi xuống sàn nhà, rồi tôi cởi chiếc quần vải bông của anh ra.

Anh cọ ngón tay cái qua đầu những ngón tay. Anh mong muốn được chạm vào tôi, tôi có thể chắc như thế, nhưng anh kìm niềm khao khát ấy lại. Hít một hơi thở sâu và can đảm không ngờ, tôi với tay vào vạt áo thun và kéo nó qua đầu, vậy là tôi trần truồng trước anh. Đôi mắt anh không rời tôi, nhưng anh nén lại và đôi môi anh hé mở.

“Em là Nữ Thần Aphrodite[1], Anastasia,” anh thì thầm.

[1] Nữ thần Tình Yêu và Tình Dục trong thần thoại Hy Lạp.

Tôi giữ gương mặt anh trong tay mình, ngửa đầu anh ra sau, và cúi xuống hôn anh. Anh rên rỉ khe khẽ trong cổ họng.

Khi tôi áp miệng lên anh, anh nắm lấy hông tôi, và trước khi tôi kịp biết, tôi đã bị ghì xuống bên dưới anh, đôi chân anh khiến cho hai chân tôi tách ra để anh có thể lách vào giữa hai chân tôi. Anh hôn tôi, cần quét miệng tôi, lưỡi chúng tôi xoắn lấy nhau. Bàn tay anh kéo từ đùi tôi, qua hông, dọc qua bụng lên tới ngực tôi, bóp chặt lấy, xoa bóp, và kéo núm vú tôi đầy khoan khoái.

Tôi rên rĩ và nghiêng hông tì vào anh một cách vô tình, sự va chạm ngọt ngào tì vào vết sẹo ở bả vai của anh, và sự cương cứng của anh đang dần mạnh lên. Anh ngừng hôn, và nhìn tôi đang điếng người, chết lặng. Anh cong hông lên vì thế chỗ cương cứng của anh thúc thẳng vào tôi... Vâng. Đúng chỗ đó.

Tôi nhắm mắt lại và rên rĩ, còn anh làm lại lần nữa, nhưng lần này tôi đẩy lại, tận hưởng tiếng rên rĩ hồi ứng của anh khi anh lại hôn tôi. Anh tiếp tục cuộc tra tấn ngọt ngào chậm rãi đó – nghiền nát tôi, nghiền nát anh. Và anh đã đúng – mất hút trong anh – say sưa bất kể điều gì khác. Tất cả những lo âu của tôi biến sạch. Tôi ở đây vào lúc này với anh – máu tôi sôi lên trong từng huyết quản, đập thình thịch qua tai tôi, hòa lẫn với tiếng thở hào hển của chúng tôi. Tôi vùi đôi tay vào tóc anh, giữ anh trong miệng tôi, nếm vị của anh, lưỡi tôi tham lam chẳng kém gì anh. Tôi rê những ngón tay dọc cánh tay anh, xuống phần lưng thấp hơn tiến tới chỗ cạp quần jean của anh, và đẩy đôi tay gan dạ, ham muốn của tôi vào trong, thôi thúc anh không ngừng – quên đi tất cả, chỉ còn chúng tôi thôi.

“Em làm cho anh trở nên nhu nhược, Ana,” anh đột nhiên thì thầm, thoát khỏi tôi và quỳ lên. Anh kéo mạnh quần xuống và đưa cho tôi một gói thiếc.

“Em muốn anh, bé yêu, và anh chắc chắn là muốn em chết đi được. Em biết phải làm gì rồi đấy.”

Với những ngón tay khéo léo và mong ngóng, tôi xé toạc lá thiếc và đeo bao cao su vào cho anh. Anh cười với tôi, miệng anh mở rộng, đôi mắt xám nhạt đầy những hứa hẹn nhục dục. Cúi xuống phía tôi, anh cọ mũi vào mũi tôi, mắt anh khép lại, chậm rãi và tuyệt diệu, anh đi vào trong tôi.

Tôi nắm chặt lấy cánh tay anh và ngửa cổ lên, say sưa trong cảm giác trọn vẹn đầy sắc bén thuộc về sở hữu của anh. Anh lướt hàm răng dọc theo cằm tôi, nới lỏng tấm lưng, rồi trượt vào tôi lần nữa – thật chậm, thật ngọt ngào, thật âu yếm – cơ thể anh đè lên tôi, khuỷu tay và bàn tay anh ở nửa trên gương mặt tôi.

“Em làm anh quên đi tất cả. Em là nhà trị liệu tốt nhất,” anh nói, di chuyển với một nhịp độ thông thả đến đau đớn, thưởng thức từng centimet trên cơ thể tôi.

“Xin anh, Christian – nhanh hơn đi,” tôi thì thầm, muốn thêm nữa, ngay bây giờ.

“Ồ không, bé yêu. Anh muốn sự chậm rãi này.” Anh hôn tôi ngọt ngào, êm ái, cắn vào môi dưới tôi và hút lấy tiếng rên rĩ nhẹ nhàng của tôi.

Tôi dịch chuyển bàn tay trong tóc anh và nhượng bộ bản thân cho nhịp điệu của anh khi cơ thể tôi chậm rãi và chắc chắn lên cao hơn và cao hơn nữa, qua vùng bình lặng, rồi dồn đến thật mạnh và nhanh khi tôi đến cùng anh.

“Ôi, Ana,” anh thở hổn hển khi anh đến, tên tôi như một lời kinh trên môi anh khi anh phóng xả.

ĐẦU ANH TỰA TRÊN BỤNG TÔI, cánh tay anh vòng quanh tôi. Những ngón tay tôi xục xạo trong mái tóc xoăn của anh, chúng tôi nằm như vậy bao lâu tôi cũng không biết nữa. Đã quá muộn và tôi quá mệt, nhưng tôi chỉ muốn tận hưởng hậu cảnh thanh thản và tĩnh lặng sau khi ân ái với Christian Grey, bởi vì đó chính là điều chúng tôi vừa làm: cuộc giao hoan ngọt ngào và êm ái.

Anh đã vượt qua cả chặng đường dài, như tôi, trong một thời gian ngắn ngủi như vậy. Hầu như có quá nhiều điều để chú ý. Với tất cả những thứ hỗn loạn này, tôi đang để mắt tầm nhìn với hành trình chân thành, đơn giản của anh với tôi.

“Anh sẽ không bao giờ thấy đủ với em. Đừng bỏ anh,” anh thì thầm và hôn vào bụng tôi.

“Em sẽ không đi đâu hết, Christian, và hình như em nhớ là em đã muốn hôn vào bụng anh,” tôi làm bầm đầy ngón tay.

Anh cười toét miệng ngay trên da tôi. “Không có gì ngăn cản em lúc này đâu, bé yêu.”

“Em không nghĩ là em có thể cử động được nữa... Em quá mệt rồi.”

Christian thở dài, miễn cưỡng dịch chuyển sang nằm cạnh tôi, gối đầu lên khuỷu tay và kéo chăn đắp cho chúng tôi. Anh nhìn tôi, mắt anh sôi nổi, ấm áp, đầy yêu thương.

“Ngủ ngay đi nào, bé yêu.” Anh hôn lên tóc tôi, bao bọc vòng tay quanh người tôi, còn tôi thì buông trôi tất cả.

KHI TÔI MỞ MẮT RA, ánh sáng tràn ngập căn phòng, khiến tôi chớp mắt lia lịa. Đầu tôi lơ mơ vì thiếu ngủ. Tôi đang ở đâu đây? Ồ – khách sạn...

“Chào em,” Christian thì thầm, mỉm cười triu mến. Anh đang nằm cạnh tôi, quần áo chỉnh tề, phía đầu giường. Anh đã ở đây bao lâu rồi nhỉ? Anh đang xem xét tôi sao? Bất ngờ, tôi cảm thấy xấu hổ kinh khủng khi gương mặt tôi bị thiêu đốt dưới cái nhìn điềm tĩnh của anh.

“Chào anh,” tôi thì thầm, biết ơn là tôi đang nằm sắp xuống. “Anh đã nhìn em bao lâu rồi?”

“Anh có thể ngắt em ngủ hàng giờ, Anastasia. Nhưng anh vừa mới ở đây khoảng năm phút thôi.” Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn tôi. “Bác sĩ Greene sẽ đến đây sớm thôi.”

“Ôi.” Tôi quên biến mất sự can thiệp không thích đáng của Christian.

“Em ngủ ngon không?” anh ôn tồn hỏi. “Rõ ràng là có rồi, em ngáy mà.”

Ôi, Năm Mươi trêu chọc đầy khôi hài.

“Em đâu có ngáy!” Tôi bĩu môi hờn dỗi.

“Đúng. Em không ngáy.” Anh cười với tôi. Đường son đỏ chói vẫn rõ nét quanh cổ anh.

“Anh tắm rồi sao?”

“Chưa. Anh đợi em.”

“Ồ... được thôi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ mười lăm. Anh không nỡ lòng nào mà đánh thức em dậy sớm hơn.”

“Anh nói với em là anh chẳng rủ lòng thương người khác bao giờ!”

Anh mỉm cười buồn bã, nhưng không trả lời. “Bữa sáng đây rồi – bánh kếp và thịt lợn xông khói cho em. Nào, dậy đi, anh sẽ đi khỏi đây một mình.” Anh vỗ mạnh vào hông tôi thật nhanh, khiến tôi nhảy dựng lên và lao ra khỏi giường.

Hừm... Một cảm giác ấm áp đúng kiểu Christian.

Khi vươn vai, tôi nhận ra là cả người tôi đều đau nhức... không nghi ngờ gì đây là kết quả của mọi việc từ làm tình, khiêu vũ, đến loạng choạng trên đôi giày cao gót đắt tiền. Tôi lảo đảo bước ra khỏi giường, tìm đường vào phòng tắm được trang bị xa hoa trong khi vẫn ôn lại các sự kiện diễn ra ngày hôm trước trong tâm trí. Khi bước ra, tôi mặc chiếc áo choàng tắm siêu nhẹ được treo trên cái móc bằng đồng trong phòng tắm.

Leila – cô gái trông giống tôi – đó là hình ảnh đáng ngạc nhiên nhất mà tâm trí tôi phảng phất còn nhớ, chuyện đó và sự xuất hiện quái lạ của cô ta trong phòng ngủ của Christian. Cô ta muốn gì? Tôi? Christian? Để làm gì? Và thế quái nào mà cô ta lại phá nát chiếc xe của tôi chứ?

Tôi đi sang phòng chính – không thấy Christian đâu. Cuối cùng thì tôi thấy anh trong phòng ăn. Tôi ngồi xuống ghế, biết ơn vì bữa sáng hồng trắng đặt trước mặt. Christian đang đọc báo ngày Chủ Nhật và uống cà phê, anh đã ăn sáng xong. Anh mỉm cười với tôi.

“Ăn đi. Em sẽ cần đến sức khỏe ngày hôm nay đây,” anh trêu.

“Vì sao lại thế? Anh sẽ nhốt em trong phòng ngủ à?” Nữ Thần Ham Muốn của tôi giật mình thức giấc bất ngờ, tóc tai rối bù và cái nhìn thèm khát.

“Ý tưởng đó thật là quyến rũ đấy, anh nghĩ hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài. Hít thở không khí trong lành.”

“Có an toàn không?” Tôi ngáy thơ hỏi, thất bại khi cố gắng giữ giọng châm biếm.

Gương mặt Christian sa sầm xuống, miệng anh mím thành một đường thẳng. “Nơi chúng ta tới sẽ an toàn. Và đó không phải là chuyện dễ đùa đâu,” anh nghiêm khắc nói thêm, trong khi nheo mắt lại.

Tôi đỏ bừng mặt, nhìn chăm chăm vào bữa sáng. Tôi cảm thấy không thích bị rầy la sau tất cả biến cố và một tối muộn như đêm qua. Tôi ăn sáng trong im lặng, cảm giác đầy dỗi hờn.

Cô nàng Tiềm Thức đang lắc đầu với tôi. Anh chàng Đa Sự không đùa với sự an nguy của tôi – đáng lẽ bây giờ tôi nên biết điều đó rồi chứ. Tôi muốn trợn mắt lên với anh, nhưng tôi kìm lại.

Được rồi, tôi mệt mỏi và cáu bẳn. Tôi đã có cả một ngày dài hôm qua và ngủ không đủ. Tại sao, ồ tại sao trông anh ta lại tươi như hoa? Đời thật chẳng công bằng.

Có tiếng gõ cửa.

“Bác sĩ đến rồi,” Christian lầm bầm, hiển nhiên là vẫn đang đau khổ vì sự châm biếm của tôi. Anh đứng lên khỏi bàn.

Chúng tôi không thể có một buổi sáng bình thường, tĩnh lặng được hay sao? Tôi thở dài nặng nhọc, bỏ lại nửa bữa sáng, và đứng dậy đón bác sĩ Depo-Provera.

CHÚNG TÔI Ở TRONG PHÒNG NGỦ, bác sĩ Greene đang nhìn tôi há hốc mồm kinh ngạc. Bà ấy mặc đơn giản hơn lần trước, một chiếc áo len cashmere chui đầu màu hồng nhạt và chiếc quần đen, mái tóc vàng rực rỡ buông xõa.

“Vậy là cô chỉ ngừng dùng nó? Chỉ thế thôi?”

Tôi đỏ mặt, cảm thấy còn hơn cả ngu ngốc.

“Vâng.” Giọng nói của tôi có thể nhỏ hơn nữa sao?

“Cô có thể đã mang bầu,” bà nói đơn giản.

Cái gì! Thế giới sụp đổ dưới chân tôi. Cô nàng Tiềm Thức của tôi quỵ sụp xuống sàn nhà nôn ọe, tôi nghĩ tôi cũng nôn ra mất. Không!

“Đây, đi tiểu vào đây.” Hôm nay bà ta hoàn toàn chỉ công việc – không bỏ tù ai cả.

Tôi ngoan ngoãn nhận hộp nhựa nhỏ bà đưa và mù mẫm đi vào phòng vệ sinh. Không. Không. Không. Không đời nào... Không đời nào... Làm ơn không. Không.

Anh chàng Khó Tính kia sẽ làm gì? Tôi tái nhợt đi. Anh sẽ thay đổi.

Không, làm ơn! Tôi thề thì lời cầu nguyện câm lặng.

Tôi đưa cho bác sĩ Greene mẫu nước tiểu, bà cẩn thận đặt một cái que nhỏ màu trắng vào trong đó.

“Khi nào thì kỳ kinh của cô bắt đầu?”

Làm thế nào cho rằng tôi nghĩ được cái tiểu tiết ấy khi mà tất cả những gì tôi có thể làm là nhìn đầy lo lắng vào cái que thử màu trắng kia?

“Ồ... thứ Tư? Không phải là lần vừa rồi, mà là lần trước đó. Tháng Sáu trước.”

“Vậy khi nào cô ngừng dùng thuốc?”

“Chủ Nhật. Chủ Nhật tuần trước.”

Bà mím môi.

“Cô sẽ ổn thôi,” bà ta nói rất rõ ràng. “Căn cứ vào biểu hiện của cô, tôi có thể chắc rằng việc mang thai ngoài dự kiến sẽ không phải là tin mừng rồi. Vậy thì medroxyprogesterone là ý tưởng tuyệt vời nếu cô không nhớ uống thuốc hàng ngày.” Bà trao cho tôi cái nhìn nghiêm khắc, còn tôi thì nao núng dưới cái nhìn đầy uy lực của bà ta. Nhặt cái que màu trắng lên, bà sầm soi nhìn nó.

“Cô ổn cả. Cô chưa rụng trứng, vì vậy cứ theo như việc cô đang có bầu thì thích hợp, cô không nên có thai. Giờ, để tôi cho cô lời khuyên về mũi tiêm này. Chúng ta đã bỏ qua nó trong lần trước vì những tác dụng phụ của nó, nhưng thẳng thắn nhé, tác dụng phụ từ một đứa trẻ còn có ảnh hưởng sâu rộng và kéo dài trong nhiều năm cơ.” Bà mỉm cười, hài lòng với sự hóm hỉnh của bản thân, nhưng tôi không thể nào cất lời đáp lại được – tôi quá bàng hoàng.

Bác sĩ Greene lao vào giảng giải đầy đủ về các tác dụng phụ, còn tôi thì ngồi ngây ra đó, không nghe được một từ nào hết. Tôi nghĩ mình sẽ chịu đựng được bất cứ người phụ nữ lạ mặt nào đứng ở cuối giường, còn hơn là thú nhận với Christian rằng tôi có thể mang bầu.

“Ana!” Bác sĩ Greene gắt lên. “Làm đi nào.” Bà kéo tôi ra khỏi cơn mộng tưởng, và tôi sẵn sàng xắn ống tay áo lên.

CHRISTIAN KHÉP CỬA LẠI SAU LƯNG anh và nhìn tôi đầy cảnh giác. “Mọi việc ổn chứ?” anh hỏi.

Tôi gật đầu lặng lẽ, còn anh nghiêng đầu sang một bên, gương mặt căng thẳng ngập tràn lo âu.

“Anastasia, chuyện gì thế? Bác sĩ Greene đã nói gì?”

Tôi lắc đầu. “Tốt hơn là anh nên đến sau bảy ngày nữa,” tôi thì thầm.

“Bảy ngày?”

“Vâng.”

“Ana, có việc gì không ổn à?”

Tôi nuốt khan. “Không có gì phải lo lắng đâu. Xin anh đẩy, Christian, mặc kệ đi.”

Christian án ngữ ngay trước tôi. Anh tóm lấy cằm, xoay đầu tôi lại, rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, cố gắng giải mã nỗi kinh hoàng của tôi.

“Nói anh nghe đi,” anh gắt gỏng.

“Không có gì để nói hết. Em muốn mặc quần áo vào.” Tôi đưa cằm ra khỏi tầm với của anh.

Anh thở dài, lùa bàn tay vào trong mái tóc mình, cau mày nhìn tôi. “Đi tắm đi,” cuối cùng anh nói.

“Tất nhiên rồi,” tôi thì thầm, lơ đãng, và miệng anh mím lại.

“Đi nào,” anh hờn dỗi nói, siết chặt tay tôi đầy kiên quyết. Anh bước về phía phòng tắm trong khi tôi lê bước sau anh. Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất trong tâm trạng tồi tệ. Mỏ vôi hoa sen, Christian nhanh chóng cởi quần áo trước khi quay sang tôi.

“Anh không biết điều gì làm em lo lắng, hay chỉ là em cáu bẳn vì thiếu ngủ thôi,” anh nói trong khi cởi chiếc áo choàng của tôi ra. “Nhưng anh muốn em nói với anh. Đầu óc anh cứ tưởng tượng ra đủ chuyện, mà anh thì không muốn thế.”

Tôi trợn mắt lên với anh, còn anh nhìn tôi chăm chú, trong khi nheo mắt lại. Chết tiệt! Được rồi... đến lúc rồi.

“Bác sĩ Greene mắng em vì đã quên uống thuốc. Bà ấy nói em có thể mang bầu.”

“Cái gì?” Anh tái người, đôi tay anh cứng đờ khi nhìn trừng trừng vào tôi, đột nhiên xám ngoét.

“Nhưng em không có bầu đâu. Bà ấy làm xét nghiệm rồi. Tin này thật choáng váng, vậy thôi. Em không thể tin nổi là mình lại ngu xuẩn như vậy.”

Anh dịu lại thấy rõ. “Em chắc là em không có bầu chứ?”

“Vâng.”

Anh hít một hơi thật sâu. “Tốt rồi. Ừ, anh có thể thấy là tin tức kiểu như vậy thật là đáng lo.”

Tôi nướng mày... đáng lo? “Em đã lo lắng hơn về phản ứng của anh.”

Anh cau mày nhìn tôi, lúng túng. “Phản ứng của anh? À, tất nhiên anh thấy nhẹ nhõm... thật là quá bất cần và tệ hại khi làm em có bầu.”

“Vậy có lẽ chúng ta nên nhịn đi,” tôi rít lên.

Anh nhìn đăm đăm vào tôi trong một lúc, bối rối, như thể tôi là một dạng thử nghiệm khoa học không bằng. “Sáng nay em thật cáu kỉnh.”

“Đó là một cú sốc mà, thế thôi,” tôi nhắc lại đầy hờn dỗi. Nắm chặt lấy vạt áo choàng của tôi, anh kéo tôi vào vòng tay ấm áp, hôn lên tóc tôi, rồi ghì đầu tôi vào ngực anh. Tôi bị đám lông ngực mơn trớn lên má làm cho xao lãng, ôi, giá như tôi có thể rúc vào lòng anh!

“Ana, anh không quen với chuyện này,” anh thì thầm. “Sự nhún nhường chân thành của anh sẽ đánh bật nó ra khỏi em, nhưng anh rất nghi ngờ là em muốn như vậy.”

Chết tiệt thật. “Không, em không muốn. Chuyện này giúp em thấy rõ.” Tôi ôm chặt Christian, và chúng tôi cứ đứng đó rất lâu trong cái ôm lạ lẫm, Christian trần truồng còn tôi thì quấn trong áo choàng. Một lần nữa tôi lại rối trí trước sự chân thành của anh. Anh không biết gì về các mối quan hệ, và tôi cũng thế, trừ những điều tôi học được từ anh. À, anh đòi hỏi sự trung thành và lòng kiên nhẫn, có thể tôi cũng nên như thế.

“Nào, tắm đi,” cuối cùng Christian nói, thả tôi ra.

Bước lùi lại, anh cởi áo choàng của tôi ra, còn tôi theo anh bước vào dòng nước đang chảy như thác, đưa mặt ra trước làn nước. Đây là bồn tắm dành cho cả hai chúng tôi, với đầu vòi hoa sen cực lớn. Christian với lấy đầu gội và bắt đầu gội đầu. Anh đưa nó cho tôi và tôi theo anh.

Ôi, điều này có cảm giác thật tuyệt. Nhắm mắt lại, tôi không kháng cự nổi dòng nước ấm áp, sạch sẽ. Khi làm sạch đầu gội xong, tôi cảm thấy bàn tay anh trên người mình đang xát xà phòng cho tôi: vai, cánh tay, dưới cánh tay, ngực, lưng.

Nhẹ nhàng anh xoay tôi quay lại và kéo tôi tựa vào người anh khi tiếp tục với phần dưới cơ thể tôi: bụng, bụng dưới, những ngón tay khéo léo giữa hai chân tôi – hùm – mông tôi nữa. Ôi, điều đó mới tuyệt làm sao và vô cùng thân thiết. Anh xoay tôi quay lại đối mặt với anh.

“Đây,” anh khẽ nói, đưa cho tôi sữa tắm. “Anh muốn em cọ sạch những vết son môi.”

Mắt tôi mở to bối rối, nhìn thẳng vào mắt anh. Anh đang nhìn tôi chăm chú, ướt đầm và đẹp đẽ, đôi mắt xám của anh sáng lên, rực rỡ chẳng để lộ ra điều gì hết.

“Đừng có đi quá xa đường kẻ đấy, xin em,” anh thì thầm tha thiết.

“Được mà,” tôi thì thầm, cố gắng hấp thụ tầm trọng đại của việc anh bảo tôi làm – chạm vào anh ở sát sàn sạt những vùng cấm.

Tôi bóp một chút sữa tắm ra tay, xoa hai tay vào nhau để tạo bọt, rồi để lên vai anh và nhẹ nhàng cọ sạch đường son môi ở mỗi bên. Anh vẫn nhắm mắt, gương mặt bình thản, nhưng anh thở rất nhanh, và tôi biết đó không phải là ham muốn mà là sợ hãi. Tôi chạm đến phần nhạy cảm nhất.

Với những ngón tay run rẩy, tôi thận trọng rà theo đường son xuống phía dưới ngực anh, xát sữa tắm và xoa bóp nhẹ nhàng; anh nuốt khan, quai hàm bạnh ra như thể hàm răng anh đang nghiến chặt. Ôi! Tim tôi thất lại, cổ họng căng ra. Ôi không, tôi phát khóc mất. Tôi không cho thêm sữa tắm ra tay nữa và cảm thấy anh đang thư giãn trước mặt tôi. Tôi không tài nào nhìn thẳng vào anh được. Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn vào nỗi đau khổ của anh – quá nhiều rồi. Đến lượt tôi nuốt khan.

“Sẵn sàng chưa?” Tôi thì thầm, sự căng thẳng hiển hiện rõ rệt trong giọng nói của tôi.

“Ừ,” anh thì thầm, giọng anh khàn khàn, thất lại vì sợ hãi.

Nhẹ nhàng, tôi đặt tay lên phía còn lại của ngực anh, anh lại cứng đờ người ra.

Quá nhiều rồi. Tôi bị nhấn chìm, choáng ngợp trong sự tin cậy anh dành cho tôi – bị choáng ngợp bởi nỗi sợ hãi của anh, bởi những tổn thương ở người đàn ông đẹp đẽ, sa ngã, chịu nhiều thiệt thòi này.

Nước mắt tôi ứa ra, chảy tràn xuống mặt, hòa lẫn vào dòng nước từ vòi hoa sen. Ôi, Christian! Ai đã làm điều này với anh?

Cơ hoành của anh cử động rất nhanh theo từng hơi thở ngắn, thân hình anh cứng ngắc, nổi căng thẳng từ anh tỏa ra như những làn sóng khi đôi tay tôi di chuyển dọc theo đường vạch son, xóa sạch nó đi. Ôi, giá tôi có thể xóa đi cả nỗi đau của anh, tôi sẽ – tôi sẽ làm bất cứ điều gì – và tôi không mong muốn gì hơn là

được hôn vào từng vết sẹo mình nhìn thấy, hôn vào cả những năm tháng ghê sợ đã lùi xa. Nhưng tôi biết là mình không thể, nước mắt tôi bất chợt chảy xuống má.

“Không. Xin em, đừng khóc,” anh thầm thì, giọng anh đầy đau khổ khi anh ôm chặt lấy tôi trong vòng tay. “Xin em đừng khóc vì anh.” Tôi vỡ òa trong cơn nức nở, vùi mặt vào ngực anh, tôi nghĩ đến cậu bé lạc lối trong biển sợ hãi và đau đớn, kinh hoàng, bị phó mặc, bị lạm dụng – tổn thương vượt quá sức chịu đựng.

Anh lùi lại, giữ đầu tôi bằng cả hai tay, hơi kéo ra sau và cúi xuống hôn tôi.

“Đừng khóc, Ana, xin em,” anh thì thầm trên môi tôi. “Đã lâu lắm rồi. Anh khao khát được em chạm vào anh, nhưng anh không thể nào chịu đựng nổi điều đó. Đã quá nhiều rồi. Xin em, xin em đừng khóc.”

“Em cũng muốn được chạm vào anh. Nhiều hơn là anh từng biết đấy. Để thấy anh thế này... quá đau đớn và sợ hãi, Christian... điều đó làm tổn thương em sâu sắc. Em yêu anh vô cùng.”

Anh mơn trớn, lướt ngón tay cái qua môi dưới của tôi. “Anh biết, anh biết chứ,” anh thì thầm.

“Anh rất đáng yêu mà. Anh không thấy điều đó sao?”

“Không, bé yêu, anh không thấy.”

“Đúng thế đấy. Và em đã yêu anh cũng như gia đình anh ấy. Elena và cả Leila cũng thế – họ có cách khác lạ để thể hiện nó – nhưng họ yêu anh. Anh rất xứng đáng mà.”

“Dừng lại.” Anh đặt ngón tay lên môi tôi và lắc đầu, vẽ đau đớn hằn trên gương mặt anh. “Anh không thể nào nghe được điều đó. Anh chẳng là gì cả, Anastasia. Anh chỉ là một người đàn ông rỗng tuếch. Anh đâu có trái tim.”

“Có, anh có chứ. Và em muốn nó, một cách trọn vẹn. Anh là một người tốt, Christian, một người tốt thật sự. Đừng bao giờ hoài nghi điều đó. Hãy nhìn xem anh đã làm những gì... những gì anh đạt được,” tôi nức nở. “Hãy nhìn xem anh đã làm những gì cho em... những gì anh đã thay đổi vì em,” tôi thì thầm. “Em biết. Em biết anh cảm giác về em thế nào.”

Anh nhìn tôi, đôi mắt anh mở lớn, kinh hoàng, và tất cả những gì chúng tôi nghe được là tiếng dòng nước chảy đều đều đổ xuống người chúng tôi từ vòi hoa sen.

“Anh yêu em,” tôi thì thầm.

Đôi mắt anh mở to hơn và miệng anh hé ra. Anh hít một hơi lớn, như tiếng gió thổi. Trông anh thật là thống khổ – dễ tổn thương.

“Đúng,” anh thì thầm. “Anh yêu em.”

36. Chương 9

Chương 9

Tôi không thể kiềm chế được niềm hân hoan của bản thân.

Cô nàng Tiềm Thức há hốc miệng nhìn tôi trong sự im lặng đến sững sờ, và tôi khoác lên một nụ cười hờ hững khi nhìn đau đáu vào đôi mắt như bị tra tấn khổ sở của Christian.

Lời thú nhận êm ái, ngọt ngào của anh ở mức độ sâu xa nào đó, như thể anh đang tìm kiếm sự tha thứ; ba từ của anh giống như những giọt nước ngọt cây tần bì từ thiên đường. Nước mắt tôi lại chảy thành dòng. Đúng rồi, anh đang tìm kiếm sự tha thứ, em biết là anh đang tìm kiếm sự tha thứ.

Một nhận thức giải tỏa, giống như hất một cục đá tảng trong người đi. Chết tiệt, người đàn ông đẹp hút hồn này, người mà tôi từng tin rằng là người hùng của tôi, mạnh mẽ, lãng mạn, cô độc và bí ẩn, lại mong manh dễ vỡ, hoang tưởng và đầy rẫy ghê tởm bản thân. Trái tim tôi vừa hân hoan, vừa đau đớn trước

những gì anh đang phải chịu đựng. Và tôi biết, ngay lúc này đây, trái tim tôi đủ chứa cả hai người. Hay là tôi hy vọng, nó đủ cho hai người.

Tôi vươn người tới, siết chặt khuôn mặt điển trai, thân thương của anh, và dịu dàng hôn anh, dồn toàn bộ tình yêu của tôi vào sự kết nối ngọt ngào này. Tôi muốn ngấu nghiến anh dưới làn nước nóng ấm. Christian rên rỉ, ôm siết lấy tôi, giữ chặt tôi như thể tôi chính là không khí mà anh cần để hít thở.

“Ôi, Ana,” anh thì thầm, “Anh muốn em, nhưng không phải ở chỗ này.”

“Vâng”, tôi thì thầm qua làn môi của anh.

Anh tắt vòi sen và cầm tay tôi, dẫn tôi ra ngoài, rồi bọc tôi trong chiếc áo choàng tắm. Anh lấy một chiếc khăn tắm, quấn quanh eo mình, sau đó lấy một chiếc khăn khác nhỏ hơn và bắt đầu nhẹ nhàng lau khô tóc cho tôi. Khi đã hài lòng, anh băng chiếc khăn quanh đầu tôi, khiến cho khi nhìn qua chiếc gương trên bồn rửa mặt, trông tôi như đang đeo một chiếc mạng che mặt. Anh đứng sau tôi, chúng tôi nhìn vào mắt nhau qua gương, màu xám âm ỉ gặp màu xanh tươi sáng. Đột nhiên tôi nảy ra một ý tưởng “Em lau tóc cho anh nhé?” Tôi hỏi anh.

Anh gật đầu, đôi lông mày hơi nhướng lên. Tôi vội lấy chiếc khăn khác từ chồng khăn đặt bên cạnh bàn trang điểm, kiễng chân lên, tôi bắt đầu lau khô tóc anh. Anh cúi người về phía trước, khiến tôi lau dễ dàng hơn. Bên dưới chiếc khăn, tôi thoáng trông thấy anh cười toe toét như một cậu bé.

“Đã lâu lắm rồi mới có người lau tóc cho anh. Phải, lâu lắm rồi”, anh lẩm bẩm rồi cau mày. “Thực sự, anh không nghĩ là đã từng có người lau tóc cho anh.”

“Mẹ Grace thì sao? Lau tóc cho anh hồi nhỏ?”

Anh lắc đầu, ngăn không cho tôi nói tiếp.

“Không, bà luôn tôn trọng ranh giới của anh ngay từ ngày đầu gặp nhau, ngay cả khi bà cảm thấy bị tổn thương. Khi còn bé anh đã rất độc lập,” anh lặng lẽ trả lời.

Tôi cảm thấy như bị ai đó huých mạnh vào sườn khi tưởng tượng ra cảnh một đứa trẻ tóc đỏ tự chăm sóc cho bản thân mình, không một ai quan tâm đến nó cả. Ý nghĩ đó khiến buồn phát ốm. Nhưng tôi không muốn nỗi buồn của tôi cướp mất khoảnh khắc thân mật đang nảy nở này.

“Chà, vinh dự cho em quá,” tôi nhẹ nhàng trêu anh.

“Đúng thế, thưa quý cô Steele. Hay anh mới là người được vinh dự này nhỉ.”

“Điều đó là hiển nhiên rồi, ngài Grey,” tôi ma mãnh trả lời.

Lau xong tóc anh, tôi vội lấy chiếc khăn khác, vòng qua sau lưng anh. Ánh mắt chúng tôi lại gặp nhau qua gương, ánh mắt thận trọng, thăm dò của anh như thôi thúc tôi cất lời.

“Em lau tiếp nhé?”

Ngỡ ngàng một lúc, anh gật đầu. Thận trọng và nhẹ nhàng, tôi lướt chiếc khăn mềm mại xuống dưới cánh tay trái của anh, thấm khô những giọt nước còn đọng trên làn da anh. Ngược mắt lên, tôi thăm dò biểu hiện của anh qua gương. Anh nháy mắt, ánh mắt anh đốt cháy ánh mắt tôi.

Tôi nghiêng người về phía trước, hôn lên bắp tay anh, và đôi môi anh hơi hé ra chút một. Tôi lau khô cánh tay còn lại của anh giống như thế, và cũng hôn lên bắp tay anh, môi anh khẽ mỉm cười. Tôi cẩn trọng lau sạch đường son môi còn mờ mờ trên lưng anh. Tôi vẫn chưa vòng qua tấm kì phía lưng cho anh.

“Cả lưng đấy nhé”, anh khẽ nói, “với khăn.” Anh thở mạnh và nhắm mắt khi tôi lau khô cơ thể anh, cẩn thận chạm vào anh qua chiếc khăn.

Anh có một tấm lưng rộng hấp dẫn, bờ vai của bức tượng điêu khắc, những đường cơ nổi rõ. Rõ ràng là anh rất biết cách chăm sóc bản thân. Bức hình đẹp chỉ bị xây xước bởi những vết sẹo.

Tôi táng lờ những vết sẹo một cách khó khăn và kìm nén sự thôi thúc được hôn lên từng vết, từng vết sẹo một. Khi tôi lau xong, anh thả lỏng người. Tôi nghiêng người về phía trước và thưởng cho anh một nụ hôn

lên bờ vai. Tôi vòng tay ra phía trước và lau bụng anh. Đôi mắt chúng tôi lại gặp nhau qua gương, vẻ mặt anh đầy sự thích thú, và cả vẻ cảnh giác nữa.

“Cầm hộ em.” Tôi đưa cho anh chiếc khăn mặt nhỏ, anh cau mày ngạc nhiên. “Có nhớ lần ở Georgia không? Anh khiến em phải dùng tay anh để chạm vào người em đấy,” tôi thêm vào.

Khuôn mặt anh tối sầm lại, nhưng tôi tăng lời phản ứng của anh, và quàng tay qua người anh. Chúng tôi nhìn nhau chăm chăm qua gương – vẻ đẹp của anh, sự trần trụi của anh, và mái tóc được quấn trong khăn của tôi – chúng tôi như thể bước ra từ kinh thánh, như trong một bức tranh theo phong cách Baroc của Kinh Cựu Ước.

Tôi cầm lấy tay anh, bàn tay mà anh đã tự nguyện phó thác cho tôi, và đưa lên để lau phần ngực anh. Chiếc khăn lướt chậm chậm và vụng về trên cơ thể anh. Một lần, hai lần – và cứ như thế. Anh gần như đứng yên, người căng cứng, ngoại trừ đôi mắt, đôi mắt dõi theo bàn tay của tôi đang chậm rãi miết lên cơ thể anh.

Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi vẻ tán đồng, mím môi mỉm cười, còn tôi giống như người giật dây con rối. Sự bối rối của anh khiến cho những thớ cơ trên lưng anh gợn sóng. Dù vậy, anh vẫn nhìn thẳng vào tôi. Sâu thẳm trong mắt anh là bóng tối dày hơn, chết chóc hơn... Và có thể cả những bí mật nữa.

Đây có phải là nơi mà tôi muốn đến? Phải chăng tôi muốn đối đầu với con quỷ trong anh?

“Em nghĩ là người anh khô rồi đấy,” tôi thì thầm, thả tay xuống, và nhìn sâu vào đôi mắt anh qua gương. Hơi thở anh dồn dập, đôi môi anh tách ra.

“Anh cần em, Anastasia,” anh thì thầm.

“Em cũng cần anh.” Ngay khi thốt ra lời ấy, tôi nhận ra chúng thực sự có ý nghĩa như thế nào. Tôi không thể tưởng tượng được nếu thiếu Christian, tôi sẽ ra sao.

“Hãy để cho anh được yêu em,” giọng anh khàn khàn.

“Vâng,” tôi trả lời, và quay người lại. Anh kéo giật tôi vào trong vòng tay, đôi môi anh tìm kiếm môi tôi, van lơn tôi, tôn thờ tôi, áp ủ tôi... yêu thương tôi.

ANH LƯỚT NHỮNG NGÓN TAY ngược lên dọc theo sống lưng tôi, chúng tôi nhìn nhau đắm đuối, ngập trong niềm hạnh phúc tràn trề. Chúng tôi nằm cạnh nhau, tôi nằm phía bên này ôm chiếc gối của mình, trân trọng sự đụng chạm dịu dàng của anh. Tôi biết rằng, ngay bây giờ đây, anh cần phải chạm vào tôi. Với anh, tôi giống như một làn hương thơm, một sự an ủi. Làm sao tôi có thể từ chối anh? Tôi cảm thấy anh cũng có những cảm xúc giống tôi.

“Anh có thể nhẹ nhàng,” tôi thủ thỉ.

“Uhm,... sẽ là như vậy, cô Steele.”

Tôi cười toe. “Đây không phải là lần đầu tiên chúng ta... ừm, làm việc này.”

“Không ư?” Anh nhếch mép. “Lần anh chiếm đoạt trình tiết của em.”

“Em không nghĩ là anh chiếm đoạt em,” tôi khẽ nói một cách ngạo mạn – tôi không phải là một người giúp việc vô dụng. “Em tự nguyện dâng hiến trình tiết. Em cũng muốn anh nữa, và nếu như em nhớ không nhầm thì em cũng đã thỏa mãn.” Tôi mỉm cười bên lên nhìn anh, cắn môi mình.

“Tôi cũng thế, thưa cô Steele. Mục tiêu của chúng ta là sự thỏa mãn,” anh kéo dài giọng, khuôn mặt anh dịu lại, và nghiêm túc. “Điều đó có nghĩa em là của anh, toàn bộ.” Tất cả những dấu vết của sự hài hước đột nhiên biến mất khi anh đắm đuối nhìn tôi.

“Dĩ nhiên rồi, em là của anh,” tôi thì thầm đáp. “Em muốn hỏi anh một chút.”

“Nói đi.”

“Cha đẻ của anh... anh có biết ông là ai không?” Ý nghĩ này vẫn luôn quấy rầy tâm tưởng tôi.

Trán anh nhăn lại, sau đó anh lắc đầu. “Anh không biết. Chắc không phải là tên ma cô, cò mồi của mẹ anh, cũng tốt.”

“Làm sao anh biết được?”

“Một vài điều mà ba anh... Carrick nói với anh”

Tôi nhìn vào chàng người tình Năm Mươi của mình, chờ đợi.

“Đói thông tin hả Anastasia,” anh thở dài, lắc đầu. “Tay ma cô tìm thấy thi thể dập nát của bà ta và báo cho chính quyền. Dù sao hấn cũng đã mất đến bốn ngày mới phát hiện ra. Hấn đóng sập cửa lại khi hấn bỏ... bỏ anh lại với thi thể của mẹ... mẹ anh.” Đôi mắt anh vẫn đục trong ký ức.

Tôi hít mạnh. Tội nghiệp đứa bé trai bé nhỏ – ký ức khủng khiếp tàn nhẫn ngoài sức chịu đựng.

“Sau đó cảnh sát có thẩm vấn hấn. Hấn chối thẳng không có mối quan hệ nào với anh, và Carrick kể là trông hấn cũng chẳng có gì giống anh cả.”

“Anh có nhớ trông hấn ta thế nào không?”

“Anastasia, đây không phải là phần ký ức anh thường nhớ lại. Dĩ nhiên, anh nhớ khuôn mặt của hấn ta. Anh sẽ không bao giờ quên.” Khuôn mặt Christian tối sầm và chai sạn lại, nổi rõ các góc cạnh, đôi mắt anh lạnh lùng băng giá cùng với sự uất hận. “Chúng ta nói sang chuyện khác được không?”

“Xin lỗi, em không muốn làm anh buồn.”

Anh lắc đầu. “Đó là quá khứ, Ana. Thứ mà anh không muốn nghĩ tới.”

“Thế hôm nay có gì bất ngờ không nào?” tôi cần đổi chủ đề trước khi anh trút tất cả năm mươi phần hư hoại lên tôi. Về mặt anh ngay lập tức trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Em có muốn đi ra ngoài hít thở không khí trong lành không? Anh muốn cho em xem thứ này.”

“Tất nhiên.”

Tôi lấy làm lạ trước sự thay đổi nhanh chóng đáng ngạc nhiên của anh. Anh toét miệng cười với vẻ mặt vô tư, trẻ con, nụ cười của kẻ tôi-mới-chỉ-hăm-bảy. Chắc đó phải là thứ gì đó rất gần gũi với trái tim anh. Anh mơn chớn đập vào lưng tôi.

“Mặc quần áo vào. Lấy bộ jean ấy. Hy vọng là Taylor đã chuẩn bị cho em.”

Anh đứng dậy và nhanh chóng mặc chiếc quần lót rộng. Ôi... tôi có thể ngồi đây cả ngày và ngắm anh thơ thẩn trong căn phòng này quá.

“Đứng lên,” Anh quát lớn, hống hách. Tôi nhìn anh trừng trừng, cười toe toét.

“Chỉ là ngắm cảnh thôi mà.”

Anh tròn mắt nhìn tôi.

Khi mặc đồ, tôi nhận thấy chúng tôi di chuyển với sự đồng điệu của hai con người hiểu rõ nhau, mỗi người luôn đề phòng và nhận thức chính xác đối phương, và luôn trao cho nhau những nụ cười bên lên ngọt ngào. Có lẽ đây là khởi đầu mới cho anh và cũng là cho tôi.

“Sấy khô tóc đi,” Christian ra lệnh khi chúng tôi mặc xong quần áo.

“Độc đoán quá.” Tôi cười khẩy. Anh cúi xuống hôn tóc tôi.

“Điều này thì không bao giờ thay đổi đâu cưng. Anh không muốn em bị ốm.”

Tôi tròn mắt nhìn anh. Đôi môi anh cong lên trong sự thích thú.

“Tôi rất vui khi nghe vậy, ngài Grey. Tôi nghĩ là ngài đang bắt đầu mất đi các giới hạn của bản thân.”

“Tôi có thể chứng minh dễ dàng với em là chúng chẳng có liên quan gì cả, cứ nghĩ như em muốn.” Christian kéo một chiếc áo len to màu kem ra khỏi túi và trùm lên bờ vai một cách điệu nghệ. Áo phong màu trắng, quần jean, mái tóc bù xù mê hoặc, trông anh như thể bước ra từ trang bìa một tạp chí cao cấp.

Không ai có thể đẹp như thế. Và tôi cũng không chắc đó là do khoảnh khắc bối rối khi chúng kiến vể ngoài hoàn hảo của anh, hay là do nhận ra rằng anh yêu tôi. Dầu sao thì những lời hăm dọa của anh không còn khiến tôi sợ hãi nữa. Đây là Năm Mười Bốn của tôi, kiểu của anh là như thế.

Cầm lấy máy sấy, bỗng dừng một tia hy vọng lóe sáng trong đầu tôi. Chúng tôi sẽ tìm ra một con đường trung hòa. Sẽ chỉ cần hiểu nhu cầu của đối phương và đáp ứng chúng. Tôi có thể làm như thế không nhỉ?

Tôi nhìn chăm chăm bản thân mình trong gương. Tôi đang mặc một chiếc áo sơ mi xanh nhạt mà Taylor đã mua và gửi cho tôi. Mái tóc bù xù, đôi má ửng đỏ, đôi môi sưng lên – tôi chạm vào chúng, mừng tượng ra những nụ hôn cháy bỏng của Christian, và mỉm cười. Anh ấy nói, anh yêu em.

“CHÍNH XÁC LÀ CHÚNG TA ĐANG ĐI ĐÂU ĐÂY?” Tôi hỏi trong lúc chờ ở đại sảnh bãi đậu xe.

Christian vuốt mũi và nháy mắt một cách bí ẩn, phải cố gắng lắm mới kiềm chế được sự hân hoan. Thăng thần mà nói thì trông rất không – Năm Mười.

Anh hưng phấn như thế suốt dọc đường. Tôi dòm ngược lại anh. Anh hình mũi nhìn mặt tôi theo kiểu bề trên, khiến cho nụ cười rất mất cân đối. Anh cúi người xuống, hôn tôi nhẹ nhàng.

“Em có biết là em làm anh hạnh phúc đến nhường nào không?” Anh thì thầm.

“Có... em biết rất rõ là khác. Bởi vì anh cũng làm cho em hạnh phúc như thế.”

Nhân viên trông xe nhòm vào trong xe và nở một nụ cười tươi. Trời ạ, sao hôm nay trông ai cũng hạnh phúc thế.

“Chiếc xe tuyệt quá, thưa ngài,” anh chàng lẩm bẩm khi trao lại chìa khóa. Christian nháy mắt và bo cho anh ta khá nhiều.

Tôi cau mày nhìn anh. Một cách trung thực.

KHI LƯỢT QUA NHỮNG DÒNG XE, Christian bỗng chìm đắm trong dòng suy nghĩ. Giọng một phụ nữ trẻ vang lên từ loa ngoài; một chất giọng âm sắc, đậm đà, êm dịu. Tôi gần như lạc đi trong giọng hát buồn và đầy cảm xúc đó.

“Mình sẽ phải vòng lại, chắc không mất nhiều thời gian đâu” anh nói lơ đãng, kéo tôi ra khỏi bài hát.

Ôi, tại sao? Tôi giật mình bất ngờ. Nữ Thần Ham Muốn nhảy cẫng lên như một đứa-bé-năm-tuổi.

“Ổn thôi,” tôi lẩm bẩm. Có điều gì đó không ổn. Đột nhiên, ánh mắt anh trở lên quả quyết dứt khoát.

Anh đánh xe vào bãi đỗ của một đại lý xe ô tô khá lớn, dừng xe và quay sang tôi, vẻ mặt cẩn trọng.

“Em cần một chiếc xe mới,” anh nói. Tôi há hốc miệng nhìn anh.

Ngay bây giờ? Vào ngày Chủ Nhật? Cái quái gì thế này? Và đây là một đại lý Saab.

“Không phải là một chiếc Audi à?” đây là điều duy nhất nhất tôi có thể nghĩ ra để nói, thật là ngớ ngẩn. Mặt anh ửng đỏ.

Christian lúng túng. Đây chắc hẳn là lần đầu tiên!

“Anh tưởng là em sẽ thích loại khác,” anh lẩm bẩm, gần như là luống cuống.

Ôi, làm ơn đi mà... Đây thực sự là một cơ hội đáng giá để chọc anh ta. Tôi cười khinh. “Một con Saab?”

“Ừ, A 9-3.”

Sao anh lại thích xe nhập khẩu?

“Người Đức và người Thụy Điển làm ra những chiếc xe an toàn nhất thế giới, Anastasia.”

Vậy ư? “Em lại tưởng là anh đã đặt cho em một chiếc Audi A3 khác?”

Anh nhìn tôi đầy thích thú và ẩn ý. “Anh có thể hủy đơn đặt hàng đó. Đến đây nào.” Bước ra khỏi xe, anh vòng sang và mở cửa xe cho tôi.

“Tôi nợ em một món quà tốt nghiệp,” anh nói và đưa tay ra cho tôi.

“Christian, anh không cần phải làm thế này.”

“Không, anh cần phải làm. Đến đây nào.” Giọng điệu ám chỉ như thể đừng có đùa nữa.

Tôi phò mặc cho số phận. Một chiếc Saab? Tôi có thực sự muốn một chiếc Saab? Tôi rất thích một chiếc Audi đặc biệt. Nó khá là tiện dụng.

Tôi cầm lấy tay Christian, đi theo vào phòng trưng bày.

Troy Turniansky, người bán hàng, thua xa anh chàng Lắm Chiêu của tôi, trông như một chiếc áo khoác rẻ tiền. Dĩ nhiên anh ta có thể đánh hơi thấy vị khách tiềm năng. Giọng anh ta giống như ở vùng trung-Đại Tây Dương, hay là người Anh nhỉ? Khó đoán quá.

“Một chiếc Saab, thưa ngài? Xe cũ ă?” Hắn ta xoa xoa tay một cách sung sướng.

“Mới”. Đôi môi của Christian tạo thành một đường thẳng. Mới!

“Ngài đã ưng ý dòng xe nào chưa ạ?” Hắn ta nói với cái giọng nịnh hót.

“Dòng thể thao Sedan 9-3 2.0T.”

“Một sự lựa chọn thật hoàn hảo, thưa ngài.”

“Em thích màu gì, Anastasia?” Christian nghiêng đầu.

“Uhm... đen chẳng?” tôi nhún vai. “Anh thật sự không cần phải làm điều này.”

Anh cau mày. “Màu đen rất khó nhận ra trong đêm.”

Ôi, lạy Chúa tôi. Tôi chống cự lại cảm dỗ cuộn lên trong mắt mình. “Anh cũng đi xe màu đen còn gì.”

Anh quắc mắt nhìn tôi.

“Màu vàng nhạt vậy.” Tôi nhún vai.

Christian biểu hiện ra mặt – rõ ràng màu vàng nhạt không phải là màu yêu thích của anh.

“Thế anh muốn em đi màu gì nào?” Tôi hỏi như thể anh ta là một đứa trẻ, mà thực ra theo nhiều góc độ thì anh ta luôn trẻ con như thế. Ý nghĩ này đến ngoài mong đợi – vừa buồn bã vừa điềm tĩnh. “Bạc hoặc là trắng.”

“Thế thì bạc. Và anh biết là em sẽ lấy một chiếc Audi,” tôi thêm vào, lý trí kìm tôi lại.

Troy xanh mặt, đánh hơi được là anh ta có thể mất một khách sộp. “Có thể quý cô đây sẽ thích một chiếc mui trần?” anh ta hỏi, vỗ tay với dáng vẻ hân hoan.

Cô nàng Tiềm Thức của tôi co rúm trong sự ghê tởm, xấu hổ bởi cả ngành buôn bán-chiếc-ô tô này, nhưng Nữ Thần Ham Muốn đã quật ngã cô ta xuống sàn. Xe mui trần? Thèm rõ rồi ấy chứ!

Christian cau mày nhìn chăm chú vào tôi. “Mui trần?” anh hỏi, nhướng một bên mày.

Hai má tôi đỏ bừng. Cảm giác như anh đã tìm được đường kết nối trực tiếp với Nữ Thần Ham Muốn trong tôi. Đó sẽ là những khoảnh khắc rất khó chịu. Tôi cúi gằm mặt nhìn chăm chăm xuống tay.

Christian quay sang Troy. “Số liệu thống kê mức độ an toàn của xe mui trần là bao nhiêu?”

Troy, đánh hơi được điểm yếu của Christian, xốc thẳng tới tiêu diệt gọn, điên cuồng trình bày mọi số liệu thống kê.

Đương nhiên, Christian muốn đảm bảo an toàn cho tôi. Đối với anh, nó là một thứ tôn giáo, còn anh là một kẻ cuồng tín.

Anh chăm chú lắng nghe Troy liền thoáng một cách bài bản. Anh ấy thực sự quan tâm đến an toàn cho tôi.

Anh yêu em. Tôi nhớ lời thì thầm nghẹn ngào của anh sáng nay, và một thứ ánh sáng làm tan chảy vạn vật lan trong mạch máu tôi như dòng mật ngọt ấm áp. Người đàn ông này – quà tặng của chúa trời dành cho đàn bà – yêu tôi.

Tôi nhận ra mình đang nhìn anh cười toe toét ngu ngốc, anh liếc nhanh nhìn tôi, bật cười và bối rối vì những biểu hiện trên gương mặt tôi. Tôi muốn ôm chặt lấy người mình. Tôi thực sự hạnh phúc.

“Bất cứ thứ gì cô coi trọng, cô Steele, tôi cũng muốn được thử,” anh thì thầm trong khi Troy đi thẳng về phía máy tính.

“Em coi trọng ngài, ngài Grey.”

“Thật hả? Chà, trông em thật say lòng người.” Anh hôn nhẹ tôi. “Cảm ơn em đã nhận chiếc xe. Cũng đỡ hơn lần trước.”

“Dầu sao thì cũng không phải một chiếc Audi A3.”

Anh nhếch mép. “Loại đó không dành cho em.”

“Nhưng mà em thích.”

“Thưa ngài, đời 9-3 đúng không ạ? Có một chiếc hiện đang đặt tại đại lý của chúng tôi ở Beverly Hills. Trong vòng hai ngày, xe sẽ được chuyển đến chỗ ngài.” Mặt Troy bừng sáng mãn nguyện.

“Cái gần nhất đây hả?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tốt.” Christian đưa thẻ tín dụng của anh ra, hay đó là thẻ của Taylor nhỉ? Ý nghĩ thoáng qua chợt khiến tôi mất bình tĩnh. Tôi tự hỏi không biết hiện Taylor thế nào, liệu anh có nhận ra là Leila đang ở trong căn hộ hay không. Tôi day trán mình. Lại còn cả hành lí của Christian nữa chứ.

“Xin mời đi lối này, ngài...” – Troy liếc vào dòng chữ in trên tấm thẻ – “...Grey.”

CHRISTIAN MỞ CỬA XE CHO TÔI, tôi leo vào trong xe. “Cảm ơn,” tôi cất lời khi anh đã yên vị ghế bên cạnh tôi.

Anh mỉm cười.

“Không có gì, Anastasia.”

Christian nổ máy, tiếng nhạc lại vang lên.

“Ai đang hát đây?” tôi hỏi.

“Eva Cassidy”.

“Cô ấy có chất giọng tuyệt quá.”

“Ừ, đúng hơn là cô ấy đã từng.”

“Ôi”

“Cô ấy chết trẻ.”

“Ôi, thật thế ư.”

“Em có đói không? Bữa sáng em ăn ít quá.” Anh liếc nhìn tôi thật nhanh, sự không hài lòng hiển rõ trên khuôn mặt.

Đúng thế thật. “Có”

“Ăn trưa trước vậy.”

Christian lái xe về hướng bờ sông, rồi đi về hướng bắc cầu vượt Alaskan. Một ngày đẹp trời nữa trên thành phố Seattle; cả mấy tuần vừa rồi thời tiết thật dễ chịu.

Trông anh thật hạnh phúc và thoải mái. Chúng tôi lặng lẽ chìm đắm trong tiếng hát ngọt ngào, đầy xúc cảm của Eva Cassidy. Chiếc xe chạy đều đều trên đường cao tốc. Mỗi khi bên anh đã bao giờ tôi cảm thấy thoải mái như thế này chưa nhỉ? Bản thân tôi cũng không rõ nữa.

Tôi ít lo lắng hơn, tin rằng anh sẽ không bao giờ trừng phạt tôi. Bản thân anh cũng thấy dễ chịu mỗi khi bên cạnh tôi. Anh quặt xe sang trái, chạy theo hướng bờ biển, và cuối cùng tấp vào khu đỗ xe đối diện với một bãi du thuyền lớn.

“Chúng ta sẽ ăn trưa ở đây. Anh sẽ mở cửa xe cho em,” tôi ngồi im và lặng nhìn anh chạy vòng sang cửa xe tôi. Hành động lịch thiệp này có bao giờ trở nên lỗi thời không nhỉ?

CHÚNG TÔI KHOÁC TAY NHAU hướng về phía bờ sông, nơi những chiếc du thuyền đỗ nối dài nhau.

“Nhiều tàu quá,” tôi kinh ngạc lắm lắm. Phải có đến cả trăm chiếc, với mọi hình dáng và kích thước, nhấp nhô lên xuống trong sự yên bình, tĩnh lặng. Phía xa Puget Sound, có hàng chục cánh buồm giương lên, bay phấp phới trong gió. Một khung cảnh thật trong lành. Gió thổi mạnh hơn, tôi kéo áo khoác của mình.

“Lạnh không?” anh kéo tôi về phía anh.

“Không, chỉ là em đang thưởng ngoạn thôi mà.”

“Ta có thể ngắm cả ngày. Đi hướng này nào.”

Christian dẫn tôi về phía một quán bar lớn trên bờ sông, rồi đi thẳng tới quầy rượu. Phong cách trang trí giống của New England hơn là của phía Bờ Tây – tường trắng, nội thất màu xanh nhạt, đồ dùng trên tàu được treo khắp nơi. Một cảm giác tươi sáng và đầy hứng khởi.

“Ngài Grey!” Nhân viên pha rượu chào đón Christian một cách nồng hậu. “Rất hân hạnh được phục vụ ngài”

“Xin chào, Dante.” Christian cười toe toét khi cả hai chúng tôi cùng leo lên ghế ở quầy bar. “Còn đây là quý cô xinh đẹp Anastasia Steele.”

“Chào mừng cô tới SP.” Dante nhìn tôi và không quên nở một nụ cười thân thiện. Một anh chàng da đen điển trai. Đôi mắt đen như đang thăm dò. Viên kim cương đính trên khuyên tai của anh ta phản quang lấp lánh. Tôi thấy yêu mến anh chàng này ngay lập tức.

“Cô muốn dùng gì, Anastasia?”

Tôi liếc Christian, anh bình thản chờ tôi. Ồ, anh ấy để mình tự lựa chọn đồ uống.

“Hãy gọi tôi là Ana, cho tôi đồ uống giống của Christian.” Tôi nhìn Dante mỉm cười bên lên. Chàng Lâm Chiêu rành về rượu hơn tôi.

“Anh sẽ gọi bia. Đây là quán bar duy nhất ở Seattle phục vụ bia Adnams Explorer.”

“Bia?”

“Ừ.” Anh nhe răng cười. “Cho hai bia, Dante.”

Dante gật đầu và đặt bia lên quầy bar.

“Món trai hầm ở đây rất ngon,” Christian nói. Anh đang gợi ý cho tôi.

“Trai hầm và bia, nghe tuyệt đấy.” Tôi mỉm cười nhìn anh.

“Hai suất trai hầm?” Dante chờ đợi

“Đúng vậy.” Christian cười toe toét.

Chúng tôi tán gẫu trong suốt bữa ăn, như thể là chưa bao giờ được nói. Christian có vẻ điềm tĩnh và thoải mái – trông anh trẻ hơn, hạnh phúc và đầy sức sống, trái ngược hẳn với những biểu hiện ngày hôm qua. Anh kể lại lịch sử hình thành của Công ty cổ phần thương mại Grey. Anh càng nói tôi càng nhận ra trong anh sự khao khát được cải tổ những vấn đề yếu kém của công ty, sự kỳ vọng vào những công nghệ mà anh

đang phát triển, và mơ ước cải tạo đất trồng ở các nước trong thế giới thứ ba. Tôi lắng nghe, một cách đầy đam mê. Anh hài hước, thông minh, nhân hậu, và đẹp đẽ, hơn tất cả, anh yêu tôi.

Đổi lại, anh liên tục hỏi tôi về dương Ray và mẹ tôi, về những khu rừng tươi tốt ở Montesano, và về công việc ngắn hạn của tôi ở Texas và Vegas. Anh tò mò về những bộ phim và cuốn sách mà tôi yêu thích. Tôi đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra giữa chúng tôi có khá nhiều điểm chung.

Chúng tôi kết thúc bữa trưa sau hai giờ chiều. Christian thanh toán các hóa đơn với Dante. Anh chàng gửi lời chào triu mến khi chúng tôi ra về.

“Một nơi thật tuyệt vời. Cảm ơn vì bữa trưa,” Tôi nói trong khi Christian cầm tay tôi bước ra khỏi quán bar.

“Chúng ta sẽ còn quay trở lại,” anh đáp. Chúng tôi cùng nhau tản bộ theo bờ sông. “Anh muốn chỉ cho em xem thứ này.”

“Em cũng tò mò lắm rồi, bất kể là thứ gì.”

TAY TRONG TAY, chúng tôi tha thẩn dọc bãi du thuyền. Một buổi chiều kỳ diệu. Mọi người đang tận hưởng một ngày Chủ Nhật thanh thoi – dẫn chó đi dạo, trầm trồ khen những chiếc du thuyền, ngắm lũ trẻ con chạy lang thang.

Khi tiến lại gần, những chiếc du thuyền dần trở nên to hơn. Christian kéo tôi xuống tận bến và dừng lại trước một chiếc thuyền đôi.

“Chúng ta sẽ lái thuyền chiều nay. Đây là du thuyền của anh.”

Thánh thần ơi. Nó phải dài ít nhất bốn mươi lăm mét. Hai bên thân màu trắng mượt mà, một boong tàu, một cabin rộng rãi và một cánh buồm cao ngất. Tôi không biết gì về tàu thuyền cả, nhưng nhìn cũng có thể đoán được, đây hẳn phải là một chiếc du thuyền đặc biệt.

“Chà...,” tôi lẩm bẩm.

“Do công ty anh sản xuất đấy,” anh tự hào giới thiệu. Trái tim tôi run lên. “Cô nàng được thiết kế bởi một nhóm kiến thiết tàu thuyền hàng đầu trên thế giới, và được đóng tại xưởng của công ty anh ở Seattle. Nó có một hệ thống truyền động điện bán dẫn...”

“Thôi nào... anh bỏ quên em rồi đấy, Christian.”

Anh cười toe toét. “Một chiếc du thuyền tuyệt vời.”

“Trông nó thật phi thường, thưa ngài Grey.”

“Hiển nhiên rồi, cô Steele.”

“Tên của nó là gì?”

Anh kéo tôi sang một bên để tôi có thể nhìn rõ tên của chiếc du thuyền. THE GRACE. Tôi sững sờ. “Anh dùng tên của mẹ anh để đặt cho chiếc du thuyền này đấy à?”

“Ừ.” Anh nghiêng đầu sang một bên như chế nhạo. “Tại sao em lại lấy làm lạ nhỉ?”

Tôi nhún vai. Tôi ngạc nhiên vì anh dường như luôn tự mâu thuẫn mỗi khi có bà bên cạnh.

“Anh yêu quý bà, Anastasia. Nếu không thì sao anh lại đặt theo tên bà chứ?”

Má tôi đỏ ửng. “Không, không phải như thế... chỉ là...” Khi thật, nói thế nào nhỉ?

“Anastasia, Grace Trevelyan-Grey đã cứu vớt anh. Anh nợ bà cuộc sống này.”

Tôi nhìn anh, và cho phép sắc màu sùng bái trong giọng nói mềm mại của anh được lan tỏa trong tôi. Đây là đầu tiên tôi nhận thức được tình yêu của anh với mẹ mình. Vậy thì tại sao trước mặt bà, anh luôn gượng gạo và mâu thuẫn?

“Em có muốn lái tàu không?” Anh hỏi, đôi mắt anh lấp lánh sự thích thú.

“Có, hiển nhiên rồi.” Tôi cười nhẹ nhàng Anh hôn hờ cầm tay tôi, bước dài trên ván cầu, giúp tôi bước lên thuyền. Chúng tôi đứng trên boong thuyền, dưới vòm mái khung cứng.

Bàn nước được đặt ở một bên, bao quanh là ghế dài chữ U bọc da màu xanh nhạt. Chiếc ghế đủ chỗ cho tám người ngồi. Xuyên qua cánh cửa trượt là phòng trong của cabin, tôi giật nẩy mình lên khi nhận ra có người đang ở trong đó. Một người đàn ông tóc vàng cao lớn đẩy ngang cánh cửa bước ra, làn da rám nắng, tóc xoăn, mắt nâu, mặc chiếc áo sơ mi polo cộc tay màu hồng phấn, quần sóc và đi giày bệt. Trông anh ta khoảng ngoài ba mươi.

“Mac.” Christian cười rạng rỡ.

“Ngài Grey! Chào mừng ngài đã quay trở lại.” Họ bắt tay nhau.

“Anastasia, đây là Liam McConnell. Lian, đây là bạn gái của tôi, Anastasia Steele.”

Bạn gái! Nữ Thần Ham Muốn phần khách nhảy một điệu ba lê. Cô ta vẫn còn đang hân hoan sau vụ chiếc xe mui trần. Tôi chắc sẽ phải tập làm quen với điều này – đầu không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi khi nghe anh giới thiệu như thế, con tim tôi lại rộn ràng.

“Xin chào.” Liam và tôi bắt tay nhau.

“Hãy gọi tôi là Mac,” anh ta nồng nhiệt nói, và tôi hoàn toàn không thể nhận ra giọng anh là từ vùng nào. “Chào mừng cô đã lên tàu, cô Steele.”

“Hãy gọi tôi là Ana,” tôi thỏ thẻ, mặt đỏ bừng. Anh ta có một đôi mắt nâu sâu thẳm.

“Cô nàng thế nào rồi hả Mac?” Christian xen vào, và trong một khoảnh khắc, tôi đã nghĩ là anh ấy nói đến tôi.

“Cô nàng đã sẵn sàng để chơi rock và roll, thưa ngài,” Mac hồ hởi. Ôi, chiếc du thuyền, The Grace, mình ngốc quá.

“Vậy thì nhỏ neo thôi.”

“Ngài sẽ lái thuyền chứ ạ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Christian nháy mắt và nở một nụ cười tinh quái. “Lượn vài vòng nhé, Anastasia?”

“Dạ vâng.”

Tôi đi theo anh vào trong cabin. Một chiếc sofa chữ L bọc da màu kem đặt đối diện với cửa vào. Phía bên trên là khung cửa sổ vòm khá lớn, trông ra toàn bộ khu bến du thuyền. Phía bên trái là khu vực nhà bếp – được bày biện khá tinh tế, tất cả đều được ốp gỗ màu nhạt.

“Đây là phòng khách chính, bên cạnh là khoang bếp,” Christian nói, tay vẫy theo hướng nhà bếp.

Anh cầm lấy tay tôi, dẫn tôi đi qua cabin chính. Chiếc du thuyền khá rộng. Sàn nhà cũng được ốp gỗ màu nhạt. Bố trí hiện đại, thoáng mát, sáng sủa, tạo cảm giác tinh tế. Tuy nhiên có vẻ như Christian không sử dụng căn phòng này nhiều lắm.

“Phòng tắm và vệ sinh ở hai bên.” Christian chỉ về hướng hai cánh cửa, rồi anh mở một cánh cửa nhỏ với hình dạng kì lạ ngay trước mặt chúng tôi, và bước vào. Chúng tôi đang đứng trong phòng ngủ. Ôi...

Một chiếc giường cỡ lớn được đặt trong phòng, sự kết hợp giữa vải lanh màu xanh nhạt và gỗ ốp màu nhạt hết như căn phòng của anh ở Escala. Rõ ràng là anh rất biết cách chọn chủ đề và trung thành với nó.

“Đây là khoang chính.” Anh nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt anh lòng anh. “Em là người con gái đầu tiên bước vào đây. Ngoại trừ các thành viên của gia đình,” anh nói. “Không tính họ.”

Mặt tôi đỏ bừng dưới ánh mắt nóng bỏng của anh, tim tôi đập mạnh. Thật ư? Một cái đầu tiên khác nữa. Anh kéo tôi vào trong vòng tay anh, ngón tay anh đan trong tóc tôi, và anh hôn tôi, một nụ hôn mạnh mẽ. Cả hai chúng tôi đều thở hổn hển khi anh kéo tôi ra ngoài.

“Có lẽ sẽ phải rửa tội cho chiếc giường này,” anh thì thầm qua làn môi tôi.

Ôi, trên biển!

“Nhưng không phải là lúc này. Tới đây nào, Mac sắp hạ thủy con thuyền rồi.” Tôi tăng lời sự thất vọng khi anh cầm tay và dẫn tôi xuyên qua phòng khách. Anh chỉ vào một cánh cửa khác.

“Văn phòng ở trong đó, và phía trước còn hai khoang nữa.”

“Bao nhiêu người có thể ngủ trên du thuyền?”

“Đây là chiếc con-mèo-sáu-giường. Gần như chỉ có người trong gia đình sử dụng chiếc du thuyền này. Anh thích lái tàu một mình. Nhưng không phải lúc em đang ở đây. Anh còn phải canh chừng em.”

Anh lục sâu vào tủ và kéo ra một chiếc áo phao cứu hộ màu đỏ tươi.

“Đây.” Anh quàng áo qua người tôi, siết chặt tất cả các dây đai, và nở một nụ cười nhẹ.

“Anh luôn thích trói em lại, phải không nhỉ?”

“Dưới mọi hình thức,” anh trả lời, một nụ cười nhơn nhơn trên môi anh.

“Anh là kẻ đồi trụy,” tôi thì thầm.

“Và, là của em.”

Khi đã siết chặt áo, anh kéo hai bên đai áo và hôn tôi. “Luôn luôn là của em,” anh thở mạnh, rồi thả tôi ra trước khi tôi có cơ hội đáp trả.

Luôn luôn! Chúa ơi.

“Đến đây nào.” Anh nắm lấy tay tôi và kéo tôi ra ngoài, bước qua cầu thang lên tầng trên, một buồng lái nhỏ có đặt chiếc bánh lái bằng sắt khá lớn và một chiếc ghế nâng. Phía mũi tàu, Mac đang cầm dây thừng làm gì đó.

“Đây là nơi mà anh học được các kỹ năng với dây thừng à?” Tôi hỏi Christian, tỏ vẻ ngây thơ.

“Các nút dây thừng sẽ giúp việc kéo dây dễ dàng hơn,” anh đáp, và nhìn tôi dò xét. “Cô Steele, giọng cô có vẻ đang tỏ mò. Tôi thích sự tỏ mò của cô. Và tôi rất vinh dự nếu có cơ hội chứng minh cho cô thấy các kỹ năng với dây thừng của tôi”. Anh nhếch mép nhìn tôi, tôi bình thần nhìn thẳng vào anh, như thể anh đang làm tôi buồn. Khuôn mặt anh dịu xuống.

“Thôi được rồi.” Tôi cười toe toét.

Đôi môi cong lên, anh nheo mắt. “Tôi sẽ xử lý cô sau, còn bây giờ thì tôi bận lái tàu rồi.” Anh ngồi trên ghế điều khiển, ấn nút khởi động máy.

Mac nhảy ra phía sau tàu, nhìn tôi ngốc miệng cười, rồi nhảy xuống boong dưới và bắt đầu tháo dây thừng ra. Có thể anh ta cũng biết vài thủ thuật về dây thừng. Ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu khiến tôi đỏ bừng mặt.

Cô nàng Tiềm Thức đang trừng mắt nhìn tôi. Tôi nhún vai trước cô ta và nhìn về hướng Christian – đó là lỗi của anh đấy, anh Năm Mươi ạ. Anh cầm bộ đàm lên, gọi cho nhân viên quản lý bờ biển ngay khi Mac báo tàu đã sẵn sàng để ra khơi.

Một lần nữa, tôi lại thấy sững sờ trước các tài lẻ của Christian. Có việc gì mà anh chàng này không biết làm không nhỉ? Đột nhiên tôi nhớ lại lần anh tập trung cất và tháo trái ốt trong căn hộ của tôi vào ngày thứ Sáu. Hình ảnh đó khiến tôi cười tủm tỉm.

Christian chậm rãi lái The Grace ra khỏi bãi, hướng tàu ra cửa bến. Phía trên cầu cảng, một nhóm nhỏ đang tụ tập ngắm nhìn chiếc du thuyền ra khơi. Mấy đứa trẻ con vẫy tay chào, tôi cũng vẫy tay lại.

Christian liếc nhìn qua vai, rồi đột nhiên kéo tôi vào giữa hai chân anh, chỉ cho tôi la bàn, nút điều khiển và các dụng cụ trong buồng lái. “Cầm lấy bánh lái,” anh ra lệnh, hống hách như mọi khi, vậy mà tôi lại răm rắp làm theo.

“Rõ, thưa Thuyền trưởng!” Tôi khúc khích cười.

Tay anh đặt nhẹ nhàng lên tay tôi, và tiếp tục thuyết giảng khóa học về du thuyền. Sau vài phút, chúng tôi đã ra xa bờ, lênh đênh trên dòng nước xanh ngắt của biển Puget Sound. Gió mạnh hơn và bên dưới biển cuộn sóng rì rào.

Tôi không thể nín cười, cảm nhận được sự hưng phấn trong người Christian – trò này vui quá. Chúng tôi đánh lái tàu tạo ra một đường cong lớn cho đến khi tàu hướng về phía đảo Olympic.

“Giờ tự lái nào,” Christian nói trong sự thích thú. “Đây – em cầm lấy, giữ bánh lái theo hướng này.”

Cái gì? Anh cười toe toét trước sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt tôi.

“Dễ mà cưng. Giữ bánh lái và nhìn về đường ngang phía chân trời. Em sẽ làm tốt mà, em vẫn luôn làm tốt mọi việc. Khi buồm được giương lên, em sẽ có cảm giác tàu bị cản lại. Chỉ cần giữ bánh lái ổn định. Anh sẽ ra dấu hiệu như thế này” – anh làm một dấu hiệu cắt ngang cổ – “khi đó em có thể tắt máy, nút này này.” Anh chỉ tay vào một nút to màu đen trên bàn điều khiển. “Hiểu chưa nào?”

“Đã hiểu.” Tôi gật lấy gật để, cảm thấy hoảng sợ. Khỉ thật – tôi không hề mong đợi điều này!

Anh hôn tôi nhẹ nhàng, bước ra khỏi ghế điều khiển rồi nhảy lên phía trước boong tàu để giúp Mac. Họ bắt đầu giương buồm lên, tháo dây thừng ra, mở các cuộn dây tời và ròng rọc. Hai chàng trai làm việc rất nhịp nhàng, thỉnh thoảng gào lên với nhau những thuật ngữ hàng hải. Chứng kiến chàng Năm Mươi vô tư giao lưu với đối phương khiến tôi cảm thấy rất ấm áp.

Có thể Mac là bạn của anh, dù dường như cũng không có nhiều bạn bè, theo như tôi thấy. Dầu sao thì tôi cũng đâu có nhiều bạn lắm. Chính xác là không nhiều bạn ở Seattle. Người bạn duy nhất mà tôi có thì đang đi tắm nắng ở Saint James trên bờ đông của Barbados rồi.

Khi nghĩ đến Kate, đột nhiên tôi cảm thấy đau nhói. Tôi nhớ cô bạn cùng phòng của tôi nhiều hơn tôi tưởng. Hy vọng cô ấy sẽ nghĩ lại và quay về nhà với anh Ethan, hơn là cứ ở bên cạnh Elliot, anh trai của Christian.

Christian và Mac kéo buồm chính lên. Chiếc buồm căng đầy và cuộn lên trước những cơn gió đang ngấu nghiêng quện vào từng thớ vải. Đột nhiên chiếc tàu chao đảo, rít về phía trước. Tôi cảm nhận được mọi chuyển động qua bánh lái. Whoa!

Hai người đàn ông vẫn tiếp tục công việc trên mũi tàu, tôi thích thú ngắm nhìn cánh buồm bay phát phối. Những cơn gió làm căng tròn cánh buồm.

“Giữ chặt vào cưng, và giờ thì tắt động cơ đi nào!” Christian gào lên về phía tôi xuyên qua những cơn gió, anh ra dấu hiệu cho tôi tắt máy. Tôi nghe thấy giọng anh, nhưng tôi vẫn hăng hái gật đầu, nhìn thẳng về hướng người đàn ông mà tôi yêu. Anh đứng trước gió, hứng khởi và giảng mình khi con tàu dềnh lên theo sóng.

Tôi nhấn nút, tiếng động cơ tắt dần, The Grace hướng về phía bán đảo Olympic, lướt trên mặt nước như thể đang bay lên. Tôi muốn gào thét lên – đây chắc hẳn phải là một trong những giây phút hứng khởi nhất trong cuộc đời tôi – ngoại trừ chiếc tàu lượn, và có thể là cả Căn Phòng Đỏ nữa.

Chao ôi! Chiếc tàu vẫn chạy! Tôi đứng im, tay giữ chặt bánh lái, Christian tiến lại gần sau lưng, tay anh đặt lên tay tôi.

“Cảm giác thế nào?” Anh gào lên để át đi tiếng sóng và gió.

“Christian! Thật là tuyệt vời.”

Anh cười chói lóa, miệng cười rộng tới tận mang tai. “Đợi cho đến khi lùm cây lên cao.” Anh hất cằm về hướng Mac, anh chàng vẫn đang căng một cánh buồm khác – một chiếc màu đỏ đậm. Đột nhiên, nó làm tôi nhớ đến bức tường trong phòng giải trí.

“Màu đẹp đấy,” tôi gào lên.

Anh nháy mắt và ném cho tôi một nụ cười của loài sói. Hành động đầy hàm ý.

Những chùm cây phía xa xa – lớn, kỳ lạ, hình bầu dục – như thúc giục The Grace chạy nhanh hơn, vượt lên trong tiếng gió gào.

“Thiết kế không đối xứng, nhằm mục đích tăng tốc độ tàu.” Christian giải thích mà không cần tôi phải hỏi.

“Thật tuyệt vời.” Tôi chẳng biết nói gì hơn. Trên mặt tôi lộ một nụ cười lồ bịch không diễn tả nổi trong lúc chiếc tàu đang vọt trên mặt nước, hướng thẳng về dãy núi Olympic uy nghi và hòn đảo Bainbridge. Ngoảnh lại, Seattle đang dần mất hút dần sau lưng tôi, núi Rainier như ở rất xa.

Tôi đã không thực sự nhận ra Seattle đẹp dường nào – xanh tươi, căng tràn sức sống, và ôn hòa, những rặng cây ôn đới, những vách núi gập ghềnh thấp thoáng đâu đó. Một vẻ đẹp hoang sơ và thanh bình trong ánh nắng chiều lung linh. Trái tim tôi đập liên hồi. Sự tĩnh lặng hoàn hảo cùng với tốc độ tàu khiến ta như phi trên mặt nước.

“Tốc độ tàu là bao nhiêu vậy?”

“15 hải lý.”

“Em không biết gì về đơn vị hải lý cả.”

“Khoảng 17 dặm trên giờ”

“Thật hả, em cứ tưởng là phải nhanh hơn chứ.”

Anh siết chặt tay tôi, mỉm cười. “Trông em thật đáng yêu, Anastasia. Đôi má ửng hồng không phải do... xấu hổ của em thật đẹp. Trông em giống như nhân vật chính trong các bức ảnh của José ấy.”

Tôi quay lại và hôn anh.

“Anh biết cách đem lại cho phụ nữ những giây phút tuyệt vời đấy, ngài Grey ạ!”

“Rất hân hạnh được phục vụ, thưa cô Steele.” Anh vén tóc tôi sang một bên và hôn vào gáy tôi, một cảm giác kích thích dễ chịu chạy dọc sống lưng tôi. “Anh thích ngắm nhìn em khi em vui,” anh thì thầm và ôm chặt tôi trong vòng tay anh.

Tôi ngắm nhìn làn nước xanh mênh mông và tự hỏi, không biết trước đây tôi đã làm điều tốt gì mà thần may mắn đã mỉm cười và đem người đàn ông này đến cho tôi.

Phải rồi, cậu là một cô ả may mắn, cô nàng Tiềm Thức của tôi đáp lại. Nhưng cậu phải chấm dứt với anh ta. Anh ta sẽ không muốn đắm bầy hầy có mùi vani này mãi mãi đâu... Và cậu sẽ bị tổn thương. Tôi trừng mắt nhìn trước sự nanh nọc và xác lảo của cô ta. Sâu thẳm trong tâm hồn, tôi biết tiềm thức của tôi đã nói đúng, nhưng tôi muốn xua đuổi suy nghĩ ấy. Ít ra tôi không muốn phá hỏng một ngày tuyệt diệu như ngày hôm nay. Tôi ngả đầu vào bờ vai của Christian.

MỘT GIỜ SAU, CHÚNG TÔI neo thuyền vào một bãi vịnh nhỏ hẻo lánh trên đảo Bainbridge. Mac dùng chiếc thuyền khí hơi để đi vào bờ, tôi cũng không dám chắc – tôi chỉ nghe thấy Mac khởi động động cơ phía sau tàu. Christian nắm tay và kéo tôi một cách điệu nghệ vào trong cabin, đàn ông và sứ mệnh của họ.

Lúc này anh đang đứng trước mặt tôi, những ngón tay anh khéo léo cởi bỏ áo phao cho tôi. Anh quăng chiếc áo sang một bên, nhìn tôi đắm đuối, đôi mắt đen của anh mở rộng.

Tôi gần như lạc đi. Anh chạm vào tôi, lướt tay lên mặt tôi, xuống cằm, cổ họng, xương ngực. Đôi bàn tay anh rờ rẫm, chạm vào nút cúc đầu tiên, chiếc áo khoác màu xanh của tôi.

“Anh muốn được nhìn thấy em,” anh thở mạnh, lão luyện cởi bỏ hết hàng cúc áo. Anh cúi người, hôn nhẹ lên đôi môi hé mở của tôi. Tôi hổn hển và háo hức. Vẻ đẹp đầy kích thích của anh, bản năng tình dục tự nhiên của anh trỗi dậy trong căn phòng kín này và cả nhịp điệu đung đưa êm ái của chiếc du thuyền, tất cả được hòa quyện mạnh mẽ, khuấy động tâm hồn tôi. Anh đứng dậy.

“Tự cởi đồ cho anh ngắm nào,” anh thì thầm, đôi mắt cháy bỏng.

Trời ạ. Mệnh lệnh này quá hạnh phúc với tôi. Không rời mắt khỏi anh, tôi chậm rãi cởi từng chiếc cúc, tận hưởng cái nhìn thiêu đốt của anh. Ôi, nóng bỏng quá. Tôi nhìn thấy sự thèm khát của anh – hiện rõ trên mặt anh... Và cả nơi ấy nữa.

Tôi thả chiếc áo của mình rơi xuống sàn, và lần xuống nút quần jean.

“Dừng lại,” anh ra lệnh. “Ngồi xuống.”

Tôi ngồi xuống mép giường. Với một chuyển động thật mềm mại, anh quỳ gối trước mặt tôi, tháo một bên dây giày, rồi giày bên kia, quăng giày sang một bên, tiếp đó là cởi tất. Anh nâng chân trái tôi lên, dịu dàng hôn lên ngón chân cái của tôi và cắn nhẹ.

“A!” tôi rên lên khi cảm nhận thấy những phản ứng trên cơ thể mình. Anh đứng dậy uyển chuyển, đưa tay cho tôi và kéo tôi đứng dậy.

“Tiếp tục đi em,” anh thì thầm và lùi lại để có thể ngắm nhìn cơ thể tôi.

Tôi kéo khóa quần xuống, thò ngón cái vào cạp quần, và tụt chiếc quần xuống chân. Anh mỉm cười, nhưng đôi mắt vẫn tối đen.

Tôi không biết có phải vì anh đã làm tình sáng nay với tôi, ý tôi là thực sự làm tình, nhẹ nhàng, ngọt ngào, hay đó chỉ là sở thích của anh – Phải... tôi muốn – nhưng tôi không hề thấy xấu hổ. Tôi muốn mình thật gợi cảm trước người đàn ông này. Anh xứng đáng được tận hưởng điều đó – Chính anh đã khiến tôi cảm nhận được sự quyến rũ. Chuyện này với tôi quá mới mẻ, nhưng tôi đang học, dưới sự hướng dẫn của anh. Cũng có thể điều này mới mẻ với anh. Làm cân bằng cái ván bập bênh giữa chúng tôi.

Tôi đang mặc một bộ đồ lót mới mua – quần lót ren trắng và chiếc áo ngực đồng bộ – một thương hiệu thiết kế nổi tiếng với cái giá không hề rẻ. Tôi bước qua chiếc quần jean, đứng trước mặt anh trong bộ đồ lót mà chính anh đã mua. Điều kỳ lạ là tôi không hề thấy mình rẻ tiền, tôi thấy mình là của anh.

Tôi đưa tay ra sau tháo chiếc áo ngực, trượt dây áo qua cánh tay, và quăng nó trên áo khoác. Một cách chậm rãi, tôi tụt chiếc quần lót xuống, để cho nó rơi xuống mắt cá chân rồi bước qua. Bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên vì sự duyên dáng của chính mình.

Đứng trước anh, trần truồng và không thẹn thùng, tôi biết đó là vì anh yêu tôi. Tôi không cần phải giấu giếm. Anh không nói gì, chỉ ngắm nhìn tôi. Tất cả những gì tôi thấy là sự mê mẩn, sùng bái trong mắt anh, và cả cái đó nữa, chiều sâu mà anh cần – chiều sâu tình yêu anh dành cho tôi.

Anh đưa tay xuống, kéo cạp chiếc áo len màu kem của mình lên rồi chui qua, tiếp đó là cởi áo phông, để lộ ra bờ ngực cường tráng, mắt anh vẫn không rời khỏi tôi. Anh cởi giày và tất trước khi chạm vào nút quần jean của mình.

Tôi vươn người ra, thì thầm, “Để em.”

Đôi môi anh cong lên trong đánh vẻ một từ ô trong giấy lát. Anh cười. “Xin mời.”

Tôi bước về phía anh, đưa bàn tay không biết sợ của mình vào trong cạp quần anh và giật mạnh để buộc anh tiến lại gần tôi hơn. Anh há miệng ngạc nhiên trước sự táo bạo đến bất ngờ của tôi. Rồi anh mỉm cười. Tôi cởi cúc quần, và trước khi kéo khóa xuống, tôi tự cho phép những ngón tay mình khám phá anh, tìm kiếm sự cương cứng của anh trong chiếc quần bó mềm mại. Bờ hông anh cong lại theo mỗi chuyển động của tay tôi. Anh nhắm mắt, tận hưởng sự đụng chạm từ tôi.

“Em bắt đầu liều lĩnh hơn rồi đấy, Ana, can đảm quá,” anh thì thầm, giữ chặt khuôn mặt tôi trong hai bàn tay, cúi xuống và hôn lên môi tôi.

Tôi đặt tay lên hông anh – một nửa bàn tay chạm vào da thịt anh, và nửa kia chạm lên cạp quần đang buông thả của anh. “Anh cũng thế,” tôi thì thầm đáp lại lần môi anh khi ngón cái của tôi chà xát chậm chậm thành vòng tròn trên da thịt anh, còn anh mỉm cười.

“Tiếp đi em.”

Tôi đưa tay ra phía trước quần anh, kéo khóa xuống. Những ngón tay táo bạo của tôi, nắm lấy anh thật chặt.

Anh ngán lên một thanh âm nhỏ nhỏ trong cổ họng, hơi thở ngọt ngào của anh bao phủ lên tôi, anh hôn tôi lần nữa chan chứa yêu thương. Khi tay tôi chuyển động trên anh, vòng quanh anh, vỗ vào anh, ghì anh

thật chặt, anh vòng cánh tay quanh tôi, bàn tay phải của anh áp vào giữa lưng tôi còn những ngón tay anh trải rộng. Bàn tay trái của anh lùa vào mái tóc tôi, kéo tôi đến sát miệng anh.

“Ôi, anh muốn em vô cùng, em yêu,” anh thở hổn hển, và bất ngờ bước lùi lại cởi chiếc quần jean và quần lót ra bằng một động tác mau lẹ, nhanh chóng. Anh thật là đẹp đẽ, đẹp đến từng centimet dù có mặc quần áo hay không.

Anh thật hoàn hảo. Vẻ đẹp của anh bị mạo phạm bởi chính những vết sẹo trên người anh, tôi buồn bã nghĩ. Mà chúng lại hằn sâu hơn vào da thịt anh.

“Có chuyện gì thế, Ana?” Anh thì thầm và nhẹ nhàng vỗ vỗ vào má tôi bằng những đốt ngón tay.

“Không có gì cả. Yêu em đi, ngay bây giờ.”

Anh kéo tôi vào vòng tay anh, hôn tôi, xoắn hai tay vào mái tóc tôi. Lưỡi chúng tôi quấn lấy nhau, anh đưa tôi quay lại giường và nhẹ nhàng kéo tôi xuống đó, anh cũng cuốn theo nằm xuống cạnh tôi.

Anh lướt mũi anh dọc theo hàm tôi trong khi hai tay tôi lùa vào tóc anh.

“Em có biết làm sao mà mùi vị của em lại tuyệt thế không, Ana? Hấp dẫn vô cùng.”

Những lời của anh đạt được kết quả như nó vẫn có – khiến máu trong người tôi sôi lên, cảm xúc sôi sục – anh rờ mũi xuống cổ tôi, ngang qua ngực tôi, hôn tôi đầy sùng bái như anh vẫn thường làm như thế.

“Em đẹp lắm,” anh thì thầm khi miệng ngậm núm vú tôi và mút nhẹ nhàng.

Tôi rên rỉ khi thân hình mình dán xuống chiếc giường.

“Hãy để cho anh nghe thấy em, bé yêu.”

Đôi tay anh lướt xuống xuống eo, tôi khoan khoái cảm nhận sự động chạm với anh, da thịt chạm vào da thịt – cái miệng đói khát của anh trên khuôn ngực tôi và những ngón tay dài khéo léo của anh mơn trớn, vuốt ve tôi, chạm bầm tôi. Dịch chuyển qua phần hông, qua cặp mông, và xuống dưới chân tôi tới đầu gối, anh không ngừng hôn.

Giữ đầu gối tôi, anh bất ngờ giật mạnh chân tôi ra, quấn nó quanh hông anh, khiến tôi há hốc mồm đầy kinh ngạc, tôi cảm thấy rõ hơn nụ cười hưởng ứng của anh trên làn da tôi. Anh xoay tròn khiến tôi cười lên người anh và đưa cho tôi gói thiếc.

Tôi vội vã xé gói bao cao su và đeo nó vào cho anh. Anh chìa tay cho tôi. Một tay tôi nắm lấy tay anh còn tay kia, tôi đặt mình vào anh, rồi chậm rãi thả mình vào anh cũng như anh làm vậy với tôi.

Anh rên rỉ nho nhỏ trong cuống họng và nhắm mắt lại.

Cảm giác của anh trong tôi... duỗi dài ra... đổ đầy tôi – tôi rên lên nhẹ nhẹ – thật tuyệt diệu. Anh đặt tay lên hông tôi và đưa tôi lên, xuống, và thúc vào trong tôi. Ôi... mới tuyệt làm sao.

“Ôi, em yêu,” anh thì thầm, và bất ngờ ngồi dậy vì vậy mà chúng tôi cọ mũi vào nhau, cảm giác thật là phi thường – cực kỳ thỏa mãn. Tôi thở hổn hển, túm lấy bắp tay anh khi anh siết chặt đầu tôi trong đôi tay anh và nhìn thẳng vào mắt tôi – đôi mắt anh màu xám, mãnh liệt, cháy lên niềm khao khát.

“Ôi, Ana. Em cho tôi cảm giác tuyệt làm sao,” anh rì rầm và hôn tôi say đắm bằng nhiệt tâm sôi sục. Tôi hôn lại anh, choáng váng vì cảm giác ngọt ngào của anh đang chôn vùi sâu trong tôi.

“Ôi, em yêu anh,” tôi thì thầm. Anh rên rỉ như thể bị thương khi nghe những lời thì thầm của tôi vậy, rồi xoay tròn, vẫn giữ tôi trong anh mà không ngắt quãng sự tiếp xúc giữa chúng tôi trước đó, vậy là tôi nằm dưới anh. Tôi quấn chân quanh ngang lưng anh.

Anh nhìn tôi trong niềm yêu thương tha thiết, tôi chắc là mình phản chiếu nét mặt anh khi tôi với tay vuốt ve gương mặt đẹp đẽ của anh. Chậm rãi, anh bắt đầu chuyển động, nhắm mắt lại khi làm thế và rên lên khe khẽ.

Con tàu lắc lư nhẹ nhẹ, sự yên tĩnh thanh bình và lặng lẽ ở cabin bị phá vỡ bởi tiếng thở của chúng tôi hòa vào nhau khi anh dịch chuyển chậm chậm trong và ngoài tôi, vô cùng kiểm soát và vô cùng thành thạo – quá

đôi tuyệt vời. Anh để cánh tay vòng qua đầu tôi, bàn tay anh trong tóc tôi, tay kia anh mơn trớn gương mặt tôi khi anh cúi xuống hôn tôi.

Tôi được anh bao phủ khi yêu tôi, di chuyển chậm chậm ở trong và ra ngoài, nhắm nháp tôi. Tôi chạm vào anh – bám sát vào những đường biên – cánh tay, mái tóc, phần lưng dưới, cặp mông đẹp đẽ – tôi thở gấp gấp khi nhịp điệu đều đều của anh đẩy tôi lên ai. Anh hôn vào miệng, cằm, quai hàm tôi, rồi gặm nhấm tai tôi. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh thở ngắt quãng sau mỗi cú thúc nhẹ nhàng của cơ thể.

Cơ thể tôi bắt đầu run lên. Ôi... Cảm giác mà tôi biết bây giờ chính là tuyệt nhất... Tôi gần sát rồi... Ôi...

“Đúng rồi, em yêu... thả nó ra cùng tôi... Xin em... Ana,” anh thì thầm và những lời của anh đang giải phóng cho tôi.

“Christian,” tôi gọi to còn anh rên lên khi cả hai chúng tôi cùng tới.

37. Chương 10

Chương 10

“Mac sẽ quay lại sớm thôi,” anh thì thầm.

“Hmm.” Mắt tôi mở bừng ra long lanh chạm vào cái nhìn xám nhạt của anh. Chúa ơi, đôi mắt anh có màu thật kỳ lạ – nhất là ở đây, ngoài biển này – phản chiếu ánh sáng nhảy múa trên mặt nước qua những ô cửa sổ nhỏ vào trong cabin.

“Chừng nào anh còn thích nằm đây với em trọn cả chiều, anh ta sẽ cần một chiếc xuống trong tay.” Cúi người xuống, Christian âu yếm hôn tôi. “Ana, lúc này trông em thật quá xinh đẹp, tất cả đều lộn xộn và gọi cảm. Khiến cho anh muốn em hơn.” Anh mỉm cười và đứng dậy. Tôi nằm sắp người, ngắm cảnh.

“Anh không quá tệ đâu, thuyền Trưởng ạ.” Tôi chép miệng đầy thán phục còn anh thì cười rạng rỡ.

Tôi nhìn anh đi về phía cabin lúc anh mặc quần áo. Người đàn ông này đã khiến tình yêu ngọt ngào này đến với tôi lần nữa. Phải khó khăn lắm tôi mới tin được vào vận may của mình. Tôi không thể tin được rằng anh là của tôi. Anh ngồi xuống cạnh tôi để đi giày.

“Thuyền Trưởng hả?” Anh lạnh nhạt nói. “Được, tôi làm chủ chiếc tàu này.”

Tôi nghiêng đầu sang một bên. “Anh làm chủ trái tim em, ngài Grey ạ.” Và cả cơ thể tôi... Và linh hồn tôi nữa.

Anh lắc đầu đầy hoài nghi và cúi xuống hôn tôi. “Anh sẽ ở trên boong tàu. Nếu em cần thì có vôi hoa sen trong phòng tắm nhé. Em có cần gì nữa không? Đồ uống chẳng hạn?” anh hỏi đầy quan tâm, và tất cả những gì tôi có thể làm là cười với anh. Đây vẫn là người đàn ông đó chứ? Vẫn là anh Năm Mươi đó phải không?”

“Cái gì thế?” anh nói, phản ứng lại nụ cười ngớ ngẩn của tôi.

“Anh.”

“Có vấn đề gì về anh?”

“Anh là ai và anh đã làm gì với Christian?”

Đôi môi anh rúm lại với nụ cười buồn bã.

“Anh ta chẳng ở xa đây đâu, em yêu,” anh dịu dàng nói, và trong giọng nói của anh thoáng chút sầu muộn khiến tôi ngay lập tức hối tiếc vì đã đặt ra câu hỏi. Nhưng anh xua nó đi. “Em sẽ thấy anh ta sớm thôi” – anh cười với tôi đầy tự mãn – “nhất là nếu em không chịu dậy.” Anh vươn tay vỗ mạnh vào mông tôi khiến tôi vừa kêu thét lên vừa cười to.

“Anh làm em lo lắng.”

“Anh ư, bây giờ sao?” trăn Christian cau lại. “Em đã phát ra vài tín hiệu lẫn lộn, Anastasia. Một người đàn ông phải có bốn phen theo đuổi thế nào đây?” Anh cúi xuống và lại hôn tôi. “Để sau nhé, em yêu,” anh nói thêm, và với một nụ cười rạng rỡ, anh đứng dậy, bỏ mặc tôi với những suy nghĩ vụn vặt của mình.

KHI TÔI XUẤT HIỆN TRÊN BOONG TÀU, Mac đang lên tàu, nhưng anh ta biến mất lên boong trên khi tôi mở cánh cửa ca bin lớn ra. Christian đang nghe chiếc điện thoại BlackBerry. Nói với ai nhỉ? Tôi tự hỏi. Anh đi lại và kéo tôi lại gần, hôn lên tóc tôi.

“Tin tốt đấy... tốt. Ừ... Thật sao? Ngọn lửa bắt lên từ ban công?... Tôi hiểu... Ừ, tối nay.”

Anh bấm nút “kết thúc”, và tiếng động cơ nổ giòn làm tôi giật mình. Mac hẳn đang ở buồng máy bên trên.

“Đến lúc quay về rồi,” Christian nói, hôn tôi lần nữa lúc anh buộc cho tôi chiếc áo phao.

MẶT TRỜI XUỐNG THẤP trên bầu trời phía sau khi chúng tôi trên đường quay trở lại bến tàu, tôi tắm mình trong buổi chiều tuyệt đẹp. Dưới sự chỉ dẫn cẩn thận và kiên trì của Christian, giờ đây tôi đã xếp gọn được cánh buồm chính, một cánh buồm đằng mũi, và là một cánh buồm của con thuyền đua, cũng như học cách buộc một nút kép, một gút buộc, và nút căng cừu. Đôi môi anh cong lên trong suốt bài học.

“Em sẽ trói anh lại vào một hôm nào đó,” tôi lẩm bẩm gất gỏng.

Đôi môi anh cong lên với vẻ hài hước. “Trước hết, cô sẽ phải bắt được tôi đã, cô Steele ạ.”

Những lời của anh khiến tôi nhớ đến lần anh đuổi tôi khắp căn hộ, phấn khích và rồi đến kết cục đáng sợ sau đó. Tôi cau mày và rùng mình. Sau đó, tôi đã bỏ mặc anh.

Liệu bây giờ tôi có bỏ anh lần nữa không khi anh đã thú nhận rằng anh yêu tôi? Tôi nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xám rất sáng của anh. Tôi có bao giờ bỏ anh được nữa không – cho dù anh làm gì với tôi đi nữa? Tôi có thể phản bội anh như thế được không? Không. Tôi nghĩ mình không thể.

Anh đã cho tôi một chuyến đi còn hơn cả tuyệt vời trên chiếc thuyền đẹp đẽ này, giải thích tất cả những thiết kế và kỹ thuật tiên tiến, và vật liệu chất lượng cao được sử dụng để chế tạo ra nó. Tôi nhớ cuộc phỏng vấn khi lần đầu tiên tôi gặp anh; khi đó tôi đã nhận ra niềm đam mê của anh với những con tàu. Tôi nghĩ tình yêu của anh chỉ dành cho những con tàu chuyên chở xuyên đại dương mà công ty anh đóng – chứ không phải cũng dành cho cả những con thuyền vượt mà, siêu gợi cảm nữa.

Và tất nhiên, anh đã yêu tôi thật thông thả, ngọt ngào. Tôi lắc đầu, nhớ lại thân hình tôi oằn mình và ham muốn dưới bàn tay thuần thực của anh. Anh là một người tình khác thường, tôi chắc thế – dù rằng tất nhiên, tôi chẳng có mốc so sánh nào cả. Nhưng Kate sẽ kể lể nhiều hơn nếu giống như vậy; cô ấy không giống như người có thể giữ bí mật các chi tiết thế này...

Nhưng chuyện này bao lâu là đủ với anh? Tôi chẳng hề biết được, và ý nghĩ này thật làm cho người ta mất hết tinh thần.

Giờ thì anh đang ngồi, còn tôi đứng trong vòng tay an toàn của anh hàng giờ liền, trong sự im lặng thoáng hiểu và dễ chịu khi The Grace lướt tới Seattle ngày một gần hơn. Tôi cầm lái, còn Christian thỉnh thoảng lại khuyên nhủ tôi điều chỉnh cho hợp lý.

“Đó là một bài thơ về con thuyền buồm xưa như trái đất,” anh thì thầm bên tai tôi.

“Nghe như một áng thơ ấy.”

Tôi cảm thấy anh đang cười toe. “Đúng thế. Antoine de Saint-Exupéry[1].”

[1] Tác giả của truyện Hoàng Tử Bé.

“Ồ... Em thích Hoàng tử Bé lắm.”

“Anh cũng thế.”

ĐÃ GẦN TỐI khi Christian, tay vẫn đặt trên tay tôi, hướng thuyền chúng tôi vào bến tàu. Những ánh đèn nhấp nháy từ những con thuyền phản chiếu trên mặt nước tối om, nhưng trời vẫn còn sáng – một buổi tối rực rỡ và thơm dịu, khúc dạo đầu ột kỳ vĩ chắc chắn sẽ tới.

Một đám đông đang túm tụm bên bờ biển lúc Christian chậm rãi quay thuyền xoay tròn quanh trong một không gian khá hẹp. Anh làm việc đó dễ dàng và lúi thật ngọt vào đúng chỗ tàu đậu lúc trước chúng tôi đã rời đi. Mac nhảy xuống bến và cột chiếc The Grace vào cọc thật chắc chắn.

“Sẽ còn quay lại nữa,” Christian nói khẽ.

“Cảm ơn anh,” tôi bẽn lẽn thì thầm. “Thật là một buổi chiều tuyệt vời.”

Christian cười toe toét. “Anh cũng nghĩ vậy. Có lẽ chúng ta có thể ghi tên em vào lớp học thuyền buồm, vậy là chúng ta có thể đi ra ngoài vài ngày một lần, chỉ có hai chúng ta thôi.”

“Em thích lắm. Chúng ta có thể làm đi làm lại lễ rửa tội cho phòng ngủ.”

Anh cúi người về phía trước và hôn vào sau tai tôi. “Hừm... anh mong đợi điều đó đây, Anastasia,” anh thì thầm, khiến cho từng sợi lông trên cơ thể tôi đều dựng đứng lên vì được chăm sóc.

Sao anh làm được như vậy nhỉ?

“Nào, căn hộ đã an toàn rồi. Chúng ta có thể quay lại.”

“Thế còn đồ đạc của chúng ta ở khách sạn thì sao?”

“Taylor đã thu xếp rồi.”

Ồ! Khi nào vậy?

“Sớm ngày hôm nay, sau khi anh ta cùng với cả đội rà soát chiếc The Grace.” Christian trả lời luôn cả câu hỏi tôi chưa thốt ra.

“Người đàn ông khôn khổ đó có bao giờ ngủ không vậy?”

“Có chứ.” Christian nhướn mày lên nhìn tôi, lúng túng. “Anh ta chỉ làm công việc của mình thôi mà, Anastasia, thứ mà anh ta rất giỏi. Jason là một phát hiện thật sự.”

“Jason?”

“Jason Taylor.”

Tôi nghĩ Taylor là họ của anh ta. Jason. Hợp với anh ấy – rắn rỏi, đáng tin cậy. Điều đó khiến tôi mỉm cười.

“Em thích Taylor đấy,” Christian nói, nhìn tôi đầy xét đoán.

“Em cho là vậy.” Câu hỏi của anh đã lật tẩy tôi. Anh cau mày. “Em không bị Taylor hấp dẫn đâu, nếu đó là lý do anh đang cau mày. Thôi ngay đi.”

Christian gần như là đang bấu môi – hờn dỗi.

Chà, thỉnh thoảng anh như một đứa trẻ vậy. “Em nghĩ Taylor chăm sóc anh rất tốt. Đó là lý do tại sao em thích anh ấy. Ngoài ra còn có vẻ tử tế, đáng tin cậy, và trung thành nữa. Anh ta khiến em yêu quý Taylor như bậc cha chú ấy.”

“Bậc cha chú á?”

“Vâng.”

“Được rồi, bậc cha chú.” Christian đang kiểm tra cả từ ngữ lẫn ý nghĩa nữa. Tôi cười lớn.

“Ôi, Christian, người lớn lên nào, Chúa ơi.”

Miệng anh há ra, ngạc nhiên vì tiếng cười của tôi, nhưng rồi anh cau mày như thể cân nhắc câu nói của tôi. “Anh đang cố gắng đây,” cuối cùng anh cũng nói.

“Đó mới là anh. Đúng là anh.” Tôi nhẹ nhàng trả lời nhưng lại trợn mắt lên với anh.

“Những ký ức nào em gọi lên khi trợn mắt lên với anh thế, Anastasia?” Anh cười toe toét.

Tôi cười tự mãn. “À, nếu anh cư xử cho phải phép, có thể chúng ta sẽ nhớ lại những ký ức đó đấy.”

Miệng anh chúm lại đầy hài hước. “Cư xử phải phép à?” Anh nhướn mày. “Thật ra thì cô Steele – điều gì khiến cô nghĩ tôi muốn nhớ lại chúng chứ?”

“Chắc hẳn là cái cách mắt ngài sáng lên như đêm Noel khiến tôi đã nói vậy đấy.”

“Em đã biết rõ về anh rất nhiều rồi đấy,” anh nói cộc lốc.

“Em muốn biết về anh hơn nữa.”

Anh mỉm cười dịu dàng. “Anh cũng thế, Anastasia.”

“CẢM ƠN, MAC.” CHRISTIAN BẮT TAY McConnell và bước lên bến cảng.

“Tôi luôn thích làm việc đó, ngài Grey, và xin tạm biệt. Ana, rất vui vì được gặp cô.”

Tôi bẽn lẽn bắt tay anh ta. Anh ta hẳn biết Christian và tôi đã làm gì trên tàu khi anh ta vào bờ.

“Chúc một ngày tốt lành, Mac, cảm ơn anh.”

Anh ta cười toe toét với tôi và nháy mắt khiến tôi đỏ bừng mặt. Christian nắm tay tôi, rồi chúng tôi đi dọc bến cảng dạo quanh bến tàu.

“Mac đến từ đâu?” Tôi hỏi, tò mò về giọng nói của anh ta.

“Ireland... Bắc Ireland,” Christian tự chỉnh lại.

“Anh ấy là bạn của anh à?”

“Mac á? Anh ta làm việc cho anh. Giúp đóng con tàu The Grace.”

“Anh có nhiều bạn bè không?”

Anh cau mày. “Không hẳn. Làm công việc của mình... anh không nuôi dưỡng mối quan hệ bạn bè. Đó chỉ là...” Anh ngừng lại, nếp nhăn hẳn sâu hơn, và tôi biết rằng anh sẽ ám chỉ tới bà Robinson.

“Đói không?” anh hỏi, cố gắng thay đổi chủ đề.

Tôi lắc đầu. Thật ra là tôi đói ngẫu.

“Chúng ta sẽ ăn ở chỗ anh để xe. Đi nào.”

CẠNH SP LÀ MỘT QUÁN Rượu NHỎ của Ý mang tên Bee's. Nó nhắc tôi nhớ tới địa điểm ở Portland – một vài chiếc bàn và lều quán, thiết kế rất diêm dúa và hiện đại, với một bức ảnh đen trắng to tướng về vòng quay của thế kỷ như một bức bích họa.

Christian và tôi ngồi trong một lều, nghiên cứu thực đơn và nhăm nháp món Frascati nhẹ nhàng ngon lành. Khi tôi liếc vào thực đơn, để chọn món, Christian nhìn tôi chăm chăm đầy thương thức.

“Sao vậy?” Tôi hỏi.

“Trông em thật đáng yêu, Anastasia. Không khí ngoài trời thật thích hợp với em.”

Tôi đỏ mặt. “Em thấy tốt hơn những lời nịnh nọt, hãy nói thật đi. Nhưng em đã có một buổi chiều đáng yêu. Một chiều tuyệt vời. Cảm ơn anh.”

Anh mỉm cười, đôi mắt ấm áp. “Anh rất vui được làm vậy,” anh thì thầm.

“Em có thể hỏi anh vài điều được không?” Tôi quyết định tìm hiểu tình hình thực tế.

“Bất cứ điều gì, Anastasia. Em biết mà.” Anh héch mặt sang một bên, trông rất thích thú.

“Có vẻ như anh không có nhiều bạn bè. Tại sao vậy?”

Anh nhún vai và cau mày. “Anh đã nói với em rồi, anh thật sự không có thời gian. Anh có những đối tác – mặc dù điều đó rất khác với mối quan hệ bạn bè, anh chắc vậy. Anh có gia đình và vậy thôi. Khác hẳn với Elena.”

Tôi phớt lờ việc nhắc tới kẻ lăng lơ đáng ghét kia. “Không có bạn bè cùng giới cùng tuổi anh để có thể đi chơi và xả hơi sao?”

“Em biết anh thích xả hơi thế nào không, Anastasia?” Miệng Christian cau lại. “Anh đang làm việc, xây dựng sự nghiệp.” Trông anh thật lúng túng. “Đó là tất cả những gì anh làm – ngoại trừ việc thỉnh thoảng đua thuyền và lái máy bay.”

“Thậm chí không cả bạn cùng đại học sao?”

“Không hẳn.”

“Vậy là chỉ có Elena?”

Anh lắc đầu, vẽ mặt đầy cảnh giác.

“Hắn là cô độc lắm.”

Môi anh nhếch lên thành một nụ cười buồn bã. “Em muốn ăn gì nào?” anh hỏi để thay đổi chủ đề lần nữa.

“Em sẽ ăn risotto[2].”

[2] Món cơm của Ý.

“Lựa chọn đúng đắn đấy.” Christian gọi người bồi bàn, kết thúc cuộc trò chuyện.

Sau khi chúng tôi gọi món, tôi bứt rứt ngo ngoáy trên ghế, nhìn chăm chăm vào các đốt ngón tay. Nếu anh đang ở trong tâm trạng cởi mở, tôi cần phải tận dụng cơ hội.

Tôi phải nói với anh về mong đợi của anh, về... ừm... nhu cầu của anh.

“Anastasia, có vấn đề gì à? Nói với anh đi.”

Tôi nhìn sâu vào gương mặt lo lắng của anh.

“Nói anh nghe đi,” anh nói mạnh mẽ hơn, và mối lo lắng của anh thường theo hướng nào? Sợ hãi? Giận dữ?

Tôi hít một hơi thở sâu. “Em chỉ băn khoăn rằng điều này không đủ với anh. Anh biết đấy, để xả hơi ấy.”

Hàm anh bạnh ra và mắt anh đăm lại. “Anh đã thể hiện với em điều gì là việc đó không đủ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy tại sao em lại nghĩ vậy?”

“Em biết anh thích gì mà. Anh... ừm... muốn gì ấy,” tôi lắp bắp.

Anh nhắm mắt lại và xoa xoa lên vầng trán bằng những ngón tay thon dài.

“Anh phải làm gì đây?” Giọng anh nhẹ nhàng một cách đáng ngại, như thể anh giận dữ, còn trái tim tôi thất lại.

“Không, anh hiểu nhầm rồi – anh làm em kinh ngạc, em biết mới chỉ có vài ngày, nhưng em hy vọng em không buộc anh phải trở thành người không phải là anh.”

“Anh vẫn là anh mà, Anastasia – với tất cả những đặc điểm chết tiệt của năm mươi phần hư hoại trong anh. Đúng thế, anh phải chiến đấu với ham muốn được kiểm soát... nhưng đó là bản chất của anh, cách anh đã xoay xở với cuộc sống của mình. Đúng thế, anh mong rằng em cư xử theo một lối trong chừng mực, cả khi em không như thế thì nó vẫn kích thích và thật mới mẻ. Chúng ta sẽ vẫn làm điều anh thích làm. Em để cho anh phát vào móng em sau cuộc đấu giá gây tổn thương ngày hôm qua.” Anh mỉm cười triu mến khi nhớ lại. “Anh tận hưởng việc trừng phạt em. Anh không nghĩ ham muốn đó sẽ tới... nhưng anh đang cố gắng, và nó không nặng nề như anh nghĩ.”

Tôi lúng túng và đỏ bừng mặt, nhớ đến cuộc gặp gỡ vụng trộm của chúng tôi trong phòng ngủ hồi bé của anh. “Em không có ý như vậy,” tôi vừa thì thầm vừa mỉm cười đầy ngượng ngùng.

“Anh biết.” Mối anh hé ra một nụ cười miễn cưỡng. “Anh cũng không có ý như vậy. Nhưng để anh nói cho em biết, Anastasia, tất cả những điều này đều mới mẻ với anh và vài ngày gần đây là những ngày tuyệt nhất trong cuộc đời anh.

Anh không muốn thay đổi điều gì hết.”

Ồ!

“Những ngày này cũng là tuyệt nhất trong đời em,” tôi thì thầm và nụ cười của anh thật rộng mở. Nữ Thần Ham Muốn của tôi gạt đầu lia lịa đồng ý – và huých tôi rõ mạnh. Được lắm, được lắm.

“Vậy là, anh không muốn dẫn em vào phòng giải trí của anh phải không?”

Anh nuốt nước bọt và tái nhợt đi, tất cả nét vui vẻ biến sạch. “Không, anh không muốn.”

“Tại sao lại không?” Tôi thì thầm. Đó không phải là câu trả lời tôi mong đợi.

Và vâng, chính là nó – cú huých thất vọng. Nữ Thần Ham Muốn dậm chân hờn dỗi, cánh tay cô ta vất chéo lại như một đứa trẻ tức tối.

“Lần cuối cùng chúng ta ở đó em đã bỏ anh đi,” anh lặng lẽ nói. “Anh sẽ tránh đi bất cứ điều gì có thể làm em bỏ anh đi lần nữa. Anh đã bị hủy hoại, suy sụp khi em bỏ đi. Anh đã giải thích điều đó rồi. Anh không bao giờ muốn có cảm giác như vậy nữa anh đã nói với em rằng anh cảm nhận về em thế nào rồi.” Đôi mắt xám của anh mở rộng và mãnh liệt với tất cả lòng chân thành.

“Nhưng điều đó có vẻ gần như không công bằng. Anh không thật sự thoải mái – không ngừng lo lắng về việc em cảm thấy thế nào. Anh thực hiện tất cả những thay đổi đó vì em, và em... nghĩ em nên đền đáp lại bằng cách nào đó. Em không biết nữa – có thể... thử... chơi trò đóng vai người khác xem,” tôi lấp bắp, mặt tôi đỏ dừ như bức tường của phòng giải trí đó.

Tại sao nói về điều ấy lại khó khăn thế nhỉ? Tôi đã làm tất cả những điều ngốc nghếch lập dị với người đàn ông này, những điều mà vài tuần trước đó tôi chưa từng nghe nói, chưa bao giờ nghĩ là có thể có, nhưng điều khó khăn nhất trong tất cả là đang phải nói chuyện với anh thế này.

“Ana, em đang đền đáp rồi, nhiều hơn là em nghĩ đấy. Xin em, xin em đừng có cảm giác như vậy.”

Về vô tư của Christian biến mất. Đôi mắt anh giờ đây mở to đầy hoảng hốt, đó là sự tổn thương sâu sắc. “Bé yêu, mới chỉ có một cuối tuần thôi mà,” anh tiếp tục. “Cho chúng ta một chút thời gian. Anh đã nghĩ ra một cách giải quyết tuyệt vời cho chúng ta vào cuối tuần vừa rồi khi em bỏ đi. Chúng ta cần thời gian. Em cần tin vào anh, và anh cũng thế. Có lẽ vừa đủ thời gian cho chúng ta, nhưng anh thích em như bây giờ. Anh thích ngắm em vui vẻ thế này, thoải mái và vô tư thế này, biết rằng anh là một phần của niềm vui đó. Anh đã không bao giờ...” anh ngừng lại và lùa những ngón tay lên mái tóc. “Chúng ta phải tập đi trước khi chúng ta có thể chạy.” Đột nhiên anh cười thật ngớ ngẩn.

“Có gì buồn cười sao?”

“Flynn. Ông nói về điều đó suốt. Anh không bao giờ nghĩ mình lại dẫn lại lời ông.”

“Hội chúng Flynn.”

Christian cười phá lên. “Chính xác.”

Người bồi bàn mang tới món khai vị, và cuộc trò chuyện của chúng tôi chuyển sang đồ ăn khi Christian đã thả lỏng.

Nhưng khi những cái đĩa to đến vô lý đặt trước chúng tôi, tôi không tài nào ngừng nghĩ về Christian ngày hôm nay thế nào – thoải mái, vui vẻ, và vô tư. Ít ra thì giờ đây anh đang cười tươi, và lại hoàn toàn thư giãn.

Tôi hít sâu vào trong một hơi thở dài nhẹ nhõm khi anh bắt đầu trêu chọc tôi về những nơi tôi đã tới. Đó là một cuộc tranh luận ngắn, vì tôi chưa từng ở bất cứ nơi nào trừ nước Mỹ cả. Ngược lại thì Christian lại

đi du lịch khắp thế giới. Chúng tôi sa vào cuộc tranh cãi vui vẻ và dễ chịu hơn, về tất cả những nơi anh đã đến thăm.

SAU BỮA ĂN NGON LẠNH VÀ NO NÊ, Christian lái xe trở lại Escala, trong tiếng hát ngọt ngào, êm ái của Eva Cassidy qua loa. Tôi có một khoảng thời gian nghỉ ngơi yên bình chìm đắm trong những suy nghĩ riêng. Tôi đã có một ngày choáng váng: Bác sĩ Greene; cùng tắm với nhau; lời thú nhận của Christian; làm tình trong khách sạn và trên tàu; mua xe ô tô. Thậm chí chính Christian cũng khác hẳn đi. Như thể anh đang bỏ lại thứ gì đó hoặc phát hiện lại được gì đó – tôi không biết là thứ gì nữa.

Ai ngờ được anh có thể ngọt ngào đến thế? Có phải là anh không?

Khi tôi nhìn anh, anh cũng thế, trông đầy suy nghĩ. Điều đó thức tỉnh tôi rằng anh ấy không bao giờ thật sự có được tuổi trẻ – của một người bình thường đi nữa. Tôi lắc đầu.

Tâm trí tôi quay lại về buổi khiêu vũ và màn khiêu vũ với bác sĩ Flynn và nỗi sợ hãi của Christian rằng Flynn đã nói với tôi tất cả về anh. Christian vẫn đang che giấu điều gì với tôi. Chúng tôi có thể tiến triển thế nào nếu anh cảm nhận theo cách đó?

Anh nghĩ tôi có thể bỏ đi nếu tôi biết anh. Anh nghĩ rằng tôi có thể bỏ đi nếu anh là chính anh. Ôi, người đàn ông này mới rắc rối làm sao.

Khi chúng tôi đến gần nhà, anh bắt đầu lộ ra vẻ căng thẳng. Anh kiểm tra cẩn thận từng vỉa hè và ngõ ngách, mắt anh phóng tới khắp nơi, tôi biết là anh đang tìm kiếm Leila. Tôi cũng bắt đầu tìm kiếm. Tất cả phụ nữ da trắng tóc đen trẻ tuổi đều là khả nghi, nhưng chúng tôi không thấy cô ta.

Khi lái xe vào ga-ra, miệng anh mím thành một đường khắc nghiệt và căng thẳng. Tôi tự hỏi tại sao chúng tôi phải quay lại đây nếu điều đó làm anh ấy quá thận trọng và căng thẳng thế này. Sawyer đang kiểm tra trong ga-ra. Chiếc Audi bị phá hỏng đã được rời đi. Anh ta tới mở cửa cho tôi khi Christian đưa xe đến cạnh chiếc SUV.

“Chào anh, Sawyer,” tôi lẩm bẩm câu chào.

“Cô Steele.” Anh ta gật đầu. “Ngài Grey.”

“Không có dấu hiệu gì chứ?” Christian hỏi.

“Không, thưa ngài.”

Christian gật đầu, nắm chặt lấy tay tôi, dẫn tôi về phía thang máy. Tôi biết đầu anh đang làm việc quá sức – anh ấy rối trí rồi. Khi chúng tôi vào trong thang máy, anh quay qua tôi.

“Ở đây, em không được phép ra ngoài một mình. Hiểu không?” Anh cộc lốc nói.

“Được rồi mà.” Chà chà – dừng hết cả tóc gáy. Nhưng thái độ của anh khiến tôi mỉm cười. Tôi muốn ôm lấy chính mình – người đàn ông này, luôn hống hách và cộc lốc với tôi, tôi biết thế. Chỉ hơn một tuần trước thôi, nếu anh nói với tôi bằng cái giọng đó chắc tôi đã bị dọa sợ rồi. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu anh hơn rất nhiều. Đó là kỹ xảo đối phó của anh mà thôi. Anh đang căng thẳng vì Leila, anh yêu tôi, và anh muốn bảo vệ tôi.

“Có gì buồn cười sao?” anh lẩm bẩm, thoáng vẻ thích thú.

“Anh ấy.”

“Tôi sao? Cô Steele? Tại sao tôi lại buồn cười?” Anh bĩu môi.

Christian bĩu môi thật... nóng bỏng.

“Đừng có bĩu môi.”

“Tại sao?” Trông anh càng ngạc nhiên hơn.

“Bởi vì nó có tác động tới em như khi em có tác động với anh lúc làm thế này.” Tôi cố tình cắn môi.

Anh nhướn mày lên, vừa kinh ngạc vừa thỏa mãn. “Thật sao?” Anh bĩu môi lần nữa và cúi người xuống trao cho tôi một nụ hôn chớp nhoáng hoàn toàn trong sáng.

Tôi chu môi lên để gặp môi anh, và trong một thoáng khi môi chúng tôi chạm vào nhau, bản chất của nụ hôn đã thay đổi – lửa nóng điên cuồng lan tỏa xuyên qua huyết quản tôi từ điểm tiếp xúc thân mật đó, khiến tôi nhào sang phía anh.

Bất ngờ, những ngón tay tôi lùa vào mái tóc anh khi anh siết lấy tôi và đẩy tôi áp vào bức tường thang máy, đôi tay anh ôm lấy gương mặt tôi, giữ tôi trong đôi môi anh khi lưỡi chúng tôi quyết trận thư hùng. Tôi không biết liệu không gian giới hạn trong thang máy có khiến ọi thứ thật hơn không, nhưng tôi cảm nhận được ham muốn của anh, mối lo lắng của anh, sự đam mê của anh.

Chúa ơi. Tôi muốn anh, ở đây, ngay bây giờ.

Thang máy kêu lên một tiếng rồi dừng lại, cánh cửa trượt ra, và Christian kéo gương mặt mình ra khỏi mặt tôi, hông anh vẫn còn ghì chặt tôi vào tường, sự cương cứng của anh xuyên thẳng vào tôi.

“Ôi trời!” Anh hổn hển thì thầm.

“Ôi trời!” Tôi nhại lại anh, hít hơi thở hân hoan vào trong phổi.

Anh nhìn tôi, đôi mắt cháy sáng, “Em đã làm gì với anh, Ana.” Ngón tay cái của anh rờ theo đường môi dưới của tôi.

Từ đuôi mắt mình tôi thấy Taylor bước lùi lại khuất khỏi tầm mắt của tôi. Tôi rướn người hôn vào khoe miệng đẹp như tạc của Christian .

“Anh làm gì với em vậy, Christian.”

Anh bước lùi lại và cầm tay tôi, giờ đây mắt anh sẫm hơn, nheo lại. “Đi nào,” anh ra lệnh.

Taylor vẫn đang ở trong phòng chờ, đợi chúng tôi với dáng vẻ đầy thận trọng.

“Xin chào, Taylor,” Christian thân mật nói.

“Chào ngài Grey, cô Steele.”

“Ngày hôm qua, tôi đã là bà Taylor.” Tôi cười toe toét với Taylor đang đỏ bừng cả mặt.

“Phải có một cái nhăn xinh đẹp cho điều đó, cô Taylor ạ,” Taylor nói đơn giản.

“Tôi cũng đã nghĩ vậy đấy.”

Christian siết chặt tay tôi hơn, đầy cau có. “Nếu hai người đã nói xong rồi, tôi muốn một cuộc thẩm vấn đấy.” Anh giận dữ nhìn Taylor, giờ đây trông thật lúng túng, còn tôi trong thâm tâm đang co rúm cả lại. Tôi đã vượt quá giới hạn rồi.

“Xin lỗi,” tôi nói với Taylor đang nhún vai và mỉm cười chân thành trước khi tôi quay đi bước theo Christian.

“Tôi sẽ tới chỗ anh ngay. Tôi chỉ muốn nói một câu với cô Steele thôi,” Christian nói với Taylor, và tôi biết là mình gặp rắc rối rồi.

Christian dẫn tôi vào trong phòng ngủ của anh và khép cửa lại.

“Đừng có bốn cột với nhân viên, Anastasia,” anh mắng.

Tôi há miệng toan biện hộ cho bản thân mình – rồi ngậm lại, rồi lại há ra. “Em đâu có bốn cột. Em chỉ thân thiện thôi – việc đó khác mà.”

“Không thân thiện với nhân viên hay bốn cột với họ. Anh không thích thế.”

Ôi. Tạm biệt Christian vô tư. “Em xin lỗi,” tôi lảm bảm và nhìn xuống những ngón tay. Anh đã không làm tôi cảm thấy như một đứa trẻ suốt cả ngày rồi. Với tay xuống, anh khum tay vào cầm tôi, kéo đầu tôi ngẩng lên hướng thẳng vào mắt anh.

“Em biết anh ghen tuông thế nào đấy,” anh thì thầm.

“Anh chẳng có lý do gì để ghen tuông cả, Christian. Anh sở hữu em cả thể xác lẫn linh hồn.”

Anh nhắm mắt như thể nhận thấy sự thật đó thật khó tiêu hóa nổi. Anh cúi xuống hôn tôi thật nhanh, nhưng không hề có đam mê như chúng tôi trải qua một lúc trước đây trong thang máy.

“Anh sẽ không đi lâu đâu. Em tự nhiên như ở nhà nhé,” anh hờn dỗi nói và quay đi, bỏ mặc tôi đứng trong phòng ngủ của anh, ngạc nhiên và bối rối.

Tại sao anh ấy lại có thể ghen tuông với Taylor được cơ chứ? Tôi lắc đầu đầy hoài nghi.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức, tôi nhận ra mới hơn tám giờ. Tôi quyết định sẽ chuẩn bị quần áo sẵn sàng để đi làm vào ngày mai. Tôi lên tầng tới phòng mình và mở phòng để đồ riêng. Trống không. Tất cả quần áo đã biến mất. Ôi, không! Christian quyết định nhất nhất tin theo lời tôi nên đã vứt hết quần áo rồi. Chết tiệt Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi giận dữ. Nào, đây là vì cậu và cái miệng ngốc của cậu đấy.

Tại sao anh ấy lại khẳng định tin những gì tôi nói chứ? Lời khuyên của mẹ quay trở lại ám ảnh tôi: “Đàn ông rất tầm thường, con yêu ạ.” Tôi bĩu môi, nhìn chăm chăm vào không gian trống hốc. Không còn lấy cả một bộ quần áo để thương nữa, như là chiếc váy bạc tôi mặc tới buổi khiêu vũ ấy.

Tôi đi vợ vắn chán chường trong phòng ngủ. Đợi một phút – chuyện gì xảy ra nữa thế này? Chiếc iPad biến mất. Cái máy Mac của tôi đâu? Ôi, không. Ý nghĩ tàn nhẫn đầu tiên của tôi là Leila có thể đã cuốn chúng.

Tôi lao trở lại lầu dưới quay về phòng ngủ của Christian. Trên chiếc bàn cạnh giường ngủ là cái máy Mac của tôi, iPad của tôi, và cả ba lô của tôi nữa. Tất cả ở đây.

Tôi mở cửa phòng để đồ riêng. Quần áo của tôi ở đây – tất tần tật – cùng chung chỗ với quần áo của Christian. Việc này xảy ra khi nào vậy? Tại sao anh không bao giờ báo cho tôi biết trước khi anh làm những việc thế này?

Tôi quay lại, anh đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Ồ, họ đã giải quyết xong việc di chuyển rồi,” anh lầm bầm, chẳng mấy để tâm.

“Có việc gì sao?” Tôi hỏi. Gương mặt anh danh lại.

“Taylor nghĩ Leila đã đi vào qua cầu thang thoát hiểm. Chắc là cô ta có chìa khóa. Tất cả ổ khóa bây giờ đang được thay. Đội của Taylor đã rà soát từng phòng trong căn hộ rồi. Cô ta không có ở đây.” Anh ngừng lại, lùa bàn tay lên mái tóc. “Anh ước gì anh biết cô ta ở đâu. Cô ta đang lẩn tránh tất cả nỗ lực tìm kiếm của chúng ta, trong khi cô ta đang cần sự giúp đỡ.” Anh cau mày, và cơn hờn dỗi khi nãy của tôi tan sạch. Tôi vòng tay quanh người anh. Đắm mình trong vòng tay ôm chặt của anh, anh hôn lên tóc tôi.

“Anh sẽ làm gì khi tìm được cô ta?” Tôi hỏi.

“Bác sĩ Flynn có chỗ mà.”

“Còn chồng cô ta thì sao?”

“Anh ta đã phải tay với cô ấy rồi.” Giọng Christian có vẻ cay đắng. “Gia đình cô ta ở Connecticut. Anh nghĩ nhiều khả năng là cô ta đang ở một mình ngoài kia.”

“Thế thì buồn quá.”

“Em có thấy ổn khi đồ đạc của em ở đây không? Anh muốn em ở cùng phòng với anh,” anh thì thầm.

Chao ôi, chuyển hướng nhanh quá.

“Có ạ.”

“Anh muốn em ngủ cùng anh. Anh không gặp ác mộng khi em bên anh.”

“Anh gặp ác mộng sao?”

“Ừ.”

Tôi vòng tay ôm chặt anh hơn. Tôi thật vô dụng. Trái tim tôi đã ký giao kèo với người đàn ông này rồi.

“Em đã chuẩn bị quần áo để sẵn sàng đi làm vào ngày mai rồi,” tôi thì thầm.

“Làm việc!” Christian kêu lên như thể đó là một từ bần thủ, anh buông tôi ra, nhìn đầy giận dữ.

“Vâng, làm việc,” tôi đáp lại, bối rối vì phản ứng của anh.

Anh nhìn tôi chằm chằm với vẻ hoàn toàn không hiểu gì hết. “Nhưng còn Leila – cô ta đang ở ngoài kia,” anh ngừng lại. “Anh không muốn em đi làm.”

Cái gì? “Thật là buồn cười, Christian. Em phải đi làm.”

“Không, em không phải làm.”

“Em có công việc mới mà em rất thích. Tất nhiên là em phải đi làm chứ.” Ý anh là gì vậy?

“Không, em không đi làm,” anh nhắc lại, rất dứt khoát.

“Anh nghĩ em sẽ ở đây ngoài không trong khi anh điều khiển cả thế giới à?”

“Thật ra thì... đúng thế.”

Ồi, Năm Mươi, Năm Mươi, Năm Mươi... cho em sức mạnh nào.

“Christian, em cần phải đi làm.”

“Không, em không cần.”

“Có chứ. Em. Cần.” Tôi nói chậm rãi như thể anh là một đứa trẻ.

Anh quắc mắt lên với tôi. “Không an toàn đâu.”

“Christian... Em cần phải làm việc để kiếm sống, và em sẽ ổn thôi.”

“Không, em không cần phải làm việc để kiếm sống – và làm sao em biết mình sẽ ổn nào?” Anh gần như hét lên.

Ý anh là gì vậy? Anh định nuôi tôi sao?Ồ, điều đó còn hơn cả lố bịch nữa – tôi mới biết anh xem nào – được năm tuần?

Giờ thì anh giận dữ, mắt anh như có bão, vằn lên nhưng tôi chẳng thêm quan tâm.

“Vì Chúa, Christian, Leila đã đứng ở cuối giường anh, và cô ấy đã không làm hại em, và vâng, em cần đi làm. Em không muốn chịu ơn anh. Em có khoản vay để học hành cần phải trả ”

Miệng anh mím chặt khi tôi đặt tay lên hông. Tôi sẽ không lay chuyển về việc này đâu. Anh nghĩ mình là ai chứ?

“Anh không muốn em đi làm đâu.”

“Điều đó không phụ thuộc vào anh, Christian. Đó không phải là quyết định của anh mà.”

Anh lùa bàn tay lên mái tóc khi nhìn tôi trừng trừng. Hàng giây, hàng phút trôi qua khi chúng tôi nhìn nhau trừng trừng như thế.

“Sawyer sẽ đi với em.”

“Christian, điều đó không cần thiết. Anh vô lý quá đấy.”

“Vô lý?” anh gầm lên. “Hoặc là anh ta sẽ đi với em, hoặc là anh sẽ vô lý thật sự là giữ em ở đây.”

Anh ta sẽ không làm thế chứ, phải không? “Chính xác thì như thế nào?”

“Ồ, anh đã tìm ra một cách rồi, Anastasia. Đừng có ép anh.”

“Được rồi!” Tôi đầu hàng, giơ cả hai tay lên, xoa dịu anh. Chúa ơi – Anh chàng Đa Sự đã trở lại lợi hại gấp đôi.

Chúng tôi cứ đứng đó, quắc mắt nhìn nhau.

“Được rồi – Sawyer có thể đi với em nếu điều đó khiến anh thấy dễ chịu hơn.” Tôi đầu hàng, đảo mắt chán nản. Christian nheo mắt lại và tiến lên một bước về phía tôi đầy vẻ đe dọa. Ngay lập tức, tôi lùi lại. Anh

dừng lại và hít một hơi thở sâu, nhắm mắt, lùa cả hai bàn tay lên vuốt tóc. Ôi không. Anh kết thúc mới giới giang và chân thành làm sao.

“Anh có thể đưa em đi dạo một vòng không?”

Dạo một vòng à? Anh đang trêu em đấy à? “Được thôi,” tôi lảm bảm đầy cảnh giác. Một bước chuyển hướng đây mà – Quý Ngài Đồng Bóng đã quay trở lại thành phố. Anh chìa tay và khi tôi nắm lấy, anh nắm chặt đầy âu yếm.

“Anh không có ý làm em hoảng sợ.”

“Anh có làm thế đâu. Em chỉ sẵn sàng chạy thôi mà,” tôi châm biếm.

“Chạy á?” Mắt Christian mở to.

“Em đùa ấy mà!” ôi, chà chà.

Anh dẫn tôi ra khỏi phòng để đồ, còn tôi thì có một lúc để bình tĩnh lại. Adrenaline vẫn chảy suốt cơ thể tôi. Một trận chiến với anh chẳng có hứa hẹn gì là nhẹ nhàng cả.

Anh đưa tôi đi một vòng quanh căn hộ, chỉ cho tôi các phòng khác nhau. Cùng với phòng giải trí và ba phòng ngủ dự phòng ở tầng dưới, tôi thích thú phát hiện ra là Taylor và bà Jones đều có một chái nhà riêng ở hai bên cánh – một phòng bếp, khu vực tiếp khách rộng rãi, và một phòng ngủ. Bà Jones đi thăm chị gái ở Portland vẫn chưa về.

Ở tầng dưới, căn phòng khiến tôi chú ý nằm đối diện với phòng làm việc của anh – một phòng TV với màn hình plasma cực lớn và các bảng điều khiển trò chơi được phân loại. Thật là ẩm cúng.

“Vây, anh có trò Xbox[3]?” Tôi cười đầy tự mãn.

[3] Xbox là trò chơi điện tử do hãng Microsott sản xuất, phát hành lần đầu năm 2001.

“Đúng thế, nhưng anh bị thua. Elliot luôn đánh bại anh. Thật là buồn cười, khi em nghĩ anh ám chỉ căn phòng này là phòng giải trí của anh.” Anh cười toét miệng với tôi, cơn giận của anh đã trôi vào quên lãng, ơn Chúa là anh đã lấy lại được tâm trạng phán đoán rồi.

“Em rất mừng vì ngài thấy ở em niềm vui thích, Ngài Grey ạ,” tôi ngạo mạn đáp lại.

“Cô đúng thế mà, cô Steele – tất nhiên là khi cô không khiêu khích người khác.”

“Em thường xuyên khiêu khích khi ngài vô lý đấy chứ.”

“Tôi ấy à? Vô lý sao?”

“Vâng, ngài Grey. Vô lý có thể là đặc trưng của ông đấy.”

“Tôi không có tên đệm[4] nào cả.”

[4] Câu trên Steele sử dụng cụm To be somebody’s middle name để nói vô lý là đặc trưng của Grey, nhưng middle name cũng là tên đệm, nên Grey đã bẻ theo nghĩa này.

“Vây thì Vô lý sẽ phù hợp đấy.”

“Tôi nghĩ đó là vấn đề còn tranh cãi, cô Steele ạ.”

“Em sẽ quan tâm đến ý kiến chuyên môn của bác sĩ Flynn.”

Christian cười đầy tự mãn.

“Em đã nghĩ Trevelyan là tên đệm của anh đấy.”

“Không. Đó là họ. Trevelyan-Grey.”

“Nhưng anh đâu có sử dụng nó.”

“Lâu quá rồi. Đi nào,” anh ra lệnh. Tôi đi theo anh ra khỏi phòng TV xuyên qua căn phòng lớn tới hành lang chính qua phòng tiện ích và một hầm rượu hồng trắng và tới văn phòng tiện nghi, rộng rãi của Taylor.

Taylor đang đứng khi chúng tôi đi vào. Trong phòng có một chiếc bàn họp với sáu ghế ngồi. Trên mỗi chỗ ngồi là một dãy máy bộ đàm. Tôi không hề biết là căn hộ có Truyền hình cáp. Máy bộ đàm xuất hiện ở ban công, cầu thang, thang máy dành cho người phục vụ, và phòng giải lao.

“Chào, Taylor. Tôi chỉ đưa Anastasia đi một vòng thôi.” Taylor gật đầu nhưng không hề mỉm cười. Tôi băn khoăn không biết liệu anh ta có bị rầy la không, và tại sao anh ta vẫn còn làm việc? Khi tôi mỉm cười với anh ta, anh ta gật đầu lịch sự. Một lần nữa Christian nắm chặt bàn tay tôi hơn và dẫn tôi tới thư viện.

“Và tất nhiên, em đã đến đây rồi.” Christian mở cánh cửa. Tôi nhận thấy chiếc bàn chơi bi-a bọc vải len tuyết màu xanh lá cây.

“Chúng ta sẽ chơi chứ?” Tôi hỏi.

Christian mỉm cười, ngạc nhiên. “Được thôi. Trước đây em đã từng chơi sao?”

“Vài lần,” tôi nói dối, còn anh nheo mắt lại, nghiêng đầu sang một bên.

“Em là một kẻ nói dối đến là vô vọng, Anastasia ạ. Em chưa từng chơi trước đây hoặc...”

Tôi liếm môi. “Sợ hãi một đối thủ nhỏ bé sao?”

“Sợ hãi một cô gái nhỏ bé như em ấy à?” Christian giễu cợt một cách hiền lành.

“Đánh cược nhé, ngài Grey.”

“Cô có chắc chắn không, cô Steele?” Anh cười đầy tự mãn, vừa thích thú vừa hoài nghi. “Cô muốn cược gì nào?”

“Nếu em thắng, anh sẽ dẫn em quay trở lại phòng giải trí.” Anh nhìn tôi chằm chằm như thể anh không thể hiểu hết được điều tôi vừa nói. “Còn nếu anh thắng?” anh hỏi sau vài giây choáng váng.

“Tùy theo lựa chọn của anh.”

Miệng anh cau lại khi suy tính câu trả lời. “Được, chơi.” Anh cười tự mãn. “Em muốn chơi theo lối pool[5], chơi kiểu Anh, hay chơi kiểu carom[6]?”

[5] Lối đánh pool: Lối chơi bi-a với 16 viên tròn có màu khác nhau trên bàn.

[6] Lối đánh liên hoàn nhiều bi một lần.

“Chơi kiểu pool đi ạ. Em không biết những kiểu chơi kia.” Christian lấy ra một hộp lớn bằng da từ trong tủ chìm ở dưới giá sách. Trong đó những quả bóng pool được xếp trên lớp vải nhung. Nhanh nhẹn và hiệu quả, anh xếp những quả bóng lên mặt len tuyết. Tôi không nghĩ mình từng chơi pool trên một cái bàn rộng thế này trước đây. Christian đưa cho tôi một cây cơ và vài viên phấn.

“Em có muốn dừng lại không?” Anh vờ vênh đầy kiêu cách. Anh đang thích thú – anh nghĩ mình sẽ chiến thắng.

“Chơi thôi.” Tôi bôi phấn vào đầu cơ và thổi phấn thừa đi – liếc nhìn Christian qua hàng mi. Mắt anh sầm lại khi tôi làm như vậy.

Tôi xếp bóng trắng thành hàng, rồi với một cú đánh nhanh gọn, chọc bi cái trắng vào hình tam giác thật mạnh khiến cho quả bóng sọc quay tròn và lao thẳng xuống lỗ góc bên phải. Tôi liếc nhìn những quả bóng còn lại.

“Em chọn quả sọc,” tôi nói đầy ngây thơ, mỉm cười duyên dáng với Christian. Miệng anh cong lên đầy thích thú.

“Xin cứ tự nhiên,” anh nói rất lịch thiệp.

Tôi tiếp tục cho ba bi tiếp theo lần lượt rơi xuống lỗ. Trong thâm tâm, tôi đang nhảy múa. Vào lúc này tôi vô cùng biết ơn José vì đã dạy tôi chơi pool và chơi nó thật tốt. Christian bình thần quan sát, chẳng để lộ bất cứ dấu hiệu nào, nhưng vẻ thích thú của anh dường như giảm đi. Tôi bị trượt mất quả sọc xanh đi một li thôi.

“Em biết đấy, Anastasia, anh có thể đứng đây nhìn em cúi xuống và chạy ngang dọc bàn bi-a này suốt cả ngày,” anh nói đầy tán thưởng.

Tôi đỏ bừng mặt. Ôn Chúa là tôi đang mặc quần jean. Anh cười đầy tự mãn. Anh đang cố gắng làm tôi mất tập trung với trò chơi của mình, đồ quý. Anh kéo chiếc áo len màu kem qua đầu, quăng nó xuống lưng ghế, cười toét miệng với tôi, khi anh thông thả đánh cú đầu tiên.

Anh cúi sát người xuống bàn. Miệng tôi khô khốc. Ôi, tôi hiểu anh có ý gì rồi. Christian mặc chiếc quần jean bó sát và chiếc áo thun trắng, đang cúi xuống, như là... thứ gì đó đang được chiêm ngưỡng vậy. Tôi suýt nữa thì ngắt cả mạch suy nghĩ. Anh cho bốn quả đồng màu xuống lỗ rất nhanh, rồi kéo xuống cả một quả màu trắng.

“Một lỗi rất cơ bản, ngài Grey,” tôi giễu cợt.

Anh cười tự mãn. “À, cô Steele, tôi là vậy nhưng cũng là một kẻ ghê gớm xuẩn ngốc đấy. Đến lượt cô, tôi chắc thế.” Anh lượn khỏi chiếc bàn.

“Anh sẽ không cố gắng để bị thua chứ, phải không?”

“Ồ không. Vì những gì anh tâm niệm là một giải thưởng, anh muốn chiến thắng, Anastasia.” Anh nhún vai rất thản nhiên. “Anh luôn muốn chiến thắng.”

Tôi nheo mắt lại nhìn anh. Đúng, vì vậy... Tôi rất lấy làm mừng khi mình đang mặc cái áo dài tay màu xanh biển, được cắt ngắn rất thoải mái. Tôi nghiêng người lượn quanh chiếc bàn, cúi thấp người xuống ở tất cả các vị trí hiệu quả – khiến cho Christian no mắt nhìn mông và khe ngực của tôi bất cứ lúc nào tôi có thể. Hai người có thể đều chơi trò này mà. Tôi liếc sang anh.

“Anh biết em đang làm gì,” anh thì thầm, mắt anh sẫm lại.

Tôi nghiêng đầu sang một bên rất đỗi đáng, nhẹ nhàng mơn trớn cây cơ, lướt ngón tay tôi lên xuống thật chậm. “Ồ. Em vừa mới quyết định vị trí để ra cú đánh tiếp theo,” tôi thì thầm lơ đãng

Nghiêng người tới, tôi đánh bi sọc da cam sang một vị trí đẹp hơn. Rồi tôi đứng thẳng lại trước mặt Christian và chiếm lấy phần còn lại từ phía dưới bàn. Cú đánh tiếp theo, tôi nghiêng người ngã sát lên bàn bóng. Tôi nghe thấy tiếng thở dốc của Christian, và tất nhiên, tôi đánh trượt. Chết tiệt Anh bước tới đứng phía sau tôi trong khi tôi vẫn cúi người xuống bàn và đặt một tay lên mông tôi. Hừm...

“Cô đang dong đưa thứ này xung quanh để chọc tức tôi, phải không cô Steele?” Nói rồi phát vào mông tôi thật mạnh. Tôi thở hổn hển. “Vâng,” tôi thì thầm, bởi vì đó là sự thật. “Cẩn thận với những gì cô ao ước đấy, bé yêu ạ.”

Tôi xoa xoa mông khi anh đi về mé bàn bên kia, cúi xuống và đánh lướt của mình. Anh nhắm vào bi đỏ, nó lao thẳng xuống lỗ mười bên trái. Anh nhắm vào bi màu vàng, lỗ góc phải, và trượt. Tôi cười toe toét.

“Phòng Đỏ, chúng tôi tới đây,” tôi chọc tức anh.

Anh chỉ nhưn một bên mày lên và ra hiệu cho tôi tiếp tục. Tôi làm một đường cơ nhanh chóng với quả sọc xanh lá cây và xoay xử để đánh vào quả sọc màu cam cuối cùng.

“Chỉ rõ lỗ của em đi,” Christian lầm bầm, như thể là anh đang nói về một điều gì đó khác cơ, điều gì đó đen tối và tục tĩu.

“Lỗ góc trái.” Tôi nhắm vào quả đen, chọc mạnh, nhưng trượt. Nó trượt dọc theo cạnh ngang bàn. Chết tiệt.

Christian nở một nụ cười tinh quái khi anh cúi xuống bàn và thực hiện đường cơ ngắn vào hai quả đồng màu còn lại. Tôi gần như thở hổn hển, quan sát anh, thân hình uyển chuyển của anh xoắn dài ra qua bàn. Anh đứng dậy và bôi phấn vào đầu cơ, đôi mắt anh đang thiêu đốt tôi.

“Nếu anh thắng...”

Ồ vâng?

“Anh sẽ phát vào móng em, rồi làm tình với em trên chính chiếc bàn bi-a này.”

Chúa ơi. Từng đường cơ thớ thịt của tôi dồn về ghì siết vào huyết đàn điền.

“Lỗ góc phải,” anh thì thầm, chỉ vào bi đen, và cong người xuống thực hiện cú đánh.

38. Chương 11

Chương 11

Với vẻ duyên dáng, Christian đánh vào quả màu trắng, nó trượt trên bàn, chạm vào viên bi màu đen, làm viên màu đen lăn chậm, thật chậm, va vào thành bàn, và cuối cùng rơi tọt vào cái túi trên cùng bên tay phải của bàn bi-a.

Khỉ thật.

Anh đứng thẳng người, miệng nhếch thành một nụ cười kiểu anh-sở-hữu-em-Steele-à. Đặt cây gậy xuống, anh thong thả tiến về phía tôi, mái tóc rối bù, quần bò và áo phông màu trắng. Trông anh chẳng giống một CEO tí nào – anh giống một gã trai hư đốn xuất thân từ khu vực nghèo nàn của thành phố hơn. Quỷ thần ơi, trông anh ấy quyền rũ chết đi được.

“Em không định trở thành một kẻ bại trận thảm hại đấy chứ?” Anh thì thầm, không buồn che giấu nụ cười tươi rói của mình.

“Còn phải xem anh тет móng em mạnh thế nào đã,” tôi thì thào đáp lại, bám chặt vào cây gậy của mình để làm chỗ tựa. Anh cầm lấy cây gậy của tôi và đặt nó sang một bên, móc ngón tay vào cổ áo tôi, và kéo tôi lại gần anh.

“Chà, cùng tính tội của em nào, quý cô Steele.” Anh giơ những ngón tay dài ra đếm.

“Một, làm anh ghen tị với nhân viên của chính anh. Hai, tranh luận với anh về công việc. Và ba, ngoáy cặp móng ngon lành của em trước mặt anh suốt hai mươi phút vừa qua.”

Mắt anh lóe lên sự thích thú, và cúi xuống, anh cọ mũi mình vào mũi tôi. “Anh muốn em cởi quần jean và chiếc áo quyền rũ này ra. Ngay bây giờ.” Anh đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên môi tôi, hững hờ đi về phía cửa rồi khóa nó lại.

Mẹ ơi.

Khi anh quay lại và nhìn tôi chăm chăm, mắt anh như cháy bỏng. Tôi đứng đờ người ra như khúc gỗ, tim đập thình thịch, máu sôi lên, không thể cử động bất cứ cơ bắp nào. Trong đầu tôi, tất cả những gì tôi có thể nghĩ được là – điều này là vì anh ấy – suy nghĩ đó cứ lặp đi lặp lại như một câu thần chú.

“Quần áo, Anastasia. Hình như em vẫn muốn mặc chúng thì phải. Cởi ra nào – nếu không anh sẽ làm giúp em đấy.”

“Anh làm đi.” Cuối cùng tôi cũng tìm được giọng mình, nghe thật trầm và nóng bỏng.

Christian cười tươi.

“Ôi, quý cô Steele ơi. Đó là một công việc tục tĩu, nhưng tôi nghĩ tôi có thể vượt qua thử thách.”

“Ngài thường vượt qua hầu hết các thử thách mà, ngài Grey.” Tôi nhướn một bên mày lên, và anh cười tự mãn.

“Sao cơ, thưa cô Steele, ý cô là gì?” Đôi mắt nhìn tôi như muốn tan chảy tất cả thứ xung quanh.

Đột nhiên, tôi thấy nóng, khó chịu và ảm Ứt ở những chỗ thích đáng. Chỉ có Christian mới làm tôi ham muốn chỉ với một ánh nhìn. Không nói một lời, anh quỳ xuống trước mặt tôi và bắt đầu cởi dây giày cho tôi, nhanh chóng và chính xác, rồi kéo cả hai chiếc Converse và tất ra. Tôi tựa người vào thành bàn bi-a để

không bị ngã. Cúi xuống nhìn anh trong lúc anh tháo dây giày cho tôi, tôi kinh ngạc trước cảm giác sâu sắc mà tôi dành cho người đàn ông đẹp trai hư hỏng này. Tôi yêu anh ấy.

Anh túm lấy hông tôi, lướt những ngón tay vào cạp quần jean của tôi rồi cởi cúc quần và khóa. Anh ngược lên nhìn qua hàng lông mi dài, nở nụ cười đậm đặng nhất khi anh chậm chậm kéo quần jean của tôi xuống. Tôi trút chúng ra khỏi chân, thấy vui mừng vì mình đang mặc chiếc quần lót đẹp, thật đẹp. Anh túm lấy khoeo chân tôi và rà mũi dọc theo đỉnh đùi tôi. Tôi gần như tan chảy.

“Anh muốn phũ phàng với em một chút, Ana. Em sẽ phải bảo anh dừng lại nếu em không chịu đựng được,” anh thở ra.

Chúa ơi. Anh ấy hôn tôi... ở chỗ đó. Tôi khê rên ỉ.

“Từ an toàn ư?” Tôi thì thầm.

“Không, không có từ an toàn nào cả, chỉ cần bảo anh dừng lại, và anh sẽ dừng. Hiểu chưa?” Anh lại hôn tôi, rúc sâu vào tôi. Ôi, cảm giác này thích quá. Anh đứng lên, ánh mắt khắc nghiệt. “Trả lời anh đi,” anh ra lệnh bằng giọng mềm như nhung.

“Vâng, vâng, em hiểu.” Tôi bối rối trước sự kiên quyết của anh.

“Cả ngày nay em đã đưa ra gợi ý và cho anh rất nhiều tín hiệu hỗn độn, Anastasia,” anh nói. “Em bảo rằng em lo lắng là anh đã mất hứng dần rồi. Anh không biết ý em là gì, và anh không biết em nghiêm túc đến đâu, nhưng chúng ta sẽ tìm ra. Anh chưa muốn quay trở lại phòng chơi, nên chúng ta có thể thử ngay bây giờ, nhưng nếu em không thích, em phải hứa là sẽ nói với anh.” Một sự căng thẳng mãnh liệt xuất phát từ mối lo lắng của anh thay thế cho sự tự phụ lúc trước.

Ôi, xin đừng căng thẳng mà, Christian. “Em sẽ bảo anh. Không có từ an toàn,” tôi lặp lại để trấn an anh.

“Chúng ta là người yêu, Anastasia. Người yêu không cần những từ an toàn.” Anh cau mày. “Đúng không nào?”

“Em nghĩ là vậy,” tôi lầm bầm. Giờ ạ – làm sao tôi biết được? “Em hứa ”

Anh tìm kiếm trên mặt tôi xem có biểu hiện nào chứng tỏ rằng lời thuyết phục của tôi thiếu kiên quyết không. Tôi vừa hồi hộp vừa thích thú. Tôi rất vui khi làm điều này vì biết rằng anh ấy yêu tôi. Điều đó với tôi rất đơn giản, và ngay bây giờ, tôi không muốn nghĩ quá nhiều về nó.

Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt anh, và anh bắt đầu cởi cúc áo tôi, những ngón tay khéo léo của anh làm việc rất nhanh, mặc dù anh không cởi hẳn nó ra. Anh cúi xuống để lấy cây gậy đánh bi-a.

Khỉ thật, anh ấy định làm gì với nó thế không biết? Một cơn rùng mình sợ hãi chạy dọc khắp cơ thể tôi.

“Em chơi rất tốt, quý cô Steele. Anh phải nói là anh ngạc nhiên đấy. Sao em không cho viên đen rơi xuống nhỉ?”

Nỗi sợ của tôi bị lãng quên, tôi bấu môi, bắn khoăn không biết tại sao anh ấy lại ngạc nhiên – gã trai quyền rũ và kiêu căng đó. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi lúc trước đang nằm yên bỗng nổi lên – một nụ cười toe toét hiện ra trên mặt cô ta.

Tôi đặt viên bi trắng. Christian đi vòng quanh bàn và đứng ngay đằng sau tôi khi tôi cúi xuống để đi đường bóng. Anh đặt tay lên đùi phải tôi, vuốt ve những ngón tay dọc theo từ chân lên mông tôi rồi lại đi xuống, nhẹ nhàng mơn trớn tôi.

“Anh mà cứ làm thế là em sẽ đánh trượt đấy,” tôi thì thầm, nhắm mắt lại và tận hưởng cảm giác bàn tay anh mang lại.

“Anh không quan tâm xem em đánh trúng hay trượt, em yêu. Anh chỉ muốn nhìn thấy em như thế này – mặc một ít vải vóc trên người, vươn người trên chiếc bàn bi-a của anh. Em có biết là lúc này trông em nóng bỏng thế nào không?”

Tôi đỏ mặt, và Nữ Thần Ham Muốn trong tôi cắn một bông hoa giữa miệng rồi bắt đầu nhảy điệu tango. Hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng phớt lờ anh ấy và chuẩn bị cho cú đánh. Điều này là không thể. Anh ấy vuốt ve mông tôi, cứ vuốt, vuốt mãi.

“Trên cùng bên tay trái,” tôi thì thào, sau đó đánh viên bi trắng. Anh ấy phát tôi thật mạnh, thẳng vào mông tôi. Cú đánh bất ngờ quá làm tôi hét lên. Viên trắng đập vào viên màu đen, nó đập và bắn ra khỏi cạnh bàn gần chỗ cái túi. Christian lại vuốt mông tôi lần nữa.

“Ồ, anh nghĩ là em phải thử lại thôi,” anh thì thầm. “Em nên tập trung vào, Anastasia.”

Tôi thở hổn hển, thích thú trước trò chơi này. Anh đi về đầu bên kia của chiếc bàn, đặt lại viên màu đen, sau đó lần viên màu trắng về phía tôi. Trông anh thật quyến rũ, mắt tối lại với nụ cười đậm đặng. Làm sao mà tôi cưỡng lại người đàn ông này cơ chứ? Tôi bắt lấy viên bi và xếp nó vào vị trí, chuẩn bị chọc gậy.

“Uh-uh,” anh nhắc nhở. “Chờ chút.”Ồ, anh ấy quả là thích lòng vòng. Anh ấy trở lại và lại đứng đằng sau tôi. Tôi nhắm mắt một lần nữa khi lần này anh vuốt ve đùi trái tôi rồi mơn trớn mông tôi lần nữa.

“Nhắm cho trúng nhé,” anh thở ra.

Tôi không thể ngăn tiếng rên rỉ của mình khi dực vọng cứ vặn xoắn lại bên trong. Và tôi cố gắng, thực sự cố gắng, để nghĩ đến vị trí mình nên bắn viên màu trắng vào viên màu đen. Tôi di chuyển sang bên phải một chút, và anh di chuyển theo tôi. Tôi cúi xuống bàn một lần nữa. Sử dụng tất cả sức mạnh còn lại trong mình – nó đã thuyên giảm khá nhiều vì tôi biết rằng điều gì sẽ xảy ra khi tôi đánh viên màu trắng – tôi nhắm và đánh vào viên màu trắng một lần nữa. Christian phát vào mông tôi một cái nữa, rất mạnh.

Ôi! Tôi lại trượt rồi. “Ồ không!” Tôi than vãn.

“Một lần nữa đi, em yêu. Và nếu lần này em đánh trượt, anh sẽ để cho em có nó.”

Gì cơ? Có cái gì cơ?

Anh lại đặt viên màu đen vào vị trí một lần nữa và đi, thật chậm, về phía tôi cho đến khi anh đứng đằng sau tôi, vuốt ve mông tôi lần nữa.

“Em có thể làm được mà,” anh ngon ngọt.

Ồ – không được đâu khi mà anh cứ làm em phân tán thế này. Tôi đẩy mông mình vào tay anh, và anh khẽ phát tôi một cái.

“Em muốn ư, quý cô Steele?” Anh thì thầm.

Phải. Em muốn anh.

“Nào, cởi mấy cái này ra thôi.” Anh nhẹ nhàng kéo quần lót của tôi xuống đùi và cởi nó ra. Tôi không biết anh làm gì với nó, nhưng anh khiến tôi cảm thấy trần trụi khi anh đặt một nụ hôn nhẹ lên mỗi bên mông.

“Đánh bóng đi, em yêu.”

Tôi muốn khóc thút thít, chuyện này sẽ không xảy ra đâu. Tôi biết mình sẽ đánh trượt. Tôi xếp viên màu trắng, đánh nó, và trong lúc vội vã, đã trượt viên màu đen hoàn toàn. Tôi chờ cái tét mông, nhưng nó không xảy ra. Thay vào đó, anh cúi xuống ngay phía bên trên tôi, đè tôi xuống bàn, lấy cây gậy ra khỏi tay tôi và lần nó về phía cạnh bàn. Tôi có thể cảm thấy anh, thật cứng, bên trên mông tôi.

“Em trượt rồi nhé,” anh nhẹ nhàng nói vào tai tôi. Má tôi bị ép xuống lớp vải nỉ. “Duỗi hai bàn tay lên mặt bàn cho anh.”

Tôi làm theo lời anh nói.

“Tốt. Lần này anh sẽ phát vào mông em, biết đâu, lần sau em sẽ đánh trúng.” Anh di chuyển để đứng bên trái tôi, sự cương cứng của anh ép vào hông tôi.

Tôi rên rỉ, sợ chết khiếp. Hơi thở tôi dồn dập và một niềm hưng khởi mạnh mẽ chạy dọc theo các mạch máu của tôi. Nhẹ nhàng, anh vuốt ve mông tôi và vòng bàn tay còn lại quanh gáy tôi, những ngón tay anh luồn vào tóc tôi, khuỷu tay anh đặt lên lưng tôi, đè tôi xuống. Tôi hoàn toàn bất lực.

Tôi lại ngạc nhiên một lần nữa vì nỗ lực của mình, và phải, thích thú trước những điều anh đã làm với tôi cho đến thời điểm này. Nó thật điên rồ, nhưng cũng thật Christian.

Anh thọc hai ngón tay vào trong tôi và chuyển động thành vòng tròn. Cảm giác thật tuyệt vời. Nhắm mắt lại, tôi thích thú tận hưởng cảm giác đó. Tôi nghe thấy tiếng túi thiếc bị xé toạc, sau đó anh đứng cạnh tôi, giữa hai chân tôi, kéo chúng giang rộng hơn.

Chầm chậm, anh chìm vào tôi, lấp đầy tôi. Tôi nghe thấy tiếng anh rên rỉ đầy hoan lạc, và nó làm tâm hồn tôi xáo động. Anh túm lấy hông tôi thật chặt, rút ra khỏi tôi, rồi lại đưa thẳng vào tôi. Anh đứng yên một lúc.

“Lại nhé?”

“Vâng... em ổn mà. Anh thả lỏng đi... đưa em đi cùng anh đi,” tôi thì thầm không ra hơi.

Anh rên rỉ sâu trong cổ họng, rút ra khỏi tôi một lần nữa, rồi lại đưa thẳng vào, cứ thế lặp đi lặp lại, thật chậm rãi, thật cẩn trọng – một nhịp điệu dữ dội, đau đớn nhưng quá đối tuyệt vời.

Ôi, khi thật... Phần bên trong tôi bắt đầu trở nên gấp gáp hơn. Anh ấy cũng cảm nhận ra điều đó, và tăng nhịp điệu, đẩy tôi cao hơn, mạnh hơn, nhanh hơn – và tôi đầu hàng, bùng nổ quanh anh – cơn cực khoái trào dâng mạnh mẽ khiến tôi kiệt sức và mệt lử.

Tôi mơ hồ nhận ra là Christian cũng đang giải phóng mình, gọi to tên tôi, những ngón tay anh bám chặt lấy hông tôi, sau đó anh đứng yên rồi đổ gục lên người tôi. Chúng tôi đổ vật ra sàn, và anh ôm tôi trong vòng tay.

“Cảm ơn em, em yêu,” anh thở ra, phủ lên khuôn mặt tôi bằng những nụ hôn nhẹ như gió. Tôi mở mắt ra và ngẩng lên nhìn anh chăm chú, anh vòng tay ôm lấy tôi chặt hơn.

“Má em hồng lên trên lớp vải nỉ,” anh thì thầm và nhẹ nhàng xoa mặt tôi. “Em thấy thế nào?” Mắt anh mở to và thận trọng.

“Tuyệt hết mức,” tôi thì thầm. “Em thích dữ dội, Christian, em thích cả nhẹ nhàng nữa. Em thích vì được làm chuyện đó với anh.”

Anh nhắm mắt và ôm tôi chặt hơn nữa.

Chúa ơi, tôi mệt quá.

“Em chưa bao giờ làm anh thất vọng, Ana. Em đẹp, thông minh, đầy kích thích, hài hước, hấp dẫn, và mỗi ngày anh đều cảm ơn Thượng Đế linh thiêng vì hôm đó chính em đã đến phỏng vấn anh chứ không phải Katherine Kavanagh.” Anh hôn tóc tôi. Tôi mỉm cười và ngáp vào ngực anh. “Anh làm em mệt lử rồi,” anh nói tiếp. “Nào. Đi tắm, rồi lên giường thôi.”

CẢ HAI CHÚNG TÔI NGỒI TRONG bồn tắm của Christian, đối diện nhau, xà phòng dâng lên đến tận cằm. Mùi hương hoa nhài bao lấy chúng tôi. Christian đang xoa bóp chân cho tôi, hết chân này sang chân khác. Cảm giác thật tuyệt vời.

“Em có thể hỏi anh câu này được không?” Tôi thì thầm.

“Tất nhiên rồi. Bất cứ điều gì, Ana ạ, em biết mà.”

Tôi hít một hơi thật sâu và ngồi thẳng dậy, chỉ hơi nao núng một tẹo.

“Ngày mai – khi em đi làm – Sawyer chỉ cần đưa em đến cửa trước của khu văn phòng rồi đón em vào cuối giờ làm việc được không? Đi mà, Christian, đi mà anh,” tôi van nài.

Tay anh dừng lại và lông mày anh nhướng lên. “Anh nghĩ chúng ta thỏa thuận rồi mà,” anh cầu nài.

“Đi mà anh,” tôi cầu xin.

“Thế còn bữa trưa thì sao?”

“Em sẽ làm món gì đó ở đây rồi mang đi để không phải ra ngoài, anh nhé.”

Anh hôn mu bàn chân tôi. “Anh thấy từ chối em thật khó,” anh thì thầm như thể anh cảm thấy đó là điểm yếu của mình. “Em sẽ không ra ngoài chứ?”

“Không đâu.”

“Vậy thì được.”

Tôi cười toét miệng với anh. “Cảm ơn anh.” Tôi quỳ gối làm nước bắn tung tóe lên khắp nơi, rồi hôn anh.

“Không có gì, thưa cô Steele. Mông em sao rồi?”

“Đau. Nhưng không tệ lắm. Nước đang xoa dịu mà.”

“Anh vui vì em đã bảo anh dừng lại,” anh nói và nhìn tôi chăm chú.

“Mông em cũng thế.”

Anh cười toét miệng.

ĐỒNG HỒ BÁO THỨC RÉO LÊN làm tôi giật bắn mình đúng lúc có bản tin giao thông. Christian vẫn đang ngủ bên cạnh tôi. Dụi mắt, tôi liếc nhìn đồng hồ. Sáu rưỡi – vẫn còn quá sớm.

Lâu lắm rồi mới thấy trời mưa. Ánh sáng khá hiền hòa và dễ chịu. Tôi cảm thấy ấm áp và thoải mái trong ngôi nhà xây bằng đá nguyên khối rộng lớn hiện đại này, với Christian nằm kế bên. Tôi duỗi chân tay và quay sang người đàn ông hấp dẫn bên cạnh. Mắt anh choàng mở ra, anh chớp mắt ngái ngủ.

“Chào anh,” tôi mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt anh và cúi xuống hôn anh.

“Chào em yêu. Anh thường thức dậy trước khi đồng hồ kêu,” anh thì thầm vẻ băn khoăn.

“Anh hẹn giờ sớm quá.”

“Đúng thế đấy, cô Steele.” Christian cười tươi. “Anh phải dậy rồi.” Anh hôn tôi rồi ngồi dậy và ra khỏi giường. Tôi lại nằm phịch xuống gối. Oa, thức dậy vào một ngày đi làm bên cạnh Christian Grey. Làm thế nào mà tất cả những chuyện này lại xảy ra nhỉ? Tôi nhắm mắt lại và ngủ mơ.

“Nào, đồ ham ngủ, dậy thôi.” Christian cúi xuống tôi. Anh đã cạo râu, sạch sẽ, thơm tho - ừm, anh ấy có mùi thơm quá – với chiếc áo sơ mi trắng và áo vest đen, không cả vạt – vị CEO đã trở lại. Chúa ơi, trông anh ấy như thế này cũng rất đẹp trai.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Em ước là anh sẽ quay trở lại giường.”

Môi anh hé ra, ngạc nhiên trước sự quyến rũ của tôi, và anh mỉm cười gần như là e thẹn.

“Em tham lam quá đấy, quý cô ạ. Ý tưởng đó rất hấp dẫn, nhưng anh có một cuộc họp lúc tám giờ ba mươi nên anh phải đi bây giờ.”

Ồi, vậy là tôi đã ngủ thêm được một tiếng nữa hay đại loại vậy. Khỉ thật. Tôi lao ra khỏi giường trước sự ngạc nhiên của Christian.

TÔI TẮM VÀ THAY QUẦN ÁO rất nhanh, mặc đồ đã chuẩn bị sẵn ngày hôm qua: một chiếc váy ôm liền thân màu xám, một chiếc áo lụa màu xám nhạt, và đôi giày cao gót màu đen, tất cả đều nằm trong tủ quần áo mới của tôi. Tôi chải tóc và cẩn thận buộc nó lên, sau đó đi ra phòng ăn lớn, không biết mình phải chờ đợi điều gì. Tôi sẽ quay trở lại làm việc thế nào nhỉ?

Christian đang nhấp cà phê ở quầy ăn sáng. Bà Jones ở trong bếp đang làm bánh kếp và thịt muối.

“Trông em đẹp lắm,” Christian thì thầm. Vòng một cánh tay quanh tôi, anh hôn vào sau tai tôi. Liếc mắt nhìn, tôi bắt gặp nụ cười của bà Jones. Tôi đỏ mặt.

“Chào cô Steele,” bà nói khi đặt đĩa bánh kếp và thịt muối trước mặt tôi.

“Ồ, cảm ơn. Chào bà,” tôi lầm bầm. Eo ơi – tôi có thể quen với chuyện này mà.

“Cậu Grey nói cô muốn mang đồ ăn trưa đi làm. Cô muốn ăn gì?”

Tôi liếc nhìn Christian, anh đang cố không cười tự mãn.

“Một chiếc sandwich ạ... salad nữa. Tôi không quan trọng lắm đâu.” Tôi cười tươi với bà Jones.

“Tôi sẽ chuẩn bị đồ ăn trưa để cô mang đi, thưa cô.”

“Làm ơn mà, bà Jones, gọi tôi là Ana được rồi.”

“Ana.” Bà mỉm cười và quay về pha trà cho tôi.

Oa... chuyện này tuyệt quá.

Tôi quay lại và hát đầu về phía Christian, thách thức – nào, buộc tội em tán tỉnh bà Jones đi.

“Anh phải đi rồi, em yêu ạ. Taylor sẽ quay lại và đưa em đến chỗ làm với Sawyer.”

“Chỉ đưa đến cửa thôi đấy.”

“Được. Chỉ đưa đến cửa.” Christian lườm. “Tuy nhiên, em vẫn phải cẩn thận nhé.”

Tôi liếc nhìn quanh và phát hiện ra Taylor đang đứng ở lối ra vào. Christian đứng lên và hôn tôi, túm lấy cằm tôi.

“Sau nhé, bé yêu.”

“Chúc anh một ngày làm việc tốt lành, anh yêu,” tôi nói với theo anh. Anh quay lại nở một nụ cười mê hoặc rồi đi. Bà Jones đưa cho tôi một cốc trà, và đột nhiên tôi thấy lúng túng khi chỉ có hai chúng tôi.

“Bà làm cho Christian được bao lâu rồi ạ?” Tôi hỏi, cho rằng mình nên hỏi chuyện gì đó.

“Bốn năm gì đó,” bà thoải mái nói khi chuẩn bị đồ ăn trưa cho tôi đem đi.

“Bà biết đấy, tôi có thể tự làm mà,” tôi thì thầm, thấy xấu hổ khi bà ấy làm việc đó ỉn.

“Cô ăn sáng đi, cô Ana. Đây là việc của tôi mà. Tôi thích nó. Việc chăm lo cho người khác ngoài Taylor và cậu Grey cũng rất vui.” Bà mỉm cười rất ngọt ngào với tôi.

Má tôi đỏ lựng lên vì hài lòng, và tôi muốn tấn công người phụ nữ này bằng một tràng câu hỏi. Bà ấy hẳn phải biết rất nhiều về anh chàng Lắm Chiêu, và mặc dù cung cách của bà ấy ấm áp và thân thiện, nó cũng rất chuyên nghiệp. Tôi biết mình sẽ chỉ làm cả hai xấu hổ nếu tôi bắt đầu tra hỏi bà ấy, nên tôi hoàn thành bữa sáng của mình trong sự yên lặng khá dễ chịu, chỉ ngừng lại khi bà ấy hỏi xem tôi thích ăn món gì cho bữa trưa.

Hai mươi lăm phút sau, Sawyer xuất hiện ở lối vào phòng ăn lớn. Tôi đã đánh răng, và đang chờ để đi. Túm lấy túi đồ ăn trưa màu nâu – tôi thậm chí còn không thể nhớ là mẹ tôi đã từng làm điều này ỉn khi nào – tôi đi cùng Sawyer xuống tầng một bằng thang máy. Anh ta cũng rất ít nói, chẳng để lộ ra điều gì. Taylor đang chờ trong chiếc Audi, và tôi trèo lên ghế hành khách khi Sawyer mở cửa.

“Chào anh, Taylor,” tôi vui vẻ nói.

“Cô Steele.” Anh ta mỉm cười.

“Taylor, tôi xin lỗi về chuyện ngày hôm qua và những lời nhận xét không thích đáng của mình. Tôi hy vọng mình đã không gây rắc rối gì cho anh.”

Taylor cau mày bối rối với tôi qua gương chiếu hậu khi anh ta lái xe ra đường Seattle.

“Cô Steele, tôi hiếm khi gặp rắc rối lắm,” anh ta nói về trấn an.

Ồ tốt. Có lẽ Christian đã không rầy la anh ta. Vậy là chỉ có tôi thôi. Tôi chưa chất nghĩ.

“Tôi rất vui khi biết điều đó, Taylor,” tôi mỉm cười.

JACK NHÌN TÔI CHẼM CHẼM ra vẻ đánh giá hình thức của tôi khi tôi đi về phía bàn làm việc của mình.

“Chào Ana. Cuối tuần vui chứ?”

“Vâng, cảm ơn anh. Còn anh?”

“Tốt cả. Cô ngồi đi – tôi có việc cho cô làm đây.”

Tôi gạt đầu và ngồi xuống trước máy vi tính. Cứ như là lâu lắm rồi tôi mới đi làm vậy. Tôi bật máy tính và khởi động chương trình email – và tất nhiên là có e-mail từ Christian rồi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sếp

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 08:24

Đến: Anastasia Steele

Chào buổi sáng, cô Steele

Anh chỉ muốn cảm ơn em vì cuối tuần tuyệt vời vừa rồi mặc dù đã có chuyện kịch tính đó.

Anh hy vọng em sẽ không bao giờ ra đi, không bao giờ.

Và anh chỉ muốn nhắc em rằng tin tức về SIP bị phong tỏa trong bốn tuần.

Xóa e-mail này ngay khi em đọc xong nó.

Anh của em,

Christian Grey

CEO, & Sếp của sếp của sếp của em. Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mong là tôi không bao giờ ra đi ư? Anh ấy muốn tôi chuyển đến ư? Quỷ thần ơi... Tôi gần như không hiểu anh ấy nữa.

Tôi nhấn nút xóa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hống hách

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:03

Đến: Christian Grey Thira ngài Grey

Anh đang mời em chuyển đến ở với anh ư? Và tất nhiên, em nhớ rằng bằng chứng về khả năng quấy rối khủng khiếp của anh đã bị phong tỏa thêm bốn tuần nữa. Em có cần viết một tẩm séc cho đương đầu cùng nhau không nhỉ? Xin đừng xóa email này. Hãy trả lời nó.

EYA xxx

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

“Ana!” Jack làm tôi giật nảy mình.

“Dạ,” tôi đỏ mặt, và Jack cau mày với tôi.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?”

“Vâng ạ.” Tôi lục tung đồ và cầm cuốn sổ tay vào văn phòng anh ta.

“Tốt. Có thể cô vẫn nhớ là tôi chuẩn bị đến Hội nghị về Xuất Bản Tiểu Thuyết ở New York vào thứ Năm. Tôi có vé và chỗ đặt trước, nhưng tôi muốn cô đi cùng tôi.”

“Đến New York ấy ạ?”

“Phải. Chúng ta cần phải đi vào thứ Tư và ở đó qua đêm. Tôi nghĩ cô sẽ thấy đó là một trải nghiệm mang tính giáo dục cao.” Mắt anh ta tối lại khi anh ta nói điều này, nhưng nụ cười của anh ta lại rất lịch sự. “Cô

có thể sắp xếp việc đi lại được không? Và đăng ký thêm một phòng nữa ở khách sạn mà tôi chuẩn bị đến nữa? Tôi nghĩ Sabrina, trợ lý trước đây của tôi, đã để lại tất cả những thông tin ở đâu đó.”

“Được ạ.” Tôi uể oải mỉm cười với Jack.

Khỉ thật. Tôi lê bước về bàn làm việc. Chuyện này sẽ không ổn lắm với Anh chàng Lắm Chiêu – nhưng sự thật là, tôi muốn đi. Chuyện đó có vẻ là một cơ hội thực sự, và tôi chắc chắn là mình có thể tránh xa Jack nếu đó là động cơ ngầm của anh ta. Quay trở lại bàn, tôi thấy có thư hồi đáp của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh mà hổng hách á?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:07

Đến: Anastasia Steele

Đúng. Em đồng ý nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Giờ ả... anh ấy muốn tôi chuyển đến thật, ôi, Christian ơi – vẫn còn sớm quá mà. Tôi gục đầu lên tay để cổ trấn tĩnh lại. Đây là tất cả những gì tôi cần sau kỳ nghỉ cuối tuần kỳ lạ vừa rồi. Tôi vẫn chưa có lấy một giây nào để hình suy nghĩ thấu đáo và hiểu tất cả những gì mình mới trải nghiệm và khám phá trong hai ngày vừa qua.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chủ nghĩa Flynn

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:20

Đến: Christian Grey Christian

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đi trước khi chạy nhỉ? Tối nay chúng ta bàn về chuyện này được không anh? Em được mời đi dự một hội thảo ở New York vào thứ Năm.

Có nghĩa là qua đêm ở đó vào thứ Tư.

Em nghĩ là anh nên biết.

Ax

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: CÁI GÌ CỜ?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:21

Đến: Anastasia Steele

Được. Tối nay chúng ta nói chuyện.

Em sẽ tự đi à?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Không được viết hoa kiểu quát tháo sượng như thế vào một buổi sáng Thứ Hai!

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:30

Đến: Christian Grey

Tối nay chúng ta nói chuyện này được không?

A X

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em vẫn chưa biết quát tháo là gì đâu.

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:35

Đến: Anastasia Steele

Nói cho anh biết.

Nếu là đi với thằng dê tiện làm cùng chỗ em thì câu trả lời là không, bước qua xác của anh đã.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tim tôi chùng xuống. Khỉ thật – cứ như anh ta là bố tôi vậy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Không, ANH mới là người chưa biết quát tháo là gì.

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:46

Đến: Christian Grey

Phải. Em đi với Jack.

Em muốn đi. Đó là một cơ hội tốt cho em.

Và em chưa bao giờ được đến New York.

Đừng có nổi cơn tam bành lên như thế.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không, EM mới là người chưa biết quát tháo là gì.

Ngày: 13/6/211 09:50

Đến: Anastasia Steele

Anastasia

Anh chẳng lo quá gì đến cơn giận của mình hết.

Câu trả lời là KHÔNG.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

“Không!” Tôi hét vào máy tính, làm cho cả văn phòng yên lặng và nhìn tôi chăm chăm. Jack hé mắt nhìn từ văn phòng anh ta.

“Mọi chuyện ổn cả chứ, Ana?”

“Vâng ạ, tôi xin lỗi,” tôi lầm bầm. “Tôi ơ... chỉ vừa mới không lưu một tài liệu thôi.” Tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Anh ta mỉm cười với tôi nhưng vẻ mặt rất đăm chiêu. Tôi hít mấy hơi thật sâu và nhanh chóng đánh một thư trả lời. Tôi điên lắm rồi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đồ lắm chiêu

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 09:55

Đến: Christian Grey

Christian

Anh cần phải bình tĩnh.

Em sẽ KHÔNG ngủ với Jack – thế có tất cả chèn ở Trung Quốc chứng giám.

Em YÊU anh. Có một điều diễn ra khi người ta yêu thương nhau.

Họ TIN TƯỞNG nhau.

Em không nghĩ là anh sẽ NGỦ, PHẤT VÀO MÔNG, LÀM TÌNH, hay ĐÁNH người nào khác. Em đặt NIỀM TIN CẬY và TRÔNG MONG ở anh.

Làm ơn hãy xử sự LỊCH SỰ như thế với em.

Ana

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Tôi ngồi chờ thư trả lời của anh ta. Chẳng có gì cả. Tôi gọi cho hãng hàng không và đặt vé ỉnh, đảm bảo là mình ngồi cùng chuyến bay với Jack. Tôi nghe tiếng chuông báo email mới.

Từ: Lincoln, Elena

Chủ đề: Hẹn ăn trưa

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:15

Đến: Anastasia Steele

Anastasia thân mến

Tôi thực sự muốn ăn trưa cùng cô. Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu lầm về nhau rồi, và tôi muốn đính chính lại chuyện đó. Tuần này có lúc nào cô rảnh không?

Elena Lincoln

Quý thần ơi – không phải là bà Robinson đấy chứ! Làm thế quái nào mà bà ta lần ra địa chỉ email của tôi thế không biết? Ngày hôm nay còn có thể tôi tệ hơn được nữa không?

Chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi ngóc đầu dậy và trả lời trong lúc liếc nhìn đồng hồ. Mới có mười giờ hai mươi, thế mà tôi đã ước mình đã không rời khỏi giường của Christian rồi.

“Văn phòng của Jack Hyde, Ana Steele nghe đây ạ.”

Một giọng quen thuộc đến đau khổ gầm gừ với tôi, “Em làm ơn xóa cái email em vừa gửi cho anh và cố gắng cẩn thận hơn với ngôn ngữ em dùng trong email công việc được không? Anh đã bảo em rồi, hệ thống này được quản lý. Từ chỗ anh, anh sẽ cố gắng hạn chế thiệt hại.” Anh cúp máy.

Khốn thật... Tôi ngồi nhìn cái điện thoại chằm chằm. Christian đập máy trước mặt tôi cơ đấy. Gã đàn ông đó đang can thiệp vào công việc mới nhận của tôi, rồi anh ta cúp máy trước mặt tôi thật ư? Tôi nhìn cái ống nghe chằm chằm, và nếu nó không phải là một vật vô tri vô giác hoàn toàn thì tôi biết chắc rằng nó sẽ run lên bần bật vì hoảng sợ trước ánh mắt hằn học của mình.

Tôi mở email và xóa cái thư tôi vừa gửi anh ta. Nó cũng có tệ lắm đâu. Tôi mới chỉ nhắc đến phát mông và, chà, đánh đập thôi mà. Giời ạ, nếu anh ta xấu hổ vì chuyện đó đến thế thì hẳn là anh ta không nên làm thế rồi. Tôi cầm chiếc Blackberry của mình lên và gọi vào di động của anh ta.

“Sao?” Anh ta cau kỉnh.

“Em sẽ đi New York mặc kệ anh có thích hay không,” tôi rít lên.

“Đừng có cho là...”

Tôi cúp máy, ngắt lời anh ta. Adrenaline đang cuộn lên sùng sục khắp người tôi.

Đây – thế cho anh ta biết mặt. Tôi điên lắm rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh. Nhắm mắt, tôi cố hình dung mình đang ở nơi hạnh phúc của mình. Ừm... một cabin tàu với Christian. Tôi giữ hình ảnh đó ra khỏi đầu vì lúc này tôi đang điên tiết với Gã lăm chiêu đến mức anh ta không thể bèn mảng đến nơi hạnh phúc của tôi được.

Mở mắt, tôi bình tĩnh với tay ra lấy quyển sổ và cẩn thận đọc lướt qua danh sách công việc phải làm của mình. Tôi hít một hơi thật dài, thật sâu, rồi cũng lấy lại được thăng bằng.

“Ana!” Jack hét lên làm tôi giật bắn cả mình. “Đừng đặt vé chuyến bay đó!”

“Ồ, quá muộn rồi. Tôi vừa đặt vé xong,” tôi đáp khi anh ta bước ra khỏi văn phòng để đến chỗ tôi. Trông anh ta như sắp phát điên.

“Nghe này, có chuyện gì đó đang diễn ra. Vì một số lý do nào đó, đột nhiên, tất cả các chi phí du lịch và khách sạn phải được cấp trên xác nhận. Tin này truyền thẳng từ lãnh đạo xuống. Tôi sẽ đi gặp Roach già xem sao. Hình như họ vừa mới dừng cấp tất cả các loại chi phí thì phải. Tôi không hiểu.” Jack véo sống mũi và nhắm mắt.

Gần như tất cả máu đã rút khỏi mặt tôi và những nút thắt cuộn lên trong bụng tôi.

Gã Lăm Chiêu!

“Nghe điện thoại của tôi nhé. Tôi sẽ đi xem Roach phải giải thích thế nào.” Anh ta nháy mắt với tôi và đi ra gặp sếp của anh ta – chứ không phải sếp của sếp.

Tức thật. Christian Grey... Máu tôi lại bắt đầu sôi lên.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Anh làm cái gì thế?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:43

Đến: Christian Grey

Làm ơn nói với em là anh không can thiệp vào công việc của em đi.

Em thực sự muốn đến hội thảo này.

Em không nên hỏi anh mới đúng.

Em đã xóa cái email tội lỗi đó rồi.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh làm cái gì chứ?

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:46

Đến: Anastasia Steele

Anh chỉ bảo vệ những gì là của mình thôi. Bức mail cầu thả em gửi đã được xóa khỏi server của SIP rồi, cả email của anh gửi cho em cũng thế.

Nhân tiện, anh hoàn toàn tin tưởng em. Hấn mới là người anh không tin.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi kiểm tra xem mình có còn các email của anh ta không, và chúng đã biến mất. Tầm ảnh hưởng của người đàn ông này đúng là vô hạn. Anh làm chuyện đó như thế nào nhỉ? Kể nào mà anh biết có thể lên vào các tầng bậc server của SIP để xóa những email này cơ chứ? Tôi không chịu nổi nữa rồi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đã khôn lớn

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:43

Đến: Christian Grey

Christian

Em không cần được bảo vệ khỏi sếp của chính mình.

Anh ta có thể ve vãn em, nhưng em sẽ nói không.

Anh không thể xen vào như thế được. Việc kiểm soát quá nhiều cấp như thế là sai trái.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Câu trả lời là KHÔNG

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 10:50

Đến: Anastasia Steele

Ana

Anh đã thấy việc em đối mặt với sự chú ý không mong muốn “hiệu quả” thế nào rồi. Anh nhớ đó là lý do tại sao anh có vinh hạnh được qua đêm lần đầu tiên với em. Ít ra thì tay thợ ảnh cũng có tình cảm với em. Còn thằng hèn kia thì không. Hấn là một tên chài gái chuyên nghiệp, và hấn sẽ cố tìm cách quyến rũ em. Thử hỏi hấn xem chuyện gì đã xảy ra với trợ lý cũ của hấn và cả người trước đó nữa.

Anh không muốn tranh cãi vì chuyện này.

Nếu em muốn đến New York, anh sẽ đưa em đi. Chúng ta có thể đi vào cuối tuần này.

Anh có một căn hộ ở đó.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi, Christian! Đó không phải là vấn đề. Anh quá quắt lắm rồi. Và tất nhiên là anh ta có một căn hộ ở đó. Anh còn có bất động sản ở đâu nữa không biết? Chắc chắn anh vẫn thù José rồi. Tôi có bao giờ được tha thứ vì chuyện đó không thể? Lúc đó tôi say mà, vì Chúa. Tôi sẽ không say với Jack đâu.

Tôi lắc đầu trước màn hình, nhưng rồi nhận ra tôi không thể cứ tranh luận với anh qua email được. Tôi sẽ phải chờ đến tối nay thôi. Tôi xem đồng hồ. Jack đi gặp Jerry nhưng vẫn chưa quay về, và tôi phải giải quyết việc với Elena. Tôi đọc lại thư của cô ta và quyết định rằng cách tốt nhất để giải quyết chuyện đó là gửi nó cho Christian. Để anh tập trung vào cô ta hơn là tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chuyển tiếp lời mời ăn trưa hay Người đàn bà khó chịu

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 11:15

Đến: Christian Grey

Christian

Trong lúc anh đang bận rộn can thiệp vào công việc của em và giữ thể diện vì cái email bất cần của em, em nhận được email sau từ Lincoln. Em thực sự không muốn gặp bà ta – thậm chí nếu em muốn, em cũng không được phép rời khỏi tòa nhà này. Làm thế nào mà bà ta có được email của em – em không biết. Theo anh em nên làm gì? Email của bà ta như sau:

Anastasia thân mến, tôi thực sự muốn ăn trưa cùng cô. Tôi nghĩ chúng ta đã hiểu lầm về nhau rồi, và tôi muốn sửa lại chuyện đó. Tuần này có lúc nào cô rảnh không? Elena Lincoln

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người đàn bà khó chịu

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 11:23

Đến: Anastasia Steele

Đừng nổi điên lên với anh. Anh thực sự quan tâm đến quyền lợi của em mà. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với em, anh sẽ không bao giờ tha thứ ình.

Anh sẽ giải quyết vụ Lincoln.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Để sau

Ngày: Ngày 13 tháng 6 năm 2011 11:32

Đến: Christian Grey

Chúng ta có thể thảo luận về chuyện đó tối nay được không?

Em đang cố làm việc, và sự can thiệp thường xuyên của anh làm em mất tập trung quá đấy.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Jack quay lại vào lúc giữa buổi và bảo tôi rằng New York đã vượt khỏi tầm tay tôi mặc dù anh ta vẫn sẽ đi và rằng anh ta chẳng thể làm gì để thay đổi quyết sách của cấp trên cả. Anh ta lại về văn phòng, đóng sầm cửa, rõ ràng là tức giận. Tại sao anh ta lại tức giận đến thế nhỉ?

Từ thâm tâm, tôi biết ý định của anh ta chẳng cao đẹp gì, nhưng tôi chắc chắn là mình có thể đối mặt với anh ta, và tôi hẳn không biết Christian biết gì về những trợ lý trước đó của Jack. Tôi khóa những suy nghĩ đó lại và bắt đầu làm việc, nhưng tôi quyết tâm bắt Christian phải thay đổi suy nghĩ, mặc dù viễn cảnh đó thật sự ảm đạm.

Lúc một giờ, Jack thò đầu qua cửa văn phòng.

“Ana, cô có thể vui lòng đi lấy cho tôi chút đồ ăn trưa được không?”

“Chắc rồi ạ. Anh muốn dùng gì?”

“Thịt bò hun khói không có mù tạt. Tôi sẽ đưa tiền cho cô khi cô quay lại.”

“Anh uống gì không ạ?”

“Coca đi. Cảm ơn cô, Ana.” Anh ta quay lại văn phòng và tôi tìm ví.

Chết thật. Tôi đã hứa với Christian là tôi sẽ không ra ngoài. Tôi thở dài. Anh ấy sẽ không bao giờ biết đâu, và tôi sẽ đi nhanh thôi.

Claire ở bộ phận lễ tân đưa cho tôi cái ô của cô ấy vì trời vẫn đang mưa tầm tã. Đi ra khỏi văn phòng, tôi kéo áo khoác quanh người và lén lút liếc mắt nhìn về cả hai hướng từ dưới vành chiếc ô quá khổ. Không có gì khả nghi cả. Không thấy bóng dáng Cô Nàng Ma Nữ đâu.

Tôi mạnh mẽ bước ra khỏi tòa nhà đến chỗ cửa hàng bán đồ ăn, kín đáo hy vọng. Tuy nhiên, càng đến gần hàng ăn, tôi càng có cảm giác rờn rợn về việc mình đang bị theo dõi, và tôi không biết cảm giác mỗi lúc một tăng đó là kết quả của chứng bệnh hoang tưởng hay là sự thực nữa. Khỉ thật. Tôi hy vọng kẻ đó không phải là Leila đang cầm súng.

Chỉ là cậu tướng tượng ra thôi, cô nàng Tiềm Thức của tôi cắt ngang. Kẻ quái nào lại muốn bắn cậu cơ chứ?

Trong vòng mười lăm phút, tôi quay về – an toàn, lạnh lặn và nhẹ hết cả người. Tôi nghĩ chứng hoang tưởng cực độ của Christian và sự cảnh giác quá mức của anh ấy đã bắt đầu lấy sang tôi rồi.

Khi tôi đưa đồ ăn trưa cho Jack, anh ta đưa mắt từ chiếc điện thoại lên nhìn tôi.

“Cảm ơn, Ana. Vì cô sẽ không đi cùng tôi nên tôi sẽ cần cô làm việc muộn đấy. Chúng ta cần phải chuẩn bị ấy báo cáo tóm tắt này. Hy vọng là cô không có kế hoạch nào.” Anh ta mỉm cười ấm áp với tôi, và tôi đỏ mặt.

“Không ạ, thế cũng được ạ,” tôi nói với nụ cười bẽn lẽn và trái tim chùng xuống. Chuyện này không ổn lắm. Christian sẽ điên tiết lắm đây, tôi chắc chắn là thế.

Khi quay lại bàn làm việc, tôi quyết định sẽ không nói ngay với anh ấy, nếu không anh ấy sẽ có thời gian để can thiệp vào bằng cách nào đó. Tôi ngồi ăn bánh sandwich salad gà mà bà Jones làm ỉn. Thật là ngon. Bà ấy làm bánh sandwich ngon khủng khiếp.

Tất nhiên, nếu tôi chuyển đến ở với Christian, bà ấy sẽ làm bữa trưa cho tôi mỗi ngày đi làm.

Ý tưởng đó thật đáng lo ngại. Tôi chưa bao giờ mơ về sự giàu có xa hoa nứt đổ đổ vách và những cái bẫy bắn thủ – chỉ có tình yêu thôi. Tìm được một người nào đó yêu tôi mà không cố kiểm soát mỗi hành động của tôi ấy. Điện thoại reo.

“Văn phòng của Jack Hyde...”

“Em đã hứa với anh là em không ra ngoài cơ mà,” Christian ngắt lời tôi, giọng anh lạnh lùng và khắc nghiệt.

Tim tôi chùng xuống lần thứ một nghìn trong ngày hôm nay. Khỉ thật. Làm thế quái nào mà anh ta biết cơ chứ?

“Jack bảo em ra ngoài mua giúp đồ ăn trưa. Em không thể từ chối được. Anh đang cho người theo dõi em đấy à?” Da đầu tôi râm ran trước ý tưởng đó. Thảo nào mà tôi cảm thấy mình bị hoang tưởng – đúng là có ai đó theo dõi tôi. Suy nghĩ đó làm tôi nổi giận.

“Đó là lý do tại sao anh không muốn em quay trở lại làm việc đấy,” Christian ngắt lời.

“Christian, làm ơn đi mà. Anh đang...” lảm chuyện – “quá quắt lắm rồi đấy.”

“Quá quắt ư?” Anh thì thầm, ngạc nhiên.

“Phải. Anh phải dừng chuyện đó lại. Tối nay em sẽ nói chuyện với anh. Không may là hôm nay em phải làm việc muộn vì em không thể đi New York.”

“Anastasia, anh không muốn quá quắt với em,” anh nói nhỏ, đầy rùng rợn.

“Chà, anh có đấy. Em phải làm việc rồi. Em sẽ nói chuyện với anh sau.” Tôi cúp máy, cảm thấy kiệt quệ và hơi thất vọng.

Sau kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời của chúng tôi, sự thật đang dần quay lại. Tôi chưa bao giờ cảm thấy muốn trốn chạy như lúc này. Trốn đến một nơi vắng vẻ yên tĩnh nào đó để có thời gian suy nghĩ về người đàn ông này, về cách cư xử của anh, và về cách đối phó với anh nữa. Nói thật, tôi biết anh ấy rất tuyệt vọng – bây giờ tôi có thể thấy rõ điều đó – và điều đó khiến người ta vừa đau lòng vừa mệt mỏi. Từ những mẫu thông tin bé tí mà Christian cho tôi biết về cuộc sống của anh, tôi hiểu lý do tại sao. Một đứa trẻ không được yêu thương; một cuộc sống lừa dối đến tởm lợm, một người mẹ không thể bảo vệ con, người mẹ mà anh ấy cũng không bảo vệ nổi, và người đã chết trước mặt anh ấy.

Tôi rùng mình. Chàng trai Lắm Chiêu tội nghiệp của tôi. Tôi là của anh ấy, nhưng không phải là để bị nhốt trong một chiếc lồng mạ vàng nào đó. Làm thế nào để tôi khiến anh ấy hiểu ra điều đó nhỉ?

Tim nặng trĩu, tôi kéo một tập bản thảo Jack yêu cầu tôi tóm tắt vào lòng và tiếp tục đọc. Tôi không nghĩ ra được giải pháp dễ dàng nào cho những vấn đề quản lý quái gở của Christian. Tôi sẽ phải nói chuyện với anh ấy sau vậy, trực tiếp ấy.

Nửa tiếng sau, Jack email cho tôi một tài liệu mà tôi phải sắp xếp và trau chuốt lại để mai in, kịp giờ cho buổi hội thảo của anh ta. Việc đó không chỉ chiếm mất phần thời gian còn lại buổi chiều của tôi mà còn cả buổi tối nữa. Tôi bắt tay vào làm việc.

Khi tôi ngẩng lên thì đã là gần bảy giờ, văn phòng vắng tanh vắng ngắt mặc dù đèn làm việc trong văn phòng Jack vẫn sáng. Tôi không biết mọi người ra về lúc nào, nhưng tôi sắp xong việc rồi. Tôi email lại tài liệu cho Jack để anh ta phê duyệt và kiểm tra hộp thư đến của mình. Không có tin gì mới từ Christian nên tôi liếc nhanh chiếc Blackberry của mình, và tiếng rung rì rì của nó làm tôi giật bắn cả mình.

“Chào anh,” tôi lầm bầm.

“Chào em, khi nào em xong việc?”

“Tầm bảy rưỡi, em nghĩ vậy.”

“Anh sẽ gặp em bên ngoài nhé.”

“Vâng.”

Nghe giọng anh ấy có vẻ bình tĩnh và dịu dàng. Sao thế nhỉ? Sự phản ứng của tôi rồi ư?

“Em vẫn cáu với anh đấy, nhưng giờ nói thế thôi,” tôi thì thầm. “Chúng ta có rất nhiều chuyện cần nói.”

“Anh biết. Gặp em lúc bảy rưỡi nhé.”

Jack ra khỏi văn phòng.

“Em phải đi rồi. Gặp anh sau nhé.” Tôi cúp máy.

Tôi ngẩng lên nhìn Jack khi anh ta thoải mái đi về phía tôi.

“Tôi chỉ cần cất bớt đi một chút nữa thôi. Tôi mới gửi bản tóm tắt lại cho cô đấy.”

Anh ta cúi xuống chỗ tôi khi tôi tải tài liệu xuống máy, khá là gần – gần đến mức khó chịu.

Tay anh ta chạm vào tay tôi. Tình cờ ư? Tôi lưỡng lự, nhưng anh ta giả vờ không để ý. Tay còn lại của anh ta để lên lưng ghế tôi, chạm vào lưng tôi. Tôi ngồi thẳng dậy để không tựa vào lưng ghế.

“Trang mười sáu và hai mươi ba, chắc là thế,” anh ta thì thầm, miệng cách tai tôi vài phân.

Da tôi nổi gai ốc trước sự gần gũi của anh ta, nhưng tôi chọn cách phớt lờ đi. Mở tài liệu ra, tôi run rẩy sửa. Anh ta vẫn đang cúi xuống chỗ tôi, và tất cả các giác quan của tôi đang nhạy cảm thái quá.

Việc này thật gây mất tập trung và kỳ quặc, và bên trong tôi như đang hét lên, Lùi lại!

“Sau khi sửa xong là có thể đem in được rồi. Cô có thể sắp xếp việc đó vào ngày mai. Cảm ơn cô vì đã ở lại muộn và làm việc này, Ana.” Giọng anh ta êm ru như đang vỗ về một con thú bị thương vậy. Dạ dày tôi xoắn lại.

“Tôi nghĩ điều tối thiểu mà tôi có thể làm là thưởng cho cô một món đồ uống nhanh nào đó. Cô xứng đáng được hưởng nó mà.” Anh ta vén một lọn tóc sau tai bị tuột ra khỏi dây cột tóc của tôi và nhẹ nhàng vuốt ve thùy tai tôi.

Tôi co rúm người lại, cắn chặt răng, và tôi ngoảnh đầu đi chỗ khác. Khi thật! Christian đã đúng. Đừng có chạm vào tôi.

“Thực ra, tối nay tôi không thể đi được.” Hay bất kỳ buổi tối nào khác cũng thế, Jack ạ.

“Nhanh thôi mà?” Anh ta ngon ngọt.

“Không được ạ. Nhưng vẫn cảm ơn anh.”

Jack ngồi lên cạnh bàn làm việc của tôi và cau mày. Chuông báo động vang lên ầm ĩ trong đầu tôi. Tôi chỉ có thể dựa vào chính mình trong văn phòng. Tôi không thể bỏ đi được. Tôi lo lắng liếc nhìn đồng hồ. Năm phút nữa là đến giờ hẹn với Christian rồi.

“Ana, tôi nghĩ chúng ta là một đội tuyệt vời đấy. Tôi rất tiếc vì không thể đưa cô đi cùng đến New York được. Nếu không có cô thì mọi chuyện sẽ khác nhiều đấy.”

Tôi cũng chắc chắn là thế. Tôi mỉm cười yếu ớt với anh ta, và vì tôi không thể nghĩ ra điều gì để nói. Và lần đầu tiên trong suốt cả ngày, tôi cảm thấy sự nhẹ nhõm dù là mỏng manh nhất về việc mình sẽ không đi.

“Vậy cuối tuần vừa rồi cô vui chứ?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng, cảm ơn anh.” Anh ta định đi bao xa nữa đây?

“Gặp bạn trai cô hả?”

“Vâng ạ.”

“Anh ấy làm nghề gì?”

Tự lo cho cái thân mình trước đi đã... “Anh ấy làm kinh doanh.”

“Thú vị đấy. Kinh doanh kiểu gì cơ?”

“Ồ, anh ấy làm đủ các thể loại.”

Jack nghiêng đầu về một bên trong lúc cúi xuống chỗ tôi, lại xâm chiếm khoảng không riêng tư của tôi – một lần nữa. “Cô kiêu lắm đấy, Ana ạ.”

“Chà, anh ấy làm bên viễn thông, sản xuất, và nông nghiệp ạ.”

Jack nhướn mày. “Nhiều thứ quá. Anh ấy làm việc cho ai thế?”

“Anh ấy làm cho bản thân mình thôi. Nếu anh hài lòng với tài liệu này rồi, tôi phải đi bây giờ. Như thế có được không?” Anh ta quay người lại. Không gian riêng tư của tôi lại được an toàn.

“Tất nhiên rồi. Xin lỗi, tôi không có ý giữ cô lại đâu,” anh ta gian xảo nói.

“Tòa nhà đóng cửa lúc mấy giờ?”

“Bảo vệ ở đây đến mười một giờ.”

“Thế thì tốt rồi ạ.” Tôi mỉm cười, và Cô Nàng Tiềm Thức của tôi quay lại đúng vị trí của mình, nhẹ nhõm khi biết rằng chúng tôi không ở một mình trong tòa nhà này. Tắt máy tính, tôi cầm lấy ví và chuẩn bị đi.

“Thế cô có thích anh ta không? Bạn trai cô ấy?”

“Tôi yêu anh ấy,” tôi đáp, nhìn thẳng vào mắt Jack.

“Tôi hiểu rồi.” Jack nhú mày rồi đứng lên. “Anh ta tên là gì?”

Tôi đỏ mặt.

“Grey. Christian Grey,” tôi thì thầm.

Miệng Jack há hốc. “Anh chàng độc thân giàu có nhất của Seattle đấy ư? Chính là anh chàng Christian Grey đấy ư?”

“Vâng. Là anh ấy đấy.” Đúng thế, chính là Christian Grey đấy, ông chủ tương lai của anh – người sẽ ăn sống anh nếu anh xâm chiếm không gian riêng tư của tôi lần nữa.

“Tôi đã nghĩ là anh ta trông khá quen,” Jack ử ử nói và lông mày anh ta hạ xuống trở lại. “Chà, anh ta là một anh chàng may mắn đấy.”

Tôi chớp mắt. Tôi phải nói gì để đáp lại câu đó nhỉ?

“Buổi tối vui vẻ nhé, Ana.” Jack mỉm cười, nhưng nụ cười đó không hiện trên mắt anh ta, rồi anh ta cứng nhắc đi về phía văn phòng của mình và không thèm liếc lại nhìn lấy một lần.

Tôi trút một hơi thở thật dài. Chà, vấn đề đó có thể đã được giải quyết rồi. Chiêu trò của anh chàng lắm chiêu lại phát huy tác dụng. Chỉ cần tên của anh ấy đã là bùa hộ mệnh của tôi rồi, và nó khiến cho người đàn ông này cụp đuôi ngay tắp lự. Tôi thưởng mình một nụ cười chiến thắng nho nhỏ. Anh thấy chưa, Christian? Thậm chí tên anh cũng đủ để bảo vệ em – anh không cần phải gây ra nhiều rắc rối đến thế về việc hạn chế chi phí đâu. Tôi dọn bàn làm việc và xem đồng hồ. Chắc hẳn Christian đã ở ngoài rồi.

Chiếc Audi đỗ bên cạnh lề đường, và Taylor nhảy ra để mở cửa hậu. Tôi chưa bao giờ mừng rỡ đến thế khi thấy anh ta, và tôi chui vào ô tô để tránh cơn mưa. Christian ngồi ở ghế hậu, nhìn tôi chăm chú, mắt anh mở to và cảnh giác. Anh ấy đang chuẩn bị tinh thần cho cơn thịnh nộ của tôi, cảm anh ấy xiết lại và căng thẳng.

“Chào anh,” tôi thì thầm.

“Chào em,” anh thận trọng đáp lại. Anh đưa tay ra nắm lấy tay tôi, nhẹ nhàng xoa nó, và tim tôi tan ra một chút. Tôi lúng túng quá. Tôi thậm chí còn chưa nghĩ ra được điều gì để nói với anh ấy.

“Em vẫn bực mình lắm à?” Anh hỏi.

“Em không biết,” tôi thì thầm. Anh giơ tay tôi lên và khẽ hôn những khớp ngón tay bằng những nụ hôn nhẹ như gió.

“Ngày hôm nay tệ thật,” anh nói.

“Đúng vậy.” Nhưng lần đầu tiên kể từ lúc anh đi làm vào sáng nay, tôi bắt đầu thư giãn. Chỉ cần được ở bên anh ấy đã là một niềm an ủi dễ chịu rồi, và tất cả những chuyện vớ vẩn về Jack, cả những email qua lại, và sự phiền phức có tên Elena lùi về phía sau. Chỉ có tôi và người thống trị của tôi ở sau xe.

“Thật tốt là bây giờ em đã ở đây,” anh thì thầm. Chúng tôi ngồi yên lặng khi Taylor len lỏi qua làn xe cộ buổi tối, cả hai đều trầm ngâm suy nghĩ; nhưng tôi cảm thấy Christian đang từ từ thả lỏng bên cạnh mình khi anh ấy cũng thư giãn và xoa ngón cái lên các đốt ngón tay tôi theo một nhịp điệu êm ái, nhẹ nhàng.

Taylor thả chúng tôi xuống bên ngoài tòa chung cư, rồi chúng tôi cúi đầu chạy vào bên trong để tránh mưa. Christian siết chặt tay tôi khi chúng tôi chờ thang máy, mắt anh quét dọc sảnh trước của tòa nhà.

“Em cho là anh vẫn chưa tìm thấy Leila.”

“Chưa. Welch vẫn đang tìm cô ấy,” anh cầu nhàu vẻ chán nản.

Thang máy đến nơi và chúng tôi bước vào. Christian liếc xuống nhìn tôi, đôi mắt xám của anh thật khó đoán, ồ, trông anh ấy mới rạng rỡ làm sao – tóc rối bù xù, áo sơ mi trắng, vest đen. Và đột nhiên, nó lại xuất hiện, không biết từ đâu, cái cảm giác đó. Ôi- sự khao khát, sự đam mê, luồng điện. Nếu mà nó hiện hữu thì đó sẽ làm một mùi hương đậm đặc và mạnh mẽ tỏa ra xung quanh và giữa hai chúng tôi. Mỗi anh hé mở khi anh nhìn tôi chăm chú.

“Em có cảm thấy nó không?” Anh thở ra.

“Có ạ.”

“Ôi, Ana.” Anh rên rỉ khi túm lấy tôi, tay anh vòng quanh người tôi, một tay đặt sau gáy, đẩy đầu tôi ra sau trong lúc môi anh tìm đến môi tôi. Những ngón tay tôi luồn vào tóc anh và vuốt ve má anh trong lúc anh đẩy tôi vào tường thang máy.

“Anh ghét tranh luận với em,” anh thở vào miệng tôi, và trong nụ hôn của anh phản chiếu sự dữ dội và đam mê đúng như nụ hôn của tôi. Dục vọng bùng cháy trong cơ thể tôi, tất cả những căng thẳng của ngày hôm nay đang tìm lối thoát, ép vào anh, tìm kiếm nhiều hơn nữa. Giữa chúng tôi chỉ còn những cảm giác ngọt ngào, rất ngọt ngào.

“Em có biết là lúc này trông em quyến rũ đến thế nào không?”

Một cách rất cố tình, tôi cắn môi và lắc đầu. Anh nhắm mắt thật nhanh, và khi anh mở chúng ra, chúng như đang bùng cháy. Anh bước về phía trước và đặt tay lên tường thang máy ở hai bên mặt tôi. Anh đứng gần tôi nhất có thể mà không chạm vào tôi.

Tôi ngẩng mặt lên để đáp lại ánh mắt của anh, và anh cúi xuống, cà mũi mình vào mũi tôi, và đó là sự tiếp xúc duy nhất giữa chúng tôi.

“Anh nghĩ là em biết đấy, cô Steele. Anh nghĩ em làm anh phát điên lên.”

“Em làm anh phát điên ư?” Tôi thì thầm.

“Về tất cả mọi chuyện, Anastasia ạ. Em là một mỹ nhân ngư, một nữ thần.”

KHI TÔI QUAY LẠI, Christian đã cởi áo khoác và đang ngồi ở quầy ăn sáng nói chuyện với bà Jones. Bà mỉm cười nhân hậu với tôi khi đặt hai đĩa thức ăn nóng trước mặt chúng tôi. Ừm, nó có mùi thơm quá – gà hầm rượu vang, nếu tôi không nhầm. Tôi sắp chết đói rồi.

“Xin mời, cậu Grey, Ana,” bà nói và để chúng tôi lại.

Christian lấy một chai rượu vang trong tủ lạnh, và khi chúng tôi ngồi ăn, anh kể với tôi chuyện anh đang làm đến đâu về việc hoàn thiện một chiếc điện thoại chạy bằng năng lượng mặt trời. Anh sôi nổi và hào hứng về toàn bộ dự án đó, và từ đó tôi biết rằng không hẳn là cả ngày hôm nay tôi tệ với anh.

Tôi hỏi về đất đai của anh. Anh cười tự mãn, hóa ra là anh chỉ có nhà ở New York, Aspen, và Escala. Không còn nơi nào khác nữa. Khi chúng tôi ăn xong, tôi dọn đĩa của anh và của mình rồi mang ra bồn rửa.

“Cứ để đó đi em. Gail sẽ làm việc đó,” anh nói. Tôi quay lại và nhìn anh chăm chăm, anh cũng đang nhìn tôi chăm chú.

Tôi có bao giờ quen với việc có người dọn dẹp sau khi ăn không chứ?

“Nào, sau khi em đã ngoan ngoãn hơn, quý cô Steele, chúng ta có thể nói chuyện về ngày hôm nay được chưa?”

“Em nghĩ anh mới là người ngoan ngoãn hơn. Em nghĩ em rất giỏi thuần phục anh đấy.”

“Thuần phục anh ư?” Anh khịt mũi, ngạc nhiên. Khi tôi gạt đầu, anh cau mày như thể đang cân nhắc lời nói của tôi.

“Phải, có thể là thế, Anastasia ạ.”

“Anh đã đúng về Jack,” tôi thì thầm, lúc này đã nghiêm túc lại, và tôi tựa vào thành bếp để đánh giá phản ứng của anh. Khuôn mặt Christian xịu xuống, mắt anh se lại.

“Hắn đã thử làm gì chưa?” Anh thì thầm, giọng lạnh lẽo chết chóc.

Tôi lắc đầu trấn an. “Chưa, và anh ta sẽ không làm thế đâu, Christian. Hôm nay em đã nói với anh ta em là bạn gái anh rồi, và anh ta chùn lại ngay lập tức.”

“Em chắc không? Anh có thể sa thải thằng ngu đó.” Christian cau có.

Tôi thở dài, bị kích thích bởi ly rượu vừa uống. “Anh phải để em tự chiến đấu trong cuộc chiến của mình chứ. Anh không thể lúc nào cũng dò xét em và cố gắng bảo vệ em được. Như thế ngột ngạt lắm, Christian. Em sẽ không bao giờ phát triển được nếu anh cứ can thiệp không ngừng như thế. Em cần một chút tự do. Em sẽ không bao giờ mơ đến việc can thiệp vào việc riêng của anh đâu.”

Anh chớp mắt với tôi. “Anh chỉ muốn em được an toàn thôi, Anastasia. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với em, anh...” Anh ngừng lại.

“Em biết, và em hiểu tại sao anh lại cảm thấy cần phải bảo vệ em đến thế. Và một phần trong em yêu điều đó. Em biết rằng nếu em cần anh, anh sẽ ở bên em, cũng như em sẽ làm thế với anh. Nhưng nếu chúng ta muốn hướng đến một tương lai cùng nhau, anh phải tin tưởng em và tin tưởng quyết định của em. Phải, đôi khi em sẽ làm sai – em sẽ phạm sai lầm, nhưng em phải học hỏi chứ.”

Anh nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt lo lắng, ra hiệu cho tôi đi đến chỗ anh để tôi đứng giữa hai chân anh trong lúc anh ngồi trên chiếc ghế đầu của quầy bar. Cầm lấy tay anh, tôi vòng chúng quanh người tôi và đặt tay tôi lên cánh tay anh.

“Anh không thể xen vào công việc của em được. Như thế là sai. Em không cần anh phải xen vào như một hiệp sĩ áo trắng để cứu em. Em biết anh muốn kiểm soát mọi thứ, và em hiểu lý do tại sao, nhưng anh không thể. Đó là một mục tiêu bất khả thi anh ạ... anh phải học cách bỏ qua.” Tôi với tay lên vuốt ve mặt anh khi anh nhìn tôi chăm chăm, mắt anh mở to. “Và nếu anh có thể làm được điều đó – cho em điều đó – em sẽ chuyển về sống với anh,” tôi nhỏ nhẹ nói thêm.

Anh hít vào thật mạnh, ngạc nhiên. “Em sẽ làm thế ư?” Anh thì thầm.

“Vâng.”

“Nhưng em không hiểu anh thế nào mà.” Anh cau mày và đột nhiên nghe có vẻ chán nản, hoang mang, không giống giọng điệu của Anh chàng Lắm Chiêu một tí nào.

“Em hiểu anh đủ rõ, Christian. Không có điều gì anh nói với em về bản thân anh có thể xua đuổi em đi được đâu.” Tôi nhẹ nhàng vuốt khóp ngón tay dọc theo má anh. Biểu hiện của anh chuyển từ lo lắng sang hồ nghi. “Nhưng nếu anh có thể thả lỏng cho em một chút,” tôi van nài.

“Anh sẽ cố, Anastasia. Anh không thể đứng một bên và để em đi New York với cái... thằng dê tiện đó. Hẳn có tai tiếng gớm ghiếc lắm. Chẳng có trợ lý nào của hấn chịu được hơn ba tháng, và họ không bao giờ được công ty giữ lại. Anh không muốn điều đó xảy ra với em, em yêu.”

Anh thở dài. “Anh không muốn bất kỳ chuyện gì xảy ra với em. Việc em bị tổn thương... suy nghĩ đó làm anh sợ chết khiếp. Anh không thể hứa về việc không can thiệp, không hứa được nếu anh cho rằng em sẽ bị hãm hại.” Anh ngừng lại và hít một hơi thật sâu. “Anh yêu em, Anastasia. Anh sẽ làm tất cả mọi việc trong quyền hạn của mình để bảo vệ em. Anh không thể tưởng tượng được đời mình vắng em sẽ thế nào.”

Chúa ơi. Nữ Thần Ham Muốn, cô nàng Tiềm Thức, và cả tôi đều há hốc miệng trước anh chàng Lắm Chiêu vì sốc.

Giời ơi, ba từ bé nhỏ. Thế giới của tôi như đứng yên, dừng lại, sau đó quay theo một trục mới; và tôi tận hưởng khoảnh khắc đó, nhìn chăm chăm vào đôi mắt chân thành tuyệt đẹp của anh.

“Em cũng yêu anh, Christian.” Tôi cúi xuống hôn anh, và nụ hôn sâu dần.

Taylor hắng giọng, anh ta đã bước vào từ bao giờ. Christian lùi lại, nhìn tôi chăm chú. Anh đứng lên, tay ôm quanh eo tôi.

“Sao thế?” Anh cúi kính nói với Taylor.

“Bà Lincoln đang trên đường lên, thưa ngài.”

“Sao cơ?”

Taylor nhún vai về hồi lỗi. Christian thở dài nặng nhọc và lắc đầu.

“Chà, chuyện này hay ho lắm đây,” anh cầu nhàu và mỉm cười méo mó về nhẵn nhụi.

Chết tiệt thật! Tại sao người đàn bà khốn kiếp đó không để chúng tôi được yên cơ chứ?

39. Chương 12

Chương 12

“Hôm nay anh có nói chuyện với bà ta không?” Tôi hỏi Christian khi chúng tôi chờ bà Robinson đến.

“Có.”

“Anh nói gì?”

“Anh nói là em không muốn gặp cô ta, và rằng anh hiểu lý do tại sao em lại thế. Anh cũng bảo cô ta rằng anh không coi trọng việc cô ta lén lút sau lưng anh.” Ánh mắt của anh bình thản, không để lộ điều gì.

Ồi, chúa ơi. “Bà ta nói sao?”

“Cô ta gạt đi theo cái kiểu mà chỉ Elena mới có thể làm được.” Miệng anh mím lại thành một đường méo mó.

“Anh có biết tại sao bà ta lại đến đây không?”

“Anh không biết.” Christian nhún vai.

Taylor lại bước vào căn phòng ăn lớn một lần nữa. “Bà Lincoln,” anh ta tuyên bố.

Và bà ta đây rồi... Tại sao bà ta lại hấp dẫn đến mức đáng nguyên rửa như thế? Bà ta mặc toàn đồ đen: quần jean bó, áo sơ mi tôn lên thân hình hoàn hảo, và vàng hào quang tỏa ra từ mái tóc sáng, bóng loáng.

Christian kéo tôi lại gần. “Elena,” anh nói, giọng bối rối.

Bà ta nhìn tôi chằm chằm vì sốc, ánh mắt lạnh lẽo. Bà ta chớp mắt trước khi lấy lại được giọng nói ngọt ngào của mình.

“Tôi xin lỗi, tôi không biết là anh đã có nhân tình, Christian. Hôm nay là thứ Hai,” bà ta nói như thể đó là lý do tại sao bà ta có mặt ở đây.

“Bạn gái,” anh nói về giải thích và nghiêng đầu sang một bên, cười tự mãn.

Bà ta mỉm cười, một nụ cười chậm rãi, tỏa sáng chiếu thẳng vào anh. Điều đó thật khó chịu.

“Tất nhiên rồi. Chào Anastasia. Tôi không biết là cô ở đây. Tôi biết cô không muốn nói chuyện với tôi. Tôi chấp nhận điều đó.”

“Thế à?” Tôi hỏi nhỏ, nhìn bà ta chằm chặp làm cả ba đều ngạc nhiên. Hơi cau mày, bà ta di chuyển xa hơn về phía căn phòng.

“Phải, tôi nhận được tin nhắn rồi. Tôi không đến đây để gặp cô. Như tôi đã nói, Christian hiếm khi có nhân tình trong tuần.” Bà ta dừng lại. “Tôi có một vấn đề, và tôi cần nói chuyện với Christian về chuyện đó.”

“Ồ?” Christian đứng thẳng người. “Cô có muốn uống gì không?”

“Có,” bà ta đáp vẻ biết ơn.

Christian lấy một cái ly khi Elena và tôi đứng nhìn nhau chằm chằm đầy lúng túng. Bà ta mân mê chiếc nhẫn bạc lớn trên ngón tay giữa, trong lúc tôi không biết phải nhìn đi đâu. Cuối cùng, bà ta tặng tôi một nụ cười nhẹ nhàng và đến gần căn bếp rồi ngồi lên chiếc ghế ở cuối quầy bar. Rõ ràng là bà ta biết nơi này rất rõ và cảm thấy thoải mái khi đi lại quanh đây.

Tôi ở lại? Hay tôi đi nhỉ?Ồ, chuyện này khó quá. Cô nàng Tiềm Thức của tôi cáu kỉnh với người phụ nữ có khuôn mặt lạnh [bad word] đầy vẻ thù địch này.

Có rất nhiều điều tôi muốn nói với người phụ nữ này, và chẳng có điều nào là ca ngợi cả. Nhưng bà ta là bạn của Christian – bạn duy nhất của anh ấy – và dù tôi có căm ghét bà ta đến đâu, tôi cũng phải tỏ ra lịch sự. Quyết định ở lại, tôi ngồi một cách duyên dáng nhất có thể lên chiếc ghế mà Christian vừa đứng dậy. Anh ấy không thấy chuyện này rất kỳ lạ ư?

“Có chuyện gì thế?” Anh ấy hỏi bà ta.

Elena lo ngại nhìn tôi, và Christian đưa tay ra nắm lấy tay tôi.

“Bây giờ Anastasia ở với tôi rồi,” anh nói khi thấy vẻ ngờ vực im lặng của bà ta và vuốt ve tay tôi. Tôi đỏ mặt, còn Cô Nàng Tiềm Thức của tôi cười toe toét với anh, quên bống khuôn mặt đáng ghét kia.

Mặt Elena dịu lại như thể bà ta mừng cho anh. Thực sự mừng cho anh.Ồ, tôi không hiểu nổi người phụ nữ này, tôi không thoải mái và thấy bức mình khi bà ta có mặt ở đây.

Bà ta hít một hơi thật sâu và đổi vị trí ngồi trên chiếc ghế đầu, trông có vẻ kích động. Bà ta lo lắng nhìn xuống đôi tay và bắt đầu bồn chồn xoay chiếc nhẫn bạc tới lui trên ngón tay giữa.

Giời ơi, bà ta bị làm sao thế không biết? Có phải là vì sự hiện diện của tôi không? Tôi gây cho bà ta cảm giác đó à? Vì tôi cũng cảm thấy y như thế – tôi không muốn bà ta ở đây. Elena ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt Christian.

“Tôi đang bị tổng tiền.”

Quý thần ơi. Không phải là điều tôi mong sẽ thốt ra từ miệng bà ta. Christian cứng người. Phải chăng có ai đó đã phát hiện ra việc bà ta thích thú đánh đập và quan hệ với những cậu con trai chưa đến tuổi vị thành niên? Tôi ngẩn ngơ khiếp sợ lại, và một suy nghĩ lướt nhanh tới những con gà đi về nhà để trứng vụt hiện ra trong óc tôi. Cô nàng Tiềm Thức của tôi xoa hai tay vào nhau với niềm hân hoan không che giấu. Tốt.

“Như thế nào cơ?” Christian hỏi, nỗi sợ hãi hiển hiện trong giọng anh.

Bà ta vói tay vào chiếc ví hàng hiệu bằng da sơn quá khổ của mình, lấy ra một mảnh giấy và đưa nó cho anh.

“Đặt nó xuống, mở nó ra.” Christian hất cằm về phía quầy ăn sáng.

“Anh không muốn chạm vào nó à?”

“Không. Vân tay.”

“Christian, anh biết là tôi không thể đến đồn cảnh sát với cái này mà.”

Tại sao tôi lại đang nghe chuyện này nhỉ? Bà ta đang ngủ với một thằng bé tội nghiệp nào khác ư? Bà ta mở tờ giấy ra cho Christian, và anh cúi xuống để đọc nó.

“Chúng chỉ đòi có năm nghìn đô,” anh nói gần như lơ đãng. “Có biết ai làm không? Kẻ nào quanh khu đó chẳng hạn?”

“Không,” bà ta đáp bằng giọng nhỏ nhẹ ngọt ngào.

“Linc?”

Linc? Ai vậy?

“Sao cơ – sau suốt quãng thời gian này ư? Tôi không nghĩ thế,” bà ta cấm cản.

“Isaac biết không?”

“Tôi chưa nói với anh ấy.”

Isaac là ai cơ?

“Tôi nghĩ cậu ấy cần biết,” Christian nói. Bà ta lắc đầu, và bây giờ tôi cảm thấy mình đang xâm phạm. Tôi không thích những điều này. Tôi cố gắng rút tay ra khỏi cái siết tay của anh, nhưng anh chỉ ghì chặt hơn và quay sang nhìn tôi chằm chằm.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Em mệt rồi. Em nghĩ em sẽ đi ngủ.”

Mắt anh dò xét mắt tôi, tìm kiếm gì cơ chứ? Sự chỉ trích ư? Sự chấp thuận ư? Hay sự chống đối? Tôi giữ cho vẻ mặt mình dịu dàng nhất có thể.

“Okay,” anh nói. “Anh sẽ không lâu đâu.”

Anh bỏ tay tôi ra và tôi đứng dậy. Elena nhìn tôi cảnh giác. Tôi mím môi và đáp trả lại ánh mắt chăm chăm của bà ta, không để lộ bất cứ điều gì.

“Chúc ngủ ngon, Anastasia.” Bà ta khẽ mỉm cười với tôi.

“Chúc ngủ ngon,” tôi thì thầm, giọng lạnh lẽo. Tôi xoay người đi. Sự căng thẳng đó tôi không chịu nổi. Khi tôi đi khỏi phòng, họ tiếp tục nói chuyện.

“Tôi không nghĩ là tôi có thể làm được gì nhiều, Elena ạ,” Christian nói với bà ta. “Nếu vấn đề nằm ở tiền bạc.” Giọng anh nhỏ dần. “Tôi có thể bảo Welch điều tra.”

“Không, Christian, tôi chỉ muốn chia sẻ thôi,” bà ta nói.

Khi tôi ra khỏi phòng, tôi nghe bà ta nói, “Trông anh rất hạnh phúc.”

“Đúng vậy,” Christian đáp.

“Anh xứng đáng được như thế mà.”

“Tôi ước điều đó là sự thật.”

“Christian,” giọng bà ta trách móc.

Tôi sưng người, lắng nghe chăm chú. Tôi không thể không làm thế.

“Cô ta có biết anh cảm thấy bị quan như thế nào về bản thân mình không? Về tất cả các vấn đề của anh ấy.”

“Cô ấy hiểu tôi hơn bất cứ ai.”

“Ôi! Nói thế đau lòng lắm đấy nhé.”

“Đó là sự thật, Elena ạ. Tôi không phải diễn trò với cô ấy, và tôi nói rồi đấy. Để cô ấy được yên đi.”

“Vấn đề của cô ta là gì?”

“Cô... Chuyện chúng ta ngày trước. Những điều chúng ta đã làm. Cô ấy không hiểu.”

“Làm cho cô ta hiểu đi.”

“Đó là quá khứ rồi, Elena, và tại sao tôi lại phải khiến cô ấy lo lắng về mối quan hệ lộn xộn của chúng ta cơ chứ? Cô ấy tốt bụng, ngọt ngào và ngây thơ, và bằng phép màu nào đó, cô ấy yêu tôi.”

“Không phải phép màu đâu, Christian ạ,” Elena trêu đùa vẻ thành thật. “Tin tưởng một chút vào bản thân anh đi chứ. Anh thực sự là một người hấp dẫn mà. Tôi đã nói với anh nhiều lần rồi. Và cô ta cũng có vẻ đáng yêu. Mạnh mẽ. Người có thể đứng lên bảo vệ anh.”

Tôi không nghe được câu trả lời của Christian. Vậy là tôi mạnh mẽ, đúng không nhỉ? Tôi chắc chắn là không cảm thấy như vậy.

“Anh không nhớ nó ư?” Elena nói tiếp.

“Cái gì cơ?”

“Phòng giải trí của anh ấy.”

Tôi ngừng thở.

“Điều đó chẳng liên quan quái gì đến cô cả,” Christian cắt ngang.

Ồ.

“Tôi xin lỗi.” Elena khịt mũi về giả dối.

“Tôi nghĩ cô nên đi. Và làm ơn, lần sau gọi điện trước khi đến nhé.”

“Christian, tôi xin lỗi,” bà ta nói, và từ giọng nói bà ta, lần này bà ta thực sự có ý như vậy. “Từ khi nào anh trở nên nhạy cảm đến vậy?” Bà ấy lại bắt đầu rầy la anh.

“Elena, chúng ta quan hệ với nhau về mặt kinh doanh, và nó mang đến cho chúng ta lợi nhuận khổng lồ. Hãy cứ để nó như thế đi. Những gì giữa chúng ta đã thuộc về quá khứ rồi. Anastasia là tương lai của tôi, và tôi sẽ không liều mạng với nó đâu, vậy nên hãy thôi cái trò vớ vẩn ấy đi.”

Tương lai của anh ấy!

“Tôi hiểu rồi.”

“Nghe này, tôi rất tiếc về rắc rối của cô. Có lẽ cô nên bỏ qua nó và cho đó là trò lừa gạt của bọn chúng thôi.” Giọng anh nhẹ nhàng hơn.

“Tôi không muốn mất anh, Christian.”

“Tôi không phải là của cô để mà mất, Elena,” anh lại cúi kính.

“Đó không phải ý của tôi.”

“Thế ý cô là gì?” Anh sống sượng, bực tức.

“Nghe này, tôi không muốn tranh luận với anh. Mọi quan hệ của anh có ý nghĩa rất lớn với tôi. Tôi sẽ tránh xa Anastasia. Nhưng tôi vẫn sẽ ở bên anh nếu anh cần tôi. Tôi sẽ luôn như thế”

“Anastasia nghĩ rằng thứ Bảy tuần trước cô đã gặp tôi. Cô có gọi điện, chỉ thế thôi. Thế tại sao cô lại nói với cô ấy như thế?”

“Tôi muốn cô ta biết anh buồn thế nào khi cô ta ra đi. Tôi không muốn cô ta làm anh tổn thương.”

“Cô ấy biết. Tôi nói với cô ấy rồi. Đừng xen vào nữa. Nói thật nhé, cô cứ như một con gà mái mẹ ấy.” Christian nghe có vẻ cam chịu hơn, và Elena cười to, nhưng trong điệu cười của bà ta có phảng phất nét buồn.

“Tôi biết. Tôi xin lỗi. Anh biết tôi quan tâm đến anh. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng cuối cùng anh lại yêu, Christian ạ. Thật vui khi biết điều đó. Nhưng tôi không thể chịu đựng được nếu cô ta làm anh tổn thương.”

“Tôi sẽ tận dụng cơ hội của mình,” anh nói cộc lốc. “Giờ thì cô chắc là không muốn Welch thăm dò xung quanh chứ?”

Bà ta thở dài nặng nhọc. “Tôi cho là chuyện đó chẳng gây ra rắc rối gì đâu.”

“Okay. Sáng mai tôi sẽ gọi cho anh ta.”

Tôi nghe họ cãi lộn, cố gắng hiểu chuyện. Họ nghe có vẻ giống những người bạn cũ thật, đúng như Christian nói. Chỉ là bạn bè thôi. Và bà ta quan tâm đến anh ấy – có thể là quá nhiều. Chà, ai mà lại không như thế cơ chứ, nếu họ hiểu anh ấy?

“Cảm ơn anh, Christian. Và xin lỗi nữa. Tôi không có ý xâm phạm đâu. Tôi đi đây. Lần sau tôi sẽ gọi điện.”

“Tốt.”

Bà ta sắp về! Chết thật! Tôi chạy vụt qua tiền sảnh đến phòng ngủ của Christian và ngồi xuống giường. Một lúc sau Christian vào.

“Bà ta đi rồi,” anh thận trọng nói, phỏng đoán phản ứng của tôi.

Tôi ngẩng lên nhìn anh chăm chú, cố gắng dàn xếp câu hỏi của mình. “Anh sẽ kể tất cả mọi điều về bà ta cho em nghe chứ? Em đang cố gắng để hiểu tại sao anh nghĩ là bà ta đã giúp anh.” Tôi ngừng lại, suy nghĩ cẩn thận về câu nói tiếp theo của mình. “Em ghé thăm bà ta, Christian ạ. Em nghĩ bà ta đã gây cho

anh không biết bao nhiêu thiệt hại. Anh không có bạn bè. Có phải bà ta ngăn không cho họ đến với anh không?”

Anh thở dài và vuốt tóc.

“Tại sao em lại muốn biết về cô ta như thế? Bọn anh từng có một chuyện tình rất dài, cô ta thường đánh anh như tử và anh giao cấu với cô ta theo tất cả những kiểu mà em thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi, hết chuyện.”

Tôi tái mặt. Khi thật, anh đang tức giận – với tôi. Tôi chớp mắt nhìn anh. “Sao anh lại tức giận như thế?”

“Vì tất cả những chuyện rác rưởi đó đã kết thúc rồi!” Anh quát lớn, nhìn tôi trừng trừng. Anh thở dài bực bội và lắc đầu.

Mặt tôi tái nhợt. Khi thật. Tôi nhìn xuống hai tay đang đan vào nhau. Tôi chỉ muốn hiểu thôi mà.

Anh ngồi xuống cạnh tôi. “Em muốn biết điều gì?” Anh chán chường hỏi.

“Anh không cần phải nói với em. Em không có ý xâm phạm.”

“Anastasia, không phải thế. Anh không thích nói về chuyện tào lao đó. Anh đã sống trong một quả bóng suốt nhiều năm trời mà không có gì ảnh hưởng đến anh hay không phải thanh minh về bản thân mình với bất cứ ai. Cô ta luôn luôn bên anh như một người bạn gái. Và hiện tại, quá khứ và tương lai của anh đang xung đột với nhau theo cái cách mà anh chưa bao giờ nghĩ là nó có thể xảy ra.”

Tôi liếc nhìn anh và anh nhìn tôi chằm chằm, mắt anh mở to.

“Anh chưa bao giờ nghĩ là mình sẽ có tương lai với ai đó, Anastasia. Em mang đến cho anh hy vọng và khiến anh phải nghĩ về tất cả các khả năng.” Anh lảng sang chuyện khác.

“Lúc này em có nghe,” tôi thì thầm và lại nhìn chằm chằm xuống hai tay.

“Sao cơ? Nghe cuộc nói chuyện của bọn anh á?”

“Phải.”

“Thế thì sao?” Giọng anh có vẻ nhẩn nhện.

“Bà ấy lo lắng cho anh.”

“Phải. Và anh cũng lo lắng cho cô ta theo cách của riêng anh, nhưng nó không giống với cách anh cảm nhận về em. Nếu đó là điều em đang nghĩ đến.”

“Em không ghen.” Tôi tổn thương khi anh ấy nghĩ như vậy – hay là tôi có ghen? Chết tiệt thật. Có lẽ đó là lý do cho chuyện này. “Anh không yêu bà ta,” tôi thì thầm.

Anh lại thở dài. Anh đã thực sự điên tiết rồi. “Cách đây lâu rồi, anh đã nghĩ là mình yêu cô ta,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

Ồ. “Khi chúng ta ở Georgia... anh đã nói là anh không yêu cô ta mà.”

“Đúng vậy.” Tôi cau mày.

“Lúc đó anh đã yêu em rồi, Anastasia,” anh thì thầm. “Em là người duy nhất mà anh từng bay ba nghìn dặm để gặp đấy.” Ôi chúa ơi. Tôi không hiểu. Lúc đó anh ấy vẫn cần tôi như muốn một người thay thế. Cái nhủu mày của tôi sâu hơn.

“Những cảm giác anh dành cho em rất khác so với những điều mà anh từng dành cho Elena,” anh nói về giải thích.

“Anh biết điều đó khi nào?”

Anh nhún vai. “Mĩa mai thay, chính Elena là người chỉ cho anh thấy điều đó. Cô ta khuyến khích anh đi Georgia đấy.”

Tôi biết mà! Tôi biết điều đó ở Savannah rồi. Tôi nhìn anh chằm chằm, mặt ngậy ra.

Tôi nên hiểu chuyện này thế nào đây? Có lẽ bà ta đứng về phía tôi và chỉ lo rằng tôi sẽ làm tổn thương anh ấy. Suy nghĩ đó thật đau lòng. Tôi chưa bao giờ muốn làm anh ấy tổn thương. Có lẽ bà ta không xấu xa đến thế. Tôi lắc đầu. Tôi không muốn chấp nhận mối quan hệ của anh với bà ta. Tôi không tán thành. Phải. Chuyện là thế đấy. Bà ta là một nhân vật đáng ghét – người đã giày vò anh, một người dễ bị tổn thương, cướp đi những năm tháng thanh niên của anh, dù anh có nói thế nào đi chăng nữa.

“Vậy là anh yêu bà ta? Hồi anh còn trẻ ấy?”

“Phải.”

Ồ.

“Cô ta dạy anh rất nhiều. Cô ta dạy anh biết cách tin vào bản thân.”

Ồ. “Nhưng bà ta cũng đánh anh như tử tù mà.”

Anh mỉm cười trêu mếu. “Phải.”

“Và anh đã thích điều đó?”

“Hồi đó thì có.”

“Thích đến mức anh muốn làm điều đó với những người khác?”

Mắt anh mở to và nghiêm nghị. “Phải.”

“Bà ta giúp anh làm thế ư?”

“Phải.”

“Bà ta đã giúp anh?”

“Phải.”

Chết tiệt. “Anh có muốn em giống bà ta không?” Giọng tôi cáu kỉnh và chua chát.

“Không. Mặc dù điều đó giúp cuộc sống của anh dễ chịu hơn rất nhiều,” anh chán nản nói. “Anh rất hiểu sự kiêu ngạo của em.”

“Kiêu ngạo! Trời ạ, Christian – nếu đó là con trai anh, anh sẽ cảm thấy thế nào?”

Anh chớp mắt như thể anh không hiểu câu hỏi đó. Anh cau mày. “Anh không phải ở với cô ta. Đó cũng là lựa chọn của anh nữa, Anastasia ạ,” anh thì thầm.

Chuyện này làm tôi chẳng hiểu gì hết.

“Linc là ai?”

“Chồng cũ của cô ta.”

“Lincoln Timber á?”

“Chuẩn rồi đấy,” anh cười ngớ ngẩn.

“Còn Isaac?”

“Người phục tùng hiện tại của cô ta.”

Ồ không.

“Cậu ta hai mươi rồi, Anastasia. Em biết đấy – một vị thành niên hoàn chỉnh rồi,” anh nói nhanh, rõ ràng là đã đọc được vẻ ghê tởm của tôi.

Tôi đỏ mặt. “Tuổi của anh,” tôi thì thầm.

“Nghe này, Anastasia, như anh đã nói với cô ta, cô ta là một phần trong quá khứ của anh. Em là tương lai của anh. Đừng để cô ta xen vào giữa hai chúng ta. Và nói thẳng, anh chán chủ đề này lắm rồi. Anh đi làm việc đây.” Anh đứng lên và nhìn tôi chằm chằm. “Bỏ qua đi. Làm ơn đấy.”

Tôi ngẩng lên nhìn anh vẻ ương bướng.

“Ồ, suýt nữa anh quên mất,” anh nói thêm. “Xe của em về sớm một ngày. Nó đang ở trong ga-ra đấy. Taylor cầm chìa khóa.”

Oa... chiếc Saab ư? “Ngày mai em lái nó được không?” “Không?”

“Sao lại không?”

“Em biết tại sao mà. Và điều đó làm anh nhớ ra. Nếu em rời văn phòng một lần nữa, nhớ báo cho anh biết. Sawyer ở đó, theo dõi em. Có vẻ như anh không thể tin tưởng việc em tự chăm sóc cho bản thân mình chút nào cả.” Anh trách móc tôi, làm tôi lại cảm thấy mình như một đứa trẻ hư đốn vậy. Và tôi sẽ tranh luận với anh, nhưng anh đã gần như chấm dứt câu chuyện về Elena rồi, còn tôi không muốn đẩy anh đi xa hơn nữa, nhưng tôi không thể cưỡng lại một lời nhận xét.

“Hình như em cũng không thể tin anh,” tôi thì thầm. “Anh phải nói với em là Sawyer theo dõi em chứ.”

“Em cũng muốn tranh cãi về chuyện đó nữa à?” Anh cắt ngang.

“Em không biết là chúng ta đang tranh cãi đây. Em nghĩ chúng ta đang nói chuyện,” tôi lầm bầm hờn dỗi.

Anh nhắm mắt thật nhanh khi cố gắng giữ bình tĩnh. Tôi nuốt khan và lo lắng theo dõi. Giời ạ, chuyện này có thể tiếp diễn theo cả hai chiều hướng.

“Anh phải làm việc rồi,” anh nói nhỏ, rồi sau đó rời khỏi phòng.

Tôi thở ra. Tôi đã không nhận ra là này giờ mình nín thở. Tôi ngả phịch ra giường, trần trần nhìn trần nhà.

Cuộc nói chuyện giữa chúng tôi có thể bình thường mà không trở thành một cuộc tranh luận không?

Thật mệt mỏi.

Chúng tôi không hiểu nhau rõ đến thế. Tôi có thực sự muốn chuyển đến sống với anh không? Tôi thậm chí còn không biết liệu mình có nên pha cho anh một cốc trà hay cà phê khi anh đang làm việc không. Tôi có nên quấy rầy anh không? Tôi không biết gì về sở thích của anh.

Rõ ràng anh ấy đã chán với chủ đề về Elena rồi – anh ấy nói đúng, tôi cần phải tiếp tục. Bỏ qua nó đi. Chà, ít ra anh ấy cũng không mong tôi sẽ làm bạn với bà ta, và bây giờ tôi mong bà ta thôi không còn quấy rầy tôi bằng cách hện gặp nữa.

Tôi ra khỏi giường, lang thang đến chỗ cửa sổ. Mở chốt cửa ban công, rồi bước đến hàng rào lan can bằng kính. Sự tinh khiết của nó thật đẹp. Không khí lạnh và trong lành, vì tôi đang ở tít trên cao.

Tôi nhìn những ánh đèn lấp lánh của Seattle. Ở trên này, anh ấy cách biệt với mọi thứ xung quanh trong cái pháo đài này. Không ai có thể hiểu được. Anh ấy vừa nói là anh ấy yêu tôi, sau đó tất cả những chuyện vợ vãn này xảy đến vì người đàn bà đáng sợ đó. Tôi đảo mắt chán nản. Cuộc sống của anh ấy thật phức tạp. Anh ấy thật phức tạp.

Thở dài sườn sượt và liếc nhìn Seattle đang trải rộng ra như những tấm vải bằng vàng dưới chân tôi, tôi quyết định gọi cho dượng Ray. Lâu rồi tôi không gọi cho dượng. Chỉ là một cuộc trò chuyện nhanh thôi, nhưng tôi chắc chắn là ông ổn và rằng tôi sẽ chuẩn bị xen vào một trận bóng đá.

“Hy vọng mọi chuyện với Christian ổn cả,” dượng thoải mái nói, và tôi biết ông đang dò thông tin nhưng không thực sự muốn biết.

“Vâng. Bọn con vẫn ổn.” Gần như vậy, và con sắp chuyển đến ở với anh ấy. Mặc dù bọn con vẫn chưa thảo luận về một thời khóa biểu.

“Con yêu ba.”

“Ba cũng yêu con, Annie.”

Tôi cúp máy và nhìn đồng hồ. Mới mười giờ. Vì cuộc tranh luận vừa rồi nên tôi đang cảm thấy bồn chồn và kích động.

Tôi tắm nhanh, rồi quay lại phòng ngủ, quyết định mặc bộ đồ ngủ mà Caroline Acton mua cho tôi từ Neiman Marcus. Christian lúc nào cũng than vãn về những chiếc áo phong của tôi. Có ba chiếc. Tôi chọn chiếc màu hồng nhạt rồi trông nó qua đầu. Chất vải lướt qua da, vuốt ve và ôm chặt cơ thể khi nó choàng quanh người tôi. Cảm giác thật sang trọng – chất sa-tanh đẹp nhất, mỏng nhất. Chúa ơi. Trong gương, trông tôi cứ như một ngôi sao điện ảnh những năm 1930 vậy. Trông chiếc váy thật dài, thật thanh lịch – và chẳng hợp phong cách của tôi chút nào.

Tôi túm lấy chiếc váy và quyết định tìm một cuốn sách trong thư viện. Tôi có thể đọc trên chiếc iPad của mình – nhưng ngay lúc này, tôi muốn tìm sự thoải mái và an ủi từ một cuốn sách. Tôi sẽ để Christian một mình. Có lẽ anh ấy sẽ lấy lại được sự hài hước đáng yêu của mình sau khi đã làm xong việc.

Có rất nhiều sách trong thư viện của Christian. Sắm soi từng đầu sách sẽ mất rất nhiều thời gian. Tôi tình cờ liếc nhìn chiếc bàn bi-a và đỏ mặt khi nhớ lại buổi tối hôm trước. Tôi mỉm cười khi thấy chiếc thước kẻ vẫn còn nằm trên sàn nhà. Nhặt nó lên, tôi đập nó vào lòng bàn tay. Ối! Đau quá. Tại sao tôi lại không thể chịu đựng thêm chút đau đớn nữa vì người đàn ông của mình? Chán chường, tôi đặt nó lên bàn và tiếp tục tìm một cuốn sách hay để đọc. Hầu hết các cuốn sách đều là bản đầu tiên. Làm thế nào mà anh ấy có thể tích lũy được một bộ sưu tập như thế này trong thời gian ngắn đến thế nhỉ? Có lẽ bản mô tả công việc của Taylor bao gồm cả việc đi mua sách nữa. Tôi quyết định chọn Rebecca của Daphne du Maurier. Lâu lắm rồi tôi không đọc quyển này. Tôi mỉm cười khi cuộn người trên chiếc ghế bành được bọc quá nhiều đệm và đọc dòng đầu tiên.

Tối qua tôi mơ thấy mình lại đến Manderley...

Tôi giật mình tỉnh dậy khi Christian nhắc bóng tôi lên trên tay anh.

“Này,” anh thì thầm, “em ngủ gật đấy. Anh không tìm thấy em đâu cả.” Anh rúc vào tóc tôi. Ngái ngủ, tôi vòng tay quanh cổ anh và hít vào mùi hương của anh – Ồ, anh ấy thơm quá – khi anh bế tôi vào phòng ngủ. Anh đặt tôi xuống giường và đắp chăn cho tôi.

“Ngủ đi, bé yêu,” anh thì thầm và đặt môi lên trán tôi.

TÔI ĐỘT NGỘT TỈNH DẬY giữa một giấc mơ đầy lo lắng. Tôi nhận thấy mình đang sợ hãi kiểm tra cuối giường, nhưng không có ai ở đó. Từ phòng lớn, tôi nghe thấy những giai điệu nhẹ nhàng của một chiếc đàn piano.

Mấy giờ rồi nhỉ? Tôi xem đồng hồ báo thức – hai giờ sáng. Christian có đi ngủ không vậy? Tôi trèo ra khỏi giường.

Ở phòng lớn, tôi đứng lặng trong bóng tối, lắng nghe.

Christian đang đắm chìm trong âm nhạc. Trông anh an toàn và thư thái trong quả bóng ánh sáng của mình. Và giai điệu anh đang chơi thật du dương, một phần nào đó nghe rất quen thuộc, nhưng vô cùng tinh tế. Trời ơi, anh ấy giỏi quá. Tại sao chuyện này lúc nào cũng làm tôi ngạc nhiên thế?

Cả khung cảnh trông hơi khác, và tôi nhận ra nắp chiếc đàn piano đã hạ xuống, cho tôi một tầm nhìn khoáng đạt hơn. Anh liếc nhìn lên và hai mắt chúng tôi gặp nhau, mắt anh màu xám và nhẹ nhàng tỏa sáng dưới ánh đèn. Mắt anh nhìn theo, thu gọn tôi vào đó, bùng cháy. Khi tôi đến chỗ anh, anh dừng lại.

“Sao anh dừng lại? Bản nhạc đó hay mà.”

“Em có biết lúc này trông em khêu gợi đến mức nào không?” Anh nói, giọng êm đềm.

Ồ. “Đi ngủ thôi anh,” tôi thì thầm và mắt anh nóng lên khi anh giơ tay ra. Khi tôi nắm lấy nó, đột nhiên anh kéo mạnh làm tôi ngã vào lòng anh. Anh choàng tay quanh tôi và dụi mặt vào sau tai tôi, làm tôi run rẩy đến lạnh người.

“Tại sao chúng ta lại cãi nhau?” Anh thì thầm trong lúc răng anh lướt qua da tai tôi.

Chúa ơi. Tim tôi lỡ một nhịp, sau đó bắt đầu đập dồn dập, làm máu cuộn lên khắp người tôi.

“Vì chúng ta đang tìm hiểu nhau, và anh cứng đầu, gắt gỏng, thất thường và khó tính,” tôi thì thào không ra hơi, nghiêng đầu để anh tiếp cận cổ tôi dễ dàng hơn. Anh lướt mũi dọc theo cổ tôi, và tôi cảm nhận được nụ cười của anh.

“Anh là tất cả những điều đó, quý cô Steele ạ. Việc em chịu đựng được anh quả là một kỳ tích đấy.” Anh cẩn nhẹ thùy tai khiến tôi rên rỉ. “Có phải chuyện lúc nào cũng như thế này không nhỉ?”

“Em không biết.”

“Anh cũng không.” Anh giật mạnh chiếc thắt lưng trên váy tôi làm nó rơi xuống đất, và tay anh lướt xuống thân thể, qua ngực tôi. Hai đầu hoa huyệt của tôi cũng cứng dưới sự động chạm nhẹ nhàng của anh và vươn lên bên dưới lớp vải sa- tanh. Anh tiếp tục tìm đường xuống eo, rồi hông tôi.

“Dưới lớp vải này chạm vào em thật thích, và anh có thể thấy mọi thứ – thậm chí là cả cái này.” Anh kéo nhẹ lông mu của tôi qua lớp vải, làm tôi hổ hển, trong lúc tay còn lại của anh nắm chặt tóc gáy tôi. Kéo đầu tôi ra sau, anh hôn tôi, lưỡi anh gấp gáp, mạnh mẽ và ham muốn. Tôi rên rỉ đáp lại và vuốt ve khuôn mặt thân thương, rất thân thương của anh. Tay anh nhẹ nhàng kéo váy ngủ của tôi lên, chậm rãi, đầy dọa, cho đến khi anh tìm thấy tôi bên dưới và sau đó lướt ngón tay cái dọc theo phần trong đùi tôi.

Đột nhiên anh ngồi dậy, làm tôi giật mình, rồi anh nhắc cả người tôi lên chiếc đàn piano. Chân tôi đặt trên bàn phím làm những nốt nhạc chói tai, vang lên rời rạc, và tay anh lướt trên chân và một phần đầu gối của tôi. Anh túm lấy tay tôi.

“Nằm xuống,” anh ra lệnh và cầm lấy tay tôi trong lúc tôi ngã ra mặt trên của chiếc đàn. Nắp đàn cứng cứng dưới lưng tôi. Anh bỏ tay ra và đẩy hai chân tôi mở rộng hơn, những ngón chân tôi lại nhảy nhót trên bàn phím, trên những phím thấp và cao hơn.

Ôi anh. Tôi biết anh ấy định làm gì, và viễn cảnh đó... Tôi rên rỉ thật to khi anh hôn kheo chân tôi, sau đó hôn, mơn trớn và cẩn nhẹ dọc theo chân tôi lên đến đùi. Chất vải sa- tanh mềm mại của bộ váy ngủ nâng cao dần lên, chạm vào làn da nhạy cảm của tôi, khi anh đẩy vải lên cao. Tôi uốn cong chân làm cho phím đàn lại rung lên. Nhắm mắt, tôi phó mặc bản thân iệng anh.

Anh hôn tôi... ở đó... Ôi... sau đó nhẹ nhàng thổi hơi trước khi lưỡi anh xoay tròn quanh cô bé của tôi. Anh đẩy chân tôi mở rộng hơn. Tôi thấy mình thật trần trụi. Anh giữ tôi ở nguyên vị trí ấy, tay trên đầu gối tôi và lưỡi anh hành hạ tôi, không phương hướng, không dừng lại... không giảm nhẹ. Đẩy hông lên, bắt nhịp và hòa hợp với nhịp điệu của anh, tôi mê mị tận hưởng.

“Ôi, Christian, nào anh.” Tôi rên rỉ.

“Ồ không, em yêu, chưa được đâu,” anh chòe ghẹo, nhưng tôi cảm thấy mình cũng rộn ràng như anh, và anh ngừng lại.

“Không,” tôi thốt thức.

“Đây là sự trả thù của anh, Ana,” anh nhỏ nhẹ cầu nhàu. “Cứ cãi anh đi, rồi anh sẽ trả thù trên cơ thể em bằng cách nào đó.” Anh rải nụ hôn dọc theo bụng tôi, tay anh lần đến đùi tôi, vuốt ve, xoa bóp, trêu người. Lưỡi anh xoay tròn quanh rốn tôi khi đôi tay anh – và những ngón tay của anh... Ôi ngón tay cái của anh – với đến đỉnh của tôi.

“A!” Tôi hét lên khi anh đẩy một ngón vào trong tôi. Lưng tôi ưỡn lên khỏi chiếc piano khi tôi quằn quại dưới sự đụng chạm của anh.

Điều đó gần như là không chịu nổi.

“Christian!” Tôi hét lên, xoắn người lại vì thềm khát.

Anh ngừng lại. Nhắc chân tôi ra khỏi bàn phím, anh đẩy tôi; và đột nhiên tôi trượt dễ dàng trên chiếc đàn, trượt trên lớp vải sa- tanh, và anh cũng đi theo tôi lên đó, nhanh nhẹn quỳ giữa hai chân tôi để đeo bao cao su. Anh đang lơ lửng phía trên tôi, và tôi thở hổ hển, ngẩng lên nhìn anh chăm chăm với ham muốn điên cuồng, và tôi nhận ra anh đang khóa thân. Anh cởi quần áo ra khi nào vậy?

Anh cúi xuống nhìn tôi chăm chú, và trong mắt anh có sự băn khoăn, cùng yêu thương và dục vọng, và nó làm tôi nghệt thở.

“Anh muốn em quá,” anh nói và rất chậm rãi, nhẹ nhàng, anh ngập sâu trong tôi.

TÔI NẪM UỖN RA trên anh, một lử, tứ chi rã rời và yếu ớt trong lúc hai đứa tôi nằm trên nóc của chiếc piano cỡ lớn. Ôi. Nằm trên anh thoải mái hơn nằm trên chiếc piano nhiều. Cẩn thận để không chạm vào ngực anh, tôi gục má vào người anh và nằm bất động hoàn toàn. Anh không phản đối, và tôi lắng nghe tiếng anh thở khi nó điều hòa chậm chậm như hơi thở của tôi. Nhẹ nhàng, anh vuốt tóc tôi.

“Anh có uống trà hay cà phê vào buổi tối không?” Tôi hỏi.

“Hỏi lạ thế,” anh mơ màng đáp.

“Em nghĩ mình có thể mang trà vào phòng làm việc cho anh, nhưng rồi em nhận ra là em không biết anh thích gì.”

“Ồ, anh hiểu rồi. Nước hoặc rượu vào buổi tối, Ana ạ. Mặc dù có thể anh nên thử uống trà.”

Tay anh di chuyển theo nhịp điệu dọc sống lưng tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Chúng ta thực sự hiểu rất ít về nhau,” tôi thì thầm.

“Anh biết,” anh nói, và giọng anh buồn bã. Tôi ngồi thẳng dậy và chăm chú nhìn anh.

“Có chuyện gì thế anh?” Tôi hỏi. Anh lắc đầu như thể đang cố giữ ra khỏi đầu những suy nghĩ không vui. Giơ tay lên, anh vuốt má tôi, mắt anh sáng lên và tha thiết.

“Anh yêu em, Ana Steele,” anh nói.

CHUÔNG ĐỒNG HỒ vang lên cùng bản tin giao thông lúc sáu giờ sáng, và tôi choàng tỉnh dậy từ giấc mơ khó chịu về những người phụ nữ tóc vàng chói và tóc đen. Tôi không thể hiểu được giấc mơ đó là gì, và ngay lập tức tôi bị phân tâm vì Christian Grey đang cuộn quanh tôi, mái đầu với những sợi tóc lòa xòa ngả trên ngực tôi, tay anh đặt trên vú tôi, chân anh đè lên chân tôi. Anh vẫn đang ngái ngủ, còn tôi đang quá ảm áp. Nhưng tôi phớt lờ sự khó chịu của mình, ngập ngừng giơ tay lên để nhẹ nhàng luồn những ngón tay vào tóc anh, và anh trở mình. Mở đôi mắt màu xám ra, anh cười ngái ngủ.

Chúa ơi... anh ấy đáng yêu quá.

“Chào buổi sáng, người đẹp,” anh nói.

“Chào buổi sáng, người đẹp chẳng kém.” Tôi mỉm cười với anh. Anh hôn tôi, gỡ chân tay ra, chống tay lên cằm và cúi xuống nhìn tôi.

“Em ngủ ngon chứ?” Anh hỏi.

“Vâng, dù tối qua giấc ngủ của em bị gián đoạn.”

Nụ cười hớn hở của anh càng rộng thêm. “Ừm. Em có thể làm anh gián đoạn như thế bất cứ lúc nào.” Anh lại hôn tôi. “Thế còn anh? Anh ngủ ngon chứ?”

“Có em ở bên, lúc nào anh cũng ngủ ngon cả, Anastasia.”

“Không còn ác mộng nữa chứ?”

“Không.”

Tôi cau mày và hỏi ướm. “Những cơn ác mộng của anh thường là về điều gì?”

Lông mày anh nhướng lên và nụ cười tắt dần. Khi thật – trí tò mò ngu ngốc của tôi.

“Chúng là những cảnh hồi tưởng về tuổi thơ của anh, hoặc đó là lời bác sĩ Flynn. Một số rất sống động, một số thì ít hơn.” Giọng anh trầm xuống, nét đau đớn hiện rõ trên mặt anh. Lơ đãng, anh bắt đầu đưa ngón tay lướt theo xương đòn của tôi làm tôi mất tập trung.

“Anh có bao giờ tỉnh dậy khóc lóc và hét lên không?” Tôi cố gượng đùa vui.

Anh nhìn tôi, bối rối. “Không, Anastasia. Anh chưa bao giờ khóc. Theo như những gì mà anh nhớ được.”

Anh cau mày, như thể đang tìm đến những phần ký ức sâu xa nhất. Ồ không – đó là một nơi đen tối không nên đến lúc này, chắc chắn là thế.

“Anh có kỷ niệm nào vui về thời thơ ấu của mình không?” Tôi hỏi nhanh chủ yếu để làm anh phân tán. Trông anh thoáng trầm ngâm, tay vẫn vuốt dọc theo xương đòn tôi.

“Anh nhớ một thứ đồ nướng tuyệt vời. Anh vẫn nhớ mùi hương của nó. Có lẽ là một chiếc bánh sinh nhật. Cho anh. Và rồi mẹ và bố anh có thêm bé Mia nữa. Mẹ anh đã lo lắng về phản ứng của anh, nhưng anh yêu Mia ngay lập tức. Từ đầu tiên anh nói ra là Mia. Anh nhớ bài học piano đầu tiên. Cô Kathie, gia sư của anh, thật tuyệt vời. Cô ấy cũng nuôi cả ngựa nữa.” Anh mỉm cười băng quơ.

“Anh nói là mẹ đã cứu anh. Như thế nào cơ?”

Về mơ màng của anh bị phá vỡ, và anh nhìn tôi chăm chăm như thể tôi không hiểu phép toán tiểu học hai cộng hai bằng mấy vậy.

“Mẹ nhận anh làm con nuôi,” anh nói thẳng. “Lần đầu tiên gặp bà, anh đã nghĩ bà là một thiên thần. Bà mặc đồ trắng, rất nhẹ nhàng và bình tĩnh khi khám cho anh. Anh sẽ không bao giờ quên điều đó. Nếu bà từ chối hay nếu Carrick từ chối...” Anh nhún vai và liếc nhìn về phía đồng hồ báo thức. “Hơi nhiều chuyện ột buổi sáng sớm đây,” anh nói.

“Em đã thề là sẽ tìm hiểu anh rõ hơn mà.”

“Thế bây giờ em đã hiểu chưa, quý cô Steele? Anh nghĩ em muốn biết liệu anh thích trà hay cà phê chứ.” Anh cười tự mãn. “Dù sao thì, anh có thể nghĩ ra được một cách để giúp em hiểu anh.” Anh huých hông về gợi ý.

“Em nghĩ về khoản đó thì em hiểu anh đủ rõ đấy.” Giọng tôi nghe có vẻ ngạo mạn, và điều đó làm anh cười tươi hơn.

“Anh không nghĩ mình sẽ hiểu em đủ rõ về khoản đó đâu,” anh thì thầm. “Có một số lợi ích nhất định khi thức dậy bên cạnh em.” Giọng anh nhẹ nhàng và quyến rũ đủ làm tim tôi tan chảy.

“Anh không phải dậy ư?” Giọng tôi trầm đục. Trời ạ, điều anh ấy làm với tôi...

“Không phải sáng nay. Chỉ có một nơi duy nhất mà anh đang nghĩ đến ngay lúc này, quý cô Steele ạ.” Và mắt anh sáng lên về phóng dăng.

“Christian!” Tôi thở hổn hển, choáng váng. Anh di chuyển đột ngột để nằm lên trên tôi, đẩy tôi vào giường. Túm lấy tay tôi, anh kéo chúng lên qua đầu tôi và bắt đầu hôn cổ tôi.

“Ôi, quý cô Steele ơi.” Anh mỉm cười vào làn da tôi, làm da tôi ngứa ran khi tay anh lướt xuống cơ thể tôi và bắt đầu chậm rãi vén lớp vải sa-tanh của chiếc váy ngủ lên. “Ôi, điều anh muốn làm với em,” anh thì thầm.

Và tôi mê đi, cuộc thám vấn kết thúc.

BÀ JONES ĐẶT BỮA ĂN SÁNG gồm bánh kếp và thịt muối cho tôi, của Christian là trứng ốp-lét và thịt muối. Chúng tôi ngồi cạnh nhau ở quầy ăn sáng trong sự yên lặng dễ chịu.

“Khi nào thì em gặp huấn luyện viên Claude của anh và thử sức với anh ấy?” Tôi hỏi.

“Còn phụ thuộc vào việc em có muốn đến New York vào cuối tuần này không – trừ khi em muốn gặp anh ấy vào một buổi sáng sớm nào đó trong tuần này. Anh sẽ bảo Andrea kiểm tra lại lịch của anh ta rồi sẽ báo cho em.”

“Andrea?”

“Trợ lý của anh.”

Ồ phải. “Một trong vô vàn những cô tóc vàng của anh,” tôi trêu anh.

“Cô ấy không phải là của anh. Cô ấy làm việc cho anh. Em mới là của anh.”

“Em làm việc cho anh mà,” tôi chưa chút nói.

Anh cười như thể anh vừa quên mất điều đó. “Cả cái đó nữa.” Nụ cười tỏa sáng của anh thật dễ lây lan.

“Có lẽ Claude có thể dạy em chơi quyền anh đấy,” tôi cảnh báo.

“Ôi thế à? Thích có cơ hội đối đầu với anh hả?” Christian nhướn mày, ngạc nhiên. “Cứ thử xem, cô Steele.” Anh ấy hạnh phúc so với tâm trạng tệ hại ngày hôm qua sau khi Elena đi. Chuyện đó đã hoàn toàn làm tôi nguôi giận. Có lẽ tất cả chỉ vì tình dục... có lẽ đó là lý do tại sao anh ấy lại vui vẻ đến thế.

Tôi liếc nhìn bên dưới và thấy chiếc piano, tận hưởng cảm giác của đêm qua. “Anh đã dựng nắp chiếc đàn lên.”

“Tối qua anh đóng nó lại để không làm ảnh hưởng đến em. Chắc là không có tác dụng rồi, nhưng anh rất vui vì điều đó.” Mỗi Christian uốn thành một nụ cười đậm đặc khi anh cắn một miếng trứng. Mặt tôi đỏ như gấc và mỉm cười tự mãn.

Ồ phải... những khoảng thời gian tuyệt diệu trên chiếc piano.

Đà Jones cúi xuống và đặt một túi giấy đựng bữa trưa trước mặt, làm tôi đỏ mặt đầy tội lỗi.

“Cái này là cho bữa trưa, Ana. Cá ngừ được chứ?”

“Ồ vâng. Cảm ơn bà, bà Jones.” Tôi mỉm cười ngại ngùng, bà cười đáp lại đầy nồng hậu trước khi rời phòng lớn. Tôi nghĩ là bà ấy muốn để chúng tôi được riêng tư.

“Em hỏi anh chuyện này được không?” Tôi quay lại với Christian.

Thái độ vui vẻ của anh biến mất. “Tất nhiên rồi.”

“Anh không giận chứ?”

“Về Elena à?”

“Không.”

“Vậy thì anh không giận đâu.”

“Nhưng bây giờ em có một câu hỏi bổ sung.”

“Hả?”

“Và nó là về bà ta.”

Anh lườm tôi. “Sao?” Anh nói, và lúc này anh đã cáu.

“Tại sao anh lại điên tiết như thế mỗi lần em hỏi anh về bà ta?”

“Nói thật ấy hả?”

Tôi quắc mắt với anh. “Thế mà em cứ nghĩ là lúc nào anh cũng thành thật với em cơ đấy.”

“Anh cố gắng như thế mà.”

Tôi nhìn anh qua khe mắt hẹp. “Câu trả lời đó nghe có vẻ rất lảng tránh đấy.”

“Lúc nào anh cũng thành thật với em, Ana. Anh không muốn diễn trò đâu. Ừm, không phải là những trò kiểu đó,” anh nói thêm, và mắt anh nóng lên.

“Thế anh muốn chơi trò gì?”

Anh nghiêng đầu sang một bên và nhìn tôi cười tự mãn. “Cô Steele, cô dễ bị phân tâm quá đấy.”

Tôi cười khúc khích. Anh ấy nói đúng. “Thưa ngài Grey, ngài đang gây phân tâm trên quá nhiều mặt đấy.” Tôi nhìn đôi mắt xám của anh chăm chăm với vẻ hài hước.

“Trên thế giới này, thanh âm ưa thích của anh là tiếng cười khúc khích của em đấy, Anastasia. Giờ thì câu hỏi đầu tiên của em là gì?” Anh hỏi khẽ, và tôi nghĩ anh đang cười tôi. Tôi cố gắng nhệch miệng ra để thể

hiện sự khó chịu, nhưng tôi thích anh chàng Lắm Chiêu Khôi Hài này – anh ấy rất thú vị. Tôi thích buổi sáng sớm có một chút trêu đùa. Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại câu hỏi.

“À vâng. Anh chỉ gặp những Người Phục Tùng vào cuối tuần thôi ư?”

“Phải, đúng như vậy,” anh nói và lo lắng nhìn tôi.

Tôi cười toe toét với anh. “Vây là không quan hệ trong tuần.”

Anh cười phá lên. “Ồ, hóa ra là chuyện đó.” Trông anh khá nhẹ nhõm. “Thế em nghĩ tại sao anh lại làm việc suốt các ngày trong tuần?” Bây giờ thì anh đang cười vào mặt tôi thực sự, nhưng tôi không quan tâm. Tôi đang muốn niềm hân hoan vây lấy mình. Một cái đầu tiên nữa – chà, được mấy cái đầu tiên rồi đây.

“Trông em có vẻ rất hài lòng với bản thân mình, quý cô Steele ạ.”

“Đúng vậy, thưa ngài Grey.”

“Em nên như thế.” Anh cười toe. “Giờ thì ăn bữa sáng của em đi.”

Ồi, anh chàng Lắm Chiêu Hống Hách... Anh ấy chẳng bao giờ biến đi đâu cả.

CHÚNG TÔI NGỒI trên ghế sau chiếc Audi. Taylor định cho tôi xuống ở trước cơ quan, sau đó là đến Christian. Sawyer ngồi bên cạnh anh ta.

“Không phải em nói là anh trai bạn cùng phòng em sẽ đến vào hôm nay ư?” Christian hỏi, gần như rất bình thường, giọng nói và vẻ mặt không để lộ điều gì.

“Ồ, Ethan,” tôi thở hổn hển. “Em quên mất. Ồi Christian, cảm ơn anh vì đã nhắc em. Em sẽ phải quay lại căn hộ.”

Mặt anh xịu xuống. “Mấy giờ?”

“Em không biết mấy giờ anh ấy sẽ đến.”

“Anh không muốn em đi đâu một mình cả,” anh nói lạnh lạnh.

“Em biết,” tôi thì thầm và cố cưỡng lại việc lườm quý ngài Phản-ứng-Quá-Mạnh. “Sawyer sẽ – ừm... đi tuần tra hôm nay chứ?” Tôi kín đáo liếc mắt về phía Sawyer và thấy vành tai sau của anh ta đỏ lựng.

“Có,” Christian cau có, mắt anh lạnh lùng.

“Nếu em lái chiếc Saab thì chuyện sẽ dễ dàng hơn,” tôi lầm bầm hờn dỗi.

“Sawyer có một chiếc xe, và anh ấy có thể chở em đến căn hộ của em, tùy thuộc vào thời gian.”

Vâng. Em nghĩ Ethan có thể sẽ liên lạc với em trong ngày. Lúc đó em sẽ cho anh biết kế hoạch.”

Anh nhìn tôi chằm chằm không nói gì. Ồ, anh ấy đang nghĩ gì thế không biết?

“Được,” anh chấp thuận. “Không được phép đi đâu một mình. Em hiểu chưa?” Anh lắc lắc một ngón tay trước mặt tôi.”

“Rồi ạ, thưa tình yêu,” tôi thì thầm.

Mặt anh thoáng hiện một nụ cười. “Và có lẽ em nên dùng chiếc BlackBerry của em – anh sẽ email cho em trên điện thoại. Điều đó sẽ giúp nhân viên IT của anh tránh được một buổi sáng cực kỳ thú vị, được chứ?” Giọng anh có vẻ mỉa mai.

“Vâng, Christian.” Tôi không nhin nổi. Tôi lườm anh, và anh cười tự mãn với tôi.

“Thưa cô Steele, tôi tin là cô đang làm cho lòng bàn tay tôi ngứa ngáy lại đây.”

“À, thưa ngài Grey, lòng bàn tay bị ngứa ngáy quen thuộc của ngài. Chúng ta sẽ làm gì với nó nhỉ?”

Anh cười, rồi sau đó bị phân tâm bởi chiếc BlackBerry của mình, có lẽ nó đang ở chế độ rung vì không thấy có chuông. Anh cau mày khi thấy tên người gọi.

“Có chuyện gì thế?” Anh bực tức nói vào điện thoại, sau đó chăm chú lắng nghe. Tôi tận dụng cơ hội để ngắm nhìn những đường nét đáng yêu của anh ấy – chiếc mũi thẳng, mái tóc lòa xòa trước trán. Nỗi bực tức bị phân tâm bởi vẻ mặt của anh, nó chuyển từ hoài nghi sang thích thú. Tôi tập trung sự chú ý.

“Cô đang nói đùa... Anh ta nói với cô điều này khi nào?”

Christian cười thầm, gần như là do dự. “Không, đừng lo lắng. Không cần phải xin lỗi. Tôi rất vui vì cô đã có một lời giải thích hợp lý. Đó có vẻ không phải là một món tiền nhỏ... Tôi tin chắc là cô đã có một kế hoạch xấu xa nào đó cho việc trả thù. Tội nghiệp Isaac.” Anh mỉm cười. “Tạm... tạm biệt.” Anh tắt điện thoại và liếc nhìn tôi. Mắt anh đột nhiên cảnh giác, nhưng thật lạ, trông anh có vẻ nhẹ nhõm nữa.

“Ai thế anh?” Tôi hỏi.

“Em thực sự muốn biết à?” Anh hỏi nhỏ.

Và, tôi biết. Tôi lắc đầu, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ và thấy một ngày xám xịt ở Seattle, chợt thấy cô độc. Tại sao bà ta không thể để anh ấy yên cơ chứ?

“Này.” Anh với lấy tay tôi rồi lần lượt hôn từng khớp ngón tay tôi rồi đột nhiên anh ngậm ngón tay út của tôi. Rồi lại cắn thật nhẹ.

Oa! Anh ấy như truyền thẳng một luồng điện đến, tôi thở hổn hển và lo lắng liếc nhìn Taylor và Sawyer, sau đó nhìn Christian và thấy mắt anh sầm lại. Anh từ từ nở nụ cười phóng đảng.

“Đừng lo lắng, Anastasia,” anh thì thầm. “Cô ấy thuộc về quá khứ rồi.” Và anh đặt một nụ hôn vào giữa lòng bàn tay tôi, khiến toàn thân tôi ngứa ran, và sự hờn giận thoáng chốc của tôi bị quên lãng.

“CHÀO BUỔI SÁNG, ANA,” Jack thì thầm khi tôi đến bàn làm việc. “Váy đẹp đấy.”

Tôi đỏ mặt. Chiếc váy này là một phần trong tủ quần áo mới của tôi, sự ưu ái của người bạn trai giàu nứt vách của tôi. Christian thích giày cao gót, tôi nghĩ vậy. Tôi thậm chí mỉm cười trước suy nghĩ đó nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười ôn toàn chuyên nghiệp với sếp mình.

“Chào anh, Jack.”

Tôi chuẩn bị cho người mang tập sách mỏng của anh ta đến nhà in. Anh ta thò đầu qua cửa văn phòng.

“Cho tôi một cốc cà phê được không, Ana?”

“Được ạ.” Tôi bước vào bếp và đụng phải Claire ở bộ phận lễ tân, cô ấy cũng đang pha cà phê.

“Chào Ana,” cô ấy vui vẻ nói.

“Chào Claire.”

Chúng tôi nói ngắn gọn về cuộc gặp mặt các thành viên trong gia đình cô ấy vào cuối tuần mà cô ấy cực kỳ thích thú, còn tôi kể cho cô ấy nghe về việc đi chèo thuyền với Christian.

“Bạn trai của cậu thật mơ mộng, Ana ạ,” cô ấy nói, đôi mắt mơ màng.

Tôi rất muốn được lườm cô ấy.

“Anh ấy không xấu trai đâu nhé,” tôi mỉm cười và cả hai chúng tôi đều cười phá lên.

“CÔ NÊN BIẾT TIẾT KIIỆM THỜI GIAN!” Jack cúi khi tôi mang cà phê vào.

Ồ! “Tôi xin lỗi.” Tôi đỏ mặt rồi cau mày. Tôi vẫn pha cà phê từng đó thời gian cơ mà. Anh ta có vấn đề gì thế? Có lẽ anh ta đang lo lắng về điều gì đó.

Anh ta lắc đầu. “Xin lỗi, Ana. Tôi không muốn hét vào mặt cô đâu, em yêu.”

Em yêu ư?

“Có chuyện gì đó đang xảy ra với lãnh đạo cấp trên, và tôi không biết đó là chuyện gì. Để ý nghe ngóng xung quanh nhé? Nếu cô nghe được điều gì – tôi biết con gái bọn cô thường nói chuyện thế nào mà.” Anh

ta cười hớn hở với tôi. Anh ta không hề biết “con gái chúng tôi” nói chuyện như thế nào. Thêm vào đó, tôi biết có chuyện gì đang xảy ra.

“Cô sẽ cho tôi biết, đúng không?”

“Chắc chắn rồi,” tôi thì thầm. “Tôi đã đặt lệnh in tập sách mỏng của anh rồi đấy. Khoảng hai giờ nữa là sách sẽ về.”

“Tốt quá. Đây.” Anh ta đưa cho tôi một chồng bản thảo. “Tất cả những cái này cần một bản tóm tắt cho chương đầu tiên, rồi nhận xét nữa.”

“Tôi sẽ xử lý ngay.”

Tôi thấy nhẹ người khi bước ra khỏi văn phòng của anh ta và ngồi xuống bàn mình, ồ, việc biết sự thật mới khó khăn làm sao. Anh ta sẽ làm gì khi phát hiện ra nhỉ? Máu tôi lạnh buốt. Có điều gì đó nói với tôi rằng Jack sẽ tức giận. Tôi liếc nhìn chiếc Blackberry của mình và mỉm cười. Có một email của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mặt trời mọc

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:23

Đến: Anastasia Steele

Anh thích được thức dậy có em bên cạnh.

Christian Grey

CEO hoàn toàn và cực kỳ bị mê hoặc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nghĩ mặt tôi sắp tách làm đôi vì nụ cười toe toét của mình.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Mặt trời lặn.

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:35

Đến: Christian Grey

Thưa quý ngài hoàn toàn và cực kỳ bị mê hoặc.

Em cũng thích thức dậy với anh. Nhưng em thích ở trên giường với anh, cả trong thang máy và trên đàn piano và bàn bi-a và bàn làm việc và phòng tắm và bồn tắm và cây thập giá bằng gỗ có những cái cùm và giường bốn cọc với những tấm vải sa-tan đỏ và nhà thuyền và phòng ngủ thời thơ ấu.

Em của anh

Cuồng vì Tình và Ham hố vô độ XX

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Phần cứng bị ướì

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:37

Đến: Anastasia Steele

Thưa quý cô Cuồng vì Tình và Ham hố vô độ. Anh vừa mới đánh đổ cà phê ra bàn phím máy tính.

Anh không nghĩ là chuyện đó từng xảy ra với anh trước đây.

Anh thực sự ngưỡng mộ một người phụ nữ biết tập trung vào địa lý.

Anh có phải suy luận rằng em chỉ cần cơ thể của anh không?

Christian Grey

CEO Hoàn toàn và Cực kỳ bị Sốc, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cười khúc khích – và cũng ướt

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:42

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Hoàn toàn và Cực kỳ bị sốc,

Lúc nào cũng vậy.

Em phải làm việc rồi.

Đừng làm phiền em nữa.

CVT&HHVd XX

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh phải làm thế à?

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 09:50

Đến: Anastasia Steele

Thưa cô CVT&HHVĐ

Như mọi lần, mong muốn của em là mệnh lệnh với anh. Anh thích em vừa cười khúc khích vừa ướt.

Sau nhé, em yêu.

Christian Grey

CEO Hoàn toàn và Cực kỳ bị Mê hoặc, Choáng váng và Say tình, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi đặt chiếc BlackBerry xuống và bắt tay vào làm việc.

Vào giờ ăn trưa, Jack bảo tôi xuống cửa hàng bán đồ ăn mua bữa trưa cho anh ta. Tôi gọi cho Christian ngay khi rời văn phòng của Jack.

“Anastasia.” Anh nghe máy ngay lập tức, giọng ầm áp và âu yếm. Làm thế nào mà qua điện thoại người đàn ông này cũng khiến tôi tan chảy thế không biết?

“Christian, Jack vừa bảo em ra ngoài mua đồ ăn trưa cho anh ta.”

“Thằng khốn lười như hủi,” Christian ca thán.

Tôi phớt lờ anh và nói tiếp. “Vậy nên giờ em đang đi mua đây. Nếu anh cho em số của Sawyer thì sẽ tiện hơn, để em khỏi làm phiền anh.”

“Chẳng có gì phiền cả, em yêu.”

“Anh đang ở một mình à?”

“Không. Ngay lúc này có sáu người đang nhìn anh chăm chăm bản khoản không biết anh đang nói chuyện với kẻ quái nào.”

Khỉ thật... “Thật à?” Tôi thở hỗn hển, hoảng sợ.

“Phải. Thật. Bạn gái tôi,” anh giơ điện thoại ra xa và nói.

Chúa ơi! “Anh biết đấy, có lẽ trước đó họ đều nghĩ rằng anh là người đồng tính.”

Anh cười phá lên. “Ừ, có lẽ vậy.” Tôi nghe tiếng anh cười hớn hở.

“Ồ – em nên đi thôi.” Tôi chắc chắn anh biết tôi xấu hổ đến thế nào khi tôi xen vào công việc của anh ấy.

“Anh sẽ báo cho Sawyer.” Anh lại cười. “Em đã nghe tin từ bạn chưa?”

“Chưa. Anh sẽ là người biết đầu tiên mà, Grey.”

“Tốt. Sau nhé, bé yêu.”

“Chào anh, Christian.” Tôi cười toe. Mỗi lần anh nói điều đó, nó lại khiến tôi mỉm cười... không kiểu Lăm chiêu, nhưng bằng cách nào đó, nó vẫn rất anh ấy.

MỘT LÚC SAU KHI TÔI RA NGOÀI, Sawyer đang chờ tôi ở bậc cầu thang của tòa nhà.

“Cô Steele,” anh ta lịch sự chào tôi.

“Anh Sawyer.” Tôi gật đầu đáp lại và hai chúng tôi cùng nhau đến cửa hàng bán đồ ăn. Tôi không cảm thấy thoải mái khi đi cùng Sawyer như với Taylor. Anh ta liên tục nhìn khắp đường phố khi chúng tôi đi dọc tòa nhà. Điều đó thực sự càng làm tôi lo lắng, và tôi thấy mình cũng đang làm giống hệt anh ta.

Leila có ngồi đó không? Hay tất cả chúng tôi đều bị ảnh hưởng bởi tính đa nghi của Christian? Đây có phải là một phần trong số những Chiêu của anh ấy không? Liệu tôi có phải mất nửa tiếng đồng hồ thảo luận với bác sĩ Flynn thì mới hiểu được hay không?

Chẳng thấy gì đáng ngại, chỉ là giờ ăn trưa ở Seattle thôi – mọi người hối hả đi ăn, mua sắm, gặp gỡ bạn bè. Tôi nhìn hai người phụ nữ trẻ ôm nhau khi họ gặp nhau.

Tôi nhớ Kate. Cô ấy mới đi nghỉ được hai tuần, thế mà tôi cảm thấy cứ như là hai tuần dài nhất trong đời mình ấy. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra – cô ấy sẽ không bao giờ tin khi tôi kể cho cô ấy nghe đâu. Chà, kể cho cô ấy nghe về bản thỏa thuận NDA mới được sửa lại. Tôi cau mày. Tôi sẽ phải nói chuyện với Christian về việc đó. Kate sẽ hiểu chuyện đó như thế nào đây? Tôi tái nhợt đi trước suy nghĩ đó. Có lẽ cô ấy sẽ trở lại cùng Ethan. Tôi cảm thấy một cơn phẫn khích dâng trào trước ý nghĩ ấy, nhưng tôi nghĩ điều đó rất khó xảy ra. Chắc chắn cô ấy sẽ ở lại cùng Elliot rồi.

“Anh đứng ở đâu trong lúc chờ đợi và theo dõi xung quanh?” Tôi hỏi Sawyer khi chúng tôi xếp hàng chờ mua đồ ăn. Sawyer đứng trước tôi, đối diện với cánh cửa, liên tục nhìn đường phố và bất cứ ai bước vào. Việc đó thật khiến người ta phát khiếp.

“Tôi ngồi trong quán cà phê ngay bên kia đường, cô Steele ạ.”

“Chuyện đó chẳng phải rất nhàm chán sao?”

“Với tôi thì không, thưa cô. Đó là công việc của tôi,” anh ta đáp cứng nhắc.

Tôi đỏ mặt. “Xin lỗi, tôi không có ý...” Giọng tôi nhỏ lại trước vẻ mặt tử tế và thông cảm của anh ta.

“Nào, cô Steele. Công việc của tôi là bảo vệ cô. Và đó là điều tôi sẽ làm.”

“Vậy là không có tầm hơi của Leila?”

“Không, thưa cô.”

Tôi cau mày. “Làm sao anh biết cô ta trông như thế nào?”

“Tôi đã xem ảnh cô ta rồi.”

“Ồ, anh có mang theo đây không?”

“Không, thưa cô.” Anh ta gõ gõ đầu. “Lưu vào trí nhớ rồi.” Tất nhiên rồi. Tôi sẽ rất muốn xem một bức ảnh của Leila xem cô ta trông như thế nào trước khi cô ta biến thành Cô nàng Ma Nữ. Tôi băn khoăn liệu Christian có cho tôi một bức không? Có, có lẽ là có – vì sự an toàn của tôi. Tôi lập một kế hoạch, và cô nàng Tiềm Thức của tôi hả hê gật đầu tán thành.

NHỮNG TẬP SÁCH MỎNG đã đến văn phòng, và tôi phải nói rằng trông chúng thật tuyệt. Tôi lấy một cuốn vào văn phòng cho Jack. Mắt anh ta sáng lên, và tôi không biết là sáng lên với tôi hay với quyển sách nữa. Tôi chọn tin vào cái thứ hai.

“Những cuốn sách này trông thật tuyệt, Ana.” vợ, anh ta đọc lướt qua chúng. “Yeah, làm tốt lắm. Tối nay cô có gặp bạn trai không?” Mỗi anh ta cong lên khi nói ra từ bạn trai.

“Có. Chúng tôi sống cùng nhau.” Đó gần như là sự thật mà. Chà, bây giờ thì là như vậy. Và tôi đã chính thức đồng ý chuyển đến, nên đó không hẳn là một lời nói dối vô hại. Tôi hy vọng điều đó đủ khiến anh ta tránh xa tôi ra.

“Anh ta có phản đối nếu cô ra ngoài một lát để uống chút gì đó tối nay không? Để ăn mừng thành quả lao động vất vả của cô ấy?”

“Tối nay tôi có một người bạn từ thành phố khác đến chơi, và bọn tôi đang định đi ăn tối cùng nhau.” Và tối nào tôi cũng sẽ bận thôi, Jack ạ.

“Tôi hiểu.” Anh ta thở dài chán nản. “Có lẽ để sau khi tôi đi New York về, nhỉ?” Anh ta nhướn mày về hy vọng, và ánh mắt tối lại về mời gọi.

Ồ không. Tôi mỉm cười, không dứt khoát, cố ngăn cơn rùng mình.

“Anh có muốn uống trà hay cà phê không ạ?” Tôi hỏi.

“Cho tôi cà phê.” Giọng anh ta trầm và khàn như thể anh ta đang đòi hỏi thứ gì khác vậy. Chết tiệt. Anh ta không định lùi bước. Bây giờ thì tôi có thể thấy điều đó. Ôi... làm gì bây giờ?

Tôi trút một hơi thở phào nhẹ nhõm khi ra khỏi văn phòng anh ta. Anh ta làm tôi căng thẳng. Christian nói rất đúng về anh ta, và một phần trong tôi tức điên vì Christian đã đúng về anh ta.

Tôi ngồi xuống bàn và chiếc Blackberry của tôi đổ chuông – một số lạ tôi không nhận ra.

“Ana Steele.”

“Chào Steele!” Giọng kéo dài của Ethan làm tôi giật bắn mình.

“Ethan! Anh thế nào rồi?” Tôi gần như hét lên vì vui sướng.

“Rất vui được quay lại. Anh đã chán ngấy ánh mặt trời và rượu rum rồi, và em gái anh đang yêu điên cuồng cái cậu chàng to béo đó. Đúng là địa ngục, Ana ạ.”

“Yeah! Biển, cát, và mặt trời, và rượu rum nghe như kiểu địa ngục của Dante^[1] vậy.” Tôi cười khúc khích. “Anh đang ở đâu thế?”

[1] Phần đầu tiên trong bài thơ sử thi có tên Divine Comedy của Dante Alighieri, sáng tác vào thế kỷ XIV.

“Anh đang ở sân bay Seattle-T a chờ hành lý. Em đang làm gì thế?”

“Em đang ở công ty. Vâng, em đã được tuyển vào làm chính thức rồi,” tôi đáp lại trước sự kinh ngạc của anh. “Anh có muốn đến đây lấy chìa khóa không? Em có thể gặp anh ở căn hộ sau.”

“Nghe được đấy. Anh sẽ gặp em trong khoảng bốn năm phút, hay một tiếng gì đó. Địa chỉ là gì nhỉ?”

Tôi cho anh ấy địa chỉ của SIP.

“Hẹn gặp lại anh, Ethan.”

“Sau nhé,” anh ấy nói rồi cúp máy. Sao cơ? Không phải là cả Ethan nữa đấy chứ? Và tôi chợt nhận ra là anh ấy vừa ở cùng Elliot một tuần trời. Tôi nhanh chóng gõ một email cho Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những vị khách đến từ vùng đất nhiều nắng

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 14:55

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Hoàn toàn và Cực kỳ BMH, CV&ST,

Ethan đã về rồi, và anh ấy sắp đến đây để lấy chìa khóa vào căn hộ.

Em muốn chắc chắn là anh ấy ổn định an toàn.

Sao anh không đến đón em sau giờ làm nhỉ? Chúng ta có thể đến căn hộ rồi sau đó TẤT CẢ chúng ta có thể đi ăn được không?

Em mời?

Em của anh,

Ana X

Văn CVT&HHVđ

Anastasia Steele

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đi ăn tối

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:05

Đến: Anastasia Steele

Anh ủng hộ kế hoạch của em. Trừ phần nói về việc em trả!

Anh mời.

Anh sẽ đón em lúc 6:00 X

TB: Tại sao em lại không dùng chiếc Blackberry!!!

Christian Grey

CEO hoàn toàn và Cực kỳ Tức giận, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Sự hách dịch

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:11

Đến: Christian Grey

Ồ, anh đừng gắt gỏng và cau có như thế.

Nó được mã hóa cả rồi.

Em sẽ gặp anh lúc 6:00

Ana X

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người phụ nữ phiền phức

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:18

Đến: Anastasia Steele

Gắt gỏng và cau có!

Anh sẽ cho em biết thế nào là gắt gỏng và cau có.

Chờ đi rồi biết.

Christian Grey

CEO Hoàn toàn và Cực Kỳ Tức giận hơn, nhưng mỉm cười vì một số lý do bí ẩn nào đó, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hứa hẹn. Hứa hẹn.

Ngày: Ngày 14 tháng 6 năm 2011 15:23

Đến: Christian Grey

Cứ thử xem, ngài Grey Em đang chờ đây. ;D

Ana X

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Anh ấy không hồi âm, tôi cũng không mong như vậy. Tôi tưởng tượng ra anh ấy đang than vãn về những tín hiệu lẫn lộn, và suy nghĩ đó làm tôi mỉm cười. Tôi nhanh chóng mơ màng về những điều anh ấy định làm với tôi nhưng rồi thấy mình đang uốn éo trên ghế. Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi chằm chằm phản đối qua đôi mắt kính hình bán nguyệt – làm việc tiếp đi.

MỘT LÚC SAU, điện thoại rung lên. Là Claire ở bộ phận lễ tân.

“Có một chàng trai cực kỳ đáng yêu đang chờ cậu ở quầy lễ tân. Thỉnh thoảng bọn mình phải đi uống với nhau đấy, Ana. Chắc hẳn cậu biết vài anh chàng vạm vỡ,” cô ấy huýt gió đầy bí ẩn qua điện thoại.

Ethan! Túm lấy chìa khóa trong túi xách, tôi đi nhanh ra phòng chờ.

Chúa ơi – mái tóc vàng hoe vì nắng, làn da rám nắng đáng ao ước, và cặp mắt màu nâu vàng lạnh lợi ngược lên nhìn tôi từ chiếc ghế da. Ngay khi anh ấy nhìn thấy tôi, miệng há hốc, và anh ấy đứng lên đi về phía tôi.

“Oa, Ana.” Anh ấy nhú mày với tôi khi cúi xuống để ôm tôi.

“Trông anh được lắm.” Tôi ngẩng lên tươi cười.

“Trông em... oa – khác quá. Chuyên nghiệp, tinh tế hơn. Chuyện gì đã xảy ra thế? Em thay kiểu tóc à? Quần áo nữa? Anh không biết, Steele, nhưng trông em hấp dẫn lắm!”

Tôi đỏ mặt tức tối. “Ồ, Ethan, em chỉ mặc đồ đi làm thôi mà,” tôi rầy la khi Claire ngẩng lên nhìn với một bên lông mày nhướng lên và nụ cười châm biếm.

“Barbados thế nào anh?”

“Vui,” anh đáp.

“Khi nào Kate về ạ?”

“Con bé và Elliot sẽ bay về vào thứ Sáu. Chúng nó khá nghiêm túc với nhau.” Ethan đảo mắt.

“Em rất nhớ cô ấy.”

“Thế à? Đạo này em và Quý Ngài Giàu Sụ thế nào rồi?”

“Quý Ngài Giàu Sụ ư?” Tôi cười khúc khích. “Chà, khá thú vị. Tối nay anh ấy sẽ đưa chúng ta đi ăn tối đấy.”

“Tuyệt.” Ethan có vẻ rất hài lòng. Phù!

“Đây anh.” Tôi đưa chìa khóa cho anh ấy. “Anh có địa chỉ chưa?”

“Rồi. Sau nhé.” Anh ấy cúi xuống và hôn má tôi.

“Câu của Elliot đúng không?”

“Phải, kiểu như đã lấy sang em rồi.”

“Đúng vậy. Sau nhé.” Tôi mỉm cười khi anh ấy thu dọn chiếc túi khoác vai to đùng từ bên cạnh ghế da và ra khỏi tòa nhà.

Khi tôi quay người, Jack đang theo dõi tôi từ đầu bên kia của phòng chờ, biểu hiện khó đoán. Tôi mỉm cười rạng rỡ với anh ta và đi về bàn, cảm thấy ánh mắt anh ta cứ dán vào mình. Đây là điều đầu tiên làm tôi bức mình. Làm gì bây giờ? Tôi không biết. Tôi phải chờ đến khi Kate quay về thôi. Cô ấy chắc chắn sẽ nghĩ ra một kế hoạch nào đó. Suy nghĩ đó xua đi tâm trạng ảm đạm của tôi.

LÚC SÁU GIỜ KÉM NĂM, điện thoại tôi rung lên. Là Christian.

“Ngài Cáo kình và Gắt gỏng đây,” anh nói và tôi mỉm cười. Anh ấy vẫn là Anh Chàng Lắm Chiêu hài hước. Nữ Thần Ham Muốn đang vỗ tay vui sướng như một đứa trẻ.

“Ồ, Quý cô Cuồng vì Tình và Ham hố vô độ nghe đây. Em cho là anh đang ở bên ngoài đúng không?” Tôi lạnh nhạt hỏi.

“Đúng vậy, cô Steele ạ. Rất mong được gặp cô.” Giọng anh ấm áp và quyến rũ, và tim tôi đập loạn xạ.

“Em cũng thế, thưa ngài Grey. Em ra ngay đây.” Tôi cúp máy.

Tôi tắt máy tính, cầm lấy ví và áo len màu kem.

“Tôi về đây Jack ạ,” tôi gọi to.

“Okay, Ana. Cảm ơn vì ngày hôm nay nhé! Chúc cô buổi tối vui vẻ.”

“Anh cũng thế nhé.”

Tại sao anh ta không thể lúc nào cũng như thế nhỉ? Tôi không hiểu anh ta.

CHIẾC AUDI ĐỎ ở lề đường, và Christian ra khỏi xe khi tôi đến gần. Anh ấy đã cởi áo khoác ra, mặc quần dài xám – chiếc quần hờ hững đeo trên hông mà tôi ưa thích – theo cách đó. Làm sao vị thần Hy Lạp này lại có ý nghĩa đến thế với tôi nhỉ? Tôi thấy mình cười toe toét như điên đáp lại nụ cười tươi ngốc nghếch của anh ấy.

Cả ngày nay anh ấy đã cư xử như một người bạn trai đang yêu – yêu tôi. Người đàn ông đáng yêu, phức tạp và hư hỏng này yêu tôi, và tôi yêu anh ấy. Niềm vui đột ngột dâng trào, và tôi tận hưởng giây phút đó khi trong một thoáng tôi cảm thấy như thể mình có thể chinh phục cả thế giới.

“Quý cô Steele, trông em quyến rũ y như lúc sáng vậy.” Christian kéo tôi vào vòng tay anh và hôn say đắm.

“Ngài Grey, anh cũng vậy.”

“Đến đón bạn em thôi.” Anh cúi xuống mỉm cười với tôi và mở cửa xe. Trong lúc Taylor lái xe về căn hộ, Christian kể cho tôi nghe về ngày hôm nay của anh ấy – một ngày tốt đẹp hơn nhiều so với hôm qua, có vẻ như là vậy. Tôi âu yếm nhìn anh chăm chú khi anh cố gắng giải thích những thành tựu mà bộ phận khoa học môi trường ở WSU tại Vancouver đã đạt được. Những lời anh nói gần như vô nghĩa với tôi, nhưng tôi bị quyến rũ trước niềm đam mê thích thú của anh về chủ đề đó. Có lẽ mọi chuyện sẽ là như vậy, những ngày tốt và những ngày xấu, và nếu những ngày tốt như thế này, thì tôi sẽ chẳng cần phải phàn nàn gì nhiều. Anh đưa cho tôi một tờ giấy.

“Đây là những thời gian mà Claude rảnh rỗi trong tuần này,” anh nói.

Ồ! Huấn luyện viên.

Khi chúng tôi lái xe vào khu chung cư, anh lôi chiếc Blackberry trong túi ra.

“Grey đây,” anh trả lời. “Ros, có chuyện gì thế?” Anh lắng nghe chăm chú, và tôi biết đó là một cuộc nói chuyện rắc rối.

“Em đi đón Ethan đây. Hai phút thôi,” tôi làm khẩu hình với Christian và gơ hai ngón tay lên.

Anh gật đầu, rõ ràng là bị phân tâm bởi cuộc điện thoại. Taylor mở cửa cho tôi, mỉm cười ấm áp. Tôi cười tươi với anh ấy, thậm chí Taylor cũng cảm nhận được điều đó. Tôi nhấn vào điện đàm trước cửa và sung sướng hét vào đó. “Chào Ethan, là em đây. Cho em vào với.”

Cửa kêu rè rè, và tôi lên lầu để đến căn hộ. Hóa ra là tôi không ở đây suốt từ sáng thứ Bảy. Có vẻ như lâu lắm rồi. Ethan đã tốt bụng để cửa trước mở. Tôi bước vào căn hộ, tôi không biết tại sao, nhưng theo bản năng, tôi đứng chờ người ngay khi đặt chân vào. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là vì dáng người xanh xao, nhợt nhạt đứng trong khu nhà bếp, tay đang cầm một khẩu súng lục chính là Leila, và cô ta đang nhìn tôi bình thản.

40. Chương 13

Chương 13

Chết tiệt.

Cô ta đang ở đây, nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt trống rỗng đáng sợ, tay cầm một khẩu súng. Tiềm Thức của tôi chết ngất, và tôi không nghĩ hít muối sẽ làm cô nàng tỉnh lại.

Tôi chớp mắt liên tục trong khi tâm trí làm việc như vũ bão. Làm thế nào mà cô ta vào được? Ethan đâu? Khi thật! Ethan đâu?

Một nỗi sợ hãi đến rùng mình từ từ bò vào tim tôi, và da đầu tôi đau nhói khi mỗi tế bào trên đầu tôi siết chặt vì hoảng loạn. Nếu cô ta đã hãm hại anh ấy thì sao? Tôi bắt đầu thở gấp khi adrenaline và cảm giác tê liệt cuộn cuộn chảy trong người. Bình tĩnh, bình tĩnh nào – tôi nhắc đi nhắc lại câu thần chú trong đầu.

Cô ta nghiêng đầu sang một bên, nhìn tôi như thể tôi là vật trưng bày trong một buổi triển lãm kinh dị. Giới ạ, tôi không phải là kẻ dị hợm ở đây. Cảm giác như một thiên niên kỷ trôi qua khi tôi xử lý tất cả những thông tin vừa rồi, mặc dù trong thực tế mới chỉ có một giây ngắn ngủi, vẻ mặt của Leila vẫn trống rỗng, và bộ dạng của cô ta vẫn lờ lờ và nhếch nhếch như mọi khi. Cô ta mặc nguyên chiếc áo choàng bẩn thỉu đó, và cô ta cần phải tắm gội ngay lập tức. Tóc cô ta bết dính và rũ xuống, còn đôi mắt có màu nâu nhạt, u ám, và thoảng bối rối.

Dù miệng khô như ngói, tôi vẫn cố nói.

“Chào! Leila phải không?” Giọng tôi như lạc đi. Cô ta mỉm cười, một cái nhếch môi khó chịu hơn là một nụ cười thật sự.

“Cô ta nói rồi kìa,” cô ta thì thầm, giọng vừa nhẹ vừa khan.

“Phải, tôi vừa nói,” tôi nói khê như trò chuyện với một đứa trẻ. “Cô ở đây một mình sao?” Ethan đâu rồi? Tim tôi đập thình thịch với ý nghĩ có chuyện gì đó không hay đã xảy ra với anh ấy.

Mặt cô ta xịu xuống, đến mức tôi nghĩ cô ta sắp òa khóc – trông cô ta thật đơn độc.

“Một mình,” cô ta thì thầm. “Một mình.” Và nỗi buồn trong từ đó đủ khiến tim tôi đau nhói. Ý cô ta là gì? Tôi chỉ có một mình ư? Hay cô ta chỉ có một mình? Cô ta ở đây một mình là vì cô ta đã hãm hại Ethan ư? Ôi... không... Tôi phải chống lại nỗi sợ hãi đang tắc nghẽn ở cổ họng trong lúc nước mắt chực rơi.

“Cô đang làm gì ở đây thế? Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Tôi cố gắng hỏi bình tĩnh và nhẹ nhàng mặc dù nỗi sợ hãi đang lấp đầy trong cổ họng. Lòng mảy cô ta nhú lại như thể hoàn toàn bị bối rối trước câu hỏi của tôi. Nhưng cô ta không có hành động bạo lực nào với tôi cả. Tay cô ta vẫn thoải mái ôm quanh khẩu súng. Tôi thử một chiến lược mới, cố gắng phớt lờ các dây thần kinh đang căng lên như dây đàn.

“Cô có muốn uống chút trà không?” Tại sao tôi lại hỏi xem cô ta có muốn uống trà không? Đó là câu trả lời của dưỡng Ray trước bất kỳ tình huống nhạy cảm nào, và nó hiện lên không đúng lúc. Giới ạ, ông sẽ xử lý được ngay nếu thấy tôi giờ phút này.

Tôi hít một hơi đầy căng hai lá phổi, cố gắng điều hòa hơi thở kích động của mình và bước vào bếp. Cô ta nhú mày như thể không hiểu việc tôi đang làm và di chuyển để vẫn có thể đối diện với tôi. Đôi tay tôi run rẩy lấy ấm đun nước và đặt dưới vòi. Khi cử động, hơi thở tôi dần dịu lại. Phải, nếu cô ta muốn tôi chết, chắc chắn giờ này cô ta đã bắn tôi rồi. Cô ta dờ dẫm và bối rối ngược ánh mắt tò mò nhìn tôi. Khi bật ấm lên, tôi rối trí trước suy nghĩ về Ethan. Anh ấy có bị thương không? Hay đang bị trói?

“Có ai khác trong nhà không?” Tôi ước hỏi.

Cô ta nghiêng đầu sang phía khác, và gơ tay phải lên – bàn tay không cầm khẩu súng, túm lấy một lọn tóc trong mái tóc dài của mình và bắt đầu xoắn nó lại, hết kéo rồi lại vặn. Rõ ràng đó là một thói quen khi lo lắng, và trong lúc tôi bị phân tâm bởi điều đó, tôi lại choáng váng lần nữa khi thấy cô ta giống mình đến thế nào. Tôi nín thở, chờ câu trả lời của cô ta, sự lo lắng dâng lên gần như đến tột cùng.

“Một mình. Chỉ một mình thôi,” cô ta thì thầm. Tôi thấy dễ chịu hơn. Có lẽ Ethan không ở đây. Sự nhẹ nhõm đang làm tôi mạnh mẽ hơn.

“Cô chắc là cô không muốn uống trà hay cà phê chứ?”

“Không khát,” cô ta nhỏ nhẹ đáp, rồi thận trọng bước một bước về phía tôi. Cảm giác mạnh mẽ của tôi tan biến. Trời ơi! Tôi lại bắt đầu thở hổn hển vì sợ, cảm thấy nó đang trào lên trong huyết quản. Mặc dù sợ và khiếp đảm, tôi vẫn cố xoay người lấy hai chiếc cốc từ chạn bát xuống.

“Cô có cái gì mà tôi không có chứ?” Cô ta hỏi, ngữ điệu ngân nga như một đứa trẻ.

“Ý cô là gì, Leila?” Tôi hỏi nhẹ nhàng nhất có thể.

“Ông chủ – ngài Grey – ngài ấy cho phép cô gọi ngài ấy bằng tên thật.”

“Tôi không phải là Người Phục Tù của anh ấy, Leila. Ồ... Anh ấy hiểu rằng tôi không thể, không có đủ khả năng để hoàn thành vai trò đó.”

Cô ta nghiêng đầu sang một bên. Cử động đó thật đáng sợ và không bình thường.

“Không-đủ-khả-năng,” cô ta chậm rãi nhắc lại từng từ một, xem nói ra từ miệng mình có cảm giác thế nào. “Nhưng hạnh phúc. Tôi đã thấy ngài ấy cười rất vô tư và thoải mái. Ngài ấy rất... rất hiếm khi như vậy.”

Ồ.

“Trông cô giống tôi.” Leila chuyển chiến thuật, làm tôi kinh ngạc, dường như đây là lần đầu tiên cô ta nhìn tôi tập trung đến thế. “Ông chủ thích những người ngoan ngoãn giống cô và tôi. Những người khác, tất cả đều giống nhau... đều giống nhau... nhưng riêng cô, cô được ngủ trên giường ngài ấy. Tôi đã thấy cô.”

Khỉ thật! Không ngờ lúc đó cô ta có mặt trong phòng.

“Cô thấy tôi trên giường anh ấy ư?” Tôi thì thầm.

“Tôi chưa bao giờ ngủ trên giường ông chủ,” cô ta lẩm bẩm, khuôn mặt tuyệt vọng tới tiêu tụy. Dù đang cầm một khẩu súng, nom cô ta vẫn thật yếu ớt. Đột nhiên tôi thấy cảm thông sâu sắc. “Tại sao ông chủ lại muốn chúng ta như thế? Ông chủ có điều gì đó rất đen tối... Nhưng dù thế nào, tôi cũng vẫn yêu ngài.”

Không, không, anh ấy không phải thế. Tôi ngằm xù lông phản đối. Anh ấy không nham hiểm. Anh ấy là một người đàn ông tốt, và anh ấy không đen tối. Anh ấy ở cùng tôi trong ánh sáng. Và bây giờ cô ta ở đây, cố gắng kéo anh ấy lại với ý nghĩ méo mó rằng cô ta yêu anh.

“Leila, cô có muốn đưa khẩu súng cho tôi không?” Tôi nhẹ nhàng hỏi. Tay cô ta túm chặt, và ôm lấy nó trước ngực.

“Cái này là của tôi. Nó là tất cả những gì tôi còn.” Cô ta nhẹ nhàng vuốt ve khẩu súng. “Để nó có thể nói lại tình yêu của tôi.”

Trời ơi! Tình yêu nào cơ – Christian ư? Cứ như cô ta vừa thụi một quả vào bụng tôi vậy. Tôi biết chẳng mấy chốc nữa anh ấy sẽ có mặt ở đây để xem điều gì đang giữ chân tôi. Cô ta có định bắn anh ấy không?

Suy nghĩ đó khiến tôi run rẩy, cổ họng sưng lên và đau buốt khi một cục nghẹn vừa xuất hiện, gần như làm tôi tắt thở, hòa cùng nỗi sợ hãi đang cuộn trào.

Đúng lúc đó, cửa mở toang, Christian đang đứng ở đó, Taylor đi ngay sau. Liếc nhìn tôi thật nhanh, lướt dọc thân hình từ đầu đến chân, và tôi thấy có tia sáng nhẹ nhõm hiện lên trên khuôn mặt anh. Nhưng cảm giác nhẹ nhõm đó trượt đi khi ánh mắt anh chuyển sang Leila và đứng yên, tập trung nhìn thẳng vào cô ta, không hề lay chuyển. Anh nhìn cô ta chằm chằm với sự căng thẳng mà tôi chưa bao giờ thấy, mắt anh mở to, tức giận và sợ hãi.

Ồi không... Ồi không.

Mắt Leila mở to, và trong thoáng chốc, dường như lý trí của cô ta quay trở lại. Cô ta chớp mắt thật nhanh trong lúc tay siết chặt hơn quanh khẩu súng.

Hơi thở tôi tắc ứ trong cổ họng, tim tôi đập thình thịch, to đến mức tôi nghe thấy cả tiếng máu dồn lên tai mình. Không, không, không!

Thế giới của tôi như nghiêng ngả trong tay của người phụ nữ khốn khổ, khó chịu này. Cô ta sẽ bắn? Cả hai chúng tôi chứ? Hay chỉ Christian? Suy nghĩ đó thật khủng khiếp.

Nhưng sau một thoáng tưởng như vô tận, khi mà thời gian lơ lửng quanh chúng tôi, đầu cô ta hơi cúi xuống rồi ngẩng lên nhìn anh chằm chằm, ánh mắt đầy hối lỗi.

Christian giơ tay lên, ra hiệu cho Taylor ở tại chỗ. Khuôn mặt trắng bệch của Taylor để lộ cơn giận dữ điên cuồng. Tôi chưa bao giờ thấy anh ta như thế, nhưng anh ta vẫn đứng im như tượng khi Christian và Leila nhìn nhau chằm chằm.

Tôi nhận ra mình đang nín thở. Cô ta sẽ làm gì? Anh ấy sẽ làm gì? Nhưng họ chỉ tiếp tục nhìn nhau, về mặt của Christian sống sượng, chất chứa đầy một thứ cảm xúc nào đó. Có thể là thương hại, sợ hãi, yêu mến... hay tình yêu? Không, làm ơn đi mà, không phải là tình yêu!

Mắt anh dán vào cô ta, và chậm rãi khựng lại, không khí trong căn hộ thay đổi. Sự căng thẳng dâng lên đến mức tôi có thể cảm nhận được sự liên kết, sự quan tâm giữa họ.

Không! Đột nhiên tôi cảm thấy mình là một người xâm phạm, xâm phạm họ khi họ đứng nhìn nhau. Tôi là người ngoài – một kẻ nhìn trộm đang dòm ngó cảnh thân mật bị cấm đằng sau những tấm rèm che.

Ánh mắt căng thẳng của Christian bùng cháy, và dáng người anh hơi thay đổi. Trông anh cao lớn hơn, có vẻ gì đó từng trải, lạnh lùng, và xa cách hơn. Tôi nhận ra tư thế này. Tôi đã từng thấy anh như thế này trước đây – trong phòng giải trí.

Da đầu tôi lại căng lên, đau nhói. Đây là Christian Người Ấp Đặt, trông anh ấy mới thoải mái làm sao. Dù anh ấy được sinh ra hay được tạo thành để đảm nhiệm vai trò này, tôi không biết, nhưng với trái tim nặng trĩu và tinh thần trùng xuống, tôi đứng nhìn khi Leila đáp lại, môi cô ấy hé mở, hơi thở dồn dập hơn khi hai má bắt đầu ửng hồng. Không! Chứng kiến khung cảnh đó khiến tôi đau lòng, cảm giác như quá khứ của anh ấy vừa hiện ra trong thoáng chốc mà đáng ra tôi không được phép nhìn vào.

Cuối cùng, anh nói không thành tiếng với cô ta. Tôi không biết đó là từ gì, nhưng hiệu ứng với Leila là ngay tức khắc.

Cô ta khụy gối xuống sàn nhà, đầu cúi thấp, khẩu súng rơi trên sàn gỗ. Khỉ thật.

Christian bình tĩnh đi về chỗ khẩu súng rơi và duyên dáng cúi nhặt nó lên. Anh nhìn nó không giấu nổi vẻ ghê tởm rồi nhét vào túi áo khoác. Anh ấy nhìn Leila một lần nữa khi cô ta quỳ xuống phục tùng.

“Anastasia, đi với Taylor đi,” anh ra lệnh. Taylor đi qua ngưỡng cửa và nhìn tôi không chớp mắt.

“Ethan,” tôi thì thào.

“Ở dưới nhà.” Anh nghiêm giọng, mắt không rời khỏi Leila.

Tầng dưới. Không phải ở đây. Ethan ồm ồm. Sự nhẹ nhõm vất vả lắm mới len lỏi được và lan nhanh trong máu tôi, trong một thoáng tôi nghĩ mình sắp ngất xỉu.

“Anastasia,” giọng Christian vang lên đầy cảnh báo.

Tôi chớp mắt nhìn anh, và đột nhiên tôi không thể cử động.

Tôi không muốn để anh lại – để anh lại với cô ta. Anh bước gần bên Leila, cúi xuống, còn cô ta quỳ bắt động dưới chân anh. Có điều gì đó bất thường. Tôi không thể rời mắt khỏi hai người họ – với nhau.

“Vì tình yêu của Chúa, Anastasia, em có thể làm điều em được bảo một lần duy nhất trong đời và đi không!” Christian nhìn trừng trừng vào mắt tôi, giọng như một tảng băng trôi lạnh giá.

Cơn giận dữ ẩn dưới lời nói nhỏ nhẹ và thận trọng của anh gần như sờ thấy được. Tức giận với tôi ư? Làm ơn đi mà – Không! Tôi cảm thấy như anh ấy vừa tát tôi một cái thật mạnh. Tại sao anh ấy muốn ở lại với cô ta?

“Taylor. Đưa cô Steele xuống tầng dưới. Ngay bây giờ.”

Taylor gật đầu trong khi tôi vẫn nhìn Christian không rời.

“Tại sao?” Tôi thì thầm.

“Đi ngay. Quay về căn hộ.” Mắt anh lạnh nhạt chiếu thẳng vào tôi. “Anh cần ở đây một mình với Leila.” Anh nói gấp.

Tôi nghĩ anh đang cố truyền tải một thông điệp nào đó, nhưng tôi đang bị sốc trước những chuyện vừa xảy ra đến mức tôi cũng không chắc nữa. Tôi liếc xuống nhìn Leila, thoáng thấy một nụ cười, nhưng cô ta vẫn hoàn toàn bất động. Một Người Phục Tù. Trời ơi! Tim tôi đau nhói.

Đây là điều anh ấy cần. Đây là điều anh ấy muốn. Không! Tôi muốn gào khóc.

“Cô Steele. Ana.” Taylor giơ tay ra trước mặt, cầu khẩn tôi đi cùng. Tôi bất động trước khung cảnh khủng khiếp trước mắt. Nó khẳng định nỗi sợ hãi lớn nhất của tôi và chọc vào tất cả sự tự ti của tôi: Christian và Leila ở bên nhau – ông chủ và Người Phục Tù.

“Taylor,” Christian giục, và Taylor cúi xuống, bế gọn tôi vào vòng tay anh ta. Điều cuối cùng tôi thấy là Christian đang nhẹ nhàng xoa đầu Leila khi anh ấy thì thầm điều gì đó với cô ta.

Không!

Christian và Leila, Leila và Christian... cùng nhau ư? Lúc này anh ấy đang làm gì với cô ta nhỉ?

“Chúa ơi, Ana! Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế?”

Tôi nhẹ cả người khi thấy Ethan bước trên hành lang nhỏ, vẫn đeo chiếc túi khoác vai to của mình, ôi, tạ ơn chúa anh ấy vẫn ổn! Khi Taylor đặt tôi xuống, tôi gần như lao mình vào Ethan, vòng tay quanh cổ anh ấy.

“Ethan. Ôi, tạ ơn Chúa!” Tôi ôm lấy anh ấy thật chặt. Tôi đã rất lo lắng, và trong một giây ngắn ngủi, tôi tận hưởng sự nhẹ nhõm dù nỗi hoang mang vẫn đang tăng lên về những điều đang diễn ra trên tầng.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế, Ana? Người này là ai?”

“Ồ, xin lỗi anh, Ethan, đây là Taylor. Anh ấy làm việc cùng Christian. Taylor, đây là Ethan, anh trai bạn cùng phòng tôi.” Họ gật đầu với nhau.

“Ana, trên tầng ấy, có chuyện gì thế? Anh đang tìm chìa khóa phòng thì những người này từ đâu đó nhảy vào và túm lấy chìa khóa. Một trong số họ là Christian...” Giọng Ethan nhỏ dần.

“Anh về muộn... Tạ ơn Chúa.”

“Phải. Anh gặp một người bạn đến từ Pullman – bọn anh đi uống một chút. Trên tầng có chuyện gì thế?”

“Có một cô gái, người cũ của Christian. Ở trong căn hộ của bọn em. Cô ấy đã tức phát điên, và Christian đang...” Giọng tôi vỡ òa, và nước mắt dâng đầy trên khóe mi.

“Này,” Ethan thì thầm và kéo tôi lại gần hơn. “Đã có ai gọi cảnh sát chưa?”

“Chưa, không cần phải thế đâu.” Tôi tựa vào ngực anh, khóc nức nở và sự căng thẳng trong vụ việc vừa xảy ra đang không ngừng trào ra qua khóe mắt. Ethan siết chặt vòng tay quanh tôi, nhưng tôi cảm nhận được sự bối rối trong đó.

“Này, Ana, chúng ta đi kiếm thứ gì đó uống đi.” Anh lúng túng vỗ lưng tôi. Đột nhiên, tôi cũng cảm thấy lúng túng, và xấu hổ nữa, thật lòng, tôi muốn được ở một mình. Nhưng tôi gạt đầu, nhận lời mời của anh ấy. Tôi muốn tránh xa khỏi đây, xa khỏi điều đang diễn ra trên tầng.

Tôi quay sang Taylor.

“Căn hộ đã được kiểm tra rồi chứ?” Tôi ghen ngào hỏi, lấy mu bàn tay lau mũi.

“Chiều nay.” Taylor nhún vai về hồi lỗi khi anh ta đưa cho tôi một tờ khăn giấy. “Tôi xin lỗi, Ana,” anh ta lầm bầm.

Tôi cau mày. Giờ ạ, trông anh ta tội lỗi quá. Tôi không muốn làm anh ta cảm thấy tệ hơn.

“Có vẻ như cô ta có khả năng kỳ lạ trong việc lẩn tránh chúng ta,” anh ta giận dữ nói thêm.

“Ethan và tôi sẽ đi uống chút gì đó rồi sẽ quay lại Escala.” Tôi lau mắt.

Taylor di chuyển xung quanh về gương gao. “Ngài Grey muốn cô quay trở về căn hộ,” anh ta nhỏ nhẹ.

“Chà, bây giờ chúng ta biết Leila đang ở đâu rồi mà.” Tôi không thể giấu nổi sự cay đắng trong giọng mình. “Vậy nên, không cần đến các biện pháp an ninh nữa. Bảo Christian là chúng tôi sẽ gặp anh ấy sau nhé.”

Taylor há miệng ra định nói nhưng rồi lại khôn ngoan khép lại.

“Anh có muốn để đồ của anh ở chỗ Taylor không?” Tôi hỏi Ethan.

“Không, anh sẽ mang nó đi cùng, cảm ơn em.”

Ethan gạt đầu với Taylor, sau đó đưa tôi ra khỏi cửa trước. Quá muộn rồi, tôi nhớ là mình đã để ví trong chiếc Audi rồi. Tôi chẳng có gì cả.

“Ví của em...”

“Đừng lo,” Ethan thì thầm, mặt đầy quan tâm. “Ồn mà, anh mời.”

CHÚNG TÔI CHỌN MỘT QUÁN BAR dọc đường, ngồi vào những chiếc ghế gỗ trên quầy rượu gần cửa sổ. Tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra – ai đang đến, và quan trọng hơn là ai sẽ đi. Ethan đưa cho tôi một chai bia.

“Rắc rối với người cũ hả?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Phức tạp hơn thế một chút,” tôi thì thầm, đột nhiên cảnh giác. Tôi không thể nói về chuyện này – tôi đã ký vào thỏa thuận NDA rồi. Và lần đầu tiên, tôi thực sự bức bối trước sự thật đó và cả việc Christian chưa bao giờ nói đến việc phá bỏ nó nữa.

“Anh có thời gian mà,” Ethan tốt bụng nói rồi tu một hơi bia dài.

“Cô ta là người yêu cũ cách đây nhiều năm rồi. Cô ta bỏ chồng theo một gã nào đó. Sau đó, cách đây một vài tuần hán chết trong một vụ tai nạn xe hơi, và bây giờ cô ta lại theo đuổi Christian.” Tôi nhún vai. Đây, điều đó không để lộ ra nhiều.

“Theo đuổi ư?”

“Cô ta có một khẩu súng.”

“Cái gì thế?”

“Cô ta không thực sự dùng nó đe dọa ai cả. Em nghĩ cô ta định làm hại bản thân cô ta thôi. Nhưng đó là lý do tại sao em lại lo cho anh đến thế. Em không biết liệu anh có ở trong căn hộ hay không.”

“Anh hiểu rồi. Có vẻ như tâm lý cô ta không được ổn định.”

“Đúng thế.”

“Vậy bây giờ Christian đang làm gì với cô ta?”

Cổ họng tôi như nghẹn lại. “Em không biết,” tôi thì thầm.

Mắt Ethan mở to – ít nhất thì anh ấy cũng hiểu được điều đó.

Đây là nút thắt của vấn đề. Họ đang làm cái quái gì cơ chứ? Nói chuyện, tôi hy vọng vậy. Chỉ nói chuyện thôi. Thế nhưng tất cả những gì tôi có thể tưởng tượng là hình ảnh tay anh ấy nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô ta.

Cô ta không ổn định nên Christian lo lắng cho cô ta, chuyện chỉ có thể thôi, tôi cố an ủi chính mình. Nhưng sâu trong tâm trí tôi, Tiềm Thức đang lắc đầu buồn bã.

Chuyện còn hơn thế. Leila đã từng có thể thỏa mãn nhu cầu của anh ấy theo cái cách mà tôi không thể. Suy nghĩ đó thật dễ gây chán nản.

Tôi cố gắng tập trung vào tất cả những điều chúng tôi mới làm trong mấy ngày gần đây – lời tỏ tình của anh ấy, khiếu tán tỉnh hài hước của anh ấy, sự khôi hài của anh ấy. Nhưng những lời của Elena cứ quay lại ám ảnh tôi. Điều người ta nói về những kẻ nghe lén quả không sai chút nào.

Anh không nhớ khoảng thời gian đó sao... ở phòng giải trí của anh?

Tôi nốc cạn chai bia trong thời gian kỷ lục, và Ethan đưa thêm một chai khác. Anh ấy thật tốt vì đã bầu bạn cùng tôi, cố gắng khích lệ tinh thần tôi, nói về Barbados, và những trò cười của Kate và Elliot. Những chuyện đó làm tôi phân tâm hơn. Nhưng chỉ đến thế thôi – một sự phân tâm.

Đầu óc tôi, trái tim tôi, tâm hồn tôi vẫn còn đang ở trong căn hộ đó với Anh Chàng Lắm Chiêu và người phụ nữ từng là Người Phục Tàng của anh ấy. Một người phụ nữ tha thiết yêu anh ấy. Một người phụ nữ trông rất giống tôi.

Trong lúc bọn tôi uống chai thứ ba, một chiếc xe lớn với những ô cửa sẫm màu dừng lại bên cạnh chiếc Audi đang trước khu chung cư. Tôi nhận ra bác sĩ Flynn khi ông ta trèo ra khỏi xe, đi cùng là một người phụ nữ mặc bộ quần áo màu xanh nhạt trông như trang phục của y bác sĩ. Tôi liếc nhìn Taylor khi anh ta để họ đi qua cửa chính.

“Ai thế?” Ethan hỏi.

“Đó là bác sĩ Flynn. Christian biết ông ấy.”

“Bác sĩ gì cơ?”

“Bác sĩ tâm lý.”

“Ồ.”

Chúng tôi đều nhìn theo, và một vài phút sau họ quay ra. Christian đang bế Leila, cô ta được quấn trong một tấm chăn. Sao cơ? Tôi hoảng loạn nhìn khi tất cả bọn họ đều trèo vào chiếc xe lớn, rồi nó lao đi.

Ethan liếc nhìn tôi vẻ cảm thông, và tôi cảm thấy mình cô độc, hoàn toàn cô độc.

“Em uống thứ gì đó mạnh hơn được không?” Tôi khẽ hỏi Ethan.

“Chắc rồi. Em thích gì nào?”

“Một ly brandy ạ.”

Ethan gạt đầu và đi ra quầy bar. Tôi nhìn về phía cửa chính tòa nhà qua ô cửa sổ. Một lúc sau Taylor hiện ra, chui vào chiếc Audi, rồi đi về phía Escala... đi theo Christian ư? Tôi không biết.

Ethan đặt một chai brandy lớn trước mặt tôi.

“Nào, Steele. Hãy uống say đi.”

Nghe có vẻ như đó là điều tốt nhất mà tôi nhận được từ này đến giờ. Chúng tôi chạm cốc, và tôi uống một ngụm thứ chất lỏng nóng bỏng màu hổ phách, cơn nóng bất thường giúp làm giảm nỗi đau đang bùng lên trong tim tôi.

LÚC ĐÓ MUỘN RỒI và tôi cảm thấy mơ hồ. Ethan và tôi bị khóa bên ngoài căn hộ. Anh ấy cứ khẳng định đi bộ cùng tôi về Escala, nhưng anh ấy sẽ không ở lại. Anh ấy đã gọi cho người bạn mà lúc trước anh ấy gặp và xin ngủ nhờ.

“VẬY RA, đây là nơi ở của Quý Ngài Giàu Có.” Ethan huýt sáo, có vẻ ấn tượng.

Tôi gật đầu.

“Em có chắc là em không muốn anh vào cùng em không?” Anh hỏi.

“Không, em cần phải đối mặt với chuyện này – hoặc chỉ cần đi ngủ thôi.”

“Gặp em ngày mai nhé?”

“Vâng. Cảm ơn anh, Ethan.” Tôi ôm anh ấy.

“Em sẽ giải quyết được chuyện đó thôi, Steele,” anh thì thầm vào tai tôi. Anh buông tôi ra và nhìn theo khi tôi đi về phía tòa nhà.

“Sau nhé,” anh gọi với theo. Tôi gửi cho anh một nụ cười yếu ớt cùng một cái vẫy tay rồi nhấn nút gọi thang máy.

Cửa thang máy mở, và tôi bước vào căn hộ của Christian. Taylor không chờ ở đó, điều đó thật bất thường. Mở cánh cửa đôi ra, tôi đi về phía phòng lớn. Christian đang nói chuyện điện thoại, đi lại trong phòng gần chiếc piano.

“Cô ấy đây rồi,” anh cau có. Anh quay lại nhìn tôi chầm chầm trong lúc tắt điện thoại. “Em đã ở chỗ quái quỷ nào thế?” Anh gầm gừ nhưng không đi về phía tôi.

Chúa ơi, anh tức giận với tôi ư? Anh chính là người đã ở bên người bạn gái cũ điên rồ của mình trong khoảng thời gian bao lâu mà có trời mới biết, và bây giờ anh ấy tức giận với tôi ư?

“Em uống rượu phải không?” Anh kinh hoàng hỏi.

“Một chút.” Tôi không nghĩ điều đó lại rõ ràng đến thế.

Anh thở hắt ra rồi đưa tay vuốt tóc. “Anh đã bảo em quay lại đây cơ mà.” Giọng anh thì thầm đầy hăm dọa. “Bây giờ là mười giờ mười lăm rồi. Anh đã rất lo cho em.”

“Em đi uống rượu với Ethan trong lúc anh lo cho người yêu cũ,” tôi rít lên với anh. “Em không biết anh sẽ ở bên cô ta... bao lâu.”

Anh nheo mắt lại và bước về phía tôi nhưng bất chợt dừng lại.

“Tại sao em lại nói bằng giọng đó?”

Tôi nhún vai và nhìn chằm chằm xuống những ngón tay của mình.

“Ana, có chuyện gì thế?” Và lần đầu tiên, tôi nghe thấy điều gì đó không phải là tức giận trong giọng anh. Cái gì vậy? Sự sợ hãi chăng?

Tôi nuốt vào, cố nghĩ ra điều muốn nói. “Leila đâu rồi?” Tôi hỏi và ngẩng lên nhìn anh.

“Trong một bệnh viện tâm thần ở Fremont,” anh ta nói, mắt nhìn tôi chăm chú. “Ana, có chuyện gì thế?” Anh tiến về phía tôi cho đến khi đứng ngay trước mặt tôi. “Có chuyện gì?” Anh thở dài.

Tôi lắc đầu. “Em không hợp với anh.”

“Sao cơ?” Anh thở ra, mắt mở to cảnh giác. “Sao em lại nghĩ thế? Sao em có thể nghĩ như thế?”

“Em không thể là mọi thứ anh cần.”

“Em là mọi thứ anh cần.”

“Chỉ cần nhìn thấy anh và cô ta...” Giọng tôi ngưng bật. “Sao em lại làm điều này với anh? Chuyện không phải là về em, Ana. Vấn đề là cô ấy.” Anh hít một hơi thật sâu, lại đưa tay lên vuốt tóc. “Lúc này cô ấy rất yếu đuối.”

“Nhưng em đã cảm nhận được điều đó... điều mà hai người từng có với nhau.”

“Sao cơ? Không.” Anh vờ tay về phía tôi, và theo bản năng, tôi bước lùi lại. Anh buông tay xuống, chớp mắt với tôi. Trông anh như thể đang hoảng sợ.

“Em đang trốn chạy ư?” Anh thì thầm khi mắt anh mở to sợ hãi.

Tôi không nói gì trong lúc cố gắng gom góp những suy nghĩ rời rạc của mình.

“Em không thể làm thế,” anh van xin.

“Christian... Em...” Tôi cố gắng tập trung những suy nghĩ của mình lại. Tôi đang cố nói gì đây? Tôi cần thời gian, thời gian để làm việc này. Hãy cho tôi thời gian.

“Không. Không!” Anh nói.

“Em...”

Anh điên cuồng nhìn quanh phòng. Để tìm cảm hứng ư? Để tìm sự can thiệp ma thuật nào đó ư? Tôi không biết.

“Em không thể đi được, Ana. Anh yêu em!”

“Em cũng yêu anh, Christian, chỉ là...”

“Không... không!” Anh nói trong tuyệt vọng và đưa cả hai tay lên đầu.

“Christian...”

“Không...” Anh thở ra, mắt cuồng lên vì sợ hãi, và đột nhiên anh quỳ xuống trước mặt tôi, đầu cúi xuống, những ngón tay dài duỗi ra trên đùi. Anh ấy hít một hơi thật sâu và bất động.

Sao cơ? “Christian, anh đang làm gì thế?”

Anh ấy vẫn cúi gằm xuống, không nhìn tôi.

“Christian! Anh đang làm gì thế?” Giọng tôi lạc đi. Anh ấy vẫn không cử động. “Christian, nhìn em đi!” Tôi ra lệnh trong hoảng sợ.

Đầu anh ngẩng lên ngay lập tức, và anh nhìn tôi phức tạp với đôi mắt xám thân thương – anh ấy gần như đang thanh thản... chờ đợi.

Chúa ơi... Christian. Người Phục Tụng.

41. Chương 14

Chương 14

Hình ảnh Christian quỳ sụp dưới chân, nhìn tôi bằng đôi mắt màu xám kiên định là cảnh tượng lạnh người và kinh khủng nhất mà tôi từng chứng kiến – còn hơn cả cảnh Leila và khẩu súng của cô ta. Sự mơ hồ từ rượu mà tôi đang chịu đựng tan biến ngay lập tức và bị thay thế bởi một cơn đau râm ran kèm theo cảm giác đầy dọa từ từ xâm chiếm.

Tôi hít vào thật mạnh vì sốc. Không. Không, chuyện này sai rồi, sai quá rồi, khó chịu quá rồi.

“Christian, đừng làm như thế. Em không muốn như thế.” Anh vẫn nhìn tôi thụ động, không di chuyển, không nói gì.

Khỉ thật. Anh chàng Năm Mươi đáng thương của tôi. Tim tôi se lại và quặn thắt. Tôi phải làm cái quái gì với anh bây giờ? Nước mắt dâng đầy khóe mi.

“Sao anh lại làm thế? Nói với em đi,” tôi thì thầm.

Anh chớp mắt một cái.

“Em muốn anh nói gì?” Anh khẽ hỏi, dịu dàng, và trong một thoáng tôi nhẹ nhõm vì anh đã nói, nhưng không phải như thế này – không. Không.

Nước mắt bắt đầu lăn dài trên má tôi, và đột nhiên việc nhìn thấy anh ấy ở đúng vị trí mà sinh vật có tên Leila vừa mới quỳ xuống làm tôi không chịu nổi. Hình ảnh một người đàn ông quyền lực – thực ra vẫn là một cậu bé, người đã từng bị lạm dụng và bỏ mặc, người cảm thấy không xứng đáng với tình yêu thương của gia đình hoàn hảo của mình và người bạn gái không-lấy-gì-làm-hoàn-hảo... chàng trai đã mất mát quá nhiều của tôi... Điều này làm trái tim tôi như vỡ vụn.

Lòng trắc ẩn, sự mất mát, và nỗi tuyệt vọng, tất cả đều trào lên trong tim tôi, và tôi cảm thấy một nỗi tuyệt vọng tắc nghẽn trong mình. Tôi sẽ phải chiến đấu để mang anh ấy quay về, để mang anh chàng Lắm Chiêu của tôi quay về.

Suy nghĩ về việc tôi thống trị ai đó thật khủng khiếp. Suy nghĩ về việc thống trị Christian càng thêm khó chịu. Nó sẽ khiến tôi giống như cô ta – người phụ nữ đã làm điều này với anh ấy.

Tôi rùng mình trước suy nghĩ đó, cổ nuốt cơn nghẹn trong cổ họng. Tôi không thể làm điều đó. Tôi không muốn làm điều đó.

Khi suy nghĩ của tôi đã rõ ràng, tôi chỉ thấy một cách duy nhất. Không rời mắt khỏi mắt anh ấy, tôi quỳ xuống trước mặt anh.

Sàn nhà gỗ cứng chắc dưới chân, và tôi gắng lấy mu bàn tay gạt nước mắt.

Như thế này, chúng tôi bình đẳng. Chúng tôi ở cùng một vị trí. Đây là cách duy nhất mà tôi sẽ làm để giành lại anh ấy.

Mắt anh thoáng mở to khi tôi ngẩng lên nhìn anh, nhưng vẻ mặt và tư thế của anh không thay đổi.

“Christian, anh không phải làm như thế,” tôi van xin. “Em sẽ không trốn chạy. Em đã nói với anh và nói đi nói lại rất nhiều lần rồi, em sẽ không trốn chạy. Tất cả những chuyện xảy ra... nó quá sức chịu đựng của em. Em chỉ cần một chút thời gian để suy nghĩ... một chút thời gian cho bản thân mình. Tại sao lúc nào anh cũng nghĩ đến điều tồi tệ nhất thế?” Tim tôi thắt lại vì tôi biết; là bởi anh ấy rất hoài nghi, rất ghét tổn bản thân mình.

Những lời Elena nói quay lại giày vò tôi. “Cô ta có biết anh cảm thấy bị quan thế nào về bản thân mình không? Về tất cả các vấn đề của anh ấy?”

Ôi, Christian. Nỗi sợ hãi lại siết lấy tim tôi lần nữa và tôi bắt đầu nói nhảm, “Em đang định đề nghị tối nay quay lại căn hộ của em. Anh không bao giờ cho em thời gian... thời gian chỉ để cân nhắc mọi chuyện cho thấu đáo,” tôi nức nở, và anh thoáng cau mày. “Chỉ cần thời gian để suy nghĩ thôi. Chúng ta gần như chưa biết gì về nhau, và tất cả những suy nghĩ liên quan đến anh... Em cần... em cần thời gian để suy xét cho thấu đáo. Và bây giờ Leila đang... ừm, đang bị làm sao đó... cô ta ra đường và không phải là một mối đe dọa... Em đã nghĩ... nghĩ rằng...” Giọng tôi tắt dần và tôi nhìn anh. Anh cũng chăm chú nhìn lại, tôi nghĩ anh đang lắng nghe.

“Nhìn thấy anh với Leila...” Tôi nhắm mắt lại khi ký ức đau thương về phản ứng của anh với người phục tùng cũ đang gặm nhấm tôi. “Đó là một cú sốc. Em đã thoáng thấy cuộc sống của anh... và...” Tôi nhìn những ngón tay xương xẩu của mình, nước mắt vẫn lăn chã rơi. “Anh quá tốt đẹp so với em. Càng thấu hiểu về cuộc sống của anh, em càng sợ rằng anh sẽ chán em, rồi anh sẽ ra đi... Và em cũng có kết cục giống như Leila... một cái bóng. Vì em yêu anh, Christian ạ, và nếu anh bỏ rơi em, chuyện đó sẽ giống như thế giới không có ánh sáng vậy. Em sẽ sống trong bóng tối. Em không muốn trốn chạy. Em chỉ quá sợ hãi là anh sẽ bỏ em thôi...”

Tôi nhận ra khi tôi nói những lời này với anh ấy – với hy vọng anh ấy lắng nghe – vấn đề thực sự của tôi là gì. Tôi không biết tại sao anh ấy lại thích tôi. Tôi chưa bao giờ hiểu tại sao anh ấy lại thích tôi.

“Em không hiểu tại sao anh lại thấy em hấp dẫn,” tôi thì thầm. “Anh, ừm, anh là anh... còn em là...” Tôi nhún vai và ngược lên nhìn anh. “Em không hiểu được. Anh đẹp trai, hấp dẫn, thành công, tử tế, tốt bụng

và biết quan tâm – tất cả những điều đó – còn em thì không. Và em không thể làm những điều anh muốn em làm. Em không thể cho anh điều anh cần. Làm sao anh có thể hạnh phúc bên em được? Làm sao em có thể giữ anh được?” Giọng tôi là một lời thì thầm khi tôi nói ra những nỗi sợ hãi u tối nhất của mình. “Em chưa bao giờ hiểu được anh thấy điều gì ở em. Và khi chứng kiến anh ở bên cô ấy, điều đó lại quay trở về với em.” Tôi sụt sịt và lấy tay lau mũi, nhìn về mặt phục tùng của anh.

Ôi, anh ấy làm tôi phát cáu. Nói với em đi, khi thật!

“Anh định quỳ ở đây hết đêm đúng không? Vì em cũng sẽ làm như thế,” tôi gắt với anh.

Tôi nghĩ về mặt anh dụ lại – có lẽ trông anh hơi thích thú. Nhưng điều đó rất khó nói.

Tôi có thể đưa tay ra và chạm vào anh ấy, nhưng đó sẽ là một sự lãng mạ khủng khiếp về vị trí mà anh ấy đặt tôi vào. Tôi không muốn điều đó, nhưng tôi không biết anh ấy muốn gì, hay anh ấy đang cố nói điều gì với tôi. Tôi không hiểu nổi.

“Christian, làm ơn, làm ơn... nói chuyện với em đi,” tôi van xin, siết chặt tay.

Tôi cảm thấy khó chịu khi quỳ, nhưng tôi vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt xám tuyệt đẹp và nghiêm nghị của anh, chờ đợi.

Và chờ đợi.

Và chờ đợi.

“Nào anh,” tôi van nài thêm lần nữa.

Ánh mắt chăm chú của anh đột nhiên sầm lại rồi khẽ chớp.

“Anh sợ lắm,” anh thì thầm.

Ôi, tạ ơn Chúa! Bên trong, Tiềm Thức của tôi lao đảo bước về chiếc ghế bành của cô ấy, thở dài nhẹ nhõm và nốc một ly rượu gin.

Anh ấy nói rồi! Sự biết ơn tràn ngập trong tôi, tôi phải cố gắng kiềm chế cảm xúc và dòng nước mắt chực rơi.

Giọng anh thật nhỏ và trầm. “Khi anh thấy Ethan về, anh biết có ai đó đã để em vào căn hộ của em. Cả Taylor và anh nhảy ra khỏi xe. Bọn anh biết và khi nhìn thấy cô ta ở đó như thế với em – có vũ khí nữa. Anh nghĩ mình đáng chết một nghìn lần, Ana. Có kẻ đang đe dọa em... tất cả những nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất của anh hiện ra. Anh rất tức giận, với cô ta, với em, với Taylor, với bản thân anh.”

Anh lắc đầu để lộ nỗi đau của mình. “Anh không biết cô ta bắt ổn đến mức nào. Anh không biết phải làm gì. Anh không biết cô ta sẽ phản ứng thế nào.” Christian ngừng lại và cau mày. “Và rồi trông cô ta có vẻ rất hối hận. Nên anh đã biết mình phải làm gì.” Anh nhìn chằm chằm, cố gắng dò xét phản ứng của tôi.

“Tiếp đi,” tôi thì thầm.

“Nhìn thấy cô ta trong tình trạng suy sụp tinh thần như vậy, anh biết mình có thể làm gì đó...” Anh nhắm mắt lại. “Ngày trước cô ta luôn tinh nghịch và lém lỉnh.” Anh rùng mình và hít một hơi run rẩy, gần như là tiếng nức nở. Lắng nghe điều này giống như bị tra tấn, nhưng tôi vẫn quỳ, chăm chú nuốt từng lời anh nói.

“Cô ta có thể làm hại em. Và đó sẽ là lỗi của anh.” Mắt anh sụp xuống, tràn ngập nỗi sợ hãi khó hiểu, và anh lại tiếp tục yên lặng.

“Nhưng cô ta không làm thế,” tôi khẽ nói. “Và anh không phải chịu trách nhiệm cho việc cô ta rơi vào tình trạng đó, Christian ạ.” Tôi ngước lên và chớp mắt với anh, khuyến khích anh nói tiếp.

Rồi tôi chợt nhận ra tất cả những gì anh làm là để giữ cho tôi được an toàn, và có lẽ cả Leila nữa, vì anh cũng lo lắng cho cô ta. Nhưng anh ấy quan tâm đến cô ta nhiều đến mức nào? Câu hỏi đó cứ lơ lửng trong đầu khiến tôi khó chịu. Christian nói yêu tôi, rồi anh ấy lại tàn nhẫn ném tôi ra khỏi căn hộ của chính mình.

“Anh chỉ muốn em đi,” anh thì thầm, với khả năng kỳ lạ có thể đọc thấu suy nghĩ của tôi. “Anh muốn em tránh xa khỏi nguy hiểm, và... Em. Đã. Không. Đi.” Anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt rồi lắc đầu. Tôi gần như có thể chạm vào sự đau khổ của anh.

Anh nhìn tôi chăm chú. “Anastasia Steele, em là người phụ nữ cứng đầu nhất mà anh biết.”

Anh nhắm mắt và lắc đầu lần nữa vẻ hoài nghi.

Ồ, anh ấy quay lại rồi. Tôi trút một hơi thở dài nhẹ nhõm.

Anh mở mắt, vẻ mặt cô độc – chân thành. “Em đã không định bỏ đi ư?” Anh hỏi.

Không!

Anh lại nhắm mắt và thả lỏng cả cơ thể. Khi anh mở mắt ra, tôi có thể thấy nỗi đau và sự thống khổ của anh.

“Anh đã nghĩ...” Anh ngừng lại. “Đây là con người anh, Ana. Tất cả con người anh... Và anh hoàn toàn là của em. Anh phải làm gì để khiến em nhận ra điều đó? Để khiến em hiểu rằng anh muốn có em theo bất cứ cách nào. Rằng anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh, Christian, và khi thấy anh như thế này...” Giọng tôi tắc nghẹn, nước mắt lại bắt đầu rơi. “Em nghĩ em đã làm anh đau khổ.”

“Đau khổ ư? Anh ư?Ồ không, Ana. Ngược lại là khác.”

Anh với tay ra nắm lấy bàn tay tôi.

“Em là sinh mệnh của anh,” anh thì thầm, và anh hôn khớp ngón tay tôi trước khi nhấn lòng bàn tay tôi vào tay anh.

Mắt mở to đầy sợ hãi, anh nhẹ nhàng kéo tay tôi và đặt nó lên ngực trên trái tim anh – khu vực cấm. Hơi thở anh gấp hơn. Tim anh đập dồn dập điên cuồng bên dưới những ngón tay tôi. Anh không rời khỏi mắt tôi, quai hàm đan lại, răng cắn chặt.

Tôi thở hổn hển. Ôi anh chàng Lắm Chiêu của tôi! Anh đang để cho tôi chạm vào anh. Và cảm giác như tất cả không khí trong phổi của tôi biến mất hết. Máu kéo dồn lên tai khi trái tim tôi bắt đầu hòa nhịp cùng anh.

Anh bỏ tay tôi ra, vẫn để nó ở vị trí trước tim anh. Tôi gấp ngón tay lại, cảm thấy hơi ẩm của làn da anh bên dưới lớp vải áo sơ mi dày. Anh đang nín thở. Tôi không chịu nổi nữa.

Tôi phải bỏ tay ra.

“Không,” anh nói anh và lại đặt tay anh lên tay tôi lần nữa, nhấn ngón tay tôi vào người anh. “Đừng.”

Được hai từ đó khuyến khích, tôi tiến lại gần hơn để đầu gối của chúng tôi chạm vào nhau và tôi ngập ngừng đưa tay còn lại lên để anh biết đích xác tôi định làm gì. Mắt anh mở to hơn nhưng anh không ngăn tôi lại.

Nhẹ nhàng, tôi bắt đầu cởi cúc trên áo anh. Làm việc đó bằng một tay thật khó. Tôi ngo ngoáy ngón tay để anh bỏ nó ra, cho phép tôi dùng cả hai tay để cởi áo anh. Mắt tôi không rời mắt anh khi chiếc áo mở lộ ra cả lồng ngực.

Anh nuốt xuống, và môi anh hé mở khi hơi thở anh tăng nhanh, và tôi cảm thấy được sự sợ hãi của anh mỗi lúc lại dâng lên, nhưng anh ấy không quay đi. Anh vẫn đang ở trạng thái phục tùng ư? Tôi không biết.

Tôi có nên làm điều này không? Tôi không muốn làm anh ấy tổn thương, cả về mặt thể chất lẫn tinh thần. Chứng kiến anh ấy như thế này, hiến dâng thân mình cho tôi, là một hồi chuông cảnh tỉnh.

Tôi đưa tay lên, nhìn anh chằm chằm và do dự... xin anh cho phép. Rất nhanh, anh nghiêng đầu sang bên, cứng người chuẩn bị cho sự đụng chạm của tôi. Ở anh tỏa ra sự căng thẳng, nhưng lần này đó không phải là dấu hiệu của cơn tức giận – đó là nỗi sợ hãi.

Tôi lưỡng lự. Tôi có thể thực sự làm điều này với anh không?

“Được,” anh thở ra – một lần nữa lại là khả năng trả lời những câu hỏi không thành tiếng của anh.

Tôi khẽ miết đầu ngón tay trên lông ngực anh và nhẹ nhàng vuốt chúng dọc xuống theo xương ức. Anh nhắm mắt, mặt anh nhăn lại như thể đang trải qua nỗi đau không chịu đựng nổi. Chứng kiến điều đó thật quá sức chịu đựng, vì thế tôi nhấc tay ra ngay lập tức, nhưng anh nhanh chóng túm lấy tay tôi và quả quyết đặt nó trở lại, ngay trên khuôn ngực trần của anh.

“Không,” anh nói căng thẳng. “Anh cần phải làm thế.”

Mắt anh hơi nheo lại. Chuyện này hẳn là đau đớn lắm. Chỉ nhìn tôi cũng cảm thấy đau.

Rất cẩn thận, tôi vuốt ve ngón tay dọc theo ngực anh đến nơi trái tim, kinh ngạc trước cảm giác của mình, và hoảng sợ rằng mình đã đi quá xa.

Anh mở mắt, đôi mắt màu xám tro dữ dội như muốn thiêu đốt tôi.

Chúa ơi. Ánh mắt ấy thật nghiêm nghị, hoang dại, mãnh liệt, và hơi thở anh gấp gáp. Điều đó làm máu tôi như sôi lên.

Tôi cảm thấy lúng túng hơn bao giờ hết.

Anh vẫn chưa ngăn tôi lại, nên tôi lướt ngón tay ngang ngực anh lần nữa, và miệng anh trễ xuống. Anh thở hổn hển, tôi không biết đó là vì sợ hay điều gì khác.

Tôi đã muốn được hôn vào chỗ đó của anh quá lâu đến mức tôi hạ thấp gối xuống và chăm chú nhìn anh, để anh hiểu rõ ý định của tôi. Sau đó tôi cúi xuống và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên tim anh, cảm nhận thấy làn da ấm áp, có mùi ngọt ngào của anh dưới làn môi mình.

Tiếng rên rỉ bị bóp nghẹt của anh làm tôi hoảng hốt đến mức tôi ngồi phịch xuống, sợ hãi những gì sẽ hiện ra trên khuôn mặt anh. Mắt anh nhắm chặt, nhưng anh vẫn ngồi yên.

“Lại đi,” anh thì thầm, và tôi cúi xuống ngực anh lần nữa, lần này để hôn một vết sẹo của anh. Anh thở dốc khi tôi hôn cái sẹo khác, rồi cái khác nữa. Anh rên rỉ thật to, rồi đột nhiên tay anh vòng quanh người tôi, lùa vào tóc và kéo đầu tôi lên thật mạnh khiến miệng tôi chạm vào khuôn miệng đang khao khát của anh. Và chúng tôi hôn nhau, những ngón tay tôi đan vào tóc anh.

“Ôi, Ana,” anh thở mạnh, xoay người rồi kéo tôi xuống sàn nhà để tôi nằm dưới anh. Tôi giơ tay lên ôm trọn lấy khuôn mặt đẹp đẽ của anh, và trong giây phút đó, tôi cảm nhận được những giọt nước mắt của anh.

Anh ấy đang khóc... không. Không!

“Christian, đừng khóc, anh. Em thực sự không có ý đó khi nói rằng em sẽ không bao giờ rời bỏ anh. Thật đấy. Nếu em khiến anh hiểu sai, em rất xin lỗi... Xin anh, xin anh tha thứ cho em. Em yêu anh. Em sẽ luôn yêu anh.”

Bóng anh hiện ra to lớn, anh nhìn thẳng vào tôi với nét mặt đầy đau khổ.

“Có chuyện gì thế?”

Mắt anh mở to hơn.

“Có bí mật gì khiến anh tin rằng em sẽ chạy trốn thế? Bí mật gì khiến anh quả quyết tin rằng em sẽ ra đi?” Tôi van xin, giọng run run. “Nói cho em đi, Christian, nào anh...”

Anh ngồi dậy và khoanh chân lại.

Tôi bắn khoản mơ hồ không biết chúng tôi có thể rời khỏi sàn nhà không. Nhưng tôi không muốn cắt ngang dòng suy nghĩ của anh. Cuối cùng, anh cũng chuẩn bị tin tưởng ở tôi.

Anh nhìn tôi chăm chú, trông anh cực kỳ cô độc. Ôi khổ thật – tệ quá.

“Ana...” Anh ngừng lại, cố tìm kiếm câu chữ, vẽ mặt đau khổ...

Chuyện quái quỷ này sẽ đi đến đâu đây?

Anh hít một hơi thật sâu và nuốt xuống. “Anh là một kẻ ác dân, Ana. Anh thích đánh đập những cô gái tóc vàng như bọn em vì tất cả bọn em đều giống mẹ điểm đó – mẹ đẻ của anh ấy. Chắc em có thể đoán ra lý do.” Anh nói nhanh như thể đã ập ủ câu nói đó trong đầu hết ngày này qua ngày khác và đang tuyệt vọng muốn được giải thoát khỏi nó.

Thế giới của tôi dừng lại. Ồi không.

Đó không phải là điều tôi mong đợi. Chuyện này tệ quá. Thực sự tồi tệ hơn rất nhiều. Tôi nhìn anh chăm chăm, cố hiểu ẩn ý đằng sau lời anh vừa nói. Nó giải thích tại sao tất cả chúng tôi đều giống nhau.

Suy nghĩ ngay lúc này của tôi là Leila đã đúng – “ông chủ rất ám muội.”

Tôi nhớ lại cuộc trò chuyện đầu tiên giữa tôi và anh về những khuynh hướng của anh khi chúng tôi ở trong Căn Phòng Đỏ.

“Anh từng nói anh không phải là một người ác dân,” tôi thì thầm, cố gắng trong tuyệt vọng để hiểu... để bào chữa cho anh.

“Không, anh đã nói anh là Người Ấp Đặt. Nếu anh nói dối, thì đó là một lời nói dối vì đã bỏ sót. Anh xin lỗi.” Anh nhìn nhanh xuống những móng tay được cắt tỉa gọn gàng của mình.

Tôi nghĩ anh xấu hổ. Xấu hổ vì đã nói dối tôi ư? Hay về việc anh ấy là người như thế nào?

“Khi em hỏi anh câu hỏi đó, anh đã nhìn thấy một mối quan hệ rất khác biệt giữa hai chúng ta,” anh thì thầm. Tôi có thể thấy sự hoảng sợ từ trong đáy mắt anh.

Đầu tôi như bị một quả cầu bê tông đập vào. Nếu anh ấy là một kẻ ác dân, anh ấy thực sự cần những trận đòn roi đó.

Chết tiệt. Tôi gục đầu xuống lòng bàn tay.

“Vậy điều đó là sự thực,” tôi thì thầm, ngẩng lên nhìn anh. “Em không thể cho anh điều anh cần.” Chuyện là thế đấy – điều đó thực sự có nghĩa chúng tôi không hợp nhau.

Thế giới dưới chân tôi bắt đầu rơi tuột xuống, sụp đổ hoàn toàn khi nỗi sợ hãi càng lúc càng thít chặt cổ họng tôi. Thế là hết. Chúng tôi không thể ở bên nhau.

Anh cau mày. “Không, không không. Ana. Em có thể làm được mà. Em thực sự cho anh điều anh cần.” Anh siết nắm đấm. “Xin hãy tin anh,” anh thì thầm, lời nói của anh là lời cầu xin thống thiết.

“Em không biết phải tin vào điều gì nữa, Christian ạ. Chuyện này quá phức tạp,” tôi thì thầm, cổ họng tôi khô khốc và đau nhói khi khép lại, làm tôi ghen vì những giọt nước mắt rưng rưng.

Mắt anh mở to và sáng lên khi nhìn tôi.

“Ana, tin anh đi. Sau khi anh trừng phạt em và em rời bỏ anh, thế giới quan của anh đã thay đổi. Anh không đùa khi nói rằng anh không muốn phải cảm thấy điều đó một lần nữa.” Anh nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt van nài đau khổ. “Khi em nói yêu anh, anh như được soi rọi. Chưa ai từng nói với anh điều đó, và anh cảm giác như mọi vấn đề đều đã kết thúc – hay có lẽ chính em đã kết thúc tất cả, anh không biết. Bác sĩ Flynn và anh vẫn đang thảo luận rất kỹ về chuyện này.”

Ồ. Hy vọng nhanh chóng nhen nhóm trong tim tôi. Có lẽ chúng tôi sẽ ổn cả. Tôi muốn chúng tôi sẽ ổn. Phải không? Tất cả những điều đó có nghĩa là gì? Tôi thì thầm.

“Có nghĩa là anh không cần đến nó. Không phải bây giờ.”

Sao cơ? “Làm sao anh biết? Làm sao anh có thể chắc chắn như thế?”

“Anh chỉ biết thôi. Nghĩ đến việc làm em đau... theo một cách thực sự... điều đó thật ghê tởm.”

“Em không hiểu. Thế còn về thuốc kê, những cái đánh vào mông, và tất cả các thứ vớ vẩn khác thì sao?”

Anh vuốt tay lên tóc và gần như mỉm cười, nhưng thay vào đó lại thở dài buồn bã. “Anh đang nói đến những thứ nặng nề hơn cơ, Anastasia ạ. Em phải xem điều anh có thể làm với một cái roi mây hay roi tra tấn cơ.”

Miệng tôi há hốc, kinh hoàng. “Em không muốn đâu.”

“Anh biết. Nếu em muốn làm điều đó, thì được... nhưng em không muốn và anh hiểu. Anh không thể làm những trò đó với em nếu em không muốn. Anh đã nói với em một lần rồi, em có tất cả quyền lực. Và giờ đây, kể từ lúc em quay lại, anh không còn những ham muốn đó nữa, không một chút nào.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh một lúc, cố gắng hiểu tất cả những điều này. “Tuy nhiên khi chúng ta gặp nhau, đó là điều anh muốn, đúng không?”

“Đúng, chắc chắn rồi.”

“Làm thế nào mà tất cả những ham muốn đó biến mất, Christian? Kiểu như em là thuốc chữa, và anh – để tìm từ thích hợp hơn – được cứu chữa ư? Em không hiểu.”

Anh thở dài lần nữa. “Anh không nói là ‘được cứu chữa’... Em không tin anh ư?”

“Em chỉ thấy điều đó... rất khó tin. Đó là chuyện khác mà.”

“Nếu em chưa bao giờ rời bỏ anh, thì có lẽ anh sẽ không cảm thấy như thế này. Việc em bỏ anh đi là điều tốt đẹp nhất mà em từng làm... cho chúng ta. Nó khiến anh nhận ra anh cần em biết bao, và anh thực sự nghiêm túc khi nói rằng anh sẽ giữ lấy em bằng bất cứ cách nào có thể.”

Tôi nhìn anh chăm chăm. Tôi có thể tin được chuyện này không? Chỉ cần nghĩ đến chúng cũng đủ làm đau tôi đau như búa bổ, và sâu thẳm bên trong tôi cảm thấy... tê cóng.

“Em vẫn ở đây. Anh tưởng đến bây giờ em đã ra khỏi cửa rồi cơ,” anh thì thầm.

“Tại sao? Vì em nghĩ rằng anh là một kẻ tâm thần thích đánh đập và quan hệ với những người phụ nữ trông giống mẹ anh ư? Điều gì khiến anh nghĩ như thế?” Tôi rít lên với anh, quát tháo.

Mặt anh tái nhợt trước những từ ngữ cay nghiệt của tôi. “Ừm, anh không nghĩ kiểu như thế, nhưng đúng,” anh nói, đôi mắt mở to đầy đau khổ.

Về mặt anh trang nghiêm đến mức tôi hối hận vì đã nổi giận. Tôi cau mày, cảm thấy nhói lên vì tội lỗi.

Bỗng nhiên tôi nhớ lại bức ảnh trên chiếc giường thời thơ ấu của anh, và trong phút chốc tôi nhận ra tại sao người phụ nữ trong đó lại trông quen thuộc đến thế. Bà ta giống anh. Chắc hẳn đó là mẹ đẻ anh ấy.

Việc anh ấy dễ dàng xua đuổi bà ta hiện ra trong đầu tôi: Chẳng có ai quan trọng... Bà ta chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện này... Và trông tôi giống bà ta... Chết tiệt thật!

Anh nhìn tôi chăm chăm với ánh mắt chứa chan chân thành, và tôi biết anh đang chờ phản ứng của tôi. Anh nói anh yêu tôi chân thành, nhưng tôi thực sự rất bối rối.

Mọi chuyện rối tung. Anh ấy đã trấn an tôi về Leila, nhưng bây giờ tôi biết chắc chắn cô ta có thể giúp anh ấy thỏa mãn thú vui của mình. Suy nghĩ đó khiến tôi mệt mỏi và khó chịu.

“Christian, em kiệt sức rồi. Ngày mai chúng ta nói về chuyện này được không? Em muốn đi ngủ.”

Anh chớp mắt nhìn tôi ngạc nhiên. “Em không đi ư?”

“Anh muốn em đi à?”

“Không! Anh cứ nghĩ em sẽ bỏ đi nếu biết chuyện.”

Lúc nào anh ấy cũng ám chỉ việc tôi sẽ đi sau khi biết những bí mật đen tối nhất của anh ấy... Và giờ tôi biết rồi. Khỉ thật. Ông chủ đúng là ám muội thật.

Tôi có nên bỏ đi không? Tôi đã từng rời khỏi anh ấy một lần, và việc đó gần như làm tôi suy sụp... Và cả anh ấy nữa. Tôi yêu anh ấy. Tôi biết điều đó dù anh ấy có thú nhận những điều này.

“Đừng bỏ anh,” anh thì thầm.

“Ôi, em phải gào lên cho anh nghe – không! Em sẽ không đi!” Tôi quát lên, và điều đó làm tôi nhẹ nhõm. Đây, tôi nói ra rồi đây. Tôi sẽ không đi.

“Thật ư?” Mắt anh mở to.

“Em có thể làm điều gì để khiến anh hiểu là em sẽ không đi đây? Em có thể nói gì nữa?”

Anh nhìn tôi chăm chăm, lại để lộ ra nỗi sợ hãi và đau đớn một lần nữa. “Có một việc mà em có thể làm.”

“Sao cơ?” Tôi cau kinh.

“Cưới anh,” anh thì thầm.

Sao cơ? Có phải anh ấy vừa mới...

Lần thứ hai trong chưa đầy một tiếng đồng hồ, thế giới của tôi như ngừng lại.

Trời ạ. Tôi nhìn chăm chăm người đàn ông rắc rối mà tôi yêu. Tôi không thể tin vào điều anh ấy vừa mới nói.

Kết hôn ư? Anh ấy đang cầu hôn ư? Anh đùa chắc? Tôi không ngăn lại nổi – một tiếng cười khúc khích, lo lắng, hoài nghi vang lên từ sâu trong cổ họng. Tôi cắn môi để ngăn không cho nó biến thành một tiếng cười phá lên kích động, nhưng rồi thất bại thảm hại. Tôi nằm lún xuống sàn nhà và đầu hàng trước tiếng cười đó, tôi cười như chưa bao giờ được cười, những tiếng cười rú lên giúp tôi được xoa dịu.

Và trong một thoáng tôi chỉ còn một mình, nhìn tình huống lố bịch này, một cô gái cười khúc khích, kích động bên cạnh anh chàng đẹp trai phiền phức. Tôi lấy tay che mắt khi tiếng cười biến thành những giọt nước mắt bỏng rát. Không, không... chuyện này thật quá sức chịu đựng.

Khi cơn kích động giảm dần, Christian nhẹ nhàng gỡ tay tôi ra. Tôi quay lại nhìn anh. Anh đang cúi xuống, khuôn miệng méo mó vì sự ngạc nhiên gượng gạo, nhưng mắt anh là một màu xám sồi sục, có lẽ anh bị tổn thương, ôi không.

Anh khẽ đưa mu bàn tay gạt nước mắt. “Em thấy lời cầu hôn của anh buồn cười lắm sao, Steel?”

Với tay lên, tôi nhẹ nhàng vuốt ve má anh, cảm giác những sợi râu lởm chồm dưới tay mình. Chúa ơi, tôi yêu người đàn ông này.

“Thưa ngài Grey... Christian. Khả năng căn thời gian của anh thật...” Tôi ngược lên nhìn anh khi không biết nói từ gì.

Anh cười tự mãn với tôi, nhưng những nếp nhăn quanh mắt anh cho tôi biết anh bị tổn thương. Anh tỏ ra rất nghiêm túc.

“Em đang làm anh đau lòng đấy, Ana. Em sẽ lấy anh chứ?”

Tôi ngồi dậy và cúi xuống, đặt hai tay lên đầu gối anh. Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt đáng yêu của anh.

“Christian, em vừa mới gặp người bạn gái cũ bị tâm thần của anh với một khẩu súng, bị ném ra khỏi căn hộ của mình, nếu anh dám thể hiện hình ảnh Anh Chàng Lắm Chiêu nóng bỏng với em...”

Anh mở miệng ra định nói, nhưng tôi gờ tay lên. Anh ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Anh vừa tiết lộ một số thông tin khá sốc về bản thân mình, và giờ anh đang hỏi cưới em.”

Anh nghiêng đầu sang hết bên này đến bên khác như nghiền ngẫm điều gì đó. Anh ấy đang thích thú. Tạ ơn Chúa.

“Phải, anh nghĩ rằng đó là sự tổng kết công bằng và chính xác cho tình huống này,” anh lạnh nhạt nói.

Tôi lắc đầu. “Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra với niềm ham thích bị cản trở?”

“Anh đã vượt qua nó, và bây giờ anh là một người ủng hộ cho sự ham thích ngay tức khắc. Carpe diem[1], Ana,” anh thì thầm.

[1] Carpe diem: Thành ngữ Latin có nghĩa là “Nắm bắt khoảnh khắc”, “Hãy sống với ngày hôm nay”

“Nghe này, Christian, em đã biết anh được khoảng ba phút, và vẫn còn quá nhiều điều em muốn biết. Em đã uống quá nhiều rồi, em đói, em mệt, và em muốn đi ngủ. Em cần phải cân nhắc lời cầu hôn của anh cũng

như việc em cân nhắc bản hợp đồng anh đưa cho em. Và...” Tôi bặm môi để thể hiện sự khó chịu nhưng cũng để làm không khí giữa chúng tôi phàn chấn hơn – “đó không hẳn là lời cầu hôn lãng mạn nhất.”

Anh nghiêng đầu sang một bên nở nụ cười. “Vẫn lẻo mồm lẻo mép như mọi khi, Steele ạ,” anh thở ra, giọng nhẹ nhõm hẳn. “Vậy đó không phải là một lời từ chối?”

Tôi thở dài. “Không phải, ngài Grey ạ, đó không phải là một lời từ chối, nhưng cũng không hẳn là một sự đồng ý. Anh làm điều này chỉ vì anh đang sợ hãi thôi, và anh không tin em nữa.”

“Không, anh làm việc này là vì cuối cùng anh đã gặp được người mà anh muốn chung sống suốt quãng đời còn lại.”

Ồ. Tim tôi lỡ một nhịp, và tận sâu thẳm trong lòng, tôi thấy mình tan ra. Làm thế nào giữa tình huống trở trêu này anh ấy vẫn có thể nói ra được những điều lãng mạn nhất thế nhỉ? Miệng tôi há hốc vì sốc.

“Anh chưa bao giờ nghĩ điều đó sẽ xảy ra với mình,” anh nói tiếp, vẻ mặt ánh lên sự chân thành tha thiết.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, cố tìm từ ngữ cho phù hợp.

“Em có thể nghĩ thêm về chuyện đó không...? Và nghĩ cả về những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay nữa? Những điều anh đã nói với em ấy? Anh đòi hỏi sự kiên nhẫn và niềm tin. Ừm, giờ thì em cần điều đó ở anh, Grey ạ. Bây giờ em cần những điều đó.”

Mắt anh tìm kiếm mắt tôi, rồi anh cúi xuống và nhét lọn tóc xõa ra sau tai tôi.

“Anh có thể chấp nhận điều đó.” Anh hôn nhanh lên môi tôi. “Không lãng mạn lắm, đúng không?” Anh nhướn mày, và tôi lắc đầu về quở trách.

“Thích lãng mạn đúng không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi gật đầu và anh khẽ cười với tôi.

“Em đói không?”

“Có ạ.”

“Em chưa ăn gì.” Đôi mắt anh phủ một màn sương, quai hàm cứng lại.

“Vâng, em chưa ăn gì.” Tôi ngồi lên ngay ngắn và ngoan ngoãn nhìn anh. “Bị đuổi ra khỏi căn hộ của chính mình sau khi chứng kiến bạn trai của em âu yếm với người phục tùng cũ của anh ấy đã đẩy lùi cơn đói của em đáng kể đấy.” Tôi liếc nhìn anh và chống hai tay vào hông.

Christian lắc đầu và duyên dáng đứng lên. Ồi, cuối cùng chúng tôi cũng thoát được cái sàn nhà rồi. Anh giờ tay ra cho tôi.

“Để anh kiểm tra đồ gì cho em ăn nhé,” anh nói.

“Em có thể chỉ đi ngủ thôi được không?” Tôi chán nản nói khi đặt tay vào tay anh.

Anh kéo tôi lên. Tôi ngồi yên. Anh cúi xuống nhìn tôi, vẻ mặt dịu dàng.

“Không, em phải ăn đã. Đi nào.” Christian hống hách đã quay lại, và điều đó thật dễ chịu.

Anh dẫn tôi vào bếp và để tôi ngồi chờ trong khi anh lại chỗ tủ lạnh. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Giờ ọ, gần mười một rưỡi rồi, mà tôi phải thức dậy đi làm vào sáng hôm sau.

“Christian, em không đói lắm đâu.”

Anh cố tình phớt lờ tôi trong lúc lục lọi chiếc tủ lạnh khổng lồ.

“Pho mát nhé?” Anh hỏi.

“Giờ này thì không ăn đâu.”

“Bánh quy xoắn nhé?”

“Trong tủ lạnh á? Không ăn đâu,” tôi cáu kỉnh.

Anh xoay người và cười toe toét với tôi. “Em không thích ăn bánh quy xoắn à?”

“Không thích lúc mười một rưỡi. Christian, em đi ngủ đây. Anh có thể lục lọi tủ lạnh suốt đêm nếu anh thích. Em mệt rồi, em lại có một ngày quá sức. Một ngày mà em muốn quên đi.” Tôi trượt khỏi ghế và anh quắc mắt nhìn tôi, nhưng ngay lúc này tôi chẳng quan tâm nữa. Tôi muốn đi ngủ – tôi mệt lử rồi.

“Mì ống và pho mát nhé?” Anh giơ một chiếc tô trắng có nắp kim loại lên. Trông anh tràn trề hy vọng và thích thú.

“Anh thích mì ống và pho mát à?” Tôi hỏi.

Anh hăng hái gật đầu, và trái tim tôi tan chảy. Đột nhiên trông anh thật trẻ trung. Ai mà ngờ được cơ chứ? Christian Grey thích đồ ăn của trẻ con.

“Em có muốn ăn một chút không?” Anh hỏi, giọng đầy hy vọng. Tôi không thể cưỡng lại anh ấy, và tôi còn đói nữa.

Tôi gật đầu mỉm cười yếu ớt với anh. Nụ cười tươi rói của anh khiến tôi muốn ngạt thở. Anh nhắc nắp nhôm ra rồi đẩy tô vào lò vi sóng. Tôi ngồi lại trên chiếc ghế đầu và nhìn người đẹp có tên Christian Grey – người đàn ông muốn cưới tôi – di chuyển duyên dáng và nhẹ nhàng trong bếp.

“Vậy là bây giờ anh biết dùng lò vi sóng rồi đấy?” Tôi nhẹ nhàng trêu.

“Nếu đồ ăn dễ trong hộp thì anh có thể xử lý được. Anh gặp rắc rối với đồ ăn thật cơ.”

Tôi không tin nổi đây là người đàn ông đã từng quỳ gối trước mặt tôi chưa đầy nửa tiếng trước. Anh ấy lại quay trở về bản ngã dễ thay đổi của mình. Anh sắp đĩa, dao, và khăn trên bàn ăn.

“Muộn quá rồi,” tôi thì thầm.

“Ngày mai đừng đi làm nữa.”

“Mai em phải đi làm chứ. Sếp em đi New York mà.”

Christian cau mày. “Em có muốn đến đó vào cuối tuần này không?”

“Em xem dự báo thời tiết rồi, hình như có mưa thì phải,” tôi lắc đầu.

“Ồ, thế em muốn làm gì?”

Tiếng ‘ping’ của lò vi sóng báo hiệu bữa ăn đêm đã đủ nóng.

“Lúc này em chỉ muốn giải quyết từng ngày một thôi. Tất cả những chuyện thú vị này... mệt mỏi quá.” Tôi nhướn một bên mày nhìn anh, và anh thận trọng phớt lờ nó.

Anh đặt tô trắng giữa chỗ dao đĩa đã sắp sẵn và ngồi cạnh tôi. Trông anh như đang suy nghĩ lung lăm, hơi lơ đãng. Tôi xúc mì ống ra đĩa. Mùi của nó thật hấp dẫn, khiến tôi chảy nước miếng.

“Xin lỗi em về chuyện Leila,” anh thì thầm.

“Sao anh lại xin lỗi?” ừm, mì ống ngon y như mùi hương của nó vậy. Dạ dày tôi lăm bấp biết ơn.

“Chắc hẳn đó là một cú sốc khủng khiếp với em khi thấy cô ta trong căn hộ của mình. Trước đó Taylor đã rà soát nó rồi. Cậu ấy rất buồn.”

“Em không trách Taylor mà.”

“Anh cũng thế. Cậu ấy đã đi tìm em đấy.”

“Thế à? Tại sao?”

“Anh không biết em ở đâu. Em để ví và điện thoại lại. Anh thậm chí còn không thể tìm ra dấu vết của em. Em đi đâu thế?” Anh hỏi. Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói của anh có một dòng chảy ngầm đáng lo ngại.

“Ethan và em chỉ đến một quán bar bên kia đường thôi. Để em có thể thấy chuyện gì đang diễn ra ấy.”

“Anh hiểu rồi.” Không khí giữa chúng tôi đã thay đổi một chút. Không còn vui vẻ nữa.

Okay, được... hai chúng ta có thể chơi trò chơi đó. Cố gắng tỏ ra thờ ơ, muốn làm dịu lại sự tò mò cháy bỏng nhưng vẫn sợ câu trả lời, tôi hỏi, “Thế anh làm gì với Leila trong căn hộ thế?”

Tôi ngược lên nhìn anh, và chiếc đĩa xúc đầy mì ống đứng khựng lại trong không khí.

Ồi không, không hay rồi.

“Em thực sự muốn biết ư?”

Cổ họng tôi nghẹn ứ và cơn đói biến mất. “Vâng,” tôi thì thầm.

Cậu muốn thật ư? Cậu thực sự muốn biết ư? Tiềm Thức ném chai rượu gin đã cạn của cô ta xuống sàn nhà và ngồi thẳng dậy trên ghế, nhìn tôi chằm chằm đầy hoảng sợ.

Miệng Christian mím thành một đường mỏng, và thoáng lưỡng lự. “Bọn anh nói chuyện, và anh tắm cho cô ta.” Giọng anh khàn đục, và nói nhanh khi tôi không phản ứng gì. “Anh đã lấy đồ của em mặc cho cô ta. Anh mong em không phiền điều đó. Nhưng cô ta bẩn thỉu quá.”

Quý thần ơi. Anh ấy tắm cho cô ta ư?

Việc đó không đúng. Tôi quay cuồng, nhìn chằm chằm xuống đĩa mì ống. Cảnh tượng ấy làm tôi muốn ói.

Cố gắng nhìn sự việc bằng lý trí, Tiềm Thức chỉ đạo. Phần trí tuệ tỉnh táo đó của tôi biết rằng anh ấy làm thế chỉ vì cô ta bẩn thỉu, nhưng chuyện đó khó quá. Bản ngã ghen tuông yếu ớt của tôi không chịu đựng nổi.

Đột nhiên tôi muốn khóc – không phải là những giọt nước mắt ủy mị nhẹ nhàng chảy xuống hai bên má mà là gào thét to lên. Tôi hít một hơi thật sâu để đẩy cơn tức nở xuống, nhưng cổ họng tôi khô khốc và khó chịu trước những giọt nước mắt bị kìm nén lại.

“Đó là tất cả những gì anh có thể làm, Ana ạ,” anh nhẹ nhàng nói.

“Anh vẫn có tình cảm với cô ta ư?”

“Không!” Anh hoảng hốt nói và nhắm mắt lại, mặt trần đầy nỗi thống khổ. Tôi quay đi, lại nhìn chằm chằm vào đồng thức ăn buồn nôn của mình. Tôi không chịu nổi khi nhìn anh.

“Khi thấy cô ta như thế – thật khác, thật đau khổ. Anh lo cho cô ta, như một con người trước đồng loại của mình.” Anh nhún vai như thể đang muốn giữ bỏ một kỷ niệm khó chịu. Trời ơi, anh ấy đang muốn tôi cảm thông ư?

“Ana, nhìn anh này.”

Tôi không thể. Tôi biết nếu làm thế mình sẽ òa khóc mất. Chấp nhận việc đó mới khó làm sao. Tôi như một bình gas quá tải – đầy ứ, quá sức chịu đựng. Không còn chỗ để chứa thêm gì nữa. Đơn giản là tôi không thể đối mặt với chuyện vợ vẫn nào nữa. Tôi sẽ bùng cháy và nổ tung, và nếu tôi thử làm như thế thì sẽ chẳng ra làm sao cả. Trời ơi!

Christian lo lắng cho người phục tùng cũ của anh ấy theo cách thật thân mật – hình ảnh đó vụt qua đầu tôi. Tắm cho cô ta, khốn kiếp – khi cô ta trần như nhộng. Một cơn rừng mình đau đớn và cay nghiệt chạy khắp cơ thể tôi.

“Ana.”

“Sao?”

“Đừng mà. Chuyện đó chẳng có nghĩa gì cả. Như kiểu lo lắng ột đứa trẻ, một đứa trẻ đau khổ và kiệt sức thôi,” anh thì thầm.

Anh ấy thì biết cái quái gì về việc lo lắng ột đứa bé chứ? Đây là người phụ nữ mà anh ấy từng mê mẩn, từng có mối quan hệ tình dục bất thường.

Ồi, đau đớn quá. Tôi hít một hơi thở sâu để trấn tĩnh. Hoặc có lẽ anh ấy đang nói đến bản thân mình. Anh ấy mới là đứa trẻ đau khổ. Điều đó hợp lý hơn... cũng có thể nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Ồi, chuyện này quá rắc rối, và đột nhiên tôi mệt rũ cả người. Tôi muốn ngủ ngay lập tức.

“Ana?”

Tôi đứng lên, bỏ đĩa vào bồn rồi trút đồ ăn vào thùng rác.

“Ana, xin em đây.”

Tôi đi nhanh về phía anh và đối diện anh. “Thôi đi, Christian! Thôi cái câu ‘Ana, xin em đây’ đi!” Tôi quát anh, và nước mắt tôi bắt đầu lăn xuống má. “Hôm nay em đã gặp quá đủ những chuyện vớ vẩn rồi. Em đi ngủ đây. Em mệt và bấn loạn quá. Giờ thì để cho em yên.”

Tôi quay gót chạy vào phòng ngủ, mang theo hình ảnh về ánh mắt choáng váng và mở to sững sờ của anh, rồi đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, gần như không nhận ra bà già hom hem thâm thẫm, đôi mắt đỏ ngầu, mặt mũi lem luốc đang nhìn lại mình. Tôi quỳ sụp xuống sàn nhà, để mặc những cảm xúc cuộn cuộn không kìm nén nổi cuốn mình đi, nức nở những tiếng nấc quặn lòng ngực, cuối cùng cũng để cho nước mắt chảy xuống như mưa.

42. Chương 15

Chương 15

“Này,” Christian nhẹ nhàng nói khi anh kéo tôi vào vòng tay, “Xin em đừng khóc, Ana, xin em đây,” anh van xin. Anh đang ngồi trên sàn phòng tắm, và tôi ngồi trong lòng anh. Tôi vòng tay quanh anh và nức nở dụi vào cổ anh. Anh dịu dàng thì thầm vào tóc tôi, khẽ vuốt ve tôi.

“Anh xin lỗi, bé yêu,” anh thì thầm, điều đó càng làm tôi khóc to hơn và ôm anh chặt hơn.

Chúng tôi cứ ngồi như thế mãi. Cuối cùng, khi tôi đã cạn nước mắt, Christian đứng lên, ôm tôi và bế tôi đặt vào giường của anh. Một lúc sau, anh nằm bên cạnh tôi trong bóng tối. Anh kéo tôi vào vòng tay, ôm tôi thật chặt, rồi cuộc tôi cũng chìm vào một giấc ngủ tôi tắm và hỗn loạn.

Tôi giật mình tỉnh dậy. Đầu óc mơ hồ và tôi ảm áp quá. Christian cuộn quanh người tôi như một cây leo. Anh vừa ngủ vừa lăm bầm khi tôi trượt ra khỏi vòng tay anh, nhưng anh không tỉnh dậy. Tôi liếc nhìn đồng hồ báo thức. Mới ba giờ sáng. Nghĩ mình cần một viên Advil và một cốc nước, tôi thò chân xuống đất và lăn ra bếp trong phòng lớn.

Trong tủ lạnh, tôi thấy một hộp nước cam và đổ ra cốc. Ừm... nó thật ngon, sự mơ hồ của tôi biến mất ngay lập tức. Tôi lục lọi trên tủ chén để tìm thuốc giảm đau và cuối cùng cũng vớ được một hộp nhựa đầy thuốc. Tôi nuốt hai viên Advil và đổ thêm một cốc nước cam nữa.

Lang thang đến chỗ bức tường kính lớn, tôi nhìn xuống thành phố Seattle đang say ngủ. Ánh sáng nhấp nháy bên dưới tòa lâu đài chọc trời của Christian, hay là pháo đài nhỉ? Tôi gục đầu vào ô cửa mát lạnh – cảm giác thật nhẹ nhõm.

Có quá nhiều thứ để suy nghĩ sau tất cả những chuyện hôm qua. Tôi dựa lưng vào cửa kính và trượt xuống ngồi bệt trên sàn nhà. Căn phòng lớn tối om như hang động trong màn đêm, chỉ có ánh sáng le lói phát ra từ ba chiếc đèn bếp.

Tôi có thể sống ở đây, kết hôn với Christian không? Sau tất cả những gì anh ấy đã làm? Tất cả những ký ức ở chính nơi này?

Hôn nhân. Chuyện đó thật khó tin và hoàn toàn bất ngờ. Nhưng tất cả mọi chuyện về Christian đều bất ngờ. Khóe môi tôi nhếch lên châm biếm. Christian Grey, hãy chờ đợi những điều bất ngờ – Chàng trai năm mươi sắc thái hỗn loạn.

Nụ cười của tôi tắt dần. Tôi trông giống mẹ anh ấy. Điều này làm tôi đau đớn, rất đau, và không khí đột nhiên bị rút cạn trong phổi tôi. Tất cả chúng tôi đều trông giống mẹ anh ấy.

Làm thế quái nào mà tôi có thể thoát khỏi sự ám ảnh của lời bật mí đó? Thảo nào Christian không muốn nói với tôi. Nhưng chắc chắn anh ấy không thể nhớ nhiều về mẹ. Tôi băn khoăn, không biết mình có nên nói chuyện với bác sĩ Flynn không. Christian có cho tôi làm thế không? Có lẽ ông ấy có thể trả lời cho những câu hỏi đó.

Tôi lắc đầu, cảm thấy mệt rũ người, nhưng tôi đang thưởng thức không gian lặng lẽ yên bình của căn phòng lớn và những tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp của nó – lạnh lùng và giản dị, nhưng theo cách riêng của mình, chúng vẫn đẹp trong bóng tối và chắc chắn đáng giá cả một đồng tiền. Tôi có thể sống ở đây không? Sẽ tốt hơn hay tệ hơn đây? Tôi nhắm mắt, lại gục đầu vào cửa kính và hít một hơi thở sâu để xua đi nỗi phiền muộn.

Sự yên tĩnh thanh bình bị phá vỡ bởi một tiếng hét bản năng khiến tất cả những sợi lông trên người tôi dựng đứng lên. Christian! Trời ơi – chuyện gì xảy ra thế? Tôi đứng lên, chạy về phòng ngủ trước khi tiếng vang của âm thanh khủng khiếp đó tắt dần, tìm tôi đập thành thịch vì lo sợ.

Tôi bật công tắc đèn cạnh giường của Christian. Anh đang lăn lộn và quần quai đầy đau khổ. Không! Anh lại hét lên, và âm thanh kỳ quái, khủng khiếp đó lại xuyên thấu người tôi lần nữa.

Khỉ thật – một cơn ác mộng!

“Christian!” Tôi cúi xuống, túm lấy vai và lay anh tỉnh dậy. Anh mở mắt, đôi mắt hoang dại và trống rỗng, liếc nhìn quanh căn phòng trống rỗng trước khi quay lại nhìn tôi.

“Em đã đi, em đã đi, đúng là em đã đi rồi,” anh thì thầm – đôi mắt mở to nhìn tôi chằm chằm về buộc tội – và trông anh thật bối rối, điều đó làm tim tôi thất lại. Chàng trai tội nghiệp của tôi.

“Em đây mà.” Tôi ngồi xuống giường cạnh anh. “Em ở đây,” tôi nhẹ nhàng thì thầm để cố trấn an anh. Tôi giờ tay ra và đặt lên má anh, cố gắng vuốt ve.

“Em đã đi mà,” anh thì thầm thật nhanh. Mắt vẫn lộ vẻ hoang mang và hoảng hốt, nhưng dường như anh đang bình tĩnh lại.

“Em đi uống nước thôi. Em khát quá.”

Anh nhắm mắt và xoa mặt. Khi anh mở mắt ra, trông chúng thật cô độc.

“Em đây rồi. Ôi, tạ ơn Chúa.” Anh với tay ra ôm tôi thật chặt, và kéo tôi xuống giường với anh.

“Em chỉ đi uống nước thôi mà,” tôi thì thầm.

Ôi, sự dữ dội trong nỗi sợ hãi của anh... tôi có thể cảm nhận được nó. Chiếc áo phông của anh ướt đầm mồ hôi, và tim anh đập thành thịch khi anh kéo tôi lại gần. Anh nhìn tôi chằm chằm như thể đang trấn an mình rằng thực sự tôi vẫn đang ở đây. Tôi nhẹ nhàng vuốt tóc anh.

“Christian, thôi nào. Em đây. Em sẽ không đi đâu cả đâu,” tôi dịu dàng nói.

“Ôi, Ana,” anh thở ra. Anh nâng cằm tôi, miệng anh đặt trên miệng tôi. Khát khao lướt dọc người anh, và tự động, cơ thể tôi đáp lại – nó liên kết và hòa quyện với anh. Môi anh vờn trên tai tôi, cổ họng tôi, rồi quay trở lại miệng tôi, rằng anh nhẹ nhàng cắn môi dưới tôi, tay anh vuốt ve khắp cơ thể tôi từ hông đến ngực trong lúc kéo áo phông của tôi lên. Vuốt ve tôi, lần tìm qua những đường cong trên làn da tôi, anh khám phá những phản ứng quen thuộc giống nhau, sự đụng chạm của anh khiến cả cơ thể tôi rung mình. Tôi rên rỉ khi bàn tay anh ôm trọn lấy bầu ngực và những ngón tay anh siết chặt trên núm vú tôi.

“Anh muốn em,” anh thì thầm.

“Em ở đây vì anh. Chỉ vì anh thôi, Christian.”

Anh rên rỉ và hôn tôi lần nữa, thật đắm đuối, với sự tha thiết và tuyệt vọng mà tôi chưa bao giờ cảm thấy ở anh trước đó. Túm lấy mép áo phông của anh, tôi lôi nó ra và anh giúp tôi kéo nó qua đầu anh. Quỳ giữa hai chân tôi, anh vội vàng kéo tôi ngồi thẳng dậy và kéo áo phông của tôi ra.

Mắt anh nghiêm nghị, ham muốn, ẩn chứa đầy những bí mật đen tối – không hề giấu giếm. Anh giữ lấy mặt tôi và hôn tôi, rồi chúng tôi lại ngã xuống giường lần nữa, một bên đùi anh đặt giữa hai đùi tôi. Sự cương cứng của anh ép vào hông tôi qua lớp quần lót. Anh muốn tôi, nhưng những từ ngữ anh nói lúc trước đã chọn đúng giây phút này để quay lại và giày vò tôi, những điều về mẹ anh ấy. Nó như một gáo nước lạnh dội vào ham muốn của tôi. Khỉ thật. Tôi không thể làm được. Không phải bây giờ.

“Christian... Dừng lại đi. Em không làm được,” tôi gấp gáp thì thầm vào miệng anh, tay tôi đẩy cánh tay anh ra.

“Sao thế? Có chuyện gì thế?” Anh thì thầm và bắt đầu hôn lên cổ, lướt dọc đầu lưỡi xuống cổ họng tôi. Ôi...

“Không được. Bây giờ em không làm được. Em cần chút thời gian, đi mà anh.”

“Ôi, Ana, đừng có nghĩ đến chuyện này nhiều quá,” anh thì thầm khi nhấm nháp da thịt tôi.

“A!” Tôi thở hổn hển, cảm thấy ham muốn dâng lên giữa hai chân mình, và cơ thể tôi ưỡn lên, phản bội tôi. Chuyện này rắc rối quá.

“Anh cũng thế thôi, Ana ạ. Anh yêu em và anh cần em. Chạm vào anh đi. Nào em.”

Anh dụi mũi anh vào mũi tôi, lời khấn cầu chân thành nhẹ nhàng của anh làm tôi xúc động và tan chảy.

Chạm vào anh. Chạm vào anh khi chúng tôi làm tình. Ôi.

Anh cúi thấp người bên trên tôi, nhìn tôi chăm chăm, và dưới ánh sáng mờ ảo, tôi biết anh đang chờ đợi, chờ đợi tôi quyết định, anh đã bị tôi bỏ bùa.

Tôi ngập ngừng đặt tay lên mông lỏng trên ngực anh. Anh thở hổn hển và nhắm chặt mắt như thể đang bị đau, nhưng lần này tôi không rút tay ra nữa.

Tôi di chuyển nó lên hai vai anh, cảm thấy cơn run rẩy lướt dọc cơ thể anh. Anh rên rỉ, và tôi kéo anh xuống gần mình, đặt cả hai tay lên lưng anh, nơi từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chạm vào anh, kéo anh gần về mình. Tiếng rên rỉ bị bóp nghẹt của anh kích thích tôi hơn bất cứ điều gì.

Anh gục mặt vào ngực tôi ngẫu nhiên, trước khi cọ mũi lên cằm tôi và hôn tôi, lưỡi anh chiếm hữu miệng tôi, bàn tay lại lướt trên cơ thể tôi lần nữa. Môi anh di chuyển xuống... xuống mãi... xuống đến khuôn ngực tôi đầy tôn thờ, trong khi hai tay tôi đặt trên vai và lưng anh, tận hưởng những đường cong mạnh mẽ đáng ao ước, làn da anh vẫn ẩm ướt sau cơn ác mộng.

Tôi run rẩy vuốt đầu ngón tay dọc theo lưng anh. Anh thở hổn hển, tiếng rên rỉ thật kỳ lạ.

“Ôi, khỉ thật, Ana,” anh chết lặng, đó vừa là tiếng hét, vừa là tiếng rên rỉ. Nó xé nát tim tôi, nhưng sâu thẳm bên trong, nó cũng làm tắt cả các múi cơ bên dưới eo tôi thắt chặt, ôi, tôi có thể làm gì cho anh ấy đây! Nữ thần trong tôi đang quần quai vì ham muốn và tôi cũng đang thở gấp, hòa cùng nhịp thở đau đớn của anh.

Tay anh di chuyển dần xuống dưới, xuống bụng, rồi xuống dưới cô bé của tôi – và những ngón tay anh tiến vào bên trong. Tôi rên rỉ khi anh di chuyển những ngón tay theo vòng tròn bên trong tôi, và tôi đẩy hông lên để đón nhận sự đụng chạm của anh.

“Ana,” anh thở hắt ra. Đột nhiên anh rời tôi ra và ngồi dậy, cởi quần rồi cúi xuống chiếc bàn cạnh giường. Mắt anh bừng lên màu xám tro khi anh đưa chiếc bao cao su cho tôi. “Em có muốn làm việc này không? Em vẫn có thể nói không. Lúc nào em cũng có thể nói không,” anh thì thầm.

“Đừng cho em cơ hội để nghĩ, Christian. Em cũng muốn anh.” Tôi lấy răng xé cái túi ra, và anh quỳ giữa hai chân tôi. Với những ngón tay run rẩy, tôi trượt bao vào anh.

“Chuẩn bị nhé,” anh nói. “Em sắp làm anh trở nên nhu nhược rồi đấy, Ana.”

Tôi kinh ngạc trước những điều mình có thể làm với người đàn ông này bằng sự đụng chạm của mình. Anh duỗi người bên trên tôi, lúc này những mối nghi ngờ của tôi đã bị đè xuống và khóa lại ở một nơi sâu thẳm đầy tăm tối và sợ hãi. Tôi si mê người đàn ông này rồi, người đàn ông của tôi, Anh chàng Lắm Chiêu của tôi. Đột nhiên anh chuyển tư thế làm tôi thực sự ngạc nhiên, và lúc này tôi đang ở trên. Oa.

“Em – đi vào đi,” anh thì thầm, mắt anh ánh lên sự căng thẳng đến tột cùng.

Và chậm rãi, rất chậm rãi, từ bên trên, tôi chìm vào anh. Anh ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại rên rĩ. Tôi bám lấy hai tay anh và bắt đầu cử động, tận hưởng toàn bộ sự sở hữu của mình, đón nhận sự phản ứng của anh, nhìn anh quằn quại bên dưới tôi. Tôi cảm thấy mình như một nữ thần. Tôi cúi xuống và hôn cằm anh, lướt răng dọc theo quai hàm lõm chồm râu của anh. Anh có vị thật tuyệt. Anh bám lấy hông tôi và ổn định lại nhịp điệu, chậm rãi và nhẹ nhàng.

“Ana, hãy chạm vào anh đi... xin em.”

Ồi. Tôi cúi xuống đặt hai tay lên ngực anh để giữ thăng bằng. Và anh hét lên, tiếng hét như tiếng nước nổ, và anh đẩy sâu vào tôi.

“A,” tôi rên rĩ và lướt ngón tay dọc theo ngực anh, anh rên thật to và đột ngột vặn người khiến tôi một lần nữa lại nằm bên dưới anh.

“Đủ rồi.” Anh rên lên. “Em đừng chạm nữa.” Đó là một lời van xin chân thành.

Với tay lên, tôi ôm lấy khuôn mặt anh, cảm thấy sự ẩm ướt trên má, và kéo anh xuống gần để tôi có thể hôn anh. Tôi vòng tay quanh lưng anh.

Những tiếng rên rĩ trầm và sâu trong cổ họng phát ra khi anh di chuyển vào trong tôi, đẩy tôi lên trên. Nhưng tôi không thể bỏ tay ra. Đầu óc tôi mịt mù, rối bời vì bao nhiêu chuyện. Tôi đã đắm chìm vào anh mất rồi.

“Bỏ ra nào, Ana,” anh giục tôi.

“Không.”

“Nào.” Anh càu nhàu. Anh khẽ di chuyển và xoay tròn hông, xoay mãi, xoay mãi.

Trời ơi... a!

“Nào em yêu, anh cần điều đó. Cho anh đi.”

Và tôi bùng nổ, cơ thể tôi là nô lệ của cơ thể anh. Tôi vòng người quanh anh, bám chặt lấy anh như một dây leo, và anh gọi to tên tôi, lên đỉnh cùng tôi, rồi sụp xuống, sức nặng của cơ thể anh đẩy tôi xuống đệm.

Tôi ôm Christian trong vòng tay, đầu anh gục trên ngực tôi, chúng tôi nằm yên tận hưởng dư âm sau cuộc làm tình vừa rồi. Tôi đưa tay vuốt tóc anh trong lúc lắng nghe hơi thở của anh dần ổn định lại.

“Đừng bao giờ bỏ anh nhé,” anh thì thầm, và tôi lờm mặc dù biết rằng anh không thấy tôi làm điều đó.

“Anh biết em đang lờm anh,” anh thì thầm, và tôi nghe thấy sự hài hước trong giọng anh.

“Anh hiểu em quá rõ,” tôi thì thầm lại.

“Anh muốn hiểu em rõ hơn nữa.”

“Em cũng thế, Grey. Anh mơ thấy ác mộng gì thế?”

“Như mọi lần thôi.”

“Kể cho em đi.”

Anh vươn vai trước khi trút một hơi thở dài mệt mỏi. “Chắc là anh khoảng ba tuổi, và tên ma cô dặt gái của con mụ điên đó lại nổi điên. Hắn hút thuốc, hút thuốc mãi, hết điều này đến điều khác mà không tìm được gạt tàn.” Anh dừng lại, và tôi cứng người khi một cơn ớn lạnh từ từ bò đến bóp chặt tim mình.

“Đau lắm,” anh nói, “đó là nỗi đau mà anh luôn nhớ. Đó là điều khiến anh gặp ác mộng. Chuyện đó và sự thật là bà ta không làm gì để ngăn hắn lại nữa.”

Ồi không. Chuyện này thật không thể chịu nổi. Tôi siết chặt vòng tay quanh anh, kéo anh sát vào mình, cố gắng không để cho nỗi đau đón bóp nghẹt trái tim mình. Làm sao người ta lại có thể đối xử như thế với một đứa trẻ cơ chứ? Anh ngẩng đầu lên và nhìn tôi bằng ánh mắt chăm chú màu xám.

“Em không giống bà ta. Đừng bao giờ nghĩ thế.”

Tôi chớp mắt nhìn anh. Thật nhẹ nhõm khi nghe điều đó. Anh lại gục đầu xuống ngực tôi. Khi tôi nghĩ anh đã nói xong rồi, nhưng anh làm tôi ngạc nhiên.

“Đôi lúc trong giấc mơ bà ta chỉ đang nằm trên sàn nhà. Anh đã nghĩ bà ta đang ngủ. Nhưng bà ta không cử động. Bà ta không bao giờ cử động. Và anh đói. Rất đói.”

Ồi khỉ thật.

“Có tiếng ồn rất to và hấn quay lại, hấn đánh anh rất mạnh, rồi nguyên rửa con mụ điểm nữa. Việc đầu tiên hấn làm là dùng nắm đấm hoặc thất lưng.”

“Đó có phải lý do anh không thích ai chạm vào mình không?”

Anh nhắm mắt và ôm tôi chặt hơn. “Chuyện đó phức tạp lắm,” anh thì thầm. Anh rúc vào giữa hai ngực tôi, hít thật sâu, cố gắng làm tôi bị phân tâm.

“Nói cho em đi,” tôi gợi ý.

Anh thở dài. “Bà ta không yêu anh. Anh cũng không yêu anh. Sự đụng chạm duy nhất mà anh biết là... sự thô bạo. Nó bắt nguồn từ đó. Flynn giải thích chuyện này giỏi hơn anh.”

“Em có thể gặp Flynn được không?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Bệnh lắm chiêu đã lây sang em rồi à?”

“Cả một số chuyện khác nữa. Em thích việc nó đang lây sang em như lúc này.” Tôi uốn éo trêu chọc bên dưới anh và anh mỉm cười.

“Phải, thưa cô Steele, tôi cũng thích nó.” Anh ngẩng lên và hôn tôi. Anh nhìn tôi chăm chú.

“Em thật quý giá với anh, Ana. Anh nghiêm túc về việc cưới em đây. Lúc đó chúng ta sẽ hiểu nhau hơn. Anh có thể chăm sóc cho em. Em có thể chăm sóc cho anh. Chúng ta có thể có con nếu em muốn. Anh sẽ đặt cả thể giới của mình dưới chân em, Anastasia. Anh muốn em, cả thể xác lẫn tâm hồn, mãi mãi. Hãy nghĩ về chuyện đó em nhé.”

“Em sẽ suy nghĩ, Christian. Nhất định thế.” Tôi trấn an anh, đầu óc lại trở nên quay cuồng. Có con ư? Trời ơi.

“Nhưng em rất muốn nói chuyện với bác sĩ Flynn, nếu anh không phiền.”

“Bất cứ điều gì em muốn, em yêu. Bất cứ điều gì. Em muốn gặp ông ấy lúc nào?”

“Càng sớm càng tốt anh ạ.”

“OK. Anh sẽ xếp lịch hẹn vào buổi sáng.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Muộn lắm rồi. Minh ngủ thôi.” Anh xoay người để tắt đèn ngủ và kéo tôi lại gần anh.

Tôi liếc nhìn đồng hồ báo thức. Giờ 4, bốn giờ kém mười lăm rồi.

Anh vòng tay quanh người tôi, ngực anh chạm vào lưng tôi, và anh rúc vào cổ tôi.

“Anh yêu em, Ana Steele, và anh muốn lúc nào cũng có em bên cạnh,” anh thì thầm trong lúc hôn vào cổ tôi. “Giờ thì ngủ thôi.”

Tôi nhắm mắt.

BẮT ĐẮC DĨ, tôi mở hai mí mắt nặng trĩu ra và thấy ánh sáng tràn ngập căn phòng. Tôi rên rỉ, đầu óc mụ mẫm, chân tay mỏi rã, và Christian lại quấn quanh tôi. Tôi vẫn ấm áp quá mức như thường lệ. Chắc hẳn bây giờ mới có năm giờ sáng. Đồng hồ báo thức còn chưa kêu. Tôi đuổi người để tránh hơi ấm của anh, khẽ vịn vào vòng tay anh, chẳng rõ anh lẩm bẩm câu gì đó trong giấc ngủ. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Tám giờ bốn mươi lăm.

Khỉ thật, tôi sắp muộn rồi. Chết tiệt. Tôi bò ra khỏi giường và lao vào phòng tắm. Tôi tắm xong trong vòng bốn phút.

Christian ngồi trên giường, nhìn tôi với sự thích thú và lo ngại không giấu giếm trong lúc tôi vừa sấy tóc vừa tìm quần áo. Có lẽ anh ấy đang chờ phản ứng của tôi trước những lời anh tiết lộ hôm qua. Bây giờ tôi không có thời gian.

Tôi kiểm tra quần áo – quần dài đen, áo sơ mi đen – tất cả đều theo kiểu bà R., nhưng tôi chẳng có lấy một giây cân nhắc nữa. Tôi nhanh chóng mặc đồ lót màu đen vào, vẫn biết rằng anh ấy đang quan sát từng cử động của mình. Điều đó... thật đáng lo ngại. Quần và áo lót sẽ có tác dụng.

“Trông em tuyệt lắm,” Christian thì thào trên giường. “Em có thể gọi điện báo ốm mà.” Anh lại nở nụ cười nửa miệng cực kỳ quyến rũ của mình với tôi. Ôi, anh ấy mới hấp dẫn làm sao. Nữ thần trong tôi lại bấu môi trêu chọc.

“Không được, Christian ạ. Em không phải là một CEO hoang tưởng tự cao tự đại với nụ cười mê hồn và thích đến thích đi lúc nào cũng được.”

“Anh thích đến lúc nào thì đến.” Anh cười tự mãn và đẩy nụ cười thêm một mức quyến rũ nữa khiến nó đạt đến độ cực đại.

“Christian!” Tôi ném khăn mặt vào anh và anh cười phá lên.

“Nụ cười đẹp chứ hả?”

“Vâng. Anh biết hiệu ứng của nó với em như thế nào mà.” Tôi đeo đồng hồ.

“Thế á?” Anh ngây ngô chớp mắt.

“Phải. Giống như hiệu ứng anh gây ra với tất cả những người phụ nữ khác. Em một khi phải chứng kiến họ ngất xỉu rồi.”

“Thế cơ à?” Anh nhướn mày với tôi, càng thích thú hơn.

“Đừng làm ra vẻ ngây thơ nữa, ngài Grey, nó hoàn toàn không hợp với ngài tẹo nào đâu,” tôi lầm bầm trong lúc túm tóc lên thành đuôi ngựa và đi đôi giày cao gót đen. Đây, sắp ổn rồi.

Khi tôi cúi xuống hôn tạm biệt anh, anh nhanh tay túm lấy và đẩy tôi xuống giường, rồi cúi xuống cười ngốc miệng, ôi mẹ ơi. Anh ấy đẹp quá – đôi mắt long lanh tinh quái, mái tóc lòa xòa, cả nụ cười tỏa sáng đó nữa. Lúc này trông anh thật vui vẻ.

Tôi thì mệt, vẫn còn đang quay cuồng vì những điều mới biết được hôm qua, trong khi anh lại rạng rỡ như mặt trời và quyến rũ chết đi được, ôi, Lắm Chiêu đáng ghét.

“Anh có thể làm gì để quyến rũ em ở lại nhỉ?” Anh nhẹ nhàng nói, và tim tôi lỡ một nhịp trước khi bắt đầu đập thình thịch. Anh ấy là hiện thân của sự cám dỗ.

“Anh không làm được đâu,” tôi cầu nhàu và cố ngồi dậy. “Để em đi nào.”

Anh bấu môi và tôi bỏ cuộc. Cười tươi, tôi lướt những ngón tay lên bờ môi đẹp như tạc của anh – Anh Chàng Lắm Chiêu của tôi. Tôi yêu anh nhiều lắm, ngay cả khi anh ở trong bộ dạng lồi thối nhất. Tôi thậm chí còn chưa suy nghĩ về những sự kiện của ngày hôm qua và cảm nhận của tôi về chúng.

Tôi vươn lên để hôn anh, hài lòng vì mình đã đánh răng. Anh hôn tôi dài và sâu, sau đó nhanh chóng kéo tôi đứng dậy, khiến tôi choáng váng, hụt hơi và chột loạn choạng.

“Taylor sẽ đưa em đi. Như thế nhanh hơn là phải tìm chỗ đậu xe. Cậu ấy đang chờ bên ngoài tòa nhà rồi,” Christian tốt bụng nói, và trông anh có vẻ nhẹ nhõm. Có phải anh lo lắng về phản ứng của tôi sáng nay không? Chắc chắn là tối qua – à, sáng nay – đã chứng minh là tôi không bỏ đi mà.

“Vâng. Cảm ơn anh,” tôi thì thầm, thất vọng khi thấy mình đang đứng đây, bối rối trước sự lưỡng lự của anh, và hơi bức mình một chút vì một lần nữa, tôi lại không được lái chiếc Saab của mình. Nhưng anh ấy nói đúng, tất nhiên rồi – đi với Taylor sẽ nhanh hơn.

“Tận hưởng buổi sáng lành của mình nhé, ngài Grey. Em ước em có thể ở lại, nhưng người đàn ông sở hữu công ty em không ủng hộ việc nhân viên nghỉ làm chỉ vì tình dục nóng bỏng đâu.” Tôi túm lấy túi xách.

“Thưa cô Steele, cá nhân tôi đảm bảo rằng ông ta sẽ ủng hộ. Thực ra, có lẽ ông ta còn nhấn mạnh điều đó ấy chứ.”

“Sao anh cứ ở trên giường mãi thế? Trông chẳng giống anh tí nào.”

Anh gấp tay ra sau đầu và cười toe toét với tôi.

“Vì anh có thể, Steele.”

Tôi lắc đầu với anh. “Sau nhé, anh yêu.” Tôi gửi cho anh một nụ hôn gió rồi đi ra cửa.

TAYLOR ĐANG CHỜ TÔI, và có vẻ như anh ta hiểu rằng tôi sắp muộn vì anh ta lái xe như điên để đưa tôi đến chỗ làm lúc 9h15. Tôi biết ơn khi anh ta dừng xe lại bên vỉa hè – biết ơn vì thấy mình còn sống – anh ta lái xe sợ chết khiếp. Và biết ơn vì mình không đến quá muộn – mới có mười lăm phút.

“Cảm ơn anh, Taylor,” tôi thì thầm, mặt cắt không còn giọt máu. Tôi nhớ có lần Christian bảo với tôi là anh ta lái xe chở xăng; có lẽ anh ta còn lái cho NASCAR^[1] nữa.

[1] Công ty gia đình ở Mỹ chuyên tổ chức các sự kiện đua xe thể thao.

“Ana.” Anh ta gật đầu chào, rồi tôi lao vào văn phòng. Trong lúc mở cửa vào quầy tiếp tân, tôi nhận ra là anh ta không còn giữ thói quen lịch sự chào tôi là cô Steele nữa. Điều đó khiến tôi mỉm cười.

Claire cười tươi khi tôi phóng qua quầy lễ tân để đến bàn làm việc.

“Ana!” Jack gọi tôi. “Vào đây.”

Ôi khỉ thật.

“Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?” Anh ta quát.

“Tôi xin lỗi, tôi ngủ quên ạ.” Mặt tôi đỏ như gấc.

“Đừng để chuyện này xảy ra lần nữa. Pha cho tôi cốc cà phê, sau đó giải quyết một số thư từ cho tôi. Làm ngay đi,” anh ta quát làm tôi do dự.

Sao anh ta lại điên tiết thế nhỉ? Đã xảy ra chuyện gì? Tôi đã làm gì sai ư? Tôi đi nhanh đến khu bếp để pha cà phê cho anh ta. Có lẽ tôi đã nên nghỉ làm. Tôi có thể... ừm, làm một số chuyện nóng bỏng với Christian, hay ăn sáng với anh, hay chỉ cần nói chuyện thôi – điều đó sẽ tuyệt vời biết mấy.

Jack gần như không biết đến sự hiện diện của tôi khi tôi đánh liều bước vào văn phòng anh ta để đưa cà phê. Anh ta xô mạnh một tờ giấy về phía tôi – nó được viết bằng tay, toàn những dòng chữ nguệch ngoạc gần như không đọc nổi.

“Đánh máy cái này, đưa cho tôi ký, sau đó copy và gửi cho tất cả các tác giả của chúng ta.”

“Vâng ạ.”

Anh ta không nhìn lên khi tôi ra ngoài. Giờ ạ, anh ta điên rồi.

Tôi nhẹ cả người khi cuối cùng cũng được ngồi xuống bàn làm việc. Tôi nhấp một ngụm trà trong lúc chờ máy tính khởi động. Tôi kiểm tra hòm thư.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:05

Đến: Anastasia Steele

Dùng máy Blackberry của em nhé.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Một số chuyện vẫn ổn

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:27

Đến: Christian Grey

Sếp em đang điên.

Em quy tội cho anh vì đã bắt em thức khuya để chơi... trò chơi khăm của anh.

Anh nên tự thấy xấu hổ đi.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Trò chơi khăm nào cô?

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:32

Đến: Anastasia Steele

Em không phải làm việc, Anastasia.

Em không biết anh thích thú trò chơi khăm của mình đến mức nào đâu.

Nhưng anh thích bắt em thức khuya ;)

Dùng máy Blackberry của em nhé.

Ồ, cả cưới anh nữa nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Phải kiếm sống

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:35

Đến: Christian Grey

Em biết xu hướng tự nhiên của anh là cần nhần, nhưng anh ngừng lại đi.

Em cần nói chuyện với bác sĩ của anh.

Đến lúc đó em mới cho anh câu trả lời được.

Em không phản đối việc chung sống trước hôn nhân mà.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: BLACKBERRY

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:40

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, nếu em muốn nói về chuyện bác sĩ Flynn, DỪNG CHIẾC BLACKBERRY CỦA EM ẤY.

Đây không phải là một yêu cầu đâu.

Christian Grey

CEO đang tức giận, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ồi khỉ thật. Bây giờ anh ấy cũng nổi điên với tôi nốt. Chà, anh ấy có tức giận cũng mặc kệ. Tôi lấy chiếc Blackberry ra khỏi túi xách và nhìn nó vẻ nghi ngờ. Đúng lúc đó, nó bắt đầu đổ chuông. Anh ấy không thể để tôi yên được sao?

“Em đây,” tôi cúi kính.

“Ana, chào...”

“José! Cậu khỏe chứ?” Ồi, nghe giọng cậu ấy mới tuyệt làm sao.

“Tớ khỏe, Ana ạ. Nghe này, cậu vẫn hẹn hò anh chàng Grey đó chứ?”

“Ồ... ừ... Sao thế?” Cậu ấy định nói gì vậy nhỉ?

“Chà, anh ta đã mua hết ảnh của cậu, và tớ nghĩ tớ có thể chuyển chúng lên Seattle. Cuộc triển lãm đóng cửa vào thứ năm, nên tớ có thể giao chúng vào tối thứ sáu. Và có lẽ bọn mình có thể đi uống gì đó. Thực ra, tớ cũng muốn có một chỗ để nghỉ nhờ qua đêm nữa.”

“José, thế tuyệt quá. Yeah, tớ chắc là bọn mình có thể sắp xếp được mà. Để tớ nói chuyện với Christian rồi sẽ gọi lại cho cậu nhé?”

“Tuyệt, tớ sẽ chờ tin cậu. Chào cậu, Ana.”

“Chào cậu.” Và cậu ấy cúp máy.

Trời ạ. Từ buổi triển lãm đến nay, tôi chẳng gặp và nghe tin gì từ José cả. Tôi còn không thèm hỏi cậu ấy xem nó diễn ra thế nào hay cậu ấy có bán thêm được bức ảnh nào không. Tôi là kiểu bạn bè gì không biết nữa.

Vậy là, tôi có thể đi với José vào thứ sáu. Christian sẽ nghĩ thế nào nhỉ? Đến lúc thấy đau tôi mới nhận ra mình đang cần môi. Anh ấy có thể – tôi rùng mình trước suy nghĩ này – tắm cho cô tình nhân cũ mất trí của mình, nhưng có lẽ tôi sẽ gặp tai họa nếu muốn đi uống gì đó với José. Tôi phải giải quyết chuyện này thế nào đây?

“Ana!” Jack kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Anh ta vẫn còn điên tiết sao?

“Bức thư đó đâu rồi?”

“Ồ – sắp xong rồi đây ạ.” Chết tiệt. Anh ta bị làm sao thế?

Tôi đánh lá thư của anh ta nhanh gấp đôi bình thường, in nó ra, và hồi hộp vào văn phòng của anh ta.

“Đây ạ.” Tôi đặt nó lên bàn rồi quay người định đi ra. Jack nhanh chóng quét đôi mắt chỉ trích và sắc nhọn lên nó.

“Tôi không biết cô đang làm gì ngoài đó, nhưng tôi trả tiền để cô làm việc đấy,” anh ta hét.

“Tôi biết ạ,” tôi lầm bầm về hồi lỗi, cảm thấy máu nóng đang chậm chậm bò lên khắp da thịt mình.

“Cái này có quá nhiều lỗi,” anh ta quát. “Làm lại.”

Khốn kiếp. Anh ta bắt đầu giống với ai đó mà tôi biết, nhưng sự thô lỗ của Christian tôi còn chịu được. Jack sắp làm tôi phát điên rồi.

“Lấy cho tôi một cốc cà phê nữa.”

“Tôi xin lỗi,” tôi thì thầm rồi hối hả đi ra khỏi phòng anh ta càng nhanh càng tốt.

Giờ ơi là giờ. Anh ta thật hết chịu nổi. Tôi lại ngồi xuống bàn, vội vã đánh lại bức thư đó, nó có hai lỗi, và kiểm tra lại thật kỹ trước khi đem in.

Giờ thì nó hoàn hảo rồi. Tôi pha cho anh ta cốc cà phê khác, lờ mắt để báo cho Claire biết rằng tôi đang gặp một núi rắc rối. Hít một hơi thật sâu, tôi lại tiến đến văn phòng anh ta.

“Tốt hơn rồi,” anh ta do dự lắm bầm trong lúc ký vào bức thư. “Photo nó ra, lưu lại bản gốc, rồi gửi cho tất cả các tác giả. Hiểu chưa?”

“Rồi ạ.” Tôi đâu phải con ngu. “Jack, có chuyện gì thế ạ?” Anh ta ngược mắt lên, đôi mắt màu xanh ảm đạm quét dọc cơ thể tôi. Máu tôi đông cứng lại.

“Không.” Câu trả lời của anh ta ngắn gọn, thô lỗ và khinh bỉ. Tôi đứng ngây ra đó như một con ngốc rồi lê bước ra khỏi văn phòng anh ta. Có lẽ anh ta cũng bị rối loạn nhân cách rồi. Giờ ơi, ở đâu cũng dính phải những người như vậy. Tôi đến chỗ máy photo – tất nhiên là nó đang bị kẹt giấy – và khi sửa nó xong thì tôi phát hiện ra giấy đã hết. Ngày hôm nay tệ quá.

Cuối cùng, khi tôi quay lại bàn và giải quyết đồng phong bì, chiếc BlackBerry của tôi rung lên. Qua cửa kính, tôi có thể thấy Jack đang nói chuyện qua điện thoại. Tôi nghe máy – đó là Ethan.

“Chào Ana. Tối qua mọi chuyện thế nào?”

Tối qua. Một cuốn phim tua nhanh những hình ảnh lướt qua đầu tôi – Christian đang quỳ, anh ấy tiết lộ sự thật, lời cầu hôn của anh ấy, mì ống và pho mát, tôi nức nở, cơn ác mộng của anh ấy, chúng tôi làm tình, việc chạm vào anh ấy...

“Ừ... ổn ạ,” tôi thì thầm không mấy thuyết phục.

Ethan ngừng lại một lúc và quyết định đồng tình với sự phủ nhận của tôi. “Tuyệt. Anh có thể đến lấy chìa khóa không?”

“Tất nhiên rồi ạ”

“Nửa tiếng nữa anh đến nhé. Em có thời gian uống một tách cà phê không?”

“Không được rồi anh ạ. Em đi làm muộn, và sếp em cứ như một con gấu tức giận bị đau đầu và gai thường xuyên đâm vào mông ý.”

“Nghe gớm quá.”

“Gớm và kinh khủng nữa.” Tôi cười khúc khích.

Ethan cười to và tâm trạng tôi khá hơn một chút. “Ok. Ba mươi phút nữa gặp nhé.” Anh ấy cúp máy.

Tôi liếc lên và thấy Jack đang nhìn tôi chằm chằm, ôi chết tiệt. Tôi giả vờ phớt lờ anh ta và tiếp tục giải quyết nốt lũ phong bì.

Nửa tiếng sau điện thoại tôi rung lên. Là Claire. “Anh ấy lại đến đây rồi, ở quầy tiếp tân. Vị thần tóc vàng ý.”

Sau những lo sợ ngày hôm qua và tính khí nóng nảy của sếp tôi ngày hôm nay, gặp Ethan quả là một niềm vui sướng. Nhưng niềm vui chẳng được bao lâu, anh ấy chuẩn bị nói tạm biệt mất rồi.

“Tối nay anh gặp em được không?”

“Có lẽ em sẽ ở bên Christian.” Tôi đỏ mặt.

“Chuyện của em tệ quá,” Ethan cười hiền.

Tôi nhún vai. Đó chưa phải là điều quan trọng nhất, và vào giây phút đó tôi nhận ra, chuyện của tôi còn hơn cả tệ nữa. Tôi sẽ dính phải nó đến tận cuối đời. Và thật kỳ lạ, hình như Christian cũng cảm thấy điều đó. Ethan ôm tôi một cái thật nhanh.

“Sau nhé, Ana.”

Tôi quay lại bàn, vật lộn với những nhận thức của mình. Ôi, tôi sẽ làm gì nếu có một ngày được ở một mình, chỉ để suy xét tất cả những chuyện này?

“Cô đi đâu thế?” Jack đột nhiên hiện ra lù lù trước mặt tôi.

“Tôi có việc phải giải quyết ở quầy lễ tân ạ.” Anh ta sắp làm tôi cáu rồi.

“Tôi muốn ăn trưa. Như thường lệ,” anh ta nói xác rồi đi vào văn phòng.

Sao tôi lại không ở nhà với Christian cơ chứ? Nữ Thần Ham Muốn khoanh tay trước ngực và mím môi; cô ta cũng muốn biết câu trả lời cho điều đó. Cầm lấy túi xách và ví, tôi đi ra cửa, vừa đi vừa kiểm tra tin nhắn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:06

Đến: Anastasia Steele

Không có em giường anh rộng quá.

Có vẻ như rốt cuộc anh sẽ phải đi làm thôi.

Ngay cả những CEO hoang tưởng hay tự cao tự đại cũng cần việc gì đó để làm.

X

Christian Grey

CEO đang quay quay hai ngón tay, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và còn có một tin khác nữa, từ sáng nay.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sự thận trọng

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 09:50

Đến: Anastasia Steele

Liều lĩnh đúng chỗ thì mới đáng liều.

Hãy thận trọng nhé! Các email công việc của em được kiểm soát đấy.

ANH PHẢI NÓI ĐIỀU NÀY VỚI EM BAO NHIÊU LẦN NỮA ĐÂY?

Phải. Là những chữ viết hoa quát tháo như em nói. DỪNG CHIẾC BLACKBERRY CỦA EM ĐI.

Bác sĩ Flynn có thể gặp chúng ta vào tối mai.

X

Christian Grey

CEO vẫn đang tức giận, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và còn có một cái sau đó nữa... Ôi không.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh đùa thôi mà

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 12:15

Đến: Anastasia Steele

Anh chưa nhận được tin gì của em.

Hãy nói cho anh biết là em vẫn ổn đi.

Em biết anh lo thế nào rồi đấy.

Anh sẽ cho Taylor đi kiểm tra!

X

Christian Grey

CEO Lo lắng – Quá mức, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi lừ mắt rồi gọi cho anh ấy. Tôi không muốn anh ấy lo lắng.

“Điện thoại của Christian Grey, Andrea Parker xin nghe.”

Ồ. Tôi bối rối quá đến nỗi việc Christian không trả lời khiến tôi đứng như trời trồng ngay giữa đường, và người thanh niên đằng sau tôi lăm bầm tức tối trong lúc đi vòng qua để tránh không đụng vào tôi. Tôi đứng dưới mái hiên của hàng ăn.

“Xin chào? Tôi có thể giúp gì không ạ?” Andrea lấp đầy khoảng trống yên lặng kỳ cục.

“Xin lỗi... Ơ... Tôi định nói chuyện với Christian...”

“Bây giờ ngài Grey đang bận họp.” Cô ta nổi cáu. “Tôi ghi lại lời nhắn nhé?”

“Cô có thể nói với anh ấy là Ana gọi không?”

“Ana? Anastasia Steele ư?”

“Ồ... Phải.” Câu hỏi của cô ta làm tôi bối rối.

“Xin chờ một giây, cô Steele.”

Tôi chăm chú lắng nghe khi cô ta đặt điện thoại xuống, nhưng tôi không biết có chuyện gì đang diễn ra. Một giây sau Christian nghe máy. “Em ổn chứ?”

“Vâng, em ổn.”

Tôi nghe thấy anh khẽ thở ra. Anh ấy nhẹ nhõm.

“Christian, sao em lại không ổn cơ chứ?” Tôi thì thầm trấn an.

“Bình thường em trả lời email của anh rất nhanh. Sau những điều anh nói với em ngày hôm qua, anh đã rất lo sợ,” anh nói nhỏ, rồi sau đó anh ấy nói chuyện với ai đó trong văn phòng của mình.

“Không, Andrea. Bảo họ chờ nhé,” anh nghiêm nghị nói. Ồ, tôi biết cái giọng đó.

Tôi không nghe được câu trả lời của Andrea.

“Không. Tôi nói là chờ,” anh cáu.

“Christian, rõ ràng là anh đang bận. Em chỉ gọi để báo với anh là em ổn thôi, và ý em là – hôm nay em rất bận. Jack ép em phải làm thế. Ơ... ý em là...” Tôi đỏ mặt và yên lặng.

Mất một lúc Christian không nói gì.

“Ép em phải thế hả? Chà, có lần anh đã nghĩ hấn ta là một gã may mắn.” Giọng anh đùa nhạt nhẽo. “Đừng để hấn ta dè dặt cười cổ em, em yêu.”

“Christian!” Tôi trách anh, biết rằng anh đang cười toe toét. “Hãy dè chừng hấn ta, thế thôi. Nghe này, anh rất mừng vì em vẫn ổn. Anh đến đón em lúc mấy giờ?”

“Em sẽ email cho anh.”

“Bằng chiếc Blackberry của em,” anh nghiêm nghị nói.

“Vâng thưa ngài,” tôi lớn tiếng.

“Sau nhé, em yêu.”

“Chào anh...”

Anh ấy vẫn giữ máy.

“Anh cúp máy đi,” tôi mỉm cười.

Anh thở dài nặng nề vào điện thoại. “Anh ước là sáng nay em không đi làm.”

“Em cũng thế. Nhưng em bận rồi. Anh cúp máy đi.”

“Em cúp máy đi.” Tôi nghe thấy nụ cười của anh. Ôi, Christian khôì hài. Tôi yêu Christian khôì hài. ừm, tôi yêu Christian, mọi khía cạnh.

“Trước đây bọn mình từng làm thế này rồi.”

“Em đang cần môi.”

Khỉ thật, anh ấy nói đúng. Làm sao anh ấy biết?

“Em thấy chưa, em nghĩ anh không hiểu em, Anastasia. Nhưng anh hiểu em nhiều hơn em nghĩ đấy,” anh thì thầm đầy mê hoặc làm tôi bủn rủn.

“Christian, em sẽ nói chuyện với anh sau nhé. Bây giờ em cũng ước là sáng nay mình không đi làm.”

“Anh sẽ chờ email của em, Steele.”

“Ngày tốt lành nhé, ngài Grey.”

Tắt máy, tôi dựa vào cửa sổ kính dày và mát lạnh của cửa hàng ăn. Ôi trời ơi, ngay cả qua điện thoại anh ấy cũng sở hữu tôi. Lắc đầu để xua đi những ý nghĩ về Grey, tôi đi về phía cửa hàng, chán nản trước những suy nghĩ về Jack.

Khi tôi quay lại, anh ta đang cau mày.

“Bây giờ tôi đi ăn trưa được không ạ?” Tôi ngập ngừng hỏi. Anh ta ngẩng lên nhìn tôi chăm chăm, nhàu mày sâu hơn nữa.

“Nếu cần,” anh ta quát. “Bốn mươi lăm phút. Bù cho thời gian cô đi làm muộn sáng nay.”

“Jack, tôi hỏi anh một việc được không?”

“Việc gì?”

“Có vẻ như hôm nay anh hơi gắt gỏng. Tôi làm chuyện gì khiến anh bực mình ạ?”

Anh ta chớp mắt lập tức nhìn tôi. “Tôi không nghĩ là tôi có hứng kể ra những tội lỗi của cô lúc này. Tôi đang bận.” Anh ta tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính để đuổi tôi đi.

Oa... Tôi đã làm gì cơ chứ?

Tôi quay người và rời văn phòng anh ta, trong một thoáng tôi nghĩ mình sắp khóc. Tại sao anh ta lại ghét tôi một cách bất chợt và sâu sắc như thế? Một ý nghĩ khó chịu nảy ra trong đầu tôi, nhưng tôi phớt lờ nó. Lúc này tôi không cần quan tâm đến những chuyện vớ vẩn của anh ta. Việc của tôi đã là quá đủ rồi.

Tôi ra khỏi văn phòng và đi đến cửa hàng Starbucks gần đó, gọi một cốc cà phê sữa và ngồi xuống cạnh cửa sổ. Lấy chiếc iPod trong túi xách ra, tôi nhét tai nghe vào tai. Tôi chọn bữa một bài hát và nhấn nút lặp lại để nó cứ thế tua đi tua lại. Tôi cần âm nhạc để nghĩ.

Đầu óc tôi làm việc điên cuồng. Christian là kẻ bạo dâm.

Christian là Người Phục Tùng. Christian là người không được phép chạm vào. Những cơn bốc đồng phức tạp của Christian. Christian tắm cho Leila. Tôi rên rỉ và nhắm mắt lại trong lúc hình ảnh cuối cùng đó giày vò mình.

Thực sự, tôi có thể cưới người đàn ông này không? Phải chấp nhận quá nhiều thứ ở anh ấy. Anh ấy phức tạp và khó tính, nhưng từ trong sâu thẳm tôi biết mình không muốn từ bỏ và mặc kệ tất cả những vấn đề của anh ấy. Tôi không bao giờ có thể bỏ anh ấy.

Tôi yêu Christian. Bỏ anh ấy chẳng khác nào chặt đứt cánh tay phải của tôi.

Ngay lúc này, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình được sống và quan trọng với ai đó đến vậy. Từ khi gặp anh ấy, tôi đã trải qua đủ các cảm giác phức tạp, sâu sắc và những trải nghiệm mới. Với Anh chàng Lắm Chiêu, chưa bao giờ tôi có một phút giây nhụt nhẽo.

Nhìn lại cuộc đời tôi trước khi gặp Christian, cứ như thể mọi thứ đều mang màu đen trắng giống như bức ảnh của José. Bây giờ thế giới của tôi đầy những màu sắc sinh động và sáng sủa. Tôi đang đắm mình trong một làn ánh sáng chói lòa, nguồn ánh sáng đó chính là Christian. Tôi vẫn là Icarus, bay quá gần vầng mặt trời của anh ta. Tôi khịt mũi. Bay với Christian – ai có thể cưỡng lại một người đàn ông biết bay cơ chứ?

Tôi có thể từ bỏ anh ấy được không? Tôi có muốn từ bỏ anh ấy không? Cứ như thể anh ấy đã tung tôi lên, xoay tròn và nhấc bổng tôi từ bên trong vậy. Việc biết anh ấy đúng là một sự học hỏi. Trong vài tuần gần đây, tôi đã hiểu về mình hơn trước rất nhiều. Tôi biết về cơ thể mình, về sức chịu đựng của mình, lòng trắc ẩn của mình, và khả năng yêu của mình nữa.

Và tôi như bị sét đánh khi nhận ra – rằng điều anh ấy cần ở tôi, điều anh ấy muốn – là tình yêu vô điều kiện. Anh ấy chưa bao giờ nhận được nó từ người đàn bà lằng lộn – đó là điều anh ấy cần.

Tôi có thể yêu anh ấy vô điều kiện không? Tôi có thể chấp nhận anh ấy là ai bất chấp những điều anh ấy tiết lộ đêm qua?

Tôi biết anh ấy bị tổn thương, nhưng tôi không nghĩ là anh ấy không thể cải tạo được. Tôi thở dài, nhớ lại lời Taylor nói. “Ngài ấy là một người tốt, cô Steele ạ.”

Tôi đã thấy những bằng chứng xác đáng về sự tốt bụng của anh ấy – những việc làm từ thiện của anh, đạo đức kinh doanh, sự hào hiệp – thế nhưng anh ấy không thấy điều đó ở bản thân mình. Anh ấy cảm thấy mình không xứng đáng với bất cứ tình yêu nào.

Khi đã biết về quá khứ và sở thích của anh ấy, tôi lơ mơ hiểu ra việc anh ấy tự ghê tởm bản thân mình – đó là lý do tại sao anh ấy không bao giờ mở cửa trái tim để ai đó bước vào. Tôi có thể vượt qua điều này không?

Có một lần anh ấy đã nói rằng tôi sẽ không thể hiểu được anh ấy truy lục đến mức nào. Chà, bây giờ thì anh ấy đã nói với tôi rồi, và khi đã biết về những năm tháng đầu đời của anh ấy, chuyện đó không làm tôi ngạc nhiên. Mặc dù khi nghe tận tai những điều đó vẫn là một cú sốc với tôi. Chỉ ít thì anh ấy cũng nói với tôi điều đó – và có vẻ như lúc này, sau khi anh ấy đã nói ra sự thật, anh ấy cảm thấy hạnh phúc. Tôi đã biết mọi thứ.

Điều đó có làm giảm tình yêu anh ấy dành cho tôi không? Không, tôi không nghĩ vậy. Trước đây anh ấy chưa bao giờ có cảm giác này và tôi cũng vậy. Sự thật là cả hai chúng tôi đã đi quá xa rồi.

Nước mắt lưng tròng khi tôi nhớ lại những rào chắn cuối cùng của anh sụp đổ đêm qua, lúc anh để tôi chạm vào người anh. Trời ạ, phải có Leila và sự mất trí của cô ta chúng tôi mới đến được giới hạn đó.

Có lẽ tôi nên biết ơn mới đúng. Nghĩ lại việc anh ấy tắm cho cô ta lúc này không còn vị quá đáng trên đầu lưỡi nữa. Tôi băn khoăn không biết anh ta đưa quần áo nào cho cô ta, hy vọng đó không phải là chiếc váy màu mận chín. Tôi thích cái đó.

Vậy là tôi có thể yêu người đàn ông này với tất cả những vấn đề của anh một cách vô điều kiện? Vì anh ấy xứng đáng được như thế. Anh ấy vẫn cần phải học về những giới hạn và những thứ nhỏ nhặt như sự đồng cảm, và bớt kiểm soát đi một chút. Anh ấy nói đã không còn cảm thấy ham muốn phải làm đau tôi nữa; có lẽ bác sĩ Flynn có thể giải thích điều đó.

Về cơ bản, đó là điều làm tôi lo ngại nhất – điều mà anh ấy cần và việc anh ấy luôn luôn tìm những người phụ nữ có tính cách giống nhau cũng có nhu cầu đó. Tôi cau mày. Phải, đây là sự đảm bảo mà tôi cần. Tôi muốn tất cả mọi thứ với người đàn ông này. Là Alpha và Omega của anh ấy và tất cả những thứ như thế nữa, bởi anh ấy là tất cả với tôi.

Tôi hy vọng Flynn sẽ có câu trả lời, và có lẽ lúc đó tôi có thể đồng ý. Christian và tôi có thể tìm được mảnh đất thiên đường gần mặt trời của mình.

Tôi nhìn chăm chăm ra thành phố Seattle đang rộn ràng trong giờ ăn trưa. Bà Christian Grey – ai mà tưởng tượng được chứ? Tôi liếc nhìn đồng hồ. Khỉ thật! Tôi nhảy dựng lên và lao ra cửa – cả tiếng đồng hồ chỉ ngồi không – thời gian trôi nhanh thế cơ chứ? Jack sẽ dùng đến tên lửa đạn đạo mất.

Tôi lên đi vào bàn làm việc. May mắn thay, anh ta không ở trong văn phòng. Có vẻ như tôi đã thoát được vụ đó. Tôi nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, không để ý mà chỉ cố định hình ảnh đầu óc cho công việc.

“Cô đi đâu thế?”

Tôi nhảy dựng lên. Jack đang đứng sau tôi, tay khoanh trước ngực.

“Tôi xuống tầng hầm photo tài liệu,” tôi nói dối. Mối Jack mím lại thành một đường mỏng dính không nhượng bộ.

“Sáu giờ ba mươi tôi ra sân bay. Tôi cần cô ở lại đến lúc đó.”

“Vâng.” Tôi mỉm cười ngọt ngào nhất có thể.

“Tôi muốn lịch trình đi New York của mình được in ra mười bản. Và đóng gói những tập sách vào. Lấy cho tôi cốc cà phê nữa!” Anh ta gầm gừ rồi ngang nhiên đi vào văn phòng.

Tôi trút một hơi thở dài nhẹ nhõm và thè lưỡi ra khi anh ta đóng cửa. Tên khốn.

LÚC BỐN GIỜ, Claire gọi từ quầy tiếp tân.

“Mia Grey gọi cho cậu này.”

Mia? Tôi hy vọng cô ấy không muốn đi lang thang ở khu mua sắm.

“Chào em, Mía!”

“Chào chị, Ana. Chị khỏe chứ?” Sự phấn khích của cô ấy thật mãnh liệt.

“Ồn cả. Hôm nay chị bận. Em thì sao?”

“Em chán quá! Em cần phải tìm việc gì đó để làm, nên em đang bố trí một bữa tiệc sinh nhật cho anh Christian.”

Sinh nhật Christian ư? Giờ ả, tôi chẳng biết gì cả. “Khi nào thế?”

“Em biết mà. Em biết anh ấy sẽ không nói với chị mà. Vào thứ Bảy chị ạ. Bố và mẹ muốn mọi người đến dự bữa cơm để mừng sinh nhật. Em đang chính thức mời chị đây.”

“Ôi, thật vui quá. Cảm ơn em, Mía.”

“Em đã gọi báo anh ấy rồi, và anh ấy cho em số của chị ở đây.”

“Tuyệt.” Đầu tôi đang làm việc điên cuồng – tôi sẽ phải mua cái quái gì làm quà sinh nhật cho Christian đây? Bạn sẽ mua gì cho người đàn ông không thiếu thứ gì?

“Và có lẽ tuần sau, chúng ta có thể đi chơi vào giờ ăn trưa được không chị?”

“Chắc chắn rồi. Ngày mai thì sao nhỉ? Sếp chị đi New York mà.”

“Ồ, thế thì hay quá, Ana ạ. Máy giờ chị?”

“Xem nào, một giờ kém mười lăm nhé?”

“Em sẽ đến. Chào chị, Ana.”

“Chào em.” Tôi cúp máy.

Christian. Sinh nhật. Tôi có thể mua gì cho anh ấy đây?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ông già cổ lỗ

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:11

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Chính xác thì khi nào anh mới nói với em?

Em có thể tặng gì cho ông già của em nhân dịp sinh nhật của anh ấy nhỉ?

Có lẽ là mấy cục pin mới ấy chứ chẳng?

A x

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người tiền sử

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:20

Đến: Anastasia Steele

Đừng có chế nhạo người già.

Rất vui khi thấy em vui vẻ và châm chọc anh.

Và cả việc Mia đã liên lạc nữa.

Pin lúc nào cũng hữu ích mà.

Anh không thích tổ chức sinh nhật của mình.

X

Christian Grey

CEO đặc biệt, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hưm.

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:24 Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey

Em có thể tượng tượng ra anh đang bấm môi khi viết câu cuối đó.

Điều đó gây cho em một số chuyện đấy.

A xox

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack Hyde, Biên tập viên ủy nhiệm, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Lừa mắt

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:29

Đến: Anastasia Steele

Thưa cô Steele

CÔ KHÔNG DÙNG CHIẾC BLACKBERRY ĐƯỢC À!!!!!!!!!!

X

Christian Grey

CEO siết chặt lòng bàn tay, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi lừ mắt. Sao anh ấy lại thận trọng về chuyện email thế nhỉ?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Nguồn cảm hứng

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:33

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey

À, lòng bàn tay anh không siết được lâu đúng không?

Em không biết bác sĩ Flynn sẽ nói gì về chuyện đó nhỉ? Nhưng lúc này em biết tặng quà sinh nhật gì cho anh rồi – và em hy vọng nó làm em đau...

;))

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chúng đau thắt ngực

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:38

Đến: Anastasia Steele

Thưa cô Steele

Tôi không cho là tim tôi có thể chịu được một cái email nào như thế nữa, hay cả quần tôi cũng thế.

Cẩn trọng.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đang cố

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:42

Đến: Christian Grey

Christian

Em đang cố làm việc cho ông sếp khó chịu của em đây. Anh thôi làm phiền em và cũng cố gắng đi nhé.

Email vừa rồi của anh gần như làm em bốc cháy.

X

TB: Anh có thể đón em lúc 6:30 không?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh sẽ đến

Ngày: Ngày 15 tháng 6 năm 2011 16:38

Đến: Anastasia Steele

Không điều gì có thể làm anh vinh hạnh hơn.

Thực ra, anh có thể nghĩ ra một số những thứ làm anh vinh hạnh hơn nữa, và tất cả đều có liên quan đến em.

X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi đỏ mặt khi đọc thư trả lời của anh ấy và lắc đầu. Trêu chọc qua email thì ổn, nhưng chúng tôi thực sự cần nói chuyện. Có lẽ sau khi chúng tôi gặp Flynn. Tôi đặt chiếc Blackberry của mình xuống và hoàn thành nốt công việc cân đối thu chi thú vị của mình.

SÁU GIỜ MUỖI LĂM, văn phòng vắng tanh. Tôi đã chuẩn bị xong mọi thứ cho Jack. Đã gọi taxi ra sân bay, và tôi chỉ phải đưa các tài liệu cho anh ta. Tôi lo lắng liếc nhìn qua cửa kính, nhưng anh ta vẫn đang mãi mê nói chuyện điện thoại, và tôi không muốn ngắt lời anh ta – theo tính khí của anh ta hôm nay thì không.

Trong lúc chờ anh ta nói xong, tôi nhận ra là hôm nay mình chưa ăn gì. Ôi, khổ thật, như thế là không ổn với Anh chàng Lắm Chiêu rồi. Tôi nhanh chóng đi xuống bếp xem còn chiếc bánh quy nào không.

Khi tôi đang mở lọ bánh quy chung, Jack đột ngột xuất hiện ở ô cửa bếp làm tôi giật bắn mình.

Ôi. Anh ta làm gì ở đây?

Anh ta nhìn tôi chằm chằm. “Ana, tôi nghĩ đây là lúc thuận lợi để nói về những việc làm sai trái của cô.” Anh ta bước vào, đóng cửa lại, và miệng tôi đột nhiên khô khốc khi những tiếng chuông báo động réo lên âm ỉ trong đầu tôi.

Ôi khổ kiếp.

Môi anh ta uốn thành một nụ cười lộ bạch, và mắt anh ta sáng lên màu xanh thẳm sâu thẳm. “Cuối cùng tôi và cô cũng ở một mình,” anh ta nói, và anh ta chậm rãi liếm môi dưới.

Sao cơ?

“Giờ thì... cô có thể làm một cô gái ngoan và lắng nghe thật cẩn thận những điều tôi nói không?”

43. Chương 16

Chương mười sáu

Mắt Jack lóe lên màu xanh thẳm sâu hun hút, và anh ta nhếch mép cười đều đặn khi đưa mắt nhìn cơ thể tôi.

Nỗi sợ hãi thít chặt lấy tôi. Chuyện này là sao? Anh ta muốn gì? Từ đâu đó sâu thẳm bên trong và mặc dù miệng khô khốc, tôi vẫn tìm thấy sự quyết tâm và lòng dũng cảm để nặn ra một vài từ nào đó, hệ thống phòng vệ của tôi cứ lặp đi lặp lại những câu thần chú trong đầu như một lính canh siêu phàm.

“Jack, có lẽ bây giờ không phù hợp lắm. Mười phút nữa taxi của anh đến rồi, và tôi cần đưa các tài liệu cho anh.” Giọng nói nhỏ nhưng khàn đặc đã phản bội lại tôi.

Anh ta mỉm cười, và đó là một nụ cười cực kỳ dồn dập. Đôi mắt lóe lên dưới ánh đèn huỳnh quang chói gắt của căn phòng xám xịt không có cửa sổ. Anh ta bước một bước về phía tôi, nhìn tôi chằm chằm, mắt không rời mắt tôi. Hai đồng tử của anh ta giãn ra khi tôi nhìn – màu đen gần như chôn hết màu xanh, ồ không. Nỗi sợ hãi của tôi dâng lên.

“Cô biết tôi phải đấu tranh với Elizabeth để cho cô công việc này...” Giọng anh ta nhỏ dần khi bước thêm một bước lại gần tôi, và tôi lùi lại gần chiếc tủ ly màu xám. Giữ-cho-anh- ta-nói, giữ-cho-anh-ta-nói, giữ-cho-anh-ta-nói.

“Jack, chính xác thì vấn đề của anh là gì? Nếu anh muốn phàn nàn thì chúng ta có thể nhờ bên Nhân sự can thiệp. Chúng ta có thể giải quyết việc này với Elizabeth một cách đàng hoàng hơn.”

Bảo vệ đâu rồi? Họ đã vào tòa nhà chưa?

“Chúng ta không cần đến bộ phận Nhân sự để làm rối thêm hình huống này, Ana,” anh ta chế nhạo. “Khi tôi thuê cô, tôi nghĩ cô sẽ là một người chăm chỉ. Tôi nghĩ cô có tiềm năng. Nhưng bây giờ, tôi không biết. Cô trở nên xao lãng và cầu thả. Và tôi băn khoăn... không biết có phải bạn trai cô đã khiến cô đi chệch đường không?” Anh ta nói từ bạn trai với sự khinh thường khùng khiếp.

“Tôi quyết định kiểm tra tài khoản email của cô xem có tìm thấy chứng cứ nào không. Và cô biết tôi tìm thấy gì không, Ana? Điều gì không ổn nào? Những email cá nhân duy nhất trong tài khoản của cô là gửi cho người bạn trai thành đạt của mình.” Anh ta ngừng lại, dò đoán phản ứng của tôi. “Và tôi nghĩ mãi... những email của anh ta đâu? Chẳng có gì. Sạch trơn. Chẳng có cái nào. Vậy chuyện gì đang diễn ra thế, Ana? Làm sao mà những email của anh ta gửi cho cô lại không có trong hệ thống của chúng ta? Cô có phải là gián điệp của một công ty nào đó được tổ chức của Grey cài vào đây không? Có đúng thế không?”

Quý thần ơi, những email. Ôi không. Tôi đã nói gì nhỉ? “Jack, anh đang nói gì thế?” Tôi cố tỏ ra hoang mang, và tôi khá thuyết phục.

Cuộc nói chuyện này không diễn ra như tôi mong đợi, nhưng tôi không hề tin anh ta một tí nào. Chất pheromone ngấm toát ra từ Jack làm tôi cảnh giác cao độ. Người đàn ông này đang diên tiết, bất ổn, và hoàn toàn không đoán trước được. Tôi cố gắng phân trần với anh ta.

“Anh vừa nói rằng anh phải thuyết phục Elizabeth để thuê tôi. Thế thì làm sao tôi có thể là một điệp viên được cài vào cơ chứ? Anh thử nghĩ xem, Jack?”

“Nhưng Grey đã xen vào vụ đi New York, đúng không?”

Ôi khốn kiếp.

“Làm sao anh ta làm được việc đó, Ana? Gã bạn trai giàu có, nắm quyền của cô đã làm gì?”

Chút máu còn lại trên mặt tôi đã bị rút sạch, tôi nghĩ mình sắp ngất xỉu. “Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì, Jack ạ,” tôi thì thầm. “Taxi của anh sẽ đến bây giờ. Tôi lấy đồ cho anh nhé?” ôi làm ơn, tha cho tôi đi mà. Dừng chuyện này lại.

Jack nói tiếp, có vẻ thích thú trước sự khó chịu của tôi. “Và hẳn ta nghĩ rằng tôi ve vãn cô?” Anh ta cười tự mãn trong lúc mắt sáng rực lên. “Chà, tôi muốn cô nghĩ về một số chuyện khi tôi ở New York. Tôi cho cô công việc này, và tôi mong cô thể hiện lòng biết ơn với tôi một chút. Thật ra, tôi có quyền được như vậy. Tôi phải đấu tranh với Elizabeth để nhận cô. Elizabeth muốn một người nào đó có năng lực hơn, nhưng tôi – tôi thấy có điều gì đó ở cô. Vậy nên chúng ta cần phải thương lượng về một thỏa thuận. Một thỏa thuận mà cô sẽ làm tôi vui vẻ. Cô có hiểu tôi đang nói gì không, Ana?”

Chết tiệt!

“Hãy nghĩ cho kỹ trong lúc trau chuốt bản mô tả công việc của cô, nếu cô thích. Và nếu cô làm tôi hạnh phúc, tôi sẽ không đào bới sâu hơn về việc bạn trai cô đang giật dây thế nào, lợi dụng các mối quan hệ ra sao, hay bơm tiền ột trong số những kẻ nịnh hót anh ta nữa.”

Miệng tôi há hốc. Anh ta đang tổng tình tôi. Để đổi lấy tình dục! Và tôi có thể nói gì đây? Tin tức về việc Christian tiếp quản công ty bị phong tỏa thêm ba tuần nữa. Tôi gần như không tin nổi. Quan hệ – với tôi!

Jack tiến đến gần đến ngay trước mặt tôi, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi.

Mùi nước hoa ngọt ngào giả tạo của anh ta xộc thẳng vào mũi tôi – tôi thấy buồn nôn – và nếu tôi không nhắm thì trong hơi thở của anh ta có mùi rượu. Mẹ kiếp, anh ta đã uống rượu... khi nào nhỉ?

“Cô thật sự kín kẽ, phiền nhiễu và gợi tình, cô biết đấy, Ana,” anh ta thì thầm qua hàm răng nghiến chặt.

Sao cơ? Gọi tình... Tôi ư?

“Jack, tôi không biết anh đang nói đến chuyện gì,” tôi thì thầm, cảm thấy adrenaline cuộn lên trong người. Lúc này anh ta tiến đến gần hơn. Tôi đang chờ để hành động. Dượng Ray sẽ tự hào lắm đấy. Dượng đã dạy tôi phải làm gì. Dượng biết cách phòng thủ. Nếu Jack chạm vào tôi – thậm chí nếu anh ta thở quá gần tôi – tôi sẽ hạ đo ván anh ta. Tôi thở gấp. Không được ngắt, tôi không được ngắt

“Nhìn cô đi.” Anh ta nhìn tôi đều cả. “Cô bật đèn xanh rõ ràng, tôi biết thế. Cô đã quyến rũ tôi. Từ sâu bên trong cô cũng muốn thế. Tôi biết mà.”

Quý thần ơi. Anh ta hoàn toàn nhầm rồi. Nỗi sợ hãi của tôi, dâng lên đến mức DEFCON 1, chực bao trùm lấy tôi. “Không, Jack. Tôi chưa bao giờ quyến rũ anh cả.”

“Có, đồ đàn bà lẳng lơ gọi tình. Tôi đọc được các tín hiệu mà.” Anh ta nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mặt rồi xuống đến cằm. Ngón tay trở của anh ta gãi nhẹ cổ họng khiến tôi hoảng loạn trong lúc cố kìm lại phản xạ ngăn cản của mình. Anh ta vuốt ve hõm cổ tôi, nơi cúc trên cùng của chiếc áo sơ mi của tôi để mở, và nhấn bàn tay anh ta vào ngực tôi.

“Cô muốn tôi. Thừa nhận điều đó đi, Ana.”

Giữ mắt nhìn thẳng vào anh ta và tập trung vào việc tôi phải làm – thay vì kinh sợ và khiếp vía – tôi nhẹ nhàng đặt bàn tay lên tay anh ta và vuốt ve.

Anh ta mỉm cười ngạo nghễ. Tôi túm lấy ngón tay bé nhỏ của anh ta, vặn nó lại, và kéo nó thật mạnh xuống hông anh ta.

“Á!” Anh ta hét lên vì đau và ngạc nhiên, và khi anh ta mất thăng bằng, tôi giơ đầu gối lên, nhanh và mạnh, thúc thẳng vào háng anh ta, và nó chạm đúng vào mục tiêu của tôi. Tôi khéo léo di chuyển sang bên trái trong lúc đầu gối anh ta khụy xuống, anh ta đổ vật xuống sàn bếp và rên rỉ, ôm chặt lấy phần giữa hai chân.

“Đừng có đụng vào tôi lần nữa,” tôi quát. “Lịch trình và sách của anh đóng gói trên bàn tôi ấy. Tôi về đây. Đi vui về nhé. Và từ lần sau tự đi mà lấy cốc cà phê chết tiệt của anh.”

“Đồ con điếm khốn kiếp!” Anh ta nửa hét, nửa rên rỉ với tôi, nhưng tôi đã ra khỏi cửa.

Tôi chạy như bay về phía bàn làm việc, túm lấy áo khoác và túi xách rồi lao ra cửa chỗ quầy tiếp tân, phớt lờ tiếng chuông cửa rên rỉ phát ra từ thang khốn vẫn đang quẩn quại trên sàn bếp.

Tôi lao ra khỏi tòa nhà và dừng lại một chút trong lúc làn không khí mát lành ủa vào mặt, hít một hơi thật sâu và trấn tĩnh.

Tôi chờ đợi xem một cuộn phim quay chậm đang diễn ra trước mắt: Christian và Taylor mặc bộ vest đen và áo sơ mi trắng nhảy ra khỏi chiếc ô tô đang đậu và chạy về phía tôi. Christian quỳ xuống bên cạnh tôi, và trong lúc bất tỉnh, tất cả những gì tôi có thể nghĩ được là: Anh ấy đây rồi. Tình yêu của tôi đây rồi.

“Ana, Ana! Có chuyện gì thế?” Anh ấy ôm tôi vào lòng, vuốt tay dọc cánh tay tôi kiểm tra xem tôi có bị thương ở đâu không. Lấy hai tay giữ đầu tôi, đôi mắt xám mở to hoảng hốt nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi ngã người vào anh, đột nhiên thấy nhẹ bẫng và cơn mệt mỏi bao trùm, ôi, vòng tay của

Christian. Đây là nơi duy nhất tôi cần.

“Ana.” Anh nhẹ nhàng lắc tôi. “Có chuyện gì thế? Em ốm à?”

Tôi lắc đầu khi nhận ra mình phải nói chuyện.

“Jack,” tôi thì thầm, tôi có thể cảm thấy cái liếc mắt nhanh của Christian dành cho Taylor, và ngay tức khắc anh ta biến mất vào tòa nhà.

“Khốn kiếp!” Christian ôm tôi thật chặt trong vòng tay. “Thằng khốn đó đã làm gì em?”

Phần điên loạn trong tôi thức dậy, một tiếng cười khúc khích bật ra từ cổ họng tôi. Tôi nhớ lại sự choáng váng tột độ của Jack khi tôi túm lấy ngón tay của anh ta.

“Là em làm gì với hắn thì đúng hơn.” Tôi bắt đầu cười khúc khích và không dừng lại được.

“Ana!” Christian lại lắc tôi, và tôi ngừng cười. “Hắn chạm vào em à?”

“Một lần thôi.”

Tôi cảm thấy những cơ bắp của anh cứng lại khi sự giận dữ bùng lên trong anh, và anh đứng lên thật nhanh, mạnh, vững như bàn thạch, ôm tôi trong tay. Anh đang giận điên lên. Không!

“Thằng khốn đó đâu rồi?”

Chúng tôi nghe thấy tiếng quát tháo vang lên mơ hồ từ bên trong tòa nhà. Christian đặt tôi xuống đất.

“Em đứng được chứ?”

Tôi gật đầu.

“Đừng vào. Đừng mà, Christian.” Đột nhiên nỗi sợ của tôi quay lại, sợ vì những điều Christian sắp làm với Jack.

“Đi vào xe đi,” anh quát lên với tôi.

“Christian, không.” Tôi túm lấy tay anh.

“Vào chiếc xe chết tiệt đó đi, Ana.” Anh giật tay tôi ra.

“Đừng mà! Xin anh đấy!” Tôi van xin anh. “Ở đây đi. Đừng để em một mình.” Tôi dùng đến vũ khí cuối cùng của mình.

Bực tức, Christian vuốt tóc và nhìn tôi chằm chằm, rõ ràng là đang dằn vặt. Tiếng quát tháo trong tòa nhà càng lúc càng lớn, rồi đột nhiên im bật.

Ôi không. Taylor đã làm gì thế?

Christian lôi chiếc BlackBerry của mình ra.

“Christian, anh ta có các email của em.”

“Cái gì?”

“Những email em gửi cho anh. Anh ta muốn biết những email anh gửi cho em đâu. Anh ta muốn tống tình em.”

Vẻ mặt Christian đờ đờ sát khí. Ôi không.

“Khốn kiếp!” Anh lầm bầm chửi thề và lờ mắt nhìn tôi. Anh bấm nhanh một số điện thoại.

Ôi không. Tôi gặp rắc rối rồi. Anh ấy đang gọi ai thế? “Barney. Grey đây. Tôi cần anh truy cập vào máy chủ của SIP và xóa toàn bộ các email của Anastasia Steele cho tôi. Sau đó truy cập vào các file dữ liệu của Jack Hyde xem có lưu gì ở đó không. Nếu có, xóa toàn bộ cho tôi... Phải, toàn bộ ấy. Ngay bây giờ. Cho tôi biết khi nào xong việc.”

Anh ấn mạnh vào nút tắt rồi lại gọi một số khác.

“Roach. Grey đây. Hyde – tôi muốn đuổi anh ta. Bây giờ. Ngay bây giờ. Gọi bảo vệ đi. Bảo hắn vào dọn bàn làm việc ngay lập tức, nếu không việc đầu tiên tôi làm trong sáng mai là đóng cửa công ty này đấy. Ông đã có đủ thẩm quyền để đá đít hắn rồi. Ông hiểu chưa?”

Anh nghe máy một lúc rồi tắt máy, có vẻ đã hài lòng.

“Blackberry,” anh rút lên với tôi qua hàm răng nghiến chặt.

“Đừng cẩu với em chứ.” Tôi ngược lên, chớp mắt nhìn anh.

“Lúc này anh đang điên tiết với em lắm,” anh quát và lại đưa tay lên vuốt tóc lần nữa. “Vào xe đi.”

“Christian, thôi nào...”

“Vào chiếc xe chó chết đó giúp anh đi, Anastasia, nếu không anh sẽ quăng em vào đấy,” anh đe dọa, đôi mắt bùng bùng lửa giận.

Ồi khỉ thật. “Đừng làm điều gì ngốc nghếch anh à,” tôi van nài.

“NGỐC NGHẾCH!” Anh quát ầm lên. “Anh đã bảo em dùng chiếc Blackberry chết tiệt của em rồi cơ mà. Đừng có nói với anh về sự ngốc nghếch. Vào chiếc xe khôn kiếp kia ngay, Anastasia – NHANH” Anh quát làm một cơn rùng mình ớn lạnh chạy khắp người tôi. Đây là Christian cực kỳ tức giận. Tôi chưa bao giờ thấy anh điên tiết đến thế. Anh ấy không còn tự chủ được nữa.

“Vâng,” tôi thì thầm. “Nhưng xin anh, hãy cẩn thận.”

Mím chặt môi, anh tức tối chỉ tay về phía chiếc xe và nhìn tôi chăm chăm.

Giời ạ, được rồi, em hiểu ý rồi.

“Anh hãy cẩn thận nhé. Em không muốn có chuyện gì xảy ra với anh. Điều đó sẽ giết em mất,” tôi nói khẽ.

“Anh sẽ cẩn thận,” anh nói, ánh mắt đã dịu lại. Ồi, tạ ơn Chúa. Mắt anh dán chặt vào tôi khi tôi mở cửa trước xe rồi chui vào trong. Sau khi tôi đã yên vị trong chiếc Audi tiện nghi, anh biến mất vào tòa nhà, và tìm tôi tiếp tục thất lại vì sợ. Anh ấy định làm gì vậy?

Tôi ngồi yên chờ đợi. Và đợi. Năm phút dài như vô tận. Taxi của Jack đỗ đằng trước chiếc Audi. Mười. Rồi mười lăm phút. Giời ạ, họ đang làm gì trong đó thế, và Taylor sao rồi? Chờ đợi thật khổ sở.

Hai mươi lăm phút sau, Jack hiện ra từ tòa nhà, tay bê một hộp các tông. Đằng sau anh ta là nhân viên bảo vệ. Trước đó anh ta ở đâu? Đi sau họ là Christian và Taylor. Jack trông có vẻ không được khỏe. Anh ta đi thẳng ra taxi, và tôi biết ơn vì anh ta không trông thấy tôi qua ô cửa sẫm màu của chiếc Audi. Chiếc taxi lao đi – có lẽ không phải là đến sân bay Sea- Tac – trong lúc đó Christian và Taylor đến chỗ ô tô.

Mở cửa bên lái xe, Christian nhẹ nhàng vào trong xe, có lẽ vì tôi ngồi ghế trước, và Taylor vào ghế đằng sau tôi. Cả hai người họ không nói câu nào khi Christian khởi động máy và lái xe hòa vào dòng xe cộ. Tôi đánh liều liếc mắt thật nhanh nhìn Anh Chàng Lắm Chiêu. Miệng anh mím lại thành một đường cứng nhắc, nhưng có vẻ anh đang lơ đãng. Điện thoại trên xe đổ chuông.

“Grey đây,” Christian cau có.

“Thưa ngài Grey, tôi Barney đây.”

“Barney, tôi đang nói bằng loa ngoài, trên xe còn có những người khác nữa,” Christian cảnh báo.

“Thưa ngài, xong việc cả rồi. Nhưng tôi cần phải nói chuyện với ngài về những thứ khác tôi tìm thấy trên máy tính của ông Hyde.”

“Khi nào đến nơi tôi sẽ gọi cho anh. Và cảm ơn nhé, Barney.”

“Không có gì, thưa ngài Grey.”

Barney cúp máy. Nghe giọng anh ta trẻ hơn tôi tưởng rất nhiều.

Trong máy tính của Jack còn có gì khác nữa?

“Anh có định nói chuyện với em không?” Tôi hỏi nhỏ.

Christian liếc mắt nhìn tôi trước khi lại chăm chú vào con đường trước mặt. Và tôi có thể hiểu rằng anh ấy vẫn đang điên tiết.

“Không,” anh sững sủa đáp.

Ồi, lại thế rồi... thật là trẻ con. Tôi vòng tay quanh người và nhìn chăm chăm vô định qua ô cửa. Có lẽ tôi nên bảo anh ấy cho tôi xuống ở căn hộ của mình, như thế anh ấy có thể an toàn trên Escala và “không nói chuyện” với tôi, tránh cho chúng tôi một cuộc cãi vã tiềm năng. Nhưng ngay cả khi nghĩ đến điều đó, tôi biết mình không muốn để anh ấy ở một mình, sau chuyện ngày hôm qua.

Cuối cùng, chúng tôi đỗ xe trước tòa nhà chung cư của anh ấy, và Christian trèo ra khỏi xe. Duyên dáng đi về phía tôi ngồi, anh mở cửa cho tôi.

“Ra đi,” anh ra lệnh khi Taylor trèo sang ghế lái. Tôi cầm lấy bàn tay chìa ra của anh và đi theo anh qua sảnh lớn đến thang máy. Anh không bỏ tay tôi ra.

“Christian, sao anh lại tức giận với em đến thế?” Tôi thì thầm trong lúc chờ thang máy.

“Em biết mà,” anh lầm bầm khi chúng tôi bước vào trong. “Chúa ơi, nếu có chuyện gì xảy ra với em, bây giờ hắn đã chết rồi.” Giọng Christian làm tôi lạnh cả sống lưng. Cửa khép lại.

“Anh sẽ hủy hoại sự nghiệp của hắn để hắn không còn có thể lợi dụng được các cô gái trẻ nữa. Một thằng như hắn không đáng mặt làm đàn ông.” Anh lắc đầu. “Chúa ơi, Ana!” Bất thành linh anh túm lấy tôi, ép tôi vào góc thang máy.

Anh luồn tay vào tóc tôi, nâng mặt tôi lên gần mặt anh, trong nụ hôn của anh có sự cuồng nhiệt đến tuyệt vọng. Tôi không biết tại sao chuyện đó lại làm tôi ngạc nhiên, nhưng đúng là như vậy.

Tôi tận hưởng sự nhẹ nhõm của anh, niềm khao khát của anh, và cả cơn tức giận còn sót lại trong lúc lười anh sở hữu miệng tôi. Anh ngừng lại, cúi xuống nhìn tôi chăm chăm, dựa hắn vào người tôi làm tôi không cử động nổi. Anh làm tôi nghẹt thở, phải bám vào anh để đứng vững, và ngẩng lên nhìn khuôn mặt đẹp dễ hiện rõ sự quả quyết và không hề có dấu hiệu hoài nghi của anh.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với em... nếu hắn hãm hại em...” Tôi cảm thấy cơn rung mình lướt dọc cơ thể anh. “Blackberry,” anh nhẹ nhàng ra lệnh. “Kể từ bây giờ. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, nuốt xuống, không thể rời mắt khỏi khuôn mặt dữ dằn và quyến rũ của anh.

Anh đứng thẳng người, giải thoát cho tôi khi thang máy dừng lại. “Hắn nói em đá vào bi của hắn.” Giọng Christian nhẹ nhàng hơn và có vẻ ngưỡng mộ, và tôi nghĩ mình đã được tha thứ.

“Vâng,” tôi thì thầm, vẫn còn quay cuồng trước sự cuồng nhiệt của nụ hôn vừa rồi và lời yêu cầu quả quyết của anh.

“Tốt.”

“Ba Ray là cựu chiến binh mà. Ông ấy dạy em nhiều chiêu lắm.”

“Anh rất mừng là ông ấy đã làm thế,” anh thở ra và nói thêm, nhướn một bên mày. “Anh sẽ phải nhớ điều đó.” Anh nắm tay dẫn tôi ra khỏi thang máy, tôi cảm thấy nhẹ cả người. Tôi nghĩ tâm trạng anh cũng như thế.

“Anh cần gọi cho Barney. Sẽ không lâu đâu.” Anh biến vào phòng làm việc, để tôi một mình giữa phòng khách rộng lớn. Bà Jones đang hoàn thành nốt bữa ăn của chúng tôi. Tôi nhận ra mình đói gần chết, nhưng tôi cần phải làm việc gì đó. “Tôi giúp gì được không?” Tôi hỏi.

Bà cười to. “Không, Ana. Tôi làm đồ uống gì cho cô nhé? Trông cô có vẻ kiệt sức.”

“Cho tôi xin một ly rượu.”

“Rượu vang màu vàng hả?”

“Vâng.”

Tôi leo lên một chiếc ghế đẩu, và bà đưa cho tôi một ly rượu lạnh. Tôi không biết là rượu gì, nhưng nó rất ngon và dễ nuốt, xoa dịu những dây thần kinh đang mệt rũ của tôi. Hôm nay tôi đã nghĩ những gì nhỉ? Tôi đã cảm thấy yêu đời biết bao kể từ lúc gặp Christian. Cuộc sống của tôi đã trở nên thú vị hơn bao giờ hết. Giờ ơi, chẳng lẽ tôi không thể có lấy một vài ngày tẻ nhạt hay sao?

Nếu như tôi chưa bao giờ gặp Christian thì sao? Tôi sẽ ru rú trong căn hộ của mình, trút hết nỗi lòng với Ethan, lo phát ốm sau vụ đối mặt với Jack vì biết rằng mình sẽ phải giáp mặt gã khốn đó vào thứ sáu. Vậy là, có khả năng tôi sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa.

Nhưng bây giờ tôi sẽ làm việc cho ai cơ chứ? Tôi cau mày. Tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện đó. Khỉ thật, tôi còn có lấy một công việc không đây?

“Chào bà, Gail,” Christian nói khi anh quay trở lại phòng lớn, lòi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ. Đi về phía tủ lạnh, anh tự rót ỉnh một ly rượu.

“Chào cậu Grey. Ăn tối lúc mười giờ ư, thưa cậu?”

“Cũng được đấy.”

Christian nâng ly lên.

“Mừng cho những cựu chiến binh đã dạy con gái họ rất tốt,” anh nói và mắt anh dịu lại.

“Cạn,” tôi thì thầm và nâng ly lên.

“Có chuyện gì thế em?” Christian hỏi.

“Em không biết liệu mình có còn việc làm không.”

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Em vẫn muốn làm ư?”

“Tất nhiên rồi.”

“Vậy thì em vẫn có việc.”

Thật đơn giản. Thấy chưa? Anh ấy là ông chủ vũ trụ của tôi. Tôi lườm anh và anh mỉm cười.

Bà Jones làm món bánh bao nhân thịt gà cực ngon. Bà để chúng tôi thưởng thức thành quả lao động của mình, và tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều sau khi được ăn. Chúng tôi đang ngồi ở quầy bar, và mặc cho tôi có phỉnh phờ đến mấy,

Christian cũng không nói cho tôi biết Barney tìm thấy gì trên máy tính của Jack. Tôi từ bỏ chủ đề đó và quyết định nói về sự kiện học bữa: José sắp đến.

“José có gọi,” tôi thờ ơ nói.

“Ồ?” Christian quay sang đối diện với tôi.

“Cậu ấy muốn chuyển ảnh của anh vào thứ sáu.”

“Đích thân chuyển hàng. Cậu ấy thật tử tế,” Christian thì thầm.

“Cậu ấy muốn hẹn. Đi uống gì đó. Với em.”

“Anh hiểu.”

“Thêm nữa, Kate và Elliot sắp về rồi,” tôi nói nhanh.

Christian đặt đĩa xuống, cau mày với tôi.

“Thực ra em đang hỏi về việc gì?”

Tôi nổi giận. “Em chẳng hỏi gì cả. Em đang nói cho anh biết kế hoạch của em vào thứ sáu. Nghe này, em muốn gặp José, và cậu ấy muốn ở lại qua đêm. Hoặc là cậu ấy ở đây, hoặc là cậu ấy ở chỗ em, nhưng nếu cậu ấy ở chỗ em, em cũng nên về đó.”

Mắt Christian mở to. Trông anh như chết điếng.

“Cậu ta đã tán tỉnh em mà.”

“Christian, đó là chuyện cách đây mấy tuần rồi. Cậu ấy say, em cũng say, anh xuất hiện và giải cứu – chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Cậu ấy không phải là Jack, vì Chúa.”

“Ethan ở đó mà. Anh ấy có thể ở cùng cậu ta.”

“Cậu ấy muốn gặp em chứ không phải Ethan.”

Christian cau mày với tôi.

“Cậu ta chỉ là bạn thôi mà.” Giọng tôi dứt khoát.

“Anh không thích thế.”

Thế thì sao nào? Giờ ạ, nhiều lúc anh ấy làm người khác bức mình chết đi được. Tôi hít một hơi thật sâu. “Cậu ấy là bạn em, Christian. Suốt từ buổi triển lãm đến giờ em chưa gặp cậu ấy. Cuộc gặp ấy quá ngắn ngủi. Em biết anh không có bạn bè, ngoại trừ người đàn bà ghê gớm ấy, nhưng em có phản nản gì về việc anh gặp bà ta đâu,” tôi câu.

Christian chớp mắt, choáng váng. “Em muốn gặp cậu ấy. Em đã cư xử hơi tệ với cậu ấy.” Tiềm Thức rung lên báo động. Còn giậm chân cái gì nữa? Sẵn sàng đi nào.

Đôi mắt xám nhìn tôi chòng chọc. “Em nghĩ như thế ư?” Anh thở ra.

“Nghĩ gì cơ?”

“Elena ấy. Em không thích anh gặp cô ta ư?”

Quỷ thần ơi. “Đúng thế. Em không thích anh gặp bà ta.”

“Sao em không nói?”

“Vì em có tư cách gì mà nói. Anh nghĩ bà ta là người bạn duy nhất của anh mà.” Tôi nhún vai bức tức. Anh ấy đúng là không hiểu điều đó. Sao chuyện này lại xiên sang bà ta nhỉ? Thậm chí tôi còn không muốn nghĩ đến bà ta nữa kìa. Tôi cố quay lại chủ đề với José. “Cũng như việc anh không có tư cách bảo em được phép hay không được phép gặp José. Anh không thấy thế à?”

Christian nhìn tôi chăm chăm, bối rối. Tôi nghĩ vậy.Ồ, anh ấy đang nghĩ gì thế?

“Cậu ta có thể ở đây, anh nghĩ vậy,” anh thì thầm. “Anh có thể trông chừng cậu ta.”

Tạ ơn Chúa!

“Cảm ơn anh! Anh biết đấy, nếu em cũng sắp sống ở đây...” Tôi ngừng lại.

Christian gật đầu. Anh ấy biết tôi định nói gì. “Không phải là anh không có chỗ mà.” Tôi cười tự mãn.

Môi anh khê cong lên lên. “Em đang cười tự mãn với anh đấy ư, cô Steele?”

“Gần như vậy, ngài Grey ạ.” Tôi đứng lên dọn bát đĩa rồi đặt chúng vào máy rửa bát.

“Gail sẽ làm việc đó mà.”

“Em làm xong rồi.” Tôi đứng lên, thấy anh đang nhìn tôi chăm chú.

“Anh phải làm việc một chút,” anh nói về hồi lỗi.

“Được thôi. Em sẽ tìm việc gì đó để làm.”

“Đến đây nào,” anh ra lệnh, nhưng giọng anh mềm mại và quyến rũ, ánh mắt anh nóng bỏng. Không chần chừ, tôi bước lại vòng tay của anh, ôm quanh cổ anh trong lúc anh ngồi lên chiếc ghế đầu.

Anh vòng tay ôm lấy tôi, áp tôi vào sát người anh và cứ ôm tôi như thế.

“Em ổn chứ?” Anh thì thầm vào tóc tôi.

“Ổn ư?”

“Sau chuyện với thằng khốn kia ấy? Sau cả chuyện ngày hôm qua nữa?” Anh nói thêm, giọng nhẹ nhàng và tha thiết.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt sẫm nghiêm nghị màu xám. Tôi có ổn không nhỉ? “Có mà,” tôi thì thầm.

Tay anh siết chặt hơn quanh tôi, tôi cảm thấy an toàn, được che chở, và được yêu thương. Điều đó thật hạnh phúc. Nhắm mắt lại, tôi tận hưởng cảm giác được ở trong vòng tay anh. Tôi yêu người đàn ông này. Tôi yêu mùi hương say đắm của anh, sức mạnh của anh, cả tính cách dễ thay đổi của anh nữa – Anh Chàng Lắm Chiêu của tôi.

“Mình không tranh cãi nhé,” anh thì thầm. Anh hôn tóc tôi và hít vào thật sâu. “Em vẫn có mùi thật tuyệt vời, như thường lệ, Ana ạ.”

“Anh cũng thế,” tôi thì thầm và hôn vào cổ anh.

Đột nhiên anh bỏ tôi ra. “Anh sẽ làm việc một vài tiếng thôi.”

TÔI THẦN THỜ LANG THANG quanh căn hộ. Christian vẫn đang làm việc. Tôi đã tắm và chui vào bộ đồ ngủ. Mặc dù chán nản, tôi không muốn đọc sách. Nếu tôi ngồi một chỗ, tôi sẽ nhớ lại ngón tay của Jack đặt lên người mình.

Tôi kiểm tra phòng ngủ cũ của mình, phòng dành cho người phục tùng. José có thể ngủ ở đây – cậu ấy sẽ thích tầm nhìn ở đây. Bây giờ là tám giờ mười lăm, mặt trời đang bắt đầu lặn xuống ở đằng tây. Ánh đèn thành phố lấp lánh bên dưới tôi. Quang cảnh thật tuyệt vời. Phải, José sẽ thích chỗ này. Tôi vẫn vợ nghĩ không biết Christian sẽ treo những bức ảnh José chụp tôi ở đâu. Tôi mong anh ấy không làm thế. Tôi không thích nhìn bản thân mình tí nào.

Quay lại sảnh, tôi thấy mình đang đứng bên ngoài phòng giải trí, và không nghĩ ngợi gì, tôi xoay nắm đấm. Christian thường khóa nó lại, nhưng thật ngạc nhiên, cánh cửa mở ra.

Thật lạ làm sao. Cảm giác như một đứa trẻ trốn học và chuồn vào khu rừng cấm. Tôi bật công tắc, đèn sáng lên với thứ ánh sáng nhẹ nhàng. Đúng như trí nhớ của tôi về nó. Một căn phòng giống như tử cung của người mẹ.

Ký ức về lần gần đây nhất trong căn phòng này lóe lên trong đầu tôi. Cái dây đai lưng... Tôi nhắm chặt mắt trước hình ảnh đó. Lúc này nó được treo lên, xếp cùng với những cái khác ở giá bên cạnh cửa, trông thật vô hại. Tôi ngập ngừng lướt ngón tay lên những chiếc dây đai, roi tra tấn, những miếng gỗ bẹt, và cây roi da.

Trời ơi. Đây là điều tôi cần phải làm rõ với bác sĩ Flynn. Liệu có ai thay đổi được lối sống như thế này không? Điều đó thật khó xảy ra. Đến chỗ chiếc giường, tôi ngồi trên lớp vải sa-tanh mềm mại, nhìn chăm chú tất cả những dụng cụ trong phòng.

Bên cạnh tôi là chiếc ghế dài, trên đó là các loại roi khác nhau. Nhiều quá! Có chắc một cái là đủ không nhỉ? Mà thôi, càng ít nói về chuyện đó thì càng tốt. Cả cái bàn lớn nữa. Chúng tôi chưa bao giờ thử nó, dù anh ấy có làm gì trên đó đi chăng nữa. Mắt tôi dừng lại trên chiếc trường kỷ. Nó chỉ là một cái ghế dài, chẳng có gì đặc biệt – theo như tôi thấy thì trên đó chẳng có chỗ để buộc thứ gì vào. Liếc nhìn về phía sau, tôi ngó nghiêng chiếc rương đựng đồ. Trí tò mò của tôi dâng lên. Anh ấy để gì trong đó vậy nhỉ?

Khi kéo ngăn trên cùng ra, tôi nhận thấy máu mình dồn lên trong huyết quản. Sao tôi lại hồi hộp thế? Cảm giác thật lén lút, như thể tôi đang đột nhập trái phép vậy, mặc dù đúng là như vậy. Nhưng nếu anh ấy muốn cưới tôi thì, ừm...

Khỉ thật, những cái này là gì thế nhỉ? Một dãy những dụng cụ và đồ đạc lạ lùng – tôi không mấy may biết chúng là gì, hay chúng dùng để làm gì – được xếp cẩn thận trong ngăn kéo. Tôi nhặt một cái lên. Nó có hình viên đạn với một kiểu tay cầm. Ừm... anh làm cái quái gì với thứ này thế? Đầu óc tôi do dự, mặc dù tôi cho rằng mình nghĩ ra một ý gì đó. Giời ơi, có hẳn bốn cỡ khác nhau.

Da đầu tôi nóng ran và tôi ngược lên nhìn.

Christian đang đứng ở ô cửa nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt khó hiểu. Anh ấy ở đó bao lâu rồi? Tôi cảm thấy mình như bị bắt quả tang khi đang ăn vụng bánh quy vậy.

“Chào anh.” Tôi lo lắng mỉm cười với anh, và tôi biết mắt mình mở to, mặt tôi cũng trắng bệch như xác chết.

“Em đang làm gì thế?” Anh nhẹ nhàng nói, nhưng trong giọng anh ẩn chứa điều gì đó.

Ôi khỉ thật. Anh ấy điên lên rồi à? Tôi đỏ mặt. “O... Vừa rồi em thấy hơi chán và tò mò,” tôi thì thầm, xấu hổ vì bị phát hiện. Anh nói hai tiếng nữa anh mới xong việc mà.

“Đó là một tổ hợp rất nguy hiểm.” Anh lướt ngón tay trở dài của mình lên viền môi dưới vẻ trầm ngâm, mắt vẫn không rời khỏi mắt tôi. Tôi nuốt khan, miệng khô khốc.

Rất chậm rãi, anh bước vào phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại, mắt anh bừng lên ánh xám. Ôi mẹ ơi. Anh thoải mái cúi xuống chiếc ngăn kéo, nhưng tôi nghĩ tư thế đó của anh chỉ để đánh lừa.

Nữ thần trong tôi không biết lúc này nên tránh mặt hay đối mặt nữa.

“Vậy đích xác thì em tò mò về điều gì hả Steele? Có lẽ anh có thể khai sáng cho em đây.”

“Cửa không khóa... Em...” Tôi nhìn Christian chằm chằm trong lúc nín thở và chớp mắt, không biết anh sẽ phản ứng thế nào hay mình nên nói gì. Mắt anh sầm lại. Tôi nghĩ anh đang thích thú, nhưng khó nói lắm. Anh chống khuỷu tay xuống chiếc rương và tựa cằm vào lòng bàn tay.

“Hôm nay anh vào đây và bắn khoản mình nên làm gì với chúng. Chắc là anh đã quên không khóa.” Anh thoáng cau có như thể việc không khóa cửa là một sự nhầm lẫn khủng khiếp. Tôi cau mày – anh không thường quên như thế.

“Ồ thế à?”

“Nhưng em ở đây, vẫn tò mò như mọi khi.” Giọng anh nhẹ nhàng, có phần bối rối.

“Anh không câu đấy chứ?” Tôi thì thầm.

Anh nghiêng đầu sang một bên, và miệng anh chúm lại vẻ thích thú.

“Sao anh lại phải câu chứ?”

“Em cảm thấy như mình đang đột nhập ấy... Và lúc nào anh chẳng câu với em.” Giọng tôi nhỏ, mặc dù tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Lòng mày Christian lại nhướn lên lần nữa.

“Đúng là em đang đột nhập thật, nhưng anh không câu với em. Anh hy vọng là một ngày nào đó em sẽ sống ở đây cùng anh, và tất cả những thứ này” – anh chỉ xung quanh phòng – “cũng sẽ là của em.”

Phòng giải trí của tôi? Tôi há hốc miệng nhìn anh – chuyện này quá mới mẻ và khó tưởng tượng quá.

“Đó là lý do tại sao hôm nay anh lại vào đây. Cố gắng quyết định xem mình nên làm gì.” Anh lấy ngón tay trở đập đập lên môi dưới. “Lúc nào anh cũng câu giận với em ư? Sáng nay thì không mà.”

Ồ, đúng rồi. Tôi mỉm cười nhớ lại hình ảnh của Christian khi chúng tôi vừa thức dậy, và điều đó làm tôi quên hẳn chuyện về căn phòng đồ chơi. Sáng nay anh ấy là một Anh Chàng Lắm Chiêu thật thú vị.

“Sáng nay anh rất vui vẻ. Em thích Christian vui vẻ cơ.”

“Thế bây giờ có thích không?” Anh nhướn một bên mày, khuôn miệng đẹp đẽ của anh uốn lên thành một nụ cười, một nụ cười bên lên. Oa!

Anh cúi xuống và nhẹ nhàng hôn tôi, và tôi như khụy xuống, phải túm lấy cánh tay anh và ngã vào người anh.

“Ana, hôm nay suýt nữa thì em bị tấn công.” Giọng anh mềm đi nhưng lạnh lẽo và đầy lo lắng.

“Vậy thì sao?” Tôi hỏi, thích thú trước cảm giác được tay anh ôm lưng và được gần gũi anh. Anh ngẩng đầu lên cau có với tôi.

“Em nói ‘vậy thì sao’ là có ý gì?” Anh quở trách.

Tôi ngẩng lên, choáng ngợp trước khuôn mặt đáng yêu và gắt gỏng của anh.

“Christian, em ổn mà.”

Anh ôm lấy tôi trong vòng tay, kéo tôi lại gần hơn. “Khi anh nghĩ đến chuyện gì có thể xảy ra,” anh thở ra, vùi mặt vào tóc tôi.

“Khi nào thì anh mới biết rằng em mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài nhỉ?” Tôi thì thầm trấn an, hít vào mùi hương dễ chịu nơi cổ anh. Trên đời này, không có điều gì tuyệt vời bằng việc được ở trong vòng tay của Christian.

“Anh biết em mạnh mẽ,” Christian trầm ngâm nói và hôn tóc tôi.

Tôi yêu anh ấy hơn bất cứ ai, hoặc bất cứ điều gì. Tôi yêu người đàn ông này vô điều kiện.

Tôi lao người về phía anh mạnh đến mức anh phải thả thứ đang cầm trên tay xuống để túm lấy tôi khi tôi đẩy anh vào tường. Đưa hai tay lên ôm lấy mặt anh, tôi kéo môi anh về phía môi mình. Tôi có thể cảm nhận được sự ngạc nhiên của anh khi tôi đẩy lưỡi mình vào miệng anh. Tôi đang đứng trên anh một bậc cầu thang – chúng tôi ngang nhau, và tôi cảm thấy mình mạnh mẽ hơn hẳn. Hôn anh đắm đuối, đan những ngón tay vào tóc anh, tôi muốn chạm vào anh, ở bất cứ chỗ nào, nhưng tôi kiềm chế mình lại vì biết nỗi sợ hãi của anh. Bất chấp điều đó, khát khao của tôi cuộn lên, nóng bỏng và nặng nề, bùng lên từ sâu thẳm trong tôi. Anh rên rỉ và túm lấy vai tôi, đẩy tôi ra xa.

“Em có muốn anh làm tình với em ngay trên cầu thang không?” Anh thì thầm, hơi thở hỗn hển. “Vì ngay bây giờ, anh sẽ làm thế đấy.”

“Có ạ,” tôi thì thầm và tôi chắc chắn rằng ánh mắt tăm tối của tôi cũng y như của anh.

Anh liếc nhìn tôi, ánh mắt anh se lại và nặng nề. “Không. Anh muốn em lên giường anh.” Đột nhiên anh vác tôi lên vai, làm tôi ré lên thật to, và phát thật mạnh vào mông tôi làm tôi ré lên lần nữa. Khi đi xuống cầu thang, anh dừng lại để nhặt cái giá căng lên.

Khi chúng tôi đi qua sảnh chính thì bà Jones đang bước ra từ phòng chứa vật dụng trong nhà. Bà mỉm cười với chúng tôi, và tôi vẫy tay chào bà trong tư thế lộn ngược, đầy hối lỗi. Tôi không nghĩ Christian trông thấy bà ấy.

Trong phòng ngủ, anh đặt tôi xuống và để cái giá căng lên giường.

“Em không nghĩ là anh sẽ làm em đau đâu,” tôi thở ra.

“Anh cũng không nghĩ là mình sẽ làm em đau,” anh nói. Anh lấy tay giữ đầu tôi và hôn tôi thật lâu, làm cho tôi càng nóng bừng hơn.

“Anh thêm muốn em biết bao,” anh thì thầm vào miệng tôi, thở hỗn hển. “Em có chắc về chuyện này không – sau hôm nay ấy?”

“Có. Em cũng muốn anh. Em muốn cởi đồ cho anh.” Tôi muốn được chạm vào anh ngay lập tức – những ngón tay tôi ngứa ngáy muốn được đặt lên người anh.

Mắt anh mở to một thoáng, anh lưỡng lự, có lẽ là đang cân nhắc lời đề nghị của tôi.

“Okay,” anh thận trọng nói.

Tôi đưa tay lên chiếc cúc đầu tiên trên áo sơ mi của anh và nghe thấy anh nín thở.

“Nếu anh không muốn, em sẽ không chạm vào anh đâu,” tôi thì thầm.

“Không,” anh nói nhanh. “Làm đi. Được mà. Anh vẫn ổn,” anh thì thầm.

Tôi nhẹ nhàng cởi khuy áo và những ngón tay tôi trượt xuống tìm chiếc cúc thứ hai. Mắt anh mở to, môi anh hé ra khi thở gấp. Anh thật đẹp trai, thậm chí ngay cả khi sợ hãi. Tôi cởi chiếc cúc thứ ba và để ý thấy lớp lông mềm mại của anh lấp ló sau chiếc cổ áo hình chữ V to.

“Em muốn hôn anh ở đó,” tôi thì thầm.

Anh hít vào thật mạnh. “Hôn anh ư?”

“Vâng,” tôi thì thầm.

Anh thở hỗn hển khi tôi cởi cúc áo tiếp theo và chậm rãi cúi về phía trước để anh nhận ra ý định của mình. Anh đang nín thở nhưng vẫn đứng im như tượng khi tôi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên những sợi lông cong cong mềm mại. Tôi cởi cúc áo cuối cùng và ngẩng mặt lên nhìn anh. Anh đang nhìn tôi chăm chăm, và trên mặt anh có cả sự thỏa mãn, bình tĩnh... và kinh ngạc.

“Chuyện này dần trở nên dễ dàng hơn rồi, đúng không anh?” Tôi thì thầm.

Anh gạt đầu và tôi chậm rãi kéo chiếc áo ra khỏi vai anh và để nó rơi trên sàn nhà.

“Em đã làm gì với anh thế, Ana?” Anh thì thầm. “Dù đó có là việc gì thì cũng dừng dừng lại nhé.” Anh ôm tôi trong vòng tay, luồn hai tay vào tóc tôi và kéo đầu tôi ra sau để có thể tiếp cận cổ tôi dễ dàng hơn.

Anh lướt môi lên quai hàm tôi, nhắm nháp thật nhẹ nhàng. Tôi rên rỉ. Ôi, tôi muốn người đàn ông này. Những ngón tay tôi dò dẫm thắt lưng anh, cởi cúc quần.

“Ôi, em yêu,” anh vừa thở vừa hôn sau tai tôi. Tôi cảm nhận được sự cương cứng của anh rắn chắc cạ vào người tôi. Tôi muốn có anh. Tôi đột ngột bước lùi lại và quỳ xuống.

“Oa!” Anh thở hổn hển.

“Ana.” Anh cố lùi lại.

Không, anh không được làm thế, Grey. Em muốn anh. Tôi túm chặt hông anh, tăng sức lực lên gấp đôi, và tôi biết anh sắp lên đỉnh.

“Xin em đấy,” anh thở hổn hển.

Anh mở đôi mắt sáng màu xám, nhìn xuống tôi chăm chăm, và tôi ngẩng lên mỉm cười với anh, liếm môi. Anh cười toe toét, một nụ cười khiêu khích ranh mãnh.

“Ôi, thế đây là trò chơi mà chúng ta đang chơi hả, Steele?” Anh cúi xuống, xốc tay bên dưới tay tôi và kéo tôi đứng dậy.

Anh kéo áo phông của tôi ra và ném bừa nó xuống sàn nhà, sau đó bế tôi lên giường.

Túm lấy đuôi váy ngủ của tôi, anh giật mạnh nó ra. Bên dưới tôi trần truồng, dang rộng ra trên giường của anh. Chờ đợi. Ham muốn. Mắt anh dán vào tôi, và chậm rãi, anh cởi nốt quần áo trên người, mắt vẫn không rời khỏi mắt tôi.

“Em là một người phụ nữ rất đẹp, Anastasia,” anh thì thầm đầy ngưỡng mộ.

Ừm... Tôi đỏm dáng nghiêng đầu sang một bên và cười toe toét với anh.

“Anh là một người đàn ông rất đẹp, Christian, và anh có vị thật tuyệt vời.”

“Chúng ta sẽ phải xem em có mùi vị thế nào. Nếu anh nhớ chính xác thì em là một người mỏng manh yếu đuối tuyệt vời hiếm có, Steele ạ.”

Tôi thở hổn hển. “Anh định làm gì?”

“Ồ, anh không bao giờ tiết lộ kế hoạch của mình cả.” Anh cười tự mãn, mắt anh bừng lên sự ranh mãnh.

Chúa ơi. Anh ấy quyến rũ đến chết đi được, điều đó làm tôi không thở nổi.

Anh bò lên giường để quỳ giữa hai chân tôi, hoàn toàn trần truồng, và tôi bất lực.

“Ừm, em hử hang quá, Steele ạ.” Anh vuốt những ngón tay lên dọc theo phần bên trong của chân tôi, rất chậm rãi, rõ ràng, tạo thành những vòng tròn nhỏ. Mắt anh không hề rời khỏi mắt tôi.

“Đây là vấn đề dự đoán, Ana ạ. Anh sẽ làm gì với em đây?” Những từ ngữ nhẹ nhàng của anh thâm nhập vào phần sâu thẳm, tối tăm nhất trong tôi. Tôi uốn éo trên giường và rên rỉ. Ngón tay anh vẫn tiếp tục cuộc tấn công chậm rãi trên chân tôi, lướt qua sau đầu gối tôi. Theo bản năng, tôi muốn khép chân lại nhưng không được.

“Nhớ nhé, nếu em không thích điều gì, hãy bảo anh dừng lại,” anh thì thầm. Cúi xuống, anh hôn bụng tôi, nụ hôn mềm và dính trong lúc tay anh tiếp tục cuộc hành trình quanh co chậm chạp lên đùi trong của tôi như chòng ghẹo, trêu ngươi. “Ôi, xin anh đấy, Christian.” Tôi van nài.

“Ôi, Steele. Anh vừa mới phát hiện ra rằng em có thể rất tàn nhẫn trong cuộc tấn công mãnh liệt đối với anh. Anh nghĩ mình nên đáp lại tầm thịnh tình đó.”

Những ngón tay tôi túm chặt lấy ga trải giường khi tôi phó mặc bản thân mình cho anh. Miệng anh nhẹ nhàng đi xuống, tay anh đi lên, đến phần đỉnh nhạy cảm của tôi. Tôi rên rỉ khi anh đưa những ngón tay vào trong tôi và rướn hông lên để đáp lại chúng. Christian rên rỉ đáp lại.

“Em chưa bao giờ làm anh thôi ngạc nhiên, Ana ạ. Em ướt át quá,” anh thì thầm vào đường thẳng nơi lông mu tôi lan đến bụng. Cơ thể tôi cong lên khi miệng anh tìm thấy tôi.

Ôi mẹ ơi.

Anh bắt đầu cuộc tấn công chậm rãi và đầy nhục cảm của mình. Vì tôi không thể khép chân lại, hay cử động, chuyện đó thật mãnh liệt, cực kỳ mãnh liệt.

Lưng tôi ưỡn lên khi tôi cố hấp thu những cảm giác đó.

“Ôi, Christian,” tôi gào lên.

“Anh biết, em yêu ạ,” anh thì thầm, và để làm tôi dịu đi, anh nhẹ nhàng thổi vào phần nhạy cảm nhất trên cơ thể tôi.

“Aaa! Xin anh đấy!” Tôi cầu xin.

“Gọi tên anh đi,” anh ra lệnh.

“Christian,” tôi gọi to, gần như không nhận ra giọng mình – nó the thé và ham muốn.

“Làm lại,” anh thở ra.

“Christian, Christian, Christian Grey,” tôi gọi thật to.

“Em là của anh.” Giọng anh nhẹ và rõ ràng, và với một đường quét cuối cùng của lưỡi anh, tôi sụp đổ – thật ngoạn mục – tận hưởng sự cực khoái của mình, và vì chân tôi cách nhau xa quá, nó cứ thế diễn ra, và tôi mê đi.

“Ana, trông em mới đẹp làm sao.” Giọng anh tràn ngập sự ngưỡng mộ, và tôi nghe thấy tiếng bao thiếc bị xé. Anh lướt ngón tay từ đốt cuối xương sống của tôi đến âm hộ tôi và dừng lại một nhịp trên mông tôi.

“Khi em sẵn sàng, anh cũng muốn điều đó.” Ngón tay anh lơ lửng bên trên tôi. Tôi thở hổn hển thật to khi cảm thấy bản thân mình căng thẳng trước sự vuốt ve nhẹ nhàng của anh. “Không phải hôm nay, Ana thân yêu ạ, nhưng một ngày nào đó... Anh muốn em bằng tất cả mọi cách. Anh muốn sở hữu từng centimet trên cơ thể em. Em là của anh.”

Những lời anh nói làm tôi rên rỉ, và những ngón tay anh di chuyển xuống dưới, vòng quanh nơi quen thuộc hơn.

Một lúc sau, anh đi ngập vào tôi. “Aaa! Nhẹ thôi anh” tôi gào lên, và anh đứng yên.

“Em ổn chứ?”

“Nhẹ thôi... để em làm quen với nó đã.”

Anh nhẹ nhàng rút ra rồi lại nhẹ nhàng đi vào, làm đầy tôi, làm tôi căng lên, hai lần, ba lần, và tôi bắt lực.

“Rồi, tốt rồi, em quen hơn rồi,” tôi thì thầm, tận hưởng cảm giác đó.

Anh rên rỉ, và lấy lại nhịp điệu. Không ngừng... lấp đầy tôi hết lần này đến lần khác... cảm giác thật tuyệt vời. Có niềm vui trong sự bắt lực của tôi, trong sự đầu hàng của tôi trước anh, và cả việc biết rằng anh có thể thỏa mãn với tôi theo cái cách mà anh muốn. Tôi có thể làm được điều này. Anh đưa tôi đến những nơi tăm tối, những nơi tôi không biết là có tồn tại, và cùng nhau, chúng tôi thấp sáng chúng bằng thứ ánh sáng chói lòa. Ôi đúng rồi... thứ ánh sáng chói lòa, rực rỡ.

Và tôi mê đi, tận hưởng điều anh đang làm với mình, tìm thấy sự thăng hoa ngọt ngào, rất ngọt ngào của mình khi tôi lên đỉnh lần nữa, thật ồn ào, và hét thật to tên anh. Khi đó anh đứng im, phóng toàn bộ trái tim và linh hồn vào tôi.

“Ana, em yêu,” anh hét lên và đổ xuống bên cạnh tôi.

KHI TÔI TỈNH LẠI, tôi đang nằm cuộn bên cạnh anh, và anh đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi không biết bây giờ là mấy giờ.

“Anh có thể nhìn em ngủ mãi mãi, Ana ạ,” anh thì thầm và hôn trán tôi.

Tôi mỉm cười và uể oải xoay người bên cạnh anh.

“Anh không bao giờ muốn rời xa em,” anh êm ái nói và vòng tay ôm lấy tôi.

Ừ. “Em không bao giờ muốn rời xa anh. Đừng bao giờ để em đi nhé,” tôi ngái ngủ thì thầm, mí mắt tôi không muốn mở ra.

“Anh cần em,” anh thì thầm, nhưng giọng anh là một phần xa xôi, thanh thản trong những giấc mơ của tôi. Anh cần tôi... cần tôi... Và cuối cùng, khi tôi chìm vào bóng tối, những suy nghĩ của tôi hướng về một cậu bé với đôi mắt xám, mái tóc màu đồng lem luốc, rồi bù đang mỉm cười bên lên với tôi.

44. Chương 17

Chương mười bảy

Ừm.

Christian đang rúc vào cổ tôi khi tôi dần thức giấc.

“Chào buổi sáng, em yêu,” anh thì thầm và nhắm nháp tai tôi. Mắt tôi run rẩy mở ra rồi đóng lại ngay lập tức. Ánh sáng rực rỡ buổi ban mai tràn ngập căn phòng, và tay anh đang nhẹ nhàng vuốt ve vú tôi, nhẹ nhàng trêu chọc tôi. Lăn tay xuống dưới, anh túm lấy hông tôi trong lúc nằm đằng sau, ôm tôi thật chặt.

Tôi duỗi người bên cạnh anh, tận hưởng sự đụng chạm của anh, và cảm thấy sự cương cứng của anh ép vào hông mình.

Ôi mẹ ơi. Một tiếng gọi đánh thức buổi sáng đúng kiểu Christian Grey.

“Anh rất hài lòng khi nhìn thấy em,” tôi lăm bằm về ngái ngủ, uốn éo đầy khêu gợi vào người anh. Tôi cảm thấy nụ cười của anh ép vào quai hàm mình.

“Anh rất hài lòng khi thấy em,” anh nói trong lúc lướt tay trên bụng tôi. “Có một số lợi ích nhất định khi thức dậy bên cạnh em, Steele ạ,” anh trêu chọc và nhẹ nhàng xoay người tôi lại để tôi nằm áp lưng xuống giường.

“Em ngủ ngon chứ?” Anh hỏi khi những ngón tay anh đầy nhục cảm tiếp tục sự giày vò. Anh đang cúi xuống mỉm cười với tôi – nụ cười rạng rỡ đúng kiểu phô-hàm-răng-trắng-lóa-cực-kỳ-hoàn-hảo-và-nam-tính-kiểu-Mỹ. Anh làm tôi ngạt thở.

Hông tôi bắt đầu xoay theo nhịp điệu của bản khiêu vũ mà những ngón tay anh tạo ra. Anh nong nân hôn lên môi tôi sau đó di chuyển xuống cổ tôi, nhắm nháp thật chậm rãi. Tôi rên rỉ. Anh thật nhẹ nhàng, sự đụng chạm của anh êm ái và thật thần kỳ. Những ngón tay mạnh mẽ của anh di chuyển xuống dưới, và rất chậm rãi, anh nhét một ngón vào bên trong tôi, lặn lên rút lên vì tôn thờ.

“Ôi, Ana,” anh thì thầm đầy tôn kính vào cổ tôi. Anh di chuyển ngón tay cùng lúc với nụ hôn của mình khi môi anh nhàn nhã chu du dọc theo xương đòn rồi xuống đến vú tôi. Anh giầy vò bầu vú thứ nhất, sau đó nhắm nháp núm thứ hai với răng và lưỡi, nhưng thật-hết-sức-nhẹ-nhàng, và hai vú tôi cứng lên như để đáp lại.

Tôi rên rỉ.

“Ừm,” anh khẽ rên rỉ và ngẩng đầu lên để trao cho tôi ánh mắt màu xám như bốc lửa. “Anh muốn em ngay bây giờ.” Anh với tay ra chiếc bàn cạnh giường. Anh nằm bên trên tôi, lấy hai khuỷu tay để nâng cơ thể, rồi cọ mũi anh dọc theo mũi tôi trong lúc lấy chân tách hai chân tôi ra. Anh quỳ gối và xé túi thiếc.

“Anh không thể chờ đến thứ bảy được,” anh nói, mắt anh sáng lên với sự thích thú đầy khêu gợi.

“Bữa tiệc của anh ư?” Tôi thở hổn hển.

“Không. Anh có thể dừng việc sử dụng mấy thứ chết tiệt này.”

“Đặt tên hay lắm.” Tôi cười khúc khích.

Anh cười tự mãn với tôi trong lúc đeo chiếc bao cao su vào. “Em đang cười khúc khích đấy phải không, Steele?”

“Đâu có.” Tôi cố nhưng không nghiêm mặt lại nổi.

“Đây giờ không phải là lúc để cười khúc khích đâu nhé.” Anh lắc đầu về quả trách với chất giọng trầm và nghiêm khắc, nhưng vẻ mặt của anh – Chúa ơi – vừa lạnh lùng vừa mãnh liệt.

Hơi thở tôi tắc nghẹn trong cổ họng. “Em tưởng anh thích nhìn thấy em cười khúc khích mà,” tôi khàn giọng thì thầm, nhìn chăm chăm vào chiều sâu thăm thẳm trong đôi mắt cuồng nhiệt của anh.

“Không phải bây giờ. Cười cũng phải đúng nơi đúng lúc chứ. Lúc này thì không. Anh cần phải ngăn em lại, và anh cho là mình biết cách làm điều đó,” anh nói về hăm dọa, và cơ thể anh đề lên cơ thể tôi.

“CÔ THÍCH ĂN sáng gì nào, Ana?”

“Cho cháu một ít yến mạch là được rồi ạ. Cảm ơn bà, bà Jones.”

Tôi đỏ mặt khi ngồi xuống quầy ăn sáng với Christian. Lần gần đây nhất tôi nhìn thấy bà Jones đứng đắn và đức hạnh là khi tôi đang bị kéo vào phòng ngủ trên vai Christian.

“Trông em đáng yêu lắm,” Christian nhẹ nhàng nói. Tôi đang mặc chiếc chân váy ôm màu xám và áo choàng lụa màu trắng.

“Anh cũng thế.” Tôi mỉm cười ngượng ngịu với anh. Anh đang mặc một chiếc sơ mi màu xanh nhạt và quần bò, trông anh đẹp trai, tươi tắn và hoàn hảo, như mọi khi.

“Chúng ta nên mua cho em một vài chiếc váy nữa,” anh dừng dừng nói. “Thực ra – anh thích được đưa em đi mua sắm.”

Ừm – đi mua sắm. Tôi ghét mua sắm. Nhưng nếu có Christian thì chắc là không đến nỗi tệ lắm. Tôi quyết định việc làm sao lãng là cách phản kháng tốt nhất.

“Không biết hôm nay ở chỗ làm sẽ có chuyện gì xảy ra đây.”

“Họ sẽ phải thay thế thằng khốn đó thôi.” Christian cau mày và quắc mắt như thể anh vừa dẫm phải một thứ gì đó cực kỳ khó chịu.

“Em mong là người ta sẽ cử một phụ nữ làm sếp mới của em.”

“Tại sao?”

“Chà, như thể anh sẽ khó có thể phản đối việc em đi với cô ấy,” tôi trêu chọc anh.

Môi anh giật giật và anh bắt đầu ăn món trứng ốp lết của mình.

“Có chuyện gì buồn cười thế?” Tôi hỏi.

“Em ấy. Ăn yến mạch của em đi, ăn hết, nếu đó là tất cả những gì em đang có.”

Vẫn hồng hách như thường lệ. Tôi bĩu môi với anh, nhưng rồi lại thôi.

“CHÌA KHÓA ĐÂY.” Christian chỉ vào ổ khởi động bên dưới cần số.

“Vị trí lạ quá,” tôi thì thầm. Nhưng tôi thích thú với từng chi tiết nhỏ nên cứ nhún tưng tưng trên ghế như một đứa trẻ vậy. Cuối cùng thì Christian cũng để tôi lái chiếc ô tô của mình.

Anh nhìn tôi điềm tĩnh, mặc dù mắt anh sáng lên về hài hước. “Em rất hào hứng với chuyện này, đúng không?” Anh thì thầm, vẻ thích thú.

Tôi gạt đầu và cười toe toét như kẻ ngớ ngẩn. “Chỉ cần nghĩ thấy mùi xe mới thôi. Chuyện này thậm chí còn hay hơn cả vụ Phần thưởng đặc biệt cho Người Phục Tù... Ừm, vụ A3 ý,” tôi nói nhanh, đỏ mặt.

Miệng Christian cong lên. “Phần thưởng đặc biệt cho Người Phục Tù á? Em nói hay lắm, Steele ạ.” Anh dựa ra sau với vẻ mặt giả vờ không tán thành, nhưng anh ấy không thể qua khỏi mắt tôi. Tôi biết anh ấy đang vui lắm.

“Chà, đi thôi.” Anh vẫy tay về phía cửa ra vào của ga-ra.

Tôi vỗ tay, khởi động xe, và tiếng động cơ xe vang lên. Gạt cần số sang chế độ lái, tôi nhấc chân ra khỏi chân phanh và chiếc Saab êm ả đi về phía trước. Taylor khởi động chiếc Audi đằng sau chúng tôi khi thanh chắn ga-ra nhấc lên, đi theo chúng tôi ra khỏi Escala lên đường.

“Chúng ta có thể bật đài không anh?” Tôi hỏi khi chúng tôi chờ ở cột đèn giao thông đầu tiên.

“Anh muốn em tập trung,” anh nghiêm khắc nói.

“Christian, đi mà anh, em có thể vừa lái xe vừa nghe nhạc mà.” Tôi đảo mắt. Anh cau mày một thoáng rồi với tay đến chiếc đài.

“Em có thể bật iPod, đĩa mp3 cũng như CD bằng máy này,” anh thì thầm.

Giai điệu êm ái to quá mức của The Police bất chợt vang lên trong xe. Christian bật nhỏ lại. Ừm... “King of Pain.”

“Bài thánh ca của anh,” tôi trêu anh, và ngay lập tức tôi hối hận khi miệng anh mím lại thành một đường mỏng, ôi không. “Em có album này, ở đâu đó.” Tôi vội vàng tiếp tục nói để làm anh phân tán. Ừm... đâu đó trong căn hộ mà tôi dành rất ít thời gian ở đó.

Tôi băn khoăn không biết Ethan thế nào rồi. Hôm nay tôi nên thử gọi cho anh ấy, dù sao cũng không có nhiều việc phải làm.

Nỗi lo lắng lan ra trong bụng tôi. Chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi đến văn phòng nhỉ? Mọi người có biết chuyện của Jack không? Mọi người có biết Christian tác động vào việc này không? Tôi vẫn có việc làm đấy chứ? Giờ ơi, nếu thất nghiệp thì tôi sẽ làm gì đây?

Cười anh chàng giàu sụ đó đi, Ana! Tiềm Thức đã thò bộ mặt đáng ghét ra. Tôi phớt lờ cô ta – con mụ tham lam.

“Này, Quý Cô Mồm Miệng Lém Lỉnh. Quay lại đi,” Christian kéo tôi trở về thực tại khi tôi dừng xe trước đèn đỏ thứ hai.

Ồ, vì Chúa – đột nhiên tôi nhớ lại hồi dưỡng Ray dạy tôi lái xe. Tôi không cần thêm một người cha nữa. Có lẽ là một người chồng, một người chồng lập dị.

Ừm.

“Em đang nghĩ về công việc thôi mà.”

“Em yêu, em sẽ ổn thôi. Tin anh đi.” Christian mỉm cười.

“Xin anh đừng can thiệp nhé – em muốn tự mình làm việc đó. Christian, xin anh đấy. Nó rất quan trọng với em mà,” tôi nói nhẹ nhàng nhất có thể. Tôi không muốn tranh luận. Miệng anh lại mím thành một đường bướng bỉnh, tôi nghĩ anh lại sắp mắng mỏ tôi.

Ồi không.

“Chúng ta không tranh luận, Christian nhé. Chúng ta đã có một buổi sáng tuyệt vời. Và tối hôm qua là...” Tôi không biết nói gì nữa, tối qua là... “Thiên đường.”

Anh không nói gì. Tôi liếc mắt sang và thấy anh nhắm mắt lại.

“Phải. Thiên đường,” anh nhẹ nhàng nói. “Anh thực sự có ý đó đấy ”

“Sao cơ?”

“Anh sẽ không để em đi đâu.”

“Em không muốn đi.”

Anh mỉm cười, và nụ cười mới mẻ, bên lên này có thể phá hủy mọi thứ trên đường đi của nó. Ôi, nụ cười đó mới quyền uy làm sao.

“Tốt,” anh nói ngắn gọn, và trông anh rõ ràng rất thoải mái.

Tôi lái xe đến bãi đậu cách SIP nửa tòa nhà.

“Anh đi bộ với em đến chỗ làm. Taylor sẽ đón anh ở đó,” Christian đề nghị. Tôi trèo ra khỏi xe, hơi lóng ngóng vì chiếc váy ngắn bó sát trong khi Christian trèo ra thật duyên dáng, thoải mái; hoặc cũng có thể anh tạo ra ấn tượng là anh rất thoải mái với cơ thể của mình. Ừm... một người không chịu đựng được việc bị đụng chạm thì không thể thoải mái đến thế. Tôi cau mày trước suy nghĩ lệch lạc của mình.

“Đừng quên là chúng ta sẽ gặp Flynn vào bảy giờ tối nay nhé,” anh nói khi đưa tay ra cho tôi. Tôi nhấn nút khóa cửa trên điều khiển và cầm lấy tay anh.

“Em không quên đâu. Em sẽ viết ra một danh sách các câu hỏi cho ông ấy.”

“Câu hỏi? Về anh ư?”

Tôi gật đầu.

“Anh có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào của em về anh.” Christian trông có vẻ như bị xúc phạm.

Tôi mỉm cười với anh. “Vâng, nhưng em muốn nghe ý kiến đắt giá và không thiên vị của ông bác sĩ tâm lý hơn.”

Anh cau mày và đột nhiên kéo tôi vào vòng tay anh, giữ chặt hai tay tôi sau lưng tôi.

“Ý tưởng này có hay ho lắm không?” Anh nói, giọng anh trầm khàn. Tôi ngửa người ra sau và thấy sự bất an đang dâng đầy lên trong mắt anh. Điều đó làm tâm hồn tôi tan nát.

“Nếu anh không muốn thì em sẽ không làm nữa.” Tôi nhìn anh chằm chằm, chớp mắt, muốn vuốt ve để nỗi lo lắng biến mất khỏi khuôn mặt anh. Tôi ngo ngoáy bàn tay và anh bỏ nó ra. Tôi nhẹ nhàng chạm vào má anh – nó thật mịn màng sau khi được cạo râu sáng nay.

“Anh lo lắng điều gì thế?” Tôi khẽ hỏi.

“Rằng em sẽ đi.”

“Christian, em phải nói với anh bao nhiêu lần đây – em sẽ không đi đâu cả. Anh đã nói với em điều tồi tệ nhất. Em sẽ không bỏ anh đâu.”

“Vậy tại sao em vẫn chưa trả lời anh?”

“Trả lời anh ư?” Tôi lăm bắm.

“Em biết anh đang nói đến chuyện gì mà, Ana.”

Tôi thở dài. “Em muốn biết là mình đủ cho anh, Christian ạ. Thế thôi ”

“Và em không tin anh về chuyện đó?” Anh bực tức nói và bỏ tôi ra.

“Christian, tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh. Và trước sự thừa nhận của anh thì anh là một người vô cùng phức tạp và rắc rối. Em không thể cho anh điều anh cần,” tôi nói. “Em không làm được điều đó. Chính vì thế mà em cảm thấy không thỏa đáng, nhất là khi chứng kiến anh với Leila. Ai nói rằng một ngày nào đó anh sẽ không gặp một người sẽ thích làm những việc anh làm? Và ai nói rằng anh sẽ không, anh biết đấy... phải lòng cô ta? Người phù hợp hơn nhiều với nhu cầu của anh ấy.” Suy nghĩ về việc Christian ở bên ai đó làm tôi muốn bệnh. Tôi nhìn chằm chằm xuống những ngón tay đang đan lại của mình.

“Anh biết một vài người phụ nữ thích những việc anh thích làm. Chẳng ai trong số họ hấp dẫn anh như em cả. Anh chưa bao giờ có mối liên hệ tình cảm nào với họ cả. Chỉ có mình em thôi, Ana.”

“Vì anh chưa bao giờ cho họ cơ hội thôi. Anh đã tự nhốt mình quá lâu trong pháo đài của mình, Christian ạ. Nghe này, chúng ta sẽ thảo luận về chuyện này sau nhé. Em phải làm việc rồi. Có lẽ bác sĩ Flynn sẽ cho chúng ta biết quan điểm của ông ấy.” Cuộc nói chuyện trong một bãi đỗ xe vào lúc tám giờ năm mươi phút sáng trở nên nặng nề, và Christian, lần đầu tiên, có vẻ tán thành. Anh gật đầu nhưng ánh mắt có vẻ thận trọng.

“Đi nào,” anh ra lệnh và giơ tay ra.

KHI ĐẾN BÀN LÀM VIỆC, tôi thấy một mẫu giấy bảo tôi đến thẳng văn phòng của Elizabeth. Tôi sợ chết khiếp, ôi, đúng là thế rồi. Tôi sắp bị đuổi việc rồi.

“Anastasia.” Elizabeth mỉm cười tử tế và vẫy tay mời tôi ngồi lên chiếc ghế trước bàn bà ấy. Tôi ngồi nhìn với vẻ chờ đợi, hy vọng bà không nghe được tiếng tim tôi đang đập thình thịch. Bà vuốt mái tóc dày màu đen của mình và nhìn tôi bằng đôi mắt màu xanh dương ảm đạm.

“Tôi có một vài tin buồn.”

Buồn! Ôi không.

“Tôi gọi cô lên để thông báo là Jack đã rời công ty khá đột ngột.”

Tôi đỏ mặt. Chuyện này với tôi chẳng buồn chút nào. Tôi có nên nói với bà ấy là tôi biết điều đó không nhỉ?

“Sự ra đi vội vã của anh ta để lại một chỗ trống, và bây giờ chúng tôi muốn cô vào vị trí đó cho đến khi chúng tôi tìm được người thay thế.”

Sao cơ? Tôi cảm thấy máu rút cạn khỏi đầu mình. Tôi ư? “Nhưng, tôi mới làm được một tuần gì đó mà.”

“Phải, Anastasia ạ, tôi hiểu nhưng Jack luôn bên cạnh cho khả năng của cô. Cậu ta đặt kỳ vọng vào cô rất nhiều.”

Tôi nín thở. Anh ta kỳ vọng rất nhiều vào việc đề cử tôi ra, chắc chắn rồi.

“Đây là bản mô tả chi tiết công việc. Đọc nó thật kỹ nhé, sau đó chúng ta sẽ thảo luận về nó trong ngày hôm nay.”

“Nhưng...”

“Phải, tôi biết chuyện này rất đột ngột, nhưng cô đã liên hệ với những tác giả chủ chốt của Jack. Các ghi chép của cô được các Biên tập viên ủy nhiệm khác chú ý. Cô có một trí tuệ sắc sảo, Anastasia ạ. Tất cả chúng tôi nghĩ rằng cô có thể làm được việc đó.”

“Okay.” Chuyện này không có thật.

“Nghe này, hãy nghĩ về việc đó. Trong thời gian đó, cô có thể tiếp quản văn phòng của Jack.” Bà ấy đứng lên, khéo léo đuổi tôi đi, và chìa bàn tay ra. Tôi bắt lấy nó trong nỗi kinh ngạc tột cùng.

“Tôi rất mừng là anh ta đã đi,” bà ấy thì thầm và khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Khỉ thật.

Hắn đã làm gì bà ấy thế không biết?

Quay lại bàn làm việc, tôi lấy chiếc BlackBerry ra và gọi Christian.

Anh trả lời ngay hồi chuông thứ hai. “Anastasia. Em ổn chứ?” Anh lo lắng hỏi.

“Họ vừa mới ủy nhiệm công việc của Jack cho em, tạm thời ấy,” tôi thốt ra.

“Em đang đùa à,” anh thì thầm, choáng váng.

“Anh có liên quan gì đến chuyện này không thế?” Giọng tôi sắc hơn dự định.

“Không... không, không liên quan một tí nào. Ý anh là, với tất cả sự tôn trọng, Anastasia, em mới làm việc ở đó được khoảng một tuần – và anh không hề có ý đó.”

“Em hiểu.” Tôi cau mày. “Hình như Jack thực sự đánh giá cao em thì phải.”

“Thế à?” Giọng Christian bằng giá, sau đó anh thở dài. “Chà, em yêu, nếu họ nghĩ là em có thể làm được việc đó thì anh chắc chắn là em làm được. Chúc mừng em. Có lẽ chúng mình phải ăn mừng sau khi gặp Flynn.”

“Ừm. Anh có chắc là anh không liên quan đến việc này không?”

Anh yên lặng một thoáng, rồi trả lời bằng giọng trầm đầy đe dọa. “Em nghi ngờ anh ư? Em làm anh câu đây.”

Tôi nuốt khan. Giờ ạ, anh ấy dễ nổi điên quá. “Em xin lỗi,” tôi thở ra, cố kiềm chế.

“Nếu em cần bất cứ điều gì, hãy nói cho anh biết. Anh sẽ ở bên em. Và Anastasia này?”

“Sao cơ?”

“Dùng chiếc BlackBerry của em,” anh cụt lủn nói thêm.

“Vâng, Christian.”

Anh không cúp máy như tôi mong đợi mà hít một hơi thật sâu.

“Anh nói rồi đấy. Nếu em cần anh, anh luôn ở bên em.” Lời nói của anh êm ái hơn nhiều, có vẻ hòa giải, ồ, anh ấy thật hay thay đổi... tâm trạng của anh ấy cứ như một chiếc máy phát nhạc đang chơi nhịp điệu nhanh vậy.

“Vâng,” tôi lầm bầm. “Em phải đi rồi. Em phải chuyển văn phòng mà.”

“Nếu em cần anh. Anh nói rồi đấy nhé,” anh thì thầm.

“Em biết rồi, cảm ơn anh, Christian. Em yêu anh.”

Tôi cảm nhận được nụ cười toe toét của anh ở đầu bên kia. Tôi đã giành lại được anh rồi.

“Anh cũng yêu em, em yêu.” ồ, tôi có bao giờ chán nghe câu nói đó từ anh không nhỉ?

“Em sẽ nói chuyện với anh sau nhé.”

“Sau nhé, em yêu.”

Tôi cúp máy và liếc nhìn văn phòng của Jack. Văn phòng của tôi. Chúa ơi – Anastasia Steele, Quyền Biên tập viên ủy nhiệm. Ai mà ngờ được cơ chứ? Tôi nên đòi tăng lương mới phải.

Jack sẽ nghĩ gì nếu hắn biết nhỉ? Tôi rùng mình trước suy nghĩ đó và vẫn vợ nghĩ không biết anh ta dành buổi sáng của mình làm gì, nếu không ở New York như dự định. Tôi bước vào văn phòng của hắn – của tôi – ngồi xuống bàn làm việc, và bắt đầu đọc bản mô tả công việc.

LÚC mười hai rưỡi, Elizabeth gọi điện cho tôi.

“Ana, chúng tôi cần cô có mặt trong một cuộc họp lúc một giờ ở phòng họp của ban giám đốc. Jerry Roach và Kay Bestie sẽ ở đó – cô biết đấy, giám đốc và phó giám đốc công ty ấy mà? Tất cả các Biên tập viên ủy nhiệm đều có mặt.”

Khỉ thật!

“Tôi có cần chuẩn bị gì không ạ?”

“Không, đây chỉ là một cuộc gặp mặt thân mật chúng ta tổ chức một tháng một lần thôi. Sẽ có cả đồ ăn trưa luôn.”

“Tôi sẽ có mặt ngay.” Tôi cúp máy.

Chết tiệt! Tôi kiểm tra bảng phân công hiện tại của các tác giả của Jack. Phải, tôi đã làm việc với họ rồi. Tôi có năm tập bản thảo mà anh ta đang ủng hộ, thêm hai tập nữa, và hai bản này thực sự nên được cân nhắc xuất bản. Tôi hít một hơi thật sâu – tôi không thể tin được là đã đến giờ ăn trưa. Thời gian cứ thế

trôi đi, và tôi yêu công việc này. Có quá nhiều việc cần giả quyết buổi sáng hôm nay. Một tiếng ping từ lịch của tôi thông báo một cuộc hẹn.

Ồi không – Mia! Phấn khích quá, tôi đã quên mất bữa trưa của chúng tôi. Tôi lần mò chiếc Blackberry và cố gắng gọi cho cô bé.

Điện thoại tôi rung lên.

“Là anh ấy, ở quầy lễ tân.” Giọng Claire thì thào.

“Ai cơ?” Trong một thoáng, tôi đã nghĩ đó có thể là Christian.

“Vị thần tóc vàng ấy.”

“Ethan ư?”

Ồ, anh ấy muốn gì nhỉ? Ngay lập tức tôi cảm thấy tội lỗi vì đã không gọi cho anh ấy.

Ethan trong chiếc áo sơ mi xanh kẻ ca rô, áo phông trắng và quần bò, cười thật tươi khi tôi xuất hiện.

“Oa! Trông em quyến rũ quá, Steele,” anh nói và gạt đầu ngưỡng mộ, rồi ôm nhanh tôi một cái.

“Mọi chuyện ổn cả chứ anh?”

Anh cau mày. “Mọi chuyện ổn cả, Ana. Anh chỉ muốn gặp em thôi. Cũng lâu rồi anh chưa gặp em, và anh muốn kiểm tra xem Quý Ngài Giàu Sụ đối xử với em thế nào.”

Tôi đỏ mặt và không nín nổi nụ cười.

“Được rồi!” Ethan reo lên, giơ hai tay lên. “Anh có thể hiểu được qua nụ cười bí hiểm của em. Anh không muốn biết nữa. Anh đến với khả năng mỏng manh là em đang ăn trưa. Anh đang ghi danh ở Seattle ột khóa học về tâm lý vào tháng chín. Cho khóa học thạc sĩ của anh.”

“Ồi, Ethan. Có quá nhiều việc đã xảy ra. Em có cả tí thứ để kể cho anh, nhưng bây giờ em không tiện kể. Em phải họp rồi.” Một ý tưởng chợt thúc mạnh vào tôi. “Và em không biết anh có thể làm ơn giúp em một việc rất, rất quan trọng được không?” Tôi chấp hai tay lại thỉnh cầu.

“Chắc rồi,” anh nói, bối rối trước sự khẩn cầu của tôi.

“Em định ăn trưa với em gái của Christian và Elliot – nhưng em không liên lạc được với cô ấy, và em vừa mới nhận được tin báo về cuộc họp. Anh có thể làm ơn đưa cô ấy đi ăn trưa được không? Xin anh đấy?”

“Ồi, Ana! Anh không muốn trông nom một cô bé ngỗ nghịch đâu.”

“Đi mà, Ethan.” Tôi nhìn anh bằng đôi mắt van nài dễ mềm lòng nhất. Anh đảo mắt và tôi biết tôi đã chinh phục được anh.

“Em sẽ nấu gì đó cho anh chứ?” Anh thì thầm.

“Chắc rồi, cái gì cũng được, lúc nào cũng được ạ.”

“Vậy cô bé ấy ở đâu?”

“Có lẽ lúc này cô ấy đến đây rồi.” Và y như rằng, tôi nghe thấy giọng cô bé.

“Ana!” Cô bé gọi từ cửa chính.

Chúng tôi cùng quay người lại, và cô bé đứng đó – tròn trịa và cao ráo với mái tóc kiểu bob bóng mượt màu đen – mặc một chiếc váy ngắn màu xanh bạc hà và đi đôi giày mềm cao gót có dây đeo quanh cổ chân. Trông cô bé thật tuyệt vời.

“Cô bé ngỗ nghịch đây á?” Anh thì thầm, há hốc miệng nhìn cô bé.

“Vâng. Cô bé con cần được trông nom đấy ạ.” Tôi thì thầm đáp lại. “Chào em, Mia.” Tôi ôm Mia trong lúc cô bé nhìn Ethan chằm chằm.

“Mia – đây là Ethan, anh trai của Kate.”

Anh gạt đầu, lông mày nhướn lên vẻ ngạc nhiên. Mia chớp mắt mấy lần khi cô bé đưa tay ra cho anh.

“Rất vui được gặp em,” Ethan khẽ nói nhanh và Mia lại chớp mắt lần nữa – thoáng im lặng. Cô bé đỏ mặt. Mẹ ơi. Tôi không nghĩ rằng mình từng thấy cô bé đỏ mặt.

“Chị không đi ăn trưa được,” tôi uể oải nói. “Ethan đã đồng ý đưa em đi ăn, như thế ổn chứ? Thỏa thuận như thế được không nhỉ?”

“Chắc chắn rồi ạ,” cô bé nói nhỏ. Mia nhỏ nhẹ, chuyện này quá là kỳ lạ.

“Vậy thì bây giờ đến lúc anh làm nhiệm vụ rồi. Sau nhé, Ana,” Ethan nói và giơ cánh tay ra cho Mia. Cô bé nhận lấy nó với nụ cười bên lên.

“Tạm biệt, Ana.” Mia quay lại với tôi và làm khẩu hình, “Ôi. Chúa, ơi!” và tặng tôi một cái nháy mắt rất cường điệu.

Giời ơi... cô bé thích anh ấy! Tôi vấy tay với họ khi họ rời tòa nhà. Tôi băn khoăn không biết Christian nghĩ gì về việc em gái mình hẹn hò nữa. Suy nghĩ đó làm tôi khó chịu. Cô ấy trạc tuổi tôi, nên anh ấy không thể phản đối được, đúng không nhỉ?

Chúng ta đang phải đối mặt với Christian đấy. Tiềm Thức đáng ghét quay lại, mồm miệng ngoa ngoắt, áo len và ví móc ở cánh tay. Tôi lắc đầu để giữ hình ảnh đó ra. Mia là một người phụ nữ đã trưởng thành và Christian có thể sẽ biết điều, đúng không nào? Tôi bỏ qua suy nghĩ đó và quay lại văn phòng của Jack... Ơ... của tôi để chuẩn bị cho cuộc họp.

Khi tôi quay về đã là một rủi ro. Cuộc họp diễn ra suôn sẻ. Tôi thậm chí còn được chấp thuận cho việc xúc tiến hai tập bản thảo mà tôi đang bảo vệ. Cảm giác đó thật hăng say.

Trên bàn tôi là một cái giỏ đan bằng liễu gai khổng lồ kết hoa hồng trắng và hồng phấn đẹp mê hồn. Oa – chỉ riêng mùi hương thôi cũng đã tuyệt lắm rồi. Tôi mỉm cười và cầm tấm thiệp lên. Tôi biết ai là người gửi.

Xin chúc mừng, quý cô Steele. Tất cả là nhờ công sức của em!

Không có sự giúp đỡ nào từ phía vị CEO thân thiện và tự cao tự đại quá mức của em.

Yêu em,

Christian

Tôi cầm chiếc BlackBerry lên để email cho anh ấy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tự cao tự đại...

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 15:43

Đến: Christian Grey

Là kiểu điên ưa thích của em. Cảm ơn anh vì những bông hoa thật đẹp. Chúng được chuyển đến trong một chiếc giỏ liễu gai khổng lồ khiến em nghĩ đến những chuyến picnic và những cái chặn.

X

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không khí trong lành

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 15:55

Đến: Anastasia Steele

Điên á? Bác sĩ Flynn có lẽ sẽ chia sẻ vài điều về vấn đề đó đấy.

Em thích đi picnic à?

Chúng ta có thể vui vẻ ở ngoài trời, Anastasia...

Ngày hôm nay của em thế nào, em yêu?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ồi mẹ ơi. Tôi đỏ mặt khi đọc thư trả lời của anh.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cuồng nhiệt

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 16:00

Đến: Christian Grey

Ngày hôm nay trôi đi vùn vụt ấy. Em gần như không có lấy một giây để nghĩ đến bất cứ việc gì ngoài công việc. Em nghĩ em có thể làm việc này! Em sẽ kể cho anh nhiều hơn khi về nhà nhé.

Đi chơi nghe... thú vị lắm.

Yêu anh.

A x

TB: đừng lo về bác sĩ Flynn nhé.

Điện thoại tôi rung lên. Là Claire ở bộ phận lễ tân, cô ấy khát khao muốn biết ai đã gửi hoa và điều gì đã xảy ra với Jack. Chúi đầu trong văn phòng cả ngày, tôi đã bỏ lỡ những câu chuyện buồn đưa lê. Tôi nhanh chóng kể với cô ấy rằng hoa là do bạn trai tôi gửi và tôi không biết chuyện Jack ra đi. Chiếc Blackberry của tôi rung lên và tôi nhận được một email khác từ Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Anh sẽ cố...

Ngày: Ngày 16 tháng 6 năm 2011 16:09

Đến: Anastasia Steele

Không lo lắng.

Sau nhé, em yêu. X

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

LÚC năm rưỡi, tôi dọn dẹp bàn làm việc. Tôi không tin được là ngày hôm nay đã trôi đi. Tôi phải quay lại Escala và chuẩn bị cho cuộc gặp với bác sĩ Flynn. Tôi thậm chí còn chưa có thời gian chuẩn bị các câu hỏi.

Có lẽ hôm nay chúng tôi có thể gặp mặt lần đầu tiên, và biết đâu Christian sẽ cho tôi gặp lại ông ấy. Tôi rùng mình để giữ suy nghĩ đó ra khỏi đầu trong lúc lao nhanh ra khỏi văn phòng và vẫy tay nhanh chào tạm biệt Claire.

Tôi còn phải lo cho sinh nhật của Christian nữa. Tôi biết mình sẽ tặng gì cho anh ấy rồi.

Tôi muốn anh ấy nhận được nó tối nay trước khi chúng tôi đi gặp Flynn, nhưng làm thế nào được nhỉ? Bên cạnh bãi đậu xe là một cửa hàng nhỏ có bán đồ du lịch rẻ tiền. Húng khởi tràn ngập lòng tôi khi tôi len lỏi vào bên trong.

CHRISTIAN ĐANG NÓI CHUYỆN qua chiếc Blackberry, đứng nhìn qua bức tường kính khi tôi bước vào căn phòng lớn một tiếng sau đó. Quay người lại, anh cười toe toét với tôi và kết thúc cuộc gọi.

“Ros, thế là tốt rồi. Báo cho Barney và chúng tôi sẽ đi từ đó... Thế nhé.”

Anh bước về phía tôi khi tôi đứng bên lên ở lối ra vào. Anh đã thay sang một chiếc áo phông trắng và quần bò, đúng kiểu gã trai hư hỏng và khêu gợi. Oa.

“Chào buổi tối, cô Steele,” anh thì thầm và cúi xuống hôn tôi. “Chúc mừng em đã được thăng chức.” Anh vòng tay quanh người tôi. Anh có mùi ngon quá.

“Anh tắm rồi.”

“Anh vừa mới tập thể thao với Claude.”

“Ồ.”

“Đã khiến anh ta ngã chống vó hai lần.” Christian cười tươi, thật trẻ con và hài lòng với bản thân mình. Nụ cười toe toét của anh thật dễ lây lan.

“Chuyện đó không thường xảy ra ả?”

“Không. Thật vui khi nó xảy ra. Em đói chưa?”

Tôi lắc đầu.

“Sao thế?” Anh cau mày với tôi.

“Em hồi hộp. Về chuyện bác sĩ Flynn ý mà.”

“Anh cũng thế. Ngày hôm nay của em thế nào?” Anh bỏ tôi ra, và tôi tóm tắt ngắn gọn cho anh nghe. Anh lắng nghe chăm chú.

“Ồ – có thêm điều này em nên nói cho anh,” tôi bổ sung. “Em đã định đi ăn trưa với Mia.”

Anh nhướn lông mày vẻ ngạc nhiên. “Em chưa kể với anh điều đó.”

“Em biết, em quên mất. Em không đi được vì vướng cuộc họp, và Ethan đưa cô bé đi ăn thay em rồi.”

Mặt anh sầm lại. “Anh hiểu. Đừng cần môi nữa.”

“Em phải đi tắm rửa đây,” tôi chuyển chủ đề rồi quay người bước đi trước khi anh kịp phản ứng gì thêm.

VĂN PHÒNG CỦA BÁC SĨ FLYNN không xa căn hộ của Christian lắm. Thật tiện lợi, cho những buổi trị liệu khẩn cấp.

“Anh thường chạy bộ từ nhà đến đây,” Christian nói khi anh đỗ chiếc Saab của tôi. “Đây là một chiếc xe tuyệt vời.” Anh mỉm cười với tôi.

“Em cũng nghĩ vậy,” tôi mỉm cười lại với anh. “Christian... Em...” Tôi bồn chồn nhìn anh chằm chằm.

“Sao thế, Ana?”

“Cái này ả.” Tôi kéo hộp quà nhỏ màu đen từ trong túi xách ra. “Đây là món quà tặng anh nhân dịp sinh nhật. Em muốn tặng nó cho anh ngay bây giờ – nhưng anh phải hứa là không được mở nó trước thứ bảy, được chứ?”

Anh chớp mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên. “Okay,” anh thận trọng thì thầm.

Hít một hơi thật sâu, tôi đưa nó cho anh, phớt lờ vẻ mặt bối rối của anh. Anh lắc lắc cái hộp, và nó phát ra tiếng lách cách rất vừa ý. Anh cau mày. Tôi biết anh rất muốn biết bên trong đó có gì. Sau đó anh cười toe toét, mắt sáng lên vì sự thích thú trẻ trung và vô tư. Ôi trời ơi... trông anh ấy đúng như tuổi của mình – và thật đẹp.

“Anh không được mở nó trước thứ Bảy đâu đấy,” tôi cảnh báo anh.

“Anh hiểu rồi,” anh nói. “Vậy tại sao em lại tặng nó cho anh bây giờ?” Anh nhét chiếc hộp vào túi trong của chiếc áo khoác kẻ sọc màu xanh dương, gần chỗ trái tim anh.

Mới phù hợp làm sao, tôi ngẫm nghĩ. Tôi cười tự mãn với anh.

“Vì em có thể, ngài Grey ả.”

Miệng anh cong lên với sự thích thú hài hước.

“Chà, cô Steele, cô đã học lõm được trò của tôi rồi đấy.”

Chúng tôi được một nhân viên lễ tân nhanh nhẹn và thân thiện dẫn đến văn phòng lộng lẫy của bác sĩ Flynn. Bà ta chào Christian rất ấm áp, theo tôi thì hơi ấm áp quá mức – giờ ạ, bà ta đáng tuổi mẹ anh ấy cơ mà – và anh ấy biết tên bà ta.

Căn phòng rất tao nhã: màu xanh lục nhạt với hai chiếc ghế dài màu xanh lục đậm đối diện hai chiếc ghế bành bọc da, và nó có không khí của một câu lạc bộ dành cho các quý ông. Bác sĩ Flynn đang ngồi ở một chiếc bàn ở đầu bên kia của căn phòng.

Khi chúng tôi vào, ông đứng lên và đi lại chỗ chúng tôi trong khu vực ngoài chờ. Ông mặc quần dài màu đen và áo sơ mi hở cổ màu xanh dương nhạt – không cà vạt. Đôi mắt sáng màu xanh dương của ông dường như không để lộ điều gì.

“Christian.” ông mỉm cười thân thiện.

“John.” Christian bắt tay John. “Ông còn nhớ Anastasia chứ?”

“Làm sao tôi quên được? Anastasia, chào mừng cô đến đây.”

“Xin gọi tôi là Ana,” tôi thì thầm khi ông bắt tay tôi thật chặt. Tôi rất thích ngữ điệu tiếng Anh của ông ấy.

“Ana,” ông vui vẻ nói và dẫn chúng tôi đến chỗ mấy cái ghế dài.

Christian ra hiệu cho tôi ngồi vào một chiếc ghế. Tôi ngồi xuống, cố gắng tỏ ra thoải mái, để tay lên thành ghế, và anh nằm ườn ra chiếc ghế còn lại bên cạnh tôi, và như thế chúng tôi ngồi vuông góc với nhau. Một chiếc bàn nhỏ với một chiếc đèn đơn giản đặt giữa hai chúng tôi. Tôi thích thú khi để ý thấy một hộp khăn giấy bên cạnh chiếc đèn.

Đây không phải là điều tôi dự đoán từ trước. Tôi đã tưởng tượng ra một căn phòng ảm đạm màu trắng tốt với những chiếc ghế dài bọc da màu đen; nữ thần trong tôi chắc hẳn phải cảm thấy quen thuộc hơn với chỗ đó.

Trông có vẻ thoải mái và nắm quyền kiểm soát, bác sĩ Flynn ngồi xuống một chiếc ghế bành rồi cầm tập giấy ghi chép bọc da lên. Christian khoanh chân lại, mắt cá chân đặt trên đầu gối, và duỗi một cánh tay dọc theo lưng ghế. Với tay còn lại ra, anh tìm bàn tay tôi đang đặt trên thành ghế và khẽ bóp trấn an.

“Christian đã yêu cầu cô đi cùng cậu ấy đến một buổi trị liệu,” bác sĩ Flynn nhẹ nhàng bắt đầu. “Như cô đã biết, chúng ta coi những buổi trị liệu này là hoàn toàn bí mật...”

Tôi nhướn mày với bác sĩ Flynn làm ông đang nói phải ngừng lại.

“Ồ... Ừm... Tôi đã ký thỏa thuận NDA rồi,” tôi lầm bầm, xấu hổ vì thấy ông dừng lại. Cả Flynn và Christian nhìn tôi chằm chằm, và Christian bỏ tay tôi ra.

“Một thỏa thuận không tiết lộ ư?” Lòng mày bác sĩ Flynn nhướn lại, và ông liếc nhìn Christian vẻ dò hỏi.

Christian nhún vai.

“Cậu bắt đầu tất cả các mối quan hệ với phụ nữ của mình bằng một bản NDA ư?” Bác sĩ Flynn hỏi anh.

“Với những người làm theo hợp đồng thì đúng.”

Môi bác sĩ Flynn giật giật. “Thế cậu còn có loại hình quan hệ khác nữa với phụ nữ ư?” ông hỏi, có vẻ thích thú.

“Không,” Christian đáp sau một nhịp, và trông anh cũng rất thích thú.

“Đúng như tôi nghĩ,” bác sĩ Flynn tập trung chú ý trở lại tôi. “Chà, tôi nghĩ chúng ta không phải lo lắng về sự bí mật nữa, nhưng tôi có thể đề nghị rằng hai vị thảo luận về chuyện này vào một lúc nào đó được không? Theo như tôi hiểu thì hai người không còn duy trì mối quan hệ kiểu hợp đồng như thế nữa rồi.”

“Một loại hợp đồng mới, hy vọng vậy,” Christian nhẹ nhàng nói và liếc nhìn tôi. Tôi đỏ mặt còn bác sĩ Flynn nheo mắt lại.

“Ana. Xin cô thứ lỗi, nhưng có lẽ tôi hiểu về cô nhiều hơn cô tưởng. Christian đã rất hợp tác.”

Tôi lo lắng liếc nhìn Christian. Anh ấy đã nói gì thế?

“Một bản NDA ư?” Ông nói tiếp. “Chắc hẳn cô phải sốc lắm.”

Tôi chớp mắt nhìn ông. “Ồ, tôi nghĩ cú sốc đó đã phai nhạt dần rồi, khi mà Christian gần đây đã tiết lộ một số chuyện khác,” tôi đáp, giọng nhỏ và lưỡng lự vẻ lo lắng.

“Chắc chắn rồi.” Bác sĩ Flynn mỉm cười chân thành với tôi. “Vậy, Christian, cậu muốn thảo luận về điều gì?”

Christian nhún vai như một đứa trẻ bất cần. “Anastasia muốn đến gặp ông. Có lẽ ông nên hỏi cô ấy.”

Khuôn mặt bác sĩ Flynn lại để lộ sự ngạc nhiên, và ông nhìn tôi chăm chăm.

Chết tiệt! Xấu hổ quá đi mất. Tôi nhìn chăm chăm xuống ngón tay mình.

“Cô sẽ thoải mái hơn khi Christian để chúng ta ở lại một lát chứ?”

Ánh mắt tôi chiếu thẳng sang Christian và anh đang nhìn tôi chăm chăm đầy trông đợi.

“Vâng,” tôi thì thầm.

Christian cau mày, định há miệng ra nhưng rồi khép lại ngay lập tức sau đó đứng lên nhanh nhẹn và duyên dáng.

“Tôi sẽ ở phòng chờ,” anh nói, miệng anh trề ra, vẻ gắt gỏng.

Ồi không.

“Cảm ơn cậu, Christian,” bác sĩ Flynn bình thản nói.

Christian nhìn tôi thật lâu vẻ dò hỏi rồi đi ra khỏi căn phòng – nhưng anh không đóng sầm cửa lại. Phù. Tôi thư giãn ngay lập tức.

“Cậu ấy bắt nạt cô ư?”

“Vâng. Nhưng không nhiều như trước đây.” Tôi cảm thấy mình đang phản bội, nhưng điều đó là sự thật.

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên, Ana ạ. Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Tôi nhìn chăm chăm xuống những ngón tay đang đan lại của mình. Tôi có thể hỏi điều gì đây?

“Bác sĩ Flynn ạ, trước đây tôi chưa từng yêu ai, và Christian... Trong tuần vừa rồi, có quá nhiều chuyện đã xảy ra. Tôi còn chưa có dịp để suy nghĩ mọi việc cho thấu đáo.”

“Cô cần suy nghĩ thấu đáo về những chuyện gì?”

Tôi ngẩng lên liếc nhìn ông, đầu ông nghiêng sang một bên trong lúc nhìn tôi chăm chú đầy thương cảm, tôi nghĩ vậy.

“Ừm... Christian nói với tôi là anh ấy rất vui khi từ bỏ được... ơ...” Tôi ngần ngại và dừng lại.

Chuyện này khó nói hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi.

Bác sĩ Flynn thở dài. “Ana, trong thời gian rất ngắn từ lúc cô quen cậu ấy, cô đã tạo được những bước tiến triển với bệnh nhân của tôi hơn rất nhiều so với những gì tôi làm được trong hai năm qua. Cô có ảnh hưởng rất sâu sắc với cậu ấy. Cô phải nhận thấy điều đó.”

“Anh ấy cũng có ảnh hưởng rất sâu sắc với tôi. Tôi chỉ không biết liệu mình có đủ, đủ để đáp ứng những nhu cầu của anh ấy không?” Tôi thì thầm.

“Đó là điều cô cần ở tôi ư? Sự đảm bảo ấy?”

Tôi gật đầu.

“Nhu cầu thay đổi mà,” ông đơn giản nói. “Christian đã thấy mình rơi vào một tình huống mà những phương pháp đối phó của cậu ấy không còn hiệu quả nữa. Rất đơn giản, cô đã bắt cậu ấy phải đối mặt với một số nỗi kinh hoàng của mình và suy nghĩ lại.”

Tôi chớp mắt nhìn ông. Ông ấy lặp lại chính xác những gì Christian từng nói với tôi.

“Phải, những nỗi kinh hoàng của anh ấy,” tôi thì thầm.

“Chúng ta không đào bới những chuyện đó – chúng thuộc về quá khứ rồi. Christian biết những nỗi sợ hãi của mình là gì, cũng như tôi – và bây giờ thì tôi chắc chắn là cô cũng biết. Tôi quan tâm nhiều hơn đến tương lai và việc đưa Christian đến một nơi mà cậu ấy muốn thuộc về.”

Tôi cau mày, ông ấy cũng nhướn một bên mày.

“Thuật ngữ trong ngành là SFBT – xin lỗi,” ông mỉm cười. “Đó là chữ viết tắt của Solution Focused Brief Therapy – Trị liệu tập trung vào giải pháp, về cơ bản, nó có tính định hướng mục đích. Chúng ta tập trung vào nơi mà Christian muốn đến và làm thế nào để đưa cậu ấy đến đó. Đó là một phương pháp biện chứng. Việc bận tâm đến quá khứ chẳng có ý nghĩa gì – tất cả những điều đó đã được các nhà vật lý, tâm lý học và bác sĩ thần kinh mà Christian từng đến gặp nghiên cứu kỹ rồi. Chúng ta biết lý do tại sao cậu ấy như vậy, nhưng tương lai mới là điều quan trọng. Nơi Christian dự định sẽ đến, nơi cậu ấy muốn thuộc về. Việc cô đột ngột bỏ cậu ấy đã khiến cậu ấy chấp nhận phương pháp điều trị này một cách nghiêm túc. Cậu ấy nhận ra rằng mục đích của mình là một mối quan hệ tình cảm với cô. Chỉ đơn giản có thế, và đó là điều chúng tôi đang giải quyết lúc này. Tất nhiên còn có những trở ngại nữa – chúng sợ bị sờ mó của cậu ấy là một.”

Ôi giờ ạ... chứng gì của anh ấy cơ? Tôi thở hổn hển.

“Tôi xin lỗi. Ý tôi là nỗi sợ bị chạm vào của cậu ấy,” bác sĩ Flynn nói và lắc đầu như thể đang tự đổ trách nhiệm. “Và tôi chắc chắn là cô biết về điều này.”

Tôi đỏ mặt và gật đầu. Ra là cái đó.

“Cậu ấy mắc chứng căm ghét bản thân. Tôi cũng chắc là cô không ngạc nhiên khi biết điều đó. Và tất nhiên là cả chứng rối loạn giấc ngủ... Ừm – xin lỗi, thuật ngữ cho dân không chuyên là những cơn sợ hãi về đêm.”

Tôi chớp mắt nhìn ông, cố gắng nạp những từ dài dòng đó vào đầu. Tôi biết tất cả những điều này. Nhưng Flynn vẫn chưa đề cập đến mối bận tâm lớn nhất của tôi.

“Nhưng anh ấy là một kẻ bạo dâm. Vì thế, chắc chắn là anh ấy có những nhu cầu mà tôi không đáp ứng được.”

Bác sĩ Flynn khẽ đảo mắt, miệng ông mím lại thành một đường mỏng. “Đó không còn được coi là một thuật ngữ về thần kinh học nữa rồi. Tôi không biết mình đã nói với cậu ấy bao nhiêu lần về điều đó. Thậm chí nó còn không được xếp vào nhóm tình dục đồi trụy nữa, từ những năm chín mươi cơ.”

Bác sĩ Flynn lại làm tôi không hiểu. Tôi chớp mắt nhìn ông. Ông mỉm cười chân thành với tôi.

“Đó là một thói xấu khó chữa của tôi,” ông lắc đầu. “Christian chỉ nghĩ đến những điều tồi tệ nhất của bất kỳ tình huống nào. Đó là một phần của sự căm ghét bản thân của cậu ấy. Tất nhiên có tồn tại sự bạo dâm, nhưng đó không phải là một căn bệnh; nó là một sự lựa chọn về phong cách sống. Và nếu nó được thực hiện trong một mối quan hệ an toàn, lành mạnh giữa những người trưởng thành thỏa thuận với nhau, thì điều đó chẳng thành vấn đề. Theo tôi hiểu thì Christian đã thực hiện tất cả các mối quan hệ kiểu BDSM theo cách này. Cô là người tình đầu tiên không bằng lòng, vì thế cậu ấy không sẵn lòng làm điều đó.”

Người tình!

“Nhưng chuyện không phải lúc nào cũng đơn giản như vậy.”

“Sao lại không?” Bác sĩ Flynn hiền hậu nhún vai.

“Ừm... lý do anh ấy làm thế ấy ạ.”

“Ana, đó là vấn đề. Xét về trị liệu tập trung vào giải pháp, điều đó rất đơn giản. Christian muốn ở bên cô. Để làm được như vậy, cậu ấy cần phải từ bỏ những khía cạnh cực đoan hơn của loại quan hệ đó. Suy cho cùng, điều cô đang đòi hỏi không phải là vô lý, đúng không nào?”

Tôi đỏ mặt. Phải vậy không?

“Tôi không nghĩ vậy. Nhưng tôi e là anh ấy nghĩ vậy.”

“Christian nhận ra điều đó và cậu ấy hành động như thế. Cậu ấy không mất trí đâu.” Bác sĩ Flynn thở dài. “Nói tóm lại, Christian không phải là một người bạo dâm, Ana ạ. Cậu ấy là một người đàn ông trẻ tuổi tức giận, sợ hãi và tuyệt vọng, người từng phải đối mặt với rất nhiều rắc rối từ khi sinh ra. Chúng ta có thể cảm thương về điều đó, và luôn phân tích nguyên nhân, cách thức cũng như ai đã gây ra điều đó – hoặc là Christian có thể vượt lên và quyết định xem mình muốn sống như thế nào. Cậu ấy đã tìm được một điều gì đó có tác dụng với mình trong một vài năm, không ít thì nhiều, nhưng từ khi cậu ấy gặp cô, nó không có tác dụng nữa. Và hậu quả là, cậu ấy đang thay đổi phương pháp của mình. Cô và tôi phải tôn trọng sự lựa chọn của cậu ấy và ủng hộ cậu ấy.”

Tôi há hốc mồm nhìn ông. “Đó là sự đảm bảo cho tôi ư?”

“Chỉ được đến thế thôi, Ana ạ. Trong cuộc đời này chẳng có điều gì là đảm bảo cả.” ông mỉm cười. “Và đó là ý kiến của tôi.”

Tôi cũng mỉm cười yếu ớt. Những lời nói đùa của bác sĩ... giờ ả.

“Nhưng anh ấy nghĩ về bản thân như một người nghiện rượu đang hồi phục vậy.”

“Christian sẽ luôn nghĩ đến điều xấu nhất về bản thân mình. Như tôi đã nói, đó là một phần của chứng cảm ghét bản thân. Nó thuộc về bản chất rồi, dù có thể nào đi chăng nữa. Đương nhiên là cậu ấy lo lắng về những thay đổi trong cuộc sống của mình. Có khả năng cậu ấy sẽ phải hứng chịu cả núi nỗi đau về mặt tình cảm, và thật ngẫu nhiên, cậu ấy đã từng ném trái nỏ khi cô bỏ cậu ấy. Tất nhiên là cậu ấy phải e sợ rồi.” Bác sĩ Flynn ngừng lại. “Tôi không có ý nhấn mạnh vai trò quan trọng của cô trong sự chuyển đổi của cậu ấy. Nhưng đúng là cô có. Christian sẽ không thể đến được nơi cậu ấy muốn đến nếu không gặp được cô. Cá nhân tôi không nghĩ rằng một người nghiện rượu là phép so sánh phù hợp, nhưng nếu lúc này nó có tác dụng thì tôi cho rằng chúng ta nên tin tưởng vào điều tốt đẹp ở cậu ấy.”

Tin tưởng vào điều tốt đẹp ở Christian. Tôi cau mày trước suy nghĩ đó.

“Về mặt tình cảm, Christian là một người trưởng thành, Ana ạ. Cậu ấy đã hoàn toàn vượt qua giai đoạn đó trong cuộc đời. Cậu ấy đã dốc toàn bộ sức lực của mình cho những thành công trong kinh doanh và kết quả thành công ngoài mong đợi. Thế giới tình cảm của cậu ấy phải phát triển để theo kịp điều đó.”

“Vậy tôi có thể giúp thế nào ạ?”

Bác sĩ Flynn cười to. “Chỉ cần làm những việc cô đang làm thôi,” ông cười tươi với tôi. “Christian đang say cô như điên rồi. Thật vui khi thấy điều đó.”

Tôi đỏ mặt, và nữ thần trong tôi đang sung sướng tự ôm lấy mình, nhưng có điều gì đó vẫn làm tôi lo lắng.

“Tôi có thể hỏi ông thêm một điều nữa được không?”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Một phần trong tôi nghĩ rằng nếu anh ấy không đau khổ đến mức này, anh ấy đã không... cần đến tôi.”

Lông mày bác sĩ Flynn đột ngột nhướng lên đầy ngạc nhiên. “Đó là một điều rất không hay khi nói về bản thân cô đấy, Ana ạ. Và nói thẳng ra là nó nói nhiều về cô hơn là về Christian. Nó không đến mức giống như việc cậu ấy tự nguyện rửa bản thân mình, nhưng tôi khá ngạc nhiên về điều đó.”

“Ừm, ông hãy nhìn anh ấy... rồi nhìn tôi đi.”

Bác sĩ Flynn cau mày. “Tôi nhìn rồi. Tôi thấy một người đàn ông trẻ hấp dẫn, và tôi thấy một người phụ nữ trẻ hấp dẫn. Ana, sao cô không nghĩ là mình hấp dẫn nhỉ?”

Ồ không... Tôi không muốn nói đến mình. Tôi bối rối nhìn xuống những ngón tay. Có tiếng gõ cửa mạnh làm tôi giật bắn mình. Christian quay trở lại phòng, nhìn chúng tôi chăm chăm. Tôi đỏ mặt và liếc nhanh sang Flynn, ông đang mỉm cười nhân hậu với Christian.

“Chào mừng cậu đã trở lại, Christian,” ông nói.

“Tôi nghĩ là hết giờ rồi, John ạ.”

“Sắp thôi, Christian. Ngồi xuống với chúng tôi đi.”

Christian ngồi xuống, lần này là bên cạnh tôi, và đặt bàn tay lên đầu gối tôi về sở hữu. Hành động của anh ấy không qua khỏi mắt bác sĩ Flynn.

“Cô còn câu hỏi nào khác không, Ana?” Bác sĩ Flynn hỏi và mối quan tâm của ông bộc lộ rất rõ.

Khỉ thật... Tôi không nên hỏi câu đó mới phải. Tôi lắc đầu.

“Christian?”

“Không phải là hôm nay, John ạ.”

Flynn gật đầu.

“Nếu cả hai người cùng đến thì sẽ rất có lợi đấy. Tôi chắc chắn là Ana sẽ có thêm nhiều câu hỏi nữa.”

Christian gật đầu về lương lự.

Tôi đỏ mặt. Khỉ thật... Ông ấy muốn đào sâu vào vấn đề. Christian nắm lấy tay tôi và nhìn tôi chăm chú.

“Em ổn chứ?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi mỉm cười với anh và gật đầu. Phải, chúng tôi cần tin tưởng vào điều tốt đẹp sẽ đến, nhờ có sự giúp đỡ của vị bác sĩ giỏi đến từ Anh.

Christian siết nhẹ tay tôi và quay sang Flynn.

“Cô ấy thế nào rồi?” Anh dịu dàng hỏi.

Tôi ư?

“Cô ấy sẽ khá hơn,” ông quả quyết nói.

“Tốt. Cập nhật tin tức về tiến triển của cô ấy cho tôi nhé.”

“Rất sẵn lòng.”

Chiết tiết. Họ đang nói về Leila.

“Chúng ta đi ăn mừng việc thăng chức của em chứ?” Christian châm chọc hỏi tôi.

Tôi bèn lên gật đầu và Christian đứng dậy.

Chúng tôi tạm biệt bác sĩ Flynn, và Christian có vẻ vội vã dẫn tôi ra.

TRÊN ĐƯỜNG, anh quay sang tôi. “Mọi chuyện thế nào?” Giọng anh lo lắng.

“Tốt cả ạ.”

Anh nhìn tôi nghi ngờ. Tôi nghiêng đầu sang một bên.

“Thưa ngài Grey, xin đừng nhìn em kiểu đó. Theo lệnh của bác sĩ, em sẽ phải tin tưởng vào những điều tốt đẹp ở anh.”

“Có nghĩa là sao?”

“Rồi anh sẽ thấy.”

Miệng anh cong lên, đôi mắt dường như hẹp lại. “Vào xe đi,” anh ra lệnh trong lúc mở cửa sau của chiếc Saab.

Ồ, đổi hướng rồi. Chiếc Blackberry của tôi rung lên. Tôi lôi nó từ trong túi ra.

Khỉ thật, José!

“Chào cậu!”

“Ana, chào cậu...”

Tôi quay sang Anh Chàng Lắm Chiêu, anh đang nhìn tôi ngờ vực. “José,” tôi làm khẩu hình với anh. Anh bình thần nhìn tôi, nhưng mắt anh se lại. Anh nghĩ là tôi không chú ý ư? Tôi tập trung nói chuyện với José.

“Xin lỗi vì tớ chưa gọi cho cậu. Là ngày mai đúng không nhỉ?” Tôi hỏi José, nhưng mắt lại ngẩng lên nhìn Christian.

“Đúng rồi, nghe này – tớ đã nói chuyện với một người làm ở chỗ Grey, vì vậy tớ biết chỗ chuyển ảnh rồi, và tớ sẽ đến đó tầm năm, sáu giờ gì đó... sau đó, thì tớ rảnh.”

“Ừm, thực ra là bây giờ tớ đang ở chỗ Christian, và nếu cậu muốn, cậu có thể ở chỗ anh ấy.”

Christian mím môi lại thành một đường mỏng. Ừm... anh ấy là chủ nhà kiểu gì thế không biết.

José yên lặng một thoáng để hiểu tin đó. Tôi co rúm lại. Tôi còn chưa có dịp để nói với cậu ấy về Christian.

“Okay,” cuối cùng cậu ấy nói. “Chuyện với Grey ấy, có thực sự nghiêm túc không?”

Tôi khỏi chiếc ô tô và bước lên vỉa hè.

“Có.”

“Nghiêm túc như thế nào?”

Tôi đảo mắt và ngừng lại. Tại sao Christian lại lắng nghe nhỉ?

“Rất nghiêm túc.”

“Lúc này anh ta đang ở bên cậu à? Thế nên cậu mới phải nói từ đơn âm tiết đúng không?”

“Phải.”

“Okay. Vậy mai cậu có được phép đi không?”

“Tất nhiên là có rồi.” Tôi hý vọng. Tôi tự động làm dấu thập. “Vậy tớ sẽ gặp cậu ở đâu?”

“Cậu có thể đến chỗ tớ làm để đón tớ,” tôi đề nghị.

“Okay.”

“Tớ sẽ nhắn tin địa chỉ cho cậu.”

“Mấy giờ?”

“Sáu giờ được không?”

“Được chứ. Hẹn gặp cậu lúc đó nhé, Ana. Rất mong được gặp cậu. Tớ nhớ cậu.”

Tôi cười toe toét. Tuyệt. Hẹn gặp lại cậu nhé.” Tôi tắt điện thoại và quay người.

Christian đang tựa vào xe nhìn tôi chăm chú, biểu cảm trên khuôn mặt rất khó đoán.

“Bạn em thế nào rồi?” Anh điềm tĩnh hỏi.

“Cậu ấy ổn ạ. Cậu ấy sẽ đến chỗ làm để đón em, và em nghĩ là bọn em sẽ đi uống gì đó. Anh có muốn đi cùng bọn em không?”

Christian lưỡng lự, đôi mắt xám có vẻ thờ ơ. “Em không nghĩ là cậu ta sẽ thử làm điều gì đó chứ?”

“Không!” Giọng tôi nghe bực tức, nhưng tôi cố không lừ mắt.

“Okay,” Christian gơ tay lên đầu hàng. “Em đi với bạn em, buổi tối anh sẽ gặp em sau.”

Tôi đang chờ một cuộc chiến, và sự ưng thuận của anh làm tôi bối rối.

“Thấy chưa? Anh có thể biết điều mà.” Anh cười tự mãn. Miệng tôi cong lên. Chúng tôi sẽ xem xét chuyện đó.

“Em lái được không?”

Christian chớp mắt nhìn tôi, ngạc nhiên trước lời đề nghị đó.

“Anh không muốn em làm thế.”

“Chính xác thì tại sao nào?”

“Vì anh không thích được ai lái xe đưa đi.”

“Sáng nay anh đã làm được điều đó, và có vẻ như anh chịu được việc Taylor lái xe cho anh mà.”

“Anh tin tưởng vào khả năng lái xe của Taylor hoàn toàn.”

“Và không tin em?” Tôi chống tay vào hông. “Nói thật nhé – cái tính quái đản của anh thật hết chỗ nói. Em đã lái xe từ hồi em mười lăm tuổi đấy.”

Anh nhún vai đáp lại, như thể là chuyện đó chẳng có gì quan trọng. Anh ấy thật quá đáng! Tin tưởng vào điều tốt đẹp ư? Thật là vớ vẩn.

“Đây có phải xe của em không?” Tôi hỏi.

Anh cau mày. “Tất nhiên là xe em rồi.”

“Vậy thì đưa chìa khóa cho em. Em đã lái nó hai lần rồi, và chỉ lái đi làm rồi về nhà thôi. Giờ thì anh định lái nó một mình cơ đấy.” Tôi trề môi hết cỡ. Christian cố nén nụ cười.

“Nhưng em không biết chúng ta định đi đâu mà.”

“Em chắc chắn là ngài có thể khai sáng cho em mà, ngài Grey. Cho đến bây giờ ngài đã làm việc đó rất tốt.”

Anh sững sờ nhìn tôi, sau đó mỉm cười, nụ cười bên lên môi mẽ của anh ấy làm tôi hoàn toàn nguôi giận.

“Rất tốt, đúng không?” Anh thì thầm.

Tôi đỏ mặt. “Vâng, gần như là vậy.”

“Chà, trong trường hợp đó thì.” Anh đưa tôi chùm chìa khóa, đi đến chỗ cửa cho tài xế rồi mở ra cho tôi.

“RẼ TRÁI,” Christian ra lệnh, chúng tôi đi về phía bắc đến đường 1-5. “Khỉ thật, nhẹ nhàng thôi, Ana.” Anh túm lấy bảng điều khiển.

Ôi, vì Chúa. Tôi lừ mắt, nhưng không quay sang nhìn anh. Van Morrison đang ngân nga trên hệ thống âm thanh của chiếc xe.

“Chậm lại!”

“Em đang đi chậm lại đây!”

Christian thở dài. “Flynn nói gì?” Tôi nghe thấy sự lo lắng len lỏi trong giọng anh.

“Em nói với anh rồi mà. Ông ấy nói em nên tin tưởng vào điều tốt đẹp ở anh.”

Chết tiệt – có lẽ tôi nên để Christian lái xe thì hơn. Lúc đó tôi có thể nhìn anh được. Thực ra... Tôi bật đèn ra hiệu dừng xe.

“Em làm cái gì thế?” Anh quát, vẻ cảnh giác.

“Để anh lái.”

“Sao lại thế?”

“Để em có thể nhìn thấy anh.”

Anh cười to. “Không, không... em muốn lái mà. Vậy em cứ lái đi, và anh sẽ nhìn em.”

Tôi cau mày với anh. “Để mắt vào đường đi ấy!” Anh quát.

Máu tôi sôi lên. Được rồi! Tôi đỗ xe vào lề đường ngay trước một cột đèn giao thông và lao ra khỏi xe, đóng sầm cửa lại rồi đứng trên vỉa hè, hai tay khoanh trước ngực, nhìn anh chăm chăm. Anh trèo ra khỏi xe.

“Em đang làm cái gì thế?” Anh tức tối hỏi, cúi xuống nhìn tôi chăm chú.

“Chẳng làm gì cả. Anh đang làm gì?”

“Em không thể đỗ xe ở đây được.”

“Em biết điều đó.”

“Vậy sao em làm thế?”

“Vì em đã chán việc anh quát tháo ra lệnh em rồi. Hoặc là anh lái xe, hoặc là anh ngậm miệng lại để em tự lái đi!”

“Anastasia, vào xe đi, trước khi chúng ta nhận một vé phạt.”

“Không.”

Anh chớp mắt nhìn tôi, hoàn toàn bối rối, sau đó lua tay vào tóc, và cơn giận của anh biến thành sự lúng túng. Đột nhiên trông anh thật khô hài, điều đó khiến tôi không nhận được cười. Anh cau mày.

“Sao thế?” Anh lại quát.

“Anh.”

“Ôi, Anastasia! Em là người phụ nữ làm người khác bức mình nhiều nhất trên thế giới.” Anh giơ hai tay lên trời. “Được rồi – anh sẽ lái.” Tôi túm lấy vạt áo khoác của anh và kéo anh lại gần mình.

“Không – anh mới là người đàn ông hay làm người khác bức mình nhất trên thế giới, Grey ạ.”

Anh nhìn xuống tôi, mắt tối lại và chăm chú, anh luồn tay quanh eo ôm lấy tôi, kéo tôi lại gần.

“Vậy có lẽ chúng ta sinh ra là để cho nhau,” anh nói dịu dàng và hít vào thật sâu, mũi anh chạm vào tóc tôi. Tôi vòng tay quanh người anh và nhắm mắt lại. Lần đầu tiên kể từ sáng nay, tôi mới thấy mình thư giãn.

“Ôi... Ana, Ana, Ana,” anh thở, môi anh nhấn vào tóc tôi. Tôi siết chặt vòng tay quanh anh, và chúng tôi đứng đó, bất động, tận hưởng khoảnh khắc tĩnh lặng bất chợt trên đường phố. Bỏ tôi ra, anh mở cửa bên. Tôi trèo vào và ngồi yên, nhìn anh đi vòng quanh chiếc xe.

Christian khởi động lại xe rồi hòa vào dòng xe cộ, lơ đãng hát theo Van Morrison.

Oa. Tôi chưa bao giờ nghe anh hát, thậm chí ngay cả khi tắm. Tôi cau mày. Giọng anh thật đáng yêu – tất nhiên rồi. Ừm... anh ấy đã nghe thấy tôi hát bao giờ chưa nhỉ?

Anh ấy sẽ không cầu hôn nữa nếu anh ấy nghe thấy! Tiềm Thức của tôi khoanh tay lại và mặc đồ kẻ ca rô kiểu Burberry... giờ ạ. Bài hát kết thúc và Christian cười tự mãn.

“Em biết đấy, nếu chúng ta bị nhận vé phạt thì người đứng tên của chiếc xe này là em đấy.”

“Chà, cũng may là em mới được thăng chức – em có thể trả tiền phạt mà,” tôi nói một cách tự mãn và ngẩng ngửa nét mặt đáng yêu của anh. Môi anh cong lên. Một bài hát khác của Van Morrison bắt đầu vang lên khi anh lên dốc vào đường 1-5, hướng về phía bắc.

“Chúng ta đi đâu thế anh?”

“Bí mật. Flynn còn nói gì nữa không?”

Tôi thở dài. “Ông ấy nói về FFFSTB hay gì đó.”

“SFBT. Liệu pháp mới nhất,” anh thì thầm.

“Anh đã thử những phương pháp khác rồi ư?”

Christian khịt mũi. “Em yêu, anh đã thử tất cả rồi. Phương pháp nhận thức, Freud[1], phương pháp chức năng, Gestalt[2], tâm lý học hành vi... Em biết đấy, bao nhiêu năm nay anh thử đủ cả,” giọng anh để lộ sự cay đắng. Sự oán hận trong giọng anh thật đáng lo lắng.

[1] Bác sĩ thần kinh người Áo, là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học.

[2] Liệu pháp tâm lý tiến bộ cho rằng quá trình quan trọng hơn nguyên nhân.

“Anh có nghĩ là phương pháp mới nhất này sẽ có tác dụng không?”

“Flynn nói gì?”

“Ông ấy nói không nên đào bới quá khứ của anh nữa. Tập trung vào tương lai – vào nơi anh muốn đến.”

Christian vừa gật đầu vừa nhún vai cùng một lúc, vẻ mặt thận trọng.

“Còn gì nữa không?” Anh khẳng khái hỏi tiếp.

“Ông ấy nói về nỗi sợ bị đụng chạm của anh, mặc dù ông ấy gọi nó là từ gì đó. Cả những cơn ác mộng và chứng căm ghét bản thân của anh nữa.” Tôi liếc nhìn sang, trong ánh đèn buổi tối, anh thật trầm ngâm, anh vừa lái xe vừa cắn ngón tay cái. Anh liếc nhanh sang tôi.

“Để mắt vào đường đi, ngài Grey,” tôi quở trách, lông mày nhướng lên với anh.

Anh có vẻ thích thú, và hơi cau một chút. “Lúc nào cũng là em nói, Anastasia. Ông ấy còn nói gì nữa không?”

“Ông ấy không nghĩ anh là một người bạo dâm,” tôi thì thầm.

“Thật á?” Christian nói nhỏ và cau mày. Không khí trong xe đột ngột chùng xuống.

“Ông ấy nói rằng thuật ngữ đó không còn tồn tại trong ngành thần kinh học nữa. Từ những năm chín mươi cơ,” tôi thì thầm, nhanh chóng cố gắng cứu vãn không khí giữa chúng tôi.

Mặt Christian sa sầm lại, anh đang hít vào thật chậm.

“Flynn và anh có những ý kiến khác nhau về vấn đề này,” anh nhỏ nhẹ nói.

“Ông ấy nói anh luôn nghĩ về mình theo cách tệ hại nhất. Em biết điều đó là đúng.” Tôi khẽ nói. “Ông ấy cũng nói đến việc bạo dâm – nhưng ông ấy bảo đó là một sự lựa chọn về lối sống, không phải là một trạng thái tâm thần. Có lẽ đó là điều anh đang nghĩ đến.”

Đôi mắt xám của anh lóe lên về phía tôi, và miệng anh mím lại đầy khắc nghiệt.

“Vậy là – nói chuyện với bác sĩ giỏi một lần là em trở thành chuyên gia,” anh nói về chua chát.

Ôi trời... tôi thở dài.

“Nghe này, nếu anh không muốn nghe những điều ông ấy nói thì đừng hỏi em,” tôi nhẹ nhàng nói.

Tôi không muốn tranh luận. Dù thế nào anh ấy cũng đúng – tôi thì biết cái quái gì về vấn đề của anh ấy cơ chứ? Thậm chí tôi có muốn biết không? Tôi có thể liệt kê ra những điểm nổi bật – tính đồng bóng của anh ấy, tính thích chiếm hữu của anh ấy, lòng ghen tuông của anh ấy, sự bảo vệ quá mức của anh ấy – và tôi hoàn toàn hiểu anh ấy đến từ đâu. Thậm chí tôi còn hiểu tại sao anh ấy lại không muốn bị chạm vào – tôi đã nhìn thấy những vết sẹo trên cơ thể anh. Tôi chỉ có thể hình dung ra những vết sẹo tinh thần, và tôi mới chỉ thoáng thấy những cơn ác mộng của anh một lần. Bác sĩ Flynn đã nói...

“Anh muốn biết hai người đã thảo luận những gì.” Christian cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi trong lúc anh rẽ vào đường 172, hướng về phía tây nơi mặt trời đang dần lặn xuống.

“Ông ấy gọi em là người tình của anh.”

“Giờ vẫn thế à?” Giọng anh có vẻ dịu lại. “Chà, ông ấy hơi khó tính trong việc chọn lựa thuật ngữ. Anh nghĩ đó là một sự mô tả chính xác. Em có thấy thế không?”

“Anh từng nghĩ những người phụ thuộc là người tình của anh à?”

Lông mày Christian nhướng lên lần nữa, nhưng lần này anh đang nghĩ ngợi. Anh tiếp tục rẽ chiếc Saab sang hướng bắc. Chúng tôi đang đi đâu thế này?

“Không, họ chỉ là bạn tình thôi,” anh thì thầm, giọng cảnh giác. “Em là người tình duy nhất của anh. Và anh muốn em còn hơn thế.”

Ồ... Lại là từ ma thuật đó, đầy ắp triển vọng. Nó làm tôi mỉm cười, và tôi tự ôm mình trong thâm tâm, nữ thần trong tôi hoan hỉ.

“Em biết,” tôi thì thầm, cố gắng hết sức để giấu niềm sung sướng của mình. “Em chỉ cần một chút thời gian thôi, Christian ạ. Để đầu óc em thanh thản lại sau mấy ngày gần đây.” Anh liếc nhìn tôi, bối rối, đầu nghiêng sang một bên.

Sau một nhịp đèn giao thông mà chúng tôi đang chờ chuyển sang màu xanh. Anh gạt đầu và mở nhạc to hơn, như vậy cuộc thảo luận của chúng tôi chấm dứt.

Van Morrison vẫn đang hát – bây giờ lạc quan hơn rồi – về một buổi tối tuyệt vời cho điệu moonwalk[3]. Qua cửa sổ, tôi thấy những cây thông và vân sam chìm trong sắc vàng rực rỡ của ánh mặt trời lúc chiều tà, những chiếc bóng dài đổ dài mặt đường. Christian lái vào một con đường đông dân cư hơn, và chúng tôi đang đi về khu Sound.

[3] Một điệu nhảy đặc trưng của Vua nhạc Pop Michael Jackson.

“Chúng ta đi đâu thế anh?” Tôi lại hỏi khi chúng tôi rẽ vào một con đường. Tôi thấy biển tên đường – Số 9 Đại lộ NW. Tôi bối rối.

“Đây là điều ngạc nhiên mà,” anh nói và mỉm cười bí hiểm.

45. Chương 18

Chương mười tám

Christian tiếp tục lái qua những ngôi nhà một tầng có ván ghép ngăn nắp, nơi trẻ con chơi đùa, túm tụm quanh lưới bóng rổ hoặc đạp xe nô đùa trên đường. Khung cảnh thịnh vượng và yên ả với những ngôi nhà ẩn giữa những tán cây. Có lẽ chúng tôi đang đến thăm ai đó. Ai vậy nhỉ?

Vài phút sau, Christian đột ngột rẽ trái, và chúng tôi đối diện với hai cánh cổng sắt trắng có hoa văn trang trí giữa bức tường đá cao đến hai mét. Christian nhấn một nút trên tay cầm mở cửa bên anh ngồi, cánh cửa kính nhẹ nhàng trượt xuống. Anh nhấn một số trên bàn phím và cánh cửa mở ra chào đón.

Anh liếc nhìn tôi, vẻ mặt đã thay đổi. Trông anh có vẻ ngập ngừng, thậm chí là hơi bồn chồn.

“Sao thế anh?” Tôi hỏi, và không che giấu được sự lo lắng trong giọng mình.

“Một ý tưởng,” anh khẽ nói và lái chiếc Saab đi qua cổng.

Chúng tôi đi lên một làn đường có hai hàng cây hai bên, chỉ đủ rộng cho hai ô tô đi. Một bên, cây cối khoanh lại thành một vùng rậm rạp um tùm, bên còn lại là đồng cỏ rộng lớn, ở đó có một cánh đồng bị bỏ hoang, cỏ và hoa dại đã xâm chiếm nó, tạo thành một khung cảnh đồng quê thơ mộng – nơi đó những cơn gió lúc chiều tà khẽ lướt trên cây cỏ và ánh mặt trời buổi phủ vàng lên hoa dại. Khung cảnh thật đáng yêu, cực kỳ yên tĩnh, và đột nhiên tôi hình dung ra cảnh mình nằm trên cỏ ngắm nhìn bầu trời mùa hè xanh ngắt. Suy nghĩ đó vừa giã vò tôi vừa làm tôi nhớ nhà vì một số lý do lạ lùng nào đó. Lạ thật.

Con đường uốn cong và mở rộng ra trước một ngôi nhà kiểu Địa Trung Hải với tường đá sa thạch màu hồng dịu. Trông nó thật nguy nga. Tất cả đèn đều bật, mỗi ô cửa sổ sáng lên trong ánh. Có một chiếc BMW màu đen đỗ trước ga- ra ô tô bốn chỗ, nhưng Christian dừng xe trước mái cổng lớn.

Ừm... Tôi băn khoăn không biết ai sống ở đây? Tại sao chúng tôi lại đến thăm người đó?

Christian lo lắng liếc nhìn tôi trong lúc tắt động cơ.

“Em có thể tỏ ra cởi mở được không?” Anh hỏi.

Tôi cau mày.

“Christian, em buộc phải cởi mở từ ngày em gặp anh rồi.” Anh mỉm cười vẻ mỉa mai và gật đầu. “Nói hay lắm, cô Steele. Mình đi thôi.”

Cánh cửa gỗ sẫm màu mở ra, một người phụ nữ với mái tóc màu nâu đậm, nụ cười chân thành, mặc bộ vest màu tím đậm đang đứng chờ. Tôi mừng vì mình đã thay sang bộ váy màu xanh dương mới để tạo ấn tượng với bác sĩ Flynn. Được rồi, tôi không đi đôi giày cao chót vót như cô ấy – nhưng ít nhất tôi cũng không mặc quần bò.

“Ngài Grey.” Cô ấy mỉm cười ám áp và họ bắt tay.

“Cô Kelly,” anh lịch sự nói.

Cô ấy mỉm cười với tôi và giơ tay ra. Khuôn mặt đỏ lên về anh-ấy-tuyệt-vời-như-trong-mơ-vậy-ước-gì-anh-ấy-là-của-tôi của cô ấy không qua khỏi mắt tôi.

“Olga Kelly,” cô ấy hồ hởi nói.

“Ana Steele,” tôi khẽ đáp lại lời cô ấy. Người phụ nữ này là ai? Cô ấy đứng sang một bên, mời chúng tôi vào nhà. Thật là một cú sốc khi tôi bước vào bên trong. Nơi này trống rỗng – hoàn toàn trống rỗng. Chúng tôi đang đứng giữa một sảnh vào rộng lớn. Những bức tường màu vàng nhạt với vết xước dấu tích treo tranh ảnh. Tất cả những gì còn lại là vài chiếc đèn pha lê cũ kỹ. Sàn nhà gỗ cứng sẫm màu. Những cánh cửa đóng kín hai bên, nhưng Christian không cho tôi thời gian để kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Đi nào,” anh nói rồi dẫn tôi đi qua một ô cửa tò vò trước mặt, tiến vào hành lang rộng hơn bên trong. Đập vào mắt tôi là chiếc cầu thang uốn lượn với thiết kế chấn song sắt phức tạp, nhưng anh vẫn không dừng lại. Anh đưa tôi đến phòng khách chính, nó cũng trống rỗng, chỉ còn lại một chiếc thảm trải sàn lớn màu vàng đã bạc màu – chiếc thảm lớn nhất mà tôi từng thấy, ồ – và có cả bốn chiếc đèn pha lê treo phía trên nữa.

Nhưng khi đi qua căn phòng đó và bước qua những cánh cửa kiểu Pháp để mở dẫn lên sân thượng lát đá rộng lớn, ý định của Christian mới trở nên rõ ràng. Bên dưới chúng tôi là vườn cỏ được chăm sóc gọn gàng to bằng nửa sân bóng đá, nhưng điều đáng chú ý là quang cảnh ở bên trên đó.

Khung cảnh bao quát, trải dài mênh mông mới thật ngoạn mục và xứng đáng làm sao: cảnh chạng vạng trên khu Sound. Ở tít đằng xa là Đảo Bainbridge, và xa hơn nữa, vẫn nằm trong buổi trong suốt và rõ ràng này, mặt trời đang dần lặn xuống, tỏa ra quang ánh sáng đỏ cam rực rỡ phủ lên Công viên quốc gia Olympic. Màu đỏ son nhuộm cả bầu trời – màu mắt mèo, màu xanh ngọc, xanh da trời, trộn với màu tím thẫm của những đám mây rải rác và vùng đất bên trên khu Sound. Đó là cảnh thiên nhiên đẹp nhất, một bản hòa tấu hữu hình được xướng âm trên nền trời và phản chiếu dưới mặt nước sâu thẳm tĩnh lặng của khu Sound. Tôi đắm chìm trong khung cảnh – ngẩn ngía say mê, cố gắng lĩnh hội vẻ đẹp tuyệt vời đó.

Tôi nhận ra mình đang nín thở trong sự tôn thờ, và Christian vẫn đang nắm tay tôi. Khi tôi lưỡng lự rời mắt khỏi khung cảnh đó, anh đang lo lắng nhìn tôi.

“Anh đưa em đến đây để thưởng ngoạn khung cảnh này ư?” Tôi thì thầm. Anh gật đầu, khuôn mặt nghiêm nghị.

“Cảnh đẹp lắm, Christian ạ. Cảm ơn anh,” tôi thì thầm, lại để cho đôi mắt mình đắm vào khung cảnh lần nữa. Anh bỏ tay tôi ra.

“Em có thích ngắm cảnh này trong suốt phần đời còn lại không?” Anh thở ra.

Sao cơ? Tôi quay ngoắt lại nhìn anh, đôi mắt xanh hoảng hốt chiếu vào đôi mắt xám trầm ngâm. Tôi nghĩ miệng mình đang há hốc ra, và tôi ngáy ra nhìn anh.

“Anh luôn muốn được sống ở vùng ven biển. Anh đã chèo thuyền ngược xuôi khắp vùng Sound và khao khát có được những ngôi nhà này. Nơi này mới được rao bán. Anh muốn mua nó, đập nó đi, và xây một ngôi

nhà mới – cho chúng ta,” anh thì thầm, khi ấy đôi mắt anh sáng lên rực rỡ vì những hy vọng và mơ ước của mình.

Chúa ơi. Không hiểu bằng cách nào, tôi vẫn đứng vững. Tôi đang quay cuồng. Sống, ở đây! Ở nơi thiên đường tuyệt đẹp này! Trong suốt phần đời còn lại...

“Đó mới chỉ là ý tưởng thôi,” anh nói thêm một cách thận trọng.

Tôi liếc nhìn lại để đánh giá phần bên trong của ngôi nhà. Nó có giá bao nhiêu nhỉ? Chắc phải đến, bao nhiêu nhỉ – năm, mười triệu đô chẳng? Tôi không biết. Khỉ thật.

“Sao anh lại muốn phá nó?” Tôi hỏi, quay lại nhìn anh. Mặt anh hơi chùng xuống.

Ồ không.

“Anh thích xây một ngôi nhà có sức chống chịu tốt hơn, sử dụng những công nghệ sinh thái mới nhất. Elliot có thể giúp chúng ta.”

Tôi nhìn lại căn phòng một lần nữa. Cô Olga Kelly đang ở đầu bên kia, gần cửa ra vào. Cô ấy là người kinh doanh bất động sản, tất nhiên rồi. Tôi để ý thấy căn phòng rộng thênh thang và cao gấp đôi, gần giống như phòng lớn ở Escala. Có ban công ở phía trên – hẳn là có chỗ hạ cánh máy bay trên tầng hai. Có một lò sưởi khổng lồ và cả một hàng cửa kiểu Pháp mở ra phía sân thượng. Nó mang vẻ quyến rũ rất cổ điển.

“Chúng ta có thể đi xem ngôi nhà không?”

Anh chớp mắt nhìn tôi. “Hẳn rồi,” anh nhún vai, bối rối.

Khuôn mặt Kelly sáng bừng lên khi chúng tôi quay lại. Cô ấy vui lòng đưa chúng tôi đi thăm quan một vòng kèm theo bài thuyết minh.

Ngôi nhà thật khổng lồ: 3.600 mét vuông trên 2.4 héc ta diện tích đất. Bên cạnh phòng khách chính là căn bếp có thể tổ chức tiệc – không, phòng tổ chức tiệc lớn tại nhà với một căn phòng gia đình liền kề – Gia đình! – phòng chơi nhạc, thư viện, phòng làm việc, và trước sự ngỡ ngàng của tôi, một bể bơi trong nhà với phòng tập thể dục, mát xa và xông hơi. Ở tầng hầm có cả rạp chiếu phim – trời ơi – và một phòng trò chơi. Ừm... chúng tôi có thể chơi trò gì ở đây nhỉ?

Cô Kelly chỉ ra tất cả các đặc điểm, nhưng về cơ bản, ngôi nhà đẹp và rõ ràng trước đây từng là nơi ở của một gia đình hạnh phúc. Lúc này trông nó hơi tồi tàn một chút, nhưng chỉ cần quét sơn TLC là ổn cả.

Khi chúng tôi đi theo Kelly lên cầu thang chính nguy nga dẫn lên tầng hai, tôi khó có thể che giấu sự thích thú của mình... nơi này có tất cả những thứ tôi ước mơ ở ngôi nhà.

“Anh không thể làm cho ngôi nhà này thêm yếu tố sinh thái và bền hơn à?”

Christian chớp mắt nhìn tôi, bối rối. “Anh sẽ phải hỏi Elliot. Anh ấy là chuyên gia trong lĩnh vực này mà.”

Cô Kelly dẫn chúng tôi đến căn phòng chính – nơi có những khung cửa sổ cao chạm trần mở ra ban công, và tầm nhìn ở đây vẫn rất tuyệt vời. Tôi có thể ngồi trên giường suốt ngày, ngắm nhìn những con thuyền chạy ngược xuôi và sự thay đổi của thời tiết.

Có năm phòng phụ ở tầng này. Giời ạ – trẻ con. Tôi vội đẩy suy nghĩ đó sang một bên. Tôi đã có quá nhiều thứ để suy nghĩ rồi. Cô Kelly đang bận giới thiệu cho Christian về việc mảnh đất này phù hợp với việc xây chuồng ngựa và bãi tập ngựa như thế nào. Ngựa! Những hình ảnh đáng sợ của một vài lần tập cưỡi ngựa lóe lên trong đầu tôi, nhưng Christian dường như không chú ý lắng nghe cho lắm.

“Bãi tập ngựa sẽ nằm ở chỗ đồng cỏ bây giờ à?” Tôi hỏi.

“Phải,” cô Kelly hơn hớn nói.

Với tôi, đồng cỏ trông giống như một nơi để nằm dài và đi picnic chứ không phải dành ấy con vật bốn chân của quý Sa tăng gào rú.

Quay trở lại phòng chính, cô Kelly bí mật ra ngoài, và Christian lại một lần nữa dẫn tôi lên sân thượng. Mặt trời đã lặn hẳn, ánh sáng thành thị từ bán đảo Olympic đang chiếu lấp lánh ở bờ bên kia của khu Sound.

Christian kéo tôi vào vòng tay anh và khẽ nâng cằm tôi lên, nhìn chăm chú.

“Có quá nhiều thứ để suy nghĩ đúng không?” Anh hỏi, biểu hiện rất khó đoán.

Tôi gật đầu.

“Anh muốn kiểm tra xem em có thích nó không trước khi anh mua nó.”

“Quang cảnh ư?”

Anh gật đầu.

“Em thích cảnh ở đây, và em thích ngôi nhà này.”

“Thế à?”

Tôi bẽn lẽn mỉm cười với anh. “Christian, anh đã thuyết phục được em ngay từ chỗ đồng cỏ rồi.”

Môi anh hé mở khi hít vào thật mạnh, sau đó anh chợt nở nụ cười tươi rói, anh lùa tay vào tóc và tặng cho tôi một nụ hôn.

QUAY TRỞ LẠI XE, chúng tôi đi về phía Seattle, dường như tâm trạng của Christian đã sáng sủa hơn trông thấy.

“Vậy là anh sẽ mua nó ư?” Tôi hỏi.

“Phải.”

“Anh sẽ rao bán Escala chứ?”

Anh cau mày. “Tại sao anh phải làm thế?”

“Để trả cho...” Giọng tôi nhỏ dần – tất nhiên rồi. Tôi đỏ mặt.

Anh cười tự mãn với tôi. “Tin anh đi, anh có đủ tiền trả mà.”

“Anh có thích giàu có không?”

“Có chứ. Chỉ cho anh thấy người nào không thích đi,” anh nói mờ ám.

Okay, bỏ qua chủ đề đó thật nhanh nào.

“Anastasia, em cũng sẽ phải học cách trở nên giàu có, nếu câu trả lời của em là có,” anh nhẹ nhàng nói.

“Sự giàu có không phải là thứ mà em từng khao khát, Christian ạ.” Tôi cau có.

“Anh biết. Anh yêu điều đó ở em. Nhưng em chưa từng bị đói bao giờ,” anh đơn giản nói. Những lời anh nói thật nghiêm nghị.

“Chúng ta đi đâu thế anh?” Tôi hớn hở hỏi, thay đổi chủ đề.

“Đi ăn mừng.” Christian thư giãn.

Ồ! “Ăn mừng gì cơ? Ngôi nhà á?”

“Em đã quên rồi sao? Quyền biên tập viên của em ý.”

“Ồ nhỉ.” Tôi cười toe. Thật khó tin, tôi quên rồi cơ đấy.

“Ở đâu?”

“Ở trên hộp đêm của anh.”

“Hộp đêm của anh?”

“Phải. Một trong số đó.”

Hộp đêm Mile High ở tầng bảy sáu của tháp Columbia, thậm chí còn cao hơn cả căn hộ của Christian. Nó rất thời thượng và có tầm nhìn bao quát được toàn bộ Seattle đến mức chóng mặt.

“Cristal nhé, thưa quý cô?” Christian đưa cho tôi một ly rượu sâm-panh lạnh tốt khi tôi ngồi trên ghế quầy bar.

“Ồ, cảm ơn ngài.” Tôi nhấn mạnh vào từ cuối vẻ tán tỉnh, cố ý chớp chớp hai mi mắt với anh.

Anh nhìn tôi chăm chăm, khuôn mặt tối lại. “Cô đang tán tỉnh tôi đấy à, quý cô Steele?”

“Vâng, thưa ngài Grey, đúng thế. Anh định làm gì nào?”

“Chắc chắn là anh có thể nghĩ ra điều gì đó,” anh nói, giọng trầm. “Đi nào – bàn của chúng ta sẵn sàng rồi.”

Khi chúng tôi đến gần, Christian ngăn tôi lại, tay anh đặt vào khuỷu tay tôi.

“Đi cởi quần lót của em ra đi,” anh thì thầm.

Ồ? Một cơn râm ran dễ chịu chạy dọc sống lưng tôi.

“Đi đi,” anh nhỏ nhẹ ra lệnh.

Oa, gì thế? Tôi ngẩng lên chớp mắt nhìn anh. Anh không mỉm cười – anh đang rất nghiêm túc. Mọi cơ bắp bên dưới eo tôi xiết lại. Tôi đưa anh ly sâm-panh của mình, quay ngoắt người trên gót giày và đi vào nhà vệ sinh.

Khỉ thật. Anh ấy định làm gì thế không biết? Có lẽ hộp đêm này đã được đặt đúng tên rồi.

Nhà vệ sinh là đỉnh cao của thiết kế hiện đại – gỗ tối màu, đá granite màu đen, và quầy sáng tỏa ra từ những chiếc đèn halogen được bố trí có chủ đích. Trong không gian riêng tư của gian phòng nhỏ, tôi cười ngớ ngẩn khi cởi đồ lót ra. Tôi lại thấy hài lòng một lần nữa khi mình đã thay sang bộ váy ôm màu xanh dương. Tôi nghĩ nó sẽ tạo ra ấn tượng tốt khi gặp bác sĩ giỏi Flynn – tôi đã không nghĩ rằng buổi tối lại chuyển sang một giai đoạn bất ngờ như thế này.

Tôi đã rất hứng khởi rồi. Sao anh ấy lại có sức ảnh hưởng với tôi đến thế? Tôi hơi bực bội vì thấy mình đã rơi vào bùa ngải của anh dễ dàng đến thế. Bây giờ tôi biết chúng tôi sẽ không dành cả buổi tối để nói chuyện về tất cả những vấn đề và sự kiện xảy ra gần đây... nhưng làm sao tôi có thể cưỡng lại anh được?

Kiểm tra lại mình trong gương, tôi thấy mắt mình long lanh và đôi má hồng hào hứng khởi.

Đi làm việc thôi nào.

Tôi hít một hơi thật sâu và quay ra. Ý tôi là, không phải là tôi chưa từng không mặc đồ lót bao giờ. Nữ thần trong tôi đang choàng chiếc khăn lông màu hồng trên cổ và đeo kim cương, khện khện trên đôi giày cao gót quyến rũ.

Christian lịch sự đứng lên khi tôi quay trở lại bàn, biểu cảm trên mặt anh rất khó đoán. Trông anh vẫn hoàn hảo như mọi khi, tươi trẻ, bình tĩnh, và tự chủ. Tất nhiên, bây giờ thì tôi biết điều khác nữa.

“Ngồi cạnh anh đi,” anh nói. “Anh đã gọi đồ cho em rồi. Hy vọng em không thấy phiền.” Anh đưa cho tôi ly sâm-panh đã hết một nửa, nhìn tôi chăm chú, và dưới ánh mắt của anh, máu tôi lại sôi lên. Anh đặt hai tay lên đùi. Tôi căng thẳng và hơi tách hai chân ra.

Người bồi bàn đến mang theo một đĩa hàu và đá vụn. Hàu. Ký ức về hai đứa tôi trong phòng ăn riêng ở Heathman choán lấy tâm trí tôi. Lúc đó chúng tôi đang thảo luận về bản hợp đồng của anh ấy. Ôi trời. Từ lúc đó, chúng tôi đã đi được một đoạn đường dài rồi.

“Từ lần trước em thử ăn hàu, anh nghĩ là em thích nó.”

Giọng anh trầm và quyến rũ.

“Em mới thử có một lần mà.” Tôi đang thở hổn hển, giọng tôi đã để lộ ra rồi.

Môi anh cong lên thành một nụ cười.

“Ồ, quý cô Steele... Khi nào em mới học được đây?” Anh trầm ngâm.

Anh lấy một con hàu từ đĩa và đưa tay còn lại từ đùi lên. Tôi bồn chồn dự đoán, nhưng anh với tay ra lấy một lát chanh.

“Học gì cơ?” Tôi hỏi. Giời ạ, tĩnh mạch tôi đang đập loạn xạ. Những ngón tay dài điệu nghệ của anh nhẹ nhàng vắt miếng chanh lên vỏ hầu.

“Ăn thôi,” anh nói và giơ vỏ sò lên gần miệng tôi. Tôi hé môi ra, và anh nhẹ nhàng đặt vỏ sò lên môi dưới của tôi. “Từ từ ngửa đầu ra đằng sau,” anh thì thầm. Tôi làm như lời anh nói và miếng hầu trượt xuống cổ họng. Anh không chạm vào tôi, chỉ có vỏ sò thôi.

Christian lấy ỉnh một con, rồi lại bón cho tôi một con. Chúng tôi cứ lặp đi lặp lại trò này cho đến khi mười hai con đã hết. Làn da anh không hề chạm vào tôi. Điều đó làm tôi phát điên lên.

“Vẫn thích ăn hầu chứ?” Anh hỏi khi tôi nuốt miếng cuối cùng.

Tôi gật đầu, đỏ mặt, thèm thuồng sự đụng chạm của anh.

“Tốt.”

Tôi quần quai trên ghế. Tại sao chuyện này lại nóng bỏng đến thế nhỉ?

Anh thoải mái đặt tay lên đùi lần nữa khiến tôi tan chảy. Ngay bây giờ. Làm ơn đi. Chạm vào em đi.

Nữ thần trong tôi đang quỳ, chẳng mặc gì trừ bộ đồ lót – van nài. Anh lướt tay trên đùi mình, từ trên xuống dưới, nhắc nó lên, sau đó lại đặt vào vị trí cũ.

Người phục vụ lấy ly sâm-panh và whiskey của chúng tôi ra khỏi bàn. Một lát sau, anh ta quay lại với món ăn đầu tiên của chúng tôi, cá vược biển – Tôi không tin đâu – ăn kèm với măng tây, khoai tây áp chảo và nước chấm gồm bơ, lòng đỏ trứng và chanh.

“Món ăn ưa thích của ngài ư, ngài Grey?”

“Gần như là vậy, cô Steele ạ. Mặc dù tôi cho rằng tôi thích món cá thu ở Heathman.” Tay anh xoa dọc đùi. Hơi thở tôi tắc nghẹn, nhưng anh vẫn không chạm vào tôi. Thật là khó chịu. Tôi cố gắng tập trung vào cuộc nói chuyện của chúng tôi.

“Có vẻ như em nhớ rằng hồi đó chúng ta ở trong một phòng ăn tối riêng, thảo luận về các hợp đồng.”

“Những ngày hạnh phúc,” anh nói, mỉm cười tự mãn. “Lần này anh mong có cơ hội được làm tình với em.” Anh đưa tay lên để cầm dao của mình.

Anh cắn một miếng cá vược. Anh cố tình làm thế.

“Đừng có mơ,” tôi thì thầm và bấu môi, anh liếc nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. “Nói về những hợp đồng,” tôi nói thêm. “Bản NDA ý.”

“Xé nó đi,” anh đơn giản nói.

Oa.

“Sao cơ? Thật á?”

“Thật.”

“Anh chắc là em sẽ không chạy đến tờ Thời báo Seattle để tiết lộ bí mật chứ?” Tôi châm chọc.

Anh cười to, đó là một âm thanh thật tuyệt vời. Trông anh mới trẻ trung làm sao.

“Không. Anh tin em. Anh sẽ tin tưởng vào những điều tốt đẹp ở em.”

Ồ. Tôi cười bên lên với anh. “Em cũng thế,” tôi thở ra.

Mắt anh sáng lên. “Anh rất mừng vì em đang mặc váy,” anh thì thầm.

Và bùm – đục vọng bùng lên trong dòng máu vốn đã sôi sục của tôi.

“Vậy thì tại sao anh vẫn chưa chạm vào em?” Tôi rít lên.

“Nhớ sự đụng chạm của anh rồi à?” Anh hỏi và cười toe toét. Anh đang thích thú... thật là đáng ghét.

“Phải,” tôi kích động.

“Ăn đi,” anh ra lệnh.

“Anh sẽ không chạm vào em đúng không?”

“Đúng.” Anh lắc đầu.

Sao cơ? Tôi thở hổn hển thật to.

“Hãy tưởng tượng xem em sẽ cảm thấy thế nào khi chúng ta ở nhà,” anh thì thầm. “Anh muốn đưa em về nhà lắm.”

“Em mà bốc cháy ở tầng bảy mươi sáu này là do lỗi của anh đấy nhé,” tôi thì thầm qua hàm răng nghiến chặt.

“Ồ, Anastasia. Chúng ta sẽ tìm ra cách để dập tắt lửa mà,” anh nói và cười toe toét đầy khêu gợi với tôi.

Điên tiết, tôi cầm đầu ăn cá vược, và nữ thần trong tôi nheo mắt lại trong sự suy tính yên lặng và láu cá. Chúng tôi cũng có thể chơi trò này. Tôi đã học được những điều cơ bản qua bữa ăn của chúng tôi ở Heathman. Tôi cắn một miếng cá vược. Nó có vị ngon tan-trong-miệng. Tôi nhắm mắt tận hưởng hương vị. Khi tôi mở mắt ra, tôi bắt đầu quấy rối Christian Grey, rất chậm rãi, tôi vén váy lên, để lộ thêm phần da thịt ở đùi.

Christian dừng lại ngay lập tức, một đĩa đầy cá lơ lửng trong không khí.

Chạm vào em đi.

Sau một nhịp, anh lại ăn. Tôi cắn một miếng cá vược nữa, phớt lờ anh. Sau đó, đặt dao xuống, tôi lướt ngón tay dọc theo phần đùi trong dưới đầu gối, nhẹ nhàng lấy đầu ngón tay vỗ vào làn da. Việc đó làm cả tôi mất tập trung, nhất là khi tôi đang khao khát được anh đụng chạm.

Christian dừng lại lần nữa.

“Anh biết em đang làm gì.” Giọng anh trầm và khàn.

“Em biết là anh biết, Grey ạ,” tôi thờ ơ. “Đó là vấn đề.” Tôi nhắc một cuống măng tây lên, liếc nhìn anh từ bên dưới hàng lông mi, sau đó nhúng cọng măng tây vào nước chấm, quay tròn một đầu trong đó.

“Em không trả đũa được anh đâu, Steele.” Cười tự mãn, anh vói tay ra lấy cái đĩa từ chỗ tôi – cố gắng một cách đáng kinh ngạc và đáng ghét để không chạm vào tôi. Không, thế này không được – chuyện này không diễn ra theo như kế hoạch. Hừm!

“Há miệng ra nào,” anh ra lệnh.

Tôi sắp thua trong trận chiến tinh thần này rồi. Tôi lại liếc lên nhìn anh, và mắt anh bừng lên màu xám.

Tách môi ra một chút, tôi liếm lưỡi lên môi dưới. Christian mỉm cười và mắt anh tối hơn.

“Rộng hơn nữa,” anh thở ra, môi anh hé ra nên tôi có thể thấy lưỡi anh. Tôi thâm rên rỉ và cắn môi dưới, sau đó làm như lời anh nói.

Tôi nghe tiếng anh hít thở thật mạnh – anh không miễn nhiệm đến thế. Tốt, cuối cùng thì tôi cũng giành được thể thượng phong rồi. Nữ thần trong tôi giờ nắm đấm lên ăn mừng trên chiếc ghế dài của cô ả.

Giữ ắt tôi khóa chặt mắt anh, tôi ngậm chiếc đĩa vào miệng, rất nhẹ nhàng... khéo léo... Ở đầu đĩa. Nước sốt ngon đến chảy nước miếng. Tôi cắn một miếng, khẽ rên rỉ thưởng thức.

Christian nhắm mắt. Phải thế chứ! Khi anh mở mắt ra, hai đồng tử giãn ra. Điều đó gây hiệu ứng với tôi ngay lập tức. Tôi rên rỉ với tay ra chạm vào đùi anh. Trước sự ngạc nhiên của tôi, anh dùng tay còn lại để túm lấy cổ tay tôi.

“Ồ, không, em không được làm thế, Steele ạ,” anh nhẹ nhàng thì thầm. Đưa tay tôi lên miệng anh, anh nhẹ nhàng cọ khớp ngón tay tôi vào môi mình, và tôi quẩn quại. Rốt cuộc thì cũng làm được! Thêm nữa đi mà.

“Đừng đụng chạm,” anh khẽ quả trách tôi, sau đó đặt tay tôi trở lại đầu gối. Sự đụng chạm ngăn ngủi không thỏa mãn đó thật là khó chịu.

“Anh chơi ăn gian.” Tôi trề môi.

“Anh biết.” Anh nâng cốc sâm-panh lên để chúc mừng, tôi cũng làm theo.

“Chúc mừng em được thăng chức, Steele.” Chúng tôi chạm cốc và tôi đỏ mặt.

“Vâng, hơi đột ngột một chút,” tôi thì thầm. Anh cau mày như thể suy nghĩ khó chịu nào đó vừa nảy ra trong đầu.

“Ăn đi,” anh ra lệnh. “Anh sẽ không đưa em về nhà cho đến khi em ăn xong, và sau đó chúng ta có thể ăn mừng thực sự.” Về mặt anh thật nóng bỏng, thật chân thực, và thật oai vệ. Tôi tan chảy.

“Em không đói. Không đói thức ăn.”

Anh lắc đầu, hoàn toàn thoải mái nhưng nheo mắt nhìn tôi.

“Ăn đi, nếu không anh sẽ đặt em lên ngang đùi anh, ngay ở đây, và chúng ta sẽ làm trò cười cho những vị khách khác.”

Lời nói của anh khiến tôi quẩn quại. Anh ấy không dám đâu! Anh ấy và lòng bàn tay dầm dẫm của anh ấy. Tôi mím môi lại và nhìn anh chăm chăm. Cầm một cọng măng tây lên, anh nhúng đầu của nó vào nước sốt.

“Ăn cái này đi,” anh thì thầm, giọng trầm và quyến rũ.

Tôi ngoan ngoãn làm theo.

“Em vẫn chưa ăn đủ no đâu. Em đã giảm cân kể từ khi anh biết em.” Âm điệu nghe thật nhẹ nhàng.

Tôi không muốn nghĩ đến cân nặng của mình; sự thật là, tôi thích được mảnh mai như thế này. Tôi nuốt cọng măng tây.

“Em chỉ thích về nhà và làm tình thôi,” tôi chán nản thì thầm.

Christian cười toe toét.

“Anh cũng thế, và chúng ta sẽ làm thế. Ăn hết đi đã.”

Lương lự, tôi quay trở lại đồng đồ ăn và bắt đầu ăn. Thực lòng mà nói, tôi đã cởi đồ lót và mọi thứ ra rồi. Tôi cảm thấy mình như một đứa trẻ không được cho kẹo vậy. Anh ấy thật là một kẻ thích chòng ghẹo, một kẻ hấp dẫn, nóng bỏng và hư hỏng, và anh ấy là của tôi.

Anh hỏi tôi về Ethan. Hóa ra, Christian có làm ăn với bố Kate và Ethan. Ừm... trái đất thật tròn. Tôi thấy nhẹ cả người khi anh không đề cập đến bác sĩ Flynn hay ngôi nhà trong khi tôi thấy khó mà tập trung vào cuộc nói chuyện của hai đứa. Tôi chỉ muốn về nhà.

Nỗi mong chờ được quan hệ sôi lên giữa hai đứa tôi. Anh ấy làm điều này quá giỏi. Bắt tôi phải chờ đợi. Vừa ăn, anh vừa đặt tay lên đùi mình, rất gần với đùi tôi, nhưng vẫn không chạm vào tôi, trên người tôi một cách quá đáng.

Chết tiệt! Cuối cùng tôi cũng ăn xong và đặt dao đĩa lên đĩa.

“Ngaoan lắm,” anh thì thầm, hai từ đó chất chứa thật nhiều điều hứa hẹn.

Tôi cau mày với anh. “Giờ thì sao nào?” Tôi hỏi, khát khao sôi lên trong lồng ngực, ôi, tôi muốn người đàn ông này.

“Bây giờ á? Chúng ta đi thôi. Anh tin là em có một số niềm mong chờ nào đó, Steele ạ. Và anh định đáp ứng chúng với tất cả khả năng của mình.”

Oa!

“Vói... tất... cả... khả năng... của... anh... ư?” Tôi nói lắp. Khỉ thật.

Anh cười toe toét rồi đứng lên.

“Chúng ta không phải trả tiền hả anh?” Tôi hỏi, hụt hơi.

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Anh là một thành viên ở đây. Họ sẽ gửi hóa đơn cho anh. Đi nào, Anastasia, mời em đi trước.” Anh bước sang một bên, tôi đứng dậy và nhận thức rõ rằng mình đang không mặc đồ lót.

Anh nhìn tôi đầy ám muội, như thể anh đang lột trần tôi ra, và tôi đắm chìm trong ánh mắt đầy nhục cảm của anh. Nó chỉ khiến tôi cảm thấy quyến rũ hơn thôi – người đàn ông đẹp trai này khát khao tôi. Lúc nào tôi cũng sẽ thích làm điều này chứ? Cố tình dừng lại trước mặt anh, tôi vuốt phần váy phía trên hông.

Christian thì thầm vào tai tôi. “Anh rất nóng lòng muốn đưa em về nhà.” Tuy vậy anh vẫn không chạm vào tôi.

Trên đường đi ra, anh thì thầm điều gì đó về chiếc xe với người phục vụ, nhưng tôi không để ý, nữ thần trong tôi đang rực lên vì nóng lòng sốt ruột. Giờ ạ, cô ta có thể thấp sáng cả Seattle mất.

Trong lúc chúng tôi đứng chờ thang máy, có hai đôi trung niên chờ cùng. Khi cửa mở ra, Christian cầm lấy khuỷu tay tôi và kéo tôi vào đằng sau. Tôi liếc nhìn quanh thấy bao quanh chúng tôi là những cặp kính đen. Khi những người khác bước vào, một người đàn ông mặc bộ vest màu nâu chào Christian.

“Grey,” ông ta lịch sự gật đầu. Christian gật đầu đáp lại nhưng không nói gì.

Những đôi khác đứng trước chúng tôi, đối diện với cửa thang máy. Rõ ràng họ là bạn bè – người phụ nữ nói chuyện rất to, hứng khởi và sôi nổi sau bữa ăn tối. Tôi nghĩ họ hơi say một chút.

Khi cửa đóng lại, Christian nhanh nhẹn cúi người xuống bên cạnh tôi để buộc lại dây giày. Lạ thật, dây giày anh ấy không hề tuột ra. Bí mật, anh đặt bàn tay lên mắt cá chân tôi làm tôi giật mình, và khi anh đứng lên, tay anh vuốt nhanh dọc theo chân tôi, lướt thật ngọt ngào trên da tôi – oa – ngay chỗ đó. Tôi phải nín tiếng thở hổn hển vì ngạc nhiên khi tay anh chạm đến mông mình. Christian di chuyển ra sau tôi.

Mẹ ơi. Tôi há hốc miệng nhìn những người đang đứng trước chúng tôi, nhìn chằm chằm gáy họ. Họ không hề biết chúng tôi đang làm gì. Vòng cánh tay còn lại quanh eo tôi, Christian kéo tôi sát lại phía anh, giữ chặt lấy tôi trong lúc ngón tay anh lần mò khám phá. Khi thật... Ở ngay đây ư? Thang máy nhẹ nhàng đi xuống, dừng lại ở tầng năm ba để đón thêm khách, nhưng tôi không để ý. Tôi đang tập trung vào mọi cử động bé nhỏ mà ngón tay anh đang tạo ra. Xoay tròn... bây giờ tiến về phía trước, kiểm tìm, trong lúc chúng tôi xê dịch.

Tôi lại cố ngăn một tiếng rên rỉ khi những ngón tay anh tìm thấy đích đến của mình.

Tôi đỏ mặt, nóng bừng, ham muốn, bị nhốt trong một thang máy với bảy người, sáu người trong số đó không biết gì đến điều đang xảy ra trong góc. Tôi ép mạnh vào anh, và anh siết chặt vòng tay quanh người tôi, sự cương cứng của anh áp vào hông tôi.

Chúng tôi lại dừng ở tầng bốn bốn. Ôi... sự hành hạ này còn kéo dài đến bao giờ nữa đây? Tôi khê đẩy mình mạnh hơn vào ngón tay bên bả của anh. Sau bao nhiêu lâu không chạm vào tôi, anh lại chọn đúng lúc này! Ở ngay đây! Và nó khiến tôi thật – đắm đuối.

“Suyt,” anh thở ra, dường như không bị ảnh hưởng gì bởi hai người nữa đến gần. Thang máy mỗi lúc một đông hơn. Christian kéo chúng tôi lui hẳn vào trong để hai đứa tôi ép hẳn vào góc trong cùng, giữ tôi đứng nguyên tại chỗ và tiếp tục tra tấn tôi. Anh rúc đầu vào tóc tôi. Tôi chắc chắn là trông chúng tôi như một đôi tình nhân trẻ đang vuốt ve nhau trong góc, nếu có ai đó buồn quay lại xem chúng tôi đang làm gì...

Khi thật! Tôi rên rỉ, và tôi lấy làm mừng vì đám người trước mặt vẫn đang trò chuyện, hoàn toàn không hề hay biết.

Ôi, Christian, anh đang làm gì với em thế! Tôi ngả đầu vào ngực anh, nhắm mắt lại và phó mặc mình cho những ngón tay đang hành hạ của anh.

“Đừng ra,” anh thì thầm. “Anh muốn điều đó sau.” Anh thò tay lên bụng tôi, khê nhấn xuống trong lúc anh tiếp tục sự hành hạ ngọt ngào của mình. Cảm giác thật dễ mê.

Cuối cùng, thang máy cũng xuống tầng một. Với một tiếng ping thật to, cửa mở ra, và gần như ngay lập tức, các hành khách bắt đầu ra ngoài. Christian chậm chậm rút ngón tay ra khỏi tôi và hôn gáy tôi. Tôi liếc về sau nhìn anh, và anh mỉm cười, sau đó lại gật đầu với quý ngài mặc bộ vest màu nâu – người gật đầu

đáp lại khi ra khỏi thang máy cùng vợ. Tôi gần như không để ý vì đang cố tập trung vào việc đứng thẳng người và điều hòa lại hơi thở đang hỗn hển. Giờ ạ, tôi thấy đau khổ và mất mát. Christian buông tôi ra, để tôi đứng mà không dựa vào anh.

Tôi quay lại ngẩng lên nhìn anh chằm chằm. Trông anh bình tĩnh và chẵn chu, vẫn điềm đạm như thường, ừm... Như thế này không công bằng cho lắm.

“Sẵn sàng chưa?” Anh hỏi. Mắt anh sáng lên đầy mờ ám.

“Em không tin được là anh đã làm thế,” tôi thì thầm, suýt nữa tôi đã không kiểm soát được mình.

“Em sẽ ngạc nhiên trước những điều anh có thể làm đấy, cô Steele,” anh nói. Anh vén một lọn tóc ra sau tai tôi rồi nở nụ cười nhẹ để lộ ra sự thích thú của anh.

“Anh muốn đưa em về nhà, nhưng có lẽ chúng ta chỉ chịu được khi ra đến xe thôi.” Anh cúi xuống mỉm cười với tôi trong lúc nắm tay đưa tôi ra khỏi thang máy.

Sao cơ! Làm tình trong ô tô á? Chúng tôi không thể làm ngay ở đây, trên sàn đá mát lạnh của căn sảnh ư...?

“Đi nào ”

“Vâng, em cũng muốn thế.”

“Steele!” Anh rầy la tôi với sự hoảng sợ pha lẫn thích thú.

“Em chưa bao giờ làm tình trong ô tô cả,” tôi lầm bầm. Christian dừng lại và đặt những ngón tay vừa nãy lên cằm tôi, nâng đầu tôi lên và nhìn tôi chăm chú.

“Anh rất hài lòng khi nghe điều đó. Anh phải nói rằng anh rất ngạc nhiên, nếu không muốn nói là điên lên, nếu em từng làm chuyện đó.”

Tôi đỏ mặt, chớp mắt với anh. Tất nhiên rồi, tôi chỉ làm tình với mình anh thôi mà. Tôi cau mày với anh.

“Em không có ý đó.”

“Ý em là gì?” Giọng anh đột nhiên khắt khe.

“Christian, đó chỉ là một cách nói thôi.”

“Cách nói nổi tiếng, ‘Em chưa bao giờ làm tình trong ô tô cả.’ Phải, nó chỉ buột ra khỏi miệng thôi.”

Giờ ạ... anh ấy bị làm sao vậy?

“Christian, em không để ý nhiều thế đâu. Vì Chúa, anh vừa mới... Ừm, làm chuyện đó với em trong một thang máy đầy người. Đầu óc em còn đang bấn loạn.”

Anh nhướn mày. “Anh đã làm gì với em nào?” Anh thách thức.

Tôi cau có. Anh muốn tôi nói ra điều đó.

“Anh làm em gần như bốc cháy. Giờ thì đưa em về nhà và làm tình với em đi.”

Miệng anh há hốc, sau đó anh cười phá lên ngạc nhiên. Lúc này trông anh thật trẻ và vô tư. Ồ, nghe anh cười. Tôi yêu điều đó vì nó hiếm khi xảy ra.

“Em là một kẻ mơ mộng bẩm sinh, Steele ạ.” Anh cầm lấy tay tôi, và chúng tôi đi ra khỏi tòa nhà đến chỗ người phục vụ đang đứng cạnh chiếc Saab của tôi.

“Nói thẳng nhé, kể cả sàn sảnh em cũng thích.”

“Tin anh đi, Ana, anh cũng thế. Nhưng anh không thích bị bắt vào giờ này, và anh cũng không muốn làm tình với em trong nhà vệ sinh. Chà, không phải hôm nay.”

THẾ RA EM MUỐN YÊU luôn trên xe hả? Christian thủ thỉ trong khi khởi động máy.

“Thành thực mà nói thì kể cả trên sàn sảnh em cũng thích.”

“Tin anh đi, Ana, anh cũng muốn thế. Nhưng anh chẳng khoái bị bắt quả tang đêm nay, và cũng không muốn yêu em trong nhà vệ sinh đâu. Không phải hôm nay.”

Cái gì cơ! “Ý anh là chuyện ấy có thể xảy ra lắm hả?”

“Ồ, có chứ.”

“Thế mình quay lại đi.”

Anh ngoảnh sang nhìn tôi rồi cười phá lên. Tiếng cười ấy có sức lây lan mạnh mẽ, cả hai chúng tôi cùng lăn ra cười – cười nghiêng ngả, rất sảng khoái và hả hê. Anh với sang đặt tay lên đầu gối tôi, ve vuốt bằng những ngón tay dịu dàng. Tôi im bật.

“Bình tĩnh nào, Anastasia,” anh dỗ dành rồi đánh xe hòa vào đường phố Seattle.

ANH ĐỔ CHIẾC SAAB trong ga-ra của Escala rồi tắt máy. Tôi ngược lên nhìn anh dè dặt, cố kìm lại nhịp đập rộn rã của trái tim mình. Anh quay sang phía tôi, tựa người lên cửa xe, khuỷu tay tì lên vô-lăng. Khuôn miệng anh mới cuốn hút làm sao. Tôi muốn làn môi ấy áp lên mình. Anh đang đắm đắm nhìn tôi, đôi mắt xám tối thẫm, nhoẻn miệng cười gợi cảm.

“Ta sẽ yêu nhau trên xe lúc nào anh thích và ở nơi anh chọn. Còn ngay bây giờ thì anh muốn dẫn em thử trên khắp các bề mặt nào dùng được ở nhà mình cơ.”

Cứ như thể anh ấy nhắm thẳng tới phía dưới eo tôi... Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nhún nhảy mấy bước vũ điệu ba lê duyên dáng trên đầu mũi chân.

“Vâng.” Chà chà, giọng tôi mới hồn hển và khó nhọc làm sao.

Anh nhào về phía trước một chút. Tôi khép mắt lại, đợi chờ nụ hôn của anh, trộm nghĩ có thể chứ. Nhưng lại không phải. Sau vài giây kéo dài bất tận, tôi mở mắt ra và thấy anh ấy đang đắm đắm quan sát tôi. Chẳng thể đoán được anh đang nghĩ gì, nhưng trước khi tôi kịp thốt lên lời, anh lại làm tôi xao lãng.

“Nếu giờ mà anh hôn em thì ta chẳng thể lên tới căn hộ của mình được nữa. Đi thôi.” Nói rồi anh bước xuống xe.

A ha! Anh chàng này đáng ghét không cơ chứ?

LẦN NỮA CHÚNG TÔI lại phải chờ thang máy, cơ thể tôi căng lên đề phòng. Christian nắm tay tôi, ngón tay cái ve vuốt dịu dàng những khớp ngón tay tôi, mỗi nhịp điệu đều đặn lại dội thấu qua người tôi. Ôi chao, tôi những muốn hai bàn tay anh xoa nắn khắp người. Anh ấy hành hạ tôi thế là quá đủ rồi.

“Có vấn đề gì với khả năng thỏa mãn ngay tắp lự thế anh?” Tôi lí nhí hỏi trong khi đứng chờ.

“Không phải lúc nào cũng thích hợp đâu, Anastasia.”

“Từ khi nào thế?”

“Từ tối nay.”

“Sao anh cứ trêu người em thế hả?”

“Ăn miếng trả miếng mà, cô Steele.”

“Em làm sao mà trêu chọc anh được cơ chứ?”

“Anh chắc em biết thừa còn gì.”

Tôi ngược lên và thấy khó mà hiểu được biểu cảm ấy là gì. Anh ấy muốn tôi đáp trả lại... hẳn là thế rồi.

“Em cũng đang bị trì hoãn thỏa mãn đấy chứ.” Tôi lăm bằm, cười ngượng nghịu.

Bất thành lĩnh anh giật mạnh tay khiến tôi nằm gọn trong lòng anh. Anh siết lấy đám tóc phía sau gáy, nhẹ nhàng ngả đầu tôi ra sau.

“Anh phải làm gì để khiến em đồng ý hả?” Lời anh hỏi thật cháy bỏng, một lần nữa lại khiến tôi thêm bối rối. Tôi chớp chớp mắt, ngược nhìn khuôn mặt chứa chan cảm xúc, nhưng vẫn trịnh trọng và đáng yêu làm sao.

“Xin anh... cho em chút thời gian,” tôi lắp bắp. Anh bật rên và cuối cùng hôn tôi thật lâu và thật sâu. Thế rồi khi vào trong thang máy, chúng tôi xoắn quện trong vòng tay nhau, môi kề môi, những ngón tay bấu víu lấy tóc. Khát khao cuộn cuộn và dữ dội lan tỏa trong huyết mạch tôi, gạt phăng đi lý trí minh mẫn nhất. Anh dồn tôi vào sát tường, đóng ghim tôi bằng hông mình, một tay luồn trong tóc, tay kia giữ cầm tôi, khiến tôi bất động.

“Em chiếm hữu anh rồi,” anh thì thào. “Số phận anh nằm trong tay em, Ana.”

Lời lẽ của anh khiến tôi say đắm, và trong trạng thái hưng khởi cao độ này, tôi chỉ muốn xé toạc quần áo anh ngay. Tôi cởi phăng áo khoác của anh, và ngay khi thang máy đến nơi, chúng tôi nháo nhào lao bỏ vào hành lang.

Christian kẹp cứng tôi vào bức tường cạnh thang máy, áo khoác của anh rơi xuống nền nhà, tay anh lướt ngược chân tôi trong khi làn môi vẫn không tách rời nhau. Anh kéo ngược váy tôi lên.

“Bề mặt đầu tiên là chỗ này,” anh thốt lên qua hơi thở, rồi đột nhiên nhấc bổng tôi lên. “Quả hai chân quanh người anh.”

Tôi rầm rập làm theo, anh quay người rồi đặt tôi lên mặt bàn ở hành lang, trong khi anh đứng chắn giữa hai chân tôi. Tôi chợt nhận ra lọ hoa vẫn đặt ở đây đã không còn nữa. Lạ nhỉ? Anh thò tay vào túi quần jean, lôi ra chiếc gói bạc rồi đưa cho tôi, trong khi đó anh tháo tung cúc quần.

“Em có biết em khiến anh sẵn sàng nhường nào không?”

“Sao cơ?” Tôi hốt hển. “Không... em...”

“Chính em đấy,” anh thì thào, “lúc nào cũng vậy.” Anh giật mẩu túi bạc trong tay tôi. Ô kìa, nhanh tay thật, thế nhưng sau những trò khiêu khích trêu ngươi của anh ấy này giờ, tôi muốn anh ghê gớm, ngay lập tức. Anh cúi xuống nhìn tôi trong khi đeo bao cao su, rồi hai tay anh đỡ dưới đùi tôi, kéo hai chân tôi rộng mở.

Lựa mình vào đúng vị trí rồi, anh ngừng lại. “Mở mắt đi em. Anh muốn ngắm em.” Anh khẽ nhắc, tay anh và tay tôi đan siết nhau, thế rồi anh xuyên thấu vào tôi.

TÔI TRẦN TRỤI NẪM trên giường Christian, úp mình trên ngực anh, thở hổn hển. Quý thật – có bao giờ anh ấy cạn năng lượng không nhỉ? Christian vuốt ve dọc tấm lưng trần của tôi.

“Thỏa mãn chưa, cô Steele?”

Tôi ậm ừ tán thành. Chẳng còn hơi sức đâu nói chuyện nữa. Ngẩng đầu lên, tôi lơ đãng nhìn anh và bắt gặp ánh mắt ấm áp đầy trìu mến. Tôi rón rén nhích đầu xuống dưới, anh nhận ra ngay tôi định hôn ngực anh.

Trong tích tắc người anh gồng lên, tôi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên vùng lông tơ ở ngực, hít hà mùi hương đặc trưng duy nhất của Christian, trộn lẫn với mùi mồ hôi và hương vị tình ái. Nồng nàn quá. Anh lăn mình sang một bên, để hai đùi nằm song song cạnh nhau, rồi ngắm tôi.

“Có phải với ai tình dục cũng thế này không nhỉ? Em thấy lạ là không có ai đột quỵ đấy,” tôi bật thốt ra, rồi bỗng nhiên thấy ngượng ngùng.

Anh nhướn miệng cười. “Với ai thì anh không biết, nhưng với em thì cực kì đặc biệt, Anastasia.” Anh cúi xuống hôn tôi.

“Chính vì anh cũng cực kì đặc biệt, ngài Grey,” tôi hưởng ứng, mỉm cười và vuốt ve khuôn mặt anh. Anh chớp mắt nhìn tôi bối rối.

“Muộn rồi đấy. Đi ngủ thôi.” Anh nhắc, nhẹ hôn rồi kéo tôi vào lòng mình.

“Anh có vẻ không thích nghe khen ngợi nhỉ.”

“Ngủ đi, Anastasia.”

Hừm... Nhưng rõ ràng anh ấy vô cùng đặc biệt mà. Chà chà... tại sao anh ấy không chịu nhận ra nhỉ?

“Em thích ngôi nhà này,” tôi lí nhí.

Anh không đáp lời, nhưng tôi cảm thấy anh đang cười.

“Anh yêu em. Ngủ đi nào.” Anh dụi vào tóc tôi, thế là tôi chìm vào giấc ngủ, yên bình trong vòng tay anh, mơ về những ánh đèn khung cửa kiểu Pháp và những bậc thang rộng rãi... có cả một cậu bé con với mái tóc màu đồng chạy băng qua cánh đồng, cười đùa khúc khích khi tôi đuổi theo.

“PHẢI ĐI RỒI, EM YÊU.” Christian hôn phớt lên má tôi.

Tôi choàng mở mắt; trời đã sáng. Tôi quay sang thì thấy anh đã dậy, quần áo chỉnh tề, thơm tho quyến rũ và đang cúi xuống đánh thức tôi.

“Mấy giờ rồi anh?” Ôi không... tôi không muốn bị muộn đâu.

“Đừng hốt hoảng thế. Anh có hẹn ăn sáng.” Anh cọ mũi vào tôi.

“Anh thơm quá,” tôi duỗi thẳng người bên dưới anh, chân tay tôi căng ra răng rắc sau những trò nghịch ngợm hôm qua. Tôi quàng tay quanh cổ anh.

“Đừng đi vội.”

Anh nghiêng đầu một bên và nhướn mày. “Cô Steele à, em định lôi kéo một chàng trai chân chính trốn một ngày làm việc đấy à?”

Tôi phụng phịu gật đầu, thế là anh nở nụ cười duyên dáng thật mới mẻ.

“Dù rằng em lôi cuốn quá đi mất, anh vẫn phải đi thôi.” Anh hôn tôi rồi đứng thẳng dậy. Anh mặc bộ vest thẫm màu, cà vạt cùng màu với sơ mi trắng; trông anh ấy đích thực là một CEO chính hiệu đến từng milimét... một CEO cực nóng bỏng.

“Hẹn sau nhé, bé yêu,” anh chào rồi quay đi.

Liếc nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi – tôi ngủ mà chẳng biết báo thức lúc nào. Chắc, đến lúc dậy thôi.

ĐỨNG DƯỚI VÒI HOA SEN, tôi tỉnh táo hẳn. Tôi vừa nghĩ tới một món quà sinh nhật tặng Christian. Để chọn quà cho người có đủ hết mọi thứ khó thật. Tôi vừa tặng anh món quà chính rồi, và vẫn còn một thứ nữa tôi mua ở cửa hàng du lịch, nhưng đây mới là món quà thực sự đại diện cho tôi. Tôi vòng tay quanh mình che chắn khi tắt vòi hoa sen. Phải đi chuẩn bị ngay mới được.

Vào phòng để quần áo, tôi mặc lên người chiếc váy bó sát màu đỏ đen cổ khoét sâu. Trông được đấy, sẵn sàng để đi làm rồi.

Giờ là món quà tặng Christian nào. Tôi bắt đầu lục lọi trong ngăn kéo tủ để tìm cà vạt của anh. Ở đây ngăn kéo tôi thấy chiếc quần bò mài xước mà anh vẫn mặc trong phòng giải trí – khi mặc nó anh ấy trông vô cùng hấp dẫn. Tôi đưa cả bàn tay nhẹ nhàng ve vuốt nó. Ôi chao, lớp vải mềm mại thật.

Phía bên dưới, tôi thấy một chiếc hộp dẹt, khá lớn màu đen, khiến tôi ngay lập tức phải chú ý. Cái gì cất ở đây thế nhỉ. Tôi nhìn vào nó trên trời, cảm thấy mình lại đang xâm phạm quá rồi. Tôi nhắc lên và lắc lắc. Nó khá nặng tay như là đựng giấy tờ, tài liệu gì đó. Không cưỡng nổi, tôi mở nắp hộp – rồi đóng sập nó lại ngay. Chết tiệt – những bức ảnh chụp trong Căn Phòng Đỏ. Quá choáng váng, tôi ngồi bệt trên gót chân trong khi cố gắng xóa đi hình ảnh ấy khỏi trí nhớ của mình. Sao lại đi mở chiếc hộp này cơ chứ? Tại sao anh ấy lại giữ chúng?

Tôi rùng mình. Tiềm Thức trùng mắt với tôi – chuyện này xảy ra trước cậu mà. Quên phắt nó đi.

Cô nàng có lý. Khi đứng lên, tôi tìm thấy đám cà vạt của anh ấy vắt ở phía đầu thanh ngang treo đồ. Tôi tìm chiếc mình thích nhất rồi nhanh chóng đi ra.

Đám ảnh đó có trước-khi-Ana-xuất-hiện. Tiềm Thức gật đầu tán thành, nhưng tôi ra phòng sinh hoạt chung để ăn sáng mà thấy lòng mình nặng trĩu. Bà Jones mỉm cười triu mến đón tôi và rồi nhăn mặt.

“Mọi việc ổn cả chứ, Ana?” Bà ân cần hỏi.

“Vâng,” tôi lơ đãng đáp. “Bà có chiếc chìa khóa nào của... à, ừm, của phòng giải trí không?”

Bà ấy im lặng một lát vì ngạc nhiên.

“Có, dĩ nhiên rồi.” Bà Jones lôi một chùm chìa khóa ở thắt lưng ra. “Giờ cô thích ăn sáng món gì đây?” Bà đưa chìa khóa cho tôi và hỏi.

“Chỉ cần ít ngũ cốc thôi. Tôi không muốn đi trễ.”

Giờ thì tôi càng cảm thấy lưỡng lự về món quà, nhưng rõ ràng chỉ là từ lúc phát hiện ra đám ảnh chụp ấy. Không có gì thay đổi cả đâu! Cô nàng Tiềm Thức lại gắt gỏng, liếc xéo tôi qua cặp kính mắt nửa vàng trắng. Bức ảnh cậu nhìn thấy nóng bỏng nhỉ, Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nói chen vào, tôi thầm trợn mắt lại cô nàng. Quả đúng thế thật – với tôi thì quá nóng bỏng.

Anh ấy còn giấu giếm gì nữa không? Tôi hồi hải bối tìm chiếc tủ chứa đồ, lấy thứ mình cần rồi khóa cửa phòng giải trí lại. Không được để José phát hiện ra chốn này!

Tôi trả chìa khóa cho bà Jones rồi ngồi xuống ăn sáng, cảm thấy kỳ kỳ khi vắng mặt Christian. Hình ảnh mấy bức hình chụp cứ nhảy nhót thật khó chịu trong tâm trí tôi. Tôi tự hỏi không biết đó là ai. Có lẽ là Leila chăng?

TRONG LÚC LÁI XE đi làm, tôi cứ cân nhắc có nên kể cho Christian biết việc mình tìm thấy đám ảnh đó không. Không được, Tiềm Thức hét toáng lên, khoác lên khuôn mặt phong cách Edvard Munch[1]. Tôi phải thừa nhận là cô nàng có lý. Khi ngồi vào bàn làm việc, chiếc BlackBerry của tôi rung lên.

[1] Edvard Munch (12/12/1863-23/01/1944) là họa sĩ người Na Uy nổi tiếng với bức họa The Scream (La hét).

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Khắp các bề mặt

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 08:59

Tới: Anastasia Steele

Anh đếm được có ít nhất 30 bề mặt nữa để thực hành rồi. Anh đang mong ngóng tới từng nơi từng chốn thực hiện đây. Rồi tới khắp các nền nhà, các bức tường – và chớ có quên ban công nữa.

Sau đó là đến văn phòng của anh...

Nhớ em. X

Christian Grey

CEO đang hứng khởi, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Đọc email của anh xong mà tôi phì cười, thế là mấy chuyện lẩn tẩn lúc trước bay biến đi luôn. Giờ anh ấy muốn tôi thôi, và những kỷ niệm tình ái đêm hôm qua ùa về trong tâm trí... trong thang máy, tại hành lang, trên giường. Hứng khởi là phải rồi. Tôi vu vơ tự hỏi dùng từ tương đương nào cho phụ nữ nhỉ?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Lãng mạn ư?

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:03

Tới: Christian Grey

Gửi ngài Grey

Anh chẳng nghĩ được gì khác à?

Bữa sáng nay em nhớ anh lắm.

Nhưng bà Jones đã rất tận tình.

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tò mò rồi đấy

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:07

Tới: Anastasia Steele

Bà Jones đã tận tình việc gì thế?

Có chuyện gì với em à, cô Steele?

Christian Grey

CEO tò mò, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Sao anh ấy biết được thế?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: rồi sẽ hay

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:10

Tới: Christian Grey

Chờ rồi biết nhé – cho bất ngờ.

Em phải làm việc thôi... để em yên nào.

Yêu anh.

A x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thất vọng quá

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:12

Tới: Anastasia Steele

Anh ghét lúc em giấu giếm anh chuyện gì.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình chiếc BlackBerry. Sự sốt sắng trong email của anh ấy khiến tôi ngỡ ngàng. Sao anh ấy cảm thấy thế? Đâu có giống với việc tôi giấu giếm những bức ảnh khiêu dâm chụp người tình cũ cơ chứ.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chiều ý anh nhé

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 09:14

Tới: Christian Grey

Là quà sinh nhật tặng anh mà.

Một bất ngờ nữa.

Đừng cứ hay hờn dỗi thế.

A x

Anh ấy không hồi âm ngay, còn tôi thì bị gọi vào họp nên không lẩn cẩn với chuyện này thêm nữa.

KHI LIẾC NHÌN chiếc BlackBerry, tôi hốt hải nhận ra đã bốn giờ chiều. Ngày hôm nay trôi đi đâu không biết nữa. Vẫn không có tin nào của Christian. Tôi quyết định lại gửi email cho anh.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Xin chào

Ngày: Ngày 17 tháng 6 năm 2011 16:03

Tới: Christian Grey

Anh không nói chuyện với em nữa à?

Đừng quên việc em sẽ đi uống nước với José, và chuyện cậu ấy sẽ nghỉ lại chỗ mình đêm nay.

Xin anh hãy nghĩ lại xem có tham gia với tụi em không.

A x

Anh ấy vẫn không hồi âm, khiến tôi thấy bứt rứt không yên. Hy vọng anh ấy vẫn ổn. Gọi điện cho anh, tôi thấy bị chuyển vào tin nhắn thoại. Lời nhắn đơn giản chỉ là “Grey nghe, xin để lại tin nhắn” với giọng điệu nhanh gọn.

“Chào anh... Ừm... là em đây. Ana. Anh ổn chứ? Gọi em nhé,” tôi lắp ba lắp bắp để lại lời nhắn. Trước tới giờ tôi chưa từng phải để tin nhắn thoại nào cho anh cả. Tôi ngượng chín người khi ngắt máy. Dĩ nhiên anh ấy biết là cậu rồi, ngốc ạ! Cô nàng Tiềm Thức đảo tròn mắt nhìn tôi. Tôi suýt nữa gọi điện cho trợ lý của anh, cô Andrea, nhưng nghĩ lại thấy thế thì hơi quá trớn. Tôi miễn cưỡng quay lại với công việc.

ĐIỆN THOẠI ĐỔ CHUÔNG BẤT THÌNH LÌNH khiến tim tôi nhảy dựng lên. Christian ư! Nhưng không phải – rốt cuộc là Kate, bạn thân nhất của tôi.

“Ana!” Cô ấy la toáng lên ở đầu dây bên kia.

“Kate à! Cậu về rồi đấy ư? Mình nhớ cậu quá.”

“Mình cũng thế. Có nhiều chuyện để kể cho cậu lắm. Tụi mình đang ở sân bay Sea-Tac, mình và anh chàng ấy.” Cô bạn khúc khích chẳng-giống-Kate-tạo-nào.

“Tuyệt. Mình cũng có chuyện để kể cho cậu đây.”

“Hẹn gặp cậu ở nhà nhé?”

“Mình sắp đi uống với José đấy. Đến với tụi mình nhé.”

“José ở đây à? Được lắm! Nhắn ính địa chỉ.”

“Okay.” Tôi cười toe toét.

“Cậu khỏe chứ, Ana?”

“Ừ, mình ổn.”

“Vẫn với Christian à?”

“Ừ.”

“Tốt. Sau nhé!”

Ồi, lại không phải kiểu của cô ấy nữa rồi. Elliot có sức ảnh hưởng ghê gớm thật.

“Ừ – hẹn sau nhé, bạn yêu.” Tôi cười và cô ấy ngắt máy.

Wow. Kate về rồi. Làm thế nào mà kể cho cô ấy tất cả những chuyện đã xảy ra cho xuể đây? Tôi nên viết ra để không bỏ quên chuyện gì.

MỘT TIẾNG SAU điện thoại bàn đổ chuông – Là Christian chẳng? Không phải, là Claire.

“Cậu nên ra gặp anh chàng đang hỏi thăm cậu ở quầy lễ tân. Làm sao mà cậu quen biết toàn giai đẹp thế hả, Ana?”

Chắc là José tới rồi. Tôi liếc đồng hồ – đã sáu giờ kém năm, một thoáng háo hức chạy thẩu người tôi. Đã lâu lắm rồi tôi không được gặp cậu ấy.

“Ana, wow! Trông cậu tuyệt quá. Chẳng chạc quá đi mất.” Cậu ấy cười tươi tắn.

Chà chà... là vì tôi đang diện bộ váy rất sành điệu mà!

Cậu ấy ôm chặt lấy tôi. “Và còn cao nữa,” cậu ấy thốt lên kinh ngạc.

“Tại đôi giày mà, José. Trông cậu chẳng hề tệ chút nào.” Cậu ấy đang mặc quần jean, áo phông đen cùng áo sơ mi vải kẻ ca-rô đen trắng.

“Để mình đi lấy đồ rồi tụi mình đi luôn.”

“Được. Mình chờ ở đây.”

TÔI LẤY HAI CHAI BIA Rolling Rock ở quầy bar đông nghẹt rồi đi tới chỗ bàn José đang ngồi.

“Cậu thấy chỗ ở của Christian có ổn không?”

“Ừ. Mình chưa vào bên trong. Mình chỉ gửi những bức ảnh qua thang máy chuyển hàng. Một anh chàng nào đó tên Taylor đã mang tranh lên. Xem ra chỗ đó cũng khá được đấy nhỉ.”

“Phải đấy. Cậu phải vào hẳn bên trong nữa cơ.”

“Háo hức ra trò đây. Salud[2] Ana. Cậu sống ở Seattle này hợp đấy.”

[2] Salud: tiếng Tây Ban Nha, nghĩa là Chúc sức khỏe.

Tôi đỏ mặt khi chúng tôi nâng chai lên cạn. Nói đúng ra phải là do tôi hợp với Christian đấy chứ. “Salud. Kể mình nghe xem buổi triển lãm của cậu thế nào đi.”

Cậu bạn cười tươi rói rồi thao thao bất tuyệt kể chuyện. Cậu ấy bán được gần hết tranh, chỉ còn lại ba bức bù vào khoản vay nợ đại học, thế là cậu ấy dành dụm được một khoản tiền.

“Rồi mình được nhận đặt hàng chụp mấy bức phong cảnh đẹp cho Sở Du lịch Portland nữa đấy. Quá chuẩn chứ hả?” Cậu ấy kể nốt đầy tự hào.

“Ôi José – tuyệt vời quá đi. Thế không ảnh hưởng gì tới việc học tập của cậu chứ?” Tôi lo lắng hỏi han.

“Không sao. Giờ thì mấy cậu đều chuyển đi cả rồi, cả ba người bạn mình hay đi chơi cùng, nên thành ra mình có thêm thời gian.”

“Không có bé cưng nào giữ chân cậu bạn bịu à? Lần trước gặp cậu, thấy có nửa tá chị em nuốt từng lời cậu thốt ra cơ mà.” Tôi nhướn mày nhìn cậu bạn.

“Nào có, Ana. Chẳng có ai trong số đó đủ sức quyến rũ mình cả.” Cậu chàng tỏ vẻ dạn dĩ.

“Ồ phải rồi. José Rodriguez, tay sát gái siêu hạng.” Tôi bật cười khúc khích.

“Này này Steele, mình cũng có thời có lúc thôi chứ.” Trông cậu ấy hơi tự ái, nên tôi vội nhin cười luôn.

“Chắc chắn rồi.” Tôi xoa dịu.

“Thế chàng Grey thế nào?” Giọng cậu ấy đổi tông hẳn, lạnh lùng hơn.

“Anh ấy ổn. Chúng mình đều ổn,” tôi lí nhí.

“Cậu nói nghiêm túc chứ hả?”

“Ừ. Thật đấy.”

“Anh ta có hơn cậu nhiều tuổi quá không?”

“Ồ kìa, José. Cậu biết mẹ mình nói gì không – mình sinh ra đã già dặn rồi.”

José bấu môi ngộ nghĩnh.

“Mẹ cậu thế nào?” Và thế là chúng tôi vượt qua vùng nguy hiểm rồi đây.

“Ana à!”

Tôi quay lại và thấy Kate với Ethan. Cô bạn trông đẹp tuyệt vời: mái tóc hung vàng và làn da rám nắng, miệng cười tươi rói, thân hình quá chuẩn với áo hai dây và quần jean trắng bó sát. Mọi cặp mắt đều hướng về phía Kate. Tôi đứng bật dậy ôm chầm lấy cô nàng, ô kìa, tôi nhớ nàng biết bao!

Cô bạn đẩy tôi ra rồi giữ tôi bằng hai tay, ngó nghiêng tôi kỹ lưỡng. Tôi ngượng chín người trước ánh nhìn sầm soi ấy.

“Cậu gầy đi hả? Sụt cân kha khá đấy. Mà trông cậu hơi khác. Chững chạc hơn. Có chuyện gì thế hả?” cô ấy phán, như thể mẹ mắng con gái vậy. “Mình thích cậu mặc bộ váy này. Vừa vặn lắm.”

“Từ lúc cậu đi vắng có nhiều chuyện lắm nhé. Để mình kể sau đi, lúc nào có tụi mình thôi.” Tôi vẫn chưa sẵn sàng trước kiểu thăm-vấn-thương-hiệu-Katherine-Kavanagh. Cô ấy ngó tôi nghi ngại.

“Cậu ổn không đấy?” Cô bạn dịu dàng hỏi thăm.

“Có mà.” Tôi mỉm cười, mặc dù trong lòng thấy sẽ vui vẻ hơn nếu biết Christian đang ở đâu.

“Tốt rồi ”

“Chào Ethan.” Tôi chào, và anh ấy ôm nhẹ đáp lại.

“Chào Ana.” Anh ấy khẽ nói.

José nhăn mặt với anh ấy.

“Bữa trưa với Mia thế nào?” Tôi hỏi thăm Ethan.

“Thú vị,” anh đáp úp úp mở mở.

Ô kìa!

“Ethan – anh biết José rồi nhỉ?”

“Bọn mình có gặp nhau một lần,” José khẽ đáp, dò chừng Ethan khi họ bắt tay nhau.

“Phải rồi, ở chỗ Kate ở Vancouver,” Ethan đáp, cười vui vẻ với José. “Thế nào – ai đi lấy đồ uống đây?”

TÔI ĐI MỘT MÌNH vào nhà vệ sinh. Lúc ở trong đó tôi nhắn tin cho Christian chỗ chúng tôi ngồi uống, biết đâu anh tới được, vẫn chẳng có cuộc gọi nhớ hay email nào của anh cả.

Chẳng giống anh ấy tẹo nào.

“Có chuyện gì thế, Ana?” José hỏi khi tôi trở lại bàn.

“Mình không liên lạc được với Christian. Mong là anh ấy không sao.”

“Anh ấy sẽ ổn thôi. Có muốn uống thêm bia không?”

“Có chứ.”

Kate nhào người sang hỏi. “Ethan kể rằng có cô nàng nào đó điên điên dở dở lên vào nhà mang theo súng hả?”

“À... Ừ.” Tôi nhún vai lấy làm tiếc, ô hay – cứ phải nhắc đến chuyện ấy bây giờ ư?

“Ana à, có chuyện quái gì thế hả?” Kate đột nhiên im bật rồi xem điện thoại.

“Chào anh yêu,” cô trả lời cuộc gọi. Anh yêu! Cô ấy nhăn mặt rồi nhìn tôi. “Được rồi,” cô đáp rồi quay sang tôi. “Là Elliot gọi... anh ấy muốn nói chuyện với cậu.”

“Ana à.” Giọng Elliot nhanh và khê, tôi chột nẩy da gà vì lo ngại.

“Có chuyện gì thế?”

“Chuyện Christian. Cậu ấy chưa từ Portland về.”

“Gi cơ. Ý anh là sao?”

“Máy bay trực thăng của cậu ấy mất tích.”

“Charlie Tango ư?” Tôi lắp bắp trong khi khí huyết rút sạch khỏi cơ thể. “Không lẽ nào!”

46. Chương 19

Chương mười chín

Tôi thần thờ nhìn ngọn lửa cháy bập bùng. Ánh lửa vàng nhảy nhót rung rinh, lấp lóe ánh xanh cô-ban trong lò sưởi ở căn hộ của Christian. Mặc dù hơi nóng từ đó phả ra và đã quấn chặt chiếc chăn lên hai vai, tôi vẫn lạnh run người. Cái lạnh thấu xương.

Tôi có nghe thấy tiếng lao xao, nhiều giọng nói thầm thì. Nhưng bọn họ đều ở đâu đó xa xăm lắm. Tôi chẳng nghe rõ tiếng ai cả. Tôi chỉ nghe được tiếng rít khe khẽ của khí đốt chỗ đám lửa.

Tôi nghĩ tới lúc chúng tôi gặp nhau hôm qua ở nhà với những lò sưởi lớn – trong lò có gỗ thật cháy bùng bùng. Tôi muốn làm tình với Christian trước ánh lửa thực. Tôi muốn yêu Christian trước ngọn lửa này. Phải rồi, sẽ vui lắm đây. Chắc chắn anh ấy sẽ nghĩ ra những cách để không sao quên được, như những lần chúng tôi đã ái ân. Tôi tự cười nhạo chính mình, mặc dù lần nào chúng tôi cũng yêu nhau dữ dội được. Phải đấy, chính thể cũng đáng nhớ mà. Anh đâu rồi?

Ngọn lửa cứ rung ra rung rinh và nổ tanh tách, hơi nóng bao quanh, mà tôi vẫn run lẩy bẩy. Tôi chỉ để ý tới vẻ đẹp chập chờn chói lọi của ánh sáng. Nó đẹp mê hồn.

Ana, em làm tôi mê mẩn.

Anh đã nói thể lần đầu tiên ngủ cùng trên chiếc giường của tôi.

Tôi đưa hai tay ôm chặt quanh mình, thể giới thực tại lại đổ ập xuống, hiện thực lại len lỏi vào nhận thức của tôi. Nỗi trống trải trong lòng càng ngày càng lớn dần lên. Chiếc Charlie Tango bị mất tích.

“Ana. Của cô này,” bà Jones dịu dàng dỗ dành, tiếng gọi êm ái của bà kéo tôi trở lại căn phòng, về với hiện tại, với nỗi đau đớn thăm thẳm. Bà đưa ra một tách trà. Tôi đón lấy đầy biết ơn, nhưng tiếng tách đĩa leng keng để lộ hai bàn tay tôi đang run lẩy bẩy.

“Cảm ơn bà,” tôi khẽ nói, giọng khản đặc vì nước mắt nghẹn nghẹn và cổ họng tắc cứng. Mia đang ngồi phía đầu bên kia chiếc ghế bành hình chữ U rộng thênh thang, tay nắm tay mẹ Grace. Họ nhìn sang tôi, khuôn mặt đẹp đẽ in hằn nỗi đau và lo lắng. Bác Grace nhìn già sạm đi – tình mẫu tử lo lắng cho con trai mà. Tôi lặng lẽ chớp mắt đáp lại họ. Tôi không thể nặn ra nổi lấy một nụ cười để an ủi, nước mắt cũng không – chẳng gì hết ngoài nỗi trống trải ngày càng gia tăng. Tôi ngó sang Elliot, José và Ethan, họ đang đứng quanh chỗ quầy bar, ai cũng nghiêm sắc mặt, nói chuyện khe khẽ. Họ đang hạ giọng trao đổi chuyện gì đó. Phía sau lưng họ, bà Jones đang cúi húi trong bếp.

Kate đang trong phòng xem TV theo dõi bản tin địa phương. Tôi nghe thấy âm thanh thoang thoảng từ chiếc TV plasma màn hình lớn. Tôi không chịu đựng nổi nếu lại phải thấy bản tin ấy lần nữa – CHRISTIAN GREY ĐANG MẤT TÍCH – rồi bắt gặp khuôn mặt đẹp đẽ của anh trên TV.

Bỗng nhiên tôi chợt nhận ra rằng mình chưa từng gặp nhiều người cùng lúc đến thế ở trong căn phòng này như bây giờ, mặc dù trông họ như bị co nhỏ lại vì nó quá rộng rãi. Như những hòn đảo bé nhỏ đầy mắt mát, những con người đầy lo lắng tụ tập trong nhà của anh chàng Đa Sự. Anh ấy sẽ nghĩ gì khi thấy họ ở đây nhỉ?

Ở đầu quanh đây, Taylor và bác Carrick đang nói chuyện với mấy nhà chức trách, họ chỉ cung cấp được những thông tin nhỏ giọt nhưng đều vô nghĩa. Vấn đề là anh ấy vẫn còn mất tích. Anh ấy biến mất đã tám tiếng đồng hồ. Không một tín hiệu, không một lời nhắn nào để lại. Cuộc tìm kiếm vừa bị đình lại – tất cả những gì tôi biết được chỉ có thế. Quá ư mệt mỏi. Và chúng tôi vẫn chẳng biết anh đang ở đâu. Anh ấy có thể bị thương, bị đói, thậm chí còn tệ hơn thế. Ôi đừng!

Tôi thầm cầu khẩn Chúa. Xin Người phù hộ cho Christian được an toàn. Xin Người che chở cho anh ấy bình yên. Tôi lặp đi lặp lại nó trong đầu – câu thần chú như chiếc phao cứu đuối, một việc cụ thể để tôi bầu vùi vào trong cơn tuyệt vọng. Tôi gạt đi suy nghĩ tệ hại nhất. Không, đừng có nghĩ thế. Vẫn còn hy vọng mà.

“Em là phao cứu đuối của đời tôi.”

Những lời Christian đã nói trở về ám ảnh tôi. Phải rồi, luôn còn hy vọng mà. Tôi không được nản lòng. Lời anh nói cứ vang vọng trong tâm khảm tôi.

“Giờ anh là một tín đồ trung thành của chủ nghĩa tha hoá mãn cấp bách. Kể tận hưởng lạc thú, Ana.”

Tại sao tôi không trân trọng những tháng ngày ấy?

“Anh sẽ làm thế vì cuối cùng anh đã gặp được người mà mình muốn sống cùng trọn cuộc đời.”

Tôi nhắm mắt lại và thầm cầu nguyện. Xin đừng để cuộc sống của anh ấy ngăn ngui thế. Cầu xin Người. Chúng tôi ở bên nhau chưa bao lâu... chúng tôi cần nhiều hơn thế nữa. Chúng tôi đã cùng nhau làm nhiều điều suốt mấy tuần qua, đã tiến được khá xa. Không thể kết thúc đột ngột như vậy. Những khoảnh khắc âu yếm bên nhau: vệt son môi, khi anh ấy làm tình cùng tôi lần đầu ở khách sạn Olympic, lúc đối diện nhau trên đầu gối anh và sẵn sàng cùng nhau, rồi sau rất lâu tôi được chạm vào anh.

“Anh vẫn thế mà, Ana. Anh yêu em và cần em. Xin em, chạm vào anh đi.”

Ôi, tôi yêu anh ấy biết bao. Tôi sẽ chẳng còn là gì nữa nếu vắng anh, chẳng khác gì bóng hình tăm tối – mọi ánh sáng bị hút cạn kiệt. Không, đừng như thế... Christian tội nghiệp của tôi.

“Là anh đây, Ana. Trọn vẹn anh... Và anh là của em. Anh phải làm gì đây để khiến em nhận ra điều đó? Để em thấy rằng anh muốn em và hiểu được em. Anh yêu em mà. ”

Em cũng thế, chàng trai Muôn Vạn Ân Số của em à.

Tôi mở mắt nhìn vô hồn vào ngọn lửa, những kỉ niệm lúc hai đứa bên nhau lướt qua tâm trí tôi: niềm vui trẻ thơ của anh ấy khi chúng tôi giơ buồm và lướt sóng; ánh mắt đắm đuối đẹp mê hồn khi anh nẩy ra những trò tinh quái; rồi cả khiêu vũ nữa chứ, lúc khiêu vũ ngay tại đây theo nhạc, những điệu vũ xoay vòng trong phòng; hay điệu bộ hy vọng thấp thỏm hôm qua lúc ở nhà – trông đẹp đến mê hồn.

“Anh sẽ rải thế giới của mình rạp dưới chân em, Anastasia. Anh muốn em mãi mãi, cả thể xác lẫn tâm hồn.”

Ôi, xin Người, hãy phù hộ cho anh được bình yên. Anh không thể ra đi thế được. Anh là trung tâm vũ trụ của tôi.

Vô tình tôi khóc nức lên. Tôi vội đưa tay lên che miệng. Không được, phải mạnh mẽ lên.

José đột nhiên ở ngay cạnh tôi, hay có khi cậu ấy tới được một lúc rồi nhỉ? Không biết nữa.

“Cậu có muốn gọi cho ba mẹ không?” Cậu ấy nhẹ nhàng hỏi han.

Không! Tôi lắc đầu và siết chặt tay José. Tôi không thốt lên lời, biết chắc nếu cất được tiếng nào thì ngã quỵ mất, ấy thế nhưng cái siết tay ấm áp và dịu dàng của cậu bạn không khiến tôi được an ủi hơn.

Ôi, mẹ ơi. Mọi tôi rưng rưng khi nghĩ đến mẹ. Có nên gọi cho bà không? Không được, chẳng lường trước được mẹ sẽ phản ứng thế nào. Có lẽ gọi đương Ray thì được; ông là người biết kìm nén – hầu như chưa bao giờ, kể cả khi đội bóng Mariners thua trận.

Bác Grace đứng dậy tiến tới chỗ mấy người con trai, khiến tôi nhìn theo. Chắc hẳn đây là lần bà ngồi im một chỗ lâu nhất từ trước tới nay. Mia cũng tới ngồi cạnh tôi, siết chặt tay tôi.

“Anh ấy sẽ về mà,” giọng cô bé lúc đầu còn dứt khoát, nhưng đến cuối thì vỡ òa. Mắt cô bé mở tròn, viền đỏ, khuôn mặt nhợt nhạt và lộ rõ vẻ thiếu ngủ.

Tôi ngược nhìn Ethan, cậu đang ngó Mia còn Elliot thì choàng tay quanh người mẹ. Tôi liếc đồng hồ. Đã quá mười một giờ, sắp tới nửa đêm rồi. Thời gian chết tiệt! Mỗi tiếng trôi quá, nỗi trống trải giằng xé càng nhân lên, xâm chiếm tôi, bóp nghẹt tôi. Tôi hiểu rằng sâu thẳm trong lòng mình đã chuẩn bị tâm lý cho điều tồi tệ nhất. Tôi nhắm mắt lại thăm cầu khẩn, siết chặt cả tay Mia và José.

Lại mở mắt ra, tôi nhìn thần thờ vào ngọn lửa. Tôi có thể hình dung nụ cười duyên dáng của anh – nét mặt tôi yêu dấu nhất, hình ảnh lơ mơ của một Christian đích thực, Christian có thực của tôi. Anh ấy có muôn hình vạn trạng: cỗ máy siêu kiểm soát, CEO tài ba, có sở thích tình dục đặc biệt, thành thạo kỹ năng tình ái, một kẻ thích thống trị nhưng đồng thời – thơ ngây như bé con thích đồ chơi. Tôi mỉm cười. Nào xe hơi, thuyền buồm, máy bay, chiếc trực thăng Charlie Tango... Ôi chào cậu bé lạc lõng, giờ thì đang thất lạc.

Nụ cười trên mặt tôi lịm dần, nỗi đau lại len lỏi thấu qua cơ thể tôi. Tôi nhớ đến anh dưới vôi hoa sen, gột rửa những dấu son môi hôm nào.

“Anh chẳng là gì đâu, Ana. Chỉ có vỏ ngoài là con người. Anh không có trái tim. ”

Nghẹn ngào, ôi, Christian, anh thực sự có trái tim mà, và nó là của em. Em muốn yêu thương nó mãi mãi. Mặc dù anh thật phức tạp và khó tính, tôi vẫn yêu anh ấy. Sẽ luôn luôn yêu anh. Chẳng có ai khác nữa cả. Suốt đời.

Tôi nhớ lại lúc ngồi ở quán Starbucks cân nhắc những lý lẽ tán thành hay phản đối Christian. Dù rằng có cả mớ phản đối, hay chuyện đồng ảnh tôi tìm thấy ban sáng nay, giờ tất cả đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Chỉ còn ngóng trông anh và thấp thỏm liệu anh có trở về nữa hay không thôi, ôi con cầu xin Người, hãy đưa anh ấy quay về, xin cho anh được bình yên. Con sẽ nguyện đi nhà thờ... Con sẽ sẵn sàng làm bất kể điều gì. Ôi chào, nếu tôi đón anh trở về được, tôi sẽ trân trọng từng tháng ngày. Giọng nói anh lại vang lên trong đầu tôi: “Tận hưởng mọi khoảnh khắc, Ana.”

Tôi nhìn đắm đắm vào lò sưởi, ngọn lửa vẫn cháy tí tách và xoắn xuýt lấy nhau, phát ra những tia sáng rực rỡ. Thế rồi tiếng bác Grace kêu thét lên, mọi thứ rơi vào trạng thái tua chậm chậm.

“Christian!”

Tôi ngoảnh sang đúng lúc thấy bác Grace vừa từ đầu đó sau lưng tôi băng qua căn phòng rộng, và ở lối vào là một Christian đang đứng thất thểu. Anh chỉ mặc quần âu với áo sơ mi xắn tay, tay cầm áo vest, giày và tất. Trông anh ấy mệt mỏi, nhếch nhác và cực kỳ đẹp đẽ.

Ôi chào ôi... Christian đây rồi. Anh ấy còn sống. Tôi điếng người ngắm anh, cố gắng trấn an xem mình đang gặp ảo giác hay quả thực là anh đây.

Nét mặt anh rất hoang mang. Anh buông áo và giày xuống nền nhà đúng lúc mẹ Grace nhào tới, hay tay ghì chặt quanh cổ anh và hôn thật mạnh lên má anh.

“Mẹ à!”

Christian cúi nhìn bà, cực kỳ bối rối.

“Mẹ tưởng sẽ không còn được gặp con nữa,” Grace thổn thức, giọng nói chát chúa chứa nỗi sợ hãi.

“Mẹ à, con về rồi.” Tôi nhận thấy nỗi khiếp đảm trong giọng nói của anh.

“Mẹ như chết đi sống lại cả ngàn lần ngày hôm nay,” bà nói tiếp, giọng rất khê, như thốt ra những suy nghĩ trong lòng tôi. Bác Grace nấc lên rồi nức nở, nước mắt không kìm nổi cứ tuôn rơi. Christian nhắm mắt, sợ hãi hay xấu hổ nhỉ, tôi không biết nữa – rồi tích tắc sau, anh ôm choàng lấy bà trong lòng mình.

“Ôi, Christian,” bà nghẹn ngào, quàng quanh người anh, khóc như mưa lên cổ anh – chẳng còn giữ ý nữa – còn Christian không hề tránh né. Anh cứ ôm lấy mẹ, lắc lư dô dành bà. Nước mắt nóng hổi dâng đầy mắt tôi. Bác Carrick la toáng lên từ hành lang.

“Nó còn sống! Trời ạ – con về rồi!” ông từ phòng làm việc của Taylor đi ra, tay vẫn cầm điện thoại, rồi ôm chầm lấy hai mẹ con, mắt nhắm nghiền nhẹ nhõm.

“Bố à?”

Mia ré lên tiếng gì đó khó hiểu bên cạnh tôi, rồi bật dậy chạy tới chỗ bố mẹ, ôm chầm lấy mọi người.

Cuối cùng nước mắt tuôn như thác trên má tôi. Anh ấy về rồi, anh ấy bình yên rồi. Nhưng tôi không sao nhúc nhích nổi.

Carrick tách ra đầu tiên, lau mắt rồi vỗ vai Christian. Rồi đến Mia buông tay ra, và Grace lùi lại.

“Mẹ xin lỗi,” bà lẩm bẩm.

“Thôi nào mẹ – ổn cả rồi,” Christian thốt lên, nét mặt vẫn còn ngỡ ngàng.

“Con ở đâu thế hả? Có chuyện gì thế?” Grace hỏi dồn dập và đưa tay lên ôm mắt.

“Mẹ à,” Christian khẽ gọi. Anh lại kéo bà vào lòng mình và hôn lên đỉnh đầu bà. “Con về rồi. Con khỏe mà. Chỉ là chuyến đi về từ Portland dài lê thê kinh khủng. Cả một ban đón tiếp thế này là sao nhỉ?” Anh ngược lên và nhìn lướt khắp phòng tới khi mắt anh khóa chặt với mắt tôi.

Anh chớp mắt và liếc vội sang José, cậu ấy vừa buông tay tôi ra. Miệng Christian mím chặt lại. Tôi đắm mình trong ánh nhìn của anh và lòng thấy nhẹ nhõm hẳn, chỉ thấy mệt lử, kiệt sức và cực kì hoan hỉ. Nhưng nước mắt vẫn chưa ngừng tuôn rơi. Christian quay lại với mẹ.

“Mẹ à, con ổn mà. Có chuyện gì thế?” Christian vỗ về bà. Mẹ anh đưa hai tay lên ôm lấy má con.

“Christian, con bị mất tích. Chuyến bay của con – chẳng liên lạc gì với Seattle cả. Sao con không gọi gì cho bố mẹ?” Christian nhường mày ngạc nhiên. “Con không biết là mất nhiều thời gian đến thế.”

“Sao con không gọi điện?”

“Điện thoại con hết pin.”

“Sao không dừng lại... mà gọi bằng dịch vụ?”

“Mẹ à – chuyện dài lắm.”

“Ôi, Christian! Đừng bao giờ làm thế với mẹ nữa. Hiểu không hả?” Bà suýt thét lên mắng con.

“Vâng thưa mẹ.” Anh đưa tay lau nước mắt cho bà rồi lại ôm lấy mẹ. Khi bà đã trấn tĩnh lại, anh mới buông mẹ ra để ôm Mia, cô bé vỗ vào lưng anh đến hết.

“Anh làm cả nhà lo quá đi mất!” Cô bé ngen ngào, và cũng giàn giụa nước mắt.

“Anh về rồi mà, ơn Chúa.” Christian thì thầm.

Khi Elliot tiến tới gần, Christian buông Mia để cô bé ra với bố, ông đang choàng một bên tay ôm vợ, tay kia quàng quanh con gái. Elliot ôm lấy Christian rất nhanh, khiến Christian rất ngỡ ngàng, rồi vỗ vào lưng em trai mình thật mạnh.

“Gặp cậu mừng quá,” Elliot nói thật to, có phần cộc lốc như thể cố che giấu cảm xúc của mình.

Mặc dù nước mắt vẫn tuôn rơi trên má tôi như suối, tôi vẫn thấy rất rõ tất cả. Cả căn phòng thấm đẫm tình yêu thương không điều kiện. Anh ấy vẫn luôn ở trong tình cảm đó; chỉ là chưa bao giờ đón nhận nó trước kia, kể cả bây giờ anh ấy vẫn cứ hoàn toàn lạc lõng.

Nhìn kìa, Christian, tất cả mọi người đều yêu anh. Có lẽ giờ anh sẽ bắt đầu tin vào điều đó.

Kate đang đứng sau lưng tôi – cô ấy chắc vừa từ phòng xem TV đi ra – cô bạn đưa tay vuốt tóc tôi.

“Anh ấy thực sự về rồi, Ana à,” cô ấy nhẹ nhàng dỗ dành.

“Con tới chào cô nàng của con đây,” Christian bảo bố mẹ mình. Họ gật đầu, mỉm cười và đứng tránh sang một bên.

Anh ấy bước lại chỗ tôi, đôi mắt xám sáng long lanh mặc dù đang mệt mỏi nhưng vẫn đẹp sững người. Từ sâu thẳm nội tâm, tôi tìm thấy sức mạnh để nhấc bước và nhào vào vòng tay rộng mở của anh.

“Christian!” Tôi nấc lên.

“Yên nào,” anh ôm tôi, dỗ dành, vùi mặt vào tóc tôi và hít vào thật sâu. Tôi ngược khuôn mặt lem nhem nước mắt lên, anh hôn tôi rất nhanh.

“Chào em,” anh thì thào.

“Chào anh,” tôi khẽ đáp, cục nghẹn chặn nơi cổ họng tôi đang tan ra.

“Nhớ anh không?”

“Chút chút.”

Anh cười tươi. “Anh biết mà.” Và bàn tay anh đưa lên nhẹ nhàng lau đi dòng nước mắt cứ không chịu ngừng chảy trên má tôi.

“Em cứ tưởng... tưởng rằng...” Tôi điếng người.

“Anh thấy rồi. Thôi mà... anh về rồi. Ở đây rồi...” Anh thì thào rồi lại hôn tôi âu yếm.

“Anh không sao chứ?” Tôi buông anh ra, chạm vào ngực, vào tay, lên vùng eo của anh – ôi chao, cảm nhận được hơi ấm áp, đầy sức sống và nhục cảm đàn ông dưới những ngón tay mình – cũng cố cho tôi rằng anh đang ở đây, đứng ngay trước tôi. Anh lùi lại. Anh đã về. Anh ấy không tránh né, cứ nhìn tôi đắm đắm.

“Anh ổn mà. Anh sẽ không đi đâu hết.”

“Ôi, tạ ơn Chúa.” Tôi lại ghì lấy eo anh, thế là anh lại ôm chầm lấy tôi. “Anh đói bụng chưa? Có cần uống chút gì không?”

“Có.”

Tôi lùi lại định đi lấy đồ uống cho anh, nhưng anh không buông tôi ra. Anh đỡ tôi bằng một bên cánh tay rồi chìa tay ra với José.

“Chào ngài Grey,” José nói khách sáo.

Christian khụt khịt mũi. “Cứ gọi là Christian được rồi,” anh đáp.

“Christian, mừng anh đã về. Rất vui khi thấy anh ổn cả... Và... à, cảm ơn anh đã cho tôi nghỉ lại.”

“Không có gì.” Christian nheo mắt, nhưng bà Jones đột ngột đến bên cạnh khiến anh quay sang. Bỗng nhiên tôi nhận ra bà ấy không được chần chu như mọi khi. Lúc này tôi không để ý thấy. Tóc buông xõa, bà mặc chiếc quần chun mềm màu xám, áo nỉ xám rộng thùng thình có phù hiệu WSU COUGARS phía vạt trước khiến bà trông nhỏ thó. Xem ra bà ấy trẻ hơn đến vài tuổi.

“Tôi mang chút gì cho cậu nhé, cậu Grey?” Bà đang dùng khăn giấy lau mắt.

Christian mỉm cười thân thiện đáp lại. “Phiền bà lấy một cốc bia nhé, Gail, loại Budvar ấy, và kèm ít đồ ăn.”

“Để em đi lấy cho,” tôi lí nhí, chỉ muốn được làm gì đó cho anh chàng của tôi.

“Không em. Đừng đi.” Anh dịu dàng nhắc, siết chặt vòng tay mình hơn.

Các thành viên gia đình quây quần lại, cả Ethan và Kate cũng lại gần. Anh bắt tay Ethan và hôn phớt lên má Kate. Bà Jones quay lại với một chai bia và một chiếc cốc. Anh ấy nhận chai bia nhưng nhìn chiếc cốc lắc đầu. Bà Jones mỉm cười và quay lại bếp.

“Em không uống món nào mạnh hơn thì lạ nhỉ,” Elliot lầu bầu. “Thế chuyện quái gì xảy ra thế hả? Tin đầu tiên anh nghe được là khi bố gọi điện báo cái thứ biết bay đó bị mất tích.”

“Elliot!” Grace mắng ngay.

“Máy bay trực thăng chứ,” Christian lầu bầu chỉnh lại Elliot, ông anh trai thì cười toe toét, tôi đoán đây chắc vẫn là kiểu đùa cợt trong gia đình.

“Cứ ngồi xuống rồi em kể à nghe.” Christian kéo tôi tới chiếc ghế salon, rồi mọi người cùng ngồi xuống, mắt nhìn chờ đợi Christian. Anh uống một hơi bia dài. Anh ấy thấy Taylor đang thập thò ở cửa và gật đầu. Taylor gật đầu đáp lại.

“Con gái anh thế nào?”

“Giờ cháu nó ổn rồi. Báo động giả, thưa ngài.”

“Tốt rồi.” Christian mỉm cười.

Con gái anh ấy ư? Có chuyện gì với con gái Taylor thế? “Rất vui khi thấy ngài đã về. Có việc gì không ạ?”

“Ta phải đi nhặt chiếc trục thẳng về.”

Taylor gật đầu. “Bây giờ hay để sáng mai thưa ngài?”

“Tôi nghĩ để sáng đi, Taylor.”

“Tốt rồi, ngài Grey. Còn gì nữa không?”

Christian lắc đầu và giơ chiếc chai về phía anh ta. Taylor nở nụ cười hiếm hoi – còn hiếm hơn cả khi Christian cười ấy chứ, rồi đi ra ngoài, có lẽ là về phòng làm việc hoặc phòng ngủ.

“Christian, chuyện gì xảy ra thế con?” Carrick cất tiếng hỏi.

Christian bắt đầu kể. Anh đang bay trên Charlie Tango với Ros, nhân vật thân tín thứ hai của mình để đàm phán việc tài trợ cho WSU ở Vancouver. Tôi quá bàng hoàng, chỉ đủ sức bắt kịp câu chuyện. Tôi đang nắm tay Christian và nhìn chăm chăm vào những ngón tay thon dài của anh, với những móng tay được cắt tỉa cẩn chu, những nếp nhăn ở khớp tay, ngắm chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Omega với ba đĩa đồng hồ nhỏ. Tôi ngước lên nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của anh trong khi anh tiếp tục câu chuyện.

“Ros chưa bao giờ thấy núi Saint Helens, thế nên trên đường bay về, để tận hưởng, bọn con làm một đường bay vòng nhanh thôi. Con nghe tin việc hạn chế bay tạm thời có thay đổi, nên con muốn ngắm cảnh xem sao. Thế là, may sao bọn con lại làm thế. Chúng con bay thấp xuống, cách mặt đất khoảng sáu mươi mét, thì bằng tín hiệu báo sáng. Có lửa cháy ở đuôi máy bay – chẳng có lựa chọn nào khác nên con đánh tắt mọi nguồn điện và hạ cánh.” Anh lắc đầu. “Con đáp xuống cạnh Hồ Silver, để Ros xuống, rồi cố dập lửa.”

“Lửa cháy ư? Cả động cơ à?” Carrick hốt hoảng.

“Vâng.”

“Khỉ thật! Bố tưởng...”

“Con biết,” Christian ngắt lời ông. “May thế nào con lại bay rất thấp,” anh khẽ nói. Tôi rùng mình. Anh buông tay tôi ra và quàng cả cánh tay quanh người tôi.

“Lạnh à?” anh hỏi. Tôi lắc đầu.

“Anh dập lửa bằng cách nào thế?” Kate cất tiếng hỏi, bản tính điều tra kiểu Carla Bernstein^[1] của cô nàng nhập cuộc rồi đây. Chắc, thỉnh thoảng cô ấy nói năng cộc lốc nhỉ.

[1] Âm chỉ Carl Bernstein (14/02/1944): là nhà văn, nhà báo điều tra người Mỹ.

“Bình cứu hỏa. Bọn anh phải mang theo, luật quy định thế.” Christian đáp với giọng đều đều.

Giọng anh từ nơi xa xôi vọng về lớn vồn trong tâm trí tôi. Anh hằng ngày lại tạ ơn Thượng đế khi để em tới phỏng vấn anh chứ không phải Katherine Kavanagh.

“Sao con không gọi ọi người hoặc dùng điện đàm?” Grace hỏi.

Christian lắc đầu. “Khi tắt hết điện rồi, bọn con không còn điện đàm nữa. Mà con không dám liều bật điện lên vì đám cháy. Định vị GPS trên BlackBerry vẫn hoạt động, nên con có thể tìm được con đường ở gần nhất. Mất bốn tiếng đi bộ tới đó. Ros phải lết không ra hơi.” Miệng Christian mím lại chê trách.

“Bọn con chẳng gặp điểm liên lạc điện thoại nào. Chẳng có bưu điện nào ở Gifford. Điện thoại Ros hết pin trước. Cửa con cũng hết sạch lúc đi đường.”

Ôi thiên địa ơi. Tôi gồng mình lên, Christian kéo vội tôi vào lòng.

“Thế con về Seattle bằng cách nào?” Grace hỏi tiếp, hơi chớp mắt khi thấy cảnh hai chúng tôi thế này, chắc chắn rồi. Tôi ngượng đỏ cả mặt.

“Bọn con góp tiền lại để đi nhờ xe. Cả hai đứa, Ros và con có sáu trăm đô la, và bọn con đoán mình phải dúm cho tài xế nào đó chở tụi con về, nhưng một lái xe tải dừng lại và đồng ý đưa bọn con về. Ông ấy từ chối nhận tiền và chia sẻ bữa trưa với chúng con.” Christian lắc đầu ngán ngẩm khi nghĩ đến ấn tượng này. “Đi mãi mới về được, ông ấy không dùng điện thoại di động – kì quặc nhỉ, nhưng quả thực thế. Bây giờ con không nhớ ra.” Anh dừng lại, ngược nhìn cả gia đình mình.

“Thế mà làm cả nhà mình lo quá hả?” Grace đùa. “Ôi, Christian!” bà mắng con. “Cả nhà phát điên lên ấy chứ!” Christian đảo tròn mắt. “Phải rồi. Con thấy ngay là nghiêm trọng khi về đến quầy lễ tân và một đám thợ săn ảnh chờ bên ngoài. Con xin lỗi, mẹ à – đáng lẽ con nên bảo tài xế dừng xe lại để gọi điện về. Nhưng con lại sốt ruột muốn trở về ngay.” Anh liếc sang José.

Ô kia, lý do là thế đấy, vì José đang nghỉ lại đây. Tôi nhăn nhó khi nghĩ. Chắc – thế mà cũng lo.

Grace lắc đầu. “Mẹ mừng là con trở về lành lặn nguyên vẹn, con yêu ạ.”

Tôi bắt đầu nhẹ cả người, tựa đầu lên ngực anh. Anh có mùi bụi đường, mùi mồ hôi thoang thoang, mùi cơ thể thường được tắm táp – và mùi hương của Christian, hương thơm đáng nhớ nhất trên thế giới này. Nước mắt lại tuôn trào trên má tôi, những giọt nước mắt đầy cảm kích.

“Cả hai động cơ à?” Carrick hỏi lại, nhăn mặt không tin.

“Bỏ thử kiểm tra xem.” Christian nhún vai và đưa tay vuốt dọc lưng tôi.

“Này em,” anh khẽ gọi, đưa tay đỡ cằm và ngả đầu tôi ra sau. “Đừng khóc nữa.”

Tôi đưa tay lên quẹt mũi trông chả yếu điệu thực nữ tẹo nào. “Thế thì đừng biến mất nữa nhé.” Tôi sụt sịt, còn anh thì bĩu môi.

“Lỗi động cơ điện à... thế thì lạ lùng nhỉ?” Carrick vẫn thắc mắc.

“Vâng, con cũng nghĩ thế, bố ạ. Nhưng giờ thì con chỉ muốn lên giường và nghĩ tiếp mấy cái thứ đó vào buổi sáng.”

“Giới truyền thông đã biết việc Christian Grey đã trở về an toàn và khỏe mạnh chưa?” Kate hỏi.

“Rồi. Andrea và nhóm PR của tôi sẽ làm việc với báo chí. Ros đã gọi cho Andrea sau khi chúng tôi đưa cô ấy về nhà.”

“Đúng rồi, Andrea đã gọi bố để báo tin con vẫn còn sống.” Carrick phì cười.

“Con phải tăng lương cho cô nàng mới được. Chắc giờ muộn rồi.” Christian đáp.

“Con nghĩ gợi ý rành rành ra đấy, thưa quý ông quý bà, em trai yêu quý của con cần một giấc ngủ êm đềm,” Elliot xướng giọng châm chọc. Christian găm ghè nhìn lại ông anh.

“Cary, con trai em an toàn trở về rồi. Giờ anh đưa em về nhà thôi.”

Cary ư? Bác Grace âu yếm nhìn chồng.

“Ừ. Giờ thì anh nghĩ ta ngủ ngon được rồi,” Carrick đáp và mỉm cười đáp lại bà.

“Ở lại đi ạ,” Christian ngỏ ý mời.

“Không, con yêu, mẹ muốn về nhà. Giờ thì mẹ biết con được an toàn rồi.”

Christian miễn cưỡng buông tay, để tôi lại trên ghế salon rồi đứng dậy. Grace lại ôm lấy con, áp mặt lên ngực anh, nhắm nghiền mắt hài lòng. Anh choàng tay quanh người bà. “Mẹ đã lo lắng lắm, con thân yêu,” bà thì thào.

“Con ổn rồi mà, mẹ.”

Bà ngã ra sau để giấu anh thật kỹ lưỡng trong khi tay anh vẫn ôm bà. “Ừ. Giờ mẹ thấy rồi,” bà chậm rãi đáp, liếc sang tôi và mỉm cười. Tôi ngượng quá.

Chúng tôi tiễn Carrick và Grace ra sảnh hành lang. Đi phía sau, tôi thấy Mia và Ethan đang ghé tai thì thầm sôi nổi, nhưng tôi không nghe được gì.

Mia đang cười bên lên với Ethan, cậu ấy tròn mắt nhìn lại cô ấy và lắc đầu. Bỗng nhiên cô ấy khoanh hai tay lại và rảo bước. Cậu chàng đưa tay lên xoa trán, hẳn là hẫng hụt đây.

“Bố, mẹ, chờ con với,” Mia rầu rĩ gọi với theo. Có lẽ cô bé cũng sớm nắng chiều mưa y hệt ông anh trai.

Kate ôm tôi thật chặt. “Mình chắc chắn có kha khá chuyện quan trọng đã diễn ra trong khi mình hờ hững mất tăm mất tích ở Barbados. Đường như thấy rõ là hai người đang đấm đuổi nhau lắm đây. Mừng là anh ấy về an toàn. Không phải chỉ vì anh ấy thôi, Ana à, mà cả cho cậu nữa.”

“Cảm ơn cậu, Kate.” Tôi lí nhí.

“Ừ. Ai biết được bọn mình lại tìm được tình yêu cùng lúc như thế chứ?” Cô nàng cười tươi rói. Chà chà. Thừa nhận rồi đây.

“Với hai anh em!” Tôi khúc khích cười.

“Biết đâu lại thành chị em dâu của nhau.” Cô nàng nói lấp lửng.

Tôi sững người, rồi thẫn huých mình một cái khi Kate đứng lùi ra sau ngược nhìn tôi với ánh mắt có-chuyện-gì-mà-cậu-chưa-kể-ình-biết-đấy-hả. Tôi ngượng quá. Khỉ thật, có nên kể cho cô nàng biết anh đã hỏi cưới tôi không?

“Đi thôi, em yêu,” Elliot gọi với ra từ thang máy.

“Để mai hẵng nói chuyện nhé, Ana. Trông cậu mệt lắm rồi.”

Tôi thoát nạn rồi đây. “Ừ. Cậu cũng thế, Kate, cả ngày đi đi lại lại bao xa.”

Chúng tôi lại ôm nhau, rồi cô và Elliot đi theo gia đình Grey vào thang máy. Ethan bắt tay Christian rồi ôm nhẹ tôi. Trông cậu chàng thần thờ sao ấy, nhưng cũng vào thang máy theo mọi người, cánh cửa đóng lại.

José thập thò ở hành lang khi chúng tôi từ sảnh ngoài đi vào.

“Này. Mình sẽ đi... để hai người với nhau,” cậu ấy nói.

Tôi đỏ chín người. Sao chuyện này cứ ngượng nghịu thế nhỉ?

“Cậu có biết chỗ chưa?” Christian hỏi thăm.

José gật đầu.

“Rồi, bà quản gia...”

“Bà Jones,” tôi nhắc giúp.

“Phải rồi, bà Jones đã chỉ chỗ cho tôi rồi. Anh có chỗ ở tuyệt thật, Christian.”

“Cảm ơn cậu,” Christian lịch sự đáp lại khi bước tới cạnh tôi, choàng tay lên vai tôi, rồi nghiêng người hôn lên tóc tôi.

“Tôi sẽ vào ăn bất kỳ món gì bà Jones dọn sẵn cho. Chúc ngủ ngon nhé, José.” Christian đi vào phòng sinh hoạt chung, để José với tôi đứng lại ở cửa.

Ồ ồ! Để tôi một mình với José ư.

“Thế, chúc cậu ngủ ngon nhé.” José bỗng nhiên trông lúng ta lúng túng.

“Ngủ ngon, José, và cảm ơn cậu đã ở lại.”

“Có gì đâu, Ana. Bất kỳ khi nào anh chàng bạn trai giàu đó, tài ba của cậu mất tích – mình sẽ có mặt.”

“Kìa José!” Tôi trách cậu ta.

“Đùa thôi mà. Đừng giận thế. Sáng dậy mình sẽ đi sớm. Sẽ gặp cậu lúc khác chứ hả? Nhớ cậu lắm đấy.”

“Được chứ, José. Mình chắc sẽ sớm gặp nhau thôi. Xin lỗi cậu, đêm nay thật... lộn xộn.” Tôi cười ngược ngạo đầy áy náy.

“Ừ.” Cậu phì cười. “Lộn xộn thật.” Cậu ấy ôm chầm lấy tôi. “Thành thật mà nói, Ana à, mình rất vui khi thấy cậu hạnh phúc, nhưng mình sẽ có mặt nếu cậu cần mình.”

Tôi ngược lên nhìn. “Cảm ơn cậu.”

Cậu nở nụ cười có phần rầu rĩ, nửa buồn nửa vui, rồi đi lên gác.

Tôi quay vào phòng chính. Christian đang đứng cạnh ghế salon, quan sát tôi bằng vẻ mặt thật khó hiểu. Cuối cùng cũng còn lại mỗi hai chúng tôi, và đang nhìn nhau chằm chằm.

“Cậu ta vẫn còn vương vấn ghê lắm đấy, em biết chứ hả?” Anh lẩm bẩm.

“Thế sao anh biết được, ngài Grey?”

“Anh nhận ra các triệu chứng mà, cô Steele. Anh biết rõ vì có cùng chung nỗi khổ nỗi ấy.”

“Em cứ tưởng mình sẽ không được gặp lại anh nữa,” tôi thủ thỉ. Thế là, cũng nói ra được. Những nỗi sợ hãi khủng khiếp nhất chất chứa trong tôi gói ghém ở một câu ngẩn ngui giờ đã được xóa tan.

“Đâu có tệ đến nhường ấy.”

Tôi nhặt áo vest và giày của anh đang nằm trên nền nhà rồi tiến lại gần.

“Để anh cầm cho,” anh khẽ nói, với tay lấy chiếc áo.

Christian nhìn tôi như thể tôi chính là lý do anh ấy để mình tồn tại và ánh nhìn ấy chắc chắn cũng giống y như tôi. Anh đang ở đây, thực sự ở ngay đây. Anh kéo tôi vào lòng và ôm chầm lấy tôi.

“Christian,” tôi thốt lên, nước mắt lại bắt đầu tuôn rơi.

“Yên nào,” anh vỗ về, hôn lên tóc tôi. “Em biết không... trong cái tích tắc kinh hoàng trước lúc hạ cánh, mọi ý nghĩ của anh đều hướng về em. Em là bùa hộ mệnh của anh, Ana à”

“Em tưởng mình mất anh rồi,” tôi nói trong hơi thở. Chúng tôi cứ đứng thế, ôm chặt nhau, sẽ chia và an ủi nhau. Khi siết chặt tay quanh người anh, tôi nhận ra mình vẫn đang cầm đôi giày. Tôi thả chúng xuống sàn kêu lộp cộp.

“Vào tắm với anh đi,” anh rủ.

“Vâng.” Tôi ngược nhìn anh, chẳng muốn buông ra. Anh đưa tay nâng cằm tôi lên.

“Em biết không, mặc dù lem nhem nước mắt, em vẫn xinh đẹp lắm, Ana Steele.” Anh cúi xuống và dịu dàng hôn tôi. “Và môi em thật mềm mại.” Anh lại hôn, lần này mạnh hơn nữa.

Ôi chao... tôi thấy mình sắp buông lơl mất thôi... không được... Tôi không nghĩ nữa và tự đầu hàng.

“Anh phải đặt áo vest xuống đã,” anh lẩm bẩm.

“Cứ thả nó ra,” tôi khẽ đáp khi môi vẫn kề môi.

“Không được.”

Tôi ngả ra sau nhìn anh, bối rối.

Anh cười tủm tỉm. “Lý do là thế này.” Anh lôi ở túi áo ngực trong ra một chiếc hộp xinh xinh mà tôi đã tặng anh, trong đó đựng món quà của tôi. Anh vắt chiếc áo lên thành ghế salon và đặt chiếc hộp lên trên.

Trân trọng thắp ngày đi, Ana, cô nàng Tiềm Thức xúi giục. Chà chà, đã qua nửa đêm, và xét về thời gian thì giờ là sinh nhật anh.

“Mở ra đi anh,” tôi thì thào, tim tôi đập thình thịch.

“Anh đã mong em sẽ nói thế,” anh đáp. “Nghe thế khiến anh phát cuồng lên.”

Tôi tùm tùm cười, cảm thấy váng vất. Anh nở nụ cười duyên dáng của riêng mình với tôi, và tôi như tan ra, mặc dù tim nện giòn giã, quá vui với vẻ mặt thích thú nhưng có cả toan tính đáng gờm của anh. Lòng mày anh nhướng cao khi anh lấy ra một chiếc móc chìa khóa nho nhỏ hình vuông một mặt có hình ảnh lấp lánh sáng mờ như đèn LED. Nó thể hiện đường chân trời Seattle với dòng chữ SEATTLE in đậm ở phần đất liền.

Anh ngắm nghía nó đến cả phút rồi nhìn sang tôi, rất thích thú, lòng mày hơi nheo lại thật đáng yêu.

“Lật mặt kia đi anh,” tôi khê nhắc, cố nín thở.

Anh làm theo, ánh mắt anh rơi thẳng vào tôi, đôi mắt xám mở tròn xoe, long lanh vừa kinh ngạc vừa vui sướng. Hai lần môi hơi nhích ra ngớ ngàng.

Một chữ VẮNG sáng nhấp nháy trên mặt chiếc móc khóa.

“Chúc mừng sinh nhật anh,” tôi khê nói.

47. Chương 20

Chương hai mươi

“Em đồng ý cưới anh à?” Anh hỏi lại, đầy ngờ vực.

Tôi bồn chồn gật đầu, vừa ngưỡng chừng vừa lo lắng và không biết chắc phản ứng của anh thế nào – người mà tôi những tưởng mình đã mất anh mãi mãi. Làm sao anh ấy lại không hiểu tôi yêu anh biết nhường nào?

“Nói đi,” anh dịu dàng yêu cầu, ánh nhìn dữ dội và cháy bỏng.

“Vâng, em đồng ý cưới anh.”

Anh hít vào thật mạnh rồi đột nhiên nhấc bổng tôi lên, quay tôi vòng vòng với điệu bộ chẳng hề giống với anh chàng Năm Mươi tẹo nào. Anh ấy cười vang, thật trẻ trung và hạnh phúc, lộ rõ nỗi hân hoan, hãnh diện. Tôi bầu chặt vào cánh tay anh, cảm nhận những cơ bắp cuộn cuộn dưới ngón tay mình, và thế là tiếng cười có sức lây lan ấy của anh cuốn tôi theo – quay cuồng và chao đảo, một cô gái đang hoàn toàn say đắm người yêu. Anh đặt tôi xuống và hôn tôi. Thật mãnh liệt. Hai tay anh đỡ lấy má tôi, lưỡi anh chinh phục đầy khuấy đảo.

“Ôi, Ana,” anh nói qua hơi thở khi môi vẫn áp trên môi tôi, chỉ cách nói đầy hoan hỉ dường ấy cũng khiến tôi chao đảo. Anh ấy yêu tôi, tôi chắc chắn như thế, và tôi cứ tận hưởng hương vị tuyệt diệu của anh chàng này, người tôi cứ tưởng mình không còn được gặp lại nữa. Nỗi hân hoan tốt lên ở anh thật rõ rệt – đôi mắt sáng ngời, nụ cười trẻ trung – và nhất là vẻ thoải mái gần như có thể sờ nắm được.

“Em tưởng mình mất anh rồi,” tôi lắp bắp, vẫn còn hoa mắt và hụt hơi sau nụ hôn của anh.

“Em yêu à, phải có chuyện gì lớn hơn sự cố 135 mới kéo anh xa khỏi em được chứ.”

“135 là sao?”

“Là Charlie Tango đó. Nó thuộc dòng Eurocopter EC135, chiếc an toàn nhất trong loại này.” Trên mặt anh thoáng lướt chút cảm xúc u ám không rõ ràng khiến tôi lẩn tránh. Có chuyện gì anh ấy không nói ra nhỉ? Trước khi tôi kịp hỏi, anh đứng im, cúi xuống nhìn tôi, trấn nhậm lại, và trong tích tắc ấy tôi tưởng anh sắp kể tôi nghe. Tôi chớp mắt ngó đôi mắt xám đầy suy tư ấy.

“Chờ đã nào. Em đưa cái này tặng anh trước lúc ta đến gặp Flynn,” anh giơ chiếc móc treo chìa khóa lên. Trông anh ấy dường như đang hốt hoảng.

Ồ kia anh, anh có ý gì nhỉ? Tôi gật đầu, mặt nhìn thẳng.

Miệng anh há ra.

Tôi nhún vai ẩy nẩy. “Em muốn anh biết rằng dù Flynn có nói gì đi chăng nữa thì với em cũng chẳng có gì khác biệt cả.”

Christian chớp mắt hoài nghi. “Thế ra suốt tối hôm qua, khi anh còn nài nỉ em câu trả lời, thì thực ra là có lời đáp rồi ư?” Anh nhớ lại. Tôi lại gật đầu, cố gắng trong tuyệt vọng để dò xét phản ứng của anh. Anh chờ đợi nhìn tôi đầy nghi hoặc, nhưng rồi mắt nheo lại và miệng nhếch lên đầy thích thú.

“Thế mà cứ lo,” anh thì thào đầy ẩn ý. Tôi tủm tỉm cười và lại nhún vai. “Ồ này, đừng cố tỏ ra dễ thương để lấy lòng anh, cô Steele. Ngay bây giờ, anh muốn...” Anh luồn tay vào chải tóc mình, rồi lắc đầu và nói lảng sang chuyện khác.

“Không tin nổi rằng em bắt anh cứ thấp tha thấp thỏm.” Tiếng anh thì thầm lẫn vẻ nghi hoặc. Nét mặt chuyển biến rất nhanh, đôi mắt ánh lên vẻ ranh mãnh, miệng nở nụ cười đầy ham muốn.

Thiên địa ơi. Hồi hộp quá. Anh ấy đang nghĩ gì thế?

“Chắc chắn việc trừng phạt lúc này là cần thiết đấy, cô Steele,” anh nhẹ nhàng nói.

Trừng phạt ư? Ôi quỷ thật! Dẫu biết anh đang đùa thôi – nhưng tôi cứ thận trọng lùi ra sau.

Anh cười toét miệng. “Vẫn trong cuộc chơi hả?” anh khẽ hỏi. “Vì anh sắp bắt được em đây.” Thế rồi mắt anh bừng lên niềm phấn khích dữ dội. “Và em lại đang cần môi kia,” anh nói thêm hăm dọa.

Mọi bộ phận trong người tôi cùng co thắt lại. Ôi chao. Vị hôn phu tương lai của tôi muốn đùa giỡn đây mà. Tôi lùi bước, rồi quay gót chạy – nhưng không kịp nữa rồi. Christian dễ dàng lao tới tóm gọn tôi khi tôi ré lên thích thú, ngạc nhiên và bất ngờ. Anh nhắc bổng tôi lên vai rồi đi dọc căn phòng.

“Christian!” Tôi kêu thét lên, vẫn nhớ có José nghỉ ở trên gác, nhưng không biết cậu ấy có nghe thấy tiếng chúng tôi không. Tôi tự trấn tĩnh bằng cách tóm chặt eo lưng anh, rồi trong cơn liều lĩnh, tôi đánh mạnh vào mông anh. Anh cũng đánh lại tôi ngay lập tức.

“Au!” tôi la lên.

“Đến giờ tắm nào,” anh hớn hờ tuyên bố.

“Thả em xuống!” Tôi cố tỏ ra cương lại nhưng không được. Có cố vật lộn cũng vô ích – cánh tay anh kẹp chặt quanh đùi tôi – và thế là tôi chẳng thể nhận được bật cười khanh khách.

“Có thích đôi giày này không?” Anh vừa hỏi vừa cười khi mở cửa phòng tắm.

“Em muốn chúng chạm xuống nền nhà cơ.” Tôi định gằn giọng nhưng không thành khi mà giọng nói không che giấu nổi tiếng cười.

“Ý nguyện của em là mệnh lệnh của anh, cô Steele.” vẫn không chịu buông tôi ra, anh thả cả hai chiếc giày tôi đang đi rơi lộp cộp xuống nền gạch lát. Dừng lại ở chỗ bàn trang điểm, anh lôi hết đồ trong túi quần ra – chiếc điện thoại hết pin, chìa khóa, ví. Tôi không tưởng tượng nổi mình trông giống cái gì ở hình ảnh trong gương khi nhìn từ góc này. Khi xong, anh bước thẳng tới vòi hoa sen có thiết kế ngoại cỡ.

“Christian!” Tôi gất toáng lên – chủ ý của anh ấy đã rõ.

Anh vẩy vòi nước to hết cỡ. Chà chà! Dòng nước lạnh buốt xối xả trên lưng, tôi thét lên – rồi im ngay khi lại nhớ ra José đang ở ngay phía trên. Lạnh cóng mà tôi vẫn còn mặc nguyên đồ. Dòng nước lạnh giá thấm qua váy, tất, áo ngực của tôi. Tôi ướt sũng sinh và lần này cũng không nhận được cười.

“Đừng!” Tôi ré lên. “Thả em xuống!” Tôi lại đánh anh mạnh tay hơn, thế là Christian buông tôi ra, để tôi trượt xuống dọc cơ thể ướt át của mình. Tôi cũng thấm đẫm nước, ngượng chín người, lảo đảo và thở không ra hơi, còn anh thì cười toe toét nhìn tôi với ánh mắt... nóng bỏng quá đỗi.

Anh bình tĩnh lại, mắt sáng long lanh, rồi lại đỡ mặt tôi, kéo môi tôi áp lên môi anh. Nụ hôn thật dịu dàng, chan chứa yêu thương và vô cực kì hút hồn. Tôi chẳng còn màng tới việc mình vẫn còn đóng nguyên bộ và ướt đẫm đứng dưới vòi nước tắm của Christian. Chỉ có hai chúng tôi giữa dòng nước tuôn như thác. Anh đã về đây, an toàn, bình yên và anh là của tôi.

Hai tay tôi vô tình lướt lên áo anh, nó đang bám dính vào từng đường cong và cơ bắp trên ngực anh, để lộ đám lông lơ thơ dưới làn vải trắng ướt nhoẹt. Tôi kéo gấu áo sơ mi khỏi chiếc quần âu, có tiếng anh âm ư trên miệng tôi, nhưng môi anh không rời tôi. Khi tôi bắt đầu cởi cúc áo, anh với tay tới chiếc phéc-mơ-tuya trên váy tôi rồi từ từ kéo móc xuống. Làn môi anh càng da diết và khiêu khích, lưỡi anh xâm chiếm miệng tôi – thể là cơ thể tôi bùng lên những khao khát. Tôi giật mạnh áo anh, xé toạc nó ra. Những cúc áo vung vãi khắp nơi, nảy tung tưng rồi mất hút trên nền nhà tắm. Khi tôi lột lớp vải ướt át ấy qua vai, qua tay anh, tôi đẩy anh vào tường, ngăn anh cởi đồ cho tôi. “Còn cúc tay áo,” anh nhắc, giờ hai cổ tay còn mắc chiếc áo ướt dúm dỏ.

Tôi lần cởi từng bên chiếc cúc màu vàng, rồi thả mặc nó rơi xuống nền gạch, chiếc áo sơ mi của anh cũng rơi theo. Mắt anh tìm kiếm tôi qua làn nước xối xả, ánh nhìn thiêu đốt đầy nhục cảm và cháy bỏng như dòng nước nóng. Tôi với tay tới cặp quần, nhưng anh lắc đầu và tóm lấy hai vai tôi, xoay tôi một vòng quay lưng lại anh. Anh hoàn thành nốt công việc dang dở với chiếc khóa kéo váy, vuốt đám tóc ướt của tôi ở cổ, rồi đưa lưỡi từ cổ tới đường chân tóc và cứ thế mơn man lên xuống.

Tôi rên lên, anh từ từ kéo váy tôi tuột qua vai và xuống tới ngực, hôn lên vùng cổ dưới tai. Anh cởi móc áo ngực rồi gỡ nó ra, thả bầu ngực tôi được tự do. Hai tay anh vòng lên trước ôm khư khư lấy chúng, miệng anh kề tai tôi âm ư tán dương.

“Đẹp tuyệt diệu,” anh thì thào.

Hai cánh tay tôi bị kẹt cứng lại bởi chiếc áo ngực và chiếc váy được gỡ tuột phía dưới ngực. Cánh tay vẫn luồn trong tay áo nhưng hai bàn tay thì tự do. Tôi nghiêng đầu để Christian dễ chạm vào cổ tôi và ưỡn ngực vào lòng bàn tay đầy ma thuật của anh. Tôi với tay ra sau và đón nhận tiếng anh hít thở thật mạnh khi những ngón tay táy máy của mình lần tới vật mạnh mẽ đang cương lên của anh. Anh ưỡn hông vào bàn tay đang chờ đợi của tôi. Chết tiệt, sao anh không chịu để tôi cởi quần anh ra?

Anh giằng giật đầu nhũ hoa tới khi nó săn cứng lại dưới những đụng chạm lão luyện của anh, thắc mắc về chiếc quần biến đi mất hút và khoái cảm len lõi mạnh mẽ khuấy đảo nơi bụng dưới tôi. Tôi ngả đầu ra sau tựa vào anh và rên rỉ.

“Ừ,” anh thì thào rồi lại xoay tôi lại, khóa môi tôi bằng môi anh. Anh gỡ áo ngực, váy và tất chân của tôi xuống, để chúng nằm lẫn lộn cùng áo sơ mi của anh trên nền nhà tắm.

Tôi vớ lấy lọ sữa tắm bên cạnh. Christian đứng sững lại khi nhận ra tôi sắp làm gì. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, tôi bóp một chút gel tắm thơm tho ngọt ngào vào lòng bàn tay rồi giơ lên trước ngực anh, chờ đợi lời đáp cho câu hỏi không nói thành lời. Mắt anh mở lớn rồi anh gạt đầu rất nhẹ.

Tôi nhẹ nhàng đưa tay lên vùng xương ức của anh rồi bắt đầu xoa xà phòng trên làn da. Ngực anh căng lên khi anh hít vào thật mạnh, còn anh thì đứng im không nhúc nhích. Một lát sau, hai tay anh giữ hông tôi, nhưng anh không đẩy tôi đi. Anh nhìn tôi đầy cảnh giác, ánh nhìn thật mãnh liệt chứ không hẳn là sợ hãi, hai môi anh khê tách ra khi hơi thở ngày càng dồn dập. “Có được không anh?” Tôi khê hỏi.

“Được.” Lời đáp ngắn của anh tựa hơi thở gấp gáp. Tôi nhớ lại có rất nhiều lần chúng tôi tắm chung nhưng cái dạo ở khách sạn Olympic là kỷ ức vui buồn lẫn lộn. Chà chà, giờ thì tôi đã chạm được vào anh. Tôi nhẹ nhàng xoa tròn khi tắm gội cho anh chàng của mình, di chuyển tới nách, mạn sườn, xuống vùng bụng săn chắc láng mịn, tới vùng thắt lưng quần.

“Đến lượt anh,” anh khê nhắc rồi với lấy dầu gội đầu, nhích hai đùi ra khỏi dòng nước chảy rồi bóp dầu gội lên đỉnh đầu tôi.

Tôi nghĩ đó là gợi ý bảo tôi ngừng tắm táp cho anh, thế nên tôi luồn ngón tay mình vào thắt lưng anh. Anh xoa dầu gội khắp tóc tôi, những ngón tay dài và cứng cáp mát xa vùng da đầu thật dễ chịu. Tôi âm ư đầy khoan khoái, nhắm mắt lại để mình tận hưởng cảm giác tuyệt trần này. Sau một buổi tối đầy căng thẳng, đây chính là điều tôi cần.

Anh bật ra âm thanh gì đó, tôi hé một mắt và thấy anh đang nhìn tôi mỉm cười âu yếm. “Em thích không?”

“Ừm...”

Anh tươi tỉnh đáp, “Anh cũng thế,” rồi cúi xuống hôn lên trán tôi, những ngón tay lại tiếp tục thao tác xoa bóp trên da đầu tôi.

“Quay lưng lại,” anh nói rất dứt khoát. Tôi làm theo, thế là bàn tay anh chậm chậm mân mê trên đầu tôi, vừa âu yếm và giúp tôi thư thái biết bao. Chao ôi, hạnh phúc quá. Anh lấy thêm dầu gội rồi nhẹ nhàng xoa phần tóc xõa ở lưng. Khi xong, anh đẩy tôi đứng dưới vòi hoa sen.

“Ngả đầu ra sau,” anh khê ra lệnh.

Tôi răm rắp làm theo, thế là anh cẩn thận gội sạch xà phòng. Khi đã sạch sẽ, tôi quay lại đối diện anh và nhìn thẳng xuống chiếc quần anh mặc.

“Em muốn được tắm khắp người anh,” tôi bày tỏ. Anh nhếch miệng cười và chìa hai tay trong dáng vẻ ám chỉ rằng “Anh hoàn toàn thuộc về em mà, bé yêu.” Tôi cười tươi rói, mừng như được quà Giáng sinh. Tôi nhanh chóng kéo khóa quần, và nhoáng cái chiếc quần dài và quần lót cùng rơi xuống với đồng phần áo của hai đứa. Tôi với sữa tắm và tắm xóp mát xa.

“Có vẻ anh thích nhìn em lắm hả,” tôi thốt ra từng từng.

“Anh lúc nào cũng thích ngắm em, cô Steele.” Anh cười âu yếm.

Tôi lấy xà phòng lên tắm xóp rồi xoa lên ngực anh. Lần này anh thoải mái hơn hẳn – có lẽ vì tôi không chạm trực tiếp vào anh. Tôi đưa tắm xóp xuống dưới, qua vùng bụng, dọc theo đường lông tơ, qua cả đám lông mu, và hội ngộ với biểu tượng mạnh mẽ cương cứng của anh.

Tôi liếc lên, và thấy anh đang nhìn tôi qua làn lông mi dài gợi cảm. Chao ôi... tôi mê ánh mắt ấy. Tôi thả rơi miếng xóp và dùng hai tay, nắm lấy anh thật chặt. Anh nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau, rên rỉ và đẩy hông vào tay tôi.

Ôi, phải rồi! Mạnh mẽ quá. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi nhòe dậy sau một buổi tối chui lủi ở góc ngách nào đó, chao đảo và sụt sướt, và kìa cô nàng tô son môi đỏ chon chót.

Đôi mắt cháy bỏng của anh đột nhiên rơi thẳng vào tôi. Anh chợt nhớ ra chuyện gì đó.

“Hôm nay là thứ bảy,” anh thốt lên, mắt lóe lên ánh nhìn đầy nhục cảm, thế rồi anh đỡ lấy tôi, kéo tôi sát vào mình rồi hôn tôi thật cuồng nhiệt.

Whoa – đổi nhịp rồi đây!

Tay anh quét dọc theo cơ thể ướt át và trơn láng của tôi, quần quanh vùng cấm địa, những ngón tay khám phá, nghịch ngợm còn miệng anh vẫn hỏi hả không để tôi kịp thở. Tay kia anh luồn vào làn tóc ướt sũng của tôi, giữ tôi cố định trong khi tôi hứng chịu mãnh lực từ đam mê dữ dội nơi anh bùng phát. Những ngón tay anh dịch chuyển vào trong tôi.

“Ahh,” tôi âm a trong miệng anh.

“Ừ,” anh nhắc tôi lên, hai tay đỡ dưới mông. “Quàng hai chân quanh người anh đi, em yêu.” Chân tôi tuân lệnh, còn hai tay tôi quấn lấy cổ anh chặt như sam. Anh để tôi tựa vào tường nhà tắm rồi ngừng lại, cúi nhìn tôi.

“Mở mắt ra,” anh nhắc khê. “Anh muốn thấy em.”

Tôi chớp mắt, tim đập như trống dồn, huyết mạch sôi lên, những đam mê chân thành và dữ dội cuộn cuộn khắp cơ thể. Thế rồi anh tiến vào tôi, thật chậm rãi, lấp đầy tôi, chiếm hữu tôi. Tôi nhún xuống đón nhận anh và la lớn lên. Khi ngập đầy trong tôi, anh lại dừng lại, nét mặt căng ra.

“Em là của anh, Anastasia,” anh thì thầm.

“Luôn luôn của anh.”

Anh mỉm cười hoan hỉ và dịch chuyển, khiến tôi thở đứt đoạn.

“Và giờ ta có thể để mọi người biết tin được rồi, vì em đã nói đồng ý.” Giọng anh đầy trân trọng, rồi cúi xuống hôn tôi và bắt đầu cử động... thật chậm rãi và âu yếm. Tôi nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau để ưỡn cong người lên, ý chí tôi phục tùng anh, bị nhịp điệu chậm rãi đầy mê đắm của anh đánh bại.

Rằng anh cạ lên quai hàm, lên cằm, rồi dọc xuống cổ trong khi vẫn thúc vào tôi từng nhịp âu yếm – gát phăng đi ám ảnh vụ máy bay, quên đi vùi nước thì xối xả, và nổi khiếp đảm suốt buổi tối. Chỉ có tôi và người tình trong nhịp điệu của nhau, hòa làm một, đắm đuối nhau, âm thanh rên rỉ đồng điệu. Tôi say sưa trong cảm giác được anh chiếm hữu, cơ thể tôi như bùng nổ bao bọc lấy anh.

Suýt nữa tôi đã mất anh ấy... Và tôi yêu anh ấy... Tôi yêu anh nhiều lắm, đột nhiên tôi bối rối trước tình yêu vô bờ của mình và sự sâu xa trong lời đính ước với anh. Tôi sẽ dành trọn đời mình yêu anh chàng này, và cùng ý nghĩ đầy kinh hoàng ấy, tôi bùng nổ quanh anh – cơn cực khoái hàn gấn và xoa dịu, và gọi to tên anh trong khi nước mắt lăn tràn trên má.

Anh cũng lên tới đỉnh và tuôn trào trong tôi. Mắt dụi vào cổ tôi, anh hạ mình xuống nền nhà, ôm tôi thật chặt, hôn lên mặt tôi, lau đi những giọt nước mắt trong khi dòng nước ấm áp dội xuống làm sạch sẽ cả hai.

“NGÓN TAY EM NHẼ NHEO HẾT CÁ RỒI,” tôi thủ thỉ sau khi đã mãn nguyện và tựa vào ngực anh. Anh đưa tay tôi lên môi vào hôn lên từng ngón.

“Mình nên tắt vòi nước đi thôi.”

“Ồ đây em dễ chịu mà.” Tôi ngồi giữa hai chân anh, trong khi anh ôm tôi thật chặt. Tôi chẳng muốn nhúc nhích nữa.

Christian âm ừ lời tán thành. Nhưng bỗng nhiên tôi thấy mệt mỏi và chán nản. Có quá nhiều chuyện xảy ra tuần này – đủ bi kịch ột cuộc đời – và giờ tôi sắp kết hôn. Tiếng cười khúc khích hoài nghi bật lên môi.

“Có chuyện gì làm em buồn cười thế, cô Steele?” Anh tò mò.

“Một tuần bận rộn thật.”

Anh cười theo. “Quả là thế.”

“Tạ ơn Chúa để anh trở về nguyên vẹn, ngài Grey,” tôi thì thầm, sợ hãi khi nghĩ đến chuyện có thể đã xảy ra. Anh gồng người lên và ngay lập tức tôi thấy hối hận khi đã gợi chuyện khiến anh nhớ lại.

“Anh đã sợ lắm,” anh bộc bạch trước sự ngỡ ngàng của tôi.

“Lúc đó ư?”

Anh gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị.

Trời đất. “Thế nên anh nói nhẹ đi để trấn an mọi người trong gia đình à?”

“Ừ. Anh bay thấp quá không hạ cánh êm ả được. Nhưng không biết sao anh làm được.”

Khỉ thật. Tôi dỗi mắt nhìn lên, dưới làn nước xối xả, vẻ mặt anh sa sầm lại. “Lúc đó nguy hiểm cỡ nào?” anh cúi xuống nhìn tôi.

“Khá nhiều đấy.” Anh dừng lại. “Trong vài giây đáng sợ, anh tưởng mình không được gặp lại em nữa.”

Tôi ôm chặt lấy anh. “Em không thể tưởng tượng nổi cuộc đời mình thiếu vắng anh, Christian à. Em yêu anh nhiều đến nỗi phát sợ đi được.”

“Anh cũng thế. Cuộc đời anh thật trống rỗng nếu thiếu vắng em. Anh yêu em nhiều lắm.” Vòng tay anh siết chặt lấy tôi, anh dụi vào tóc tôi. “Anh sẽ không bao giờ để em xa anh đâu.”

“Em sẽ không bao giờ rời xa anh.” Tôi hôn cổ anh, thế là anh cúi xuống dịu dàng hôn tôi.

Một lát sau, anh cựa mình. “Đi nào – lau khô người và vào giường thôi. Anh mệt nhoài rồi còn em thì trông cũng kiệt sức đấy”

Tôi ngả người ra sau, nhướng mày khi nghe anh nói thế. Anh nghiêng đầu một bên và cười âu yếm.

“Em định nói gì à, cô Steele?”

Tôi lắc đầu rồi loạng quạng đứng dậy.

TÔI NGỒI TRÊN GIƯỜNG. Christian cứ nằng nặc đòi sấy tóc cho tôi – anh ấy khá thành thạo việc này. Cứ nghĩ do đâu mà có được thành quả đó thật chẳng thoải mái tẹo nào, nên tôi gạt phất ý tưởng đó đi. Đã hơn hai giờ sáng và tôi muốn đi ngủ rồi đây. Christian cúi xuống nhìn tôi và ngắm nghía lần nữa chiếc móc treo chìa khóa trước khi trèo lên giường. Anh lại lắc đầu về chưa tin là thực.

“Thật tinh xảo. Món quà sinh nhật đẹp nhất anh được tặng đấy.” Anh liếc sang tôi, ánh mắt ảm áp, dịu dàng. “Còn tuyệt hơn cả bức áp phích có chữ ký của Giuseppe DeNatale[1] “Đáng lẽ em đã trả lời sớm hơn, nhưng vì sắp đến sinh nhật anh... Biết tặng gì cho anh chàng có hết mọi thứ rồi bây giờ? Em đã nghĩ thế thì em tặng... chính em.”

[1] Giuseppe DeNatale: võ sĩ quyền anh người Canada.

Anh đặt chiếc móc đeo chìa khóa xuống bàn cạnh giường ngủ rồi xích lại gần tôi, kéo tôi vào lòng, tựa lưng vào ngực anh.

“Món quà tuyệt hảo. Giống như em.”

Tôi nhếch miệng cười, dù thế anh cũng không thể thấy được. “Còn lâu em mới hoàn hảo được, Christian.”

“Em đang cười trên anh đấy à, cô Steele?”

Sao anh ấy biết nhỉ? “Có lẽ thế.” Tôi cười khúc khích. “Em hỏi anh chuyện này được không?”

“Được chứ.” Anh dụi vào cổ tôi.

“Anh không gọi điện lúc trên đường từ Portland về. Có phải thực ra là vì José không? Anh đã lo khi để em ở nhà một mình với cậu ấy?”

Christian không nói gì. Tôi quay lại đối diện với anh, đôi mắt anh mở tròn xoe vì bị tôi bắt bẻ.

“Anh có biết thế là cực kì lố bịch không? Anh đã để gia đình mình và cả em phải căng thẳng biết nhường nào? Mọi người đều yêu quý anh lắm đó.”

Anh chớp chớp mắt rồi nở nụ cười duyên dáng của mình. “Anh đã không biết rằng em lại lo lắng nhường ấy.”

Tôi bĩu môi. “Đến bao giờ kẻ cứng đầu cứng cổ như anh mới chịu hiểu là anh luôn được yêu thương hả?”

“Cứng đầu hả?” Mắt anh nhướng lên ngạc nhiên.

Tôi gật đầu. “Vâng, đúng thế đấy.”

“Anh không hề nghĩ là xương đầu anh lại có độ dày đặc biệt hơn hẳn các vùng xương khác trong cơ thể mình đâu.”

“Em đang nói nghiêm chỉnh đấy chứ! Đừng cố làm em cười. Em vẫn còn hơi giận anh đấy, mặc dù phần nào nguôi ngoai khi anh đã về nhà an toàn và có lẽ khi em nghĩ...” Tôi ngập ngừng khi nhớ lại những giờ phút dang dở đầy lo âu. “Hừ, anh biết em đã nghĩ gì đấy.”

Ánh mắt anh dịu đi, anh đưa tay vuốt ve má tôi. “Anh xin lỗi mà. Nhé.”

“Cả người mẹ khốn khổ của anh nữa. Thấy anh với bà mà xúc động lắm đấy,” tôi nói thêm.

Anh cười ngượng ngịu. “Anh chưa bao giờ thấy bà như thế.” Anh chớp mắt khi nhớ lại ấn tượng lúc này. “Phải rồi, chuyện phải ghê gớm lắm. Thường thường bà luôn giữ được bình tĩnh. Chắc hẳn phải sốc lắm.”

“Thấy không? Mọi người đều yêu quý anh.” Tôi cười. “Có lẽ giờ anh sẽ bắt đầu tin vào điều ấy.” Tôi nghiêng người hôn anh thật dịu dàng. “Chúc mừng sinh nhật anh, Christian. Thật mừng khi có anh ở đây bên em cùng chia sẻ ngày này. Và anh còn chưa được thấy em còn tặng gì anh vào ngày mai... à quên... hôm nay nữa đâu.” Tôi tủm tỉm cười.

“Còn nữa cơ à?” anh khá bất ngờ, khuôn mặt bừng lên nụ cười đẹp mê hồn.

“Vâng, thưa ngài Grey, nhưng anh còn phải chờ đến lúc đó nhé.”

TÔI CHOÀNG TỈNH GIẤC trong cơn mộng mị hay ác mộng gì đó, tim nện thình thịch. Tôi hốt hoảng quay sang và thấy nhẹ cả người, Christian đang ngủ thiêm thiếp bên cạnh tôi. Tại tôi vừa nhúc nhích nên anh cũng giật mình, vẫn ngủ tiếp nhưng tay quàng sang, đầu gối lên bờ vai tôi và thở đều đều.

Căn phòng ngập tràn ánh sáng. Đã tám giờ rồi. Christian chưa bao giờ ngủ muộn thế. Tôi lại nằm tiếp, để nhịp tim trấn tĩnh lại. Sao lại lo lắng thế nhỉ? Có phải hậu quả của chuyện đêm qua không?

Tôi quay sang ngắm nhìn anh. Anh về đây rồi. Bình an. Tôi hít vào một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh và chiêm ngưỡng khuôn mặt đáng yêu ấy. Nét vẽ này giờ quá đối thân thương, mọi đường nét giờ đã khắc sâu vĩnh viễn vào tâm trí tôi.

Lúc ngủ trông anh trẻ hẳn ra, và tôi phì cười vì hôm nay là ngày anh vừa tăng thêm một tuổi. Tôi thấy hài lòng khi nghĩ đến món quà của mình, ồ ồ... anh ấy sẽ làm gì nhỉ? Có lẽ tôi nên khởi đầu bằng việc mời anh bữa sáng ngay trên giường. Với cả, José có thể vẫn còn ở đây.

Tôi thấy José đang ở quây ăn sáng, thưởng thức một bát ngũ cốc. Khi thấy cậu ấy tôi ngưng chín người, dù đã cố tự ngăn mình lại. Cậu ấy biết tôi đã dành trọn đêm với Christian còn gì. Thế sao đột nhiên tôi lại ngưng? Đâu phải tôi đang khỏa thân hay hở hên gì. Tôi mặc một chiếc áo choàng lụa dài chấm gót cơ mà “Chào cậu, José.” Tôi cười tươi, thản nhiên như không. “Chào, Ana!” Mặt cậu bạn ngồi sáng, rất vui vẻ khi thấy tôi. Chẳng có tẹo tẹo dấu hiệu trêu chọc hay tà ý nào trong thái độ của cậu ấy.

“Ngủ ngon chứ?” tôi hỏi thăm.

“Ừ. Ở trên kia ngắm được nhiều cảnh phết.”

“Phải đấy. Cảnh đẹp hiếm có đấy nhỉ.” Giống y như chủ nhân của chỗ này. “Có muốn một bữa ăn sáng thực sự không?” tôi trêu.

“Thích chứ.”

“Hôm nay là sinh nhật Christian – mình sẽ mang bữa sáng lên cho anh ấy tại giường.”

“Anh ấy dậy chưa?”

“Chưa, chắc tại hôm qua nên còn mệt lắm.” Tôi vội nhìn lảng đi rồi đi về phía tủ lạnh để cậu ấy không thấy tôi đỏ mặt. Chắc, chỉ là José thôi mà. Khi lấy trứng và thịt xông khói từ tủ ra, tôi thấy José đang cười tôi.

“Cậu thực lòng thích anh ấy, phải không hả?”

Tôi bĩu môi. “Mình yêu anh ấy, José à.”

Mắt cậu ấy tròn xoe rồi cậu bạn phì cười. “Sao mà không yêu được cơ chứ?” cậu ấy bắt bẻ, vung tay khắp căn phòng rộng lớn.

Tôi quát mắt. “Thế đấy, cảm ơn!”

“Ồ kìa Ana, đùa thôi mà.”

Chà chà... cách nghĩ này cứ luôn nhắm vào tôi chẳng? Rằng tôi cưới Christian chỉ vì tiền?

“Nói thật chứ, mình đùa thôi. Cậu cũng chẳng bao giờ là kiểu người con gái như thế.”

“Làm trứng tráng chắc cậu thích nhỉ?” Tôi hỏi, chuyển sang chuyện khác, không muốn đôi co.

“Ừ.”

“Cả anh nữa,” Christian nói khi ung dung bước vào phòng sinh hoạt chung. Quý thần ơi, anh ấy mặc mỗi chiếc quần pyjama, cặp quần bám hờ hững thật gọi cảm ở quanh hông. “Chào José.” Anh gật đầu.

“Chào Christian.” José đáp lại với vẻ nghiêm nghị.

Christian nhìn sang tôi và cười khiêu khích trong khi tôi nhìn sững sờ. Anh ấy cố tình làm thế. Tôi nheo mắt lại, cố gắng lấy lại thăng bằng mà không được, nét mặt Christian thoáng thay đổi. Anh ấy hiểu tôi biết anh ấy định làm gì, và anh ấy mặc kệ.

“Em định mang bữa sáng lại giường cho anh.”

Đường vệ bước tới, anh choàng tay người tôi, ngửa cằm tôi lên rồi hôn chụt một cái thật ướt át lên môi tôi. Chẳng giống chàng Năm Mươi tẹo nào!

“Chào buổi sáng, Anastasia,” anh ấy thốt lên. Tôi muốn trợn mắt lên và nhắc anh cư xử đàng hoàng – nhưng hôm nay là sinh nhật anh ấy mà. Tôi ngượng chín. Sao anh ấy tỏ ra chiếm hữu thế nhỉ?

“Chào buổi sáng, Christian. Chúc mừng sinh nhật anh.” Tôi mỉm cười, thế là anh cười đáp lại ngay.

“Anh đang ngóng chờ món quà sinh nhật nữa,” anh ấy nói ra, và thế đấy. Tôi đỏ bừng bừng như sắc màu của Căn Phòng Đỏ và lo lắng liếc sang phía José, cậu ta trông như thể đang phải nuốt món gì nghèn nghẹn lắm. Tôi quay đi và bắt đầu chuẩn bị nấu nướng.

“Thế hôm nay cậu định làm gì, José?” Christian hỏi, tự nhiên dang hồng khi ngồi xuống chiếc ghế đầu.

“Tôi sẽ đi thăm ba tôi và bác Ray, dượng của Ana.”

Christian nhăn trán.

“Hai người biết nhau à?”

“Vâng, họ cùng ở trong quân đội với nhau. Họ mất liên lạc tới khi tôi và Ana cùng học đại học. Thật là hay. Giờ họ thân nhau lắm. Chúng tôi sẽ đi câu cá dã ngoại.”

“Câu cá à?” Christian thành thực quan tâm.

“Vâng – dòng nước vùng ven biển này sẽ vớ được những mẻ cá đậm. Đám cá hồi theo dòng có thể rất lớn.”

“Đúng thế. Anh Elliot và tôi từng có lần câu được cá hồi nặng mười sáu cân.”

Họ đang trao đổi về câu cá đấy ư? Mấy trò câu cá đó thế nào? Tôi chẳng hiểu gì cả.

“Mười sáu cân lận cơ à? Được đấy nhỉ. Tuy thế dượng của Ana vẫn giữ kỷ lục. Thành quả là hai mươi cân.”

“Cậu đùa à! Ông ấy chưa bao giờ kể thế.”

“À mà, chúc mừng sinh nhật anh.”

“Cảm ơn cậu. Thế cậu thích câu cá ở đâu?”

Chuyện này tôi để ngoài tai, không cần biết mấy cái đó. Nhưng đúng lúc ấy tôi thấy nhẹ cả người. Thấy không, Christian? José cũng đâu quá tệ.

LÚC JOSÉ CHUẨN BỊ ĐI, cả hai người đã thấy thoải mái với nhau hơn hẳn. Christian nhanh chóng vào thay quần jean và áo phông, đi chân trần, anh ấy đi cùng José và tôi tới hành lang.

“Cảm ơn anh đã cho tôi nghỉ lại đây,” José nói với Christian khi hai người bắt tay nhau.

“Lúc nào cũng sẵn lòng.” Christian mỉm cười.

José ôm tôi rất nhanh. “Cẩn trọng nhé, Ana.”

“Ừ. Rất vui khi gặp cậu. Lần tới gặp nhau chúng ta sẽ có buổi tối đi chơi thực sự nhé.”

“Mình sẽ bắt cậu giữ lời đấy nhé.” Cậu ấy vẫy tay chào khi vào thang máy và rồi đi xuống.

“Thấy không, cậu ấy đâu quá tệ.”

“Cậu ta vẫn muốn lên vào trong quần em đấy, Ana. Nhưng anh cũng chẳng trách cậu ấy được.”

“Christian, đâu phải thế!”

“Em làm sao biết được, hả?” Anh tùm tùm cười tôi. “Cậu ấy muốn em. Cực kì muốn đấy.”

Tôi nhăn mặt. “Christian này, cậu ta chỉ là bạn, một người bạn tốt.” Và tôi đột nhiên nhận ra mình vừa nói giống Christian khi anh nhắc đến bà Robinson. Ý nghĩ ấy làm tôi bối rối.

Christian giơ hai tay lên tỏ vẻ dàn hòa.

“Anh không muốn cãi cọ đâu,” anh nhẹ nhàng đáp. Ô kìa! Chúng ta đâu có cãi cọ... phải không nhỉ?

“Em cũng thế.”

“Em chưa kể với cậu ấy rằng mình sắp kết hôn à.”

“Chưa. Em tính mình sẽ báo ẹ và dương Ray trước đã.” Chết thật Đây là lần đầu tiên tôi nghĩa tới chuyện này từ lúc nói đồng ý. Chà chà – ba mẹ tôi sẽ nói sao đây?

Christian gật đầu. “Phải rồi, em nói đúng. Còn anh thì... Ừm, anh nên xin phép ba em.”

Tôi cười phá lên. “Ồ kìa Christian, đâu còn ở thế kỷ mười tám nữa chứ.”

Trời đất ơi. Dương Ray sẽ nói sao đây? Nghĩ đến cuộc nói chuyện này khiến tôi khiếp sợ.

“Truyền thống vẫn cần thế mà.” Christian nhún vai.

“Thôi để nói về chuyện này sau đi anh. Em muốn tặng anh món quà sinh nhật kia.” Tôi chủ ý muốn đánh lạc hướng anh ấy. Ý tưởng về món quà sinh nhật này làm cháy bỏng một khoảng lớn trong tiềm thức của tôi. Tôi cần tặng nó để xem anh sẽ phản ứng thế nào.

Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc, khiến tim tôi khựng lại một nhịp. Suốt cuộc đời còn lại của mình, tôi sẽ chẳng bao giờ chán chiêm ngưỡng nụ cười ấy đâu.

“Em lại đang cần môi đấy,” anh nhắc và kéo cằm tôi xuống.

Cơ thể tôi chợt rùng mình khi ngón tay anh chạm vào. Không nói không rằng, và trong khi vẫn còn nín giữ được chút xíu can đảm, tôi nắm tay anh và dẫn vào phòng ngủ. Tôi buông tay anh ra, để anh đứng cạnh giường, và với xuống dưới giường phía bên tôi nằm, tôi lôi ra hai hộp quà mới.

“Hai cơ à?” Anh thốt lên kinh ngạc.

Tôi hít vào thật sâu. “Em đã mua nó trước khi, à thì... Việc ngày hôm qua. Em không chắc bây giờ có còn được không.” Tôi vội vàng đưa anh một chiếc hộp trước khi tôi kịp đổi ý. Anh chăm chú nhìn, bối rối và cảm nhận rõ về lượng lực ở tôi.

“Có chắc em muốn anh mở ra không?”

Tôi gật đầu, trong lòng lo lắng.

Christian xé lớp giấy bọc và ngơ ngàng nhìn chiếc hộp.

“Là Charlie Tango,” tôi khẽ giải thích.

Anh cười tươi tắn. Chiếc hộp ấy đựng một chiếc trực thăng bằng gỗ nhỏ xinh với những cánh quạt dài chạy bằng năng lượng mặt trời. Anh mở nắp hộp.

“Năng lượng mặt trời à,” anh lẩm bẩm. “Wow.” Và nhanh như chớp, anh ngồi xuống giường và lắp ráp nó. Nó ráp lại rất nhanh, rồi Christian giơ nó lên trên lòng bàn tay mình. Một chiếc trực thăng gỗ màu xanh lơ. Anh ngước lên nhìn tôi với nụ cười rất hãnh diện, y hệt điệu cười của chú bé con, rồi anh tiến về phía cửa sổ để chiếc máy bay bé nhỏ chìm trong ánh mặt trời và cánh quạt quay tròn.

“Nhìn này em,” anh thốt lên, ngắm nghía nó thật kỹ lưỡng. “Xem ta đã làm được gì với món đồ công nghệ này.” Anh giơ nó lên ngang tầm mắt, quan sát cánh quạt đang quay tròn. Anh ấy mê mẩn ngắm nhìn chiếc trực thăng bé nhỏ, đắm mình trong suy tư. Anh ấy đang nghĩ gì thế nhỉ?

“Anh thích không?”

“Ana à, anh mê nó lắm. Cảm ơn em.” Anh kéo tôi và hôn rất nhanh, rồi lại quay sang quan sát cánh quạt quay tròn. “Anh sẽ đặt nó cạnh chiếc tàu lượn ở văn phòng làm việc,” anh say sưa nói, mắt vẫn không rời chiếc chong chóng quay mòng mòng. Anh dịch chuyển tay ra khỏi vùng ánh nắng, cánh quạt quay chậm dần rồi dừng lại.

Tôi không nhịn được cười toe toét, và những muồn tán dương chính mình. Anh ấy thích món quà. Dĩ nhiên rồi, anh ấy luôn cuồng nhiệt với đồ công nghệ mà. Tôi quên bég điều đó khi mua nó. Đặt nó lên mặt tủ ngăn kéo, anh quay lại đối diện tôi.

“Nó sẽ đồng hành với anh trong lúc phải phục hồi Charlie Tango.”

“Có phục hồi được không anh?”

“Anh không biết nữa. Hy vọng là được. Nếu không anh sẽ nhớ cô nàng lắm.”

Cô nàng ư? Tôi hơi bị sốc với cảm giác nhoi nhói ghen tị một thứ vô tri vô giác. Cô nàng Tiềm Thức cười hình hích giễu cợt. Mặc kệ cô ta.

“Có gì trong chiếc hộp kia thế?” anh ấy hỏi, mắt mở tròn xoe háo hức như trẻ thơ.

Ôi trời ơi. “Em không chắc món quà này tặng anh hay tặng em.”

“Thật không?” anh hỏi lại, và thế là biết thừa tôi đã khơi gợi được anh ấy quan tâm rồi đây. Tôi bồn chồn đưa anh chiếc hộp thứ hai. Anh khẽ lắc lắc và cả hai đều nghe thấy tiếng lách cách khá rõ. Anh liếc sang tôi.

“Sao em phải lo lắng thế?” anh vừa cười vừa hỏi. Tôi nhún vai, vừa bối rối vừa bị kích động và đỏ mặt. Anh nhướn một bên mày.

“Em khiến anh tò mò quá đấy, cô Steele,” giọng nói thì thào của anh xuyên thấu cơ thể tôi, khiến cả đám mê lẫn phòng vệ cũng trỗi dậy nơi bụng dưới. “Phải thú thật là anh thích phản ứng của em. Em dự định làm gì hả?” Anh nheo mắt đầy toan tính.

Tôi vẫn mím chặt môi nín thở.

Anh nhấc nắp hộp và lấy ra một tấm thiệp nhỏ. Phần quà còn lại được bọc bằng giấy mỏng. Anh mở tấm thiệp, mắt anh liếc xéo về phía tôi – mở lớn vì sốc hay ngỡ ngàng tôi không dám chắc.

“Làm trò dữ dội với em ư?” anh hỏi lại. Tôi gật đầu và nuốt khan. Anh nghiêng đầu một bên thăm dò, ước chừng phản ứng của tôi rồi nhả mặt. Rồi anh nhìn vào chiếc hộp. Anh xé lớp giấy bọc màu xanh nhạt rồi lấy ra một chiếc băng che mắt, chiếc iPod của anh, cái cà vạt màu xám bạc – và thứ cuối cùng nhưng không phải ít ỏi gì – chìa khóa vào phòng giải trí.

Anh nhìn tôi, vẻ mặt tối sầm lại, thật khó hiểu, ôi chết rồi. Lần này là không đúng ư?

“Em muốn chơi à?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

“Vâng,” tôi đáp.

“Nhân sinh nhật anh?”

“Vâng.” Tiếng tôi còn khê hơn được nữa không?

Vô vờ cảm xúc lướt qua mặt anh, và tôi chẳng thể nắm bắt được, nhưng có vẻ như rất băn khoăn. Chà chà... Không hẳn là phản ứng tôi mong đợi.

“Em chắc chứ?” Anh hỏi.

“Không dùng đến roi hay tương tự.”

“Anh hiểu mà.”

“Vâng, thế thì, chắc chắn ạ.”

Anh lắc đầu rồi cúi xuống nhìn những thứ trong hộp.

“Tình ái cuồng nhiệt và không thỏa mãn được. Chắc, anh nghĩ ta có thể làm ra trò với cả mớ thứ này,” anh lăm lăm như tự nhủ chính mình, rồi đặt những thứ đồ vào trong hộp. Khi anh liếc lên nhìn tôi, vẻ mặt hoàn toàn thay đổi. Thiên địa ơi, ánh mắt bùng cháy, miệng dần nhếch lên thành nụ cười đầy nhục cảm. Anh chìa tay ra.

“Nào em,” anh cất tiếng, và đó không hẳn là một lời mời. Bụng dưới tôi siết lại, dữ dội và mãnh liệt nơi sâu thẳm thẳm. Tôi đặt tay mình vào tay anh.

“Đi thôi,” anh ra lệnh, và thế là tôi theo anh ra khỏi phòng ngủ, tim nẩy từng từng trực rưng ra ngoài. Khát khao chạy rần rật cháy bỏng trong huyết mạch, còn ham muốn nội tại thì háo hức đòi hỏi. Rốt cuộc, đến lúc rồi!

48. Chương 21

Chương hai mươi mốt

Christian dừng lại bên ngoài phòng giải trí.

“Em có chắc sẽ làm thế không?” Ánh mắt anh ấy cháy bỏng, không có chút lo lắng nào.

“Vâng,” tôi khẽ đáp, bên lên cười với anh.

Ánh mắt anh dịu dàng hơn. “Có điều gì em không muốn anh làm không?”

Tôi bị bất ngờ vì câu hỏi đột ngột ấy, tâm trí tôi chạy đua nước kiệu. Một ý nghĩ chợt lóe lên. “Em không muốn anh chụp ảnh em.”

Anh mỉm cười, nét mặt dịu lại khi nghiêng đầu sang một bên và nhìn tôi dò hỏi.

Ôi chết thật. Tôi tưởng như anh sắp hỏi tôi tại sao, nhưng may thế nào anh lại không thắc mắc nữa.

“Đồng ý,” anh đáp. Lòng mày anh nhíu lại khi mở khóa cửa, rồi anh đứng tránh sang một bên để lấy chỗ cho tôi vào phòng. Tôi thấy mắt anh rơi phía sau khi anh đi theo vào và đóng cửa lại.

Đặt hộp quà lên mặt tủ ngăn kéo, anh lấy chiếc iPod ra, bật máy rồi vẫy tay về dàn nhạc ở trên tường, những cánh cửa kính mờ trượt mở êm du. Anh nhấn mấy phím bấm, thế là âm thanh của tàu điện ngầm vang vọng khắp phòng. Anh chỉnh âm lượng xuống, nhịp điệu điện tử chậm chậm như thời miền vang lên. Một giọng ca nữ cất lên, tôi không biết ca sĩ này nhưng giọng hát thì êm ái chứ không gay gắt, nhịp phách nền đều đều theo nhịp rất gợi dục. Ôi chao. Đây là bản nhạc để yêu đương đây mà.

Christian quay lại đối diện tôi trong khi tôi đang đứng giữa phòng, nhịp tim như trống dồn, huyết mạch ngân nga, rung động, có lẽ là cùng hòa nhịp với nhịp phách đầy cảm dỗ của bản nhạc. Anh ung dung bước lại phía tôi, kéo cầm tôi xuống để tôi không còn cần môi nữa.

“Em muốn làm gì hả, Anastasia?” Anh hôn lên khóe miệng tôi, những ngón tay giữ chặt cằm.

“Sinh nhật anh cơ mà. Bất kể điều gì anh muốn,” tôi đáp. Anh vuốt ngón cái theo làn môi dưới của tôi, lại nhíu mày.

“Có phải mình vào đây vì em nghĩ anh muốn ở trong này không?” Giọng nói của anh thật dịu dàng, nhưng ánh mắt nhìn thì chăm chú.

“Không phải đâu,” tôi lí nhí. “Em cũng muốn thế.”

Ánh mắt anh càng lúc càng tối thẫm lại khi ước chừng câu trả lời của tôi. Mãi một lúc sau anh mới cất tiếng.

“Ồ ồ, có nhiều khả năng thế đấy, cô Steele.” Giọng anh trầm lắng và sốt sắng. “Nhưng khởi đầu cần gỡ đồ của em ra đã.” Anh kéo vạt áo choàng của tôi ban ra, lộ ra lớp váy ngủ bằng lụa, rồi bước lùi lại và ngồi hờ xuống chỗ để tay của chiếc ghế bành.

“Cởi đồ đi. Chậm thôi.” Anh ấy hướng tới tôi với ánh nhìn đầy háo hức nhục cảm.

Tôi trượt xuống nghẹn ngào, khép chặt hai đùi với nhau. Giữa hai chân đã ẩm ướt mất rồi. Nữ Thần Ham Muốn đã cởi hết đồ, trong tư thế sẵn sàng và khẩn nài tôi hãy chơi trò rượt bắt. Tôi trượt chiếc áo choàng khỏi vai, mắt không rời anh ấy, rồi co vai lại, để kệ nó rơi xuống xếp lờng bồng trên nền nhà. Đôi mắt xám đẹp mê hồn của anh nóng bỏng, rồi anh đưa ngón tay trở lên môi trong khi mắt vẫn đắm đuối nhìn tôi.

Tuột hai quai váy ngủ khỏi vai, tôi ngược nhìn anh rồi mới buông ra. Chiếc váy ngủ lướt tà tà dọc theo cơ thể tôi xuống rồi phủ lên hai bàn chân. Tôi đã hoàn toàn trần trụi, trong hơi thở gấp gáp và đã-rất-sẵn sàng.

Christian dừng lại một lát, và tôi lấy làm ngạc nhiên trước vẻ mặt tán dương chân thành của anh. Anh đứng dậy, tiến tới phía tủ, nhặt chiếc cà vạt xám bạc, màu yêu thích nhất của tôi. Anh dùng ngón tay căng nó ra, rồi quay lại phía tôi, trên môi đọng một nụ cười. Khi đứng đối diện nhau, tôi chờ đợi anh ra lệnh để tôi chìa tay ra, nhưng không phải.

“Anh nghĩ em ăn mặc sơ sài quá đấy, cô Steele,” anh lẩm bẩm. Anh quàng chiếc cà vạt quanh cổ tôi, rồi thật chậm rãi nhưng rất khéo léo làm mấy thao tác mà tôi đoán là theo kiểu thắt Windsor. Khi anh thắt nút xong, ngón tay anh cà lên phía dưới cổ tôi, một luồng điện chạy thấu qua người khiến tôi thở gấp gáp. Anh để đuôi cà vạt dài đến mức lướt hờ lên vùng lông bụng tôi.

“Giờ thì trông em cực kì ổn rồi, cô Steele,” anh nhận xét rồi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi tôi. Nụ hôn phớt quá vội, mà tôi thì muốn nữa, nỗi khát khao cứ ương bướng đẩy lên khắp cơ thể.

“Ta sẽ làm gì với em bây giờ nào?” anh nhắc chiếc cà vạt lên rồi giật mạnh để tôi nhào vào lòng anh. Hai tay anh thọc vào tóc tôi rồi ngả đầu tôi ra sau, và rồi anh hôn tôi thật mãnh liệt, lưỡi anh hối hả không ngừng nhẹ và buông thả. Một bàn tay lẩn lướt xuống lưng rồi chộp lấy mông tôi. Khi buông ra, anh cũng thở hổn hển và ánh mắt xám như tan chảy háu háu nhìn tôi; tôi vẫn còn thèm khát, hổn hển lấy hơi, mọi lý trí hoàn toàn mất dạng. Tôi chắc chắn bờ môi mình sẽ căng mọng lên sau đợt tấn công vũ bão của anh ấy.

“Quay người lại,” anh khê ra lệnh, tôi làm theo ngay. Lôi tóc tôi ra khỏi chiếc cà vạt, anh nhanh nhẹn bện và thắt lại. Anh kéo đuôi tóc để đầu tôi ngửa lên.

“Tóc em đẹp lắm, Anastasia,” anh thì thào và hôn lên cổ, truyền sang cơn rung mình chạy dọc sống lưng. “Em chỉ cần nói ngừng lại. Em hiểu rồi chứ?” anh nhắc khê khi làn môi vẫn áp trên cổ tôi.

Tôi gật đầu, mắt nhắm lại để tận hưởng làn môi anh trên da mình. Anh xoay người tôi lại rồi nhắc đuôi cà vạt lên.

“Đi nào,” anh kéo nhẹ, dẫn tôi đi.

“Anh có định kể em biết anh định làm gì không?”

“Không. Anh sẽ còn điều chỉnh trong lúc làm. Không phải chỉ một cảnh thôi đâu, Ana.”

“Em nên làm gì?”

Lông mày anh nhíu lại. “Bất cứ việc gì em muốn.” Ồ kìa!

“Có phải em mong đợi kiểu người thống trị ở anh phải không, Anastasia?” giọng anh hỏi xen lẫn vừa trêu ghẹo, vừa thích thú. Tôi chớp chớp mắt.

“À, vâng. Em thích anh chàng ấy,” tôi lí nhí. Anh nở nụ cười rất riêng của mình rồi đưa tay miết ngón cái lên má tôi.

“Giờ thoải mái đi em,” anh thì thầm khe khẽ tựa hơi thở, lướt ngón tay lên làn môi dưới của tôi. “Anh là người yêu của em, Anastasia à, không phải người thống trị. Anh thích nghe tiếng em cười thoải mái và điệu khúc khích đáng yêu của em. Anh muốn em được thoải mái và vui vẻ, thích em như trong những bức ảnh của José. Đó là cô gái đã ngã nhào vào văn phòng của anh. Đó là cô gái anh đã phải lòng.”

Tôi bất ngờ quá, một cảm xúc ấm áp dễ chịu ngập tràn trong tim tôi. Vui quá – một niềm vui thuần khiết.

“Cho dù có nói thế, thì anh vẫn muốn làm những việc dữ dội với em đấy, cô Steele, bản ngã thống trị kia của anh vẫn biết vài ba mánh lới đấy nhé. Thế nên cứ phải biết vâng lời và giờ quay người lại.” Mắt anh ánh lên vẻ tinh quái, niềm háo hức đột ngột lan dọc xuống dưới, kẹp lấy tôi thật sít sao và siết lấy mọi thớ cơ dưới eo lưng. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Đứng sau lưng tôi, anh mở một ngăn kéo ra, rồi lát sau lại vòng ra trước mặt tôi.

“Đi nào,” anh ra lệnh rồi kéo chiếc cà vạt, dẫn tôi tới chỗ cái bàn. Khi đi qua chiếc sa-lông, tôi giờ mới nhận thấy tất cả những chiếc roi đã biến mất dạng. Lạ thật. Hôm qua chúng còn ở đây khi tôi đi vào mà. Không nhớ nữa. Có phải Christian cắt đi rồi không? Hay bà Jones? Christian cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

“Anh muốn em quỳ gối trên này,” anh nói khi chúng tôi đến bên cạnh bàn.

Ồ, được thôi. Anh ấy đang nghĩ gì thế không biết. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi thấp thỏm muốn biết lắm rồi – cô nàng đã xoạc chân trên bàn và hướng ánh nhìn đầy ngưỡng mộ ngắm anh ấy.

Anh nhẹ nhàng đặt tôi lên bàn, tôi gập hai chân lại, quỳ xuống trước mặt anh, thấy mình cũng duyên dáng đến ngỡ ngàng. Giờ thì chúng tôi đối diện mắt nhìn nhau. Anh vuốt hai tay dọc theo đùi tôi, giữ đầu gối tôi rồi kéo hai chân tách ra, đứng ngay trước mặt tôi. Anh ấy nghiêm nghị quá, mắt tối thẫm, làn mi cụp xuống... cực kì gợi cảm.

“Để tay ra sau lưng. Anh sẽ trói tay em lại.”

Anh lấy chiếc còng tay da từ túi quần sau rồi với lấy tôi. Thì ra là thế. Lần này anh sẽ dẫn tôi tới đâu nữa đây.

Sự gần gũi của anh ấy thật cuốn hút. Người đàn ông này sắp trở thành chồng tôi đấy. Người ta có thể thêm khát một người chồng như thế này không nhỉ? Tôi không nhớ mình đã đọc được điều tương tự ở đâu nữa. Tôi không sao cưỡng lại nổi anh ấy, nên với hai lần môi khếp hờ, tôi miết dọc theo quai hàm anh, chạm vào đám râu lún phún trong cảm nhận vừa nhoi nhói vừa êm ái ở đầu lưỡi. Anh sưng người lại và nhắm mắt vào. Hơi thở đang xao động, anh lùi lại.

“Thôi nào. Nếu không chuyện sẽ kết thúc nhanh hơn mong đợi đấy,” anh cảnh cáo. Tôi cứ tưởng anh ấy đang giận, nhưng rồi lại thấy anh cười, đôi mắt cháy bỏng sáng rực lên thích thú.

“Tại anh hấp dẫn khó cưỡng quá.” Tôi chu miệng.

“Thật thế hả?” anh thản nhiên đáp.

Tôi gật đầu.

“Ngày này, đừng làm anh mất tập trung, nếu không anh sẽ bịt miệng em đấy.”

“Em thích làm anh xao lãng,” tôi ương bướng nhìn lại anh, thế là anh nhướn mày lại.

“Nếu không anh đét đít em giờ.”

Ô kìa! Tôi cố nhịn cười. Đã có lần cách đây không lâu, tôi đã bị lời dọa nạt đó khuấy phục. Tôi đã chẳng bao giờ có gan dám hôn anh ấy, một việc bị cấm khi ở trong căn phòng này. Giờ tôi nhận ra rằng tôi không còn bị anh hăm dọa nữa. Một tiến bộ lớn đây. Tôi mỉm cười tinh quái, thế là anh tùm tùm cười đáp lại.

“Liệu hôn đấy,” anh gầm ghe rồi đứng lùi lại để nhìn tôi, chiếc còng da đập vào lòng bàn tay. Và kia chính là lời cảnh báo ẩn tàng trong hành động của anh. Tôi cố tỏ ra hối lỗi và có lẽ đã thành công. Anh tiến lại gần tôi.

“Tốt hơn rồi,” anh nhận xét rồi lại cúi xuống với chiếc còng. Tôi cố nhịn không chạm vào anh, nhưng hít hà mùi hương tuyệt vời mang nhãn hiệu Christian, vẫn thơm phưng phức sau bữa tắm đêm qua. Ừm... tôi phải đong cho đầy hương thơm này.

Tôi tưởng anh định còng cổ tay tôi, nhưng thì ra anh lại quặp mỗi bên còng vào phía trên khuỷu tay. Thế là lưng tôi phải uốn lên, ngực bị đẩy về phía trước, mặc dù hai khuỷu tay không chạm vào nhau. Khi làm xong, anh bước lùi lại để chiêm ngưỡng thành quả.

“Cảm thấy được không?” anh hỏi han. Chẳng phải tư thế dễ chịu nhất nhưng tôi quá háo hức muốn biết anh định làm gì nên tôi gật đầu, có phần dè dặt.

“Tốt.” Anh lôi chiếc mặt nạ ở túi quần sau ra.

“Anh nghĩ em nhìn thế là đủ rồi.” Anh trượt chiếc mặt nạ qua đầu tôi, che mắt tôi lại. Tôi gần như nín thở. Wow. Thế này chẳng phải quá gợi tình lắm sao? Tôi quỳ ở đây, bị trói cứng lại, đợi chờ – nổi háo hức ngọt

ngào cháy bỏng và cuộn trào sâu nơi bụng dưới. Thế nhưng tôi vẫn nghe thấy giai điệu trống nhịp đều đều đang bật. Nó dội vào cơ thể tôi. Lúc này tôi chẳng để ý thấy. Chắc anh đặt chế độ bật đi bật lại.

Christian đi đâu đó. Anh ấy đang làm gì thế? Anh quay lại chỗ cái tủ và mở ngăn kéo rồi đóng vào. Một lát sau anh quay lại, tôi cảm thấy được anh ngay trước mặt tôi. Có mùi thơm đậm đặc trong không khí. Tuyệt diệu thật, suýt làm chảy nước miếng.

“Anh không muốn làm hỏng chiếc cà vạt mình thích nhất,” anh nói rồi từ từ tháo nó ra.

Tôi hít vào thật mạnh khi đuôi chiếc cà vạt cứ lờn vờn trên người tôi, mơn trớn làn da tôi. Làm hỏng cà vạt ư? Tôi lắng nghe thật chăm chú để xem anh đang làm gì. Anh xoa hai bàn tay vào nhau. Khớp tay anh đột nhiên cạ lên má, dọc xuống dưới theo đường quai hàm.

Cơ thể tôi nảy lên cảnh giác khi sự đụng chạm của anh truyền sang cơn rùng mình rất tuyệt diệu. Bàn tay anh đỡ quanh cổ tôi, nó tỏa ra mùi dầu thơm ngọt ngào, rồi bàn tay ấy từ từ lướt xuống cổ họng, xuống bờ vai, những ngón tay nhẹ nhàng mân mê trên đường đi. Ôi chao, tôi đang được mát-xa đây mà. Không phải điều tôi chờ đợi.

Anh đặt bàn tay bên kia lên phía vai còn lại và bắt đầu hành trình mơn man chậm rãi xuống dưới. Tôi khe khẽ rên rỉ khi anh tiến dần tới hai bầu ngực đang ưỡn cong hơn sau sự đụng chạm của anh. Thật trêu người quá đỗi. Tôi càng ưỡn cong người vào bàn tay khéo léo ấy, nhưng anh đã trượt tay sang hai bên cạnh, từ tốn và nhịp nhàng đúng điệu với tiếng phách nhạc, cố tình tránh vùng ngực của tôi. Tôi rên lên không biết vì khoái cảm hay hăng hụt.

“Em đẹp lắm, Ana,” anh tán tụng, giọng trầm khàn, miệng kề bên tai tôi. Mũi anh miết dọc theo quai hàm trong khi anh vẫn mát-xa xuống phía dưới bầu ngực, qua vùng bụng dưới, thấp nữa... Anh hôn phớt nhẹ lên môi tôi, rồi anh cạ mũi tới cổ tôi. Trời đất ơi, tôi bừng cháy mất rồi... Sự kề cận của anh ấy, hai bàn tay, những lời lẽ khơi gợi.

“Và rồi em sắp thành vợ anh, để anh chiếm hữu và nâng niu,” anh thì thào.

Ôi chao.

“Để anh yêu thương và trân trọng.”

Chà chà.

“Cùng thân xác của mình, anh sẽ tôn thờ em.”

Tôi ngửa đầu ra sau và rên rỉ. Những ngón tay của anh vượt qua vùng lông mu, tiến tới nơi cấm địa, rồi anh áp cả lòng bàn tay vào hoa huyệt của tôi.

“Bà Grey,” anh khẽ gọi trong khi lòng bàn tay xoa xát nơi tôi.

Tôi âm ư.

“Đúng rồi,” anh thốt lên, bàn tay vẫn tiếp tục chọc phá tôi.

Bàn tay anh lướt lên người tôi và cuối cùng cũng khum khum nơi bầu ngực vừa bị bỏ mặc.

Anh nhẹ nhàng xoay tròn đỉnh tuyết nguyệt bằng ngón tay cái và ngón trỏ, nó cứ căng lên và săn lại bởi sự đụng chạm lão luyện của anh, truyền sang những đợt sóng trào khoái cảm liên tục với vùng háng.

“Ngực em mới đẹp làm sao, Ana,” anh ca ngợi, thế là đầu ngực tôi càng cứng hơn đáp trả. Anh ê a lời tán thành, còn tôi thì bật rên. Môi anh di chuyển từ cổ xuống một bên ngực, khẽ cắn và mút mát.

“Đây mới là điều anh muốn làm,” anh với tay xuống dưới gối lấy điều khiển, nhấn một nút bấm và giai điệu ghi-ta êm dịu vang vọng khắp các bức tường.

“Anh muốn làm tình với em,” anh cúi nhìn tôi, ánh mắt xám bừng sáng, chứa chan yêu thương chân thành. Trong không gian nhẹ nhàng vang lên giọng ca quen thuộc “The First Time Ever I Saw Your Face.” Và môi anh tìm kiếm tôi.

KHI TÔI SIẾT CHẶT LẤY anh, một lần nữa lại thăng hoa, Christian cũng bùng phát trong vòng tay tôi, đầu ngã ra sau và miệng gọi to tên tôi. Anh ôm chặt tôi áp vào ngực mình trong khi chúng tôi ngồi đối diện nhau trên chiếc giường rộng thênh thang, hai chân tôi dặng ra cười trên người anh. Và trong thời khắc ấy – khoảnh khắc vui sướng bên anh chàng này trong điệu nhạc du dương – cảm xúc mãnh liệt vừa trải qua sáng nay ở đây với anh và mọi chuyện mới diễn ra tuần vừa qua lại một lần nữa lần át tôi, không phải chỉ cảm nhận thể xác mà còn ngập tràn trong cảm xúc. Tôi hoàn toàn mất tự chủ bởi những cảm xúc này. Tôi yêu anh ấy quá sâu sắc mất rồi. Lần đầu tiên tôi lơ mơ hiểu được cảm giác của anh về sự an toàn cho tôi.

Nhớ lại sự cố ngàn cân treo sợi tóc của anh trong vụ Charlie Tango hôm qua, tôi rùng mình và nước mắt dâng đầy mắt tôi. Nhờ có chuyện gì xảy ra với anh – mà tôi yêu anh ấy biết bao. Nước mắt tôi tuôn trào trên má. Ở Christian có rất nhiều kiểu tính cách – lúc thì là người dịu dàng, ngọt ngào, lúc thì lại là mẫu người thống trị cộc cằn anh-có-thể-làm-bất-kể-chuyện-quái-quỷ-nào-anh-muốn-với-em-và-em-thì-sẽ-sướng-như-diên – nét tính cách Muôn màu Muôn vẻ của riêng anh ấy. Dù thế nào cũng đều hấp dẫn. Điều thuộc về tôi. Rồi tôi nhận ra rằng chúng tôi vẫn chưa biết về nhau thấu đáo, và chúng tôi còn cả núi vắn đề phải vượt qua, nhưng tôi nhận thức được điều này, chúng tôi rồi sẽ làm được – và còn cả đời để sống với nhau cơ mà.

“Này em,” anh gọi, hai tay đỡ mặt tôi, mắt nhìn tôi đắm đuối. Anh vẫn để yên trong tôi. “Sao em lại khóc?” Giọng anh đầy lo lắng.

“Vì em yêu anh nhiều lắm,” tôi đáp. Anh khép hờ mắt như thể quá ngất ngây trước lời tôi nói. Khi mở mắt ra, ánh mắt ấy rạng ngời yêu thương.

“Anh cũng yêu em, Ana. Em khiến anh... được trọn vẹn.” Anh dịu dàng hôn tôi khi Roberta Flack hát hết bài.

CHÚNG TÔI CỨ NÓI CHUYỆN mãi không thôi, ngồi ôm nhau trong lòng trên chiếc giường ở phòng giải trí, chân quấn quanh nhau. Chiếc chăn sa-tanh đỏ bọc quanh chúng tôi như kén tằm, và tôi chẳng biết thời gian trôi qua đã được bao lâu rồi. Christian cứ cười nghệt nghêu khi tôi nhại lại Kate lúc chụp ảnh ở Heathman.

“Cứ tưởng tượng lẽ ra cô ấy mới là người đến phỏng vấn anh mà xem. Tạ ơn thượng đế vì vụ cảm lạnh ấy,” anh gật gù và hôn lên mũi tôi.

“Em chắc chắn cô ấy bị ốm thật mà, Christian,” tôi rầy la anh, lơ đãng miết ngón tay qua đám lông măng ở ngực anh và ngạc nhiên khi anh ấy không phản kháng lại gì. “Mấy chiếc roi đều biến mất cả,” tôi lẩm bẩm, chợt nhớ lại chuyện lúc này làm mình thắc mắc. Anh vuốt tóc ra sau tai tôi không biết lần thứ bao nhiêu rồi.

“Anh không nghĩ em có thể vượt qua được giới hạn khó khăn đó đâu.”

“Không, em không làm được đâu,” tôi lí nhí, mắt mở tròn, rồi nhận ra mình đang liếc về đám roi, vệt xếp thành hàng trên bức tường đối diện. Anh nhìn theo hướng mắt tôi.

“Em cũng muốn anh vứt hết chúng đi à?” Anh buồn cười nhưng cũng chân thành hỏi.

“Trừ chiếc roi da... màu nâu. Hay chiếc da lộn kia.” Tôi ngượng chín người.

Anh cười tủm tỉm.

“Được rồi, hai thứ đó. Sao thế nhỉ, cô Steele, em lúc nào cũng đầy bất ngờ.”

“Anh cũng thế, ngài Grey. Đây là một trong muôn vàn điểm em yêu anh.” Tôi âu yếm hôn lên khóe miệng anh.

“Em còn yêu điểm nào nữa ở anh thế?” Anh hỏi với đôi mắt mở tròn.

Tôi hiểu với anh ấy để hỏi câu này là cả một đàm phán lớn lắm đấy. Tôi chùng xuống, chớp mắt nhìn anh. Tôi yêu mọi điều ở anh ấy – kể cả những ẩn khuất muôn hình muôn vẻ. Tôi biết cuộc sống bên Christian sẽ chẳng bao giờ bị buồn chán.

“Cái này.” Tôi vuốt ngón trỏ qua làn môi của anh. “Em yêu chỗ này và những lời từ đó phát ra, và cả những việc nó được làm được. Và những điều bên trong này.” Tôi xoa lên thái dương anh. “Anh rất thông minh, hóm hỉnh, hiểu biết, thành thạo nhiều điều. Nhưng hơn hết thấy, em yêu cái ở trong đây.” Tôi dịu dàng áp lòng bàn tay mình lên ngực anh, cảm nhận nhịp đập đều đều của trái tim anh. “Anh là người đàn ông giàu lòng trắc ẩn nhất mà em biết. Những điều anh làm. Cách anh làm việc. Tất cả đều gây kinh hoàng,” tôi khẽ đáp.

“Gây kinh hoàng sao?” Anh lúng túng, nhưng khuôn mặt thoáng hiện vẻ hóm hỉnh. Thế rồi sắc mặt thay đổi, anh nở nụ cười duyên dáng như thể đang ngượng nghịu vậy, tôi chỉ muốn nhào vào lòng anh. Và tôi làm thế ngay.

TÔI ĐANG LỖ MƠ NGỦ, CUỘN TRÒN trong chiếc chăn sa-tanh, anh chàng Christian Grey rúc vào đánh thức tôi dậy.

“Đói chưa?” anh hỏi.

“Ừm, đói như con sói ấy.”

“Anh cũng thế.”

Tôi nhồm dậy và ngắm anh nằm nhồi trên giường.

“Hôm nay sinh nhật, ngài Grey ạ, nên em sẽ nấu mời anh. Anh muốn ăn gì nào?”

“Làm anh ngạc nhiên đi.” Anh lướt tay dọc theo lưng tôi, nhẹ nhàng ve vuốt. “Anh cần kiểm tra BlackBerry xem các cuộc gọi nhớ ngày hôm qua.” Anh thở dài rồi ngồi dậy, và thế là tôi hiểu quãng thời gian đặc biệt đến giờ đã hết.

“Đi tắm thôi,” anh rủ.

Tôi là ai mà từ chối nổi một cậu bé trong ngày sinh nhật của mình cơ chứ?

CHRISTIAN ĐANG NGHE điện thoại trong phòng làm việc. Taylor ở cùng anh, trông anh ấy vẫn nghiêm nghị nhưng chỉ mặc thường phục quần jean và áo phông bó. Tôi mải mê trong bếp nấu bữa trưa. Tôi tìm được cá hồi nướng trong tủ lạnh, thế là có món trộn với chanh, thêm sa-lát, luộc ít khoai tây bi. Tôi cảm thấy thoải mái và vui vẻ lạ thường, nói vui vẻ thì là vui như tết. Nhìn về hướng tấm kính cửa sổ lớn, tôi ngắm bầu trời xanh huy hoàng. Trò chuyện liên miên... yêu đương đắm thiết... chà chà. Rồi sẽ quen cả thôi.

Taylor từ phòng làm việc đi ra, cắt ngang cơn mơ màng của tôi. Tôi vặn nhỏ iPod và nhắc tai nghe ra.

“Chào anh, Taylor.”

“Chào Ana.” Anh gật đầu.

“Con gái anh ổn chứ?”

“Vâng, cảm ơn cô. Vợ cũ tôi tưởng con bé bị viêm ruột thừa, nhưng thì ra cô ta lại cường điệu hóa vấn đề như mọi khi.” Taylor trợn tròn mắt làm tôi ngỡ ngàng. “Sophie vẫn khỏe, mặc dù bụng dạ con bé hơi quậy chút.”

“Tôi rất tiếc.”

Anh ấy mỉm cười.

“Đã định vị được chiếc Charlie Tango chưa?”

“Rồi. Đội tìm kiếm đang trên đường. Nó sẽ về đến sân bay Boeing Field đêm khuya hôm nay.”

“Ồ, tốt rồi.”

Anh ấy cười mỉm. “Chỉ có thể thôi phải không, thưa bà?”

“Dạ, vâng, tất nhiên rồi.” Tôi đỏ mặt... tôi có quen nổi với cách xưng hô thưa bà của Taylor không nhỉ? Nghe già hăn đi, cứ như đến ba mươi rồi ấy.

Anh ấy gật đầu rồi đi ra ngoài. Christian vẫn nghe điện thoại. Tôi còn chờ nồi khoai tây sôi lên. Tôi chợt nghĩ ra một ý. Với chiếc túi xách, tôi lấy BlackBerry ra. Có một tin nhắn của Kate.

Gặp cậu tối nay nhé. Mong được nói chuyện nhiều nhiều.

Tôi gõ trả lời.

Đây cũng thế

Được nói chuyện với Kate thích thật.

Mở trình ứng dụng email, tôi gõ nhanh tin gửi Christian.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bữa trưa

Ngày: 18 tháng 6 năm 2011 13:12

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân mến

Em viết email này để báo với ngài rằng bữa trưa sắp sẵn sàng.

Và để kể rằng sáng hôm nay em đã trải qua trò tình ái kì quái làm mê mẩn tinh thần.

Tình ái kì quái ngày sinh nhật theo đúng yêu cầu.

Và một điều nữa – Em yêu ngài.

A x

(Vợ sắp cưới của ngài)

Tôi đồng tai nghe ngóng xem có phản ứng gì không, nhưng anh vẫn nghe điện thoại. Tôi nhún vai. Có lẽ anh ấy đang bận quá thôi mà. BlackBerry của tôi rung lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tình ái kì quái

Ngày: 18 tháng 6 năm 2011 13:15

Tới: Anastasia Steele

Khía cạnh nào làm mê mẩn tinh thần nhất nhỉ?

Anh đang ghi chú lại đây.

Christian Grey, Đói meo và Một phở râu sau Buổi sáng rảnh hết sức, Grey Entreprises Holdings, Inc.

TB: Anh yêu chữ kí của em

TB2: Có chuyện gì với nghệ thuật chuyện trò thế?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đói meo còn gì?

Ngày: 18 tháng 6 năm 2011 13:18

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân mến

Em xin được kéo sự chú ý của ngài tới dòng đầu tiên trong thư trước thông báo rằng bữa trưa của ngài quả thực sắp sẵn sàng... thế để không có chuyện đói meo hay một phở râu gì nữa. Còn về những khía cạnh gây mê mẩn tinh thần trong trò tính ái tình quái thì... thành thật mà nói – tất cả mọi thứ. Em sẽ muốn đọc các ghi chú của ngài đấy. Và em cũng thích chữ ký trong ngoặc của em nữa.

Ax

(Vợ sắp cưới của ngài)

TB: Anh trở nên ba hoa chích choè từ khi nào thế? Mà anh vẫn đang nói chuyện điện thoại cơ mà!

Tôi nhấn nút gửi và ngược lên, anh đang đứng trước mặt tôi, cười tủm tỉm. Trước khi tôi kịp thốt lên lời, anh lao nhanh quanh quầy bếp, nhắc bổng tôi vào vòng tay anh, hôn tôi chùn chụt.

“Thế thôi, cô Steele,” anh nói có vậy rồi buông tôi ra, và bước đi – chân để trần, quần jean và áo sơ mi trắng không sơ vin – quay lại phòng làm việc, để lại tôi thở không ra hơi.

TÔI TRỘN RAU CẢI XOONG, rau mùi, cùng kem dấm lẫn với cá hồi, rồi bày lên quầy bar. Tôi không muốn ngắt ngang khi anh đang làm việc, nhưng giờ lại đứng ở cửa văn phòng làm việc của anh. Anh vẫn đang nói chuyện điện thoại, mái tóc quá chuẩn với đôi mắt xám sáng long lanh – vẻ đẹp đáng chiêm ngưỡng. Anh ngược lên khi trông thấy tôi và mắt không chịu rời đi. Anh hơi nhăn mặt, không biết là tại tôi hay bởi cuộc nói chuyện đang dở.

“Cứ để họ vào rồi để kệ đấy. Em hiểu chứ, Mia?” anh nói rít lên rồi tròn mắt. “Tốt.”

Tôi mấp máy miệng nhắc đi ăn, anh cười và gật đầu.

“Anh sẽ gặp em sau.” Anh ngắt máy. “Một cuộc gọi nữa thôi nhé?” anh hỏi.

“Vâng.”

“Chiếc váy ấy ngắn quá,” anh nói với thêm.

“Anh thích không?” Tôi xoay tròn một vòng. Một trong những món đồ được Caroline Acton chọn. Một chiếc váy không tay mùa hè màu xanh ngọc lam dịu, có lẽ hợp với đi biển hơn, nhưng hôm nay cũng là ngày rất đáng yêu về mọi nghĩa. Anh nhăn mặt và tôi xì mặt xuống.

“Trông em mặc nó tuyệt lắm, Ana. Chỉ là anh không muốn người khác trông thấy em thế này.”

“Ồ kìa!” Tôi nhăm nhắng. “Đang ở nhà mà, Christian. Chẳng có ai ngoài người làm của anh cả.”

Miệng anh nhếch lên, vừa cổ nhin cười, vừa không thấy hài hước chút nào. Nhưng cuối cùng, anh gật đầu lần nữa. Tôi lắc đầu ngao ngán – anh ấy thực sự nói thật đấy ư? Tôi quay lại bếp.

Năm phút sau, anh đi ra đứng trước mặt tôi, tay cầm điện thoại.

“Dượng Ray muốn nói chuyện với em,” anh khẽ nói, mắt nhìn dè dặt.

Khí huyết như rút sạch khỏi người tôi. Tôi nhận điện thoại và che ống nói.

“Anh nói với ông rồi ư?” tôi rít lên. Christian gật đầu, mắt mở tròn trước vẻ lo lắng ra mặt của tôi.

Chết thật! Tôi hít vào thật sâu. “Ba ạ, con chào ba.”

“Christian vừa xin phép ba để hỏi cưới con,” Ray đáp.

Một quãng lặng giữa hai chúng tôi vì tôi chẳng nghĩ được gì để nói tiếp. Dượng Ray vẫn kiêu lời như mọi khi, chẳng cho tôi mảy may dấu hiệu nào về phản ứng của ông với tin này.

“Thế ba nói gì ạ?” Tôi cất lời trước tiên.

“Ba bảo ba muốn nói chuyện với con. Chuyện khá đột ngột, con có nghĩ thế không, Annie? Con chưa biết cậu ta lâu lắm. Ý bố là, cậu ấy là người tốt, có tài câu cá... nhưng mà vội quá nhỉ?” Giọng ông đều đều, điềm đạm.

“Vâng. Cũng bất ngờ... ba chờ chút.” Tôi hấp tấp đi ra khỏi bếp, khuất khỏi tầm nhìn lo lắng của Christian, rồi đi thẳng tới chỗ cửa sổ lớn. Cửa ban công đang để mở, tôi bước ra ngoài ánh nắng mặt trời. Tôi không thể đi ra sát mép, thế thì xa quá.

“Con biết cũng khá đột ngột, nhưng mà... con yêu anh ấy. Anh ấy yêu con. Anh ấy muốn cưới con, và sẽ chẳng thể có ai khác hợp với con cả.” Tôi thấy ngượng khi nghĩ rằng đây có lẽ là cuộc nói chuyện thân tình nhất với ba dượng.

Ray vẫn im lặng ở đầu dây bên kia.

“Con kể với mẹ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Annie này... Đa biết cậu ấy khá giàu có và thích hợp, nhưng cưới xin ư? Đó là một bước tiến lớn. Con có chắc không?”

“Anh ấy là hạnh phúc suốt đời con,” tôi thì thầm.

“Chà chà,” Ray đáp sau một tích tách, giọng ông đã nhẹ nhàng hơn.

“Anh ấy là mọi thứ với con.”

“Annie ơi là Annie. Con đúng là cô nàng cứng đầu. Ba cầu Chúa để con biết mình đang làm gì. Đưa điện thoại ba nói chuyện với anh ta nhé?”

“Vâng ạ, ba ơi, ba sẽ dẫn con vào ở đám cưới nhé?” Tôi rụt rè hỏi.

“Ôi, con yêu.” Giọng ông rưng rưng, ông im lặng mất một lúc, nỗi xúc động trong giọng nói của ông khiến mắt tôi ngấn lệ. “Còn gì vinh dự hơn với ba cơ chứ,” cuối cùng ông đáp.

Ôi, Ray. Con yêu ba nhiều lắm... Tôi nuốt xuống để không bật khóc. “Cảm ơn ba. Để con chuyển máy cho Christian. Nhẹ nhàng với anh ấy thôi ba nhé. Con yêu anh ấy,” tôi lí nhí.

Tôi đoán dượng Ray đang cười ở đầu dây bên kia, nhưng cũng không chắc nữa. Khó mà đoán được dượng Ray.

“Chắc rồi, Annie. Nhớ đến thăm ông già này và mang theo anh chàng Christian đó đi cùng nhé.”

Tôi quay lại phòng – thăm trách Christian đã không bảo trước tôi – rồi đưa điện thoại cho anh ấy, về mặt để anh biết tôi bức tới mức nào. Anh cười hơn hở khi cầm điện thoại quay lại phòng làm việc.

Hai phút sau, anh bước ra.

“Anh làm cha dượng em mừng rơn lên đấy,” anh kể đầy hãnh diện, quá mức hãnh diện khiến tôi cười khúc khích, và anh cũng cười theo. Anh ấy cư xử như thể vừa đàm phán xong một vụ mua lại và sáp nhập quan trọng, mà tôi đồ rằng ở mức độ nào đó anh đã thành công.

“TRỜI ĐẤT, EM NẤU ĂN ngon tuyệt.” Anh nhồm nhồm nuốt nốt miếng cuối cùng rồi giơ cốc rượu trắng lên phía tôi. Tôi nở mày nở mặt trước lời tán dương ấy, và bỗng nhiên tôi nghĩ mình sẽ chỉ nấu ăn cho anh vào mỗi cuối tuần thôi. Tôi nhăn mặt. Tôi thích nấu nướng. Đáng lẽ ra tôi nên làm bánh sinh nhật tặng anh mới phải. Tôi nhìn đồng hồ. Vẫn còn thời gian.

“Ana này?” Anh ngắt ngang suy nghĩ của tôi. “Sao em bảo anh đừng chụp ảnh em?” Câu hỏi của anh làm tôi giật thót mình, bởi lẽ giọng anh giả bộ dịu dàng.

Ôi chết thật. Những bức ảnh. Tôi cúi gằm mặt xuống chiếc đĩa trống trơn, xoắn ngón tay trong vạt áo. Biết nói gì đây? Tôi đã tự hứa với chính mình không đả động gì về việc tìm thấy bộ sưu tập ảnh Penthouse Pets kiểu của anh ấy.

“Ana,” anh xẵng giọng. “Chuyện gì thế?” Anh làm tôi giật nảy mình, giọng điệu ra lệnh tôi phải nhìn anh. Thế mà tôi tưởng anh ấy không còn đe dọa được tôi nữa?

“Em tìm thấy những bức ảnh,” tôi đành đáp.

Mắt mắt mở tròn vì bất ngờ. “Em động vào chiếc két ư?” anh hỏi đầy nghi hoặc.

“Két nào? Không. Em còn không biết anh có két.”

Anh nhăn mặt. “Anh không hiểu.”

“Trong tủ quần áo. Có chiếc hộp. Em đi tìm cà vạt của anh, và cái hộp ở dưới chiếc quần jean... mà anh vẫn mặc trong phòng giải trí. Trừ ngày hôm nay.” Tôi ngưng chín người.

Anh nhìn tôi sững sờ, hốt hoảng, và lo lắng luồn tay vào chải tóc khi đón nhận điều vừa rồi. Anh vò cằm, mãi mê suy nghĩ, nhưng không che giấu được nét phiền muộn bối rối hằn sâu trên mặt. Đột nhiên anh lắc đầu, vừa bực bội – nhưng cũng vừa buồn cười nữa – khoe miệng anh thoáng nụ cười thích thú. Anh chấp hai bàn tay phía trước rồi lại nhìn thẳng vào tôi.

“Không như em nghĩ đâu. Anh đã quên hẳn chỗ ảnh đó. Chiếc hộp đã bị chuyển vào đó. Những bức ảnh đáng lẽ ở trong két của anh.”

“Ai đã di chuyển nó?” Tôi thắc mắc.

Anh nuốt khan. “Hẳn chỉ có duy nhất một người làm thế.”

“Ồ. Ai thế? Và anh có ý gì khi bảo ‘không như em nghĩ đâu’?”

Anh thở dài và nghiêng đầu một bên, tôi đoán anh đang ngưng. Anh ta đáng phải thế lắm! Cô nàng Tiềm Thức nạt nộ.

“Chuyện này có vẻ khó nghe, nhưng – những bức ảnh chỉ là kiểu hợp đồng bảo hiểm,” anh khẽ giải thích, sững người lại chờ phản ứng của tôi.

“Hợp đồng bảo hiểm là sao?”

“Đề phòng bị công khai.”

Thì ra là thế.

“Ồ,” tôi lấp bắp, vì chẳng biết nói gì nữa. Tôi nhắm mắt lại. Là thế đây. Chính chàng Lắm Chiêu Lắm Trò ở ngay đây, ngay bây giờ. “Vâng. Anh có lí,” tôi lầm bầm. “Khó nghe thật.” Tôi đứng dậy dọn bát đĩa. Tôi không muốn biết thêm nữa. “Ana.”

“Họ có biết không? Các cô ấy... những người phụ thuộc?” Anh nhăn mặt. “Dĩ nhiên họ biết.”

Ồ, điều này có nghĩa đây. Anh với sang kéo tôi lại gần. “Những bức ảnh lẽ ra ở trong két. Không phải chụp để tiêu khiển.” Anh dừng lại. “Có lẽ thoát đầu lúc chụp thì có ý đó. Nhưng mà...” Anh dừng lại, khấn nài tôi. “Chúng chẳng có ý nghĩa gì hết.”

“Ai đặt chúng vào tủ quần áo của anh?”

“Chắc chỉ có Leila.”

“Cô ấy biết mã số két của anh à?”

Anh nhún tai. “Anh chẳng thấy lạ. Mã số rất dài, mà anh lại ít khi dùng đến. Anh viết con số đó ra rồi chẳng đổi bao giờ.” Anh lắc đầu. “Anh lo cô ta còn biết gì nữa và liệu có lấy cái gì khác đi không.” Anh nhăn mặt, rồi quay lại với tôi. “Này em, anh sẽ hủy những bức ảnh đi. Ngay bây giờ nếu em thích.”

“Ảnh của anh cơ mà, Christian. Muốn làm gì thì làm,” tôi đáp.

“Đừng như thế mà,” anh đỡ mặt tôi trong hai bàn tay, hướng mắt tôi về phía anh. “Anh không muốn cuộc sống đó. Anh muốn cuộc sống của chúng ta, bên nhau.”

Thiên địa ơi. Làm sao anh ấy biết ẩn dưới nỗi sợ hãi của tôi về những bức ảnh là một sự ám ảnh nhỉ?

“Ana, anh tưởng chúng ta đã xua đi mọi bóng ma trước kia sáng nay rồi. Anh cảm thấy thấy đấy. Em thì sao?”

Tôi chớp chớp mắt, nhớ lại buổi sáng cực kì thích thú, lãng mạn và hết sức quấy quả trong phòng giải trí vừa rồi.

“Vâng.” Tôi cười. “Em cũng cảm thấy thế.”

“Tốt rồi.” Anh cúi xuống hôn tôi, ôm tôi bằng hai tay. “Anh sẽ nghiền vụn chúng đi,” anh nói tiếp. “Và rồi anh phải làm việc. Xin lỗi em yêu, nhưng anh có cả tấn việc phải làm chiều nay.”

“Được mà. Em phải gọi điện ẹ.” Tôi làm bộ nhăn mặt. “Rồi em muốn đi mua ít đồ và nướng bánh tặng anh.”

Anh cười tươi rói, ánh mắt sáng bừng như chú bé con. “Bánh à?”

Tôi gật đầu.

“Bánh sô cô la nhé?”

“Anh thích bánh sô cô la à?” Nụ cười của anh ấy có sức lây lan thật.

Anh gật đầu.

“Em biết mình có thể làm gì rồi, ngài Grey.”

Anh hôn tôi lần nữa.

MẸ CARLA SỪNG SỜ không nói nên lời.

“Mẹ à, nói gì đi mà.”

“Con không có bầu đấy chứ, Ana?” Mẹ hốt hoảng hỏi.

“Không, không phải đâu. Không hề.” Tôi thoáng thất vọng, buồn lòng khi mẹ lại nghĩ thế về tôi. Nhưng rồi tôi mới đột ngột nhớ ra việc bà đã mang bầu rồi mới cưới ba đẻ của tôi.

“Mẹ xin lỗi, con yêu. Chuyện đột ngột quá. Ý mẹ là Christian là một đám cũng khá, nhưng con còn trẻ quá, và con nên hiểu biết hơn về cuộc sống nữa.”

“Mẹ à, mẹ không thể chỉ mừng cho con thôi sao? Con yêu anh ấy.”

“Con yêu à, mẹ cần quen dần với điều này. Sốc quá. Mẹ có thể nhận thấy ở Georgia giữa hai con đã có những chuyện đặc biệt, nhưng kết hôn thì...?” Ở Georgia anh ấy muốn tôi làm người phục tùng của anh, nhưng tôi sẽ không kể ẹ đâu.

“Các con chọn ngày chưa?”

“Chưa ạ.”

“Ước gì ba con còn sống,” bà lẩm bẩm. Ôi không... đừng thế. Giờ không phải chuyện này.

“Con hiểu, mẹ à. Con cũng muốn biết ông.”

“Ông ấy chỉ ôm con có một lần, và ông ấy tự hào lắm. Ông nghĩ con là bé gái xinh đẹp nhất thế giới.” Giọng bà chết lặng khi kể lại hồi ức quen thuộc ấy. Rồi bà lại khóc nức nở cho xem.

“Con hiểu mà, mẹ.”

“Và rồi ông qua đời.” Đà sụt sà sụt sịt, chuyện này khiến bà xúc động ghê gớm như mọi lần đây mà.

“Mẹ à,” tôi gọi, muốn đặt điện thoại xuống mà ôm chầm lấy mẹ.

“Mẹ ngớ ngẩn thật,” bà khẽ nói và lại sụt sịt. “Dĩ nhiên mẹ mừng cho con lắm, con yêu. Dượng Ray biết chưa?” bà hỏi thêm, và có vẻ như đã lấy lại thăng bằng.

“Christian vừa xin phép ba rồi ạ.”

“Ồ, dễ thương quá. Tốt rồi.” Giọng bà nghe buồn buồn, nhưng cố tỏ ra bình thường.

“Vâng ạ.”

“Ana, con yêu, mẹ yêu con lắm. Mẹ mừng cho con. Và hai con phải đến chơi với mẹ nhé.”

“Vâng, thưa mẹ. Con cũng yêu mẹ.”

“Đob đang gọi rồi, mẹ phải đi đây. Báo mẹ lịch gấp nhé. Chúng ta cần lên kế hoạch... các con có tổ chức đám cưới hoành tráng không?”

Đám cưới hoành tráng ư, trời đất. Tôi còn chưa kịp nghĩ tới. Đám cưới hoành tráng. Không, tôi chẳng hề muốn thế.

“Con vẫn chưa biết ạ. Khi nào tính tới, con sẽ gọi báo mẹ.”

“Được, con ạ. Giờ con giữ gìn cẩn trọng nhé. Hai con cần thời gian vui vẻ trước đã... còn nhiều thời gian để có con có cái sau.”

Con cái ư! Hừm... lại thế rồi – cái sự rành rành không cần úp mở liên quan tới việc mẹ có tôi từ quá sớm.

“Mẹ à, con không làm hỏng cuộc đời mẹ chứ ạ?”

Bà hốt hải. “Ôi không đâu, Ana. Đừng bao giờ nghĩ thế. Con là điều tuyệt diệu nhất có được với ba và mẹ. Mẹ chỉ ước gì ông có ở đây chứng kiến con đã trưởng thành ra sao và sắp kết hôn thế nào. Bà lại tiếc nuối và sụt sịt rồi.”

“Con cũng ước gì được như thế.” Tôi lắc đầu, nghĩ tới người cha trong tưởng tượng của mình. “Mẹ à, con để mẹ đi thôi. Con sẽ sớm gọi lại.”

“Yêu con, bé cưng.”

“Con cũng yêu mẹ. Tạm biệt.”

BẾP CỦA CHRISTIAN LÀ chốn nấu nướng đáng mơ ước. Một người chẳng biết mảy may việc bếp núc thì dường như lại có hết mọi thứ. Tôi đoán bà Jones hẳn cũng thích nấu ăn lắm. Tôi chỉ còn cần thêm chút sô cô la loại thượng hạng để làm kem phủ nữa thôi. Tôi đặt hai nửa bánh vào giá làm mát, lấy túi xách rồi gõ vào cửa phòng làm việc của Christian. Anh đang chăm chú vào màn hình máy tính. Anh ngước lên cười với tôi.

“Em đang định đi ra cửa hàng mua ít nguyên liệu.”

“Ừ.” Anh nhàn nhạt “Sao thế?”

“Em có định mặc quần jean hay gì khác không?”

Ồi, thôi đi mà. “Christian, có hai cẳng chân thôi mà.”

Anh nhìn chằm chằm, không có ý đùa cợt. sắp cãi cộ đến nơi rồi. Mà đang sinh nhật anh ấy cơ đấy. Tôi đảo tròn mắt, thấy mình như thiếu nữ bị mắc lỗi.

“Thế nếu ta đang đi nghỉ mát ở biển thì sao?” Tôi lái sang hướng khác.

“Ta đâu có ở biển.”

“Anh có phản đối nếu giả sử ta đang ở biển không?”

Anh cân nhắc một lát. “Không,” anh đáp gọn lỏn.

Tôi trợn tròn mắt rồi tùm tùm cười. “Thế thì, cứ tưởng tượng mình đang ở đó đi. Gặp anh sau.” Tôi quay gót lao vội ra hành lang. Tôi vào thang máy thật nhanh trước khi anh bắt kịp tôi. Khi cửa đóng lại, tôi giờ tay vẫy vẫy, cười thật duyên dáng trong khi anh nhìn theo, neho mắt bất lực – nhưng đáng ra phải buồn cười chứ. Anh lắc đầu ngao ngán rồi tôi không thấy gì nữa.

Ồ hay, thú vị đấy chứ. Chất adrenaline chạy rần rật trong huyết mạch, tim tôi nẩy tung tung như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Nhưng khi thang máy đi xuống, khí thế của tôi cũng tụt xuống theo. Khỉ thật, tôi vừa làm gì thế không biết?

Ai lại đi giữ hổ đằng đuôi bao giờ. Anh ấy sẽ giận khi tôi về à xem. Cô nàng Tiềm Thức liếc tôi qua cặp kính nửa vàng trắng, ve vẩy càn rỡ trong tay. Chết thật. Tôi nhớ ra rằng mình mới có rất ít kinh nghiệm với đàn ông. Tôi còn chưa từng sống với người đàn ông nào bao giờ – ừ thì, trừ đương Ray – nhưng dĩ nhiên không thể tính ông vào đây được. Ông là ba tôi... à thì là người tôi coi như là là ba ruột mình.

Và giờ tôi có Christian. Tôi đoán anh chưa từng sống riêng với ai cả. Để hỏi anh ấy xem sao – nếu anh vẫn còn chịu nói chuyện với tôi.

Nhưng tôi lại cảm thấy mãnh liệt rằng mình nên mặc cái gì mình thích. Tôi nhớ các quy định của anh. Phải rồi, chuyện này với anh thì khó khăn đây, nhưng rõ ràng chính anh đã trả tiền mua chiếc váy này còn gì. Đáng lẽ ra anh ấy nên có chỉ dẫn chi tiết hơn cho hãng Neimans đừng bán món đồ nào quá ngán chứ!

Chiếc váy này đâu quá ngán nhỉ? Tôi ngắm nghía trong tấm gương lớn ở hành lang. Chết thật, ừ thì cũng khá ngán, nhưng giờ thì đành nào chuyện đã rồi. Và chắc chắn tôi sẽ phải đối diện hậu quả thôi. Tôi vu vơ tự hỏi liệu anh ấy sẽ làm gì đây, nhưng trước tiên tôi cần tiền mặt đã.

TÔI NGÓ TRẦN TRẦN vào tờ biên lai từ quầy ATM: \$51.689,16. Có tới 50.000 đô la là quá nhiều! Anastasia, nếu cậu nói đồng ý cưới, cậu sẽ phải làm quen với việc giàu có nữa đấy. Và chuyện bắt đầu rồi đây. Tôi cầm chỗ tiền năm mươi đô la cón con rồi đi tới cửa hàng.

TÔI ĐI THĂNG VÀO bếp khi về đến nơi, và không ngăn được cảm giác rung mình lo sợ. Christian vẫn ở trong phòng làm việc. Chắc, gần hết buổi chiều mất thôi. Tôi quyết định cách tốt nhất là đối diện anh ấy để xem tôi đã gây tổn thất cỡ

nào. Tôi len lén gần cửa ra vào phòng làm việc của anh. Anh vẫn nói chuyện điện thoại, nhìn ra cửa sổ.

“Còn chuyên gia về trục thăng được xếp hẹn vào chiều thứ hai à?... Tốt. Cứ tiếp tục báo tin cho tôi. Bảo họ rằng tôi sẽ cần những phát hiện ban đầu của họ vào tối thứ hai hoặc sáng thứ ba.” Anh ngắt máy rồi xoay ghế lại, nhưng sững người khi thấy tôi, vẻ mặt bất động.

“Chào anh,” tôi lí nhí. Anh chẳng nói năng gì, khiến tim tôi rơi tự do hẫng xuống bụng. Tôi rón rén đi vào phòng, vòng quanh bàn tới chỗ anh ngồi. Anh vẫn im lặng, mắt anh không rời mắt tôi. Tôi đứng trước mặt anh cảm thấy ngỡ ngàng vô cùng.

“Em về rồi đây. Anh đang giận em đấy à?”

Anh thở dài, với tay tôi rồi kéo tôi vào lòng mình, ôm choàng lấy tôi. Anh giùi mũi vào tóc tôi.

“Ừ,” anh đáp.

“Em xin lỗi mà. Chẳng hiểu chuyện gì với em nữa.” Tôi cuộn mình trong lòng anh, hít hà hương thơm Christian tuyệt vời, cảm thấy thật an toàn mặc dù anh đang giận.

“Anh ư, không đâu. Cứ thích gì mặc nấy đi,” anh lẩm bẩm. Tay anh vuốt ngược theo chân trần của tôi lên tới đùi. “Với cả, mặc váy thể này cũng tiện đủ đường.” Anh cúi xuống hôn tôi.

TÔI ĐÃ XONG XUÔI hết khi nghe tiếng anh đi ra từ phòng làm việc, và tôi thả một ngọn nến vào trên chiếc bánh. Anh nở nụ cười rạng rỡ khi thông thả bước đến với tôi. Tôi khẽ hát ca khúc “Chúc mừng sinh nhật” tặng anh. Rồi anh cúi xuống thổi phù nển, mắt nhắm lại.

“Anh vừa ước rồi,” anh nói rồi mở mắt ra, và không hiểu sao ánh nhìn ấy khiến tôi ngượng chín người.

“Lớp kem phủ vẫn mềm. Hy vọng anh sẽ thích.”

“Không chờ nổi nữa, phải nếm thôi, Anastasia,” anh cất tiếng sao mà gọi cảm thế. Tôi cắt ổi đưa một lát, rồi thưởng thức một nĩa nhỏ bánh kem.

“Ừm,” anh âm ư tán dương. “Chính đây là lý do anh muốn cưới em.”

Tôi cười phá lên nhẹ nhõm... thế là anh ấy thích nó.

“SẴN SÀNG TỚI GẶP gia đình anh chưa?” Christian tắt máy xe R8. Chúng tôi vừa đỗ trước lối vào nhà bố mẹ anh. “Vâng. Anh định báo tin cho họ không?”

“Có chứ. Anh đang mong phản ứng của họ thế nào đây.” Anh cười ranh mãnh rồi bước xuống xe.

Đã bảy rưỡi tối, mặc dù hôm đó âm trời nhưng vẫn có gió lạnh se se từ vịnh thổi tới. Tôi kéo áo khoác quanh mình khi xuống xe. Tôi mặc chiếc váy dạ tiệc màu xanh ngọc tìm được sáng nay khi lục lọi tủ quần áo. Có cả chiếc thắt lưng cùng màu. Christian đỡ tay tôi và cùng đi về cửa chính. Carrick mở rộng cửa trước khi anh ấy định gõ cửa.

“Christian, chào con trai. Chúc mừng sinh nhật con.” ông đón lấy bàn tay Christian chìa ra nhưng kéo anh vào lòng, làm anh sững sờ.

“Ồ... cảm ơn bố.”

“Ana, rất vui được gặp lại cháu.” ông cũng ôm cả tôi nữa, rồi chúng tôi theo anh vào nhà.

Trước khi đặt chân vào phòng khách, Kate lao nháo nhào từ hành lang tới, trông rất giận dữ.

Ồi không!

“Cả hai người! Mình muốn nói chuyện với cả hai,” cô quát lên bằng cái giọng cậu-tốt-nhất-đừng-có-gây-chuyện-với-mình. Tôi lo lắng liếc sang Christian, anh nhún vai và đành chiều lòng cô nàng nên chúng tôi đi theo vào phòng ăn, để bác Carrick sững sốt đứng lại ở cửa phòng khách. Cô đóng sầm cửa lại và quay sang tôi.

“Cái quái gì đây hả?” cô rít lên và vung vẩy một tờ giấy trước mặt tôi. Cực kì lúng túng, tôi đón lấy nó từ cô ấy và đọc lướt qua. Miệng tôi khô khốc. Quỷ thần ơi. Đó là email tôi trả lời Christian bàn về bản hợp đồng.

49. Chương 22

Chương hai mươi hai

Mặt mũi tôi tái nhợt khi máu huyết như đóng băng lại, nỗi sợ hãi bao trùm. Tôi bước vào giữa cô bạn và Christian theo bản năng.

“Cái gì thế?” Christian khẽ hỏi, giọng dè dặt.

Tôi chưa trả lời anh ngay. Không tin nổi Kate lại làm chuyện này.

“Kate! Cái này chẳng liên quan gì tới cậu cả,” tôi nhìn cô ấy hằn học, cơn giận lẩn lướt nỗi sợ. Sao cô ấy dám làm thế? Không phải bây giờ, không phải ngày hôm nay. Không thể vào sinh nhật của Christian được. Ngạc nhiên trước phản ứng của tôi, cô nàng chớp chớp đôi mắt mắt xanh tròn xoe. “Ana, cái gì đấy?” Christian hỏi lại, giọng đe dọa.

“Christian, xin anh ra ngoài đi?” Tôi đáp.

“Không. Cho anh xem.” Anh giơ tay ra, và tôi hiểu không nên đôi co với anh ấy – giọng anh ấy lạnh lùng và gay gắt rồi. Tôi miễn cưỡng đưa anh tờ giấy.

“Anh ấy làm gì cậu thế hả?” Kate hỏi, phớt lờ Christian. Trông cô ấy rất e sợ. Tôi đỏ bừng mặt khi hàng loạt những hình ảnh khêu gợi lướt nhanh qua tâm trí.

“Không phải việc của cậu, Kate.” Tôi không tìm được giọng nói bực dọc.

“Cô lấy cái này ở đâu?” Christian hỏi, đầu nghiêng một bên, mặt ngây ra, nhưng giọng nói khê đe dọa. Kate đỏ mặt.

“Chuyện ấy không liên quan.” Trước cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của anh ấy, cô bạn vội vàng nói tiếp. “Trong túi áo khoác chắc là của cậu, mình tìm thấy ở sau cửa phòng ngủ của Ana.” Đối diện ánh nhìn ghê gớm của Christian, vẻ cứng rắn của Kate hơi sụt giảm, nhưng có vẻ cô bạn đã lấy lại bình tĩnh và quắc mắt với anh.

Trông cô nàng đặc sệt vẻ khiêu chiến trong chiếc váy đồ tươi bó sát. Rất tuyệt. Nhưng tại sao cô lại mặc mớ vào quần áo của tôi thế? Thường thì đâu có thế.

“Cô đã kể với ai chưa?” Giọng Christian mượt như lụa.

“Không! Tất nhiên là chưa rồi,” Kate gắt lên, bị chạm tự ái. Christian gật đầu và có vẻ thoải mái. Anh xoay người, đi ra chỗ lò sưởi. Kate và tôi ngậy ra nhìn anh lấy bật lửa trên bệ lò, đốt tờ giấy rồi thả tay ra, để nó cháy từ từ trong vỉ lò tới khi không còn gì. Căn phòng im lặng đến ngột ngạt.

“Kể cả Elliot chứ?” Tôi hỏi, quay sang Kate.

“Không ai hết,” Kate đáp rất dứt khoát, và lần này cô ấy trông thật bối rối và tổn thương. “Mình chỉ muốn biết cậu vẫn ổn, Ana,” cô khẽ nói.

“Mình ổn mà Kate. Còn hơn thế. Xin cậu đấy, Christian và mình rất suôn sẻ, thực tình tốt đẹp – chuyện cũ rồi. Hãy quên nó đi.”

“Quên đi ư?” cô ấy đáp. “Sao mà quên được đây? Anh ấy đã làm gì cậu?” Đôi mắt xanh lục của cô nàng chất chứa nỗi quan tâm chân thành.

“Anh ấy chẳng làm gì mình cả, Kate. Nói thật đấy – mình ổn mà.”

Cô chớp chớp mắt.

“Thật không?” cô hỏi.

Christian choàng tay quanh người tôi và kéo tôi lại gần, mắt không rời khỏi Kate.

“Ana mới ưng thuận làm vợ tôi, Katherine ạ,” anh khe khẽ nói.

“Vợ à!” Kate kêu lên the thé, mắt mở lớn hoài nghi.

“Chúng tôi sắp kết hôn. Tối nay chúng tôi định báo tin đính hôn,” anh đáp.

“Ồ!” Kate sững sờ ngó tôi. Cô nàng quá choáng váng. “Mình để cậu một mình mười sáu ngày và có chuyện thế này sao? Đột ngột quá. Thế hôm qua, khi mình bảo...” Cô nhìn tôi bối rối. “Cái email vừa rồi cũng khớp với tất cả chuyện này à?”

“Không đâu, Kate. Quên nó đi, xin cậu đấy. Mình yêu anh ấy và anh ấy yêu mình. Đừng thế nữa. Đừng làm hỏng bữa tiệc sinh nhật và buổi tối của chúng mình,” tôi năn nỉ. Cô chớp mắt và bất thành linh đôi mắt cô long lanh lệ.

“Không đâu. Tất nhiên mình không định thế. Cậu khỏe chứ hả?” Cô ấy cứ muốn đoan chắc lại.

“Chưa bao giờ mình thấy hạnh phúc hơn,” tôi khẽ đáp. Cô với sang siết chặt tay tôi mặc kệ vòng tay Christian đang choàng quanh tôi.

“Cậu thực sự ổn hả?” cô hỏi thăm đầy hy vọng.

“Ừ.” Tôi cười tươi với cô nàng, niềm vui đã trở lại. Cô ấy đã bình tĩnh lại, mỉm cười với tôi, niềm hạnh phúc ở tôi phản chiếu ngược lên cô bạn. Tôi bước ra khỏi tay Christian, thế là cô ấy ôm chầm lấy tôi ngay.

“Ôi, Ana – mình đã lo cuống lên khi đọc được cái đó. Chẳng biết phải nghĩ gì nữa. Cậu sẽ giải thích ỉn chứ hả?” cô thì thầm.

“Hôm khác nhé, không phải bây giờ.”

“Tốt rồi. Mình sẽ không nói với ai hết. Mình yêu cậu lắm, Ana, như chị em ruột mình. Mình cứ tưởng... Mình chẳng biết nghĩ gì nữa. Mình xin lỗi. Thấy cậu vui là mình vui rồi.” Cô ấy nhìn thẳng sang Christian và nhắc lại lời xin lỗi. Anh gật đầu đáp lại, ánh nhìn lãnh đạm, và vẻ mặt không hề thay đổi. Ôi chết thật, anh ấy vẫn giận.

“Mình thực lòng xin lỗi. Cậu nói đúng, không phải việc của mình,” cô nói tiếp.

Có tiếng gõ cửa khiến Kate và tôi giật bản mình, đứng tách nhau ra. Bác Grace lộ vào hỏi thăm.

“Mọi việc ổn chứ, con yêu?” Bà hỏi Christian.

“Mọi chuyện ổn ạ, bác Grey,” Kate đáp ngay lập tức.

“Tốt ạ, thưa mẹ,” Christian nói.

“Tốt rồi.” Grace bước vào phòng. “Thế thì chắc các cháu không phiền nếu bác ôm con trai mình nhân ngày sinh nhật chứ.” Bà cười với hai đứa tôi. Anh ôm bà thật chặt và vui vẻ ngay tức thì.

“Chúc mừng sinh nhật con yêu,” bà dịu dàng nói, mắt nhắm lại trong vòng tay con trai. “Mẹ rất mừng là con vẫn về với chúng ta.”

“Mẹ à, con ỏn mà.” Christian cười với mẹ. Bà lùi lại, ngắm con thật kỹ lưỡng rồi tươi cười.

“Mẹ rất mừng cho con,” bà đáp và vuốt mặt anh.

Anh cười với mẹ – nụ cười rạng ngời hết cỡ.

Bà ấy biết tin rồi! Anh ấy kể với mẹ khi nào nhỉ?

“Giờ thì, nếu các con đã bàn bạc to nhỏ xong rồi, có cả một đám đông mọi người tới đây kiểm tra xem con có thực sự còn nguyên vẹn không đấy, Christian, và để mừng sinh nhật con nữa.”

“Con sẽ tới đó ngay.”

Bác Grace liếc sang tôi lo lắng và dường như yên tâm hơn khi thấy chúng tôi mỉm cười. Bà nháy mắt với tôi và giữ cửa mở để chúng tôi đi ra. Christian chìa tay cho tôi đón lấy.

“Christian à, em thực tình xin lỗi,” Kate dịu giọng nói. Kate mà nhún nhường là chuyện đáng chứng kiến lắm đấy. Christian gật đầu với cô bạn, rồi chúng tôi cùng đi ra.

Ở hành lang, tôi ngược lên hỏi Christian. “Mẹ anh biết chuyện chúng mình à?”

“Ừ.”

“Ôi.” Tưởng tượng buổi tối hôm nay suýt bị cô nàng ương bướng Kavanah làm hỏng mà xem. Tôi rùng mình trước ý nghĩ rằng lối sống riêng nhiều khuất tất của Christian bị mọi người biết được hết.

“Chà chà, một khởi đầu thú vị cho tối nay.” Tôi âu yếm cười với anh. Anh liếc xuống tôi – cái nhìn vui vẻ của anh đã trở lại rồi. Tạ ơn thượng đế.

“Lúc nào cũng thế, cô Steele, em có năng khiếu khéo mồm khéo miệng đấy.” Anh đưa tay tôi lên môi và hôn vào khớp ngón tay khi bước vào phòng khách và đột nhiên, một tràng pháo tay vang rền khắp nơi.

Trời đất. Có bao nhiêu người tới đây thế này?

Tôi lướt nhanh khắp phòng: Cả gia đình Grey, Ethan đứng với Mia, bác sĩ Flynn và vợ, chắc thế. Có Mac ở chỗ thuyền buồm, anh chàng người Mi Phi cao to đẹp trai – tôi còn nhớ mình thấy anh ta ở văn phòng của Christian lần đầu gặp Christian; cô bạn gái rắc rối của Mia, có hai phụ nữ tôi không biết và... Ôi không. Lòng tôi chùng xuống. Người đàn bà ấy... quý bà Robinson.

Gretchen đi ra với một khay sâm-panh. Cô nàng mặc một chiếc váy đen xẻ cổ sâu, tóc bới cao chứ không buộc túm đuôi ngựa, đỏ má và chớp chớp mi mắt nhìn Christian. Tiếng vỗ tay lắng dần, Christian siết chặt tay tôi khi mọi ánh mắt đổ dồn về phía anh chờ đợi.

“Cảm ơn mọi người. Xem chừng tôi cần một chút này.” Anh đỡ hai ly rượu trên khay của Gretchen và hơi nhếch miệng mỉm cười với cô nàng. Tôi đoán Gretchen sắp chết ngất đến nơi. Anh đưa một ly cho tôi.

Anh giơ cao ly rượu mời tất cả mọi người trong phòng, và ngay lập tức mọi người nhào về phía trước. Dẫn đầu là một người đàn bà quý sử mặc tuyền màu đen. Bà ta có bao giờ mặc màu khác không nhỉ?

“Christian, tôi đã lo lắng lắm đấy.” Elena ôm anh nhanh và hôn lên hai má. Anh vẫn không chịu buông tôi mặc dù tôi cố rút tay ra.

“Tôi ỏn mà, Elena,” Christian lạnh lùng đáp.

“Sao cậu không gọi cho tôi?” Giọng bà ta nài nỉ thăm thiết, mắt tìm kiếm mắt anh.

“Tôi bận quá.”

“Cậu có nhận được lời nhắn của tôi không?”

Christian tựa mình khó chịu và kéo tôi lại gần hơn, choàng tay quanh người tôi. Mặt anh vẫn hững hờ nhìn Elena. Bà ta không thể lơ tôi đi được nữa, nên gật đầu lịch sự về phía tôi.

“Chào Ana,” bà ta mấp máy miệng. “Trông cô đáng yêu lắm cưng ạ.”

“Chào Elena,” tôi cũng dừng đứng đáp. “Cảm ơn bà.”

Tôi bắt gặp ánh mắt bác Grace. Bà nhìn mặt nhìn cả ba chúng tôi.

“Elena, tôi có tin này cần thông báo,” Christian nói, mắt bình thản nhìn bà ta.

Đôi mắt xanh lơ long lanh của bà ta sa sầm lại. “Dĩ nhiên rồi.” Bà ta gượng cười rồi lùi ra.

“Thưa mọi người,” Christian cất tiếng gọi. Anh chờ một lát tới khi tiếng ồn ào trong phòng lắng xuống và mọi ánh mắt lại hướng về phía anh.

“Cảm ơn các vị đã tới đây hôm nay. Tôi phải thú nhận rằng mình tưởng sẽ có bữa cơm thân mật với gia đình, thế nên đây là một bất ngờ thú vị.” Anh nhìn chòng chọc về phía Mia, cô bé đang cười toe toét và giơ tay vẫy vẫy anh. Christian lắc đầu ngao ngán và nói tiếp.

“Ros và tôi” – anh hướng tới với người phụ nữ tóc đỏ đang đứng cạnh người phụ nữ tóc vàng ngực nở – “hôm qua đã gặp phải sự cố suýt nguy hiểm tính mạng.”

Ồ, đó là Ros người vẫn làm việc với anh. Cô ấy cười và nâng ly về phía anh. Anh gật đầu đáp lại.

“Nên tôi đặc biệt vui mừng được ở đây hôm nay để chia sẻ với tất cả các vị tin tức tốt lành của tôi. Người phụ nữ xinh đẹp này” – anh liếc xuống nhìn tôi – “cô Anastasia Rose Steele, vừa ưng thuận làm vợ tôi và các vị là những người đầu tiên biết tin.”

Đa phần đều sững sờ kinh ngạc, một vài người chúc mừng, rồi một tràng pháo tay! Chà chà – thực sự đến lúc rồi đây. Tôi đoán mình có màu như chiếc váy Kate mặc. Christian đỡ cầm tôi, nâng môi tôi tới gần anh rồi hôn phớt nhẹ.

“Em sẽ là của anh.”

“Rồi còn gì,” tôi khẽ đáp.

“Hợp pháp cơ,” anh mấp máy môi và cười ranh mãnh.

Lily đang đứng cạnh Mia trông tiu nghỉu; Gretchen thì như thể vừa nuốt phải cái gì đắng chát khó chịu lắm. Khi tôi lo lắng ngó quanh đám đông đang tùm tùm lại, tôi bắt gặp ánh mắt Elena. Miệng bà ta há hốc. Bà ấy choáng váng quá – có khi đang hốt hoảng, và tôi không kìm được chút cảm giác mãn nguyện mãnh liệt khi thấy bà ta chết điếng người.

Nhưng mà bà ta làm cái quái gì ở đây nhỉ?

Carrick và Grace cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi nhanh chóng được ôm hôn và được cả nhà Grey quây lấy xung quanh.

“Ôi, Ana – mẹ rất mừng hai con sắp trở thành người một nhà,” Grace thốt lên chan chứa tình cảm. “Christian thay đổi đấy... Nó... đang hạnh phúc. Mẹ cảm ơn con lắm.” Tôi đỏ bừng bừng, bối rối trước tình cảm dào dạt của bà nhưng cũng thầm thích thú trong lòng.

“Nhấn đầu hả chị?” Mia la lên khi ôm chầm tôi.

“À... Ừm...” Phải rồi. Nhấn nữa! Tôi chẳng nghĩ tới chuyện nhấn nhích. Tôi liếc nhìn Christian.

“Bọn anh sẽ đi chọn với nhau.” Christian trừng mắt với cô em.

“Ôi, đừng nhìn em kiểu thế, anh Grey!” cô quát lại, rồi quàng tay quanh người anh. “Em sợ anh lắm đấy, Christian,” cô bé nói. Cô ấy là người duy nhất tôi biết không bị kiểu trừng mắt của Grey đe dọa. Tôi thấy nao núng rồi đây... Chà chà, chắc chắn sẽ quen thôi mà.

“Khi nào hai người cưới? Anh chị chọn được ngày chưa?” Cô bé cười tươi rói với Christian.

Anh lắc đầu, rõ ràng bức mình. “Chưa biết, và chưa có ngày. Ana và anh cần bàn bạc thêm đã,” anh cúi kính đáp.

“Em mong anh chị sẽ tổ chức một đám cưới thật hoành tráng, ở ngay đây,” cô bé hăng hái nói thêm, phớt lờ vẻ gay gắt của ông anh.

“Bọn anh có thể sẽ bay đi Vegas ngày mai đấy,” anh càu nhàu với cô bé, và nhận được ngay cái bĩu môi nhăn nhó đúng kiểu Mia Grey. Anh trợn tròn mắt rồi quay sang Elliot, ông anh trai ôm choàng lấy Christian đầy thắm thiết lần thứ hai như thể lâu lắm mới gặp.

“Cứ thể phát huy nhé, em trai.” Anh vỗ lên lưng Christian.

Sự hưởng ứng từ căn phòng đầy náo nhiệt, và mấy phút sau đó tôi thấy mình đang bên cạnh Christian cùng bác sĩ Flynn. Elena hình như biến mất dạng, còn Gretchen thì rầu rĩ tiếp sâm-panh đầy các ly.

Đứng cạnh bác sĩ Flynn là một phụ nữ trẻ nổi bật với mái tóc dài đen tuyền, xẻ giữa đầy ấn tượng và mắt nâu lục dễ thương.

“Christian,” Flynn chào, chìa tay ra. Christian bắt tay anh ấy nồng nhiệt.

“Chào John. Rhian.” Anh hôn lên má người phụ nữ tóc đen. Cô ấy xinh xắn dễ thương thật.

“Mừng là cậu vẫn về với chúng tôi, Christian. Cuộc đời hẳn sẽ u ám – và túng quẫn lắm – nếu thiếu cậu.”

Christian cười mỉm.

“Kìa John!” Rhian quở trách, trước vẻ thích thú của Christian.

“Rhian, đây là Anastasia, vợ sắp cưới của tôi. Ana, đây là vợ John.”

“Rất vui được gặp người phụ nữ cuối cùng đã đoạt được trái tim Christian.” Rhian thân thiện cười với tôi.

“Cảm ơn chị,” tôi lí nhí đáp, lại bối rối rồi.

“Cậu đã ghi được bàn cầu trường vào trúng gôn đấy, Christian,” bác sĩ Flynn lắc đầu với vẻ hoài nghi thú vị. Christian nhăn mặt với ông.

“John – lại cái trò ẩn dụ về trò cricket đấy.” Rhian trợn tròn mắt. “Chúc mừng đôi bạn về chúc mừng sinh nhật nhé, Christian. Một món quà sinh nhật thật tuyệt vời nhỉ.” Cô ấy mỉm cười rạng rỡ với tôi.

Tôi không biết bác sĩ Flynn cũng ở đây, cả Elena nữa. Khá bất ngờ, tôi nghĩ vất óc để xem mình có cần hỏi gì ông không, nhưng một bữa tiệc sinh nhật không phải nơi gặp gỡ phù hợp để xin tư vấn tâm lý.

Chúng tôi nói chuyện lặt vặt thêm mấy phút. Rhian là bà mẹ nội trợ ở nhà với hai bé con. Tôi đoán cô ấy là lý do khiến bác sĩ Flynn hành nghề ở nước Mỹ.

“Cô ấy khỏe rồi, Christian, đáp ứng tốt với điều trị. Thêm vài tuần nữa thì chúng ta có thể xem xét việc điều trị ngoại trú.” Bác sĩ Flynn và Christian hạ thấp giọng nói chuyện, nhưng tôi không ngăn được mình đồng tai nghe, phần nào bất lịch sự với Rhian.

“Thế rồi giờ lại linh kinh tã bỉm với sữa cháo thôi...”

“Mấy việc ấy hẳn chón hết thời gian của chị.” Tôi ngượng đỏ mặt, quay lại câu chuyện với Rhian, chị ấy cười rất duyên dáng. Tôi biết Christian và Flynn đang bàn chuyện về Leila. “Cứ hỏi cô ta vài chuyện giúp tôi,” Christian khẽ nói.

“Thế cô làm gì hả Anastasia?”

“Chị cứ gọi là Ana được rồi ạ. Tôi làm về xuất bản.” Christian và bác sĩ Flynn lại càng hạ thấp giọng hơn, bức thật đấy. Nhưng họ ngừng nói chuyện khi có hai phụ nữ lúc này tôi không biết mặt tới nhập hội – là Ros và cô nàng ngực đầy đà mà Christian giới thiệu là đối tác của mình tên Gwen.

Ros có sức quyến rũ thật, và tôi sớm phát hiện ra họ sống gần như đối diện với Escala. Cô ấy ca tụng tài lái máy bay của Christian hết lời. Đó lần đầu cô ấy ngồi trên Charlie Tango, và cô ấy bảo chẳng ngần ngại

được đi lần nữa. Cô ấy là một trong số ít phụ nữ tôi từng gặp không bị lóa mắt bởi anh ấy... chà, một điều rõ ràng rành.

Gwen thì có khiếu hài hước nên cứ cười khúc khích suốt, nên Christian có vẻ thoải mái lạ thường với hai người bọn họ. Anh biết họ khá rõ. Họ không nói chuyện công việc, nhưng có thể nói Ros là một phụ nữ thông minh có khả năng dễ dàng bắt kịp Christian. Cô ấy cũng có điệu cười khàn khàn ồ ồ vì hút quá nhiều thuốc lá.

Grace cắt ngang cuộc nói chuyện thư thả của chúng tôi để thông báo với mọi người rằng bữa tiệc buffet đã sẵn sàng trong bếp nhà Grey. Khách khứa từ từ đi về phía sau ngôi nhà.

Mia chặn kịp tôi ở hành lang. Cô mặc chiếc bộ váy hồng nhạt bông bênh như búp bê và giày gót nhọn, cô bé tội hăn hơn tôi như thiên thần trên cây giáng sinh. Cô ấy cầm hai ly rượu cocktail.

“Chị Ana,” cô bé khe khẽ gọi. Tôi ngược lên nhìn Christian, anh buông tôi ra với ánh mắt như nhẩn nhủ dịp-may-mắn- nhất-ở-con-bé-mà-anh-thấy-không-thể-đối-phó-được, thế là tôi lỉnh vào bếp với cô bé.

“Đây này chị,” cô bé mời mọc với vẻ láu lỉnh. “Món martini chanh đặc biệt của bố em – ngon hơn hẳn sâm-panh cơ.” Cô bé đưa tôi ly rượu và hồi hộp chờ tôi nhấp thử một ngụm.

“Ừm... ngon tuyệt. Nhưng mạnh quá.” Cô bé muốn gì thế? Cố tình chuốc tôi say à?

“Chị Ana, em cần mấy lời khuyên. Em không thể hỏi Lily – cô ấy quá khắt khe với mọi chuyện.” Mia đảo tròn mắt rồi cười tươi với tôi. “Cô ấy ghen tị với chị. Em nghĩ cô nàng đã hy vọng một ngày kia cô ấy với Christian có thể cặp với nhau.” Mia cười phá lên trước điều phi lý ấy, còn tôi thì hơi run trong lòng.

Đây là chuyện tôi sẽ phải đấu tranh trong thời gian dài nữa – những người phụ nữ khác thèm muốn anh chàng của tôi. Tôi gạt ý nghĩ khó chịu ấy ra khỏi đầu và kéo mình về với vấn đề trước mắt. Tôi nhấp thêm một ngụm martini.

“Chị sẽ cố gắng giúp. Em kể đi.”

“Chị biết đấy, Ethan và em mới gặp nhau chưa lâu, cảm ơn chị đấy.” Cô cười tươi rói.

“Ừ.” Cô bé định dẫn dắt tới chuyện quái gì nữa thế?

“Ana à, anh ấy chẳng muốn hẹn hò em.” Cô bé bĩu môi.

“Ồ.” Tôi chớp chớp mắt, bị bất ngờ, và nghĩ thầm, Có lẽ cậu ấy đơn giản là không si mê em.

“Nghe này, chuyện chẳng hay ho gì. Anh ấy không muốn hẹn hò vì em gái anh ấy đang cặp với anh trai em. Chị biết đấy – anh ấy nghĩ làm thế thì như thế loạn luân. Nhưng em biết anh ấy thích em. Em có thể làm được gì đây?”

“Ồ, chị hiểu rồi,” tôi khẽ đáp, cố câu kéo thêm thời giờ ỉn. Biết nói gì nhỉ? “Em có thể đồng ý làm bạn và chờ thêm thời gian không? Ý chị là em cũng mới quen cậu ấy.”

Cô bé nhướn mày lên.

“Này này, chị biết mình chỉ mới quen anh Christian nhưng mà...” tôi nhẩn mặt, không chắc muốn nói gì. “Mia à, chuyện này thì em và Ethan phải giải quyết với nhau. Chị thì chị sẽ thử tiến bằng tình bạn xem sao.”

Mia cười tủm tỉm.

“Chị học cách nhìn đó từ Christian hử?”

Tôi đỏ mặt. “Nếu em cần lời khuyên, hỏi Kate xem. Chị ấy có thể hiểu thấu vấn đề ví như em trai mình cảm thấy thế nào.”

“Chị nghĩ thế à?” Mia hỏi.

“Ừ.” Tôi cười khúc khích.

“Tuyệt. Cảm ơn chị, Ana.” Cô bé lại ôm tôi rồi lon ton hí hửng quay đi ra cửa – trông khá ấn tượng, mặc dù đang mang đôi giày gót nhọn hoắt – chắc chắn tìm Kate để quấy rầy đây. Tôi nhấp một ngụm Martini nữa, và định đi theo cô bé thì bị chặn lại trên đường.

Elena lướt vào phòng, vẻ mặt căng thẳng, hằm hằm giận dữ. Bà ta khép cánh cửa lại rất khẽ sau lưng rồi trừng mắt với tôi.

O, chết tiệt

“Ana,” bà ta khinh khỉnh chào.

Tôi huy động mọi sức bình tĩnh ở bản thân, hơi bồng bênh nhờ hai ly rượu sâm-panh và ly cocktail mạnh chết người trên tay. Tôi đoán máu huyết đang rút hết khỏi mặt mình, nhưng tôi kịp huy động cả cô nàng Tiềm Thức lẫn Nữ Thần Ham Muốn lần lượt xuất hiện để giúp trấn tĩnh và lạnh lùng khi cần.

“Elena.” Tôi đáp khẽ, nhưng đều đều, mặc dù miệng khô rang. Sao người đàn bà này cứ làm tôi bực mình mãi thế? Và giờ bà ta muốn gì đây?

“Đáng ra tôi phải thành tâm chúc mừng cô, nhưng tôi nghĩ thế lại không được thích hợp.” Đôi mắt xanh lơ lạnh lùng sắc bén của bà ta hờ hững nhìn tôi, chất chứa sự căm ghét.

“Tôi chẳng cần cũng chẳng muốn bà chúc mừng đâu, Elena. Tôi vừa bất ngờ vừa thất vọng khi thấy bà ở đây.”

Bà ta nhướng mày lên. Tôi đoán bà bị bất ngờ.

“Tôi chưa từng nghĩ cô lại là đối thủ đáng gờm, Anastasia. Nhưng cô dần dần làm tôi ngạc nhiên đấy.”

“Tôi chẳng mấy may nghĩ gì về bà hết.” Tôi lạnh lùng nói dối. Christian sẽ hãnh diện lắm đây. “Giờ xin phép bà, tôi có nhiều việc hay ho hơn để làm hơn là lãng phí thời gian với bà.”

“Chưa nhanh thế đâu, thưa cô,” bà ta rít lên, tựa lưng vào cửa, chặn nó lại. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái gì thế hả, ưng thuận cưới Christian ư? Nếu cô nghĩ dù chỉ một phút thôi cô có thể khiến cậu ấy hạnh phúc, thì cô nhầm to rồi.”

“Việc tôi chấp thuận với Christian chẳng liên quan gì tới bà.” Tôi cười duyên dáng đầy mỉa mai. Bà ta lơ tôi đi.

“Cậu ta có những nhu cầu – những nhu cầu mà cô không có khả năng đáp ứng được,” bà ta hả hê nói tiếp.

“Bà biết gì về nhu cầu của anh ấy?” Tôi gắt lên. Cảm giác thịnh nộ bùng bùng lên trong lòng khi chất adrenaline dấy lên trong cơ thể. Sao mụ khốn này dám thuyết giảng tôi? “Bà chẳng là cái thá gì, chỉ là kẻ dụ dỗ trẻ em bệnh hoạn, và nếu phải tay tôi, tôi sẽ quăng bà xuống mười bảy tầng địa ngục rồi mỉm cười bỏ đi. Giờ tránh ra cho tôi đi – hay tôi phải buộc bà làm thế đấy?”

“Cô đang phạm sai lầm nghiêm trọng đấy, quý cô.” Bà ta lắc ngón tay gầy gò được tía tốt đẹp để trước mặt tôi. “Sao cô dám phán xét lối sống của chúng tôi? Cô chẳng hiểu gì hết, và cô không biết mình đang kéo bản thân mình vào chuyện gì đâu. Và nếu cô tưởng cậu ấy sẽ hạnh phúc với cô nàng đào mỏ bé bỏng rụt rè như cô...”

Ra thế! Tôi hất chỗ martini chanh còn lại trong ly vào mặt bà ta, làm bà ta ướt sũng.

“Bà đừng có nhúng mũi vào việc của tôi!” Tôi quát vào mặt bà ta. “Khi nào bà mới hiểu hả? Chẳng liên quan quái gì tới chuyện của bà!”

Bà ta sững sờ nhìn tôi, choáng váng vì sợ, quệt nước rượu nhớp nháp trên mặt. Tôi tưởng bà ta sắp nhào tới chỗ tôi, nhưng bà ta đột nhiên quay ngoắt về phía cánh cửa vừa mở.

Christian đang đứng ở lối vào. Mất một phần ngàn tích tắc để anh ấy nhận ra tình hình – tôi tái mét và run rẩy, bà ta ướt sũng và tím tái. Khuôn mặt đáng yêu của anh sa sầm lại, rồi nhăn nhó vì giận dữ khi anh bước tới đứng giữa chúng tôi.

“Bà đang làm chuyện quái gì thế hả, Elena?” anh hỏi, giọng lạnh như băng và pha lẫn đe dọa.

Bà ta chớp mắt nhìn anh. “Cô ta không hợp với cậu đâu, Christian,” bà thì thầm.

“Gi cơ?” anh quát lên, làm cả hai chúng tôi giật nảy mình. Tôi không nhìn thấy mặt anh, nhưng cả người anh gồng lên, toát ra vẻ thù địch.

“Làm thế quái nào bà biết cái gì hợp với tôi hay không hả?”

“Cậu có nhu cầu, Christian,” bà ta đáp với giọng êm du.

“Tôi đã bảo bà rồi – không phải việc của bà,” anh gầm lên. Ôi chết thật – Christian Cực Kỳ Giận Dữ vừa chồm lên dữ tợn. Mọi người sắp nghe thấy hết mất.

“Cái gì đây?” Anh dừng lại, trừng mắt nhìn bà ta. “Bà tưởng là bà sao? Bà tưởng mình mới hợp với tôi ư?” Giọng anh dịu xuống nhưng nhuốm vẻ khinh miệt, và đột nhiên tôi không muốn ở đây nữa. Tôi không muốn chứng kiến cuộc đối đầu thân mật này. Tôi định bỏ đi. Nhưng bị kẹt lại – chân tay tôi không chịu nhúc nhích.

Elena nuốt khan và dường như bà ta ưỡn mình thẳng đơ. Điều bộ của bà ta thay đổi rất kín đáo, oai vệ hơn, rồi bà ấy tiến thẳng tới chỗ Christian.

“Tôi đã là điều tuyệt vời nhất đến với cậu,” bà ta rít lên đầy ngạo mạn. “Nhìn mình bây giờ mà xem. Một trong những doanh nhân giàu có, thành công nhất nước Mỹ – quyền lực, uy danh – cậu chẳng còn thiếu cái gì. Cậu là bá chủ trong thế giới của mình.”

Anh bước thụt lùi như thể vừa bị choang một cú đánh, ngẩng ra nhìn bà ta đầy bất ngờ vì bị xúc phạm.

“Cậu đã mê say việc đó, Christian, đừng cố phỉnh phờ bản thân nữa. Cậu từng dấn vào con đường tự hủy hoại bản thân mình, và tôi đã cứu vớt cậu khỏi đó, kéo cậu thoát khỏi cuộc sống phía sau những chấn song. Tin tôi đi cưng, đáng lẽ đời cậu đã xong từ bấy lâu rồi. Tôi đã dạy cậu mọi thứ cậu muốn biết, mọi thứ cậu cần.”

Mặt Christian trắng nhợt, chăm chăm nhìn bà ta kinh hoàng. Khi anh mở lời, giọng nói trầm và bối rối.

“Bà dạy tôi quan hệ, Elena. Nhưng chuyện đó trống rỗng, giống y như bà. Bảo sao Linc bỏ đi.”

Miệng tôi đắng ngắt. Tôi không nên ở đây. Nhưng tôi đứng như chôn chân một chỗ, bị mê mẩn thần trí khi họ bối mớ ruột gan nhau ra.

“Bà chưa từng ôm tôi,” Christian lẩm bẩm. “Bà chưa từng nói yêu tôi.”

Bà ta nheo mắt lại. “Tình yêu chỉ cho những kẻ khờ thôi, Christian.”

“Cút ra khỏi nhà tôi.” Giọng nói giận dữ, đầy kiên quyết của bác Grace làm chúng tôi giật bắn người. Cả ba cái đầu quay ngoắt về phía Grace đứng ở ngưỡng cửa. Bà trừng mắt nhìn Elena. Bà ta tái nhợt dưới làn da rám nắng xứ Saint-Tropez.

Thời gian như đóng băng khi mọi người cùng hít vào hỗn hển. Rồi bác Grace bước thẳng vào phòng, ánh mắt bùng bùng thịnh nộ không rời khỏi Elena, tới khi bà đứng trực diện trước bà ta. Elena mở tròn mắt hốt hoảng, Grace tát mạnh lên mặt bà ta, cú va chạm mạnh đến nỗi dội vào những bức tường phòng ăn và vọng lại.

“Đừng có chạm những móng vuốt dơ dáy của cô vào con trai tôi nữa, đồ đàn điếm, và cút khỏi nhà tôi – ngay!” Bà gắt lên dưới hàm răng nghiền chặt.

Elena ôm chặt bên má đang đỏ ửng lên và ngẩng ra vì hốt hoảng mất một lát, choáng váng và chớp mắt nhìn Grace. Rồi bà ta hấp tấp đi ra khỏi phòng, không thèm đóng cửa lại sau lưng.

Grace từ từ quay sang Christian, sự im lặng đầy căng thẳng chùng xuống như tấm màn dày ngăn giữa chúng tôi khi Christian và Grace nhìn nhau trân trối. Một lát sau, bác Grace mở lời.

“Ana, trước khi bác giao Christian cho cháu, cháu có thể cho bác một hai phút ở riêng với con trai mình được không?” Giọng bà nhẹ nhàng, khàn đục nhưng rất mạnh mẽ.

“Được ạ,” tôi đáp rồi vội vàng đi ra khỏi phòng thật nhanh, lo lắng liếc lại phía sau nhưng không ai nhìn tôi cả. Họ cứ nhìn nhau chăm chăm, không nói không rằng.

Ra tới hành lang tôi ngay lập tức mất thăng bằng. Tim tôi nện thình thịch, máu chảy rần rập trong huyết mạch... Tôi thấy sợ hãi và choáng ngợp quá sức mình. Trời đất ơi, chuyện thật nặng nề và giờ bác Grace biết mất rồi. Tôi không thể tưởng tượng ra bà sẽ nói gì với Christian. Tôi biết làm thế này thật không phải, nhưng tôi cứ tựa vào cánh cửa để cố nghe lén.

“Bao lâu rồi, Christian?” Giọng bác Grace nhẹ nhàng. Khó mà nghe rõ bà nói gì.

Tôi không nghe thấy tiếng anh ấy trả lời.

“Bấy giờ con mấy tuổi?” Giọng bà vẫn kiên quyết. “Kể mẹ biết đi. Lúc chuyện này bắt đầu thì con mấy tuổi?” Lần này tôi cũng không nghe thấy tiếng Christian.

“Mọi chuyện ổn chứ, Ana?” Ros cắt ngang.

“Vâng. Tốt cả. Cảm ơn chị. Tôi...”

Ros mỉm cười. “Tôi đang đi kiểm túi xách. Tôi cần hút thuốc.”

Một lát sau, tôi tính đi cùng cô ấy.

“Tôi đi vào nhà vệ sinh chút.” Tôi cần lấy lại bình tĩnh và sắp xếp lại suy nghĩ của mình, ngắm xem mình vừa nghe vừa thấy cái gì. Lên gác có lẽ là chỗ an toàn nhất để được một mình. Tôi nhìn theo dáng Ros đi vào phòng khác, tôi bước hai bậc thang một lên tầng hai, rồi lên thẳng tầng ba. Chỉ có một nơi tôi muốn vào.

Tôi mở cửa phòng ngủ hồi nhỏ của Christian và đóng lại, hít vào thật mạnh. Tới chỗ chiếc giường, tôi nằm phịch xuống và nhìn trần trần lên trần nhà trắng tốt một màu.

Quý thần ơi. Đây rõ ràng là cuộc chạm trán đau đớn nhất mà tôi phải trải qua, và giờ tôi thấy tê điếng người. Chồng sắp cưới của tôi đối diện người tình cũ – không có cô dâu sắp cưới nào phải trải qua chuyện này mới phải. Cũng phải nói rằng, phần nào trong tôi thấy mừng khi bà ta bộc lộ đúng bản chất thật của mình, và tôi ở ngay đó chứng kiến hết.

Tôi nghĩ tới bác Grace. Tội nghiệp bác ấy, phải nghe thấy hết. Tôi ghì chặt chiếc gối của Christian. Bà đã nghe được chuyện Christian và Elena từng dấn dúi với nhau – nhưng không phải bản chất của vấn đề. Tạ ơn thượng đế. Tôi lằm bằm.

Tôi đang làm gì thế này? Biết đâu mục đích cái này có lý.

Không được, tôi gạt phăng suy nghĩ ấy. Bà ta thật lạnh lùng và tàn nhẫn. Tôi lắc đầu. Bà ấy sai rồi. Tôi phù hợp với Christian. Tôi là thứ anh ấy cần. Và bỗng nhiên tôi nhận ra một điều cực kỳ rõ ràng, tôi không thắc mắc anh ấy đã sống theo kiểu của mình tới giờ như thế nào – mà là tại sao lại thế.

Lý do để anh làm những chuyện đó với vô số các cô gái – tôi thậm chí không muốn biết có bao nhiêu người. Cách sống như thế nào không sai. Họ đều trưởng thành cả.

Họ đều được an toàn, không mất trí, mối quan hệ đồng thuận hai bên – làm sao Flynn làm được thế nhỉ? Mà vấn đề là tại sao. Cái điều tại sao này mới sai trái. Cái tại sao này xuất phát từ nơi ẩn khuất thâm kín của anh ấy.

Tôi nhắm mắt lại, gác hai tay lên che chắn. Nhưng giờ anh đã tiến về phía trước, để lại chuyện cũ phía sau lưng, và cả hai chúng tôi đều minh bạch. Chúng tôi đều rọi sáng cho nhau. Chúng tôi có thể dẫn bước nhau đi. Một ý nghĩ nảy đến trong tôi. Chết thật! Một ý nghĩ âm ỉ gặm nhấm trong lòng, mà tôi thì đang ở vị trí cần để bóng ma đó ngủ yên. Tôi nhồm đậy. Phải rồi, tôi phải làm được.

Tôi run rẩy đứng dậy, tuột giày ra, đi tới bàn của anh, xem xét tấm bảng gắn phía trên. Những bức ảnh Christian hồi trẻ vẫn ở đó – sao mà chua chát thế khi tôi nhớ tới cảnh tượng mình vừa chứng kiến giữa anh ấy và bà Robinson. Và ở một góc bảng là bức ảnh đen trắng nhỏ – người mẹ để làm gái điếm nghiện ngập.

Tôi bật đèn bàn và hướng ánh sáng về bức ảnh. Tôi còn chẳng biết tên bà ấy. Trông bà ấy rất giống anh, nhưng trẻ hơn và u sầu hơn, và nhìn vào gương mặt âu sầu của bà ấy, tôi cảm thấy đầy thương cảm. Tôi cố tìm xem có nét tương tự nào giữa bà ấy với tôi không. Tôi ghé sát mắt vào bức ảnh, nhìn thật kỹ lưỡng và không nhận thấy gì. Có lẽ ngoại trừ mái tóc, nhưng tôi nghĩ tóc bà sáng màu hơn tóc tôi. Tôi không giống bà tẹo nào. Thật nhẹ cả người.

Cô nàng Tiềm Thức tặc lưỡi, khoanh hai tay lại và trừng mắt nhìn qua cặp kính bán nguyệt. Sao cậu cứ hành hạ bản thân mình thế? Cậu đã nói đồng ý. Tự mình chui đầu vào rọ còn gì. Tôi bĩu môi với cô nàng. Phải rồi, tự tôi đã quyết, mà mừng sao lại như thế. Tôi muốn nằm trên chiếc giường này cùng Christian đến hết đời. Nữ Hồng Ham Muốn trong tôi đang khoanh chân ngồi thiền nở nụ cười bình thản. Đúng thế. Tôi đã có quyết định đúng đắn.

Tôi phải đi tìm anh ấy – Christian chắc đang lo đây. Không biết tôi ở trong phòng anh được bao lâu rồi; anh sẽ tưởng tôi biến mất tăm mất tích. Tôi đảo tròn mắt khi ngẫm nghĩ phản ứng của anh ra sao. Hy vọng anh và bác Grace đã nói chuyện xong. Tôi rùng mình khi tưởng tượng bà đã nói gì với anh ấy.

Tôi chạm mắt Christian khi anh đang đi lên cầu thang tầng hai để tìm tôi. Nét mặt anh căng thẳng và mệt mỏi – không còn là anh chàng Lắm Chiêu vô tư lự lúc đến nữa rồi. Khi tôi bước tới đầu cầu thang, anh dừng lại ở bậc thang trên cùng, chúng tôi đứng đối diện mắt thẳng mắt nhau.

“Chào em,” anh dè dặt nói.

“Chào anh,” tôi cũng đáp lại e dè.

“Anh đã lo...”

“Em biết,” tôi ngắt lời anh. “Em xin lỗi – em không thể tham dự tiệc tùng. Anh biết đấy, nên em phải lánh mặt đi. Để suy nghĩ. Tôi với tay vuốt ve mặt anh. Mắt anh nhắm lại và áp má vào lòng bàn tay tôi.

“Và em nghĩ em nên tránh vào phòng anh à?”

“Vâng.”

Anh đỡ lấy tay tôi và kéo vào lòng mình, tôi tự nguyện đón lấy vòng tay anh, nơi yêu dấu nhất của tôi trên thế giới này. Anh có mùi thơm của quần áo mới, cơ thể sạch sẽ và mùi thơm của Christian – hương vị gợi cảm và êm đềm nhất quả đất. Anh dụi mũi vào tóc tôi hít hà.

“Anh xin lỗi đã để em phải chịu đựng mấy chuyện này.”

“Không phải lỗi của anh đâu, Christian. Sao bà ta lại ở đây?” Anh cúi nhìn tôi và miệng anh nhếch lên áy náy.

“Bà ta là bạn bè của gia đình.”

Tôi cố kìm không phản ứng lại. “Giờ thì không còn nữa rồi. Mẹ anh sao rồi?”

“Bây giờ mẹ đang cực kì giận anh. Anh thực lòng mừng có em ở đây, và ta đang có tiệc. Nếu không chắc anh chỉ còn nước hấp hối.”

“Tệ thế hử?”

Anh gật đầu, mắt nhìn nghiêm nghị, tôi cảm nhận được anh bối rối nhường nào trước phản ứng của mẹ.

“Anh có trách bà không?” Giọng tôi thật dịu nhẹ, dễ dàng.

Anh ôm tôi thật chặt, và dường như chưa biết chắc, nên tiếp tục nghĩ ngợi.

Cuối cùng anh đáp. “Không.”

Whoa! Đột phá mới đây. “Mình ngồi nhé?” tôi hỏi.

“Ừ. Ở đây à?”

Tôi gật đầu và cùng ngồi xuống đầu cầu thang.

“Thế giờ anh cảm thấy sao?” tôi hỏi han, lo lắng siết chặt tay anh và ngấm gương mặt buồn bã nghiêm nghị của anh.

Anh thở dài thườn thượt.

“Anh cảm thấy được tự do.” Anh nhún vai rồi tươi cười – nụ cười rạng rỡ vô tự lực của Christian, thế là bao mệt mỏi và căng thẳng của ít phút trước tan biến.

“Thật chứ?” tôi cười đáp lại. Wow, tôi sẵn lòng dấn lên than hồng để được thấy nụ cười này.

“Quan hệ hợp tác làm ăn của bọn anh thế là hết. Xong rồi.” Tôi nhăn mặt. “Anh định đóng cửa kinh doanh thẩm mỹ à?” Anh cười nhạt. “Anh đâu phải loại người hằn thù cỡ ấy, Anastasia,” anh quở trách tôi. “Không. Anh sẽ tặng hẳn nó cho bà ta. Thứ hai anh sẽ nói chuyện với luật sư. Anh chịu ơn bà ta thế là được rồi.”

Tôi nhướn mày nhìn anh. “Không còn bà Robinson nữa à?” Miệng anh nhếch lên cười và lắc đầu.

“Hết rồi.”

Tôi mỉm cười.

“Em rất tiếc, anh đã mất đi một người bạn.”

Anh nhún vai và tủm tỉm cười. “Thật không đấy?”

“Không đâu,” tôi thú thật, ngượng đỏ mặt.

“Đi nào.” Anh đứng dậy, chìa tay ra. “Mình dự tiệc thật vui vẻ thôi. Có khi anh uống say cũng được.”

“Anh có bị say không đấy?” tôi hỏi và đón lấy tay anh.

“Không hề, từ dạo tuổi trẻ điên cuồng.” Chúng tôi đi xuống lầu.

“Em ăn gì chưa?” anh hỏi.

Ôi, quên mất.

“Chưa ạ.”

“Thế thì ăn cái đã. Lúc thấy và ngửi mùi bốc lên ở Elena thì anh thấy em đã hất vào bà ta món cocktail nặng chét người của bố anh đấy.” Anh nhìn tôi, cố ra vẻ không đùa cợt nhưng không được.

“Christian, em...”

Anh giơ tay lên.

“Không tranh cãi nữa, Anastasia. Nếu em định uống tiếp – rồi hất rượu lên người tình cũ của anh thì em phải ăn cái đã. Quy tắc số một đấy. Anh tin rằng mình đã bàn bạc chuyện này sau cái đêm đầu tiên ở cùng nhau rồi chứ.”

Ôi vâng. Khách sạn Healthman.

Quay ra đến hành lang, anh dừng lại vuốt má tôi, ngón tay anh lướt theo quai hàm.

“Anh đã nằm thức chong chong và ngắm em ngủ,” anh thì thào. “Chắc anh phải lòng em từ lúc đó.”

Ồ.

Anh cúi xuống, dịu dàng hôn tôi, tôi như tan ra, mọi căng thẳng khoảng một tiếng vừa qua âm ỉ từ trong tôi thẩm ra ngoài.

“Ăn nào,” anh nhắc.

“Vâng,” tôi ưng thuận vì ngay bây giờ tôi sẵn lòng làm mọi thứ vì anh ấy. Cầm tay tôi, anh dẫn vào bếp, bữa tiệc đang rất sôi nổi.

“CHÚC NGỦ NGON NHÉ, JOHN, RHIAN.”

“Xin chúc mừng cô, Ana. Hai bạn sẽ rất hạnh phúc.” Bác sĩ Flynn cười thân thiện tạm biệt chúng tôi ở hành lang rồi cũng Rhian ra về.

“Chúc ngủ ngon.”

Christian đóng cửa và lắc đầu. Anh cúi nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên bừng lên thích thú.

Chuyện gì thế?

“Còn lại mỗi gia đình thôi. Anh nghĩ mẹ anh đã uống quá nhiều rồi.” Grace đang hát đang hát karaoke trong phòng sinh hoạt gia đình. Kate và Mia đang đặt cược vào bà.

“Anh đang trách bà đấy à?” tôi tủm tỉm cười, cố làm không khí giữa hai đứa dịu xuống. Thành công rồi.

“Em đang trêu tôi đấy à, cô Steele?”

“Đúng đấy.”

“Một ngày hay ho thật.”

“Christian này, gần đây thì ngày nào với anh chẳng hay ho.” Tôi nói giọng châm chích.

Anh lắc đầu. “Nói được thì làm được đấy nhé, cô Steele. Đi nào – anh muốn cho em xem cái này.” Anh nắm tay tôi dẫn đi qua nhà tới bếp, có Carrick, Ethan và Elliot đang nói chuyện về đội Mariners, uống những ly cocktail cuối và đồ ăn còn lại.

“Đi dạo đấy à?” Elliot đùa đầy ẩn ý khi chúng tôi đi qua cánh cửa kiểu Pháp. Christian lờ ông anh đi. Carrick nhìn mặt với Elliot, lắc đầu quả trách.

Khi chúng tôi bước chân tới bãi cỏ, tôi tuột giày ra. Nửa vầng trăng chiếu sáng khắp khu vịnh. Trời đêm rực rỡ, phủ lên mọi thứ đang ẩn dưới bóng đêm u ám, và ánh đèn của Seattle thì lấp lánh từ xa xa. Đèn trong nhà thuyền vẫn bật, ánh đèn lấp lánh dịu dịu giữa sắc lạnh lạnh của ánh trăng.

“Christian, em muốn ngày mai mình tới nhà thờ.”

“Ờ?”

“Em đã cầu xin anh sống sót trở về và anh đã về. Đó là điều tối thiểu em làm được.”

“Đồng ý.”

Chúng tôi im lặng dạo bước tay trong tay một lúc rất thư thái. Rồi tôi chợt nhớ ra.

“Anh định treo mấy bức ảnh José chụp em ở đâu thế?”

“Anh đã nghĩ ta có thể treo chúng trong ngôi nhà mới.”

“Anh đã mua nhà à?”

Anh dừng lại chăm chú nhìn tôi, giọng anh đầy lo lắng. “Ừ. Anh tưởng em thích nó.”

“Thích chứ. Anh mua bao giờ thế?”

“Sáng hôm qua. Giờ ta cần quyết định sẽ làm gì với nó,” anh đáp, thoải mái hẳn.

“Đừng làm hỏng nó. Nhé. Ngôi nhà hẳn đáng yêu rồi. Chỉ cần được chăm chút yêu thương nữa thôi.”

Christian phì cười. “Được rồi. Anh sẽ bảo Elliot. Anh ấy quen một kiến trúc sư giỏi; cô ấy đã thiết kế cho ngôi nhà của anh ở Aspen. Anh ấy có thể tu sửa giúp.”

Tôi thở phào, đột nhiên nhớ ra lần trước chúng tôi dạo bước qua bãi cỏ dưới ánh trăng sáng để tới nhà thuyền, ô kìa, có lẽ giờ chúng tôi cũng đang làm giống thế. Tôi phì cười.

“Gì thế?”

“Em nhớ lại lần trước anh dẫn em tới nhà thuyền.”

Christian khẽ bật cười, “Ồ, lần đây vui nhỉ. Thực ra...” Anh đột ngột dừng lại rồi vác tôi lên vai, tôi kêu thê lên mặc dù chúng tôi chưa đi khỏi nhà đủ xa.

“Lúc ấy anh thực sự giận lắm, nếu em nhớ không nhầm,” tôi vừa nói vừa thở.

“Anastasia, anh luôn rất giận đấy.”

“Đâu, không phải thế.”

Anh đánh vào mông tôi khi dùng lại bên ngồi cánh cửa gỗ. Anh để tôi trượt xuống đất dọc theo người mình rồi hai tay anh đỡ mặt tôi.

“Không, không còn giận nữa.” Anh cúi xuống hôn tôi thật mạnh. Khi anh tách ra, tôi thở không ra hơi, khát khao đang chạy rần rật khắp người.

Anh nhìn tôi, và trong ánh đèn phát ra từ bên trong nhà thuyền, tôi thấy anh đang lo lắng. Anh chàng ưa lo nghĩ của tôi, không phải bạch hồng tử hay hắc hiệp sĩ nào hết, mà chỉ là người đàn ông đẹp đẽ, anh-chàng-hoàn-toàn-không-hư-hỏng, là người tôi yêu. Tôi đưa tay ve vuốt mặt anh, miết ngón tay theo vệt tóc mai, dọc theo quai hàm, rồi ngón tay trở chạm vào môi anh. Anh thả lỏng người.

“Anh có cái này cho em xem ở bên trong,” anh mở cánh cửa.

Ánh đèn huỳnh quang sáng chói lợi tỏa khắp con thuyền đang đỗ ở bến, bập bênh êm dịu trên mặt nước tối thẫm. Có một chiếc thuyền mái chèo ở bên cạnh.

“Đi nào.” Christian đỡ tay tôi dẫn đi lên bậc thang gỗ. Mở cánh cửa phía trên, anh bước sang một bên để tôi đi vào.

Miệng tôi há hốc kinh ngạc. Không còn nhận ra nổi căn phòng áp mái nữa. Căn phòng chứa đầy hoa... khắp nơi là hoa. Ai đó đã sắp xếp một chốn thần kì với những bông hoa hoang dã đồng nội đẹp đẽ xen lẫn ánh đèn giáng sinh cùng những ngọn đèn lồng nhỏ nhỏ chiếu ánh sáng dịu dàng khắp phòng.

Tôi quay ngoắt lại nhìn anh, anh đang quan sát tôi, vẻ mặt rất khó hiểu. Anh nhún vai.

“Em muốn có trái tim và những đóa hoa nhỉ,” anh mỉm cười.

Tôi chớp chớp mắt, còn chưa tin nổi vào mắt mình.

“Em có trái tim anh.” Anh vung tay khắp phòng.

“Còn đây là hoa rực rỡ,” tôi thì thầm, nói nốt lời anh. “Christian, đáng yêu quá.” Tôi không biết nói gì. Tim tôi nảy tung tung còn mắt thì nhắm lại.

Kéo tay tôi, anh dẫn vào phòng, và nhanh như chớp, anh quỳ gối trước mặt tôi. Thiên địa ơi... tôi đâu có nghĩ tới điều này! Tôi nín thở.

Anh lấy trong túi áo khoác chiếc nhẫn và ngược nhìn tôi, đôi mắt xám sáng rực chứa chan cảm xúc.

“Anastasia Steele. Anh yêu em. Anh muốn yêu thương, chăm sóc và bảo vệ em suốt cuộc đời mình. Hãy là của anh. Mãi mãi. Sẽ chia cuộc đời em với anh. Hãy cưới anh.”

Tôi chớp mắt, nước mắt tuôn rơi. Ôi chàng Năm Mươi của tôi. Tôi mới yêu anh biết bao, và khi xúc cảm dâng trào như sóng cuốn lấy tôi, tôi chỉ biết đáp, “Vâng.”

Anh cười tươi rói, nhẹ nhõm và từ từ đeo chiếc nhẫn vào tay tôi. Nó đẹp tuyệt, chiếc nhẫn bạch kim với một viên kim cương hình trái xoan. Chu choa – lớn quá đỗi... rất lớn, và đẹp choáng váng chính bởi sự đơn giản ấy.

“Ôi, Christian,” tôi nấc lên, ngập tràn vui sướng, rồi cũng quỳ xuống cạnh anh, những ngón tay siết lấy tóc và hôn anh, âu yếm anh với tất cả trái tim và tâm hồn mình. Tôi hôn chàng trai đẹp đẽ, người yêu tôi như tôi yêu anh. Và anh choàng hai tay ôm tôi, tay anh luồn trong tóc, miệng anh trên miệng tôi. Từ sâu thẳm trong lòng tôi hiểu rằng tôi sẽ luôn là của anh và anh sẽ luôn là của tôi. Chúng tôi đã cùng nhau tiến được khá xa, và còn phải đi tiếp nữa, nhưng chúng tôi sinh ra là cho nhau. Chúng tôi được dành cho nhau.

ĐẦU ĐIỀU THUỐC LÁ cháy lập lòe trong bóng đêm khi hắn hít một hơi thật sâu. Hắn nhả khói dài, cuối cùng là hai vòng tròn khói thuốc tan ra trước mặt, nhợt nhạt và ma mị trong ánh trăng. Hắn tựa mình trên ghế, chán nản, rồi tợp một ngụm rượu bourbon rẻ tiền trong chiếc chai bọc giấy nâu cũ sần rồi đặt nó lại giữa hai đùi. Không tin nổi hắn vẫn còn phải đeo bám nữa. Miệng hắn nhếch lên cười nhạo báng. Chiếc trực thăng là một nước đi táo bạo và liều lĩnh. Một trong những việc hăm dọa nhất hắn từng làm trong đời. Nhưng chẳng được lợi gì. Hắn trợn tròn mắt đầy chua chát.

Ai mà biết được rằng thằng oắt khốn kiếp đó lại biết lái cái thứ chết tiệt ấy?

Hắn cười nhạt.

Bọn họ đã đánh giá thấp hắn. Nếu thằng ôn Grey biết nghĩ chỉ một phút thôi thì hắn đã ra đi lạng lẹ âm thầm, chẳng bị nhục nhã ê chề đến thế.

Mà cuộc đời hắn lúc nào cũng thế. Mọi người lúc nào cũng đánh giá thấp hắn – chỉ là một gã ưa đọc sách. Quỷ tha ma bắt chuyện đó đi! Một gã có trí nhớ chính xác như chụp ảnh ưa đọc sách, ừ đấy, những điều hắn học được, những chuyện hắn biết. Hắn lại cười khẩy. Phải rồi, những chuyện về mày, Grey ạ. Những điều tao biết rõ về mày.

Không tệ chút nào đối với đứa bé từ tận cùng rác rưởi ở Detroit.

Không tệ chút nào khi đứa bé giành hoạt bổng của Princeton.

Không tệ chút nào với một đứa trẻ học hành rất cừ ở đại học rồi vào làm ngành xuất bản.

Và giờ tất cả hỏng toét chỉ vì thằng ôn Grey và con điểm bé bỏng của hắn. Hắn trừng trợn nhìn ngôi nhà như thể nó tượng trưng cho những thứ hắn khinh ghét nhất. Nhưng chẳng có gì xảy ra ở đó cả. Tình huống kịch tính duy nhất là lúc ả đàn bà tóc vàng ngực bự mặc tuyền màu đen nước mắt ngấn nước mắt dài loạng choạng lao ra ngoài, trèo lên chiếc CLK trắng rồi cút xéo.

Hắn thầm cười chua xót, rồi nhăn nhó mặt mày. Chết tiệt, chỗ xương sườn của hắn vẫn đau nhói từ dạo bị lão khốn lái xe cho Grey đá vào.

Hắn tua lại hình ảnh lúc đó trong đầu. “Mày mà dám chạm vào cô Steele lần nữa, tao sẽ giết mày chết tươi đấy.”

Thằng khốn ấy rồi cũng lĩnh đủ thôi. Chắc chắn rồi – sẽ có chuyện đến với gã.

Hắn ngồi tựa lưng trở lại ghế. Xem ra đêm nay sẽ dài lê thê đây. Hắn sẽ ở lại, quan sát và chờ đợi. Hắn lại hít một hơi điều Malboro Đỏ. Cơ hội của hắn sẽ tới. Sớm thôi.

- Đón đọc tập 3 – Tự do -

50. Tập 3 – Sắc Thái Tự Do

Quyển 3: Tự do

Dành tặng Mẹ với tất cả lòng biết ơn của con! Và dành tặng Cha yêu quý Con luôn nhớ đến cha!

Lời mở đầu

Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ đang ngủ thiếp trên nền nhà. Mẹ nằm thế khá lâu rồi. Tôi chải tóc cho Mẹ, Mẹ vẫn thích thế mà nhưng mẹ không tỉnh dậy. Tôi lay gọi Mẹ. Mẹ ơi! Bụng tôi đói quặn lại. Ông ta không có ở đây. Tôi khát quá. Vào bếp, tôi kéo ghế lại gần bồn rửa bát và ghé môi uống một ngụm nước. Nước bắn tung tóe lên chiếc áo len dài tay màu xanh lơ tôi đang mặc. Mẹ vẫn ngủ say. Mẹ ơi dậy đi! Mẹ vẫn nằm im. Mẹ bị lạnh mất thôi. Tôi tìm chiếc chăn nhỏ của mình đắp lên người Mẹ. Tôi nằm xuống cạnh Mẹ trên nền nhà trải thảm màu xanh ô bản. Mẹ vẫn ngủ say. Tôi có hai chiếc ô tô đồ chơi. Chúng chạy trên nền nhà cạnh chỗ Mẹ đang nằm ngủ. Tôi tưởng Mẹ bị ốm. Tôi đi tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh tôi thấy có hộp đậu Hà Lan.

Nó lạnh buốt răng. Tôi chậm chạp nhắm nháp. Món này làm bụng tôi quặn thêm. Tôi ngủ bên cạnh Mẹ. Món đậu Hà Lan biến mất. Trong tủ lạnh còn một món gì đó, mùi là lạ. Tôi ném thử và vị của nó đọng lại đầy trên lưỡi.

Tôi thông thả ăn. Nó chẳng ngon lành gì. Tôi uống ngụm nước. Tôi nghịch mấy chiếc xe đồ chơi, rồi nằm ngủ bên cạnh Mẹ. Người Mẹ lạnh toát, mà Mẹ vẫn chưa tỉnh. Cánh cửa ra vào thỉnh thoảng bật mở. Tôi đắp chiếc chăn phủ lên người Mẹ. Ông ta xuất hiện. Chết tiệt. Chuyện quái gì xảy ra thế này? A, mẹ đàn bà điên khùng khốn nạn. Đồ chết dẫm. Cút đi, thằng oắt mất dạy. Ông ta đá tôi, đầu tôi đập xuống nền nhà, đau nhói. Ông ta cất tiếng gọi ai đó, rồi bỏ đi, khóa cánh cửa lại. Tôi nằm xuống cạnh Mẹ. Đầu vẫn còn đau nhức. Nữ nhân viên cảnh sát xuất hiện. Không. Không. Không. Đừng chạm vào cháu. Đừng chạm vào cháu. Đừng chạm vào cháu. Tôi vẫn cứ nằm cạnh mẹ. Không. Tránh xa cháu ra. Tôi thét lên. Mẹ ơi! Mẹ ơi! Tôi muốn có mẹ thôi. Tiếng gọi biến mất. Tôi không thể thốt nên lời. Mẹ không nghe được tiếng tôi gọi. Tôi không nói được nữa.

“Christian! Christian!” Giọng cô gọi gấp gáp, cổ kéo anh ra khỏi cơn ác mộng nặng nề, tràn trề tuyệt vọng.

“Em đây rồi. Em đây mà.”

Anh choàng tỉnh, cô đang cúi xuống bên anh, vừa giữ hai vai anh vừa lay gọi. Nét mặt cô in hằn nỗi đau đớn, đôi mắt xanh lơ mở tròn đăm lẹ.

“Ana.” Anh thì thào, giọng lạc đi vì còn hoảng sợ. “Em đây à?”

“Vâng em đây.”

“Anh vừa mơ...”

“Em biết. Em đây, em đây.”

“Ana.” Anh thềm thì gọi tên cô, như thể đọc lên câu thần chú xua đi nỗi kinh hoàng đang bao trùm lấy anh.

“Suyt, em đây.” Cô ôm siết lấy anh, âu yếm choàng tay quanh người anh, hơi ấm từ cô len lỏi sang thân thể anh, gạt đi những ảo ảnh tăm tối, chống lại nỗi sợ hãi vừa qua. Cô là ánh mặt trời, là nguồn sáng rạng ngời... cô là của anh.

“Thôi mà không phải gồng lên nữa đâu.” Giọng anh trầm đục, hai tay ôm lấy cô.

“Vâng.”

“Như đã thề nguyện trước Chúa. Không ra lệnh nữa. Anh sẽ làm được. Chúng ta sẽ có cách.” Anh thốt lên những lời lẽ lộn xộn, pha trộn đủ cảm xúc, vừa xúc động, vừa bối rối, lại vừa sợ hãi.

“Vâng. Được rồi. Sẽ có cách,” cô thì thầm đáp, rồi hôn phớt lên môi anh, khiến anh im lặng và kéo anh trở về thực tại.

51. Chương 1

Chương một

Qua những khe hở trên tán ô che nắng sọc xanh, tôi nhìn ngắm bầu trời xanh ngắt, bầu trời xanh nhất trên hành tinh, cái sắc xanh mùa hạ, màu xanh đặc trưng Địa Trung Hải. Tôi hít lấy một hơi dài khoan khoái. Christian nằm kề bên tôi, duỗi mình thoải mái trên ghế tắm nắng. Chồng tôi đây, vô cùng bảnh trai và quyến rũ, đang cời trần, mặc quần jean lửng, mãi mê đọc cuốn sách dự báo về sự sụp đổ của hệ thống ngân hàng phương Tây. Chắc hẳn nó rất cuốn hút. Tôi chưa từng thấy anh im lìm như thế bao giờ. Trông anh giống một cậu sinh viên chứ chẳng phải là CEO đình đám của một trong những doanh nghiệp hàng đầu Hoa Kỳ.

Cuối kì trăng mật, chúng tôi nhàn nhã tận hưởng mặt trời buổi chiều bên một bờ biển có cái tên thật oách, bãi biển Plaza Monte Carlo, ở Monaco. Dù vậy, chúng tôi không nghỉ tại khách sạn này. Tôi quay ra ngắm nghĩa con tàu mang tên Fair Lady[1] đậu bên bến cảng. Dĩ nhiên, chúng tôi nghỉ luôn trên đó, một chiếc du thuyền sang trọng. Nó được đóng năm 1928, khả năng lướt sóng tuyệt hảo, xứng danh là nữ hoàng của mọi chiếc du thuyền đang đậu ở cảng. Trông nó tuyệt mỹ như một món đồ chơi tinh xảo. Christian rất cưng chiếc du thuyền này – tôi đồ rằng anh vừa thấy nó là mê nên đã mua ngay. Nói thật, kiểu như trẻ con ấy, muốn thứ gì là phải có được luôn.

[1] Fair Lady: Quý Cô Xinh Đẹp.

Ngồi tựa lưng, tai nghe iPod, lơ mơ ngủ dưới ánh trời chiều chạng vạng, tôi mơ màng nghe thấy giọng Christian Grey văng vẳng bên tai, nhớ lại lúc anh cầu hôn. Ôi chao, lời cầu hôn như trong mơ, ở trong nhà thuyền... Tôi gần như vẫn còn nhớ y nguyên mùi hương của những bông hoa đồng nội...

“NGÀY MAI CHÚNG TA CUỐI NHAU NHÉ?” Christian khê thủ thỉ bên tai tôi. Trong căn phòng chất ngất hoa tươi của ngôi nhà thuyền, tôi nằm gối đầu trên ngực anh, đắm đuối trong men say tình ái.

“Ừm.”

“Thế là đồng ý à?” Anh vặn hỏi, vừa ngạc nhiên, vừa hy vọng.

“Ừm.”

“Hay là không?”

“Ừm.”

Tôi tưởng tượng anh cười lớn. “Quý cô Steele, em trả lời ỡm ờ thế?”

Tôi không nhịn được cười. “Ừm.”

Anh ghì chặt tôi thích thú, đặt nụ hôn lên tóc tôi. “Ồ Vegas, mai nhé.”

Tôi uể oải ngược lên. “Chắc ba mẹ em sẽ không vui khi nghe tin này đâu.”

Anh đưa đầu ngón tay ve vuốt dọc tấm lưng trần của tôi, dịu dàng mơn trớn.

“Thế em muốn gì, Anastasia? Ở Vegas? Một đám cưới hoành tráng với đầy đủ các nghi lễ ư? Cứ nói anh nghe.”

“Không cần rình rang thế... Chỉ bạn bè và gia đình thôi.” Tôi ngược nhìn anh, run rẩy trước vẻ khấn nài kín đáo trong đôi mắt xám sáng rực. Anh muốn gì nhỉ?

“Được.” Anh gật đầu. “Ở đâu nào?”

Tôi nhún vai.

“Tổ chức ngay ở đây được không?” Anh dò hỏi.

“Ý bên nhà anh thế nào? Có gợi ý gì không?”

Anh khịt mũi. “Mẹ anh lại chẳng mừng rơn lên ấy chứ.”

“Vâng, ở đây đi. Chắc bố mẹ em cũng thích đấy.”

Anh chỉ vuốt tóc thôi, tôi cũng thấy mình ngất ngây hạnh phúc lắm rồi.

“Thế là đã chọn được địa điểm, giờ tới thời gian.”

“Nhất định nên hỏi ý mẹ anh xem sao.”

“Ừm.” Nụ cười trên môi anh hơi gượng gạo. “Bà chắc chắn sẽ mất cả tháng trời mới quyết định được. Mà anh thì muốn em phát điên, không thể chờ lâu hơn đâu.”

“Christian, anh đang có em còn gì. Từ bấy lâu nay rồi. Nhưng đúng thật – một tháng thì lâu quá.” Tôi hôn nhẹ lên ngực anh, mỉm cười hạnh phúc.

“EM SẼ BỊ CHÁY NẮNG MẮT,” tiếng Christian thăm thì bên tai, làm tôi choàng tỉnh khỏi cơn mơ màng.

“Chỉ anh mới làm em cháy bỏng thôi.” Tôi trao cho anh nụ cười âu yếm nhất. Mặt trời xế chiều xuống thấp, khiến tôi ngợp trong ánh nắng chói lọi. Anh mỉm cười, nhanh nhẹn kéo chiếc ghế tắm nắng của tôi vào bóng râm dưới tán ô.

“Tránh ánh mặt trời Địa Trung Hải ra, bà Grey.”

“Cảm ơn lòng vị tha của ngài, ngài Grey.”

“Rất hân hạnh, thưa bà Grey, mà anh cũng chẳng vị tha gì đâu. Nếu em bị bỏng nắng thì sao anh chạm vào em được.” Anh nhướn mày, mắt ánh lên vẻ tinh nghịch, khiến tim tôi lỡ một nhịp. “Nhưng chắc em đoán được rồi và đang cười giấu anh.”

“Em ư?” Tôi há hốc miệng ngạc nhiên, giả đồ oan uổng.

“Phải, em chứ ai. Lúc nào cũng thế. Một trong vô vàn nét đáng yêu ở em.” Anh cúi xuống hôn, nghịch ngợm cắn nhẹ lên môi tôi.

“Ấy thế mà em lại mong anh xoa thêm kem chống nắng cho đây.” Tôi nhả nhót nghịch lại môi anh.

“Vợ yêu ạ, việc đó thật nhớp nháp... nhưng đã mời thì anh không thể từ chối. Ngồi dậy nào.” Anh ra lệnh, giọng khàn khàn. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Thật chậm rãi và tỉ mỉ, anh lướt những ngón tay mạnh mẽ nhưng mềm mại xoa kem chống nắng lên mình tôi.

“Em đẹp quá. Anh thật sự là người đàn ông may mắn nhất thế giới.” Anh vừa thăm thì, vừa lả lướt ngón tay xoa lớp kem trên bầu ngực tôi.

“Vâng, đúng thế, ngài Grey.” Tôi bẽn lén liếc nhìn anh.

“Cứ e lệ thế lại hợp với em lắm, bà Grey. Xoay người lại nào. Anh muốn xoa lưng cho em.”

Tôi mỉm cười và quay lưng lại, anh cởi móc quai chiếc áo bikini đắt tiền tôi đang mặc.

“Anh nghĩ gì nếu em thả ngực trần, giống như mấy cô nàng trên bãi biển kia kia?” Tôi buột miệng hỏi.

“Bực mình,” anh đáp ngay không do dự. “Em mặc quá ít vải thế này anh cũng không vui rồi.” Anh cúi xuống, nói nhỏ vào tai tôi. “Đừng có chủ quan với vận may của em nhé.”

“Mệnh lệnh đó à, ngài Grey?”

“Không. Sự thực hiển nhiên đây, bà Grey.”

Tôi thở dài và lắc lắc đầu. Ôi, đúng là Christian... cỗ máy kiểm soát thích sở hữu và hay ghen tuông.

Xoa xong kem, tay anh vỗ nhẹ lên bờ hông tôi.

“Em phải nghe lời, cô nàng ạ.”

Chiếc điện thoại BlackBerry luôn được mở máy và kè kè bên anh vừa đổ chuông. Tôi nhăn nhó, còn anh thì cười toét miệng.

“Chỉ mình anh được chiêm ngưỡng thôi, bà Grey.” Anh nhướn mày dọa nạt vẻ hài hước, lại vỗ nhẹ lên hông tôi, rồi về chỗ của mình nghe điện thoại.

Nữ Thần Ham Muốn trong tôi cất tiếng rên rỉ. Chắc là đêm nay ta cần thể hiện vài tiết mục biểu diễn gợi cảm chỉ để mình chàng chiêm ngưỡng. Cô ả nhướn mày cười tinh quái. Tôi không nhận được tummy cười với ý tưởng này, rồi lại mơ màng chìm vào giấc ngủ thư giãn.

“CÔ VUI LÒNG MANG CHO TÔI một chai nước khoáng Perrier, một Coca-Cola ít đường cho vợ tôi. Và thêm chút đồ ăn... để tôi xem qua thực đơn.”

Ừm... Giọng nói tiếng Pháp của Christian đánh thức tôi dậy. Tôi mở mắt nhưng bị ánh nắng chói rọi vào làm lóa mắt. Tôi nhìn sang thấy Christian đang lặng lẽ ngắm tôi, một cô phục vụ trẻ tuổi vừa quay đi, tay đỡ chiếc khay giờ cao, đuôi tóc buộc cao đứng đưa thật khiêu khích.

“Khát không?” Anh hỏi.

“Có,” tôi lí nhí đáp, giọng còn ngái ngủ.

“Cứ ngắm em cả ngày cũng được. Một à?”

Tôi đỏ mặt. “Đêm qua em hơi khó ngủ.”

“Anh cũng thế.” Anh nhoẻn miệng cười, đặt chiếc điện thoại xuống rồi đứng dậy. Chiếc quần soóc anh đang mặc hơi trễ xuống... làm lộ quần bơi bên trong. Christian cởi quần soóc ra, rồi tuột đôi dép tông khỏi chân. Tôi nhìn theo mà thần tình mê mẩn, hồn vía lên mây.

“Đi ra bơi với anh nào.” Anh chìa tay ra đón, mà tôi vẫn tần ngần ngần ngắm anh. “Bơi không?” anh nhắc, nghiêng đầu, vẻ mặt rất hài hước. Thấy tôi vẫn thần thờ không đáp, anh chậm chậm lúc lắc đầu.

“Em cần được đánh thức mới tỉnh hả.” Anh bất ngờ ôm bổng tôi lên, khiến tôi giật bắn người, thảng thốt kêu la.

“Christian! Bỏ em ra!” Tôi hét lên.

Anh cười khanh khách. “Ra nước mới tha, em yêu.”

Lúc Christian bế tôi lên, cười rộn rồi nhào xuống nước, tôi còn kịp nhìn rõ trên bờ có mấy người đang tắm nắng ngoài nhìn theo với vẻ thờ ơ đặc trưng kiểu Pháp.

Tôi quàng tay níu chặt cổ anh. “Không được,” tôi thở hổn hển, cố nhin không bật cười.

Anh nhoẻn miệng cười. “Chắc chắn, Ana, cưng chưa học được gì trong quãng thời gian ngắn ngủi chúng ta quen nhau sao?” Lúc anh hôn, tôi chớp ngay thời cơ, luồn ngón tay vào tóc anh, ghì siết anh lại, hối hả hôn đáp lại và khuấy đảo miệng anh. Anh đột nhiên nín thở, ngả người ra sau, đôi mắt mơ màng nhưng cảnh giác.

“Biết em định giở trò rồi nhé,” anh nói khê rồi ngụp xuống làn nước trong lành mát lạnh, kéo tôi chìm xuống theo, còn môi anh vẫn vồn vã tìm kiếm môi tôi. Quấn quýt bên chồng làm tôi nhanh chóng quên đi cái lạnh rùng mình của biển Địa Trung Hải.

“Em tưởng anh muốn bơi cơ mà,” tôi mấp máy môi xen giữa những nụ hôn của anh.

“Tại em làm anh xao lãng đấy.” Christian khê cắn bờ môi dưới của tôi. “Nhưng anh chẳng muốn để người dân chân chính xứ Monte Carlo phải chứng kiến vợ anh đang quần quai trong khoái cảm đâu.”

Rằng tôi cà dọc theo quai hàm anh, để đám râu lởm chớm chạm vào lưỡi ram ráp, tôi mặc kệ đám cư dân chân chính xứ Monte Carlo.

“Ana,” anh rên khê, cổ tay quần đuôi tóc tôi kéo nhẹ xuống, ngả đầu tôi ra sau, để lộ suốt dọc cổ họng. Môi anh lướt nhẹ từ tai xuống cổ tôi.

“Yêu em luôn trong nước nhé?” Anh thì thào.

“Vâng,” tôi khê đáp.

Christian tách người ra, nhìn tôi triu mến, mắt ánh lên nỗi khát khao và thích thú. “Bà Grey thân mến, em vừa tham lam lại vừa phóng túng lắm. Anh đã tạo ra một yêu nữ như em sao?”

“Một yêu nữ thích hợp với anh đấy chứ. Anh có định biến em thành kiểu quái nữ nào nữa không?”

“Anh sẽ yêu em theo bất cứ cách nào có thể, em biết rồi còn gì. Nhưng bây giờ thì chưa đâu. Không phải trước mắt một đàn khán giả thế kia.” Anh hất đầu về phía bãi biển.

Gì cơ?

Chắc chắn rồi, mấy người nằm tắm nắng trên bờ biển không còn giả vờ hờ hững nữa, giờ đây họ đang thích thú hau háu ngó theo chúng tôi. Đột nhiên, Christian ôm quanh eo tôi, nhắc bổng lên rồi thả cho rơi tòm xuống nước, tôi chìm giữa những đợt sóng tới tấp, chạm cả vào lớp cát êm ái dưới đáy. Tôi nhào người lên, ho sặc sụa, vừa nhổ nước phì phì vừa bật cười.

“Christian!” Tôi hét lên, trừng mắt nhìn anh. Tôi cứ tưởng được làm tình trong làn nước biển để chịu này... rồi ghi nhận thêm một trải nghiệm của lần đầu tiên ngay tại đây. Anh bặm môi cố nhịn cười. Tôi té nước lên anh và bị anh té ngược lại ngay.

“Còn cả đêm cơ mà,” anh nói, miệng cười giả ngây giả ngô. “Để sau nhé, cưng.” Anh ngụp xuống, nhô lên cách tôi chừng một mét, rồi duyên dáng xoay người, sải tay bơi ra khỏi bờ, xa dần chỗ tôi.

A! Đúng là anh chàng Năm Mươi ưa trêu chọc và khiêu khích. Tôi đưa tay che mắt cho khỏi chói, nhìn theo anh bơi ra xa. Với người ưa quậy phá tôi thế... biết làm gì để kéo anh ấy về đây? Vừa bơi vào bờ, tôi vừa xoay sở nghĩ cách. Đồ uống đã mang tới chỗ ghế chúng tôi nằm, tôi hít một hơi Diet Coca. Christian giờ chỉ còn là chấm nhỏ li ti ở xa tít kia.

Ấy da... Tôi nằm sấp xuống, dò dẫm gỡ móc chiếc áo bikini rồi thả nhiên thả nó lên ghế của Christian. Đây... cho anh thấy em phóng túng thế nào, Grey. Dù thích hay không thì anh vẫn phải chấp nhận thôi. Tôi nhắm mắt, để mặt trời sưởi ấm làn da... hâm nóng cả cơ thể mình, tôi thả mình lơ đãng, tâm tư mơ màng nhớ lại ngày làm hôn lễ.

“CON CÓ THỂ HÔN CÔ DÂU,”

Cha Walsh tuyên bố.

Tôi mỉm cười rạng rỡ nhìn chú rể.

“Cuối cùng em đã là của anh,” anh thăm thò và ôm tôi vào lòng, âu yếm hôn môi tôi.

Thế là tôi đã lấy chồng, trở thành bà Christian Grey. Tôi quay cuồng vì hạnh phúc.

“Em đẹp lắm, Ana,” anh khẽ nói và cười, đôi mắt rạng ngời yêu thương... xen lẫn chút bí hiểm, và quyến rũ. “Không để ai khác trừ anh được cưỡi bộ váy này, rõ chưa?” Anh nở nụ cười cháy bỏng, ngón tay lướt dọc trên má tôi, khiến huyết mạch tôi sôi sục.

Ôi trời... Sao anh dám làm thế, trước biết bao nhiêu người đang chăm chú chứng kiến ư?

Tôi lặng lẽ gật đầu. Hic, mong rằng không ai nghe thấy điều đó. May mà Cha Walsh vừa kín đáo đứng lùi lại. Tôi liếc sang đám khách dự đám cưới đang khoác trên mình những bộ lễ phục lộng lẫy... Có mẹ tôi, đương Ray, đương Bob, và người nhà Grey, mọi người cùng vỗ tay chúc mừng – còn Kate nữa, phù dâu hôm nay, cô nàng thật rạng ngời trong chiếc váy màu hồng nhạt khi đứng cạnh anh trai Christian, phù rể Elliot. Không thể tin nổi Elliot cũng chải chuốt bánh bao đến như thế! Ai cũng đóng bộ rất oách, cười tươi rạng rỡ – chỉ có mỗi mẹ Grace là xúc động sụt sùi, chiếc khăn mùi xoa trắng xinh xắn trên tay đưa lên thấm nước mắt giàn giụa.

“Sẵn sàng dự tiệc chưa, bà Grey?”

Christian khẽ hỏi, mỉm cười dịu dàng. Tôi run lên vì xúc động. Anh trông thật tuyệt diệu trong bộ lễ phục đen với áo gi-lê và cà vạt màu bạc. Anh thật sự... bánh trai quá.

“Rất sẵn sàng.” Tôi toét miệng cười, vẻ mặt ngất ngây si dại.

Tiếp theo đó là bữa tiệc cưới thật náo nhiệt... Bố Carrick và mẹ Grace đã rất rộng rãi chi trả cho đám cưới. Họ cho dựng thêm rạp và trang hoàng lộng lẫy với tông màu hồng và bạc sang trọng bắt mắt, cửa để mở hướng ra bờ vịnh. May mắn làm sao khi thời tiết thuận lợi, lúc hoàng hôn, có thể thấy mặt trời rơi ánh lung linh trên mặt biển. Phía cuối rạp, một bên là sảnh khiêu vũ, còn một bên bày tiệc buffet thịnh soạn.

Đương Ray và mẹ tôi đang vui vẻ khiêu vũ với nhau. Thấy họ bên nhau, lòng tôi buồn vui lẫn lộn. Ước gì Christian và tôi được cùng nhau mãi mãi. Chẳng hình dung nổi nếu anh xa lìa tôi. Lập gia đình hấp tấp, ắt hối hận dài dài. Ý nghĩ đó ám ảnh quá.

Kate đứng cạnh tôi, xinh xắn trong chiếc váy lụa dài. Cô bạn liếc nhìn tôi và nhăn mặt. “Này này, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất của cậu cơ mà,” cô nàng trách móc.

“Đúng thế,” tôi lí nhí.

“Ôi, Ana, chuyện gì thế? Cậu đang nhìn mẹ và đương Ray à?”

Tôi gật đầu buồn bã.

“Họ đang hạnh phúc mà.”

“Hạnh phúc ngắn chẳng tày gang.”

“Cậu nghi ngại gì à?” Kate vội hỏi, giọng hốt hoảng.

“Không, không phải đâu. Chỉ là... tớ yêu anh ấy lắm,” tôi rùng mình ớn lạnh, vừa muốn che giấu, vừa không thể diễn tả nỗi sợ hãi trong lòng.

“Ana, đương nhiên là anh ấy cũng yêu cậu tha thiết. Mình hiểu cậu từng bắt đầu mối quan hệ này khác thường thế nào, nhưng rồi mình cũng đã thấy hai người hạnh phúc ra sao trong tháng vừa qua.” Cô bạn nắm hai bàn tay tôi, siết thật chặt. “Đằng nào thì cũng muộn màng rồi,” cô để thêm và cười tinh quái.

Tôi cũng cười xòa. Đành tin lời Kate mà chấp nhận sự thật hiển nhiên này. Cô siết lấy tôi bằng cái Ôm Đặc Biệt Thương Hiệu Katherine Kavanagh. “Ana, cậu sẽ ổn thôi. Còn nếu anh ta mà động vào một sợi tóc trên đầu cậu thì sẽ biết tay tớ.”

Buông tôi ra, cô bạn nhoẻn miệng cười với ai đó sau lưng tôi.

“Đây rồi, em yêu.” Christian ôm choàng lấy tôi, hôn lên thái dương, tôi giật bắn mình. “Kate”, anh chào cô đơn giản. Đã sáu tuần rồi, thế mà anh đối đãi với cô ấy vẫn lạnh nhạt.

“Vâng, chào anh, Christian. Em đi tìm chàng phù rể tốt bụng của anh đây, mà tình cờ thế nào lại thành bạn trai tử tế nhất^[2] của em.” Cô cười tươi tắn, rồi tiến tới chỗ Elliot, anh chàng đang uống rượu bên cạnh Ethan, anh trai Kate, cùng cậu bạn José của chúng tôi.

[2] Kate chơi chữ “best man” vừa có nghĩa là phù rể, vừa có thể hiểu là anh chàng tử tế.

“Đi thôi nào,” Christian khẽ nói.

“Ngay ư? Đây là lần đầu tiên em dự tiệc mà không sợ mình thành trung tâm thu hút chú ý đấy.” Tôi xoay người lại trong vòng tay anh, nhìn thẳng mắt anh.

“Em xứng đáng là nữ hoàng. Trông em lộng lẫy lắm, Anastasia.”

“Cả anh nữa.”

Anh cười, nét mặt rạo rực. “Chiếc váy xinh xắn này thật xứng hợp với em.”

“Kiểu cổ điển thế này ư?” Tôi then đỏ mặt, tay vịn vào dải đăng ten trang trí mịn màng của chiếc váy cưới mà mẹ Kate thiết kế cho riêng tôi. Giản dị và vừa vặn. Tôi thích để dải đăng ten này trượt qua bờ vai – tôi nghĩ, trông sẽ vẫn kín đáo mà lại gợi cảm.

Anh cúi xuống hôn. “Đi thôi. Anh không muốn phải chia sẻ em với mọi người ở đây nữa.”

“Bỏ tiệc cưới của chính mình mà đi thế có được không?”

“Cưng à, đám cưới của mình, mình làm gì chẳng được. Ta vừa cắt bánh cưới, xong xuôi phần mình rồi. Giờ thì anh chỉ muốn cuốn em đi thật xa và tận hưởng em trọn vẹn với riêng anh thôi.”

Tôi bật cười. “Anh còn có em cả đời cơ mà, ngài Grey.”

“Rất vui được nghe điều ấy, phu nhân Grey yêu quý.”

“A, hai đứa đây rồi! Những kẻ si tình bé bỏng.”

Tôi kêu thầm... mẹ Grace đã thấy chúng tôi rồi.

“Christian, cháu yêu – nhảy điệu nữa với bà chứ?”

Christian mím môi. “Vâng, thưa bà ngoại.”

“Cháu nữa, Anastasia xinh đẹp, đứng lên và giúp ông lão kia được vui vẻ nào – cháu ra nhảy với Theo đi.”

“Ông Theo ư, thưa bà Trevelyan?”

“Ông ngoại Trevelyan chứ. Và cháu gọi ta là bà ngoại được rồi đây. Giờ thì cả hai cháu phải cư xử đàng hoàng cho xứng là những đứa cháu ngoan tuyệt vời của ta. Ta chẳng sống được lâu nữa đâu.” Bà dành cho hai đứa một nụ cười cầu hòa.

Christian hóm hỉnh nháy mắt. “Xin mời, bà ngoại,” anh nhanh nhẹn nắm tay bà và dẫn ra sàn nhảy. Anh liếc sang tôi, khe bấu môi, mắt tròn tròn.

“Lát nữa nhé, em yêu.”

Tôi đang đi ra chỗ ông ngoại Trevelyan thì José sắp lại bắt chuyện.

“Tớ sẽ không mời cậu nhảy nữa đâu. Tớ chắc mình đã chiếm khá nhiều thời gian của cậu trên sàn nhảy khi mà... Tớ rất vui khi thấy cậu hạnh phúc, tớ nói nghiêm túc đấy, Ana. Tớ vẫn luôn bên cậu... Nếu cậu cần tớ.”

“José, cảm ơn cậu. Cậu thực sự là một người bạn tốt.”

“Mình nói thật đấy.” Đôi mắt đen huyền của cậu bạn ánh lên vẻ chân thành.

“Mình hiểu cậu mà. Cảm ơn, José. Bây giờ thì xin phép cậu – mình có hẹn với một quý ông già cả.”

Cậu cau mày bối rối.

“Ông ngoại của Christian,” tôi giải thích thêm.

Cậu nhún miệng cười. “Chúc cậu may mắn với điệu nhảy, Annie. Chúc cậu mọi điều may mắn.”

“Cảm ơn, José.”

Sau điệu nhảy với ông ngoại duyên dáng của Christian, tôi đứng lặng lẽ bên khung cửa ra vào kiểu Pháp, ngắm nhìn vầng mặt trời đang chậm chậm lặn xuống đường chân trời thành phố Seattle, hòa quyện ánh da cam vàng rực lẫn với màu xanh nước biển, bao trùm lên bãi vịnh.

“Đi thôi,” Christian giục giã.

“Em phải thay đồ đã.” Tôi nắm tay anh, định kéo anh băng qua những ô cửa kiểu Pháp, cùng lên gác. Anh nhú mày, chắc không hiểu ý nên nhẹ nhàng kéo tay, nín tôi lại.

“Em tưởng anh bảo muốn tự tay cởi váy cho em,” tôi thanh minh. Mắt anh ngời sáng.

“Đúng đấy.” Anh cười rất gợi tình. “Nhưng không phải ở đây. Ta sẽ chưa đi chừng nào... anh không biết...” Anh ngọ nguậy ngón tay giữa, nói lấp lửng, tôi hiểu ngay ý anh muốn gì.

Tôi ngượng đỏ chín mặt, vội buông tay anh ra.

“Và đừng vội gỡ tóc ngay nhé,” anh thì thầm vẻ bí hiểm.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, Anastasia. Trông em đẹp lắm. Anh muốn chính tay mình sẽ cởi đồ cho em.”

Ồi. Tôi nhăn nhó.

“Sắp xếp cả quần áo đi đường nữa,” anh ra lệnh. “Em sẽ cần thay. Taylor đang giữ vali của em rồi.”

“Vâng.” Anh ấy định nghỉ trăng mật ở đâu nhỉ? Chẳng hề hé nửa lời với tôi. Thực ra không ai biết chúng tôi sẽ đi đâu. Cả Mia lẫn Kate đều thất bại khi định moi tin từ Christian. Tôi ngoảnh sang với mẹ và Kate lúc hai người vừa dậm bước tới bên cạnh. “Con chưa thay đồ vội.”

“Sao?” Mẹ ngạc nhiên.

“Christian không muốn con thay đồ.” Tôi nhún vai như thể lý do này là đủ lý giải hết. Mẹ hơi nhú mày.

“Con thề nguyện làm vợ, chứ không phải để phục tùng,” mẹ nhắc khéo tôi. Kate thì cố giả bộ ho để giấu đi tiếng cười khúc khích. Tôi lừ mắt nhìn cô nàng. Cả Kate và mẹ tôi đâu có được thấy cuộc giảng co vừa rồi giữa tôi và Christian. Tôi chẳng muốn xới lại mấy lời tranh cãi đó làm gì. Ái chà, chàng trai Nhanh Mưa Chóng Nắng của tôi lại chẳng hờn dỗi... rồi gặp ác mộng mất thôi. Kí ức cũ lại trở dậy.

“Con biết mà mẹ, chỉ là vì anh ấy thích bộ váy này, nên con muốn chiều ý anh ấy.”

Nét mặt mẹ nhẹ nhõm hẳn. Kate tròn tròn mắt, rồi tế nhị rút lui để chúng tôi được riêng tư.

“Con mới duyên dáng làm sao, con yêu.” Mẹ Carla nhẹ nhàng vén một lọn tóc buông thông của tôi, âu yếm vuốt cảm tôi. “Mẹ tự hào về con lắm, cưng ạ. Con sẽ khiến Christian thành người vô cùng hạnh phúc.” Mẹ ôm chặt tôi vào lòng.

Ôi, mẹ!

“Mẹ vẫn chưa tin là giờ con đã lớn khôn nhường này. Bước sang một cuộc sống mới... Chỉ cần con nhớ rằng đàn ông đến từ sao hỏa, đàn bà đến từ sao kim, thế là mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả.”

Hi hi. Giá mà mẹ biết rằng Christian quả là người ngoài hành tinh.

“Con cảm ơn mẹ.”

Dượng Ray bước tới, mỉm cười âu yếm với cả hai chúng tôi.

“Bà sinh được một cô bé thật xinh đẹp, Carla,” ánh mắt dượng lóe lên niềm hân hoan. Ông trông rất sang trọng trong bộ lễ phục đen và áo gi lê phớt hồng. Tôi xúc động suýt ứa nước mắt. Ôi không... tôi phải rất kiềm chế để không bật khóc.

“Còn ông thì luôn sát cánh và giúp đỡ con bé trưởng thành, Ray.” Giọng mẹ đáp phảng phất niềm tiếc nuối.

“Và tôi đã trân trọng từng phút giây bên con bé. Con là cô dâu tuyệt trần, Annie.” Ông cũng vén đúng lọn tóc đó ra sau tai tôi.

“Ôi, ba...” Tôi cố kìm tiếng thổn thức, ông luyến luyến ôm tôi trong điệu bộ ngượng nghịu quen thuộc.

“Con rồi cũng sẽ là người vợ tuyệt vời,” ông khẽ nói, giọng trầm khàn.

Ông vừa buông tôi ra, Christian đã đứng ngay bên cạnh.

Dượng Ray nhiệt tình bắt tay anh. “Chăm sóc con gái tôi nhé, Christian.”

“Chắc chắn rồi, dượng Ray và mẹ Carla yên tâm.” Anh gật đầu với dượng và hôn mẹ tôi.

Tất cả khách khứa xếp thành một dãy hình vòng cung, dẫn ra tới tận cửa, chờ chúng tôi đi qua.

“Sẵn sàng chưa?” Christian hỏi tôi.

“Vâng.”

Anh nắm tay và dẫn tôi bước đi dưới những cánh tay vẫy chúc mừng của khách khứa, trong tiếng hô vang những lời chúc tụng hạnh phúc và may mắn, cơn mưa gạo trắng xóa rắc đầy mình. Mẹ Grace và bố Carrick tươi cười chờ ở cuối hàng, lần lượt trao cho hai chúng tôi những nụ hôn và cái ôm thân ái. Mẹ Grace lại bật khóc khi chúng tôi vội vã nói lời tạm biệt.

Taylor đang bên chiếc Audi SUV. Lúc Christian giữ cửa xe, tôi quay lại và tung bó hoa cưới với những bông hoa hồng và trắng về phía đám chị em trẻ trung đang háo hức đón chờ. Mia hân hoan giơ cao chiến lợi phẩm, cô nàng cười tươi rói.

Bước lên chiếc SUV, tôi vẫn buồn cười với cú bắt tảo bạo của Mia. Christian cúi xuống xếp những nếp váy của tôi gọn lại. Khi tôi đã an vị trên xe, anh quay ra từ biệt tất cả mọi người.

Taylor mở cửa xe, ngồi vào tay lái. “Xin chúc mừng ngài!”

“Cảm ơn anh, Taylor,” Christian đáp rồi ngồi xuống cạnh tôi.

Khi Taylor bắt đầu cho xe lăn bánh, mọi người hân hoan tung gạo theo xe. Christian nâng tay tôi và đặt một nụ hôn nhẹ nhàng.

“Càng xa càng tốt nhé, bà Grey?”

“Càng xa càng thích, thưa ngài Grey. Ta sắp đi đâu thế?”

“Sea-Tac[3]” anh đáp gọn lỏn và nhoẻn miệng cười bí hiểm.

[3] Sea-Tac: tên viết tắt của Sân bay Quốc tế Seattle-T a nằm ở bang Washington, Mỹ.

Ồ... anh đang có kế hoạch gì thế? Tới sân bay, Taylor không rẽ vào sảnh chờ lên máy bay như tôi tưởng, mà đi luôn qua cửa an ninh và tiến thẳng ra đường bay. Gì cơ? Và rồi, tôi thấy nó – một chiếc máy bay phản lực của Christian... Dòng chữ Grey Entreprises Holdings, Inc màu xanh rất lớn in trên thân máy bay.

“Đừng có nói rằng anh lại trưng dụng tài sản của công ty cho việc riêng nữa nhé!”

“Ồ, có lẽ thế, Anastasia.” Christian cười tươi rói.

Taylor dừng xe ngay chân bậc thang dẫn lên máy bay, vội bước xuống mở cửa cho Christian. Sau khi trao đổi đôi ba câu với Taylor, Christian vòng sang mở cửa cho tôi – thay vì lùi ra để tôi có chỗ bước xuống, anh lại cúi xuống, bế bổng tôi lên.

Oái! “Anh làm gì thế?” Tôi cuống quýt.

“Bé nàng qua cửa nhà chàng[4],” anh ví von.

[4] Chú rể bế cô dâu mới cưới qua cửa là một phong tục truyền thống ở châu Âu và châu Mỹ, có nguồn gốc từ thời Roma cổ đại.

“Ồ,” Có phải về nhà đâu?

Anh bế tôi dễ dàng bước lên bậc thang, Taylor theo sau xách chiếc va li nhỏ của tôi, đặt nó ở bậc cửa máy bay rồi quay lại xe. Trong khoang, tôi nhận ra Stephan, phi công của Christian trong bộ đồng phục.

“Chào mừng ông bà lên máy bay.” Ông niềm nở đón chào.

Christian đặt tôi xuống, bắt tay Stephan. Bên cạnh Stephan là một phụ nữ tóc đen – biết nói thế nào nhỉ? Ngoài ba mươi tuổi chẳng? Cô cũng mặc đồng phục.

“Chúc mừng hạnh phúc hai vị,” Stephan nói tiếp.

“Cảm ơn Stephan. Anastasia, em đã biết Stephan rồi. Hôm nay anh ấy sẽ là cơ trưởng của chúng ta, và đây là cơ phó Beighley.”

Được Christian giới thiệu, cô ấy mặt đỏ bừng, mắt chớp chớp. Chà chà. Tôi những muốn trợn tròn mắt. Lại một phụ nữ nữa hoàn toàn đắm đuối trước vị phu quân bánh-trai-quá- mức-an-toàn của tôi.

“Rất vui được đón tiếp ông bà,” Beighley hấp tấp nói. Tôi ân cần cười đáp lại. Nói cho cùng – anh là của tôi cơ mà.

“Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi rồi chứ?” Christian hỏi han họ trong khi tôi nhìn ngó khoang máy bay. Nội thất đều ốp gỗ thích màu nhạt và bọc da màu kem sáng. Thích thật. Một thiếu nữ mặc đồng phục đứng ở phía cuối khoang – một cô gái tóc đen rất xinh xắn.

“Đâu vào đây cả rồi. Thời tiết từ đây đến Boston rất thuận lợi.”

Boston ư?

“Hướng gió thế nào?”

“Cho tới lúc đến Boston vẫn không có bất thường. Còn theo dự báo thời tiết ở Shannon thì có thể sẽ hơi tròng trành đấy.”

Shannon ư? Ở Ireland mà?

“Tôi hiểu. Chắc, tôi mong sẽ ngủ suốt chặng đường,” Christian đáp rất thản nhiên.

Ngủ ư?

“Chúng ta sắp khởi hành, thưa ngài,” Stephan thông báo. “Các vị sẽ được nữ tiếp viên Natalia chăm sóc chu đáo.” Christian liếc về phía cô gái và chau mày, nhưng quay ra cười với Stephan.

“Tốt lắm,” anh đáp. Anh nắm tay, dẫn tôi tới một trong những ghế bọc da xa xỉ. Phải có tới mười hai chiếc như thế trong khoang.

“Ngồi đi,” anh cởi áo vest và mở cúc chiếc gi-lê có đính kim tuyến rất tinh tế. Chúng tôi ngồi trên hai chiếc ghế đơn kê đối diện nhau, ở giữa là một chiếc bàn rất tao nhã.

“Chào đón ông bà lên máy bay, và xin chúc mừng hạnh phúc.” Natalia đến đứng cạnh chúng tôi, chìa ra mời mỗi người một ly sâm-panh màu hồng.

“Cảm ơn cô,” Christian đáp. Cô gái mỉm cười lịch sự với chúng tôi, rồi rút lui vào trong khoang bếp.

“Uống mừng cuộc sống vợ chồng hạnh phúc nào, Anastasia.” Chúng tôi chạm ly. Keng. Rượu sâm-panh ngon tuyệt.

“Sâm-panh Bollinger[5] ư?” tôi đoán.

[5] Bollinger là tên một nhãn hiệu sâm-panh nổi tiếng của Pháp, thành lập từ năm 1829.

“Đúng thế.”

“Lần đầu em được uống loại này là vì hết tách uống trà.” Tôi bật cười nhắc lại.

“Anh vẫn nhớ như in hôm đó. Ngày em tốt nghiệp.”

“Chúng ta sắp đi nghỉ ở đâu?” Tôi không thể kìm được tính hiếu kì hơn nữa.

“Shannon,” Christian nói ngắn gọn, ánh mắt bừng lên vẻ thích thú. Trông anh đặc ý như một cậu bé con.

“Ở Ireland ư?” Chúng tôi sắp tới Ireland!

“Để tiếp nhiên liệu,” anh nói thêm, trêu trọc.

“Rồi sao?” tôi thúc giục.

Anh toét miệng cười lớn và lắc đầu.

“Christian!”

“London,” anh đáp, nhìn tôi chăm chú và cố dò xét phản ứng của tôi.

Tôi sững người ngạc nhiên. Thật sao. Tôi cứ tưởng có thể chúng tôi sẽ đi New York hoặc Aspen[6], hoặc có lẽ là Caribbean[7]. Không thể tin được. Mong ước cháy bỏng lâu nay của tôi là được du lịch nước Anh. Sâu thẳm trong tôi bừng lên niềm hạnh phúc.

[6] Aspen: tên thủ phủ của bang Colorado, Hoa Kỳ.

[7] Caribê: Một quần đảo nằm trải dài từ vịnh Mexico, phía bắc nước Mỹ, tới đông Trung Mỹ và phía bắc Nam Mỹ.

“Rồi Paris.”

Gì cơ?

“Rồi miền Nam nước Pháp.”

Whoa!

“Anh biết em vẫn luôn mơ ước được đến châu Âu mà,” anh dịu dàng nói. “Anh muốn biến những ước mơ của em thành sự thực, Anastasia.”

“Anh chính là ước mơ thành sự thực của em, Christian.”

“Chính em, mơ ước của đời anh,” anh thăm thì.

Ôi chao...

“Thất đại an toàn vào.”

Tôi phì cười rồi làm như anh bảo. Khi máy bay lướt trên đường băng, chúng tôi thông thả thưởng thức ly rượu sâm-panh của mình, nhìn nhau cười tủm tỉm. Không tin nổi. Mới hai mươi hai tuổi, rồi cuộc tôi sắp ra khỏi lãnh thổ nước Mỹ để đến với châu Âu – nhất là tới London.

Máy bay vừa cất cánh, Natalia tới rót thêm ly sâm-panh nữa, và dọn ra cho chúng tôi một bữa tiệc mừng đám cưới. Và quả là một bữa ăn thịnh soạn – cá hồi hun khói, tiếp đến là gà gô nướng với sa lát đậu hạt kèm sốt khoai tây đánh trứng sữa. Người nấu và phục vụ các món ăn chính là Natalia khéo-léo-tuyệt-vời.

“Ngài dùng thêm món tráng miệng chứ, ngài Grey?” cô hỏi.

Anh lắc đầu, tay vuốt nhẹ môi dưới trong khi mắt nhìn tôi dò hỏi, nét mặt kín đáo, thật khó hiểu.

“Thôi, cảm ơn cô,” tôi khẽ đáp, mắt vẫn dính chặt lấy anh. Môi anh khẽ hé nụ cười bí hiểm. Natalia rút lui.

“Hay lắm,” anh nói nhỏ. “Anh thích biến em thành bữa tráng miệng.”

Sao... ngay đây ư?

“Đi nào,” anh đứng dậy, chìa tay đỡ tôi lên, dẫn tôi tới phía cuối khoang.

“Trong này là phòng tắm.” Anh chỉ vào một cánh cửa nhỏ, rồi dẫn tôi đi dọc một hành lang ngắn, bước qua một cánh cửa ở cuối đường.

A... phòng ngủ. Căn phòng màu kem và màu gỗ thích, chiếc giường đôi cỡ nhỏ trải đệm nâu vàng. Thoải mái thật.

Christian quay lại, kéo tôi vào lòng, cúi xuống nhìn tôi.

“Anh đã tưởng tượng chúng ta sẽ dành đêm tân hôn ở độ cao trên mười nghìn mét. Việc này anh chưa từng trải qua.”

Lại một trải nghiệm đầu tiên nữa. Tôi há miệng kinh ngạc, tim đập thình thịch... Yêu nhau trên máy bay ư[8]. Tôi có nghe nói về chuyện này.

[8] Nguyên văn “mile high club”: một thuật ngữ ám chỉ những cá nhân hoặc nhóm người ưa quan hệ tình dục khi đang bay trên không.

“Nhưng trước tiên anh phải gỡ em ra khỏi chiếc váy tuyệt diệu này đã.” Mắt anh ánh lên tình yêu và cái gì đó đầy bí hiểm, nó khiến tôi mê đắm... nó đánh thức Nữ Thần Ham Muốn trong tôi. Anh khiến tôi sững sờ.

“Xoay người lại nào.” Giọng anh rất khê, nhưng mạnh mẽ và gợi cảm. Sao anh có thể dồn nhiều hứa hẹn đến thế vào vền vẹn mấy từ ấy? Tôi ngoan ngoãn làm theo, để anh gỡ tóc cho tôi. Thật nhẹ nhàng anh gỡ từng chiếc ghim kẹp tóc ra, những ngón tay điệu nghệ nhanh chóng hoàn thành công việc. Tóc tôi từng lộn, từng lộn buông xòa xuống hai vai, phủ cả sau lưng và xòa lên trước ngực. Tôi cố đứng im, không ngo ngoáy, mặc dù từng cái đụng chạm của anh khiến tôi nhức nhối. Sau một ngày dài cưới xin mệt mỏi và náo nhiệt, tôi chỉ muốn anh – trọn vẹn.

“Tóc em đẹp lắm, Ana.” Môi anh ghé bên tai tôi, dù chưa chạm vào da thể mà tôi nghe rõ tiếng anh thở gấp gấp. Khi đã gỡ sạch ghim, anh luồn tay vào mái tóc, dịu dàng mát xa da đầu tôi... Ôi tuyệt... Tôi nhắm mắt tận hưởng. Ngón tay anh vuốt dọc xuống, giàng nhẹ mái tóc, gỡ đầu tôi ra sau.

“Em là của tôi,” anh thở hổn hển, cắn nhẹ vành tai tôi.

Tôi khẽ rên lên.

“Im nào,” anh khẽ nhắc. Anh vén tóc qua bờ vai, rồi lướt ngón tay nhẹ nhẹ trên bờ vai theo đường viền đường ten chiếc váy cưới. Tôi run rẩy. Anh âu yếm hôn lên vùng lưng trần phía trên cúc váy cưới.

“Đẹp tuyệt,” anh thốt lên khi khéo léo cởi chiếc cúc đầu tiên. “Em biến anh hôm nay thành người hạnh phúc nhất trần đời.” Với những cử động chậm rãi tưởng chừng như vô tận, anh gỡ từng chiếc cúc váy từ trên xuống dọc lưng tôi. “Anh yêu em lắm.” Những nụ hôn tới tấp lướt từ gáy tới vai. Xen giữa mỗi chiếc hôn, anh nhún nhả từng tiếng, “Anh. Muốn. Em. Quá. Anh. Muốn. Vào. Trong. Em. Em. Là. Của. Anh.”

Mỗi từ giống như một liều thuốc gây mê. Tôi nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau để mở đường cho anh dễ dàng hôn lên cổ. Tôi đắm đuối trong sự mê hoặc mang tên Christian Grey, chồng tôi.

“Của Anh,” anh khẽ nhắc lại. Anh tuột chiếc váy qua hai tay tôi, để nó trượt xuống dưới chân thành một đám bông bành lụ là và đũng ten.

“Quay lại nào,” giọng anh đột nhiên khàn đục. Tôi làm theo. Anh thở hắt.

Tôi đang mặc chiếc coóc-xê sa tanh hồng phớt bó khít có quai treo nịt tất, dưới là quần bó ren và tất lụa trắng. Christian đưa đôi mắt đắm đuối ve vuốt dọc cơ thể tôi, không thốt nên lời. Anh chỉ ngấm nhìn tôi, mắt chứa chan ham muốn.

“Anh thích không?” tôi lí nhí hỏi, cảm thấy hai bên má bừng bừng thẹn thùng.

“Hơn cả thích, em yêu. Trông em tuyệt diệu quá. Lại đây.” Anh chìa tay ra đón. Nắm lấy tay anh, tôi bước ra khỏi đồng váy.

“Đứng yên nhé,” anh thì thào, đôi mắt bí hiểm không rời khỏi tôi. Ngón tay anh lướt phớt trên bầu ngực tôi, theo đường viền chiếc áo ngực. Tôi thở gấp gấp. Ngón tay treu người ấy lại du ngoạn trên ngực tôi, khiến cảm giác nhột nhạt len lõi tới tận xương tủy. Anh dừng tay, đưa ngón trở xoay tròn ra hiệu cho tôi quay người.

Giờ, anh có bảo sao, tôi sẽ làm vậy.

“Yên nào,” anh thốt lên. Tôi đứng đối diện giường ngủ, cách anh một khoảng. Anh quàng tay quanh eo tôi từ phía sau, kéo tôi tựa vào anh, rúc vào cổ tôi. Hai tay anh khum khum trên bầu ngực tôi, nhẹ nhàng nắn bóp, ngón trở xoa tròn hai đầu nhũ hoa, làm chúng cứng lên qua làn vải coóc-xê.

“Của Anh,” anh thì thầm.

“Của Anh”, tôi thở hổn hển.

Rời khỏi hai trái đào, tay anh trượt xuống bụng, rồi tới bụng dưới, và hai bắp vế, ngón tay cái anh chà lướt qua vùng khoái cảm. Tôi kìm một tiếng rên. Ngón tay anh dừng trên hai dây móc nịt tất, và bằng động tác khéo léo thường lệ, anh đồng thời tháo chúng khỏi đôi tất. Bàn tay anh di chuyển ra sau.

“Của Anh,” anh thở hắt, hai tay ôm siết bờ mông, đầu ngón tay lướt qua vùng nhạy cảm.

“A.”

“Suyt.” Tay anh di chuyển xuống dưới, nhanh chóng gỡ móc treo nịt phía sau.

Anh cúi xuống, kéo tấm trải giường ra. “Ngồi xuống đây em.”

Tôi rầm rập làm theo, hoàn toàn đầu hàng. Anh quỳ xuống, nhẹ nhàng tháo từng chiếc giày cô dâu hiệu Jimmy Choos khỏi chân tôi. Hai tay anh giữ lấy viền chiếc tất bên trái, từ từ tuột nó xuống, miết ngón cái dọc theo chân... Rồi lặp lại y như thế với bên kia.

“Cứ như bóc quà Giáng sinh ấy.” Anh ngược mắt nhìn tôi, cười âu yếm qua làn mi dài đen nháy.

“Một món quà anh đã từng...”

Anh nhăn mặt trách móc. “Ồ, khác chứ, em yêu. Món quà lần này đích thực của anh.”

“Christian, em thuộc về anh từ khi em nói Đồng ý cơ mà.” Tôi nhào về phía trước, ôm khuôn mặt yêu dấu của anh trong lòng bàn tay. “Em là của anh. Em luôn thuộc về anh, chồng yêu của em ạ. Nào, em thấy anh đang mặc nhiều thứ trên người quá đấy.” Tôi rướn lên định hôn, thì anh đã cúi ngay xuống, đắm đuối hôn môi tôi, hai tay giữ đầu tôi, những ngón tay luồn vào trong tóc.

“Ana,” anh thì thào. “Ana của anh.” Môi anh lại bám riết trên môi tôi, lưỡi anh xoắn xuýt chinh phục.

“Cởi ra đi,” giọng tôi trầm thì. Hơi thở hòa nhịp khi tôi lột chiếc gi-lê ra còn anh thì cuống quýt giằng nó xuống, tạm buông lơi khỏi tôi giây lát. Anh đứng yên, ngấm nhìn tôi, mắt mở lớn. Chao ôi, đôi mắt chứa chan ham muốn.

“Làm ơn, để em.” Giọng tôi dễ dàng, dịu dàng. Tôi muốn tự mình cởi đồ cho Anh chàng Lắm Chiêu chồng yêu của tôi.

Anh ngồi xổm trên hai gót chân, tôi nhào người tóm lấy cà vạt – chiếc cà vạt xám bạc yêu thích nhất của tôi – rồi thật từ từ rút tung nó ra. Anh ngửa cằm lên để tôi dễ cởi cúc cổ áo sơ mi trắng; tiếp sau, tôi lần tới cổ tay áo. Anh đang cài một cặp khuy măng-sét – có khắc chữ lồng A và C – quà cưới tôi tặng anh. Khi tôi vừa gỡ hai chiếc khuy ra, anh lấy lại chúng, nắm chặt trong lòng bàn tay, hôn lên nắm tay cuộn chặt ấy, rồi thả bộ khuy vào túi quần.

“Ngài Grey, lãng mạn thế.”

“Vì em đấy, bà Grey – anh sẵn sàng trao trái tim và tặng hoa hồng. Mãi là thế.”

Mắt liếc qua bờ mi, tôi nắm lấy tay anh nâng lên, đặt lên chiếc nhẫn cưới bạch kim một nụ hôn âu yếm. Anh rên lên và nhắm mắt lại.

“Ana,” anh thăm thì, một ước nguyện mang tên tôi.

Lần tay tới hàng cúc áo, tôi lặp lại y cái cách âu yếm anh vừa làm. Cứ mỗi chiếc cúc được mở ra, tôi lại nhẹ nhàng hôn lên ngực anh, xen giữa mỗi chiếc hôn là một tiếng thủ thỉ, “Anh. Khiến. Em. Rất. Hạnh. Phúc. Em. Yêu. Anh.”

Anh bật tiếng rên, và rất nhanh, vòng tay anh siết chặt vòng eo tôi, đặt tôi lên giường, rồi nằm nhào bên cạnh. Môi anh tìm kiếm môi tôi, tay anh quàng quanh đầu tôi, khoá chặt tôi, giữ tôi bất động, trong khi lưỡi quện lưỡi tận hưởng khoái lạc. Đột nhiên Christian bật dậy, quỳ trên đầu gối, để tôi hăng hụt và càng ham muốn hơn nữa.

“Em đẹp quá... vợ của anh.” Anh vuốt tay dọc chân tôi, rồi nắm lấy bàn chân trái. “Đôi chân em duyên dáng lắm. Anh chỉ muốn hôn lên từng centimét. Từ đây.” Anh áp chặt môi lên ngón chân cái và rồi cạ rặng vào phần da thịt. Cơ thể tôi từ eo đổ xuống run bắn lên. Lưỡi anh lướt mơn man trên mu bàn chân, răng anh cắn nhẹ lên gót chân, rồi tiến dần tới mắt cá chân. Anh mãi miết hôn dọc bắp chân tôi; nụ hôn ướt át dịu dàng. Tôi quặn quại bên dưới anh.

“Giữ yên nào, bà Grey,” anh nhắc nhở, bắt ngờ vỗ nhẹ lên bụng tôi, tiếp tục thông thả du ngoạn đôi môi êm ái từ bắp chân, vòng ra sau tới đùi non, rồi dừng lại nơi bờ mông đầy đặn.

Tôi bật rên.

“Làm ơn...”

“Anh muốn em trần trụi,” anh khẽ nói, chậm rãi cởi từng chiếc móc áo coóc-xê. Lúc nó vừa tuột xuống mặt đệm, lưỡi anh lướt dọc sống lưng tôi.

“Christian, làm ơn.”

“Em muốn gì hả, bà Grey?” Giọng anh êm ái, thủ thỉ bên tai tôi. Thân mình anh gần kề sát người tôi... Tôi cảm thấy anh căng cứng tì vào phía sau.

“Muốn anh.”

“Anh muốn em, ôi tình yêu, cuộc sống của anh...” anh thì thầm, rồi đặt tôi nằm xuống nhanh như chớp trước khi tôi kịp nhận ra. Anh bật đứng dậy, nhanh chóng trút bỏ quần dài và quần lót. Hoàn toàn trần trụi, với cái vạt sừng sững đầy kiêu hãnh đã sẵn sàng trước tôi. Căn phòng xinh xắn này bị lu mờ trước vẻ đẹp chói lòa tỏa ra từ anh, từ nỗi khát khao và ham muốn anh dành cho tôi. Anh cúi xuống, lôi tuột chiếc quần lót của tôi, đắm đuối ngắm nhìn tôi.

“Của Anh,” giọng anh thốt lên.

“Xin anh,” tôi van nài, còn anh nở nụ cười đúng chất quyến rũ-tinh quái-và-đam-mê kiểu quý ngài Năm Mươi.

Anh trườn trở lại giường, và hôn lướt dọc chân bên phải tôi... cho tới tận cùng vùng đùi non. Anh đẩy hai chân tôi tách ra rộng mở.

“A... cô vợ bé bỏng của anh,” anh khẽ gọi, đôi môi táo bạo tìm kiếm. Tôi nhắm mắt, đầu hàng trước sự tấn công táo-bạo-tài-tình từ lưỡi anh. Hai tay tôi giữ chặt tóc anh, xoay và lắc hông dữ dội, bị cuốn theo nhịp điệu của anh, rướn mình khỏi chiếc giường êm ái. Tay anh giữ hông tôi không cho nhúc nhích... nhưng không có ý định ngừng sự tra tấn ngọt ngào của mình lại. Tôi sắp lên đỉnh rồi.

“Ôi Christian.” Tôi rên lên.

“Chưa đâu cưng,” anh thở hắt, đẩy người tôi dịch lên, lưỡi anh dò dẫm vùng rốn.

“Đừng!” Chết mất! Tôi cảm nhận được nụ cười của anh áp trên bụng trong khi anh tiếp tục lướt lên cao.

“Kiên nhẫn nào, bà Grey. Khi nào đáp xuống Ireland, hai ta sẽ đạt tới đỉnh. Anh cương nựng hôn lên hai trái đào, môi anh nhay giạt đầu nhũ hoa bên trái. Anh đắm đuối nhìn tôi bằng đôi mắt huyền thăm thăm như cơn cuồng phong dữ dội khi trêu chọc tôi.

Ôi trời... Tôi quên bég mất. Châu Âu ư.

“Chồng yêu, em muốn anh. Làm ơn đi.”

Anh từng sững ập lên tôi, cơ thể anh phủ kín tôi, dồn sức nặng trên hai khuỷu tay. Mũi anh ve vuốt dọc mũi tôi. Tôi đưa tay miết dọc tấm lưng trần mềm mại mà mạnh mẽ, xuống bờ hông săn chắc mịn màng.

“Ôi, bà Grey, vợ anh... Rất hân hạnh được phục vụ bà.” Môi anh thắm đỏ. “Anh yêu em.”

“Em yêu anh.”

“Đừng nhắm mắt. Anh muốn ngắm em.”

“Christian... Aaa...,” tôi thét lên, anh đang dần ngập sâu vào trong tôi.

“Ana, ôi Ana,” anh hổn hển, bắt đầu di chuyển.

“EM NGHĨ MINH ĐANG LÀM cái quái quỷ gì thế?” Tiếng Christian quát khiến tôi choàng tỉnh khỏi giấc mơ thú vị. Anh đứng phía cuối chiếc ghế tôi nằm, người ướt sũng, nhìn xuống tôi đắm đắm.

Tôi làm gì đâu? Thôi chết... Tôi đang nằm sấp... Ày da, anh ấy nổi giận rồi. Khỉ thật. Giận lắm đây.

52. Chương 2

Chương hai

Tôi tỉnh hẳn, quên ngay giấc mơ tình ái vừa qua.

“Em chỉ nằm sấp xuống, rồi ngủ thiếp đi mất,” tôi lí nha lí nhí thanh minh.

Mắt anh tóe lửa. Anh cúi xuống với chiếc áo bikini trên ghế quăng lên người tôi.

“Mặc vào!” Anh rít lên.

“Christian, có ai nhìn đâu.”

“Có đấy. Họ thấy cả. Anh chắc Taylor và đội vệ sĩ đang măn nhãn với cảnh này!” Anh hầm hè.

Chết thật! Sao tôi quên phắt họ nhỉ? Tôi hốt hoảng úp tay lên ngực, che che đây đây. Từ sau vụ Charlie Tango bị phá hoại, chúng tôi triển miên được giám sát bởi đám vệ sĩ quái quỷ.

“Đúng đấy,” Christian lại làu bàu. “Và có thể gã thợ săn ảnh dê tiện nào đó cũng chớp được cảnh này. Em có muốn xuất hiện chính ình trên trang bìa tạp chí Ngôi Sao không hả? Thích cời trần à?”

Chết tiệt! Đám săn ảnh! Khỉ thật! Chân tay cuống quýt, tôi lóng ngóng mặc vội chiếc áo tắm, mặt mày tái nhợt. Rùng mình. Kỉ niệm khó chịu lúc bị đám thợ săn ảnh vây kín bên ngoài Nhà xuất bản Seattle

Independent len lén hiện trong tâm trí – đó là một phần phiền toái buộc phải chấp nhận trong thế giới của Christian Grey.

“Tính tiền!” Christian cúi kính gọi một bồi bàn đi ngang qua. “Chúng ta đi luôn,” anh tuyên bố.

“Ngay bây giờ ư?”

“Ngay.”

Ồi, khổ thật, thậm chí anh ấy còn chẳng thèm đôi co.

Trên người vẫn còn ướt đẫm, anh mặc quần soóc, rồi chui đầu vào chiếc áo phông màu xám. Bồi bàn quay lại ngay, đưa trả anh thẻ tín dụng và hóa đơn.

Tôi miễn cưỡng chui vào chiếc váy maxi màu lam ngọc, xỏ chân vào đôi dép tông. Bồi bàn vừa quay đi, Christian vớ lấy quyển sách và điện thoại, rồi che giấu cơn thịnh nộ đằng sau chiếc kính râm phi công. Anh đang giận điên người. Lòng tôi thất lại. Các cô gái khác trên biển đều để ngực trần – đâu có phải tội lỗi gì to tát. Thực ra, chính tôi mới kì cục nhất vì còn mặc áo tắm thể này. Tôi thâm thở dài, tụt húng. Tôi cứ tưởng Christian sẽ có cách nhìn hài hước... kiểu như... May mà tôi không nằm ngửa ngực trần, hic, nhưng khiếu hài hước của anh đã bay biến mất tiêu rồi.

“Xin đừng giận em mà,” tôi nũng nịu, với tay lấy quyển sách và điện thoại của anh cho vào ba lô của tôi.

“Trễ rồi,” anh bình thản đáp – quá bình thản. “Đi.” Nắm tay tôi, anh ra hiệu cho Taylor và hai tay vệ sĩ đi cùng, những vệ sĩ người Pháp tên Philippe và Gaston. Họ là anh em sinh đôi, giống nhau như đúc. Họ đã kiên nhẫn trông chừng chúng tôi và quan sát mọi người trên bãi biển từ hiên khách sạn. Sao tôi quên bằng họ được nhỉ? Làm sao bây giờ? Mặt Taylor cũng lạnh băng dưới chiếc kính râm. Khỉ thật, ngay cả anh ấy cũng giận tôi à. Tôi vẫn chưa quen khi gặp Taylor mặc thường phục, quần soóc và áo thun đen.

Christian dẫn tôi vào khách sạn, đi qua hành lang bước ra phố. Anh vẫn làm thỉnh, ủ rũ và bức bối, mà tất cả là do lỗi của tôi. Taylor và đội vệ sĩ bám theo chúng tôi như hình với bóng.

“Ta đi đâu đấy?” Tôi dò hỏi, ngược nhìn anh dăm dăm.

“Quay về thuyền.” Anh chẳng thèm nhìn tôi.

Chẳng biết mấy giờ rồi. Có lẽ là năm hay sáu giờ chiều. Khi tới bãi neo thuyền, Christian dẫn tôi lên bến cầu, chỗ đậu chiếc xuồng máy và mô tô nước Jet Ski, hai món đi kèm với du thuyền Fair Lady. Trong lúc Christian tháo nút buộc chiếc Jet Ski, tôi đưa ba lô cho Taylor cầm. Tôi lo lắng liếc nhìn anh ta, nhưng y như Christian, nét mặt anh hoàn toàn vô cảm. Tôi ngượng chín người khi nghĩ lại cảnh trên bãi biển.

“Đây, thưa bà Grey.” Taylor đưa tôi một chiếc áo phao lấy từ xuồng máy, tôi ngoan ngoãn mặc vào. Sao có mỗi mình tôi phải mặc áo cứu hộ nhỉ? Christian và Taylor liếc nhau chớp nhoáng. Ái chà, anh giận lây cả Taylor ư? Rồi Christian kiểm tra đai áo phao cho tôi, thắt chặt chiếc dây ở giữa.

“Ồn rồi,” giọng anh rầu rĩ, mắt không thèm nhìn tôi. Chán thật.

Anh thoăn thoắt leo lên chiếc Jet Ski, chìa tay ra đón tôi. Nắm chắc tay anh, tôi cố xoay xở trèo lên ghế ngồi sau lưng anh sao cho không ngã úm xuống nước, trong khi Taylor và hai anh em sinh đôi thì lên chiếc xuồng máy. Christian đạp chân vào bến lấy đà đẩy chiếc Jet Ski ra, nó bồng bênh êm ái trên nước.

“Bám chắc,” anh ra lệnh. Tôi choàng hai tay quanh người anh.

Đây là phần tôi khoái nhất khi ngồi trên Jet Ski. Tôi ôm thật chặt, cọ mũi lên lưng anh, tôi chợt nghĩ đã có lần nào ôm anh thế này mà anh lại cứ giận mãi không. Anh có mùi dễ chịu... mùi của Christian và của biển.

Christian, xin anh, tha thứ cho em!

Anh ngồi ngay đơ. “Bám chắc vào,” anh nhắc, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn. Tôi hôn và tì má lên lưng anh, ngoài nhìn lại bến cầu, đã có vài du khách tụ tập xem màn trình diễn này.

Christian xoay chìa khóa, chiếc mô tô nước nổ giòn giã. Chỉ một cú xoay tay ga, chiếc Jet Ski nhào về phía trước, lướt băng băng trên mặt nước mát lạnh thăm thẳm, rời khỏi bến, phi ra giữa cảng rồi tiến thẳng về

phía du thuyền Fair Lady. Tôi ôm anh chặt hơn. Tuyệt thật. Rất kích thích. Bám dính lấy thân hình rắn chắc cường tráng của anh, tôi cảm nhận được từng cơ bắp cuộn cuộn.

Taylor lái chiếc xuồng máy xé nước chạy song song. Christian liếc xéo sang, rồi lại tăng tốc, chúng tôi vọt lên trước, lướt trên đầu ngọn sóng như viên đá cuội lia sơn sột trên mặt nước. Taylor lắc đầu ngao ngán, rồi hướng thẳng tới chiếc du thuyền. Còn Christian thì phóng vọt qua chiếc Fair Lady, hướng ra khoảng biển thoáng đãng.

Bụi nước bắn tung tóe, làn gió ẩm áp tấp lên mặt và quất đuôi tóc tôi phần phật sang hai bên. Vui thật. Biết đâu cảm giác mạnh khi lái mô tô nước sẽ xua đi tâm trạng không vui của Christian. Không được thấy mặt anh, nhưng tôi biết anh cũng đang thích thú – thành thạo vô tư lự, trải nghiệm cảm giác mới lạ.

Anh cưa tay lái theo hình bán nguyệt, tôi được dịp ngắm nghía cả một vạt ven bờ – những chiếc thuyền dập dềnh trong bến, những văn phòng cùng những căn hộ đủ màu vàng, trắng và màu cát san sát như thể một bức ghép nhiều mảnh, và phía sau là dãy núi lờ mờ. Cảnh trí thật lộn xộn – không như những khối nhà khuôn mẫu tôi vẫn quen nhìn – ấy vậy nhưng nó lại đẹp như tranh. Christian liếc tôi qua bờ vai, có bóng nụ cười hiện trên môi anh.

“Nửa nhé?” Anh hét lớn làm át đi tiếng ồn của động cơ.

Tôi gật lấy gật để. Anh đáp lại bằng nụ cười chói lòa, rồi tăng tốc, lái chiếc mô tô lướt một vòng quanh Fair Lady, lao ra phía biển rộng. Một lần nữa. Tôi nghĩ, mình đã được tha thứ.

“ĐA EM BỊ RẮM NẮNG RỒI,” Christian dịu dàng nói khi giúp cởi chiếc áo phao của tôi ra. Tôi lo lắng thử thăm dò tâm trạng anh ra sao. Chúng tôi vừa lên boong chiếc du thuyền. Một nhân viên đứng im bên cạnh, chờ cất áo phao. Christian chuyển nó sang cho cậu ta.

“Ngài có cần gì nữa không ạ?” Cậu ta hỏi, cách nhấn trọng âm của người Pháp rất dễ thương. Christian liếc sang tôi, tháo kính và cài nó vào cổ áo phong cho ráo nước.

“Em uống chút gì nhé?” Anh hỏi.

“Có cần không?”

Anh nghiêng đầu sang một bên, dịu dàng hỏi lại. “Sao em nói thế?”

“Anh biết sao mà.”

Anh cau mày như thể đang đếm gò đó trong đầu.

Ồ kìa, anh ấy nghĩ gì nhỉ?

“Cho tôi hai ly rượu gin pha tonic. Và ít ngũ cốc với ô liu,” anh gọi đồ và anh chàng phục vụ nhanh chóng rút lui.

“Em tưởng anh sẽ phạt em à?” Giọng Christian êm ái như lụa.

“Anh có muốn phạt không?”

“Có.”

“Như nào?”

“Anh sẽ nghĩ ra cách nào đó. Biết đâu trong lúc em đang uống.” Lời dọa nạt thật gợi tình. Tôi nuốt khan, Nữ Thần Ham Muốn trong tôi liếc xéo sang từ chỗ ghế tắm nắng, cô nàng đang mài nghịch tia nắng bằng ánh phản quang từ chiếc vòng đeo cổ.

Christian lại cau mày.

“Em muốn thế à?”

Sao anh ấy biết được nhỉ? “Còn tùy,” tôi lẩm bẩm, đỏ bừng mặt.

“Tùy gì?” Anh giấu một nụ cười. “Liệu anh có làm em đau hay không?”

Miệng anh mím chặt nghiêm nghị, chẳng còn vẻ hài hước nữa. Anh nhào về phía trước, hôn lên trán tôi.

“Anastasia, em là vợ anh, không phải người phục tùng. Anh chưa bao giờ muốn làm em đau. Giờ thì em phải hiểu chứ. Chỉ cần... chỉ không được cởi đồ nơi công cộng. Anh không muốn em lỏa thể trên mặt báo lá cải. Em không muốn thế, và anh chắc chắn mẹ em và đương Ray cũng không muốn thế.”

Ồi! Đương Ray. Chết thật, ông bị chứng đau tim. Tôi mất trí rồi hay sao? Tôi tự nhiên móc mình thậm tệ. Cậu phục vụ đi ra mang theo đồ uống và đồ ăn kèm, đặt chúng trên chiếc bàn gỗ tẻch.

“Ngồi đi,” Christian ra lệnh. Vâng lời anh, tôi ngồi xuống chiếc ghế xếp. Christian cũng ngồi xuống một chiếc bên cạnh, đưa tôi một ly gin pha tonic.

“Chúc sức khỏe, bà Grey.”

“Chúc sức khỏe, ngài Grey.” Tôi uống một hớp, nó lạnh và ngon tuyệt diệu. Đã cơn khát. Khi tôi ngó sang, anh đang quan sát tôi với ánh mắt ân cần, khó đoán nổi anh đang nghĩ gì. Nản thật. Không biết anh còn giận tôi không. Tôi đành gở trò đánh trống lảng.

“Chiếc thuyền của ai thế?” Tôi hỏi.

“Một hiệp sĩ người Anh. Quý ngài Bất-Kẻ-Là-Ai. Cụ tổ của ngài khởi nghiệp với một cửa hàng tạp hóa. Con gái ngài cưới một trong những hoàng tử kế vị của châu Âu.”

Ồ. “Siêu giàu nhỉ?”

Đột nhiên Christian nhìn cảnh giác.

“Giống anh à?” Tôi lảm bảm.

“Ừ.”

Ai chà.

“Giống cả em nữa,” Christian khẽ đáp, đưa một quả ô liu vào miệng.

Tôi chớp mắt... hình dáng anh trong lễ phục cưới với gi-lê bạc ủa về trong tâm trí tôi..., rồi tới đôi mắt bừng lên tình cảm chân thành nhìn tôi suốt lễ cưới.

“Mọi thứ của anh giờ là của em ” giọng anh du dương trong trẻo, ngân nga lời thề nguyện trong kí ức.

Mọi thứ của anh ư? “Lạ thật. Khởi đầu tay trắng, tôi khua tay ngụ ý ám chỉ mọi sự sang trọng xung quanh, rồi có mọi thứ.”

“Em sẽ quen dần thôi.”

“Em nghĩ mình sẽ chẳng quen được đâu.”

Taylor bước lên boong. “Thưa ngài, có điện thoại.” Christian nhăn mặt nhưng cũng chìa tay nhận chiếc BlackBerry được đem ra.

“Grey,” anh đáp câu kính, rồi đứng lên đi ra mũi thuyền.

Tôi nhìn ra xa xăm mặt biển, gạt ra khỏi tai cuộc nói chuyện điện thoại giữa anh với Ros – tôi đoán thế – nhân vật số hai của anh. Giàu... Tôi cực kì giàu. Tôi chưa phải làm gì để kiếm cả đồng tiền đó cả... mà chỉ cưới một anh chàng giàu có. Tôi rùng mình khi tâm trí mơ màng nhớ lại cuộc nói chuyện giữa chúng tôi về vụ hợp đồng tiền hôn nhân. Hôm đó là chủ nhật kế sau sinh nhật anh. Bấy giờ chúng tôi ngồi quanh bàn ăn trong bếp, thưởng thức bữa sáng nhàn nhã... Có đông đủ mọi người. Elliot, Kate, Grace và tôi đang tranh luận nãy lửa xem giữa thịt xông khói và xúc xích thì món nào xuất sắc hơn, còn Carrick và Christian thì đang mãi đọc tờ báo ra hằng ngày...

“NHÌN XEM NÀY,” tiếng Mia the the lúc cô đặt chiếc netbook lên mặt bàn ăn ngay trước mặt chúng tôi.

“Có một tin buồn chuyện trên trang web Seattle Nooz nhắc đến chuyện anh đính hôn rồi này, Christian.”

“Rồi ư?” Grace thốt lên ngạc nhiên. Miệng bà mím chặt lại, rõ ràng là bà vừa có ý nghĩ nào đó khó chịu lắm. Christian nhăn mặt.

Mia đọc to cột tin lên. “Thông tin hôm nay tại Nooz cho biết chàng trai còn độc thân sáng giá nhất tại Seattle, anh chàng Christian Grey, cuối cùng đã như cá cắn câu, như chim chui rọ, chỉ nay mai là tiếng chuông hôn lễ sẽ reo vang. Nhưng ai là quý cô may mắn, cực kì may mắn thế? Phóng viên Nooz vẫn đang săn tìm. Đánh cược rằng cô nàng đang ngồi đọc bản giao kèo tiền hôn nhân hoành tráng lắm đây.”

Mia cười khanh khách, rồi im bật ngay khi Christian trừng mắt nhìn cô. Im lặng bao trùm, và không khí trong căn bếp gia đình Grey như đóng băng dưới 0 độ C.

Ôi, không lẽ nào! Hợp đồng tiền hôn nhân ư? Ý tưởng này chưa từng hiện lên trong suy nghĩ của tôi. Tôi nuốt khan, cảm giác như mặt mình xám ngoét vì mất máu. Chỉ muốn chui xuống đất ngay thôi! Lúc tôi bối rối liếc sang, Christian tựa mình về khó chịu.

“Không,” anh mấp máy môi ra hiệu cho tôi.

“Christian,” bác Carrick nhẹ nhàng gọi.

“Con sẽ không nhắc đến chuyện này nữa,” anh gắt gỏng trả lời Carrick, ông vừa liếc sang tôi đầy lo lắng, suýt định nói gì đó.

“Không có giao kèo tiền hôn nhân nào đâu!” Christian gần như quát lại ông rồi bực bội tiếp tục đọc báo, phớt lờ mọi người khác đang vây quanh bàn. Từng người bọn họ hết nhìn tôi, lại nhìn sang anh... rồi nhìn loanh quanh, không dám ngó ngang đến chúng tôi nữa.

“Christian,” tôi gọi khẽ. “Em sẽ kí bất kì giấy tờ gì anh và bác Grey muốn.” Ôi dào, đâu phải lần đầu anh ấy muốn tôi kí cột đâu. Christian nhìn lên và ngó tôi dăm dăm.

“Không!” Anh gắt. Mặt tôi lại tái nhợt.

“Để bảo vệ anh cơ mà.”

“Christian, Ana – mẹ nghĩ các con nên bàn bạc chuyện đó lúc có riêng hai đứa,” bác Grace nhắc nhở. Bà trừng mắt nhìn Carrick và Mia. Ôi thôi, chắc họ cũng gặp rắc rối to rồi.

“Ana, con không có lỗi trong chuyện này đâu,” Carrick khẽ trấn an tôi. “Và con cứ gọi ta là Carrick nhé.”

Christian nheo đôi mắt lạnh lùng nhìn sang bố, lòng tôi se thắt lại. Thiên địa ơi... Anh ấy thực sự nổi đóa rồi đây.

Mọi người nhất loạt chuyển trò sôi nổi, Mia và Kate bật dậy thu dọn bàn.

“Anh chắc chắn khoái món xúc xích hơn,” Elliot la toáng lên.

Tôi nhìn chăm chăm vào những đốt ngón tay. Chết thật. Mong rằng ông bà Grey không cho rằng tôi là một kẻ đào mỏ. Christian với sang áp ủ hai bàn tay tôi trong lòng tay anh. “Đừng nghĩ nữa.”

Sao anh biết tôi đang nghĩ gì?

“Cứ kệ ông cụ đi,” Christian thì thầm chỉ đủ để tôi nghe thấy. “Ông thực ra vẫn bực Elena. Chuyện lung tung này chỉ nhắm vào anh thôi, ước gì mẹ giữ mồm giữ miệng.”

Tôi hiểu Christian vẫn còn nhức nhối vì cuộc “chuyện trò” với Carrick về Elena tối qua.

“Ông có lý đấy, Christian. Anh rất giàu có, còn em thì chẳng mang lại gì khi kết hôn, ngoại trừ những món nợ từ khoản vay học đại học.”

Christian dăm dăm nhìn tôi, mắt đượm buồn. “Anastasia, nếu em bỏ rơi anh, cũng là tước đi của anh mọi thứ rồi. Trước đây em đã từng rời xa anh một lần. Anh biết rõ cảm giác đó lắm.”

Ôi chết thật! “Khác nhau mà,” tôi lí nhí đáp, xúc động trước tình cảm mãnh liệt của anh. “Nhưng... có khi chính anh muốn bỏ em.” Ý nghĩ này khiến tôi đau đớn.

Anh khịt mũi và lắc đầu về vừa nghe điều nhảm nhí.

“Christian, anh biết em nhiều khi vô cùng ngờ nghệch – và anh...” tôi liếc xuống những ngón tay trắng bệch, nổi đau vô hình đâm thấu qua tôi, tôi không thể nói cho hết câu. Để mất Christian ư... Chết mất.

“Thôi. Thôi ngay. Chấm dứt chủ đề này tại đây, Ana. Ta sẽ không nhắc đến nó nữa. Không giao kèo nào hết. Không bao giờ.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt dứt khoát quên-nó-đi-ngay, khiến tôi nín lặng. Rồi anh quay sang nói với bác Grace. “Mẹ ơi,” anh gọi. “Tổ chức đám cưới ở đây được không?”

VÀ KHÔNG LẦN NÀO anh ấy nhắc đến chuyện đó nữa. Thực tế thì bất kể khi nào có dịp anh lại bồi đắp ý thức rằng sự giàu sang của mình... cũng là của tôi. Tôi rùng mình nhớ lại lần mua sắm điên cuồng mà Christian bảo tôi đi cùng Caroline Acton, nữ nhân viên tư vấn mua đồ của hãng Nieman Marcus[9], để sửa soạn cho tuần trăng mật. Tính riêng bộ bikini thôi đã có giá tới năm trăm bốn mươi đô la. Ý tôi là, đẹp thì đẹp thật, nhưng mất cả đồng tiền chỉ để sở hữu bốn mẫu vải hình tam giác bé xíu xiu.

[9] Nieman Marcus là tên một công ty chuyên kinh doanh các chuỗi cửa hàng bán lẻ các mặt hàng cao cấp, hiện đã gây dựng được hơn bốn mươi cửa hàng ở trên hai mươi bang của Hoa Kỳ.

“Em sẽ quen dần thôi,” Christian phá vỡ cơn mơ màng của tôi khi quay lại chỗ ngồi.

“Quen gì cơ?”

“Tiền tài,” anh đáp, trợn tròn mắt.

Ôi, cái chàng Năm Mươi này, có lẽ sẽ quen dần theo thời gian. Tôi đẩy chiếc đĩa nhỏ đựng hạnh nhân và hạt điều rang muối về phía anh.

“Đồ nhắm của ngài đây,” tôi mời anh với nét mặt thực thà nhất có thể nặn được, cố làm cuộc nói chuyện thêm phần dí dỏm sau những suy nghĩ u ám và sự cố áo-bikini-lộ-hàng của tôi.

Anh nhếch miệng cười. “Em là món anh thèm nhâm nhi nhất ấy chứ[10]” Anh ăn một quả hạnh nhân, mắt ánh lên vẻ hài hước tinh quái khi thích thú bắt bẻ được câu nói đùa của tôi. Lưỡi anh lướt trên môi. “Cạn ly đi. Chúng ta lên giường thôi.”

[10] Christian chơi chữ, Ana nói “nuts” nghĩa là quả hoặc hạt sấy khô, Christian nói “nuts” trong thành ngữ “to be nuts” là say mê ai đó.

Cái gì?

“Uống,” anh mấp máy miệng, mắt tôi thẩm lại.

Ôi chào ôi, riêng cái nhìn của anh đã tạo nên hơi ấm bao trùm hết thấy. Tôi uống cạn ly rượu gin, mắt không rời khỏi anh. Miệng anh hé mở, thấp thoáng đầu lưỡi giữa hai hàm răng, nở nụ cười khơi gợi. Với một cử động nhẹ nhàng, anh đứng dậy, cúi xuống chỗ tôi, chống hai tay lên hai thành ghế.

“Anh sẽ phạt em lần này để làm gương. Đi nào. Đừng đi tè nhé,” anh ghé tai tôi nói khẽ.

Tôi há hốc miệng kinh ngạc. Đừng đi tè nhé? Sao thô lỗ thế nhỉ. Cô ả Tiềm Thức hốt hoảng ngược lên khỏi cuốn sách đang đọc – Trọn bộ các sáng tác của Charles Dickens, tập 1.

“Không như em nghĩ đâu.” Christian cười tủm tỉm, chìa tay ra đón. “Tin anh đi.” Trông anh mới quyến rũ và ân cần làm sao. Sao mà từ chối nổi?

“OK.” Tôi nắm lấy tay anh, bởi một lẽ rất đơn giản, tôi đã dâng trọn đời mình vì tin cậy anh cơ mà. Anh ấy định làm gì nhỉ? Tim tôi đập thình thịch, hồi hộp quá.

Anh dẫn tôi đi hết boong thuyền, băng qua căn phòng lớn được trang bị nội thất sang trọng, đi dọc theo một hành lang hẹp, tiếp tục xuyên qua phòng ăn rồi xuống cầu thang dẫn vào cabin chính.

Căn buồng đã được lau dọn từ sáng và giường cũng dọn sẵn. Phòng rất thích. Có hai ô cửa ở cả mạn phải và trái thuyền, căn phòng được trang trí rất tao nhã, với nội thất màu quả óc chó thẫm, tường màu kem và chăn đệm màu đỏ với ánh vàng.

Christian buông tay tôi, lôi áo phông qua đầu rồi quẳng nó lên ghế. Anh tuột tiếp dép tông khỏi chân rồi cởi quần soóc và quần bơi với chuyển động rất duyên dáng, ôi chào. Có bao giờ tôi chán ngắm anh trần trụi thế này không? Anh đẹp tuyệt. Và thuộc về tôi. Làn da anh cũng ửng đỏ vì râm nắng, tóc đã dài hơn, rũ xuống trán. Tôi là cô nàng cực kì may mắn.

Tay anh đỡ cầm tôi, khẽ kéo xuống, để tôi không cắn môi nữa, ngón tay cái anh lướt trên bờ môi dưới của tôi.

“Thế có phải khá hơn không.” Anh xoay mình, sải bước về phía tủ chứa quần áo. Anh lấy ra hai chiếc còng tay số tám bằng kim loại và một cái băng che mắt trong ngăn kéo dưới cùng.

Còng tay á! Đã bao giờ dùng loại này đâu. Tôi vội liếc về phía giường, đầy lo lắng. Anh ấy sẽ móc chúng vào đâu được nhỉ? Anh quay lại, ngó tôi đăm đăm, đôi mắt thăm thăm lấp lánh.

“Thứ này có thể khá đau đấy. Chúng sẽ cứa vào tay nếu em giằng mạnh quá.” Anh giơ một chiếc lên. “Nhưng anh thực sự muốn dùng nó với em bây giờ.”

Chết mất. Miệng tôi khô khốc. “Đây.” Anh tiến lên chậm rãi, uyển chuyển rồi chìa ra cho tôi một chiếc. “Em có muốn xem thử không?”

Chất kim loại rắn và lạnh. Tôi thành thực mong không bao giờ phải đeo thứ đó.

Christian chăm chú quan sát tôi. “Chìa khóa đâu?” Giọng tôi run run hỏi.

Anh xòe lòng bàn tay đặt một chiếc chìa bé xíu bằng kim loại. “Nó mở cả hai chiếc. Thực ra thì mở được mọi cái còng.”

Anh có bao nhiêu cái còng như thế rồi? Tôi không nhớ đã từng thấy cái đó trong tủ chứa đồ bao giờ.

Anh đưa ngón tay trở vuốt ve má tôi, lướt xuống miệng, rồi cúi người như thể định hôn.

“Em muốn chơi không?” Anh hỏi khẽ, mọi thứ trong tôi nhộn nhạo, khát khao bùng lên vùng bụng dưới.

“Có,” tôi thở hắt.

Anh nhướn cười. “Tốt.” Anh đặt một nụ hôn phớt nhẹ lên trán tôi. “Cần dùng tới từ khóa an toàn đấy.”

Gì nữa?

“Nếu dùng ‘Dừng lại’ thì chưa đủ, vì em có thể bật thốt ra mà không muốn thế.” Anh cọ mũi mình trên mũi tôi – nơi tiếp xúc duy nhất với anh bây giờ.

Tim tôi nhảy tưng tưng rồi. Khỉ thật... Chỉ vì có mấy lời đó.

“Thế không đau đâu. Nhưng dữ dội đấy. Rất dữ dội, vì anh không để em cự quạ. Được chứ?”

Ôi trời. Nghe nóng bỏng quá.

Tiếng tôi thở gấp gấp nghe thấy rõ. Chết tiệt, mình muốn quá mất rồi. Tạ ơn trời tôi cưới được người như anh, nếu không thì ngượng chết mất. Mất tôi vội cụp xuống khi nhìn chú bé đã vươn dậy của anh.

“Vâng.” Tôi lú lú chỉ vừa đủ nghe.

“Chọn một từ đi, Ana.”

Ồ...

“Từ khóa an toàn,” anh nhắc nhẹ nhàng.

“Kem que,” tôi đáp vội, hỏn hển.

“Kem que?” Anh hỏi lại, vẻ thích thú.

“Vâng.”

Anh ngả người ra sau để ngắm tôi cho rõ, tùm tùm cười. “Chọn hay đấy. Giơ hai tay lên.”

Tôi làm theo, anh túm lấy hai bên chiếc váy maxi, kéo nó tuột qua đầu, thả rơi trên sàn. Anh chìa tay ra, tôi trả lại anh chiếc còng. Anh đặt cả hai chiếc còng và dải băng bịt mắt lên chiếc bàn kê cạnh giường, rồi giật chiếc chăn trên giường xuống cho rơi xuống sàn.

“Quay lưng lại.”

Tôi xoay mình, anh cởi chiếc áo tắm trên mình tôi rồi để kệ nó rơi xuống.

“Ngày mai anh sẽ ghim chặt nó vào người em,” anh khẽ nói, tay lôi tuột chiếc chun buộc tóc ra. Túm gọn tóc vào một bên tay, anh giật nhẹ khiến tôi bước lùi lại, lưng tựa vào người anh. Lên ngực anh. Lên thứ cương cứng của anh. Anh kéo đầu ngả sang bên, hôn lên cổ, khiến tôi nấc lên.

“Em đã không chịu vâng lời hả,” giọng khẽ khọt bên tai, rót từng lời ngọt ngào, khiến tôi run rẩy.

“Dạ,” tôi đáp khẽ.

“Ừm. Thế ta phải làm gì với chuyện đó đây?”

“Học cách sống cùng nó,” tôi thở hắt. Nụ hôn mơn man của anh khiến tôi ngây dại. Tôi cảm thấy anh nhovn miệng cười khi kề sát cổ tôi.

“Ái chà, vợ yêu. Em thành người lạc quan từ bao giờ thế.”

Anh đứng thẳng dậy, nắm tóc tôi, chia ra thành ba phần, chậm rãi bện lại, rồi quấn chun buộc ở dưới. Nhẹ nhàng kéo bím tóc, anh ghé tai tôi thì thầm. “Anh sẽ dạy em một bài học.”

Nhoáng một cái, anh ôm ngang eo tôi, ngồi xuống giường, rồi ghì mạnh tôi nằm sấp trên đùi anh, tôi cảm thấy rõ ràng vật cương cứng nam tính của anh thúc vào bụng tôi. Anh тет lên mông tôi một cái mạnh. Tôi kêu oái. Tiếp đó, đẩy tôi nằm ngửa trên giường, dưới ánh mắt soi mói của anh, đôi mắt xám cháy bỏng. Tôi như sắp bị thiêu đốt.

“Em có biết mình đẹp lắm không?” Đầu ngón tay miết trên bắp đùi tôi, khiến tôi rạo rực... tới tận góc nách. Anh nhóm dậy, mắt vẫn không rời khỏi tôi, với lấy hai chiếc còng. Anh tóm chặt bắp chân trái tôi, bập một bên còng quanh cổ chân.

Nhấc chân phải lên, anh lặp lại động tác vừa làm. Thế là mỗi bên cổ chân tôi được gắn với một chiếc còng số tám. Tôi vẫn chưa biết anh định ngoắc chúng vào đâu.

“Ngồi dậy,” anh ra lệnh, tôi rậm rập làm theo.

“Giờ ôm lấy đầu gối đi.”

Tôi chớp mắt nhìn anh, rồi co chân gấp gối và quàng hai tay ôm hai đầu gối. Anh cúi xuống, nâng cằm và đặt lên môi tôi một nụ hôn âu yếm, ướt át, rồi trượt chiếc băng che quanh mắt tôi. Tôi không còn thấy gì nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng mình thở gấp gấp và tiếng nước oàm oạp vỗ bên mạn của chiếc du thuyền đang bồng bềnh trên mặt biển.

Ồi chao. Tôi bị kích thích... lắm rồi.

“Từ khóa an toàn là gì, Anastasia?”

“Kem que.”

“Tốt.” Nắm lấy tay trái tôi, anh bập một bên còng quanh cổ tay, rồi tiếp như thế với tay phải. Tay trái tôi bị khóa với cổ chân trái, tay phải với chân phải. Không duỗi thẳng chân ra được nữa. Thiên địa quỷ thần ơi!

“Giờ thì,” Christian nói nhỏ, “anh sẽ yêu em tới lúc em phải kêu thét lên.”

Gì cơ? Khí huyết như bốc hơi khỏi người tôi.

Anh tóm lấy hai bên gót chân, hẩy nhẹ tôi ngã ra giường. Tôi chẳng có cách nào khác, đành cứ gấp chân lại. Những chiếc còng càng siết chặt khi tôi cố giăng ra. Anh nói đúng... chúng cứa vào tôi thực sự đến mức đau đớn... Cảm giác này lại càng khác lạ khi đang trên một con thuyền – bị trói gô và vô phương cứu giúp. Anh kéo hai bên mắt cá chân dang ra. Tôi rên rỉ.

Lúc anh hôn lên bắp đùi non, tôi những muốn oằn mình dưới anh mà không thể. Chẳng có điểm tựa nào để tôi uốn hông. Hai bàn chân lơ lửng. Tôi chẳng cựa quậy được.

“Em sắp được cảm nhận mọi khoái cảm, Anastasia. Đừng cựa quậy,” anh thì thầm khi trườn người trên người tôi, hôn tôi theo lần cạp chiếc quần bikini. Anh kéo nút thắt hai bên hông, mảnh quần bé xíu tuột ra

rơi xuống. Tôi giờ hoàn toàn trợ trụ, và phó mặc vào anh. Anh âu yếm hôn lướt lên, cắn khe khẽ lên hai bầu ngực.

Anh dỗ dành. “Em đẹp lắm, Ana.”

Tôi rên lên, bắt lực. Thường thì tôi đã uyển chuyển cử động phần hông, đáp lại những ve vuốt của anh bằng nhịp điệu của riêng mình, nhưng giờ chẳng nhúc nhích nổi. Tôi rên rỉ, giằng mạnh những trói buộc. Vòng kim loại cứa vào da tôi.

“A...!” Tôi thét lên. Mặc kệ.

“Em làm anh phát điên,” anh thì thầm. “Nên anh sẽ khiến em phải điên theo.” Anh đang phủ trên mình tôi, dồn trọng lực trên hai khuỷu tay, nhắm tới hai trái đào. Day cắn, mút mát, rồi vờn về nhũ hoa giữa những ngón tay, khiến tôi mê dại. Anh không dừng lại. Phát điên lên mất. Ôi. Làm ơn đi. Vật cương cứng của anh đè lên tôi.

“Christian,” tôi van nài, cảm thấy nụ cười đắc thắng của anh trên da.

“Cách này có làm em lên đỉnh không?” anh khẽ nói khi đang vờn về đầu nhũ hoa, khiến nó càng săn cứng. “Em biết anh làm được mà.” Miệng anh nghiêng nhẹ, tôi thét lên, cơn khoái cảm nhói lên từ ngực lan xuống tận vùng bụng dưới. Tôi bắt lực giằng giật những chiếc còng, đắm chìm trong khoái lạc.

“Vâng,” tôi thổn thức.

“Ô, cưng ơi, dễ lắm.”

“Ôi... xin anh.”

“Suyt.” Anh lướt môi lên miệng tôi, răng cạ vào cằm khiến tôi thở gấp. Hôn tôi, anh khéo léo đưa lưỡi xâm chiếm miệng tôi, tận hưởng, khám phá và lấn lướt, nhưng tôi chẳng chịu trận, cũng đáp trả và xoắn xuýt lấy lưỡi anh. Môi anh có vị nhàn nhạt của rượu gin và của Christian Grey, mùi hương của biển.

Anh đỡ cằm, giữ đầu tôi cố định. “Yên nào, cưng. Anh muốn em nằm im.” Giọng anh thì thào, môi vẫn kề môi.

“Em muốn thấy anh.”

“Không, nào Ana. Thế này em sẽ cảm nhận tốt hơn.” Rồi thật chậm rãi, anh cong hông, thúc một phần vào trong tôi. Theo phản ứng tự nhiên, tôi muốn uốn hông lên đón nhận, nhưng lại không sao cử động được. Anh lại rút ra.

“A! Christian, xin anh!”

“Lại nhé?” anh đùa cợt, giọng khàn khàn.

“Christian!”

Anh lại nhích vào chút xíu, rồi rút lui, môi vẫn hôn tôi, ngón tay nghịch ngợm dầy vò đầu nhũ hoa. Khoái cảm dâng trào.

“Không!”

“Em muốn anh không, Anastasia?”

“Có,” tôi van nài.

“Nói đi,” giọng anh thì thào, khản đặc, rồi lại vào... ra, trên chọc.

“Em muốn anh,” tôi rên rỉ. “Xin anh.”

Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài âu yếm kề sát bên tai.

“Vậy thì em có anh đây, Anastasia.”

Anh chồm lên và dập mạnh. Tôi thét lên, ngửa đầu ra sau, giằng giật chỗ trối khi anh lấp đầy chốn êm đềm trong tôi. Tôi ngáp trong khoái cảm, ở mọi góc ngách – một trạng thái khổ sở vô cùng ngọt ngào, trong khi tôi vẫn không thể nhúc nhích.

Anh giữ im, xoay tròn hông, rồi nhấn thật sâu.

“Sao em không nghe lời, Ana?”

“Christian, dừng lại...”

Anh lại xoáy tròn vào trong tôi, phớt lờ lời khẩn nài của tôi, từ tốn rút ra rồi lại lao sâu tới.

“Nói đi. Tại sao?” anh rít lên, qua hàm răng nghiêng chặt mà tôi mơ hồ cảm thấy.

Tôi thét lên những tiếng rên rỉ rời rạc... quá lắm rồi.

“Nói đi.”

“Christian...”

“Ana, anh cần biết.”

Anh lại dập mạnh vào trong tôi, đâm thật sâu, cứ thế cứ thế, lặp đi lặp lại, tôi chỉ còn say sưa, chơi vơi trong khoái cảm. Tâm trí bay bổng... cơ thể cũng bỗng bồng... Ước gì được duỗi thẳng chân, kìm lại cơn cực khoái đang dâng lên cuộn cuộn, nhưng không thể... Hoàn toàn bất lực. Tôi là của anh, chỉ của anh, để anh muốn làm gì thì làm... Nước mắt trào dâng. Dữ dội quá. Tôi không thể ngăn anh. Tôi không muốn ngăn anh... Tôi muốn... Muốn... Ôi không... không... Quá là...

“Đấy,” Christian gầm gừ. “Nhận lấy đi cưng!”

Tôi bùng nổ, bao quanh anh, từng cơn từng cơn giẫy giật, gào thét ầm ĩ, khi cơn cực khoái xé toạc tôi ra, như hỏa ngục thiêu đốt khắp người tôi, tấn công vào mọi góc ngách. Tôi bị tả tơi, kiệt quệ, nước mắt tuôn rơi trên má – toàn thân run rẩy, chấn động.

Rồi tôi nhận ra Christian đã quỳ dậy, vẫn dấn sâu trong tôi, nâng tôi thẳng đứng trong lòng anh. Một tay giữ chặt đầu tôi, tay kia đỡ lưng, anh tuôn trào dữ dội trong tôi, hàng động tình yêu trong tôi lại tiếp tục run rẩy với từng cơn dư chấn. Áo ạt, mệc nhòai. Vừa như địa ngục... vừa tựa thiên đường. Chủ nghĩa khoái lạc lên ngôi.

Christian giật băng che mắt ra và hôn tôi. Hôn lên mắt, lên mũi, lên má. Nụ hôn anh lau sạch nước mắt, tay anh ôm lấy mặt tôi.

“Anh yêu em, bà Grey,” anh thở hắt. “Dù em khiến anh nổi giận, bên em anh vẫn thấy mình tràn trề sức sống.” Tôi chẳng còn hơi sức để mở mắt hay thốt lên lời đáp lại. Anh hạ lưng tôi xuống giường thật dịu dàng, rồi nhẹ nhàng tách ra.

Miệng tôi chấp chới phản đối không thành lời. Anh trèo xuống giường, rồi mở khóa còng tay cho tôi. Khi tay tôi được tự do, anh nhẹ nhàng xoa bóp cổ tay, cổ chân tôi, rồi nằm xuống cạnh tôi, ôm tôi vào lòng. Tôi duỗi thẳng chân. Chà chà, dễ chịu hẳn. Tôi ổn rồi. Chắc chắn đây là lần lên đỉnh dữ dội nhất mà tôi từng có. Hừm... trò trừng phạt chết tiệt kiểu Christian Grey Lắm Chiêu Lắm Trò.

NHU CẦU KHẨN THIẾT nơi bàng quang đánh thức tôi dậy. Mở mắt ra, tôi bị mất phương hướng. Bên ngoài tối om. Đang ở đâu thế? London ư? Hay Paris? À – trên thuyền. Chiếc thuyền tròn trĩnh, trôi lên hụp xuống, cùng tiếng động cơ êm du. Chúng tôi đang di chuyển. Lạ nhỉ. Christian đang bên cạnh tôi, làm việc trên laptop, mặc áo sơ mi vải lạnh và quần cotton, chân để trần. Tóc anh vẫn ướt, tôi ngửi thấy cơ thể vừa tắm thơm tho và cả mùi hương Christian của anh nữa. Ừm.

“Chào em,” anh khẽ chào, cúi nhìn tôi âu yếm.

“Chào anh.” Tôi cười, bỗng nhiên thấy ngượng nghịu. “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Độ hơn một tiếng.”

“Ta đang đi à?”

“Anh tính rằng vì tối qua đã ăn bên ngoài, rồi đi xem balê và chơi casino rồi, nên tối nay sẽ ăn trên thuyền. Đêm yên tĩnh chỉ đôi ta.”

Tôi nhoeo cười. “Ta đang đi đâu?”

“Cannes.”

“Vâng.” Tôi duỗi người, cảm thấy tê cứng. Dù có được tập luyện đến mấy với Claude thì tôi cũng vẫn chưa hề chuẩn bị gì cho buổi chiều vừa qua.

Tôi rón rén nhòe dậy, cần vào phòng tắm. Túm lấy chiếc váy lụa, tôi vội vã mặc vào. Sao phải ngược thế? Tôi cảm thấy mắt Christian dán chặt vào tôi. Tôi liếc sang, anh quay qua laptop, trấn nhấn lại. Khi lơ đãng rửa tay, đang mãi nhớ lại đêm qua ở casino, thì chiếc váy tuột lệch xuống. Nhìn mình đầm đẫm trong gương, tôi choáng váng.

Trời đất! Anh làm gì tôi thế này?

53. Chương 3

Chương 3

Tôi hốt hoảng nhìn những vết đỏ khắp bầu ngực, vết cắn! Có nhiều vết cắn! Tôi kết hôn với một trong những doanh nhân được tôn kính nhất nước Mỹ, ấy thế mà anh ấy tặng tôi những vết bầm chết chóc này. Sao bấy giờ tôi không cảm thấy gì nhỉ? Ngược quá. Thực ra tôi biết chính xác tại sao mình không để ý – Bởi Quý Ngài Cực Khoái lúc bấy giờ đang len lỏi trong tôi với bảo vật oai dũng.

Cô nàng Tiềm Thức hé mắt nhòm qua cặp kính nửa vàng trắng rồi tặc lưỡi không hài lòng, trong khi Nữ Thần Ham Muốn trong tôi thì mệt nhoài nằm lẩn trên trường kỉ. Tôi sững sờ ngó bộ dạng mình trong gương. Hai bên cổ tay lằn một vòng đỏ lựng vì bị chiếc còng cửa vào. Chắc chắn sẽ tím bầm mất thôi. Tôi kiểm tra cổ chân – còn nhiều vết lằn hơn thế. Thiên địa ơi, trông tôi như thể vừa gặp tai nạn bất thành linh nào đó vậy. Trán tôi nhìn bóng mình trong gương, tôi thử nghiêng ngẫm xem bộ dạng mình thế nào. Cơ thể tôi đã khác trước rất nhiều. Những đổi thay kín đáo từ khi tôi quen anh... Tôi trở nên mảnh mai và khỏe khoắn hơn, tóc tôi dày lên và chăm chút thời trang hơn. Móng tay móng chân được chăm sóc, cắt tỉa gọn gàng, lông mày được tỉa tốt gọn ghê và duyên dáng. Lần đầu tiên trong đời, tôi chải chuốt chỉnh tề – trừ mấy vết cắn gớm ghiếc khi yêu đương đắm đuối kia.

Mà giờ thì tôi không muốn nghĩ tới chải chuốt nữa. Đang điên lên đây. Sao anh ta dám để vết tích lại trên người tôi thế này, đâu còn bé bỏng nữa đâu. Suốt thời gian cặp kè bên nhau, chưa bao giờ anh để lại vết bầm nào trên người tôi cả. Trông phát khiếp đi được. Tôi biết vì sao anh ta làm thế. Cố máy ư kiểm soát chết tiệt. Đúng thế! Cô ả Tiềm Thức khoanh tay dưới bộ ngực lép kẹp – lần này anh chàng đi quá đà rồi. Tôi len lén ra khỏi nhà tắm, bước sang phòng thay đồ, thận trọng tránh hương mắt anh liếc thấy. Tuột chiếc váy xuống, tôi mặc quần ni và áo hai dây vào. Gỡ đuôi bím tóc tết ra, tôi nhặt chiếc lược ở ngăn tủ nhỏ, chải tung mái tóc rối.

“Anastasia,” giọng Christian gọi về lo lắng. “Em ổn chứ?”

Mặc kệ anh. Ổn không á? Không, chẳng ổn tẹo nào. Sau những gì anh tạo ra đây, tôi chẳng còn có thể mặc áo tắm được nữa, cứ cắt xó mấy bộ bikini đắt tiền đến lỗ bịch suốt kì trăng mật đi cho rồi. Nghĩ đến mà lại điên tiết. Sao anh dám? Nay thì cho anh thấy ừ-ừ-ừ-ừ-ừ. Tôi giận sôi sùng sục. Tôi cũng có thể hành xử như trẻ mới lớn cho xem! Bước vào phòng ngủ, tôi ném mạnh chiếc lược vào anh, rồi quay người bỏ đi – vẫn kịp bắt được vẻ sững sờ trên mặt anh và phản ứng nhanh như chớp lúc tay anh giơ lên che đầu, chiếc lược bật vào tay anh rơi xuống giường.

Tôi lao khỏi phòng, trèo thang lên boong, chạy ra mũi thuyền. Tôi cần khoảng không để trấn tĩnh. Trời tối và không khí êm dịu. Làn gió nhẹ nhẽ thổi mang theo hương vị biển Địa Trung Hải và thoang thoảng mùi

hoa nhài, hoa giấy từ đất liền. Chiếc Fair Lady lướt băng băng trên mặt biển xanh cô ban êm đềm. Tôi tì trán lên tấm chắn gỗ, nhìn ra bờ biển xa xa với những đốm sáng li ti rung rinh nhấp nháy. Tôi hít vào một hơi thật sâu, tự xoa dịu và dần dần bình tĩnh. Tôi nhận ra anh phía sau tôi trước khi tiếng anh cất lên thăm thì.

“Em giận anh đấy à?”

“Không dám, ngài Sherlock ạ!”

“Giận cỡ nào?”

“Nếu thang đo từ một đến mười thì em cỡ năm mươi. Đấy, sao hả?”

“Giận quá nhỉ.” Giọng anh vừa ngạc nhiên, vừa bị ấn tượng.

“Vâng. Bị đẩy vào cơn giận dữ ác liệt,” tôi nói rít qua kẽ răng.

Lúc tôi quay lại, quắc mắt nhìn, anh im re, quan sát tôi bằng đôi mắt mở lớn, cảnh giác. Tôi hiểu biểu cảm đó trên nét mặt anh, bởi lẽ anh không hề nhúc nhích để chạm vào tôi, có nghĩa là anh đang quá dỗi sùng sờ.

“Christian, anh phải thôi ngay cái trò đơn phương giày xéo em như thế. Anh đã ghi điểm ở bãi biển rồi. Rất hiệu quả, theo như em còn nhớ.” Anh khẽ nhún vai. “Vây, em sẽ không cởi áo tắm lần nữa chứ,” anh lầm bầm, giọng hờn dỗi.

Hóa ra đó là lời bào chữa cho những gì anh đã gây ra cho tôi ư? Tôi trừng mắt nhìn anh. “Em không muốn anh để lại vết bầm trên người em. Ừm, dù sao đi nữa, không được để nhiều vết như thế này. Quá đáng quá!” Tôi rít lên giận dữ.

“Anh không thích em cởi đồ nơi công cộng. Với anh thế cũng rất quá đáng,” anh lầu bàu.

“Em tưởng chúng ta đã nói xong chuyện đó rồi,” tôi nghiêng răng, rít lên. “Nhìn em này!” Tôi kéo áo xuống để lộ khoảng trên bầu ngực.

Christian đăm đăm nhìn tôi, mắt không rời khỏi mặt tôi, nét mặt cảnh giác và ngập ngừng. Anh ít khi thấy tôi giận dữ như thế này. Anh không thấy mình đã làm gì ư? Anh không thấy anh kì cục ra sao ư? Tôi muốn quát thẳng vào mặt anh, nhưng cố kìm nén lại – không muốn đẩy mọi chuyện đi quá xa. Có trời mới biết được anh ấy sẽ làm gì. Rốt cuộc, anh thở dài, giơ tay lên tỏ ý dàn hòa, nhẫn nhịn.

“Thôi được,” anh nói, vẻ xoa dịu. “Anh đồng ý.”

Tuyệt, tạ ơn trời đất!

“Tốt!”

Anh luồn tay vào tóc. “Anh xin lỗi. Xin đừng giận anh.” Cuối cùng trông anh cũng hối lỗi – anh nhắc lại với tôi chính những lời tôi từng nói.

“Đôi lúc anh vẫn như một gã trai mới lớn ấy,” tôi bướng bỉnh mắng anh, nhưng giọng tôi không còn gay gắt nữa, và anh nhận ra. Anh bước lại gần, ngập ngừng đưa tay vén tóc tôi ra sau tai.

“Anh biết,” anh nhẹ nhàng thừa nhận. “Anh còn phải học nhiều.” Những lời bác sĩ Flynn vọng bên tai tôi... Christian rất dễ xúc động, như trẻ mới lớn ấy, Ana. Cậu ấy đã bỏ qua hoàn toàn thời kì này trong tuổi thơ của mình. Cậu ấy chuyển hướng mọi năng lượng sang việc gạt hái thành công trong thế giới thương trường, rồi cậu ấy thành công vượt quá mọi mong đợi. Thế giới tình cảm của cậu ấy phải chơi trò rượt bắt.

Tim tôi vui lên chút xíu.

“Cả hai ta sẽ cùng học.” Tôi thở dài, rồi thận trọng giơ tay đặt lên ngực trái anh. Anh không ngần ngại như mọi khi, nhưng thoáng khựng người lại. Anh đặt tay mình lên trên tay tôi và nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

“Anh vừa học được một điều rằng tay em ném đã khéo mà giấu lại còn rất giỏi, bà Grey. Anh chưa từng biết điều đó, mà rồi thì toàn đánh giá thấp em. Em luôn khiến anh kinh ngạc.”

Tôi nhướn mày trêu anh. “Kết quả huấn luyện với Ray. Em có khả năng ném và bắn trực diện, và thừa ngài Grey, anh nên ghi nhớ dịp này để biết cư xử cho phải phép.”

“Anh sẽ ráng hết sức lưu tâm chuyện này, thưa bà Grey, hoặc đảm bảo rằng mọi vật thể tiềm năng có thể bị ném ra sẽ được ghim chặt lại, và khiến em không có cơ hội động đến súng.” Anh nhếch miệng cười.

Tôi cười đáp trả, mắt nheo lại. “Em có tài xoay xở lắm đấy.”

“Em là thế mà,” anh khẽ đáp, buông tay tôi ra để ôm choàng tôi vào lòng, dụi mũi vào tóc. Hai tay ôm và giữ anh thật chặt, tôi cảm thấy nổi căng thẳng bay biến khi anh áp ủ tôi trong lòng.

“Anh được tha thứ chưa?”

“Anh hả?”

Tôi cảm thấy anh đã mỉm cười, “Ừ,” anh đáp.

“Thôi được.”

Chúng tôi cứ đứng ôm nhau, quên bằng cơn giận dữ. Giống trẻ con hay không, kệ, anh vẫn cứ tỏa mùi thơm rất tuyệt vời. Làm sao tôi cưỡng lại nổi chứ?

“Đói không?” Một lát sau, anh hỏi. Tôi dựa đầu lên ngực anh, mắt gần sát anh.

“Vâng. Đói lắm đi rồi. Mấy cái... ơ... hoạt động kia khiến em thèm ăn quá. Nhưng em không thay quần áo cho bữa tối đâu.” Tôi nói phủ đầu vì chắc chắn quần nỉ với áo dây sẽ không được tán thành trong phòng ăn.

“Với anh em trông rất tuyệt rồi, Anastasia. Vả lại, chiếc thuyền này là của chúng ta suốt tuần cơ mà. Thích mặc gì cũng được. Cứ coi như hôm nay là thứ Ba ngày mặc thường phục ở Bờ Biển Ngà vậy. À mà anh định ăn trên boong luôn.”

“Tuyệt, em thích như thế.”

Anh hôn tôi – một nụ hôn sốt sắng xin-tha-thứ-cho-anh – rồi chúng tôi dạo bước tay trong tay ra mũi thuyền, món súp Tây Ban Nha đang chờ.

NHÂN VIÊN PHỤC VỤ bưng lên món kem nướng rồi kín đáo rút lui.

“Sao anh luôn phải tết tóc em thế?” Tôi hỏi Christian vì quá tò mò. Chúng tôi đang ngồi kề cận nhau bên bàn, bấp chần tôi quần lấy chân anh. Anh đang định nhắc chiếc thìa ăn tráng miệng lên thì dừng lại, nhăn mặt.

“Anh không muốn tóc em vướng vào đâu đó,” anh khẽ đáp, và trong thoáng chốc, anh tư lự xa xăm. “Thói quen, anh nghĩ thế,” anh vẫn dăm chiêu. Rồi ngọt nhiên anh nghiêm mặt, mắt mở lớn, đồng tử giãn ra hoảng sợ.

Anh ấy nhớ chuyện gì thế? Tôi đoán, chuyện hằn rất đau đớn, trong kí ức thời ấu thơ. Tôi không muốn nhắc anh nghĩ tới nó. Rướn người sang phía anh, tôi đặt ngón trở lên môi anh.

“Thôi, chẳng hề gì đâu. Em không cần biết nữa. Chỉ là tò mò thôi.” Tôi trao anh nụ cười vỗ về, âu yếm. Ánh mắt anh dè dặt, nhưng giây lát sau, anh bớt căng thẳng hơn, tâm trạng ngoài ngoai thấy rõ. Tôi nhào lên hôn lên khóe miệng anh.

“Em yêu anh,” tôi khẽ nói. Anh nở nụ cười duyên dáng khiến con tim phải thổn thức, lòng tôi se lại. “Em sẽ mãi yêu anh, Christian.”

“Anh cũng thế,” anh dịu dàng đáp.

“Cho dù em có không vâng lời ư?” Tôi nhướn mày hỏi.

“Chính vì tính bướng bỉnh của em đấy, Anastasia.” Anh toét miệng cười.

Tôi xúc thìa làm vỡ lớp đường được nướng vàng trên bề mặt món tráng miệng, tiếng kêu giòn tan, và lắc đầu. Có bao giờ hiểu thấu anh chàng này không? Hừm – món kem nướng này ngon tuyệt vời.

KHI TÔI TỈNH DẬY, mặt trời đã lên chói lọi, chiếu xuyên qua những ô cửa sổ, mặt nước phản chiếu những đốm sáng lung linh trên trần cabin. Không thấy Christian đâu. Tôi đuổi mình khoan khoái và mỉm cười.

Ừm... Tôi có phải chịu đựng kiểu làm tình vũ bão, để tiếp đó tận hưởng ái ân cuồng nhiệt lúc nào cũng được. Tôi lấy làm lạ rằng mình lại lên giường với hai kiểu người khác hẳn nhau – một Christian giận dữ và một Christian ngọt ngào hãy-để-anh-bù- đắp-cho-em-bằng-hết-khả-năng-của-mình. Thật trớ trêu nếu phải chọn xem tôi thích ai hơn giữa hai kiểu người đó.

Tôi nhồm dậy, bước vào nhà tắm. Vừa mở cửa, tôi thấy Christian đang cạo râu bên trong, chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm quanh hông. Anh ngoảnh ra, tươi cười, không lúng túng vì bị tôi chen vào. Tôi nhận ra rằng Christian chẳng bao giờ chịu khóa cửa nếu có một mình trong phòng – mà lý do thì rất nghiêm túc, nên tôi chẳng muốn nhảy đi nhảy lại làm gì.

“Buổi sáng tốt lành, bà Grey,” tâm trạng anh đang rất thoải mái.

“Chào buổi sáng, thưa ngài.” Tôi cười và đứng nhìn anh cạo râu. Tôi vẫn thích ngắm anh thế này. Anh ngửa cổ, đưa những đường cạo dài thông thả phía dưới cằm. Tôi nhận ra mình đang vô thức lặp lại từng cử chỉ của anh. Tôi cũng mím môi trên lại khi anh làm thế để cạo vùng nhân trung dưới mũi. Anh quay sang cười với tôi, nửa mặt vẫn dính bọt kem cạo.

“Thích trò này không?” Anh hỏi.

Ồi, Christian, em ngắm anh hết giờ này sang giờ khác cũng được. “Một trong những điều em yêu thích nhất từ trước đến nay,” tôi lẩm bẩm. Anh ngả người hôn phớt tôi, làm dính bọt kem lên má tôi.

“Anh cũng làm cho em luôn nhé?” Anh khê hỏi, vẻ tinh quái và gơ chiếc dao cạo lên.

Tôi bặm môi nhìn anh. “Không,” tôi cầu nhàu, giả bộ hờn dỗi. “Lúc khác em sẽ tẩy sau.” Tôi còn nhớ Christian đã vui thích ra sao hồi ở London, lúc anh khám phá ra rằng suốt buổi họp của anh hôm đó, tôi đã cạo sạch lông mu chỉ vì tò mò. Dĩ nhiên tôi chẳng chịu làm thế chỉ để chiều Quý ngài đòi-hỏi-tiêu-chuẩn-cao-siêu.

“EM ĐÃ LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ?” Christian la toáng lên. Anh không tìm nổi nổi phần khích dữ dội trong lòng. Anh bật dậy, ngồi trên chiếc giường trong một căn hộ ở khách sạn Brown, gần Piccadilly, bật chiếc đèn đầu giường lên, nhìn tôi sững sờ, miệng há hốc chữ O. Bấy giờ khoảng nửa đêm. Tôi ngượng chín người, mặt đỏ bừng như gấc, cố kéo chiếc váy ngủ sa tanh xuống che che giấu giấu.

Anh túm lấy tay tôi ngăn lại.

“Ana!”

“Em... ờ thì... đã cạo.”

“Anh thấy rồi. Sao thế?” Anh cười tươi hết cỡ.

Tôi gơ tay lên che mặt. Sao mà ngượng thế này?

“Này,” anh dịu dàng gọi và kéo tay tôi ra. “Đừng trốn nữa. Anh bặm chặt môi cố nhịn cười. “Nói đi. Sao thế?” Mắt anh rợn lên niềm thích thú. Sao anh ấy lại thấy việc ấy buồn cười được nhỉ?

“Đừng cười em nữa.”

“Anh đâu cười em. Anh xin lỗi. Anh... khoái quá,” anh đáp.

“Ồi...”

“Nói đi. Sao lại thế?”

Tôi hít vào thật mạnh. “Sáng nay, sau khi anh đi họp, em đi tắm, và bỗng nhớ tới các quy định của anh.”

Anh chớp mắt. Nét mặt hài hước thay đổi, anh chăm chú nghe tôi nói.

“Rồi em đánh dấu từng ý một và xem mình cảm thấy nó ra sao, rồi em nhớ tới cái thẩm mỹ viện ấy, và nghĩ... đấy là cái anh sẽ thích. Em đã không đủ dũng cảm để tẩy lông.” Giọng tôi lí nhí chỉ như tiếng thì thầm.

Anh tròn mắt nhìn tôi, đôi mắt sáng lên – lần này thì không phải bốn cột trò nghịch dại của tôi nữa, mà chan chứa tình yêu.

“Ôi, Ana,” anh thở hắt. Anh cúi xuống, âu yếm hôn tôi. “Em bỏ bùa anh mất rồi,” anh mấp máy khe nói, môi vẫn áp lên môi tôi, lại hôn tôi đắm đuối, hai bàn tay đỡ lấy mặt tôi.

Sau giây lát nín thở, anh nhích ra và chống lên một bên khuỷu tay. Nét hài hước lại hiện trên mặt.

“Anh nghĩ mình cần duyệt lại kỹ lưỡng cái việc tự tay em làm ấy, bà Grey ạ.”

“Gì cơ? Không được.” Chắc anh đang đùa đấy à! Tôi che chắn, quyết bảo vệ vùng kín vừa được phát quang rừng rậm.

“Ôi, em không trốn được đâu, Anastasia.” Anh nắm lấy tay tôi, giằng ra, len rất nhanh vào giữa hai chân tôi, rồi giữ chặt hai tay tôi sang hai bên. Ánh mắt nhìn tôi nóng bỏng như thiêu đốt, nhưng trước khi tôi kịp bùng cháy, anh cong người lên và lướt làn môi xuống vùng bụng trần trụi của tôi, tiến thẳng tới đảo huyết. Tôi quặn mình dưới anh, miễn cưỡng phó mặc cho số phận.

“Chà, ta có gì nào?” Christian đặt xuống chỗ sáng nay thôi vẫn còn đám râu mơn mớn – rồi cạ chiếc cằm tua tủa râu lên da tôi.

“A!” tôi la lên. Woa... nhạy cảm quá.

Mắt Christian rơi thẳng vào mắt tôi, ngập tràn khát khao tình ái. “Anh thấy em còn sót một ít,” anh thăm thì, giật nhẹ phía dưới.

“Ôi... đau,” Tôi khẽ kêu, mong rằng thế sẽ ngăn cuộc thâm nhập quá thẳng thắn của anh.

“Lại trải nghiệm đầu tiên nữa, bà Grey.”

“Ừm. Em thích những sự đầu tiên.”

“Anh cũng thế.”

Anh mơ màng ngắm nghía, giọng đầy si mê.

“Vui không?” Tôi hỏi cộc lốc.

“Rất vui.” Anh cười tinh quái, rồi từ từ đẩy ngón tay vào sâu trong tôi.

“NHỮNG LẦN ẤY VUI THẬT,” anh nói, đôi mắt dịu dàng chăm chọc.

“Với anh thì thế.” Tôi cố chu miệng – nhưng anh nói đúng... Rất kích thích.

“Theo anh còn nhớ thì kết quả khá mỹ mãn nhỉ.” Christian trở lại với việc cạo râu đang dang dở. Tôi liếc nhanh xuống mấy ngón tay. Vâng, quả thế. Tôi chưa từng biết rằng vùng mu trống trơn mang lại cảm giác khác biệt đến thế.

“Này, anh chỉ đùa thôi. Đấy có phải việc các ông chồng yêu vợ một cách tuyệt vọng thường làm không nhỉ?” Christian đẩy nhẹ cằm tôi lên, ngó tôi đắm đắm, đôi mắt anh đột nhiên chứa chan thấu cảm khi anh ráng sức đọc ý nghĩ của tôi.

Ừm... đến lúc đáp lễ lại nào.

“Ngồi xuống,” tôi khẽ nói.

Anh sững người, không hiểu gì.

Tôi đẩy nhẹ anh tới chiếc ghế da màu trắng đặt trong phòng tắm. Anh luống cuống ngồi xuống, tôi lấy chiếc dao cạo trong tay anh.

“Ana,” anh thốt lên khi hiểu ra tôi định làm gì. Tôi cúi xuống, hôn anh.

“Xoay đầu lại,” tôi nói khẽ.

Anh ngập ngừng.

“Ăn miếng trả miếng, ngài Grey.”

Anh nhìn tôi vẻ dè dặt, vừa thích vừa ngờ. “Em có làm không đây?” Anh hỏi, giọng rất khẽ. Tôi thông thả lắc đầu, rất chậm rãi, cố tỏ ra thật nghiêm nghị. Anh nhắm mắt lại, lắc đầu, rồi chịu nhượng bộ quay lưng lại.

Khỉ thật, anh sắp để mình cạo râu cho anh. Tôi ngáp ngừng luồn tay vào mái tóc ẩm trước trán anh, giữ anh ngồi im. Anh nhắm nghiền hai mắt, khẽ hé môi khi hít vào. Thật nhẹ nhàng tôi lướt dao cạo từ cổ lên phía cằm, làm lộ ra một vệt da dưới lớp bột kem. Christian thở hắt ra.

“Anh có nghĩ em sẽ làm đau anh không?”

“Anh chưa biết em định làm gì, Ana, nhưng anh nghĩ là không – không cố ý.”

Tôi lại đưa một đường nữa từ cổ lên, mở rộng hơn vệt da dưới lớp kem.

“Em không bao giờ cố ý làm anh đau, Christian.”

Anh mở mắt và vòng hai tay ôm quàng lấy tôi, trong khi tôi đang nhẹ nhàng đưa lưỡi dao cạo từ dưới tóc mai xuống má.

“Anh biết mà,” anh đáp, nghiêng mặt để tôi cạo nốt má bên đó. Chỉ hai đường dao là xong.

“Xong, và không đổ giọt máu nào.” Tôi cười hãnh diện.

Anh vuốt tay ngược từ dưới chân, vén chiếc váy ngủ tới tận đùi, rồi kéo tôi ngồi xuống. Tôi bám hai tay vào bắp tay anh. Vùng cơ bắp thực sự rất rắn chắc.

“Anh đưa em đi chơi hôm nay nhé?”

“Không tắm nắng chứ?” Tôi nhướn mày châm biếm hỏi lại anh.

Anh liếm môi vẻ bồn chồn. “Không. Hôm nay không tắm nắng. Anh cứ tưởng em có lẽ sẽ thích việc khác.”

“À, tại anh đã rải khắp người em toàn vết bầm tím, và thực sự dập tắt mọi khả năng phơi nắng, chẳng phải dĩ nhiên là không tắm nắng được còn gì?”

Anh khôn khéo chọn cách phớt lờ giọng điệu châm chích của tôi. “Mình sẽ đi xe ô tô, nhưng đây là nơi rất đáng đến thăm mà anh vừa đọc được. Bố anh gợi ý chúng ta tới đó chơi. Nó là một ngôi làng ở đỉnh đồi có tên gọi Saint-Paul-de-Vence^[11]. Ở đó có vài triển lãm mỹ thuật. Biết đâu mình gặp may chọn được vài bức tranh hay tượng cho ngôi nhà mới nếu thấy thích.”

[11] Saint-Paul-de-Vence: tên một địa danh ở vùng ven biển Alpes, miền Nam nước Pháp.

Tôi ngả người ra sau để ngó anh cho rõ. Mỹ thuật ư... anh muốn mua tác phẩm mỹ thuật. Sao mà tôi biết chọn cơ chứ?

“Gì thế?” anh hỏi.

“Em chẳng biết gì về mỹ thuật cả, Christian.”

Anh nhún vai và mỉm cười bao dung. “Chỉ mua cái nào mình thích thôi. Không phải như đầu tư kinh doanh đâu.”

Đầu tư kinh doanh? Ái chà.

“Sao thế?” Anh hỏi lại.

Tôi lắc đầu.

“Nghe này, anh biết hôm trước mình đã xem các bản thiết kế của kiến trúc sư rồi – nhưng đi tham quan cũng chẳng thiệt gì, mà thị trấn này rất lâu đời, cổ kính lắm.

A, kiến trúc sư. Anh vừa gợi tôi nhớ đến cô nàng... Gia Matteo, một người bạn của Elliot làm ở chỗ Christian ở Aspen. Trong những lần gặp gỡ, cô nàng cứ luẩn quẩn bám dính Christian như sam.

“Thế nào?” Christian la lên. Tôi vẫn lắc đầu. “Nói anh nghe đi,” anh giục.

Làm sao tôi kể với anh rằng mình không ưa Gia được cơ chứ? Lý do không thích người ta của tôi thật vô lý. Tôi không muốn biến thành cô vợ ghen tuông.

“Không phải em còn giận anh chuyện hôm qua đấy chứ?” Anh thở dài rồi rúc mặt vào giữa hai bầu ngực tôi.

“Không. Em đói.” Tôi lí nhí đáp, biết thừa rằng cái cơ này sẽ làm anh xao lãng, không gắng hỏi nữa.

“Sao em không nói sớm?” Anh dịu dàng buông tôi ra, rồi đứng lên.

SAINT-PAUL-DE-VENCE là một ngôi làng cổ vững chãi nằm trên đỉnh đồi, một trong những chốn thơ mộng nhất tôi từng đến thăm. Tôi và Christian khoác vai tản bộ trên những lối đi hẹp lát đá cuội, một tay tôi dắt trong túi sau quần soóc của anh. Taylor và Gaston hay Philippe gì đó – tôi vẫn chẳng phân biệt nổi hai người đó – bám theo sau chúng tôi. Chúng tôi băng qua quảng trường rợp bóng cây, ở đấy có ba ông già đội mũ nỉ dù trời khá nóng đang chơi ném bóng. Khá đông khách du lịch, nhưng tôi hoàn toàn thoải mái ở trong vòng tay Christian. Có nhiều nơi để thăm thú – những lối mòn và con ngõ nhỏ dẫn tới một quảng trường có đài phun nước bằng đá kiến trúc cầu kỳ, các bức điêu khắc cả hiện đại lẫn cổ kính, rồi nhiều cửa hàng nhỏ đầy sức hấp dẫn.

Trong gian triển lãm đầu tiên, Christian say sưa chiêm ngưỡng mấy bức ảnh gợi cảm phía trước mặt, vô thức nhá nhá gọng kính phi công trên tay. Đó là các tác phẩm của Florence D’elle[12] thể hiện những phụ nữ khỏa thân trong nhiều tư thế khác nhau.

[12] Florence D’elle: tên một nhiếp ảnh gia người Bỉ, sinh năm 1971.

“Em không thấy đó là ý hay đâu,” tôi lầm bầm phản đối. Chúng khiến tôi nhớ tới hộp ảnh tôi tìm thấy trong phòng chứa đồ của anh, à của chúng tôi. Tôi thắc mắc không biết anh hủy chúng đi chưa.

“Anh cũng thấy thế,” Christian đáp, cúi xuống tôi cười tươi rói. Chúng tôi tay nắm tay dạo bước tới họa sĩ kế tiếp. Tôi vu vơ tự nhủ liệu có nên để anh chụp ảnh mình không.

Phần trưng bày tiếp theo là của một họa sĩ nữa chuyên vẽ tĩnh vật – trái cây và rau củ, rất cận cảnh và màu sắc phong phú, rực rỡ.

“Em thích những bức này.” Tôi chỉ ba bức tranh ớt đỏ. “Chúng gợi nhớ lúc anh cắt rau củ ở căn hộ của em.” Tôi cười khúc khích. Miệng Christian nhếch lên khi anh định nhin cười mà không được.

“Anh tưởng mình đã thể hiện khá thuần thực đấy chứ,” anh khề đáp. “Chỉ hơi chậm thôi, với cả,” anh kéo tôi vào lòng, “tại em làm anh phân tán tư tưởng. Em định treo chúng ở đâu?”

“Gì cơ?”

Christian dụi dụi bên tai tôi. “Mấy bức tranh đó – em định treo chúng ở đâu?” Anh cắn nhẹ dái tai tôi, khiến cảm giác nhột nhạt chạy xuống tít tận phía dưới.

“Trong bếp,” tôi lí nhí.

“Ừm. Ý hay, bà Grey.”

Tôi liếc nhìn giá. Năm nghìn euro mỗi bức! Chết tiệt!

“Chúng đắt quá!” Tôi há hốc miệng kinh ngạc.

“Thế à?” Anh lại dụi mũi vào tôi. “Quen dần đi, Ana.” Anh buông tôi ra rồi thông thả tiến lại chỗ bàn có thiếu nữ mặc chiếc váy trắng toát đang thần thờ nhìn anh. Tôi muốn trừng mắt giận dữ, nhưng rồi lại quay sang ngắm tiếp mấy bức họa. Những năm nghìn euro... Ái chà chà.

CHÚNG TÔI VỪA ĂN TRƯA XONG và đang thưởng thức cà phê ở khách sạn Le Saint Paul. Cảnh sắc thôn dã xung quanh thật yên bình. Những vườn nho và cánh đồng hoa hướng dương chấp nối thành những mảnh ghép đầy sắc màu bình nguyên mênh mông, rải rác đây đó là những căn nhà nhỏ nhắn và giản dị. Trời đẹp, quang đãng, nên chúng tôi có thể nhìn thấy cả con đường dẫn ra biển, mặt nước lấp lóa xa xa. Christian cắt ngang cơn mơ màng của tôi.

“Em có hỏi anh tại sao lại tét tóc em,” anh khề nói, giọng điệu ấy làm tôi lo sợ. Trông anh vẻ như có lỗi.

“Vâng.” Ôi, chết thật.

“Bà ấy thường để anh nghịch tóc, anh nhớ lơ mờ thế. Anh chẳng biết liệu đó là một kí ức hay chỉ là giấc mơ.”

Whoa! Mẹ đẻ của anh.

Anh đắm đắm nhìn tôi, nét mặt khó đoán biết. Tôi sợ hết hồn. Tôi nên nói gì đây khi anh kể một chuyện kiểu như thế?

“Em vẫn thích lúc anh nghịch tóc em.” Tôi ngập ngừng.

Anh ngó tôi vẻ hoài nghi. “Thật không?”

“Thật.” Quả thực là thế. Tôi nắm tay anh. “Em nghĩ anh từng rất yêu mẹ mình, Christian.” Mắt anh mở lớn, chăm chăm nhìn tôi vô cảm, anh không nói gì.

Chết thật! Tôi có nói gì quá đà không? Nói gì đi, anh chàng Đa Sự – xin anh đấy. Nhưng anh vẫn nhất định không mở lời, chỉ nhìn tôi đắm đắm với đôi mắt xám sâu thăm thẳm, giữa hai chúng tôi là khoảng tĩnh lặng tuyệt đối. Anh đang rất bối rối.

Anh liếc xuống tay tôi đang đặt trong lòng tay anh, và cau mày.

“Nói gì đi anh,” tôi khê giục, không thể chịu đựng sự im lặng này hơn nữa.

Anh lắc đầu, thở dài thườn thượt.

“Đi thôi.” Anh buông tay tôi và đứng lên, vẻ dè dặt. Tôi vừa làm gì quá trớn ư? Không biết nữa. Tim thất lại, tôi chẳng biết nên nói gì khác hay cứ để kệ thế. Tôi chọn cách thứ hai và rồi ngoan ngoãn đi theo anh ra khỏi khách sạn.

Trên con phố nhỏ xinh đẹp, anh lại nắm tay tôi.

“Em muốn đi đâu?”

Anh nói chuyện rồi! Anh không giận tôi – tạ ơn trời đất. Tôi thở phào, thanh thản và nhún vai. “Em vui quá, anh vẫn nói chuyện với em.”

“Em thừa biết là anh không thích nhắc lại mấy thứ vớ vẩn đó. Chuyện xong rồi. Kết thúc rồi,” anh khê đáp.

Không đâu Christian, chưa xong đâu. Ý nghĩ ấy làm tôi buồn trĩu, và lần đầu tiên tôi tự nhủ liệu có bao giờ nó kết thúc được không. Anh vẫn luôn là chàng Năm Mươi với nhiều Ấn Số... anh chàng Đa Sự của tôi.

Tôi có muốn anh thay đổi không? Không, thực ra là không – chỉ trong chừng mực nhất định, tôi muốn anh cảm thấy mình được yêu thương.

Len lén liếc trộm anh, tôi mất một lúc mê mẩn vẻ đẹp quyến rũ của anh... và anh đích thực là của tôi. Sức hấp dẫn làm mê hoặc tôi không chỉ bởi khuôn mặt thanh tú, bảnh trai và cơ thể gợi cảm. Mà chính cái ẩn sau vẻ tuyệt hảo đó mới lôi cuốn tôi, mời mọc tôi..., đó là tâm hồn mong manh dễ tổn thương của anh.

Anh ngó xuống tôi với cái nhìn nửa vui thích, nửa như dè chừng, và cực kì gợi cảm, rồi ôm tôi trong tay, chúng tôi bước đi, vượt qua rất nhiều du khách để tới chỗ Philippe hay Gaston gì đó đỗ chiếc Mercedes rộng thênh thang. Tôi lại dút tay vào túi sau quần soóc của Christian, mừng rơn khi anh không hề giận. Nhưng thành thực mà nói, một cậu bé bốn tuổi không yêu mẹ đẻ mình là vì cái gì, dù bà ấy có tệ đến mấy đi nữa? Tôi thở dài và ôm anh chặt hơn. Tôi biết đám vệ sĩ vẫn kín đáo bám theo sau chúng tôi, và tôi vu vơ tự hỏi liệu họ đã kịp ăn uống gì chưa.

Christian dừng bước bên ngoài một gian hàng nhỏ bán trang sức đá quý, ngó qua cửa sổ rồi cúi xuống nhìn tôi. Anh nắm bên tay tôi đang buông thõng, ngón tay cái miết theo đường lằn đỏ do bị còng tay cửa vào, ngắm nghía kĩ lưỡng.

“Không đau đâu,” tôi đoán chắc với anh. Anh xoay người, tay kia của tôi tuột khỏi túi quần anh. Anh siết chặt bàn tay ấy, lật lên lật xuống kiểm tra vùng cổ tay. Chiếc đồng hồ bạch kim hiệu Omega vừa đủ che vết

đỏ lờ mờ trên tay, đó là món quà anh tặng tôi trong bữa điểm tâm vào buổi sáng đầu tiên ở London. Lời đề tặng vẫn khiến tôi xao xuyến.

Anastasia

Em rất quan trọng với Anh

Là Tình yêu, là Cuộc sống của Anh

Christian

Mặc dù có thể lúc này lúc khác, kể cả cái sự Lắm Chiêu Lắm Trò của anh, chồng tôi vẫn là người rất lãng mạn. Tôi liếc nhìn những vết lằn mờ trên cổ tay. Dù đôi khi anh cũng khá hung bạo. Anh thả tay trái tôi ra, ngón tay anh nâng cằm tôi lên, chăm chú quan sát biểu cảm trên mặt tôi, ánh mắt bắn khoắn.

“Mấy chỗ đó không đau đâu,” tôi nhắc lại. Anh đưa tay tôi lên môi, âu yếm đặt một nụ hôn xin lỗi vào phía trong cổ tay.

“Đi,” anh nói và dẫn tôi vào cửa hàng.

“ĐÂY RỒI.” CHRISTIAN MỎ MÓC chiếc vòng xuyên bạch kim anh vừa mua. Đó là một món đồ thủ công cực đẹp được chế tác rất công phu, chạm khắc hình những bông hoa cách điệu, khảm kim cương nhỏ xinh ở giữa đài hoa. Anh đeo nó lên cổ tay tôi. Nó khá rộng bản, ôm lấy cổ tay, che khuất những vết đỏ. Nó cũng đắt tặn ba mươi ngàn euro cơ, tôi nghĩ bụng, mặc dù tôi không thực sự nghe hết cuộc nói chuyện bằng tiếng Pháp với nhân viên bán hàng. Tôi chưa từng mang trên người thứ gì mắc tiền đến thế.

“Đây, tốt hơn rồi,” anh lẩm bẩm.

“Tốt hơn sao?” Tôi lí nhí, ngược nhìn đôi mắt xám long lanh, nhận ra tay nhân viên bán hàng gầy nhom đang nhìn chúng tôi với ánh mắt ghen tị và không giấu giếm.

“Em biết tại sao mà,” Christian ngập ngừng giải thích.

“Em không cần đâu.” Tôi lắc cổ tay, chiếc vòng xuyên cũng lay động. Nó bắt lấy tia nắng chiều rọi qua cửa sổ cửa hàng, những viên kim cương phản chiếu một chùm nho nhỏ ánh cầu vồng lấp lánh hắt lên tường rung rinh.

Nhưng tay anh du ngoạn dọc lên đùi hay xuống ống chân tôi. Tôi căng mình phòng vệ khi những ngón tay anh dịu dàng ve vuốt, hơi thở như nghẹn lại. Anh định làm gì thế? Anh quyết định tiến xuống dưới, đột nhiên tóm cổ chân tôi, nhắc bàn chân đặt vào lòng anh. Tôi xoay hông, ngồi đối diện anh trên ghế sau ô tô.

“Anh muốn cả chân kia nữa.”

Tôi lo lắng liếc về phía Taylor và Gaston, họ vẫn đang dán mắt vào con đường phía trước. Tôi đặt nốt chân kia vào lòng anh. Mắt nhìn điềm tĩnh, anh với tay nhấn chiếc nút ở cánh cửa phía bên anh. Một màn chắn riêng tư có màu dịu nhẹ trượt ra chắn phía trước chúng tôi, mười giây sau chúng tôi đã hoàn toàn được riêng biệt. Wow... không có gì phải ngạc nhiên khi ghế sau chiếc xe này lại rộng rãi để duỗi chân thoải mái đến thế.

“Anh muốn ngắm cổ chân em,” anh đưa ra lời giải thích đơn giản. Ánh mắt anh lo lắng. Những vết bầm đó ư? Ái chà... tôi tưởng đã giải quyết xong rồi mà. Nếu còn vết thì chúng cũng được quai dép xăng đan che khuất rồi. Sáng nay tôi còn chẳng nhớ là có thấy chúng không. Anh nhẹ nhàng vuốt ngón tay cái lên mu bàn chân phải tôi, khiến tôi trần mình. Nụ cười thoáng giỡn trên môi anh, tay anh khéo léo cởi một bên quai dép ra, nụ cười trở nên gượng gạo khi anh nhìn thấy những vết đỏ lờ mờ.

“Không đau đâu,” tôi lí nhí. Anh ngược nhìn tôi, mặt thật buồn, môi mím chặt. Anh gật đầu như thể đã tin lời tôi, trong lúc tôi lắc chân thả chiếc xăng đan rơi xuống sàn xe, thế nhưng tôi thấy mình lại để lạc mất anh. Anh đang lơ đãng và trầm tư nghĩ ngợi, vô thức ve vuốt bàn chân tôi trong khi lại quay ra nhìn xa xăm bên ngoài cửa xe.

“Này. Anh vừa nghĩ gì thế?” Tôi nhẹ nhàng hỏi. Anh liếc sang tôi và nhún vai.

“Anh không thích cái cảm giác như lúc anh thấy mấy vết bầm đó,” anh đáp.

Ồ! Một phút trước còn giữ kín, phút sau lại sẵn lòng cởi mở. Đúng là... chàng trai Muôn Màu Muôn Vẻ! Làm sao tôi bắt kịp anh đây?

“Anh đang cảm thấy thế nào?”

Đôi mắt thần thờ nhìn tôi. “Không thoải mái,” anh khẽ đáp.

Ồi không. Tôi mở đai an toàn, nhích lại gần anh, đặt hai bàn chân vào lòng anh. Tôi những muốn cuộn mình vào lòng anh, ôm chặt anh, và tôi sẽ làm thế ngay không chút do dự nếu chỉ có Taylor ở ghế trước. Nhưng sự hiện diện của Gaston ở đây làm cản trở ý muốn của tôi, mặc dù đã có tấm che. Giá mà trời tối hơn. Tôi đành siết chặt hai bàn tay anh.

“Em chỉ không thích mấy vết bầm đó,” tôi lí nhí. “Các thứ khác... những việc anh làm,” tôi hạ thấp giọng xuống hơn – “với mấy chiếc còng, em đều thích cả. À thì còn hơn cả thích nữa. Thậm chí mê mẩn. Anh có thể lặp lại việc đó lúc nào cũng được.”

Anh tựa mình trên ghế. “Mê mẩn ư?” Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang nghiền ngẫm Jackie Collins[13] bỗng giật mình ngẩng lên.

[13] Jackie Collins (sinh ngày 4/10/1937), là một nữ tiểu thuyết gia người Anh. Gần ba mươi tiểu thuyết do bà sáng tác đều nằm trong danh sách bán chạy nhất của Thời báo New York.

“Vâng.” Tôi cười ngượng nghịu. Ngón chân tôi gấp lại, chạm vào vật nổi cộm, nghe tiếng anh hít vào thật sâu, tôi ngấm ghía đôi môi anh hé mở.

“Em cần thắt đai an toàn vào, bà Grey.” Giọng anh trầm xuống, ngón chân tôi lại nghịch ngợm. Anh hít vào và đôi mắt tôi thăm lại, tay anh tóm lấy cổ chân tôi dè chừng. Anh muốn tôi dừng lại à? Hay tiếp tục? Anh ngừng lại, cau có, rồi lôi chiếc BlackBerry luôn-kề-kề-bên-mình ra khỏi túi để nhận một cuộc gọi đến, mắt liếc nhìn đồng hồ. Đường nhăn trên trán anh hằn sâu.

“Barney,” anh cau kỉnh đáp.

Khỉ thật. Lại là công việc chen ngang. Tôi thử hạ chân xuống, nhưng những ngón tay anh giữ chặt cổ chân tôi lại.

“Trong phòng máy chủ ư?” Anh hỏi lại vẻ hoài nghi. “Có kích hoạt hệ thống ngăn chặn hỏa hoạn không?”

Hỏa hoạn! Tôi nhấc chân khỏi lòng anh, lần này anh buông tôi ra. Tôi ngồi thẳng trên ghế, thắt đai an toàn, bồn chồn vịn vào chiếc vòng tay ba- mươi-nghìn-euro. Christian lại nhấn nút bên trên cửa xe, tấm chắn bằng kính trượt xuống.

“Có ai bị thương không? Tổn thất thế nào? Hiểu rồi... Khi nào?” Christian lại liếc nhìn đồng hồ, những ngón tay chải chải lên mái tóc. “Không. Không gọi sở cứu hỏa hay cảnh sát. Dù thế nào cũng chưa phải bây giờ.”

Hỏa hoạn? Ở văn phòng của Christian? Tôi hốt hoảng nhìn anh, tinh thần bồn chồn. Taylor xoay người để nghe tiếng Christian nói chuyện rõ hơn.

“Anh ấy sao? Tốt... Được rồi. Tôi muốn có báo cáo tổn thất chi tiết. Và một bản danh sách đầy đủ những người ra vào chỗ đây trong năm ngày gần đây, kể cả bộ phận tạp vụ... Giữ Andrea lại và bảo cô ta gọi cho tôi... Thế à, nghe có vẻ như khí trơ argon đó hiệu quả như dự kiến, cái đó cực kì quý giá đấy.”

Báo cáo tổn thất? Khí trơ argon? Văng vẳng tiếng giảng từ lớp học hóa – tên một nguyên tố, tôi đoán thế.

“Tôi hiểu vẫn còn sớm... Gửi email cho tôi trong vòng hai tiếng... Không, tôi cần biết ngay. Cảm ơn đã gọi tôi.” Christian ngắt máy, ngay lập tức bấm một phím trên điện thoại.

“Welch... Tốt... Khi nào?” Christian lại xem giờ. “Một tiếng sau... ừ... hai mươi-bốn-bảy ở kho dữ liệu... tốt.”

Anh ngắt máy.

“Philippe, tôi cần lên thuyền trong vòng một tiếng.”

“Vâng, thưa ngài.[14]”

[14] Nguyên văn tiếng Pháp: Oui, Monsieur.

Khỉ thật, là Philippe, không phải Gaston. Chiếc xe lao đi vun vút.

Christian nhìn sang tôi, nét mặt khó đoán biết.

“Có ai bị thương không?” Tôi vội hỏi.

Christian lắc đầu. “Tổn thất rất ít.” Anh với lấy tay tôi, siết nhẹ làm tôi yên tâm. “Đừng lo nghĩ về việc đó. Người của anh bắt tay vào rồi.” Anh là thế, một CEO luôn biết cách chỉ huy, kiểm soát được mọi việc và không hề nao núng.

“Lửa cháy ở đâu?”

“Phòng máy chủ.”

“Ở cao ốc Grey?”

“Ừ.”

Anh trả lời gọn lỏn, nên tôi hiểu anh không muốn nhắc đến nó.

“Sao tổn thất lại ít thế?”

“Phòng máy chủ lắp đặt một hệ thống ngăn chặn hỏa hoạn cực-kì- tối-tân.”

Dĩ nhiên rồi.

“Ana, xin em... đừng lo nghĩ.”

“Em không lo đâu,” tôi nói dối.

“Ta vẫn chưa biết chắc có phải do cố ý phát hỏa không,” anh đáp, cửa sâu vào nỗi lo lắng của tôi. Tôi bối rối đưa tay lên chống cằm.

Trước là vụ Charlie Tango rồi giờ là sự cố này.

Chuyện gì tiếp theo đây?

54. Chương 4

Chương 4

Tôi cứ thao thức mãi. Christian ở miết trong phòng làm việc hơn một tiếng đồng hồ rồi. Tôi đã cố đọc sách, xem TV, tắm nắng – mặc nguyên đồ và phơi nắng – nhưng không sao nguôi ngoai được. Tôi càng cố lại càng không thể giữ sạch cái cảm giác khó chịu ấy. Sau khi thay quần soóc và áo phông, tôi tháo chiếc vòng tay đất đỏ ra, rồi đi tìm Taylor.

“Chào bà Grey,” anh ta ngẩng lên chào. Taylor đang ngồi trong một phòng khách nhỏ bên ngoài phòng làm việc của Christian, đọc tiểu thuyết của Anthony Burgess[15].

[15] Anthony Burgess (25/2/1917 – 22/11/1993): Nhà văn, nhà soạn nhạc kiệt xuất giai đoạn hậu chiến, người Anh.

“Tôi muốn đi mua sắm.”

“Vâng thưa bà.” Anh ta đứng dậy.

“Tôi muốn lấy chiếc Jet Ski.”

Anh ấy sững sờ. “Ồ.” Anh nhăn nhó, lưỡng cuống không biết nên xử lý thế nào.

“Tôi không muốn làm phiền Christian về việc này.”

Anh ta cố nín nhịn tiếng thở dài. “Thưa bà Grey... ừm... Tôi nghĩ ngài Grey sẽ không hài lòng với việc này, mà tôi thì không muốn bị mất việc.” Ôi, ơn trời! Tôi những muốn trừng mắt giận dữ với anh ta, nhưng thay vào đó lại nheo mắt, thở dài thườn thượt, và có lẽ nét mặt bộc lộ vẻ căm phẫn xen lẫn vẻ bất lực vừa đủ vì không tự làm chủ chính số phận mình. Nhưng trái lại, tôi cũng không muốn Christian nổi giận với Taylor – hay giận tôi, chỉ vì chuyện này. Tự tin sải bước đi qua mặt anh ấy, tôi gõ cửa phòng làm việc và bước vào.

Christian đang nghe điện thoại, tựa vào chiếc bàn màu gỗ. Anh ngẩng lên. “Andrea, giữ máy,” anh nói nhỏ vào điện thoại, giọng nghiêm nghị. Ánh mắt anh chào đón rất lịch sự.

Khỉ thật. Sao tôi cảm thấy như thể mình vừa đi vào phòng thầy hiệu trưởng thế? Người đàn ông này vừa trối tôi bằng chiếc còng tay hôm qua. Tôi không muốn bị anh đe dọa, anh là chồng tôi cơ mà, chết thật. Tôi ưỡn cao hai vai lên, rồi nở một nụ cười rạng rỡ với anh.

“Em sẽ đi mua sắm. Em sẽ dẫn theo vệ sĩ.”

“Chắc chắn rồi, dẫn theo một trong hai anh em sinh đôi, cả Taylor nữa,” anh đáp gọn, tôi hiểu rằng dù chuyện gì đang xảy ra thì nó cũng rất nghiêm trọng, vì anh không hỏi han tôi thêm nữa. Tôi đứng sững nhìn anh, tự nhủ liệu mình có giúp được gì không.

“Gì nữa không?” Anh hỏi. Anh muốn tôi đi luôn.

“Em có giúp được gì anh không?” Tôi hỏi. Anh cười dịu dàng, âu yếm.

“Không, cưng ạ, anh không sao đâu,” anh nhẹ nhàng đáp. “Đội ngũ nhân viên sẽ lo công việc giúp anh.”

“Thôi được.” Tôi muốn hôn anh. Quỷ thần ơi, tôi được quyền làm thế chứ – anh là chồng tôi cơ mà. Dứt khoát tiến lên phía trước, tôi đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh, làm anh ngẩn người.

“Andrea, tôi sẽ gọi lại sau,” anh nói khẽ. Đặt điện thoại xuống bàn phía sau lưng, anh ôm tôi vào lòng, hôn tôi đắm đuối. Tôi thở hổn hển lúc anh buông tôi ra. Đôi mắt anh tối thẫm và đòi hỏi.

“Em làm anh mất tập trung đấy. Anh cần giải quyết cho xong việc này, để quay lại với kì trăng mật của mình.” Anh vuốt ngón tay trở dọc theo má tôi, nâng cằm tôi lên.

“Ok. Em xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi, bà Grey. Anh thích sự quấy quả của em.” Anh hôn lên khóe miệng tôi.

“Đi tiêu xài đi.” Anh buông tôi ra.

“Chắc chắn rồi.” Tôi cười hài lòng và ra khỏi phòng. Cô ả Tiềm Thức lắc đầu và bĩu môi. Cậu không nói gì với anh ấy chuyện cậu sẽ lái chiếc Jet Ski à, cô nàng bắt bẻ tôi bằng cái giọng ê a của mình. Tôi mặc kệ cô ta... Đồ yêu nữ.

Taylor vẫn kiên nhẫn đợi.

“Việc được xin phép rõ ràng rồi... Ta đi được chưa?” Tôi cười, giọng điệu cố không mỉa mai. Taylor không giấu nổi nụ cười ngưỡng mộ.

“Xin mời, bà Grey.”

TAYLOR KIÊN NHẪN CHỈ DẪN cho tôi các chức năng điều khiển Jet Ski và cách lái. Anh ta có phong thái nhẹ nhàng, điềm đạm; quả là một giáo viên tài ba. Chúng tôi đang đứng ở chỗ hạ thủy mô tô, trông tránh và lắc lư theo nhịp sóng êm dịu vỗ bên mạn thuyền Fair Lady.

Gaston đứng nhìn theo, vẻ mặt khuất sau cặp kính râm, một thành viên của thủy thủ đoàn đang điều khiển việc hạ thủy. Ái chà, ba người phục vụ, chỉ vì tôi muốn đi mua sắm. Kì quặc thật.

Kéo khóa chiếc áo phao, tôi quay sang Taylor cười tươi rói. Anh ta chìa tay giúp tôi leo lên Jet Ski.

“Buộc chặt móc chìa khóa điện quanh cổ tay, bà Grey. Nếu bị ngã, động cơ sẽ tự động tắt,” anh ấy giải thích.

“Ok.”

“Sẵn sàng chưa?”

Tôi hăng hái gật đầu.

“Nhấn khóa điện khi mô tô cách thuyền khoảng một mét rưỡi. Chúng tôi sẽ bám theo bà.”

“Ok.”

Anh ấy đẩy chiếc Jet Ski tách khỏi thuyền, nó nổi dập dềnh trên mặt nước cảng. Lúc anh ta ra dấu hiệu ok, tôi nhấn nút khóa điện, động cơ gầm lên.

“Được rồi, bà Grey, cứ thông thả mà đi!” Taylor hét lớn. Tôi tăng tay ga. Chiếc Jet Ski chồm lên trước rồi tắt máy. Chết tiệt! Sao Christian lái trông dễ ợt? Tôi thử lần nữa, và lại chết máy. Chết tiệt thật!

“Phải giữ vững tay ga, bà Grey,” Taylor la lên.

“Được rồi, được rồi,” tôi lí nhí không thành tiếng. Tôi thử lại, nhẹ nhàng siết tay ga, chiếc Jet Ski lướt lên trước – lần này nó không dừng lại. Có thể chứ! Nó tiến thêm chút nữa. Ha ha! Nó vẫn chạy rồi này! Tôi những muốn thét lên sung sướng, nhưng rồi cố kìm lại. Tôi lướt nhẹ nhàng từ chiếc du thuyền tiến vào bến cảng. Tôi nghe thấy phía sau vọng lại tiếng ùng ục của mô tô hạ thủy. Tôi tăng tốc tay ga, Jet Ski lao lên trước, lướt băng băng trên mặt nước. Cùng làn gió nhẹ ầm ập len trong tóc, và những bọt nước li ti bắn hai bên, tôi cảm thấy tự do. Thật rùng động! Chắc chắn Christian chẳng bao giờ cho phép tôi tự lái đâu.

Thay vì hướng vào bờ và chấm dứt cuộc vui, tôi chuyển hướng, lái vòng quanh du thuyền Fair Lady oai vệ. Wow – vui thật đấy. Tôi phớt lờ Taylor và nhân viên phía sau, tăng tốc quanh chiếc du thuyền lần nữa.

Khi đi được một vòng, tôi nhận thấy Christian đang đứng trên boong. Tôi nghĩ anh đang nhìn tôi sững sờ, mặc dù cũng không chắc có đúng thế không. Tôi dừng cầm buồng một tay, hăng hái vẫy anh. Anh vẫn đứng im như đá, nhưng cuối cùng cũng giơ tay lên, như thể gượng gạo vẫy. Tôi không lý giải được biểu cảm của anh, và điều gì đó mách bảo rằng tôi không muốn biết, thế là tôi lái về phía bến thuyền, lướt băng băng trên mặt biển Địa Trung Hải xanh ngắt, lung linh trong ánh nắng xế chiều.

Vào bến cảng, tôi chờ Taylor vượt lên trước, về mặt lãnh đạm, lòng tôi sứt lại, mặc dù Gaston có vẻ thích thú. Tôi thoáng băn khoăn liệu có gì xảy ra làm tổn hại mối quan hệ Pháp – Mỹ không, nhưng trong lòng tôi ngờ rằng vấn đề ở đây có thể chính là tôi. Gaston nhảy ra khỏi xuồng máy, buộc nó vào dây chèo neo thuyền, còn Taylor đang hướng dẫn tôi áp sát mạn xuồng. Tôi nhẹ nhàng lái chiếc Jet Ski vào đúng vị trí bên cạnh, tấp vào ngay ngắn bên cạnh anh ta. Nét mặt anh ta thoáng giãn ra.

“Giờ tắt khóa điện đi, bà Grey,” anh ta điềm tĩnh nói, với giữ tay lái chiếc mô tô, rồi chìa tay giúp tôi bước sang xuồng máy. Tôi nhanh nhẹn nhảy lên khoang, mừng vì không ngã nhào.

“Bà Grey,” Taylor bồn chồn nói, má ửng hồng. “Ngài Grey không thực sự thoải mái để bà lái Jet Ski.” Anh ta gần như vịn vẹo người vì lúng túng, tôi hiểu ngay rằng anh ấy vừa nhận một cuộc gọi giận dữ từ Christian. Ôi, ông chồng ưa-bao-bọc-thái-quá- đáng-thương của tôi, tôi biết làm sao với anh bây giờ?

Tôi bình thản mỉm cười với Taylor. “Tôi hiểu. Chà, Taylor, anh Grey không ở đây, và giả sử anh ấy có không thực sự thoải mái, tôi đoán chắc anh ấy sẽ nhã nhặn nói thẳng với tôi lúc tôi về thuyền.”

Taylor nhăn nhó ngần ngại. “Vâng, bà Grey,” anh khẽ đáp, đưa tôi chiếc túi xách.

Lúc leo lên bờ, tôi bắt gặp thấp thoáng trên mặt anh ấy nụ cười miễn cưỡng, khiến tôi cũng muốn cười đáp lại. Tôi rất quý mến Taylor, nhưng thực sự không hề cảm kích nếu bị anh ta quở trách – anh không phải bố hay chồng tôi.

Tôi thở dài. Christian giận mất rồi – hiện giờ anh ấy đang có đủ thứ việc phải đền đầu rồi. Tôi nghĩ gì thế không biết? Đang đứng trên bến chờ Taylor trèo lên bờ thì thấy điện thoại trong túi xách đổ chuông, tôi lôi nó ra. Giai điệu “Tình yêu anh là Chúa tể lòng em” của Sade[16]! được tôi đặt làm nhạc chuông cho cuộc gọi đến của Christian – riêng mình Christian.

[16] Nguyên văn: Your love is my king, một bài hát của ban nhạc của Anh tên là Sade, chuyên về dòng nhạc Jazz, R&B, soul và rock nhẹ.

“Chào anh,” tôi nhận điện thoại.

“Chào em,” anh chào.

“Em sẽ sớm về thuyền thôi. Đừng giận nhé.”

Có tiếng anh khẽ bật ra vẻ sững sờ. “Ừm...”

“Dù sao thì cũng thật vui,” tôi lí nhí.

Anh thở dài. “Chà, anh không muốn em hiểu nhầm rằng anh định cắt xén bớt niềm vui của em, bà Grey. Em cẩn thận nhé.”

Ôi trời! Cho phép vui vẻ ư! “Em nhớ rồi. Anh có muốn mua gì trên phố không?”

“Chỉ cần em thôi, trở về nguyên vẹn đây nhé.”

“Xin tuân lệnh, ngài Grey.”

“Rất vui khi nghe thế, bà Grey.”

“Rất hân hạnh, thưa ngài,” tôi đáp cùng tiếng cười khúc khích.

Giọng anh vang lên kèm tiếng cười. “Anh sẽ gọi sau nhé, cưng.”

“Hẹn gặp anh sau, Christian.”

Anh ngắt máy. Cơn khủng hoảng mang tên Jet Ski đã bị đẩy lùi. Xe ô tô đang chờ sẵn, Taylor giữ cửa chờ tôi. Lúc lên xe, tôi nháy mắt với anh ta, anh đáp lại bằng cái lắc đầu vui vẻ.

Ngồi trong xe, tôi gửi email cho Grey.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Cảm ơn Anh

Ngày: 17 tháng 8 năm 2011 16:55

Tới: Christian Grey

Vì đã không quá cầu kỳ.

Vợ yêu của anh Xxx

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đang cố Giữ Bình Tĩnh

Ngày: 17 tháng 8 năm 2011 16:59

Tới: Anastasia Grey

Chào mừng em.

Hãy trở về nguyên vẹn.

Không phải thư thỉnh cầu đâu.

Christian Grey

CEO & Ông Chồng Siêu Bao Bọc, Grey Enterprises Holdings, Inc

Bức thư khiến tôi bật cười. Ôi! Cổ Máy ư Kiểm Soát của tôi.

TẠI SAO TÔI LẠI MUỐN đi mua sắm? Tôi vốn ghét mua mua bán bán cơ mà. Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ tại sao, tôi rảo bước dứt khoát qua một loạt dãy hàng hiệu Chanel, Gucci, Dior và nhiều gian hàng thời trang khác, rồi cuối cùng tìm thấy liều thuốc giảm đau ỉnh trong một cửa hàng nho nhỏ chất ngất đồ và chật cứng khách du lịch. Nó là một chiếc lắc chân bằng bạc mỏng mảnh, có những trái tim nhỏ và những quả chuông bé xíu. Tiếng kêu leng keng rất dễ thương và mất có năm euro. Tôi nhanh chóng mua và đeo nó vào chân. Tôi là thế – và cái tôi thích cũng chỉ cần thế. Ngay lập tức tôi cảm thấy thoải mái. Tôi không bao

giờ muốn bị mất liên lạc với cô nàng vốn dĩ là thế này. Trong lòng tôi thấu hiểu mình không chỉ bị lấn át bởi chính con người Christian mà còn bởi sự giàu có của anh nữa. Liệu tôi có quen dần với điều này không?

Taylor và Gaston rất trách nhiệm bám theo tôi len qua những đám đông buổi xế chiều, và tôi nhanh chóng quên ngay sự hiện diện của họ. Tôi muốn mua món quà gì đó tặng Christian, thứ gì đó khiến anh rũ sạch những việc đang xảy ra ở Seattle. Nhưng tôi biết mua gì ột người đã có tất cả mọi thứ? Tôi dừng lại ở một quảng trường nhỏ, hiện đại, bao quanh là rất nhiều gian hàng, sầm soi từng cửa hàng một.

Rồi tôi nhìn thấy một cửa hàng bán đồ điện tử, chuyển viếng thăm triển lãm sáng nay và chuyển tham quan bảo tàng Louvre tái hiện trong trí nhớ tôi. Bấy giờ, chúng tôi đang ngắm bức tượng Vệ nữ thành Milo^[17]... Tiếng Christian văng vẳng bên tai tôi, “Ta có thể trân trọng mọi hình thức thể hiện người phụ nữ. Ta thích được chiêm ngưỡng họ trên chất liệu Cẩm thạch, sơn dầu, satin hoặc trên phim ảnh.”

[17] Nguyên văn: Venus de Milo, một tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ đại nổi tiếng nhất, khắc hoạ nữ thần tình yêu và sắc đẹp Venus – theo tên gọi La Mã, hay còn gọi là Aphrodite theo cách của người Hi Lạp.

Nó gợi cho tôi một ý tưởng, khá táo tợn. Giờ chỉ cần được trợ giúp chọn cho đúng, và chỉ có một người có thể giúp tôi thôi. Tôi moi điện thoại từ túi xách ra rồi gọi José.

“Ai đấy...?” Cậu ta lầm bầm giọng còn ngái ngủ.

“Jose, Ana đây.”

“Ana, chào cậu! Đang ở đâu thế? Cậu khỏe chứ?” giờ thì cậu ấy tỉnh táo hơn, giọng vẻ quan tâm rồi.

“Mình đang ở Cannes, miền Nam nước Pháp, và ổn cả.”

“Miền Nam nước Pháp hử? Ở khách sạn xịn chứ?”

“Ừm... không. Mình nghỉ lại trên thuyền.”

“Thuyền ư?”

“Một con thuyền lớn.” Tôi nói thêm, thở dài.

“Mình hiểu.” Giọng cậu ta lạnh lùng... Chết tiệt, tôi không nên gọi cậu ta. Bây giờ thì chưa cần.

“José, mình cần lời khuyên của cậu.”

“Lời khuyên của mình à?” Cậu ta có vẻ khá bất ngờ. “Dĩ nhiên rồi,” cậu đáp, lần này thì cậu ta tỏ ra thân thiện hơn. Tôi kể cho cậu ấy kế hoạch của mình.

HAI TIẾNG SAU, TAYLOR giúp tôi leo ra khỏi mô tô, bước sang bậc thang lên bông. Gaston thì giúp thủy thủ cất Jet Ski. Không thấy bóng dáng Christian trên boong, tôi hấp tấp chạy về phòng ngủ để bọc quà cho anh, khắp khối vì cảm giác thích thú như trẻ con.

“Em đi chơi kỹ nhỉ.” Christian làm tôi giật bắn người lúc đang mải mê buộc nốt dải ruy-băng cuối cùng. Tôi quay lại thì thấy anh đang đứng ở cửa cabin, chăm chú quan sát tôi. Em vẫn gặp rắc rối vì vụ Jet Ski à? Hay vì vụ hỏa hoạn ở văn phòng anh?

“Mọi việc ở văn phòng được kiểm soát ổn chứ?” Tôi ngập ngừng hỏi.

“Phần nào,” anh đáp, trên mặt thoáng hiện vẻ cau có.

“Em đã mua được ít đồ,” tôi lí nhí, thầm hy vọng có thể an ủi phần nào tâm trạng của anh, và cầu sao sự bức tức của anh không nhắm tới tôi. Anh cười âu yếm, tôi hiểu ngay chúng tôi vẫn ổn cả.

“Em mua gì thế?”

“Cái này,” tôi đặt bàn chân lên giường, chỉ cho anh thấy chiếc lắc ở cổ chân.

“Đẹp lắm,” anh bước tới chỗ tôi, ve vuốt những chiếc chuông bé tí xíu khiến chúng kêu leng keng quanh cổ chân tôi. Anh lại nhìn mặt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt theo vết hằn, truyền sang chân tôi cảm giác râm ran.

“Và cái này nữa.” Tôi giơ chiếc hộp ra, mong sao sẽ thu hút được anh.

“Tặng anh à?” anh ngạc nhiên hỏi lại. Tôi bẽn lễn gật đầu. Anh cầm chiếc hộp lên, lắc nhẹ. Anh nở nụ cười rạng ngời, như một đứa trẻ, rồi ngồi xuống giường bên cạnh tôi. Ngả người sang, anh đỡ cầm tôi, đặt một nụ hôn lên môi.

“Cảm ơn em,” anh đáp với vẻ thích thú rụt rè.

“Anh còn chưa mở quà cơ mà.”

“Anh vẫn thích, dù đó là gì chẳng nữa.” Anh cúi xuống tôi, đôi mắt rục sáng. “Anh không hay được tặng quà.”

“Tại khó chọn quà tặng anh quá. Anh có mọi thứ còn gì.”

“Anh có em.”

“Đúng thế.” Tôi cười tươi với anh. Ôi, Christian, hoàn toàn đúng thế.

Anh nhanh chóng bóc giấy bọc quà. “Một chiếc Nikon ư?” Anh ngược nhìn tôi, bối rối.

“Em biết anh đã có máy ảnh du lịch kĩ thuật số rồi... nhưng cái này dùng cho... ừm... chụp chân dung và những cái tương tự. Đi kèm có hai ống kính chuyên dụng nữa.”

Anh chớp mắt, vẫn chưa hiểu ra. “Hôm nay trong triển lãm tranh, anh đã rất thích ảnh của Florence D’elle. Và em còn nhớ cả những điều anh nói lúc thăm bảo tàng Louvre. Rồi dĩ nhiên cả những bức ảnh khác nữa.” Tôi nuốt khan, cố hết sức không nhớ lại những bức ảnh tôi tìm thấy trong phòng chứa đồ của anh.

Anh nín thở, mắt mở lớn vẻ như đang dần hiểu ra, còn tôi thì vội vã nói tiếp trước khi mất tinh thần.

“Em nghĩ anh có khi sẽ... ừm... thích chụp ảnh... em.”

“Ảnh. Chụp em ư?” Anh há hốc miệng nhìn tôi, quên cả chiếc hộp đặt trong lòng.

Tôi gật đầu, thử liều lĩnh dò xét phản ứng của anh. Cuối cùng thì anh cúi xuống nhìn chiếc hộp, những ngón tay lướt theo hình minh họa chiếc máy ảnh ở nắp vỏ hộp với vẻ sùng kính mê mẩn.

Anh ấy đang nghĩ gì thế? Ôi, đây không phải phản ứng mà tôi hằng mong đợi, cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi như thể tôi là con cừu non đáng thương bị nhốt trong chuồng. Christian không bao giờ phản ứng như tôi mong đợi cả. Anh ngược nhìn lên, mắt anh chan chứa điều gì thế kia, đau đớn ư?

“Sao em nghĩ anh muốn cái này?” Anh hỏi, vẻ sững sờ.

Không, không, không! Anh đã nói thích nó mà...

“Anh không thích à?” Tôi hỏi lại, cố không chấp nhận ý nghĩ của cô nàng Tiềm Thức, ả đang giễu cợt, sao lại có người thích chụp ảnh tôi khoả thân cơ chứ. Christian nuốt khan và luồn tay vuốt tóc, trông anh thật mất mát, bối rối. Anh hít một hơi thật sâu.

“Với anh, những bức ảnh thường giống như một hợp đồng bảo hiểm vậy, Ana. Anh biết mình lâu nay vẫn đồ vật hóa phụ nữ,” anh nói tiếp, rồi ngưng ngưng lại.

“Và anh nghĩ chụp ảnh em thì... ừm, sẽ như là đồ vật hóa em à?”

Khí huyết như sụt khỏi người tôi, mặt tôi trắng bệch.

Anh nhắm nghiền mắt. “Anh khó nghĩ quá,” anh khẽ nói. Lúc sau, đôi mắt anh mở lớn, nhón nhác và đờm buồn.

Chết thật. Tại tôi sao? Những câu hỏi hời hợt về mẹ anh? Hay vụ hỏa hoạn ở văn phòng?

“Sao anh nói thế?” Tôi thì thầm, nỗi sợ hãi dâng lên đến cổ họng. Tôi cứ tưởng anh sẽ vui. Cứ tưởng cả hai chúng tôi sẽ được vui vẻ. Cứ tưởng sẽ khiến anh hạnh phúc. Tôi đâu muốn làm anh khó nghĩ. Đúng không? Tâm trí tôi bắt đầu bấn loạn. Anh không gặp Flynn từ ba tuần nay. Phải không nhỉ? Có phải đó là lý do anh đang rối ren không? Chết tiệt, tôi có nên gọi Flynn không? Và đúng thời khắc nhận thức rõ ràng và sâu sắc nhất ấy, tôi đã hiểu ra – vụ hỏa hoạn, sự cố Charlie Tango, vụ Jet Ski... Anh ấy lo sợ, lo cho tôi, rồi việc thấy những vết hằn trên da tôi có thể lý giải điều này. Cả ngày hôm nay anh cứ bị ám ảnh vì

mấy cái vết này, tự dằn vặt vì không quen với cảm giác bức bối với những vết thương đó. Ý nghĩ khiến tôi ớn lạnh.

Anh nhún vai, và một lần nữa ánh mắt anh lại nhìn xuống cổ tay tôi, chỗ đeo chiếc lắc anh tặng tôi chiều nay. Đúng rồi!

“Christian, không sao đâu.” Tôi giơ tay lên, để lộ ra vết hằn còn lờ mờ. “Anh chẳng đã cho em chọn từ khóa an toàn còn gì. Khỉ thật – hôm qua rất vui. Em rất thích. Đừng bắn khoăn nữa – em vốn thích làm tình dữ dội mà, em từng bảo anh rồi đó thôi.” Tôi ngượng đỏ cả mặt khi cổ gạt đi nỗi hoang mang đang dâng trào.

Anh chăm chú nhìn tôi, chẳng biết anh đang nghĩ gì nữa. Có lẽ anh đang ước chừng những lời tôi nói. Tôi lắp bắp hỏi.

“Vì vì vụ cháy à? Có phải anh nghĩ nó ít nhiều liên quan tới vụ Charlie Tango? Vì thế mà anh lo lắng sao? Nói với em đi, Christian – xin anh.” Anh vẫn đăm đăm nhìn tôi, không nói năng gì, sự im lặng lại bao trùm giữa chúng tôi y như buổi chiều nay. Ôi chết tiệt! Anh ấy sẽ không nói gì đâu, tôi biết chắc thế.

“Đừng nghĩ ngợi quá Christian,” tôi nhẹ nhàng quở trách, những lời nói ấy bật ra như tiếng vọng làm gọi lên kí ức gần đây – lời anh dịu dàng nhắc tôi lúc nói đến bản hợp đồng ngớ ngẩn của anh. Tôi với tay cầm chiếc hộp trong lòng anh, mở nó ra. Anh thần thờ ngẩn tôi cứ như thể đang nhìn một sinh vật ngoài hành tinh rất cuốn hút. Biết chắc chiếc máy ảnh đã được một nhân viên bán hàng quá ư hăng hái lắp đặt chu đáo và sẵn sàng dùng ngay, tôi lôi nó ra khỏi hộp và tháo nắp đậy ống kính. Tôi giơ máy ảnh lên hướng vào anh, khuôn mặt bánh trai đang lo lắng của anh choán lấy khuôn hình. Tôi nhấn nút chụp và giữ tay liên tục, vậy là mười bức ảnh chân dung Christian đang lo sợ được chụp bằng máy kĩ thuật số để lưu lại cho hậu thế.

“Thế thì em sẽ đồ vật hóa anh đây,” tôi lẩm bẩm, lại nhấn nút chụp. Trong bức hình cuối, môi anh chỉ khe nhếch gần như khó nhận thấy. Tôi lại chụp tiếp, và lần này thì anh cười... rất nhẹ, nhưng dấu sao cũng là một nụ cười, vẫn giữ máy chụp lần nữa, và thấy anh thả lỏng rất tự nhiên trước mắt tôi, lại còn tạo dáng tru môi điệu dàng kiểu “Blue Steel”[18] hài hước khiến tôi bật cười, ôi, tạ ơn trời đất. Anh chàng Sớm-Nắng-Chiều-Mưa đã trở lại rồi – tôi mừng như vớ được vàng.

[18] Blue Steel: một kiểu tạo dáng ngộ nghĩnh, khuôn mặt nhìn thẳng ống kính, đầu hơi cúi, mắt hơi trợn lên, hóp má và môi chum lại.

“Anh tưởng đây là quà của anh cơ mà,” anh nói giọng hờn dỗi, nhưng tôi đoán anh đang đùa.

“Ái chà, tưởng như là đùa thôi, nhưng có vẻ đây là biểu hiện của việc chèn ép phụ nữ đấy.” Tôi bấm máy tanh tách, chớp được thêm mấy bức hình, và thấy nét tươi vui tăng dần trên khuôn mặt anh. Mắt anh bỗng tối thẫm lại, nét mặt thay đổi như muốn nuốt chửng tôi.

“Em muốn bị chèn ép hả?” Anh hỏi giọng ngọt xớt.

“Đừng có bắt nạt em.” Tôi quát lại.

“Anh có khả năng đè ép em lên đỉnh cao nhất, bà Grey ạ,” anh dọa nạt, giọng trầm khàn.

“Em biết khả năng của anh rồi, ngài Grey. Và anh vẫn cứ thường xuyên làm thế còn gì.”

Anh gục đầu xuống. Chết thật. Tôi hạ máy ảnh xuống và ngó chăm chăm.

“Có chuyện gì thế, Christian?” Giọng tôi vỡ òa bất lực. Kể em nghe đi!

Anh không đáp. Á a! Anh thật đáng ghét! Tôi lại ghé mắt vào máy ảnh.

“Kể em nghe đi!” Tôi nài nỉ.

“Không có gì,” anh đáp và và đột nhiên biến mất khỏi tầm ngắm. Bằng cử động rất nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, anh gạt vỏ hộp đựng máy ảnh xuống sàn, túm lấy tôi và đẩy xuống giường.

“Này!” Tôi la lên và chớp máy lia lịa, anh đang cười, cúi xuống nhìn tôi bằng đôi mắt say sưa tối thẫm. Anh nắm lấy ống kính máy ảnh, chĩa máy vào tôi, đổi chỗ thợ chụp ảnh thành đối tượng lên ảnh, và chớp máy.

“Vậy là em muốn anh chụp em hử, bà Grey?” anh vui vẻ hỏi. Tôi chỉ còn thấy mái tóc rối và nụ cười tươi rói trên bờ môi đẹp như tạc của anh. “Được rồi, để bắt đầu, anh nghĩ em nên cười tươi nào,” anh nói, còn tay thì không ngừng cù nách tôi, khiến tôi kêu thét lên, không nhận được cười và vận vẹo bên dưới anh. Tôi tóm được cổ tay cố hết sức ngăn anh lại mà không được. Anh toét miệng cười, rồi lại cù tiếp trong khi chớp máy lia lịa.

“Không! Ngừng lại!” Tôi la lên.

“Em đùa đấy à?” Anh gầm gừ rồi đặt máy ảnh xuống bên cạnh, dùng cả hai tay tra tấn tôi.

“Christian!” Tôi hỗn hển chống cự. Anh chưa bao giờ cù tôi như thế. Khỉ thật – dừng lại! Tôi xoay đầu lia lịa sang hai bên, cố quấy ra khỏi anh, vừa cười vừa đẩy hai tay anh ra, nhưng anh vẫn không ngớt tay – cúi xuống nhìn tôi vật vờ và cười thích thú.

“Christian, dừng lại!” Tôi van nài, đột nhiên anh dừng phát lại. Nắm lấy hai tay tôi ghì xuống nệm, thân mình anh lừng lững che phía trên tôi. Tôi thở hỗn hển, chưa dứt cơn buồn cười. Hơi thở của anh quện lấy hơi thở của tôi, ánh mắt nhìn xuống tôi với vẻ... biết nói thế nào nhỉ? Hai bên lá phổi tôi cũng ngừng hoạt động. Ngạc nhiên ư? Hay yêu thương? Ngưỡng mộ? Ôi chết mất! Ánh mắt ấy!

“Em. Xinh. Đẹp. Quá,” anh thì thầm từng tiếng.

Tôi ngược lên ngẩng khuôn mặt vô cùng yêu dấu của anh, đắm mình trong cái nhìn dữ dội ấy, như thể đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi. Anh cúi xuống, nhắm mắt và hôn tôi, say sưa, đắm đuối. Cách anh hưởng ứng làm đánh thức ham muốn thể xác trong tôi... khi thấy anh được tôi tháo gỡ những rối ren như thế này. Ôi chào! Anh buông hai tay tôi ra, những ngón tay vòng ra sau gáy, luồn vào tóc, ghim tôi thật chặt, cơ thể tôi ưỡn lên, căng ra vì bị khuấy đảo, vồ vập đáp trả nụ hôn trên môi anh. Rồi bỗng nhiên nụ hôn anh thay đổi hương vị, không còn dịu dàng, tôn kính, ngưỡng mộ nữa, mà trở nên ngấu nghiến, ngụp lặn và đầy ham muốn – nụ hôn anh xâm chiếm miệng tôi, giành giật không khoan nhượng, chiếm đoạt lấy khoảng trống tuyệt vọng. Trong khi cơn dục vọng xuyên suốt huyết mạch, đánh thức từng thớ cơ đến từng khớp nối, tôi bỗng thấy run lên sợ hãi.

Ôi, Năm Mươi của em, có chuyện gì thế?

Anh hít vào thật sâu và rên rỉ. “Ôi, em làm gì tôi thế này,” anh lẩm nhẩm, say sưa và tha thiết. Anh đột ngột cựa mình, nằm áp lên, đè tôi xuống đệm – một tay đỡ, một tay rà lướt khắp người, qua ngực, xuống eo, tới hông rồi vòng ra sau mông. Anh vẫn hôn dữ dội, chân chèn giữa hai chân, nâng đầu gối lên, đè nghiêng vào tôi, vật đàn ông mạnh mẽ qua lớp vải căng phồng chạm vào vùng cấm địa nơi tôi. Tôi thở gấp và rên rỉ dưới bờ môi anh, buông lơ mình trong cơn đam mê cuồng cháy của anh. Tôi xua đi những tiếng chuông cảnh tỉnh từ sâu thẳm trong lòng, chỉ cần biết rằng anh đang muốn tôi, anh cần tôi, và hòa mình cùng tôi, là cách anh yêu thích để bộc lộ mình. Tôi hôn đáp lại anh bằng sự phóng túng mới hồi phục, luồn tay nắm lấy tóc anh, ghì siết anh thật chặt. Hương vị của anh thật tuyệt và đúng là mùi vị Christian, Christian của tôi.

Đột nhiên, anh dừng lại, đứng dậy, kéo tôi ra khỏi giường, cởi khuy quần soóc của tôi, rồi nhanh nhẹn quỳ xuống, kéo tụt quần ngoài và quần lót tôi xuống, và chỉ nháy mắt sau, tôi đã lại nằm ngửa trên giường, phía dưới anh, trong khi tay anh đang cởi khuy quần. Whoa! Anh còn định không cởi đồ và áo phông của tôi. Anh giữ chặt đầu, và không mản dạo đầu nào cả, anh thúc thật mạnh vào trong, khiến tôi la lên – quá đổi bất ngờ – tôi vẫn kịp nghe thấy tiếng anh thở rít qua hàm răng nghiến chặt.

“Đúng thế,” tiếng anh rên rỉ bên tai tôi. Anh đột nhiên ngừng cử động, dần xoáy, rồi đẩy vào thật sâu, khiến tôi rên lên.

“Anh cần em,” anh khê kêu lên, khàn khàn. Anh mút mấp và nhảy mạnh dọc quai hàm tôi, rồi hôn môi tôi dữ dội. Tay chân tôi quấn chặt quanh người anh, siết anh thật mạnh, quyết tâm xóa tan mọi thứ làm anh ưu tư.

Cứ thế dồn dập, tới tấp, mãnh liệt và dữ dội, tôi đắm chìm trong nhịp điệu và tốc độ cuồng nhiệt mà anh đang dẫn dắt, trong tích tắc tôi lại thắc mắc cái gì đang dồn thúc anh, khiến anh lo lắng nhường ấy. Nhưng cơ thể tôi đang bị chiếm đoạt, nó xóa nhòa mọi ý nghĩ, chỉ biết vươn lên ăi, cuốn theo cảm giác khoái lạc dữ dội, đón nhận từng đợt tấn công vũ bão của anh. Bên tai tôi, tiếng anh thở gấp gấp, nặng nề, hỗn hển.

Anh đang ngụp lặn trong tôi... Tôi gào thét điên cuồng, đầy khao khát. Tôi cần có anh – cuồng cháy quá. Tôi đang chơi với... sắp tới đỉnh điểm... Anh cứ thế đẩy tôi lên cao hơn, áp đảo tôi, dẫn tôi đi mãi. Tôi muốn hơn bao giờ hết... khát khao cho anh và cho tôi.

“Tôi cùng anh đi,” anh hớn hển, chồm lên khiến tôi phải buông vòng tay đang siết lấy anh.

“Mở mắt ra,” anh ra lệnh. “Anh cần thấy em.” Giọng nói khản nài, kiên quyết. Mắt tôi ngay lập tức mở ra chấp chới, hình ảnh anh ập vào mắt tôi – khuôn mặt căng ra, hừng hực lửa tình, đôi mắt man dại và sáng rực. Đam mê và tình yêu của anh khiến tôi vỡ òa, và thế là tôi tới, ưỡn mình ngửa cổ ra sau, toàn thân giấy giật bao lấy anh.

“Ôi, Ana,” anh thét lên và hòa cùng đỉnh cao khoái cảm, ào ạt trong tôi, rồi ngừng lại, nằm gục trên tôi. Anh lặn một vòng, thế là tôi nằm nhào trên anh, anh vẫn trong tôi. Khi tinh thần đã hồi tỉnh, cơ thể trấn tĩnh sau cơn cực khoái, tôi những muốn thốt lên một lời trêu chọc về chuyện đồ vật hóa và chèn ép, nhưng đành nín lại, vì chưa rõ tâm trạng anh ra sao. Đang áp mặt trên ngực anh, tôi ngẩng lên xem xét biểu cảm của anh. Mắt anh nhắm nghiền, vòng tay quấn chặt quanh tôi. Tôi hôn ngực anh qua làn vải áo sơ mi lạnh mướt mướt.

“Nói em nghe, Christian, có chuyện gì thế?” Tôi dịu dàng hỏi, và thấp thỏm đợi chờ để xem liệu giờ đây, sau khi đã thỏa mãn ái ân, anh có muốn kể tôi nghe không. Tôi cảm thấy vòng tay anh siết chặt tôi hơn, nhưng phản ứng đáp lại của anh chỉ là thế. Anh vẫn không mở lời. Sự hưng phấn hồi thúc tôi.

“Em trao anh lời thề ước trang trọng, nguyện là bạn đời trung thành bên anh cả khi mạnh khỏe lẫn khi đau yếu, luôn sát cánh bên anh lúc thịnh vượng cũng như khi gian nan, sẽ chia cùng anh niềm vui cũng như nỗi buồn,” tôi thì thầm.

Anh bất động. Cử động duy nhất là mở lớn đôi mắt thăm thẳm rất bí hiểm, đắm đắm nhìn khi tôi vẫn đọc tiếp lời thề trong lễ cưới.

“Em hứa yêu anh vô điều kiện, ủng hộ mọi mục tiêu và mong ước của anh, trân trọng và tôn kính anh, sẵn sàng cười cùng anh và khóc cùng anh, sẽ chia hy vọng và ước mơ của mình với anh, và xin dâng những lời an ủi khi anh cần.” Tôi ngừng lời, cầu sao anh nói lời đáp lại tôi. Anh nhìn tôi, môi hé mở, nhưng không nói gì.

“Và yêu thương anh suốt cuộc đời đôi ta cùng chung sống.” Tôi thở dài.

“Ôi, Ana,” anh thì thào, rồi cự mình, tách chúng tôi khỏi kết nối quý báu ấy, hai người nằm song song cạnh nhau. Ngón tay anh ve vuốt má tôi.

“Anh trân trọng tuyên thệ sẽ bảo vệ và gìn giữ trong sâu thẳm trái tim anh cuộc hôn nhân này và hết lòng trân trọng em,” anh thì thầm, giọng khản đặc. “Anh hứa tuyệt đối chân thành yêu em, từ bỏ mọi người khác để giữ lòng trung trinh, qua mọi thời khắc thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi khỏe mạnh và cả khi đau yếu, cho dù cuộc sống dẫn ta tới đâu. Anh sẽ bảo vệ em, tin tưởng em, và tôn trọng em. Anh sẽ sẽ chia niềm vui và nỗi buồn cùng em, và vỗ về khi em cần. Anh hứa yêu thương em và ủng hộ mọi hy vọng và ước mơ của em, giữ gìn em an toàn sát cánh bên anh. Mọi thứ của anh là của em. Anh trao em bàn tay này, trái tim này, và tình yêu của anh từ giờ phút này cho tới suốt cuộc đời chúng ta sống chung.”[19] Nước mắt dâng trào trên mi tôi.

[19] Những lời lẽ trang trọng thường là lúc cô dâu và chú rể tuyên thệ trước Chúa trong hôn lễ có sự chủ trì của linh mục.

Gương mặt anh dịu dàng khi hướng tới tôi.

“Đừng khóc,” anh khẽ dỗ dành, ngón tay cái đón đỡ và lau đi một dòng lệ tuôn rơi.

“Sao anh không chịu kể em nghe? Xin anh, Christian.”

Anh nhắm mắt lại như thể đang đau đớn lắm.

“Em đã thề nguyện sẽ an ủi khi anh cần. Đừng để em phá vỡ lời thề của mình chứ,” tôi nài nỉ.

Anh thở dài và mở mắt ra, vẻ mặt thật u ám. “Là sự cố gây cháy có chủ ý,” anh nói ngắn gọn, đột nhiên trông anh thật trẻ thơ và dễ tổn thương làm sao.

Chết tiệt.

“Và mối lo sợ lớn nhất của anh đó là có kẻ đang bám theo anh. Nếu chúng bám theo anh...” Anh dừng lại, không thể nói tiếp.

“... Chúng có thể bắt em,” tôi khẽ đáp. Mặt anh trắng nhợt, và tôi hiểu mình cuối cùng đã mở tung nỗi sợ hãi của anh. Tôi vuốt má anh.

“Cảm ơn anh,” tôi khẽ nói.

Anh chau mày. “Vì cái gì?”

“Vì đã kể cho em.”

Anh lắc đầu, một nụ cười thoáng phớt trên môi. “Em hẳn là người có tài thuyết phục đấy, bà Grey.”

“Còn anh thì có tài sống để bụng chết mang theo mọi cảm xúc và lo lắng của riêng mình. Khéo anh lại đột tử vì nhồi máu cơ tim trước khi sang tuổi bốn mươi, mà em thì muốn anh ở bên mình lâu hơn thế.”

“Em sẽ là thần chết của anh mất. Lúc thấy em trên Jet Ski – anh gần như đột quỵ vì đau tim.” Anh nằm lăn xuống đệm, lấy tay che mắt, tôi cảm thấy anh vừa rùng mình.

“Christian, chỉ là chiếc mô tô nước Jet Ski thôi mà. Đến trẻ con còn lái được nữa là. Anh có tưởng tượng mình trông thế nào lúc chúng ta tới thăm nhà anh ở Aspen và lần đầu tiên em đi trượt tuyết không?”

Anh ngơ người và quay sang đối diện tôi, tôi suýt bật cười vì vẻ sợ hãi trên mặt anh.

“Nhà của chúng ta chứ,” cuối cùng anh cũng đáp.

Tôi phớt lờ anh. “Em đã lớn rồi, Christian, và mạnh mẽ hơn vẻ ngoài của mình. Đến khi nào anh mới chịu hiểu đây?”

Anh nhún vai và môi mím chặt. Tôi quyết định chuyển chủ đề.

“Thế còn vụ hỏa hoạn. Cảnh sát có biết đây là sự cố ý không?”

“Có.” Anh nghiêm nét mặt.

“Tốt rồi.”

“An ninh sẽ phải siết chặt hơn,” anh nói thẳng vào vấn đề.

“Em hiểu.” Tôi liếc xuống người anh. Anh đang mặc quần soóc và áo sơ mi, còn tôi vẫn mặc áo phông. Ái chà, thần nhiên tán dóc, sau khi yêu đương chớp nhoáng. Nghĩ đến đây tôi bật cười.

“Gì đấy?” Christian ngạc nhiên hỏi.

“Anh.”

“Anh sao?”

“Vâng. Anh. vẫn mặc quần áo.”

“Ồ.” Anh nhìn lại mình, rồi ngo sang tôi, mặt cười rạng rỡ.

“À thì, em biết đấy, anh khó lòng rời tay khỏi em được, bà Grey – nhất là khi em cứ cười khanh khách như một cô bé con ấu.”

Ôi, đúng rồi – trò thọc lét đó. Á à! Thọc lét à. Tôi bật dậy thật nhanh, cười lên người anh, nhưng ngay lập tức anh hiểu luôn ý định mờ ám của tôi, tóm chặt hai cổ tay tôi.

“Không được,” anh nạt, rất nghiêm túc.

Tôi bấu môi trên anh, nhưng hiểu rằng anh không thích đùa trò này.

“Đừng mà,” anh khẽ nói. “Anh không chịu được đâu. Hồi bé anh chưa từng bị cù bao giờ.” Anh dừng lại, tôi thả lỏng hai tay để anh không phải giữ tôi nữa.

“Anh từng thấy Carrick chơi với Elliot và Mia, thọc lét họ, và trông thì khá là vui, nhưng anh... anh...”

Tôi đặt ngón trỏ lên môi anh.

“Suyt, em hiểu rồi,” tôi thì thầm và đặt lên môi anh một nụ hôn phớt nhẹ, nơi ngón tay vừa đặt xuống, rồi cuộn mình nằm áp lên ngực anh. Nỗi đau đớn quen thuộc sưng tấy trong tôi, và nỗi buồn thương mà tôi vẫn áp ủ sâu thẳm trong lòng khi nghĩ đến Christian hồi còn thơ ấu lại dâng lên. Tôi biết mình sẵn sàng làm mọi thứ vì anh bởi vì tôi quá yêu anh.

Anh quàng tay ôm lấy tôi, dụi mũi vào tóc, hít vào một hơi thật sâu, tay dịu dàng ve vuốt lưng tôi. Không biết chúng tôi nằm thế được bao lâu rồi.

Sau cùng là tôi phá vỡ sự tĩnh lặng dễ chịu giữa hai người.

“Anh không gặp bác sĩ Flynn được bao lâu rồi?”

“Hai tuần. Sao? Em có ham muốn không kìm nén được phải nhất định cù anh ư?”

“Không.” Tôi phì cười. “Em nghĩ ông ấy sẽ giúp được anh.”

Christian cười nhạt. “Ông ấy đương nhiên phải làm thế rồi; anh trả tiền hậu hĩnh mà.” Anh kéo nhẹ tóc tôi, xoay mặt tôi nhìn thẳng anh. Tôi nhòm dấy bắt gặp ánh nhìn đắm đuối của anh.

“Em đang quan tâm tới sức khỏe của anh à, bà Grey?” anh dịu dàng hỏi.

“Mọi bà vợ tử tế đều quan tâm tới sức khỏe của đức ông chồng yêu quý, ngài Grey ạ,” tôi trách yêu anh.

“Yêu quý hả?” Anh lẩm bẩm, câu hỏi đầy xúc động lơ lửng giữa hai chúng tôi.

“Vô cùng yêu quý.” Tôi nhào sang hôn môi anh, anh đáp lại với nụ cười âu yếm.

“Em có muốn lên bờ đi ăn không?”

“Em sẵn lòng ăn bất kỳ nơi đâu miễn là anh thấy vui vẻ nhất.”

“Tốt,” anh cười. “Trên bờ thì anh có thể giữ em an toàn. Cảm ơn món quà của em.” Anh với lấy chiếc máy ảnh, ôm nó vào lòng. Thế là cả tôi và món quà đều nằm gọn trong vòng tay ôm ấp của anh, sau trận cù ngật ngèo, sau yêu đương nồng nàn, và sau những ôm ấp kèm lời xưng tội kín đáo.

“Em cảm ơn anh mới phải chứ.” Tôi cười, mắt anh bừng sáng.

“EM ĐANG NGHĨ GÌ THẾ?” Christian dịu dàng hỏi, nhấp một ngụm cà phê trắng miệng sau bữa tối.

“Versailles.”

“Quá khoe mẽ hả?” Anh bõn cợt. Tôi đưa mắt khắp lượt phòng ăn còn trên cả vương giả của Fair Lady và bầu môi.

“Nơi đây đâu có gì khoe mẽ nhỉ,” Christian tự bao biện.

“Em biết. Rất tuyệt. Kì trăng mật tuyệt vời nhất mà bất kỳ cô gái nào cũng ao ước.”

“Thật chứ?” Anh hỏi, thành thực ngạc nhiên. Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Chúng ta chỉ còn hai ngày nữa thôi. Còn nơi nào em muốn đi thăm hay chơi không?”

“Chỉ cần bên anh thôi,” tôi khẽ đáp. Anh đứng dậy, đi vòng quanh bàn tới chỗ tôi và đặt nụ hôn lên trán.

“Được rồi, em vắng anh một giờ được không? Anh cần kiểm tra email xem chuyện ở nhà thế nào rồi.”

“Vâng, được mà,” tôi vui vẻ đáp, cố giấu đi nỗi thất vọng phải vắng anh cả tiếng đồng hồ. Có kì quặc lắm không khi tôi chỉ muốn lúc nào cũng ở bên anh?

“Cảm ơn món quà của em,” anh khẽ nói rồi đi về phía phòng làm việc.

QUAY TRỞ LẠI PHÒNG NGỦ, tôi quyết định cũng phải nối lại các liên lạc của mình, bèn mở laptop ra. Có thư của mẹ, rồi của Kate, kể tôi nghe những chuyện phiếm ở nhà, và hỏi thăm xem trăng mật thế nào. Chà, tuyệt diệu, tới khi có kẻ cam tâm đốt văn phòng Tập đoàn Kinh doanh cổ phần Grey... Lúc vừa viết xong thư gửi mẹ thì có email của Kate vừa đến.

Từ: Katherine L Kavanagh

Ngày: 17 tháng 8 năm 2011 11:45

Tới: Anastasia Grey

Chủ đề: ÔI TRỜI OI!!!

Ana, mình vừa nghe tin vụ hoả hoạn & văn phòng của Christian. Cậu có nghĩ là do cố ý không?

K xox

Kate đang online! Tôi vội vào ứng dụng mới tiếp cận – tin nhắn qua Skype – và thấy tên cô bạn đang sáng. Tôi hồi hả gõ vào cửa sổ Chat.

Ana: Này cậu có đó không?

Kate: CÓ, Ana! Khỏe không?

Trăng mật thế nào? Cậu đọc email mình gửi chưa? Christian có biết gì về vụ cháy không?

Ana: Mình khỏe. Kì trăng mật tuyệt diệu. Rồi, mình vừa đọc xong. Có, Christian biết rồi.

Kate: Mình cũng nghĩ thế. Tin đăng về vụ việc rất sơ sài. Còn Elliot thì chẳng kể gì với mình đâu.

Ana: Cậu định moi tin cho bài báo của mình hả?

Kate: Cậu hiểu mình quá.

Ana: Christian chẳng kể gì nhiều với mình đâu.

Kate: Elliot nghe được qua bác Grace!

Ôi không – tôi chắc chắn Christian không muốn chuyện này được phát đi cho cả Seattle biết. Tôi đành dùng đến kĩ thuật điều nghệ để đánh-lạc-hướng-sự-đeo-bám-dai-dăng-mang-tên-Kavanagh.

Ana: Elliot và Ethan thế nào?

Kate: Ethan được nhận vào học một khoá tâm lí học ở Seattle để lấy bằng thạc sĩ. Elliot thì vô cùng đáng yêu.

Ana: Ethan được lắm, tiếp tục suôn sẻ nhé.

Kate: Chàng Bạo Chúa[20] yêu quý của cậu thế nào?

[20] Nguyên văn: ex-dom, ám chỉ Christian trước kia từng là bạn trai của Ana, với những trò chơi tình ái kẻ thống trị-người phục tùng.

Ana: Kate này!

Kate: Sao?

Ana: CẬU BIẾT SAO CÒN GÌ!

Kate: Mình xin lỗi.

Ana: Anh ấy tuyệt. Trên cả tuyệt vời.

Kate: Tốt, cậu vui là mình vui rồi.

Ana: Mình hạnh phúc ngất ngây ấy chứ.

Kate: Mình phải đi đây. Nói chuyện sau nhé?

Ana: Không chắc lắm. Để xem mình có online được không đã. Múi giờ lệch mà!

Kate: Ừ nhỉ. Yêu cậu, Ana.

Ana: Yêu cậu. Hẹn sau nhé. X

Kate: Chào cậu. <3>

Có thể tin cậy Kate bám theo manh mối vụ việc này. Tôi đảo mắt rồi tắt vội Skype trước khi Christian đọc thấy đoạn Chat này. Anh sẽ chẳng hài lòng với bình luận về Bạo Chúa đâu, còn tôi thì chắc chắn anh hoàn toàn không phải là...

Tôi thở dài thườn thượt. Kate biết rõ mọi chuyện, từ buổi tối trước đám cưới ba tuần, hôm đó chúng tôi ngà ngà say và tôi cuối cùng đã chịu thua trước Sự-tò-mò-mang-tên-Kavanagh. Khá nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng kể ra với ai đó.

Tôi xem đồng hồ. Đã gần được một tiếng từ bữa tối rồi, mà tôi thì nhớ chồng quá. Tôi bước lên khoang xem anh xong việc chưa.

TÔI ĐANG TRONG ĐẠI SÁNH GƯƠNG cùng Christian bên cạnh, cúi xuống nhìn tôi cười chan chứa yêu thương và trìu mến. Em trông như một thiên thần. Tôi cười rạng rỡ đáp lại anh, nhưng khi liếc vào gương tôi thấy có mỗi bóng mình, căn phòng u ám, xám xịt. Không! Tôi quay ngoắt lại nhìn anh, nụ cười trên khuôn mặt ấy thật buồn bã và tiếc nuối. Anh vén tóc tôi ra sau tai. Anh quay lưng bỏ đi, không nói năng gì. Khi bước tới phía cánh cửa đôi có hoa văn trắng lệ ở cuối căn phòng, tiếng bước chân vang lên, dội vào những tấm gương lớn... chỉ mình anh đơn độc, không hình bóng phản chiếu... rồi tôi bừng tỉnh, hít vội khí trời, cơn sợ hãi bao trùm lấy tôi.

“Này em,” anh khẽ gọi giọng đầy lo lắng, từ trong bóng tối tiến tới cạnh tôi.

Ôi, anh đây rồi. Anh vẫn an toàn.

Tôi nhẹ nhõm cả người.

“Ôi, Christian,” tôi líu díu gọi, cổ trắn tĩnh để nhịp tim đang nện thình thịch trở lại bình thường. Anh ôm tôi trong vòng tay anh, bấy giờ tôi mới nhận ra nước mắt dòng dòng chảy trên má.

“Ana, chuyện gì thế?” Anh vuốt má, lau nước mắt cho tôi, giọng anh rất xót xa.

“Không có gì. Cơn ác mộng ngốc nghếch ấy mà.”

Anh hôn trán và gò má tôi, dịu dàng vỗ về. “Chỉ là một giấc mơ khó chịu thôi mà cưng,” anh thì thầm. “Anh có em rồi. Anh sẽ bảo vệ em được an toàn.”

Tôi quấn chặt lấy anh, hít hà hương vị ngọt ngào từ anh, cố quên đi nỗi mất mát và suy sụp. Linh tính của tôi đến từ giấc mơ, chính thời khắc đó, tôi hiểu ra rằng nỗi sợ hãi đáng sợ và sâu sắc nhất trong mình là đánh mất anh.

55. Chương 5

Chương 5

Tôi cựa mình, quờ quạng tìm Christian nhưng không có anh bên cạnh. Ôi chết! Ngay lập tức tôi choàng tỉnh, hít hải nhìn khắp phòng. Christian đang ngồi trên chiếc ghế bành nhỏ bọc đệm kê cạnh giường, lặng lẽ quan sát tôi. Anh gập người đặt cái gì đó xuống sàn, rồi tiến lại gần, nằm nhoài bên cạnh tôi trên giường.

“Này, đừng sợ. Mọi việc ổn mà,” giọng anh nhẹ nhàng, dễ chịu – như thể đang vỗ về một con thú hoang đang hoảng sợ. Anh dịu dàng vuốt ngược tóc trên trán tôi ra sau, tôi tức thì bình tĩnh lại. Tôi thấy anh càng cố che giấu lại càng để lộ nỗi lo lắng trong lòng.

“Mấy ngày hôm nay em hay giật mình thảng thốt lắm đấy,” anh thì thầm, mắt mở lớn nhìn nghiêm nghị.

“Em ổn mà, Christian.” Tôi nở nụ cười tươi tắn nhất, bởi lẽ tôi không muốn để anh biết mình đang lo nghĩ quá thể về vụ cố ý gây cháy. Hồi ức đau thương từ dạo xảy ra sự cố Charlie Tango bị hủy hoại, rồi Christian bị mất tích lại trở dậy – đó là cái cảm giác trống rỗng thăm thẳm, cùng nỗi đau đớn không gì diễn tả nổi; kí ức ấy tra tấn và giày vò con tim tôi. Vẫn giữ nụ cười trên mặt, tôi cố xua tan nó đi.

“Anh đang nhìn em ngủ à?”

“Ừ,” anh nói, mắt dán chặt vào tôi, thăm dò. “Em vừa nói mơ.”

“Ồi?” Chết thật! Tôi nói gì không biết?

“Em lo lắng quá,” anh nói thêm, đôi mắt đầy lo âu. Tôi chẳng giấu giếm được anh điều gì ư? Anh cúi xuống hôn lên trán, ngay giữa hai lông mày.

“Khi em cau mày, một chữ V hiện lên ở đây. Hôn lên em ái quá. Đừng lo nữa, cưng, anh sẽ chăm sóc em.”

“Không phải em lo cho em đâu, mà là cho anh,” tôi cần nhắc. “Ai sẽ chăm sóc anh?”

Anh cười rộng lượng với giọng điệu của tôi. “Anh đã đủ to lớn và ghê gớm để tự chăm sóc bản thân mình rồi. Thôi. Dậy đi. Có một việc anh muốn làm trước khi về nhà.” Anh cười tươi tắn, nụ cười hồn nhiên như đứa trẻ vâng-tôi-đích-thực-mới-hai-mươi-tám-tuổi, vỗ mạnh vào hông tôi. Tôi kêu oai oái, giật bắn mình, rồi nhận ra hôm nay chúng tôi sẽ trở về Seattle, nỗi buồn rầu bùng ra. Tôi chẳng muốn về nhà. Tôi vừa tận hưởng anh 24/7 vô cùng thích thú, và vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ anh với công việc và gia đình. Chúng tôi có một kì trăng mật rất hạnh phúc. Cũng phải thừa nhận là có chút xíu thăng trầm, nhưng với những cặp mới kết hôn thì thế là thường tình, đương nhiên rồi nhỉ?

Nhưng Christian không thể kìm được niềm phấn khích hồn nhiên của mình, và nó thực sự lây lan sang cả tôi, mặc kệ mấy suy nghĩ u ám vừa rồi. Khi anh duyên dáng từ giường đứng lên, tôi rầm rập làm theo, quá đổi tò mò. Anh định làm gì thế nhỉ?

CHRISTIAN BUỘC CHÌA KHÓA vào cổ tay tôi.

“Anh muốn em lái à?”

“Ừ.” Christian cười. “Không chặt quá chứ?”

“Vừa rồi. Có phải vì thế mà anh mới mặc áo phao không?” tôi nhướn mày.

“Ừ.”

Tôi không nhịn được tiếng cười khanh khách. “Hãy tin tưởng vào khả năng cầm lái của em, ngài Grey.”

“Lúc nào cũng tin mà, bà Grey.”

“Được, đừng lên lớp em.”

Christian giơ hai tay lên phòng thủ, nhưng miệng tươi rói. “Anh nào dám?”

“Có, anh dám đấy, và đã từng rồi ấy chứ. Sao không tấp vào kia rồi đứng lên bờ tranh cãi tiếp nhỉ?”

“Nói được thì làm được đấy nhé, bà Grey. Chúng ta cứ đứng đây cả ngày đôi co về khả năng cầm lái của em hay là đi đâu cho vui vẻ nhỉ?”

“Nói ngay và làm ngay đây, ông Grey.” Nắm lấy tay lái, tôi leo lên Jet Ski. Christian trèo lên ngồi phía sau tôi, đá chân đẩy chúng tôi ra xa chiếc du thuyền. Taylor đứng cùng hai thủy thủ nhìn theo thích thú. Anh nhào người về trước, hai tay ôm choàng quanh tôi, áp đùi sát vào tôi. Đúng thế, chính đây là điểm tôi thích nhất ở phương tiện đi lại này. Tôi tra khóa điện rồi nhấn nút đề, động cơ vang rền.

“Sẵn sàng chưa?” Tôi hét lên át tiếng ồn.

“Rất sẵn sàng,” anh đáp, miệng ghé sát tai tôi.

Tôi nhẹ nhàng lên tay ga, chiếc Jet Ski tách xa khỏi Fair Lady, đường hoàng trên cả mong đợi. Christian ôm chặt hơn. Tôi tăng tay ga, chúng tôi vọt lên trước. Mừng quá không bị chết máy.

“Whoa!” Christian phía sau lưng reo lên, vẻ hồ hởi rõ rệt. Tôi tăng tốc vọt qua Fair Lady hướng ra biển rộng. Chúng tôi đang đậu lại bên bờ biển vùng Saint-Laurent-du-Var, còn sân bay Bồ Biển Ngà Nice nấu mình đâu đó phía xa xa, kề cận Địa Trung Hải, có lẽ thế. Tôi nghe được đoạn báo cáo điện đàm cập bờ khi tới nơi đêm qua. Tôi thấy cần tiến lại gần cho dễ ngắm.

Chúng tôi lao về phía trước, lướt băng băng trên những ngọn sóng.

Tôi thích quá, hồi hộp run người khi Christian để tôi cầm lái. Mọi lo lắng phiền muộn của hai ngày qua tan biến hết khi chúng tôi lướt vun vút về phía sân bay.

“Lần sau chơi trò này chúng ta sẽ có hai Jet Ski,” Christian hét lớn. Tôi cười thích thú, chỉ nghĩ tới việc đua bên cạnh anh đã sướng rơn lên rồi.

Khi chúng tôi đang lướt vù vù trên mặt biển xanh ngắt mát rượi, hướng về chỗ trông giống như đoạn cuối đường băng thì tiếng động cơ vang như sấm rền phía đầu mô tô khi tiến vào bờ bất thành linh làm tôi giật bắn mình. Tôi quá hoảng hốt, vừa quẹo tay lái vừa luống cuống thay vì hãm phanh thì lại tăng tay ga.

“Ana!” Christian vội la lên, nhưng muộn mất rồi. Tôi bị hất tung khỏi Jet Ski, chân tay đập vào nhau, kéo theo cả Christian rơi xuống biển trong cảnh nước nổi tung tóe ngoạn mục.

Tôi la lên thất thanh, chìm ngấm trong làn nước xanh ngắt như pha lê, nuốt đầy vị mặn chát của biển Địa Trung Hải. Vẫn còn xa bờ nên nước biển lạnh cóng, nhưng tôi nổi lên ngay lập lự, nhờ có chiếc áo phao. Vừa ho sặc sụa vừa nhổ nước phì phì, tôi gạt nước khỏi mắt rồi nhìn quanh tìm Christian. Anh đang bơi lại chỗ tôi. Chiếc Jet Ski nổi lênh bênh bình an vô sự cách chúng tôi vài mét, động cơ im ắng.

“Em ổn chứ?” Mắt anh chất chứa lo sợ khi với lấy tôi.

“Vâng,” tôi thều thào đáp, nhưng không tìm được niềm hãnh diện. Thấy không, Christian? Điều tệ nhất khi cưỡi Jet Ski cũng chỉ đến thế mà thôi! Anh kéo tôi vào lòng, hai tay giữ hai bên má, sấm soi kỹ mặt tôi.

“Thấy không, đâu quá tệ!” Tôi bật cười khi chúng tôi khoát nước bì bõm.

Cuối cùng anh cũng nhõm miệng cười, thở phào nhẹ nhõm. “Không, anh e rằng không tệ chút nào. Trừ việc anh ướt nhẹp rồi,” anh căn nhắc, nhưng giọng pha trò.

“Em cũng ướt nữa.”

“Anh thích em ướt át.” Anh nhìn khiêu khích.

“Christian!” Tôi la lên, cố tỏ ra phẫn nộ chính đáng. Anh mỉm cười, trông thật tuyệt mỹ, rồi cúi xuống hôn tôi thật thắm thiết. Khi anh buông ra, tôi suýt hết hơi.

“Đi thôi. Quay lại thuyền. Cần tắm cái đã. Anh sẽ lái.”

CHÚNG TÔI THƯ THẢ NGỒI CHỜ trong sảnh hạng nhất ở Sân Bay Quốc tế Anh Quốc ngoại vi London, đợi chuyến bay chuyển tiếp tới Seattle. Christian đang mải mê đọc tờ Thời báo Tài chính. Tôi lôi chiếc máy ảnh ra, định chụp vài bức ảnh. Anh trông thật gợi cảm trong chiếc áo sơ mi lạnh trắng với quần jean, chiếc kính mát gập lại cài vào rãnh chữ V của chiếc áo sơ mi để mở cúc cổ. Ánh đèn nhấp của máy ảnh làm chói mắt anh. Anh ngước lên nhìn tôi và nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

“Em thế nào, bà Grey?” Anh hỏi.

“Phải về nhà buồn nhỉ,” tôi lí nhí. “Em thích có anh kề bên mình.”

Anh đỡ tay tôi đưa lên môi, lướt lên những khớp tay một nụ hôn âu yếm. “Anh cũng thế.”

“Nhưng sao?” Tôi bật ra câu hỏi đó khi dường như nghe thấy ẩn cuối lời nói đơn giản của anh còn một âm điệu khe khẽ không thành lời.

Anh cau mày. “Nhưng gì?” anh vặn hỏi lại vẻ sắc sảo. Tôi nghiêng đầu nhìn anh đăm đăm, vẻ mặt thúc giục. Hãy Nói Em Nghe Đi mấy hôm nay tôi quá thành thạo rồi. Anh thở dài thườn thượt, đặt tờ báo xuống. “Anh chỉ muốn kẻ phá hoại này bị bắt và biến mất khỏi cuộc sống của chúng ta.”

“Ồ.” Nghe có vẻ khá thẳng thắn nhỉ, nhưng tôi lại bị bắt ngờ trước sự thẳng thừng ấy của anh.

“Anh sẽ cắt bi lão Welch cho lên đĩa nếu lão còn để bắt kì chuyện gì như thế xảy ra lần nữa.” Tôi rùng mình thấu xương khi nghe thấy giọng nói hăm dọa của anh. Ánh mắt anh nhìn thẳng thừng, khiến tôi tự hỏi liệu anh có dám để tôi nói năng suông sã đến thế không. Tôi dành chú tâm vào việc duy nhất mình nghĩ ra được để làm dịu đi sự căng thẳng bất thành linh giữa hai người, giờ máy ảnh lên chụp.

“NÀY, SÂU NGỦ ƠI, VỀ TỚI NHÀ RỒI,” Christian khẽ gọi.

“Ừm,” tôi kêu khẽ, miễn cưỡng dứt ra khỏi giấc mơ rất trêu ngươi tới đoạn Christian và tôi đang ngồi thưởng thức bữa ăn ngoài trời trên tấm mền trải giữa Công viên Kew.

Tôi mệt lả người, kiệt sức vì di chuyển, mặc dù toàn ở chỗ ngồi hạng nhất. Chúng tôi vừa đi liền một mạch hơn mười tám tiếng đồng hồ, tôi nghĩ mình mệt quá nên quên cả việc đã đi qua những chặng nào. Tôi nghe tiếng cửa mở, rồi Christian cúi xuống bên tôi. Anh tháo đai an toàn, hai tay ẵm tôi lên, khiến tôi choáng tỉnh “Này, em tự đi được mà,” tôi uể oải chống cự.

Anh cười khanh khách. “Anh phải bế em qua cửa vào nhà chứ.”

Tôi quàng hai tay quanh cổ anh. “Qua ba mươi tầng lầu có được không?” Tôi cười thách thức.

“Bà Grey, anh rất hân hạnh thông báo rằng em vừa tăng cân đấy.”

Anh toét miệng cười. “Nên nếu em không phiền, ta sẽ đi thang máy.”

Anh nheo mắt nhìn tôi, thế nhưng tôi biết anh đang đùa.

Taylor mở cánh cửa dẫn ra hành lang Escala và mỉm cười. “Chào mừng ông bà về nhà.”

“Cảm ơn, Taylor,” Christian đáp. Tôi khẽ cười đáp lại Taylor rồi nhìn theo anh ấy quay lại chỗ chiếc Audi, ở đó có Sawyer đứng chờ ở bên cạnh cửa xe.

“Ý anh rằng em tăng cân là sao?”

Anh cười tươi hơn, rồi ghì chặt tôi vào ngực khi bế tôi băng qua hành lang.

“Không nhiều lắm,” anh quả quyết, nhưng nét mặt đột nhiên sa sầm.

“Có chuyện gì thế?” Tôi cố hạ giọng để không quá lộ vẻ hốt hoảng.

“Em vừa tăng bù lại chỗ bị sụt đi dạo em rời xa anh,” anh khẽ khàng đáp, khi đứng chờ thang máy. Nét u buồn lướt qua mặt anh.

Về âu sầu ập đến bất ngờ của anh khiến lòng tôi tê tái. “Này.” Tôi ve vuốt má anh, rồi luồn ngón tay vào tóc, kéo anh về phía tôi. “Nếu em không bỏ đi, liệu anh có đứng đây, như bây giờ không?”

Đôi mắt anh dịu nhẹ đi, còn lại chút sắc xám của đám mây trong cơn giông bão, anh lại mỉm cười, nụ cười duyên dáng quen thuộc, nụ cười say đắm lòng tôi. “Không,” anh đáp, vẫn bồng tôi bước vào thang máy. Anh cúi xuống âu yếm hôn tôi. “Không, bà Grey, không thể đâu. Nhưng anh biết mình phải bảo vệ em an toàn, bởi vì em sẽ không bắt tuân lời anh.”

Giọng anh có vẻ tiếc nuối... Khỉ thật “Em vẫn thích không nghe lời anh.” Tôi thử thách thức anh.

“Anh biết. Và điều ấy khiến anh rất... hạnh phúc.” Anh bị bắt ngờ, cúi xuống cười với tôi.

Ồi, tạ ơn trời đất. “Dù em có mập ú à?” tôi khẽ hỏi.

Anh cười lớn. “Ừ, mập cũng thế.” Anh lại hôn tôi, dữ dội hơn lúc trước, lưỡi xoắn quện lấy nhau trong nhịp điệu hoan lạc khoan thai. Khi thang máy dừng lại ở tầng áp mái, cả hai chúng tôi thở hổn hển.

“Hạnh phúc lắm,” anh khẽ khàng âu yếm. Nụ cười trên mặt anh ửng đi kín đáo hơn, đôi mắt lim dim hứa hẹn ái ân nồng nàn. Anh lúc lắc đầu như thể để bình tĩnh lại rồi bế tôi vào sảnh chờ.

“Chào mừng em về nhà, bà Grey.” Anh lại hôn tôi, lần này giản dị hơn, rồi trao tôi một nụ cười tươi-hết-cơ-mang-thương-hiệu-đặc-quyền-Christian-Grey, mắt lấp lánh niềm vui sướng.

“Chào mừng anh về nhà, ngài Grey.” Tôi cười rạng rỡ, trái tim tôi đồng điệu cùng niềm hân hoan nơi anh, cũng ngập tràn hạnh phúc.

Tôi tưởng Christian sắp đặt tôi xuống, nhưng không phải. Anh cứ bồng tôi đi hết sảnh chờ, dọc theo hành lang, vào phòng sinh hoạt chung[21], rồi đặt tôi ngồi đụ đưa chân trên bệ bếp. Anh với hai chiếc ly từ tủ và lấy một chai sâm-panh để mát trong tủ lạnh – loại cả hai đều ưa thích – Bollinger. Anh khéo léo mở nút chai, rót món sâm-panh màu phớt hồng không để rót một giọt nào, rồi đưa tôi một ly. Cầm ly kia lên, anh dịu dàng.

[21] Great room: Phòng chính, rộng nhất trong căn hộ, thông với bếp, có quầy bar, có bàn ăn, có thể tiếp khách hoặc tập trung đông người.

“Nâng ly mừng chúng ta, bà Grey.”

“Chúc mừng, ngài Grey,” tôi khẽ đáp, thấy mình đang cười thẹn thùng. Chúng tôi chạm ly và nhấp một ngụm.

“Anh biết em mệt,” anh thì thầm, cọ mũi vào tôi. “Nhưng anh rất muốn lên giường... mà chưa phải để ngủ.” Anh hôn lên khóe miệng tôi. “Đây là đêm đầu tiên chúng ta trở lại đây, và em đã thực sự là của anh.” Giọng anh nhỏ dần khi môi anh đặt lên cổ tôi một nụ hôn dịu dàng. Trời vừa mới tối, còn tôi thì mệt rã rời, nhưng ham muốn lại trỗi dậy sâu nơi bụng dưới.

CHRISTIAN ĐANG NẪM NGỦ NGON LÀNH bên cạnh, còn tôi đang mãi ngắm những tia nắng bình minh hồng rực và óng vàng rơi vào cửa sổ lớn. Cánh tay anh đặt hờ trên ngực tôi. Tôi cố hòa cùng nhịp thở đều đặn của anh để ngủ tiếp, nhưng không được. Tôi tỉnh hẳn rồi, cơ thể vẫn chưa quen với thay đổi múi giờ, những suy nghĩ chạy đua trong đầu.

Có quá nhiều chuyện xảy ra ba tuần vừa qua – đùa chứ, dài dằng dặc như cả ba tháng vậy- đến nỗi tôi cảm thấy như chân mình còn lơ lửng chưa chạm tới đất. Và giờ, tôi đã là bà Christian Grey, vừa kết hôn với một ông trùm tài phiệt cực kì giàu có, hay làm từ thiện, lại quyến rũ và ngọt ngào nhất quả đất mà một người phụ nữ có thể mong ước. Tất cả mới chóng vánh làm sao?

Tôi xoay người sang một bên để ngắm anh dễ hơn. Tôi biết anh vẫn quan sát tôi lúc đang ngủ, còn tôi thì hiếm khi có dịp đáp lại ân huệ đó. Trông anh lúc ngủ thật trẻ trung và vô tư lự, hàng mi dài, cằm lún phún râu, đôi môi đẹp như tạc he hé mở, buông lơi theo nhịp thở đều đặn. Tôi muốn hôn anh, đẩy lưỡi vào giữa hai bờ môi, vuốt ve chiếc cằm râu mới nhú còn êm ái kia. Tôi thực sự phải cố gắng đấu tranh chống lại sự thôi thúc được chạm vào anh, để không đánh thức anh vội. Ừm... Tôi chỉ có thể nhảy nghịch dái tai anh thôi. Cô nàng Tiềm Thức đang đọc tập hai cuốn Trọn bộ những tác phẩm của Charles Dickens cũng bị mất tập trung, ngược nhìn tôi qua cặp kính nửa vàng trắng trễ trên chóp mũi, nạt nộ tinh thần tôi. Hãy để anh chàng cô đơn đáng thương ấy yên, Ana.

Thứ hai tôi sẽ đi làm trở lại. Chúng tôi còn đúng hôm nay để bắt nhịp lại các thói quen thường nhật. Hẳn sẽ rất lạ lẫm khi không được gặp Christian suốt một ngày trời, sau ba tuần lễ dành gần như trọn vẹn từng phút bên nhau. Tôi nằm xuống, ngó đăm đăm lên trần nhà. Có người nghĩ dành quá nhiều thời gian bên cạnh nhau hẳn sẽ tù túng lắm, nhưng không phải trường hợp của tôi đây. Tôi yêu thương từng giây từng phút cùng nhau, thậm chí cả những lúc cãi vã. Từng giây phút... ngoại trừ cái lúc nghe tin vụ hỏa hoạn ở Cao ốc Grey Tôi rùng mình run rẩy. Ai là kẻ muốn hãm hại Christian nhỉ? Bí ẩn ấy lại giày vò trong tâm trí tôi. Kẻ nào đó trong công ty ư? Hay một người tình cũ? Một nhân viên bất mãn? Tôi không sao biết được, và Christian vẫn giữ kín như bưng thông tin về vụ này, cho tôi biết nhỏ giọt những chuyện anh có khả năng xoay sở được trong nỗ lực bảo vệ tôi. Tôi thở dài. Anh chàng Hắc-Bạch Hiệp sĩ vẫn luôn cố gắng che chở tôi. Tôi phải làm thế nào để khiến anh cởi mở hơn nhỉ?

Anh cự mình, tôi nằm im, không muốn đánh thức anh, nhưng kết quả lại hoàn toàn ngược lại. Khỉ thật! Đôi mắt sáng ngời ngược nhìn tôi.

“Sao thế?”

“Không. Ngủ tiếp đi anh.” Tôi cố nở nụ cười khích lệ. Anh duỗi mình, xoa mặt, rồi nhoẻn cười.

“Lịch mấy giờ à?” Anh hỏi.

“Chắc thế. Em không ngủ được.”

“Anh có liều thuốc chữa bách bệnh ngay đây, chỉ dành cho em thôi, cưng ạ.” Anh cười tươi rói, khiến tôi tròn tròn mắt, rồi cả hai cùng bật cười khúc khích. Và chỉ thế thôi là mọi suy nghĩ u sầu của tôi bị gạt sang một bên và môi tôi tìm tới tai anh nghịch ngợm.

CHRISTIAN VÀ TÔI THONG THẢ lái chiếc Audi R8 theo hướng bắc Đường Liên bang số 5 về phía cầu 520. Chúng tôi sẽ đến ăn ở nhà bố mẹ anh, một bữa trưa chủ nhật chào-đón-đôi-vợ-chồng-mới-cưới-về-nhà. Cả gia đình sẽ về đây, có cả Kate và Ethan. Bỗng dưng sum họp đông đúc thế này tạo cảm giác thật kì lạ, khi mà suốt thời gian qua chỉ có mỗi hai chúng tôi. Gần như cả buổi sáng tôi không có cơ hội nào nói chuyện với Christian. Lúc tôi dỡ hành lý thì anh đang mải mê với công việc. Anh bảo tôi không phải làm việc đó vì có bà Jones giúp cho rồi. Nhưng có những việc khác nữa tôi mới cần phải làm quen – chẳng hạn như có người giúp việc nhà. Tôi lơ đãng vuốt ve khắp lớp da bọc trên cánh cửa xe ô tô để gạt đi những suy nghĩ vẩn vơ. Tôi cảm thấy bứt rứt. Tại lịch mấy giờ? Hay vụ cháy do cố ý?

“Anh có để em lái xe không?” tôi hỏi, ngạc nhiên thấy mình thốt ra thành tiếng.

“Dĩ nhiên rồi,” Christian cười đáp lời. “Cái gì của anh đều là của em. Mặc dù, nếu em làm móp xe, anh sẽ đưa em vào Căn Phòng Đỏ.” Anh liếc xéo sang tôi với ánh nhìn nham hiểm.

Chết mất! Tôi há mồm kinh ngạc. Đùa đấy chứ?

“Anh đang trêu em hả? Anh định phạt em nếu làm móp xe anh ư? Yêu xe hơn cả em cơ à?” Tôi trêu chọc.

“Gần như thế,” anh đáp rồi với tay sang xoa xoa đầu gối tôi. “Nhưng xe không giữ anh ấm áp suốt đêm.”

“Em chắc chắn có thể thu xếp được. Anh có thể ngủ trong xe tốt,” tôi nhảm nhảm đáp.

Christian bật cười. “Vừa về nhà chưa trọn một ngày mà em đã định đá anh ra phổi phòng ư?” Anh có vẻ đang rất vui. Lúc tôi ngược sang, anh cười rạng rỡ, và dù tôi có muốn nổi giận với anh thì cũng không được khi thấy anh đang có tâm trạng như thế. Giờ là lúc tôi ngẫm nghĩ thêm về chuyện này. Anh có tâm trạng thoải mái hơn từ lúc ra khỏi phòng làm việc sáng nay. Còn tôi nhận ra rằng mình đang cáu kỉnh vì chúng tôi phải quay lại cuộc sống thực tại. Không biết liệu anh có trở lại là một Christian cố chấp hơn cả thời trước trắng mặt không, hay tôi sẽ vẫn giữ được phiên bản Christian đã được cải thiện tích cực rồi.

“Sao anh vui mừng thế?” tôi hỏi. Anh lại toét miệng cười tươi tỉnh liếc sang tôi. “Vì nói chuyện kiểu này rất... bình thường mà.”

“Bình thường ư?” Tôi khịt mũi. “Không hề bình thường sau ba tuần lễ kết hôn đâu! Chắc chắn đấy.”

Nụ cười của anh nhạt dần.

“Em đùa đấy, Christian,” tôi vội vã nói, không muốn làm tiêu tan tâm trạng vui vẻ của anh. Tôi giật mình nhận ra đôi khi anh thật dễ thay đổi tâm trạng. Tôi đồ rằng anh vẫn luôn là thế, chỉ thường xuyên che giấu sự thất thường của mình bằng vẻ ngoài lạnh lùng đáng sợ. Anh rất hay đùa cợt, chắc vì trước kia anh ít khi thế. Đây là một phát hiện mới mẻ, tôi lại tự nhủ rằng chúng tôi vẫn còn khá nhiều điều cần tìm hiểu về nhau.

“Đừng lo, em chỉ đâm bị thóc, chọc bị gạo thôi mà,” tôi lẩm bẩm và quay đầu nhìn ra cửa xe, cố xua đi tâm trạng không vui.

“Này. Có chuyện gì à?”

“Không có gì.”

“Thỉnh thoảng em cứ bực bực sao đấy, Ana. Kể anh nghe đi.”

Tôi quay lại nhếch miệng cười. “Cả anh nữa, Grey.”

Anh chau mày. “Anh đang cố đấy,” anh khẽ đáp.

“Em biết. Em cũng thế.” Tôi mỉm cười và tâm trạng tươi tỉnh hơn chút ít.

BỐ CARRICK TRÔNG THẬT TỨC CUỐI khi đội chiếc mũ đầu bếp và đeo tạp dề hiệu Licensed to Grill lúc ông đứng bên vỉ nướng thịt. Cứ nhìn sang ông là tôi lại buồn cười. Quả thực tinh thần tôi đã đi lên đáng kể. Tất cả mọi người cùng ngồi quanh bàn trong vườn nhà Grey, tận hưởng mặt trời cuối hạ. Grace và Mia đang bày biện rất nhiều món salad lên bàn, Elliot và Christian đang tán dóc huyền thuyên rồi chuyển sang bàn nhau những dự định bài trí căn nhà mới, còn Ethan và Kate tra vấn tôi về kì trăng mật. Christian vẫn nắm chặt tay tôi, ngón tay loay hoay nghịch chiếc nhẫn cưới và nhẫn đính hôn.

“Vậy nếu chú có thể thống nhất những phác thảo cuối với Gia, anh sẽ cho lắp cửa sổ từ tháng chín cho tới giữa tháng mười một, và có cả đội sẵn sàng làm việc luôn,” Elliot vừa nói vừa vươn tay bá vai Kate, khiến cô mỉm cười.

“Gia phải tới bàn về các phác thảo vào tối mai,” Christian đáp. “Em hy vọng bây giờ bọn em có thể chốt được mọi thứ.” Anh quay sang nhìn tôi chờ đợi.

Ồi... tin với tức.

“Chắc chắn rồi.” Tôi mỉm cười với anh, chủ yếu là để che mắt cả gia đình anh, trong khi tinh thần tôi lại tụt nhào xuống dốc. Sao anh ấy cứ ra mấy quyết định đó mà không chịu kể gì với tôi? Hay tại ý nghĩ về Gia – với nào là vòng ba đầy đà, ngực nở nang, quần áo hàng hiệu đắt tiền và nước hoa sực mùi – đang cười khiêu khích với chồng tôi? Cô nàng Tiềm Thức ngược nhìn. Anh ấy không làm gì khiến cậu phải ghen tuông đâu.

Khỉ thật, hôm nay tâm trạng tôi cứ lên lên xuống xuống thế này. Tôi bị làm sao thế nhỉ?

“Ana,” Kate gọi toáng lên, lôi tôi ra khỏi cơn mơ màng. “Cậu vi vu ở miền Nam nước Pháp thật đấy à?”

“Ừ,” tôi đáp và mỉm cười.

“Cậu trông khỏe đấy,” cô nhận xét, nhưng trán thì cau lại.

“Cả hai đứa đều khỏe cả.” Mẹ Grace cười rạng rỡ trong khi Elliot tiếp rượu đầy ly cho chúng tôi.

“Chúc lứa đôi lạnh phúc.” Bố Carrick hớn hờ nâng ly, mọi người quanh bàn nhất loạt nhắc lại lời chúc.

“Và chúc mừng Ethan đã vào học chương trình tâm lí ở Seattle,” Mia nói chen vào vẻ hãnh diện. Cô nàng trao cho cậu một nụ cười ngưỡng mộ, cậu cười đáp lại cô. Tôi vu vơ nghĩ liệu cô bé với cậu ta đã có gì tấn tới chưa. Khó mà biết được.

Tôi đóng tai nghe mấy câu chuyện tán quanh bàn ăn. Christian đang thuật qua một lượt lịch trình dài dằng dặc của chúng tôi suốt ba tuần qua, thêm mắm thêm muối chỗ nọ chỗ kia. Anh có vẻ rất thoải mái và tự chủ, mối lo nghĩ về kẻ phá hoại bị rơi vào quên lãng. Còn tôi thì trái lại, dường như không thể xốc tinh thần lên được. Tôi gầy gót ít đồ ăn. Hôm qua Christian bảo tôi đang béo ra. Anh ấy cứ nói đùa! Cô nàng Tiềm Thức lại liếc xéo tôi. Elliot lỡ tay đánh rơi ly xuống sân, làm mọi người giật mình, và phải mất một hồi náo động dọn dẹp.

“Anh sẽ đưa em đến nhà thuyền và thể nào cũng hết mộng nếu em vẫn chưa chịu cái thói này,” Christian thì thầm vào tai tôi.

Tôi giật mình vì sốc, quay sang nhìn anh ngỡ ngàng. Gì cơ? Anh đang trêu tôi à?

“Anh không dám đâu!” Tôi hầm hè dọa anh, và sâu thẳm trong lòng tôi dấy lên niềm thích thú quen thuộc. Anh nhượng một bên mày liếc tôi. Dĩ nhiên anh dám đấy. Tôi liếc vội về phía Kate bên kia bàn. Cô bạn đang hau háu quan sát chúng tôi. Tôi ngoảnh lại với Christian, neho mắt nhìn anh.

“Trước tiên anh phải bắt được em đã – em đang đi giày bệt đấy,” tôi huýt gió.

“Anh rất vui được cố hết sức,” anh khẽ thủ thỉ kèm theo nụ cười gợi tình, và tôi đoán hẳn anh đang đùa.

Ngượng quá. Bối rối thế mà tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn.

Khi thưởng thức xong món tráng miệng dâu tây và kem, trời đổ mưa như trút nước. Chúng tôi nháo nhào thu dọn bát đĩa và ly tách trên bàn, cất vào bếp.

“May mà trời có ý chờ đến lúc ta ăn xong rồi mới mưa,” Grace thốt lên mãn nguyện, chúng tôi đã dọn cả vào phòng trong. Christian ngồi bên chiếc đàn piano màu đen sáng bóng, khẽ nhấn bàn đạp chiếc đàn, rồi chơi một giai điệu quen thuộc mà tôi chưa kịp nhớ ra tên.

Grace hỏi thăm tôi có ấn tượng gì về Saint-Paul-de-Vence. Nhiều năm trước bà và Carrick cũng đã nghỉ trăng mật tại đó. Tôi chợt nảy ra suy nghĩ hai ông bà Grey quả là một cặp vợ chồng tuyệt vời, hãy xem hiện giờ họ sống cùng nhau thật hạnh phúc. Kate và Elliot đang ôm ấp nhau trên chiếc sofa bọc đệm, còn Ethan, Mia và Carrick đang mãi mê thảo luận về chủ đề tâm lý học, tôi đoán thế.

Đột nhiên nhất loạt mọi người ngừng nói, ngây người dồn sự chú ý về phía Christian.

Sao thế?

Christian đang khe khẽ hát một mình bên đàn piano. Im lặng bao trùm khi mọi người đều cố căng tai lắng nghe giọng hát du dương, êm đềm của anh theo lời ca khúc “Wherever You Will Go” Tôi từng nghe anh hát rồi; chẳng lẽ họ chưa được nghe bao giờ ư? Anh đột nhiên ngừng hát, nhận ra sự yên tĩnh tuyệt đối trong phòng. Kate liếc sang tôi dò hỏi, tôi chỉ biết nhún vai. Anh quay đầu lại và nhìn mặt, lúng túng khi nhận ra mình đang là tiêu điểm được chú ý.

“Tiếp đi,” Grace khẽ giục. “Mẹ chưa nghe con hát bao giờ, Christian. Xưa đến giờ.” Bà nhìn anh đầy kinh ngạc. Anh vẫn ngồi im trên ghế, lơ đãng nhìn mẹ, rồi sau giây lát, anh nhún vai. Đôi mắt lấp lánh bồn chồn ngó tôi, rồi nhìn ra những ô cửa sổ kiểu Pháp. Cả phòng đột nhiên râm ran tiếng nói chuyện gượng gạo, tôi đành phải rời mắt khỏi chồng yêu.

Grace nắm tay, kéo sự chú ý của tôi về phía bà, rồi đột nhiên ôm chầm lấy tôi.

“Ôi, con yêu quý! Cảm ơn con, cảm ơn con lắm,” bà thì thầm chỉ để tôi nghe thấy. Tôi thấy cổ họng mình như tắc nghẹn.

“Ồ...” Tôi cũng ôm lấy bà, không hiểu rõ lắm sao mình lại được cảm ơn. Grace mỉm cười, mắt sáng long lanh, bà hôn nhẹ lên má tôi. Tôi làm gì đâu nhỉ?

“Mẹ đi pha trà nhé,” bà đứng dậy, giọng khàn đi vì nước mắt chực tuôn rơi.

Tôi nhẹ nhàng lĩnh tới chỗ Christian, anh đang đứng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Anh,” tôi gọi.

“Em.” Anh quàng tay quanh eo tôi, kéo tôi vào lòng, tay tôi xục vào túi sau quần jean của anh. Chúng tôi ngấm mưa rơi.

“Dễ chịu hơn chưa?”

Tôi gật gật.

“Tốt.

“Anh quả là biết cách khiến cả phòng phải trật tự.”

“Anh vẫn luôn làm thế mà,” anh đáp, nhoẻn miệng cười.

“Đúng, ở chỗ làm, nhưng ở đây thì chưa.”

“Đúng vậy, ở đây không được.”

“Chưa ai được nghe anh hát à? Từ trước đến giờ?”

“Xem ra chưa có ai,” anh hờ hững đáp. “Ta đi nhé?”

Tôi ngược nhìn anh, cố đoán xem anh đang cảm thấy thế nào. Mắt anh dịu dàng, âu yếm và thoáng chút bối rối. Tôi quyết định chuyển chủ đề.

“Anh sắp hết mông em à?” Tôi khẽ hỏi, đột nhiên tôi thấy bồn chồn lạ.

Có lẽ đây là điều tôi đang cần... điều tôi nhớ nhung.

Anh cúi xuống ngó tôi, đôi mắt tối thẫm lại.

“Anh không muốn làm em đau, nhưng được gần chút thì còn hơn cả vui thích đấy.”

Tôi lo lắng liếc quanh căn phòng rộng rãi, may quá chúng tôi đứng ngoài tầm nghe của mọi người.

“Chỉ thế nếu hư, bà Grey.” Anh cúi xuống, thủ thủ như rút mật vào tai tôi.

Sao anh có thể gửi gắm vào sáu tiếng ấy nhiều hứa hẹn khoái cảm nhường ấy?

“Để xem em có thể làm được gì.” Tôi toét miệng cười.

TẠM BIỆT HẾT LƯỢT MỌI NGƯỜI, chúng tôi sải bước tới chỗ đỗ xe.

“Đây.” Christian ném chìa khóa chiếc R8 cho tôi. “Đừng làm méo mó nó nhé,” anh nói thêm với vẻ nghiêm nghị nhất – “nếu không anh sẽ bị say xe chết mất đấy.”

Miệng tôi khô khốc. Anh để tôi lái xe ư? Nữ Thần Ham Muốn trong tôi lao vọt ra, tay đeo găng tay da và chân đi giày bệt. Ôi tuyệt! cô nàng reo lên.

“Anh chắc không?” Tôi choáng váng bật thốt lên.

“Chắc, trước khi anh đổi ý.”

Tôi chưa từng nghĩ rằng có lúc mình khó mà cười tươi được như bây giờ. Anh tròn tròn mắt rồi mở cánh cửa bên tay lái để tôi bước lên. Trước khi anh kịp ngồi vào ghế bên cạnh, tôi đã mở máy, còn anh nhanh chóng nhảy vào chỗ.

“Háo hức không, bà Grey?” Anh vừa hỏi vừa cười tươi rói.

“Rất háo hức.”

Tôi chậm rãi lùi xe rồi quành ra lối đi. Tôi xoay sở thế nào mà xe không chết máy và tự thấy bất ngờ. Ôi chao, tay lái này nhạy ghê. Lái thật cẩn thận trên lối ra, tôi liếc vào gương chiếu hậu và thấy Sawyer và Ryan vừa lên chiếc Audi SUV. Tôi không hề biết mấy người vệ sĩ đã theo chúng tôi tới tận đây. Tôi dừng xe trước khi rẽ ra đường cái.

“Anh có chắc chắn không đấy?”

“Có,” Christian đáp gọn lỏn, ý bảo tôi rằng anh ấy chẳng hề chắc chắn đâu. Ôi, anh chàng Lắm Trò vô cùng tội nghiệp của tôi. Tôi muốn cười trêu cả anh lẫn tôi vì thấy mình vừa lo lắng lại vừa phần khích quá. Sự tình nghịch trong tôi hồi thúc mình hãy bỏ rơi Sawyer và Ryan cho vui. Tôi ngó nhìn đường rồi nhích dần ra đường cái. Sau khi nhấn chân ga, chúng tôi lao vọt về phía trước.

“Whoa! Ana!” Christian la lên. “Chậm lại – em sẽ giết hai chúng ta mất.”

Tôi ngay lập tức giảm ga. Wow, nó lướt tuyệt làm sao!

“Em xin lỗi,” tôi lí nhí, cố nghe sao có vẻ ăn năn hối lỗi nhất. Christian nhếch miệng cười, tôi đoán chắc để giấu đi tiếng thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, tính là một lần hư nhé,” anh đáp tỉnh bơ, trong khi tôi chậm rãi lái thẳng.

Tôi liếc gương chiếu hậu. Không thấy chiếc Audi SUV đâu, chỉ có mỗi chiếc xe màu tối có kính màu phía sau chúng tôi. Tôi tưởng tượng ra Sawyer và Ryan đang nháo nhào đuổi theo để bắt kịp, và không hiểu sao hình ảnh ấy khiến tôi rùng mình.

Nhưng không muốn để chồng yêu bị đột quỵ vì đau tim, tôi quyết cư xử dè dặt và cầm lái cho vững, lòng tự tin lớn dần lên, hướng tới cây cầu 520.

Đột nhiên Christian chửi thề rồi lôi điện thoại BlackBerry trong túi quần Jean ra.

“Gì thế?” anh giận dữ quát ai đó đầu bên kia. “Không,” anh nói và liếc ra sau. “Ừ. Cô ấy lái.”

Tôi liếc vội gương sau, nhưng không nhận thấy có gì lạ cả, chỉ có vài chiếc phía sau. Chiếc SUV vẫn cách khoảng bốn chiếc xe, và xe nào cũng thông thả lái với tốc độ đều đều.

“Hiểu rồi.” Christian thở dài, vẻ nặng nề, ngón tay vò trán, lộ rõ vẻ căng thẳng. Có chuyện rồi.

“Ừ... tôi không biết.” Anh liếc sang tôi rồi hạ điện thoại xuống, bình tĩnh nói, “Ổn cả. Cứ lái đi.” Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt không vui. Chết tiệt! Chất adrenaline[22] len lỏi trong cơ thể tôi. Anh lại cầm điện thoại lên nói tiếp.

[22] Adrenaline: một loại hormon, do tuyến thượng thận tiết ra, có tác dụng tăng nhịp tim, co mạch, co cơ, tăng lưu lượng máu...; nó được não tiết ra nhiều khi hoảng sợ, gây ra kích thích cao độ, tăng sức mạng của cơ bắp và sức chịu đựng của cơ.

“Được, lên cầu 520. Ngay khi tới đó... ừ... Tôi rõ rồi.”

Anh đặt điện thoại vào kệ loa ngoài.

“Chuyện gì thế, Christian?”

“Cứ nhìn thẳng đường, em yêu,” anh dịu dàng đáp.

Tôi đang lái trên đoạn dốc dẫn lên cầu 520 về hướng Seattle. Liếc sang Christian, tôi thấy anh chăm chú nhìn thẳng.

“Anh không muốn làm em hốt hoảng,” anh chậm rãi nói. “Nhưng ngay khi lên hẻm cầu, anh muốn em tăng tốc. Chúng ta đang bị bám đuôi.”

Bám đuôi! Chết thật. Tim tôi đập thình thịch, như muốn rớt ra ngoài, người nổi da gà, cổ họng thắt lại vì hoảng sợ. Ai bám đuôi cơ? Mắt tôi liếc xéo vào gương, và chắc chắn chiếc xe tối thui tôi thấy ban này vẫn phía sau chúng tôi. Khỉ thật! Nó đây à? Tôi nheo mắt nhìn qua tấm kính chắn đã được nhuộm màu để xem ai lái xe nhưng chẳng thấy được gì.

“Cứ nhìn đường đi, cưng,” Christian dịu dàng nói, không có vẻ nóng nảy anh vẫn thường tỏ ra khi lo lắng cách lái xe không cẩn thận của tôi.

Bình tĩnh nào! Tôi tự hỏi mình đập tan nỗi khiếp đảm đang dọa dẫm nhấn chìm tôi. Giả sử kẻ đang bám đuôi chúng tôi mang vũ khí theo thì sao? Cầm súng và bám theo Christian sao! Ôi trời! Ruột gan tôi nhộn nhạo muốn ói.

“Làm sao biết ta đang bị bám đuôi?” Tôi hỏi, thở hổn hển.

“Chiếc Dodge phía sau kia đeo biển giả “

Sao anh biết được?

Tôi bật đèn xi nhan khi từ đoạn dốc rẽ lên cầu. Trời đã xế chiều, dù đã tạnh mưa, lòng đường vẫn ướt. May mắn làm sao giao thông lại khá thưa thớt.

Giọng dương Ray lại vang lên trong đầu tôi một trong những đoạn ông thuyết giảng về tự vệ. “Chính nỗi sợ hãi mới giết con hoặc khiến con bị trọng thương, Annie.” Tôi hít một hơi thật sâu, đầu óc đã tỉnh táo hơn và bụng dạ cũng yên ổn. Tôi phải giúp cho Christian được an toàn. Tôi từng ước được lái chiếc xe này, và còn muốn chạy ở tốc độ cao. Thì đây, cơ hội trong tay rồi. Tôi siết chặt tay lái và liếc lần cuối vào gương sau.

Chiếc Dodge tiến rất sát chúng tôi rồi.

Tôi lái chậm chậm, phớt lờ cái liếc nhìn bỗng nhiên hốt hoảng của Christian, và đến lúc tôi vừa lên hẻm cầu thì chiếc Dodge phải đi chậm lại để chờ khoảng trống lách lên. Tôi giảm số rồi nhấn ga. Chiếc R8 lao vọt về phía trước, cả hai chúng tôi mất đà xô uỳnh vào lưng ghế. Đồng hồ đo tốc độ tăng vọt lên một trăm hai mươi kilômét trên giờ.

“Giữ chắc tay lái, em yêu,”

Christian nói rất bình tĩnh, mặc dù tôi chắc chắn trong lòng anh không hề như vậy.

Tôi luồn lách zích zắc giữa hai làn xe cộ như trong trò chơi bàn cờ, vượt qua hàng loạt xe con lẫn xe tải. Cây cầu rất gần mặt hồ nên chúng tôi cứ như thể đang lái xe trên mặt nước vậy. Tôi đành mặc kệ những

cái nhìn giận dữ và chê trách của những tài xế khác. Hai tay Christian đặt trong lòng siết chặt, ngồi im không nhúc nhích, và mặc dù trong đầu hẳn đang sôi lên biết bao suy nghĩ, tôi vu vơ tự hỏi có phải anh cố ngồi yên thế để không làm tôi mất tập trung.

“Giỏi lắm,” anh thốt lên lời khích lệ rồi ngo ra phía sau. “Anh không thấy chiếc Dodge đâu nữa rồi.”

“Chúng tôi đang ngay sau đối tượng, ngài Grey.” Tiếng Sawyer vang lên qua loa ngoài điện thoại. “Hắn đang cố đuổi theo các vị. Chúng tôi sẽ cố vượt và áp sát, để chen vào giữa xe ngài và chiếc Dodge.”

Đối tượng? Nghĩa là gì?

“Tốt. Bà Grey đang lái ổn. Với tốc độ này, và miễn là giao thông vẫn thưa thớt như bây giờ, ta sẽ ra khỏi cầu trong vài phút nữa.”

“Vâng thưa ngài.”

Chúng tôi vừa lao vút qua trạm kiểm soát giữa cầu, thế nghĩa là chúng tôi đi được nửa đường bằng qua hồ Washington. Khi kiểm tra công tơ mét, tôi vẫn giữ tốc độ một trăm hai mươi.

“Em quả là tay lái cừ, Ana,” Christian lại khê khen ngợi khi ngoái lại nhìn phía sau. Trong thoáng chốc, giọng điệu ấy khiến tôi nhớ lại lúc anh nhấn nạt động viên tôi vượt qua màn diễn đầu tiên trong lần hẹn hò cũng đầu tiên tại phòng giải trí của anh. Ý nghĩ ấy làm rối trí mắt, tôi phải vội gạt nó đi ngay.

“Sẽ đi tiếp đường nào?” tôi hỏi, giọng đã bình tĩnh hơn. Giờ thì tôi đã thạo với chiếc xe này rồi. Lái thích thật, êm ru và dễ điều khiển. Khó mà tin nổi chúng tôi đang đi nhanh cỡ nào. Lái nhanh thế mà trên xe này cứ nhẹ bẫng.

“Bà Grey, đi vào đường cao tốc Liên bang 5 rồi hướng về phía nam. Chúng tôi muốn xem liệu chiếc Dodge có bám theo các vị suốt chặng đường không,” tiếng Sawyer vang lên qua loa điện thoại. Đèn giao thông trên cầu đang xanh – tạ ơn trời đất – tôi phóng vọt về trước.

Tôi lo lắng ngo sang Christian, anh cười khích lệ. Nhưng rồi nét mặt sa sầm.

“Khốn khiếp!” Anh khê chữ thề.

Cả một dòng xe phía trước khi chúng tôi sắp đi hết cầu, nên tôi phải chạy chậm lại. Lo lắng liếc nhìn gương lẫn nữa, tôi nghĩ đã phát hiện thấy chiếc Dodge.

“Khoảng mười xe phía sau?”

“Ừ, anh thấy rồi,” anh ngoái lại nhìn qua cửa kính hẹp phía sau. “Không biết gã quái nào thế nhỉ?”

“Em cũng thắc mắc. Người cầm lái có phải là đàn ông không?” Tôi nói to hướng vào phía điện thoại.

“Không chắc, thưa bà Grey. Có thể là nam hoặc nữ. Kính tối màu quá.”

“Nữ à?” Christian hỏi.

Tôi nhún vai. “Quý bà Robinson của anh chẳng?” tôi gợi ý, mắt vẫn chăm chú nhìn đường.

Christian sững người, nhắc điện thoại ra khỏi giá đỡ. “Không phải bà Robinson của anh,” anh nói khê.

“Anh không nói chuyện với bà ta từ dạo sinh nhật. Mà Elena thì không làm trò này. Tính bà ấy thế.”

“Còn Leila?”

“Cô ta ở Connecticut với bố mẹ. Anh bảo em rồi.”

“Anh chắc không?”

Anh ngập ngừng. “Không. Nhưng nếu cô ta trốn đi, anh chắc chắn họ hàng cô ấy đã báo cho Flynn biết rồi. Khi nào về nhà hãy nói tiếp. Giờ tập trung vào việc của em đi.”

“Nhưng cũng có thể chỉ là chiếc xe tình cờ nào đó.”

“Anh không lồi theo nguy hiểm nào hết. Không phải như em lo nghĩ đâu,” anh quát lên. Anh đặt chiếc BlackBerry trở lại giá, chúng tôi lại giữ liên lạc với đội vệ sĩ.

Ôi tệ thật! Tôi đâu muốn gây chuyện với Christian lúc này... đành để sau vậy. Tôi nín thinh. May làm sao xe cô giãn ra một chút. Tôi lại có thể vọt đoạn giao với Mountlake để ra cao tốc Liên bang 5, tiếp tục len lỏi giữa dòng xe.

“Nếu ta bị cảnh sát chặn lại thì sao?” Tôi hỏi.

“Được thế thì càng hay.”

“Không hay ho gì cho tấm bằng của em.”

“Đừng lo lắng thế,” anh đáp. Đột nhiên tôi lại nghe thấy vẻ dí dỏm trong giọng anh.

Tôi lại nhấn chân ga, tăng tốc lên một trăm hai mươi. Ôi, cô nàng rất biết lướt. Tôi mê cô ả quá – phóng êm ru. Tôi tăng tốc lên một trăm ba lăm. Tôi chưa từng lái nhanh đến thế. Chiếc Beetle của tôi đạt tám mươi là may lắm rồi.

“Hắn vừa vượt qua dòng xe và đang tăng tốc.” Giọng nói kì quặc của Sawyer bình tĩnh báo tin. “Hắn đang ở tốc độ một trăm bốn lăm.”

Chết tiệt! Nhanh lên nào! Tôi nhấn chân ga và xe lao vút ở tốc độ hơn một trăm năm mươi khi chúng tôi tới giao lộ Liên bang 5.

“Cứ giữ tốc độ đó,” Christian nhắc khẽ.

Tôi chạy chậm lại khi chúng tôi lướt vào Đường Liên bang 5. Đường khá yên tĩnh, và trong tích tắc tôi có thể đánh sang làn đường cao tốc.

Khi tôi nhấn chân ga, chiếc R8 tuyệt vời phóng vù lên trước, chúng tôi lao vun vút trên làn đường bên trái, hiếm có mống nào lấn sang vượt được chúng tôi. Nếu không phải đang lo sợ, hẳn tôi phải sướng rơn lên.

“Hắn tăng lên một trăm sáu mươi kilômét trên giờ, thưa ngài.”

“Cứ bám sát hắn, Luke,” Christian la lên với Sawyer.

Ồ Luke à?

Một chiếc xe tải đánh võng sang làn cao tốc! – Chết tiệt! – buộc tôi phải nhấn phanh.

“Đồ ngu chết dẫm!” Christian bật ra lời xỉ vả gã lái xe tải, lúc đó chúng tôi, theo quán tính, nhào người về trước. Phải biết ơn mấy chiếc đai an toàn này lắm.

“Vòng qua hắn đi cưng,” Christian rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Tôi kiểm tra gương rồi ngoặt sang phải cắt ba làn đường. Chúng tôi nhanh chóng vượt qua những xe đi chậm hơn rồi ngoặt trở lại làn cao tốc.

“Khéo lắm, bà Grey,” Christian khê khen ngợi. “Lúc cần thì không thấy cảnh sát đâu cả thế?”

“Em không muốn bị phạt, Christian,” tôi lẩm bẩm, mắt vẫn chăm chăm nhìn đường. “Đã bao giờ anh bị phạt khi lái xe này chưa?”

“Chưa,” anh đáp gọn, nhưng khi liếc nhanh sang, tôi thấy anh nhếch miệng cười.

“Thế anh bị dừng xe bao giờ chưa?”

“Rồi.”

“Ồ.”

“Quyển rũ. Mọi thứ đều gục ngã trước vẻ quyến rũ. Giờ tập trung vào. Chiếc Dodge đâu rồi, Sawyer?”

“Hắn tăng lên một trăm bảy mươi rồi, thưa ngài.” Sawyer đáp. Tim tôi lại nện thình thịch như sắp nảy ra ngoài. Tôi còn lái nhanh hơn được không đây? Tôi lại nhấn ga và lướt vun vút vượt hết các xe khác.

“Nháy đèn pha đi,” Christian ra lệnh khi thấy chiếc Ford Mustang không chịu tránh.

“Nhưng thế thì em biến thành đồ khốn mắt.”

“Thì cứ thế có sao!” anh quát.

Haiz. Được rồi! “Ừm, đèn pha ở đâu?”

“Chỗ bảng đồng hồ. Gạt về phía em.”

Tôi làm theo, chiếc Mustang tránh sang một bên, thế nhưng lão tài xế vẫn kịp ngo ngoặt ngón tay chĩa về phía tôi theo lối cực-kì-thô-lỗ. Tôi phóng vượt qua lão.

“Thằng khốn,” Christian lầm bầm chửi, rồi quát lớn, “Lánh sang đường Stewart.”

Vâng, thưa ngài!

“Chúng tôi sắp rẽ sang đường Stewart,” Christian báo với Sawyer.

“Đi thẳng tới Escala, thưa ngài.”

Tôi giảm tốc độ, nhìn gương chiếu hậu, xi nhan, rồi nhẹ nhàng đến bất ngờ băng qua bốn làn đường trên cao tốc, rẽ vào chỗ ngoặt. Vòng lên đường Stewart, chúng tôi thẳng tiến về hướng nam. Đường vắng, xe cộ thưa thớt. Mọi người đâu hết rồi?

“Chúng ta gặp may vì đường vắng. Đồng nghĩa với việc chiếc Dodge cũng gặp thuận lợi. Đừng giảm tốc độ, Ana. Về nhà thôi.”

“Em không nhớ đường,” tôi lắp bắp, hốt hoảng trước thực tế chiếc Dodge vẫn bám đuôi.

“Cứ chạy theo đường Stewart. Đi tiếp đến lúc nào anh bảo em rẽ.” Giọng Christian lại lo lắng rồi. Tôi vượt qua ba tòa nhà, nhưng đèn giao thông chuyển vàng đoạn cắt Đại lộ Yale.

“Vượt qua, Ana,” Christian giục cuống lên. Tôi chồm người nhấn ga, cả hai lại mất đà xô vào lưng ghế, lao vút qua khi đèn vừa chuyển sang đỏ.

“Hắn đang rẽ sang đường Stewart,” Sawyer báo cáo.

“Cứ bám sát hắn, Luke.”

“Luke nào?”

“Tên anh ấy thế.”

Liếc vội anh, tôi thấy anh đang nhìn như thể tôi ngốc nghếch lắm.

“Nhìn đường đi!” Anh xẵng giọng.

Tôi bỏ qua giọng điệu của anh. “Luke Sawyer.”

“Ừ!” Anh có vẻ bực.

“Ra thế.” Sao tôi không nghĩ ra sớm nhỉ. Một người có nhiệm vụ theo sát tôi suốt sáu tuần qua, mà tôi thậm chí chẳng biết tên anh ta.

“Là tôi, thưa bà,” Sawyer đáp, làm tôi giật bắn người, dù vẫn là giọng nói đều đều, điềm đạm quen thuộc. “Đối tượng đang chạy trên đường Stewart, thưa ngài. Hắn tăng tốc rất nhanh.”

“Tập trung đi, Ana. Bớt tán chuyện vớ vẩn đi,” Christian cần nắn.

“Chúng tôi phải dừng ở đèn đường đầu tiên trên Stewart,” Sawyer báo tin.

“Ana – nhanh lên – rẽ đây,” Christian hét vội, chỉ vào một bãi đỗ xe ở phía nam đại lộ Boren. Tôi rẽ luôn, tiếng phanh hãm kim kít khi tôi ngoặt vào bãi đỗ đông đúc.

“Lái một vòng. Nhanh lên,”

Christian ra lệnh. Tôi lái thật nhanh ra phía sau, khuất khỏi tầm nhìn từ phía đường cái. “Rẽ kia.” Christian chỉ vào một chỗ trống. Quái! Anh muốn tôi đỗ xe vào. Lạ thật!

“Cứ làm thế đi,” anh nhắc. Tôi làm theo... chuẩn xác. Có lẽ là lần duy nhất tôi đỗ xe chuẩn đến thế.

“Chúng tôi trốn trong bãi đỗ xe giữa Stewart và Boren,” Christian báo tin qua điện thoại.

“Đã rõ, thưa ngài.” Sawyer có vẻ cúi kính. “Cứ ở yên đó, chúng tôi sẽ bám theo đối tượng.”

Anh quay sang tôi, ngắm soi nét mặt. “Em ổn chứ?”

“Ổn,” tôi thì thầm.

Christian bật cười. “Dù kẻ lái Dodge là ai thì chúng cũng không nghe thấy ta nói chuyện đâu, em biết mà. Tôi cũng không nhìn được cười.”

“Chúng tôi đang qua đoạn giao Stewart và Boren, thưa ngài. Tôi thấy bãi đỗ rồi. Hẳn đi thẳng qua chỗ ngài.”

Chúng tôi cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Giỏi lắm, bà Grey. Tay lái lụa.” Christian dịu dàng vuốt ve má tôi, tôi giật nảy mình khi tay anh chạm vào, hít thở thật sâu. Không biết sao tôi lại nín thở thế.

“Thế nghĩa là anh sẽ không chê bai mỗi khi em cầm lái nữa hả?” tôi gắng hỏi. Anh cười lớn tiếng rất sáng khoái.

“Anh đâu có nói quá tới mức đó.”

“Cảm ơn anh đã để em lái xe này. Nhất là trong tình huống kịch tính như thế.” Tôi cố ý hạ thấp giọng.

“Có lẽ giờ đến lượt anh cầm lái.”

“Thành thực mà nói, em nghĩ mình còn không trèo ra nổi để nhường ghế cho anh nữa kia. Chân em mềm nhũn như con chi chi ấy.” Bỗng nhiên tôi rùng mình, run bắn người.

“Do adrenaline tăng đấy, cưng,” anh dỗ dành. “Em làm giỏi lắm, lần nào cũng thế. Em khiến anh rất thích thú, Ana. Em chưa bao giờ khiến anh thất vọng.” Mu bàn tay anh dịu dàng chạm vào má tôi, nét mặt anh chan chứa yêu thương, sợ hãi, tiếc nuối – quá nhiều xúc cảm cùng một lúc – lời anh nói khiến tôi vỡ òa. Quá sức chống đỡ, tiếng nấc thổn thức bật ra từ cổ họng nghẹn ngào, tôi oà khóc.

“Đừng, em yêu. Xin đừng khóc.” Anh nhào người qua kệ chắn giữa, kéo tôi vào lòng, bắt chặt khoảng cách giữa hai người. Gạt tóc lòa xòa trên trán tôi, anh dịu dàng hôn lên mắt, lên má, tôi choàng tay ôm lấy anh, khẽ nức nở trên vai anh. Vòng tay anh siết chặt quanh người tôi, rồi cứ thế, chúng tôi ôm nhau trong im lặng.

Giọng Sawyer vang lên làm chúng tôi giật bắn người. “Đối tượng chạy lù rù bên ngoài Escala, ngắm soi địa điểm.”

“Bám theo hẩn,” Christian quát lớn.

Tôi đưa mu bàn tay quệt mũi, hít vào một hơi thật sâu.

“Lau vào áo anh đây này.”

Christian âu yếm hôn trán tôi.

“Xin lỗi,” tôi đáp lí nhí, ngượng ngùng vì đã khóc.

“Vì cái gì cơ? Em không phải ngượng.”

Tôi lại quệt mũi. Anh nâng cằm tôi, đặt lên môi một nụ hôn dịu dàng.

“Môi em mềm mại cả khi em khóc, cô bé xinh đẹp dũng cảm của tôi,” anh khẽ vỗ về.

“Hôn em nữa đi.”

Christian vẫn ngồi im, một tay đặt sau lưng tôi, một tay bên hông.

“Hôn em đi,” tôi thở gấp, mê mẩn nhìn môi anh khi anh hít vào thật sâu. Nhào người sang phía tôi, anh nhấc BlackBerry khỏi giá loa ngoài, thả nó vào hộc bên cạnh chỗ để chân tôi. Môi anh giờ gần lấy môi tôi, tay phải luồn vào tóc, giữ tôi ngồi im, tay trái khuôn theo má. Anh đưa lưỡi khám phá miệng tôi, và được chào đón nhiệt tình. Chất adrenaline trong tôi bắt đầu dâng lên, lan đi khắp cơ thể. Tôi ghì chặt tay hai

bên má anh, ngón tay ve vuốt vùng tóc mai, tận hưởng hương vị ngọt ngào của anh. Anh rên rỉ trong cơn đáp trả đầy kích động của tôi, vùng bụng dưới của tôi co thắt dữ dội vì ham muốn trỗi dậy. Tay anh miết dọc xuống dưới, lướt qua bầu ngực, tới eo rồi vòng qua hông. Tôi khẽ nhích người.

“A!” Anh khẽ kêu, ngừng hôn, thở đứt quãng.

“Sao thế?” Tôi mấp máy, môi vẫn không rời anh.

“Ana, đang ở bãi đỗ xe ở Seattle mà.”

“Thì sao?”

“Thì anh đang muốn yêu em ngay bây giờ, mà em cứ cự quạu... không được thoải mái.”

Những lời lẽ mơn trớn của anh kích thích nỗi khát khao trong tôi tuôn trào, vùng cơ dưới eo lại co thắt dữ dội.

“Vây yêu em đi.” Tôi hôn lên khóe miệng anh. Tôi muốn có anh. Ngay bây giờ. Vụ rượt đuổi thật gây căng. Quá kích thích. Đáng sợ nữa...

Chính nỗi sợ ấy đánh thức dục tình trong tôi. Anh ngả người ra sau nhìn tôi cho rõ, đôi mắt thăm sâu thăm thẳm.

“Ngay đây?” Giọng anh trầm đục.

Miệng tôi khô đắng. Với hai tiếng ấy thôi mà sao anh làm tôi mê mẩn thế. “Vâng. Em muốn anh. Ngay bây giờ.”

Anh nghiêng đầu quan sát tôi giây lát. “Bà Grey, phóng túng nhỉ,” anh thốt lên sau cái khoảnh khắc kéo dài tựa thiên thu. Tay anh đỡ sau gáy, giữ tôi ngồi im, môi anh lại mãi miết trên môi tôi, táo bạo hơn. Tay kia lướt xuống dưới, vòng ra sau, tận giữa đùi. Tay tôi luồn vào mái tóc đã để khá dài của anh.

“Mừng quá em lại mặc váy,” anh thủ thỉ trong khi tay đã trườn xuống dưới chiếc váy hoa xanh trắng tôi mặc, ve vuốt đùi. Thấy tôi oằn mình rên rỉ, anh nghiêng răng, hít mạnh.

“Yên nào,” anh nhắc khẽ. Tay anh áp lên vùng nhạy cảm, tôi ngay lập tức cứng người. Ngón tay anh lướt qua vùng đào nhụy, hơi thở tôi gấp gáp, run bắn người như điện giật khi khoái cảm cuộn trào sâu, rất sâu trong tôi.

“Yên,” anh thì thầm. Môi anh lại áp trên môi tôi khi ngón tay anh cứ khuấy đảo qua lớp quần ren mỏng tang. Anh nhẹ nhàng và chậm rãi lách hai ngón tay qua chiếc quần chip, tiến vào trong tôi. Tôi rên siết, ưỡn hông tiếp nhận tay anh.

“Ồ. Em sẵn sàng quá,” anh nói trong khi ngón tay đưa ra đút vào, từ tốn dầy vò tôi. “Trò đùa xe kích thích em à?”

“Tại anh đó.”

Anh nở nụ cười hau háu như sắp nuốt chửng tôi, rồi rút tay ra đột ngột, khiến tôi từng hừng. Anh bất thành lĩnh luồn tay đỡ dưới kheo chân tôi, nhắc bổng tôi lên đùi anh, mặt hướng về phía kính chắn gió phía đầu xe.

“Dạng chân sang hai bên đi,” anh ra lệnh, trong khi khép chân lại đặt vào hốc để chân. Tôi làm theo lời anh, hai bàn chân chạm xuống sàn xe. Anh vuốt dọc theo đùi tôi, rồi lại xoa ngược.

“Chống tay vào đầu gối anh, em yêu. Cúi người xuống. Nhôm ông ra sau. Cúi chừng đừng trán nhé.”

Khỉ thật! Chúng tôi sắp làm chuyện ấy ở ngay bãi đỗ xe công cộng. Tôi vội lướt mắt nhìn một vòng, không có ai quanh đây cả nhưng toàn thân vẫn cứ run bắn lên. Đang ở chỗ công cộng đây! Kích thích quá trời! Christian tựa mình bên dưới, tôi nghe thấy tiếng kéo khóa quần. Một tay anh ôm eo tôi, tay kia vén quần lót ren của tôi lệch sang một bên, anh đẩy thật nhanh vào trong tôi.

“A!” Tôi la lên, từ phía trên anh, tôi trì mạnh người xuống, tiếng anh thở rít lên qua hàm răng nghiến chặt. Tay anh trườn lên cổ, siết chặt dưới cằm tôi. Lòng bàn tay anh xòe ra, vòng quanh cổ, kéo tôi ra sau, nghiêng đầu tôi lệch một bên để hôn được họng, tay kia giữ chặt hông tôi, chúng tôi cùng chuyển động.

Tôi kiểm hai bàn chân, anh cứ thế đâm ngược lên trong tôi – vào rồi lại ra. Cảm xúc thật là... Tôi kêu lên thành tiếng. Kiểu này vào sâu quá. Tay trái tôi nắm chặt cần hãm phanh, tay phải chống vào cửa xe. Răng anh cắn hờ dái tai tôi, giằng ra – khá đau đớn. Anh cứ vào ra liên tục. Tôi nẩy lên rồi lại ụp xuống, hai người cùng hòa quyện theo nhịp điệu. Tay anh lại luồn dưới váy, ôm lấy vùng cấm địa giữa hai đùi, ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích đào nhụy qua lớp quần lót diêm dúa mỏng dính.

“Ah!”

“Nhanh. Lên,” tiếng anh rít lên bên tai tôi, bàn tay vẫn giữ dưới cằm. “Phải nhanh lên, Ana.” Rồi anh nhấn ngón tay mạnh hơn vào vùng nhạy cảm của tôi.

“A!” Khoái cảm quen thuộc cuộn cuộn dâng lên từ sâu thẳm trong tôi.

“Kêu nữa đi cưng,” tiếng anh rít lên bên tai rồi. “Anh muốn nghe thấy tiếng em.”

Tôi lại rên xiết, toàn thân tê dại, mắt nhắm nghiền. Môi anh kề sát bên tai, hơi thở phả lên cổ nóng hổi, khoái cảm lan đi từ vùng nhạy cảm bị ngón tay anh khiêu khích và cả ở nơi sâu thẳm bên trong đang được anh khuấy động. Tôi hoàn toàn ngất ngây. Thể xác tôi đang chế ngự, đòi được giải phóng.

“Đúng thế,” Christian hổn hển bên tai tôi. Tôi bừng mở mắt, nhìn ngây dại lên nóc xe, rồi nhắm nghiền lại ngay khi khoái cảm ào ào tuôn trào quần xiết lấy quanh anh.

“Ôi, Ana,” anh thốt lên ngỡ ngàng, hai tay ôm ghì chặt quanh người, đâm cú quyết định rồi giữ yên khi đạt tới đỉnh cao khoái lạc thật sâu trong tôi.

Anh đưa mũi lướt dọc quai hàm rồi dịu dàng hôn lên cổ, lên má, lên thái dương tôi, trong khi tôi ngả người tựa đầu trên cổ anh.

“Giải tỏa căng thẳng chưa, bà Grey?” Christian lại nhảy và giật tai tôi. Cơ thể hoàn toàn kiệt sức, tôi khẽ kêu. Tôi cảm thấy môi anh đang nở nụ cười.

“Chắc chắn là nhờ công anh rồi,” anh nói thêm, trượt ra khỏi tôi. “Lạc cả giọng rồi à?”

“Vâng,” tôi lí nhí.

“Ái chà, em phóng túng đến thế sao? Anh chưa hề biết em lại là kẻ thích phô trương chuyện ấy nơi công cộng đấy.”

Tôi bật ngay dậy, hốt hoảng. “Không ai nhìn trộm cả chứ?” Tôi lo lắng ngó quanh bãi xe.

“Em nghĩ anh lại để kẻ khác trông thấy vợ anh đang sung sướng sao?” Anh xoa lưng tôi dỗ dành, nhưng giọng anh nói khiến tôi rùng mình run rẩy. Tôi quay đầu nhìn anh và cười ranh mãnh.

“Sex trên xe!” Tôi tuyên bố.

Anh phì cười đáp lại, tay vén tóc tôi cài ra sau tai. “Giờ đi về thôi. Anh sẽ lái.”

Anh mở cửa để tôi trèo từ lòng anh bước xuống bãi xe. Tôi vội liếc thấy anh nhanh tay sửa lại quần áo. Anh bước xuống xe rồi giữ cửa cho tôi leo lên. Rảo bước sang cửa bên, anh lên xe, với lấy BlackBerry rồi gọi điện.

“Sawyer đâu?” anh lớn tiếng hỏi. “Còn Dodge? Sao Sawyer không đi cùng anh?”

Anh chăm chú nghe Ryan, tôi đoán thế.

“Cô ả ư?” anh ngạc nhiên. “Bám sát theo ả.” Christian ngắt máy và nhìn tôi.

Cô ả! Kẻ lái chiếc xe đó? Là ai được nhỉ – Elena? Hay Leila?

“Người lái chiếc Dodge là nữ à?”

“Rất có vẻ là thế,” anh khẽ đáp. Miệng anh mím chặt giận dữ. “Giờ về nhà thôi,” anh lẩm bẩm. Anh mở máy R8 rồi nhẹ nhàng lùi xe.

“Thế còn cái... đối tượng đâu? À mà nó nghĩa là gì? Nghe như chuyện hình sự.”

Christian khẽ mỉm cười, anh chậm rãi lái xe khỏi bãi đỗ, đi ra đường Stewart.

“Đây là nói tắt của đối tượng bị theo dõi chưa biết tên. Ryan là cựu FBI[23].”

[23] FBI là viết tắt của Cục điều tra liên bang Mỹ.

“Cựu FBI?”

“Đừng hỏi nữa.” Christian lắc đầu. Rõ ràng là anh còn mãi nghĩ ngợi. “Thế còn đối tượng nữ đâu?”

“Trên đường cao tốc số 5, đi về phía nam.” Anh ngược sang tôi, ánh mắt dữ dội.

Whoa – vừa yêu thương thấm thiết, đã bình tĩnh rồi căng thẳng được ngay, tất cả chỉ trong chốc lát. Tôi đưa tay xoa đùi anh, thông thả miết ngón tay ngược lên theo đường may giữa hai chân của chiếc quần jean, định làm tâm trạng anh khá hơn. Anh nhấc tay khỏi vô lăng, ngăn sự tấn công từ từ của tôi lại.

“Thôi,” anh nói. “Chúng ta vừa làm đủ rồi. Em không muốn anh gây tai nạn khi cách nhà có ba dãy phố chứ.” Anh đưa tay tôi lên môi, âu yếm đặt một nụ hôn lên ngón trỏ để xóa tan sự gay gắt trong lời quở trách của mình. Điềm đạm, bình tĩnh, và uy quyền... Chàng trai Muôn Màu Muôn Vẻ của tôi. Và trong phút chốc, lần đầu tiên anh khiến tôi cảm thấy mình như đứa trẻ bú bình. Tôi rút tay về, ngồi im một lúc.

“Nữ à?”

“Hình như thế.” Anh thở dài, rẽ vào hầm gửi xe của Escala, bấm mã vào ga-ra trên cửa an ninh. Cánh cửa mở ra, anh lái xe vào rồi đậu xe suôn sẻ vào vị trí đã được đăng kí.

“Em rất thích chiếc xe này,” tôi lí nhí.

“Anh cũng thế. Anh thích cách em lái nó – và cả cách em xoay xở không làm hỏng nó.”

“Anh có thể mua tặng em một chiếc dịp sinh nhật.” Tôi cười khiêu khích.

Christian há hốc miệng kinh ngạc khi tôi bước xuống xe.

“Một chiếc màu trắng, được đấy,” tôi nói thêm, cúi đầu cười toét.

Anh phì cười. “Anastasia Grey, em cứ luôn làm anh ngạc nhiên.”

Tôi sập cửa, rảo bước đứng chờ anh ở cuối xe. Anh duyên dáng bước xuống, nhìn tôi bằng ánh mắt... ánh mắt ấy đánh thức nhiều thứ sâu thẳm trong tôi. Tôi hiểu rất rõ ánh nhìn ấy. Ngay tức thì anh đứng trước mặt tôi, cúi xuống thì thầm, “Em thích chiếc xe. Anh thích chiếc xe. Anh đã yêu em trong đó... có lẽ anh nên yêu em trên nó nữa.”

Tôi ngỡ ngàng. Một chiếc BMW trắng bóng loáng đang vào ga-ra. Christian liếc sang nó vẻ sốt ruột, rồi bực bội, và nở nụ cười tinh quái với tôi.

“Nhưng có vẻ như ta có khách quý rồi. Đi nào.” Anh nắm tay tôi, dẫn ra thang máy ga-ra. Anh nhấn nút gọi thang máy, trong lúc đợi, người lái BMW nhập hội với chúng tôi. Anh ta trẻ, mặc quần áo công sở, tóc tía, màu đen dài. Trông anh ta như làm trong lĩnh vực truyền thông.

“Xin chào,” anh mở lời, cười thân thiện.

Christian quàng tay ôm tôi, gật đầu đáp lịch sự.

“Tôi vừa chuyển tới. Căn hộ mười sáu.”

“Xin chào.” Tôi cười đáp lễ. Anh ta có đôi mắt nâu dịu dàng.

Thang máy tới, chúng tôi cùng bước vào. Christian liếc xuống nhìn tôi, khó đoán được anh đang nghĩ gì.

“Anh là Christian Grey,” chàng trai trẻ lại bắt chuyện.

Christian cười gượng gạo đáp lại.

“Noah Logan.” Anh ta chìa tay ra, Christian miễn cưỡng bắt.

“Tầng mấy?” Noah hỏi.

“Tôi phải nhập mã.”

“Ồ.”

“Tầng áp mái.”

“Ồ.” Noah cười ngoác miệng. “Hẳn rồi.” Anh nhấn nút tầng tám, cánh cửa đóng lại. “Tôi đoán đây là bà Grey.”

“Vâng.” Tôi cười lịch sự và bắt tay anh ta. Noah thoáng ửng đỏ mặt khi nhìn tôi hơi lâu một chút. Tôi cũng đỏ mặt lây, vòng tay Christian siết chặt lấy tôi.

“Anh dọn tới khi nào?” Tôi hỏi thăm.

“Tuần trước. Tôi thích chỗ này.”

Cả một khoảng im lặng ngưng đọng cho tới lúc thang máy dừng ở tầng của Noah.

“Rất vui được gặp hai bạn,” anh ta chào, có vẻ nhẹ cả người, rồi bước ra. Cánh cửa lặng lẽ đóng sau lưng anh ta. Christian nhập mã số và thang máy lại đi lên.

“Anh ta có vẻ thân thiện,” tôi lí nhí. “Em chưa được gặp hàng xóm nào cả.”

Christian cau có. “Anh thích thế hơn.”

“Tại anh sống như ẩn sĩ. Em nghĩ người ta dễ chịu thế là được rồi.”

“Ẩn sĩ là sao?”

“Tu sĩ sống ẩn dật. Giam mình trong tháp ngà của anh,” tôi dừng dừng đáp. Miệng Christian mấp máy thích thú.

“Tháp ngà của chúng ta chứ. Và anh nghĩ em vừa thêm một cái tên vào danh sách những người hâm hộ đây, bà Grey.”

Tôi trợn mắt. “Christian, chỉ có anh mới nghĩ ai cũng là fan hâm mộ cả.”

“Em lại vừa trợn mắt với anh đấy hả?”

Tim tôi đập rộn. “Em chắc thế,” tôi lí nhí, hơi thở mắc kẹt hơi cổ họng.

Anh nghiêng đầu, vẻ mặt thích thú âm ỉ pha lẫn vẻ kiêu ngạo của riêng mình. “Chúng ta nên làm gì để phạt chuyện đó nhỉ?”

“Cái gì đó thật dữ dội.”

Anh chớp mắt để giấu đi nỗi kinh ngạc. “Dữ dội ư?”

“Xin anh.”

“Em muốn nữa ư?”

Tôi từ từ gạt đầu. Cánh cửa thang máy mở ra, chúng tôi bước vào nhà.

“Dữ dội mức nào?” anh khẽ hỏi mà mắt tôi thăm lại.

Tôi ngược nhìn, không trả lời. Anh nhắm mắt giây lát, rồi nắm tay tôi lôi vào sảnh chờ.

Chúng tôi vừa xô hai cánh cửa lao vào phòng, Sawyer đang đứng chờ trên hành lang.

“Sawyer, tôi muốn anh báo cáo sau một tiếng nữa,” Christian yêu cầu.

“Vâng, thưa ngài.” Sawyer quay lưng bước vào phòng làm việc của Taylor.

Chúng tôi có một tiếng đồng hồ!

Christian liếc xuống tôi. “Dữ dội hả?”

Tôi gật đầu.

“Được, bà Grey, em gặp may đấy. Hôm nay anh tiếp nhận mọi yêu cầu.”

56. Chương 6

Chương 6

“Em có chuyện gì bận tâm à?” Christian khẽ hỏi, đóng đinh tôi bằng cái nhìn dữ dội. Tôi nhún vai, bỗng nhiên khó thở và xúc động mạnh. Tôi không biết đó là do cuộc rượt đuổi, do chất adrenaline, hay do tâm trạng không vui của mình lúc trước – không hiểu nữa, nhưng tôi đang muốn, rất rất muốn chuyện ấy. Nét mặt Christian thoáng hiện vẻ thắc mắc. “Trò chơi tình ái nhé?” anh hỏi, từng lời thốt ra thật mơn trớn.

Tôi gật đầu, cảm thấy mặt đỏ bừng bừng. Sao tôi lại ngại ngần thế? Tôi chẳng đã làm đủ kiểu trong trò chơi tình ái với anh rồi đó sao. Anh là chồng tôi cơ mà, khỉ thật! Tôi ngượng vì mình khao khát quá, và thật xấu hổ phải thừa nhận điều này. Cô nàng Tiềm Thức trừng mắt. Hãy thôi ngay cái trò cả nghĩ đi.

“Toàn quyền chiếm dụng nhé?”

Anh khẽ hỏi, mắt nhìn dò xét như thể đang cố đọc được ý nghĩ của tôi.

Toàn quyền chiếm dụng ư? Chết thật – nó đòi hỏi thể nào đây?

“Vâng,” tôi bồn chồn đáp, niềm phấn khích bùng nổ sâu thẳm trong tôi.

Anh từ tốn nở nụ cười rất gợi cảm.

“Đi nào,” anh kéo tôi về phía cầu thang. Ý định khá rõ ràng. Phòng giải trí!

Lên hết cầu thang, anh buông tay tôi để mở cửa căn phòng. Chìa khóa cửa vẫn gắn với chiếc móc Yes Seattle mà tôi tặng anh cách đây không lâu.

“Mời em, bà Grey,” anh nhún người mở cửa mời tôi.

Căn phòng giải trí có mùi hương gần gũi quen thuộc, mùi của da, của gỗ và mùi véc ni mới đánh bóng. Tôi đỏ mặt ngượng ngùng khi nghĩ ra bà Jones hẳn đã vào đây dọn dẹp khi chúng tôi đi nghỉ trăng mật. Lúc bước vào, Christian bật công tắc điện, những bức tường sơn đỏ ngay lập tức được ánh sáng khuếch tán dịu nhẹ rọi sáng. Tôi đứng ngây ra nhìn anh, niềm háo hức rần rật chạy lan trong huyết mạch.

NỮ CA SĨ VẪN ĐANG ngân nga. Christian luôn bật nhạc tự động lặp lại trong phòng này. Kì quặc. Tôi vẫn trong vòng tay anh, chân tôi quắp lấy chân anh, đầu ngả lên ngực anh. Chúng tôi nằm lẩn trên nền nhà ngay cạnh chiếc bàn gỗ.

“Chào mừng em trở lại,” anh vừa nói vừa gỡ chiếc băng che mắt tôi ra. Tôi phải chớp chớp mắt mấy lần làm quen lại với ánh sáng dịu trong phòng. Anh nâng cằm và đặt lên môi tôi một nụ hôn dịu ngọt, mắt anh lo lắng tìm kiếm mắt tôi. Tôi đưa tay vuốt ve má anh. Anh mỉm cười.

“Vậy, anh đã hoàn thành yêu cầu chưa?” Anh vui vẻ hỏi.

Tôi nhú mào. “Yêu cầu ư?”

“Em chẳng đã muốn dữ dội còn gì,” anh dịu dàng đáp.

Tôi không nhịn được nụ cười tươi rói. “Vâng, em chắc là đạt rồi...”

Anh nhướn mày rồi nhoẻn cười đáp lại. “Anh rất vui khi nghe em nói thế. Giờ thì trông em đã rất sung sướng và xinh đẹp vô cùng.” Anh đỡ mặt tôi, những ngón tay thon dài ve vuốt gò má.

“Em cũng thấy thế,” tôi ngâm nga.

Anh cúi xuống dịu dàng hôn tôi, đôi môi mềm mại và ấm áp chạm vào tôi. “Em chưa bao giờ làm anh thất vọng cả.” Anh ngả người ra sau chăm chăm nhìn tôi. “Thấy thế nào?” Giọng anh êm ái, quan tâm.

“Tuyệt,” tôi lí nhí đáp, cảm thấy mặt mình đang ửng đỏ. “Cực sướng.” Tôi cười bên lên.

“Sao cơ, bà Grey, em mạnh miệng nhỉ.” Christian giả bộ bất bình, nhưng giọng nói lại vô cùng vui vẻ.

“Là vì em cưới phải một anh chàng quá ư mạnh mẽ, ngài Grey ạ.”

Anh toét miệng cười hơn hở, rất có sức lan tỏa. “Anh mừng là em đã cưới được anh ta.” Anh dịu dàng cầm bím tóc tết của tôi đưa lên môi hôn âu yếm, mắt ánh lên yêu thương, ôi trời... có bao giờ tôi cưỡng lại được anh chàng này không?

Tôi lấy bàn tay trái của anh, đặt một nụ hôn lên chiếc nhẫn cưới bằng bạch kim cùng kiểu với chiếc của tôi. “Của em,” tôi nói khẽ.

“Của em,” anh lặp lại. Anh choàng tay ôm tôi và dụi mũi vào tóc tôi. “Anh đưa em đi tắm nhé?”

“Ừm. Với điều kiện anh cùng vào với em.”

“Đồng ý,” anh đáp. Anh đỡ tôi lên rồi cũng đứng bên cạnh. Anh vẫn mặc quần jean.

“Anh sẽ mặc chiếc... quần kia chứ?”

Anh nhúu mày chưa hiểu ý. “Quần nào kia?”

“Cái mà anh vẫn mặc ở đây ý.”

“Cái đó à?” Mắt anh chớp chớp mắt vì ngỡ ngàng.

“Trông anh rất gợi cảm lúc mặc nó.”

“Thật ư?”

“Vâng... Đúng thế, cực gợi cảm.”

Anh cười ngượng ngập. “Vây, vì em, bà Grey, có thể anh sẽ mặc.”

Anh cúi xuống hôn tôi, rồi cầm chiếc bát trên bàn đựng chiếc món đồ chơi, băng bịt mắt và quần lót của tôi.

“Ai sẽ rửa mấy thứ đồ này?” Tôi hỏi khi đi theo anh tới chỗ tủ chứa đồ.

Anh nhúu mày nhìn tôi, như thể chưa hiểu rõ câu hỏi. “Anh. Bà Jones.”

“Gì cơ?”

Anh gật đầu, tôi đoán có lẽ anh vừa buồn cười vừa ngượng ngập. Anh tắt nhạc đi. “À thì – ừm...”

“Người giúp việc thường làm việc đó hả?” Tôi nói nốt hộ anh câu đang dở. Anh nhún vai về ý này.

“Này.” Anh đưa tôi áo sơ mi của anh để tôi mặc vào, cuốn nó quanh mình. Mùi hương của anh vẫn phảng phất trên lớp vải, khiến tôi quên ngay cảm giác xấu hổ vì vụ dọn rửa mấy thứ đồ tể nhị này. Anh cất mấy thứ đó vào tủ, sau đó nắm tay tôi, mở cửa phòng giải trí, rồi dẫn tôi ra ngoài, xuống cầu thang. Tôi ngoan ngoãn đi theo.

Cảm giác lo lắng, tâm trạng buồn bã, nỗi sợ hãi và sự phấn khích trong cuộc rượt đuổi trên xe, tất cả đã tan biến. Tôi hoàn toàn thanh thản – rốt cuộc đã được thỏa mãn và nguôi ngoai.

Vừa vào phòng tắm, tôi ngáp dài, duỗi tay chân sảng khoái.

“Có chuyện gì thế?” Anh hỏi trong lúc mở vòi nước.

Tôi lắc đầu.

“Nói anh nghe đi,” anh dịu dàng hỏi. Anh đổ dầu tắm hoa nhài theo dòng nước chảy, khiến căn phòng ngào ngạt hương thơm gợi cảm.

Tôi ngượng ngịu. “Chỉ là em thấy dễ chịu hơn.”

Anh mỉm cười. “Phải rồi, hôm nay tâm trạng em lạ lắm, bà Grey.” Anh kéo tôi vào lòng. “Anh biết em đang lo nghĩ mấy vụ việc mới đây. Anh xin lỗi để em bị cuốn vào đó. Anh không rõ liệu đó là kẻ thù nào, hay một nhân viên cũ, hoặc đối thủ cạnh tranh. Nếu vì anh mà có bất cứ chuyện gì xảy đến với em...” Giọng anh lắng xuống chỉ còn như tiếng thầm thì đau khổ. Tôi quàng tay ôm anh.

“Liệu chuyện gì sẽ xảy ra với anh, Christian?” Tôi thốt ra nỗi sợ hãi trong lòng.

Anh đắm đắm ngó tôi. “Ta sẽ sớm biết được thôi. Giờ thì cởi cái áo này ra và tắm thôi.”

“Anh còn phải tiếp Sawyer nữa cơ mà?”

“Anh ta đợi được.” Giọng anh đánh lại, đột nhiên tôi thấy ái ngại cho Sawyer. Anh ta làm gì để Christian thất vọng vậy?

Christian giúp tôi trút bỏ chiếc áo, bỗng cau mày khi tôi quay người lại. Trên ngực tôi vẫn còn lờ mờ những vết tím vì bị anh cắn yêu trong tuần trăng mật, nhưng tôi thấy không nên trêu anh về cái đó nữa.

“Em không biết Ryan có đuổi kịp chiếc Dodge không?”

“Sẽ biết thôi, sau khi tắm xong. Vào đi.” Anh chìa tay đỡ tôi. Tôi bước vào bồn nước nóng ngào ngạt hương thơm, rạp mình ngồi xuống.

“Woa.” Phía dưới tôi vẫn còn ê ẩm, còn nước nóng lại khiến tôi nhăn mặt.

“Từ từ thôi, em yêu,” Christian nhắc nhở, nhưng khi nghe tiếng anh nói thì cảm giác khó chịu lại tan biến.

Christian cởi đồ rồi trèo vào ngồi sau lưng tôi, ngả tôi tựa vào ngực anh. Tôi nép mình giữa hai chân anh, chúng tôi nằm nhoài thư thái, ung dung tận hưởng làn nước nóng dễ chịu. Tôi vuốt tay dọc hai chân anh. Anh vén đuôi tóc tôi sang bên, nhẹ nhàng xoắn nó giữa những ngón tay.

“Chúng ta cần chốt lại những phác thảo cho căn nhà mới. Để tối nay luôn nhé?”

“Được đấy.” Cô nàng Tiềm Thức lại xuất hiện. Ả rời mắt khỏi tập ba cuốn Trọn bộ những tác phẩm của Charles Dickens, tròng mắt. Lại là chuyện tôi với cô ả mách lẻo. Tôi thở dài. Thật không may là những thiết kế của Gia Matteo lại rất tuyệt.

“Em phải chuẩn bị để mai đi làm,” tôi khẽ giải thích.

Anh bất động. “Em vẫn biết mình không phải quay lại làm việc mà,” anh lầm bầm.

Ôi không... đừng thế nữa chứ. “Christian, chúng ta đã nhất trí việc này rồi mà. Xin anh đừng khơi lại cuộc tranh cãi đó nữa.”

Anh kéo tóc để mặt tôi ngửa ra sau. “Thì cứ nói thế...” Anh âu yếm hôn lên môi tôi.

TÔI MẶC QUẦN NỈ VÀ ÁO HAI DÂY, rồi quyết định vào phòng giải trí nhặt vấy áo. Khi đi qua hành lang, tôi nghe tiếng Christian vang lên từ phòng làm việc. Tôi rùng mình.

“Anh ở chỗ quái nào thế?”

Ồi khi thật. Anh ấy đang quát Sawyer. Tôi khép nép lao vội về phía cầu thang lên phòng giải trí. Tôi thực tình không muốn nghe lén chuyện của anh – tới đây rồi mà vẫn nghe được tiếng quát đáng sợ của Christian. Tội nghiệp Sawyer. Là tôi, chỉ ít tôi cũng phải vặc lại.

Tôi nhặt quần áo và giày của Christian, rồi thấy chiếc bát sứ nhỏ đựng món đồ chơi ấy vẫn ở nóc tủ. Chà... tôi nghĩ mình nên rửa nó. Tôi dúm nó vào mớ quần áo và đi xuống cầu thang. Tôi lo lắng ngó qua sảnh lớn, nhưng tất cả đều yên tĩnh, ơn trời.

Taylor sẽ quay lại vào tối mai, Christian thường bình tĩnh hơn khi có anh ấy ở gần. Taylor đang dành thời gian nghỉ phép hôm nay và ngày mai với con gái. Tôi vu vơ tự nhủ không biết tôi có phải gặp cô bé không.

Bà Jones bước ra từ phòng chứa dụng cụ. Chúng tôi giật mình chạm trán nhau.

“Cô Grey – tôi không biết cô tới.” Ô kìa, giờ tôi là cô Grey rồi cơ đấy!

“Xin chào, bà Jones.”

“Chào đón cô về nhà và xin chúc mừng cô.” Bà tươi cười.

“Xin cứ gọi tôi là Ana.”

“Cô Grey, tôi không dám gọi thế đâu.”

Ồi! Sao mọi thứ phải thay đổi chỉ vì tôi đeo thêm một chiếc nhẫn trên ngón tay?

“Cô có muốn ngó qua danh sách mua hàng cho cả tuần không?” Bà hỏi, nhìn tôi chờ đợi.

Danh sách ư?

“Ồ...” Tôi không hề lường trước mình sẽ bị hỏi một câu như thế.

Bà cười thân thiện. “Lần đầu tiên làm việc cho ngài Grey, cứ mỗi tối chủ nhật là tôi lại cùng cậu ấy duyệt qua danh sách cho tuần tới, và ghi ra những thứ có thể cần mua ở cửa hàng bách hóa.”

“Tôi hiểu rồi “

“Để tôi cầm giúp cô?”

Bà chìa tay đón chỗ quần áo của tôi.

“Ồ... ừm. Thực ra tôi vẫn cần dùng chúng.” Và còn giấu cả chiếc bát có đồ chơi trong đó nữa cơ! Tôi ngượng chín người. Tôi thấy ánh mắt bà Jones tỏ vẻ bất ngờ. Bà ấy vốn biết việc chúng tôi làm còn gì – chính bà dọn dẹp phòng chứ ai. Ái chà, sống không được riêng tư thật kì quá.

“Khi nào xong, thưa cô Grey. Tôi sẽ rất vui được cùng cô duyệt qua danh sách.”

“Cảm ơn bà.” Cuộc nói chuyện bị gián đoạn bởi sự xuất hiện khuôn mặt tái xám của Sawyer khi anh ta hiện ngang bước ra từ phòng làm việc của Christian, rồi nhanh chóng băng qua sảnh lớn. Sawyer gật đầu chào nhưng không nhìn thẳng vào hai chúng tôi, rồi lao vào phòng làm việc của Taylor. Phải rất biết ơn khi Sawyer đã chen vào đúng lúc, vì tôi không hề muốn phải thảo luận với bà Jones về danh sách hay món đồ quái quỷ đang giấu trong tay ngay lúc này. Khẽ mỉm cười chào bà, tôi nháo nhào chạy vào phòng ngủ. Liệu tôi có quen được với kiểu sống có một đội gia nhân sẵn sàng phục tùng mọi sai khiến của mình không? Tôi ngao ngán lắc đầu... có lẽ, một ngày nào đó.

Tôi thả giày Christian xuống sàn, để quần áo lên giường, rồi cầm chiếc bát vào phòng tắm. Tôi nhìn nó mà thấy thất vọng. Trông nó khá vô hại, và sạch sẽ đến lạ. Tôi không muốn cứ nhìn nó chăm chăm mãi như thế, nên đã rửa nó thật nhanh bằng xà phòng và nước. Thế đã đủ chưa? Tôi sẽ hỏi Quý Ngài Chuyên Gia Tình Ái liệu có cần phải khử trùng hay làm gì khác nữa không. Tôi rùng mình khi nghĩ đến điều này.

TÔI RẤT HÀI LÒNG KHI CHRISTIAN nhường thư viện cho tôi. Giờ tôi có một chiếc bàn gỗ trắng rất hấp dẫn để ngồi làm việc. Tôi lôi laptop ra và ngó qua những ghi chú trên ba bản thảo viết tay đã đọc trong kì trăng mật.

Tuyệt, tôi đã có mọi thứ cần thiết rồi. Phần nào đó trong tôi sợ phải quay lại làm việc, nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ hé răng nói với Christian đâu. Anh sẽ chớp lấy cơ hội này để khiến tôi bỏ việc. Tôi còn nhớ phản ứng tức tối của Roach khi tôi báo tin rằng mình sắp kết hôn và với ai, và ngay sau đó, vị trí công việc của tôi được củng cố ra sao. Giờ thì tôi nhận ra đó là vì người tôi sắp lấy là chính ông chủ của công ty. Ý nghĩ này chẳng mấy dễ chịu. Tôi không còn là biên tập viên tạm thời nữa – mà tôi là Anastasia, biên tập viên chính thức.

Tôi vẫn chưa đủ can đảm để báo với Christian rằng tôi sẽ không đổi tên trong công việc. Tôi nghĩ lý do của mình khá chính đáng. Tôi cần có chút khoảng cách với anh, nhưng tôi biết chắc chắn sẽ có cái vã khi anh biết chuyện. Có lẽ tôi nên trao đổi với anh luôn đêm nay.

Ngồi vào ghế, tôi bắt tay vào làm nốt vài việc lặt vặt cuối cùng trong ngày. Liếc nhìn đồng hồ trên laptop, đã bảy giờ tối. Christian vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc, vậy thì còn thời gian. Rút thẻ nhớ ra khỏi máy ảnh Nikon, tôi cắm nó vào laptop để lấy ảnh. Trong lúc chờ tải ảnh, tôi bỗng nhớ lại việc trong ngày. Ryan về chưa nhỉ? Hay anh ta vẫn trên đường đi Portland? Anh ta đã đuổi kịp nhân vật nữ bí ẩn đó chưa? Christian có tin gì về anh ta không? Tôi muốn có câu trả lời. Không quan tâm anh có bận rộn hay không, tôi muốn biết chuyện gì đang diễn ra, rồi đột nhiên tôi có cảm giác bức bối trẻ con khi anh giấu giếm tôi mọi chuyện. Tôi đứng dậy, định đi ra nói chuyện thẳng với anh trong phòng làm việc, nhưng bất chợt những bức ảnh chụp mấy ngày cuối của tuần trắng mặt hiện lên trên màn hình.

Ôi chết tiệt!

Loạt ảnh của tôi. Đang ngủ, rất nhiều ảnh tôi đang ngủ, tóc lòa xòa che mặt và xoa trên gối, môi hé mở... khi thật – lại còn mút tay cái. Tôi không mút tay nhiều năm nay rồi. Rất nhiều ảnh. Anh chụp mấy bức này lúc tôi không hề biết. Có một vài kiểu chụp tự nhiên từ xa, như một bức tôi chống tay trên lan can du thuyền, tư lự nhìn xa xăm. Sao tôi không để ý lúc anh chụp nhỉ? Tôi bật cười với mấy bức hình mình co quắp bên dưới anh, cười ngật nghèo, tóc xoa tung khi phải vật lộn, chống cự những ngón tay chọc phá, cù nhéo. Còn cả một bức anh vươn tay tự chụp, có cả hai đứa trên giường. Tôi âu yếm gối lên ngực anh, còn anh thì nhìn thẳng vào máy ảnh, trông thật trẻ trung, ánh mắt long lanh của kẻ đang yêu. Bàn tay anh đỡ lấy mặt tôi, còn tôi thì cười ngô nghê như vừa trúng tên của thần ái tình, mắt cứ dán chặt vào Christian. Ôi, anh chàng bánh trai của tôi, mái tóc bù xù, đôi mắt xám sáng rực, môi hơi hé mở và cười tươi rói. Anh chàng bánh trai vốn ghét bị cù, trước kia không chịu nổi đụng chạm ngấn ngủi nào, ấy thế mà bây giờ lại để tôi vuốt ve. Tôi vẫn phải hỏi trước anh có thích thế không, hoặc hỏi anh để tôi chạm vào anh vì tôi thích thế còn anh có thích không.

Tôi nhú mày, ngắm bức hình chụp anh, đột nhiên bị vui trong mớ cảm xúc lo lắng, bồn chồn. Có kẻ ngoài kia đang muốn hãm hại anh – đầu tiên là vụ Charlie Tango, rồi đến cháy ở Tòa nhà Grey, tiếp đến là vụ bám đuôi theo xe. Tôi hoảng hốt, tay che lên miệng khi tiếng khóc nức vô tình bật thốt ra. Rồi bàn làm việc, tôi đứng dậy đi tìm anh – không phải để làm phiền anh – mà chỉ muốn biết anh vẫn được an toàn.

Không thêm gõ cửa, tôi lao vào phòng làm việc của anh. Christian đang ngồi trên bàn, nói chuyện điện thoại. Anh ngược lên khó chịu vì bị quấy rầy đột ngột, nhưng nét mặt nhanh chóng dịu lại khi nhận ra tôi.

“Vậy anh không thể phóng to thêm được à?” Anh tiếp tục cuộc nói chuyện, nhưng mắt không rời khỏi tôi. Không chút chần chừ, tôi đi vòng quanh bàn, anh xoay ghế đón tôi, mày nhú lại. Nhìn là biết anh đang nghĩ gì. Cô ấy muốn gì đây? Tôi nhào người vào lòng anh, mắt anh tròn tròn ngỡ ngàng. Tôi bá tay lên cổ anh, rúc vào lòng anh. Anh rón rén quàng tay ôm lại tôi.

“Ừm... ừ, Barney. Anh giữ máy một lát nhé?” Anh úp điện thoại lên vai.

“Ana, có chuyện gì thế?”

Tôi lắc đầu. Anh nâng cằm, nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi né đầu khỏi tay anh, dụi vào vầng ngực, co cuộn người trong lòng anh. Bị bắt ngờ, anh choàng tay ôm chặt tôi, hôn lên đỉnh đầu tôi.

“Được rồi, Barney, anh đang nói đến đâu rồi?” Anh kẹp điện thoại vào giữa tai và vai, tiếp tục làm việc qua điện thoại, tay bấm một phím trên laptop. Một hình ảnh đen trắng không rõ nét chụp từ thiết bị camera an ninh hiện lên trên màn hình. Một người đàn ông tóc đen mặc bộ quần áo lao động hiện ra. Christian bấm một phím khác, người đó tiến lại gần camera nhưng đầu cúi gằm. Khi người đó tiến lại gần camera hơn, Christian bấm dừng hình. Ông ta đứng trong một căn phòng sơn trắng, sáng trưng, phía bên trái trông giống như một dây tủ đen đồ sộ trải dài. Hẳn đó là phòng máy chủ của Tòa nhà Grey.

“Được rồi, Barney, lại lần nữa.” Màn hình lại hiện ra. Một hình chữ nhật hiện lên bao quanh đầu nhân vật kia trên ảnh chụp từ camera, rồi đột nhiên phóng to lên. Tôi nhòm dấy, mãi mê nhìn.

“Barney đang điều khiển cái này ư?” Tôi khẽ hỏi.

“Ừ,” Christian đáp. “Anh có thể làm rõ nét hình ảnh hơn không?” anh hỏi Barney.

Bức ảnh mờ đi, rồi nét hơn lên một chút nhắm vào nhân vật cổ tình cúi gầm mặt để tránh camera. Khi nhìn kĩ hấn ta, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Có nét gì đó hao hao ở quai hàm này. Tóc hấn màu đen cắt ngắn trên gáy, trông rất quái đản và kì quặc... rồi trong một bức ảnh mới được làm rõ nét hơn, tôi nhìn thấy rõ chiếc khuyên tai nhỏ.

Chết tiệt! Tôi biết đây là ai.

“Christian,” tôi gọi khẽ. “Đây là Jack Hyde.”

57. Chương 7

Chương 7

“Em nghĩ thế à?” Christian ngạc nhiên hỏi lại.

“Chính đường xương quai hàm này.” Tôi chỉ lên màn hình. “Cả đôi khuyên tai, và dáng bờ vai nữa. Hấn ta cũng khá to cao. Đáng lẽ hấn phải đội tóc giả – hoặc cắt ngắn hấn rồi nhuộm đi chứ nhỉ.”

“Barney, anh nghe rõ chưa?” Christian đặt điện thoại xuống bàn và bật loa ngoài. “Có vẻ em đã nghiên cứu sếp cũ khá kĩ lưỡng đấy, bà Grey,” anh khẽ nói, giọng không mấy vui vẻ. Tôi quắc mắt nhìn anh, nhưng may Barney đã cứu tôi kịp thời.

“Rồi, thưa ngài. Tôi đã nghe rõ lời bà Grey mách. Tôi đang cho chạy chương trình phần mềm nhận diện khuôn mặt trên mọi đoạn phim ở camera an ninh. Để xem thằng khốn – ôi, xin lỗi bà – xem gã này có xuất hiện ở đâu trong tòa nhà không.”

Tôi lo lắng liếc sang Christian, anh chẳng để ý đến câu nói bậy của Barney mà đang chăm soi kĩ bức ảnh chụp từ băng an ninh.

“Sao hấn làm thế?” Tôi hỏi Christian.

Anh nhún vai. “Có lẽ để trả thù. Anh không biết nữa. Không phải lúc nào ta cũng hiểu được lý do người ta lại cư xử thế này, thế khác. Anh chỉ thấy bực vì em từng làm việc khá thân cận với hấn.” Mối Christian mím chặt giận dữ, cánh tay anh ôm quanh eo tôi.

“Chúng ta cũng có cả nội dung ổ cứng của hấn, thưa ngài,” Barney nói thêm.

“Ừ, tôi có nhớ. Anh có địa chỉ của ông Hyde đây chưa?” Giọng Christian gay gắt.

“Có rồi, thưa ngài.”

“Báo cho Alert Welch.”

“Sẽ báo ngay. Tôi cũng sẽ quét khắp hệ thống camera trong thành phố để xem liệu có lần theo từng di chuyển của hấn không.”

“Kiểm tra xem hấn đi xe loại nào.”

“Vâng thưa ngài.”

“Barney có thể làm được hết các việc đó ư?” Tôi khẽ hỏi.

Christian gật đầu, cười hãnh diện. “Trong ổ cứng của ông ta có gì?”

Tôi tò mò.

Nét mặt Christian xạm lại, anh lắc đầu. “Không nhiều,” anh đáp, môi mím chặt, nụ cười tắt lịm.

“Nói em nghe đi.”

“Thôi.”

“Liên quan đến anh hay đến em?”

“Anh.” Anh thở dài.

“Chuyện như thế nào? Về lối sống của anh à?”

Christian lắc đầu, đặt ngón trỏ lên môi nhắc tôi im lặng. Tôi trừng mắt nhìn anh. Nhưng anh nheo mắt, và đây là cách cảnh cáo để tôi hiểu rằng rõ ràng mình nên im lặng thì hơn.

“Là xe Camaro 2006 thừa ngài. Tôi sẽ gửi đăng kí chi tiết cho Welch.” Tiếng Barney hào hứng vang lên trong điện thoại.

“Tốt. Báo cho tôi biết gã khốn này còn ở những đâu trong cao ốc của tôi. Rồi kiểm tra hình ảnh này đối chiếu với ảnh trong dữ liệu lưu trữ cá nhân của gã.” Anh liếc sang tôi vẻ chưa chắc chắn. “Tôi muốn chắc chắn rằng ta đã đoán đúng đối tượng.”

“Đã xong, thưa ngài, bà Grey nói đúng. Chính là Jack Hyde.”

Tôi cười hân hoan. Thấy không? Tôi cũng có ích đấy chứ. Christian đưa tay xoa lưng tôi.

“Giỏi lắm, bà Grey.” Anh mỉm cười, vẻ hân học ban nãy tan biến. Anh ra lệnh cho Barney, “Báo cho tôi khi nào anh lần ra được mọi di chuyển của gã ở Dữ liệu tổng. Cũng kiểm tra những vị trí khác trong cao ốc công ty mà hẳn có thể tiếp cận, đồng thời báo cho đội bảo vệ biết để họ tiến hành rà soát khắp tòa nhà.”

“Rõ, thưa ngài.”

“Cảm ơn Barney.” Christian gác máy.

“Ái chà, bà Grey, xem ra em không phải chỉ để làm cảnh, mà cũng hữu ích nhỉ.” Mắt Christian ánh lên vẻ hóm hỉnh, tinh quái. Thế là anh đang đùa.

“Làm cảnh hả?” Tôi vặn vẹo, trêu lại anh.

“Rất hợp đấy.” Anh dịu dàng đáp, áp lên môi tôi một nụ hôn êm ái, ngọt ngào.

“Anh đẹp và phù hợp làm cảnh hơn em nhiều, ngài Grey.”

Anh nheo miệng cười, hôn tôi mạnh hơn, cổ tay xoắn đuôi tóc tết của tôi, choàng tay ôm tôi vào lòng. Khi cả hai buông ra để thở, tim tôi đập liên hồi.

“Đói chưa?” Anh hỏi.

“Chưa.”

“Anh đói rồi.”

“Đói gì cơ?”

“À thì... thực ra là đồ ăn.”

“Em sẽ làm cho anh món gì đó nhé.” Tôi khúc khích cười.

“Nghe đáng yêu quá.”

“Vì em mời anh ăn ư?”

“Tiếng em cười ấy.” Anh hôn lên tóc tôi.

Tôi đứng dậy. “Vậy ngài muốn ăn gì, thưa ngài?” Tôi hỏi một cách duyên dáng.

Anh nheo mắt. “Em trở nên đáng yêu vậy sao, bà Grey?”

“Lúc nào cũng thế, ngài Grey... à thưa ngài.”

Anh cười bí hiểm. “Anh vẫn có khả năng phạt em nằm sấp trên đùi anh đấy nhé,” giọng anh khe khẽ đầy quyền rũ.

“Em biết rồi.” Tôi cười đáp lại. Chồng hai tay lên tay vịn ghế anh đang ngồi, cúi xuống hôn anh. “Đây là một trong những điều em yêu anh. Nhưng tạm gác những cuộc điện thoại liên miên của anh lại – anh đói bụng rồi.”

Anh nở nụ cười duyên dáng của riêng mình, tim tôi như thắt lại. “Ôi, bà Grey, anh sẽ làm gì với em đây?”

“Anh sẽ trả lời câu hỏi của em. Anh thích ăn gì nào?”

“Món nào đó nhẹ thôi. Làm anh ngạc nhiên đi,” anh đáp, nhại lại lời tôi nói trong phòng giải trí.

“Để xem em làm được gì.” Tôi nhí nhảnh bước ra khỏi phòng làm việc để vào bếp. Tôi giật thót người khi thấy bà Jones ở đấy.

“Xin chào, bà Jones.”

“Cô Grey. Cô đã sẵn sàng ăn tối chưa ạ?”

“Vâng...”

Bà đang khuấy chiếc nồi đặt trên bếp chứa món gì đó có mùi thơm ngon tuyệt.

“Tôi định làm món gì đó ăn nhẹ cho hai chúng tôi.”

Bà ấy im lặng trong tích tắc. “Chắc chắn rồi,” bà đáp. “Cậu Grey thích bánh mì Pháp – có ít bánh trong ngăn lạnh đã được cắt khoanh sẵn. Tôi rất vui được chuẩn bị cho cô cậu.”

“Tôi biết. Nhưng tôi muốn tự làm.”

“Tôi hiểu. Tôi xin nhường chỗ cho cô.”

“Bà đang nấu món gì thế?”

“Đây là sốt Bologna. Tôi sẽ cắt trong ngăn lạnh, lấy ra ăn lúc nào cũng được.” Bà cười đôn hậu rồi vặn nhỏ lửa xuống.

“Ừm... thế Christian thích gì trong bữa... ăn nhẹ nhỉ?” Tôi dăm chiêu, sững sốt trước chính điều mình vừa thốt ra. Bà Jones có hiểu ý tôi không?

“Cô Grey, cô chỉ cần dùng bất kì món nhân nào của bánh sandwich kèm với bánh mì Pháp là cậu ấy sẽ ăn hết.” Chúng tôi cùng nở nụ cười.

“Được lắm, cảm ơn bà.” Tôi bước tới tủ lạnh lấy bánh mì Pháp được xắt lát đựng trong túi có khóa kéo.

Tôi đặt hai lát bánh lên đĩa, cho vào lò vi sóng ở chế độ rã đông.

Bà Jones đã ra khỏi bếp. Tôi nhắm mắt trong khi quay lại tủ lạnh tìm thức ăn. Tôi cho rằng sẽ dễ dàng hơn cho tôi khi tự đề ra giới hạn để bà Jones và tôi dựa vào đó có thể ăn ý làm cùng nhau. Tôi thích ý tưởng tự tay nấu ăn cho Christian mỗi cuối tuần. Còn bà Jones thì thừa nhiệt tình để nấu nướng cho cả tuần – nếu có danh sách những việc tôi không muốn đụng tay vào sau khi đi làm về thì nấu nướng chắc sẽ đứng đầu. Hừm... xem chừng khá giống cách làm thường nhật của Christian với Cấp dưới. Tôi lắc đầu xua đi suy nghĩ viển vông. Tôi không được cả nghĩ như thế. Tôi tìm thấy ít giăm bông trong tủ lạnh, và đựng trong ngăn rau quả có một quả bơ vừa chín tới. Lúc tôi đang thêm muối và chanh vào xay bơ thì Christian bước từ phòng làm việc ra, trên tay cầm những phác thảo cho ngôi nhà mới. Anh đặt chúng trên quầy bar, thông thả bước lại gần, choàng tay ôm và hôn lên cổ tôi.

“Chân trần mà đứng trong bếp à?” Anh âu yếm thủ thỉ.

“Thế không được đi chân trần hay bụng bầu ở trong bếp à?” Tôi hỏi vặn.

Anh sững người, gồng mình cảnh giác. “Chưa đâu,” anh nói dứt khoát, rõ ràng có chút e sợ.

“Không! Chưa được!”

Anh thả lỏng. “Riêng chuyện đó chúng ta có thể nhất trí với nhau được, bà Grey.”

“Anh cũng thích trẻ con cơ mà, phải không?”

“Chắc chắn rồi. Thẻ nào cũng có. Nhưng anh chưa sẵn sàng chia sẻ em với ai khác đâu.” Anh lại hôn lên cổ tôi.

Ồ... chia sẻ ư?

“Em đang làm món gì kia? Nhìn ngon thế.” Anh hôn lên phía sau tai tôi, định làm tôi phân tán. Cảm giác rạo rực mê li chạy dọc theo sống lưng.

“Món ăn nhẹ.” Tôi cười thích thú. Thế là tôi tự lấy lại khiêu hài hước của mình.

Anh hé môi mỉm cười sát cổ tôi, rồi nhảy nhót bên vành tai. “Bữa ưa thích của anh.”

Tôi huých cùi trỏ vào người anh.

“Bà Grey, em làm đau anh đấy.” Anh ôm lấy ngực giả bộ đau đớn lắm.

“Yếu xìu,” tôi lẩm bẩm chê bai.

“Yếu xìu hả?” Anh thốt lên ngỡ ngàng. Anh phát vào hông khiến tôi la toáng lên. “Mau mau nấu ăn cho anh đi, cô nàng. Sau đấy anh sẽ cho em thấy anh yếu đến mức nào.” Anh lại đánh yêu tôi một cái nữa rồi đi tới chỗ tủ lạnh.

“Em có thích uống một ly rượu không?” anh hỏi.

“Có ạ.”

CHRISTIAN TRÁI BẮN PHÁC THẢO của Gia lên quầy bar. Cô ta quả là có những ý tưởng tuyệt diệu.

“Em thích ý tưởng của cô ấy khi để cầu thang phía sau tường kính, nhưng...”

“Nhưng sao?” Christian giục.

Tôi thở dài. “Em không muốn tước đi mọi nét đặc sắc khỏi ngôi nhà.”

“Nét đặc sắc ư?”

“Vâng. Những đề xuất của Gia khá là tuyệt mỹ rồi, nhưng... à thì... em phải lòng ngôi nhà mặc cho nó có khiếm khuyết thế nào chẳng nữa.” Trán Christian hằn sâu vết nhăn như thể vừa nghe thấy điều chẳng hay ho gì.

“Em thuộc kiểu người thích mọi thứ như nó vốn có,” tôi lí nhí giải thích. Điều này có khiến anh tức giận không?

Anh nhìn thẳng mắt tôi. “Anh muốn ngôi nhà sẽ theo cách em muốn. Bất kể em thích thế nào cũng được. Nó là của em.”

“Em muốn anh cũng thích nó. Cũng hạnh phúc khi ở trong đó.”

“Anh sẽ hạnh phúc ở nơi nào có em. Đơn giản vậy thôi, Ana.” Tôi bị đóng đinh vào cái nhìn của anh. Anh nói vô cùng chân thành. Tôi chớp mắt ngấm anh, lòng tràn ngập cảm xúc. Ôi chao, anh ấy thực sự rất yêu tôi.

“Vâng,” tôi nuốt khan, cố dằn nổi xúc động nghẹn nơi cổ họng, “em thích tường kính. Có lẽ chúng ta có bảo cô ấy kết hợp nó trong ngôi nhà theo cách thân thiện hơn chút nữa.” Christian nhướn miệng cười. “Dĩ nhiên rồi. Bất cứ cái gì em thích. Thế còn phác thảo về cầu thang và tầng hầm?”

“Em thấy ổn cả.”

“Tốt rồi.”

Được rồi... Tôi lấy hết can đảm để hỏi một câu đáng giá triệu đô la. “Anh có muốn thiết kế một phòng giải trí không?” Tôi cảm thấy ngay cơn đổ mồ hôi-thời-quá-thường-xuyên lan khắp mặt khi cất tiếng hỏi. Christian nhướng cặp lông mày vẻ dò hỏi.

“Thế em có muốn không?” Anh trả lời bằng một câu hỏi, vừa ngạc nhiên lại vừa thích thú.

Tôi nhún vai. “Ừ thì... nếu anh muốn.”

Anh nhìn tôi trong giây lát. “Tạm thời cứ để ngỏ việc này. Xét cho cùng đây là mái ấm gia đình mà.”

Cảm giác thất vọng nhói lên khiến tôi sững sờ. Tôi e rằng anh nói đúng... mặc dù chưa biết khi nào chúng tôi sẽ có đại gia đình? Còn phải nhiều năm nữa.

“Vả lại, ta có thể ứng biến được mà.”

“Em thích sự ứng biến,” tôi lí nhí.

Anh bật cười. “Có cái này anh muốn trao đổi luôn.” Christian chỉ vào phòng ngủ chính, rồi chúng tôi bắt đầu bàn bạc chi tiết về các phòng tắm và cách ngăn chia buồng để quần áo.

KHI XONG VIỆC, đã chín giờ rưỡi tối.

“Anh có định quay vào làm việc không?” Tôi hỏi trong khi Christian cuộn các phác thảo lại.

“Không đâu nếu em không muốn.” Anh mỉm cười. “Em muốn làm gì nào?”

“Ta sẽ xem TV.” Tôi không muốn đọc sách, và chưa muốn lên giường... bây giờ.

“Được đấy,” Christian vui vẻ đồng ý, tôi đi theo anh vào phòng xem TV.

Chúng tôi từng ngồi xem ở đây ba, có lẽ là bốn lần, và Christian thường đọc sách. Anh ấy không thích xem TV chút nào. Tôi cuộn mình bên cạnh anh trên chiếc trường kỳ, ngồi gập hai chân và tựa đầu lên vai anh. Anh dùng điều khiển bật hình chuyển kênh lung tung.

“Có trò vớ vẩn cụ thể nào em muốn xem không?”

“Anh không thích xem TV hả?” Tôi làu bàu mĩa mai.

Anh lắc đầu. “Lãng phí thời gian. Nhưng anh vẫn xem với em.”

“Em tưởng ta có thể âu yếm nhau.” Anh quay ngoắt sang nhìn tôi. “Âu yếm ư?” Anh nhìn tôi như thể ngắm quái vật hai đầu. Anh ngừng tay chuyển kênh, để TV dừng ở một chương trình truyền hình nhiều kì tiếng Tây Ban Nha.

“Vâng.” Sao anh ấy hốt hoảng thế?

“Ta có thể lên giường và âu yếm được cơ mà.”

“Lúc nào ta cũng làm thế rồi. Lần cuối cùng anh chơi trò âu yếm khi xem TV là khi nào?” Tôi vặn hỏi, vừa ngưỡng chừng vừa trêu chọc.

Anh nhún vai và lắc đầu. Lại nhấn chiếc điều khiển từ xa, anh chuyển một vài kênh rồi dừng lại ở một phần cũ bộ phim X-Files[24].

[24] The X-Files: tên loạt phim truyền hình khoa học viễn tưởng nổi tiếng của Mỹ và Canada, từng chiếu ở Việt Nam một số phần có tựa đề Hồ sơ tuyệt mật.

“Christian?”

“Anh chưa bao giờ làm thế cả,” anh khẽ đáp.

“Chưa bao giờ?”

“Chưa.”

“Kể cả với bà Robinson?”

Anh khịt mũi. “Cưng à, anh từng làm nhiều chuyện cùng bà Robinson. Nhưng vượt ve thì không.” Anh cười trêu chọc, rồi nheo mắt vẽ tò mò thích thú. “Em làm thế rồi ư?”

Tôi ngưỡng chín người. “Dĩ nhiên.” Chà chà, thật là...

“Sao! Với ai?”

Ồi không. Tôi không muốn có cuộc tranh luận này.

“Kể anh nghe đi,” anh nài nỉ.

Tôi cúi gằm mặt nhìn khớp ngón tay. Bàn tay anh dịu dàng bao bọc tay tôi. Khi tôi ngước lên, anh đang mỉm cười nhìn tôi.

“Anh muốn biết. Để anh nghiền nó ra thành cám.”

Tôi bật cười. “À thì, lần đầu tiên...”

“Lần đầu tiên! Có đến vài kẻ khốn ư?” Anh gằm gừ.

Tôi lại cười khúc khích. “Sao phải ngạc nhiên thế, ngài Grey?”

Anh thoáng nhú mày, một tay đưa lên vuốt tóc, nhìn tôi như thể tôi đang trong một bộ dạng hoàn toàn khác lạ. Anh nhún vai. “Chỉ là anh. Ý anh là – tưởng em là người chưa từng trải.”

Tôi lại đỏ mặt. “Dĩ nhiên em là thế tới khi gặp anh.”

“Em từng làm rồi.” Anh cười. “Kể anh nghe đi. Anh muốn biết.”

Tôi ngó đăm đăm vào đôi mắt xám nhẵn nại, cố đoán tâm trạng anh ra sao. Liệu chuyện này có khiến anh giận không, liệu có phải anh thực sự muốn biết không? Tôi không muốn anh lại giận... Anh sẽ trở nên quá quái không chịu nổi khi hờn dỗi.

“Anh thực sự muốn em kể ra à?” Anh chậm rãi gật đầu một cái, môi khê hé mở một nụ cười háo hức, kiêu ngạo.

“Lúc đó em ở với mẹ và người chồng Thứ Ba một thời gian ngắn. Em mới học lớp mười. Tên cậu ta là Bradley, cậu ta là bạn cùng thực hành với em trong giờ vật lý.”

“Em bao nhiêu tuổi?”

“Mười lăm.”

“Thế giờ cậu ta làm gì?”

“Em không biết.”

“Cậu ta đã tiến tới những cấp độ[25] nào hả?”

[25] Các cấp độ (bases) khi yêu, liên quan đến tên gọi “baseball megaphors” – một trò chơi tình ái, cách gọi này khá phổ thông trong ngôn ngữ của Mỹ, một số thuật ngữ lấy từ môn bóng chày, ám chỉ bốn cấp độ: Hôn hít; Cởi áo ngực; Cởi quần dưới; và mức cuối cùng: Phát bóng quyết định để ghi điểm – nghĩa là làm tình.

“Christian!” Đột nhiên anh tóm lấy đầu gối, rồi cổ chân tôi, khê đẩy tôi ngã xuống trường kỉ. Anh lướt nhẹ nhàng phía thân trên của tôi, đè tôi bên dưới anh, một chân chèn vào giữa hai chân tôi. Quá bất ngờ khiến tôi thét lên kinh ngạc. Anh tóm hai tay tôi giơ lên trên đầu.

“Thế, cậu Bradley ấy – đã đạt được cấp độ một hả?” anh lẩm bẩm, mũi anh lướt dọc mũi tôi. Anh đặt một nụ hôn dịu dàng lên khoe môi.

“Vâng,” tôi líu nhíu đáp dưới bờ môi anh. Anh buông một tay ra để nâng cằm tôi lên, giữ tôi nằm im trong khi đưa lưỡi thâm nhập vào miệng tôi, tôi đầu hàng dưới nụ hôn mãnh liệt của anh.

“Như thế này à?” Anh khê hỏi khi tạm ngừng để hít thở.

“Không... không hề như thế,” tôi cố kiềm chế trong khi khí huyết đang kéo nhau dồn xuống dưới.

Bỏ tay khỏi cằm, anh vuốt ve khắp dọc cơ thể tôi rồi vòng lên trên ngực.

“Cậu ta làm thế à? Chạm vào em như thế?” Ngón tay cái anh lướt đi lướt lại thật nhẹ nhàng qua nhũ hoa dưới lớp áo lót hai dây, nó săn cứng lại dưới sự ve vuốt điệu nghệ của anh.

“Không.” Tôi oằn mình bên dưới anh.

“Cậu ta tiến tới cấp độ hai chưa?” Anh thì thào bên tai tôi. Bàn tay anh lướt qua xương sườn, qua vùng eo tới hông. Răng anh kẹp lấy tai tôi, nhẹ nhàng nhảy gật.

“Không,” tôi thở dứt quãng.

Nhân vật Mulder[26] thốt lên trên phim câu gì đó về kẻ bị FBI truy nã.

[26] Fox Mulder: tên một trong hai nhân vật chính trong phim.

Christian dừng lại, nhồm dậy nhấn nút “im lặng” trên điều khiển. Anh cúi nhìn tôi.

“Thế còn chàng Joe Schmo[27] số hai? Anh ta có vượt qua mức thứ hai không?”

[27] Joe Schmo Show là tên một chương trình truyền hình thực tế diễn hài khá nổi tiếng và thành công ở Mi.

Có phải đôi mắt anh đang nung nấu cơn giận dữ sôi sục? Hay bị kích thích? Khó mà đoán được. Anh xoay tôi nằm nghiêng rồi luồn tay vào trong quần nỉ tôi đang mặc.

“Không,” tôi khẽ thốt lên, kẹt cứng dưới ánh nhìn rực cháy lửa tình của anh. Christian cười ranh mãnh.

“Hay lắm.” Tay anh úp lấy vùng đảo cùng nơi tôi. “Không mặc đồ lót à, bà Grey. Anh hoan nghênh.” Anh lại hôn tôi trong khi ngón tay anh len lỏi với trò ma thuật kì diệu, ngón tay cái của anh lướt qua lướt lại vùng nhạy cảm, khiêu khích, còn ngón trỏ chậm rãi và khéo léo đi vào trong.

“Chúng ta chỉ định vuốt ve thôi mà.” Tôi rên siết.

Christian dừng lại. “Anh tưởng đang làm thế đây?”

“Không. Không ân ái.”

“Cái gì?”

“Không xâm nhập...”

“Không xâm nhập hả?” Anh rút tay ra khỏi quần tôi. “Thế thì đây.” Anh lướt ngón trỏ trên bờ môi tôi, nó có vị mặn mặn. Anh đẩy tay vào miệng tôi, lặp lại y những gì vừa làm lúc nãy. Anh cựa mình len vào giữa hai chân tôi lên người tôi, thúc lên một lần, rồi hai lần và tiếp nữa. Tôi thở dốc khi bị lớp vải quần chà xát vào nơi ấy. Anh lại đẩy mạnh, dúi vào trong tôi.

“Em muốn thế này hả?” Anh khẽ hỏi, lắc hông nhịp nhàng đè trên mình tôi.

“Vâng.” Tôi rên lên.

Tay anh lại lần lên mân mê nhũ hoa, cạ răng dọc quai hàm tôi. “Em có biết mình nóng bỏng lắm không, Ana?” Giọng anh khàn đặc khi phía dưới vẫn thúc mạnh vào tôi. Tôi há miệng định đáp lời anh nhưng thất bại thảm hại, chỉ bật ra những tiếng rên rĩ. Anh lại choán lấy miệng tôi, nhay mạnh môi dưới rồi đưa lưỡi khuấy đảo. Anh buông bên cổ tay kia của tôi ra, thế là hai bàn tay tôi hối hả lướt theo bờ vai anh, luồn vào tóc anh trong lúc anh hôn tôi. Tôi giật nhẹ mái tóc khiến anh ngược mắt nhìn tôi, rên lên.

“Ah...”

“Anh có thích em chạm vào anh không?” Tôi khẽ hỏi.

Trán anh thoáng cau lại như chưa hiểu tôi định hỏi gì. Anh ngừng cử động trên người tôi. “Tất nhiên anh thích rồi. Anh muốn được em vuốt ve, Ana. Khi em vuốt ve anh, anh như kẻ đói khát giữa đại tiệc.” Giọng anh ngân nga trong giai điệu đam mê chân thành.

Ồi chao...

Anh quỳ giữa hai chân tôi, xóc tôi dậy để dễ lột áo ra. Tôi trần trụi trước mắt anh. Túm lấy gấu áo sơ mi, anh lôi áo qua đầu rồi thả nó xuống nền nhà, tay anh đặt lên eo, ghì tôi giữa hai chân anh đang quỳ.

“Chạm vào anh đi,” anh bật ra lời khẩn nài.

Ồi trời... Tôi rụt rè đưa đầu ngón tay phớt nhẹ lướt qua vùng lông ngực thưa thớt, lên tới xương ức, qua vết sẹo vì bị bỏng của anh. Anh hít vào thật sâu, đồng tử giãn rộng, nhưng không phải vì sợ hãi, mà là phản ứng khoái cảm khi bị tôi chạm vào. Anh chăm chú nhìn theo những ngón tay nhẹ nhàng mơn man khắp làn da anh, từ núm ngực bên này lướt sang bên kia, khiến nó nhăn nhúm dưới mỗi lượt vuốt ve. Rướn người về

phía trước, tôi nhẹ nhàng hôn lên ngực anh, bàn tay lướt trên bờ vai mạnh mẽ, cảm nhận sự rắn chắc cuộn cuộn của cơ bắp.

Wôaaa... anh thật cường tráng.

“Anh muốn em,” anh thì thào, bật đèn xanh cho ham muốn nơi tôi lao tới. Ngón tay tôi luồn vào mái tóc anh, ngả đầu anh ra sau để tôi có thể thâm nhập vào miệng anh, ngọn lửa đam mê cháy bỏng nơi bụng dưới của tôi. Anh rên rỉ đẩy tôi nằm xuống ghế đệm. Anh ngồi dậy, vừa tuột chiếc quần tôi đang mặc ra, vừa cởi khóa quần.

“Về đích nhé,” anh thì thầm, nhanh chóng lấp đầy tôi.

“A...” Tôi la lên, anh bỗng dừng lại, hai tay bưng hai bên má tôi.

“Anh yêu em, bà Grey,” anh khe khẽ thủ thủ yêu thương, rồi di chuyển thật chậm rãi tới khi tôi mất kiểm soát, chơi với kên tên anh, siết chặt quanh anh, không muốn buông anh ra.

TÔI NHOÀI NGƯỜI TRÊN ngực anh. Chúng tôi đang nằm ườn trên nền phòng xem TV.

“Anh biết không, chúng ta đã bỏ qua cấp độ ba rồi.” Ngón tay tôi lần theo đường nổi bắp trên cơ ngực anh mà đùa nghịch.

Anh cười. “Lần sau nhé.” Anh hôn lên đỉnh đầu tôi.

Tôi ngẩng lên thấy màn hình vô tuyến đang chạy phần giới thiệu cuối phim Hồ sơ tuyệt mật. Christian với chiếc điều khiển và bật tiếng lên.

“Anh thích chương trình này à?” Tôi hỏi.

“Hồi còn nhỏ.”

Ồ... Christian hồi bé... thích kickboxing[28] và X-Files, không thích đụng chạm.

[28] Kickboxing: một môn thể thao kết hợp quyền anh và karate.

“Em thích không?”

“Phim này chiếu trước thời ở tuổi em.”

“Em còn trẻ lắm.” Christian cười trêu mếu. “Anh thích trò âu yếm với em, bà Grey.”

“Em cũng thế, ngài Grey.” Tôi hôn lên ngực anh, chúng tôi nằm im xem nốt phần giới thiệu cuối phim, TV chuyển sang mục quảng cáo.

“Ba tuần trôi qua thật tuyệt vời. Không kể vụ bám đuôi xe ô tô, hay hỏa hoạn và ông sếp cũ tâm thần. Như thể được sống trong một bong bóng kì diệu,” tôi mơ màng thủ thủ.

“Ừm,” Christian ậm ừ trong cổ họng. “Anh nghĩ mình vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ em với thế giới.”

“Ngày mai là quay về với thực tại rồi,” tôi nói khẽ, vẻ rầu rĩ.

Christian thở dài, đưa tay lên vuốt tóc. “An ninh sẽ được siết chặt...” Tôi đặt tay lên môi anh. Không muốn phải nghe bài thuyết giảng đó nữa.

“Em hiểu rồi. Em sẽ ngoan mà. Hứa đấy.” Bỗng nhiên nhớ ra... tôi xoay người, nhóm dậy tì lên khuỷu tay để nhìn anh cho rõ. “Sao anh quát Sawyer thế?”

Anh khựng người ngay tức thì. Ôi khỉ thật.

“Vì chúng ta bị theo dõi.”

“Đâu phải lỗi của Sawyer.”

Anh nhìn tôi chăm chăm. “Bọn họ đáng lẽ không bao giờ đẩy em vào tình huống như thế. Họ phải hiểu chứ.”

Tôi đỏ mặt vì áy náy, lại gổi lên ngực anh. Lỗi tại tôi. Tôi đã muốn thoát ra khỏi họ.

“Đó không phải...”

“Đủ rồi!” Christian bỗng nhiên quát cộc lốc. “Chuyện này không cần tranh cãi, Anastasia. Việc đương nhiên phải thế, và họ sẽ không được để nó xảy ra nữa.”

Anastasia! Tôi lại là Anastasia khi bị trách mắng y như hồi ở nhà với mẹ.

“Được ạ,” tôi đáp nhỏ nhẹ để xoa dịu anh. Tôi không muốn cãi vã. “Ryan có đuổi kịp cô ả lái Dodge không?”

“Không. Và anh không tin đó là phụ nữ.”

“Thế ư?” Tôi lại ngược lên.

“Sawyer thấy người đó buộc tóc phía sau, nhưng chỉ là thoáng nhìn. Anh ta cho rằng đó là phụ nữ. Và giờ, theo như em vừa nhận diện được gã khốn đó, rất có thể chính là gã. Gã đã đổi kiểu tóc để trông giống thế.” Giọng Christian chất đầy nỗi căm phẫn.

Tôi không biết giải thích ý nghĩa của thông tin này ra sao. Christian vuốt dọc tấm lưng trần của tôi, làm tôi xao nhãng.

“Nếu có chuyện gì xảy ra với em...” Anh khẽ nói, mắt nhìn lo âu.

“Em biết,” tôi thì thầm. “Em cũng có cảm giác như thế với anh.” Tôi rùng mình với ý nghĩ ấy.

“Đi nào. Em đang lạnh rồi,” anh đứng dậy. “Lên giường thôi. Chúng ta có thể làm bù cấp độ ba ở đó.”

Anh tủm tỉm cười ẩn ý, ôi anh chàng Đa Sắc Thái của tôi – luôn mạnh mẽ, nam tính, vừa cuồng nhiệt lại dễ giận dữ, lo âu, và vô cùng quyến rũ. Tôi nắm tay anh, không mảnh vải che thân, cứ thế bước theo anh bằng qua phòng sinh hoạt chung vào phòng ngủ.

SÁNG HÔM SAU, khi chúng tôi dừng xe bên ngoài Nhà xuất bản Seattle Independent, anh siết chặt tay tôi. Trông anh ra dáng một giám đốc điều hành quyền thế trong bộ -lê màu xanh dương đậm, cà vạt cùng màu, tôi ngắm anh và mỉm cười. Kể từ buổi đi xem ba-lê ở Monte Carlo, hôm nay anh mới ăn mặc trang trọng thế.

“Em vẫn biết mình không cần phải làm việc này mà?” Christian nói nhỏ. Tôi định liếc linh trùng mắt với anh.

“Em biết,” tôi nói thật khẽ, không muốn Sawyer và Ryan ngồi ghế trước xe Audi nghe thấy. Anh nhìn mặt còn tôi thì mỉm cười.

“Nhưng em muốn thế,” tôi nói tiếp.

“Anh biết rồi còn gì.” Tôi rướn người hôn anh. Anh chưa hết cau có. “Có chuyện gì à?”

Anh ngáp ngừng liếc mắt về phía Ryan khi Sawyer bước xuống xe. “Anh sẽ không được một mình chiếm hữu em nữa.”

Tôi với tay vuốt má anh. “Em cũng vậy.” Tôi hôn anh. “Kì trăng mật thật tuyệt vời. Cảm ơn anh.”

“Đi làm nhé, bà Grey.”

“Anh cũng đi nhé, ngài Grey.” Sawyer mở cửa xe. Tôi siết chặt tay Christian một lần nữa trước khi bước xuống vỉa hè. Khi tiến về phía tòa nhà, tôi giữ tay khẽ vẫy anh. Sawyer giữ cửa cho tôi bước vào.

“Chào, Ana.” Claire tươi cười sau bàn lễ tân.

“Chào, chị Claire.” Tôi cười đáp lại. “Trông em tuyệt lắm. Trăng mật thú vị chứ?”

“Tuyệt cú mèo, cảm ơn chị. Mọi việc ở nhà thế nào?”

“Ông già Roach vẫn vậy thôi, nhưng an ninh đã được tăng cường, phòng máy chủ được rà soát kĩ lắm. Rồi Hannah sẽ nói em nghe.”

Chắc chắn thế rồi. Tôi chào Claire bằng nụ cười thân thiện rồi đi về phía phòng làm việc của mình.

Hannah là trợ lý của tôi. Chị cao gầy. Có những thời điểm chị làm việc không ngơi nghỉ đến tôi cũng phải thấy hơi đáng sợ. Nhưng chị đối với tôi rất tử tế, mặc dù lớn hơn tôi hai tuổi. Chị đã để tách cà phê latte chờ sẵn – đây là món cà phê duy nhất tôi để chị lấy giúp.

“Chào chị, Hannah,” tôi hồ hởi chào.

“Chào Ana, tuần trăng mật thế nào?”

“Tuyệt ngoài sức tưởng tượng. Đây, tặng chị.” Tôi đặt một lọ những hoa nhỏ lên bàn chị ấy, Hannah vỗ tay thích thú.

“Ôi, cảm ơn cô!” Chị ấy rất phấn khởi. “Thư khẩn của cô ở trên bàn, Roach muốn gặp cô lúc mười giờ. Những gì cần báo cáo bây giờ chỉ có thế”

“Tốt lắm. Cảm ơn chị. Và cảm ơn cả tách cà phê nữa.” Bước vào phòng làm việc, tôi đặt cặp lên bàn và trộn mắt nhìn một chồng thư ngất ngưỡng đang chờ. Tôi có nhiều việc phải làm đây.

Lúc mười giờ kém, có tiếng gõ cửa ngập ngừng.

“Mời vào.”

Elizabeth đang ngó nghiêng ngoài cửa. “Chào, Ana. Tôi chỉ định ghé vào chào mừng cô đã về.”

“Này. Tôi phải thú thật rằng, khi ngó qua cả đồng thư từ này, tôi ước gì mình được quay lại miền Nam nước Pháp ngay.”

Elizabeth bật cười, nhưng tiếng cười gượng gạo, dứt quãng, tôi bèn nghiêng đầu một bên và nhìn thẳng vào cô ta như cái cách Christian vẫn làm với tôi.

“Rất vui khi cô trở về an toàn,” cô ta nói. “Tôi sẽ gặp cô vài phút nữa lúc họp với Roach.”

“Đồng ý,” tôi khẽ đáp. Cô ta bước ra và đóng cửa. Tôi nhú mào nhìn theo cánh cửa khép chặt. Đã có chuyện gì thế? Tôi tạm gạt nó đi.

Hòm thư điện tử của tôi kêu ping – có tin nhắn của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người vợ sai quấy

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 09:56

Tới: Anastasia Steele

Gửi vợ,

Anh đã gửi bức thư bên dưới và bị từ chối gửi.

Đó là vì em chưa chịu đổi tên.

Có chuyện gì muốn nói với anh hả?

Christian Grey CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Đính kèm:

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bong Bóng

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 09:32

Tới: Anastasia Grey

Gửi bà Grey

Tình yêu bao trùm mọi cấp độ khi bên em.

Chúc ngày làm việc đầu tiên tốt lành.

Nhớ da diết bong bóng của chúng ta.

X

Christian Grey

CEO Trở Về Với Hiện Thực, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Chết thật. Tôi viết thư trả lời ngay lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đừng Làm Bong Bóng Vỡ

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 09:58

Tới: Christian Grey

Gửi chồng yêu,

Em luôn sẵn sàng với mọi cấp độ yêu cùng anh, ngài Grey.

Em muốn giữ tên mình ở chỗ làm.

Em sẽ giải thích vào tối nay.

Em sắp có cuộc họp bây giờ.

Cũng nhớ bong bóng của bọn mình lắm lắm...

Tái bút: Cứ tưởng anh sẽ gọi điện cho em chứ?

Anastasia Steele

Biên tập viên, SIP[29]

[29] SIP: Chữ cái đầu viết tắt của Seattle Independent Publishing.

Sắp có cái vớ rồi đây. Tôi linh tính thế. Thở dài thườn thượt, tôi sắp xếp tài liệu cho cuộc họp.

CUỘC HỌP KÉO DÀI hai giờ đồng hồ. Các biên tập viên đều có mặt, cả Roach và Elizabeth. Chúng tôi thảo luận về nhân sự, chiến lược, thị trường, an ninh, kế hoạch cuối năm. Cuộc họp càng trôi qua, sự khó chịu trong tôi càng tăng dần. Sự thay đổi trong cách đối xử của các đồng nghiệp với tôi khá tinh tế – trước khi tôi đi nghỉ trắng mặt đầu có kiểu giữ khoảng cách và khách sáo thế này.

Và Courtney, trưởng bộ phận sách phi hư cấu, công khai tỏ thái độ thù hằn. Có thể chỉ do tôi đang nhiễm chứng hoang tưởng, nhưng điều này lý giải phần nào thái độ chào đón kì quặc của Elizabeth sáng nay.

Tâm trí tôi trôi dạt tới chỗ du thuyền, rồi phòng giải trí, cả lúc chiếc R8 lao vun vút để thoát khỏi sự đeo bám của chiếc xe Dodge bí ẩn trên đường cao tốc số 5. Có lẽ Christian nói đúng... có lẽ tôi không thể đi làm được nữa. Ý nghĩ này khiến tôi sầu muộn – công việc này là thứ tôi từng mong muốn được làm. Nếu không làm việc này, thì tôi sẽ làm gì? Trên đường về phòng làm việc, tôi cố xua đi những ý nghĩ u ám.

Khi ngồi vào bàn, tôi vội vã kiểm tra hòm thư. Không có tin của Christian. Tôi kiểm tra điện thoại... vẫn không có gì. Tốt rồi. Chỉ ít không có gì phản ứng bất lợi nào đáp lại bức thư tôi gửi đi. Có thể chúng tôi sẽ tranh luận vào tối nay theo gợi ý của tôi. Tôi cũng thấy chuyện này khó mà xảy ra, nhưng đành mặc kệ cảm giác khó chịu ấy vậy. Tôi mở bản kế hoạch kinh doanh được giao trong cuộc họp.

THEO THÔNG LỆ VÀO MỖI THỨ HAI, Hannah vào phòng tôi mang theo bữa trưa đầy sự nhờ công của bà Jones, rồi hai chúng tôi cùng ngồi ăn, thảo luận về những mục tiêu cần đạt được trong tuần. Chị ấy còn cập nhật cho tôi những câu chuyện ngồi lê đôi mách ở văn phòng nữa, mà tôi đi vắng những ba tuần lễ thì hẳn bị lạc hậu lắm rồi. Khi chúng tôi đang nói chuyện rôm rả thì có tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Roach mở cửa phòng, đứng bên cạnh ông là Christian. Tôi điếng người trong giây lát. Christian chiếu vào tôi ánh nhìn sáng rực, rồi đĩnh đạc bước vào, mỉm cười lịch sự với Hannah.

“Xin chào, chắc cô là Hannah. Tôi là Christian Grey,” anh nói. Hannah luống cuống đứng dậy và chìa tay ra.

“Chào ngài Grey. R... rất vui được gặp ngài,” chị ta lắp ba lắp bắp khi hai người bắt tay. “Tôi mời ông một tách cà phê nhé?”

“Cảm ơn cô,” anh nhiệt tình nhận lời. Hannah bối rối liếc vội sang tôi rồi hấp tấp lao ra khỏi phòng bước qua mặt Roach, ông ấy đang đứng ngây người y như tôi ở cửa phòng.

“Nếu ông không phiền, Roach, tôi có đôi lời cần nói với cô Steele.” Christian nhấn mạnh tiếng cô đầy ý mỉa mai.

Chết tiệt... đây là lý do anh đến tận đây.

“Dĩ nhiên rồi, ngài Grey. Thế nhé Ana,” Roach khẽ chào rồi đóng cửa đi ra. Tôi đã phục hồi khả năng nói.

“Ngài Grey, rất vui được gặp ngài.” Tôi mỉm cười, quá mức duyên dáng.

“Cô Steele, tôi ngồi được không?”

“Công ty của ngài mà.” Tôi chỉ chiếc ghế Hannah vừa đứng dậy.

“Đúng thế.” Anh nở nụ cười lạnh lùng, ánh mắt không vui. Giọng nói không mạch lạc. Anh đang căng thẳng và giận dữ – tôi có thể cảm nhận được điều đó trong bầu không khí quanh mình. Khi thật. Lòng tôi sắt lại.

“Phòng làm việc của em nhỏ nhỉ,” anh nhận xét khi ngồi đối diện bàn tôi.

“Nó vừa với em.”

Anh nhìn tôi hồ hững, nhưng tôi biết thực ra anh đang giận. Tôi hít một hơi thật sâu. Chuyện này sẽ chẳng vui về gì.

“Vậy em có thể giúp gì anh, Christian?”

“Anh chỉ đi kiểm tra tài sản của mình.”

“Tài sản của anh ư? Tất cả hả?”

“Tất cả. Một vài thứ cần được dán lại mác.”

“Dán lại mác là sao? Bằng cách nào?”

“Anh nghĩ em hiểu.” Giọng anh pha chút đe dọa.

“Xin anh – đừng bảo rằng anh bỏ dở một ngày làm việc sau khi đi vắng ba tuần lễ chỉ để tới đây và cãi vã với em về chuyện tên họ.” Em không phải món đồ sở hữu!

Anh xoay người, bắt chéo chân. “Không hẳn là cãi cọ. Không đâu.”

“Christian, em đang làm việc.”

“Xem chừng em đang buôn chuyện với trợ lý về anh.”

Má tôi đỏ ửng. “Bọn em đang duyệt qua kế hoạch công việc,” tôi nhăm nhắng. “Và anh chưa trả lời câu hỏi của em.”

Có tiếng gõ cửa. “Mời vào!” Tôi quát, hơi lớn tiếng.

Hannah mở cửa và mang vào một chiếc khay nhỏ. Bình sữa nhỏ, bát đường, cà phê pha trong phin – chị ấy đã chuẩn bị hết sức chu đáo. Chị đặt khay trên bàn tôi.

“Cảm ơn chị, Hannah,” tôi nói nhẹ, ngại ngần vì vừa quát hơi to.

“Ngài có cần gì thêm không, ngài Grey?” chị ấy hỏi mà giọng run rẩy. Tôi những muốn trừng mắt với chị ta.

“Không, cảm ơn cô. Thế thôi.” Anh nở nụ cười tươi rói, gọi cảm kính hôn. Cô nàng đỏ mặt rồi điệu dàng đi ra. Christian chuyển sự chú ý về phía tôi.

“Nào, cô Steele, chúng ta nói đến đâu rồi?”

“Anh đột ngột làm gián đoạn ngày làm việc của em để cãi cọ về chuyện cái tên.”

Christian chớp mắt một cái – ngỡ ngàng, tôi đoán thế, vì giọng điệu dữ dằn của tôi. Ngón tay thon dài khéo léo nhặt một xơ vải vô hình trên đầu gối. Nó làm phân tán tư tưởng tôi. Anh làm thế là có chủ ý. Tôi nheo mắt nhìn anh.

“Anh thích có những chuyến ghé thăm bất thành linh. Để cấp dưới làm đúng phận sự, còn vợ thì ở đúng chỗ của mình. Em hiểu đấy.” Anh nhún vai, môi mím lại hách dịch.

Vợ ở đúng chỗ của mình ư? “Em không biết anh lại dư thời gian thế,” tôi bật lại.

Mắt anh lạnh băng. “Sao em không muốn đổi tên khi đi làm?” Anh hỏi, giọng nói đều đều toát lên vẻ đáng sợ.

“Christian, ta có phải tranh luận chuyện đó ngay không?”

“Anh tới đây rồi. Chẳng có lý do gì lại không nói luôn cả.”

“Em còn cả tấn công việc phải làm, vì đi vắng suốt ba tuần liền.”

Đôi mắt anh lãnh đạm, dừng dừng – thậm chí xa cách. Tôi tự hỏi sao anh có thể lạnh lùng thế sau những gì của đêm qua, sau ba tuần lễ ấy. Chết thật. Hẳn anh giận lắm – rất tức giận. Khi nào anh mới học được cách không phản ứng thái quá cơ chứ?

“Em xấu hổ vì anh à?” Anh hỏi, giọng cổ ra vẻ dịu dàng.

“Không đâu! Christian, dĩ nhiên không hề.” Tôi cau có. “Là tại em – không phải do anh.” Ái chà, đôi khi phát bực lên với anh. Anh chàng tự cao tự đại hống hách ngớ ngẩn.

“Sao lại không phải do anh?” Anh nghiêng đầu, chân thành muốn biết, khi anh nhìn tôi bằng đôi mắt mở lớn, có chút gì đó trong anh thoáng lướt qua, tôi nhận ra rằng anh đang đau đớn. Ôi trời. Tôi đã làm tổn thương anh. Ôi không... Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương anh cả. Tôi phải giải thích những lý do khiến tôi có quyết định ấy mới được.

“Christian, khi em nhận công việc này, em chỉ vừa mới quen anh,” tôi nói thông thả, cố tìm lời lẽ thích hợp. “Em không biết anh sắp mua cả công ty này...”

Tôi phải kể những gì trong cuộc nói chuyện chớp nhoáng này đây? Anh là một cỗ máy ưa kiểm soát, đã vậy lại có khuynh hướng dễ cáu gắt, và được buông lỏng để tự do hành động vì lẽ anh quá giàu có. Tôi hiểu anh muốn tôi được an toàn, nhưng chính việc anh sở hữu nhà xuất bản đã gây ra những rắc rối chủ yếu ở đây. Nếu anh không can thiệp, tôi có thể tiếp tục làm như bình thường và không phải đối diện với những bất bình hay những lời xì xào bàn tán lên án của đồng nghiệp. Tôi tựa đầu trên hai bàn tay để tránh không phải nhìn thẳng vào mắt anh.

“Sao chuyện đó lại quan trọng với anh vậy?” Tôi hỏi, không còn giữ được thái độ cau kỉnh ban nãy nữa. Tôi ngược nhìn ánh mắt dừng dừng của anh, đôi mắt sáng long lanh, vô cảm, cảm giác tổn thương vừa nãy giờ đã được che giấu. Nhưng khi vừa nêu câu hỏi, sâu thẳm trong tôi đã biết câu trả lời.

“Anh muốn mọi người đều biết em là của anh.”

“Em là của anh mà – nhìn đây.” Tôi giơ bàn tay trái lên với chiếc nhẫn cưới trên tay.

“Thế vẫn chưa đủ.”

“Chưa đủ chứng tỏ em đã cưới anh ư?” Tôi hạ thấp giọng chỉ như tiếng thì thầm.

Anh chớp mắt, bắt gặp nỗi sợ hãi trên nét mặt tôi. Bỏ chỗ làm này thì tôi sẽ đi đâu? Tôi sẽ làm việc gì khác đây?

“Ý anh không phải thế,” anh cau kỉnh đáp, đưa tay vuốt mái tóc đã quá dài, khiến nó lòa xòa xuống trán.

“Vậy ý anh là gì?”

Anh nuốt khan. “Anh muốn thế giới của em bắt đầu và kết thúc cùng anh,” anh đáp, nét mặt rất chân thành. Lời giải thích đánh gục tôi. Cảm giác tựa như vừa bị anh Thụy một cú đánh thẳng vào giữa bụng, ngã lăn quay và đau đớn. Tôi tưởng tượng ngay tới hình ảnh một cậu bé nhỏ con, tóc hung, mắt xám, ăn mặc lôi thôi, nhếch nhách.

“Đúng thế,” tôi thẳng thừng thừa nhận, vì đó là sự thực. “Em chỉ đang cố tạo dựng sự nghiệp, và em không muốn lợi dụng tên họ của anh. Em phải làm được cái gì đó, Christian. Em không thể bị cầm tù ở Escala hay trong ngôi nhà mới mà không làm gì. Em sẽ phát điên mất. Em sẽ chết ngạt mất. Em vẫn đi làm, và thích thú với công việc. Đây là công việc em mơ ước, là tất cả những gì em mong muốn làm. Nhưng đi làm không có nghĩa rằng em bớt yêu anh hơn. Anh là cả thế giới của em.” Giọng tôi vỡ òa, nước mắt dâng lên mí, chực trào ra. Tôi không được khóc, không phải ở đây. Tôi nhắc đi nhắc lại nó trong đầu. Mình không được khóc. Mình không được khóc.

Anh nhìn tôi, không nói gì. Rồi vẻ tư lự lướt qua mặt anh như thể anh đang cân nhắc những điều tôi vừa nói.

“Anh làm em ngột ngạt ư?” Giọng nói buồn bã, lặp lại của một câu trước kia anh từng hỏi tôi.

“Không... đúng thế... không.” Đây là cuộc nói chuyện khiến tôi điên tiết – tôi không muốn đối thoại kiểu này bây giờ, ở đây. Tôi nhắm mắt, tay bóp trán, cố tìm cách hiểu vì sao chúng tôi sa vào chuyện này.

“Nghe em này, chúng ta đang nói về chuyện tên họ của em. Em muốn giữ lại họ của mình ở đây vì em muốn giữ một khoảng cách giữa anh và em... chỉ ở đây thôi, chỉ có vậy. Anh biết mọi người nghĩ em có công việc này là nhờ anh, khi mà thực tế thì...” Tôi ngừng lại khi thấy anh nhướng mắt. Ôi không... là nhờ anh ấy sao?

“Em có muốn biết tại sao em có công việc này không, Anastasia?”

Anastasia? Chết tiệt. “Sao? Ý anh là gì?”

Anh cựa người cứng đờ trên ghế như thể toàn thân bọc thép. Tôi có muốn biết không ư?

“Ban điều hành ở đây giao em công việc của Hyde để giữ chỗ. Họ không muốn phải chi tiền thuê mới một quản lý cấp cao khi công ty đang trong giai đoạn sang nhượng. Họ chưa biết ông chủ mới định làm gì khi chính thức sở hữu công ty, và rất thông minh, họ không muốn mất một khoản phí tổn đắt đỏ. Thế là họ để em trông nom công việc của Hyde cho tới khi ông chủ mới,” anh dừng lại, miệng nhếch lên cười mỉa mai, “cụ thể là anh, chính thức tiếp quản.”

Ôi chết tiệt! “Anh nói sao cơ?” Vay ra là vì anh. Trời! Đáng sợ.

Anh mỉm cười, lắc đầu khi thấy tôi hốt hoảng. “Bình tĩnh. Em đã chứng tỏ mình vượt qua thử thách này. Em làm rất tốt.” Giọng anh loáng thoáng xen chút tự hào, mỗi thế thôi đã suýt khiến tôi bị khuất phục.

“Ồ,” tôi lắp bắp, quay cuồng trước tin này. Tôi ngồi ngay đơ trên ghế, miệng há hốc, và sững sờ nhìn anh. Anh lại cựa mình.

“Anh không hề muốn làm em tù túng, Ana. Không muốn nhốt em trong cái lồng mạ vàng. À thì...” Anh dừng lại, nét mặt sạm đi. “À thì, lý trí trong anh không cho phép.” Anh đưa tay vuốt cằm, vẻ mặt trầm tư như thể đang toan tính dự định nào đấy.

Ồ, anh sẽ định làm gì đây? Anh bất ngờ nhìn lên như thể vừa trải qua khoảnh khắc a-nghĩ-ra-rồi. “Một trong những lý do anh tới đây – ngoài việc xử lý cô vợ sai quấy của mình,” anh nói, mắt nhắm lại, “còn là để bàn bạc xem anh sắp làm gì với nơi này.”

Cô vợ sai quấy! Em đâu có sai trái gì, và em càng không phải là tài sản sở hữu! Tôi lại trừng mắt nhìn anh, cơn chực khóc trùng xuống.

“Vậy dự định của anh là gì?” Tôi nghiêng đầu một bên, nhại lại động tác của anh, không kìm được vẻ châm chọc trong giọng nói. Môi anh khẽ nhếch cười. Whoa – lại thay đổi tâm trạng ngay rồi! Tôi làm thế nào mới theo kịp Quý ngài Sớm-Nắng-Chiều-Mưa đây?

“Anh sắp đổi tên công ty – thành Nhà xuất bản Grey.”

Trời đất quỷ thần ơi!

“Và trong khoảng thời gian một năm, nó sẽ là của em.”

Tôi lại há hốc miệng, càng sững sờ hơn.

“Đây là quà cưới tặng em.”

Miệng tôi khép vào rồi lại mở ra, cổ chấp nổi mọi việc – nhưng đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

“VẬY, anh có cần đổi tên thành Nhà xuất bản Steele không?”

Anh hoàn toàn nghiêm túc. Ôi trời. “Christian,” tôi lí nhí khi cuối cùng tâm trí tôi đã bắt được nhịp với ngôn ngữ. “Anh đã tặng em đồng hồ rồi... Em đâu biết điều hành cả một công ty.”

Anh nghiêng đầu một bên, cau mày nhìn tôi chê trách. “Anh tự quản lý công ty của mình từ khi hai mươi mốt tuổi.”

“Nhưng anh là... anh. Cổ máy kiểm soát và giải giang phi thường. Haiz, Christian, anh học chuyên ngành kinh tế ở Harvard trước khi tự nghỉ học. Chỉ ít anh cũng có hiểu biết về công việc rồi. Còn em thì bán sơn và dây buộc trong ba năm ở một chỗ làm bán thời gian, thế đấy. Em chưa có nhiều kinh nghiệm trong cuộc sống, và hầu như em chẳng biết gì hết!” Tôi càng nói càng cao giọng cho tới khi kết thúc bài đả kích của mình.

“Em là người hiểu biết nhất mà anh biết,” anh sột sắng phản bác. “Em yêu thích những cuốn sách hay. Em còn không bỏ mặc công việc khi chúng ta đang nghỉ trăng mật. Em đã đọc được mấy bản thảo rồi? Bốn à?”

“Năm,” tôi nhỏ nhẹ.

“Và em đã viết chi chít nhận xét về tất cả những bản thảo đó. Em là một phụ nữ rất thông minh, Anastasia. Anh chắc chắn em sẽ xoay sở được.”

“Anh đang say đấy à?”

“Say mê em,” anh khê đáp.

Tôi cười mát, đây là biểu cảm duy nhất tôi kiểm soát được. Anh nheo mắt nhìn.

“Anh sẽ thành trò cười cho thiên hạ mất. Ai lại đi mua nguyên cả một công ty cho cô vợ, trong khi nàng mới đi làm chính thức được vài tháng sau khi tốt nghiệp.”

“Em nghĩ anh lại để tâm mấy thứ vớ vẩn thiên hạ nghĩ ư? Hơn nữa, em có phải tự gánh vác một mình đâu.”

Tôi lại trở mắt nhìn anh. Lần này thì anh thực sự mất trí rồi. “Christian, em...” Tôi đưa tay lên vò đầu bứt trán – tôi bị đẩy vào một trải nghiệm cảm xúc thật nhọc nhằn. Anh ấy điên mất rồi? Và từ góc nào đó đen tối và sâu thẳm trong tôi đột nhiên nảy ra nhu cầu không chính đáng là phải bật cười. Khi tôi ngược nhìn anh, mắt anh mở thật lớn.

“Có chuyện gì buồn cười à, cô Steele?”

“Vâng. Tại anh.”

Mắt anh tròn tròn, vừa bất ngờ vừa thích thú. “Thấy chồng mình buồn cười ư? Không được phép thế. Mà em sẽ phải cư xử cho phải phép đấy nhé.”

Mắt anh tối thẫm lại... cái vẻ rất riêng. Ôi không – tôi hiểu ánh mắt ấy. Rất quyến rũ, gợi tình và đầy ham muốn... Không, không, không! Không phải ở đây.

“Đừng nghĩ tới chuyện đó,” tôi cảnh cáo, giọng rất hốt hoảng.

“Nghĩ gì hả Anastasia?”

“Em biết kiểu nhìn của anh rồi. Chúng ta đang ở chỗ làm.”

Anh nhào người về phía trước, mắt đóng đinh vào tôi, màu xám rực sáng và khao khát. Chết mất! Tôi tự động nuốt khan.

“Chúng ta đang ở trong một văn phòng nhỏ, tường cách âm khá tốt và cửa thì có khóa,” anh thần nhiên đáp.

“Phi đạo đức trắng trợn.” Tôi thận trọng dần từng tiếng.

“Với chồng mình thì đâu có sao.”

“Với sếp của sếp của sếp em,” tôi nguýt dài.

“Em là vợ anh cơ mà.”

“Christian, không được. Em nói nghiêm túc đấy. Anh có thể yêu em theo kiểu bảy sắc tình ngày chủ nhật[30] vào tối nay. Nhưng bây giờ và ở đây thì không được!”

[30] Nguyên văn: Seven shades of Sunday.

Anh chớp chớp mắt, rồi lại nheo mắt nhìn. Và đột nhiên anh cười thành tiếng.

“Bảy sắc tình ngày chủ nhật hả?”

Anh nhướn mày, thích thú. “Anh có thể để dành em đến lúc đó vậy, cô Steele.”

“Ôi, bỏ cái kiểu cô Steele đi!” Tôi cau và đập thụp xuống bàn, cả hai tôi cùng giật mình. “Thôi được rồi, Christian. Nếu chuyện này quan trọng với anh đến thế thì em sẽ đổi tên vậy!”

Đôi môi khê hé mở, anh hít thở thật sâu. Thế rồi anh cười rạng rỡ, rất vui sướng. Wow...

“Hay lắm.” Anh vỗ tay, rồi đột ngột đứng phắt dậy.

Gì nữa?

“Nhiệm vụ đã hoàn thành. Giờ, anh còn nhiều việc phải làm. Đành xin phép em vậy, bà Grey.”

Á à – anh chàng này khùng thật!

“Nhưng...”

“Nhưng sao, bà Grey?”

Lòng tôi trùng xuống. “Cứ về đi.”

“Anh định thế. Hẹn gặp em tối nay. Anh nóng lòng với bảy sắc tình ngày chủ nhật.”

Tôi quạu cọ.

“À, anh sắp có rất nhiều bữa chiêu đãi đối tác kinh doanh, và anh mong em sẽ đến dự cùng anh.”

Tôi nhìn anh trân trân. Anh cứ thế mà về ư?

“Anh sẽ bảo Andrea gọi cho Hannah để xếp lịch trong thời gian biểu của em. Có vài người em cần gặp mặt. Em nên để Hannah điều phối kế hoạch công việc của em ngay từ giờ đi.”

“Được ạ,” tôi khê đáp, hoàn toàn sững sốt, hoang mang và choáng váng.

Anh nhào người qua bàn. Gì nữa đây? Tôi bị cuốn theo cái nhìn thôi miên của anh.

“Anh thích hợp tác làm ăn với em, bà Grey.” Trong khi tôi ngồi tê liệt, anh cúi xuống, đặt lên môi tôi nụ hôn thật dịu dàng êm ái. “Hẹn sau nhé, em yêu,” anh khê nhẩn nhủ, rồi đứng phắt dậy, nháy mắt với tôi, và bỏ đi.

Tôi gục đầu xuống bàn, cảm giác như vừa bị đoàn tàu hỏa chèn qua – đoàn tàu ấy là người chồng yêu dấu của tôi. Anh ấy hẳn là người trái khoáy, phiền nhiễu và dễ gây bức mình nhất quả đất. Tôi ngồi dậy và dụi mắt lia lịa. Tôi vừa đồng ý cái quái gì nhỉ? Được rồi, Ana Grey điều hành Nhà xuất bản Seattle Independent – à, ý tôi là Nhà xuất bản Grey. Anh chàng mất trí thật rồi. Có tiếng gõ cửa, Hannah lộ đầu vào. “Cô ổn chứ?” chị ấy hỏi.

Tôi cứ gây ra nhìn chị. Chị ta cau mày.

“Tôi hiểu cô không thích tôi hỏi – nhưng tôi pha cho cô tách trà nhé?” Tôi gật đầu.

“Tôi mang lên ngay, Ana.”

Tôi ngẩn người nhìn màn hình máy tính, vẫn choáng váng. Làm thế nào để khiến anh hiểu nhỉ? À, gửi email!

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: KHÔNG PHẢI TÀI SẢN SỞ HỮU

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 14:23

Tới: Christian Grey

Gửi ngài Grey

Lần sau đến gặp em, ngài hãy xếp lịch hẹn, để em chỉ ít cũng đề phòng trước cơn cuồng nộ độc đoán hống hách tuổi vị thành niên của ngài.

Vợ của ngài, Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bẫy sắc Tình Ngày Chủ Nhật

Ngày: 22 tháng 8 năm 2011 14:34

Tới: Anastasia Steele

Gửi bà Grey Yêu dấu Của Tôi (nhấn mạnh Của Tôi)

Biết nói gì để biện hộ đây? Anh ở gần kề thôi mà.

Và, em không phải một tài sản sở hữu, em là vợ yêu của anh.

Bao giờ cũng thế, em khiến anh rất vui.

Christian Grey

CEO Kiềm Bạo Chúa Hách Dịch, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Anh ấy cố tếu táo, nhưng tôi không có tâm trạng nào cười đùa được. Tôi hít một hơi sâu rồi trở lại với đám thư từ CHRISTIAN IM LẶNG KHI tôi leo lên xe chiều tối hôm ấy.

“Chào anh,” tôi lí nhí.

“Chào em,” anh dè dặt đáp – mà đúng là anh nên thế.

“Có phá rối công việc của ai khác hôm nay không?” Tôi hỏi quá mức duyên dáng.

Khuôn mặt anh thoáng phớt một nụ cười. “Mỗi Flynn.”

Ôi.

“Lần tới gặp ông ấy, em sẽ cho anh xem cả một danh sách các chủ đề em muốn khai thác,” tôi nguyệt dài.

“Em có vẻ bực bội thế, bà Grey.”

Tôi nhìn chăm chăm vào lưng Ryan và đỉnh đầu Sawyer ngồi phía trước tôi. Christian nhích người ra cạnh tôi.

“Này,” anh dịu dàng gọi khẽ, nắm lấy tay tôi. Suốt cả buổi chiều, đáng lẽ phải tập trung vào làm việc thì tôi lại mãi mê nghĩ xem sẽ nói gì với anh. Nhưng cứ mỗi giờ trôi qua tôi lại càng tức giận. Tôi chán ngấy

cái kiểu ứng xử trẻ con, huych toẹt, bất chấp và vô lý của anh rồi. Tôi vùng vằng gạt tay anh ra – điệu bộ cũng bất chấp như trẻ con.

“Em giận anh à?” anh khẽ hỏi.

“Vâng,” tôi rít lên. Tôi hằm hằm khoanh tay trước ngực phòng vệ, mắt nhìn ra cửa sổ. Anh nhích lại gần tôi hơn, nhưng tôi sẽ không chịu nhìn anh đâu. Không hiểu sao tôi lại giận anh thế – nhưng rõ ràng là tôi đang rất bức. Thực sự cáu điên lên được.

Ngay khi xe dừng lại bên ngoài Escala, tôi mặc kệ nghi thức, tay xách cặp nhảy ra khỏi xe. Tôi dậm chân đi vào tòa nhà, không thèm ngoái lại xem ai đang đi theo. Ryan hấp tấp lao vào sảnh ngay lưng tôi, rồi nhào về phía thang máy nhấn nút gọi.

“Gi thế?” Tôi quát lên khi anh ta đứng sát sạt. Anh ta đỏ bừng má.

“Xin lỗi, thưa bà,” anh ta lí nhí.

Christian bước tới, đứng cạnh tôi cùng chờ thang máy, còn Ryan lui ra sau.

“Thế ra em không chỉ giận với mỗi mình anh à?” Christian hỏi, vẻ tỉnh khô. Tôi ngó sang thấy mặt anh thoáng cười.

“Anh đang cười nhạo em à?” Tôi nheo mắt.

“Nào dám,” giơ tay ra đỡ như thể tôi đang chìa súng ra dọa. Anh đang mặc bộ vét xanh dương đậm, trông rất bánh bao và sáng sủa với mái tóc bông bênh gợi cảm cùng vẻ mặt ngây thơ.

“Anh phải cắt tóc đi,” tôi làu bàu. Quay ngoắt người, tôi bước vào thang máy.

“Thế à?” anh đáp, tay vuốt ngược tóc trên trán, bước theo tôi.

“Vâng.” Tôi nhập mã số căn hộ vào bảng phím.

“Em chịu nói chuyện với anh rồi à?”

“Thì thế.”

“Chính xác thì em giận chuyện gì? Anh cần có chỉ dẫn chứ,” anh thận trọng hỏi.

Tôi ngoảnh lại nhìn anh ngạc nhiên.

“Anh thực sự không biết à? Hiển nhiên với một người thông minh như anh hẳn cũng biết sơ qua rồi chứ? Không tin là anh chậm hiểu thế.”

Anh hốt hoảng giật lùi một bước. “Em giận lắm rồi. Anh tưởng chúng ta đã giải quyết mọi chuyện trong phòng làm việc của em rồi chứ,” anh lúng túng hỏi.

“Christian, em chỉ chấp nhận có điều kiện những đòi hỏi vô lý của anh. Thế thôi.”

Cửa thang máy mở, tôi lao ngay ra. Taylor đang đứng ở sảnh ngoài. Ông vội lùi lại và im lặng khi tôi phóng vọt qua ông.

“Chào anh, Taylor,” tôi khẽ chào.

“Bà Grey,” ông đáp lại.

Quảng cặp ngoài sảnh, tôi đi vào phòng sinh hoạt chung. Bà Jones đang đứng cạnh bếp.

“Xin chào, cô Grey.”

“Chào bà Jones,” tôi khẽ giọng chào lại, bước thẳng tới chỗ tủ lạnh và lôi ra một chai vang trắng. Christian đi theo vào bếp, không rời mắt khỏi tôi khi tôi với chiếc ly từ tủ chạn. Anh cởi áo vest rồi hờ hững vắt nó trên mặt bar.

“Anh có muốn uống gì không?” Tôi hỏi với vẻ cực kỳ duyên dáng.

“Không, cảm ơn,” anh đáp, mắt vẫn dính vào tôi, tôi hiểu ra anh đang hoàn toàn bất lực. Anh không biết phải làm gì với tôi. Đúng là một việc dở khóc dở cười, ôi, quỷ tha ma bắt anh đi! Suốt từ cuộc gặp gỡ ban chiều, tôi cứ khó chịu vì thấy bản thân thật đáng thương. Anh chậm rãi tháo cà vạt, rồi thông thả cởi cúc áo cổ. Tôi tự rót một ly sauvignon blanc[31], Christian thì luồn tay vuốt tóc. Khi tôi quay ra thì bà Jones đã đi mất. Chết tiệt! Bà ấy là tấm khiên chắn của tôi. Tôi nhấp một ngụm rượu. Ừm. Ngon đấy.

[31] Rượu vang nho xanh của nguồn gốc từ Pháp, sau này các địa danh nổi tiếng sản xuất rượu này là Chile, New Zealand, California, Loire Valley, Bordeaux.

“Thôi nào,” Christian khẽ nói. Anh tiến lên hai bước, đứng trước mặt tôi. Anh dịu dàng vén tóc ra sau tai tôi và vuốt ve vành tai, khiến tôi rùng mình. Có phải đó là cái tôi nhớ nhung suốt hôm nay. Sự đụng chạm của anh? Tôi lắc đầu, khiến anh bỏ tay khỏi tai tôi, rồi tôi ngược lên nhìn anh.

“Nói chuyện với anh đi,” anh nài nỉ.

“Để làm gì? Anh đâu có thêm nghe em.”

“Có mà. Em là một trong rất ít người anh thực sự lắng nghe.”

Tôi uống một ngụm rượu nữa.

“Có phải vì chuyện tên họ của em?”

“Đúng và không. Mà là về cách anh đối xử với vấn đề em bất đồng quan điểm với anh.” Anh nhìn vào mắt anh, chờ anh nổi giận.

Anh nhướn mày. “Ana, em thừa biết anh có... vấn đề mà. Anh rất khó bỏ qua những gì liên quan đến em. Em hiểu rõ mà.”

“Nhưng em không phải trẻ con, cũng không phải tài sản sở hữu.”

“Anh biết.” Anh thở dài.

“Thế thì đừng đối xử với em như thế nữa,” tôi van xin.

Anh vuốt tay dọc má tôi, đầu ngón cái xoa nhẹ bờ môi dưới.

“Đừng giận nữa. Em vô cùng quý giá đối với anh. Giống như một bảo vật vô giá, như một bé con,” anh nhẹ nhàng nói, vẻ mặt rất trịnh trọng. Lời anh nói khiến tôi mơ màng. Như một bé con. Quý giá như một bé con... vậy ra, một bé con sẽ quý giá đối với anh!

“Em không là gì trong những thứ đó cả, Christian. Em là vợ anh. Nếu anh bị tổn thương khi em chưa chịu đổi tên, anh chỉ cần bảo em một tiếng.”

“Tổn thương ư?” Anh nhả mắt, có vẻ dăm chiêu nghĩ ngợi về nhận xét này. Anh đột nhiên đứng thẳng người, vắn cau mày, liếc nhanh đồng hồ đeo tay. “Kiến trúc sư sắp tới đây trong chưa đầy một tiếng nữa. Chúng ta nên ăn tối thôi.”

Ồi không. Tôi thầm la lên. Anh chưa chịu trả lời tôi, và giờ tôi phải tiếp Gia Matteo. Đúng là ngày rộng tháng dài, họa vô đơn chí. Tôi cau có nhìn Christian.

“Chưa nói hết chuyện mà,” tôi nhắc.

“Còn gì để bàn nữa đâu?”

“Anh có thể bán công ty.”

Christian vặn hỏi. “Bán ư?”

“Vâng.”

“Em nghĩ anh tìm được người mua thời điểm thị trường bây giờ à?”

“Anh mua giá bao nhiêu?”

“Khá rẻ.” Anh trả lời dè dặt.

“Thế nhờ nó sập thì sao?”

Anh tủm tỉm cười. “Chúng ta sẽ trụ được. Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ để nó sập, Anastasia. Chẳng nào em còn làm ở đây.”

“Còn nếu em bỏ việc?”

“Thế làm gì?”

“Em chưa biết. Một việc khác.”

“Em chẳng bảo đây là công việc mơ ước của mình. Và hãy tha thứ nếu anh nhầm, nhưng anh chẳng đã hứa trước Chúa, cha Walsh và trước toàn thể họ hàng thân thiết rằng mình sẽ “yêu thương em, ủng hộ mọi hy vọng và mong ước, bảo vệ em an toàn bên cạnh anh.””

“Trích dẫn lời thề ước trong hôn lễ với em là chơi ăn gian.”

“Anh chưa từng hứa phải chơi trung thực với những gì liên quan tới em. Vả lại thì,” anh nói thêm, “chính em trước kia từng đem lời thề nguyện của mình ra làm vũ khí chĩa vào anh.”

Tôi chau mày. Quả đúng thế.

“Anastasia, nếu em vẫn còn giận anh thế, cứ trút lên anh lát nữa, trên giường.” Giọng anh bỗng trầm đục, chứa chan khát khao, đôi mắt cháy bỏng.

Gì cơ? Trên giường? Cách nào?

Anh cười thích thú khi thấy vẻ mặt tôi. Anh mong tôi trối anh treo lên ư? Khi thật!

“Bảy sắc tình ngày chủ nhật,” anh ê a. “Anh mong lắm đấy.”

Whoa!

“Gail!” Anh chợt lớn tiếng gọi, bốn giây sau, bà Jones xuất hiện. Bà ấy từ đâu ra thế? Phòng làm việc của Taylor ư? Có đồng tai lắng nghe không? Ôi, không lẽ nào.

“Thưa ngài Grey?”

“Làm ơn dọn bữa cho chúng tôi.”

“Có ngay, thưa ngài.”

Christian vẫn không rời mắt khỏi tôi. Anh dõi theo dè chừng như thể tôi là sinh vật lạ đang nhắm nhe bả trốn. Tôi uống một ngụm rượu.

“Anh nghĩ sẽ uống cùng em một ly,” anh nói, thở dài, lại đưa tay lên chải tóc.

“EM VẪN CHƯA ăn xong à?”

“Chưa.” Tôi cúi gằm xuống đĩa mì Ý gần như chưa được đụng một đĩa nào để tránh phải nhìn nét mặt đang sạm lại của Christian. Trước khi anh kịp nói thêm gì, tôi đứng phắt dậy, dọn đĩa ăn trên bàn.

“Gia sẽ tới ngay giờ,” tôi lí nhí. Christian nhăn mặt không vui, nhưng không nói gì.

“Để tôi dọn, cô Grey,” bà Jones nói khi tôi bước vào bếp.

“Cảm ơn bà.”

“Cô không thích món này à?” Bà lo lắng hỏi.

“Nó ngon. Nhưng tôi không đói.”

Bà khẽ mỉm nụ cười thông cảm, quay ra trút đĩa thức ăn thừa đi, rồi xếp hết vào máy rửa bát.

“Anh đi gọi vài cuộc điện thoại,” Christian dặn, nhìn tôi thăm dò rồi biến mất vào phòng làm việc.

Tôi bật ra tiếng thở phào nhẹ nhõm rồi đi vào phòng ngủ. Bữa tối thật ngượng nghịu. Tôi vẫn còn giận Christian, còn anh ấy thì chẳng mấy may nghĩ mình làm gì sai cả. Có thật không? Cô nàng Tiềm Thức

nhếch một bên mày nhìn tôi ôn hòa qua cặp kính bán nguyệt. Có chứ. Anh ấy thậm chí đẩy tôi vào thế khó xử hơn lúc ở chỗ làm. Anh còn chẳng đợi thảo luận vấn đề này với tôi khi hai đứa được thoải mái riêng tư tại nhà. Anh sẽ cảm thấy sao nếu tôi cứ xông xộc vào văn phòng của anh, thản nhiên điều vô dương oai? Rồi thậm chí tệ hơn nữa đó là việc anh muốn tặng tôi cả một nhà xuất bản! Làm thế quái nào tôi điều hành được một công ty đây? Tôi chẳng biết gì về kinh doanh cả.

Tôi ngẩng nhìn đường chân trời thành phố Seattle ngập trong thứ ánh sáng hồng ngọc trai lúc chạng vạng. Và như mọi lần, anh ấy muốn giải quyết những khác biệt bằng cách lên giường... ừm... hết sành chờ... đến phòng thư giãn... phòng xem TV... mặt quầy bếp... Thôi đi! vẫn cứ luôn dẫn tới chuyện ấy. Tình dục là kỹ xảo điệu nghệ của anh để đối phó.

Tôi dạo bước vào nhà tắm, cau có nhìn bóng mình trong gương. Trở lại thế giới thực tại thật khó khăn. Lúc trước còn sống trong thế giới bong bóng của mình, chúng tôi cũng xoay sở để bỏ qua sự khác biệt giữa hai người, bấy giờ vẫn quá quẩn quýt nghĩ đến nhau. Nhưng giờ thì sao? Trong thoáng chốc tôi bị cuốn trở về ngày làm đám cưới, nhớ lại cảm giác lo lắng hôm đó – Lập gia đình hấp tấp... Không, tôi không được suy nghĩ như thế nữa. Tôi đã biết mình sẽ cưới anh chàng Lắm Chiêu Lắm Trò mà. Tôi phải ráng kiên nhẫn, rồi cố giải thích cặn kẽ để anh hiểu.

Tôi nhú mày ngó mình trong gương. Trông nhợt nhạt quá, mà giờ phải tiếp cô nàng kia nữa.

Tôi đang mặc chân váy công sở màu ghi và áo sơ mi sát nách. Tốt thôi! Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang mãi mê tẩy lớp sơn móng tay bóng đỏ chói. Tôi cởi hai cúc áo, để cổ áo xẻ trễ. Tôi rửa mặt, rồi cẩn thận trang điểm lại, dùng nhiều mascara hơn thường lệ và tô nhiều son bóng lên môi. Hơi cúi đầu xuống, tôi chải tóc thật mạnh tay từ từ gốc tới ngọn. Khi đứng thẳng dậy, mái tóc màu hạt dẻ bông lên ôm lấy khuôn mặt, xõa xuống ngực. Tôi vén tóc cẩn thận ra sau tai, rồi đi kiểm một đôi cao gót thay cho đôi giày bệt vẫn đi.

Khi tôi quay trở lại phòng sinh hoạt chung, Christian đã trải các phác thảo thiết kế trên bàn ăn. Anh bật nhạc vang lên qua dàn loa, âm thanh khiến tôi khựng lại.

“Bà Grey,” anh nói dịu dàng, rồi tròn mắt nhìn tôi.

“Nhạc gì thế?” Tôi hỏi. Giai điệu tuyệt vời.

“Bản giao hưởng Requiem của Fauré. Trông em khác quá,” anh đáp, ánh mắt cuốn theo tôi.

“Ồ. Em chưa nghe bao giờ.”

“Một bản nhạc êm dịu, dễ chịu,” anh nói thêm, nhướn lông mày lên. “Em vừa làm gì tóc mình thế?”

“Chỉ chải thôi,” tôi lí nhí. Tôi bị những âm thanh ám ảnh làm cho xúc động mạnh. Để mặc bản thảo trên bàn, anh tiến lại gần tôi, bước chậm rãi theo điệu nhạc.

“Nhảy với anh?” anh khẽ mời.

“Trên nền nhạc này ư? Nhạc nhà thờ mà.” Tôi giật kêu lên, choáng váng.

“Ừ.” Anh kéo tôi vào lòng, ôm chặt tôi, dụi mũi vào tóc tôi, lắc lư theo nhịp. Anh toát ra mùi hương thật tuyệt diệu.

Ồi... tôi nhớ anh biết bao. Tay tôi ôm choàng quanh anh, cổ kim không bật khóc. Sao anh cứ hay làm người ta phải tức điên lên thế?

“Anh ghét cái cọ với em,” anh nói khẽ.

“Thế thì đừng có cư xử như kẻ ngốc nữa đi.”

Anh bật cười, âm thanh gợi cảm dội lên từ lồng ngực anh. Anh siết tôi vào lòng. “Ngốc ư?”

“Ngu ngốc.”

“Thế thì anh thích ngốc hơn.”

“Đúng đấy. Hợp với anh lắm.”

Anh lại phì cười và hôn lên đỉnh đầu tôi.

“Khúc nguyện hồn?” tôi lí nhí, vẫn còn hơi choáng vì đang khiêu vũ trên nền nhạc này.

Anh so vai. “Chỉ là một một bản nhạc hay thôi mà Ana.”

Taylor té nhị đằng hắng giọng ở hành lang, Christian buông tôi ra.

“Cô Matteo đã tới,” anh thông báo.Ồ, vui đây!

“Mời cô ấy vào,” Christian đáp. Anh đan tay vào tay tôi vừa lúc cô nàng Gia Matteo bước vào.

58. Chương 8

Chương 8

Gia Matteo là một phụ nữ đẹp, cao ráo, ngoại hình ưa nhìn, với mái tóc ngắn, màu vàng bóng mượt, chải chuốt và tạo nếp tuyệt đẹp như đội một vương miện sành điệu. Cô mặc quần âu và áo vest đồng màu xám nhạt; bộ quần áo cắt khéo léo ôm khít những đường cong gợi cảm. Trang phục có vẻ đắt tiền, cổ đeo kim cương lấp lánh, cùng bộ với đôi hoa tai kim cương. Cô ta ăn mặc chỉnh tề chải chuốt – mẫu người sinh ra và lớn lên trong nhung lụa, được giáo dục tốt, mặc dù tối nay nề nếp giáo dục ấy có khiếm khuyết; chiếc áo sơ mi xanh của cô nàng mở cúc cổ quá sâu. Giống tôi. Tôi ngượng đỏ mặt.

“Chào Christian. Ana.” Cô cười tươi, để lộ hàm răng trắng bóng, chìa bàn tay được tía tốt cẩn thận lần lượt bắt tay Christian và tôi. Thế nghĩa là tôi phải buông tay Christian để đáp lễ. Cô ấy chỉ thấp hơn Christian một chút, nhưng lại đi đôi giày gót nhọn cao chót vót.

“Chào Gia,” Christian lịch sự đáp lại. Tôi chỉ mỉm cười lãnh đạm.

“Cả hai vị trông thật khỏe khoắn sau kì trăng mật,” cô cất giọng êm ái, đôi mắt nâu đắm đắm nhìn Christian qua hàng mi chải mascara dài mượt. Christian choàng tay kéo tôi sát vào mình.

“Cảm ơn cô, chúng tôi đã có kì nghỉ rất tuyệt.” Anh miết nhẹ môi lên thái dương tôi, khiến tôi thoáng ngớ ngàng.

Thấy chưa... anh ấy là của tôi. Đôi khi quấy nhiễu và gây bức bối, nhưng vẫn là của tôi. Tôi cười đắc ý. Ngay lúc này em thực sự rất yêu anh, Christian Grey. Tôi quàng tay ôm eo anh, luồn vào túi quần sau rồi siết lấy gò mông. Gia khẽ mỉm cười.

“Các vị đã xem hết các phác thảo chưa?”

“Chúng tôi xem rồi,” tôi đáp. Tôi ngược lên thấy Christian đang cúi xuống nhướn mày cười gượng gạo. Buồn cười chuyện gì nhỉ? Phản ứng của tôi trước Gia hay vì bàn tay táo bạo của tôi?

“Mời cô,” Christian mở lời. “Các phác thảo ở đây.” Anh chỉ tay về phía bàn ăn. Anh nắm tay tôi dẫn tới chỗ bàn, Gia đi ngay theo sau. Rốt cuộc tôi cũng nhớ ra phép lịch sự cần làm.

“Cô muốn uống gì không?” Tôi hỏi. “Một ly rượu vang nhé?”

“Rất tuyệt,” Gia đáp. “Rượu trắng ít ngọt nếu có.”

Chết tiệt! Vang sauvignon blanc là rượu trắng ít ngọt phải không nhỉ?

Tôi miễn cưỡng rời chồng, đi vào bếp. Có tiếng rít từ chiếc iPod khi Christian tắt nhạc.

“Anh cũng dùng thêm chút rượu nhé, Christian?” Tôi gọi với ra.

“Có, em yêu,” giọng anh ngân nga, cười tươi rói với tôi.Ồ, anh ấy lúc đáng ghét lúc lại đáng yêu thế đấy. Với tay mở tủ lạnh, tôi nhận thấy mắt anh vẫn dõi theo tôi. Tôi liền bị cuốn theo linh tính kì quái rằng Christian và mình đang cùng diễn một vở kịch, nhập vai vào một trò chơi – nhưng lần này thì chúng tôi ở cùng phe độ sức với cô nàng Matteo. Anh có biết rằng cô nàng đang bị anh hút hồn và thể hiện điều đó quá

ư lộ liễu không? Tôi thoáng nhen nhúm niềm thích thú khi nhận ra có lẽ anh đang cố gắng xua đi những lo lắng trong tôi. Hoặc có khi anh ấy muốn gửi đi thông điệp rõ ràng và công khai với người đàn bà kia rằng anh đã thuộc về người khác.

Là của tôi. Đúng thế, thuộc về tôi – cô nàng quỷ cái ạ. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang diện bộ trang phục nữ hiệp sĩ, và cô ả chẳng tóm được tù nhân nào cả. Tôi tự cười một mình, với ba chiếc ly từ tủ chạn, lấy chai rượu sauvignon blanc trong tủ lạnh ra, đặt hết lên quây bar. Gia đang nhào người nhìn xuống bàn, còn Christian đứng bên cạnh chỉ trỏ cái gì đó trên bản phác thảo.

“Tôi nghĩ Ana có vài đánh giá về bức tường kính, nhưng nói chung thì cả hai chúng tôi cùng hài lòng với những ý tưởng cô đã phác ra.”

“Ồ, tốt quá,” Gia reo lên, tỏ ra nhẹ nhõm. Vừa reo, cô nàng vừa chạm nhanh vào cánh tay anh, điệu bộ như đang ve vãn. Christian ngay lập tức co người, nhưng chỉ thoáng chốc. Cô ta thậm chí không hề nhận ra.

Hãy để anh ấy được yên nào, quý cô kia. Anh ấy không thích bị đụng chạm đâu.

Anh rất tự nhiên bước tránh sang một bên, ra khỏi tầm với của cô nàng, rồi quay sang gọi tôi. “Khát lắm rồi đây.”

“Đến ngay đây.” Anh rõ ràng đang diễn một trò chơi. Cô nàng khiến anh không thoải mái. Tại sao trước kia tôi không nhận thấy nhỉ? Đó là lý do vì sao tôi không thích cô ta. Anh ấy vẫn quen với cách phụ nữ phản ứng trước mặt anh. Tôi đã bắt gặp khá nhiều lần rồi, còn anh thường chẳng thèm để tâm mấy điều đó. Riêng đụng chạm thì hoàn toàn khác. Được rồi, Grey phụ nhân tới cứu nguy đây.

Tôi hấp tấp rót rượu, hai tay đỡ lấy cả ba chiếc ly, vội vã chạy tới cứu chàng hiệp sĩ của tôi đang gặp nguy hiểm. Mời Gia một ly, tôi thần nhiên lách vào giữa họ. Cô nàng mỉm cười nhã nhặn khi đón ly rượu. Tôi chia ly thứ hai mời Christian, anh hăm hở đón lấy, vẻ mặt tươi cười biết ơn.

“Xin mời,” Christian nói với cả hai, nhưng mắt nhìn vào tôi. Gia và tôi cùng nâng ly đồng thanh đáp lại. Tôi nhấp môi lịch sự.

“Ana, cô có nhận xét gì về bức tường kính?” Gia hỏi.

“Có đấy. Tôi rất thích nó – đừng hiểu nhầm ý tôi. Nhưng tôi vẫn muốn ta có thể thể hiện nó gắn kết hơn trong ngôi nhà. Rốt cuộc thì tôi phải lòng ngôi nhà như vốn dĩ nó đã thế, và không muốn có bất kì thay đổi triệt để nào.”

“Tôi hiểu.”

“Tôi chỉ muốn thiết kế này được tương đồng, cô biết đấy... hài hòa hơn với ngôi nhà nguyên thủy.” Tôi ngược lên bắt gặp anh cũng đang âu yếm nhìn tôi.

“Không cần những thay đổi thật lớn à?” anh khẽ hỏi.

“Không.” Tôi lắc đầu để nhấn mạnh quan điểm của mình.

“Em thích nó như nó vốn thế?”

“Vâng, phần lớn là thế. Em vẫn nghĩ nó chỉ thiếu bàn tay chăm sóc dịu dàng thôi.”

Mắt Christian bừng lên ảm áp.

Gia liếc hai chúng tôi, má ửng hồng. “Được,” cô mở lời. “Tôi nghĩ mình đã nắm được cơ bản ý cô muốn gì rồi, Ana. Các vị nghĩ sao nếu ta vẫn giữ lại tường kính, nhưng để nó hướng về phía khoảng hiên rộng hơn, vẫn hài hòa với phong cách Địa Trung Hải. Ta cũng có sân hiên lát đá tại đây. Ta có thể đặt cột trụ đối xứng bằng đá, đặt cách nhau một khoảng rộng để các vị không bị chắn tầm ngắm cảnh. Thêm vào đó mái bằng kính, hoặc cứ lợp như những phần mái nhà khác. Cũng có cả khu có mái che cho những bữa tiệc ngoài trời.”

Phải công bằng mà nói... cô ấy rất giỏi.

“Hoặc thay cho khoảng hiên này, ta có thể kết hợp những cánh cửa kính này bằng cửa gỗ tùy các vị chọn – làm thế thì vẫn giữ được tinh thần Địa Trung Hải,” cô ấy nói tiếp.

“Giống như những cánh cửa chớp màu xanh rực rỡ miền Nam nước Pháp,” tôi khẽ lẩm bẩm với Christian, trong khi anh đang chăm chú quan sát tôi, nhấp một ngụm rượu rồi nhún vai không chê cũng chẳng khen.

Hừm. Anh không thích ý tưởng này, nhưng cũng không thẳng thừng bác bỏ ý kiến của tôi, khiến tôi tự hững hay làm tôi bẽ mặt. Trời đất, anh chàng này chất chứa cả mớ những mâu thuẫn. Lời anh nói hôm qua vọng lại trong tâm trí tôi: “Anh muốn ngôi nhà sẽ theo cách em muốn. Bất kể em thích thể nào cũng được. Nó là của em.” Anh ấy muốn tôi hạnh phúc – hạnh phúc với mọi thứ. Sâu thẳm trong lòng tôi hiểu điều đó. Chỉ là – tôi ngăn mình lại. Đừng mãi nghĩ tới những tranh cãi của đôi ta lúc này. Cô nàng Tiềm Thức liếc xéo tôi.

Gia đang nhìn Christian chờ anh ra quyết định cuối cùng. Tôi nhìn theo đôi mắt cô mở lớn, cặp môi bóng hé mở kín đáo liếm nhẹ bờ môi trên rồi nhấp một ngụm rượu. Khi tôi ngoảnh sang nhìn Christian, mắt anh vẫn dán vào tôi – không hề nhìn cô ấy. Tuyệt! Tôi sẽ phải trả lời cô Matteo.

“Ana, em muốn thể nào?” Christian ướm hỏi, rõ ràng hoàn toàn chiều ý tôi.

“Tôi thích ý tưởng về khoảng hiên.”

“Anh cũng thế.”

Tôi quay sang Gia. Này, quý cô, nhìn tôi đi, đừng nhìn anh ấy nữa.

Tôi mới là người quyết định việc này. “Tôi cho rằng mình sẽ xem bản vẽ được sửa lại khoảng hiên rộng hơn và những cột trụ được bố trí hài hòa với ngôi nhà.”

Gia miễn cưỡng dứt đôi mắt hau háu khỏi chồng tôi rồi mỉm cười với tôi. Cô ấy nghĩ tôi không hề để ý gì mấy trò đó sao?

“Chắc chắn rồi,” cô vui vẻ ưng thuận. “Còn ý kiến nào nữa không?” Còn gì khác ngoài việc cô cứ trở mắt ngăm chồng tôi? “Christian muốn tân trang bộ đồ nội thất,” tôi nhẹ nhàng nói.

Có tiếng đàng hăng ở cửa phòng. Cả ba chúng tôi cùng quay ra và thấy Taylor đang đứng chờ bên ngoài.

“Gì thế Taylor?” Christian hỏi.

“Tôi cần trao đổi ngay với ngài một chuyện gấp, ngài Grey.”

Christian đặt tay lên vai tôi, siết mạnh phía lưng rồi nói với Gia.

“Vợ tôi chịu trách nhiệm dự án này. Cô ấy có toàn quyền quyết định. Cứ theo bất kì yêu cầu nào cô ấy muốn, ngôi nhà là của cô ấy. Tôi hoàn toàn tin cậy vào bản năng của cô ấy. Cô ấy rất sáng suốt.” Giọng anh có chút thay đổi rất tinh tế. Tôi cảm thấy trong đó vừa mang niềm hãnh diện, vừa ngầm ý cảnh cáo – một lời cảnh cáo với Gia ư?

Anh tin cậy vào bản năng của tôi? Ôi, anh ấy đang sôi sùng sục rồi đây. Bản năng của tôi đã khiến anh cư xử dữ dội không e dè cảm xúc của tôi lúc ban chiều. Tôi lắc đầu để tỉnh lại nhưng khoan khoái khi anh bảo với Quý cô đầy-khiêu-khích-và-thật-không-may-lại-giỏi-giang rằng ai là người quyết định. Tôi vuốt ve bàn tay anh đang đặt trên vai tôi.

“Tôi xin phép.” Christian siết bờ vai tôi rồi đi theo Taylor. Tôi vu vơ tự hỏi không biết có chuyện gì.

“Thế... nội thất làm sao?” Gia lo lắng hỏi.

Tôi ngược nhìn cô, im lặng trong giây lát để chắc chắn Christian và Taylor đã đi đủ xa để không nghe được. Rồi thì huy động toàn bộ sức mạnh nội tại và niềm kiêu hãnh sau việc tôi bị chạm lòng tự ái suốt năm tiếng đồng hồ qua, tôi nói thẳng vào mặt cô ta.

“Cô có lý khi phải bồn chồn như thế, Gia, bởi vì ngay bây giờ công việc của cô đối với dự án này sẽ tạm thời bị treo đó. Nhưng tôi chắc chắn sẽ ổn cả thôi miễn là cô đừng có chạm tay vào chồng tôi nữa.”

Cô ta há hốc miệng sững sờ.

“Nếu không, hợp đồng sẽ bị hủy. Rõ chưa?” Tôi nhấn mạnh từng tiếng thật rõ ràng.

Cô ta chớp mắt lia lịa, vô cùng sửng sốt, không tin nổi những điều tôi vừa nói. Đến tôi còn chẳng tin những gì mình vừa nói nữa là. Nhưng tôi quyết giữ vững lập trường, đứng đưng nhìn thẳng đôi mắt nâu đang tròn tròn của cô ta.

Đừng chùn bước! Đừng nhụt chí! Tôi học được biểu cảm đứng đưng phát điên lên được từ Christian, anh có kiểu nhìn vô cảm độc nhất vô nhị. Tôi hiểu rằng việc tân trang dinh thự của gia đình Grey là một dự án vô cùng uy tín cho công ty thiết kế của Gia – niềm tự hào to lớn đối với cô ta. Cô ta không thể để mất hợp đồng này. Và bây giờ tôi chẳng thêm quan tâm cô ta là bạn Elliot hay không.

“Ana – ngài Grey... Tôi... Tôi rất xin lỗi. Tôi chưa bao giờ...” Cô ta ngượng ngùng, bối rối không biết nên nói gì.

“Để tôi nói cho rõ nhé. Chồng tôi không thích cô.”

“Dĩ nhiên rồi,” cô lí nhí đáp, mặt tái nhợt.

“Thì như tôi đã nói, chỉ là muốn được rõ ràng.”

“Bà Grey, tôi chân thành xin lỗi nếu bà nghĩ... tôi phải...” Cô dừng lại, vẫn rất lúng túng.

“Tốt. Chừng nào ta còn hiểu nhau, sẽ ổn cả thôi. Giờ, tôi sẽ nói cô biết ý tưởng của chúng tôi về các bộ giường tử thế nào, rồi tôi muốn nghe sơ qua lần lượt tất cả các vật liệu cô định dùng. Như cô biết đấy, Christian và tôi xác định ngôi nhà phải chịu đựng được điều kiện khí hậu biển, và tôi muốn anh không phải lẫn lộn bằng cách giải thích ta sẽ dùng các vật liệu gì, nguồn gốc ra sao.”

“Dĩ nh... nhiên rồi,” cô nàng lấp bắp, mắt vẫn tròn tròn và thoáng sợ hãi. Hạ gục đối thủ đầu tiên. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi chạy vòng quanh đầu trường, vẫy tay về phía đám đông cuồng nhiệt.

Gia đưa tay vỗ nhẹ lên mái tóc để giữ nếp, tôi nhận ra cô đang bồn chồn.

“Vội đồ nội thất?” cô nhắc lại vẻ lo lắng, giọng thì thào không rõ tiếng. Tôi đang chiếm thế thượng phong, và giờ mới cảm thấy thoải mái sau cuộc gặp gỡ với Christian lúc ban chiều. Tôi làm được mà. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đang tự tán tụng.

CHRISTIAN QUAY LẠI khi chúng tôi sắp trao đổi xong.

“Xong cả chưa?” Anh hỏi, tay choàng quanh eo tôi và quay ra hỏi Gia.

“Rồi, thưa ngài Grey.” Gia cười thật tươi, nhưng nụ cười có vẻ mong manh. “Tôi sẽ chuyển bản phác thảo đã được chỉnh sửa tới các vị vài ngày tới.”

“Tuyệt lắm. Em vui chứ?” Anh hỏi thẳng tôi, đôi mắt nhìn âu yếm và dò xét. Tôi gật đầu và ngượng đỏ mặt vì điều gì thì chính tôi cũng không hiểu nổi.

“Tôi phải đi thôi,” Gia nói, lần này vẫn quá tươi cười. Cô bắt tay tôi trước, rồi đến Christian.

“Hẹn lần sau, Gia,” tôi khẽ chào.

“Vâng, thưa ông bà Grey.”

Taylor xuất hiện ở cửa phòng.

“Taylor sẽ tiễn cô về.” Tôi nói đủ lớn để anh ấy cũng nghe thấy. Cô ta lại đưa tay lên vuốt nếp tóc, rồi cất bước trên đôi giày cao chót vót ra khỏi phòng, theo sát Taylor.

“Cô ấy có vẻ hồ hởi hơn bình thường nhỉ?” Christian nhìn tôi thắc mắc.

“Thế ư? Em không để ý.” Tôi nhún vai, cố giữ thái độ thản nhiên. “Taylor báo tin gì thế?” Tôi hỏi nhanh, phần vì tò mò, phần vì muốn nói lái sang chuyện khác.

Anh nhíu mày, buông tôi ra, cuộn những phác thảo trên bàn lại. “Về Hyde.”

“Chuyện gì về Hyde?” Tôi hỏi khẽ.

“Không có gì phải lo đâu Ana.” Bỏ lại bản phác thảo xuống bàn, Christian ôm tôi vào lòng. “Hóa ra hẳn không ở nhà vài tuần nay rồi, thế thôi.” Anh hôn lên tóc tôi, rồi buông tôi ra, làm tiếp việc đang dở tay.

“Thế em đã quyết định chọn được những gì rồi?” Anh hỏi, tôi hiểu ý anh không muốn tôi tiếp tục truy vấn chuyện về Hyde làm gì.

“Chỉ mấy cái em và anh đã bàn bạc cả rồi. Em nghĩ cô ấy thích anh,” tôi nhỏ nhẹ đáp.

Anh phì cười. “Thế em bảo gì cô ấy?” Anh hỏi làm tôi ngượng chín người. Sao anh ấy lại biết nhỉ? Xấu hổ vì những gì đã nói ra, tôi cúi gầm mặt, vịn ngón tay.

“Lúc đến cô ấy chào Christian và Ana, rồi lúc về đã thành ông bà Grey.” Giọng anh tỉnh khô.

“Chắc tại em nói gì đấy,” tôi lí nhí. Khi tôi lén liếc anh, bắt gặp ánh mắt anh nhìn tôi trù mến, và trong giây lát tình cờ, trông anh có vẻ... hài lòng. Anh cúi xuống, lắc đầu và nét mặt khác hẳn.

“Cô ấy chỉ tỏ vẻ thế thôi.” Giọng anh hơi chua chát, thậm chí chán ghét.

Ôi, Năm Mươi ơi, không phải đâu!

“Sao cơ?” Anh ngạc nhiên khi thấy nét mặt bối rối của tôi, mắt tròn xoe cảnh giác. “Em đang ghen đấy à?” Anh ngập ngừng hỏi.

Tôi ngượng đỏ mặt, nuốt khan, rồi cúi gầm nhìn mấy ngón tay. Thế ư?

“Ana, cô ta thuộc kiểu cuồng dâm. Không phải tip anh thích. Sao em lại ghen với cô ta? Anh chẳng ưa nổi cô ta ở điểm nào cả.” Lúc tôi ngẩng mặt lên, anh nhìn tôi ngỡ ngàng như thể tôi là yêu quái ba đầu sáu tay vậy. “Chỉ có em thôi, Ana,” anh nhẹ nhàng nói. “Sẽ chỉ có mình em thôi.”

Ôi trời. Anh lại rời tay khỏi đám phác thảo, nhích lại gần tôi và giữ chặt cầm tôi giữa ngón tay cái và ngón trỏ.

“Sao em nghĩ linh tinh thế hả? Anh có bao giờ tỏ ra mình lại mấy may quan tâm tới ai khác không?” Mắt anh nhìn tôi sáng rực.

“Không,” tôi khê đáp. “Em ngốc thật. Chỉ vì hôm này... anh...” Mọi cảm xúc xung đột từ lúc trước cùng dâng lên. Tôi biết nói sao để anh hiểu mình đang bối rối nhường nào? Tôi đã rất lúng túng và thất vọng vì thái độ cư xử của anh ở chỗ tôi làm lúc ban chiều. Phút đầu anh muốn tôi nghỉ việc ở nhà, ngay phút sau anh nói dự định tặng tôi cả một công ty. Tôi làm sao mà chạy theo nổi?

“Anh làm sao?”

“Ôi, Christian.” Môi tôi run rẩy. “Em đang cố thích ứng với cuộc sống mới, một cuộc sống em chưa từng tưởng tượng sẽ đến với mình. Mọi thứ được dâng sẵn lên cho em quá ư dễ dàng – nào là công việc, là anh, người chồng đẹp đẽ mà em chưa từng nghĩ mình lại yêu theo cách như thế, nhanh chóng phải lòng, rồi không sao đẩy ra khỏi tâm trí, và mãi mãi... đeo đẳng.” Tôi hít thật sâu và thở ra thật chậm, trong khi miệng anh há hốc ngơ ngàng.

“Nhưng anh giống như một đoàn tàu hỏa, mà em thì không muốn bị cưỡng ép nhồi nhét lên đó, bởi lẽ cô gái nào phải lòng anh sẽ bị cuốn theo mãi. Rồi thì để lại những gì? Tất cả những gì còn lại là một viễn cảnh xã hội nhìn thấu suốt và trống rỗng, hết vai trò nhân đạo này đến chức năng từ thiện khác.” Tôi lại ngừng, ráng sức tìm lời lẽ diễn đạt cảm giác của mình. “Và giờ anh muốn em thành một CEO của công ty, điều này thì chưa bao giờ mừng tượng tới. Em đang vật vã, trôi hụp giữa cả đống những kế hoạch này. Anh muốn em nghỉ việc ở nhà. Anh lại muốn em điều hành một công ty. Mọi thứ thật rối ren.” Tôi dừng lại, rơm rớm nước mắt, cổ kìm tiếng nức nở.

“Anh phải để em có quyết định của mình, tự liệu một phen, rồi tự mắc sai lầm, và để em tự rút ra bài học từ đó. Em cần biết đi trước khi biết chạy, Christian, anh hiểu không? Em muốn có một chút độc lập. Chính thể nên việc giữ nguyên tên họ mới có ý nghĩa với em như vậy.” Đây rồi, chính đây là điều tôi muốn nói lúc ban chiều.

“Em cảm thấy bị cưỡng ép ư?”

Anh khê hỏi.

Tôi gật đầu.

Anh nhắm mắt lại, xúc động dữ dội. “Anh chỉ muốn dâng em cả thế giới, Ana, mọi thứ em muốn. Và anh muốn bảo vệ em trước mọi thứ. Giữ gìn em trong an toàn. Nhưng anh cũng muốn mọi người biết em là của anh. Hôm nay anh rất hối hoảng khi nhận được thư em. Sao em không bảo anh từ trước chuyện giữ lại tên họ?”

Tôi ngượng ngịu. Anh nói có lý.

“Em mới chỉ nghĩ về việc đó khi chúng ta đang trong tuần trăng mật, rồi thì, em không muốn làm vỡ thế giới bong bong ấy, và quên bég đi. Em chỉ nhớ ra vào tối qua. Và rồi chuyện về Jack... anh biết đấy, em bị xao nhãng. Em xin lỗi, đáng lẽ em phải nói trước hoặc bàn bạc với anh, nhưng tại em không chọn được lúc nào thích hợp.”

Ánh nhìn dữ dội của anh thật thẳng thốt. Như thể anh đang cố tìm cách thâm nhập vào suy nghĩ của tôi, nhưng anh không nói gì.

“Sao anh lại sợ thế?” Tôi hỏi.

“Anh không muốn để tuột mất em.”

“Ôi trời ơi, em sẽ không đi đâu hết. Đến khi nào anh mới chịu bỏ cái ý nghĩ ấy ra khỏi cái đầu cố chấp này hả? Em. Yêu. Anh.” Tôi vung tay ra không trung như cách anh vẫn biểu đạt để nhấn mạnh quan điểm của mình. “Yêu hơn cả... ‘ánh sáng, vũ trụ và tự do’[32]”

[32] Trích lời đối thoại của Goneril nói với phụ vương là vua Lear, ở hồi 1, cảnh 1, vở bi kịch Vua Lear của Shakespeare. Vở kịch nổi tiếng kể về một vị vua trải qua nhiều nỗi đau khổ, cuối cùng bị mất trí.

Mắt anh mở to. “Như tình yêu của cô con gái với cha ư?” Anh tủm tỉm cười trêu chọc.

“Không phải.” Tôi không nhịn được cười. “Chỉ là một lời trích bống nhiên nhớ ra thôi.”

“Vua Lear mất trí ư?”

“Vua Lear mất trí vô cùng đáng mến.” Tôi vuốt má anh. Anh nghiêng đầu đón nhận ve vuốt của tôi, mắt nhắm lại. “Anh có thể đổi tên thành Christian Steele để mọi người biết rằng anh thuộc về em không?” Christian choàng mở mắt, nhìn tôi chăm chăm như thể tôi vừa nói trái đất này phẳng lì. Anh cau mày. “Thuộc về em ư?”, anh nhấn nhá đáp.

“Của em.”

“Của em,” anh nhắc lại những lời chúng tôi đã nói trong phòng giải trí vừa mới hôm qua. “Được, anh sẵn sàng. Nếu nó có ý nghĩa quan trọng với em.”

Ôi trời.

“Điều này có ý nghĩa với anh không?”

“Có.” Anh trả lời dứt khoát.

“Thôi được.” Tôi sẽ đồng ý vì anh. Dâng tặng anh sự cam kết vững chắc mà anh cần.

“Anh tưởng em đã đồng ý từ trước rồi mà.”

“Vâng, em đã nhận lời. Nhưng giờ ta trao đổi kỹ hơn, thì em thấy vui với quyết định của mình.”

“Ồ,” anh thốt lên kinh ngạc. Thế rồi anh nở nụ cười trẻ thơ đẹp đẽ kiểu vâng-tôi-dịch-thực-còn-rất-trẻ, khiến tôi mê mẩn. Ôm lấy eo tôi, anh xoay tôi một vòng. Tôi thét lên và bật cười khanh khách. Không biết anh đang vui hay vừa trút được nỗi lo lắng, hay là gì nhỉ?

“Bà Grey, em có biết điều ấy có ý nghĩa dường nào với anh không?”

“Giờ thì em đã biết.”

“Thế nghĩa là đến lúc cho bày sắc tình ngày chủ nhật,” anh mấp má môi đáp khi áp lên môi tôi, cọ mũi vào mũi tôi.

“Anh nghĩ thế à?” Tôi ngả người ra sau nhìn anh.

“Lời hứa hẹn đã nói ra. Lời đề nghị vẫn có giá trị, thoả thuận đã thương lượng xong,” anh khẽ ngân nga, mắt lấp lánh vẻ thích thú tinh quái.

“Ừm...” Tôi vẫn đang quay cuồng, cố theo kịp tâm trạng của anh.

“Em định vuốt lời anh à?” Anh ngập ngừng hỏi, vẻ toan tính thoáng qua trên nét mặt. “Anh có ý này,” anh nói thêm.

Ồ kìa, lại trò chơi tình ái nào nữa đây?

“Một vấn đề cực kỳ quan trọng cần được quan tâm,” anh nói tiếp, đột nhiên tỏ ra nghiêm túc. “Đúng thế, bà Grey. Một vấn đề có ý nghĩa vô cùng quan trọng.”

Chờ đã – anh đang chế giễu tôi. “Cái gì?” Tôi bật hỏi.

“Anh cần em giúp cắt tóc. Hình như dài quá rồi, vợ anh không thích thế.”

“Em không biết cắt tóc!”

“Có, em cắt được.” Christian tủm tỉm cười, lúc lắc đầu để tóc xòa xuống che cả mắt.

“Được, nếu bà Jones có cái bát tô lớn úp lên nhĩ.” Tôi cười khúc khích.

Anh cũng bật cười. “Được thôi, nói được chắc làm được. Anh sẽ bảo Franco làm giúp vậy.”

Không! Franco sẽ làm anh thành ma lem mắt. Có lẽ tôi có thể tỉa tóc cho anh vài đường. Vả lại tôi chẳng từng cắt tóc cho dựng Ray mãi rồi, ông chẳng than vãn gì bao giờ.

“Lại đây.” Tôi nắm tay anh. Mắt anh tròn xoe. Tôi dẫn anh vào phòng tắm rồi buông tay anh ra. Tôi lôi chiếc ghế gỗ trắng ở góc phòng đặt phía trước bồn rửa mặt. Lúc quay ra thì Christian đang chau hấu nhìn tôi, vẻ thích thú lộ liễu trên mặt, hai ngón tay cái móc vào đĩa quần, đôi mắt màu khói nóng bỏng.

“Ngồi xuống.” Tôi chỉ vào chiếc ghế, cố giữ thế thượng phong.

“Em định gội đầu cho anh à?”

Tôi gạt đầu. Anh nhướn một bên mày kinh ngạc, trong giây lát tôi tưởng anh sẽ bỏ cuộc. “Được.” Anh chậm rãi cởi cúc áo sơ mi trắng, bắt đầu từ cúc dưới cổ. Những ngón tay khéo léo lần lượt nhích xuống từng chiếc cúc tới khi chiếc áo mở phanh ra.

Ồi chào... Nữ Thần Ham Muốn dừng phát lại khi đang chạy vòng quanh đấu trường để ăn mừng chiến thắng.

Christian chìa cổ tay áo với ý “cởi nó ra đi”, bờ môi anh cong lên vẻ thách thức gợi cảm rất riêng.

Ồi, chiếc cúc áo. Tôi nắm cổ tay anh, lần lượt cởi chiếc cúc tròn bằng bạch kim có chạm khắc chữ cái đầu tên anh với nét chữ in nghiêng giản dị, bên tay này rồi đến tay kia. Làm xong, tôi ngược lên, vẻ mặt vui vẻ của anh đã chuyển thành vẻ gợi cảm... vô cùng nóng bỏng. Tôi với tay tuột áo anh ra khỏi vai, để nó rơi xuống nền nhà.

“Sẵn sàng chưa?” Tôi khe khẽ hỏi. “Em muốn sao cũng được, Ana.” Cái nhìn của tôi lướt từ đôi mắt xuống làn môi của anh. Anh hít một hơi thật sâu, miệng khẽ hé mở. Đôi môi đẹp như tạc, và anh biết đích xác cách tận dụng lợi thế ấy ra sao. Tôi thấy mình rướn người định hôn anh.

“Không,” anh đặt hai tay lên vai tôi ngăn lại. “Đừng vội. Nếu thế, anh sẽ chẳng được cắt tóc nữa.”

Ồi!

“Anh muốn được cắt tóc cơ,” anh nói tiếp. Đôi mắt ánh lên vẻ chân thành khó giải thích nổi. Nó hạ gục mọi thứ.

“Tại sao?” Tôi lại hỏi.

Anh sững lại nhìn tôi giây lát, rồi mắt mở tròn hơn. “Vì nó khiến anh cảm thấy được yêu thương.”

Tim tôi rớt nhịp. Ồi, Christian... chàng trai Đa Cảm của tôi. Không kịp nghĩ ngợi gì, tôi choàng tay ôm anh vào lòng, hôn lên ngực anh, rồi áp má lên đám lông lơ thơ.

“Ana. Ana của anh,” anh khẽ gọi, choàng tay ôm tôi. Cả hai đứng bất động, ôm lấy nhau trong phòng tắm. Ôi, được ở trong vòng tay anh mới tuyệt làm sao. Cho dù anh có là chàng ngốc tự cao tự đại và độc đoán, thì anh vẫn cứ là anh chàng độc đoán của tôi có nhu cầu được yêu thương, được chăm sóc dịu dàng. Tay vẫn không rời anh, tôi ngả đầu ra sau và hỏi.

“Anh có thực muốn em cắt tóc cho không?”

Anh gật đầu, và nở nụ cười duyên dáng quen thuộc. Tôi cười đáp lại rồi lách ra khỏi vòng tay anh.

“Thế thì ngồi xuống,” tôi lại nhắc anh.

Anh nghiêm chỉnh làm theo, ngồi quay lưng lại bồn rửa mặt. Tôi cởi giày rồi hất chúng sang bên cạnh chỗ áo sơ mi của anh đang nằm trên sàn nhà. Tôi xả nước và lấy lọ dầu gội Channel mà chúng tôi đã mua bên Pháp.

“Ngài có thích loại này không?” Hai tay tôi giơ chiếc lọ ra giống như đang giới thiệu sản phẩm trên kênh Mua Sắm Thú Vị. “Món hàng xách tay từ miền Nam nước Pháp. Em rất thích mùi hương của nó... vì nó có mùi hương của anh,” tôi mơ màng nói thêm, thoát ra khỏi vai diễn của người dẫn chương trình truyền hình.

“Xin em.” Anh phì cười.

Tôi với một chiếc khăn tắm nhỏ từ máy sấy khăn. Bà Jones hẳn biết cách giữ cho những chiếc khăn siêu mềm mại.

“Cúi xuống,” tôi ra lệnh, Christian răm rắp làm theo. Quấn chiếc khăn quanh vai anh xong, tôi quay ra mở vòi nước, xả một lavabô đầy nước ấm.

“Ngả ra sau.” ôi, sao tôi giống như đang thợ cạo lành nghề đang tác nghiệp thế nhỉ. Christian ngả người ra sau, nhưng anh cao quá. Anh nhích ghế lên, rồi ngả cả chiếc ghế ra sau đến khi phía trên cùng thành ghế tì lên bồn rửa. Vừa chuẩn. Anh ngửa đầu ra sau. Đôi mắt nhắm màu nhìn tôi chờ đợi. Cầm chiếc cốc thủy tinh lên, tôi múc nước dội lên đầu Christian, xoa tóc cho thấm nước.

Tôi lại múc và dội nước, nhào người phía trên anh.

“Mùi hương của em tuyệt lắm, bà Grey,” anh lim dim mắt, thì thầm.

Trong khi vẫn cẩn thận làm ướt tóc, tôi được tự do ngắm anh. Ôi chao. Không biết đến bao giờ tôi mới hết hứng thú ngắm anh? Hàng mi đen dài và đôi môi hơi hé mở. Anh hít thở nhẹ nhàng. Ôi... tôi những muốn...

Tôi làm bắn nước lên mắt anh. Chết thật “Em xin lỗi!”

Anh túm lấy góc khăn tắm lau mắt, và phì cười.

“Này, anh biết mình ngốc, nhưng đừng có đim anh chết đuối chứ.”

Tôi cúi xuống hôn lên trán anh, cười khúc khích. “Đừng khích em.” Anh luồn tay ra gáy tôi, nhích người lên trước, thế là môi anh gần lấy môi tôi. Nụ hôn phớt nhẹ, khiến anh bật tiếng kêu thỏa mãn. Tiếng kêu ấy như hòa nhịp với những co thắt nhẹ sâu nơi bụng dưới tôi. Âm thanh vô cùng quyến rũ. Anh buông tôi rồi ngoan ngoãn ngả người ra sau, ngược nhìn tôi chờ đợi.

Trong khoảnh khắc ấy trông anh thật mong manh, như một đứa trẻ. Tim tôi se thắt lại.

Tôi đổ một ít dầu gội ra lòng bàn tay rồi xoa lên da đầu anh, bắt đầu từ hai bên thái dương, vuốt lên đỉnh đầu rồi dọc xuống gáy, những ngón tay di chuyển nhịp nhàng. Anh lim dim mắt và lại bật ra tiếng âm ư khoan khoái.

“Dễ chịu quá,” một lát sau anh thốt lên và thả lỏng mình dưới những nhịp vắn vò của bàn tay tôi.

“Đúng thế.” Tôi lại hôn lên trán anh.

“Anh thích móng tay em cào vào da đầu.” Mắt anh vẫn nhắm nghiền, nhưng vẻ mặt chứa chan hạnh phúc mãn nguyện – không còn chút yếu ớt mong manh nào đọng lại nữa. Chà, tâm trạng thay đổi như chong chóng. Tôi như được an ủi khi hiểu rằng chính mình vừa làm thế.

“Nâng đầu lên nào,” tôi nói, và anh lại nghe lời. Hừm – chỉ con gái mới ngoan ngoãn như thế. Tôi xoa dầu gội xuống phần tóc trên gáy, cào nhẹ móng vào da đầu.

“Ngả xuống.”

Anh lại ngửa đầu ra, tôi lấy chiếc cốc mức nước xả bọt dầu gội. Lần này thì tôi cẩn thận không để nước bắn lên mặt anh.

“Lần nữa nhé?” Tôi hỏi.

“Ừ.” Đôi mắt chớp chớp mở ra, tìm kiếm mắt tôi.

“Có ngay đây, ngài Grey.”

Tôi quay sang bên bồn rửa mặt Christian vẫn hay dùng, hứng đầy nước ấm.

“Để lát nữa trắng,” tôi giải thích khi ánh mắt anh nhìn thắc mắc.

Tôi lặp quy trình vừa làm với dầu gội, lắng nghe nhịp hít thở sâu của anh. Khi tóc anh đã đầy bọt, tôi ngừng lại giây lát để ngắm nghía gương mặt bánh trai của chồng mình. Tôi không sao cưỡng lại được vẻ đẹp của anh. Tôi vuốt nhẹ má, anh búng mở mắt, mơ màng nhìn tôi qua hàng mi. Tôi cúi xuống đặt lên môi anh một nụ hôn âu yếm. Anh mỉm cười, mắt lim dim và bật ra tiếng thở dài khoan khoái.

Ai mà biết được lúc chiều nay còn cãi vã, thế mà giờ anh lại thoải mái như thế này? Không cần tình dục.

Tôi nhoài người phía trên anh.

“Ừm,” anh khẽ rên lên hưởng ứng khi ngực tôi chạm vào mặt anh. Cưỡng lại niềm khao khát lắc hông theo điệu nhảy simmy, tôi nhấn nút xả để nước xả phòng trôi đi. Hai tay anh ôm lấy hông tôi.

“Không được tự tiện vuốt ve đâu nhé,” tôi nhắc khẽ, giả bộ không hài lòng.

“Đừng quên tai anh đang điếc rồi,” anh đáp, mắt vẫn nhắm nghiền, hai tay đưa xuống kéo ngược váy tôi lên.

Tôi đập nhẹ vào cánh tay anh. Tôi thích thú với trò chơi thợ cắt tóc này. Anh nhướn cười, nụ cười rạng rỡ trẻ thơ, như thể tôi bắt quả tang anh lén lút làm việc gì sai quấy nhưng lại âm thầm tự đắc.

Tôi với chiếc cốc, lần này mức nước ở bồn rửa mặt bên cạnh rồi nhẹ nhàng xả tóc cho sạch. Tôi vẫn nhoài người trên anh. Bàn tay anh vẫn đặt trên hông tôi, ngón tay gõ nhịp tới lui liên tục... ừm. Tôi vận người. Anh khẽ rên trong cổ họng.

“Đây. Sạch rồi.”

“Tốt,” anh đáp gọn. Những ngón tay vẫn bám riết người tôi, rồi đột nhiên ngời thẳng dậy, mái tóc ướt nhỏ nước khắp người anh. Anh kéo tôi vào lòng, tay đang đỡ hông dịch chuyển lên gáy, rồi ôm lấy cằm và giữ tôi đứng im. Tôi còn đang bất ngờ thì môi anh đã áp trên môi tôi, lưỡi anh nóng bỏng và dữ dội lấn sâu vào trong tôi. Tôi đưa tay luồn vào mái tóc ướt sũng. Trong khi anh mài miết hôn, mặt tôi cũng đầm đìa nước. Bàn tay anh dịch chuyển từ cằm xuống cúc áo cổ chiếc sơ mi tôi mặc.

“Làm duyên làm dáng thế đủ rồi. Anh muốn yêu em bấy sắc tình ngày chủ nhật, và ta có thể làm ngay trong nhà tắm này. Em chọn đi.”

Mắt Christian rực sáng, cháy bỏng và đầy hứa hẹn, nước trên tóc anh vẫn nhỏ xuống tong tong. Miệng tôi khô khốc.

“Thế nào hả, Anastasia?” Anh hỏi lại, giữ chặt tôi trong lòng.

“Anh ướt sũng,” tôi đáp.

Anh đột nhiên cúi xuống, dụi mái tóc ướt vào ngực áo tôi. Tôi la hét, giãy giụa, anh lại càng giữ chặt hơn.

“Ô, không, đừng thế cưng.” Anh ngẩng lên thích thú cười, còn tôi thì thành Hoa Hậu Áo Ướt Đẫm 2011. Chỗ ngực áo thấm nước ướt sũng và hoàn toàn xuyên thấu. Tôi ướt át... khắp nơi.

“Nhìn thế này yêu quá,” anh khẽ thì thào, cúi xuống miết mũi xoay vòng vòng quanh đầu nhũ hoa ướt nước. Tôi oằn mình.

“Nói đi, Ana. Ở đây hay vào phòng ngủ?”

“Ở đây,” tôi liều lĩnh đáp. Mặc kệ cái công việc cắt tóc dang dở – để sau đi. Anh từ từ mỉm cười, môi nhếch lên thành nụ cười thật gợi cảm và đầy hứa hẹn ái ân.

“Chọn hay lắm, bà Grey,” môi anh mấp máy trên môi tôi. Tay anh buông cầm tôi để dịch chuyển xuống đầu gối, lướt ngược lên trên kéo theo chiếc váy, mơn man làn da tôi. Anh hôn lên vành tai tôi.

“Ôi, anh sẽ làm gì em đây?” Anh thì thầm, ngón tay ngấp ngừng ở đường mép đôi tất. “Anh thích nơi này,” anh khẽ nói. Một ngón tay lách dưới đường viền, lướt một vòng tới vùng đùi non. Tôi thở gấp gấp và oằn mình trong lòng anh.

Anh cất tiếng rên khe khẽ. “Nếu định yêu em bấy sắc tình chủ nhật thì anh muốn em phải đứng im.”

“Yêu em đi,” tôi thách thức, giọng thật khẽ và hỗn hển.

Christian hít vào thật sâu. Anh nheo mắt, ngó tôi đắm đắm, đôi mắt ẩn dưới làn mi dài, vô cùng gợi cảm.

“Ôi, bà Grey. Chỉ cần em nói thế.” Tay anh rời khỏi mép tất ngược lên chiếc quần lót. “Để bỏ mấy thứ này ra khỏi người em đã.” Anh nhẹ nhàng lôi nó xuống, tôi tựa mình giúp anh. Anh và tôi cùng bật ra tiếng xuyết xoa run rẩy.

“Đứng yên,” giọng anh gầm gừ.

“Em đang giúp mà,” tôi bĩu môi. Anh xâm chiếm ngay bờ môi dưới, nhẹ nhàng nhay nhay.

“Yên,” anh gầm ghè. Anh tuột chiếc quần chip của tôi xuống, vén chân váy lên dồn lại quanh hông, hai bàn tay đặt vào eo nhắc bổng tôi lên.

Trên tay anh vẫn giữ chiếc quần chip.

“Ngồi xuống lòng anh. Dạng hai chân ra,” anh ra lệnh, nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Tôi ngồi trên lòng anh, nhìn anh thách thức. Làm tới đi!

“Bà Grey,” anh gọi giật giọng. “Em đang khiêu khích anh đấy à?” Ánh mắt anh nhìn tôi, vừa vui vẻ, vừa kích thích. Một sự kết hợp đầy cám dỗ.

“Vâng. Thế anh định làm gì nào?”

Mắt anh ánh lên niềm phấn khích trước vẻ thách thức của tôi, tôi cảm thấy sự trỗi dậy của anh bên dưới tôi. “Chấp hai tay em ra sau lưng.”

Ôi! Tôi ngoan ngoãn làm theo, rồi anh khéo léo dùng chiếc quần con trói cổ tay tôi lại.

“Dùng quần của em ư? Ngài Grey, anh không ngượng sao,” tôi trách móc.

“Chẳng có gì phải ngượng nếu liên quan đến em, bà Grey ạ, em biết thừa rồi còn gì.” Ánh mắt anh nhìn dữ dội và rạo rực. Tay anh ôm lấy quanh eo nhích tôi ngồi lùi lại một chút. Nước vẫn nhỏ giọt trên cổ và ngực anh. Tôi những muốn nhoài người về phía trước, đưa lưỡi lướt những giọt nước kia đi, nhưng trớ trêu thay giờ tôi đã bị trói chặt mất rồi.

Christian ve vuốt hai bên đùi non của tôi, rồi miết tay dọc xuống đầu gối. Anh nhẹ nhàng đẩy hai chân tách ra xa nhau và mở rộng hai chân mình, kẹp tôi ở giữa. Những ngón tay anh lại di chuyển tới cúc áo sơ mi.

“Anh nghĩ ta không cần cái này nữa,” anh nói, và cẩn thận cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi ướn nhẹp dính chặt người tôi, mắt không rời tôi lấy nửa giây. Đôi mắt ấy càng tối thắm lại khi anh cởi xong, dừng lại để tự tận hưởng thành quả. Tim tôi đập điên cuồng, hơi thở gấp gấp. Không thể tin được – sự cứng cáp của anh chạm vào tôi, tôi cảm thấy nó rõ ràng – nóng bỏng, và phiền thật... đã sẵn sàng. Tôi những muốn ưỡn cong thân mình. Anh để chiếc áo ẩm ướt của tôi mở phanh cúc, hai tay vuốt ve khuôn mặt tôi, ngón tay cái miết nhẹ bờ môi dưới. Rồi bất ngờ anh đẩy ngón tay vào miệng tôi.

“Mút,” anh khẽ ra lệnh, nhấn mạnh ở chữ M. Tôi ngậm miệng lại và làm theo lời anh. Ôi... tôi thích trò này. Vị của anh thật tuyệt. Tôi còn thích nếm cái gì khác nữa đây? Các vòng cơ nơi bụng dưới siết lại khi nghĩ tới đó. Môi anh hé mở khi răng tôi cạ và nhay vùng da thịt mềm mại ở ngón tay anh.

Anh rên rĩ, rồi từ từ rút ngón tay ướt át khỏi miệng tôi, miết dọc xuống cằm, rồi tới cổ và qua vùng xương ức. Anh móc ngón cái vào bầu áo ngực, giật mạnh xuống, phơi trần một bên ngực.

Mắt anh vẫn không rời mắt tôi. Anh quan sát từng phản ứng mỗi khi sự đụng chạm của anh khơi gợi nơi tôi, và tôi cũng đắm đuối ngấm anh.

Nóng bỏng. Chế ngự. Sở hữu. Tôi yêu điều đó. Anh lặp lại từng thao tác ấy với bên tay kia, đến khi hai trái đào được giải phóng tự do. Hai bàn tay nhẹ nhàng úp lên đó, ngón tay cái vân về nơi đầu ngực, nghịch ngợm và trêu chọc, khiến chúng căng cứng dưới sự ve vuốt thiện nghệ của anh. Tôi cố, cố hết sức không cựa quậy, nhưng xúc cảm giác nơi đầu nhũ hoa truyền dòng điện nóng bỏng tới miền sâu thẳm ham muốn phía dưới tôi, khiến tôi bật tiếng rên và ngửa mạnh đầu ra sau, mắt nhắm lại, hoàn toàn đầu hàng trước màn tra tấn ngọt ngào và âu yếm này.

“Suyt.” Âm thanh vỗ về của Christian như đổ thêm dầu vào lửa, cùng nhịp phách với những ngón tay tinh nghịch của anh. “Yên nào, cưng, yên.” Anh rời tay khỏi một bên ngực, lách ra phía lưng tôi, xòe bàn tay đỡ quanh gáy. Rướn người về phía trước, anh ngậm mạnh đầu nhũ hoa trợ trụ và ngấu nghiến, mái tóc ướt cọ vào tôi nhờn nhợt. Cùng lúc đó, tay bên kia anh ngừng chà xát. Thay vào đó ngón cái và ngón trỏ của anh kẹp lấy nó, nhẹ nhàng day giật, vân về.

“A! Christian!” Tôi rên lên, oằn mình về phía trước. Nhưng anh vẫn ung dung tiếp tục. Cơ thể tôi bùng bùng khi khoái cảm trào dâng không ngừng.

“Christian, xin anh,” tôi nài nỉ.

“Ừm,” tiếng anh âm ư trong lồng ngực. “Anh muốn em tới bằng cách này.” Ngực tôi được ngời ngời trong chốc lát, khi từng lời anh nói mơn trớn làn da tôi. Như thể anh đang đánh thức một miền xa xăm tối tăm thẳm thẳm trong tâm trí tôi, nơi ấy chỉ mình anh hiểu rõ. Khi anh tiếp tục trò chơi đang dang dở, khoái cảm lần này gần chạm tới đỉnh điểm. Rên lên thật lớn, tôi quằn quại trong lòng anh, cố tìm kiếm sự cọ sát quý giá lên quần anh. Tôi vùng vẫy cố giằng giật cánh tay đang bị trói bằng chiếc quần con, khao khát được chạm vào anh, nhưng tôi hoàn toàn thất bại – bị cơn khoái cảm phản trắc hạ gục.

“Xin anh,” tôi khẽ van nài, trong khi cơn khoái cảm xuyên thấu cơ thể tôi, từ đỉnh đầu tới từng ngón chân, siết chặt mọi thứ trên đường lao của mình.

“Ngực em đẹp quá, Ana.” Anh thì thầm. “Một ngày nào đó anh sẽ yêu trên đó.”

Thế nghĩa là quá quý gì nhỉ? Tôi mở mắt, trần trần nhìn anh đang ngấu nghiến cơ thể tôi, làn da bóng rât dưới mỗi sự đụng chạm của anh. Tôi không còn cảm giác với chiếc áo ướt sũng nước hay mái tóc ướt đầm của anh nữa... không cảm thấy gì ngoại trừ sự thiêu đốt bùng bùng.

Sự thiêu đốt ngọt ngào, bỏng rát, từ tốn và sâu thẳm trong tôi, và mọi suy nghĩ đều bốc hơi khi cơ thể tôi co thắt và siết chặt lại... sẵn sàng, chơi với... khao khát được phóng thích. Còn anh vẫn không ngơi nghỉ – vẫn khiêu khích, giằng giật, dồn đẩy tôi điên cuồng. Tôi muốn... tôi muốn...

“Tới đi em,” anh thúc giục – và tôi tới. Cơn cực khoái chạy khắp cơ thể tôi. Anh dừng sự hành hạ âu yếm lại, choàng tay ôm lấy tôi, siết chặt tôi vào lòng khi cơ thể tôi dịu dần trở lại. Tôi mở mắt ra thấy mình đang tựa lên ngực anh, mắt anh nhìn tôi đắm đuối.

“Chúa ơi, anh thích được ngấm em, Ana.” Giọng anh đầy kinh ngạc.

“Thật là...” Tôi không biết nói sao nữa.

“Anh biết.” Anh rướn người hôn tôi, bàn tay vẫn đặt sau gáy, giữ chặt và nghiêng đầu tôi để anh có thể hôn tôi thật sâu – đây yêu thương và ngưỡng mộ.

Tôi đắm mình trong nụ hôn ấy.

Anh ngả người hít một hơi dài, đôi mắt mang sắc màu dữ dội của cơn cuồng phong nhiệt đới.

“Giờ anh sẽ yêu em, dữ dội,” anh thì thào.

Ồi chao. Hai tay anh giữ eo tôi, nhấc tôi từ trên đùi dịch xuống đầu gối. Bàn tay phải với tới cặp quần âu màu xanh dương thẫm, lần tìm chiếc khuy. Những ngón tay bên trái lướt lên xuống dọc bắp đùi tôi, lần nào cũng dừng lại ở đường viền tất. Anh đang nhìn tôi đắm đuối, mặt anh kề mặt sát mặt tôi. Trong hoàn cảnh bị trói chặt bởi chiếc quần con, tôi không còn đủ sức chống chọi nữa. Đây hẳn là một trong những dịp riêng tư thắm thiết nhất giữa chúng tôi – khi tôi đang ngồi trên đùi anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đẹp màu xám của anh. Nó khiến tôi cảm thấy thật phóng túng, nhưng cũng thật gần gũi với anh – tôi không còn thấy thẹn thùng, ngượng ngập nữa. Bên Christian, chồng tôi, người tôi yêu, vô cùng độc đoán, anh chàng Lắm Chiêu – tình yêu của đời tôi.

“Này,” anh khẽ gọi, nâng nhẹ cằm và nhìn tôi lo lắng. “Sao em khóc? Anh làm em đau à?”

“Không,” tôi lí nhí đáp. Anh vuốt tóc trên mặt tôi, ngón tay miết lau giọt nước mắt đọng trên má, dịu dàng hôn môi tôi. Anh vẫn ở trong tôi. Anh cựa mình rút ra, khiến tôi nhăn mặt.

“Có chuyện gì hả Ana? Kể anh nghe đi.”

Tôi sụt sịt. “Chỉ là... là vì đôi khi em quá xúc động vì yêu anh nhiều quá,” tôi nhỏ nhẹ đáp.

Sau một tích tắc, anh nhoẻn nụ cười đặc biệt duyên dáng – dành riêng cho tôi, có lẽ thế. “Em cũng mang lại cảm xúc y như thế ở anh,” anh nhẹ nhàng nói, lại hôn tôi. Tôi mỉm cười, lòng vui như trẻ hời.

“Thật không?”

Anh tủm tỉm cười. “Em thừa biết rồi còn gì.”

“Đôi khi thôi. Không phải lúc nào cũng biết.”

“Anh cũng thế, bà Grey.”

Tôi nhoẻn cười rồi nhẹ nhàng hôn phớt lên ngực anh, dụi vào lớp lông măng trên ngực anh. Christian vuốt tóc rồi, rồi lướt một tay ra sau lưng. Anh gỡ móc áo ngực và kéo một bên quai xuống, tôi cựa mình, để anh kéo nốt quai bên kia ra khỏi tay, rồi thả chiếc áo của tôi xuống nền nhà.

“Hmm. Da kề da,” Anh gật gù thích thú, rồi ôm gọn tôi vào lòng. Anh hôn bờ vai tôi, rồi dụi mũi ngược lên tai tôi. “Em có mùi hương của thiên đường, bà Grey.”

“Anh cũng vậy, ngài Grey.” Tôi lại dúi vào người anh, hít hà hương thơm của anh, giờ đây pha trộn thêm hương vị của tình ái. Tôi có thể nằm mãi như thế này trong vòng tay anh, mãi nguyện và hạnh phúc. Đây chính là điều tôi cần sau một ngày đủ thứ chuyện, nào là trở-về-với-công- việc, cãi cọ và gặp gỡ cô-nàng-nở-nang. Đây chính là nơi tôi muốn về, cho dù anh ấy có là cỗ máy kiểm soát, cùng thói độc đoán ngông cuồng, đây chính là nơi tôi thuộc về. Christian dụi vào tóc tôi, hít hà thật mạnh. Tôi bật ra tiếng thở dài khoan khoái, và cảm thấy anh đang cười. Thế rồi chúng tôi cứ ngồi thế, im lặng ôm chặt nhau.

Cuối cùng hiện thực cũng trở về.

“Muộn rồi,” Christian nhắc, ngón tay vuốt ve mơn trớn lưng tôi.

“Vẫn phải cắt tóc cho anh.”

Anh bật cười. “Đúng thế, bà Grey. Em còn sức làm nốt công việc còn dang dở không?”

“Vì anh thì làm gì cũng được, ngài Grey.” Tôi lại hôn lên ngực anh rồi miễn cưỡng đứng dậy.

“Đừng đi.” Anh giữ hông tôi, xoay người tôi lại, rồi ngồi thẳng dậy, cởi chân váy tôi xuống, thả nó dưới sàn. Anh chìa tay ra, tôi bám lấy tay anh, bước ra khỏi chiếc váy. Giờ trên người tôi chỉ còn đôi tất dài và chiếc dây nịt.

“Em là một tuyệt tác phi thường, bà Grey.” Anh ngồi khoanh tay, tựa lưng trên ghế, rồi đưa ra lời nhận xét chân thành và thẳng thắn.

Tôi điệu dàng giơ hai tay rồi xoay một vòng trước mắt anh.

“Chúa ơi, anh là kẻ cực kì may mắn,” anh thốt lên đầy thán phục.

“Đúng thế đấy.”

Anh bật cười. “Mặc áo anh vào rồi em có thể cắt tóc cho anh. Để thế này em sẽ làm anh mất tập trung, và chúng ta sẽ chẳng bao giờ lên giường kịp nữa.”

Tôi không kìm được nụ cười đáp lại. Biết anh đang hau háu dõi theo từng cử động của mình, tôi giả bộ ưỡn người bước lại chỗ vứt đôi giày và chiếc áo của anh. Từ từ cúi xuống, tôi nhặt áo anh lên, hít hà – ưm – rồi khoác nó lên người. Mắt Christian mở tròn xoe. Anh cài lại khóa quần và ngắm tôi chăm chú.

“Có vẻ giống một màn trình diễn cơ thể nhỉ, bà Grey.”

“Mình có cái kéo nào không?” Tôi hỏi, mắt chớp chớp vẻ thơ ngây.

“Trong phòng làm việc của anh cơ,” anh cần nhần.

“Em sẽ đi tìm.” Để anh lại một mình, tôi bước vào phòng ngủ, lấy chiếc lược trên bàn trang điểm, rồi đi về phía phòng làm việc của anh. Khi bước ra dãy hành lang chính, tôi để ý cánh cửa phòng làm việc của Taylor để mở. Bà Jones đang đứng ngay ở cửa. Tôi dừng phắt lại, núp vội vào tường.

Taylor đang lướt ngón tay trên má bà Jones và mỉm cười âu yếm. Rồi anh cúi xuống hôn bà.

Khỉ thật! Taylor và bà Jones? Tôi há hốc mồm kinh ngạc – ý tôi là, ừ thì trước tôi cũng đã ngờ ngợ.

Nhưng giờ họ rõ ràng cặp kè với nhau. Tôi ngượng chín người, cảm giác như thể mình là kẻ rình rập nhìn trộm, đành rón rén bước đi. Tôi chạy vụt qua phòng sinh hoạt chung, lên vào phòng làm việc của Christian.

Bật đèn lên, tôi bước tới bàn. Taylor và bà Jones... Wow! Tôi đang choáng váng. Tôi vẫn cứ tưởng bà Jones lớn tuổi hơn Taylor. Ôi, tôi phải tìm hiểu chuyện này xem sao. Tôi mở ngăn kéo bàn và ngay lập tức bị hút vào một khẩu súng ngắn. Christian có cả súng!

Một khẩu súng lục. Khỉ thật. Tôi không hề biết Christian lại sở hữu súng. Tôi lôi nó ra, trượt lẫy để kiểm tra ổ đạn. Nó đã được nạp đủ đạn, nhưng nhẹ tênh... quá nhẹ. Chắc làm bằng vật liệu carbon. Christian làm gì với khẩu súng này? Chà, tôi hy vọng anh biết bắn. Những lời cảnh báo lê thê của dương Ray về súng ngắn lướt nhanh qua tâm trí tôi. Ông không bao giờ quên được thời gian huấn luyện trong quân đội. Thứ đó sẽ giết con, Ana. Con cần phải biết mình đang làm gì khi có trong tay một khẩu súng. Tôi đặt khẩu súng xuống và tìm kéo. Nhanh chóng tìm thấy nó, tôi vội vàng quay lại chỗ Christian, đầu vẫn kêu ong ong. Taylor và bà Jones... khẩu súng...

Ở lối vào phòng sinh hoạt chung, tôi chạm trán Taylor.

“Ôi bà Grey, xin thứ lỗi cho tôi.”

Mặt anh ta đỏ bừng khi nhanh chóng nhận ra cách tôi ăn mặc.

“Ưm, chào Taylor... ưm. Tôi đang cắt tóc cho Christian!” Tôi lúng ta lúng túng, lấp bắp thốt ra. Taylor xấu hổ muốn chết đi được. Tôi cũng thế. Anh ấy mở miệng định nói gì đó, rồi vội khép lại, đứng tránh sang một bên.

“Mời bà,” anh ta trịnh trọng nói. Tôi nghĩ chắc mình đang có màu giống chiếc Audi cũ của mình, chiếc xe ngoan ngoãn. Còn gì xấu hổ hơn được chứ?

“Cảm ơn anh,” tôi lí nhí đáp rồi lao vụt vào phòng. Chết tiệt! Đến bao giờ tôi mới quen với việc nhà riêng còn có nhiều người khác nữa? Tôi lao vào phòng tắm, thở hỗn hển.

“Có chuyện gì thế?” Christian đang đứng trước gương, tay cầm đôi giày của tôi. Tất cả trang phục vừa vụt lung tung của tôi đã được xếp gọn gàng bên cạnh bồn rửa mặt.

“Em vừa chạm mặt Taylor.”

“Ôi.” Christian nhăn mặt. “Ăn mặc như này hả?”

Chết tiệt! “Không phải lỗi của Taylor.”

Trán Christian cau lại sâu hơn. “Không. Nhưng vẫn có lỗi.”

“Em vẫn mặc đồ mà.”

“Quá ít.”

“Em không biết ai ngượng hơn, em hay anh ta.” Tôi lại áp dụng kỹ thuật đánh trống lảng của mình. “Anh có biết anh ấy và Gail đang... chà, cặp kè không?”

Christian cười lớn. “Có, dĩ nhiên anh biết rồi.”

“Và anh chẳng kể với em bao giờ cả?”

“Anh tưởng em biết rồi.”

“Không.”

“Ana, họ đều là người lớn. Sống dưới cùng một mái nhà. Đồng độ thân. Và đều quyến rũ.”

Tôi ngượng ngùng, thấy mình thật ngốc vì không để ý.

“Chà, nếu anh nói thế... em cứ tưởng Gail lớn tuổi hơn Taylor.”

“Đúng thế, nhưng không nhiều.” Anh nhìn tôi, lúng túng. “Có người thích phụ nữ lớn tuổi hơn...” Anh đột nhiên im lặng, mắt mở to.

Tôi trừng mắt nhìn anh. “Em biết,” tôi quát.

Christian có vẻ áy náy. Anh âu yếm mỉm cười. Tuyệt nhỉ! Trò đánh trống lảng của tôi đã thành công! Cô nàng Tiềm Thức trợn mắt nhìn tôi – nhưng cái giá phải trả là gì? Giờ đây hình ảnh bà Robinson tuy không được nhắc đến đang hiện ra trước mắt chúng tôi.

“Anh bỗng nhớ ra,” anh hớn hờ nói.

“Gi?” tôi xẵng giọng hỏi. Tôi tóm lấy chiếc ghế, xoay nó đối diện chiếc gương phía trên bồn rửa mặt. “Ngồi xuống,” tôi ra lệnh. Christian nhìn tôi đầy thích thú, nhưng vẫn làm theo yêu cầu, ngồi tựa lưng trên ghế. Tôi bắt đầu chải mái tóc giờ chỉ còn hơi ẩm ẩm.

“Anh đang nghĩ ta có thể sửa mấy căn phòng chỗ ga-ra ở nhà mới cho họ ở,” Christian nói tiếp. “Biến chỗ đó thành nhà. Thế thì con gái anh ấy có thể đến thăm thường xuyên hơn.” Anh thận trọng nhìn tôi qua gương. “Sao cô bé không ở đây?”

“Taylor chưa bao giờ xin phép anh.”

“Có lẽ anh nên mời trước. Nhưng ta phải cư xử cho đàng hoàng.” Christian nhượng ày. “Anh chưa hề nghĩ tới chuyện ấy.”

“Có lẽ đấy là lý do Taylor không xin phép. Anh gặp cô bé chưa?”

“Rồi. Một cô bé đáng yêu. Rụt rè. Rất xinh. Anh trả tiền học phí cho cô bé.”

Ồ! Tôi ngừng chải, ngoảnh anh đăm đăm qua gương.

“Em không biết đấy.”

Anh nhún vai. “Có lẽ là việc tối thiểu anh làm được. Với cả, làm thế để anh ấy không bỏ việc.”

“Em chắc chắn Taylor thích làm việc cho anh.”

Christian ngây người nhìn tôi, rồi nhún vai. “Anh không biết nữa.”

“Em nghĩ anh ấy rất quý anh, Christian.” Tôi tiếp tục chải, liếc nhìn anh. Mắt anh vẫn không rời tôi.

“Em nghĩ thế à?”

“Vâng, đúng thế.”

Anh bật ra tiếng cười vừa dừng dừng lại vừa tự đắc, như thể trong lòng anh khá hài lòng khi thấy cấp dưới thích mình.

“Tốt. Em sẽ nói chuyện với Gia về ý tưởng chuyển dãy phòng phía ngoài gara chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Tôi không còn cảm giác bực bội như lúc trước khi nhắc đến tên cô ta nữa. Cô nàng Tiềm Thức gật đầu kẻ cả với tôi. Được lắm... hôm nay chúng ta làm tốt đấy. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi hả hê. Giờ Gia sẽ để chồng tôi được yên và không còn làm anh khó chịu nữa.

Tôi đã sẵn sàng cắt tóc cho Christian. “Anh có chắc chắn để em cắt không? Cơ hội cuối cùng để tự giải cứu đấy.”

“Em cứ làm tới đi, bà Grey. Anh đâu phải nhìn thấy mình, mà là em cơ mà.”

Tôi phì cười. “Christian, em có thể ngắm anh cả ngày cũng được.”

Anh lắc đầu quầy quậy. “Chỉ là một khuôn mặt đẹp thôi mà cưng.”

“Và phía sau là một người đàn ông rất tốt.” Tôi hôn lên thái dương anh. “Người đàn ông của em.”

Anh cười ngượng ngập.

Nhắc lên lộn tóc đầu tiên, tôi chải ngược nó lên, kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. Ngâm chiếc lược vào miệng, tôi cầm kéo và đưa nhát đầu tiên, cắt đi hơn hai centimet độ dài. Christian nhắm mắt, ngồi ngay như tượng, hít thở khoan khoái trong khi tôi lại tiếp tục. Thỉnh thoảng, anh lại mở mắt, nhìn tôi chăm chú. Anh không hề chạm vào tôi trong lúc tôi làm công việc của mình. Tôi rất biết ơn vì điều đó. Sự vuốt ve của anh sẽ khiến tôi... mất tập trung ngay.

Mười lăm phút sau, tôi cắt xong.

“Xong rồi.” Tôi hài lòng với kết quả. Trông anh quyến rũ hơn bao giờ hết, tóc anh vẫn mềm mại và gợi cảm... chỉ ngắn hơn một chút thôi.

Christian ngắm mình trong gương, vẻ ngạc nhiên đầy thích thú. Anh cười tươi. “Làm tốt lắm, bà Grey.” Anh xoay hết bên này đến bên kia, rồi luồn tay ôm lấy tôi. Anh kéo tôi lại gần rồi hôn và dụi mũi vào bụng tôi.

“Cảm ơn em,” anh nói.

“Rất hân hạnh.” Tôi cúi xuống hôn nhẹ anh một cái.

“Muộn rồi. Lên giường.” Anh phát nhẹ vào hông tôi.

“A! Để em dọn dẹp chỗ này đã.” Tóc rơi vương vãi khắp sàn.

Christian nhăn mặt, như thể anh chưa từng nghĩ đến chuyện này bao giờ. “Được, để anh đi lấy chổi,” anh nói giọng điệu châm chọc. “Anh không muốn em làm đám nhân viên bồi rồi khi bắt gặp em trong bộ dạng thiếu vải thế kia.”

“Anh có biết chỗ để chổi không?” Tôi hồn nhiên hỏi anh.

Câu đó khiến Christian đứng khựng lại. “Ồ .. không.”

Tôi bật cười. “Để em đi.”

KHI TÔI LÊN GIƯỜNG chờ Christian, tôi ngẫm nghĩ xem ngày hôm nay diễn ra với nhiều biến đổi ra sao. Lúc trước tôi bực tức với anh ra sao, còn anh thì thất vọng thế nào.

Tôi sẽ phải giải quyết sao đây với cái ý định hết sức vô lý về việc-điều- hành-một-công-ty. Tôi đâu có khao khát quản lý công ty riêng bao giờ.

Tôi đâu phải như anh. Tôi cần ngăn việc này lại ngay. Có lẽ tôi nên có từ khóa an toàn để dùng khi anh tỏ ra độc đoán và áp đặt, hay khi anh làm gì ngốc nghếch. Tôi bật cười khúc khích. Có lẽ từ khóa an toàn sẽ là ngốc nghếch. Tôi thấy ý tưởng này rất thú vị đây.

“Gi thế?” Anh hỏi khi leo lên giường bên cạnh tôi, mặc độc chiếc quần pijama.

“Không có gì. Chỉ là một ý tưởng thôi.”

“Ý tưởng gì?” Anh nằm duỗi thẳng bên cạnh tôi.

Chẳng đâu vào đâu cả. “Christian, em nghĩ mình không hề muốn điều hành công ty đâu.”

Anh nhồm đậy, chống người trên khuỷu tay, cúi xuống nhìn tôi. “Sao em nói thế?”

“Bởi vì đó là việc em chưa bao giờ thấy thú vị cả.”

“Em thừa khả năng mà, Ana.”

“Em thích đọc sách, Christian. Điều hành công ty thì em sẽ không được làm việc đó.”

“Em có thể linh hoạt mọi việc được mà.”

Tôi nhăn mặt.

“Em thấy đấy,” anh nói tiếp, “bí quyết điều hành một công ty thành công tất cả chỉ ở chỗ nắm bắt tài năng của các nhân sự trong tay rồi sử dụng theo ý em muốn. Nếu đó là nơi em yêu thích và thể hiện được tài năng thì em xây dựng công ty sao cho có thể thực hiện được điều đó. Đừng vội gạt nó ra khỏi tầm tay em, Ana. Em là một phụ nữ rất có năng lực. Anh nghĩ em có thể làm mọi việc em muốn nếu em chú tâm và nỗ lực thực hiện nó.”

Whoa! Sao anh có thể biết tôi có giỏi việc này hay không?

“Em cũng lo rằng nó sẽ chiếm mất quá nhiều thời gian của mình.” Christian nhú mày.

“Thời gian mà em có thể dành cho anh.” Tôi chìa ra vũ khí bí mật cuối cùng.

Mất anh tôi thối lại. “Anh biết em định giở trò gì rồi,” anh nói khẽ, vẻ khoái trá.

Chết tiệt!

“Gì cơ?” Tôi giả vờ ngây thơ.

“Em đang cố làm anh không tập trung vào vấn đề đang bàn. Em luôn làm trò này. Có điều đừng gạt phắt ý tưởng này đi, Ana. Em cứ nghĩ đi. Anh chỉ bảo vậy thôi.” Anh cúi xuống, đặt nụ hôn âu yếm, rồi ve vuốt ngón cái trên má tôi. Chủ đề này rồi sẽ còn được nói đi nói lại nữa à xem. Tôi cười với anh âu yếm – và tự nhiên tôi nhớ ra một câu anh nói lúc ban chiều.

“Em hỏi anh điều này được không?” Giọng tôi khe khẽ, ngập ngừng.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Lúc trước anh bảo nếu em giận anh, em có thể trút giận vào anh khi lên giường. Ý anh lúc đó là gì?”

Anh nằm im. “Thế em nghĩ ý anh là gì?”

Chết tiệt! Tôi nên nói thẳng ra. “Nghĩa là anh muốn được em trối lại.”

Anh nhướn mày ngạc nhiên. “Úm... không đâu. Ý anh hoàn toàn không phải thế.”

“Ồ.” Tôi thấy nhói đau vì thất vọng.

“Em muốn trối anh thật à?” anh hỏi, tìm cách hiểu đúng ý tôi muốn gì.

Anh có vẻ choáng. Tôi ngượng quá. “À thì...”

“Ana, anh...” Anh dừng lại, khuôn mặt thoáng nét u ám.

“Christian,” tôi khẽ gọi, lòng lo sợ. Tôi xoay mình, chống khuỷu tay nằm nghiêng giống anh. Tôi vuốt ve má anh. Mắt anh mở lớn và sợ hãi. Anh lắc đầu buồn bã.

Chết thật! “Christian, thôi mà. Không sao đâu. Em tưởng ý anh thế”

Anh nắm tay tôi, đặt lên phía ngực trái đang đập thình thịch. Quái quỷ! Chuyện gì thế?

“Ana, anh không biết mình sẽ cảm thấy sao khi em chạm vào anh lúc anh bị trối.”

Tôi nổi cả da gà. Cứ như thể anh đang thú nhận một điều gì đó vô cùng thâm kín.

“Việc ấy vẫn còn mới mẻ quá.” Giọng anh trầm và chân thành.

Chết thật. Chỉ là một câu hỏi thôi mà, ấy thế mà tôi thấy anh lại dần dặt thêm thắt được nhiều quá, nhưng quả là anh vẫn còn nhiều việc phải làm lắm. Ôi chao, Năm Mươi ơ là Năm Mươi. Nỗi lo lắng siết chặt tim tôi. Tôi cúi xuống, người anh tê cứng lại, tôi kịp đặt nụ hôn dịu dàng lên khóe miệng anh.

“Christian, em nghĩ sai rồi. Xin anh đừng lo lắng về nó nữa. Xin anh đừng nghĩ ngợi về chuyện ấy nữa.” Tôi hôn anh. Mắt nhắm lại, anh khẽ rên lên, rồi trở mình đẩy tôi xuống đệm, bàn tay anh giữ lấy cảm tôi say sưa... mê mải.

59. Chương 9

Chương chín

Sáng hôm sau tôi tỉnh giấc trước báo thức, Christian cuộn chặt tôi như dây tơ hồng, đầu anh gối lên ngực tôi, cánh tay quàng quanh eo và chân kẹp giữa hai chân tôi. Anh nằm lẩn sang cả chỗ tôi nằm. Luôn là như thế, nếu tối hôm trước chúng tôi tranh cãi, thì hôm sau y như rằng lại thế này, cuộn tròn quanh tôi, làm tôi nóng người và không cựa quậy nổi.

Ôi, đúng là Lắm Chiêu. Anh ấy là người thiếu thốn một số thứ. Có ai ngờ được nhỉ? Một phiên bản Christian quen thuộc khác là cậu bé loắt choắt, nhếch nhác đáng thương cứ ám ảnh tôi. Tôi nhẹ nhàng vuốt mái tóc vừa cắt ngắn của anh, nỗi buồn ngói ngoai hẳn. Anh cựa mình, đôi mắt ngái ngủ he hé bắt gặp mắt tôi. Anh chớp chớp mắt rồi tỉnh.

“Chào em,” anh mỉm cười.

“Chào anh.” Tôi thích được đánh thức cùng nụ cười này.

Anh dụi đầu vào ngực tôi, tiếng âm ư thích thú ngân nga trong cổ họng. Bàn tay anh đặt trên eo tôi du ngoạn xuống dưới, lướt trên lớp áo ngủ sa- tanh mát rượi.

“Em quả là một món ngon đầy cảm dỗ,” anh khẽ thủ thỉ. “Nhưng mà dù rất mời mọc,” anh liếc nhìn báo thức, “anh vẫn phải dậy thôi.” Anh duỗi mình, buông tôi ra và ngồi dậy. Tôi nằm ngửa, đầu gối lên hai tay, chiêm ngưỡng màn diễn thú vị – Christian trút bỏ quần áo để đi tắm. Anh thật tuyệt hảo. Tôi chẳng phải thêm thắt gì nữa cả.

“Ngắm có đã mắt không, bà Grey?” Christian nhướn mày trêu chọc.

“Tuyệt mỹ, ngài Grey.”

Anh nhướn miệng cười, quăng chiếc quần pijama suýt rơi vào mặt tôi, nhưng tôi kịp đỡ lấy nó, cười khanh khách như cô bé con. Với điệu cười ranh mãnh, anh kéo chiếc chăn lông tuột xuống, quỳ một chân trên giường, nắm hai cổ chân tôi, kéo tôi trượt về phía anh, chiếc váy ngủ dốc ngược lên. Tôi la lên, còn anh thì trườn lên người tôi, miết một nụ hôn dài từ đầu gối, lên đùi non... rồi... Ôi... Christian!

“CHÚC BUỔI SÁNG TỐT LÀNH, CÔ GREY,” bà Jones vui vẻ chào đón tôi. Tôi ngượng ngùng, bối rối vì nhớ ra cảnh tình tứ của bà với Taylor tối qua.

“Chào buổi sáng,” tôi đáp khi bà đưa mời tôi một tách trà. Tôi ngồi xuống chiếc ghế bar bên cạnh chồng, trông anh mới rạng rỡ làm sao: cơ thể thơm tho sau khi tắm, tóc còn ẩm ẩm, áo sơ mi trắng phẳng phiu với cà vạt xám-bạc. Mùi cà vạt yêu thích nhất của tôi. Tôi có những kỷ niệm thật êm ái với chiếc cà vạt này.

“Em khỏe không, bà Grey?” Ánh mắt anh triu mến.

“Em nghĩ anh biết thừa còn gì, ngài Grey.” Tôi ngược nhìn anh qua hàng mi dài.

Anh phì cười. “Ăn đi,” anh ra lệnh.

“Hôm qua em chẳng chịu ăn gì cả.”

Ồi, chàng Năm Mươi độc đoán!

“Đây là tại anh cứ như đồ ngốc.”

Bà Jones làm rơi đồ ở bồn rửa bát, tiếng loảng xoảng làm tôi giật nảy mình. Christian dường như chẳng nghe thấy tiếng động. Anh không để ý đến bà Jones, vẫn dăm dăm nhìn tôi.

“Có ngốc hay không thì cũng ăn đi.” Giọng anh rất nghiêm túc. Không nên đôi co với anh nữa.

“Được rồi! Thì cầm thìa lên, ăn sáng vậy,” tôi nhấm nhẳng và ngúng nguẩy như trẻ con mới lớn. Tôi xúc vài thìa sữa chua kem Hy Lạp vào bát ngũ cốc của mình, rồi cho nắm việt quất vào. Tôi ngó nhìn bà Jones và thấy bà bắt gặp ánh mắt tôi. Tôi mỉm cười, bà cũng đáp lại với nụ cười triu mến quen thuộc. Bà vừa chuẩn bị bữa sáng theo đúng ý tôi, món này tôi bắt đầu làm quen từ dạo đi trắng mặt.

“Trong tuần này anh phải đi công tác ở New York.” Thông báo của Christian phá vỡ cơn mơ màng của tôi.

“Ồ.”

“Nghĩa là mất cả ngày lẫn đêm. Anh muốn em đi cùng anh.”

“Christian, em không xin nghỉ phép được đâu.”

Anh nhìn tôi với ánh mắt ôi-thế-à- nhưng-anh-là-sếp-cơ-mà.

Tôi thở dài. “Em biết anh là chủ sở hữu công ty, nhưng em vừa nghỉ ba tuần liền rồi. Xin anh. Làm sao anh có thể trông đợi em quản lý được công ty nếu em chẳng có mặt ở đó? Em ở nhà vẫn ổn mà. Em chắc anh sẽ đi cùng Taylor, nhưng vẫn còn Sawyer và Ryan ở lại...” Tôi ngừng lời khi thấy Christian toe toét cười. “Sao cơ?” Tôi hỏi xằng.

“Không có gì. Tại em đấy,” anh thản nhiên đáp.

Tôi nhú mày. Anh đang cười giấu tôi đấy à? Thế rồi tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ khó chịu. “Anh đến New York bằng gì?”

“Máy bay của công ty, thế sao?”

“Em chỉ muốn biết liệu anh có định đi bằng Charlie Tango không.” Tôi khẽ đáp, cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi nhớ lại lần cuối cùng anh lái chiếc trực thăng cá nhân. Cơn buồn nôn dâng lên nhộn nhạo khi tôi nghĩ tới những giờ phút đầy lo âu khi ngóng chờ tin tức về anh. Đây hẳn là thời khắc suy kiệt nhất mà tôi từng trải qua. Tôi nhận thấy bà Jones cũng đứng sững người lại. Tôi cố xua tan ý nghĩ này đi.

“Anh không bay trên Charlie Tango tới New York đâu. Loại này không thích hợp. Với cả phải mất hai tuần nữa nó mới sửa xong.”

Tạ ơn trời đất. Tôi thở phào nhẹ nhõm, phần cũng bớt băn khoăn khi biết rằng cái sự cố Charlie Tango vốn cứ luẩn quẩn trong tâm trí Christian sau mấy tuần gần đây đã không còn ảnh hưởng nữa.

“Chà, em thấy vui vì nó sắp sửa xong, nhưng...” Tôi im bặt. Có nên nói với anh rằng tôi sẽ lo lắng thế nào khi anh bay chuyến này không?

“Gì thế?” Anh hỏi khi vừa ăn xong món trứng trắng.

Tôi nhún vai.

“Ana?” Anh gặng hỏi, giọng nghiêm nghị hơn.

“Chỉ là... anh biết đấy. Lần trước anh bay trên đó... em tưởng, ta tưởng, anh...” Tôi không nói tiếp được, về mặt Christian dịu dàng hơn.

“Này em.” Anh lật những ngón tay vuốt nhẹ má tôi. “Lần đó có kẻ phá hoại mà.” Khuôn mặt anh thoáng phớt vẻ u ám, trong giây lát ấy tôi tự hỏi liệu anh có biết kẻ nào chịu trách nhiệm vụ ấy không.

“Em không sao chịu đựng nổi ý nghĩ có thể mất anh,” tôi lí nhí.

“Năm người bị sa thải vì vụ đó, Ana. Sẽ không xảy ra nữa đâu.”

“Năm người ư?”

Anh gật đầu, nghiêm nét mặt.

Trời đất ơi!

“À em bỗng nhớ ra. Có một khẩu súng trong ngăn bàn anh.”

Anh nhăn mặt khi thấy tôi ngoắt chuyển sang chuyện khác, và có lẽ vì cả cái giọng điệu kết tội tôi thốt ra, mặc dù không hề chủ ý như thế.

“Của Leila đấy,” cuối cùng anh đáp. “Nó nạp đầy đạn.”

“Sao em biết?” Trán anh càng nhăn lại.

“Hôm qua em có kiểm tra.”

Anh quắc mắt nhìn tôi. “Anh không muốn em đụng vào súng với má. Hy vọng em cài lại chốt an toàn rồi.”

Tôi chớp mắt, thoáng sững sờ. “Christian, trên súng lục không có chốt an toàn. Anh không biết gì về súng à?”

Mắt anh mở tròn xoe. “Ừm... không.”

Taylor đằng hắng giọng ở cửa. Christian gật đầu đáp lại ông.

“Chúng ta phải đi thôi,” Christian đứng dậy, khoác áo vest xám vào. Tôi đi theo anh ra hành lang.

Anh ấy giữ súng của Leila. Tôi choáng váng bởi điều này, hơi thắc mắc có chuyện gì với cô nàng thế. Cô ta vẫn ở – cái chỗ nào ấy nhỉ? Ở miền Đông chẳng. New Hampshire. Tôi không nhớ nữa.

“Chào Taylor,” Christian đáp.

“Xin chào ông bà Grey.” Anh ta gật đầu chào hai chúng tôi, nhưng mắt anh tránh nhìn thẳng vào tôi. Tôi thầm cảm ơn anh ta, vì chợt nhớ lại tình trạng hờ hững lúc tôi chạm trán Taylor tối qua.

“Em chỉ cần đánh răng nữa thôi,” tôi khẽ đáp. Christian luôn đánh răng trước bữa sáng. Chẳng hiểu sao lại thế.

“ANH NÊN NHỜ TAYLOR dạy cách bắn súng,” tôi gợi ý khi đang trong thang máy xuống. Christian ngó nhìn tôi thích thú.

“Ngay bây giờ ư?” anh dừng dừng hỏi.

“Vâng.”

“Anastasia, anh căm ghét súng ống. Mẹ anh từng phải vá víu cho quá nhiều nạn nhân bị súng bắn, còn bố anh thì kịch liệt phản đối súng đạn. Anh lớn lên và chịu ảnh hưởng của họ. Ít nhất thì anh đã có hai khẩu súng được cấp phép ở bang Washington này.”

“Ồ. Taylor có mang súng theo không?”

Christian mím môi.

“Thỉnh thoảng.”

“Anh không thích thế à?” Tôi hỏi khi Christian dẫn tôi từ thang máy ra sảnh trệt.

“Không,” anh đáp, môi mím chặt. “Chỉ nên nói rằng Taylor và anh có những quan điểm khác nhau liên quan đến sử dụng súng.” Tôi thầm chọn đứng về phe Taylor trong chuyện này.

Christian giữ cửa cho tôi bước ra, đi về phía chiếc xe đang chờ. Anh không để tôi tự lái xe một mình từ dạo phát hiện ra vụ Charlie Tango bị phá hoại. Sawyer mỉm cười thân thiện, giữ cửa để Christian và tôi lên xe.

“Xin anh.” Tôi với sang siết chặt tay anh.

“Chuyện gì?”

“Hãy học cách dùng súng.”

Anh trợn tròn mắt nhìn tôi. “Không. Thôi không nhắc đến nữa, Anastasia.”

Và tôi lại thành đứa trẻ bị quở trách. Tôi định mở miệng nói lời nào đó thật ngoa ngoắt, nhưng rồi quyết định không để khởi đầu một ngày làm việc trong tâm trạng không vui. Tôi đành ngồi khoanh tay, liếc thấy Taylor đang nhìn tôi qua gương chiếu hậu. Anh ấy quay đi, mắt nhìn tập trung vào đường đi phía trước, nhưng hơi lắc đầu, rõ ràng là đang thất vọng.

Hừm... Thịnh thoảng Christian cũng khiến anh ấy phải phát điên. Nghĩ tới đây, tôi thấy buồn cười, và thế là tự cứu vãn được tâm trạng mình.

“Leila giờ ở đâu?” Tôi hỏi khi Christian đang nhìn ra ngoài cửa xe.

“Anh bảo em rồi. Cô ta ở Connecticut với họ hàng.” Anh liếc nhìn tôi.

“Anh kiểm tra chưa? Xét cho cùng cô ấy để tóc dài. Biết đâu chính cô ta lái Dodge.”

“Anh kiểm tra rồi. Cô ấy được nhận vào một trường mỹ thuật ở Hamden. Tuần này vừa nhập học.”

“Anh nói chuyện với cô ấy à?” tôi khẽ hỏi, mặt mày như chẳng còn tí khí huyết nào.

Christian bị bất ngờ khi nghe thấy giọng điệu tôi nói.

“Không. Là Flynn.” Anh nhìn nét mặt tôi để tìm kiếm manh mối xem tôi nghĩ gì.

“Em hiểu rồi,” tôi lí nhí đáp, nhẹ cả người.

“Sao cơ?”

“Không có gì.”

Christian thở dài. “Ana. Chuyện gì thế?”

Tôi nhún vai, không muốn thừa nhận thói ghen tuông phi lí của mình.

Christian nói tiếp, “Anh vẫn theo dõi tình hình cô ấy, kiểm soát việc cô ấy vẫn ở nguyên rìa bên kia đất nước. Cô ta khỏe hơn rồi, Ana. Flynn đã chuyển cô ấy sang một bác sĩ ở New Haven, các báo cáo sức khỏe đều tích cực. Cô ta vẫn quan tâm tới nghệ thuật, nên...” Anh ngừng nói, mắt vẫn chăm chăm soi xét nét mặt tôi. Trong khoảnh khắc ấy, tôi ngờ rằng anh đang trả học phí cho cô ta. Tôi có muốn biết rõ không? Có nên hỏi thẳng anh không? Ý tôi là không phải anh không có khả năng chi trả khoản đó, nhưng sao anh lại cảm thấy có trách nhiệm với việc này? Tôi thở dài thườn thượt. Cô nàng ấy không thể so sánh với Bradley Kent ở lớp sinh học với cái ý định dớ dẩn của cậu ta khi nhầm nhe đôi hôn tôi. Christian nắm lấy tay tôi.

“Đừng bắn khoăn chuyện đó nữa, Anastasia,” anh khẽ nhắc nhở. Tôi siết tay anh để làm anh yên lòng. Tôi hiểu anh đang làm những gì anh thấy đúng đắn.

GIỜ GIẢI LAO giữa cuộc họp sáng, khi cầm điện thoại gọi cho Kate, tôi thấy có thư của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nịnh nọt

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 09:54

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân mến

Anh vừa nhận được ba lời khen ngợi cho kiểu tóc mới cắt.

Kiểu khen ngợi từ các nhân viên thế này khá mới mẻ. Chắc hẳn mặt anh đã hiện lên kiểu cười lố lăng lắm mỗi khi nghĩ đến chuyện đêm qua. Em đích thực là một quý cô xinh đẹp, tài giỏi tuyệt vời.

Và hoàn toàn thuộc về anh.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Tôi đọc mà thấy xúc động rưng rưng.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Cố gắng tập trung vào công việc

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 10:48

Tới: Christian Grey Gửi ngài Grey

Em đang cố gắng làm việc và không muốn bị xao lãng bởi những kí ức ngọt ngào ấy.

Giờ có phải lúc thú nhận rằng em thường cắt tóc cho dựng Ray không? Em không biết việc ấy lại giúp ích nâng cao tay nghề đến thế! Thưa vâng, em là của anh, và anh, người từ chối quyền sử dụng súng theo quy định Hiến pháp đích thực là đức ông chồng yêu dấu và độc đoán của em. Nhưng đừng lo, vì em sẽ luôn bảo vệ anh.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Annie Tài Ba

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 10:53

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân yêu

Rất vui khi thấy em đã nhắc bộ phận IT và đổi tên.

Anh sẽ yên giấc trên giường khi biết rằng có cô vợ thiện xạ của mình đầu gối ấp bên cạnh.

Christian Grey

CEO kiêm Kế Nhất Súng ống, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Nhất Súng ống nghĩa là quá quý gì?

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Từ với ngữ

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 10:58

Tới: Christian Grey

Ngài Grey

Một lần nữa nghệ thuật dùng từ ngữ của anh lại làm em bối rối.

Mà nói chung là em lúng túng bởi nghệ thuật điệu nghệ của anh, và em nghĩ anh hiểu em đang ám chỉ gì.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngạc Nhiên Thật!

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:01

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey
Em đang tán tỉnh anh đấy à?
Christian Grey
CEO Sững Sờ, Grey Entreprises Holdings, Inc.
Từ: Anastasia Grey
Chủ đề: Anh có thích...
Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:04
Tới: Christian Grey
Em tán tỉnh ai khác nữa không?
Anastasia Grey
Biên tập viên Can đảm, SIP
Từ: Christian Grey
Chủ đề: Grừ!
Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:09
Tới: Anastasia Grey
KHÔNG!
Christian Grey
CEO Khư Khư Giữ Cửa, Grey Entreprises Holdings, Inc.
Từ: Anastasia Grey
Chủ đề: Wow
Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:14
Tới: Christian Grey Anh đang gằm gừ dọa em à?
Bởi vì nghe khá là nóng bỏng.
Anastasia Grey
Biên tập viên Đang Run rẩy (theo nghĩa tích cực), SIP
Từ: Christian Grey
Chủ đề: Liệu hồn đấy
Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:16
Tới: Anastasia Grey
Tán tỉnh và bốn cột anh hả, bà Grey?
Anh có thể đáp trả bằng một chuyến ghé thăm chiều nay.
Christian Grey
CEO đang căng thẳng, Grey Entreprises Holdings, Inc.
Từ: Anastasia Grey
Chủ đề: Ôi không!
Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:20

Tới: Christian Grey

Em sẽ cư xử đàng hoàng. Em không muốn sếp của sếp của sếp em dè dặt cưới cổ mình ở ngay chỗ làm. ;)
Giờ để em làm việc tiếp nhé.

Sếp của sếp của sếp em sắp khuấy đảo vòng ba em rồi.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: &*%\$&*%\$&*

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:23

Tới: Anastasia Grey

Tin anh đi khi anh bảo còn rất nhiều cách anh ta thích làm với em ngay bây giờ. Khuấy đảo vòng ba của em không nằm trong số đó đâu.

Christian Grey

CEO Chuyên gia Vòng ba, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Thư trả lời của anh khiến tôi bật cười khúc khích.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Thôi Xê Ra!

Ngày: 23 tháng 8 năm 2011 11:25

Tới: Christian Grey

Chẳng phải anh còn cả một đế chế phải điều hành sao?

Thôi không làm phiền em nữa đi.

Sắp đến giờ hẹn công việc của em rồi.

Em tưởng anh là người ngưỡng mộ vòng một thôi.

Cứ nghĩ đến vòng ba của em đi, còn em cũng nghĩ đến anh...

EYA X

Anastasia Grey

Biên tập viên Đang ướm lướm thướt, SIP

Tôi không ngăn được cảm giác chán nản khi Sawyer lái xe đưa tôi đi làm sáng ngày thứ năm. Chuyển công tác tới New York mà Christian báo từ hôm trước thế là đã đến, và cho dù anh chỉ vừa đi có vài tiếng thôi mà tôi đã nhớ anh da diết, tôi mở máy tính, thấy có một email đang chờ. Tâm trạng tôi được kéo lên ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em da diết

Ngày: 25 tháng 8 năm 2011 04:32

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân mến,

Sáng nay em đáng yêu vô cùng. Hãy cư xử cho phải phép lúc anh đi vắng nhé.

Anh yêu em

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Anh cũng cư xử cho đàng hoàng nhé!

Ngày: 25 tháng 8 năm 2011 9:03

Tới: Christian Grey

Hãy báo em biết khi nào hạ cánh nhé – em sẽ sốt ruột lắm tới khi nhận được tin anh.

Em sẽ biết cách giữ gìn phép tắc mà. Ý em là với Kate thì em đâu có gặp phiền toái nào nhỉ?

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhấn nút “gửi” rồi nhấp một ngụm latte, món đồ uống chu đáo nhờ Hannah chuẩn bị. Ai biết được tôi lại càng ngày càng thích cà phê đến thế? Mặc dù tối nay tôi sẽ đi chơi với Kate, tôi vẫn thấy trong lòng hẫng hụt vô cùng. Bây giờ, anh đang ở đâu đó trên độ cao hơn mười nghìn kilomet phía trên bầu trời vùng Trung Tây đất nước, trong lộ trình tới New York. Không biết cái cảm giác bất an và lo lắng này của tôi chỉ là vì Christian đi vắng thôi hay không. Đáng lẽ tôi không nên cảm thấy mất mát và bất an thế này chứ nhỉ? Tôi thở dài nặng nề rồi tiếp tục làm việc.

Gần đến giờ ăn trưa, tôi hốt hải kiểm tra email và tin nhắn trên BlackBerry. Anh đang ở đâu? Anh có hạ cánh an toàn không? Hannah hỏi tôi có muốn ăn trưa không, nhưng đang quá lo sợ nên tôi xua tay bảo cô đi ra. Tôi hiểu làm thế thật vô lí, nhưng tôi cần biết chắc chắn anh đã đến nơi an toàn.

Điện thoại bàn làm việc đổ chuông, làm tôi giật bắn người. “Ana St- à Grey nghe.”

“Chào em.” Giọng Christian vang lên ấm áp pha lẫn vẻ thích thú. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Chào anh.” Nụ cười của tôi nở rộng trên mặt. “Chuyến bay của anh thế nào?”

“Lâu quá. Em định làm gì với Kate?”

Ồi không.

“Bọn em chỉ định đi chơi, uống nước nói chuyện thôi.”

Christian không đáp.

“Sawyer và nữ nhân viên mới tên là Prescott đi theo bảo vệ bọn em,” tôi nói thêm, cố xoa dịu anh.

“Anh tưởng Kate tới nhà mình.”

“Kate chỉ đi uống nước chớp nhoáng thôi.” Hãy để em ra ngoài chơi đi mà.

Christian thở dài nặng nề. “Sao em không bảo anh từ trước?” Anh nhẹ nhàng hỏi. Quá mức nhẹ nhàng.

Tôi thầm khích lệ bản thân. “Christian, bọn em sẽ không sao đâu. Có cả Ryan, Sawyer, rồi Prescott nữa. Chỉ là ngồi chơi uống nước đơn giản thôi mà.”

Christian vẫn khăng khăng im lặng, thể nghĩa là anh đang không vui.

“Em mới được gặp cô ấy vài lần từ dạo anh và em quen nhau. Xin anh đấy. Cô ấy là bạn thân của em.”

“Ana, anh không định chia tách em khỏi bạn bè. Nhưng anh cứ tưởng cô ấy sẽ tới nhà mình.”

“Thôi được,” tôi chấp nhận. “Chúng em sẽ gặp nhau ở nhà.”

“Chỉ trong khi gã mất trí kia còn lớn vồn bên ngoài. Nhé.”

“Em và bảo được rồi mà,” tôi cúi kính đáp, trợn mắt lên.

Tiếng Christian cười khẩy rất khê qua điện thoại. “Anh luôn biết khi nào em trợn mắt lên với anh đấy.”

Tôi trừng mắt nhìn vào tay cầm điện thoại. “Nghe này, em xin lỗi. Em không định khiến anh phải lo lắng. Em sẽ bảo Kate ngay.”

“Tốt,” anh thở phào nhẹ nhõm. Tôi thấy áy náy vì khiến anh phải lo nghĩ. “Anh đang ở ngoài đường băng của sân bay JFK[33]”

[33] JFK viết tắt của Sân bay Quốc tế John F.Kennedy ở New York.

“Ồ, thế anh vừa xuống máy bay à.”

“Ừ. Em bảo anh gọi điện ngay khi hạ cánh còn gì.”

Tôi mỉm cười. Cô nàng Tiềm Thức liếc mắt sang tôi. Thấy chưa? Anh ấy nói là làm mà.

“Chà, ngài Grey, em rất vui khi thấy một trong hai đứa bọn mình học một biết mười.”

Anh bật cười. “Bà Grey, khả năng ngoại ngôn của em quả không có giới hạn. Anh sẽ phải làm gì với em bây giờ?”

“Em chắc anh sẽ nghĩ ra điều gì đó thật giàu trí tưởng tượng. Anh vẫn thế mà.”

“Em đang tán tỉnh anh à?”

“Vâng.”

Tôi cảm thấy anh đang cười tươi rói. “Anh phải đi rồi. Ana, xin em nhớ lời vừa hứa nhé. Đội vệ sĩ biết phải làm gì.”

“Vâng, Christian, em sẽ giữ lời.” Tôi lại có vẻ cáu kỉnh rồi. Ôi dào, tôi hiểu việc rồi còn gì.

“Tối mai anh về. Anh sẽ gọi em sau”

“Để kiểm tra em hả?”

“Ừ.”

“Ôi, Christian!” tôi quát lên.

“Tạm biệt[34], bà Grey.”

[34] Nguyên văn tiếng Pháp Au revoir.

“Tạm biệt, Christian. Em yêu anh.”

Anh hít vào thật mạnh. “Anh yêu em, Ana.”

Chúng tôi chẳng ai cúp máy. “Cúp máy đi, Christian,” tôi nhẹ nhàng nhắc.

“Em là bà chủ bé hách dịch đấy à?”

“Bà chủ bé hách dịch của anh.”

“Của anh,” anh nhắc lại. “Nhớ giữ lời nhé. Đặt máy đi.”

“Vâng, thưa ngài.” Tôi gác máy và cứ nhìn điện thoại cười tủm tỉm.

Một lát sau, hộp thư đến của tôi báo có email.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hai bàn tay run rẩy

Ngày: 25 tháng 8 năm 2011 13:42

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey yêu quý

Lúc nào nói chuyện với em qua điện thoại cũng thú vị.

Anh nhắc nghiêm túc nhé. Nhớ làm như em đã hứa.

Anh cần biết em được an toàn.

Anh yêu em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc..

Nói thật, anh đích thực là nhà độc tài. Nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại thế là mọi lo lắng của tôi tan biến. Anh đã đến nơi an toàn và lập tức nhặng xị ngay với tôi. Tôi choàng tay tự ôm mình trong giây lát. Chúa ơi, tôi yêu anh ấy. Hannah gõ cửa phòng, làm tôi choàng tỉnh, kéo tôi trở lại thực tại.

TRÔNG KATE TUYỆT ĐẸP. Mặc chiếc quần jean bó màu trắng với áo hai dây đỏ, cô nàng sắp làm dân tình choáng váng mất thôi. Cô bạn đang tán chuyện sôi nổi với Claire ở quầy Lễ tân khi tôi bước qua cửa.

“Ana!” cô gọi lớn, vỗ lấy tôi với kiểu ôm mang thương hiệu của Kate. Cô sải rộng cánh tay choàng quanh tôi.

“Cậu không có vẻ cổ lỗ như bà vợ xứ Mông Cổ nhỉ? Ai mà tưởng tượng nổi, Ana Steele bé bỏng? Trông cậu rất... sành điệu!” Cô cười toe toét.

Tôi trừng mắt nhìn cô. Tôi đang mặc váy liền màu kem nhạt với thắt lưng và giày cao gót cùng màu xanh dương.

“Gặp cậu tuyệt quá, Kate.” Tôi choàng tay ôm cô.

“Thế, chúng ta đi đâu đây?”

“Christian muốn tụi mình lên trên nhà.”

“Ồ, thật sao? Không lên đi uống một ly cocktail ở quán Cà phê Zig Zag được à? Mình đặt bàn ở đó rồi.”

Tôi mở miệng định phản đối.

“Xin cậu mà?” cô nài nỉ, môi chu chu rất duyên dáng. Chắc cô nàng học được trò này từ Mia. Thường thì cô có bao giờ bĩu môi chu miệng đâu. Tôi thực lòng thích uống cocktail ở quán Zig Zag. Lần trước đến đó mới vui làm sao, và nó lại gần chỗ ở của Kate.

Tôi gơ ngón trở lên. “Một ly thôi đấy.”

Cô toét miệng cười. “Một thôi.” Cô quàng tay tôi, cùng bước ra xe, chiếc ô tô đang đỗ ở sát lề đường, có Sawyer ngồi trên ghế lái. Cô Belinda Prescott đi sát theo sau chúng tôi, cô ấy là nhân viên mới trong đội vệ sĩ, người Mỹ gốc Phi, có tác phong rất nghiêm túc. Tôi vẫn chưa thân mật với cô, có lẽ vì cô quá lạnh lùng và chuyên nghiệp. Công việc dứt khoát phải thế, nhưng cũng như các vệ sĩ khác, cô được đích thân Taylor lựa chọn kĩ lưỡng. Cô ấy mặc đồ giống Sawyer, quần âu và áo vest sẫm màu.

“Anh đưa chúng tôi tới quán Zig Zag được không Sawyer?”

Sawyer ngẩng lên nhìn và tôi hiểu anh ta muốn giải thích gì đó. Rõ ràng anh ta đã nhận mệnh lệnh, nên chần chừ, lưỡng lự.

“Tới quán Cà phê Zig Zag. Chúng tôi chỉ uống một ly thôi.”

Tôi liếc ngang sang Kate, cô đang tròn mắt nhìn Sawyer. Tôi nghiệp anh chàng.

“Vâng, thưa bà.”

“Ngài Grey đã đề nghị bà đi lên nhà,” Prescott chặn lại.

“Ngài Grey không có ở đây,” tôi quát. “Vui lòng tới quán Zig Zag đi.”

“Vâng thưa bà,” Sawyer đáp, mắt liếc xéo nhìn Prescott, cô ta đã sáng suốt khi giữ mồm giữ miệng không nói nữa.

Kate há hốc miệng nhìn tôi như thể cô không tin nổi vào mắt và tai mình nữa. Tôi mím môi và nhún vai. Được rồi, thế là tôi đã có chút quyết đoán hơn trước kia. Kate gật gù khi Sawyer lái xe hòa vào dòng xe cộ đông đúc lúc trời chớm tối.

“Bạn biết không, việc tăng cường vệ sĩ đang khiến bác Grace và Mia phát điên lên,” Kate nói giọng dừng dừng.

Tôi trở mắt nhìn cô, sững sờ.

“Bạn không biết gì à?” Cô bạn ngờ vực.

“Biết gì?”

“Vệ sĩ hộ tống các thành viên nhà Grey đã tăng lên gấp ba. Thậm chí hơn thế.”

“Thật sao?”

“Anh ấy không bảo gì cậu à?”

Tôi ngưng nghịu. “Không.” Chết tiệt, Christian! “Bạn biết tại sao không?”

“Jack Hyde.”

“Jack thì sao? Mình tưởng hắn chỉ bám theo Christian.” Tôi kinh ngạc. Chà chà. Sao anh không kể gì cho tôi thế?

“Từ thứ hai,” Kate nói.

Thứ hai tuần trước sao? Hừm... chúng tôi nhận điện được Jack hôm chủ nhật. Nhưng sao lại dính đến cả nhà Grey?

“Sao cậu biết mấy chuyện này?”

“Qua Elliot.”

Hiển nhiên rồi.

“Christian không kể tẹo nào cho cậu biết về vụ này hả?”

Tôi lại đỏ mặt. “Không.”

“Ôi, Ana, bực nhỉ.”

Tôi thở dài. Lần nào cũng thế, Kate luôn đoán ra mọi việc bằng cách hỏi han dồn dập tới tấp đúng kiểu của mình. “Bạn biết tại sao không?” Nếu Christian không định kể tôi nghe, thế thì biết đâu Kate lại nói được.

“Elliot bảo đấy là để đối phó với những thông tin chứa trong máy tính của Jack Hyde đạo hắn còn làm ở nhà xuất bản.”

Khỉ thật. “Bạn đùa à.” Cơn sóng giận dữ dấy lên trong tôi. Sao Kate lại rành rọt mấy chuyện này còn tôi chẳng được may mắn biết gì?

Tôi ngược lên thấy Sawyer đang liếc tôi qua gương chiếu hậu. Đèn giao thông chuyển xanh, anh ta phóng vọt lên trước, mắt lại nhìn thẳng đường. Tôi đưa tay lên môi ra hiệu, Kate gật đầu hiểu ý. Tôi cá là Sawyer cũng biết rõ chuyện này, còn tôi thì không.

“Elliot thế nào?” Tôi hỏi lái sang chuyện khác.

Kate toét miệng cười, thế là đủ mách tôi chuyện cần biết rồi.

Sawyer đánh xe tới cuối lối rẽ vào quán Cà phê Zig Zag, Prescott mở cửa cho tôi. Tôi bước xuống và Kate nhào người chui ra theo sau. Chúng tôi quàng tay, dạo bước trên hành lang, Prescott bám ngay sau, mặt mày hăm hăm dữ dội. Ôi trời, chỉ là đi uống nước thôi mà. Sawyer đánh xe ra bãi gửi.

“LÀM THẾ NÀO ELLIOT quen Gia?” tôi vừa hỏi, vừa nhấp một ngụm ly cocktail mojito dâu thứ hai. Quán cà phê này ám cúng và kín đáo, tôi chẳng muốn về tẹo nào. Kate và tôi nói không hết chuyện. Tôi suýt quên mất rằng mình thích được đi chơi với cô nàng đường nào. Được ra ngoài vui chơi và tận hưởng

tình bạn với Kate thật tự do. Tôi tính nhắn tin báo Christian một tiếng, nhưng rồi gạt ngay ý nghĩ ấy đi. Anh hẳn sẽ nổi giận và nạt tôi về nhà ngay như mắng đứa trẻ hư hỏng.

“Đừng nhắc đến con khốn ấy với mình,” Kate lầu bầu.

Phản ứng của Kate khiến tôi bật cười.

“Có gì buồn cười hả, Steele?” Cô nạt nộ, nhưng chỉ có ý đùa.

“Mình cũng cảm thấy giống cậu.”

“Cậu á?”

“Ừ. Cô nàng trước kia cứ hay bám nhằng lấy Christian.”

“Cô ta từng chơi bời với Elliot.” Kate bĩu môi.

“Không lẽ nào!”

Cô bạn gạt đầu, môi mím lại trong điệu bộ cau có đích thị thương hiệu Kavanagh.

“Chỉ chớp nhoáng thôi. Năm ngoái, mình đoán thế. Cô nàng là kẻ đào mỏ. Bảo sao cô ả đánh mất sang Christian.”

“Christian có nơi có chốn rồi. Mình đã bảo ả để anh ấy được yên, nếu không mình sẽ sa thải ả.”

Kate ngó người nhìn tôi. Tôi gạt đầu hãnh diện. Cô bạn nâng li chúc mừng tôi, mặt mày hớn hở và thích thú.

“Mừng bà Anastasia Grey! Cứ thế phát huy nhé!” Chúng tôi cụng ly.

“ELLIOT CÓ SÚNG KHÔNG?”

“Không. Anh ấy rất ghét súng ống.” Kate khuấy ly nước thứ ba.

“Christian cũng thế. Mình nghĩ do ảnh hưởng của Grace và Carrick,” tôi lẩm bẩm, hơi hơi chần chừ choáng say.

“Bác Carrick là người tử tế.” Kate gạt gù.

“Ông từng có hợp đồng tiền hôn nhân,” tôi thốt ra giọng ủ rũ.

“Ôi, Ana.” Cô bạn với sang nắm cánh tay tôi. “Ông chỉ muốn đề phòng cho con trai thôi mà. Bọn mình đều biết trên trán cậu in rõ rành rành chữ kẻ đào mỏ còn gì.” Cô bạn mỉm cười trêu ghẹo, tôi le lưỡi đáp lại, rồi bật cười khanh khách.

“Chững chạc đi, bà Grey,” cô bạn vừa nhắc nhở, vừa nhoẻn miệng cười. Cô ấy nói y như Christian. “Rồi một ngày kia cậu cũng lo thế cho con trai mình thôi.”

“Con trai mình ư?” Chưa bao giờ trong đầu tôi mảy may có ý nghĩ con cái mình sẽ giàu có. Khỉ thật. Bọn trẻ sẽ không bị thiếu thốn gì. Ý tôi là... chả thiếu gì. Chuyện này cần nghĩ sau – chứ chưa phải bây giờ. Tôi liếc sang phía Prescott và Sawyer ngồi gần đấy, họ đang quan sát chúng tôi và đám khách ở bàn bên cạnh, mỗi người dùng một cốc nước khoáng có ga.

“Cậu nghĩ bọn mình nên ăn chút gì không?” tôi hỏi.

“Không. Chỉ cần uống thôi.” Kate đáp.

“Sao cậu có vẻ máu uống thế?”

“Vì với mình, gặp cậu thế vẫn là chưa đủ. Mình chẳng biết tình hình cậu sống và cưới anh chàng đầu tiên làm quay cuồng đầu óc cậu ra sao.” Cô lại bĩu môi. “Nói thật nhé, cậu cưới vội cưới vàng đến nỗi mình tưởng cậu có bầu rồi.”

Tôi bật cười khúc khích. “Ai cũng tưởng mình có bầu. Thôi đừng nhai đi nhai lại chuyện này nữa. Xin cậu đấy. Mình phải vào nhà vệ sinh đã.” Prescott đi theo tôi ngay. Cô ấy hoàn toàn im lặng. Thái độ bất bình từ cô ấy lan tỏa dữ dội như thể phóng xạ chết người.

“Mình chưa được ra ngoài chơi một mình từ lúc cưới chồng mà,” tôi lầm bầm không rõ thành tiếng khi vừa khép cửa phòng vệ sinh. Tôi nhăn mặt hề vì biết rằng cô ấy đang đứng ở ngoài cửa, chờ tôi đi vệ sinh. Lão Hyde dám làm trò gì trong một quán bar cơ chứ? Christian lại phức tạp hóa vấn đề rồi.

“KATE, MUỘN RỒI. CHÚNG MÌNH về thôi.”

Đã mười giờ mười lăm, tôi đặt ly cocktail mojito dâu tây thứ tư xuống bàn. Đến giờ thì tôi cảm thấy rõ rệt tác động của rượu rồi, bưng bưng và bồng bênh. Rốt cuộc thì Christian sẽ ổn thỏa thôi.

“Ừ, phải đấy Ana. Được gặp cậu thế này hay quá. Cậu có vẻ như, nói thế nào nhỉ... tự tin hơn nhiều. Lấy chồng rõ ràng là hợp với cậu.”

Má tôi nóng bừng. Lời thốt ra từ quý cô Katherine Kavanagh thì đích thị là lời khen ngợi rồi.

“Đúng thế,” tôi khẽ đáp, và chắc tại tôi vừa uống quá nhiều, nước mắt lại lưng tròng. Tôi kiếm đâu ra hạnh phúc nào hơn thế? Không kể bản tính thất thường, sớm nắng chiều mưa của anh ấy thì quả là tôi đã có duyên gặp và kết hôn với người đàn ông trong mơ của mình. Tôi vội lảng sang chuyện khác để ngăn những ý nghĩ ủy mị đó lại, nếu không thì tôi sắp bật khóc mất.

“Tôi nay thực tình rất vui.” Tôi nắm chặt tay Kate. “Cảm ơn cậu đã lôi mình ra ngoài đi chơi.” Chúng tôi ôm chầm lấy nhau. Khi buông nhau ra, tôi gạt đầu với Sawyer, ông đưa Prescott chìa khóa xe hơi.

“Mình chắc chắn Quý cô Hai-Chiếc-Giày-Đứng-Đắn^[35] Prescott đã báo cho Christian là mình không ở nhà. Anh ấy sẽ giận cho xem,” tôi nói nhỏ với Kate. Và có thể anh ấy sẽ nghĩ ra một trò thú vị nào đó để phạt tôi thì sao... mong là thế.

[35] Nguyên văn Goody-Two-Shoes: tên một truyện ngắn dành cho thiếu nhi của nhà văn người Anh John Newbery viết năm 1567, tên gọi này được phổ biến để ám chỉ những người cực kì nghiêm túc và đức hạnh.

“Sao cậu cười tươi hơn hử thế, Ana? Cậu thích làm Christian nổi xung lên à?”

“Không. Không phải đâu. Nhưng việc ấy dễ làm lắm. Anh ấy đôi khi rất độc tài.” Hầu như lúc nào chẳng thế.

“Mình để ý thấy rồi,” Kate toé miệng đáp.

CHÚNG TÔI DỪNG XE BÊN NGOÀI căn hộ của Kate. Cô bạn ôm tôi thật chặt.

“Đừng khách sáo nhé,” cô khẽ ghé tai và hôn má tôi rồi bước xuống xe. Tôi vẫy tay tạm biệt, cảm giác nhớ nhà quay quắt. Tôi thềm những bữa chuyện gẫu với bạn bè biết bao. Thật vui vẻ và thoải mái, nó nhắc tôi nhớ mình vẫn còn trẻ trung lắm. Tôi sẽ còn phải cố gắng lắm mới gặp được Kate, nhưng sự thực là tôi thích sống trong thế giới bong bóng với Christian thôi. Đêm qua hai vợ chồng tôi cùng tham dự một bữa tối từ thiện. Có rất nhiều quý ông ăn mặc lịch lãm và quý bà sang trọng tán chuyện về tình hình bất động sản hay suy thoái kinh tế và thị trường chứng khoán đang tụt dốc. Ý tôi là, mấy cái chuyện tẻ nhạt, vô vị. Thế nên thật dễ chịu khi được thư thái và thoải mái với bạn bè cùng trang lứa.

Dạ dày tôi réo ùng ục. Tối nay tôi chưa ăn gì. Chết thật – Christian! Tôi luồn tay vào túi xách lôi điện thoại BlackBerry ra. Khỉ thật – những năm cuộc gọi nhớ! Một tin nhắn...

EM ĐANG Ở CHỖ QUÁI NÀO THẾ HẢ?

Và một email.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giận Dữ. Em chưa biết giận là sao hả?

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 00:42 EST^[36]

Tới: Anastasia Grey

Anastasia

Sawyer báo với anh rằng bọn em đang uống cocktail trong một quán bar trong khi em đã bảo sẽ không ra ngoài.

Em có biết anh đang giận thế nào không hả?

Anh sẽ gặp em ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

[36] EST – Eastern Standard Time: chuẩn giờ miền Đông ở Hoa Kỳ và Canada.

Lòng tôi chùng xuống. Ôi, chết tiệt! Tôi thực sự gặp rắc rối rồi. Cô nàng Tiềm Thức liếc sang tôi rồi nhún vai, về mặt ý nói cậu-tự-làm-thì-tự-chịu- đi. Tôi còn muốn gì nữa? Tôi tính gọi điện cho anh luôn, nhưng đã muộn và có khi anh ngủ rồi... hoặc đang trần trọc. Tôi quyết định gửi tin nhắn vắn tắt thế là đủ.

EM VẪN NGUYÊN VẸN. BUỔI TỐI RẤT TUYỆT. NHỚ ANH – XIN ĐỪNG GIẬN MÀ.

Tôi ngó chăm chăm chiếc BlackBerry, mong nhận được tin trả lời, nhưng chỉ có sự im lặng nào nề. Tôi thở dài cái thượt.

Prescott táp xe vào đỗ bên dưới tòa nhà Escala, Sawyer bước xuống giữ cửa cho tôi. Lúc đứng chờ thang máy, tôi chớp lấy cơ hội này để căn vặn anh ta.

“Christian gọi cho anh lúc mấy giờ?”

Sawyer đỏ mặt. “Khoảng chín rưỡi, thưa bà.”

“Sao anh không cắt ngang tôi và Kate để tôi được nói chuyện với anh ấy?”

“Ngài Grey bảo tôi không làm thế.”

Tôi bậm môi bực bội. Thang máy tới, chúng tôi đi lên không nói năng gì. Đột nhiên tôi thấy thật may Christian có trọn một đêm để bình tĩnh lại sau cơn giận dữ vừa rồi, và thêm nữa anh lại đang ở tít đầu bên kia đất nước. Như thế tôi có thêm thời gian hơn. Nhìn từ góc độ khác... tôi rất nhớ anh.

Cửa thang máy mở ra, chỉ trong tích tắc tôi nhìn trần trời vào chiếc bàn kê ngoài sảnh.

Bức tranh bị làm sao thế kia?

Các lọ hoa vỡ vụn tứ tung trên nền sảnh; nước đổ ra lênh láng, hoa lá lẫn với những mảnh sứ vương vãi khắp nơi; mặt bàn bị lật nhào. Tôi nổi hết da gà, Sawyer giữ cánh tay tôi rồi kéo tôi lùi vào thang máy.

“Ổ yên đây,” anh ta rút lên, rút súng ra rồi bước vào hành lang và đi khuất khỏi tầm nhìn. Tôi co rúm người vào góc thang máy.

“Luke!” Tôi nghe tiếng Ryan gọi từ phòng sinh hoạt chung. “Mã Xanh!”

Mã Xanh!

“Bắt được chưa?” Sawyer nói vọng lại.

“Lạy Chúa Jesus!”

Tôi tựa cứng vào thành thang máy. Chuyện quái gì đang diễn ra thế? Chất adrenaline chạy dọc khắp cơ thể, tim tôi đập loạn xạ như muốn nhảy ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng nói khe khẽ, rồi lát sau Sawyer trở lại sảnh chờ, đứng giữa một vũng nước. Súng của anh ta đã nằm yên vị trong bao đựng.

“Bà có thể vào rồi, bà Grey,” anh ta nhẹ nhàng đáp.

Ó chuyện gì thế, Luke?” Giọng tôi chỉ như tiếng thì thào.

“Chúng ta vừa có khách.” Anh ta đỡ khuỷu tay tôi, tôi rất biết ơn cử chỉ này – hai chân tôi đã nhũn như con chì rồi. Tôi bước theo anh qua cánh cửa ra vào đang để mở.

Ryan đang đứng ở lối vào phòng sinh hoạt chung. Một vết thương phía trên mắt đang rỉ máu, một vết nữa ở miệng. Mặt mũi anh ta thật thảm thương, quần áo thì tơi tả. Nhưng choáng hơn hết là cảnh Jack Hyde bị hạ gục dưới chân anh ta.

60. Chương 10

Chương 10

Tim tôi nện thỉnh thoảng, mạch đập như trống nện mang tai; chất cồn chạy khắp cơ thể càng khuếch đại âm thanh lên.

“Anh ta...” Tôi há hốc miệng sợ hãi, không tài nào hỏi được hết câu, tròn tròn mắt nhìn Ryan. Thậm chí, tôi còn chẳng dám ngó xuống cái thân hình đang nằm sõng soài trên nền nhà.

“Không, thưa bà. Chỉ bị đánh bất tỉnh thôi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Ôi, tạ ơn Chúa.

“Thế còn anh?” tôi ngược lên hỏi Ryan. Tôi nhận ra mình chưa biết tên anh ta. Anh ta thở hồng hộc như vừa chạy marathon. Anh ta đưa tay lau khô cổ miệng, quệt một vệt máu, trên má lộ ra vết bầm tím lờ mờ.

“Hắn đánh hăng quá, nhưng tôi ổn rồi, thưa bà Grey.” Anh ta mỉm cười trấn an. Nếu đúng là đã khá hơn, tôi hẳn đã khen anh ta trông cũng bánh rồi.

“Thế còn Gail? Bà Jones đâu?” Ôi không... bà ấy có sao không? Có bị thương không?

“Tôi đây, Ana.” Liếc lại sau lưng, tôi thấy bà đang mặc váy ngủ, tóc buông xõa, mặt mày xám ngoét và mắt tròn tròn xoe – chẳng khác gì tôi.

“Ryan đã đánh thức tôi dậy. Cố nài tôi đến đây.” Bà chỉ tay về sau lưng, phía văn phòng của Taylor. “Tôi ổn rồi. Cô không sao chứ?”

Tôi vội gạt đầu, và nhận ra rằng bà ấy có lẽ vừa đi ra từ phòng an toàn kề sát phòng Taylor. Ai mà ngờ được chúng tôi lại dùng đến chỗ đó sớm thế? Christian đã nhất định lắp đặt hệ thống phòng đó ngay sau lễ đính hôn làm tôi không khỏi tròn mắt. Còn bây giờ, khi thấy Gail đang đứng sững ở ngưỡng cửa, tôi mới nể tài lo xa của anh ấy.

Có tiếng cọt kẹt ở cánh cửa sảnh hành lang khiến tôi bối rối. Nó lũng lẳng như muốn tuột khỏi bản lề. Chuyện quái quỷ gì với nó thế?

“Chỉ có mình hắn ta thôi à?” Tôi hỏi Ryan.

“Vâng, thưa bà. Nếu không thì bà đã chẳng đứng yên ổn thế này, tôi cam đoan đấy.” Giọng Ryan có vẻ câu kính.

“Sao hắn vào được?” Tôi hỏi, phớt lờ giọng điệu vừa rồi của anh ta.

“Qua thang máy chở hàng. Như thể hắn có kẻ dẫn lối vậy, thưa bà.”

Tôi liếc nhìn thân hình Jack đang nằm dưới sàn. Hắn đang mặc bộ đồng phục lao động áo liền quần.

“Lúc nào?”

“Khoảng mười phút trước. Tôi phát hiện hắn qua màn hình an ninh. Hắn đeo găng tay... khá kì quặc giữa trời tháng Tám thế này. Tôi nhận ra hắn và quyết định để hắn vào. Tôi biết làm thế sẽ tóm được hắn. Bà không có nhà còn Gail thì đã an toàn, nên tôi tính phải giải quyết ngay bây giờ để không bỏ lỡ cơ hội hiếm hoi này.”

Ryan trông có vẻ tự mãn, Sawyer lừ mắt nhìn anh ta vẻ khinh thường.

Đeo găng tay? Đeo găng tay? Ý nghĩ này lại hút lấy tôi, tôi bèn liếc mắt nhìn Jack. Quả vậy, hắn đang đeo găng tay da màu nâu. Đáng sợ thật.

“Giờ thì chúng ta làm gì?” Tôi cố xua đi những suy nghĩ lan man khỏi đầu mình.

“Ta cần trói hắn lại,” Ryan đáp.

“Trói hần ư?”

“Phòng trường hợp hần tỉnh dậy.” Ryan liếc sang Sawyer.

“Các cậu cần gì nào?” Bà Jones bước lên trước, hỏi. Bà đã lấy lại được vẻ bình tĩnh vốn có của mình.

“Cái gì trói được hần – dây thừng hay dây chảo gì đấy,” Ryan đáp.

Dây cáp thắt nút. Tôi thoáng đỏ mặt khi những kỉ niệm của cái đêm hôm trước hiện lên trong tâm trí.

Theo phản xạ, tôi nắm lấy cổ tay và liếc vội xuống. Không, không còn vết tím nào. Tốt rồi.

“Tôi có đây. Dây cáp thắt nút. Có dùng được không?”

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

“Được chứ, thưa bà. Quá tuyệt,” Sawyer đáp, vẻ mặt rất nghiêm túc. Tôi những muốn nền nhà nứt ngay ra nuốt chửng tôi vào, nhưng lại quay lưng và đi thẳng vào phòng ngủ. Đôi khi cũng phải mày trơ trán bóng chứ. Có lẽ nỗi sợ hãi kết hợp với rượu làm tôi thêm táo bạo.

Khi tôi quay lại, bà Jones đang thu dọn chỗ lộn xộn trên nền nhà, còn cô Prescott đã đứng cùng đội vệ sĩ. Tôi đưa dây trói cho Sawyer, anh ta chậm rãi và thận trọng một cách không cần thiết trói hai tay Hyde ra sau lưng. Bà Jones mất hút trong bếp và quay lại với bộ đồ cứu thương. Bà kéo tay Ryan, dẫn vào phòng sinh hoạt chung, rồi bắt đầu chăm sóc vết thương trên mắt anh ta. Anh ta hơi rụt người khi bà dùng bông khử trùng lau chỗ đau. Thế rồi tôi nhìn thấy khẩu súng Glock[37] nằm chổng trơ trên nền, có gần bộ phận giảm thanh. Chết tiệt! Jack mang theo vũ khí ư? Cổ tôi dâng lên đắng nghẹn, tôi cố nuốt nó xuống.

[37] Glock: một loại súng ngắn bán tự động nguồn gốc từ Áo.

“Đừng chạm vào, bà Grey,” Prescott hô lên khi tôi quỳ xuống định nhặt nó lên. Sawyer từ phòng Taylor bước ra, tay đeo găng cao su.

“Để tôi sẽ giữ nó cho, bà Grey,” anh ta nói.

“Của hần à?” Tôi hỏi.

“Vâng, thưa bà,” Ryan đáp, lại nhảu nhó dưới bàn tay chăm sóc của bà Jones. Khỉ thật. Ryan đánh nhau với một gã mang súng trong nhà tôi. Tôi thấy rùng mình với ý nghĩ này. Sawyer quỳ xuống và cẩn thận nhắc khẩu Glock lên.

“Có cần phải làm thế không?” Tôi hỏi.

“Ngài Grey sẽ muốn thế, thưa bà.” Sawyer thả khẩu súng vào túi bóng kéo khóa, rồi quỳ xuống, vỗ vỗ vào người Jack. Anh ta dừng lại, lôi ra một cuộn băng dính trong túi quần hần. Mặt Sawyer tái nhợt rồi nhét cuộn băng dính trở lại túi hần.

Băng dính cuộn ư? Đầu óc tôi suy nghĩ vẩn vơ trong khi mắt vẫn mơ màng và trống rỗng dõi theo diễn biến xung quanh. Thế rồi cơn lợm giọng đắng ngắt lại dâng lên trong cổ họng khi tôi nhận ra ẩn ý của sự việc. Tôi nhanh chóng gạt nó ra khỏi tâm trí. Đừng nghĩ đến nó nữa, Ana!

“Ta có nên gọi cảnh sát không?” Tôi khẽ hỏi, cố giấu giếm nỗi sợ hãi. Tôi muốn tống khứ Hyde ra khỏi nhà, càng sớm càng tốt.

Ryan và Sawyer liếc nhìn nhau.

“Tôi nghĩ ta nên gọi cảnh sát luôn,” tôi nói có phần cương quyết hơn, và tự hỏi không biết giữa Ryan và Sawyer đang có chuyện gì.

“Tôi vừa cố gọi Taylor, nhưng anh ấy không nhận điện thoại. Có thể đang ngủ rồi.” Sawyer nhìn đồng hồ. “Mới bốn giờ năm phút sáng theo giờ phía bờ biển Đông.”

Ôi không.

“Anh gọi Christian chưa?” Tôi khẽ hỏi.

“Chưa, thưa bà.”

“Anh gọi Taylor để chờ chỉ thị hả?” Sawyer có vẻ thoáng bối rối.

“Vâng, thưa bà.”

Phần nào đó trong tôi bỗng nhảy dựng lên tức tối. Gã đàn ông kia – tôi lại liếc nhìn Hyde – vừa đột nhập vào nhà tôi, và cần đến cảnh sát để áp giải gã đi ngay. Nhưng khi nhìn sang bốn người và bắt gặp những ánh mắt lo âu của họ, tôi quyết định dích thân ra tay, thế nên tôi chọn cách gọi cho Christian. Người tôi lại nổi hết da gà. Tôi biết anh đang cáu giận – cực kì giận tôi – và suýt chùn bước khi nghĩ tới những điều anh sẽ thốt ra. Và anh còn bị căng thẳng ra sao vì không có mặt ở đây và không làm gì được cho tới tối mai. Tôi hiểu tối nay mình đã khiến anh lo lắng nhường nào. Có khi tôi không nên gọi anh. Thế rồi tôi bỗng nghĩ ra. Chết tiệt. Nếu tôi ở nhà thì chuyện sẽ thế nào? Tôi tái nhợt khi nghĩ tới đây. Tạ ơn trời thế nào tôi lại ra ngoài. Có lẽ rốt cuộc tôi cũng không bị trách móc nữa đâu.

“Hắn ta có sao không?” Tôi hỏi, tay chỉ vào Jack.

“Hắn sẽ thấy đau đầu khi tỉnh dậy,” Ryan đáp, mắt liếc xéo Jack đầy khinh miệt. “Nhưng để cho chắc chắn thì ta vẫn cần nhân viên y tế cấp cứu ở đây.”

Tôi thò tay vào túi xách lôi điện thoại ra, rồi trước khi mừng tượng thêm bộ mặt giận dữ của Christian, tôi bấm nút gọi anh. Cuộc gọi chuyển thẳng tới lời nhắn thoại. Chắc anh tắt máy vì giận quá. Tôi không nghĩ nổi mình cần nói gì nữa. Tôi quay lưng bước ra hành lang, đứng tách khỏi một người một quãng.

“Chào anh. Em đây. Xin đừng giận em nữa nhé. Ở nhà có chút rắc rối. Nhưng mọi việc đâu vào đấy rồi, đừng lo nhé. Không ai bị thương cả. Gọi lại cho em.” Tôi ngắt máy.

“Gọi cảnh sát đi,” tôi bảo Sawyer. Anh ta gật đầu, lấy điện thoại ra gọi.

SĨ QUAN CẢNH SÁT SKINNER ĐANG mải miết hỏi chuyện Ryan bên bàn ăn. Sĩ quan Walker thì ngồi với Sawyer trong phòng làm việc của Taylor. Không biết Prescott đâu, có lẽ là trong phòng Taylor. Thanh tra Clark đang đặt câu hỏi cho tôi khi chúng tôi ngồi trên sofa trong phòng sinh hoạt chung, ông ấy cao lớn, tóc đen và cũng có thể nói là khá ưa nhìn nếu mặt mày không lúc nào cũng cau có. Tôi đồ rằng ông ta vừa bị gọi dậy và lôi đi khỏi chăn ấm đệm êm khi có kẻ đột nhập vào nhà của một trong những doanh nhân giàu có và có thế lực nhất Seattle.

“Ông ta từng là sếp của bà?” Clark hỏi cộc lốc.

“Vâng.”

Tôi mệt mỏi rồi – quá mệt rồi – và tôi muốn lên giường. Tôi vẫn chưa nhận được hồi âm của Christian. Nhân viên y tế đã đưa Hyde đi. Bà Jones mời thanh tra Clark và tôi mỗi người một tách trà.

“Cảm ơn.” Clark lại quay ra hỏi. “Còn ngài Grey đâu?”

“New York. Đi công tác. Anh ấy sẽ về nhà vào tối mai – à quên ý tôi là tối nay.” Đã quá nửa đêm rồi.

“Chúng tôi đã biết Hyde,” thanh tra Clark nói nhẹ nhàng. “Tôi cần bà tới đồn để làm bản tường trình. Nhưng có thể để sau. Đã muộn rồi và có vài báo cáo còn xếp hàng chờ ở hành lang. Bà có phiền nếu tôi đi ngó một vòng không?”

“Dĩ nhiên là không sao rồi,” tôi vội mời, nhẹ cả người khi thấy ông ta đã tra vấn xong. Tôi rùng mình khi tưởng tượng ra cảnh đám thợ săn ảnh bầu bên ngoài. Chà, từ giờ đến mai thì bọn họ chẳng gây phiền toái gì. Tôi tự nhắc mình gọi điện ẹ và dượng Ray phòng khi họ nghe phong thanh đâu đó và lại lo lắng.

“Cô Grey, có lẽ cô nên đi ngủ thôi.” Bà Jones nhắc nhở, giọng nói âu yếm và đầy quan tâm.

Nhìn vào đôi mắt dịu dàng và ân cần của bà, tôi bỗng muốn bật khóc nức nở. Bà nhào tới giữ vai tôi.

“Chúng ta giờ đều an toàn rồi,” bà nhẹ nhàng dỗ dành. “Mọi việc sẽ còn ổn hơn vào sáng mai, nếu cô chịu vào ngủ đi. Tối mai cậu Grey về rồi.” Tôi lo lắng ngược lên nhìn bà, cố giữ nước mắt không tuôn rơi.

Christian sẽ giận lắm à xem.

“Cô có muốn ăn chút gì trước khi ngủ không?” bà hỏi.

Tôi chợt nhận ra mình đang đói cồn cào. “Tôi muốn ăn chút gì đấy.” Bà nở nụ cười thật rộng lượng. “Bánh sandwich và sữa nhé?”

Tôi gật đầu đầy biết ơn, bà vào ngay bếp. Ryan vẫn đang nói chuyện với sĩ quan Skinner. Ở ngoài sảnh, thanh tra Clark đang kiểm tra mớ lộn xộn ở cửa thang máy. Ông ta trông thật trầm tư, mặc dù mặt mày vẫn quàu quạu. Tôi đột nhiên thấy nhớ nhà – nhớ Christian. Hai tay ôm lấy đầu, tôi tha thiết ước gì anh đang ở đây. Anh sẽ biết phải làm gì. Ôi cái tối hôm nay! Tôi chỉ muốn nhào vào lòng anh, để anh ôm chặt tôi và thủ thỉ rằng anh yêu tôi, cho dù tôi có nói một đàng làm một nẻo – chuyện đó không thể xảy ra, cho tới khi vụ tối nay xảy ra. Lòng tôi như nổi sóng... Sao anh không kể gì với tôi về việc tăng cường bảo vệ người trong gia đình? Chính xác thì có gì trong máy tính của Jack? Bực anh quá đi, nhưng ngay bây giờ thì tôi chẳng màng gì cả. Tôi chỉ muốn chồng tôi. Tôi nhớ anh quá.

“Đây rồi, Ana thân yêu.” Bà Jones ngắt ngang những suy nghĩ lộn xộn trong tôi. Khi tôi ngẩng lên, bà chìa ra một chiếc sandwich kẹp thịt và bơ đậu phộng, ánh mắt long lanh. Tôi đã không ăn món này nhiều năm rồi.

Mỉm cười bên lên rồi tôi ăn ngấu ăn nghiền.

Cuối cùng tôi cũng nhoài mình trên giường, cuộn mình phía bên Christian hay nằm, mặc chiếc áo phông của anh. Chăn gối và áo đều mang hơi ấm của anh. Khi sắp thiêm thiếp ngủ, tôi thầm cầu sao anh sẽ an toàn trên chuyến đi về nhà... và tâm trạng thật thoải mái.

TÔI GIẬT MINH tỉnh giấc. Trời sáng rồi, đầu tôi đau như búa bổ, hai bên thái dương giật liên hồi. Ôi không. Mong rằng không phải do hôm qua uống nhiều rượu quá. Tôi từ từ mở mắt ra, thấy chiếc ghế cạnh giường ngủ đã bị xô dịch, và Christian đang ngồi đó. Anh đang mặc bộ vest tuxedo, phần đuôi chiếc nơ con bướm lộ ra khỏi túi áo ngực. Tôi không biết mình đang mơ hay tỉnh. Tay trái anh vắt qua tay vịn ghế, cầm một chiếc cốc lớn đựng thứ nước màu hổ phách. Brandy ư? Hay whiskey? Không biết nữa. Anh ngồi vắt chân chữ ngũ, chân đi tất đen và giày da. Khuỷu tay phải chống trên tay vịn ghế, bàn tay đỡ dưới cằm, ngón tay trở chậm rãi vuốt ve nhịp nhàng trên bờ môi dưới. Trong ánh nắng ban mai, đôi mắt anh bừng bừng dữ dội, nhưng nét mặt lại rất khó hiểu.

Tim tôi đứng khựng lại. Anh về rồi. Làm sao anh về kịp? Chắc anh rời New York đêm qua. Anh ngồi nhìn tôi ngủ bao lâu rồi.

“Chào anh,” tôi thì thào.

Anh lạnh lùng nhìn tôi, tim tôi lại loạn nhịp thêm lần nữa. Ôi không.

Anh nhắc những ngón tay thon dài rời khỏi môi, lúc lắc chỗ rượu trong cốc, đặt nó xuống chiếc bàn kê cạnh giường. Tôi những mong anh sẽ hôn tôi, nhưng không phải. Anh lại ngồi và tiếp tục nhìn tôi, nét mặt đứng đưng “Chào,” cuối cùng anh cũng nói, giọng lạnh nhạt không rõ tiếng. Thế nghĩa là anh đang giận thật rồi.

“Anh về rồi.”

“Hiện tại là như thế.”

Tôi từ từ ngồi dậy, mắt không rời khỏi anh. Miệng khô đắng. “Anh ngồi đó nhìn em bao lâu rồi?”

“Đủ lâu.”

“Anh vẫn giận kìa.” Tôi thốt lên từng tiếng thật khó khăn.

Anh nhìn tôi chăm chăm, như thể đang cân nhắc câu trả lời. “Giận,” anh nhắc lại, như thể để phân tích tiếng ấy, cân đong sắc thái và ý tứ của từng con chữ. “Không đâu, Ana. Anh vượt xa hơn cả giận dữ.”

Chết thật. Tôi cố nuốt khan, nhưng miệng khô khốc không nuốt nổi.

“Vượt xa hơn cả giận... có vẻ không hay ho rồi.”

Anh nhìn tôi, hoàn toàn vô cảm, không nói năng gì. Sự im lặng tuyệt đối bao trùm chúng tôi. Tôi với tay lấy cốc nước và nhấp giọng, cổ kim con tim đang thổn thức trở lại nhịp bình thường.

“Ryan đã bắt được Jack.” Tôi thử chuyển hướng khác, đặt cốc nước bên cạnh cốc rượu của anh trên bàn. “Anh biết rồi,” anh lạnh lùng đáp.

Dĩ nhiên là anh ấy biết rồi. “Anh định đáp gọn lỏn thế mãi à?”

Lông mày anh khẽ nhướng lên, có lẽ anh ngạc nhiên vì không lường trước được câu hỏi này. “Ừ,” cuối cùng anh cũng đáp.

Ồi... được rồi. Làm gì nhỉ? Phòng thủ – chiến thuật hữu hiệu nhất trong đối đầu. “Em rất tiếc đã ra ngoài.”

“Em tiếc thật không?”

“Không,” tôi ngập ngừng trả lời, vì quả thực là thế.

“Thế sao nói vậy?”

“Vì em không muốn anh cứ giận em.”

Anh thở ra nặng nề, như thể vừa phải chịu đựng nỗi căng thẳng cả một thiên thu, anh đưa tay lên vuốt tóc. Trông anh đẹp tuyệt vời. Giận mà vẫn đẹp. Tôi say sưa ngắm nhìn anh – Christian đã về nhà – giận dữ, nhưng nguyên vẹn.

“Em nghĩ thanh tra Clark muốn nói chuyện với anh.”

“Chắc chắn rồi.”

“Christian, xin anh...”

“Xin gì?”

“Đừng lạnh lùng thế.”

Lông mày anh lại nhướng lên kinh ngạc. “Anastasia, lạnh lùng không phải là cảm giác hiện tại của anh. Anh đang bùng bùng. Bùng bùng thịnh nộ. Anh không biết phải đối phó ra sao với cái thứ...” anh xòe tay, tìm từ để diễn đạt, “cảm xúc này.” Giọng anh thật chua chát.

Ồi khỉ thật. Lời bộc bạch chân thành của anh khiến tôi mềm yếu. Tôi chỉ muốn nhào vào lòng anh. Đó là tất cả những gì tôi khao khát từ lúc về nhà tối qua. Thèm phát điên lên được. Tôi cử động, bất ngờ nắm lấy anh, rồi vụng về trèo vào lòng anh, cuộn tròn người lại. Anh không đẩy tôi ra, thế mà tôi cứ sợ anh làm thế. Sau tích tắc, anh choàng tay ôm tôi, dụi mũi vào tóc tôi. Anh toàn mùi whiskey. Anh uống bao nhiêu rồi? Cơ thể anh cũng có mùi hương mới tắm. Mùi hương của Christian. Tôi choàng tay ôm quanh cổ anh, hít hà làn da cổ, anh lại thở dài, lần này thật sâu.

“Ồi, bà Grey. Anh sẽ phải làm gì em đây?” Anh hôn lên đỉnh đầu tôi. Tôi nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác bên anh.

“Anh uống nhiều chưa?”

Anh im lặng. “Thì sao?”

“Anh không hay uống rượu mạnh.”

“Cốc thứ hai rồi. Anh vừa trải qua một đêm mệt mỏi, Anastasia. Hãy để anh chàng được nghỉ chút chút.”

Tôi cười. “Nếu anh chịu nấn nỉ, ngài Grey,” tôi hít hà bên cổ anh. “Anh có mùi hương thật tuyệt diệu. Em nằm lẩn phía bên giường chỗ anh vì gối anh còn đọng mùi hương của anh.”

Anh hít hà tóc tôi. “Giờ còn không? Anh cũng thắc mắc sao em lại nằm bên đấy. Anh vẫn còn giận em đấy.”

“Em biết.”

Bàn tay anh ve vuốt nhịp nhàng lên lưng tôi.

“Và em cũng giận anh,” tôi khẽ nói.

Anh dừng lại. “Và gì nữa, lạ trời, anh đã làm gì để phải chịu sự giận dỗi của em?”

“Lát nữa em sẽ nói, khi nào anh không còn bưng bưng thịnh nộ nữa.” Tôi hôn lên cổ anh. Anh nhắm mắt lại, ngả người áp sát vào nụ hôn của tôi, nhưng không nhúc nhích hôn đáp lại. Vòng tay anh siết chặt quanh tôi.

“Khi anh tưởng tượng chuyện gì đó có thể xảy ra...” Giọng anh thoảng như tiếng thì thào. Đau đốn, chân thành.

“Em ổn rồi.”

“Ôi, Ana.” Tiếng kêu như nước nở.

“Em ổn rồi. Chúng ta đều ổn cả. Chỉ hơi nao loạn chút. Nhưng Gail ổn. Ryan ổn. Còn Jack biến mất rồi.”

Anh lắc đầu. “Không có lời cảm ơn nào đâu,” anh khẽ nói.

Gì cơ? Tôi ngả người nhìn anh. “Ý anh là sao?”

“Anh không muốn tranh cãi về chuyện đó bây giờ, Ana.”

Tôi chớp mắt. Được rồi, có thể tôi cứ nói, nhưng rồi chọn cách ngừng lại. Chỉ ít thì anh đã chịu nói chuyện với tôi rồi. Tôi lại co người vào anh. Ngón tay anh đưa lên tóc tôi và bắt đầu nghịch ngợm.

“Anh muốn phạt em,” anh khẽ thủ thỉ. “Đánh cho tóa khói,” anh nói thêm.

Tim tôi như muốn nhảy dựng ra khỏi lồng ngực. Chết tiệt. “Em hiểu,” tôi đáp trong khi nổi cả da gà.

“Có thể anh sẽ phạt.”

“Hy vọng là không.”

Anh ôm tôi chặt hơn. “Ana ơi là Ana. Em vừa thách thức sự kiên nhẫn của thánh thần đấy.”

“Em có thể quy kết anh nhiều kiểu, ngài Grey ạ, nhưng là thánh thần thì chắc là không đâu.”

Cuối cùng tôi cũng chọc được anh bật cười miễn cưỡng. “Nói được thì làm được đấy, bà Grey.” Anh hôn lên trán tôi rồi xoay mình.

“Lên giường thôi. Đêm qua em cũng ngủ muộn.” Anh nhanh nhẹn đứng dậy, bế tôi lên rồi đặt tôi nằm trên giường.

“Nằm xuống với em chứ?”

“Không. Anh còn nhiều việc phải làm.” Anh với tay thu dọn ly cốc.

“Ngủ tiếp đi. Vài tiếng nữa anh sẽ gọi em.”

“Anh vẫn giận em à?”

“Ừ.”

“Thế thì em ngủ tiếp vậy.”

“Tốt.” Anh kéo chăn bông lên đắp cho tôi, lại đặt nụ hôn lên trán tôi. “Ngủ đi.”

Vì vẫn còn chiuých choáng sau đêm hôm qua, nhẹ nhõm vì anh đã về, cảm giác mệt mỏi sau cuộc chạm trán bất ngờ sáng sớm nay, tôi chìm ngay vào giấc ngủ. Khi đang bồng bềnh trong mộng mị, những ham muốn đến thật dễ chịu, xóa đi những lời hờn giận, anh giải quyết mọi đối đầu giữa chúng tôi thật nhẹ nhàng và nhào vào tôi theo cách tinh quái của riêng anh.

“CÓ NƯỚC CAM CHO EM ĐÂY NHÉ,” tiếng Christian nói khiến tôi choàng thức giấc. Tôi vẫn nhớ mình đã ngủ được đến hai tiếng đồng hồ hoàn toàn thanh thản, nên lúc tỉnh dậy và rất tỉnh táo, đầu không còn nhúc nhối nữa. Nhìn thấy cốc nước cam thật thích thú – y như lúc mới thấy chồng yêu trở về. Người anh đầm đìa mồ hôi. Trong khoảnh khắc tôi vụt hồi tưởng lúc ở khách sạn Heathman, lần đầu tiên tỉnh giấc bên anh. Chiếc áo may ô màu xám trên người anh thấm đẫm mồ hôi. Chắc anh vừa tập bóng rổ hoặc mới chạy về, nhưng đáng lẽ ra anh không nên đẹp để đến nhường ấy.

“Anh đi tắm đã,” anh nhẹ nhàng nói rồi mắt hút trong nhà tắm. Tôi cau mày. Anh vẫn lạnh nhạt quá. Có lẽ anh vẫn điên đầu sau mấy vụ việc vừa xảy ra, hoặc là vẫn giận, hay... có chuyện gì nhỉ? Tôi ngồi dậy, với cốc nước cam uống liền một hơi. Ngon tuyệt, đá mát lạnh, cảm giác dễ chịu hẳn. Tôi leo ra khỏi giường, lo lắng tìm cách rút ngắn khoảng cách – vừa hiện hữu lẫn vô hình – giữa tôi và chồng. Tôi liếc nhanh đồng hồ. Đã tám giờ sáng. Tôi cởi chiếc áo phong của Christian ra rồi đi theo anh vào nhà tắm. Anh đang đứng gội đầu dưới vòi nước, không chút chần chừ, tôi len vào đứng sau lưng anh.

Người anh khựng lại khi tôi vòng tay ôm chầm lấy anh, ngực tôi áp lên tấm lưng săn chắc ướt sũng nước của anh. Mặc kệ anh phản ứng ra sao, tôi siết chặt hơn, áp má lên da anh, mắt nhắm nghiền. Một lát sau, anh nhích người tiếp tục gội đầu, cả hai cùng đứng dưới dòng nước nóng tuôn xối xả. Tôi để mặc nước chảy khắp cơ thể trong khi hai tay vẫn ôm lấy người đàn ông tôi yêu. Tôi nhớ lại những lần ái ân nồng nàn cùng anh ở chính nơi này. Tôi nhũm mày. Chưa bao giờ anh im lặng như thế. Tôi xoay người, lướt môi hôn dọc lưng anh. Người anh lại co cứng lại.

“Ana,” anh nạt.

“Ừm”

Bàn tay tôi từ từ lướt dọc vòng cơ bụng săn chắc xuống dưới. Hai tay anh giữ lấy tay tôi bất ngờ do dự ngăn lại. Anh lắc đầu.

“Đừng,” anh cảnh cáo.

Ngay lập tức, tôi buông anh ra.

Anh đang nói không ư? Tâm trí tôi như đang rơi tự do – chuyện này đã từng xảy ra bao giờ chưa? Cô nàng Tiềm Thức lắc lắc đầu, bĩu môi. Cô ả liếc tôi qua cặp kính hình bán nguyệt, ánh mắt như đang bảo lần-này-cậu- thực-sự-bị-tung-hê-rồi-nhé. Tôi cảm thấy như thể vừa bị đập một cú thật mạnh. Bị từ chối phủ phàng. Rồi cảm giác chấp chới khiến tôi có ý nghĩ thật tồi tệ rằng anh không còn muốn tôi nữa. Tôi hỗn hển nhức nhối nỗi đau giằng xé trong lòng. Christian quay người lại, tôi thở phào khi thấy anh không hẳn không đoái hoài tới sức hấp dẫn của tôi. Tay nâng cằm tôi, anh ngả đầu tôi ra sau, khiến tôi nhìn thẳng vào đôi mắt xám đang rất dè dặt.

“Anh vẫn đang giận em lắm đấy,” anh nói, giọng nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị. Chết thật! Anh cúi xuống, tỉm trán chạm lên trán tôi, mắt khép lại. Tôi đưa tay lên vuốt má anh.

“Xin anh đừng giận em nữa. Em thấy anh đang cường điệu hoá vấn đề lên đấy,” tôi thủ thỉ.

Anh đứng thẳng dậy, mặt trắng bệch. Tay tôi buông thõng xuống.

“Cường điệu hả?” Anh gằn giọng. “Một gã điên khốn kiếp lên vào nhà anh định bắt cóc vợ anh, thế mà em bảo anh cường điệu hóa mọi chuyện hả!” Về dọa dẫm kim nén trong giọng nói của anh thật đáng sợ, đôi mắt anh rực lửa rọi vào tôi như thể chính tôi là gã điên khốn kiếp đó.

“Không... ừm, em không định nhắc tới chuyện đấy. Em tưởng là vì việc em ra ngoài chơi.”

Anh lại nhắm mắt dường như đau đớn lắm, rồi lắc đầu.

“Christian, em không có ở nhà.”

Tôi cố dỗ dành và trấn an anh.

“Anh biết,” anh khẽ đáp, mắt mở ra. “Và tất cả là vì em không chịu nghe theo một đề nghị cực kì đơn giản.” Giọng anh thật chua chát và đến lượt tôi mặt mũi nhợt nhạt. “Anh không muốn nói đến chuyện này bây giờ, dưới vòi nước. Anh vẫn giận em điên lên được, Anastasia. Em đang khiến anh trấn trở cách trừng phạt ra sao.” Anh quay đi, đứng ra khỏi vòi nước, giặt khăn tắm rồi bước ra khỏi ngoài, để mặc tôi chờ vợ và run rẩy dưới làn nước nóng giãy.

Tệ quá là tệ!

Thế rồi những lời anh vừa nói ngấm dần và sáng tỏ trong tâm trí tôi. Bắt cóc ư? Chết tiệt. Jack định bắt cóc tôi. Tôi nhớ ra cuộn băng dính và không muốn nghĩ kĩ hơn lý do tại sao Jack lại mang theo nó. Có phải

Christian biết nhiều hơn thế không? Tôi vội vội vàng vàng tắm, rồi xoa dầu gội và xả tóc. Tôi muốn biết. Tôi cần phải biết. Tôi sẽ không chịu để anh ấy giữ kín bí mật chuyện này nữa.

Christian không có trong phòng ngủ khi tôi bước từ nhà tắm ra. Chà, anh ấy mặc đồ nhanh thật. Tôi cũng thế, cuống quýt xỏ vào chiếc váy yêu thích màu mận chín và đi xăng-đan màu đen, rồi tôi chợt nhận ra mình chọn bộ đồ này vì Christian thích thế. Tôi lấy khăn tắm lau lấy lau để tóc cho khô, rồi tết và xoắn lại thành một búi sau gáy. Đeo xong hoa tai kim cương, tôi nhào vào phòng tắm chuốt ít mascara rồi ngắm nghĩa bóng mình trên gương. Nhột nhột quá. Tôi lúc nào cũng nhột nhột. Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi phải đối diện với hậu quả của việc lựa chọn thiếu suy nghĩ khi tự ý vui chơi với bè bạn. Tôi thở dài thườn thượt, biết thừa rằng Christian sẽ không chịu nhìn theo khía cạnh đó đâu.

Christian không có trong phòng sinh hoạt chung. Bà Jones đang bận tay bận rộn trong bếp.

“Chúc buổi sáng tốt lành, Ana,” bà cất giọng âu yếm.

“Chào buổi sáng.” Tôi cười rạng rỡ đáp lại. Thế là lại được là Ana rồi! “Uống trà nhé?”

“Vâng, xin bà.”

“Ăn chút gì nhé?”

“Vâng. Sáng nay tôi thích trứng tráng.”

“Với nấm và rau chân vịt nhé?”

“Cả pho-mát nữa.”

“Có ngay đây.”

“Christian đâu rồi?”

“Cậu Grey đang trong phòng làm việc.”

“Anh ấy ăn sáng chưa?” Tôi liếc thấy hai chiếc đĩa đặt trên kệ bar.

“Chưa đâu cô.”

“Vâng, cảm ơn.”

Christian đang nói chuyện điện thoại, anh mặc áo sơ mi trắng không thắt cà vạt, nhìn ra dáng một CEO thư thả. Bộ dạng này sao dễ đánh lừa thế. Có lẽ anh không định tới văn phòng. Anh ngược lên khi tôi thập thò ở cửa, nhưng lắc đầu ngụ ý không muốn tiếp tôi. Khỉ thật... Tôi quay đi, thần thờ bước lại chỗ quầy ăn sáng. Taylor đi ra, ăn vận chỉnh tề trong bộ plet màu sẫm, như thể anh ấy vừa được ngủ liền tù tì một giấc tám tiếng đồng hồ.

“Chào buổi sáng, Taylor,” tôi khẽ nói, mắt dò xét tâm trạng anh ta, và chờ xem liệu Taylor có đánh tiếng cho tôi biết chút tin tức về chuyện gì đang diễn ra không.

“Chúc buổi sáng tốt lành, bà Grey,” anh ấy nói, giọng nói nghe như có chút cảm thông. Tôi nở nụ cười thương cảm đáp lại anh, tôi hiểu rằng anh ấy đã phải hứng chịu cơn giận dữ và càu nhàu của Christian trong suốt hành trình trở về Seattle.

“Chuyến bay thế nào?” tôi mạnh dạn hỏi.

“Dài lê thê, bà Grey.” Anh ta đáp gọn lỏn. “Không biết bà thế nào?” anh ấy nói thêm, giọng rất dịu dàng.

“Tôi ổn.”

Anh gật đầu, “Xin phép bà,” rồi tiến vào phòng làm việc của Christian. Hừm. Taylor thì được vào, còn tôi thì không.

“Bữa sáng của bà đây.” Bà Jones đặt đĩa trước mặt tôi. Tôi chẳng thấy đói nữa, nhưng vẫn ngồi xuống ăn, không muốn làm phật ý bà.

Cho tới lúc tôi cố gắng nhá xong bữa sáng, Christian vẫn không chịu bước ra khỏi phòng làm việc. Anh ấy tránh mặt tôi à?

“Cảm ơn bà Jones,” tôi lí nhí, rồi ghé, đi vào nhà tắm. Vừa đánh răng, tôi vừa hồi tưởng lại cơn hôn dỗi của Christian dạo trước khi cưới. Bấy giờ anh ấy cũng trốn biệt trong phòng làm việc. Có phải lần này cũng thế không? Anh ấy đang hôn dỗi ư? Tôi rùng mình khi nghĩ tới cơn ác mộng tiếp sau đó của anh. Chuyện đó có lặp lại nữa không? Tôi cần nói chuyện. Tôi cần biết về Jack và việc tăng cường bảo vệ cho người nhà Grey – mọi chuyện anh đều giấu bắt tôi, nhưng Kate lại biết. Rõ ràng là Elliot kể cho cô ấy.

Tôi liếc nhìn đồng hồ. Đã tám giờ năm mươi – muộn làm rồi. Tôi đánh răng xong, dùng một ít son bóng, vớ lấy chiếc vest lửng đen, rồi đi vào phòng sinh hoạt chung. Tôi nhẹ cả người khi thấy Christian đang ngồi ăn sáng.

“Em định đi à?” anh hỏi khi thấy tôi.

“Đi làm mà? Vâng, dĩ nhiên rồi.”

Tôi mạnh dạn tiến lại gần anh rồi tì hai tay lên cạnh quầy ăn sáng. Anh nhìn tôi trân trối.

“Christian, chúng ta vừa mới về có một tuần. Em phải đi làm chứ.”

“Nhưng...” anh dừng lời, cào tay vào mái tóc. Bà Jones lặng lẽ bước ra khỏi phòng. (Cẩn thận quá, bà Gail, quá cẩn trọng.)

“Em biết chúng ta có chuyện quan trọng phải nói với nhau. Nhưng nếu anh không giữ được bình tĩnh, để tối nay nói cũng được.”

Miệng anh há hốc sững sờ. “Bình tĩnh ư?” Giọng anh dịu dàng đến kinh ngạc.

Tôi đỏ mặt. “Anh hiểu ý em nói mà.”

“Không, Anastasia, anh không hiểu ý em muốn gì.”

“Em không muốn cãi cọ. Em định tới hỏi anh xem em có thể lái xe đi được không.”

“Không. Không được.” Anh quát.

“Thôi được.” Tôi đồng ý ngay lập tức.

Anh chớp mắt. Rõ ràng anh tưởng sẽ phải cãi cọ. “Prescott sẽ hộ tống em.” Giọng đã bớt phần gay gắt hơn.

Khỉ thật, đừng có là Prescott chứ. Tôi muốn chu miệng phản đối, nhưng nhanh chóng cưỡng lại ý định ấy. Rõ ràng Jack đã bị bắt, thì chúng tôi có thể cắt giảm vệ sĩ rồi.

Tôi nhớ lại “những lời nhắn nhủ sáng suốt” của mẹ trong lần nói chuyện trước ngày cưới. Ana, con yêu, con thực sự phải biết lựa lời ăn tiếng nói khi tranh cãi. Khi nào con có con, chuyện sẽ lặp lại y chang như thế. Được rồi, chỉ ít thì anh ấy cũng chịu để tôi đi làm.

“Được,” tôi lí nhí đáp. Rồi vì không muốn cứ thế mà đi khi vẫn còn nhiều khúc mắc và quá nhiều căng thẳng giữa hai đứa, tôi thận trọng bước lại gần anh. Người anh ngầy ra, mắt mở lớn, trong tích tắc ấy anh thật yếu đuối, khiến sâu thẳm trong lòng tôi quặn thắt. Ôi, Christian, em rất rất xin lỗi anh. Tôi âu yếm hôn nhẹ lên khóe miệng anh. Mắt anh khép hờ như đang tận hưởng đụng chạm nhẹ nhàng này.

“Xin đừng ghét em,” tôi thì thào.

Anh kéo chặt tay tôi. “Anh không ghét em.”

“Anh chưa chịu hôn em,” tôi thăm thò.

Anh nhìn tôi ngờ vực. “Anh biết,” giọng anh khê khàng.

Tôi định liều lĩnh hỏi anh tại sao, nhưng không chắc mình muốn biết lý do không. Anh bất ngờ đứng bật dậy, hai tay ôm lấy mặt tôi, rồi trong nháy mắt, môi anh chiếm đoạt môi tôi. Tôi há miệng ngơ ngàng, vô tình đón nhận lưỡi anh tiến vào. Anh chớp lấy thời cơ, xâm nhập sâu trong miệng tôi, đòi hỏi dữ dội, rồi ngay khi tôi bắt đầu đáp lại, anh buông tôi ra, hơi thở gấp gáp.

“Taylor sẽ chở em và Prescott tới Nhà xuất bản,” anh nói mà ánh mắt bừng lên khao khát. “Taylor!” anh gọi. Tôi đỏ mặt, cố lấy lại bình tĩnh.

“Có, thưa ngài.” Taylor đang đứng ở cửa.

“Bảo Prescott rằng bà Grey sắp đi làm. Anh vui lòng cầm lái giúp họ nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Taylor quay gót và biến mất.

“Nếu em cố gắng tránh mọi rắc rối trong hôm nay, anh sẽ cảm kích lắm,” Christian khẽ nói.

“Để xem em sẽ làm được gì.” Tôi nở nụ cười duyên dáng. Mỗi Christian thoáng phớt nửa nụ cười gượng gạo, nhưng không lưu lại được vài giây.

“Vây gặp em sau nhé,” anh lạnh lùng đáp.

“Gặp anh sau,” tôi lí nhí.

Prescott và tôi đi xuống hầm gửi xe bằng thang máy chở hàng để tránh đám báo chí bên ngoài. Vụ bắt giữ Jack và sự việc lại xảy ra ở căn hộ của chúng tôi giờ đã được dư luận biết tới. Tôi ngồi vào xe Audi, tự hỏi liệu có đám săn ảnh nào chờ bên ngoài nhà xuất bản như cái hôm công bố lễ đính hôn của chúng tôi không.

Chúng tôi đi trong im lặng, rồi tôi chợt nhớ ra phải gọi điện trước tiên là cho dượng, rồi ẹ, để dặn họ rằng tôi và Christian đều an toàn. Phước làm sao, cả hai cuộc gọi đều ngắn gọn, tôi gác máy khi xe đỗ trước Nhà xuất bản. Quả đúng như điều tôi e sợ, có một đám đông vài nhà báo và phóng viên ảnh đang chờ. Họ nhất loạt quay lại, háo hức nhìn về phía chiếc xe.

“Bà có chắc muốn vào đó không, bà Grey?” Taylor hỏi. Phần nào đó trong tôi muốn về nhà, nhưng thế đồng nghĩa với việc mất cả ngày bên cạnh Quý Ngài Đang Cơn Thịnh Nộ. Tôi mong có chút thời gian để anh ấy thoải mái hơn. Jack đang bị cảnh sát giam giữ, đáng lẽ chàng Năm Mươi của tôi phải vui mới phải. Tôi loáng thoáng hiểu tại sao; quá nhiều việc trong chuyện này ở ngoài tầm kiểm soát của anh, kể cả bản thân tôi, nhưng tôi không có thời gian nghĩ ngợi chuyện đó bây giờ.

“Phiền anh lái một vòng qua lối cổng chuyển hàng, Taylor.”

“Vâng, thưa bà.”

ĐÃ MỘT GIỜ CHIỀU VÀ suốt cả buổi sáng tôi cắm đầu cắm cổ vào công việc. Có tiếng gõ cửa, Elizabeth lộ đầu qua cánh cửa.

“Cho tôi gặp một chút được không?” cô ta hớn hở hỏi.

“Dĩ nhiên rồi,” tôi khẽ đáp, khá bất ngờ với chuyển ghé thăm không hẹn trước này.

Cô ta bước vào rồi ngồi xuống, gạt mái tóc đen dài qua bờ vai. “Tôi chỉ muốn ngó xem cô có ổn không. Roach bảo tôi đến thăm cô,” cô ta cuống quýt nói thêm khi mặt đỏ lựng. “Ý tôi là sau những việc xảy ra đêm qua.”

Vụ bắt giữ Jack Hyde đã trưng lên tất cả các tờ báo, nhưng dường như chưa ai móc nối vụ này với vụ hỏa hoạn ở cao ốc Văn phòng Công ty Grey.

“Tôi không sao,” tôi đáp, cố không mải mê nghĩ quá tới cảm giác của mình thế nào. Jack định hãm hại tôi. Chắc, chẳng phải là tin sốt dẻo. Hắn đã cố làm lâu thế rồi. Mà tôi lo cho Christian cơ.

Tôi liếc nhanh vào email, vẫn không có tin nào của anh gửi. Tôi không biết mình có nên gửi thư trước cho anh không, liệu làm thế có như đổ thêm dầu vào lửa với Quý Ngài Đang Cơn Thịnh Nộ không nữa.

“Tốt rồi,” Elizabeth đáp, nụ cười của cô ta thoáng loé lên trên ánh mắt. “Nếu tôi có thể làm được gì – hay cô cần gì – cứ bảo tôi nhé.”

“Tôi nhớ rồi.”

Elizabeth đứng dậy. “Tôi biết cô rất bận, Ana. Thôi cô làm việc tiếp đi.”

“Ừm... cảm ơn.”

Đây hẳn là cuộc gặp gỡ chớp nhoáng và vô vị nhất ngày hôm nay ở Bán Cầu Phía Tây này. Tại sao Roach lại phải cô ấy tới đây? Có thể ông ta lo lắng, vì tôi là vợ của sếp ông ta. Tôi giữ vội ý nghĩ u ám ấy đi rồi với tay lấy điện thoại, thầm hy vọng có tin nhắn của Christian. Đang kiểm tra tin thì hòm thư báo “ping”.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bản tường trình

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 11:04

Tới: Anastasia Grey

Anastasia

Thanh tra Clark sẽ ghé văn phòng em lúc 3 giờ chiều hôm nay để làm bản tường trình.

Anh đã nhất quyết bảo ông ta tới chỗ em, vì không muốn em phải tới đồn cảnh sát.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn trân trân vào thư anh gửi phải tới năm phút, cố nghĩ ra câu trả lời nào thật tinh tế và dí dỏm để kéo tâm trạng anh lên. Tôi xóa đi xóa lại rồi quyết định hồi âm thật ngắn gọn.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Bản tường trình

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:12

Tới: Christian Grey

Vâng.

A

X

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhìn trân trân vào màn hình suốt năm phút tiếp theo, lo lắng đợi thư anh trả lời, nhưng không có gì. Christian không có tâm trạng vui đùa hôm nay.

Tôi ngồi tựa lưng trên ghế. Có nên trách móc anh ấy không? Nhớ lại lúc ban sáng, anh chàng Đa Sự tội nghiệp của tôi có lẽ đã phát điên phát cuồng lên. Thế rồi tôi bỗng nhiên nhớ ra. Lúc tôi thức dậy sáng nay, anh ấy vẫn còn mặc bộ vest. Anh quyết định bay từ New York về lúc mấy giờ nhỉ? Anh thường rời các buổi lễ khoảng từ mười đến mười một giờ. Lúc bấy giờ tôi vẫn còn ngồi thanh thoi với Kate.

Không rõ Christian nháo nhào về nhà vì tôi ra ngoài hay vì vụ rắc rối của Jack. Nếu anh bỏ về vì tôi ra ngoài chơi, anh ấy chưa biết gì vụ Jack, hay cảnh sát, chẳng gì sất – mãi tới khi hạ cánh xuống Seattle. Đột nhiên tôi thấy việc tìm hiểu rõ chuyện này rất quan trọng. Nếu Christian quay về đơn thuần chỉ vì tôi ra ngoài chơi, thì quả là cường điệu hoá vấn đề rồi. Cô nàng Tiềm Thức nghiêng chặt rằng, mặt mày hớn hờ. Thôi được, tôi rất vui khi anh về nhà, điều đó đâu liên quan gì. Tuy thế – Christian hẳn bị choáng váng thậm tệ khi hạ cánh. Chắc chắn hôm nay anh đang rất rối ren. Tôi chợt nhớ ra những lời anh nói lúc trước. “Anh vẫn giận em điên lên được, Anastasia. Em đang khiến anh trần trở cách trừng phạt ra sao.”

Tôi phải biết – liệu anh về nhà để trừng-phạt-bữa-cocktail hay vì gã điên khủng kia?

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:24

Tối: Christian Grey

Hôm qua mấy giờ anh quyết định bay về nhà?

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:26

Tối: Anastasia Grey

Tại sao?

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:29

Tối: Christian Grey

Cứ xem như tò mò đi.

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chuyến bay

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:32

Tối: Anastasia Grey

Không tò mò tò mò miếc gì hết.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Sao hả?

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:35

Tối: Christian Grey

Nói thế là ám chỉ gì hả? Lại dọa nạt nữa ư?

Anh thừa hiểu em định nói gì rồi, phải không?

Anh quyết định quay về sớm vì em ra ngoài uống nước với bạn dù anh có cấm em, hay vì có gã điên trong nhà mình?

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi nhìn đắm đắm vào màn hình. Chẳng có thư trả lời. Tôi liếc đồng hồ trên máy tính. Đã một giờ bốn mươi lăm và vẫn không có hồi âm.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chuyện là thế này...

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:56

Tới: Christian Grey

Em coi việc anh im lặng là thừa nhận rằng lý do anh trở về Seattle vì em đã ĐỒI Ý. Em là một phụ nữ trưởng thành, đi uống nước với bạn. Em đã không hiểu gì về việc tăng cường an ninh khi em ĐỒI Ý vì ANH CHƯA BAO GIỜ KỂ GÌ VỚI EM. Em mới biết được qua Kate rằng thực tế anh đã thêm vệ sĩ bảo vệ người nhà Grey, không chỉ mỗi chúng ta. Em thấy anh thường cường điệu hoá vấn đề khi có liên quan đến em, và em hiểu tại sao lại thế, nhưng anh giồng hết cậu bé chăn cừu thích hô chó sói[38].

Em chưa thấy biểu hiện của mối lo lắng thực sự nào hay đơn thuần chỉ là chuyện được anh cho rằng phải lo lắng. Em có tới hai vệ sĩ kè kè bên mình. Em nghĩ mình và Kate sẽ được an toàn. Thực tế thì bọn em ở quán bar an toàn hơn là ở nhà. Nếu em được BÁO TRƯỚC về việc này, em hẳn đã có ứng xử khác rồi.

Em hiểu rằng anh lo lắng về điều gì đó có trong máy tính của Jack – hoặc Kate nghĩ thế. Anh có biết rằng em bức thế nào khi bạn thân của em lại biết chuyện gì đang xảy ra nhiều hơn cả em không? Em là VỢ anh. Thế thì anh phải kể cho em biết chứ? Hay anh cứ tiếp tục đối xử với em như con nít, và luôn luôn cho rằng em vẫn phải tiếp tục nhận kiểu đối xử như thế?

Không phải mỗi mình anh bức bội hôm nay đâu. Được chứ?

Ana

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

[38] Chú bé chăn cừu: truyện ngụ ngôn nổi tiếng của Aesop, kể về chú bé chăn cừu, vì buồn chán, giả vờ hô chó sói để trêu dân làng. Sau này có sói đến thật, chú bé hô gọi mọi người đến cứu nhưng không ai tin nữa.

Tôi nhấn “Gửi”. Đẩy-nhận lấy dù anh có thích hay không nhé, Grey. Tôi hít thở thật sâu. Tôi vừa tự khiến mình đang bức lại càng tức tối hơn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chuyện là thế này...

Ngày: 26 tháng 8 năm 2011 13:59

Tới: Anastasia Grey

Lần nào cũng thế, bà Grey, em luôn tấn công trước và rất thách thức trên email.

Có lẽ ta sẽ thảo luận chuyện này khi nào em về nhà ở căn hộ CỦA CHÚNG TA.

Em nên lựa lời mà nói. Anh cũng vẫn còn bức bội lắm đây.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Lựa lời mà nói ư! Tôi cau có nhìn vào máy tính, nhận ra rằng chuyện này chẳng dẫn tới đâu cả. Tôi không thêm trả lời, mà với lấy bản thảo vừa nhận được từ một tác giả trẻ đầy hứa hẹn rồi bắt đầu đọc.

Cuộc GẶP VỚI THANH TRA Clark không có biến cố nào đặc biệt. Ông ấy có vẻ bớt cầu cạo hơn đêm qua, có lẽ vì đã được ngủ bù. Hoặc có khi chỉ vì ông ta thích thú với công việc trong ngày.

“Cảm ơn bản tường trình của bà, bà Grey.”

“Không có gì, thanh tra. Ông Hyde có còn bị cảnh sát giam giữ không?”

“Có, thưa bà. Ông ta ra viện sáng sớm nay. Với những tội mà ông ta đang bị cáo buộc, ông ta sẽ còn ở chỗ chúng tôi một thời gian nữa.”

Ông mỉm cười.

“Tốt rồi. Chuyện này khiến hai vợ chồng tôi trải qua một quãng thời gian khá là lo lắng.”

“Sáng nay tôi đã nói chuyện khá lâu với ngài Grey, ông ấy rất bình tĩnh và thanh thản. Chồng bà là người khá thú vị.”

Ông thì biết gì.

“Nếu bà nghĩ ra bất kể điều gì khác, cứ gọi cho tôi. Danh thiếp của tôi đây.” Ông lôi một tấm thiếp trong ví ra, đưa tôi.

“Cảm ơn thanh tra. Tôi nhớ rồi.”

“Chúc bà ngày tốt lành, bà Grey.”

“Tạm biệt ông.”

Khi ông ấy đi rồi, tôi mới bắt đầu không rõ chính xác thì Hyde bị buộc tội gì. Chắc chắn Christian sẽ chẳng chịu kể gì cho tôi biết đâu. Tôi bĩu môi.

CHÚNG TÔI NGỒI TRÊN XE LẶNG LẼ về Escala. Lần này là Sawyer cầm lái. Prescott ngồi ghế bên cạnh, tim tôi đập càng ngày càng nặng trĩu khi gần về đến nơi. Tôi biết mình và Christian sắp có cuộc tranh luận nảy lửa, nhưng không biết liệu mình còn sức không.

Lúc đứng trong thang máy từ ga-ra đi lên với Prescott cứ kè kè bên cạnh, tôi cố sắp xếp lại các ý nghĩ trong đầu. Tôi muốn nói gì đây? Tôi nghĩ mình đã nói hết trong email rồi. Có thể anh sẽ trả lời một vài câu hỏi. Hy vọng thế. Tôi không ngăn nổi cảm giác bồn chồn dấy lên trong lòng. Tôi không muốn cãi vã. Nhưng thỉnh thoảng anh lại gây khó dễ, thế thì tôi cần phải giữ vững lập trường.

Cửa thang máy trượt mở, dẫn ra sảnh hành lang, lần này nó đã gọn gàng và ngăn nắp. Chiếc bàn đã được dựng vào đúng chỗ, bên trên đặt lọ hoa cắm những bông mẫu đơn màu trắng và hồng nhạt nở rộ. Khi đi ngang qua chỗ treo tranh, tôi vội kiểm tra mấy bức hoạ – bộ ảnh Madonnas tất cả trông vẫn nguyên vẹn. Cánh cửa chỗ hành lang bị vỡ đã được sửa và lắp vào ngay ngắn, Prescott ân cần mở cửa giúp tôi.

Hôm nay cô ấy không nói năng gì.

Tôi thích cô ấy như thế này.

Tôi thả cặp ở sảnh lớn, đi thẳng vào phòng sinh hoạt chung. Tôi đứng khựng lại. Chết tiệt.

“Chào buổi tối, bà Grey,” Christian nói rất nhẹ nhàng. Anh đang đứng bên cạnh chiếc đàn piano, mặc áo phông bó sát màu đen và quần jean... chiếc quần anh vẫn mặc trong phòng giải trí. Ôi trời. Đó là chiếc quần vải bò mài màu xanh dương nhạt, bó sát, xẻ ở đầu gối trông rất gợi cảm. Anh ung dung bước lại chỗ tôi, chân đi đất, cúc trên cùng quần jean không cài, đôi mắt rực lửa không chịu rời khỏi tôi.

“Thấy em về vui quá. Anh đang chờ em đây.”

61. Chương 11

Chương 11

“Anh đang chờ ư?” Tôi hỏi giọng thấp thỏm. Miệng tôi lại khô khốc, tim đập loạn xạ trong lồng ngực. Sao anh lại mặc như thế kia? Thế nghĩa là gì? Anh ấy vẫn giận dữ ư?

“Ừ, đúng thế.” Giọng anh êm dịu như nhung, nhưng lại nhếch miệng cười khi tản bước lại gần tôi.

Trông anh hấp dẫn quá – chiếc quần hơi trễ xuống bên hông. Ôi không, tôi sắp bị Quý ngài Siêu-Gọi-Cảm cuốn hút mất rồi. Tôi thử thăm dò tâm trạng anh khi anh tiến lại gần? Giận dữ? Vui vẻ? Phấn khích? Ai chà! Không thể đoán nổi.

“Em thích chiếc quần anh mặc,” tôi thề thốt. Anh nở nụ cười dữ dằn như loài sói, ánh mắt vẫn chưa cười theo. Khỉ thật – anh ấy vẫn còn giận. Anh mặc thế để làm tôi rối trí. Anh dừng bước trước mặt tôi, tôi bần rùn trước vẻ mãnh liệt từ anh. Anh cúi xuống đôi mắt mở lớn nhìn xoáy vào tôi rất tha thiết nhưng không thể dò ý được. Tôi nuốt khan.

“Anh hiểu em có chuyện muốn tranh cãi, bà Grey,” anh nói giọng mượt như lụa, rồi lôi từ túi quần sau ra thứ gì đó. Tôi không thể dời ánh nhìn khỏi mắt anh, nhưng lại nghe thấy tiếng anh mở một mẫu giấy. Anh gờ nó lên, rồi liếc nhanh vào đó. Tôi nhận ra đó là nội dung email tôi đã gửi. Mắt tôi quay về với mắt anh, ánh mắt anh ngùn ngụt lửa giận.

“Vâng, em có chuyện cần nói,” tôi lú lú đáp, cảm giác như sắp nghẹn thở. Tôi cần đứng cách xa một khoảng nếu định bàn bạc về việc này. Nhưng trước khi tôi kịp lùi lại, anh cúi xuống lướt dọc theo mũi tôi. Mắt tôi chấp chới nhắm nghiền đón nhận sự đụng chạm nhẹ nhàng, bất ngờ của anh.

“Anh cũng thế,” anh mấp máy môi trên làn da tôi, tôi giật mình mở mắt khi nghe anh nói. Anh đứng thẳng dậy rồi lại chăm chú nhìn tôi.

“Em nghĩ mình khá quen với những chuyện của anh rồi, Christian.” Giọng tôi cố bình thản. Anh nheo mắt lại, cố nén vẻ thích thú vừa lóe lên trong tích tắc. Chúng tôi Sắp cãi vã ư? Tôi lùi một bước để đề phòng. Tôi phải đứng tách ra khỏi anh – khỏi mùi hương và ánh mắt anh, khỏi cơ thể quyến rũ trong chiếc quần jean nóng bỏng kia. Anh nhũm mày khi tôi lùi ra.

“Sao anh lại từ New York về ngay thế?” Tôi khẽ hỏi. Đành cứ đâm lao thì theo lao luôn.

“Em biết tại sao mà.” Giọng anh kèm theo tiếng chuông cảnh cáo.

“Vì em ra ngoài chơi với Kate ư?”

“Vì em không giữ lời, và em bất chấp lời anh, đẩy mình vào rủi ro không đáng có.”

“Không giữ lời sao? Đây là cách anh nhìn vấn đề hả?” Tôi há hốc mồm kinh ngạc, phớt lờ những lời anh nói phía sau.

Trời đất quỷ thần. Lại nhắc đến phản ứng thái quá! Tôi bắt đầu tròn tròn mắt, nhưng ngừng lại ngay khi anh quắc mắt nhìn tôi. “Christian, em đã dối ý,” tôi kiên nhẫn giải thích, thật từ tốn, như thể anh là trẻ con. “Em là phụ nữ. Bọn em chỉ muốn đi chơi. Và đơn giản chỉ có thế.”

Anh chớp mắt nhìn tôi như thể anh chẳng hiểu chuyện gì.

“Nếu có phút giây nào em phải nghĩ ngợi thì đó là vì anh phải hủy chuyển công tác...” Ngón từ phản lại tôi. Tôi nhận ra mình không biết nói gì nữa. Trong giây lát tôi hồi tưởng lại lần tranh luận về lời tuyên thệ của hai đứa. Em chưa từng hứa phải phục tùng anh, Christian. Nhưng tôi kịp giữ mồm giữ miệng, sâu thẳm trong lòng tôi rất vui vì anh đã trở về. Mặc dù anh mang theo cơn thịnh nộ đáng sợ, nhưng tôi rất vui sướng vì anh ở đây, nguyên vẹn, cấu giận và bùng bùng nạt nộ trước mặt tôi.

“Em đã dối ý ư?” Anh không che giấu vẻ khinh khỉnh trong câu hỏi.

“Vâng.”

“Và em không may may nghĩ tới việc gọi báo cho anh. Anh liếc tôi ngờ vực, rồi nói tiếp. “Gì nữa nào, em để mặc đội vệ sĩ ở nhà thiếu cảnh giác rồi đẩy Ryan vào chỗ nguy hiểm.”

Ôi. Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện này.

“Em đáng lẽ phải gọi báo anh, nhưng lại không muốn làm phiền anh. Nếu em gọi, em chắc anh sẽ cấm em ra ngoài, mà em thì nhớ Kate quá. Em muốn gặp cô ấy. Vả lại, làm vậy em đã thoát khỏi cảnh va chạm với Jack. Ryan đáng lẽ không nên để hấn vào nhà.” Rắc rối thật. Nếu Ryan không để hấn vào thì giờ hấn vẫn tự do nhón nhơ bên ngoài.

Ánh mắt Christian ánh lên vẻ hoang dại, rồi nhắm nghiền lại. Nét mặt anh căng thẳng dường như đang đau đớn lắm. Ôi không. Anh lắc lắc đầu, rồi trước khi tôi nhận ra, anh đã choàng tay ôm lấy tôi, kéo sát vào lòng anh.

“Ôi, Ana,” anh khẽ thốt lên khi vòng tay anh siết chặt quanh tôi, khiến tôi suýt nghẹn thở. “Nếu có chuyện gì xảy ra với em...” Giọng anh thoảng như tiếng gió thổi.

“Không sao mà,” tôi cố thốt lên lời.

“Nhưng vẫn có thể. Anh chết đi sống lại cả nghìn lần hôm nay khi tưởng tượng ra chuyện tồi tệ có thể xảy ra. Anh đã rất giận, Ana. Giận em. Giận chính anh. Giận mọi người. Anh không nhớ mình từng giận đến thế... trừ...” Anh lại ngừng lời.

“Trừ gì?” Tôi giục già.

“Cái đạo ở căn hộ cũ của em. Khi Leila tới đó.”

Ôi. Tôi không muốn nhớ lại chuyện đó.

“Sáng nay anh lạnh lùng quá,” tôi lí nhí. Giọng tôi vỡ òa ở tiếng cuối cùng khi nhớ lại cảm giác bị hất hủi dưới vôi hoa sen. Hai tay anh di chuyển tới gáy tôi, nới rộng vòng tay, tôi đã có thể hít thở mạnh. Tôi ngả đầu ra sau.

“Anh không biết phải đối phó với cơn giận dữ này ra sao. Anh không bao giờ muốn làm em đau,” anh nói tiếp, mắt mở lớn thận trọng. “Sáng nay, anh chỉ muốn phạt em, thật nặng, và...” Anh dừng lời, tôi đoán vì anh không tìm được cách diễn đạt hoặc quá sợ phải thốt ra.

“Anh sợ rằng anh đã làm đau em?” Tôi nói nốt câu anh còn nói dở, không tin anh làm đau tôi chút nào, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Một phần nào đó xấu xa trong tôi lo sợ anh không còn muốn tôi nữa.

“Anh không tin vào chính mình nữa,” anh khẽ đáp.

“Christian, em biết anh không bao giờ làm đau em. Trên cơ thể, dù bất kì cách nào.” Hai tay tôi ôm ghì mái đầu anh.

“Em nghĩ thế ư?” Anh hỏi lại, đầy hoài nghi.

“Vâng. Em đã hiểu điều anh nói ra chỉ là lời dọa dẫm vu vơ, hão huyền. Em biết anh sẽ không đánh em tóa khỏi đầu.”

“Anh đã muốn làm thế đấy.”

“Không đâu. Anh chỉ nghĩ rằng mình sẽ làm thế thôi.”

“Anh không biết có thật thế không nữa,” anh lầm bầm.

“Nghĩ mà xem,” tôi thuyết phục, lại choàng tay ôm anh, rúc vào ngực anh qua lớp áo phong màu đen. “Nhớ lại cảm giác của anh khi em bỏ đi. Anh vẫn nhắc đi nhắc lại với em tình cảnh tồi tệ của anh khi đó. Nó làm thay đổi cách nhìn của anh về thế giới ra sao, và về cả em nữa. Em hiểu những gì anh phải từ bỏ vì em. Nghĩ tới cảm giác của anh khi gây ra những vết tích do chiếc còng trong kì trăng mật.”

Anh đứng im, tôi hiểu anh đang thẩm thấu những lời tôi nói. Tôi siết chặt vòng tay ôm riết lấy anh, hai bàn tay lần tìm, cảm nhận những cơ bắp rắn chắc bên dưới lớp áo phong.

Anh từ từ thả lỏng người khi sự căng thẳng dần tan biến.

Đây là điều anh khắc khoải lo lắng ư? Rằng anh sẽ làm đau tôi? Sao tôi lại đặt niềm tin ở anh nhiều hơn cả anh tin vào chính mình? Tôi không hiểu nữa; chắc chắn chúng tôi vừa vượt qua rồi. Thông thường anh rất mạnh mẽ, quyết đoán, nhưng thiếu vắng điều đó, anh sẽ lạc lối. Ôi, Năm Mươi ơ là Năm Mươi – em xin lỗi. Anh hôn lên tóc tôi, tôi ngẩng lên nhìn anh, môi anh tìm kiếm môi tôi, mải miết, vô vấp, dâng hiến và năn nỉ hay điều gì nữa, tôi không biết nữa. Tôi chỉ muốn cảm nhận làn môi anh trên miệng tôi, tôi đắm đuối đáp lại nụ hôn ấy.

“Em tin tưởng anh biết bao,” anh khẽ thốt lên sau khi tách môi ra.

“Vâng, em tin.” Anh lật ngược tay ve vuốt má tôi, chăm chú nhìn vào mắt tôi. Cơn giận dữ của anh đã tan biến. Anh chàng Muôn Màu Muôn vẻ của tôi đã trở về. Được thấy lại anh cuộc đời thật tuyệt. Tôi ngược lên cười bên lên.

“Ngoài ra thì,” tôi thở thê, “anh không chuẩn bị giấy má gì chứ.”

Miệng anh há ra đầy kinh ngạc, thích thú, rồi ôm chầm tôi vào lòng.

“Đúng thế. Không có đâu.” Anh bật cười.

Chúng tôi cứ đứng ngay phòng sinh hoạt chung, cuộn chặt trong vòng tay nhau.

“Lên giường thôi,” anh khẽ giục, sau một hồi lâu không đo nỗi độ dài. Ôi trời...

“Christian, ta cần nói chuyện.”

“Để sau,” anh nhẹ nhàng nài nỉ. “Christian, xin anh. Nói chuyện với em.”

Anh thở dài. “Về việc gì?”

“Anh biết mà. Anh cứ giấu kín em.”

“Anh muốn bảo vệ em.”

“Em đâu phải trẻ con.”

“Anh hoàn toàn hiểu rõ điều đó, bà Grey.” Anh lướt hai tay dọc theo người rồi ôm lấy gò hông tôi. Anh ưỡn hông lên, áp vật cương cứng đang trỗi dậy sát vào tôi.

“Christian!” Tôi nhăm nhắng. “Nói chuyện đi.”

Anh lại thở dài bực bội. “Em muốn biết gì nào?” Anh buông tôi ra, giọng nhẫn nhịn. Tôi ngập ngừng – tôi không có ý anh lại buông tôi ra nhanh thế. Nắm tay tôi, anh cúi xuống nhặt tờ giấy in email của tôi trên sàn nhà.

“Rất nhiều chuyện,” tôi lăm bầm, khi anh dẫn tôi ra ghé sofa.

“Ngồi xuống,” anh ra lệnh. Có những chuyện là bất di bất dịch, tôi vẫn vợ nghĩ ngợi, rồi làm theo lời anh. Christian ngồi xuống cạnh tôi, nhào người về phía trước, đầu chống trên hai tay.

Ôi không. Chuyện này khó khăn với anh thế sao? Anh ngồi thẳng dậy, cào hai tay vào mái tóc, rồi ngoảnh ra nhìn tôi, ánh mắt đợi chờ và cam chịu.

“Em hỏi đi,” anh nói đơn giản.

Ôi. Chà chà, dễ dàng hơn tôi tưởng tượng. “Tại sao lại tăng cường an ninh bảo vệ gia đình mình?”

“Hyde đã có dấu hiệu hăm dọa họ.”

“Làm sao anh biết được?”

“Trong máy tính của hắn. Nó chứa mọi thông tin cá nhân chi tiết về anh và cả gia đình. Nhất là bố Carrick.”

“Bố Carrick ư? Sao lại là ông?”

“Anh chưa biết. Đi lên giường thôi.”

“Christian, kể em nghe đi!”

“Kể chuyện gì cơ?”

“Anh đang rất... cáu kỉnh.”

“Em cũng thế.” Anh trừng mắt. “Anh chưa tăng cường vệ sĩ ngay khi phát hiện có thông tin gia đình trên máy tính đó. Thế chuyện gì đã xảy ra? Tại sao lại bây giờ?” Christian nheo mắt nhìn tôi.

“Trước anh chưa biết hắn nhắm nhe định thiêu rụi cao ốc công ty, hoặc là...” Anh dừng lại. “Bọn anh tưởng chỉ là một chứng ám ảnh do bất mãn, nhưng rồi em biết đấy,” anh nhún vai, “mấy thứ xuất hiện công khai

và chịu đựng búa rìu dư luận, mọi người đều soi mói đầy thích thú. Toàn những chuyện vớ vẩn như: những bài báo viết về anh hồi ở Harvard – quá trình thăng tiến, sự nghiệp ra sao. Cả những bài báo về bố Carrick – lần theo nghề nghiệp của ông, rồi của mẹ anh nữa – và một vài bài viết ngắn hơn về Elliot và Mia.”

Lạ thật.

“Anh vừa nói hoặc là,” tôi nhắc lại. “Hoặc là gì cơ?”

“Anh nói, ‘định thiêu rụi cao ốc công ty, hoặc là...’ Như thể anh đang định nói gì đó nữa.”

“Em đói không?”

Sao cơ? Tôi nhăn mặt nhìn anh, trong khi bụng kêu réo ùng ục.

“Hôm nay em ăn gì chưa?” Giọng anh đánh lại, ánh mắt lạnh băng.

Về mặt đồ bưng phản lại tôi.

“Y như anh nghĩ.” Anh nói nhanh.

“Em biết anh cảm thấy sao khi em không chịu ăn mà. Đi nào,” anh giục. Anh đứng dậy, chìa tay ra. “Để anh chăm em ăn.” Anh lại xoay người... lần này giọng nói đầy hứa hẹn gợi tình.

“Chăm em ăn ư?” tôi lăm bắm, trong khi vùng bụng phía dưới rồn như tan chảy. Quỷ thần ơi. Đây là một chiến thuật chuyển hướng linh hoạt để thoát khỏi những chuyện chúng tôi đang đối co. Là thế sao? Tất cả những gì tôi khai thác được từ anh có thể ư? Dẫn tôi vào bếp, Christian nhắc một chiếc ghế ở chỗ quầy bar, đưa nó một vòng sang phía mặt bên kia.

“Ngồi đi,” anh bảo.

“Bà Jones đâu rồi?” Tôi thắc mắc, để ý thấy vắng bóng bà từ lúc ngồi xuống ghế.

“Anh để bà ấy và Taylor nghỉ đêm nay.”

Ồ.

“Sao lại thế?”

Anh liếc nhìn tôi giây lát, vẻ tươi tỉnh ngạo nghễ của anh lại xuất hiện. “Vì anh có quyền.”

“Thế anh định nấu ăn à?” vẻ hoài nghi không giấu được trong giọng tôi thốt ra.

“Ồ, em không mấy may tin nhỉ, bà Grey. Nhắm mắt vào.”

Wow. Tôi cứ tưởng chúng tôi sẽ cãi vã nảy lửa, thế mà giờ lại cùng vào bếp, vui đùa.

“Nhắm mắt lại đi,” anh ra lệnh.

Tôi nhú mắt, rồi vâng lời.

“Hừm. Thế vẫn chưa đủ đâu,” anh lầm bầm. Tôi hé một bên mắt, thấy anh lôi một chiếc khăn lụa màu đỏ mận ra khỏi túi quần sau. Nó cùng màu với chiếc váy tôi đang mặc. Trời đất ơi. Tôi trở mắt nhìn anh. Anh kiếm được nó lúc nào thế?

“Nhắm mắt vào,” anh lại ra lệnh. “Không ti hí.”

“Anh định bịt mắt em à?” tôi lí nhí, đầu óc choáng váng. Tôi bất thành linh nín lặng người.

“Ừ.”

“Christian...” Anh đặt một ngón tay lên môi tôi, ra hiệu im lặng.

Tôi muốn nói chuyện cơ.

“Ta sẽ nói chuyện sau. Anh muốn em ăn đã. Em bảo mình đói còn gì.” Anh hôn phớt lên môi tôi. Lốp lụa mềm mại của chiếc khăn áp lên mi mắt tôi khi anh thắt chặt nút phía sau đầu.

“Em thấy gì không?” Anh hỏi.

“Không,” tôi lầu bầu, thầm trợn mắt nạt anh. Anh khẽ bật cười.

“Anh biết lúc nào em trợn mắt với anh đấy... và em biết thừa nó khiến anh cảm thấy thế nào mà.”

Tôi bĩu môi. “Ta kết thúc nhanh chóng được không?” Tôi nhăm nhắng.

“Cứ bình tĩnh, bà Grey. Háo hức nói chuyện đến thế cơ à.” Giọng anh bồn chồn.

“Vâng!”

“Anh phải chăm em ăn đã,” anh dõ dành rồi lướt làn môi lên thái dương tôi, khiến tôi ngay lập tức bình tĩnh.

Thôi được... cứ làm theo ý anh đi. Tôi phó mặc mình cho số phận rồi đóng tai nghe những hoạt động của anh trong bếp. Cửa tủ lạnh mở ra, Christian đặt nhiều loại đĩa khác nhau lên mặt quầy phía sau lưng tôi. Anh nhẹ bước tới chỗ lò vi sóng, ón gì đó vào rồi khởi động máy. Trí tò mò trong tôi được khơi gợi. Tôi nghe có tiếng bật máy nướng bánh mì, tiếng nút khởi động, rồi tiếng đồng hồ tích tắc. Hừm – bánh mì nướng à?

“Vâng, em nóng lòng được nói chuyện,” tôi lẩm nhẩm, lơ đãng. Có mùi thơm của gia vị là lạ tỏa ra khắp bếp, tôi ngó ngoáy trên ghế ngồi.

“Ngồi yên, Anastasia.” Anh lại tiến gần chỗ tôi. “Anh muốn em cư xử đàng hoàng...,” anh khẽ dặn dò.

Ôi trời.

“Và đừng cắn môi nữa.” Anh nhẹ nhàng kéo môi dưới tôi bật ra khỏi răng nữa, tôi không nhịn được phì cười.

Tiếp đến, tôi nghe tiếng bật nút chai rồi tiếng rượu được rót từ từ vào ly. Thế rồi một khoảng yên lặng bao trùm, và kế đến là tiếng âm thanh rít khe khẽ khi bật bộ dàn loa. Christian chỉnh âm lượng ở mức vừa phải. Giọng ca nam cất lên, giọng hát trầm và quyến rũ.

“Anh nghĩ, uống đi đã,” Christian khẽ nói, lời tôi ra khỏi bài hát. “Ngẩng đầu ra sau.” Tôi nghiêng đầu. “Nữa đi,” anh hối thúc.

Tôi làm theo, và môi tôi lại chạm vào môi anh. Một dòng rượu mát lạnh chảy vào miệng tôi. Tôi nuốt theo phản xạ. Ôi trời. Kí ức cách đây không lâu dội ngược trở về – hồi ấy tôi chưa tốt nghiệp, bị trói cứng trên giường mình ở Vancouver cùng với Christian giận dữ và nóng bỏng nhưng không hề cảm thông với email tôi gửi. Hừm... lần này có đổi khác gì không? Chẳng mấy. Ngoài trừ lần này tôi nhận ra vị rượu, loại yêu thích của Christian – rượu Sancerre.

“Ừm,” tôi âm ư tận hưởng.

“Em thích loại này chứ?” anh khẽ hỏi, hơi thở ấm áp phả lên má tôi. Tôi đắm mình trong sự kề cận của anh, sự mạnh mẽ nơi anh, và sự nóng bỏng lan tỏa từ cơ thể anh, mặc dù anh không hề chạm vào tôi.

“Vâng,” tôi thốt lên.

“Nữa không?”

“Em luôn muốn nữa, cùng anh.”

Tôi thoáng nghe thấy tiếng anh cười, thế là tôi cũng nhoẻn miệng cười. “Bà Grey, em đang tán tỉnh anh đấy à?”

“Vâng.”

Chiếc nhẫn cưới chạm vào chiếc ly phát tiếng keng khe khẽ khi anh nhấp một ngụm rượu nữa. Giờ đây âm thanh ấy cũng trở nên gợi cảm. Lần này anh ngẩng đầu tôi ra sau, đỡ lấy tôi. Anh lại hôn tôi, tôi hồi hã nuốt lấy dòng rượu anh truyền sang. Anh mỉm cười khi đặt nụ hôn nữa lên môi tôi.

“Đói chưa?”

“Em nghĩ chúng ta làm cho cơn đói còn cao hơn đấy, ngài Grey.”

Giọng hát nhều nhào trên iPod đang cất lời ca về trò chơi tình quái. Hừm... đúng nơi đúng lúc thế.

Tiếng lò vi sóng kêu ping, Christian buông tôi ra. Tôi ngồi thẳng dậy. Món ăn có mùi thơm quyến rũ: của tỏi, bạc hà, lá thơm oregano, lá hương thảo, thịt cừu, tôi đoán thế. Cửa lò vi sóng mở ra, mùi vị ngon lành càng bốc lên nghi ngút.

“Chết tiệt!” Christian bật tiếng chữ thề, chiếc đĩa loảng xoảng trên mặt bar.

Ồ kìa Năm Mươi! “Anh không sao chứ?”

“Không sao!” Giọng anh sít lại. Một lát sau, anh lại đứng bên cạnh tôi.

“Anh vừa bị bỏng. Ở đây.” Anh đẩy nhẹ ngón tay trở vào miệng tôi. “Có lẽ em mút cho nó dịu đi.”

“Ồi.” Giữ chặt tay anh, tôi từ từ kéo ngón tay anh ra khỏi miệng. “Đây rồi, đây rồi,” tôi vuốt ve, rồi cúi xuống thổi, làm dịu ngón tay anh, rồi hôn nhẹ lên đó hai cái. Anh nín thở. Tôi lại đẩy nó vào miệng rồi nhẹ nhàng mút. Anh hít vào thật mạnh, âm thanh ấy đẩy thẳng tới vùng sâu kín phía dưới tôi. Anh có vị tuyệt vời như mọi khi, rồi tôi nhận ra đây là trò chơi anh bày ra – từ từ cám dỗ vợ mình. Tôi cứ tưởng anh giận, thế mà giờ đây...? Anh chàng này, chồng tôi đấy, thật là khó hiểu. Nhưng chính đấy là điểm tôi thích ở anh. Vui vẻ. Tếu táo. Gọi cảm phát điên lên được. Anh vừa trả lời tôi một vài điều, nhưng tôi là kẻ tham lam. Tôi muốn biết nhiều hơn nữa, nhưng cũng muốn vui đùa tiếp. Sau những lo âu và căng thẳng của ngày hôm nay, và cơn ác mộng kinh hoàng đêm qua do Jack, đây là một cách thay đổi không khí đáng chờ đón nhất.

“Em đang nghĩ gì thế?” Christian khẽ hỏi, rút ngón tay khỏi miệng tôi làm tôi dừng phắt dòng suy nghĩ đang ào ạt.

“Anh thật lấu lỉnh.”

Anh đứng im bên cạnh tôi. “Năm Mươi Sắc Thái mà cưng.” Cuối cùng anh cũng thốt lên, rồi đặt một nụ hôn âu yếm lên khóe miệng tôi.

“Anh chàng Đa sắc của em,” tôi thì thầm, tay nắm lấy vạt áo, kéo anh lại gần.

“Ồ không được đâu, bà Grey. Không được đụng chạm... chưa phải lúc.” Anh nắm tay tôi, gỡ áo mình ra rồi lần lượt hôn lên từng ngón tay.

“Ngồi thẳng dậy,” anh ra lệnh.

Tôi bấu môi phụng phịu.

“Anh sẽ тет móng nếu em còn bấu môi nữa đấy. Giờ há to vào.”

Ồi trời. Tôi há miệng, anh đút cho tôi một miếng thịt cừu nóng tẩm sốt tỏi ngon tuyệt cú mèo. Mmm. Tôi nhai ngon lành.

“Ngon không?”

“Có.”

Anh hít hà ý chừng cũng sắp ăn cùng và sẽ thích đây.

“Nữa nhé?”

Tôi gật đầu. Anh lại xúc một đĩa đầy ú ụ nữa, tôi nhồm nhoàm nhai lấy nhai để. Anh đặt đĩa xuống, tôi đoán chắc để cắt bánh mì.

“Há miệng,” anh ra lệnh.

Lần này là một miếng bánh mì dẹt tẩm sốt hummus. Tôi nhận ra bà Jones – có khi cả Christian nữa – hẳn là mới ghé cửa hàng bán đồ ăn sẵn mà tôi khám phá ra, chỉ cách Escala hai dãy nhà, năm tuần trước. Tôi ăn đây khoan khoái. Tâm trạng vui vẻ của Christian làm kích thích khẩu vị ngon lành của tôi.

“Nữa?” anh hỏi.

Tôi lại gật. “Cho em thêm nhiều nữa đi. Em đói như con sói đây này.”

Tôi nghe thấy tiếng anh cười thích thú. Anh từ tốn và kiên nhẫn bón cho tôi, thỉnh thoảng lại dành một nụ hôn để quệt ít thức ăn dính ở khóe miệng. Đôi lúc tùy hứng, anh lại mời tôi từng ngụm rượu theo cách của riêng mình.

“Há to, rồi cắn đi,” anh khê bảo. Tôi ngoan ngoãn làm theo. Hmm – món ăn khoái khẩu của tôi, chả cuốn lá nho. Ngọt nhưng vẫn ngon tuyệt, mặc dù tôi thích hâm món này nóng lên, nhưng tôi không muốn Christian lại bị bỏng tiếp. Anh chậm rãi dứt cho tôi, khi ăn hết, tôi còn cố mút sạch ngón tay anh.

“Nữa không?” anh hỏi, giọng thật trầm và khàn đục.

Tôi lắc đầu. No căng rồi.

“Tốt,” anh thì thầm bên tai tôi, “đã đến giờ ăn ưa thích nhất của anh. Em đấy.” Hai tay anh nhắc bổng tôi lên, bị bất ngờ tôi kêu ré lên.

“Em cởi bịt mắt ra nhé?”

“Không.”

Tôi toan bấu môi, nhưng rồi nhớ ra lời dọa dẫm khi nãy, nên đành thôi.

“Phòng giải trí,” anh thì thào.

Ồi – tôi không biết đây có phải ý hay ho không.

“Em đã sẵn sàng cho thách thức này chưa?” anh hỏi. Anh mà dùng đến từ thách thức, là tôi chẳng thể nói không.

“Em theo anh,” tôi lí nhí, khát khao và một cảm giác không thể gọi thành tên đang chạy rần rật khắp cơ thể. Anh bế tôi qua cửa, đi lên cầu thang tới cánh cửa tiếp theo.

“Anh thấy em nhẹ đi đấy,” anh lầm bầm không vừa lòng. Thế à? Tốt lắm. Tôi nhớ lại lời bình phẩm của anh khi mới đi nghỉ trắng mặt về, nghe mới đau đớn làm sao. Chà chà – mới chỉ có tuần trước chứ đâu?

Đứng bên ngoài phòng giải trí, anh thả tôi xuống đứng sát sạt vào người anh, một tay vẫn ôm siết quanh eo tôi. Anh mở cửa trong chớp nhoáng.

Vẫn cứ là mùi thơm quen thuộc ấy: gỗ đánh véc-ni và dầu cam. Thậm chí nó trở thành một mùi hương rất khoan khoái. Buông tôi ra, Christian xoay lưng tôi quay lại phía anh. Anh gỡ chiếc khăn lụa, tôi chớp chớp mắt làm quen với ánh đèn dịu nhẹ. Anh kéo chiếc trâm cài khỏi búi tóc của tôi, bím tóc tết buông xuống. Anh tóm lấy nó rồi giật nhẹ, khiến tôi lùi ra sau, tựa vào người anh.

“Anh có một kế hoạch,” anh thì thầm sát bên tai tôi, truyền sang tôi một đợt sóng run rẩy chạy dọc sống lưng.

“Em tưởng anh có từ lâu rồi,” tôi đáp. Anh hôn phía dưới tai tôi.

“Ồi, bà Grey, đúng thế.” Âm điệu anh thốt ra êm ru, đầy mê hoặc. Anh giật bím tóc tôi lệch sang một bên, đặt một nụ hôn miết dọc cổ.

“Trước tiên phải bóc trần em đã.” Giọng anh trầm đục trong cổ họng, khắp cơ thể tôi. Tôi rất muốn – dù kế hoạch của anh là gì chẳng nữa. Tôi muốn được quán quýt theo cách của chúng tôi. Anh xoay tôi đứng đối diện anh. Tôi cúi nhìn chiếc quần jean anh mặc, cúc phía trên cùng vẫn không cài, tôi không kìm chế nổi mình. Tôi lướt ngón trỏ quanh cạp quần, tránh không chạm vào áo anh, để cảm nhận vùng lông phía bụng dưới cọ vào khớp tay nhón nhột. Anh hít vào thật mạnh, tôi ngược lên nhìn và bắt gặp đôi mắt anh. Tôi dừng lại ở chiếc cúc để mở. Đôi mắt anh một màu xám sâu thẳm thẳm... Ôi trời.

“Anh cứ mặc thế nhé,” tôi thì thào.

“Anh định thế đấy, Anastasia.”

Rồi anh đổi tư thế, một tay đỡ sau gáy tôi còn tay kia quàng quanh hông. Anh kéo tôi tựa sát vào anh, môi anh áp chặt môi tôi, anh hôn đắm đuối như thể đất trời chỉ còn có hai người.

Whoa!

Anh bước lên trước, đẩy tôi lùi ra sau, lưỡi quện lưỡi xoắn xuýt không rời, tới khi chạm vào chiếc giá gỗ phía sau lưng. Anh ngả rạp người, ép toàn bộ cơ thể lên tôi.

“Cởi váy ra nào,” anh nói, tay kéo ngược chiếc váy lên qua đùi, tới hông, rồi bụng tôi... chậm rãi tuyệt vời, lớp vải lướt nhẹ trên làn da tôi, vuốt qua bầu ngực.

“Cong người về phía trước,” anh nhắc.

Tôi làm theo, anh lôi chiếc váy qua đầu rồi buông nó xuống sàn nhà, để lại tôi trơ trọi với đôi xăng đan, chiếc quần chip và áo nịt ngực. Đôi mắt anh sáng rực khi anh tóm lấy hai tay tôi, giơ lên qua đầu. Anh chớp mắt, rồi nghiêng đầu sang một bên, ý chừng muốn xin phép tôi. Anh ấy định làm gì tôi thế nhỉ? Tôi nuốt khan rồi gật đầu, thoáng một nụ cười ngưỡng mộ và mãn nguyện hiện trên môi anh. Anh kẹp cổ tay tôi vào những chiếc vòng da trên thanh ngang phía trên, rồi lại lôi chiếc khăn lụa ra.

“Anh thấy em nhìn thế là đủ rồi.”

Anh quấn khăn quanh đầu bịt mắt tôi lại, cơn ớn lạnh chạy dọc cơ thể khi mọi giác quan đột nhiên nhạy bén hơn; tiếng thở êm ái của anh, cảm giác đáp trả đầy phần khích của tôi, mạch đập rộn ràng bên tai, mùi hương tuyệt diệu của Christian trộn lẫn với hương cam và mùi gỗ véc-ni trong phòng – tất cả đều được cảm nhận vô cùng rõ nét, mắt tôi không thấy gì. Mũi anh chạm vào mũi tôi.

“Anh sắp khiến em phải điên dại lên đây,” anh khẽ nói. Hai tay anh giữ lấy hông tôi, trượt xuống dưới, kéo theo chiếc quần con rồi lướt xuống phía dưới chân tôi. Khiến tôi điên dại ư... WOW.

“Nhấc chân lên, từng bên một.” Tôi làm theo, anh tuột chiếc quần ra, rồi lần lượt từng bên dép xăng-đan. Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân tôi, dịu dàng kéo chân tôi sang bên phải.

“Bước sang,” anh nhắc, rồi cồng cổ chân phải tôi vào giá thập gỗ, tiếp đến là cổ chân bên kia. Tôi bị trói căng người trên giá, không thể nhúc nhích. Christian đứng dậy, bước lại phía tôi, cơ thể tôi lại đắm chìm trong hơi ấm từ anh tỏa ra, dù chưa hề chạm tới tôi. Một lát sau, anh đỡ cầm tôi, ngửa đầu ra sau, dịu dàng đặt môi hôn.

“Anh nghĩ, cần thêm nhạc nền và ít đồ phụ trợ nữa. Trông em thế này đẹp quá đi thôi, bà Grey. Anh có thể gạt hết mọi việc chỉ để ngắm vẻ tuyệt mỹ này.” Giọng anh vang lên êm ái. Mọi vòng cơ trong tôi quận siết lại.

Phải một lát sau, khá lâu, tôi nghe tiếng chân anh bước nhẹ tới chỗ tủ đồ, mở một ngăn kéo. Ngăn đựng đồ chơi ư? Tôi không biết nữa. Anh lấy một món đồ ra đặt lên mặt tủ, rồi lại lấy tiếp cái khác. Có tiếng bật loa, lát sau tiếng độc tấu piano vang lên du dương, êm ái tràn ngập cả căn phòng. Nghe quen quen – tôi đoán là nhạc của Bach – nhưng lại không rõ là bản nhạc nào. Trong giai điệu này có cái gì đó khiến tôi e sợ. Có lẽ vì nó quá lạnh lùng và xa cách. Tôi nhắm mắt, cố tìm hiểu xem tại sao bản nhạc ấy lại khiến tôi bối rối thế, nhưng Christian đã vô vấp đỡ lấy cằm tôi, khiến tôi giật nảy mình. Anh kéo nhẹ cằm để tôi thả môi dưới ra. Tôi mỉm cười, cố tự trấn an mình. Sao tôi cảm thấy bất an thế? Tại âm nhạc ư?

Christian đưa tay từ cằm, xuống cổ họng, tới vùng ngực tôi. Anh lùa ngón tay cái đẩy bầu ngực lên, giải phóng một bên gò đào khỏi sự che chắn của bầu áo. Cổ họng anh phát ra tiếng rên khe khẽ tán thưởng, rồi hôn lên cổ tôi. Đôi môi anh lần theo đường đi của những ngón tay khi này tiến tới bầu ngực, vừa hôn vừa mút mấp trên suốt chuyến du ngoạn. Ngón tay anh lại dịch chuyển sang bên ngực trái, giải phóng nó khỏi chiếc áo ngực. Tôi bật tiếng rên khi ngón tay cái của anh miết lên nhũ hoa bên trái, còn đôi môi vẫn vò bên phải, nhẹ nhàng nhảy và giật tới khi chúng săn cứng lại.

“Ah.”

Anh vẫn không ngơi nghỉ. Từng cử chỉ tỉ mỉ, anh gia tăng cường độ mãnh liệt ở mỗi bên. Tôi giằng giật trong vô vọng khỏi sự trói buộc khi những khoái cảm mạnh mẽ xuyên thấu từ nơi đầu ngực tới sâu thẳm vùng bụng dưới. Tôi cố oằn mình nhưng không sao cựa quây được, khiến trò tra tấn càng trở nên mãnh liệt.

“Christian,” tôi năn nỉ.

“Anh biết,” anh khẽ nói, giọng khản đặc. “Đây chính là cảm giác em đã gây ra cho tôi.”

Gì cơ? Tôi rên rỉ, còn anh lại lặp lại từ đầu, khuất phục hai bên ngực tôi bởi những đụng chạm ngọt ngào và man dại, lặp đi lặp lại – khiến tôi gần chạm tới đỉnh điểm.

“Xin anh,” tôi run rẩy.

Anh phát ra tiếng kêu trầm đục hoan lạc từ cổ họng, rồi đột nhiên đứng dậy, bỏ mặc tôi hăng hụt, hỗn hển và quần quai giằng giật những dây trói. Anh lướt tay hai bên thân tôi, một tay đặt ở hông, tay kia du ngoạn xuống bụng dưới.

“Để xem em thế nào,” anh khẽ ngân nga. Tay anh dịu dàng úp lên vùng cấm địa của tôi, chà miết ngón cái lên vùng đào nhụy nhạy cảm, khiến tôi bật tiếng la. Ánh từ từ đẩy một, rồi hai ngón tay vào trong tôi. Tôi rên lên, ưỡn hông về phía trước, hăm hở đón nhận ngón tay và mu bàn tay của anh.

“Ôi, Anastasia, em sẵn sàng lắm rồi,” anh thốt lên.

Ngón tay anh xoay tròn bên trong tôi, cứ thế không ngơi nghỉ, trong khi ngón cái mân mê vùng điểm nút nhạy cảm, liên tục không ngừng. Đó là điểm duy nhất mà cơ thể anh đang chạm tới, và mọi căng thẳng, lo âu trong ngày đang đổ dồn về vùng cơ thể ấy.

Chết mất... dữ dội quá... lạ lùng nữa... bản nhạc này... tôi bắt đầu sắp...

“Ah,” tôi rên siết khi ngón tay Christian vẫn không ngừng bên trong tôi. Tôi gần đạt tới... những kích thích này... Tôi ngừng đầu ra sau, la lên dữ dội, thì Christian dừng cử động ngón tay. Mọi khoái cảm khựng lại.

“Không! Christian,” tôi năn nỉ, cố ưỡn hông về phía trước để tìm kiếm sự cọ xát mê hoặc.

“Yên nào, em yêu,” anh vỗ về trong khi cơn cực khoái suýt tan biến mất. Anh lại nhào người hôn tôi.

“Hụt hăng lắm phải không?”

Ôi, không! Đột nhiên tôi hiểu anh đang chơi trò gì.

“Christian, xin anh.”

“Suýt,” anh lại hôn tôi. Thế rồi anh bắt đầu khuấy đảo lần nữa. Anh nhích người để cả cơ thể tì lên người tôi. Anh vẫn mặc nguyên quần áo, lớp vải bò mềm của chiếc quần jean cọ vào chân tôi, vật nam tính của anh thúc vào hông tôi. Sự cận kề quá trêu ngươi. Anh lại dẫn tôi tới miệng vực, cơ thể tôi cất tiếng kêu khao khát, rồi dừng khựng.

“Không,” tôi gào lên thảm thiết.

Anh đặt lên bờ vai một nụ hôn dịu dàng ướt át, tay anh rút khỏi người tôi, chiếc máy rung lê đi dọc cơ thể. Nó làm chấn động cả vùng bụng, tiến xuống bụng dưới, sả vào vùng cấm địa, tì lên vùng đào nhụy. Chết mất, dữ dội quá.

“A!” Tôi la lên, giật mạnh khỏi những vòng trói.

Cơ thể tôi đang siêu nhạy cảm, như thể sắp nổ tung, và khi sắp tới nơi, Christian lại ngừng đột ngột.

“Christian!” Tôi la toáng lên.

“Hăng hụt hả?” Anh gầm gè trong cổ họng. “Giống hệt như em. Hứa mỗi một câu và rồi...” Anh kéo dài giọng.

“Christian, xin anh!” Tôi van nài.

Những đầu nút thần kinh trong tôi đang gào thét đòi tự do.

Anh miết mũi dọc theo mũi tôi. “Trong những người anh biết thì em là người con gái khiến anh phải tức giận nhiều nhất đấy.”

Không, Không, Không.

“Christian, em chưa bao giờ hứa phải phục tùng anh. Xin anh đẩy, làm ơn...”

Anh đứng trước mặt, giữ chặt hông tôi rồi ép sát hông vào người tôi, khiến tôi ngỡ ngàng – anh chà sát vùng háng vào người tôi, những nút cài chiếc quần jean cọ sát lên tôi, bên dưới gồ lên cộm cộm. Một tay anh gỡ khăn bịt mắt tôi ra, đỡ lấy cằm tôi, tôi chớp chớp mắt khi bắt gặp ánh nhìn nóng bỏng như thiêu đốt của anh.

“Em khiến anh phát điên,” anh thì thào, ưỡn hông tì mạnh vào tôi, một, rồi hai, rồi ba lần, sự chà xát làm cơ thể như tóe lửa, sắp bùng cháy. Và một lần nữa, anh lại khước từ tôi. Còn tôi thì muốn anh vô cùng. Tôi thèm anh tha thiết. Tôi nhắm mắt và rên rỉ van xin. Tôi không ngăn được cảm giác mình đang bị trừng phạt.

Tôi tuyệt vọng còn anh thì tàn nhẫn. Nước mắt tôi dâng trào. Tôi không biết anh còn muốn đi tiếp tới đâu.

“Xin anh,” tôi thốt lên một lần nữa.

Nhưng anh chỉ cúi nhìn tôi, không chút mủi lòng. Anh ấy định tiếp tục.

Bao lâu nữa? Tôi còn chơi trò này được nữa không? Không. Không. Không được – Tôi không thể chơi tiếp nữa. Tôi hiểu rằng anh sẽ không chịu dừng lại. Anh sắp tiếp tục hành hạ tôi. Bàn tay anh lại lướt dọc trên người tôi. Không... Và nước lũ dâng vỡ bờ – mọi nỗi e ngại, lo lắng, sợ hãi suốt mấy ngày nay một lần nữa lần át tôi khi nước mắt tôi tuôn trào trên bờ mi. Tôi quay mặt đi. Đây không phải là yêu đương. Mà là trả thù.

“Đỏ,” tôi thút thít. “Mã Đỏ.” Nước mắt tuôn rơi trên má tôi.

Anh dừng lại. “Không!” Anh sững sờ, kinh ngạc. “Chúa ơi, không.”

Anh vội vã cởi trói hai tay, đỡ eo tôi, rồi cúi xuống cởi trói ở cổ chân, trong khi tôi gục mặt vào hai tay và bật khóc.

“Không, không, không. Ana, xin em. Dừng mà.”

Anh nhấc bổng tôi lên, tiến lại giường, ngồi xuống, rồi nựng tôi trong lòng. Tôi khóc thổn thức. Tôi bị vùi dập... cơ thể tôi bị xô đẩy tới quá ngưỡng chịu đựng, tâm trí tôi trống rỗng, cảm xúc rắc tán theo gió bay. Anh với ra sau lưng, giặt tấm sa-tanh phủ trên giường, quấn nó quanh người tôi. Tấm chăn mát lạnh có cảm giác lạ lẫm và không dễ chịu chạm vào làn da nhạy cảm của tôi. Hai tay anh ôm choàng quanh tôi, ghì tôi sát vào lòng, nhẹ nhàng đu đưa dỗ dành.

“Anh xin lỗi. Xin lỗi em,” Christian thăm thò, giọng lo lắng. Anh cứ hôn mãi lên tóc tôi. “Ana, tha thứ cho anh, xin em.”

Xoay mặt dựa vào cổ anh, tôi tiếp tục khóc, như một sự giải tỏa nỗi lòng. Có quá nhiều chuyện xảy ra mấy ngày gần đây – vụ cháy ở phòng máy tính, rượt đuổi trên xe, kế hoạch công việc quá sức, ả kiến trúc sư dâm dăng, gã điên mang vũ khí đột nhập vào nhà, những cãi vã, giận dữ – và cả Christian đi công tác xa. Tôi ghét việc Christian đi vắng... Tôi lấy góc chăn lau mũi và dần dần nhận ra tiếng nhạc lạnh lùng của Bach vẫn vang vọng khắp phòng.

“Xin tắt nhạc đi.” Tôi thút thít.

“Ừ, tất nhiên rồi.” Christian cự mình, vẫn không buông tôi ra, lời điều khiển từ xa khỏi túi quần. Anh bấm nút và tiếng piano im bật, thay vào đấy là tiếng thở run rẩy của tôi. “Đỡ chưa?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu, bớt nước nỡ. Anh miết ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi.

“Không thích bản biến tấu Goldberg Variations của Bach à?” Anh hỏi.

“Không thích cái này.”

Anh cúi nhìn tôi, ánh mắt không giấu nổi nỗi ân hận.

“Anh xin lỗi.” Anh nhắc lại.

“Sao anh làm thế?” Tôi nói thật khế, trong khi cố gắng sắp xếp lại những ý nghĩ và cảm xúc đang giằng xé.

Anh lắc đầu buồn bã, mắt nhắm nghiền. “Anh bị mất kiểm soát trong thoáng chốc,” anh giải thích kém thuyết phục.

Tôi nhăn mặt nhìn anh, anh thở dài thườn thượt. “Ana, trì hoãn cực khoái là một cách được thừa nhận trong – Em chưa bao giờ...” Anh ngập ngừng. Tôi cựa mình trong lòng anh, khiến anh nhăn mặt.

Ồ. Tôi đỏ mặt. “Xin lỗi,” tôi lí nhí.

Anh lừ mắt, rồi bất ngờ nằm ngả người ra, kéo theo cả tôi. Cả hai nằm dài trên giường, tôi cuộn trong lòng anh. Chiếc áo ngực cọ vào khó chịu, tôi chỉnh lại nó.

“Cần giúp không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Tôi lắc đầu. Tôi không muốn anh chạm vào ngực tôi lúc này. Anh nhích ra để nhìn xuống tôi dễ hơn, ngập ngừng đưa tay lên, nhẹ nhàng vuốt má tôi. Nước mắt lại dâng lên trên khóe mắt tôi. Sao anh ấy có thể vừa tàn nhẫn là thế, thoáng chốc đã dịu dàng nhường này.

“Xin em đừng khóc,” anh khẽ thì thầm.

Tôi bối rối và choáng váng với anh chàng này. Cơn giận dữ của anh đã bỏ mặc tôi trong những giây phút khao khát... Tôi điếng người. Tôi muốn cuộn tròn trong một quả cầu rồi trốn mất. Tôi chớp mắt, cố kìm giữ không để nước mắt rơi khi nhìn vào đôi mắt đau đớn của anh. Tôi thở mạnh, vẫn thổn thức, mắt không rời khỏi anh. Tôi sẽ phải làm gì với anh chàng ưa chế ngự này đây? Học cách bị chế ngự ư? Tôi không nghĩ thế...

“Em chưa bao giờ làm sao?” Tôi hỏi.

“Chịu nói sao làm vậy. Em dối ý; mà không báo cho anh biết em ở đâu. Ana, anh bây giờ ở New York, bắt lực và giận tím giận tái. Nếu anh đang ở Seattle, anh đã không bắt em ở nhà.”

“Thế nên anh trừng phạt em?”

Anh nuốt khan, rồi nhắm nghiền mắt lại. Anh ấy không muốn trả lời, và thế là đủ hiểu trừng phạt tôi là ý định chính của anh.

“Anh hãy thôi ngay trò này đi,” tôi lầm bầm.

Lông mày anh nhíu lại.

“Để bắt đầu, anh chỉ cần kết thúc cái cảm giác tệ hại về bản thân đi.”

Anh khịt mũi. “Đúng thế,” anh nói khẽ. “Anh không thích thấy em như thế.”

“Và em không thích cảm giác như bây giờ. Anh chẳng từng nói khi trên thuyền Fair Lady rằng anh đâu có cưới một người dễ phục tùng.”

“Anh biết. Anh biết.” Giọng anh thật khẽ và chân thành.

“Thế thì hãy thôi không cư xử với em như kẻ phục tùng đi. Em xin lỗi đã không gọi điện báo anh. Em sẽ không ích kỉ như thế nữa đâu. Em biết anh lo lắng cho em.”

Anh nhìn tôi chăm chú, kĩ lưỡng, ánh mắt buồn bã và lo lắng. “OK. Được rồi,” cuối cùng anh cũng đáp. Anh cúi xuống, nhưng dừng lại trước khi môi anh chạm vào tôi, thăm hỏi ý xem có được phép không. Tôi dướn mặt áp gần anh hơn và anh hôn tôi thật dịu dàng.

“Lần môi em luôn êm ái mỗi khi em khóc,” anh thì thào.

“Em chưa từng hứa phải răm rắp vâng lời anh, Christian,” tôi khẽ nói.

“Anh biết.”

“Xin hãy thống nhất thế nhé. Vì cả hai ta. Và em sẽ cố thận trọng hơn với... kẻ ưa thống trị trong anh.”

Trông anh trông rỗng, yếu đuối và hoang mang cực độ.

“Anh sẽ cố,” giọng anh chan chứa chân thành.

Tôi thở ra run rẩy. “Xin anh đấy. Với cả, nếu em ở nhà lúc đấy...”

“Anh biết rồi,” anh vội đáp, mặt tái nhợt. Ngả mình ra giường, anh gác cánh tay để không lên che mặt. Tôi cuộn mình ôm chặt anh, gối đầu lên ngực anh. Cả hai cùng nằm im lặng một lúc lâu. Anh đưa tay tới đuôi bím tóc của tôi, tháo chun buộc để tóc tôi xõa ra, rồi ngón tay anh như chiếc lược chải dịu dàng và nhịp nhàng lên đó. Đây mới chính là vấn đề thực sự – nỗi sợ hãi của anh... nỗi lo sợ phi lý cho sự an toàn của tôi. Hình ảnh gã Jack Hyde nằm gục trên sàn nhà trong căn hộ, bên cạnh là khẩu súng Glock lại hiện về trong tâm trí tôi.

“Lúc trước ý anh định bảo gì khi nhắc đến hoặc là?” Tôi hỏi.

“Hoặc nào cơ?”

“Lúc nhắc đến Jack ấy.”

Anh ngó vội xuống tôi. “Em chẳng bao giờ chịu bỏ cuộc đâu nhỉ?”

Tôi thì cầm lên xương ức ngực anh, thích thú tận hưởng những ve vuốt dịu dàng của bàn tay anh trên tóc.

“Bỏ cuộc ư? Không bao giờ. Kể em nghe đi. Em không thích cứ bị giấu diếm mãi thế. Có vài suy nghĩ của anh có vẻ hơi phóng đại quá nên em cần biện hộ. Thậm chí anh còn không biết dùng súng – em cũng biết rồi đấy. Anh cứ nghĩ em không làm được gì nên chẳng chịu kể cho em nghe chuyện gì, phải không Christian? Nào là bạn gái cũ của anh nhầm nhe chìa súng vào em, người tình ‘thích phi công trẻ’ của anh thì quấy nhiễu em – mà đừng nhìn em kiêu đấy,” tôi gắt lên khi bắt gặp anh lừ mắt với tôi. “Mẹ anh cũng nghĩ như thế về bà ta.”

“Em nói chuyện với mẹ anh về Elena à?” Christian cao giọng hỏi vặn.

“Vâng, mẹ Grace và em đã nhắc đến bà ta.”

Anh ngó người nhìn tôi.

“Mẹ rất buồn về chuyện ấy, cứ tự trách móc mình.”

“Không tin nổi là em lại đi kể với mẹ anh. Dở thật!” Anh nằm ngả ra, cánh tay lại gác lên che mặt.

“Em không kể gì cụ thể đâu.”

“Hy vọng là không. Mẹ Grace không cần biết tất những tình tiết hãi hùng thế đâu. Chúa ơi, Ana. Cả bố anh cũng biết à?”

“Không!” Tôi lắc đầu quây quây. Tôi đâu có nói chuyện thân mật kiểu ấy với bố Carrick được. Ý của ông nhắc nhở chuyện hợp đồng tiền hôn nhân vẫn làm tôi đau nhói. “Dù sao thì anh cũng không nên đánh trống lảng em thế nữa. Nói nốt chuyện Jack đi. Có việc gì thế?”

Christian hơi nhích tay lên, liếc nhìn tôi, khó đoán anh đang nghĩ gì. Thở dài đánh thượt, anh gác tay lên che mặt.

“Hyde bị nghi là có dính dáng đến vụ phá hủy Charlie Tango. Thám tử điều tra tìm thấy một phần vân tay, nhưng chỉ một phần thì không giúp tìm ra manh mối. Nhưng rồi khi em nhận ra Hyde trong phòng máy chủ. Hắn từng bị kết án khi còn vị thành niên ở Detroit, kiểm tra dấu vân tay đó khớp với của hắn.”

Tâm trí tôi cứ quay lảo đảo khi cố tưởng tượng về những điều vừa nghe được. Chính Jack là kẻ làm Charlie Tango bị lộn nhào ư? May mắn sao Christian thoát nạn. “Sáng nay người ta tìm thấy một chiếc xe tải chở hàng trong ga-ra bên dưới. Lái xe là Hyde. Hôm qua, hắn chở vài thứ quái quỷ gì đó cho gã mới dọn nhà đến. Cái gã chúng ta gặp trong thang máy ấy.”

“Em không nhớ tên anh ta.”

“Anh cũng không nhớ.” Christian đáp. “Nhưng bằng cách nào đó Hyde đã xoay sở để vào được cao ốc này hợp pháp. Hắn đang làm việc ột công ty vận chuyển...”

“Và gì nữa? Có gì quan trọng liên quan đến chiếc xe tải ư?”

Christian không chịu nói.

“Christian, kể em nghe đi.”

“Cảnh sát tìm thấy... vài thứ trong xe tải.” Anh lại dừng lại, ôm chặt lấy tôi hơn.

“Vài thứ gì?”

Anh nín lặng một lát, tôi định mở lời thúc giục thì anh nói tiếp. “Một tấm nệm, liều thuốc an thần có thể hạ gục cả tá ngựa, và một lời nhắn.” Giọng anh thều thào, nổi kinh hoàng và khiếp sợ bao trùm lấy anh.

Trời đất ơi.

“Lời nhắn?” Giọng tôi máy móc nhắc lại lời anh.

“Đề gửi cho anh.”

“Nó viết gì?”

Christian lắc đầu, ý như không biết hoặc không chịu tiết lộ nội dung lá thư.

Ồ hay.

“Đêm qua Hyde đến đây định bắt cóc em.” Christian lạnh cứng người, nét mặt căng thẳng cao độ. Nghe anh nói, tôi nhớ lại hình ảnh cuộn băng dính, cơn rừng mình chạy thối suốt người tôi, dù rằng thông tin này không phải tin nóng hổi mới được nghe “Khốn nạn,” tôi lẩm bầm.

“Yên nào,” Christian khẽ nói.

Tôi cố nhớ lại hình ảnh Jack lúc ở chỗ làm. Có phải hẳn lúc nào cũng điên khùng không? Làm sao hẳn có thể xoay sở thoát khỏi tình trạng đó? Ý tôi là tính hẳn ta rất quái đản, nhưng thực ra là bị điên ư?

“Em không hiểu vì sao lại thế,” tôi lẩm nhẩm. “Chuyện đó đâu liên quan gì tới em?”

“Anh hiểu. Cảnh sát đang điều tra kỹ hơn, cả Welch cũng đang tìm hiểu. Nhưng bọn anh đều nghĩ có liên quan đến Detroit.”

“Detroit ư?” Tôi bối rối ngược nhìn anh.

“Ừ. Có chuyện ở đó.”

“Em vẫn chưa hiểu.”

Christian xoay mặt sang nhìn tôi, vẻ mặt kín như bưng. “Ana, anh sinh ra ở Detroit.”

62. Chương 12

Chương 12

“Em tưởng anh sinh ở Seattle,” tôi khẽ hỏi. Các ý nghĩ như chạy đua trong tâm trí tôi. Chuyện này thì liên quan gì tới Jack.

Christian nhắc cánh tay đang gác trên trán, với ra phía sau, lấy chiếc gối. Anh kê nó dưới đầu, nằm ngả lưng xuống rồi nhìn tôi dè dặt. Một lát sau anh lắc đầu.

“Không. Elliot và anh cùng được nhận nuôi ở Detroit. Sau đó, cả gia đình nhanh chóng chuyển tới đây sống. Mẹ Grace muốn sống ở ven biển miền Tây để tránh xa đô thị xô bồ, rồi bà tìm được việc ở bệnh viện Tây Bắc. Anh nhớ được rất ít kỷ niệm về thời gian này. Mia thì được nhận nuôi ở đây.”

“Thế Jack đến từ Detroit à?”

“Ừ.”

Ồi... “Sao anh biết?”

“Anh đã kiểm tra lý lịch khi em đến làm việc cho hắn ta.”

Dĩ nhiên là anh ấy làm thế rồi.

“Anh hắn có cả tập hồ sơ dày sụ về hắn ấy nhỉ?” tôi hỏi đùa.

Miệng Christian hơi mím môi lại để giấu một nụ cười. “Anh nghĩ cũng chỉ lờ mờ.” Ngón tay anh vẫn chải vuốt nhẹ trên làn tóc tôi. Thật êm ái. “Trong hồ sơ về hắn có gì?” Christian chớp mắt. Anh đưa tay vuốt má tôi. “Em thực lòng muốn biết à?”

“Thế có gì sai không?”

Anh nhún vai. “Còn nhiều điều tồi tệ hơn cơ,” anh thì thầm.

Không lẽ nào! Ý anh tự ám chỉ mình ư? Thế rồi hình ảnh về Christian thuở còn là cậu bé bị bỏ mặc, nhỏ bé, nhếch nhác và đang hoảng sợ hiện lên trong đầu tôi. Tôi choàng tay ôm anh, ghì chặt anh vào lòng, kéo chăn đắp lên anh, rồi áp má lên ngực anh.

“Gì thế?” Anh hỏi, lúng túng trước phản ứng của tôi.

“Không có gì,” tôi khẽ đáp.

“Không, không được thế. Phải công bằng chứ, Ana. Có chuyện gì em không được giấu anh đâu?”

Tôi ngược lên, bắt gặp nét mặt lo lắng của anh. Lại áp má mình lên ngực anh, tôi đành nói thật. “Đôi khi em tưởng tượng thấy anh khi còn nhỏ... trước khi đến sống trong gia đình Grey.”

Christian sững người. “Anh không định nói về mình. Anh không muốn nhận lòng thương hại của em, Anastasia. Phần đời đó của anh qua rồi. Hết rồi.”

“Không phải thương hại,” tôi hốt hoảng đáp lại. “Mà là cảm thông và đau xót – quá xót xa khi thấy có người nữ làm thế với một đứa trẻ.” Tôi hít vào một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh, trong khi ruột gan như quặn thắt lại, nước mắt thì trực dâng trào. “Phần đời đó của anh đã qua rồi ư, Christian – sao anh lại nói thế? Anh đang sống từng ngày cùng bóng dáng quá khứ ấy. Anh đã bảo vậy với em mà, nhớ không?” Giọng tôi thì thảo như gió thoảng.

Christian thở hắt ra, đưa tay kia lên lùa vào tóc mình, im lặng và cơ thể như đang gồng lên.

“Em hiểu tại sao anh cảm thấy cần phải kiểm soát em. Để bảo vệ em an toàn.”

“Và đôi lần em lại bất chấp lời anh,” giọng anh lạc hẳn đi, bàn tay bắt động giữa làn tóc của tôi.

Tôi nhăn nhó. Trời đất! Tôi có cố ý làm như vậy đâu chứ? Cô nàng Tiềm Thức tháo cặp kính hình bán nguyệt, đưa đầu gọng lên miệng, bấu môi và gặm đầu. Tôi phớt lờ cô ả. Rắc rối nhĩ – tôi là vợ, đầu phải người phục tùng, cũng không phải đối tác làm ăn mà anh kiếm được. Tôi cũng không phải mụ gái mại dâm từng sinh ra anh... Chết tiệt. Ý nghĩ ấy thật đáng ghê tởm. Từng lời của bác sĩ Flynn vang lên bên tai tôi: “Cứ tiếp tục làm theo cách cô đang làm. Christian đang yêu đắm đuối... Một điều rất đáng mừng.”

Thế đấy. Tôi chỉ cứ làm theo cách mình vẫn làm. Đấy chẳng phải quyền rũ mà trước kia Christian đã cảm thấy đó sao?

Ôi, anh chàng này thật khó hiểu. “Bác sĩ Flynn từng bảo em nên bỏ quá cho anh chuyện này chuyện nọ vì luôn có một lý do ẩn chứa bên trong. Em tưởng mình đã làm theo – em cũng không chắc nữa. Có lẽ đây là cách em kéo anh tới thực tại – để tránh xa quá khứ,” tôi thì thảo. “Em không biết. Em dường như còn chẳng hiểu nổi anh sẽ quan trọng hóa mọi chuyện tới đâu nữa.”

Anh im lặng một lúc. “Flynn chết tiệt,” anh lầu bầu một mình.

“Ông ấy bảo em đã cư xử với anh thế nào thì cứ tiếp tục làm thế.”

“Giờ có ông ấy đây không?” Christian vặn lại.

Thôi được. Chẳng ích gì đâu. “Christian, em biết anh rất từng yêu mẹ anh, nhưng anh không thể bảo vệ được bà. Anh không phải làm thế với em đâu vì em đâu phải là bà.” Anh lại lạnh cứng người. “Thôi đi,” anh nói nhỏ.

“Không, xin anh, nghe này.” Tôi ngẩng lên nhìn vào đôi mắt mở lớn đang nhìn chờ đợi vì sợ hãi. Anh nín thở. Ôi, Christian... Tim tôi thất lại. “Em không giống bà. Em mạnh mẽ hơn bà rất nhiều. Em có anh bên cạnh, và anh giờ cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều. Em biết anh yêu em. Em cũng yêu anh,” tôi thì thào.

Trán anh nhăn lại khi nghe thấy những lời không mong đợi mà tôi vừa thốt ra. “Em có còn yêu anh không?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên là có chứ. Christian, em sẽ mãi yêu anh. Dù anh có làm gì với em.” Có phải anh muốn được trấn an như thế không?

Anh trút thở, nhắm mắt lại, cánh tay lại gác lên trán, nhưng cũng ôm tôi chặt hơn.

“Đừng giấu giếm em nữa.” Tôi nhòe dãi, nắm bàn tay anh, kéo cánh tay đang che lấy mặt. “Suốt đời mình anh đã phải che giấu rồi. Xin anh đừng làm thế với em.”

Anh nhìn tôi đầy ngờ vực, rồi nhăn mặt. “Giấu giếm ư?”

“Vâng.”

Anh đột nhiên cựa mình, lăn sang phía giường bên anh, buông tôi ra, thế là tôi nằm song song cạnh anh trên giường. Anh với tay, vuốt nhẹ lọn tóc vướng trên mặt tôi, vén ra sau tai.

“Sáng nay, em hỏi anh có ghét em không. Anh không hiểu tại sao, và giờ...” Anh ngừng lời, nhìn tôi chăm chăm như thể tôi là một bài toán cực kì hóc búa.

“Anh vẫn nghĩ em ghét anh ư?” Giờ đến giọng tôi đầy ngờ vực.

“Không.” Anh lắc đầu. “Giờ thì không.” Anh có vẻ đã bình tĩnh trở lại rồi. “Nhưng anh cần biết... sao em lại dùng đến từ khóa an toàn, hả Ana?”

Tôi tái mặt. Tôi biết nói gì với anh đây? Rằng anh làm tôi thấy sợ ư? Hay tôi không biết tới lúc nào anh mới ngừng trò ấy lại. Rằng tôi đã van nài – nhưng anh lại chẳng chịu dừng lại. Rằng tôi không muốn mọi việc tiến tới độ lần... như – như cái lần đã từng xảy ra trước đây. Tôi rùng mình khi nhớ lại lúc anh dùng thất lưng quất vào người tôi.

Tôi nuốt khan. “Vì... vì anh đã quá giận dữ, xa cách và lạnh lùng. Em không biết rồi anh sẽ còn làm gì nữa.”

Về mặt anh thật khó hiểu.

“Anh có định để em lên đỉnh không?” Giọng tôi chỉ vền vện như tiếng thì thào, tôi cảm thấy hai má mình đỏ ửng, nhưng tôi vẫn nhìn thẳng vào anh.

“Không,” cuối cùng anh cũng đáp. Khỉ thật. “Thế thì thật... tàn nhẫn.” Khớp ngón tay anh dịu dàng lướt trên má tôi. “Nhưng quả thực,” anh khẽ nói. Mắt anh rọi xuống tôi như thể đang cố nhìn thấu tâm hồn tôi, đôi mắt u ám thăm thẳm. Sau một một hồi im lặng tường chừng như vô tận, anh nói tiếp, “anh vẫn vui nếu em đạt được.”

“Thật ư?” Tôi không hiểu gì.

Đôi môi anh nở nụ cười buồn bã. “Ừ. Anh không muốn làm tổn thương em. Anh bị mê hoặc.” Anh cúi xuống hôn tôi. “Trong thoáng chốc anh bị lạc lối.” Anh lại đặt môi hôn. “Bên em điều gì cũng có thể xảy ra.” Ô? Và một vài lý do kì khôi đã khiến tôi thích thú... Tôi cười thật tươi. Tại sao chuyện này lại khiến tôi vui nhỉ? Anh cũng cười.

“Anh không hiểu sao em cười thế, bà Grey.”

“Em cũng không biết.”

Anh ôm choàng lấy tôi, đầu gối lên ngực tôi. Chúng tôi đang trong tình trạng nửa kín nửa hở, đắp hờ chiếc chăn sa-tanh đỏ. Một tay tôi xoa lưng anh, tay kia luồn vào vuốt tóc anh. Anh thở ra thật dài, rồi thả lỏng người trong vòng tay tôi.

“Nghĩa là anh có thể tin tưởng em... có thể ngăn được anh lại. Anh không bao giờ muốn làm em bị tổn thương,” anh khẽ nói. “Anh cần...” Anh ngập ngừng chưa chịu nói tiếp.

“Anh cần gì?”

“Anh cần kiểm soát, Ana. Như anh cần em. Đó là cách duy nhất anh tìm thấy khả năng kiểm soát. Anh không thể không làm thế. Không thể. Anh đã cố... Lúc này, với em...” Anh lắc đầu đau đớn.

Tôi nuốt khan. Đây chính là mấu chốt vấn đề tiến thoái lưỡng nan giữa chúng tôi – nhu cầu kiểm soát bản thân và nhu cầu của anh đối với tôi. Tôi chối bỏ cách nghĩ hai loại nhu cầu này loại trừ lẫn nhau.

“Em cũng cần anh,” tôi thì thầm, ôm anh chặt hơn. “Em sẽ cố gắng, Christian. Em sẽ cố gắng chu đáo hơn.”

“Anh muốn em cần anh,” anh khẽ nói.

Trời đất!

“Vâng!” Giọng tôi xúc động mạnh mẽ. Tôi cần anh lắm. Tôi yêu anh rất nhiều.

“Anh muốn chăm sóc em.”

“Vâng. Trọn đời. Khi anh đi vắng em nhớ anh biết bao.”

“Thế ư?” Giọng anh có vẻ ngạc nhiên lắm.

“Vâng, dĩ nhiên rồi. Em ghét anh đi vắng thế.”

Tôi cảm thấy anh đang cười.

“Đáng lẽ em đi cùng anh được mà.”

“Christian, xin anh. Thôi không bối mớ chuyện cũ nữa. Em muốn đi làm mà.”

Tiếng anh thở dài khi ngón tay tôi dịu dàng vuốt tóc anh.

“Anh yêu em, Ana.”

“Em cũng yêu anh, Christian. Em sẽ mãi yêu anh.”

Chúng tôi nằm im lìm bên nhau sau cơn sóng gió. Lắng nghe nhịp đập đều đặn của trái tim anh, tôi thiếp dần vào giấc ngủ.

TÔI GIẬT MÌNH, CHOÀNG TỈNH GIÁC, mắt phương hướng. Đây là đâu thế này? Phòng giải trí. Đèn vãn bật, ánh sáng dịu dịu rọi lên những bức tường màu đỏ tươi. Christian lại rên rỉ, thì ra tiếng anh đã đánh thức tôi.

“Không,” anh rên siết. Anh nằm sõng soài bên cạnh tôi, đầu ngửa lên, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Trời ơi. Anh đang gặp ác mộng. “Không!” anh lại la lên thất thanh. “Christian, dậy đi.” Tôi vùng dậy, hất tung chiếc chăn. Tôi quỳ gối cạnh anh, giữ hai vai rồi lay anh dậy, nước mắt lưng tròng.

“Christian, xin anh. Dậy đi!”

Mắt anh bừng mở, u ám và dữ dội, đồng tử căng ra vì sợ hãi. Anh nhìn tôi thẫn thờ.

“Christian, anh vừa gặp ác mộng. Anh đang ở nhà rồi. An toàn rồi.”

Anh chớp mắt, hốt hải nhìn xung quanh, nhăn mặt khi chợt bừng tỉnh và nhận ra mình đang ở đâu. Anh đưa nhìn tôi. “Ana,” anh thốt lên, bất thành linh đưa hai tay đỡ khuôn mặt tôi, kéo tôi tựa vào ngực anh, hôn tôi.

Thật mãnh liệt. Lưỡi anh quấy đảo miệng tôi, một hương vị tuyệt vọng và khao khát. Vừa nới lỏng tôi giây lát, anh lần mình, môi anh khóa chặt môi tôi, cơ thể anh ép chặt tôi xuống mặt đệm cứng nhắc của chiếc giường bốn cọc chống. Một tay anh siết chặt quai hàm tôi, tay kia vươn ra đỡ phía trên đầu tôi, giữ tôi nằm im. Phía dưới anh vẫn mặc quần jean, đầu gối anh tách hai chân tôi mở ra lách vào giữa hai đùi tôi.

“Ana,” anh hốt hải gọi, như thể vẫn chưa tin tôi đang trong sự chiếm đoạt của anh. Anh cúi xuống nhìn tôi một tích tắc, cho tôi có thời gian hít thở. Rồi môi anh lại áp lên môi tôi, đoạt trọn miệng tôi, giành lấy tất cả mọi thứ tôi dâng hiến. Anh rên lên thật lớn, uốn hông thúc mạnh vào tôi. Vật cộm cộm bị chặn dưới lớp

vải bò thúc vào vùng đùi non mềm mại của tôi. Ôi... Tôi la lên, tất cả ham muốn dữ dội bị dồn nén ban nãy được dịp bùng lên, trỗi dậy đòi trả thù, nhấn chìm cơ thể tôi trong khát khao và đòi hỏi. Con quỷ dữ trong anh trỗi dậy, anh hồi hải hôn lên mặt, lên mắt, lên má rồi dọc theo quai hàm tôi.

“Em đây,” tôi thì thào, cố giúp anh trấn an, hơi thở hỗn hển, nóng hổi của chúng tôi hoà lẫn với nhau. Tôi choàng hai tay ôm vai anh, ưỡn hông áp mạnh vùng xương chậu vào người anh mời mọc.

“Ôi, Ana,” anh thở hỗn hển, giọng trầm khàn nặng nề. “Anh cần em.”

“Em cũng thế.” Tôi đáp lại gấp gáp, cơ thể tôi buông xuôi vì sự đụng chạm của anh. Tôi muốn anh. Muốn ngay bây giờ. Tôi muốn hàn gắn anh. Hàn gắn cả chính mình... Tôi cần làm thế. Tay anh lần xuống giật cúc quần, chỉ trong tích tắc đã giải phóng sự mạnh mẽ đang vươn lên đòi hỏi của mình.

Ôi trời. Cách đây chưa đến một phút chúng tôi còn đang ngủ cơ mà.

Anh nhìn xuống tôi trong khoảnh khắc ngẩn ngủ, chấp chới chờ đợi bên trên tôi.

“Vâng. Xin anh,” tôi thốt lên, giọng khàn đi vì ham muốn.

Và chỉ một cử động nhẹ nhàng, anh rấn sâu vào tôi.

“Ah!” Tôi la lên, không phải vì đau đớn mà vì quá bất ngờ trước sự sốt sắng của anh.

Anh rên rỉ, môi tìm kiếm môi, trong khi phía dưới tôi liên tục bị dồn đẩy, thì phía trên, miệng tôi cũng bị anh chiếm hữu. Anh chuyển động dữ dội, có phải vì bị thôi thúc bởi nỗi sợ hãi, sự khát khao, nỗi đam mê và – tình yêu đang thôi thúc anh? Tôi không rõ nữa, chỉ biết hân hoan đón nhận từng đợt từng đợt xô đẩy của anh.

“Ana,” anh gào lên, đứt đoạn, và anh tuôn trào dữ dội, trút vào tôi xối xả, khuôn mặt căng lên, cơ thể gồng lên cứng đờ, rồi thì anh gục xuống, dồn toàn bộ trọng lượng đè lên tôi, thở dốc, và để tôi một lần nữa... lơ lửng.

Tệ thật. Đêm nay không dành cho tôi. Tôi ôm anh, hít vào thật căng rồi nằm dưới anh oằn mình vì vẫn còn ham muốn. Anh nhẹ nhàng rút ra khỏi tôi, ôm tôi một lúc... khá lâu.

Cuối cùng anh lắc lắc đầu, nhóm dậy từ người trên khuỷu tay, bốt đi phần nào trọng lượng đè trên tôi. Anh nhìn tôi đắm đắm như thể lần đầu gặp mặt.

“Ôi, Ana. Lạy Chúa tôi.” Anh quỳ gối và dịu dàng hôn tôi.

“Anh ổn chứ?” Tôi bật hỏi, vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh. Anh gật đầu, nhưng trông anh vẫn còn sưng sốt và chắc chắn rất kích động. Ôi cậu bé lạc lõng của tôi. Anh nhắm mắt rồi nhìn thẳng vào mắt tôi như thể cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở đâu.

“Em thì sao?” Anh hỏi, giọng đầy lo âu.

“Ừm...” Tôi vờ vọc người bên dưới anh, giây lát sau, anh mỉm cười, điệu bộ rất gợi tình.

“Bà Grey, em vẫn còn ham muốn lắm,” anh thì thào. Anh hôn tôi vội vã, rồi bật dậy khỏi giường.

Anh quỳ xuống sàn nhà ở phía cuối giường, với tay lên nắm lấy ngay trên đầu gối, kéo tôi lại gần anh, hông tì sát mép giường.

“Ngồi đây,” anh nói khẽ. Tôi lắc mình nhóm dậy, tóc lòa xòa như chiếc mạng rủ xuống che phủ, rủ qua ngực. Đôi mắt xám đậm dưới ghim chặt lấy tôi, anh dịu dàng tách hai chân tôi rộng ra hết cỡ. Tôi chống hai tay, ngã người ra sau, chống trên hai tay – biết khá chắc chắn anh sắp làm gì. Nhưng... anh lại chỉ... ừm...

“Em đẹp tuyệt vời, Ana,” anh thì thào, tôi thấy mái tóc màu đồng của anh lướt một nụ hôn dài từ đùi non ngược lên trên. Khắp người tôi phản ứng co siết lại. Anh ngược nhìn tôi, đôi mắt thâm màu qua hàng lông mi mượt dài.

“Chờ xem,” anh thăm thì trong cổ họng, rồi miệng anh dụi vào tôi.

Ôi chào. Tôi la lên khi cả thế giới giờ đang dồn tụ lại ở chỗ giao điểm giữa hai bắp đùi, và – chết mất – nhìn anh thôi đã thật kích thích. Dưới mắt tôi là cảnh lưỡi anh tấn công vào vùng cơ thể nhạy cảm nhất

của tôi. Không chút khoan nhượng, anh cứ khuấy đảo và khám phá, nâng niu chốn ấy của tôi. Cơ thể tôi căng ra, hai cánh tay bắt đầu run rẩy.

“Không... A,” tôi lầm bầm. Anh nhẹ nhàng đẩy một ngón tay thon dài vào trong tôi, không chịu dừng nổi nữa, tôi nằm vật xuống giường, tận hưởng cảm giác chiếc miệng tham lam và ngón tay khéo léo của anh mằn mò tôi. Anh chậm rãi và dịu dàng xoa miết điểm nhạy cảm tuyệt diệu ấy bên trong tôi. Và thế là – tôi tới đỉnh. Tôi bùng nổ, gọi tên anh trong vỡ òa, khoái cảm đỉnh điểm đẩy tôi uốn cong người trên mặt đệm. Tôi tưởng mình như đang bay bổng giữa bầu trời đầy sao, đắm chìm trong khoái giác nhục thể nguyên thủy... Tôi láng máng nhận thấy anh đang dụi vào bụng tôi, đặt lên đó nụ hôn âu yếm, nhẹ nhàng. Tôi với xuống vuốt tóc anh.

“Anh vẫn chưa xong với em đâu,” anh thì thào. Rồi trước khi tôi kịp hạ cánh xuống Seattle, trở về mặt đất quen thuộc, anh đã đỡ lấy tôi, giữ chắc hông, kéo tôi ra ngoài mép giường chỗ anh đang quỳ gối, sát vào anh chạm vào bầu vật mạnh mẽ đang đợi chờ.

Tôi thở gấp khi anh vội vã lấp kín tôi. Trời đất quỷ thần ơi...

“Ôi, em yêu,” anh thì thào khi vòng tay ôm lấy tôi, đỡ đầu tôi lên và hôn lên mặt. Anh uốn hông, cơn khoái cảm hồi hã và nóng bỏng lan đi sâu trong tôi. Anh đỡ hông, nâng tôi lên, lắc mạnh người.

“A,” tôi rên siết, môi anh lại mãi miết trên bờ môi tôi, trong khi anh vẫn chậm rãi, ôi thật từ tốn, nâng lên rồi lắc mạnh... không ngừng. Tôi choàng tay quấn lấy cổ anh, buông lời theo nhịp điệu êm ái của anh, đi tới bất kể chốn nào anh dẫn tới. Tôi gấp chân, nhún nhảy theo anh... anh cảm thấy thật tuyệt diệu, uốn người ra sau, tôi ngã đầu, miệng mở ra trong cơn khoái lạc không lời, say sưa trong ái ân dịu dàng mà anh mang lại.

“Ana,” anh thì thầm gọi tên, nhào người hôn lên cổ tôi. Anh ôm tôi thật chặt, chậm rãi đưa đẩy, thôi thúc tôi... ngày càng lên cao hơn... tới cái thời khắc tuyệt mẫn ấy – bằng uy lực nhục cảm mãnh liệt. Khoái lạc từ tận cùng sâu thẳm trào dâng trong tôi khi vòng tay anh ghì siết thắm thiết.

“Anh yêu em, Ana,” tiếng anh thì thào kề bên tai tôi, giọng trầm khàn đục, rồi anh lại nhấc tôi lên lên xuống xuống. Tôi lùa hai bàn tay vào mái tóc anh.

“Em cũng yêu anh, Christian.” Tôi mở mắt ra và bắt gặp ánh mắt anh đang đắm đuối nhìn tôi. Trong ánh nhìn ấy, tôi thấy tình yêu của anh, cảm xúc ấy bừng sáng và rõ nét trong ánh đèn dịu nhẹ của căn phòng, cơn ác mộng đã hoàn toàn rơi vào quên lãng. Và khi cơ thể tôi đang chơi với tới ngưỡng để vùng thoát, tôi hiểu ra rằng đây chính là điều tôi mong muốn – sự giao kết thân mật này, biểu hiện của tình yêu mãnh liệt giữa chúng tôi.

“Tận hưởng cùng anh đi, em yêu,” anh thì thào, giọng rất khê. Tôi nhắm nghiền mắt lại, cơ thể co siết chặt khi nghe thấy âm thanh khê khàng khơi gợi của anh. Và thế là tôi đạt tới cao trào mãnh liệt, lên mãi lên mãi trong cơn cực khoái dữ dội. Anh giữ yên, tì trán lên trán tôi, thì thầm gọi tên tôi, vòng tay ôm siết quanh tôi rồi lát sau tìm tới sự giải phóng tuyệt diệu.

ANH NHẸ ĐỔ TÔI nằm xuống. Tôi cứ nằm thế trong vòng tay anh, kiệt sức và mẫn nguyện trọn đầy. Anh hít hà cổ tôi.

“Khá hơn chưa?” Anh khê hỏi.

“Ừm.”

“Mình lên giường hay em muốn ngủ luôn đây?”

“Ừm.”

“Bà Grey, trả lời đi.” Anh có vẻ vui lắm.

“Ừm.”

“Em chỉ nói được thế thôi à?”

“Ừm.”

“Đi nào. Để anh đưa em về giường. Anh không thích ngủ dưới đây “

Tôi miễn cưỡng trở mình và quay mặt nhìn anh. “Khoan hãy,” tôi lí nhí. Anh chớp mắt nhìn tôi, đôi mắt mở lớn trong sáng, dù vừa yêu đương cuồng cháy và đầy thỏa mãn. “Anh ổn chưa?” Tôi hỏi.

Anh gật đầu, cười chúm chím như chú bé con. “Giờ thì ổn rồi.”

“Ôi, Christian,” tôi trách yêu rồi âu yếm vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh. “Ý em muốn hỏi về cơn ác mộng của anh cơ.”

Nét mặt anh ngây ra trong giây lát, rồi anh nhắm mắt lại, hai tay ôm chặt tôi, dụi mặt vào cổ tôi.

“Thôi đừng nhắc đến nữa,” anh thì thào, giọng khản đặc và tha thiết.

Con tim tôi như chòng chành, chao đảo trong lồng ngực. Tôi ôm ghì lấy anh, bàn tay giữ lấy lưng và luồn vào tóc anh.

“Em xin lỗi,” tôi khẽ thủ thỉ, hốt hoảng trước phản ứng của anh. Trời đất – làm thế nào để theo kịp được tâm trạng thay đổi chóng vánh này đây? Anh ấy vừa mơ thấy chuyện quái gì thế không biết? Tôi lại không muốn khiến anh phải đau đớn hơn nếu bắt anh nhớ lại cơn ác mộng ấy. “Ổn rồi mà,” tôi nhẹ nhàng vỗ về, cổ kéo anh trở lại là chú bé vui tươi vài giây phút trước, “ổn cả rồi,” tôi cứ dụi dằm nhắc đi nhắc lại lời an ủi ấy.

“Lên giường ngủ thôi,” một lúc sau anh khẽ nhắc, rồi đứng dậy, để mặc tôi trống trải và nhứt nhối. Trườn dậy theo anh, quần mảnh chắn sa tanh quanh người, rồi cúi xuống thu dọn quần áo.

“Cứ để đây,” anh nói, rồi bất ngờ ẵm tôi lên. “Anh không muốn em vướng vào chiếc chăn rồi ngã gãy cổ.” Tôi choàng tay quanh cổ anh, ngỡ ngàng thấy anh đã lấy lại sự điềm tĩnh vốn dĩ, rồi ngã vào người anh khi anh bế tôi đi xuống phòng ngủ.

TÔI CHOÀNG MỎ MẮT. Có chuyện rồi. Christian không nằm trên giường, mà trời vẫn tối. Liếc nhìn đồng hồ báo thức, mới ba giờ hai mươi sáng. Christian đâu rồi? Tôi thoáng nghe tiếng đàn piano.

Tôi lẹ làng trườn khỏi giường, vớ vội chiếc váy rồi chạy ra hành lang vào phòng sinh hoạt chung. Anh đang chơi một giai điệu thật buồn – một bản nhạc ai oán thê lương anh đã từng chơi dạo trước. Tôi dừng bước, đứng tựa cửa ngắm nhìn anh giữa ánh đèn sáng rực, bản nhạc bị thương rầu rĩ choán ngập khắp căn phòng. Anh chơi hết bài, rồi quay lại giai điệu đó từ đầu. Sao cứ phải là khúc nhạc buồn thảm ấy? Tôi quẩn hai tay ôm quanh mình rồi mê hoặc lắng nghe. Nhưng lòng tôi đau nhói. Christian, sao anh buồn thế? Tại em ư? Do em gây ra á? Khi anh chơi hết bài, định lặp lại lần thứ ba thì tôi không chịu đựng nổi nữa. Anh không ngẩng lên nhìn khi tôi lại gần chiếc đàn, nhưng nhích sang một bên để tôi ngồi cạnh anh trên chiếc ghế băng. Anh tiếp tục chơi, tôi ngả đầu lên vai anh. Anh hôn lên tóc tôi nhưng vẫn chơi nốt đến hết bài. Tôi liếc nhìn sang, anh đang nhìn tôi yếu ớt.

“Anh làm em tỉnh giấc à?” Anh hỏi. “Tại em không thấy anh đâu. Bản nhạc đó tên gì thế?”

“Của Chopin. Một khúc dạo đầu cung Mi thứ.” Christian dừng lại. “Tên là Nghệt Thở.”

Tôi với lấy bàn tay anh. “Anh vẫn còn bị chấn động vì tất cả những chuyện vừa xảy ra sao?”

Anh khịt mũi. “Một thằng khốn điên khủng đột nhập vào nhà định bắt cóc vợ anh. Vợ anh không chịu nghe lời dằn dò. Cô ấy khiến anh phát điên lên. Và dùng mã an toàn với anh.” Anh nhắm mắt rồi nhanh chóng bừng mở, đôi mắt ửng rử và trần trụi, “Ừ đúng thế, anh đang khá bàng hoàng.”

Tôi siết chặt tay anh. “Em xin lỗi.” Anh thì trán lên trán tôi. “Anh đã mơ thấy em chết,” anh thì thào.

Cái gì?

“Em nằm trên nền nhà, lạnh giá, và không chịu tỉnh dậy.”

Ôi, Năm Mươi.

“Này anh, chỉ là cơn ác mộng thôi mà.” Tôi đưa hai tay đỡ lấy đầu anh. Đôi mắt anh xoáy sâu vào mắt tôi, nỗi đau đớn hằn rõ rệt. “Em đây rồi mà, em thấy lạnh lúc vắng anh trên giường. Làm ơn vào giường đi.” Tôi nắm tay anh và đứng dậy, chờ đợi anh đi theo. Cuối cùng anh cũng đứng lên, theo tôi vào phòng ngủ.

KHI TÔI TỈNH DẬY, anh đang cuộn tròn quanh tôi, ngủ ngon lành. Tôi thả lỏng người, tận hưởng sự bao bọc ấm áp từ anh, làn da anh chạm vào da tôi. Tôi nằm im để không đánh thức anh dậy.

Ai chà, một buổi tối thật nhiều biến động. Cảm giác như thể vừa bị cả một đoàn tàu chèn qua – đoàn tàu ấy chính là chồng tôi. Anh chàng ấy lại đang nằm kê bên tôi, chẳng tin nổi trong giấc ngủ anh ấy lại thanh thản và trẻ trung đến vậy, thế mà đêm qua thì thật khốn khổ... làm tôi điêu đứng. Tôi nhìn trần trần lên trần nhà, bất giác nhận ra rằng mình vẫn luôn nghĩ Christian là con người mạnh mẽ và quyền lực – nhưng thực tế thì anh rất mong manh, ôi cậu bé với những mắt mát của tôi. Và trở trêu thay, anh luôn nghĩ tôi mới thật yếu đuối, mỏng manh – còn tôi lại không nghĩ mình thế. So với anh tôi rất mạnh mẽ đấy chứ.

Nhưng sự mạnh mẽ có đủ dùng cho cả hai không? Đủ mạnh để làm theo những lời anh dặn dò và khiến tâm trí anh được bình an không? Tôi thở dài đánh thượt. Anh không hề đòi hỏi nhiều ở tôi đến thế. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện tối qua. Có phải chúng tôi đã quyết định cả hai sẽ cùng cố gắng hơn nữa không? Câu chốt hạ là tôi yêu say đắm anh chàng này và cần phải lên kế hoạch cho cả hai người. Một kế hoạch giúp cho tôi bảo toàn được sự độc lập, tự do của mình, nhưng vẫn hy sinh cho anh nhiều hơn. Tôi đã là của anh nhiều hơn trước rồi, và anh là của tôi nữa chứ. Tôi quyết chí trong cuối tuần này sẽ không gây thêm chuyện rắc rối khiến anh phải lo lắng nữa.

Christian tựa quây, nhắc đầu đang gối trên ngực tôi ra, mắt vẫn còn lơ mơ ngái ngủ nhìn tôi.

“Chào anh, ngài Grey.” Tôi mỉm cười.

“Chào em, bà Grey. Ngủ ngon không?” Anh duỗi thẳng người bên cạnh tôi.

“Ngay khi chồng em ngừng chơi điệu nhạc ồn ã đáng sợ ấy thì vâng, em ngủ rất ngon.”

Anh nở nụ cười mê hoặc, lòng tôi sắt lại. “Ồn ã đáng sợ ư? Anh chắc sẽ viết email cho cô Kathie để kể chuyện này mới được.”

“Cô Kathie nào?”

“Giáo viên dạy piano của anh.”

Tôi cười khanh khách.

“Âm thanh này mới thật đáng yêu chứ,” anh nói. “Hôm nay chúng ta sẽ có một ngày tốt lành hơn chứ?”

“Đồng ý,” tôi nhất trí. “Anh muốn làm gì thế?”

“Sau khi ân ái vợ, rồi được cô ấy chuẩn bị bữa sáng cho, anh thích dẫn cô ấy tới Aspen.”

Tôi sững người nhìn anh. “Aspen ư?”

“Ừ.”

“Aspen ở bang Colorado mà?”

“Chính xác. Nếu họ vẫn chưa nhắc nó đi mất. Rốt cuộc thì em đã chi hai mươi tư nghìn đô la để có trải nghiệm này.”

Tôi cười tủm tỉm. “Tiền của anh mà.”

“Của chúng ta.”

“Vẫn là tiền của anh khi trả giá mà.” Tôi trềng mắt.

“Ôi, bà Grey, cái điệu bộ trềng mắt của em kìa,” anh thì thào trong khi bàn tay vuốt ngược lên đùi tôi.

“Chẳng phải mắt vài tiếng mới tới được Colorado ư?” tôi đánh trống lảng.

“Không đến thế nếu đi máy bay,” giọng anh êm ái như lụa còn bàn tay với ra phía sau tôi.

Dĩ nhiên là chồng tôi có máy bay riêng. Sao tôi lại quên bég nhỉ? Tay anh tiếp tục lướt ngược lên trên, kéo theo chiếc váy ngủ trên đường du ngoạn, làm tôi nhanh chóng quên hết mọi thứ.

TAYLOR LÁI XE ĐƯA CHÚNG TÔI ra thẳng đường bằng sân bay Seattle rồi rẽ ra chỗ chiếc phi cơ của công ty cổ phần Kinh doanh Grey đang chờ sẵn. Ngày hôm nay ở Seattle thật u ám, nhưng tôi không chịu để thời tiết làm ảnh hưởng tới tinh thần đang lên vun vút của mình. Tâm trạng Christian cũng khá hơn rất nhiều. Anh đang háo hức chuyện gì đó – mặt mũi hớn hở như đón Tết và hí hửng như cậu bé đang ấp ủ một bí mật. Tôi tự hỏi không biết anh đang có mưu đồ gì đây. Trông anh như trong mơ, tóc rối bồng, áo phông trắng, quần jean đen. Hôm nay trông anh chẳng giống một CEO lạnh lùng tẹo nào. Anh nắm chặt tay tôi khi chiếc xe sát vào bậc thang lên máy bay.

“Anh có bắt ngờ này cho em,” anh thì thầm rồi hôn lên ngón tay tôi.

Tôi cười toét miệng. “Bắt ngờ thú vị chứ?”

“Hy vọng thế.” Anh cười âu yếm.

Hừm... gì thế nhỉ?

Sawyer ở ghế trước vội xuống mở cửa cho tôi. Taylor mở cửa cho Christian, rồi lấy hành lý ở cốp xe ra. Lúc chúng tôi lên máy bay, Stephan đang đứng chờ ở bậc cầu thang trên cùng. Tôi liếc vào buồng lái, thấy phụ lái Beighley đang gạt tanh tách những phím điều khiển trên bảng công cụ.

Christian bắt tay Stephan. “Chúc buổi sáng tốt lành, thưa ngài.” Stephan niềm nở đón chào.

“Cảm ơn anh vì đã nhận lời dù nhận được thông báo vội vàng thế.” Christian cười đáp lại. “Các vị khách của chúng tôi tới chưa?”

Khách ư? Tôi quay sang và há hốc mồm kinh ngạc. Kate, Elliot, Mia và Ethan đang cười tươi rói và ngồi chễm chệ trên những chiếc ghế bọc da màu kem. Wow! Tôi lão đảo vì bất ngờ.

“Ngạc nhiên chưa!” Anh hô lên.

“Làm sao? Khi nào? Ai thế này?” tôi líu ríu không thành tiếng, cố kìm nén niềm thích thú và hoan hỉ của mình lại.

“Em chẳng bảo mình không được gặp bạn bè mấy còn gì.” Anh nhún vai rồi nở nụ cười ra chiều xin thứ lỗi.

“Ôi, Christian, cảm ơn anh.” Tôi ôm chầm lấy cổ anh, hôn đắm đuối trước mặt mọi người. Anh ngoắc ngón cái vào đĩa quần jean và hôn đáp lại nồng nhiệt.

Ôi chào.

“Cứ giữ nguyên thế này thì anh sẽ lôi em vào phòng ngủ đấy,” anh thì thầm.

“Anh không dám đâu,” tôi lí nhí đáp trả khi môi vẫn tì môi.

“Ôi, Anastasia.” Anh nhoẻn miệng cười, lắc lắc đầu. Anh buông tôi ra, rồi bất thành linh khom người, túm lấy đùi tôi, nhấc bổng tôi qua vai.

“Christian, thả em xuống!” Tôi đập vào người anh, phản đối.

Tôi thoáng bắt gặp nụ cười của Stephan khi anh ta quay lưng đi vào buồng lái. Taylor đang đứng ở lối vào, cố nhịn cười. Phớt lờ lời van nài và chống cự trong vô vọng của tôi, Christian đi dọc khoang máy bay, bước qua chỗ Mia và Ethan đang ngồi đối diện nhau trên hai ghế đơn, rồi vượt qua Kate và Elliot đang cổ vũ cuồng nhiệt.

“Xin phép các vị,” anh nói với bốn vị khách. “Tôi có đôi lời cần nói riêng với vợ tôi một lát.”

“Christian!” Tôi la toáng lên. “Thả em xuống!”

“Sắp tới nơi rồi, em yêu.”

Tôi thoáng chớp thấy cảnh Mia, Kate và Elliot cười toe toét. Chết mất. Buồn cười gì đâu, xấu hổ chết đi được. Ethan thì trở mắt nhìn chúng tôi, miệng há hốc, choáng váng khi thấy chúng tôi mất hút vào căn buồng bên trong.

Christian đóng cánh cửa lại phía sau lưng rồi buông tôi ra, để tôi từ từ tuột xuống dọc theo cơ thể anh, khiến tôi cảm nhận rõ rệt cơ bắp cường tráng của anh. Anh nở nụ cười ranh mãnh như đứa trẻ, hoàn toàn hài lòng với chính mình.

“Khá là lộ liễu đấy, ngài Grey.” Tôi khoanh tay, nhìn anh chằm chằm, điệu bộ giả vờ giận dữ.

“Vui mà, bà Grey.” Nụ cười của anh nở rộng hơn. Ôi trời. Trông anh trẻ trung quá.

“Anh định thật à?” Tôi nhướn mày, không rõ cảm giác này ra sao.

Ý tôi là, mọi người sẽ nghe thấy chúng tôi mất, trời đất ơi. Tôi bỗng thấy ngượng quá. Lo lắng ngó nhìn chiếc giường, tôi cảm thấy mặt đang đỏ lựng lên khi hồi tưởng lại đêm tân hôn. Đêm qua chúng tôi vừa nói chuyện vừa làm quá nhiều việc rồi còn gì. Tôi cảm thấy như thể chúng tôi đã nhảy qua một chương ngại vật không gọi thành tên – nhưng đây mới là vấn đề. Điều không rõ tên. Đôi mắt tôi bắt gặp ánh nhìn mãnh liệt nhưng hóm hỉnh của Christian, tôi không sao giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc nữa. Nụ cười của anh quá sức truyền cảm.

“Anh nghĩ để khách khứa đợi chờ là khiếm nhã đấy,” anh nói với giọng điệu êm như lụa khi bước lại phía tôi. Anh bắt đầu quan tâm tới người khác nghĩ gì từ bao giờ thế? Tôi bước lùi lại tới khi chạm vào tường, anh vây chặt tôi, hơi nóng từ cơ thể anh giữ im tôi một chỗ. Anh cúi xuống rồi đưa mũi lướt dọc mũi tôi.

“Bất ngờ thú vị chứ?” anh thì thào, giọng nói thoang thoảng vị khát khao.

“Ôi, Christian, bất ngờ quá sức tưởng tượng.” Tôi miết tay từ ngực anh ngược lên, quán quanh cổ anh, rồi hôn anh.

“Anh nghĩ ra chuyện tổ chức này từ lúc nào?” Tôi hỏi khi ngừng hôn, vuốt ve mái tóc anh.

“Đêm qua, lúc mất ngủ. Anh gửi email cho Elliot và Mia, thế là họ tới đây.”

“Chu đáo quá. Cảm ơn anh. Chắc chắn chúng ta sẽ có khoảng thời gian tuyệt diệu.”

“Anh cũng mong thế. Anh đã nghĩ ở Aspen sẽ dễ tránh đám nhà báo hơn là ở nhà.”

Đúng rồi, đám săn ảnh! Anh nói đúng. Nếu ở lại Escala, chúng tôi sẽ bị cấm cung mất. Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi tôi nhớ lại tiếng máy ảnh tanh tách và ánh đèn flash nhoang nhoáng của mấy tay chụp ảnh mà Taylor vọt qua sáng nay.

“Đi nào. Chúng ta nên ra ngoài ổn định chỗ ngồi – Stephan sắp cất cánh rồi.” Anh chìa tay đón tôi, cả hai cùng quay lại khoang chính.

Elliot hớn hở ra mặt khi chúng tôi bước vào. “Dịch vụ hàng không chớp nhoáng hă!” anh ta giễu cợt.

Christian phớt lờ anh.

“Thưa quý vị, xin hãy ổn định chỗ ngồi khi chuẩn bị cất cánh.” Tiếng Stephan vang lên bình tĩnh và dứt khoát khắp khoang máy bay. Cô gái tóc đen – ừm... tên là Natalie thì phải? – người bay cùng chúng tôi trong đêm tân hôn vừa đi từ bếp ra, thu dọn những tách cà phê đã uống hết. Natalia... tên cô ấy là Natalia.

“Xin chào ông bà Grey,” cô lí nhí chào. Sao cô ta có vẻ không thoải mái thế nhỉ? Có lẽ vì mái tóc đen ư. Chính Christian đã thừa nhận, anh ít khi thuê nhân viên tóc đen vì anh thấy họ quyến rũ. Anh cười xã giao đáp lại Natalia khi lách vào sau chiếc bàn, ngồi đối diện Elliot và Kate. Tôi ôm chào Kate và Mia, vẫy tay với Ethan và Elliot rồi ngồi xuống và thắt đai an toàn bên cạnh Christian. Anh đặt tay lên đầu gối tôi và âu yếm siết chặt. Anh vẫn thoải mái và vui vẻ, mặc dù chúng tôi đang có khách đồng hành. Tôi vu vơ tự nhủ sao anh không luôn như thế này – không tỏ ra quyền thế.

“Hy vọng em mang theo giày leo núi,” giọng anh thật ấm áp.

“Chúng ta không định trượt tuyết đấy chứ?”

“Mới tháng Tám mà muốn thế thì đúng là thách đố thật,” anh đáp, phì cười.

Ồ, dĩ nhiên rồi.

“Em có biết trượt tuyết không, Ana?” Elliot chen ngang.

“Không.”

Christian nhắc tay khỏi đầu gối tôi, đan chặt bàn tay tôi.

“Anh chắc em trai anh có thể dạy em đấy.” Elliot nháy mắt với tôi. “Cậu ấy trượt khá vững ở những chỗ dốc đứng.”

Tôi không ngăn nổi cơn đỏ mặt.

Khi tôi ngược lên ngó Christian, anh đang nhìn Elliot vẻ dừng dừng, nhưng tôi đoán anh đang cố nhịn cười. Máy bay lao về phía trước và bắt đầu trượt trên đường băng.

Natalia cất giọng trong trẻo, rõ ràng dọc lướt qua quy trình an toàn trên máy bay. Cô mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh dương thẫm cùng chân váy đồng phục màu chì. Khuôn mặt trang điểm không tì vết – cô ấy thực sự khá xinh xắn. Cô nàng Tiềm Thức nhường một bên mày được-tĩa-tốt-chỉn-chu-chỉ-còn-một-đường-mảnh nhìn tôi.

“Cậu ổn chứ?” Kate hỏi thẳng tôi. “Ý mình là, tiếp quản công việc của Hyde ấy?”

Tôi gật đầu. Tôi không muốn nghĩ hay nhắc đến Hyde, nhưng Kate dường như có dự tính khác.

“Thế sao hấn lại chuẩn bị kế hoạch diên khùng ấy?” cô bạn đặt câu hỏi thẳng tưng vào vấn đề theo phong cách không ai bắt chước nổi. Cô hất tóc ra phía sau khi chuẩn bị tìm kiếm thêm thông tin.

Mắt nhìn vẻ lạnh lùng, Christian nhún vai. “Anh đã tổng cổ gã đàn độn đó đi,” anh nói thẳng toẹt.

“Ô? Tại sao?” Kate nghiêng đầu một bên, và tôi nhận ra cô nàng đang giống y xì đúc điệu bộ của thám tử nhí Nancy Drew[39].

[39] Nancy Drew là tên một nhân vật nữ thám tử nhí, được xây dựng vào năm 1930 bởi Edward Stratemeyer, nhà văn chuyên viết sách cho thiếu nhi.

“Hấn từng gạ gãm mình,” tôi lí nhí đáp, cổ đá vào cổ chân Kate dưới gầm bàn nhưng bị huyệt. Khỉ thật!

“Bao giờ?” Kate trăn mắt nhìn tôi.

“Mấy năm trước.”

“Cậu chưa bao giờ kể inh biết hấn ta lại từng gạ gãm cậu thế,” cô bạn lấp ba lấp bắp.

Tôi nhún vai tỏ vẻ đáng tiếc.

“Chấn chấn không thể chỉ vì thế mà hấn trả thù được. Ý mình là phản ứng của hấn cực đoan quá,” Kate nói tiếp, nhưng giờ cô nàng nhăm thẳng câu hỏi vào Christian. “Hấn có phải là kẻ tâm thần bất ổn không? Thế những thông tin hấn có về gia đình anh là gì?” Cô nàng thăm dò Christian khiến tôi nổi da gà, vì nhận ra tôi chẳng nắm được chuyện gì, nên không thêm hỏi tôi nữa. Ý nghĩ này làm tôi bực mình quá.

“Bọn anh nghĩ có liên quan đến Detroit,” Christian ôn tồn đáp. Quá hòa nhã. Ôi không, Kate ơi, xin thôi ngay đi.

“Hyde cũng là người Detroit đến à?”

Christian gật đầu.

Máy bay tăng tốc, tôi và Christian siết chặt tay trong tay. Anh liếc sang tôi trấn an. Anh biết tôi ghét lúc cất cánh và hạ cánh. Anh giữ chắc tay tôi, ngón tay cái vuốt ve khớp ngón tay tôi để xoa dịu.

“Em biết những gì về hấn rồi?” Elliot hỏi, mạch lạc thẳng thắn y như hiện tại chúng tôi đang trong một phi cơ cỡ nhỏ rít bánh trên đường băng, Sắp sửa lao vút lên trời, và cũng hiển nhiên như thái độ ngày càng bực bội của Christian dành cho Kate. Kate nhòai người về phía trước, chăm chú lắng nghe.

“Chuyện này không được ghi âm lại đâu nhé,” Christian nhắc thẳng cô. Miệng Kate hơi mím chặt lại. Tôi nuốt khan. Chết tiệt.

“Bọn tôi mới biết rất ít tin về hấn,” Christian nói tiếp. “Bố hấn chết trong một cuộc ẩu đả ở quán bar. Mẹ hấn chìm trong nghiện ngập quên hết sự đời. Hấn hết từ gia đình này đến gia đình khác vì lúc nào cũng gây

rắc rối. Chủ yếu là trộm cắp xe. Nhiều thời gian ở trong trại cải tạo cho vị thành niên. Mẹ hắn trải qua một chương trình hỗ trợ nào đó và trở lại cuộc sống bình thường, thế là Hyde tự thay đổi một trăm tám mươi độ. Giành học bổng ở Princeton.”

“Princeton ư?” Trí tò mò của Kate được khơi gợi.

“Ừ. Hắn là kẻ thông minh.” Christian nhún vai.

“Không thông minh lắm. Hắn bị tóm rồi còn gì,” Elliot lầu bàu.

“Nhưng chắc chắn hắn không thể làm cái trò mạo hiểm này một mình được chứ?” Kate hỏi.

Christian cứng đờ người bên cạnh tôi. “Vẫn chưa biết được.” Giọng anh rất khẽ. Quý thần ơi. Có kẻ đồng phạm với hắn ư? Tôi ngoảnh sang sững sờ nhìn Christian. Anh lại siết chặt tay tôi hơn nhưng không nhìn thẳng mắt tôi. Máy bay cất cánh êm ả, bụng dạ tôi dấy lên cảm giác nôn nao khó chịu.

“Hắn bao nhiêu tuổi?” Tôi hỏi Christian, cúi sát lại chỉ để anh nghe thấy. Mặc dù tôi vẫn tò mò về chuyện đang diễn ra, nhưng tôi lại không muốn khuyến khích Kate hỏi nữa. Tôi biết họ đang chọc tức Christian, và tôi chắc cô nàng nằm trong danh mục đen của anh từ bữa uống cocktail.

“Ba mươi hai. Sao thế?”

“Chỉ là tò mò thôi.”

Christian nghiêng chặt hàm. “Đừng có tò mò về Hyde nữa. Anh chỉ an lòng khi gã khốn ấy bị nhốt kĩ lại.” Đây có vẻ là lời quả trách, nhưng tôi chọn cách bình thần phớt lờ giọng điệu của anh đi.

“Anh có nghĩ hắn hành động cùng kẻ nào nữa không?” Ý nghĩ có thể còn kẻ khác dính dáng khiến tôi phát ốm. Thế nghĩa là chuyện vẫn chưa kết thúc.

“Anh không biết,” Christian đáp, hàm răng lại nghiêng chặt.

“Có thể có kẻ nào đó thù hắn anh chẳng?” Tôi dò hỏi. Chết tiệt. Tôi hy vọng không dính dáng đến mục khốn ấy. “Như Elena?” Tôi thì thào. Tôi nhận ra mình vừa thốt lên tên bà ta hơi to, nhưng chỉ mình anh nghe thấy. Tôi lo lắng liếc sang Kate, nhưng cô nàng đang mãi mê nói chuyện với Elliot, mà anh ta thì cực kì coi thường Elena. Hừm.

“Em cứ thích biến bà ấy thành ác quỷ thế hả?” Christian trừng mắt và lắc đầu phật ý. “Bà ta có thể áp ủ hận thù, nhưng sẽ không hành động mấy trò như thế.” Anh đóng đinh tôi bằng đôi mắt xám chằm chằm. “Đừng nhắc đến bà ấy nữa. Anh biết em cũng không thích lấy bà ta ra làm đề tài tranh luận đâu.”

“Anh mới đối chất với bà ấy à?” Tôi khẽ hỏi, không chắc mình có thực sự muốn biết chuyện này không nữa.

“Ana, anh không hề nói chuyện với bà ta từ tiệc sinh nhật. Làm ơn bỏ chuyện đó đi. Anh không muốn nhắc đến bà ấy nữa.” Anh nâng tay tôi lên, miết lần môi anh lên các khớp ngón tay. Đôi mắt anh rọi vào tôi rực lửa, tôi hiểu mình không nên tiếp tục chất vấn anh lúc này.

“Vào phòng đi,” Elliot lại trêu chọc. “Ồ, phải rồi – các vị vừa ở đó, nhưng lại chưa đủ lâu.”

Christian ngược lên và đóng đinh Elliot bằng ánh nhìn sắc lạnh. “Biến đi, Elliot,” anh mắng thẳng không hề ác ý.

“Kìa chú em, chỉ có sao nói vậy thôi mà.” Mắt Elliot loé lên vẻ bồn chồn.

“Như thế anh biết rõ lắm ấy,” Christian mĩa mai, lông mày nhướng lên cao.

Elliot cười toét miệng, thích thú nói. “Em cưới ngay cô bạn gái đầu tiên.” Elliot chỉ vào tôi.

Ôi chết tiệt. Chuyện này sẽ dẫn tới đâu đây. Tôi đỏ mặt.

“Anh có trách em không?” Christian lại hôn tay tôi.

“Không.” Elliot cười ha hả và lắc đầu.

Tôi ngượng chín người, Kate đập lên đùi Elliot.

“Hãy thôi làm trò cười nữa đi,” cô mắng anh.

“Nghe lời bạn gái anh đi,” Christian nhắc Elliot, cười rất tươi, sự căng thẳng vừa nãy dường như đã tan biến. Tai tôi ù đi khi bị thay đổi độ cao, không khí căng thẳng trong khoang cũng tiêu tan khi máy bay đạt độ cao ổn định. Kate quắc mắt nhìn Elliot. Ái chà... có chuyện giữa họ rồi à. Không chắc lắm.

Elliot nói đúng. Tôi cười khi nghĩ đến lời mĩa mai ấy. Tôi đã-là-bạn gái đầu tiên của Christian, và giờ là vợ anh. Mười lăm cô nàng kia và quý bà Robinson xấu xa thì không được tính đến. Nhưng có vẻ Elliot không biết gì về bọn họ, và rõ ràng Kate không kể gì với anh cả. Tôi mỉm cười với cô, cô đáp lại bằng cái nháy mắt bí hiểm. Với Kate, những bí mật của tôi vẫn được an toàn.

“Vâng, thưa quý vị, chúng ta đang ở độ cao ước chừng mười nghìn mét, và thời gian dự kiến bay là một giờ năm mươi sáu phút nữa,” Stephan thông báo. “Các vị đã có thể đi lại thoải mái trong khoang.”

Natalia đột nhiên từ bếp đi ra.

“Có vị nào dùng cà phê không ạ?” Cô ấy hỏi.

63. Chương 13

Chương 13

Chúng tôi hạ cánh êm ả xuống sân bay Sardy Field lúc 12 giờ 25 phút chiều theo giờ Colorado. Stephan đưa máy bay dừng lại cách nhà đưa đón khách chính một quãng ngắn, qua cửa sổ tôi nhận ra một chiếc Volkswagen dòng du lịch mini đang đợi sẵn.

“Hạ cánh êm lắm.” Christian mỉm cười và bắt tay Stephan khi chúng tôi sắp sẵn hàng nối đuôi nhau xuống máy bay.

“Nhờ tính toán tốt tỉ trọng thay đổi độ cao, thưa ngài.” Stephan cười đáp lại. “Cô Beighley rất giỏi môn toán.”

Christian gật đầu với phụ lái của Stephan. “Thành công đấy, Beighley. Hạ cánh rất cừ.”

“Cảm ơn ngài.” Cô nàng nhoẻn miệng cười tự mãn.

“Nghỉ cuối tuần vui vẻ nhé, ông bà Grey. Chúng tôi sẽ gặp các vị ngày mai.” Stephan đứng tránh một bên để chúng tôi đi xuống. Christian nắm tay tôi, dẫn xuống bậc thang máy bay tới chỗ Taylor đang chờ bên cạnh chiếc xe ô tô.

“Xe du lịch mini à?” Christian thốt lên ngạc nhiên khi Taylor kéo cánh cửa trượt.

Taylor nhìn đáp lại với nụ cười áy náy và khẽ nhún vai.

“Tại kế hoạch sát nút hả, tôi hiểu rồi,” Christian nói, ngay lập tức đã hết giận. Taylor quay lại máy bay để lấy hành lý.

“Muốn ngồi cuối xe không em?” Christian ghé tai tôi nói khẽ, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh.

Tôi cười khúc khích. Ai đây thế nhỉ? Chuyện gì xảy ra với Quý Ngài Giận Dữ Khó Tin hai hôm trước rồi?

“Thôi nào, hai anh chị này. Lên xe đi,” Mia thúc giục sau lưng chúng tôi, tỏ ra mất kiên nhẫn bên cạnh Ethan. Chúng tôi lên xe, loạng choạng lần xuống hàng ghế đôi cuối xe rồi ngồi xuống. Tôi ngồi dựa sát vào Christian, còn anh thì choàng cánh tay sau thành ghế. “Thoải mái không?” anh hỏi nhỏ lúc Mia và Ethan ngồi vào ghế trước mặt chúng tôi.

“Có ạ.” Tôi mỉm cười, anh cúi hôn lên trán. Và tôi không lý giải nổi tại sao, hôm nay tôi cảm thấy ngưỡng mộ khi bên cạnh anh. Sao thế nhỉ? Tại đêm qua ư? Hay có bạn bè đồng hành? Tôi không sao lý giải nổi.

Elliot và Kate lên xe sau cùng trong khi Taylor mở cốp cất hành lý. Năm phút sau, chúng tôi lên đường.

Tôi cứ nhìn ra ngoài cửa sổ khi xe lăn bánh hướng về Aspen. Cây cối xanh tươi, nhưng những dấu hiệu lặng lẽ của mùa thu về đã rải rác đâu đây trong sắc vàng nơi chóp lá. Bầu trời trong vắt một màu xanh như pha lê, dù phía tây vẫn thấp thoáng những đám mây đen. Ở phía xa xa bao quanh chúng tôi là những dãy núi đá cao sừng sững, đỉnh cao nhất ở ngay trước mặt. Núi non đều xum xuê cây lá xanh rì, ngọn cao nhất phủ đầy tuyết trắng, trông y như bức tranh vẽ núi rừng của trẻ con.

Chúng tôi đang ở khu vui chơi mùa đông của các đại gia giàu có và nổi tiếng. Tôi sở hữu một ngôi nhà ở đây cơ đấy. Tôi cũng mới tin vào chuyện ấy. Và từ sâu thẳm lòng mình, cảm giác bứt rứt quen thuộc, luôn hiện hữu mỗi khi tôi cố nhồi nhét những suy nghĩ về sự giàu sang của Christian, lại nhen nhóm và trêu người tôi, khiến tôi thấy day dứt. Tôi đã làm được gì để xứng đáng với cuộc sống này? Tôi chẳng phải làm gì sất, ngoại trừ việc phải lòng chồng mình.

“Em tới Aspen bao giờ chưa, Ana?” Ethan quay sang hỏi, lôi tôi ra khỏi cơn mơ màng trầm ngâm. “Chưa, lần đầu đấy. Còn anh?”

“Kate và anh thường hay đến đây khi còn nhỏ. Bố anh mê trượt tuyết lắm. Mẹ không thích mấy.”

“Em hy vọng chồng em sẽ dạy cách trượt.” Tôi liếc trộm anh ấy.

“Đừng vội đánh cuộc thế,” Christian lẩm bẩm.

“Em học không đỡ đâu!”

“Nhờ em ngã gãy cổ thì sao.” Nụ cười trên mặt anh tắt lịm.

Ồ. Tôi không muốn tranh cãi và làm khuấy đảo tâm trạng đang dễ chịu của anh, nên vội nói lảng chuyện khác. “Anh có chỗ này lâu chưa?”

“Gần hai năm nay. Giờ đây nơi này cũng thuộc về em rồi, bà Grey,” anh dịu dàng đáp.

“Em biết,” tôi lí nhí. Nhưng không hiểu sao tôi không tự tin chấp nhận quan điểm này. Tôi rướn người hôn lên quai hàm anh, khẽ nép vào lòng anh, nghe tiếng anh cười đùa với Ethan và Elliot. Thỉnh thoảng Mia lại chen vào góp chuyện, còn Kate thì im lặng, khiến tôi tự hỏi không biết suy nghĩ cô nàng đang mãi miết chạy theo vụ Jack Hyde hay chuyện gì khác. Thế rồi tôi nhớ ra. Aspen... Ngôi nhà của Christian ở đây do Gia Matteo thiết kế lại, rồi Elliot xây dựng. Tôi thắc mắc liệu có phải chuyện này làm Kate bận tâm không. Tôi không thể hỏi điều này trước mặt Elliot, gọi anh ấy nhớ lại chuyện với Gia. Mà Kate có biết mối liên quan giữa Gia và ngôi nhà này không nhỉ? Tôi nhẩn mặt, băn khoăn không biết chuyện gì làm cô ấy buồn bực vậy, rồi quyết tâm sẽ hỏi cô lúc chúng tôi ở riêng với nhau.

Chúng tôi đi vào trung tâm Aspen, tâm trạng tôi tươi tỉnh hơn khi tới thị trấn. Có nhiều dãy nhà thấp tề phần lớn bằng gạch đỏ, rồi những căn nhà gỗ kiểu Thụy Sĩ, và rất nhiều ngôi nhà nhỏ nhỏ mang trường phái giao-thời-giữa-hai-thế-kỷ được sơn quét bằng nhiều màu sắc vui mắt. Rất nhiều ngân hàng và cửa hàng thiết kế nữa, chứng tỏ sự sung túc của người dân nơi này. Dĩ nhiên Christian phù hợp với chốn này rồi.

“Sao anh chọn Aspen?” tôi hỏi anh.

“Làm gì cơ?” Anh nhìn tôi giễu cợt.

“Để mua nhà ở.”

“Bố mẹ anh thường dẫn bọn anh tới đây khi anh còn nhỏ. Anh đã học trượt tuyết ở đây, và anh thấy thích chốn này. Anh mong em cũng thích – nếu không ta sẽ bán ngôi nhà đi rồi chọn một chỗ khác.”

Nói cứ nhẹ tênh như không!

Anh vén một lọn tóc cài ra sau tai tôi. “Hôm nay trông em đáng yêu thế,” anh thì thào.

Má tôi nóng bừng. Tôi đang mặc bộ quần áo đi du lịch: quần jean với áo phông và áo khoác nhẹ màu xanh dương. Kì quặc nhỉ. Sao anh cứ làm tôi thấy ngượng ngùng thế?

Anh hôn tôi, một nụ hôn dịu dàng, âu yếm đầy yêu thương.

Taylor chở chúng tôi ra khỏi thị trấn, chúng tôi bắt đầu đi lên sườn thung lũng, lượn vòng theo con đường núi. Càng đi lên cao, tôi càng thấy phấn khích, còn Christian thì dường như căng thẳng hơn bên cạnh tôi.

“Anh có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi khi xe ngoặt vào một khúc quanh.

“Anh mong em thích nó,” anh khẽ đáp. “Tôi nơi rồi.”

Taylor lái chậm lại, rẽ vào một cánh cổng làm bằng đá màu đỏ, xám và be, thẳng lối vào, cuối cùng đỗ lại trước một ngôi nhà đầy ấn tượng. Mái hiên trước lợp kếp và rất dốc, tường bằng gỗ thối màu và đá hỗn hợp như ở cổng. Trông thật ấn tượng – hiện đại và đơn giản, mang đậm phong cách Christian.

“Tôi nhà rồi,” anh mấp máy miệng bảo tôi khi khách khứa bắt đầu lục tục bước xuống xe.

“Trông được đấy.”

“Đi nào. Anh dẫn em đi ngắm ngôi nhà,” anh đáp, mắt ánh lên niềm thích thú, thoáng chút lo lắng như thể chuẩn bị cho tôi xem dự án khoa học của mình hay thứ gì đó tương tự.

Mia nhảy phồm phồm lên bậc thềm, có một phụ nữ đang đứng ở lối vào. Bà nhỏ bé, mái tóc màu muối tiêu. Mia nhào tới ôm chầm lấy cổ bà, ôm thật chặt.

“Ai thế?” Tôi hỏi lúc Christian đỡ tôi xuống xe.

“Bà Bentley. Hai vợ chồng bà sống luôn ở đây trông nom ngôi nhà.”

Trời đất... lại người giúp việc nữa?

Mia đang bắt đầu màn giới thiệu – Ethan, rồi đến Kate. Elliot cũng ôm bà Bentley. Khi Taylor dỡ đồ trên xe tải xuống, Christian cầm tay tôi dẫn tới cửa chính.

“Chào đón ngài về nhà, ngài Grey.” Bà Bentley mỉm cười.

“Carmella, đây là vợ tôi, Anastasia,” Christian hãnh diện giới thiệu. Lưỡi anh mơn trớn khi nhắc đến tên tôi, khiến tim tôi rạo rực.

“Chào bà Grey.” Bà Bentley cúi đầu chào kính cẩn. Tôi chìa tay ra, chúng tôi bắt tay nhau. Tôi không ngạc nhiên khi bà trịnh trọng với Christian hơn các thành viên khác trong gia đình.

“Tôi mong các vị vừa có một chuyến bay thú vị. Thời tiết dự kiến sẽ thuận lợi suốt cuối tuần, dù tôi không chắc lắm.” Bà nhìn về phía những đám mây xám đang tích tụ lại phía sau lưng chúng tôi. “Bữa trưa luôn sẵn sàng bất kì lúc nào các vị muốn.” Bà lại cười, đôi mắt đen lấp lánh, tôi có thiện cảm với bà ngay lập tức.

“Đi nào.” Christian ôm rồi nhắc bóng tôi lên.

“Anh đang làm gì thế?” tôi la lên.

“Bé em qua ngưỡng cửa nhà lần nữa, bà Grey ạ.”

Tôi phì cười khi anh bóng tôi vào sảnh nhà rộng rãi, rồi sau một nụ hôn phớt, anh đặt tôi nhẹ nhàng xuống nền nhà bằng gỗ cứng. Nội thất bên trong bình dị, khiến tôi nhớ đến phòng sinh hoạt chung ở Escala – các bức tường đều màu trắng, gỗ màu thối và treo tranh trường phái trừu tượng đương đại. Hành lang dẫn tới một phòng khách rộng rãi, chiếm phần lớn diện tích phòng là một lò sưởi bằng đá, xếp xung quanh là ba chiếc ghế đi-văng da màu trắng nhạt. Màu sắc của những tấm lót nệm êm ái đặt trên đi văng thật nổi bật. Mia nắm tay Ethan rồi kéo cậu ta xềnh xệch vào sâu trong nhà. Christian nheo mắt khi thấy họ tách ra, môi mím lại mỏng dính. Anh lắc đầu rồi quay sang tôi.

Kate huýt sáo xuýt xoa. “Nhà đẹp đấy.”

Tôi liếc quanh và thấy Elliot đang giúp Taylor mang hành lý vào. Tôi lại thắc mắc không biết cô bạn có biết Gia đã góp một tay vào chỗ này không.

“Mình đi một vòng không?” Christian hỏi tôi, và những ý nghĩ về Mia và Ethan ban nãy đã biến mất. Ở anh tỏa ra niềm phấn khích – hay là nỗi lo lắng nhỉ? Khó mà xác định được.

“Vâng, đi thôi.” Một lần nữa tôi bị choáng ngợp bởi sự giàu sang. Chỗ này trị giá bao nhiêu nhỉ? Mà tôi thì chẳng đóng góp tẹo nào vào đó. Tôi lảng máng hồi tưởng lại lần đầu Christian dẫn tôi tới Escala. Bấy giờ tôi cũng bị choáng ngợp. Cậu phải quen dần đi, cô nàng Tiềm Thức nguýt tôi một cái.

Christian nhíu mày, nhưng cứ cầm tay tôi, dẫn đi qua rất nhiều căn phòng. Căn bếp được-trang-bị-tối-tân có mặt kệ bằng đá cẩm thạch nhạt, tủ chạn màu đen. Có cả hầm chứa rượu rất ấn tượng, một căn buồng rộng rãi phía dưới cầu thang, có đầy đủ tivi màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn, ghế đi-văng êm ái... và một bàn đánh bi da. Tôi há miệng nhìn nó, và đỏ mặt khi Christian nhận ra.

“Muốn chơi hả?” anh hỏi, đôi mắt ánh lên ranh mãnh. Tôi lắc đầu, lông mày anh nhíu lại. Lại nắm tay tôi, anh dẫn lên tầng trên. Có bốn phòng ngủ phía trên lầu, mỗi phòng có một buồng tắm riêng.

Phòng ngủ chính khá khác biệt. Giường ngủ rộng hơn, to hơn, mặt tiền mở ra một khung cửa sổ khổng lồ, nhìn ra khắp Aspen và hướng về phía những ngọn núi xanh tươi um tùm.

“Đó là ngọn núi Ajax... hay cứ gọi là núi Aspen, nếu em thích,” anh cất tiếng, mắt nhìn tôi dè dặt. Anh đang đứng ở ngưỡng cửa, ngoắc ngón cái vào đĩa quần jean.

Tôi gật đầu.

“Em ít nói thế,” anh lẩm bẩm.

“Đẹp lắm, anh Christian.” Bất giác tôi khao khát được quay về Escala.

Anh sải bước dài rồi đến trước tôi, đỡ cằm, kéo xuống để tôi không cần cúi dưới nữa.

“Chuyện gì à?” Anh hỏi, mắt anh tìm kiếm mắt tôi.

“Anh giàu quá.”

“Ừ.”

“Đôi khi, em vẫn không quen được vì sự giàu sang của anh.”

“Chúng ta chứ.”

“Chúng ta,” tôi tự động nhắc lại. “Đừng căng thẳng về chuyện này, Ana. Chỉ là một ngôi nhà thôi mà.”

“Thế Gia đã cụ thể làm những gì ở đây?”

“Gia ư?” Anh nhướn mày ngạc nhiên.

“Vâng. Cô ấy đã tân trang lại nơi này mà?”

“Đúng thế. Cô ta đã thiết kế căn phòng dưới cầu thang. Elliot thì lo xây dựng.” Anh cào bàn tay vào tóc, rồi nhăn mặt nhìn tôi. “Sao bỗng dưng em lại nhắc đến Gia?”

“Anh có biết cô ta từng cặp kè với Elliot không?”

Christian nhìn tôi đăm đăm một lúc, khó đọc được suy nghĩ trong anh. “Elliot ngủ với gần hết dân Seattle, Ana.”

Tôi sững sờ.

“Theo anh biết, phần lớn là phụ nữ,” Christian đùa. Chắc anh thấy vẻ mặt tôi nên buồn cười.

“Không lẽ nào!”

Christian gật đầu. “Đấy không phải việc của anh.” Anh ngửa hai lòng bàn tay lên.

“Em nghĩ chắc Kate không biết việc này.”

“Anh không chắc anh ấy lại loan báo rộng rãi chuyện này. Kate có vẻ giữ vững lập trường của mình.”

Tôi choáng váng. Đấy là Elliot ngọt ngào, khiêm tốn, tóc vàng, mắt xanh ư? Mắt tôi trần trần ngỡ vực.

Christian nghiêng đầu, ngoắt tôi chăm chăm. “Không thể đổ cho Gia hay Elliot có thói ưa lang chạ được.”

“Em hiểu. Em xin lỗi. Sau mấy chuyện vừa xảy ra tuần này, thì...”

Tôi nhún vai, bắt giác muốn bật khóc. Christian dường như thả lỏng người nhẹ nhõm. Anh kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt, dụi mũi vào tóc tôi.

“Anh biết. Anh xin lỗi. Hãy thư giãn và hưởng thụ, nhé? Em có thể ở đây, đọc sách, xem mấy chương trình TV chán chầu chán đốn, hay đi mua sắm, đi dạo – cả câu cá nữa. Cứ làm những gì em thích. Và quên hết những điều anh kể về Elliot đi. Anh đã nói năng bừa bãi quá.”

“Thế tại sao anh ấy hay trêu chọc anh vậy,” tôi lẩm bẩm, rúc vào ngực anh.

“Anh ấy chẳng biết gì chuyện quá khứ của anh đâu. Anh bảo em rồi, gia đình anh tưởng anh đồng tính. Giai tâm, nhưng đồng tính.”

Tôi cười khanh khách, bắt đầu thấy thoải mái trong vòng tay anh. “Em cũng tưởng anh còn tân. Thật sai lầm lắm sao.” Tôi choàng tay ôm lấy anh, ngạc nhiên với ý nghĩ khô hời rằng Christian là người đồng tính.

“Bà Grey, em đang cười giễu anh đấy à?”

“Có lẽ hơi hơi.” Tôi thừa nhận.

“Anh biết không, điều em luôn thắc mắc là tại sao anh lại sở hữu chỗ này.”

“Ý em là gì?” Anh hôn lên tóc tôi.

“Anh có thuyền, anh còn có nhà ở New York cho tiện công tác – nhưng sao lại ở đây? Anh chưa từng chia sẻ nó với ai khác thì phải.”

Christian im lặng trong tích tắc. “Anh chờ đợi em,” anh dịu dàng đáp, đôi mắt xám thẫm màu long lanh.

“Điều đó... điều đó nói ra thật đáng yêu.”

“Thật đấy. Lúc bấy giờ anh còn chưa biết đến em.” Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc.

“Em thấy mừng vì anh đã chờ.”

“Chờ em cũng đáng lắm, bà Grey.” Anh nâng cằm tôi lên, cúi xuống đặt nụ hôn âu yếm.

“Em cũng thế.” Tôi cười. “Mặc dù em thấy mình như gian lận vậy. Em đâu phải chờ anh lâu lắm đâu.”

Anh nhoẻn miệng cười. “Anh có giống chiến lợi phẩm lắm không?”

“Anh hả, anh là giải thưởng độc đắc kék sù, liều thuốc chữa bách bệnh và là ba điều ước của thần đèn gộp lại làm một.”

Anh nhướn một bên lông mày.

“Khi nào anh mới nhận ra nhỉ?” Tôi cần nhắc. “Anh từng là chàng độc thân hội tụ đủ phẩm chất để chọn làm chồng nhất. Ý em không kể đến tất cả những thứ này.” Tôi vung tay mạnh mẽ để chỉ những xa hoa xung quanh mình. “Ý em là ở đây.” Tôi đặt tay lên tim anh, mắt anh mở tròn xoe. Vị hôn phu quyến rũ, tự tin của tôi vừa biến mất, và tôi đang đối diện với cậu bé đầy tổn thương của tôi. “Christian, làm ơn, tin em đi,” tôi thì thào, ôm chặt lấy khuôn mặt anh, kéo môi anh áp lên môi tôi. Anh khẽ rên lên, không biết vì những lời tôi vừa nói hay là sự đáp trả bản năng của anh. Tôi tấn công anh, môi tôi mãi miết trên môi anh, lưỡi tôi xâm chiếm miệng anh.

Khi cả hai cùng nghẹn thở, anh tách ra, mắt nhìn tôi đầy nghi hoặc.

“Khi nào anh mới chịu tin, chịu hiểu rằng em yêu anh hả?” Tôi bực bội hỏi.

Anh nuốt khan. “Một ngày nào đó,” anh đáp.

Thế là khá rồi. Tôi mỉm cười và được thưởng ngay một nụ cười đáp lại đầy duyên dáng của riêng anh.

“Đi nào. Ăn trưa thôi – mọi người chắc đang thắc mắc chúng ta đi đâu đấy. Mình sẽ bàn xem tất cả muốn làm gì.”

“ÔI KHÔNG!” KATE kêu toáng lên.

Mọi ánh mắt hướng về cô ấy.

“Nhìn kia,” cô nói tiếp, chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, mưa bắt đầu tuôn rơi. Chúng tôi đang ngồi quanh chiếc bàn gỗ trong bếp, thưởng thức bữa ăn toàn món nguội kiểu Ý do bà Bentley chuẩn bị, cùng một hai chai rượu vang Ý Frascati. Tôi no nê và hơi chũnh choáng vì rượu.

“Thế là thôi trò leo núi rồi,” Elliot lầm bầm, giọng cực kỳ thanh thản. Kate trừng mắt nhìn anh ta. Dứt khoát có chuyện giữa bọn họ rồi. Họ có vẻ thoải mái với tất cả bọn tôi nhưng với nhau thì không hề.

“Chúng ta có thể vào thị trấn,” Mia nói to lên. Ethan cười giễu cô.

“Thời tiết lý tưởng để câu cá đấy,” Christian gợi ý.

“Em sẽ đi câu,” Ethan nói.

“Hãy chia ra.” Mia vỗ tay. “Các cô gái thì mua sắm – các chàng trai thì làm mấy trò ngoài trời nhảm chán.”

Tôi liếc trộm Kate, cô bạn đang nhìn Mia đầy hưởng ứng. Câu cá hay mua sắm đây. Ái chà, chọn với lựa.

“Ana, em muốn làm gì nào?” Christian hỏi.

“Gì cũng được,” tôi nói dối.

Kate nhìn mắt tôi và mấp máy miệng “mua sắm.” Có lẽ cô ấy muốn nói chuyện.

“Nhưng em sẽ thích đi mua sắm hơn.” Tôi cười nhả nhả với Kate và Mia. Christian phì cười. Anh ấy luôn biết tôi ghét đi mua sắm.

“Anh có thể ở nhà với em, nếu em thích thế,” anh nói khẽ, một cảm giác ám muội đánh trống phất cờ nơi bụng dưới tôi khi nghe giọng điệu anh nói.

“Không, anh đi câu đi,” tôi đáp. Christian cần có thời gian với cánh đàn ông.

“Có vẻ như kế hoạch đã xong,” Kate vừa nói vừa đứng bật dậy.

“Taylor sẽ hộ tống các em,” Christian nói thêm với giọng điệu miễn tranh luận.

“Bọn em không cần bảo mẫu,”

Kate vắn lại huych toẹt, bộp trực như lúc nào cũng vậy.

Tôi đặt tay lên cánh tay Kate.

“Kate, Taylor nên đi cùng.”

Cô nhăn mặt, rồi nhún vai, và đây là lần duy nhất trong đời cô nhịn không nói nữa.

Tôi bẽn lẽn cười với Christian. Nét mặt anh vẫn dửng dưng, ôi, hy vọng anh ấy không giận Kate.

Elliot nhăn nhó. “Anh cần vào thị trấn thay pin cho đồng hồ đeo tay.” Anh liếc vội Kate, và tôi nhận thấy anh thoáng đỏ mặt. Cô chẳng thèm để ý vì rõ ràng cô nàng đang phớt lờ anh ta.

“Lấy Audi mà đi, Elliot. Lúc nào về thì chúng ta đi câu cá.” Christian nói.

“Được đấy,” Elliot lầm nhảm, nhưng có vẻ không tập trung. “Ý hay đấy.”

“VÀO ĐÂY ĐI.” MIA NẮM tay tôi lôi vào một cửa hàng thời trang treo đầy lụa hồng và nội thất thô kệch nhái kiểu Pháp. Kate đi theo vào, trong khi Taylor chờ bên ngoài, đứng trú mưa dưới mái hiên. Giọng ca Aretha vang lên lời bài hát “Say a Little Prayer”^[40] trong cửa hàng. Tôi rất thích bài này. Tôi sẽ tải nó về iPod của Christian.

[40] Aretha Franklin (25/3/1942) là ca sĩ, nhạc sĩ, nghệ sĩ piano người Mỹ, được mệnh danh là “Nữ hoàng nhạc Soul”, ca khúc “Say a Little Prayer” từng được sử dụng trong bộ phim của Holliwod “My Best Friend’s Wedding” với sự tham gia của Julia Roberts.

“Cái này chị mặc thì tuyệt lắm, Ana.” Mia giơ lên một mảnh vải màu bạc. “Đây, thử đi.”

“Ừm... hơi ngắn quá.”

“Chị mặc nó trông tuyệt đẹp ấy. Christian sẽ thích à xem.”

“Em nghĩ thế à?”

Mia cười tươi rói rói. “Ana, chị có cặp chân hạ gục ới người ấy chứ, mà nếu đêm nay ta đi vũ trường” – cô mỉm cười, ra chiều dụ dỗ – “trông chị sẽ cực nóng bỏng trước mắt chồng đấy”

Tôi chớp mắt nhìn cô bé, hơi choáng. Chúng tôi sắp tới vũ trường ư? Tôi không đến chốn ấy.

Kate cười khi thấy vẻ mặt tôi. Cô bạn giờ đã có vẻ thoải hơn khi tránh xa khỏi Elliot. “Đêm nay chúng ta nên rũ bỏ bớt khuôn phép đi,” cô nói.

“Vào mặc thử đi,” Mia ra lệnh, tôi đành miễn cưỡng đi vào phòng thử đồ.

TRONG LÚC CHỜ Kate và Mia thử đồ, tôi dạo bước ra phía cửa nhà hàng, qua khung cửa mờ mịt nhìn thẳng sang trục đường chính. Giai điệu nhạc soul vẫn đang chạy: Dionne Warwick[41] đang hát ca khúc “Walk on By.” Lại một ca khúc nổi tiếng nữa – một trong những bài mẹ tôi rất thích. Tôi liếc xuống chiếc váy đang cầm trên tay. Gọi là váy có khi lại cường điệu quá. Nó hở cả lưng và rất ngắn, nhưng Mia lại tuyên bố đây là thứ lý tưởng để nhảy tưng bừng đêm nay. Hình như tôi cũng cần cả giày, và một chuỗi vòng cổ lòng thông to sụ nữa, chúng tôi sẽ kiếm ra ngay thôi. Tôi đảo mắt, lại ngấm ngấm thấy mình thật may mắn khi có chuyên gia tư vấn mua sắm của riêng mình, Caroline Acton.

[41] Nữ ca sĩ Dionne Warwick (12/12/1940) là nữ ca sĩ, diễn viên, phát thanh viên truyền hình người Mỹ.

Qua cửa sổ gian hàng, tôi bị thu hút bởi sự xuất hiện của Elliot. Anh ta vừa ló ra khỏi lùm cây ở trục đường chính, bước xuống chiếc Audi to uyển. Anh ta nhảy bổ vào một cửa hàng như thể để tránh bị ướm. Trông giống một cửa hàng trang sức... có thể anh ấy đang tìm chỗ pin đồng hồ. Vài phút sau, anh ta đi ra, nhưng không phải một mình – mà cùng một cô nàng.

Chết tiệt! Anh ta tới đón Gia! Cô ả làm cái quái gì ở đây thế?

Lúc tôi nhìn ra, họ ôm nhau chớp nhoáng, rồi cô nàng nghiêng đầu cười rộn lên khi nghe anh ta nói gì đó. Anh ta hôn má cô ta rồi chạy ào vào chiếc xe đang chờ. Cô ta quay lưng rồi đi chiều ngược lại, tôi nhìn mãi theo lưng cô ta, sững sờ. Thế nghĩa là sao? Tôi lo lắng ngó nhìn phía phòng thay đồ, nhưng không thấy bóng dáng Kate và Mia.

Tôi liếc sang chỗ Taylor đang đứng chờ bên ngoài. Anh ta bắt gặp ánh mắt tôi, rồi nhún vai. Anh ấy cũng vừa chứng kiến cuộc chạm trán nhanh chóng của Elliot. Tôi đỏ mặt, ngượng ngập khi bị bắt gặp đang rình mò. Quay lại, tôi thấy Mia và Kate vừa đi ra, cả hai cười hớn hở. Kate nhìn tôi trêu chọc.

“Có chuyện gì thế, Ana?” Cô bạn hỏi. “Cậu không thích chiếc váy à? Cậu mặc nó rất nổi bật mà.”

“Ừm, không phải đâu.”

“Cậu ổn chứ?” Mắt Kate mở tròn xoe.

“Mình khỏe. Tính tiền nhé?” Tôi đi ra chỗ quầy thu tiền, đứng cùng Mia, cô bé vừa chọn được hai chiếc chân váy.

“Xin chào.” Nhân viên bán hàng trẻ có lớp son bóng dày tới mức chưa từng thấy đang mỉm cười với tôi. “Tất cả là tám trăm năm mươi đô la.”

Cái gì cơ? Ngần ấy ảnh vải này hả! Tôi chớp mắt rồi nhả nhịn chìa thẻ tín dụng ra.

“Bà Grey ạ,” Cô nàng Môi Bóng lẩm nhẩm.

Hai giờ đồng hồ sau, tôi cứ đi theo Kate và Mia trong tâm trạng mụ mị, giằng co không ngớt. Có nên kể cho Kate nghe không? Cô nàng Tiềm Thức kiên quyết lắc đầu. Có, nên kể cho cô bạn biết. Không, không nên thế. Biết đâu chỉ là một cuộc gặp gỡ vô tư thôi. Khỉ thật Tôi nên làm gì đây?

“CHỊ CÓ THÍCH đôi giày này không, Ana?” Mia đứng chống nạnh hỏi.

“Ừm... có chứ, tất nhiên rồi.”

Tôi kết thúc với một đôi giày cao gót khá bất tiện nhãn hiệu Manolo Blahniks có quai quấn, trông nó như thể làm bằng kính vậy. Nó quá hợp với bộ váy và ngón của Christian thêm một ngàn đô la. Tôi gặp may hơn với chuỗi vòng dài bằng bạc mà Kate nài nỉ tôi mua; nó có giá khá dễ chịu là tám mươi tư đô la.

“Đã quen tiêu nhiều tiền rồi hả?” Kate hỏi không có ác ý lúc chúng tôi đi ra chỗ xe ô tô. Mia vừa đi trước một quãng.

“Cậu biết mình không phải kiểu đó mà, Kate. Mình thuộc thể loại không thấy thoải mái với tất cả những thứ này. Nhưng mình cũng đã thấm nhuần ý nghĩ rằng đây cũng là một phần tất yếu của cuộc sống mà.” Tôi chu miệng đáp lại cô, cô bạn liền quàng tay ôm tôi.

“Cậu sẽ quen hết thôi, Ana,” cô nói đầy cảm thông. “Trông cậu tuyệt lắm.”

“Kate, cậu với Elliot tiến triển thế nào rồi?” tôi hỏi.

Đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn tôi.

Ồi không.

Cô ấy lắc đầu. “Mình không muốn nhắc đến chuyện ấy bây giờ.” Cô bạn gật đầu với Mia. “Dù ọi chuyện đang...” Cô không nói hết câu.

Chẳng giống Kate kiên cường của tôi tẹo nào. Tôi đã sớm đoán được chuyện xảy ra. Có nên kể cho cô ấy biết việc tôi bắt gặp không? Tôi đã thấy gì? Cảnh Elliot và Quý cô Ăn-Mặc-Chải-Chuốt-Thích-Lợi-Dụng-Tình-Ái nói chuyện, ôm nhau rồi hôn lên má ư. Có chắc họ chỉ là bạn bè cũ gặp lại? Không, tôi không nên kể.

Không phải bây giờ. Tôi đáp lại cô bằng cái gật đầu mình-hoàn-toàn-hiểu-và-sẽ-tôn-trọng-sự-riêng-tư-của-cậu. Cô bạn với sang nắm lấy tay tôi và siết chặt về biết ơn, và quả là thế – tất cả nhức nhối và đau đớn thoáng dâng lên trong mắt, khiến cô vội xua đi bằng một cái chớp mắt. Tôi bất giác dâng trào ý thức bảo vệ cô bạn thân nhất của mình. Elliot Grey Đàng Điếm đang chơi trò quái quỷ gì thế hả?

NGAY KHI VỀ NHÀ, Kate quyết định thưởng cho chúng tôi ly cocktail sau chuyến đi mua sắm đã đời và pha một ít daiquiris^[42] dẫu tây cho cả bọn. Chúng tôi ngồi cuộn tròn trên đi-văng trong phòng khách, ngay trước đám củi cháy bùng bùng trong lò sưởi.

[42] Daiquiri là một loại cocktail có thể pha tại nhà, gồm hỗn hợp rum, nước chanh và đường hoặc chất tạo ngọt.

“Elliot mới đây tỏ ra khá xa cách,” Kate khẽ nói, mắt nhìn đắm đắm vào ngọn lửa. Kate và tôi cuối cùng cũng có khoảnh khắc ngồi lại riêng với nhau khi Mia đi cắt mớ chiến lợi phẩm mới tậu.

“Ồ?”

“Và mình nghĩ mình gặp rắc rối vì đã đẩy cậu vào rắc rối.”

“Cậu đã nghe được điều gì?”

“Ừ. Christian gọi cho Elliot; Elliot lại gọi mình.”

Tôi đảo mắt. Ồi, Năm Mươi ời là Năm Mươi.

“Mình xin lỗi. Christian hay... bao bọc. Cậu chưa được gặp Elliot sau sự cố cocktail đó à?”

“Chưa”

“Ồ.”

“Mình thực lòng thích anh ấy, Ana,” cô thì thầm. Và trong giây lát đáng sợ, tôi tưởng cô ấy sắp bật khóc. Chẳng giống Kate chút nào. Thế có phải là sự trở lại của pijama hồng không nhỉ? Cô quay sang tôi.

“Mình đã phải lòng anh ta. Thoạt đầu mình tưởng chỉ là tình yêu sét đánh. Nhưng anh ta quyến rũ, tốt tính, sôi nổi và vui tính. Mình có thể hình dung bọn mình bên nhau lúc già dặn hơn – cậu biết đấy... con cái, cháu chắt – những thành quả bên nhau.

“Lừa đời trăm năm hạnh phúc,” tôi lẩm nhẩm.

Cô bạn gật đầu buồn bã.

“Có lẽ cậu nên thử nói chuyện với anh ấy. Chọn lúc nào nói chuyện riêng ở đây. Để xem chuyện gì đang gặm nhấm anh ấy.”

Ai đang gặm nhấm anh chàng chứ, cô nàng Tiềm Thức lâu lâu. Tôi chặn miệng cô ả lại, choáng váng với những ý nghĩ không kiểm soát được của mình.

“Có lẽ hai người nên đi dạo với nhau sáng mai?”

“Để xem sao.”

“Kate, mình ghét phải thấy cậu như thế này.”

Cô bạn gượng cười, tôi nhào người ôm.

Tôi quyết định không nhắc đến Gia, mặc dù tôi dự định sẽ nói thẳng với gã trai đằng điểm ấy. Sao anh ta có thể làm tâm trạng bạn tôi rối bời thế này cơ chứ?

Mia quay lại, chúng tôi nhích ra tạo khoảng cách an toàn hơn.

GỖ CHÁY TÍ TÁCH và lấp lóe tia lửa khi tôi đưa khúc gỗ cuối cùng vào lò. Chúng tôi gần hết sạch củi. Mặc dù còn đang mùa hè, nhưng ẩm trời thế này mà đốt lửa vẫn thật thích.

“Mia, em có biết chỗ cắt gỗ đốt lò ở đâu không?” Tôi hỏi khi cô bé nhấp một ngụm cocktail.

“Em nghĩ trong ga-ra.”

“Chị sẽ đi kiểm thêm. Để chị có cơ hội thám hiểm chút.”

Mưa vừa ngớt lúc tôi đánh bạo ra ngoài, chạy thẳng tới chỗ ga-ra ba gian sát vách ngôi nhà. Cửa bên không khóa, tôi bước vào, bật đèn để xua đi bóng tối. Ánh huỳnh quang bật sáng.

Một chiếc ô tô đậu sẵn trong ga-ra, tôi nhận ra chiếc Audi mà Elliot lái chiều nay. Còn có hai chiếc xe trượt tuyết. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của tôi nhất lại là hai chiếc xe máy thể thao, 125cc.

Kí ức từ hồi Ethan dừng cảm ráng sức dạy tôi lái xe hè năm ngoái lướt nhanh qua trí nhớ. Tôi vô thức đưa tay xoa chỗ cánh tay có sẹo do bị ngã thảm hại lúc chạy xe.

“Em lái không?” Elliot cất tiếng hỏi sau lưng tôi.

Tôi quay ngoắt lại. “Anh về rồi à.”

“Xem chừng đúng thế.” Anh nhướn miệng cười, Christian cũng thường nói với tôi – nhưng không có kiểu cười tươi rói khiến người khác rung động thế này. “Sao?” anh hỏi.

Đàng Điểm! Đò Đàng Điểm! “Một chút.”

“Em có muốn thử không?”

Tôi khịt mũi. “Ừm, không... Em nghĩ Christian sẽ không vừa ý nếu em làm thế đâu.”

“Christian đâu có ở đây.” Elliot cười nhếch miệng – ồ, thói quen gia đình đây – rồi vung tay ám chỉ chỉ có mỗi chúng tôi. Anh bước tới chỗ chiếc xe gần nhất, vắt một bên chân dài trượt mặc quần vải bò, ngồi dạng hai chân qua yên, nắm lấy – tay lái.

“Christian có... à thì... những quy định về an toàn với em. Em không nên làm thế.”

“Em luôn răm rắp nghe theo lời cậu ấy à?” Đôi mắt ngậy thơ màu xanh lơ của Elliot lấp lánh ranh mãnh, tôi lơ mơ nhận ra hình ảnh một cậu bé hư... cậu bé hư mà Kate phải lòng. Cậu bé hư đến từ Detroit.

“Không.” Tôi nhướn mày về trách cứ nhìn anh ta. Nhưng em đang cố gắng vâng lời. Anh ấy có đủ việc phải lo nghĩ rồi, không cần nhét thêm em lẫn vào mớ đó nữa. Anh ấy về chưa?”

“Anh không biết.”

“Anh không đi câu à?”

Elliot lắc đầu. “Anh có vài công chuyện cần giải quyết trong thị trấn.” Công với chả chuyện! Vớ vẩn – công chuyện tóc vàng chải chuốt chứ gì! Tôi hít vào thật mạnh rồi trần trối nhìn anh ta.

“Nếu không phải muốn leo lên xe, thì em làm gì trong ga-ra này?”

Elliot tò mò.

“Em đang kiếm ít gỗ đốt lò.”

“Cậu đây rồi. Ồ, Elliot – anh về rồi à?” Kate cắt ngang bọn tôi.

“Chào cưng.” Anh cười toe toét.

“Kiếm được gì không?”

Tôi trông chừng phản ứng của Elliot. “Không. Anh có vài việc phải làm trong thị trấn.” Và trong tích tắc ngắn ngủi ấy, tôi thoáng thấy chút ngáp ngừng lướt qua mắt anh ta.

Ồi khỉ thật.

“Em ra ngoài để xem chuyện gì nú chân Ana lâu thế.” Kate lúng túng nhìn hai chúng tôi.

“Bọn anh chỉ đang tán nhăng tán cuội thôi mà,” Elliot đáp, không khí căng thẳng giữa chúng tôi tan biến.

Chúng tôi cùng im lặng khi nghe tiếng xe đỗ bên ngoài. Ồ! Christian về rồi. Tạ ơn trời đất. Hệ thống mở cửa ga-ra khởi động âm ỉ, làm chúng tôi giật nảy người, cánh cửa từ từ nâng lên, Christian và Ethan đang dờ dờ từ chiếc xe tải đen sần phẳng. Christian ngừng tay khi thấy chúng tôi đứng trong ga-ra.

“Băng đảng ga-ra à?” Anh hỏi chằm chọc khi bước thẳng tới chỗ tôi.

Tôi cười tươi, nhẹ nhõm khi thấy anh. Bên trong chiếc áo khoác chống thấm, anh đang mặc bộ quần áo liền tôi mua tặng anh ở cửa hàng Clayton.

“Chào em,” anh nói, nhìn tôi thắc mắc, và phớt lờ cả Kate lẫn Elliot.

“Chào anh. Bộ quần áo đẹp quá.”

“Nhiều túi thật. Rất hữu ích lúc đi câu.” Giọng anh êm ái và quyến rũ, với riêng đôi tai tôi thôi, khi anh cúi nhìn tôi, vẻ mặt thật gợi cảm.

Tôi ngượng đỏ mặt, còn anh thì nở nụ cười thật lớn, không-bờ-bén, và chỉ-dành-riêng-mì nh-tôi.

“Anh ướt mắt rồi,” tôi nói nhỏ.

“Trời mưa mà. Mọi người làm gì trong ga-ra thế?” Cuối cùng anh cũng nhận ra rằng không chỉ có mỗi hai chúng tôi.

“Ana đi kiếm ít củi.” Elliot nhướn mày lên. Không hiểu sao anh ta cố nói cường điệu để lời nói có phần suồng sã. “Anh đang khích cô ấy lái thử xem sao.” Anh ta là chuyên gia nói năng mập mờ đa nghĩa.

Mặt Christian sa sầm, tim tôi khựng lại.

“Cô ấy bảo không đi. Rằng em không thích thế,” Elliot tử tế nói thêm – bóng gió suồng sã.

Đôi mắt xám của Christian rọi thẳng vào tôi. “Cô ấy bảo thế à?” Anh khẽ hỏi.

“Nghe này, em tin rằng chúng ta sắp sửa bàn tiếp đến chuyện Ana định làm gì tiếp theo, nhưng có thể quay vào nhà đã được không?” Kate nhấm nhẳng. Cô bạn khom người tóm lấy hai khúc gỗ, rồi quay gót dặm bước ra phía cửa. Ồi chết. Kate giận rồi – nhưng tôi biết không phải tại tôi. Elliot thở dài, rồi không nói năng gì đi theo cô bạn ra ngoài. Tôi nhìn theo lưng họ, nhưng Christian hút tôi hướng về anh.

“Em biết đi xe máy à?” Anh hỏi, giọng nói pha lẫn vẻ nghi hoặc.

“Không thạo lắm. Ethan đã dạy em.”

Mắt anh ngay lập tức lạnh băng. “Em đã quyết định đứng đắn đấy,” anh nói, giọng lạnh lùng hơn. “Nền sân rất cứng, trời mưa khiến đường trơn trượt rất nguy hiểm.”

“Anh định để đồ của em ở đâu đây?” Ethan ở bên ngoài gọi to.

“Để đấy đi, Ethan – Taylor sẽ cất giúp cho.”

“Cá thì sao?” Ethan nói tiếp, giọng khá châm chọc.

“Anh của em được cá à?” tôi ngạc nhiên.

“Không phải anh. Cậu Kavanagh đấy.” Rồi Christian bĩu môi... rất duyên dáng.

Tôi bật cười.

“Bà Bentley sẽ xử lý cho,” anh nói vọng ra. Ethan cười rồi đi vào nhà.

“Anh làm em buồn cười à, bà Grey?”

“Buồn cười lắm. Anh ướt sũng... Để em chuẩn bị nước cho anh tắm.”

“Miễn là em vào cùng anh.” Anh cúi xuống và hôn tôi.

TÔI MỞ NƯỚC chảy vào chiếc bồn tắm hình ôvan rồi đổ một ít dầu tắm, bọt nổi bông bông. Hương thơm đậm đặc... mùi hoa nhài, chắc thế. Quay vào buồng ngủ, tôi treo Chiếc Váy lên trong lúc chờ bồn tắm đầy.

“Em đi chơi vui không?” Christian hỏi khi bước vào phòng. Anh chỉ mặc mỗi áo phông và quần nỉ, chân đi đất, với tay đóng cánh cửa sau lưng lại.

“Vâng,” tôi lí nhí, ngẩng anh đăm đăm. Tôi nhớ anh quá. Kì quặc thật – mới chỉ có vài giờ chứ mấy?

Anh nghiêng đầu một bên và nhìn tôi soi xét. “Có chuyện gì thế?”

“Em đang cảm thấy nhớ anh biết mấy.”

“Giọng em có vẻ không vui, bà Grey.”

“Có mà, ngài Grey.”

Anh bước lại gần sát trước mặt tôi. “Em mua được gì thế?” anh khẽ hỏi, và tôi biết đấy là lúc đổi chủ đề nói chuyện được rồi.

“Một chiếc váy, một đôi giày, một chiếc vòng cổ. Em tiêu khá nhiều tiền của anh rồi.” Tôi ngược nhìn anh ấy nãy.

Anh thích thú. “Tốt đấy,” anh thủ thỉ, tay vén một lọn tóc ra sau tai tôi. “Và nhắc lại lần thứ tí nhé, tiền của chúng ta.” Anh đỡ cằm tôi, kéo xuống để tôi không cắn môi nữa. Ngón tay trỏ của anh lướt dọc áo phông của tôi, theo xương ức xuống giữa ngực, tới bụng rồi chạm vào gấu áo.

“Trong bồn tắm thì em không cần cái này nữa,” anh thì thào, hai tay túm lấy gấu áo phông của tôi rồi lôi nó lên. “Nhấc tay lên.”

Tôi làm theo, mắt không rời khỏi anh.

“Em tưởng chúng mình định đi tắm.” Nhịp tim tôi đập hồi hã.

“Anh muốn em thích và ướt mát cái đấy. Anh cũng nhớ em quá.” Anh cúi xuống rồi hôn tôi.

“ÔI CHẾT, NƯỚC CHẢY!” Tôi vùng dậy, sau khi vừa mãn nguyện và mê mẩn.

Christian không chịu buông tôi ra.

“Christian, bồn tắm!” Tôi nằm đè trên ngực anh, cúi xuống giục.

Anh cười lớn. “Bình tĩnh – phòng chịu được nước mà.” Anh lấn mình, hôn phớt tôi. “Anh sẽ đi khóa vòi lại.”

Anh bước xuống giường rất nhẹ nhàng, rồi đi vào phòng tắm. Mắt tôi đắm đuối nhìn theo anh suốt đoạn đường ấy. Ummm... chồng tôi đấy, khóa thân và sắp ướm sừng rồi. Tôi nhảy bật khỏi giường.

CHÚNG TÔI NGỒI ĐỐI DIỆN NHAU ở hai đầu bồn tắm ngập nước – bồn đầy đến nỗi mỗi khi cửa quây là nước lại dềnh lên, tràn qua thành rồi bắn tung tóe ra sàn. Thật quấy quả. Thậm chí việc quấy quả hơn đó là lúc Christian kì cọ bàn chân tôi, mát-xa lòng bàn chân, kéo nhẹ những ngón chân. Anh hôn lên từng ngón rồi cắn nhẹ ngón chân út.

“A!” Tôi cảm nhận thấy điều ấy, ở phía dưới mình.

“Thích thế không?” anh khẽ hỏi.

“Ừm,” tôi ậm ừ đứt đoạn.

Anh lại bắt đầu mát-xa. Ôi, cảm giác tuyệt thật. Tôi lim dim đôi mắt.

“Em thấy Gia trong thị trấn,” tôi khẽ gợi chuyện.

“Thế à? Anh nghĩ cô ấy có nhà ở đây,” anh nói cho có chuyện. Anh không thích cô ả thon thả ấy.

“Cô ta đi cùng Elliot.”

Christian ngừng mát-xa. Chuyện này khiến anh chú ý rồi. Khi tôi mở mắt ra, đầu anh nghiêng một bên, như thể không hiểu gì.

“Ý em nói gì khi bảo cùng Elliot?” anh hỏi, vẻ thắc mắc chứ không hẳn là quan tâm.

Tôi kể lại những gì trông thấy.

“Ana, họ chỉ là bạn bè thôi. Anh nghĩ Elliot đang khá si mê Kate.” Anh dừng lại, rồi nói thêm, khẽ kháng hơn, “Nói tóm lại, anh có biết anh ấy khá mê mẩn Kate.” Anh nhìn tôi với điệu bộ anh-không-hiểu-sao-lại-thế-được.

“Kate là người tuyệt vời.” Tôi sững cò lên để bảo vệ bạn mình.

Anh khịt mũi. “Anh vẫn mừng khi chính em mới là người bước vào văn phòng anh dạo ấy.” Anh hôn lên ngón chân cái tôi, thả chân trái xuống, nhấc chân phải lên rồi lặp lại quá trình mát-xa dễ chịu ấy. Ngón tay anh mạnh mẽ mà vẫn mềm mại. Tôi thả lỏng mình. Tôi không muốn tranh cãi về Kate. Tôi nhắm mắt lại để những ngón tay anh làm những điều tuyệt diệu trên bàn chân tôi.

TÔI TRỞ MẮT NHÌN MÌNH qua tấm gương dài khổ lớn, chẳng nhận ra nổi cô ả đang tròn mắt nhìn tôi. Kate vừa trở hết tài và chơi trò búp bê Barbie với tôi tối nay, hết làm tóc lại trang điểm cho tôi. Tóc tôi xõa ra thẳng tưng, mí mắt kẻ viền thật đậm, môi tô đỏ thắm. Trông tôi thật... gợi cảm. Chân tôi để trần, đặc biệt lại đi giày cao gót hiệu Manolos và váy ngắn cùn cốn. Tôi cần Christian ủng hộ, mặc dù tôi có dự cảm đáng sợ rằng anh sẽ không thích tôi để lộ nhiều da dẻ thế này. Để dự phòng hiệp ước hòa bình giữa chúng tôi, tôi quyết định mình nên hỏi ý anh một tiếng. Tôi nhắc điện thoại BlackBerry lên.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Mặc thế này vòng ba của em có mập lên không?

Ngày: 27 tháng 8 năm 2011 18:53 MST

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân mến

Em cần lời khuyên của anh về trang phục

Vợ của anh

Bà G x

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mơn mớn

Ngày: 27 tháng 8 năm 2011 18:55 MST

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey yêu quý

Anh thực sự không tin lắm.

Nhưng anh sẽ đến và kiểm tra tổng thể vòng ba của em để chắc chắn.

Chồng yêu của em đang mong đợi.

Ngài G x

Christian Grey,

CEO Công ty Kinh doanh và Thanh tra Vòng Ba Grey Inc.

Tôi vừa đọc xong email, cửa phòng ngủ bật mở, Christian đứng bất động ở ngưỡng cửa. Miệng anh há hốc, mắt mở tròn xoe.

Chết thật... chuyện không biết tới đâu đây.

“Thế nào?” Tôi lí nhí.

“Ana, em trông thật... Wow.”

“Anh thích không?”

“Ừ, anh nghĩ thế.” Giọng anh hơi khàn khàn. Anh thông thả bước vào, đóng cánh cửa lại. Anh mặc quần jean đen, áo sơ mi trắng và áo khoác đen. Trông anh đẹp tuyệt, chậm rãi bước lại phía tôi, nhưng ngay khi tới nơi, hai tay anh đặt lên vai tôi, xoay tôi đối diện chiếc gương dài và đứng sau lưng tôi. Mắt tôi tìm kiếm mắt anh qua tấm gương, anh đang ngó xuống, mê mẩn ngắm tấm lưng trần của tôi. Ngón tay anh miết dọc sống lưng tôi, chạm tới đường viền chiếc váy ở vùng eo lưng, nơi vùng da nhợt nhạt màu tiếp xúc với làn vải bạc.

“Thật gợi mở quá,” anh thì thào.

Bàn tay anh trượt xuống thấp hơn nữa, lướt qua hông, chạm xuống vùng đùi non để trần. Anh dừng lại, đôi mắt xám rừng rực thành màu xanh lơ. Thế rồi anh chậm rãi miết ngón tay lên gấu váy.

Dõi theo những cử động nhẹ nhàng của ngón tay anh đang đùa giỡn trên làn da tôi, đón nhận cảm giác râm ran mà chúng vừa khuấy động, miệng cổ thử hé mở.

“Không xa xôi gì từ đây.” Anh chạm vào gấu váy, rồi dịch chuyển ngón tay lên cao hơn. “Tới đây,” anh thì thầm. Tôi thở gấp khi ngón tay anh ve vuốt, quấy đảo, trêu chọc tôi.

“Thế ý của anh là?” Tôi khẽ thở thê.

“Ý anh là... không xa mấy từ đây” – ngón tay anh miết trên lớp quần, rồi một ngón tay luồn vào bên trong, áp lên vùng da thịt mềm mại ẩm ướt của tôi – “tới đây. Và rồi... tới đây.” Anh đưa một ngón tay vào.

Tôi thở gấp và phát ra tiếng rên khe khẽ.

“Đây là của anh,” anh thì thào bên tai tôi. Đôi mắt anh lim dim, ngón tay anh từ từ dịch chuyển vào ra trong tôi. “Anh không muốn bất kì ai trông thấy chỗ này.”

Hơi thở tôi đứt đoạn, tiếng hỗn hển đồng điệu với cử động của ngón tay anh. Chứng kiến cảnh anh làm thế này qua tấm gương... thật là hơn cả gợi tình.

“Cứ ngoan nào và đừng gấp người xuống, rồi em sẽ ổn thôi.”

“Anh ủng hộ nhé?” Tôi rụt rè hỏi. “Không đâu, nhưng anh sẽ không cấm em mặc thế. Trông em thật lộng lẫy, Anastasia.” Anh đột ngột rút tay ra khiến tôi chơi vơi, rồi bước vòng lên đối diện tôi.

Anh nắm chặt tay tôi.

“Đi nào,” anh dịu dàng ra lệnh. Tôi những muốn cưỡng lời, nhưng xét đến những chuyện xảy ra hôm qua ở phòng giải trí, tôi đành cưỡng lại mong muốn ấy.

CHÚNG TÔI NGỒI CHỜ MÓN tráng miệng trong một nhà hàng sang trọng bậc nhất thị trấn. Cho tới giờ thì buổi tối rất vui vẻ, Mia đã kiên quyết đi chơi tiếp và chúng tôi nhất định phải tới vũ trường. Giờ thì cô bé đang ngồi im lặng, nuốt lấy từng lời Ethan thốt ra khi cậu đang nói chuyện với Christian. Rõ ràng Mia đã mê tít Ethan rồi, còn Ethan thì... chà chà, cũng khó nói thật. Tôi không biết liệu họ chỉ là bạn bè hay có chuyện tiến triển hơn rồi.

Christian có vẻ rất thoải mái. Anh đang nói chuyện sôi nổi với Ethan.

Họ hiển nhiên đã thân thiết sau buổi câu cá. Họ đang nói chuyện chủ yếu về tâm lý học. Trớ trêu thay Christian có vẻ là người hiểu biết hơn. Tôi ho hắng hắng khi loáng thoáng nghe được câu chuyện giữa bọn họ, và đáng buồn khi đành phải thừa nhận rằng kiến thức am tường ấy là hệ quả của nhiều trải nghiệm với nhà điều trị tâm lý.

Em là chuyên gia trị liệu giỏi nhất. Lời anh thì thâm trong một lần yêu đương lại vang lên trong đầu tôi. Thế ư? Ôi, Christian, em mong được là như thế.

Tôi liếc nhìn Kate. Cô bạn trông xinh đẹp thật, à mà lúc nào cô ấy chẳng thế. Cô bạn và Elliot không tương xứng lắm. Anh ta có vẻ bồn chồn, ít cười to và những lời bồn chồn bớt phần huyên náo. Họ đang cãi vã à?

Chuyện gì đang gặm nhấm anh ta nhỉ? Có phải tại ả đàn bà đó không? Lòng tôi thất lại khi nghĩ tới nỗi phiền lòng mà anh ta gây ra cho Kate. Tôi liếc ra lối vào, hơi thấp thỏm mong chờ Gia ăn mặc chải chuốt ung dung lác hồng đi ngang qua cửa nhà hàng. Tâm trí tôi đang mãi chơi trò đánh lừa, chắc tại tôi uống nhiều rượu quá. Đầu đã bắt đầu đau đau.

Bỗng nhiên, Elliot làm chúng tôi giật bắn người khi đứng bật dậy, xô ghế kêu ken két trên nền đá. Mọi ánh mắt hướng về phía anh ta. Anh ta liếc xuống Kate một thoáng rồi quỵ gối xuống cạnh cô.

Ôi. Lạy. Chúa. Tôi.

Anh với lấy tay Kate, thế là im lặng bao trùm khắp phòng, mọi người ngừng ăn, ngừng nói chuyện, ngừng đi lại và dồn chú ý về phía anh ta.

“Kate xinh đẹp của lòng anh, anh yêu em. Về duyên dáng kiều diễm và tính cách sôi nổi của em không có gái nào bằng. Em đã chiếm trọn trái tim anh. Hãy dành cuộc đời em bên cạnh anh. Xin hãy cưới anh.”

Trời đất ơi!

64. Chương 14

Chương mười bốn

__Cả nhà hàng dồn hết sự chú ý vào Kate và Elliot, ai cũng hồi hộp đợi chờ. Tâm trạng háo hức thật không sao chịu nổi. Sự im lặng kéo căng như dây đàn. Không gian như đóng băng, e sợ và tràn ngập hy vọng.

Kate vẫn thất thần nhìn Elliot khi anh ngược lên nhìn cô, đôi mắt mở lớn mong đợi – thấp thoáng cả lo sợ. Trời ơi, Kate! Kéo anh ấy khỏi nỗi khổ khổ ấy đi. Xin cậu đấy. Chà chà – đáng lẽ anh ấy nên cầu hôn cô bạn riêng tư hơn.

Một giọt nước mắt lăn trên má cô gái, dù khuôn mặt vẫn đờ đẫn ra.

Quái! Kate đang khóc ư? Thế rồi cô ấy mỉm cười, một nụ cười chậm chậm đến không sao tin nổi như kiểu mình-vừa-đạt-cảnh-giới-niết-bàn-rồi.

“Vâng,” cô khẽ đáp, lời ưng thuận rất dịu dàng, khê khàng – chẳng giống Kate tẹo nào. Thêm một quãng im lặng khoảng một phần triệu giây, thế rồi toàn bộ nhà hàng thổ phào nhẹ nhõm, và bùng nổ, tiếng ồn ào

huyền ảo vang lên inh tai nhức óc. Những tràng vỗ tay tự phát, những lời chúc mừng, tiếng huýt sáo, tiếng hò reo và đột nhiên tôi nhận ra nước mắt đang lăn trên má tôi, làm nhòe khuôn mặt được trang điểm theo phong cách Barbie-kết-hợp-với-Joan-Jett[43].

[43] Joan Jett (02/02/1958) là nữ ca sĩ, nhạc sĩ, nghệ sĩ chơi guitar, sáng tác nhạc và nhà sản xuất người Mỹ, có phong cách trang điểm tô đậm mắt và môi.

Quên hết sự náo loạn xung quanh, đôi bạn trẻ đang ở trong thế giới bé nhỏ của riêng họ. Elliot lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, mở nắp rồi trao cho Kate. Một chiếc nhẫn. Và như tôi nhìn thấy thì đây là một chiếc nhẫn cực kì tinh xảo, nhưng phải nhìn kĩ hơn mới rõ được. Có phải đây là thứ anh ta chọn cùng Gia không? Lựa một chiếc nhẫn ư? Hay thật! Ôi, may quá tôi không kể chuyện này với Kate.

Kate hết nhìn chiếc nhẫn lại nhìn Elliot, rồi hai tay ôm chầm lấy cổ anh. Họ hôn nhau, sự âu yếm đáng ghi nhớ giữa họ, đám đông trở nên cuồng nhiệt. Elliot đứng lên và đón nhận lời chấp thuận với động tác cúi đầu duyên dáng đến kinh ngạc, vẻ mặt tươi cười tự mãn, rồi ngồi xuống. Mắt tôi không rời khỏi họ. Lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, Elliot nhẹ nhàng đeo nó vào ngón tay Kate, họ lại hôn nhau.

Christian gồng tay lên. Tôi không nhận ra mình vừa thít chặt tay anh quá. Buông anh ra, tôi thoáng ngượng ngịu, anh lắc lắc tay, miệng mấp máy, “Au.”

“Xin lỗi anh. Anh đã biết trước chuyện này à?” Tôi khẽ hỏi.

Christian cười tươi, thế là đủ hiểu anh đã biết trước rồi. Anh gọi bồi bàn. “Hai chai rượu Cristal nhé. Loại năm 2002 nếu nhà hàng có.”

Tôi cười trêu anh.

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Vì loại 2002 thì ngon hơn loại 2003 rất nhiều à,” tôi đùa.

Anh phì cười. “Cho cái miệng sành uống, Anastasia.”

“Anh có khẩu vị rất sành, ngài Grey ạ, và cả những sở thích rất khác thường.” Tôi cười.

“Anh là thế đấy, bà Grey.” Anh cúi sát xuống. “Em có vị ngon nhất,” anh thì thầm rồi hôn lên phía sau tai tôi, truyền sang một cơn rung mình chạy dọc sống lưng. Mắt tôi đổ lạng, và vẫn nhớ lại lời miêu tả của anh về chiếc váy tôi mặc, lửng lơ khó hiểu.

Mia là người tiên đứng lên ôm Kate và Elliot, rồi chúng tôi lần lượt chúc mừng đôi bạn trẻ hạnh phúc.

Tôi ghi lấy Kate bằng cái ôm thật chặt.

“Thấy chưa? Là tại anh ấy lo nghĩ về vụ cầu hôn này,” tôi thì thầm.

“Ô, Ana.” Cô bạn bật tiếng thốn thức.

“Kate, mình rất mừng cho cậu. Chúc mừng nhé.”

Christian nổi tiếp sau tôi. Anh bắt tay Elliot, rồi – khiến cả Elliot lẫn tôi đều kinh ngạc – ôm chầm lấy anh trai. Tôi chỉ kịp nghe thấy anh nói.

“Chúc mừng anh nhé, Lelliot,” anh nói khẽ. Elliot chưa trả lời, vì còn sững sờ không thốt lên lời, rồi nồng nhiệt ôm đáp lại em trai.

Lelliot ư?

“Cảm ơn cậu, Christian,” Elliot nghẹn ngào.

Christian chúc mừng Kate bằng cái ôm vội vàng, có phần ngượng ngịu. Tôi vẫn biết thái độ của Christian đối với Kate vốn chỉ là cố hòa hoãn hết mức có thể, và thái độ hầu như nước đôi, thế nên đây là một tiến triển rồi. Thả cô ấy ra, anh nói rất khẽ chỉ để cô ấy và tôi nghe thấy, “Hy vọng em cũng hạnh phúc trong hôn nhân như anh từ khi lấy vợ.”

“Cảm ơn, Christian. Em cũng mong được thế,” cô đáp lại hòa nhã.

Bồi bàn quay lại với rượu sâm-panh, khui chai với điệu bộ rộn rên. Christian giơ ly rượu lên cao. “Mừng Kate và anh trai yêu quý của em, Elliot – chúc mừng.”

Chúng tôi cùng uống. Chà, tôi nuốt một ngụm. Ừm, rượu Cristal ngon tuyệt, và tôi nhớ lại lần đầu tiên được uống loại này ở vũ trường của Christian, rồi sau đó là chuyến du ngoạn bằng thang máy đáng nhớ xuống tầng trệt.

Christian nhăn mặt hỏi. “Em đang nghĩ gì thế?”

“Lần đầu tiên được uống rượu này.”

Anh nhăn mày tỏ ý thắc mắc.

“Hồi ở vũ trường của anh,” tôi nhắc.

Anh cười. “Ồ, đúng. Anh nhớ rồi.” Anh nháy mắt với tôi.

“Elliot, anh chọn được ngày chưa?” Mia hỏi ngang.

Elliot nhìn em gái vẻ bức bối. “Anh vừa mới hỏi chị Kate, thế nên bọn anh sẽ trả lời em sau nhé, được chứ?”

“Ồ, hay làm vào dịp Giáng sinh đi. Thế thì lãng mạn lắm, và anh sẽ không gặp rắc rối khi cứ phải cố nhớ kỉ niệm ngày cưới.” Mia vỗ tay cái ‘đét’.

“Anh sẽ cân nhắc lời khuyên ấy.” Elliot cười nhạo cô em.

“Sau khi uống sâm-panh, chúng ta đi vũ trường được không?” Mia quay sang nhìn Christian với đôi mắt nâu mở tròn xoe hết cỡ.

“Anh nghĩ ta nên hỏi Elliot và Kate xem họ thích làm gì.”

Mọi người nhất loạt quay sang đôi bạn chờ đợi. Elliot nhún vai còn Kate thì mặt đỏ lựng như trái mận. Dự định gần gũi vị hôn phu của cô nàng khá lộ liễu, tôi suýt làm sánh chỗ sâm-panh bốn trăm đô la ra khắp bàn.

ZAX LÀ HỘP ĐÊM hạng sang duy nhất ở Aspen – đây là Mia bảo thế. Christian quàng tay quanh eo tôi rảo bước lên đầu hàng và ngay lập tức được cho vào cổng. Tôi thoáng thắc mắc liệu anh ấy có sở hữu luôn chỗ này không. Liếc nhìn đồng hồ – đã mười một rưỡi, tôi thấy hơi lơ mơ.

Hai ly rượu champagne và vài ly vang Pouilly-Fumé lúc ăn tối đang phát huy tác dụng, tôi thấy thâm cảm ơn Christian đang quàng tay ôm quanh người tôi.

“Chào ngài Grey, mừng ngài trở về,” cô nàng tóc vàng chân dài rất quyến rũ cất lời chào, cô ta đi tắt đèn bóng gợi cảm, hợp với áo sơ mi không tay và thắt nơ con bướm nhỏ màu đỏ. Cô ta cười toét miệng, để lộ hết hàm răng hoàn-hảo-kiểu-Mỹ giữa hai làn môi đỏ thắm bắt màu với chiếc nơ. “Max sẽ cất áo khoác cho ngài.”

Một thanh niên mặc thuần màu đen, may sao không phải sa-tanh bóng, mỉm cười khi có nhã ý cất áo khoác giúp tôi. Đôi mắt cậu ta trêu mếu và lồi cuốn. Tôi là người duy nhất mặc áo khoác – vì Christian đã nắn nỉ tôi khoác tạm áo choàng dài của Mia để che lưng đi – thế nên Max chỉ phải quan tâm tới mỗi tôi.

“Áo khoác đẹp quá,” cậu ta khen, nhìn tôi chằm chằm.

Christian lập tức nổi xung lên, nhìn xoáy vào Max bằng ánh mắt biến-ngay-đi. Cậu ta đỏ mặt và vội vàng đưa Christian vé, cất áo.

“Để tôi dẫn các vị tới bàn.” Cô nàng Tất-Bóng-Nóng-Bóng chớp chớp đôi mi nhìn chồng tôi, hất mái tóc dài vàng óng rồi sải bước trên lối vào. Tôi siết chặt tay quanh người Christian, anh cúi nhìn tôi thắc mắc giấy lát, rồi mỉm cười khi chúng tôi đi theo Cô nàng Tất-Bóng-Nóng-Bóng vào bar.

Ánh đèn mờ mờ, tường toàn màu đen, nội thất màu đỏ thẫm. Hai bên rìa bức tường có hai dãy bàn ghế và một quầy rượu lớn hình chữ U ở giữa. Nó khá náo nhiệt nhưng không quá đông đúc, dù chúng tôi tới đây trái mùa du lịch, nhưng không có nhiều vị khách sộp sủi Aspen ra ngoài giải trí vào tối thứ bảy. Chiếc váy

hóa ra lại quá thoải mái, và đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mình ăn mặc hơi... ừm, thiếu vải quá. Cũng không chắc nữa. Nền nhà và những bức tường như rung chuyển theo tiếng nhạc xập xình từ sàn nhảy phía sau quầy bar, ánh đèn màu xoay tít. Trong trạng thái ngà ngà say rượu, tôi vu vơ tưởng tượng chốn này như cơn ác mộng đảo điên.

Tất-Bóng-Nóng-Bóng dẫn chúng tôi tới một bàn trong góc được ngăn tách riêng. Chỗ này kề cận quầy bar và ở ngay lối vào sàn nhảy. Hiển nhiên là chỗ ngồi đẹp nhất trong phòng.

“Sẽ có nhân viên tới nhận yêu cầu của các vị ngay.” Cô nàng nở nụ cười hết cỡ, chấp chới lần cuối đôi bờ mi với chồng tôi, rồi cô nàng ngúng nguẩy quay lại chỗ cũ của mình. Mia đang nhún nhảy hai bàn chân, nhấp nhồm muốn ra sàn nhảy lắm rồi, Ethan thương tình bèn gỡ rối cho cô bé.

“Sâm-panh nhé?” Christian hỏi với theo khi bọn họ tay trong tay dắt nhau ra sàn nhảy. Ethan ngoảnh lại giờ ngón tay cái nhất trí còn Mia thì gật đầu lia lịa.

Kate và Elliot ngồi bên nhau trên chiếc ghế bọc nhung, tay nắm chặt tay. Trông họ thật hạnh phúc, nét mặt của đôi bạn rạng ngời yêu thương dưới ánh nến bập bùng hắt ra từ chiếc cốc pha lê đặt trên chiếc bàn thấp. Christian ra hiệu cho tôi ngồi xuống, tôi lĩnh ngay vào cạnh Kate. Anh ngồi xuống cạnh tôi rồi lo lắng lướt mắt khắp một lượt căn phòng.

“Cho mình xem nhẫn cậu nào.” Tôi cất cao giọng để át tiếng nhạc. Chắc giọng tôi sẽ khản đặc lúc về mất.

Kate cười rạng rỡ rồi chìa tay ra.

Chiếc nhẫn đẹp tuyệt vời, viên kim cương chính đặt giữa những họa tiết chế tác tinh xảo, xung quanh lại đính nhiều viên kim cương nhỏ tí xíu. Nó mang phong cách Victora cổ điển.

“Đẹp tuyệt.”

Cô bạn gật đầu sung sướng, rồi với tay siết nhẹ đùi Elliot. Anh ấy cúi xuống âu yếm hôn cô.

“Kiểm phòng nghỉ đi,” tôi la toáng lên.

Elliot tủm tỉm cười.

Một cô gái trẻ tóc đen cắt ngắn với nụ cười láu lỉnh, đi tất đen bóng gợi cảm như quy định bước tới nhận yêu cầu đồ uống.

“Em không định tự trả tiền hóa đơn nữa chứ,” Elliot lẩm nhẩm.

“Đừng bắt đầu nói nhảm nữa, Elliot,” Christian ôn tồn đáp lại.

Bất chấp sự phản đối kịch liệt của cả Kate, Elliot lẫn Ethan, Christian đã chi tiền cho bữa tối vừa rồi. Tôi âu yếm ngắm nhìn anh. Anh chàng Lắm Chiêu Lắm Trò của tôi... lúc nào cũng kiểm soát mọi việc.

Elliot định nói gì đấy, nhưng có lẽ thấy tốt hơn là im lặng.

“Anh uống bia,” anh ta đáp.

“Còn Kate?” Christian hỏi.

“Sâm-panh nữa đi anh. Vị Cristal ngon tuyệt. Nhưng em chắc Ethan thích bia hơn.” Cô bạn cười thật duyên dáng – vâng, quả là duyên dáng – với Christian. Cô ấy đang rạng ngời hạnh phúc. Tôi cảm nhận được điều đó đang lan tỏa từ cô, và thật thích thú làm sao khi được vui lây với niềm hạnh phúc ấy.

“Ana?”

“Cho em sâm-panh.”

“Một chai Cristal, ba bia Peronis, và một chai nước khoáng lạnh, với sáu chiếc cốc,” giọng anh đầy uy lực và nghiêm nghị như thường lệ.

Nghe sao vẫn cứ gợi cảm thế.

“Cảm ơn ngài. Có ngay đây ạ.” Cô nàng Tất Dài Nóng Bóng Số Hai đáp lại anh với nụ cười tươi tắn, nhưng anh chẳng màng tới trò chớp mắt, ấy thế mà gò má cô nàng vẫn thoáng đỏ ửng.

Tôi lắc đầu nhún nhin. Anh ấy là của tôi, cô bạn ạ.

“Gì thế?” Anh hỏi.

“Cô ấy chớp mắt đưa tình với anh mà không kịp.” Tôi cười khẩy.

“Ồ. Cô ta định thế à?” Anh hỏi lại, cố giấu ý định đùa cợt nhưng không thành.

“Nàng nào cũng làm thế.” Giọng tôi đầy ý mỉa mai.

Anh cười tủm tỉm. “Bà Grey, em ghen đấy à?”

“Không mảy may.” Tôi bĩu môi. Và ngay lúc này tôi nhận ra mình bắt đầu bao dung hơn với các cô nàng cứ thích liếc mắt đưa tình với chồng tôi. Gần như vậy. Christian đỡ tay tôi, hôn lên những khớp tay.

“Em chẳng việc gì phải ghen cả, bà Grey.” Anh thì thầm sát bên tai tôi, hơi thở của anh khiến tôi nhón nhột.

“Em biết rồi.”

“Tốt.”

Bồi bàn quay lại, và lát sau, tôi nhấp một ngụm sâm-panh nữa.

“Của em đây.” Christian đưa tôi chai nước khoáng. “Uống đi.”

Tôi nhăn nhó nhìn anh và thấy rõ anh thở dài đánh thượt.

“Ba ly vang trắng lúc ăn tối, rồi hai ly sâm-panh sau một ly cocktail daiquiri dâu tây và hai ly Frascati vào bữa trưa. Uống cái này. Ngay đi, Ana.”

Sao anh ấy biết vụ uống cocktail chiều nay nhỉ? Tôi trừng mắt nhìn anh. Nhưng thực ra anh nói có lý. Tôi nhận lấy chai nước, tu một hơi chẳng có vẻ yếu điệu thực nữ gì để thể hiện thái độ miễn cưỡng làm theo lệnh.

Tôi đưa tay lên lau khóe miệng.

“Ngoan lắm,” anh nói, tủm tỉm cười. “Dạo xưa em chẳng nôn thốc nôn tháo ra người anh rồi đấy thôi. Chẳng dại gì anh lại mong muốn trải nghiệm lần nữa đâu.”

“Em chẳng hiểu anh đang kêu ca cái gì. Anh đã được lợi một giấc ngủ bên em còn gì nữa.”

Anh cười, ánh mắt dịu dàng hơn. “Ừ nhỉ, phải đấy.”

Ethan và Mia quay trở lại.

“Ethan tạm thế thôi. Dậy đi, các nàng. Hãy lướt lên sàn thôi. Gây ấn tượng vào, gào cho thật đã, xả bớt ca-lo đi.”

Kate đứng phắt dậy. “Đi nào?” cô rủ Elliot.

“Để anh ngắm em,” anh ta đáp. Tôi phải nhìn vội đi, ngượng đỏ bừng mặt khi thấy ánh mắt anh liếc Kate. Cô cười tươi rói khi tôi cũng đứng dậy.

“Em đi tiêu bớt ca-lo đây,” tôi tuyên bố, rồi ghé xuống thì thầm vào tai Christian, “Anh có thể ngắm em.”

“Đừng ngã lăn ra đấy,” anh gầm gừ.

“Được thôi.” Tôi đứng thẳng dậy. Whoa! Đầu quay cuồng, tôi bám vội vào vai Christian khi thấy căn phòng chòng chành, nghiêng ngả.

“Có khi em nên uống thêm nước đi,” Christian lẩm bẩm, giọng nói rõ ràng có ý cảnh cáo.

“Em ổn mà. Ghế thì thấp mà giày thì cao.”

Kate nắm tay tôi, tôi hít một hơi thật sâu rồi đi theo cô bạn và Mia ra sàn nhảy, cực kì thăng bằng.

Tiếng nhạc sôi động, nhịp điệu techno hòa với âm bass cỡ lớn. Sàn nhảy không đông, thế nên chúng tôi có khoảng trống. Bản phối âm không gò bó – trẻ hay già cũng đều thể hiện được cả. Tôi không phải người nhảy đẹp. Thực ra, chỉ từ khi cặp với Christian thì tôi mới nhảy thôi. Kate ôm chầm lấy tôi.

“Mình hạnh phúc quá,” cô hét lên át tiếng nhạc, và cô bắt đầu nhún nhảy. Mia thì cứ làm theo cách của mình, cười cả hai chúng tôi, rồi xoay lắc thân hình. Ái chà, cô bé chiếm khá nhiều không gian trên sàn nhảy đấy. Tôi bắt đầu di chuyển. Giai điệu rất rộn ràng. Tôi nhắm mắt và thả mình theo nó.

Khi mở mắt ra, tôi thấy sàn nhảy đã chật cứng người. Kate, Mia và tôi bị dồn sát lại với nhau. Và tự thấy ngạc nhiên, tôi đang rất vui. Tôi bắt đầu nhún nhảy... mạnh dạn hơn. Kate chìa hai ngón tay cái ra hướng ứng, tôi tươi cười đáp lại cô.

Tôi nhắm mắt lại. Sao tôi lại lãng phí hai mốt năm tuổi đời không làm trò này nhỉ? Tôi chọn đọc sách chứ không khiêu vũ. Jane Austen không có nhạc hay để nhảy và Thomas Hardy... ái chà, ông hẳn phải cảm thấy có lỗi khi không chịu khiêu vũ với bà vợ đầu. Tôi cười khúc khích với ý nghĩ này.

Đó là nhờ Christian. Anh khiến tôi thấy tự tin với cơ thể mình và tôi có thể đưa đẩy được rồi.

Đột nhiên, có hai bàn tay giữ lấy hông tôi. Tôi cười tươi. Thế là Christian đã lên với tôi rồi. Tôi lắc lư, hai tay anh di chuyển ra sau mông rồi bóp mạnh, rồi lại giữ lấy hông tôi.

Tôi mở mắt ra. Mia hốt hoảng há hốc miệng nhìn tôi. Quái... Trông tôi nhảy xấu xí thế ư? Tôi với xuống giữ lấy tay Christian. Tay đầy lông lá. Chết tiệt! Không phải anh ấy. Tôi quay lại và thấy sừng sững trước mặt mình là một gã đồ con tóc vàng nhiều răng hơn bình thường và đang cười nhăn nhở để khoe khoang chúng.

“Bỏ tay khỏi người tôi!” Tôi la lên át tiếng nhạc thành thành, phùng phùng giận dữ.

“Thôi nào, cưng, vui ấy mà.” Hắn ta toe toét, giơ hai bàn tay như khi đột lên, đôi mắt xanh lập lờ dưới ánh đèn hồng ngoại chớp chớp.

Trước khi nhận ra mình đang làm gì, tôi đã vả thẳng vào mặt hắn thật mạnh.

Au! Chết tiệt... đau tay quá. Đau nhói. “Tránh xa tôi ra!” Tôi la lên. Hắn cúi nhìn tôi, tay úp lên bên má đỏ ửng. Tôi vung bên tay không bị đau ra trước mặt hắn, xòe ngón tay đeo nhẫn cho hắn thấy.

“Tao có chồng rồi, đồ khốn!”

Hắn nhún vai khá khệnh khạng rồi nở nụ cười xin lỗi gượng gạo.

Tôi ngó nghiêng xung quanh điên cuồng. Mia đứng bên phải tôi, nhìn trừng trừng vào tay Đồ Con Tóc Vàng. Kate biến đâu mất tiêu. Christian không ngồi ở bàn.Ồ, mong rằng anh ấy vừa vào toa-lét. Tôi lùi lại và tựa vào bộ ngực quen thuộc.

Ôi trời. Christian đặt tay ôm quanh eo tôi, kéo tôi sát vào anh.

“Tránh xa bàn tay bẩn thỉu của mày khỏi vợ tao,” anh nói. Anh không hề quát tháo, nhưng không hiểu sao lại nghe thấy rõ át cả tiếng nhạc.

Chết rồi!

“Á ta tự lo cho mình được mà,” Đồ Con Tóc Vàng gào lên. Hắn buông tay khỏi chỗ má vừa bị tôi tát, và Christian nhảy xổ vào đánh hắn. Cứ như thể tôi đang xem một đoạn băng tua chậm vậy. Cú đâm tung ra chính xác vào cằm với tốc độ cũng hoàn hảo, nhưng không phải tổn công tổn sức nhiều, khiến Đồ Con Tóc Vàng không kịp nhận ra. Hắn gục ngay xuống sàn, vốn đã đáng khinh lại trông càng thảm hại.

Khốn khiếp.

“Christian, dừng lại!” Tôi hốt hoảng kêu lên, đứng chặn trước mặt để ngăn anh lại. Trời, anh sẽ giết hắn mất. “Em vừa đánh hắn rồi,” tôi la lên át tiếng nhạc. Christian không thèm nhìn tôi. Anh trừng mắt với gã trai quấy rối kia bằng cái nhìn dữ tợn tôi chưa từng thấy bao giờ. Á mà, có lẽ có một lần rồi, sau dạo Jack Hyde gạ gẫm tôi.

Đám người trên sàn tránh vội ra như sóng tản trong bể nước, tạo khoảng trống xung quanh chúng tôi, giữ khoảng cách an toàn. Đô Con Tóc Vàng lóp ngóp đứng dậy khi Elliot chạy bổ tới chỗ chúng tôi.

Ồi không! Kate đến cạnh tôi, há hốc miệng ngó cả đám. Elliot tóm chặt cánh tay Christian vừa kịp lúc Ethan chạy tới.

“Bình tĩnh đã, được không? Đâu có ý xấu nào đâu.” Đô Con Tóc Vàng giơ hai tay lên hàng, chân luống cuống lùi ra sau. Mắt Christian hằm hè nhìn theo hắn biến khỏi sàn nhảy. Anh vẫn chưa quay lại nhìn tôi.

Bài hát “Cô ả Gọi tình[44]” vừa hết, nền nhạc chuyển sang giai điệu techno xập xình với giọng ca nữ rất sôi nổi. Elliot nhìn tôi, rồi ngó sang Christian, buông anh ấy ra, và kéo Kate cuốn vào điệu nhảy. Tôi ôm chèoang lấy cổ Christian, cuối cùng anh cũng quay lại nhìn vào mắt tôi, đôi mắt ấy vẫn bình bình vẻ hung tợn và hoang dại. Thấp thoáng về ngổ ngược của đứa trẻ mới lớn. Ôi trời.

[44] Nguyên văn: “Sexy Bitch”.

Anh sẫm soi mặt mũi tôi. “Em không sao chứ?” cuối cùng anh hỏi.

“Vâng.” Tôi xoa xoa lòng bàn tay, cố làm vội đi cảm giác nhức buốt, rồi đặt hai tay lên ngực anh. Một bên tay cảm thấy mạch máu thành thịch. Tôi chưa từng tát ai cả. Tôi bị cái quỷ gì ám không biết? Chạm vào tôi đâu có phải là tội ác chống lại nhân loại đâu. Nhỉ?

Sâu thẳm trong lòng tôi hiểu tại sao mình lại đánh gã trai đó. Là vì theo bản năng của mình, tôi biết thừa Christian sẽ phản ứng ra sao khi thấy kẻ lạ hoắc lạ huơ sờ soạn tôi. Tôi biết anh thế nào cũng đánh mất sự tự chủ đáng quý của mình. Và ý nghĩ chẳng có kẻ ngốc nào lại có thể ngăn nổi người chồng yêu dấu của tôi, chà chà, khiến tôi cảm thấy phát điên. Thực sự điên dại.

“Em có muốn ra kia ngồi không?” Christian hỏi lớn át tiếng nhạc xập xình.

Ồi, làm ơn trở lại với em đi.

“Không. Nhảy với em.”

Anh bắt động nhìn tôi, không nói năng gì.

Ôm em... nữ ca sĩ đang hát.

“Nhảy với em đi.” Anh ấy vẫn còn giận. “Nhảy đi, Christian, xin anh.”

Tôi nắm tay anh. Christian liếc mắt nhìn theo gã kia, nhưng tôi bắt đầu nhún nhảy, lắc mình sát vào anh.

Đám đông đang nhảy nhót lại vây tròn quanh chúng tôi, mặc dù vẫn còn giữ khoảng cách cỡ hai bước chân.

“Em đánh hắn rồi à?” Christian hỏi tôi, anh vẫn đứng im, bản thân. Tôi đỡ lấy bàn tay đang nắm chặt của anh.

“Vâng, dĩ nhiên rồi. Em thoát tưởng là anh, nhưng không phải. Làm ơn nhảy cùng em đi.”

Khi Christian vẫn trân trối nhìn tôi, ngọn lửa trong mắt anh từ từ thay đổi, tỏa ra vẻ khác lạ, sâu thẳm hơn, cháy bỏng hơn. Bỗng nhiên anh giữ hai cổ tay tôi, kéo tôi sát vào người anh, kẹp chặt hai tay tôi ra phía sau.

“Em muốn nhảy hả. Thì nhảy nào,” anh âm ừ sát bên tai tôi. Và khi hông anh lắc tròn, tì vào tôi, tôi chỉ có thể bị cuốn theo nhịp điệu của anh, hai tay tôi vẫn bị anh khóa chặt phía sau lưng.

Ồi... Christian nhảy tuyệt quá, thực sự rất tuyệt vời. Anh ôm tôi thật chặt, không chịu buông ra, nhưng dần dần thả lỏng hai tay tôi. Hai bàn tay được tự do, tôi miết ngược lên cánh tay anh, cảm nhận những bắp cơ cuộn cuộn dưới lớp áo khoác, tới bờ vai anh. Anh ép tôi sát vào người anh, còn tôi cứ làm theo những cử động uyển chuyển, chậm rãi và gợi cảm của anh trong tiếng nhạc vũ trường náo động.

Cái khoảnh khắc anh đỡ lấy tay tôi, xoay tôi quay tròn một vòng rồi lộn lại, tôi hiểu rằng anh đã trở về với tôi. Tôi cười. Anh cũng cười đáp lại.

Chúng tôi cứ xoắn quện lấy nhau trong niềm vui thích đầy tự do. Cơn giận dữ của anh đã rơi vào quên lãng, hoặc bị nén chặn lại. Anh cứ xoay tít tôi với điệu bộ khéo léo tuyệt vời trong một không gian chật hẹp,

chẳng lần nào đỡ hụt tôi. Anh khiến tôi trở nên duyên dáng, nhờ vào tài nghệ của anh. Anh khiến tôi gọi cảm, vì chính anh rất gọi tình. Anh khiến tôi cảm thấy mình được yêu thương, vì cho dù có là anh chàng sớm nắng chiều mưa, anh vẫn mang trong lòng cả một bể tình để chia sẻ. Nhìn thấy anh lúc này, đang say sưa tự hưởng thụ... người ta có thể xí xóa ngay ý nghĩ rằng anh chẳng thềm đoái hoài gì tới thế gian. Tôi biết tình yêu của anh vẫn bị che giấu bằng lớp vỏ bọc quá kỹ, nhưng điều đó đâu khiến tôi bớt yêu anh được.

Tôi gần hết hơi khi bản nhạc biến tấu sang một bài khác.

“Mình ra kia ngồi không anh?” Tôi hỏi.

“Được chứ.” Anh dẫn tôi ra khỏi sàn nhảy.

“Anh vừa làm em phát nóng và đầm đìa đây này,” tôi thủ thỉ lúc quay lại chỗ bàn.

Anh kéo tôi vào lòng mình. “Anh thích lúc em nóng bỏng và ướt đầm. Nhưng mà anh thích làm em nóng và ướt lúc riêng tư hơn,” anh khẽ nhếch môi, đôi môi gọi tình.

Lúc ngồi xuống, tôi thấy vụ rắc rối trên sàn vừa rồi cứ như thể chưa từng xảy ra. Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy bọn tôi không bị tống cổ ra ngoài. Tôi liếc khắp quán. Chẳng ai nhìn ngó gì chúng tôi cả, cũng không thấy bóng dáng Đô Con Tóc Vàng đâu. Có thể hắn đã bỏ đi, hoặc bị đá ra ngoài rồi. Kate và Elliot đang nhảy nhót tưng bừng trên sàn, Ethan và Mia thì đỡ hơn. Tôi nhấp một ngụm sâm-panh.

“Của em đây.” Christian đặt cốc nước khác trước mặt tôi rồi nhìn tôi chờ đợi. Vẻ mặt như muốn bảo – uống đi nào. Em uống ngay đi.

Tôi rầm rập làm theo. Với cả, tôi cũng khát cháy cổ rồi.

Anh nhắc một chai bia trong xô đá lên rồi uống một hơi dài.

“Nếu có cánh phóng viên ở đây thì sao?” tôi hỏi.

Christian hiểu ngay lập tức ý tôi muốn nhắc tới cú đấm anh vào Đô Con Tóc Vàng.

“Anh thuê được những luật sư sáng giá,” anh lạnh lùng đáp, đột nhiên tỏ ra ngạo mạn.

Tôi nhăn nhó nhìn anh. “Nhưng anh đâu đập lên luật pháp được, Christian. Em cũng kiểm soát được tình hình lúc đấy rồi mà.”

Mắt anh lạnh băng. “Không ai được động vào cái gì của anh,” anh đáp với vẻ quả quyết đáng sợ, như thể tôi bỏ quên một điều hiển nhiên vậy.

Ó... Tôi lại nhấp một ngụm sâm-panh nữa. Đột nhiên tôi thấy mình chao đảo. Tiếng nhạc ồn ã quá, trông nện thình thình, đầu óc chân tay tôi bỗng đau như búa bổ, và tôi cảm thấy quay cuồng.

Anh nắm tay tôi. “Đi nào. Anh muốn đưa em về nhà,” anh nói. Kate và Elliot vừa kịp tới chỗ chúng tôi.

“Hai người định về à?” Kate hỏi, giọng nói rất phấn khởi.

“Ừ,” Christian đáp.

“Hay lắm, bọn em đi về cùng.”

LÚC ĐỨNG CHỖ Christian lấy áo khoác cho tôi, Kate vặn hỏi.

“Có chuyện gì với gã trên sàn nhảy thế?”

“Hắn sờ soạn mình.”

“Lúc mở mắt ra mình thấy cậu vừa đánh hắn.”

Tôi nhún vai. “Ừ thì mình biết thế nào Christian cũng nổ tung như bom nguyên tử, và thế thì khả năng buổi tối tuyệt vời của cậu bị phá sản mất.” Tôi vẫn còn ngẫm nghĩ xem mình cảm thấy sao về cách phản ứng của Christian. Lúc bấy giờ tôi còn lo rằng chuyện thậm chí còn tệ hại hơn nữa.

“Buổi tối của bọn mình chứ,” cô bạn chấn chỉnh. “Anh ấy khá nóng nảy nhỉ?” Kate nhận xét, ngo sang Christian khi anh đang nhận áo khoác của tôi.

Tôi khịt mũi và phì cười. “Có thể cho là vậy.”

“Mình nghĩ cậu đang điều khiển anh ấy giỏi đấy.”

“Điều khiển á?” Tôi nhăn nhó. Tôi có điều khiển Christian không?

“Của em đây.” Christian mở sẵn áo để tôi mặc choàng luôn vào người.

“DẬY ĐI, ANA.” CHRISTIAN dịu dàng lay tôi. Chúng tôi vừa về đến nhà. Tôi miễn cưỡng mở mắt rồi loạng choạng bước xuống xe. Kate và Elliot đã mất tăm mất tích, Taylor đang nhẩn nại đứng bên ngoài xe.

“Có cần anh bế em không?” Christian hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Tôi sẽ đi đón cô Grey và cậu Kavanagh,” Taylor báo cáo.

Christian gật đầu, rồi dẫn tôi tới cửa nhà. Hai chân tôi lẩy bẩy, tôi lảo đảo bước sau anh. Dừng lại ở cửa, anh cúi xuống, đỡ lấy cổ chân tôi, rồi nhẹ nhàng gỡ từng chiếc giày ra. Ôi, nhẹ cả người. Anh đứng dậy, nhìn xuống tôi, tay cầm đôi giày hiệu Manolos.

“Đỡ hơn chưa?” Anh hỏi, vẻ hí hửng.

Tôi gật đầu.

“Anh vừa thấy một cảnh tượng khá thú vị thì phải,” anh khẽ nói, băng khuâng nhìn xuống đôi giày của tôi. Anh lắc rồi lại nắm lấy tay tôi, dẫn vào căn nhà tối om, leo lên cầu thang vào phòng ngủ.

“Em say lắm rồi hả?” Anh dịu dàng hỏi, chăm chú ngo tôi.

Tôi gật đầu. Anh bắt đầu cởi đai áo khoác cho tôi.

“Em làm được,” tôi lăm bằm, miễn cưỡng gạt tay anh ra.

“Để anh đi.”

Tôi thở dài. Tôi không biết mình lại mệt lả đến thế.

“Do chênh lệch độ cao đấy. Em chưa quen mấy. Rồi tất nhiên cả uống rượu nữa.” Anh nhếch miệng cười, lột chiếc áo ra, rồi quăng nó lên ghế. Nắm tay tôi, anh dẫn vào nhà tắm. Sao lại vào đây?

“Ngồi xuống đi,” anh nói.

Tôi ngồi xuống ghế và nhắm mắt lại. Tôi nghe thấy tiếng anh sục sạo chỗ mấy chai lọ trên kệ lavabô. Tôi mệt quá không mở nổi mắt ra xem anh định làm gì. Một lát sau, anh ngả đầu tôi ra sau, tôi mở choàng mắt kinh ngạc.

“Nhắm mắt vào,” Christian nhắc. Trời đất, anh đang cầm bông tẩy trang. Thật nhẹ nhàng anh lau bên mắt phải tôi. Tôi ngồi thẩn người trong khi anh cẩn thận tẩy trang cho tôi.

“A. Đây là người vợ anh đã cưới này,” anh thốt lên sau vài đường lau quệt.

“Anh không thích trang điểm à?”

“Anh cũng thích vừa vừa, nhưng anh thích vẻ đẹp bên dưới hơn.” Anh hôn lên trán tôi. “Đây. uống đi.” Anh đặt mấy viên thuốc giảm đau Advil vào lòng bàn tay tôi rồi đưa một cốc nước.

Tôi nhìn thấy, trề môi ra.

“Uống đi,” anh ra lệnh.

Tôi tròn tròn mắt, nhưng cũng chịu làm theo.

“Tốt. Em có cần một lúc riêng tư không?” Anh trêu chọc.

Tôi khụt khịt. “Giữ ý thế, ngài Grey. Vâng, em phải đi tè.”

Anh cười ha hả. “Em mong anh đi à?”

Tôi cười khúc khích. “Anh muốn ở lại à?”

Anh nghiêng đầu sang một bên, vẻ mặt rất hài hước.

“Anh đúng là... Đi ra. Em không muốn anh thấy em tè đâu. Thế thì quá quắt lắm.” Tôi đứng dậy, xua anh ra khỏi phòng tắm.

KHI TÔI TỪ NHÀ TẮM ĐI RA, anh vừa thay quần pijama. Ừm... Christian trong Chiếc Quần Ngủ Đầy Mê Hoặc, tôi ngắm nghía cơ bụng và cơ thể gợi cảm của anh. Thật cuốn hút. Anh bước lại chỗ tôi.

“Em thích không?” Anh hỏi trống không.

“Lúc nào cũng thích.”

“Anh nghĩ em hơi say rồi, bà Grey.”

“Em nghĩ, lần này thôi, mình phải đồng ý với anh, ngài Grey ạ.”

“Để anh giúp em bỏ dùm vài bé xinh này ra. Và nên kèm với một lời cảnh báo về sức khỏe nữa.” Anh quay lưng tôi lại, cởi chiếc cúc váy duy nhất ở cổ.

“Anh đã nổi khùng lên,” tôi lí nhí. “Ừ, đúng thế.”

“Giận em ư?”

“Không, không phải em.” Anh hôn lên vai tôi. “Lần này là ngoại lệ.”

Tôi mỉm cười. Không phải giận tôi. Thế là có tiến bộ đấy. “Một thay đổi tích cực.”

“Ừ, phải đấy.” Anh hôn lên vai tôi, rồi kéo chiếc váy qua hông, rơi xuống sàn nhà. Anh kéo cả chiếc quần xuống theo, để tôi trần trụi. Anh nắm lấy tay tôi.

“Bước ra,” anh ra lệnh, tôi nhấc chân khỏi chiếc váy, bám vào tay anh để giữ thăng bằng.

Anh đứng dậy, quăng chiếc váy và quần của tôi lên ghế cùng chỗ với chiếc áo khoác của Mia.

“Giơ tay lên,” anh dịu dàng nói.

Anh luồn chiếc áo phông của mình qua đầu tôi rồi kéo xuống, che kín lấy tôi. Tôi đã sẵn sàng lên giường.

Anh kéo tôi vào lòng và hôn, hơi thở có mùi bạc hà của tôi hòa lẫn với anh.

“Mặc dù anh chỉ muốn vùi mình vào trong em, bà Grey – nhưng em uống nhiều quá, lại đang ở độ cao gần hai nghìn năm trăm mét, và tối qua ngủ không ngon. Đi nào. Lên giường thôi.” Anh lật chăn ra cho tôi trèo vào, kéo chăn rồi hôn lên trán tôi.

“Nhắm mắt vào. Khi anh vào ngủ, anh mong em đã ngủ rồi.” Một lời dọa dẫm, một mệnh lệnh... đúng kiểu Christian.

“Đừng đi,” tôi khấn nài.

“Anh phải gọi mấy cuộc điện thoại, Ana.”

“Thứ bảy cơ mà. Muộn rồi. Xin anh.”

Anh đưa tay lên vuốt tóc. “Ana, anh mà lên giường với em bây giờ, em sẽ không được nghỉ đâu. Ngủ đi.” Anh ấy thật sắt đá. Tôi nhắm mắt vào, môi anh lại lướt lên trán tôi.

“Ngủ ngon, em yêu,” anh thì thào.

Những hình ảnh trong ngày lướt qua tâm trí tôi... Christian vác tôi trên vai đi dọc máy bay. Nỗi lo lắng của anh khi không biết tôi có thích ngôi nhà hay không. Ân ái lúc ban chiều. Cùng nhau tắm táp. Phản ứng của anh với chiếc váy. Hạ đo ván Đô Con Tóc Vàng – bàn tay tôi nhoi nhói với kí ức này. Và rồi Christian đưa tôi vào giường.

Ai mà tưởng tượng nổi nhỉ. Tôi cười ngoác miệng, ý nghĩ đang tiến bộ lên chạy lướt qua khi tôi chìm vào giấc ngủ.

65. Chương 15

Chương 15

Tôi ấm quá. Nhờ Christian ấm áp đấy. Đầu anh gối trên vai tôi, hơi thở êm ái khi đang ngủ phả vào cổ tôi, hai chân anh lách vào giữa hai chân tôi, một cánh tay ôm quanh eo tôi. Tôi lơ mơ nửa tỉnh nửa mê, rồi nhận ra rằng nếu tôi mà dậy bây giờ thì anh cũng tỉnh mất, mà anh đâu đã ngủ đủ giấc. Tôi lảng máng hồi tưởng lại những chuyện tối qua. Tôi đã uống khá khá đây, chà chà, uống khá nhiều là đằng khác. Ngạc nhiên thật Christian lại để tôi được làm thế. Tôi mỉm cười khi nhớ lại lúc anh đưa tôi về giường. Thật ân cần, thực sự dịu dàng, ngoài cả mong đợi. Tôi làm một cuộc điểm danh chớp nhoáng xem cảm giác hiện tại của mình ra sao. Bụng dạ thế nào? Ổn. Đầu óc thì sao? Ngạc nhiên thật, cũng ổn, nhưng hơi bù xù. Lòng bàn tay tôi từ đêm qua vẫn đỏ ửng. Haiz. Tôi vu vơ tưởng tượng đến bàn tay Christian khi anh phát vào người tôi. Tôi oằn mình và anh tỉnh dậy.

“Chuyện gì thế?” Đôi mắt xám mãi miết tìm tôi.

“Không sao. Chào anh.” Tôi đưa những ngón tay bên phía lạnh lặn lên vuốt tóc anh.

“Bà Grey, sáng nay em đáng yêu quá,” anh đáp, hôn lên má tôi, trong lòng tôi thấy hân hoan hẳn lên.

“Cảm ơn anh đã chăm sóc em đêm qua.”

“Anh vẫn thích chăm sóc em mà. Đây là việc anh hằng muốn làm,” anh dịu dàng đáp, nhưng đôi mắt xám từ sâu thẳm thẳm lóe lên niềm đắc thắng đã phản lại chính anh. Giống như anh vừa giành chức vô địch Bóng Rổ Thế Giới hay chiến thắng ở môn Bóng Bầu Dục gay cấn.

Ôi, đúng là Năm Mươi.

“Anh khiến em cảm thấy mình được yêu thương.”

“Vì em xứng đáng được thế mà,” anh thì thào, và tim tôi se sắt lại.

Anh siết bàn tay tôi, khiến tôi nhăn mặt. Anh buông ngay ra, dè dặt. “Tại cú đấm đó hả?” Anh hỏi. Ánh mắt lạnh như băng sẫm soi tôi, giọng nói pha lẫn cơn giận dữ đột ngột.

“Em đã tát hấn. Không phải đấm.”

“Thằng khốn ấy!”

Tôi tưởng mọi chuyện đã giải quyết xong từ đêm qua rồi.

“Anh không chịu nổi khi hấn chạm vào em.”

“Hấn không làm em đau, mà chỉ cư xử không phải phép. Christian, em ỉn mà. Tay em chỉ hơi ửng đỏ thôi. Chắc chắn anh biết thừa nó giống cái gì rồi?” Tôi tùm tùm cười, nét mặt anh chuyển sang vẻ ngạc nhiên thích thú.

“Sao nào, bà Grey, anh vốn quen thuộc với việc ấy hả.” Môi anh nhếch lên thành nụ cười. “Anh có thể nhắc mình nhớ lại cảm giác đó ngay bây giờ, nếu em muốn thế.”

“Ôi, cắt ngay tay anh đi, ngài Grey.” Tôi ve vuốt khuôn mặt anh bằng bàn tay không bị đau, những ngón tay âu yếm vệt tóc mai. Tôi nhẹ nhẹ giật những lọn tóc ngắn ngắn ấy, khiến anh quay sang. Anh cầm tay tôi lên và đặt nụ hôn âu yếm lên lòng bàn tay ấy. Thật kì diệu, nỗi đau chợt tan biến.

“Sao em không bảo anh biết chỗ đau này từ đêm qua?”

“Ừm... đêm qua em không thực sự thấy đau. Giờ thì đỡ rồi.”

Ánh mắt anh dịu dàng hơn, môi cong cong lên. “Em đang cảm thấy thế nào?”

“Khỏe hơn cả tưởng tượng.”

“Tay em khá khỏe đấy nhỉ, bà Grey”

“Anh nên nhớ điều này mà cư xử cho phải phép.”

“Ồ, thật hả?” Anh bất thành linh lẩn một vòng thế là nằm đè lên người tôi, ép tôi xuống mặt đệm, giữ chặt hai tay tôi phía trên đầu. Anh cúi xuống nhìn tôi.

“Anh sẵn lòng chiến đấu với em bất kể lúc nào. Thực ra việc chinh phục em trên giường mới chỉ ở trong trí tưởng tượng của anh thôi.” Anh hôn lên cổ tôi.

Cái gì?

“Em tưởng lúc nào anh cũng chinh phục được em rồi.” Tôi thở hổn hển khi anh nhảy nghịch vùng da mềm mại ở tai tôi.

“Ừm... nhưng anh cũng thích cả kháng cự,” anh thì thầm, mũi lướt dọc theo quai hàm tôi.

Kháng cự sao? Tôi nằm im. Anh dừng phát lại, thả tay tôi ra, rồi tì người trên hai khuỷu tay.

“Anh muốn em cự lại anh à? Ở đây ư?” Tôi lú lút hỏi, cố không tỏ ra ngạc nhiên. Quả là khá choáng. Anh gật đầu, mắt sụp xuống nhưng vẫn dè dặt thăm dò phản ứng của tôi.

Anh nhún vai, và tôi nhận ra ý nghĩ ấy vừa thoáng lướt qua tâm trí anh. Anh nở nụ cười duyên dáng của mình rồi lại gật đầu, rất từ từ.

Ôi trời... Anh căng người lên, nằm đè trên tôi, sự mạnh mẽ kích thích của anh thúc vào chốn êm ái đợi chờ của tôi, khiến tôi như bị mê hoặc. Việc này dẫn tới đâu? Vật lộn với nhau ư? Hay chỉ là tưởng tượng? Anh có làm tôi đau không? Nữ Thần Ham Muốn lắc đầu – Không bao giờ đâu.

“Có phải đây là ý anh lúc nhắc đến cơn giận dữ khi lên giường không?”

Anh lại gật đầu, ánh mắt vẫn dè dặt.

Hừm... chàng Lắm Chiêu của tôi muốn sấm rung chớp giạt nữa đây mà.

“Đừng cắn môi nữa,” anh cảnh cáo.

Tỏ ra phục tùng, tôi nhả ngay môi ra. “Em nghĩ anh đang đặt em vào thế bất lợi, ngài Grey ạ.” Tôi chớp mi mất rồi vịn vịn thân mình nằm dưới anh vẻ khiêu khích. Chắc sẽ vui ra trò.

“Bất lợi là sao?”

“Có chắc anh dẫn em tới được nơi anh muốn không?”

Anh tủm tỉm cười rồi lại áp mạnh hông mình vào tôi lần nữa.

“Nói được thì làm được nhé, bà Grey,” anh khẽ nói rồi hôn phớt lên môi tôi. Anh bất ngờ trở mình, chuyển tôi lên trên người anh. Tôi chớp lấy hai bàn tay anh, ghim chặt sang hai bên đầu, mặc kệ cơn đau nhói lên ở bàn tay mình. Tóc tôi rủ xuống như tấm mạng che mặt màu hạt dẻ, tôi lắc đầu để những lọn tóc mơn trớn trên mặt anh. Anh quay mặt tránh nhưng không có ý ngăn tôi lại.

“Thế là anh muốn chơi trò thô bạo hả?” Tôi hỏi.

Anh há miệng ra và hít vào thật mạnh.

“Ừ.” Tiếng anh rít lên, tôi buông anh ra.

“Chờ chút.” Tôi với cốc nước đặt cạnh giường. Chắc Christian để nó đây. Vải mát lạnh và sợi tắm li ti – lạnh thế này thì hẳn chưa đặt đây lâu được – tôi lại thắc mắc anh vào ngủ lúc nào.

Trong lúc tôi làm một ngụm nước dài, Christian miết những ngón tay thành những đường tròn nhỏ xoắn lên trên đùi tôi để lại trên làn da cảm giác nhồn nhột trên đường đi đầy khiêu khích của mình, rồi anh úp tay và bấm mạnh vùng mông để trần của tôi. Ừm.

Bắt chước màn thể hiện ấn tượng ấy của anh, tôi nhào người xuống hôn anh, trút làn nước trong lành mát lạnh vào miệng anh.

Anh nuốt xuống. “Ngon lắm, bà Grey,” anh thẽ thọt, nở ngay một nụ cười tươi tắn và hồn nhiên như trẻ thơ.

Sau khi đặt cốc nước lại chỗ chiếc bàn, tôi nhấc hai tay anh khỏi người tôi rồi lại giữ chặt trên đùi.

“Thế em có nhiệm vụ phải tỏ ra bất hợp tác hả?” Tôi cười hỏi.

“Ừ.”

“Em diễn không giỏi lắm đâu.”

Anh cười. “Cứ thử đi.”

Tôi cúi xuống, âu yếm hôn anh. “Được rồi, để em diễn,” tôi khẽ nói, cạ răng dọc theo quai hàm của anh, cảm thấy đám râu lún phún dưới răng và lưỡi mình.

Christian bật ra tiếng kêu khe khẽ và gọi cảm từ cuống họng rồi cựa mình, vật tôi xuống giường bên cạnh anh. Tôi la lên vì bất ngờ, nhaoáng cái anh đã nằm đè trên tôi. Tôi bắt đầu vùng vẫy khi anh túm lấy hai tay tôi. Tôi đập mạnh tay lên ngực anh, hết sức đẩy ra, trong khi anh cũng đang ráng hết mình lách đầu gối vào tách hai chân tôi ra.

Tôi tiếp tục đẩy mạnh ngực anh – Chà chà, nặng thật – nhưng anh chẳng hề tỏ ra nao núng hay gồng người cưỡng lại chút nào. Thế ra anh ấy đang tận hưởng trò này. Anh gắng sức giữ cổ tay tôi, và cuối cùng cũng bắt được một bên, mặc kệ tôi vùng vằng vịn vẹo để rút tay ra. Đây là bên bàn tay bị đau, tôi đành đầu hàng anh, nhưng tay bên kia của tôi túm lấy tóc anh, giật mạnh.

“A!” Anh ngã đầu theo rồi cúi nhìn tôi, ánh mắt hoang dại và đầy phần khích.

“Thô bạo thế,” anh thì thào, giọng kéo dài đầy thích thú hứng khởi.

Đáp lại giọng nói ấy của anh, nhục cảm trong tôi bùng nổ, tôi đành ngừng tay. Tôi lại cố một lần nữa giằng tay khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng không được. Cùng lúc, tôi gắng ngoắc hai cổ chân vào nhau để hất anh ra. Anh ấy nặng chết đi được. A! Thật là khuấy đảo và khiêu khích.

Rên lên thật lớn, Christian tóm chặt bàn tay còn lại của tôi. Tay trái giữ cả hai cổ tay tôi, còn tay phải thì thần nhiên du ngoạn – khá là táo tợn – dọc theo cơ thể tôi, mơn trớn và sờ soạng trên hành trình của mình, vịn xoắn vùng chóp núi gọi cảm của tôi.

Tiếng tôi gào lên đáp lại, khoái cảm len lõi từng cơn nhói, mạnh mẽ và cháy bỏng từ ngực xuyên suốt tới giữa hai đùi. Tôi lại vùng lên trong vô vọng định đẩy anh ra, nhưng giờ anh đang ở quá sát sần sật.

Lúc anh cố tìm cách hôn, tôi lắc mạnh đầu sang một bên tránh được. Không chút chậm trễ bàn tay táo bạo của anh luồn qua gấu áo phong tôi mặc, giữ tôi nằm im, trong khi anh cạ răng lên quai hàm tôi, lặp lại y như cách tôi làm với anh khi nãy.

“Ôi, em yêu, chống cự đi,” anh thì thào.

Tôi vịn vẹo, quần quai, cố vùng thoát khỏi sự kìm kẹp thô bạo của anh, nhưng vô ích. Anh khỏe quá. Anh nhẹ nhàng cấn làn môi dưới của tôi. Chợt nhận ra mình không hề muốn cưỡng lại anh. Tôi muốn anh – ngay lập tức, lúc nào cũng vậy. Tôi ngừng chống cự nồng nhiệt hôn đáp lại anh nồng nhiệt. Tôi chẳng thiết tới việc hai đứa đang nhập vào trò chơi tình yêu. Niềm khát khao cháy bỏng và mãnh liệt cuộn dâng trong huyết mạch tôi, tôi thua rồi. Tôi thả hai cổ chân đang ngoắc vào nhau ra, quần quanh hông anh, dùng gót chân kéo chiếc quần pijama anh đang mặc.

“Ana,” anh thốt lên. Thế là cả hai không còn giằng co nữa, nhưng tay vẫn giữ tay, lưỡi xoắn quện lưỡi, vuốt ve và tận hưởng, vội vã và gấp gáp.

“Da em,” anh kêu lên giọng khản đặc, hơi thở nặng nhọc. Anh đỡ tôi dậy, rồi nhẹ nhàng lột chiếc áo phong tôi đang mặc.

“Anh,” tôi lẩm nhẩm gọi anh trong khi bị dựng dậy, bởi bây giờ tôi chỉ nghĩ ra có điều đó. Tôi tóm chiếc quần anh mặc, giật xuống, để sự nam tính của anh được giải thoát.

Tôi chớp lấy, siết chặt. Cứng nhắc. Tiếng anh thở rít qua kẽ răng, tôi say sưa tiếp nhận sự đáp trả của anh.

“Khỉ thật,” anh lầu bầu. Anh ngả người ra sau, nâng đùi tôi lên, đặt nhẹ tôi xuống giường, trong khi tay tôi vẫn cuốn quanh, nhẹ nhàng lên xuống. Cảm thấy nơi đỉnh chóp của anh rỉ một giọt sương âm ẩm, tôi đưa ngón tay cái xoáy một vòng tròn. Vừa lúc anh đặt tôi xuống đệm, tôi đẩy ngón cái vào miệng để nếm hương vị của anh, trong khi hai tay anh ngược lên trên, ve vuốt gò hông, lên bụng rồi lên ngực tôi.

“Ngon không?” Anh hỏi khi đang nhào người lơ lửng phía trên tôi, đôi mắt rực sáng.

“Có. Đây.” Tôi đẩy ngón tay vào miệng, anh mút rồi khê cắn vào phần da thịt mềm mại. Tôi thở gấp, đỡ lấy đầu anh, kéo anh xuống thấp để hôn. Hai chân tôi quắp lấy anh, giằng chiếc pijama của anh xuống, rồi quần quanh eo anh. Làn môi anh miết dọc quai hàm tới cằm tôi, nhay nhay một cách dịu dàng.

“Em đẹp lắm.” Anh dụi đầu xuống dưới cổ tôi. “Làn da này mới đẹp làm sao.” Hơi thở của anh phả nhẹ khi đôi bờ môi trượt xuống bầu ngực tôi.

Gì thế này? Tôi đang khát khao, rối bời – những ước ao, và đợi chờ. Tôi tưởng chuyện này sẽ diễn ra nhanh chóng thôi.

“Christian.” Tôi nghe thấy tiếng mình đang khê khản nài.

“Suyt,” anh khê nhắc, rồi đưa lưỡi khuấy tròn đỉnh chóp tuyết lê, ngậm vào miệng và nhay thật mạnh.

“A!” Tôi la lên, quần quai, ưỡn mình khuyến khích. Anh nhovn miệng cười trên làn da tôi, rồi chuyển sang nghịch ngợm bầu ngực bên kia.

“Nóng vội thế, bà Grey?” Không để yên, tay tôi giật mạnh tóc anh. Anh rên lên rồi ngược lên sừng sộ. “Anh trối em lại bây giờ,” anh cảnh cáo.

“Đón lấy em đi,” tôi nài nỉ.

“Sắp rồi, cưng,” môi anh mấp máy trên làn da tôi. Bàn tay anh cứ di chuyển xuống dưới hông tôi nhàn nhã chậm chạp đến phát điên lên được, trong khi miệng anh mải mê cưng nựng đỉnh chóp của tôi. Tôi gào lên thảm thiết, hơi thở gấp và nông, tôi lại tìm cách dụ dỗ để anh tiến vào tôi, tấn công mạnh bạo sát anh. Anh sừng sững, nặng nề và kề cận, nhưng anh cứ thích thông thả bốn cột tôi.

Chết tiệt. Tôi vùng vẫy và quần quai, quyết đẩy anh ra.

“Cái quái...”

Giữ chặt hai tay tôi, Christian ghim nó xuống giường, hai cánh tay sải rộng, rồi anh hạ cơ thể mình đè xuống, hoàn toàn hạ gục tôi. Tôi nghệt thở, điên dại.

“Anh muốn kháng cự còn gì,” tôi vừa nói vừa thở dốc. Anh nâng đầu lên, nhìn xuống tôi, hai tay vẫn khóa chặt cổ tay tôi. Tôi đặt hai gót chân dưới mông anh rồi kéo vào. Anh không hề nhúc nhích. A ha!

“Em không muốn chơi đẹp hả?” Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên, mắt bừng lên đầy phấn khích.

“Em chỉ muốn anh yêu em ngay đi, Christian.” Sao anh cứ ì ra như thế nhỉ? Thoạt đầu chúng tôi kháng cự và giằng co, rồi anh tỏ ra dịu dàng và âu yếm. Thật rắc rối. Tôi đang trên giường với Quý ngài Dê Thay Đổi Liên Xoành Xoạch.

“Xin anh.” Tôi lại ép gót chân vào hông anh lần nữa. Đôi mắt xám sáng rùng rục tìm kiếm mắt tôi. Ôi, anh đang nghĩ gì thế không biết? Trông anh thoáng vẻ hoang mang và bối rối. Anh buông hai tay tôi ra, nhom dậy ngồi tì trên gót chân, kéo tôi vào lòng anh.

“Thôi được, bà Grey, làm theo cách em muốn nào.” Anh nâng tôi lên rồi từ từ hạ xuống, trên người anh.

“A!” Chính thế. Đây là điều tôi khao khát. Đòi hỏi. Hai tay tôi quàng quanh cổ anh, những ngón tay xoắn lấy tóc anh, hân hoan tận hưởng cảm giác có anh ở trong mình. Tôi bắt đầu dịch chuyển. Chủ động dẫn anh theo nhịp điệu và tốc độ của mình. Anh rên rỉ, mải miết tìm môi tôi, thế rồi chúng tôi lạc vào nhau.

TÔI MIẾT NGÓN TAY theo những sợi lông măng trên ngực Christian. Anh nằm ngửa, im lặng không nhúc nhích bên cạnh tôi khi cả hai cùng lấy lại được nhịp thở bình thường. Bàn tay anh gõ nhịp trên lưng tôi.

“Anh im lặng thế,” tôi thủ thỉ, rồi hôn lên bờ vai anh. Anh quay lại nhìn tôi, vẻ mặt không mách bảo điều gì. “Vui đấy chứ.” Chết thật, có điều gì không phải ư?

“Em làm anh bối rối đấy, Ana.”

“Bối rối ư?”

Anh xoay người, chúng tôi giờ nằm đối diện nhau. “Ừ. Em đấy. Làm vương làm tướng. Rất... khác lạ.”

“Thế là tốt hay xấu?” Tôi miết ngón tay lên môi anh. Lông mày anh nhíu lại thể như chưa hiểu rõ câu hỏi. Anh lơ đãng hôn ngón tay tôi.

“Tốt chứ,” anh đáp, nhưng nghe chừng không mấy thuyết phục.

“Anh chưa bao giờ nuông theo dù chỉ một chút ý nghĩ khác lạ này ư?” Tôi vừa hỏi vừa đỏ mặt. Tôi có thực sự muốn biết thêm nữa về đời sống tình dục đa sắc diện, muôn màu muôn vẻ của chồng trước khi gặp tôi không? Cô nàng Tiềm Thức nhìn tôi cảnh giác qua cặp kính hình bán nguyệt. Cậu có thực sự muốn tiến tới đó không đấy hả?

“Không đâu, Anastasia. Chỉ em mới chạm vào anh thôi.” Lời lí giải đơn giản ấy chính là minh chứng khá hùng hồn. Dĩ nhiên rồi, mười lăm ả kia không làm thế được.

“Bà Robinson có thể chạm vào anh mà.” Tôi bật ra những lời ấy trước khi kịp động não nhận ra mình vừa nói gì. Khỉ thật. Sao lại nhắc đến bà ấy thế?

Anh nằm im phắc. Hai mắt mở tròn xoe với vẻ ôi-không-cô-ấy-định-kéo-chuyện-này-tới-đâu-đây.

“Khác chứ,” anh khẽ đáp.

Bỗng nhiên, tôi muốn biết rõ hơn. “Tốt hay xấu?”

Anh nhìn tôi đăm đăm. Sự nghi hoặc có lẽ cả nỗi đau đớn, lướt qua mặt anh, khiến anh thoáng chốc giống như người đang bị chìm trong nước.

“Anh cho là xấu.” Giọng anh khê tới mức chỉ vừa đủ nghe thấy.

Quái thật!

“Em tưởng anh thích thế.”

“Lúc đó thì có.”

“Giờ thì không à?”

Anh nhìn tôi bằng đôi mắt mở lớn, rồi chậm chậm lắc đầu.

Ôi trời... “Ôi, Christian.” Tôi choáng ngợp trong những cảm xúc đang xối xả vào tôi. Ôi, cậu bé lạc lõng của tôi. Tôi nhào vào lòng anh, hôn lên mặt, lên cổ, lên ngực, lên những vết sẹo tròn tròn của anh. Anh kéo tôi sát vào mình, hôn đắm đuối. Và thật chậm rãi, dịu dàng, theo nhịp điệu của riêng mình, anh lại dẫn tôi vào chốn yêu đương thiên đường.

“ANA TYSON. HẠ GỤC đối thủ nặng kị hơn mình!” Ethan vỗ tay hoan nghênh khi tôi vào bếp ăn sáng. Anh đang ngồi với Mia và Kate ở kệ ăn sáng trong khi bà Bentley đang nướng bánh kẹp. Christian không có ở đây.

“Chào buổi sáng, bà Grey.” Bà Bentley mỉm cười. “Bà muốn ăn gì nhỉ?”

“Chào bà. Món gì cũng được, cảm ơn bà. Christian đâu rồi?”

“Ngoài kia kia.” Kate hất đầu về phía sân sau. Tôi bước lại phía chiếc cửa sổ đang mở. Bầu trời quang đãng, xanh trong loáng thoáng mây trắng, chồng yêu dấu của tôi đứng cách đây dăm bảy mét và đang mãi mê bàn chuyện với người nào đó.

“Anh ấy đang nói chuyện với ông Bentley đây,” Mia nói vọng ra từ chỗ bàn ăn. Tôi ngoảnh lại nhìn cô bé, ngạc nhiên với giọng điệu sưng sĩa của cô nàng. Cô bé nhìn Ethan đầy hằn học. Ôi trời. Tôi lại thấy thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ. Về tư lự, tôi hướng sự chú ý về phía chồng mình và ông Bentley.

Chồng bà Bentley có mái tóc sáng màu, mắt đen sáng ngời, ông đang mặc quần bảo hộ lao động, với áo phông của sở điện lực Aspen. Christian thì mặc quần jean đen với áo phông. Lúc hai người bọn họ thông thả băng qua bãi cỏ về phía ngôi nhà, mãi mà nói chuyện, Christian tình cờ cúi xuống nhặt lên thứ trông như thanh rào chắc bị rơi ra từ bồn hoa. Christian lơ đãng vươn tay giơ chiếc cọc tre lên như thể đang cân nhắc rồi quất vút vào không khí, chỉ một phát thôi.

Ồ...

Ông Bentley không tỏ ra phản ứng nào khác lạ cả. Họ tiếp tục nói chuyện. Lần này khi tới gần ngôi nhà hơn, họ dừng lại, Christian lặp lại động tác lúc nãy. Đầu chiếc cọc đập xuống mặt sân. Ngược lên, Christian thấy tôi đang đứng ở cửa sổ. Bỗng dưng tôi thấy như thể mình đang theo dõi anh vậy. Anh dừng lại. Tôi giơ tay vẫy anh đầy ngưỡng nghịu, rồi quay lưng bước tới chỗ bàn ăn.

“Cậu vừa làm gì thế?” Kate hỏi.

“Chỉ ngắm Christian thôi.”

“Cậu ‘lạm’ quá rồi đấy.” Cô bạn khịt mũi.

“Cậu thì không à, hả bà-chị-dâu- tương-lai ới?” Tôi đốp lại, cười toe toét và cố chôn vùi hình ảnh gây cảm giác bất an lúc Christian vung chiếc roi lên. Tôi giật bản mình khi Kate nhảy phốc lên rồi ôm chầm lấy tôi.

“Em gái!” cô la toáng lên, và khó mà cưỡng lại niềm vui lây lan của cô bạn.

“NÀY, CÔ NÀNG SÂU NGỦ.” Christian đánh thức tôi. “Sắp hạ cánh rồi. Thất đại an toàn đi.”

Tôi mắt nhắm mắt mở dò dẫm tìm cách thất đại, nhưng Christian đã cài giúp tôi ngay. Anh đặt nịt hôn lên trán tôi rồi mới ngồi xuống ghế. Tôi lại tựa đầu vào vai anh rồi nhắm mắt lại.

Chuyến đi bộ leo núi đường dài tưởng như không thể thực hiện nổi cùng bữa trưa dã ngoại trên đỉnh núi cao hùng vĩ đã khiến tôi kiệt sức. Thời gian còn lại của bữa ăn khá im lìm, kể cả Mia cũng ít nói. Cả ngày hôm ấy cô bé có vẻ chán nản. Tôi lần lần không biết chuyện tình cảm của cô bé với Ethan ra sao rồi. Tôi thậm chí không biết đêm hôm qua họ ngủ đầu nữa. Tôi bắt gặp ánh mắt cô bé và gửi gắm nụ cười mang thông điệp em-không-sao-chứ. Cô bé đáp lại tôi bằng điệu cười ủ ê gần ngủ rồi cúi gằm xuống quyển sách đang đọc. Tôi liếc trộm Christian qua làn mi. Anh đang nghiên cứu một bản hợp đồng hay cái gì đó không rõ nữa, vừa đọc vừa ghi chú ra lề. Thế nhưng anh có vẻ khá thoải mái. Elliot đang ngáy khe khẽ bên cạnh Kate.

Tôi chưa dồn ép và tra khảo Elliot về vụ Gia, nhưng không nên gây chuyện để tách anh ta ra khỏi Kate được. Christian thì chẳng mấy quan tâm, bực thật, nhưng tôi không thúc ép anh. Elliot đặt bàn tay có vẻ chiếm hữu lên đầu gối Kate. Cô bạn trông thật rạng ngời, nhưng nghĩ mà xem, mới chiều qua thôi cô ấy còn chưa chắc chắn về anh ta. Christian gọi anh ấy là gì nhỉ? L Elliot ư. Có phải tên gọi thân mật trong gia đình không? Nghe thế còn dễ chịu, khá hơn là kẻ dằn điểm. Bất thành, Elliot mở choàng mắt và nhìn thẳng vào tôi. Tôi đỏ bừng mặt vì bị bắt gặp.

Anh ta cười toe toét. “Chắc anh cũng mê khuôn mặt đỏ bừng của em mất, Ana,” anh ta trêu ghẹo, duỗi thẳng người. Kate dành cho tôi một nụ cười dương dương tự mãn.

Lái phụ Beighley thông báo chúng tôi đang về tới sân bay Seattle, Christian siết chặt tay tôi.

“KỶ NGHỈ CUỐI TUẦN THẾ NÀO, bà Grey?” Christian hỏi thăm khi chúng tôi ngồi trên chiếc Audi tiến về Escala. Taylor và Ryan đang ở ghế trước.

“Tuyệt, cảm ơn anh.” Tôi tùm tùm cười, bỗng nhiên thấy ngưỡng nghịu thế.

“Lúc nào đi cũng được. Rủ bất kì ai em muốn.”

“Ta nên mời ba Ray đi. Ba thích câu cá lắm.”

“Ý hay đấy.”

“Anh thấy thế nào?” Tôi hỏi lại.

“Tuyệt,” sau mấy giây ngỡ ngàng vì câu hỏi của tôi, anh đáp, chắc thế. “Rất tuyệt vời.”

“Anh có vẻ rất thoải mái.”

Anh nhún vai. “Vì anh biết em được an toàn.”

Tôi nhăn nhó. “Christian, lúc nào em cũng được an toàn cả. Em chẳng bảo anh rằng khéo đến bốn mươi tuổi là anh dễ đột quỵ nếu cứ lúc nào cũng lo lắng cao độ như thế. Em muốn được sống đến đầu bạc răng long bên anh cơ mà.” Tôi siết chặt tay anh. Anh nhìn lại như thể chẳng hiểu tôi đang nói gì. Anh dịu dàng hôn lên những ngón tay tôi rồi nói lảng sang chuyện khác.

“Tay em thế nào rồi?”

“Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh.” Anh mỉm cười. “Tốt lắm, bà Grey. Em sẵn sàng đối mặt với Gia lần nữa chưa?”

Ồi khi thật. Tôi quên bém mất việc hẹn gặp cô ta tối nay để bàn bạc các phác thảo cuối cùng. Tôi tròn mắt. “Em chỉ muốn kéo anh ra xa, để anh được an toàn.” Tôi cười khẩy.

“Bảo vệ anh hả?” Christian cười phá lên.

“Lúc nào cũng sẵn lòng, ngài Grey. Tránh xa những cảm dỗ nguy hiểm,” tôi rì rầm.

CHRISTIAN ĐANG ĐÁNH RẰNG lúc tôi trườn vào giường. Ngày mai chúng tôi phải quay lại với thực tại rồi – nào là công việc, đám săn ảnh, rồi vụ Jack đang bị tổng giam nhưng rất có khả năng hẳn còn tòng phạm. Hừm... Christian cứ mập mờ không nói rõ. Anh có biết gì không nhỉ? Và giả sử có biết đi chẳng nữa liệu có chịu kể cho tôi nghe không. Tôi thở dài. Để Christian nói ra thì khác gì cây vô hên ấy, với cả chúng tôi vừa có những nghỉ ngày cuối tuần thật thú vị. Tôi có muốn làm hỏng mất khoảnh khắc dễ chịu này bằng việc cố moi tin từ anh không?

Tôi vừa khám phá ra anh khi thoát khỏi môi trường quen thuộc, bên ngoài căn hộ này, rất thoải mái và vui vẻ cùng gia đình. Tôi băng quơ tự hỏi liệu có phải vì nơi đây vương vấn những kỉ niệm và hồi ức từng khiến anh bị tổn thương. Có lẽ chúng tôi nên chuyển nhà.

Tôi dang hắng giọng. Chúng tôi cũng sắp chuyển rồi – chẳng phải có cả một biệt thự đồ sộ bên bờ biển đó ư. Bản thiết kế của Gia đã hoàn chỉnh và được nhất trí rồi, người của Elliot sẽ bắt đầu khởi công tuần tới. Tôi cười thầm khi nhớ lại vẻ mặt choáng váng của Gia khi tôi kể mình đã thấy cô nàng ở Aspen. Rồi phát hiện ra chẳng có chuyện gì đáng kể mà chỉ là gặp gỡ tình cờ ngẫu nhiên. Cô nàng tới nhà nghỉ dưỡng của mình để thanh thoi làm nốt các thiết kế của chúng tôi. Đã có thời điểm đáng sợ tôi những tưởng cô nàng nhúng tay vào việc chọn nhẫn đính hôn, nhưng té ra lại không phải. Nhưng tôi vẫn không tin nổi Gia. Tôi muốn tận tai nghe thấy cùng câu chuyện như thế từ Elliot. Nhưng được cái lần này cô nàng đã biết giữ khoảng cách với Christian.

Tôi ngược nhìn bầu trời buổi đêm. Sẽ nhớ cảnh tượng này đây. Toàn cảnh mênh mông Seattle ở dưới chân mình, quá nhiều đổi thay, cho tới giờ vẫn chưa xóa sạch. Có thể chính là ở những vấn đề của Christian – anh ấy đã quá cách biệt với cuộc sống hiện thực trong một thời gian dài, do bản tính tự áp đặt ình. Tuy nhiên khi có gia đình ở xung quanh, anh ấy bớt kiểm soát hơn, ít lo âu hơn – tỏ ra tự do và vui vẻ hơn. Tôi tự nhủ Flynn đã tận dụng chính điều ấy ư. Ôi chào! Có lẽ đáp án chính là đây. Có thể anh ấy cần một gia đình của riêng mình. Tôi lắc đầu phủ nhận chuyện này – bọn tôi còn quá trẻ, mọi việc còn quá mới mẻ mà. Christian sải bước vào phòng, trông anh vẫn tuyệt đẹp như thường lệ, nhưng có vẻ trầm ngâm.

“Mọi việc không sao chứ?” Tôi hỏi.

Anh gạt đầu lia lịa khi leo lên giường.

“Em chẳng muốn phải trở về thực tại tí nào,” tôi làu bàu.

“Không ư?”

Tôi lắc đầu rồi vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ của anh. “Em có ngày nghỉ cuối tuần thật tuyệt. Cảm ơn anh.”
Anh cười thật dịu dàng. “Em chính là thực tại của anh, Ana,” anh thủ thỉ rồi hôn tôi.

“Anh có lẩn tẩn gì chuyện ấy không?”

“Lẩn tẩn gì cơ?” Anh hỏi lại, khá lúng túng.

“Anh biết đấy. Vụ ẩu đả... rồi lộn xộn,” tôi lí nhí, xấu hổ quá.

Anh nhìn tôi đắm đắm, ánh nhìn bình thản. Khuôn mặt anh thoáng nét nghi hoặc, ánh mắt như muốn bảo cô-ấy-đang-định-dẫn-câu-chuyện-tới-đâu-đây.

“Không đâu Anastasia, không hề.”

Giọng anh bình tĩnh và khê khàng. “Bác sĩ Flynn đã bảo anh mấy điều khi em bỏ đi, một vài lời nói đến giờ anh vẫn nhớ. Ông bảo anh không nên làm thế nếu em không sẵn lòng. Một khám phá hay đấy.” Anh ngừng lại và nhăn mặt. “Trước anh chẳng biết cách nào khác cả, Ana. Giờ thì anh biết rồi. Bằng giáo dục.”

“Giáo dục em ư?” Tôi hỏi lại bốn cột.

Đôi mắt anh nhìn dịu dàng đi. “Em có nhớ không?” Anh hỏi lại.

Ồi. “Em không muốn bị anh làm đau, nhưng em thích chơi đùa, Christian. Anh biết đấy. Nếu anh muốn làm gì...” Tôi nhún vai, ngược nhìn anh chăm chú.

“Làm gì?”

“Anh biết rồi còn gì, chẳng hạn như roi hay gậy...” Tôi ngừng lời, đỏ mặt.

Anh nhướn mày kinh ngạc. “Ái chà... để xem sao. Còn giờ thích thưởng thức một ít món kem va-ni truyền thống ngon lành.” Ngón tay cái của anh lướt theo viền môi dưới tôi, rồi lại hôn lên đó.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Chào buổi sáng

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:14

Tới: Christian Grey

Ngài Grey thân yêu

Em chỉ muốn nói rằng em yêu anh.

Có thể thôi.

Mãi mãi thuộc về anh.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Xua tan nỗi buồn chán của thứ Hai đầu tuần

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:18

Tới: Anastasia Grey Bà Grey yêu dấu Thật phần khởi khi được nghe những lời thân thương ấy từ vợ yêu (dù có sai quấy hay không) vào mỗi sáng thứ Hai.

Hãy để anh đảm bảo với em rằng trong lòng anh cũng muốn bày tỏ những lời tương tự với em.

Xin lỗi em vì bữa tối nay nhé. Hy vọng nó không quá tệ nhạt đối với em.

x

Christian Grey,

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Ồ đúng rồi. Bữa tiệc tối với Hiệp hội Đóng tàu Mỹ[45]. Tôi ngao ngán... Lại một mớ những bộ lễ phục đạo mạo khoa trương. Christian thực sự muốn dẫn theo tôi tới buổi lễ có sức hấp dẫn nhất.

[45] Hiệp hội Đóng tàu Mỹ: The American Shipbuilding Association, viết tắt là ASA.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Tàu thuyền đến đêm là chạy đi thôi mà

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:26

Tới: Christian Grey

Ngài Grey yêu quý,

Em chắc chắn anh có thể nghĩ ra cách tăng gia vị cho bữa ăn... sẵn lòng phục vụ anh.

Bà G. x

Anastasia (không hề sai trái) Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đa dạng chính là gia vị của cuộc sống

Ngày: 29 tháng 8 năm 2011 09:35

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân yêu

Anh có mấy ý tưởng này...

x

Christian Grey,

CEO, Đang Háo Hức Chờ Bữa Tối Với ASA, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Các cơ bụng dưới tôi thắt lại. Ồ hay... Tôi tự hỏi không biết anh sẽ tưởng tượng ra trò gì đây. Hannah gõ cửa, cắt ngang dòng tư tưởng của tôi.

“Có sẵn sàng duyệt lịch làm việc tuần này không Ana?”

“Được chứ. Chị ngồi đi.” Tôi mỉm cười, lấy lại trạng thái cân bằng, rồi thu nhỏ cửa sổ email lại. “Tôi phải rời một vài cuộc hẹn, ông Fox để tuần sau và tiến sĩ...”

Điện thoại đổ chuông, cắt ngang lời Hannah. Là Roach, ông bảo tôi lên văn phòng ông ngay.

“Ta có thể bàn tiếp trong hai mươi phút nữa được không?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đêm hôm qua

Ngày: 30 tháng 8 năm 2011 09:24

Tới: Anastasia Grey

... vui thật.

Ai mà tưởng tượng được bữa tiệc thường niên của ASA lại kích thích nhường ấy?

Lần nào cũng thế, em chẳng bao giờ phải thất vọng cả, bà Grey. Anh yêu em.

X

Christian Grey,

CEO đang kính sợ, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Em thích trò khiêu vũ vui vẻ...

Ngày: 30 tháng 8 năm 2011 09:33

Tới: Christian Grey

Ngài Grey yêu dấu

Em lại nhớ những trái bi bạc rồi.

Anh mới không bao giờ phải thất vọng ấy chứ.

Có thể thôi.

Bà G. X

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tiếng Hannah gõ cửa cắt ngang mạch ý nghĩ về chuyện gợi tình tối hôm qua. Bàn tay Christian... làn môi anh.

“Mời vào.”

“Ana, trợ lý truyền thông của ông Roach vừa gọi. Ông ấy muốn cô tham dự cuộc họp sáng nay. Thế thì tôi phải dời một vài cuộc hẹn của cô lần nữa đây. Thế có sao không?”

Lưỡi của anh ấy.

“Vâng, được đấy,” tôi lí nhí đáp, cố chặn những dòng suy nghĩ ương ngạnh của mình lại. Chị ấy tươi cười rồi rút ra khỏi phòng... để lại tôi mê mẩn trong những kỉ niệm ngọt ngào đêm hôm trước.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hyde

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 15:24

Tới: Anastasia Grey

Anastasia à,

Xin báo cho em biết, Hyde vừa bị từ chối cho tại ngoại và vẫn bị tạm giam. Hắn bị buộc tội cố ý bắt cóc và gây hỏa hoạn, vẫn chưa sắp xếp được ngày xét xử.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Hyde

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 15:53

Tới: Christian Grey

Tin tốt đấy.

Anh có giảm bớt vệ sĩ không? Em thực ra không hợp với Prescott.

Ana x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hyde

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 15:59

Tới: Anastasia Grey

Không. Việc đảm bảo an ninh vẫn giữ nguyên. Không tranh cãi nữa.

Có chuyện gì với Prescott thế? Nếu em không thích cô ấy, chúng ta sẽ đổi người.

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Đừng xù lông xù tóc lên vội, anh!

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 16:03

Tới: Christian Grey

Em chỉ định hỏi chuyện thôi mà (đảo mắt). Để em nghĩ thêm về Prescott đã.

Đừng vội vùng bàn tay bực bội lên thế!

Ana x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đừng khích bác anh

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 16:11

Tới: Anastasia Grey

Anh có thể đảm bảo với em rằng tóc anh hôm nay rất vào nếp – điểm này chẳng phải vẫn được chính em chứng thực khá thường xuyên đó ư?

Tuy nhiên bàn tay anh thì đang bứt rứt đây.

Đêm nay anh sẽ phải làm gì đó mới được.

x

Christian Grey

CEO vẫn chưa bị hói đầu, Grey Entreprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Quần quai

Ngày: 01 tháng 9 năm 2011 16:20

Tới: Christian Grey Hứa đấy nhé, hứa rồi đấy...

Giờ thì hãy thôi quấy rầy em đi. Em đang tập trung làm việc; còn cuộc đàm phán với một tác giả nữa đây. Sẽ phải cố lắm để không bị phân tâm nghĩ ngợi về anh suốt cuộc gặp mặt.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Quần quai

Ngày: 05 tháng 9 năm 2011 09:18

Tới: Christian Grey

Chồng yêu ơi

Chắc chắn anh biết cách mang lại trải nghiệm thú vị cho phụ nữ nhỉ.

Dĩ nhiên em sẽ mong đợi kiểu đổi đãi này hằng tuần.

Anh đang làm hư em đấy. Em thích thế.

Vợ yêu của anh

xox

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sứ mệnh của đời anh...

Ngày: 05 tháng 9 năm 2011 09:25

Tới: Anastasia Grey

Là cốt làm em hư theo mà, bà Grey.

Và bảo vệ em an toàn nữa, bởi vì anh yêu em.

Christian Grey

CEO Đang Say Đắm, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Ôi trời. Anh ấy còn có thể lãng mạn hơn thế này nữa không nhỉ?

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Sứ mệnh của đời em

Ngày: 05 tháng 9 năm 2011 09:18

Tới: Christian Grey

Là để chiều ý anh mà – bởi vì em cũng yêu anh.

Giờ thì đừng tỏ ra uỷ mị quá nữa đi.

Anh đang làm em khóc đấy này.

Anastasia Grey

Biên tập viên Cũng Say Đắm Ngang Ngửa, SIP

NGÀY HÔM SAU, tôi ngó xem quyển lịch bàn. Chỉ còn năm ngày nữa là tới ngày 10 tháng chín – sinh nhật tôi. Tôi biết chúng tôi sẽ lái xe tới chỗ ngôi nhà đang xây dựng xem Elliot và người của anh tiến hành đến

đâu rồi. Ừm... Tôi tự nhủ không biết Christian có kế hoạch nào khác không? Tôi mỉm cười với ý tưởng này. Hannah gõ cửa phòng.

“Mời vào.”

Prescott đang lượn lờ bên ngoài.

Kì quặc nhỉ...

“Chào Ana,” Hannah nói. “Có một Leila William nào đó đang chờ gặp cô đấy. Cô ấy bảo về việc riêng.”

“Leila William ư? Tôi biết ai là...” Miệng tôi khô khốc, Hannah tròn mắt trước vẻ mặt của tôi.

Leila ư? Chết tiệt. Cô ta muốn gì?

66. Chương 16

Chương 16

“Cô có muốn tôi bảo cô ta đi không?” Hannah hỏi, khá hốt hoảng trước thái độ của tôi.

“Ồ, không. Cô ta đâu?”

“Ở quầy lễ tân. Cô ta không đi một mình. Đi cùng cô ấy là một phụ nữ trẻ.”

Ồ!

“Và cô Prescott muốn nói chuyện với cô,” Hannah nói thêm.

Chắc chắn cô ấy muốn gặp tôi rồi. “Bảo cô ấy vào đi.”

Hannah đứng tránh sang một bên để Prescott đi vào phòng tôi. Cô đang làm nhiệm vụ, rất sẵn sàng với thái độ làm việc hiệu quả chuyên nghiệp.

“Chờ tôi một lát nhé Hannah. Prescott, mời cô ngồi.”

Hannah đóng cửa lại, để Prescott và tôi nói chuyện riêng.

“Thưa bà Grey, Leila Williams nằm trong danh sách khách viếng thăm nguy hiểm.”

“Gì cơ?” Tôi có danh sách nguy hiểm ư?

“Trong danh sách canh phòng của chúng tôi, thưa bà. Taylor và Welch đã nhấn mạnh việc không để cô ta chạm vào cô.”

Tôi nhú mày, không hiểu gì. “Cô ấy nguy hiểm à?”

“Không thể nói trước được, thưa cô.”

“Sao cô biết cô ta tới đây?”

Prescott nuốt khan rồi trông khá lúng túng trong giây lát. “Tôi vừa vào nhà vệ sinh. Cô ta đến, liên hệ thẳng với Claire rồi Claire báo cho Hannah.”

“Ồ, tôi hiểu rồi.” Tôi nhận ra rằng đến Prescott cũng có lúc phải đi vệ sinh chứ, rồi phá ra cười, “Ồi, bạn thân mến.”

“Vâng, thưa bà.” Prescott nở nụ cười ngượng ngịu, và lần đầu tiên tôi phát hiện ra kẻ hở trên bộ giáp của cô. Cô ta cười rất duyên.

“Tôi cần nói chuyện với Claire về nghi thức lễ tân lần nữa rồi,” cô nói thêm, giọng khá chán nản.

“Phải đấy. Thế Taylor có biết cô ta ở đây không?” Tôi lơ đãng đan những ngón tay lại với nhau, hy vọng cô ấy chưa báo cho Christian.

“Tôi đã để lại một tin nhắn thoại cho ông ấy rồi.”

Ồ. “Thế thì tôi chỉ có ít thời gian nữa thôi. Tôi muốn biết cô ta muốn gì”

Prescott ngó tôi một lúc. “Theo tôi thì không nên, thưa bà.”

“Cô ta tới gặp tôi là có lý do.”

“Nhiệm vụ của tôi là ngăn chặn chuyện ấy, thưa bà.” Giọng cô vẫn nhẹ nhàng, nhẫn nại.

“Tôi thực lòng muốn nghe xem cô ta định bảo gì.” Giọng tôi có phần kiên quyết hơn dự định.

Prescott nén tiếng thở dài. “Tôi cần lục soát họ trước khi để họ gặp bà.”

“Được. Phiên cô việc đó được không?”

“Tôi ở đây để bảo vệ bà, thưa bà Grey, thế nên tôi làm được. Tôi cũng cần ở cạnh bà lúc nói chuyện.”

“Đồng ý.” Tôi sẽ chấp nhận nhượng bộ cô ấy lần này. Với cả, lần trước gặp Leila, cô nàng có mang theo súng. “Tiến hành đi.”

Prescott đứng dậy.

“Hannah,” tôi gọi lớn.

Hannah mở cửa ngay lập tức. Chắc chị ấy đứng quanh quần áo đó bên ngoài.

“Phiên chị kiểm tra giúp phòng họp có rảnh không?”

“Tôi xem rồi, sẵn sàng dùng ngay được.”

“Prescott, phiên cô lục soát họ ở đó? Thế có đủ kín đáo chưa?”

“Được rồi, thưa bà.”

“Vậy tôi sẽ tới đó trong năm phút nữa. Hannah, dẫn Leila Williams và người đi cùng vào phòng họp giúp nhé.”

“Tôi làm ngay đây.” Hannah hết nhìn Prescott lại nhìn sang tôi lo lắng. “Tôi có phải hủy cuộc gặp tiếp tới đây của cô không? Lúc bốn giờ, nhưng phải đi tới bên kia thành phố.”

“Được,” tôi lẩm nhẩm đáp, không bận tâm lắm. Hannah gật đầu rồi đi ra.

Leila muốn cái quái gì được nhỉ? Tôi không nghĩ cô ta tới đây để hăm dọa. Trước kia lúc có cơ hội cô ta còn không làm được gì mà. Christian sẽ giận điên lên mất. Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi, khệnh khạng gác chéo chân rồi gật đầu. Tôi cần báo anh một tiếng. Tôi gõ nhanh một email, rồi ngừng lại, ngó đồng hồ. Tôi thoáng thấy nhói lên niềm tiếc nuối. Từ dạo ở Aspen về, chúng tôi trải qua thời gian dài ổn thỏa. Tôi nhấn nút “gửi”.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Khách ghé thăm

Ngày: 06 tháng 9 năm 2011 15:27

Tới: Christian Grey

Christian à, Leila tới đây để gặp em. Em sẽ tiếp cô ta cùng Prescott.

Em sẽ vận dụng kỹ năng tấn công vừa mới đạt được với bàn tay đã rất lạnh lạnh, nếu cần.

Hãy cố đừng lo lắng anh nhé, em thật lòng mong thế.

Em mạnh mẽ lắm mà.

Sẽ gọi anh ngay khi nói chuyện xong.

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi vội giấu chiếc BlackBerry xuống ngăn kéo bàn. Đứng dậy, tôi vuốt phẳng chiếc chân váy màu xám xuống, véo hai bên má để tạo thêm vẻ hồng hào, rồi cởi một chiếc cúc trên chiếc áo cánh lụa xám. Được, tôi đã sẵn sàng. Sau khi hít một hơi thật sâu, tôi bước ra khỏi phòng làm việc để gặp Leila khét tiếng, mặc kệ giai điệu “Tình yêu anh là Chúa tể lòng em” đang ngân vang.

Leila trông khá hơn rất nhiều. Còn trên cả ỉn – cô nàng rất quyến rũ.

Hai má đỏ hồng, đôi mắt nâu long lanh, mái tóc gọn gàng bóng mượt, mặc chiếc áo cánh màu hồng nhạt và quần âu trắng. Cô ta đứng bật dậy khi tôi bước vào phòng, cả bạn đồng hành của cô ta cũng đứng lên – một phụ nữ trẻ tóc đen, mắt nâu nhạt như sắc rượu brandy. Prescott đứng nép một góc phòng, không rời mắt khỏi Leila dù chỉ một tích tắc.

“Thưa cô, cảm ơn cô rất nhiều vì đã gặp tôi.” Giọng Leila khê nhưng rõ ràng.

“Ừm... Xin lỗi vì thủ tục an ninh,” tôi lẩm nhẩm đáp lại vì chẳng nghĩ ra chuyện gì để nói. Tôi khua tay về phía Prescott.

“Đây là bạn tôi, Susi.”

“Xin chào.” Tôi gật đầu với Susi.

Cô ta trông giống Leila, ôi không. Lại một người nữa.

“Vâng,” Leila đáp, như thể đọc được ý nghĩ của tôi. “Susi cũng biết anh Grey.”

Tôi phải đáp cái quái gì đây? Thôi đành mỉm cười lịch sự với cô ta.

“Xin mời ngồi,” tôi khê mời.

Có tiếng gõ cửa. Là Hannah. Tôi ra hiệu bảo chị vào, biết chắc chắn sao chị ấy lại quấy rầy chúng tôi.

“Xin lỗi đã cắt ngang, Ana. Ngài Grey đang chờ điện thoại.”

“Bảo anh ấy tôi đang bận.”

“Ông ấy cứ khăng khăng đòi gặp,” chị đáp vẻ sợ hãi.

“Chắc chắn rồi. Phiên chị xin lỗi anh ấy và nhắn rằng tôi sẽ gọi lại cho anh ấy ngay thôi.”

Hannah chần chờ.

“Hannah, chị vui lòng giúp nhé.”

Chị ấy gật đầu rồi nhào ra khỏi phòng. Tôi quay lại với hai cô gái đang ngồi đối diện mình. Cả hai đang nhìn tôi đầy kính sợ. Chẳng thoải mái chút nào.

“Tôi giúp gì được các cô?” Tôi hỏi.

Susi cất tiếng. “Tôi biết chuyện này khá kỳ lạ, nhưng tôi cũng muốn gặp cô. Người con gái đã chiếm được Chris...”

Tôi giơ tay lên ngắt ngang lời cô ta. Tôi không muốn nghe mấy chuyện này. “Ừm... tôi hiểu rồi,” tôi đáp khê.

“Chúng tôi tự gọi mình là câu lạc bộ những người phục tùng.” Cô ta toét miệng cười, ánh mắt vui phơi phới.

Ôi, lạ Chúa tôi.

Leila há hốc miệng rồi ngoảnh ra nhìn Susi, vừa buồn cười vừa hốt hoảng. Susi nhăn mặt. Tôi đoán Leila vừa đá chân cô ta dưới gầm bàn.

Tôi phải đáp lại cái quái gì bây giờ? Tôi bồn chồn liếc trộm Prescott, cô ấy vẫn đứng bất động, mắt không rời khỏi Leila.

Susi có vẻ đã nhớ lại mình là ai.

Cô ta đỏ mặt, rồi gật đầu và đứng phắt dậy. “Tôi sẽ chờ ở quầy lễ tân. Đây là màn thể hiện của Lulu.” Tôi chắc cô ả đang xấu hổ.

Lulu nào?

“Cậu không sao chứ?” Cô quay sang hỏi Leila. Leila ngẩng lên cười đáp lại, rồi Susi dành cho tôi một nụ cười toét rạng rỡ, và đi ra khỏi phòng.

Susi và Christian... tôi không hề muốn nhai đi nhai lại ý nghĩ này. Prescott lấy điện thoại ra khỏi túi quần và nghe máy. Tôi không nghe thấy tiếng chuông reo.

“Chào ngài Grey,” cô đáp. Leila và tôi cùng quay sang nhìn cô. Prescott nhắm nghiền mắt như vô cùng đau đớn.

“Vâng, thưa ngài,” cô đáp, bước lên trước, rồi chìa điện thoại cho tôi.

Tôi trừng mắt. “Christian,” tôi lí nhí trả lời, cố kìm vẻ cáu giận. Tôi đứng dậy rồi hồi hải bước ra khỏi phòng.

“Em đang làm cái quái gì thế hả?” Anh la toáng lên. Giận sôi sùng sục.

“Đừng quát em.”

“Ý em là gì khi bảo đừng quát em hả?” Anh lại hét lên, lớn tiếng hơn trước. “Anh đã đề ra chỉ thị rõ ràng như thế mà em hoàn toàn không đếm xỉa tới – lại một lần nữa. Quỷ tha ma bắt, Ana, anh đang cáu tiết lắm đây.”

“Khi nào anh bình tĩnh hơn, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.”

“Đừng có ngắt máy với anh,” anh rít lên.

“Tạm biệt, Christian.” Tôi ngắt máy rồi tắt luôn điện thoại của Prescott đi.

Chết tiệt. Tôi chẳng có nhiều thời gian với Leila. Hít một hơi thật sâu, tôi quay vào phòng. Cả Leila và Prescott ngược lên nhìn tôi chờ đợi, tôi đưa điện thoại trả Prescott.

“Chúng ta nói đến đâu rồi?” Tôi hỏi Leila khi ngồi xuống đối diện cô ta. Mắt cô ta sụp xuống.

Phải rồi. Có vẻ, tôi kiểm soát được anh ấy, tôi những muốn nói thẳng cho cô ta biết. Nhưng lại nghĩ cô nàng chẳng muốn nghe điều đó.

Leila bồn chồn nghịch đuôi tóc. “Trước tiên, tôi muốn nói lời xin lỗi,” cô khẽ cất lời.

Ồ hay...

Cô ngược lên và bắt gặp vẻ ngỡ ngàng của tôi. “Đúng thế,” cô vội nói tiếp. “Và tôi muốn cảm ơn cô vì đã không buộc tội tôi. Cô biết chuyện gì rồi đấy – vụ chiếc xe ô tô và trong căn hộ cô ở.”

“Tôi biết cô không bị... ưm, thì,” tôi lắp bắp, khá choáng váng. Tôi không nghĩ có trò xin lỗi này xảy ra.

“Không, tôi không sao.”

“Giờ cô cảm thấy khá hơn chưa?” Tôi dịu dàng hỏi thăm.

“Rất nhiều. Cảm ơn cô.”

“Bác sĩ của cô có biết cô tới đây không?”

Cô lắc đầu.

Ồ.

Trông cô ta khá áy náy. “Tôi biết mình sẽ phải giải quyết hậu quả của việc này ngay sau đây. Nhưng tôi phải làm một vài việc trước, tôi muốn gặp Susi, gặp cô, và gặp... anh Grey.”

“Cô muốn gặp Christian ư?” Ruột gan tôi như muốn rút ra ngoài. Đó là lý do cô ta tới đây.

“Vâng. Tôi muốn xin phép cô liệu có được không.”

Chết tiệt. Tôi thộn người nhìn cô ta, tôi những muốn nói thẳng với ả rằng không hề được tẹo nào. Tôi không muốn cô ta bén mảng bất kể nơi đâu gần chồng tôi. Sao cô ta tới đây? Để đánh giá tình địch ư? Hay để quấy rối tôi? Hoặc cô ả cần làm thế như một cách chấm dứt?

“Leila.” Tôi lập bập đáp lại, giận sôi máu lên. “Chuyện đó tôi đâu quyết định, mà là Christian chứ. Cô phải hỏi anh ấy. Anh ấy đâu cần đến sự cho phép của tôi. Anh ấy là người trưởng thành... lúc nào cũng vậy.”

Cô ta đắm chiều nhìn tôi trong tích tắc như thể hoàn toàn sững sờ trước phản ứng của tôi, rồi khẽ bật cười, tay xoắn đuôi tóc.

“Anh ấy từ chối hết lần này đến lần khác mọi đề nghị xin gặp của tôi,” cô khẽ đáp.

Ôi quái quỷ. Tôi gặp rắc rối hơn mình tưởng rồi.

“Sao việc gặp anh ấy lại quan trọng với cô thế?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

“Để cảm ơn anh ấy. Hẳn tôi còn đang chết dần chết mòn trong trại giam tâm thần hồi hám nếu không nhờ có anh ấy. Tôi hiểu rõ điều ấy.” Cô cúi gằm mặt rồi miết ngón tay theo mép bàn. “Tôi đã chịu đựng đợt điều trị tâm lý đáng sợ, và nếu không có anh Grey và John – à bác sĩ Flynn...” Cô ta nhún vai, rồi lại ngẩng lên nhìn tôi, nét mặt chứa chan lòng biết ơn.

Một lần nữa tôi lại chẳng biết nói gì nữa. Cô ta muốn tôi đáp lại gì đây? Chắc chắn cô ta nên nói những điều này với Christian chứ không phải với tôi.

“Rồi về chuyện trường mỹ thuật. Tôi không biết cảm ơn anh ấy sao cho đủ.”

Tôi biết rồi. Christian vẫn đang cấp tiền cho việc học của cô ta. Tôi vẫn ngây người, ngập ngừng thăm dò cảm xúc của mình với cô gái này, và giờ chính cô ta vừa xác nhận sự hoài nghi của tôi về sự rộng lượng của Christian. Chính mình cũng lấy làm ngạc nhiên, tôi không hề cảm thấy có ác ý với cô ta nữa. Một phát hiện mới, và tôi còn thấy mừng khi cô ta đã khỏe lên. Hiện giờ, hy vọng cô ta có thể tiếp tục cuộc sống của mình và bước ra khỏi cuộc sống của chúng tôi.

“Cô có bỏ lỡ buổi học hôm nay không?” Tôi hỏi về quan tâm.

“Chỉ hai buổi thôi. Mai tôi sẽ về nhà.”

Ồ, được. “Khi còn ở đây cô định làm gì?”

“Lấy mấy đồ cá nhân ở chỗ Susi, quay về Hamden. Tiếp tục vẽ tranh và đi học. Anh Grey cũng có mấy bức tranh của tôi.”

Cái quỷ gì thế này! Bụng dạ tôi lại lao sầm xuống vực lần nữa. Có phải chúng đang được treo trong phòng khách nhà tôi không? Tôi ngẩng mặt lên khi nghĩ tới đấy.

“Cô vẽ thể loại tranh gì?”

“Chủ yếu là trừu tượng.”

“Tôi hiểu rồi.” Tâm trí tôi lướt qua những bức tranh giờ đã khá thành quen thuộc trong phòng sinh hoạt chung. Hai bức trong đó là của bạn gái cũ của anh ấy... có lẽ thế.

“Cô Grey này, tôi nói thẳng được không?” Cô ta hỏi, hoàn toàn không để ý tới biểu cảm đang xung đột trong tôi.

“Tất nhiên rồi,” tôi khẽ đáp, liếc sang Prescott, cô ấy trông có vẻ bớt căng thẳng hơn. Leila nhào người về phía trước như thể sắp bộc bạch một bí mật đã giấu kín bao lâu nay.

“Tôi đã yêu Geoff, bạn trai tôi đã chết đầu năm nay.” Giọng cô ta hạ xuống thành tiếng thì thào buồn bã.

Khỉ thật, cô ấy đang trở nên thân thiết quá.

“Tôi rất tiếc,” tôi đáp lại như máy, nhưng cô ta tiếp tục nói như không hề nghe thấy tôi nói gì.

“Tôi đã yêu chồng mình... Và một người nữa,” cô lí nhí.

“Chồng tôi.” Những tiếng ấy bật ra khỏi miệng trước khi tôi kịp ngăn lại.

“Đúng thế.” Cô ta mấp máy miệng trả lời.

Chuyện này không hề mới mẻ gì với tôi. Khi cô ta ngược đôi mắt nâu lên nhìn tôi, chúng chứa đựng những xúc cảm đối lập, và biểu cảm quan trọng hơn tất cả có vẻ như là e sợ... phản ứng của tôi ư? Nhưng sự đáp trả của tôi với cô gái đáng thương này lại đầy lòng trắc ẩn.

“Tôi hiểu. Anh ấy là người rất dễ khiến người ta phải lòng,” tôi nói khẽ.

Mắt cô ta mở tròn xoe kinh ngạc, rồi cô mỉm cười. “Vâng, đúng thế.”

Cô ta vội chỉnh lại tư thế ngồi và ngưng đỏ mặt. Thế rồi bật cười khanh khách rất duyên dáng khiến tôi cũng không nhịn được cười. Đúng thế, Christian Grey khiến chúng tôi cùng cười khúc khích. Tôi liếc xem giờ. Tôi biết rõ Christian sắp tới đây ngay thôi.

“Cô sẽ có cơ hội được gặp Christian.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Tôi biết anh ấy là người luôn che chở.” Cô ta cười.

Té ra đó là ý đồ của cô ta. Cô ả ranh ma. Hay phải nói là hấp dẫn chứ, cô ả Tiềm Thức lại bơm vào. “Đấy là lý do cô tới đây gặp tôi hả?”

“Ừ.”

“Hiểu rồi.” Thế là Christian rơi vào tròng của cô ả. Tôi phải miễn cưỡng thừa nhận rằng cô ta hiểu anh ấy quá rõ.

“Anh ấy có vẻ rất hạnh phúc. Bên cô,” cô ta nói.

Gì cơ? “Sao cô biết?”

“Từ dạo tôi tới căn hộ đó,” cô thận trọng nói thêm.

Ồi quỷ tha ma bắt... sao tôi quên chuyện đó nhỉ?

“Cô tới đó có thường xuyên không?”

“Không. Nhưng anh ấy rất khác lạ khi bên cô.”

Tôi muốn nghe chuyện này không? Tôi thấy nổi da gà khi hồi tưởng lại nỗi kinh sợ lúc cô ta ẩn nấp trong bóng tối ở nhà chúng tôi.

“Cô biết thế là phạm luật. Xâm nhập trái phép.”

Cô ta gật đầu, cúi gầm mặt xuống bàn. Cô miết móng tay dọc mép bàn. “Chỉ có vài lần thôi, và may mà tôi không bị tóm. Một lần nữa tôi cần cảm ơn anh Grey về điều này. Anh ấy đáng lẽ đã tống tôi vào tù rồi.”

“Tôi không nghĩ anh ấy lại làm thế,” tôi khẽ nói.

Bất thành linh có tiếng lộn xộn bên ngoài phòng họp, và bản năng mách bảo tôi rằng Christian đã vào tòa nhà. lát sau, anh ấy lao xông xộc vào phòng, rồi trước khi anh kịp đóng cửa, tôi bắt gặp ánh mắt Taylor đang kiên nhẫn đứng bên ngoài. Miệng Taylor mím lại dữ dằn và anh ấy không hề đáp lại nụ cười mỉm của tôi. Ôi quỷ thần ơi, đến Taylor cũng đang giận tôi.

Đôi mắt xám rùng rục của Christian đóng đinh tôi vào ghế, rồi chuyển đến Leila. Thái độ của anh ấy có vẻ điềm đạm, nhưng tôi biết không hẳn là thế, và tôi đồ rằng Leila cũng hiểu rồi. Vẻ hăm dọa lạnh lùng lóe lên trong mắt anh hé lộ sự thực – anh ấy đang bưng bít thịnh nộ, mặc dù che giấu khá giỏi. Trong bộ vest xám, cà vạt màu đen để lỏng và cúc trên cùng áo sơ mi trắng để mở, trông anh vừa chần chu lại vừa phóng túng... rất gợi cảm. Mái tóc rối bù – chắc chắn vì anh đưa tay lên chải tóc quá nhiều khi đang tức giận.

Leila bồn chồn nhìn xuống mép bàn, lại miết ngón tay cái dọc mép bàn khi Christian hết nhìn từ tôi sang cô ta rồi tới Prescott.

“Cô,” anh nói với Prescott bằng giọng điệu nhẹ nhàng. “Cô bị sa thải. Đi ra ngay.”

Mặt tôi trắng bệch. Ôi không – thật không công bằng.

“Christian...” Tôi định đứng dậy. Anh chỉ ngón trỏ vào tôi cảnh cáo. “Đừng,” giọng anh khê đến mức đáng sợ khiến tôi đành im bật, dính chặt lấy chiếc ghế. Prescott cúi gầm mặt, vội vàng lùi ra khỏi phòng tới chỗ Taylor. Christian đóng cánh cửa sau lưng cô ta lại rồi tiến tới mép bàn. Trời ơi là trời! Đây là lỗi của tôi. Christian đứng đối diện Leila, rồi chống hai tay lên mặt bàn gỗ, nhào người về phía trước.

“Cô làm chuyện quái gì ở đây hả?” Anh gầm gừ với cô ta.

“Christian!” Tôi há hốc miệng. Anh phớt lờ tôi.

“Hả?” Anh hỏi lại.

Leila ngược lên nhìn anh qua làn mi dài, mắt tròn xoe, mặt xám ngoét, vẻ hồng hào đã biến mất tăm tắp dạng.

“Em muốn gặp anh, mà anh không chịu,” cô ta lẩm nhẩm.

“Nên cô tới đây quấy rầy vợ tôi hả?” Giọng anh gắt lên.

Leila lại nhìn xuống bàn.

Anh đứng thẳng dậy, trừng mắt nhìn cô ta. “Leila, nếu cô còn lảng vảng gần chỗ vợ tôi nữa, tôi sẽ cắt hết mọi viện trợ. Bác sĩ, trường học, bảo hiểm y tế – tất cả – không còn gì nữa. Hiểu không?”

“Christian...” tôi cố thử lại. Nhưng anh khiến tôi không dám ho he nữa bằng cái nhìn lạnh lùng. Sao anh ấy tỏ ra vô lí thế? Lòng trắc ẩn trong tôi đối với cô gái ử rữ này lại trỗi dậy.

“Vâng,” cô ta đáp rất khẽ, chỉ vừa đủ nghe thấy.

“Susannah làm gì ở quầy Lễ tân?”

“Cô ấy đi cùng em.”

Anh đưa tay lên chải tóc, trừng trộ nhìn cô ta.

“Christian, xin anh,” tôi năn nỉ. “Leila chỉ muốn nói cảm ơn anh. Thế thôi.”

Anh bỏ mặc tôi, giáng cơn phẫn nộ xuống đầu Leila. “Cô đã ở chỗ Susannah khi cô còn ốm hả?”

“Vâng.”

“Cô ta có biết cô đã làm những gì khi đang ở cùng cô ấy không?”

“Không. Bấy giờ cô ấy đi nghỉ.”

Anh vuốt ngón trỏ lên làn môi dưới. “Sao cô cần gặp tôi? Cô biết có thể gửi mọi yêu cầu qua Flynn cơ mà. Cô cần gì hả?” Giọng anh dịu lại, có lẽ vì bị vỡ tiếng.

Leila lại nghịch ngón tay theo mép bàn.

Thôi trò bắt nạt cô ấy đi, Christian!

“Tôi cần biết.” Rồi lần đầu tiên cô ta ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt anh ấy.

“Cần biết gì?” Anh xẵng giọng.

“Xem anh có ổn không.”

Anh bắt ngờ. “Thế tôi có ổn không?” Anh nhại lại, tỏ ra nghi ngờ.

“Có.”

“Tôi khỏe. Thế nhé, có đáp án cho cô rồi. Giờ Taylor sẽ đưa cô ra sân bay Seattle và cô có thể về bờ biển miền đông được rồi. Và nếu cô còn bước một bước nào sang mạn tây Mississippi, mọi thứ sẽ ngừng hết. Hiểu chưa?”

Chết thật... Christian! Tôi há hốc miệng nhìn anh. Cái quái gì đang găm nhăm anh thế không biết? Anh không thể giam cầm cô ta ở một nửa bên kia đất nước được.

“Vâng. Em hiểu,” Leila khẽ đáp.

“Tốt.” Giọng điệu của Christian có phần hòa nhã hơn.

“Đi về ngay bây giờ với Leila có lẽ không tiện lắm. Cô ấy có dự định phải làm,” tôi cự lại, bất bình thay cô ta.

Christian trừng mắt nhìn tôi. “Anastasia,” anh cảnh cáo, giọng lạnh băng, “việc này không liên quan đến em.”

Tôi cau có nhìn lại. Dĩ nhiên có liên quan chứ. Cô ta ở trong phòng làm việc của tôi. Chắc còn chuyện gì nữa mà tôi chưa biết. Anh đang tỏ ra vô lý – Anh chàng Độc Tài Lắm Chiêu mà, cô nàng Tiềm Thức lại nguýt tôi.

“Leila tới gặp em, không phải gặp anh,” tôi ngưng nguýt đáp.

Leila ngoái nhìn tôi, ánh mắt mở to hết cỡ.

“Có những chỉ thị được áp cho tôi, cô Grey ạ. Tôi đã không tuân theo nó.” Cô lo lắng liếc nhìn chồng tôi, rồi quay sang tôi.

“Đây chính là Christian Grey mà tôi biết,” cô ta nói tiếp, giọng ủ ê và tiếc nuối. Christian cau mày với cô ta, trong khi hai lá phổi tôi đã cạn kiệt không khí. Tôi không sao thở nổi. Christian luôn như thế với cô ta trước kia ư? Đạo đầu anh ấy cũng như thế này với tôi sao? Tôi khó lòng nhớ nổi. Ném sang tôi nụ cười tuyệt vọng, Leila đứng dậy.

“Tôi muốn ở lại đến mai. Chuyển bay về vào buổi trưa,” cô khẽ nói với Christian.

“Tôi sẽ cho người đến đón cô tới sân bay lúc mười giờ.”

“Cảm ơn anh.”

“Cô ở chỗ Susannah hả?”

“Vâng.”

“Được.”

Tôi trừng trợn nhìn Christian. Anh ấy không thể sai khiến cô ta như thế... mà sao anh ấy biết Susannah sống ở đâu?

“Tạm biệt, cô Grey. Cảm ơn vì đã gặp tôi.”

Tôi đứng dậy và chìa tay ra. Cô đón lấy với vẻ biết ơn rồi chúng tôi bắt tay nhau.

“Ừm... tạm biệt. Chúc may mắn,” tôi lí nhí nói theo, vì không biết chắc nghi lễ xã giao khi nói tạm biệt người phục tùng cũ của chồng tôi ra sao.

Cô ta gật đầu rồi quay sang anh. “Tạm biệt, Christian.”

Đôi mắt anh dịu đi chút xíu. “Tạm biệt, Leila.” Giọng anh thật trầm. “Bác sĩ Flynn, nhớ đấy nhé.”

“Vâng, thưa ngài.”

Anh mở cửa cho cô ta đi ra, nhưng cô ta khựng lại trước mặt anh, ngược lên nhìn. Anh đứng im, cảnh giác quan sát cô ta.

“Em rất vui khi thấy anh hạnh phúc. Anh xứng đáng được thế,” cô nói rồi bỏ đi trước khi anh kịp trả lời. Anh nhúu mày sau lưng cô ta, rồi gạt đầu ra hiệu cho Taylor, đi theo Leila ra sảnh lễ tân. Đóng cửa lại, Christian ngáp ngừng nhìn tôi.

“Đừng có nghĩ tới chuyện nổi giận với em,” tôi rít lên giận dữ. “Đi mà gọi cho Claude Bastille rồi đá anh ta hay tìm Flynn ấy.”

Miệng anh há hốc vì ngạc nhiên trước cơn tức giận của tôi. Những nếp nhăn trên trán anh hằn sâu.

“Em đã hứa sẽ không làm thế nữa cơ mà.” Giờ thì giọng anh lại như đang kết tội.

“Làm gì?”

“Không theo lời anh.”

“Không hề, em đâu có thế. Em đã bảo em sẽ thận trọng hơn. Em chẳng báo anh biết cô ta đang ở đây. Em bảo Prescott lục soát cô ta, và cả cô bạn bé bỏng kia của anh nữa. Prescott ở cạnh em từ đầu chí cuối. Giờ anh lại đi đuổi việc một người đáng thương, trong khi cô ấy chỉ làm theo lời em bảo. Em đã bảo anh đừng lo lắng, ấy thế mà xem anh kia. Em không nhớ mình từng nhận được sắc lệnh chính thức nào của giáo hoàng ban ra bảo em không được gặp Leila cả. Em còn chẳng biết những vị khách đó nằm trong danh sách nguy hiểm.” Tôi cao giọng phẫn nộ khi viện dẫn lí lẽ của mình.

Christian đắm chiêu nhìn tôi, nét mặt không sao hiểu được. Một lúc sau, môi anh nhếch lên.

“Sắc lệnh của giáo hoàng à?” Anh nhắc lại, vẻ thích thú, và rõ ràng đã thoải mái rồi. Tôi không định xoa dịu cuộc nói chuyện, thế mà giờ anh đang cười gheo tôi, càng khiến tôi nổi đóa lên. Chứng kiến cuộc đấu khẩu giữa anh với người phục tùng cũ của anh khiến tôi đau đớn. Sao anh có thể lạnh lùng với cô ta thế?

“Gì vậy?” Anh hỏi, có vẻ bức dọc, khi nét mặt tôi đang bộc lộ khá chân thực.

“Chính anh đấy. Sao anh nhẫn tâm với cô ta thế.”

Anh thở dài đánh thượt, rồi cựa mình, bước đến phía tôi và ngồi tì lên bàn.

“Anastasia,” anh cất giọng như dặn dò một đứa trẻ, “em chưa hiểu à, Leila, hay Susannah – tất cả bọn họ – chỉ là trò tiêu khiển giải khuây. Chỉ thế thôi. Em mới là trung tâm vũ trụ của anh. Và lần trước khi hai người ở trong cùng một phòng với nhau, cô ta đã chĩa súng vào em. Anh không muốn cô ta lảng vảng gần em.”

“Nhưng Christian, cô ấy có bệnh mà.”

“Anh biết chứ, và anh biết giờ cô ấy đã đỡ hơn. Việc cô ấy làm là không thể tha thứ được.”

“Nhưng anh vừa bị cô ta cho vào tròng còn gì. Cô ta muốn gặp lại anh, và biết thừa anh sẽ chạy bỏ tới nếu cô ta tới gặp em.”

Christian nhún vai như thể chẳng thêm bận tâm. “Anh không muốn em bị vấy bẩn vì quá khứ của anh.” Sao cơ?

“Christian... anh chính là anh nhờ quá khứ trước kia, lẫn hiện tại mới mẻ, cái nào cũng quan trọng. Cái gì dính dáng đến anh cũng sẽ dính tới em. Em đã chấp nhận thế khi em đồng ý cưới anh, bởi vì em yêu anh.” Anh bất động. Tôi hiểu anh cảm thấy khó lọt tai khi phải nghe điều này.

“Cô ấy không hề làm em bị thương. Cô ấy cũng yêu anh.”

“Anh không muốn biết.”

Tôi há hốc miệng nhìn anh, choáng váng. Đây chính là Christian Grey mà tôi biết. Lời Leila thốt ra lúc nãy cứ lớn vồn trong đầu tôi. Phản ứng của anh với cô nàng lạnh lùng quá, quá khác lạ so với người đàn ông tôi quen biết rồi phải lòng. Tôi nhăn mặt, nhớ lại anh đã cảm thấy ân hận ra sao khi cô ta bị suy sụp tinh thần, bấy giờ anh đã nghĩ chính mình ở khía cạnh nào đó cũng chịu trách nhiệm cho bệnh tình của cô ta. Sao anh có thể nói anh không hề quan tâm tới cô ta? Trước kia đâu có thế. Chuyện gì đã thay đổi vậy? Đôi lúc, như lúc này, tôi không sao hiểu nổi anh. Anh hành động vô cùng, khác biệt với cách của tôi.

“Sao đột nhiên em lại đứng ra bên vực cô ta thế?” Anh vặn hỏi, vừa hoang mang vừa cau kính.

“Nghe này, Christian, dù sao đi nữa em không nghĩ Leila và em còn là món đồ bữa hay chỉ như những mẫu thù thù dùng tạm nữa. Nhưng em không nghĩ anh lại vô cảm với cô ta thế.”

Mắt anh lạnh băng. “Anh bảo với em rồi, anh là kẻ không có trái tim,” anh khê đáp.

Tôi tròn tròn mắt – ôi, giờ anh ấy còn đang ương ngạnh như trẻ con cơ chứ.

“Không phải thế đâu, Christian. Anh đang tỏ ra lỗ bịch đấy. Anh có quan tâm tới cô ta. Anh đã không tài trợ tiền học và những việc khác nếu anh không có lòng trắc ẩn.”

Sao anh phải phủ nhận thế? Nó giống như tình cảm anh dành ẹ để mình. Ôi trời – đúng rồi. Những cảm xúc của anh ấy với Leila và các bạn cô gái cũ bị rối ren, lẫn lộn với tình cảm của anh với mẹ mình. Anh cứ thích đánh những cô gái bé bỏng tóc nâu như em vì trông rất giống ả điếm đích thực. Tôi thở dài và lắc đầu. Xin hãy gọi bác sĩ Flynn đi. Sao ông ấy không nhận thấy điều này nhỉ?

Con tim tôi như vỡ òa trong giây lát vì thương anh. Cậu bé lạc lõng của tôi... Sao anh lại gặp khó khăn nhường ấy khi nói lại lòng nhân ái, tình trắc ẩn mà anh đã thể hiện với Leila khi cô ta suy sụp?

Anh trừng trừng nhìn tôi, mắt lóe lên ánh nhìn giận dữ. “Tranh luận thế là hết. Về nhà thôi.”

Tôi liếc đồng hồ. Mới bốn giờ hai mươi ba. Tôi còn nhiều việc phải làm. “Còn sớm quá,” tôi lí nhí.

“Về nhà,” anh khẳng khái.

“Christian.” Giọng tôi vô cùng mệt mỏi. “Em chán tranh cãi thế này với anh rồi.”

Anh nhú mày xem chừng chưa hiểu.

“Anh biết đấy,” tôi nói rõ hơn, “hễ em cứ làm gì anh không thích, y như rằng anh nghĩ ra cách nào đó trừng phạt em. Thường thì toàn dính dáng đến mấy trò ái tình quái đản, làm điên đảo thần trí hoặc rất tàn bạo.” Tôi nhún vai, nhún nhin. Chuyện này thật mệt mỏi và rắc rối.

“Điên đảo thần trí à?” Anh nhắc lại.

Gì nữa thế?

“Vâng, thường thế.”

“Cái gì làm điên đảo tâm trí hả?” Anh vẫn cứ hỏi, đôi mắt giờ nhấp nháy xem ra rất hiểu kì nhưng ẩn chứa cả vẻ khoái lạc. Và tôi nhận ra rằng anh đang cố làm tôi phân tâm.

Chết tiệt! Tôi không muốn tranh luận chuyện này trong phòng họp của nhà xuất bản. Cô nàng Tiềm Thức đang khinh khỉnh xò tay ngắm nghía những chiếc móng được cắt sửa đẹp đẽ. Ai bảo lời chủ đề ấy ra cơ.

“Anh biết rồi còn gì.” Tôi đỏ mặt, hậm hực với anh và cả bản thân.

“Anh có thể đoán được,” anh khê đáp.

Khỉ thật! Tôi đang cố nhiech móc anh thì anh lại phản công làm tôi bối rối thế này đây. “Christian, em...”

“Anh thích làm em hài lòng.” Anh phớt nhẹ ngón cái trên bờ môi dưới của tôi.

“Quả là thế,” tôi thừa nhận, giọng cất lên như tiếng thì thào.

“Anh biết,” anh dịu dàng đáp lại. Anh nhào người về trước rồi rí vào tai tôi, “đấy là điều duy nhất anh biết rất rõ.” Ôi, mùi hương của anh mới tuyệt làm sao. Anh ngả người ra sau rồi nhìn xuống tôi, môi cong lên thành điệu cười đắc ý kiểu anh-thực-sự-sở-hữu-em.

Anh là bậc thầy có tài làm tôi lảng ra khỏi mọi nỗi đau đớn, hay khỏi những chuyện anh không muốn nhắc tới. Và cậu cứ để anh ấy làm thế còn gì, cô nàng Tiềm Thức ngược lên qua quyển truyện Jane Eyre của nàng ta và cất giọng lạnh lạnh chẳng giúp ích được gì.

“Cái gì làm điên đảo thần trí hả, Anastasia?” Anh thúc giục, mắt lóe lên vẻ ranh mãnh.

“Anh muốn nghe cả một danh sách hả?” Tôi hỏi.

“Có một danh sách sao?” Anh mừng ra mặt.

Ồi, đến một với anh chàng này. “À thì, nào là còng tay này,” tôi lăm bắm, đầu óc tôi trở ngược lại kì trăng mặt của mình.

“Anh không muốn để lại dấu vết trên người em.”

Ồ kìa...

Làn môi anh nhếch lên từ từ tạo thành nụ cười đầy nhục cảm. “Về nhà thôi.” Giọng anh đầy cảm dỗ.

“Em còn nhiều việc phải làm lắm.”

“Về đi,” anh nhắc lại, càng khẳng khái hơn.

Chúng tôi nhìn nhau đăm đúi, sắc xám cháy bỏng rơi vào màu xanh ngơ ngác, hai bên thử sức nhau, thách thức ranh giới và ý chí của nhau. Tôi sục sạo trong mắt anh để kiếm tìm chút cảm thông, cố khám phá xem làm cách nào anh chàng này có thể bước từ cơn cuồng nộ trong cổ máy kiểm soát sang hình dáng người tình đầy sức quyến rũ chỉ nhoáng trong một nhịp đập. Đôi mắt anh càng ngày càng mở lớn hơn, tối thẫm hơn, lộ rõ mục đích của mình. Anh vuốt ve nhẹ nhẹ má tôi.

“Thế ở đây nhé.” Giọng anh trầm và đục.

Ồi không. Không đâu. Không lẽ nào. Ở chỗ làm thì không được. “Christian, em không muốn làm chuyện ấy ở đây đâu. À nhân tình của anh vừa mới ở phòng này ra còn gì”

“À chưa bao giờ là nhân tình của anh cả,” anh gầm ghè, môi mím lại dữ dằn.

“Chỉ là cách nói thôi, Christian.”

Anh chau mày, vẻ mặt khá lúng túng. Người tình quyến rũ đã biến mất rồi. “Đừng cả nghĩ, Ana. Cô ta là quá khứ rồi,” anh nói thẳng tuột.

Tôi thở dài... có lẽ anh nói đúng. Tôi chỉ muốn anh thừa nhận với chính mình rằng anh vẫn còn quan tâm tới cô ta. Ồi không. Đây là lý do tại sao chuyện này quan trọng với tôi thế. Giả như tôi có lúc nào đấy làm chuyện gì không thể tha thứ được. Tôi có trở thành quá khứ? Nếu anh có thể quay ngoắt đi như bây giờ, trong khi trước kia anh từng rất lo lắng và bối rối khi Leila bị bệnh... liệu anh có bao giờ cũng quay ngoắt lại với tôi không? Tôi ngỡ ngàng, tưởng tượng lại một phần trong giấc mơ: với những tấm gương mạ vàng và tiếng gót chân nện trên nền đá cẩm thạch khi anh bỏ lại tôi đứng trơ vơ một mình giữa chốn nguy nga tráng lệ.

“Không...” Tiếng kêu bật thốt lên trong nỗi kinh hoàng âm ỉ trước khi tôi kịp ngăn lại.

“Có chứ,” anh đỡ lời, nâng cằm tôi, anh cúi xuống và đặt một nụ hôn ngọt ngào lên môi tôi.

“Ồi, Christian, thỉnh thoảng anh làm em sợ quá.” Tôi giữ đầu anh bằng cả hai tay, luồn những ngón tay vào tóc anh, ghì môi anh trên môi tôi.

“Sao thế?”

“Anh có thể quay lưng lại với cô ta dễ dàng quá...”

Anh chau mày. “Và em nghĩ anh có thể quay lưng lại em sao, Ana? Sao em lại có ý nghĩ quái quỷ thế hả? Cái gì khiến em nghĩ thế hả?”

“Không gì đâu. Hôn em. Đưa em về nhà đi,” tôi năn nỉ. Và khi môi anh chạm vào tôi, tôi hoàn toàn đắm chìm.

“ỒI, XIN ANH,” tôi van vỉ khi Christian cứ dằn dứ trên vùng nhạy cảm của tôi.

“Bình tĩnh, có lúc có nơi chứ,” anh lăm nhăm.

Tôi giằng những chỗ trói và rên la lớn tiếng để củng cố lại đợt công kích dữ dội của anh. Tôi đang bị trói cứng bằng những chiếc còng bằng da mềm, mỗi bên khuỷu tay lại bị quấn chặt với một bên đầu gối. Đầu Christian cứ nhấp nhô, len lỏi giữa hai chân tôi. Lưỡi anh thật điệu nghệ khiêu khích tôi không ngơi nghỉ.

Lưỡi anh cứ di chuyển mòng mòng, vừa xoắn xuýt vừa quần quện khắp vùng hồng tâm vũ trụ. Tôi muốn đuổi chân và vật vã cố tìm cách chế ngự khoái cảm này. Nhưng không thể. Những ngón tay tôi siết lấy tóc anh, giật thật mạnh để cưỡng lại đòn tra tấn siêu táo tợn của anh.

“Đừng mà,” anh lăm bằm cảnh cáo, hơi thở của anh phả nhẹ nhẹ lên vùng da thịt ẩm ướt và ẩm áp của tôi trong khi anh chịu đựng những ngón tay tôi. “Anh sẽ đánh nếu em tới đây”

Tôi rên lớn.

“Kiểm soát đi, Ana. Chỉ cần kiểm soát thôi.” Lưỡi anh lại bắt đầu đợt tấn công mới đầy mê hoặc.

Ôi, anh ấy hiểu rõ mình đang làm gì. Tôi hoàn toàn bất lực không cưỡng nổi hay ngăn những phản ứng cuồng dại của tôi, và tôi cố – cố hết sức – nhưng cơ thể tôi cứ nổ tung dưới sự chăm sóc tàn bạo của anh.

“Ôi, Ana,” anh trách móc. “Em tới rồi à.” Giọng anh dịu dàng và đặc ý.

Anh búng nhẹ lên trán tôi, tôi run rẩy chống người trên hai cánh tay. Anh phát mạnh vào mông tôi.

“A!” tôi la toáng lên.

“Kiểm soát mình đi,” anh nhắc nhở, rồi hai tay giữ chặt hông tôi, anh đẩy mình vào trong tôi. Tôi lại kêu văng lên, vùng da thịt nhạy cảm vẫn còn rung động sau dư chấn cực khoái vừa rồi. Ấy thế mà anh vẫn cứ ấn sâu trong tôi, rồi với tay cởi lần lượt từng bên dây trói. Hai tay anh quần quanh người kéo tôi vào lòng, trán tì lên lưng tôi, bàn tay đỡ dưới cằm tôi. Tôi say sưa trong cảm giác no nê và kín chặt.

“Chuyển động đi,” anh ra lệnh.

Tôi rên rĩ và nâng lên hạ xuống trong lòng anh.

“Nhanh nữa lên,” anh thì thào.

Và tôi cứ lên xuống càng ngày càng nhanh hơn. Anh gầm ghe, tay anh vin đầu tôi ngã ra sau trong khi môi anh vờn vũ trên cổ tôi. Tay bên kia anh từ từ lướt khắp người tôi, từ hông dọc xuống vùng cấm địa, rồi chạm tới nhụy hoa vẫn còn quá nhạy cảm sau cuộc chăm sóc quá mức tận tình của anh vừa nãy.

“Đúng rồi, Ana,” anh rót từng lời vào tai tôi. “Em là của anh. Chỉ mình em thôi.”

“Vâng,” tôi đáp lại khi cơ thể mình lại co siết, khít khao ôm trọn anh, đón nhận anh trong chốn riêng tư nhất.

“Tới cùng anh đi,” anh ra lệnh.

Và tôi thả mình tự do, cơ thể tôi ngoan ngoãn vâng lời anh. Anh ôm ghì tôi khi đỉnh sóng mãnh liệt xé toạc tôi. Tôi chơi vơi gọi tên anh.

“Ôi, Ana, anh yêu em,” anh rên rĩ và nói theo tôi, anh cũng bùng nổ, tìm thấy sự giải thoát cho chính mình.

ANH ÂU YẾM HÔN BỜ VAI của tôi rồi vén tóc trên mặt tôi. “Thế có đưa vào danh sách được không, bà Grey?” anh khẽ hỏi. Tôi nằm sấp bụng trên giường, vẫn mơ mơ màng màng. Tay anh nhẹ nhàng nắn bóp hông tôi. Anh nằm nghiêng, chống một bên khuỷu tay cạnh tôi.

“Ừm.”

“Thế là có hả?”

“Ừm.” Tôi cười.

Anh cũng tằm tằm, rồi lại hôn tôi. Miễn cưỡng, tôi lăn người nằm nghiêng để đối diện anh.

“Thế nào?” Anh hỏi.

“Vâng. Vào danh sách được. Nhưng sẽ thành một danh sách dài mất.”

Nụ cười rạng rỡ như tách đôi khuôn mặt anh, anh nhoài người hôn tôi thật dịu dàng. “Hay lắm. Giờ ăn tối nhé?” Mắt anh bừng lên yêu thương và vẻ hóm hỉnh.

Tôi gật đầu. Đói cồn cào rồi. Tôi vói tay vuốt nhẹ đám lông măng trên ngực anh. “Em muốn anh nói với em điều này,” tôi thủ thỉ.

“Gì thế?”

“Đừng giận nhé.”

“Chuyện gì, Ana?”

“Anh có quan tâm.”

Mắt anh mở to, mọi dấu tích hài hước biến mất.

“Em muốn anh nhận rằng mình có quan tâm. Bởi vì Christian mà em biết và yêu là người biết quan tâm.” Anh sưng người, mắt không rời mắt tôi, và trong anh tôi chứng kiến cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội như thể anh sắp đưa ra phán quyết của Solomon[46]. Anh há miệng chực nói điều gì, rồi khép lại khi nét mặt thoáng lướt một xúc cảm nào đó... có lẽ là nỗi đau đớn chẳng.

[46] Phán quyết của Solomon: gắn với một tích trong kinh thánh. Vua Solomon, một vị vua của người Do Thái và người Israel, đã đứng ra làm trọng tài phân xử cho vụ tranh giành một đứa trẻ của hai người đàn bà. Ông đưa ra cách chẻ đôi đứa trẻ cho hai người cùng nhận là mẹ. Và rồi bằng cách này đã tìm ra mẹ đẻ thực sự của đứa trẻ.

Nói đi anh, tôi thầm năn nỉ.

“Ừ. Đúng, anh có quan tâm. Vui chưa?” Giọng anh khê như lời thầm thì.

Ôi, cảm ơn anh đã chịu nhận. Nhẹ cả người. “Có. Rất vui.”

Anh nhíu mày. “Không tin nổi rằng anh lại đang nói với em, ngay đây trên giường ngủ của chúng mình, về...”

Tôi đặt ngón tay lên môi anh. “Không nói gì đâu. Đi ăn thôi. Em đói meo rồi.”

Anh thở dài rồi lắc đầu. “Em giới phỉnh phờ và khiến anh hoang mang đấy, bà Grey.”

“Hay lắm.” Tôi nhồm dậy và hôn anh.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Danh sách

Ngày: 09 tháng 9 năm 2011 09:33

Tới: Christian Grey

Cái đó dứt khoát đứng đầu bảng.

:D

A x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Kể anh nghe cái gì mới mẻ đi

Ngày: 09 tháng 9 năm 2011 09:42

Tới: Anastasia Grey

Em nói thể từ ba ngày trước rồi. Hãy chọn đi.

Nếu không... ta có thể thử trò khác.

;))

Christian Grey,
EO, Đang Hứng Thú Với Trò Chơi,
Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi cứ nhìn màn hình từng từng. Mấy đêm vừa rồi thật là... lý thú. Chúng tôi lại thấy thật thoải mái, rắc rối ngắn ngủi do Leila cắt ngang đã bị quên sạch. Tôi không huy động đủ can đảm để hỏi thăm xem có bức tranh nào của cô ta treo trên tường không – và thành thực mà nói, tôi chẳng quan tâm nữa. Chiếc BlackBerry của tôi đổ chuông, tôi nghe máy, hy vọng đó là Christian.

“Ana à?”

“Vâng, ai đấy?”

“Ana, chào cháu. Bác José Lớn đây.”

“Bác Rodriguez à! Chào bác!” Tôi nổi cả da gà. Ba của José gọi tôi có việc gì nhỉ?

“Cháu à, rất xin lỗi đã gọi lúc cháu đang làm việc. Là việc của Ray.” Giọng ông rất ngập ngừng.

“Việc gì ạ? Có chuyện gì thế?” Tim tôi nhảy dựng lên như muốn bật ra ngoài.

“Ray vừa gặp tai nạn.”

Ôi không. Ba ơi. Tôi nín thở.

“Ông đang trong bệnh viện. Cháu tới ngay đi.”

67. Chương 17

Chương 17

“Bác Rodriguez, có chuyện gì thế?” Giọng tôi khản đặc lại và nặng trĩu vì nước mắt dâng lên ngân ngấn. Dượng Ray. Dượng Ray yêu quý của tôi.

“Ông ấy vừa bị tai nạn ô tô.”

“Vâng, cháu tới ngay... Cháu tới ngay đây.” Chất adrenaline ngập tràn trong huyết mạch, reo nổi kinh hoàng khắp cơ thể tôi. Sao khó thở thế này.

“Họ vừa chuyển ông tới Portland.”

Portland ư? Ông làm gì ở Portland thế?

“Họ chuyển ông bằng máy bay, Ana. Bác đang tới đó đây. Bệnh viện OHSU[47]. Ôi, Ana, bác không nhìn thấy chiếc xe. Bác không hề nhìn thấy nó...” Giọng ông ấy vỡ vụn.

[47] OHSU: viết tắt của Oregon Health & Science University, Đại học Khoa học & Y tế Oregon ở Portland, một thành phố thuộc tiểu bang Oregon, nước Mỹ.

Bác Rodriguez – không!

“Bác sẽ gặp cháu ở đó.” Bác Rodriguez nói nghèn nghẹn rồi tắt máy.

Nỗi khiếp đảm ghê gớm ập xuống, nhấn chìm tôi. Dượng Ray. Không. Không thể nào. Tôi hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh, rồi gọi cho Roach.

“Ana?”

“Jerry à. Ba tôi.”

“Ana, có chuyện gì?”

Tôi giải thích một mạch, chỉ kịp dừng lại để thở.

“Đi đi. Dĩ nhiên cô phải đi rồi. Hy vọng ba cô sẽ không sao.”

“Cảm ơn ông. Tôi sẽ báo tin cho ông sau.” Tôi vô tình đập mạnh điện thoại xuống, nhưng giờ tôi chẳng quan tâm.

“Hannah!” Tôi gọi to, giọng đầy lo lắng. Một lát sau, chị thò đầu vào cửa và thấy tôi đang thu dọn túi xách và vợ giấy tờ nhét vào cặp.

“Gì thế, Ana?” Chị chau mày.

“Ba tôi gặp tai nạn. Tôi phải đi đây.”

“Ôi trời...”

“Hủy mọi cuộc hẹn hôm nay. Cả thứ hai nữa. Tôi sẽ phải hoàn thiện phần giới thiệu cho buổi ra mắt sách điện tử – các ghi chú lưu trong tệp tin chia sẻ rồi. Nhờ Courtney giúp nếu cần nhé.”

“Vâng,” Hannah khẽ đáp. “Hy vọng ông ấy không sao. Đừng lo gì việc ở đây. Chúng tôi xoay sở thể nào cũng xong.”

“Tôi sẽ làm việc trên BlackBerry.” Nỗi lo lắng in trên khuôn mặt tái nhợt của chị ấy suýt làm tôi gục xuống. Ba ơi.

Tôi vợ vội áo khoác, túi và cặp.

“Tôi sẽ gọi nếu có việc cần.”

“Nhớ gọi nhé. Chúc may mắn, Ana. Mong ông ấy bình an.”

Tôi mím môi khẽ cười đáp lại chị, gắng giữ vẻ bình tĩnh rồi ra khỏi văn phòng. Tôi cố không chạy nhào nhào trên đường ra quầy lễ tân. Sawyer bật dậy quảng quảng khi tôi tới.

“Bà Grey?” Anh ta gọi, lúng túng khi thấy tôi.

“Chúng ta sẽ tới Portland – ngay bây giờ.”

“Được, thưa bà,” anh ta đáp, nhăn mặt, nhưng vẫn mở cửa ra vào.

Đi bộ bây giờ có khi tốt hơn.

“Bà Grey,” Sawyer hỏi khi chúng tôi chạy về phía bãi đỗ xe. “Xin cho hỏi lý do gì chúng ta lại có chuyến đi không theo kế hoạch vậy?”

“Chuyện của ba tôi. Ông ấy gặp tai nạn.”

“Tôi hiểu rồi. Ngài Grey biết chưa ạ?”

“Tôi sẽ gọi anh ấy khi lên xe.” Sawyer gật đầu rồi mở cửa sau chiếc Audi SUV, tôi leo lên ngay. Những ngón tay run lấy lấy của tôi lôi chiếc BlackBerry ra và bấm nút gọi Christian.

“Bà Grey ạ?” Giọng Andrea khô khan và nghiêm túc khi làm việc.

“Có Christian đó không?” Tôi lập bập.

“Ừm... Ông ấy ở đâu đó trong tòa nhà, thưa bà. Ông ấy để điện thoại lại chỗ tôi để sạc.”

Tôi thầm rên rỉ vì thất vọng.

“Phiền cô nhắn giúp là tôi gọi, tôi cần nói chuyện ngay với anh ấy. Chuyện khẩn.”

“Tôi sẽ cố tìm ông ấy ngay. Thỉnh thoảng ông ấy hay đi lang thang bên ngoài.”

“Phiền cô bảo anh ấy gọi tôi nhé,” tôi nài nỉ, cố ngăn nước mắt không tuôn trào.

“Chắc chắn rồi, bà Grey,” cô ngập ngừng. “Mọi việc ổn chứ ạ?”

“Không,” tôi lí nhí, không tin vào giọng mình nữa. “Hãy bảo anh ấy gọi cho tôi.”

“Vâng, thưa bà.”

Tôi tắt máy. Không thể kìm nén sự sợ hãi lâu hơn nữa. Co đầu gối lên sát ngực, tôi ngồi thu lu trên ghế sau, nước mắt, chảy chan hòa xuống má.

“Chỗ nào ở Portland, bà Grey?” Sawyer hỏi nhẹ nhàng.

“OHSU,” tôi nắc lên. “Bệnh viện lớn.”

Sawyer đánh xe ra đường rồi hướng về phía Đường Liên bang số 5, tôi khẽ thút thút ở ghế sau xe, lẩm nhẩm cầu nguyện.

Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

Điện thoại của tôi đổ chuông, giai điệu “Tình yêu anh là Chúa tể lòng em” làm tôi giật bắn người khi đang mải mê cầu nguyện.

“Christian,” tôi thốn thức.

“Chúa ơi, Ana. Chuyện gì thế?”

“Là ba Ray – ông gặp tai nạn.”

“Trời!”

“Vâng. Em đang trên đường tới Portland.”

“Portland ư? Sawyer có đang đi cùng em không?”

“Vâng, anh ấy đang lái xe.”

“Ba Ray đang ở đâu?”

“Ở OHSU.”

Tôi nghe thấy tiếng nói nghèn nghẹn ở đầu dây bên kia. “Ừ, Ros,” Christian quát lên cẩu kính. “Tôi biết rồi! Xin lỗi em yêu, anh sẽ tới đó khoảng ba tiếng nữa. Anh có việc cần làm nốt ở đây. Anh sẽ bay tới ngay.”

Ôi chết. Charlie Tango vừa sửa xong và đã sẵn sàng, lần trước Christian lái nó...

“Anh có cuộc hẹn với mấy gã từ Đài Loan tới. Anh không thể đá họ đi được. Có một thỏa thuận bọn anh phải vật lộn mấy tháng nay.”

Sao tôi chẳng biết gì về chuyện này?

“Anh sẽ đi ngay khi có thể.”

“Vâng,” tôi khẽ đáp. Tôi định nói ồ thôi mà, cứ ở Seattle giải quyết công việc đi, nhưng thực lòng tôi muốn có anh ở bên.

“Ôi, em yêu,” anh thì thầm.

“Em sẽ không sao, Christian. Cứ thông thả. Đừng vội. Em không muốn phải lo lắng cho cả anh nữa. Lái cẩn thận nhé.”

“Anh nhớ rồi.”

“Yêu anh.”

“Anh cũng yêu em, em yêu. Anh sẽ tới chỗ em ngay khi có thể. Bảo Luke ở bên cạnh em nhé.”

“Vâng, em nhớ rồi.”

“Gặp em sau.”

“Tạm biệt.” Sau khi tắt máy, tôi lại ôm lấy đầu gối. Tôi chẳng biết gì việc làm ăn của Christian cả. Anh ấy đang làm quái gì với dân Đài Loan nhỉ? Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ xe khi đi qua Sân bay quốc tế King

County, khu Boeing. Anh nhất định phải lái máy bay cẩn thận. Bụng tôi lại thắt lại, cơn buồn nôn dọa dẫm. Ray và Christian. Trái tim tôi chắc không chịu nổi chuyện này mất. Dựa lưng ra sau, tôi lại bắt đầu tụng câu thần chú của mình: Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

“BÀ GREY.” TIẾNG SAWYER GỌI đánh thức tôi. “Ta đang ở sân bệnh viện rồi. Tôi đang tìm khu cấp cứu.”

“Tôi biết chỗ đó,” tôi thoáng nhớ lại lần ghé vào bệnh viện OHSU, ngày đi làm thứ hai, tôi bị ngã thang ở cửa hàng Clayton, trật cổ chân. Tôi nhớ Paul Clayton thập thò thậm thụt quanh tôi thế nào và rùng mình với kí ức này.

Sawyer dừng xe ở đầu điểm dốc rồi nhảy xuống mở cửa xe.

“Tôi đi đỗ xe, thưa bà, rồi vào tìm bà sau. Cứ để cặp lại, tôi sẽ xách nó.”

“Cảm ơn anh, Luke.”

Anh ta gật đầu, tôi hấp tấp đi vào sảnh tiếp đón nhộn nhịp của khu cấp cứu. Nhân viên lễ tân ngồi sau bàn nở nụ cười lịch sự, một lát sau, cô ấy tìm được vị trí của dương Ray rồi hướng dẫn tôi tới phòng phẫu thuật ở tầng ba.

Phòng phẫu thuật sao? Trời đất! “Cảm ơn cô,” tôi líu díu đáp, rồi cố tập trung nhớ chỉ đường của cô ra chỗ thang máy.

Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

Thang máy đi chậm như rùa, chốc chốc lại dừng ở từng tầng một. Thôi nào... Cố lên nào! Tôi ước sao nó chạy nhanh nhanh lên, trùng trùng nhìn đám người đi ra đi vào, cản trở tôi lên chỗ dương.

Cuối cùng, cửa cũng mở ở tầng ba, tôi chạy bay tới bàn tiếp đón, chỗ này toàn y tá mặc đồng phục màu xanh dương.

“Tôi giúp gì được cho cô?” Một cô y tá nhiều sự đeo kính cận dày cộp ngẩng lên hỏi.

“Ba tôi, Raymond Steele, ông vừa nhập viện. Chắc ông ở phòng phẫu thuật số 4.” Miệng nói những lời này, nhưng tôi ước sự thực không phải thế.

“Để tôi kiểm tra, cô Steele.”

Tôi gật đầu, thầm trách khi cô ấy chăm chú nhìn vào màn hình vi tính.

“Đúng rồi. Ông ấy còn ở đó trong vài tiếng nữa. Nếu cô muốn đợi, tôi sẽ báo họ biết cô đang ở đây. Phòng chờ ở phía kia.” Cô chỉ về cánh cửa trắng rất lớn có gắn tấm biển có dòng chữ màu xanh đậm PHÒNG CHỜ.

“Ông ấy không sao chứ?” Tôi hỏi thăm, cố giữ cho giọng bình tĩnh.

“Cô sẽ phải chờ tới khi các bác sĩ điều trị ra thông báo, thưa cô.”

“Cảm ơn cô,” tôi lí nhí đáp – nhưng trong lòng muốn gào toáng lên, tôi muốn biết ngay bây giờ!

Tôi mở cánh cửa dẫn vào phòng chờ được bài trí đơn giản, bác Rodriguez và José đang ngồi đó.

“Ana!” Bác Rodriguez há hốc miệng. Một cánh tay ông đang bị bó bột, và một bên má thì thâm tím. Ông ngồi trên xe lăn với một bên chân cũng bó bột. Tôi rón rén ôm lấy ông.

“Ôi, bác Rodriguez,” tôi khóc nức.

“Ana, cháu yêu,” ông vỗ nhẹ lên lưng tôi bằng tay lành lặn. “Bác rất xin lỗi,” ông lập bập, giọng nói khàn khàn như vỡ ra.

Ôi không.

“Không phải thế đâu, ba,” José khẽ an ủi, cậu đang thập thò sau lưng tôi. Khi quay lại, cậu ta kéo tôi vào lòng, ôm chầm lấy tôi.

“José,” tôi lắp bắp. Tôi không tìm được nữa – nước mắt tuôn rơi, mọi căng thẳng, sợ hãi và đau đớn suốt ba tiếng đồng hồ dâng trào.

“Thôi mà, Ana, đừng khóc.” José dịu dàng vuốt tóc tôi. Tôi quàng tay quanh cổ cậu và khẽ thút thít. Chúng tôi đứng thế rất lâu, thầm cảm ơn khi có bạn bè bên cạnh. Chỉ buông ra khi Sawyer đi vào phòng. Bác Rodriguez đưa cho tôi một chiếc khăn giấy lấy từ chiếc hộp đặt để tiện sử dụng, tôi lau nước mắt.

“Đây là anh Sawyer. Vệ sĩ,” tôi lí nhí giới thiệu. Sawyer gật đầu lịch sự chào José và bác Rodriguez, rồi đi ra ngồi ở góc phòng.

“Ngồi đã, Ana.” José đỡ tôi ra chiếc ghế nhựa có tựa.

“Chuyện gì xảy ra thế? Họ có biết ông thế nào không? Họ đang làm gì vậy?”

José giơ hai tay ngăn những câu hỏi liên tục của tôi rồi ngồi xuống bên cạnh. “Mình vẫn chưa biết thêm được gì cả. Bác Ray, bố và mình đang trên đường đi câu cá ở Astoria. Bọn mình bị một chiếc xe tải chết tiệt tông phải.”

Bác Rodriguez cố ngắt lời, lắp bắp nói lời xin lỗi.

“Bình tĩnh đi, bố!” José xẵng giọng với ba mình bằng tiếng Tây Ban Nha. “Con còn chẳng bị thương gì cả, chỉ có mấy vết tím ở sườn và một cú đập vào đầu. Bố thì... bị gãy cổ tay và cổ chân. Nhưng chiếc xe bị tông phía ghế khách, chỗ bác Ray.”

Ôi không, không thể nào... Nỗi kinh hoàng lại dâng trào khắp người tôi. Ôi, không, không. Tôi rùng mình, ớn lạnh khi tưởng tượng những gì đang diễn ra với được Ray trong phòng mổ.

“Bác ấy trong phòng phẫu thuật. Mọi người được đưa vào bệnh viện y tế cộng đồng ở Astoria, nhưng họ chuyển bác Ray tới đây. Mình không biết họ đang làm gì. Chỉ biết ngồi chờ nói lời xin lỗi.”

“Bình tĩnh đi, bố!” José xẵng giọng với ba mình bằng tiếng Tây Ban Nha. “Con còn chẳng bị thương gì cả, chỉ có mấy vết tím ở sườn và một cú đập vào đầu. Bố thì... bị gãy cổ tay và cổ chân. Nhưng chiếc xe bị tông phía ghế khách, chỗ bác Ray.”

Ôi không, không thể nào... Nỗi kinh hoàng lại dâng trào khắp người tôi. Ôi, không, không. Tôi rùng mình, ớn lạnh khi tưởng tượng những gì đang diễn ra với được Ray trong phòng mổ.

“Bác ấy trong phòng phẫu thuật. Mọi người được đưa vào bệnh viện y tế cộng đồng ở Astoria, nhưng họ chuyển bác Ray tới đây. Mình không biết họ đang làm gì. Chỉ biết ngồi chờ tin thôi.”

Tôi bắt đầu run bần người.

“Này, Ana, cậu lạnh à?”

Tôi gật đầu. Tôi mặc một chiếc áo sơ mi trắng không tay và áo vest hè màu đen, chẳng cái nào đủ ấm cả. José cởi áo khoác da rồi choàng nó qua vai tôi.

“Có cần tôi lấy ít trà không, thưa bà?” Sawyer đứng bên cạnh. Tôi gật đầu biết ơn, rồi anh đi ra sau cánh cửa.

“Sao mọi người đi câu cá ở Astoria thế?” tôi hỏi.

José nhún vai. “Thấy bảo câu cá ở đó thích lắm. Bọn mình muốn tổ chức một buổi tụ-tập-của-cánh-đàn-ông. Một dịp quây quần với vị lão thành nhà mình trước khi bước vào năm học cuối sòng sục ở học viện.” Mắt José mở to, ánh lên nỗi sợ hãi và tiếc nuối.

“Cậu cũng bị thương. Còn bác Rodriguez thì... tệ hơn rồi.” Tôi nuốt nghẹn khi nghĩ đến đây. Thân nhiệt tôi tụt xuống thêm tôi lại run lấy bầy. José nắm lấy tay tôi.

“Trời đất, Ana, cậu lạnh cóng rồi.”

Bác Rodriguez nhích về phía trước và thân tình nắm tay tôi.

“Ana, bác rất tiếc.”

“Bác Rodriguez, xin bác. Là tai nạn mà...” Giọng tôi lạc đi nghe như tiếng thì thào.

“Cứ gọi bác là José,” ông nhắc. Tôi gượng cười yếu ớt vì chỉ cố được chừng ấy. Tôi lại rùng mình.

“Cảnh sát đã tạm giam gã khốn ấy. Mới bảy giờ sáng và thằng cha say xỉn,” José gắt lên phần uất.

Sawyer bước vào, mang một chiếc cốc giấy nước nóng và túi trà lọc để riêng. Anh ta biết cả thói quen uống trà của tôi. Ngạc nhiên thật. Tôi thấy ấm lòng với chút xao nhãng này. Bác Rodriguez và José buông tay ra khi tôi đỡ lấy chiếc cốc.

“Hai vị có muốn dùng gì không?” Sawyer hỏi bác Rodriguez và José. Họ cùng lắc đầu, thế là Sawyer quay lại ngồi ở góc. Tôi nhúng túi trà vào nước, rồi lấy bảy đứng dậy, thả bã trà vào một thùng rác nhỏ.

“Họ làm gì mà lâu thế nhỉ?” Tôi lẩm nhẩm một mình khi nhấp một ngụm.

Ba ơi... Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

“Ta sẽ sớm biết thôi, Ana,” José nhẹ nhàng an ủi. Tôi gật đầu rồi uống thêm ngụm nữa. Tôi quay lại ngồi cạnh cậu ta. Chúng tôi chờ... rồi lại chờ. Bác Rodriguez lim dim mắt, chắc đang cầu nguyện, còn José nắm tay tôi, thỉnh thoảng lại siết chặt.

Tôi nhớ lần trước mình cũng ngồi ngóng đợi tin. Lần đó tôi tưởng mọi thứ đã biến mất khi Charlie Tanggo mất tích. Nhắm mắt lại, tôi cầu nguyện cho chuyến đi của chồng tôi được an toàn. Tôi nhìn đồng hồ: đã 2 giờ 25 phút chiều. Anh sắp tới đây rồi. Cốc trà đã nguội lạnh...

Tôi đứng lên, đi đi lại lại, rồi lại ngồi xuống. Sao chẳng thấy bác sĩ nào ra gặp tôi thế. Tôi nắm tay José, cậu ta lại siết tay động viên. Cầu mong ba không sao. Cầu mong ba bình an.

Bỗng nhiên cửa bật mở, chúng tôi cùng ngẩng lên háo hức, bụng tôi thắt lại. Có tin rồi ư?

Christian sải bước vào phòng. Mặt anh thoáng sa sầm khi thấy tay tôi trong tay José.

“Christian!” Tôi la lên rồi lao tới, tạ ơn Chúa anh đến nơi an toàn rồi. Rồi tôi nằm trọn trong vòng tay anh, hít hà hương thơm của anh, hơi ấm và tình yêu. Một góc nhỏ bé trong tôi cảm thấy êm đềm hơn, mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn khi có anh ở đây.

“Có tin gì chưa?”

Tôi lắc đầu, không thốt nên lời.

“José.” Anh gật đầu chào.

“Christian, đây là bố tôi, José Lớn.”

“Chào ông Rodriguez. Chúng ta gặp nhau ở đám cưới rồi. Ông cũng có mặt lúc tai nạn à?”

José kể lại vắn tắt câu chuyện.

“Cả hai vị có đủ khỏe để ở đây không?” Christian hỏi.

“Chúng tôi không muốn ở đâu khác.” Bác Rodriguez đáp, thật khê và đầy đau đớn. Christian gật đầu. Anh đỡ tay tôi ngồi xuống, rồi kê ghế sát bên cạnh.

“Em ăn gì chưa?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Em đói không?”

Tôi lại lắc.

“Em lạnh à?” Anh hỏi, mắt nhìn chiếc áo khoác của José.

Tôi gật đầu. Anh tựa mình trên ghế, không nói gì thêm.

Cửa lại mở, một bác sĩ trẻ mặc quần áo phẫu thuật màu xanh sáng bước vào. Nhìn anh ta mệt mỏi và căng thẳng.

“Ray Steele,” tôi lẩm nhẩm khi Christian đứng cạnh, ôm ngang eo.

“Cô là họ hàng của ông ấy à?” Bác sĩ hỏi. Đôi mắt xanh lơ của anh khá hợp tông với bộ quần áo bác sĩ, trong một hoàn cảnh khác, chắc tôi sẽ thấy anh ta có sức hấp dẫn.

“Tôi là con gái ông, Ana.”

“Cô Steele...”

“Bà Grey,” Christian ngắt lời anh.

“Tôi xin lỗi,” vị bác sĩ lắp bắp, tôi chỉ muốn đá Christian một phát. “Tôi là bác sĩ Crowe. Bà cô đã ổn rồi, nhưng vẫn trong tình trạng nguy kịch.”

Thế nghĩa là sao? Hai đầu gối tôi muốn khuỵu xuống, và chỉ nhờ cánh tay Christian đỡ tôi mới không ngã nhào xuống sàn.

“Ông ấy bị nội thương khá nặng,” bác sĩ Crowe nói tiếp, “chủ yếu vùng cơ hoành, nhưng chúng tôi đã phẫu thuật và có thể cứu được phần lá lách. Không may là ông bị nhồi máu cơ tim trong quá trình mổ vì mất máu. Chúng tôi đã giúp tim ông đập trở lại, nhưng vẫn còn đáng lo. Tuy nhiên, lo lắng nhất là việc ông bị va đập mạnh ở đầu, kết quả chụp cộng hưởng từ MRI cho thấy có chỗ phù trong não. Chúng tôi vừa gây mê để giữ ông nằm im khi giám sát vùng não phù.”

Tổn thương não ư? Không thể được.

“Đây là quy trình chuẩn xử lý các tình huống như thế này. Còn giờ, chúng ta đành phải chờ xem sao.”

“Thế tiên lượng bệnh thế nào?” Christian bình tĩnh hỏi.

“Ông Grey, khó mà nói được gì ngay lúc này. Rất có thể ông ấy sẽ hồi phục hoàn toàn, nhưng giờ phải nhờ Chúa nhân từ thôi.”

“Các vị sẽ để ông ấy hôn mê bao lâu?”

“Việc đó tùy thuộc vào phản ứng ở não của ông ấy. Thường là bảy mươi hai tới chín mươi sáu giờ.”

Ôi, sao lâu thế!

“Tôi gặp ba được không?” Tôi khẽ hỏi.

“Được, các vị có thể vào thăm ông trong khoảng nửa tiếng nữa. Ông ấy đang được chuyển tới phòng giám sát đặc biệt ở tầng sáu.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Crowe gật đầu chào, quay đi và để chúng tôi ở lại.

“Thế là, ba vẫn sống,” tôi lẩm bẩm với Christian. Nước mắt lại tuôn trào trên mặt tôi.

“Ngồi xuống,” Christian khẽ bảo. “Ba, con nghĩ chúng ta nên đi. Ba cần nghỉ ngơi đã. Chúng ta sẽ chưa biết thêm gì một thời gian nữa,” José khe khẽ thuyết phục bác Rodriguez, ông đang ngáy ra nhìn con trai mình. “Chúng ta sẽ quay lại vào buổi tối, sau khi ba nghỉ được một chút. Thế được không, Ana?” José quay lại, nhìn tôi.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Các vị đang ở Portland à?” Christian hỏi. José gật đầu.

“Cậu có cần chở về nhà không?” José chau mày. “Tôi định gọi taxi.”

“Luke có thể đưa các vị về.” Sawyer đứng dậy, José có vẻ bối rối.

“Luke Sawyer,” tôi lí nhí giải thích thêm.

“Ồ... Phải rồi. Vâng, thế thì tốt quá. Cảm ơn nhiều, Christian.”

Tôi đứng dậy, lần lượt ôm tạm biệt bác Rodriguez rồi José.

“Ồ lại mạnh khỏe nhé, Ana,” José thăm thì vào tai tôi. “Ông là người khỏe khoắn và mạnh mẽ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Mình cũng mong thế.” Tôi ôm cậu ấy thật chặt. Rồi buông tay, cởi áo khoác của cậu ra và trả lại.

“Cứ cầm lấy, nhớ cậu vẫn lạnh.”

“Không, mình đỡ rồi. Cảm ơn cậu.” Tôi lo lắng liếc trộm Christian, anh đang bình thần quan sát chúng tôi. Christian nắm tay tôi.

“Nếu có tin gì mới, mình sẽ báo cậu biết ngay,” tôi nói với theo khi José đẩy xe lăn của ba cậu ra ngoài cửa đang được Sawyer mở sẵn chờ.

Bác Rodriguez giơ tay lên, và họ dừng lại ở ngưỡng cửa. “Bác sẽ cầu nguyện cho ba cháu, Ana.” Giọng ông rưng rưng. “Được gặp lại ông ấy sau chừng ấy năm thật là hay. Ông ấy là người bạn tốt.”

“Cháu hiểu.”

Và họ đi. Còn lại Christian và tôi. Anh vuốt má tôi. “Em nhợt nhạt quá. Lại đây.” Anh ngồi xuống ghế và kéo tôi vào lòng, lại quàng tay ôm tôi thật chặt, tôi ngã vào anh. Xích lại sát người anh, tai họa đến với dường dè lên tôi nặng trĩu, nhưng an ủi là có chồng tôi ở đây vỗ về.

“Charlie Tango thế nào?” Tôi hỏi. Anh nhướn miệng cười, “Ồ, rất vi vu[48],” anh đáp, giọng hãnh diện. Nó khiến tôi nở nụ cười sau mấy tiếng đồng hồ qua, tôi ngược nhìn anh, thắc mắc.

[48] Nguyên văn: yar – một tính từ được viết trong bộ phim tình cảm lãng mạn nổi tiếng của Mỹ The Philadelphia story do Philip Barry viết kịch bản, nhân vật dùng để ca ngợi con thuyền dễ lái, lướt vi vu.

“Vi vu?”

“Một câu nói trong Câu chuyện Philadelphia. Bộ phim yêu thích của mẹ Grace.”

“Em không biết phim này.”

“Anh nghĩ có bản Blu-Ray ở nhà. Ta sẽ xem và tìm hiểu nhé.” Anh hôn tóc tôi và tôi lại mỉm cười.

“Anh có thuyết phục được em đi ăn chút gì không?” anh hỏi.

Mặt tôi lặng đi. “Chưa phải lúc. Em muốn thăm ba Ray đã.”

Vai anh chùng xuống, nhưng chưa đẩy tôi ra.

“Việc tiếp người Đài Loan thế nào?”

“Rất biết điều,” anh đáp.

“Biết điều như thế nào?”

“Họ để anh mua xưởng đóng tàu của họ với giá thấp hơn hẳn mức anh định trả.”

Anh ấy vừa mua một xưởng đóng tàu ư? “Thế là tốt à?”

“Ừ. Tốt chứ.”

“Nhưng em tưởng anh có xưởng đóng tàu ở đây rồi.”

“Đúng thế. Ta sắp dùng chỗ kia để sản xuất các trang thiết bị. Đóng thân tàu ở vùng Viễn Đông. Sẽ rẻ hơn.”

Ồ. “Thế còn người lao động ở xưởng tàu tại đây?”

“Ta sẽ bố trí lại. Sẽ có chỉ để lượng lao động dư thừa ở mức thấp nhất.” Anh lại hôn tóc tôi. “Ta vào thăm ba Ray nhé?” anh hỏi, giọng thật dịu dàng.

PHÒNG GIÁM SÁT ĐẶC BIỆT Ở tầng sáu là khu vực điều trị vô trùng và rất u ám, chỗ nào cũng đi nhẹ nói khẽ và có tiếng máy kêu bip bip. Bốn bệnh nhân nằm trong từng buồng riêng biệt trang bị các hỗ trợ y tế tân tiến. Dượng Ray nằm ở cuối dãy.

Ba ơi.

Dượng nhỏ thó trên chiếc giường rộng thênh thang, bao quanh cả mớ thiết bị. Dưỡng tôi chưa bao giờ nhỏ bé đến thế. Có một chiếc ống cắm vào miệng, rất nhiều dây truyền dịch nhỏ từng giọt qua mũi kim cắm hai bên cánh tay. Một chiếc kẹp nhỏ đặt ở ngón tay. Tôi thầm thắc mắc không biết để làm gì. Chân đặt trên ga giường, bị bó bột trong một khuôn cứng màu xanh. Một chiếc máy hiển thị nhịp tim: bíp, bíp, bíp. Tiếng đập mạnh mẽ và đều đặn. Tôi bước từ từ lại gần ba. Ngực ba quấn một lớp băng sạch tinh tươm và to bản, một chiếc chăn mỏng phủ lên trên che cho lịch sự.

Tôi nhận ra chiếc ống cắm lệch khóe miệng bên phải dưỡng dẫn tới một chiếc máy thở. Tiếng máy hòa nhịp với tiếng bíp bíp ở máy đo nhịp tim tạo nên điệu gõ nhịp nhàn. Hút vào, thả ra, hút vào, thả ra, đồng điệu với những tiếng bíp. Có bốn dòng hiển thị trên màn hình đo nhịp tim của ông, mỗi dòng chạy ổn định từ đầu bên này sang bên kia, chứng tỏ dưỡng Ray vẫn ở đây với chúng tôi.

Ôi, ba yêu quý.

Mặc dù miệng bị ống thở kéo xệch, nhìn dưỡng vẫn thanh thản, nằm đó ngủ thật sâu.

Một y tá trẻ nhỏ nhún đứng một bên giường, kiểm tra máy móc.

“Tôi chạm vào ba được không?” Tôi hỏi cô ấy, ngập ngừng với tay ra.

“Được chứ.” Cô mỉm cười thân thiện. Áo cô đề tên là KELLIE RN, chắc cô chỉ tầm hai mấy tuổi, với mái tóc vàng hoe và đôi mắt đen thẳm.

Christian đứng cuối giường, dõi theo khi tôi nắm bàn tay ba. Nó ấm áp đến bất ngờ, chỉ thế thôi tôi cũng gục ngã. Tôi khụy xuống chiếc ghế kê cạnh giường, nhẹ tựa đầu vào cánh tay dưỡng, rồi bắt đầu thẫn thức.

“Ôi, ba ơi. Xin hãy khỏe lại đi,” tôi thầm thì. “Con xin ba.”

Christian đặt tay lên vai tôi, siết chặt để trấn an.

“Mọi chỉ số của ông Steele đều rất ổn,” y tá Kellie khẽ thông báo.

“Cảm ơn cô,” Christian khẽ đáp lời. Tôi ngược lên thấy cô nàng đang nhìn sững sờ. Cô ấy đã để mắt tới chồng tôi. Mặc kệ. Cô ấy có thể ngắm nghía Christian thế nào cũng được miễn là giúp ba tôi khỏe lại.

“Ba có nghe thấy tôi nói không?” Tôi hỏi.

“Ông đang ngủ rất sâu. Nhưng biết đâu đấy.”

“Tôi ngồi lại đây một lát được không?”

“Chắc chắn là được.” Cô ấy mỉm cười, má ửng hồng, lộ tẩy sự ngượng ngùng của mình, vẫn vợ nghĩ, tôi đoán tóc màu vàng hoe của cô nàng không hẳn đã là màu tóc thật.

Christian cúi xuống nhìn tôi, phớt lờ cô nàng. “Anh cần gọi điện thoại. Anh sẽ ra ngoài. Để em một mình với ba nhé.”

Tôi gật đầu. Anh hôn tóc tôi rồi bước ra khỏi phòng. Tôi nắm tay dưỡng Ray, thật trớ trêu làm sao khi tới giờ phút này, trong lúc ông đang bất tỉnh và không thể nghe được tôi nói gì, tôi lại muốn nói tôi yêu ông nhường nào. Dưỡng là người luôn đồng hành bên tôi. Chỗ dựa cho tôi. Mặc dù không cùng máu mủ ruột rà, nhưng ông vẫn là dưỡng tôi, và tôi yêu dưỡng rất nhiều. Nước mắt rơi trên má tôi. Con xin ba, xin ba hãy chóng khỏe.

Thật khê khàng, để không quá rầy ai khác, tôi kể cho dưỡng nghe kì nghỉ cuối tuần ở Aspen, chuyện cuối tuần vừa rồi chúng tôi giương buồm trên con thuyền The Grace. Tôi thủ thỉ với ông về ngôi nhà mới, về thiết kế nhà, và việc chúng tôi hy vọng nó thích nghi với môi trường sinh thái ra sao. Tôi hứa sẽ đón ông đi Aspen cùng chúng tôi để ông có thể câu cá với Christian, chắc chắn là bác Rodriguez và José cũng luôn được chào đón. Xin ba đừng ở đây như thế này nữa, ba ơi. Con xin ba.

Dưỡng Ray vẫn nằm bất động, chiếc máy thở vẫn hút rồi lại đẩy, chỉ có âm thanh bíp bíp đơn điệu nhưng an toàn của máy đo nhịp tim là đáp lại.

Khi ngược lên, Christian đang lặng lẽ đứng cuối giường. Tôi không biết anh ở đó lúc nào.

“Em à,” anh nói, mắt ngập tràn thương yêu và nỗi lo lắng.

“Anh.”

“Thế, anh sẽ đi câu cá với ba em, bác Rodriguez và José à?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu.

“Đồng ý. Đi ăn thôi. Để ba ngủ đã.”

Tôi nhăn mặt. Chẳng muốn phải xa ông.

“Ana, ba đang hôn mê. Anh vừa để số điện thoại của chúng ta cho các y tá ở đây rồi. Nếu có chuyển biến nào, họ sẽ báo ta biết. Chúng ta đi ăn, thuê phòng khách sạn, nghỉ ngơi một chút rồi buổi tối sẽ quay lại đây.”

CĂN HỘ Ở KHÁCH SẠN Heathman trông vẫn y như dạo nào. Bao nhiêu lần tôi nghĩ tới cái đêm và buổi sáng đầu tiên tôi ở cùng Christian Grey nhỉ? Tôi đứng như trời trồng ở cửa phòng. Chà chà, mọi chuyện bắt đầu từ nơi đây.

“Thân thuộc như ở nhà nhỉ,” Christian cất tiếng, thật nhẹ nhàng, đặt chiếc cặp của tôi bên cạnh chiếc sofa đệm dày sụ.

“Em muốn tắm vòi hay nằm bồn? Ana?” Christian chăm chăm nhìn tôi, anh đang lúng túng như thuyền mất lái – cậu bé lạc lõng của tôi đang phải đối phó với những vấn đề nằm ngoài tầm kiểm soát. Suốt buổi chiều anh thu mình và suy tư. Đây là tình huống anh không thể chi phối và tiên đoán được. Chàng trai Đa sắc đáng yêu và chốn nương tựa của tôi.

“Vào bồn đi. Em thích nằm bồn,” tôi lí nhí đáp, để anh bận rộn sẽ làm anh dễ chịu hơn, thậm chí lại khéo léo hơn. Ôi, Christian – em lạnh cóng và sợ hãi lắm, nhưng em mừng là có anh ở bên.

“Tắm bồn hả. Được. Có ngay.”

Anh sai bước vào phòng ngủ, vào trong nhà tắm lộng lẫy. Một lát sau, tiếng nước tuôn xối xả vào bồn vang lên.

Cuối cùng, tôi theo anh vào phòng ngủ. Sững sờ khi thấy mấy chiếc túi đồ hiệu Nordstrom[49] nằm trên giường. Christian quay vào, tay áo đã xắn lên, áo khoác và cà vạt đã cởi ra.

[49] Nordstrom là thương hiệu của chuỗi những cửa hàng bán lẻ nổi tiếng ở Mỹ, thành lập năm 1901, với các đồ thời trang, đồ dùng cá nhân và thiết bị gia đình.

“Anh nhờ Taylor đi mua ít đồ. Quần áo ngủ đây,” anh nói, mắt nhìn tôi dè dặt.

Anh ấy chuẩn bị hết. Tôi gật đầu đồng ý để anh cảm thấy thoải mái hơn. Taylor đâu nhỉ?

“Ôi, Ana,” Christian khẽ gọi. “Anh đâu thấy em như thế này bao giờ. Lúc nào em cũng can đảm và mạnh mẽ lắm.”

Tôi chẳng biết nói gì. Ngược mắt nhìn anh thần thờ. Tôi chẳng biết chia sẻ gì nữa. Tôi đang sốc quá. Tôi ôm lấy mình, cố cưỡng lại cái lạnh đang tỏa ra trong nhà, mặc dù tôi biết là vô ích vì cái lạnh đến từ bên trong. Christian kéo tôi vào lòng anh.

“Em à, ba còn sống. Các chỉ số vẫn tốt. Chúng ta đành phải kiên nhẫn,” anh nhẹ nhàng vỗ về. “Đi nào.” Anh nắm tay dẫn vào phòng tắm, nhẹ nhàng cởi áo khoác khỏi vai tôi, đặt nó lên chiếc ghế tựa, rồi quay lại, anh cởi từng chiếc cúc áo sơ mi.

NƯỚC TẮM ẤM VÀ THƠM phức, mùi hoa sen tỏa ra đậm đặc trong không khí ẩm và dễ chịu. Tôi nằm giữa hai chân Christian, lưng tựa vào người anh, hai bàn chân gác lên chân anh. Christian hôn liên tục lên tóc tôi khi tôi lơ đãng chớp những bong bóng xà phòng. Cánh tay anh ôm quanh vai tôi.

“Lần trước anh không tắm bồn với Leila chứ? Cái lần anh tắm cho cô ta ấy?” Tôi tò mò.

Anh khựng lại và khịt mũi, bàn tay đặt trên vai tôi siết chặt lại. “Ừm... không.” Giọng anh hơi sừng sốt.

“Em cũng nghĩ thế. Tốt.”

Anh xoắn tóc tôi thành một túm rồi khẽ giặt tay, ngả đầu tôi sang một bên để anh thấy được mặt tôi. “Sao em hỏi thế?”

Tôi nhún vai. “Thối tò mò bệnh hoạn. Em không biết nữa... tại gặp cô ấy tuần này.”

Mặt anh sa sầm lại. “Anh hiểu rồi. Hơi hơi bệnh thật,” anh trách.

“Anh sẽ tài trợ cho cô ấy bao lâu?”

“Tôi khi cô ấy tự lập được. Anh chưa biết.” Anh nhún vai. “Sao thế?”

“Còn ai khác nữa không?”

“Ai khác nào?”

“Những cô bạn cũ được anh tài trợ.”

“Ừ, có một thôi. Dù không còn lâu nữa.”

“Ồ?”

“Cô ấy đang học để làm bác sĩ. Cô ấy vừa cấp bằng rồi và đã có người khác”

“Một người thống trị khác à?”

“Ừ.”

“Leila kể anh có hai bức tranh của cô ta,” tôi làu nhàu.

“Từng có. Anh không mấy để ý tới chúng. Năng lực hội họa khá xuất sắc, nhưng màu mè sắc sỡ quá. Chắc Elliot giữ chúng. Ta đều biết mà, anh ấy không quá sành đâu.” Tôi cười khúc khích, anh choàng cánh tay bên kia ôm tôi, làm nước bắn tung tóe tràn ra cả thành bồn.

“Thế có phải tốt hơn không,” anh thủ thỉ và hôn lên thái dương tôi.

“Anh ấy sắp cưới bạn thân nhất của em đấy.”

“Thế thì em nên im lặng đi nào,” anh nhắc.

TÔI THẤY DỄ CHỊU HƠN NHIỀU sau khi tắm. Quấn vào người chiếc áo choàng dài của khách sạn Heathman, tôi ngược nhìn các loại túi trên giường. Chắc, chắc không phải chỉ có đồ ngủ. Tôi ngáp ngừng ngó trộm một chiếc túi. Một chiếc quần jean và áo nỉ có mũ xanh nhạt, cỡ của tôi. Ôi trời... Taylor vừa mua đồ mặc cho cả cuối tuần, ông còn biết loại tôi thích nữa chứ. Tôi mỉm cười, nhớ ra đây không phải lần đầu ông đi sắm đồ giúp khi tôi nghỉ lại ở Heathman.

“Ngoại trừ cái lần quấy rầy em ở cửa hàng Clayton, anh đã đi tới đó và mua đồ chưa?”

“Quấy rầy em ư?”

“Vâng. Quấy rầy đấy.”

“Anh mà gọi lại, em lại xúc động bây giờ. À chàng trai trẻ cứ lằng xằng bám lấy em. Tên cậu ta là gì nhỉ?”

“Paul.”

“Một trong vô số fan hâm mộ em đấy”

Tôi đảo mắt, anh nở cựa cười tươi rói, rồi hôn tôi.

“Đúng là cô bé của anh,” anh thì thầm. “Mặc áo vào. Anh không muốn em lại bị lạnh nữa đâu.”

KHI ĐẾN PHÒNG GIÁM SÁT ĐẶC BIỆT, chúng tôi gặp José đi ra. Cậu ấy đi một mình.

“Chào Ana, chào Christian.”

“Ba cậu đâu?”

“Ông mệt quá không quay lại đây được. Ông cũng bị tai nạn trên xe sáng nay,” José cười thiếu não. “Thuốc giảm đau đã phát huy tác dụng. Ông ấy ngủ thiếp đi. Mình đã phải đợi co mãi mới vào thăm bác Ray được vì mình không phải họ hàng thân thích.”

“Tình hình thế nào?” Tôi lo lắng hỏi.

“Ông ổn, Ana. Vẫn thế... mọi thứ vẫn ổn.”

Tôi nhẹ người. Chưa có tin gì thì nghĩa là vẫn ổn.

“Hẹn gặp cậu ngày mai, sinh nhật cậu đấy?”

“Chắc chắn rồi. Bọn mình sẽ ở đây.”

José liếc nhanh sang Christian, ôm tôi vội vàng và tạm biệt bằng tiếng Tây Ban Nha..

“Hẹn sáng mai nhé.”

“Ngủ ngon nhé, José.”

“Tạm biệt, Jose,” Christian chào. José gật đầu rồi đi ra hành lang.

“Cậu ấy vẫn còn mê mẩn em nhỉ,” Christian khẽ nhận xét.

“Không phải đâu. Mà kể cả cậu ấy có...” Tôi nhún vai vì bây giờ tôi chẳng hề bận tâm.

Christian mỉm môi cười, lòng tôi se lại.

“Giỏi lắm,” tôi lẩm nhẩm.

Anh nhăn mặt không hiểu.

“Vì đã không giận sùi bọt mép ra.”

Anh há hốc miệng nhìn tôi, vừa tự ái vừa buồn cười. “Anh chưa bao giờ sùi bọt mép đâu nhé. Vào thăm ba em thôi. Anh có ngạc nhiên này cho em.”

“Ngạc nhiên ư?” Mắt tôi mở tròn hốt hải.

“Đi nào.” Christian nắm tay tôi, chúng tôi đẩy cánh cửa phòng giám sát đặc biệt.

Đứng cuối giường dưỡng Ray là mẹ Grace, bà đang nói chuyện với bác sĩ Crowe và một nữ bác sĩ nữa tôi chưa gặp bao giờ. Thấy chúng tôi tới, mẹ Grace quay sang cười.

Ôi, tạ ơn trời đất.

“Christian.” Bà hôn má anh, rồi quay sang ôm tôi.

“Ana. Con thế nào rồi?”

“Con ổn ạ. Con chỉ lo cho ba con thôi”

“Ông gặp được đúng thầy rồi. Bác sĩ Sluder là chuyên gia về lĩnh vực này. Mẹ và cô ấy cùng được đào tạo ở Yale.

Ồ...

“Xin chào cô Grey,” bác sĩ Sluder chào tôi rất trịnh trọng. Bà ấy để tóc ngắn, nụ cười rụt rè và giọng nói ôn hòa của dân miền nam. “Với tư cách là bác sĩ điều trị chính cho ba cô, tôi phải báo tin tích cực là mọi việc đều thuận lợi. Các chỉ số của ông ấy ổn định và khỏe mạnh. Chúng ta có thể tin tưởng ông sẽ hồi phục hoàn toàn. Vùng não phù đã ngừng, và có dấu hiệu giảm xuống. Kết quả như thế trong thời gian ngắn là rất đáng khích lệ.”

“Thế thì tốt quá,” tôi khẽ đáp.

Bà mỉm cười thân thiện với tôi. “Đúng thế đấy, cô Grey. Chúng tôi đang chữa cho ông ấy rất tận tình. Rất vui được gặp lại cậu, Grace.”

“Mình cũng thế, Lorraina.”

“Bác sĩ Crowe, để những người bạn tốt của tôi vào thăm ông Steele.” Bác sĩ Crowe theo bác sĩ Sluder ra cửa.

Tôi nhìn dưỡng Ray, lần đầu tiên kể từ lúc dưỡng gặp tai nạn, tôi cảm thấy có thêm triển vọng. Những lời khích lệ của bác sĩ Sluder và mẹ Grace đã nhen nhóm lại hy vọng trong tôi.

Mẹ Grace nắm tay tôi và âu yếm siết chặt. “Ana, con yêu, ngồi lại với ông ấy nhé. Cứ nói chuyện với ông. Thế sẽ tốt đấy. Mẹ và Christian sẽ ở phòng chờ.”

Tôi gật đầu. Christian cười an ủi, rồi anh và mẹ để tôi ở lại với ba yêu dấu đang trong giấc ngủ bình an cùng nhịp điệu đều đều ru ngủ của chiếc máy thở và máy đo nhịp tim.

TÔI MẶC CHIẾC ÁO PHÔNG TRẮNG của Christian vào rồi leo lên giường.

“Em tươi tắn hơn rồi đấy,”

Christian nhận xét khi mặc quần pijama vào.

“Vâng. Nói chuyện với bác sĩ Sluder và mẹ anh xong đã có khác biệt. Anh mời mẹ Grace tới đây à?” Christian nhoài vào giường kéo tôi vào lòng anh, xoay lưng tôi hướng vào anh.

“Không. Mẹ muốn đích thân tới thăm ba em.”

“Sao mẹ biết được?”

“Anh gọi ẹ sáng nay.”

Ồ.

“Em yêu, mệt rồi đấy. Em ngủ đi.”

“Ừm,” tôi ậm ừ tán thành. Anh nói đúng. Tôi mệt thật. Tôi ngược lên nhìn anh. Không làm tình chứ? Tôi thở phào. Thực ra, cả ngày hôm nay anh đã phải giúp tôi suốt rồi. Tôi không biết có nên lo lắng với sự cố này không, nhưng vì Nữ Thần Ham Muốn trong tôi đã ra khỏi nhà và mang theo cả ham muốn của tôi, nên tôi sẽ để ngày mai mới nghĩ tiếp. Tôi quay người lại và nhích sát vào Christian, đưa chân quần lấy chân anh.

“Hãy hứa với anh điều này,” anh dịu dàng dặn dò.

“Dạ?” Tôi hỏi không rõ ràng vì quá mệt.

“Hứa với anh là sáng mai em sẽ ăn nhé. Anh sẽ tha thứ cho em tội mặc áo khoác của người con trai khác mà không giặt sùi bọt mép, nhưng Ana này... em phải ăn đấy. Xin em đấy.”

“Vâng,” tôi đồng ý. Anh hôn lên tóc tôi. “Cảm ơn anh đã ở đây,” tôi nhắm mắt rồi mơ màng hôn lên ngực anh.

“Anh còn ở đâu được nữa? Anh muốn ở bất kì đâu có em, Ana. Ở đây làm anh nhớ tới việc chúng ta đã tiến được xa thế nào. Đêm đầu tiên anh ngủ cùng em. Một đêm thật đặc biệt. Anh đã ngắm em ngủ nhiều tiếng liền. Bây giờ em ngủ đi... Vi vu,” anh thì thào. Tôi cười khi vắn áp vào ngực anh.

“Ngủ đi,” anh nhắc khẽ, nhưng là mệnh lệnh. Tôi nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ.

68. Chương 18

Chương 18

Tôi tựa mình, mở mắt đón chào buổi sáng thánht Chín tinh khôi. Cảm giác thoải mái và ấm áp giữa chăn nệm sạch sẽ khiến tôi phải mất một lúc mới định hình được mình đang ở đâu. Phải rồi, tôi đang ở khách sạn Heathman.

“Thôi chết! Ba ơi!” Tôi hốt hoảng kêu lên, cảm giác sợ hãi dâng lên đau đớn.

“Em à,” Christian đang ngồi ở mép giường. Anh vuốt má, trấn an tôi. “Anh gọi tới viện sáng nay rồi. Ba Ray có một đêm bình an. Mọi việc ổn cả,” anh vỗ về tôi.

“Ôi, tuyệt quá. Cảm ơn anh,” tôi khẽ đáp rồi, ngồi dậy.

Anh nghiêng xuống hôn lên trán tôi. “Chào buổi sáng, Ana,” anh thì thào.

“Anh à,” tôi lí nhí. Anh đã dậy từ sớm, mặc áo phông đen và quần jean màu xanh.

“Ôi, em,” anh đáp, ánh mắt dịu dàng và âu yếm. “Anh muốn chúc mừng sinh nhật em. Có được không?”

Tôi cười dè dặt rồi vuốt má anh. “Vâng, dĩ nhiên rồi. Cảm ơn anh. Vì mọi thứ.”

Anh nheo mắt. “Mọi thứ ư?”

“Mọi thứ.”

Anh thoáng lúng túng, rồi mắt lại mở to mong đợi. “Đây.” Anh đưa tôi một hộp quà nho nhỏ, được bọc rất khéo, với một tấm thiệp xinh xinh.

Mặc dù còn lo cho tình trạng của dưỡng, sự thấp thỏm và háo hức của Christian vẫn lan sang tôi. Tôi mở thiệp ra đọc.

Dành trọn vẹn những gì tươi đẹp nhất của đôi ta trong sinh nhật đầu tiên em là vợ yêu của anh.

Anh yêu em.

Ôi trời, đáng yêu thế? “Em cũng yêu anh,” tôi âu yếm cười đáp lại anh.

Anh cười và giục. “Mở đi.”

Cẩn thận bóc lớp giấy bọc để nó không rách, tôi nhìn thấy một chiếc hộp da đỏ đẹp đẽ. Hiệu Cartier.

Trông quen quen, tôi liền nhớ đến đôi hoa tai và chiếc đồng hồ. Tôi rón rén mở hộp và thấy một chiếc lắc tay đẹp mê hồn bằng bạc, platinum hay vàng trắng gì đó – tôi không rõ, nhưng nó đẹp tuyệt diệu. Gắn xung quanh là: Tháp Eiffel; taxi đen London; một chiếc trục thăng – Charlie Tango đây mà; một chiếc thuyền buồm, loại bè gỗ – chắc là The Grace rồi; cái giường, và cây kem ốc quế? Tôi ngước nhìn anh, thắc mắc.

“Kem Va-ni nhé?” Anh nhún vai, tôi không nhịn nổi cười phá lên.

“Christian, đẹp quá. Cảm ơn anh. Nó quá chuẩn.”

Anh cười.

Món tôi thích nhất là hình trái tim. Một tấm mẽ đay để được ảnh.

“Em có thể để ảnh hoặc gì cũng được bên trong đó.”

“Một bức ảnh của anh.” Tôi ngước nhìn anh. “Luôn trong trái tim em.” Anh cười duyên dáng, đáng yêu, làm xao xuyến.

Tôi vuốt ve hai hình gắn cuối cùng: chữ cái C – ồ phải rồi, tôi là bạn gái đầu tiên được gọi tên anh. Tôi mỉm cười với ý nghĩ ấy. Và cuối cùng, còn một chiếc chìa khóa.

“Để mở cửa trái tim và tâm hồn anh,” anh khẽ giải thích.

Nước mắt dâng lên khóe mắt. Tôi nhào vào lòng anh, ôm lấy cổ anh. “Món quà thật ý nghĩa. Em thích lắm. Cảm ơn anh,” tôi thì thào vào tai anh. Ôi, anh thật thơm, mùi của vải mới, cơ thể mới tắm và mùi của riêng Christian. Mái ấm của tôi. Những giọt nước mắt đang trực sẵn bắt đầu tuôn rơi.

Anh khẽ kêu lên nhẹ nhàng, ôm tôi trong vòng tay âu yếm.

“Em không biết mình sẽ làm được gì nếu thiếu anh.” Tôi nức nở khi cố kìm cơn sóng xúc cảm trào dâng dữ dội.

Anh siết chặt vòng tay quanh tôi. “Đừng khóc em yêu.”

“Em xin lỗi. Em vừa hạnh phúc vừa thấy buồn và lo lắng. Buồn vui lẫn lộn.”

“Ồ kìa,” anh nhẹ nhàng. Ngả đầu tôi ra sau, anh hôn môi tôi. “Anh hiểu mà.”

“Em biết,” tôi lí nhí đáp và nhận được nụ cười duyên dáng của anh.

“Ước gì ta ở thời điểm vui vẻ hơn, trong nhà mình. Nhưng lại đang ở đây,” anh nhún vai vẻ ngại. “Thôi nào, dậy đi em. Ăn sáng xong mình vào thăm ba Ray.”

SAU KHI MẶC QUẦN JEAN và áo phông mới. Tôi thưởng thức bữa sáng rất nhanh và hào hứng vì đã tìm lại cảm giác ngon miệng.

Christian rất hài lòng khi thấy tôi ngồi ăn ngũ cốc và sữa chua Hy Lạp ngon lành.

“Cảm ơn anh đã gọi giúp em bữa sáng khoái khẩu này.”

“Sinh nhật em mà,” Christian dịu dàng đáp. “Đừng luôn miệng nói cảm ơn nữa đi.” Anh trợn mắt tỏ vẻ phật ý, nhưng tôi thấy rất trù mến.

“Em muốn anh biết em rất cảm kích.”

“Anastasia, đây là điều đương nhiên anh làm thôi mà.” Anh đánh mặt lại – phải rồi, Christian luôn kiểm soát và ra lệnh. Sao tôi quen được nhỉ... Tôi muốn anh thay đổi sao đây?

Tôi mỉm cười. “Vâng.”

Anh nhìn tôi ngờ vực, rồi lắc lắc đầu. “Ta đi được chưa?”

“Để em đánh răng đã.”

Anh tủm tỉm cười. “Được.”

Sao anh cười thế? Tôi cứ thắc mắc mãi trên đường vào phòng tắm. Kỷ niệm hồi nào sống dậy trong tôi. Tôi đã dùng bàn chải của anh sau đêm đầu tiên ở cùng anh. Tôi mỉm cười giữ bàn chải của anh trên tay để biết ơn cái lần đầu tiên ấy. Vừa đánh răng vừa nhìn mình trong gương, tôi thật nhột nhột, và xanh xao. Nhưng tôi lúc nào chả thế. Lần trước ở đây tôi còn độc thân, giờ đã có chồng khi mới hai mươi hai! Tôi đang già đi. Tôi súc kĩ miệng.

Tôi giơ cổ tay lên và lắc lắc, những vật xinh xắn trên chiếc lắc tay chạm vào nhau leng keng thật vui tai. Sao anh chàng Lắm Chiêu đáng yêu của tôi luôn biết tôi thích món gì? Tôi hít một hơi thật sâu, cố ngăn cảm giác xúc động đang len lỏi trong cơ thể, và cúi nhìn chiếc lắc lần nữa. Tôi dám cá nó phải đắt cả một gia tài. Ái... chà chà. Anh ấy có điều kiện mà.

Lúc đi bộ ra thang máy, Christian cầm tay tôi lên rồi hôn những khớp ngón tay, ngón tay cái anh cọ cọ lên hình Charlie Tango trên chiếc lắc.

“Em thích không?”

“Hơn cả thích. Em mê lắm. Cực mê luôn. Như mê anh vậy.”

Anh mỉm cười rồi lại hôn tay tôi.

Tôi thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Chắc đang là buổi sáng thế gian như chan chứa hy vọng hơn lúc đêm hôm khuya khoắt. Hoặc nhờ cách đánh thức đáng yêu của chồng tôi. Hay có lẽ vì vừa biết tình trạng dương Ray không bị xấu đi nữa.

Khi bước vào thang máy, tôi ngược nhìn Christian. Đôi mắt anh thoáng long lanh, rồi anh lại cười tủm tỉm.

“Đừng,” anh khề khàng nói khi cánh cửa đóng lại.

“Đừng gì cơ?”

“Nhìn anh kiểu ấy.”

“Mấy trò giấy má quái quỷ,” tôi vừa lau bầu vừa cười mủm mỉm.

Anh cười phá lên, vô tư, hồn nhiên như con trẻ. Anh kéo tôi vào vòng tay anh, rồi ngửa đầu tôi lên. “Có ngày anh sẽ thuê chiếc thang máy này trọn một buổi chiều.”

“Chỉ buổi chiều thôi à?” tôi nhướn mày.

“Ôi bà Grey, em ham hố thế.”

“Cứ liên quan tới anh thì em lại thế.”

“Rất hân hạnh khi được nghe điều đó.” Anh dịu dàng hôn tôi.

Tôi không rõ vì chúng tôi đang ở trong chính chiếc thang máy kỉ niệm này, hay vì đã hơn hai tư tiếng đồng hồ anh chưa đụng chạm thân mật với tôi, hay vì anh có sức hút điên đảo, mà ham muốn trong tôi dâng trào xuống bụng dưới. Tôi luồn tay vào tóc anh, hôn anh thật nồng nhiệt, dồn anh vào tường và áp thân mình sát vào người anh.

Anh rên âm ư trong cổ, tay đỡ đầu tôi, ôm chặt tôi rồi hôn mải miết-nụ hôn tha thiết, lưỡi khuấy đảo khoảng không gian đã quá-thân-thuộc nhưng vẫn vô-cùng-mới-mẻ, cực-kì-mê-li trong miệng nhau. Nữ Thần Ham Muốn trong tôi ngậy ngát, lõi nhục cảm từ sau lớp rèm đạo đức ra. Hai tay tôi nâng niu, vuốt ve khuôn mặt đáng yêu, thân thuộc của anh.

“Ana,” anh gọi.

“Em yêu anh, Christian Grey. Đừng quên điều đó,” tôi thầm thì khi đắm đuối nhìn đôi mắt xám đang tôi thăm lại.

Thang máy nhẹ nhàng dừng lại, rồi cửa trượt mở ra.

“Đi thăm ba em thôi, trước khi anh quyết thuê bằng được chốn này chiều nay.” Anh hôn phớt tôi, nắm tay, rồi dẫn tôi ra hành lang.

Khi đi ngang qua quầy tiếp đón, Christian ra hiệu kín đáo với một người đàn ông trung niên đứng phía sau bàn. Ông ấy gật đầu rồi nhắc điện thoại lên. Tôi nhìn Christian dò hỏi, nhưng anh chỉ cười bí hiểm. Tôi chau mày nhìn anh, anh có vẻ bồn chồn.

“Taylor đâu rồi anh?” Tôi hỏi.

“Ta sẽ gặp anh ấy ngay giờ thôi mà.”

Phải rồi, có lẽ anh ta đi lấy xe.

“Sawyer đâu?”

“Chạy đi làm mấy việc vặt.”

Việc vặt gì nhỉ?

Christian tránh lối ra bằng cửa xoay, vì anh không muốn phải buông tay tôi ra. Bên ngoài, tiết trời cuối hạ rất dễ chịu, trong làn gió thoảng đã phảng phất hương thu đang về. Tôi ngó nghiêng tìm chiếc Audi SUV và Taylor. Chẳng thấy tăm hơi đâu. Vòng tay Christian siết chặt quanh người tôi. Anh có vẻ thấp thỏm thế nào ấy.

“Có chuyện gì thế?”

Anh nhún vai. Tiếng động cơ ô tô rền vang làm tôi chú ý. Tiếng máy khàn đục... thật quen thuộc. Tôi quay lại tìm xem tiếng ồn đó từ đâu, thì nó bỗng im bật. Taylor bước xuống từ chiếc xe thể thao trắng bóng loáng đỗ ngay trước mặt tôi.

Ôi trời! Một chiếc R8. Tôi quay phắt lại nhìn Christian, anh đang nhìn tôi thăm dò. “Anh mua tặng em một chiếc dịp sinh nhật... một chiếc màu trắng, được đấy.”

“Chúc mừng sinh nhật em,” anh dè dặt nói, đón chờ phản ứng của tôi.

Tôi nhìn anh trân trối vì chẳng biết làm gì nữa. Anh giờ chìa khóa xe ra.

“Anh chơi công quá đi mất,” tôi lẩm bẩm. Anh ấy vừa mua tặng tôi cả một con Audi R8 khủng này! Thiên địa ơi. Đúng như lời tôi bảo! Tôi toét miệng cười thật rộng, và nhảy chơi chơi tại chỗ trong giây phút quá khích không kiềm chế nổi. Christian cũng cười theo tôi, tôi nhảy vào vòng tay anh đang rộng mở đón chờ. Anh xoay tôi quay vòng vòng.

“Anh tiêu tiền nhiều quá đấy!” Tôi kêu toáng lên. “Em thích lắm! Cảm ơn anh!” Anh dừng phắt lại, ngã người tôi xuống thật thấp, làm tôi phải níu lấy cánh tay anh.

“Cho em gì cũng được mà, bà Grey.” Anh nhướn miệng cười, ôi chao. Thể hiện lộ liễu ngay giữa bàn dân thiên hạ thế này à. Anh gặp người rồi hôn tôi. “Đi nào. Vào thăm ba em thôi.”

“Vâng. Thế em lái được không?” Anh cứ cười mãi. “Dĩ nhiên rồi. Xe em mà.” Anh để tôi đứng thẳng dậy rồi buông tôi ra, tôi hăm hở đi vòng sang ghế lái.

Taylor mở cửa xe, cười tươi rói.

“Chúc mừng sinh nhật, bà Grey.”

“Cảm ơn anh, Taylor.” Anh ta bất ngờ khi tôi nhoáng nhoàng ôm chầm một cái, rồi ngượng nghịu ôm đáp lại.

“Lái cẩn thận, bà Grey,” anh ta dặn cộc lốc. Tôi cười hớn hở, không sao kìm nén nổi phần khích trong lòng.

“Chắc chắn rồi,” tôi hứa, rồi tra chìa vào ổ khi Christian đã ngồi thoải mái bên cạnh tôi.

“Thong thả thôi. Không có ai đuổi bám mình đâu,” anh nhắc nhở. Khi tôi xoay chìa, tiếng động cơ rền vang. Tôi kiểm tra gương chiếu hậu và gương bên, thấy đường khá vắng vẻ, tôi bèn quành xe thành một vòng cung chữ U thật lớn, rồi lao vút về hướng bệnh viện OSHU.

“Oa!” Christian kêu lên, hốt hoảng.

“Sao thế?”

“Anh không muốn em nằm trong phòng giám sát đặc biệt cạnh ba đâu. Chậm lại đi.” Anh gầm gừ. Tôi giảm tốc độ rồi toét miệng cười với anh.

“Tốt hơn chưa?”

“Được rồi”, anh lau bầu, cố giữ vẻ nghiêm nghị – nhưng đã thất bại thảm hại.

TÌNH TRẠNG CỦA DƯƠNG RAY VẪN THẾ. Vừa nhìn thấy dương lòng tôi lại chùng xuống sau chuyến lái xe hưng hăng. Mình nên lái xe thật cẩn thận mới được. Không thể áp dụng luật cho những kẻ lái xe say sấn trên đời này đâu. Tôi phải hỏi Christian xem tội danh nào thích đáng cho thằng cha khốn nạn đã đâm dương Ray – chắc anh biết rõ. Dù có mấy chiếc ống, nhìn dương vẫn thật thoải mái, và dường như hai má dương đã thêm chút khí sắc. Tôi kể cho dương nghe về buổi sáng của mình, còn Christian thì ra phòng chờ để gọi điện thoại.

Y tá Kellie lảng vảng bên cạnh, kiểm tra các đường dẫn và ghi chú vào biểu đồ. “Mọi chỉ số đều tốt cả, bà Grey.” Cô ta mỉm cười thân thiện với tôi.

“Tin thật tốt.”

Một lát sau bác sĩ Crowe cùng hai y tá đi vào và vui vẻ thông báo. “Bà Grey, đến giờ đưa ba cô đi chụp X-quang rồi. Chúng tôi sẽ đưa ông đi chụp CT. Để kiểm tra não đang hoạt động ra sao.”

“Có lâu không ạ?”

“Mất gần một tiếng.”

“Tôi sẽ chờ. Tôi muốn biết kết quả.”

“Tất nhiên rồi, bà Grey.”

Tôi bước vào phòng chờ, may không có ai khác. Christian đang đi đi lại lại nói chuyện điện thoại. Vừa nói, anh vừa nhìn ra cửa sổ mở rộng nhìn bao quát Portland. Anh quay lại khi tôi đóng cửa, trông anh khá giận dữ.

“Hạn định tới đâu?... Tôi hiểu rồi... Mọi cáo buộc, mọi thứ. Ba của Ana vẫn ở phòng giám sát đặc biệt – tôi muốn anh áp hết những luật định ấy vào hắn cho tôi, ba... Tốt. Nhớ báo cho tôi biết.” Anh tắt máy.

“Chuyện gã lái xe đó à?”

Anh gật đầu. “Một gã lái xe kéo rác rưởi nào đó say rượu ở đông nam Portland.” Anh hẳn học trả lời, tôi bị choáng vì cách dùng từ và giọng điệu miệt thị của anh. Anh lại gần tôi, giọng dịu dàng hơn.

“Thăm ba Ray xong rồi à? Em muốn đi chưa?”

“Ừm... chưa.” Tôi tròn mắt nhìn anh, vẫn chưa hết sốc vì thái độ khinh miệt vừa rồi của anh.

“Có chuyện gì à?”

“Không. Ba Ray được đưa đi chụp cắt lớp để kiểm tra não. Em muốn đợi đến lúc có kết quả.”

“Được. Mình chờ nhé.” Anh ngồi xuống, vòng tay rộng mở. Vì chỉ có chúng tôi với nhau, nên tôi nhào vào lòng anh.

“Anh không lường trước được hôm nay phải trải qua chuyện này,” Christian dụi vào tóc tôi thăm thẳm.

“Em cũng thế, nhưng giờ em thấy lạc quan hơn rồi. Mẹ anh làm em rất yên tâm. Đêm qua mẹ tới đây thật là quý.”

Christian xoa lưng tôi và tì cằm lên đầu tôi. “Mẹ anh là người rất đáng mến.”

“Vâng. Anh thật may mắn khi có người mẹ như bà.”

Christian gật đầu.

“Có khi em nên gọi ẹ em. Báo ẹ biết tin ba Ray,” tôi thủ thỉ, Christian cứ dờ người. “Em thấy lạ là mẹ chưa gọi cho em.” Tôi hơi nhăn mặt khi nhận ra điều này. Đau nhói mới đúng. Dù gì thì hôm nay cũng là sinh nhật tôi, chính mẹ mang nặng đẻ đau tôi cơ mà. Sao chẳng thấy mẹ gọi điện nhỉ?

“Chắc mẹ gọi rồi,” Christian nói. Tôi lôi điện thoại BlackBerry ra. Chẳng có cuộc gọi nhỡ nào, nhưng có nhiều lời nhắn chúc mừng sinh nhật của Kate, José, Mia và Ethan. Chẳng có tin nào từ mẹ cả. Tôi lắc đầu ngao ngán.

“Gọi luôn ẹ đi,” anh nhẹ nhàng nhắc. Tôi bấm số, nhưng không có ai nghe máy, chỉ có tiếng trả lời tự động. Tôi không để lại lời nhắn. Sao mẹ lại quên sinh nhật của tôi?

“Mẹ không có nhà. Em sẽ gọi lại sau khi biết kết quả chụp não.”

Christian ôm tôi thật chặt, dụi dụi vào mái tóc tôi lần nữa, giữ im lặng không nhắc gì đến việc mẹ quên bằng tình mẫu tử với tôi. Chiếc BlackBerry của anh bỗng rung lên bần bật. Anh hì hụi lôi điện thoại từ túi quần ra.

“Andrea à,” anh hỏi xẵng, lại giọng điệu công việc. Tôi định cự mình đứng dậy, nhưng anh giữ tôi lại, nhứu mày và giữ chặt tay hơn. Tôi ngả người dựa vào ngực anh và lắng nghe cuộc đối thoại một chiều.

“Tốt... Dự kiến là mấy giờ?... Thế số còn lại, ừm... đóng gói cả chứ?” Christian liếc nhìn đồng hồ. “Chi nhánh ở Heathman nắm được mọi chi tiết không?... Tốt... ừ. Có thể chờ đến sáng thứ hai, nhưng cứ viết email phòng xa đi – tôi sẽ in ra và kí, rồi scan lại cho cô... Họ chờ được.”

Về nhà đi, Andrea... Không sao, chúng tôi ổn, cảm ơn cô.” Anh tắt máy.

“Mọi việc ổn chứ anh?”

“Ừ.”

“Có phải việc liên quan đến Đài Loan không?”

“Ừ.” Anh cựa quậy phía dưới tôi. “Em nặng quá à?”

Anh khịt mũi. “Không đâu, em yêu.”

“Anh có lo lắng về vụ làm ăn với Đài Loan này không?”

“Không.”

“Em tưởng nó quan trọng lắm?”

“Đúng thế. Xưởng đóng tàu ở đây phụ thuộc vào chỗ này. Rất nhiều lao động đang bị đe dọa.”

Ôi!

“Ta chỉ phải nhượng lại cho hiệp hội. Công việc của Sam và Ros chẳng hạn. Nhưng với chiều hướng kinh tế như hiện nay, không ai trong chúng ta có nhiều lựa chọn cả.”

Tôi ngáp ngủ.

“Anh làm em chán rồi hả, bà Grey?” Anh lại rúc vào tóc tôi, phì cười.

“Không! Không bao giờ... Em thấy dễ chịu khi ở trong lòng anh. Em thích nghe về công việc của anh.”

“Thật à?” Anh có vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên rồi.” Tôi ngả người ra sau để nhìn thẳng vào anh. “Em thích nghe mọi câu mọi chữ anh chia sẻ với em.” Tôi cười tươi, anh nhìn tôi thích thú rồi lắc đầu.

“Lúc nào cũng dối tin hả, bà Grey?”

“Kể em nghe đi,” tôi năn nỉ rồi lại rúc vào ngực anh.

“Kể chuyện gì?”

“Sao anh làm thế?”

“Làm gì nhỉ?”

“Công việc của anh.”

“Đàn ông phải biết kiếm sống chứ.” Anh phì cười.

“Christian, anh kiếm tiền thừa để sống rồi.” Giọng tôi châm chọc. Anh chau mày rồi im lặng một lát. Tôi đoán anh sắp bộc bạch bí mật nào đó, nhưng muốn làm tôi bất ngờ.

“Anh không muốn nghèo đói,” giọng anh thật trầm. “Anh từng thế rồi. Anh sẽ không để chuyện đó lặp lại nữa. Và... như một trò chơi thôi mà,” anh lẩm bẩm. “Có chơi thì có thắng. Trò chơi này anh luôn thấy dễ dàng.”

“Không giống cuộc sống đâu,” tôi lẩm bẩm một mình. Rồi ngó ra khi thấy mình vừa thốt ra thành lời.

“Ừ, anh cũng nghĩ thế.” Anh cau mày. “Mặc dù với em thì dễ dàng hơn.”

Với em thì dễ dàng hơn hả? Tôi ôm anh thật chặt. “Không phải cái gì cũng là trò chơi đâu. Anh giàu lòng bác ái quá đấy.”

Anh nhún vai, hình như không được thoải mái lắm. “Với một vài thứ thì thế,” anh khẽ đáp.

“Em yêu Christian giàu lòng nhân ái,” tôi thở thề.

“Chỉ anh ta thôi à?”

“Ồ, em yêu cả Christian độc tài nữa, cả Christian cỗ máy kiểm soát, Christian chuyên gia tình ái, Christian lăm chiêu, Christian lãng mạn, Christian e thẹn nữa... danh sách dài vô tận.”

“Có đến cả một lô Christian thế nhỉ?”

“Em còn kể ra được hàng hà sa số nữa cơ.”

Anh cười ha hả. “Đến Năm Mươi Christian ấy nhỉ?” Anh thì thào trong tóc tôi.

“Năm Mươi đáng yêu của em.”

Anh tựa quây, ngả đầu tôi ra sau rồi hôn tôi. “Được rồi, bà Năm Mươi, đi xem tình hình ba em thế nào.”

“Vâng.”

“CHÚNG TA ĐI DẠO một vòng không anh?”

Christian và tôi đang ngồi trên xe R8, lòng tôi phấn khởi hết sức. Tình trạng não bộ của dương Ray đã trở lại bình thường – dấu hiệu phù đã biến mất. Bác sĩ Sluder quyết định ngày mai sẽ để dương tỉnh dậy sau hôn mê. Bà ấy nói tiến triển của dương là rất đáng mừng.

“Được chứ.” Christian cười hớn hở. “Sinh nhật em mà – cứ làm bất kì việc gì em muốn.”

Ồ! Giọng điệu của anh khiến tôi quay ngoắt sang, ngó anh đắm đắm. “Việc gì cũng được à?”

“Ừ, gì cũng được.”

Câu trả lời hứa hẹn nhiều thế nhỉ? “Ồ, thế thì em muốn lái xe.”

“Cứ lái đi, em yêu.” Anh vẫn cười, tôi cũng phì cười theo.

Lái chiếc xe này thật dễ dàng, thế là khi đi ra Đường Liên bang số 5, tôi nhấn chân ga vọt tăng tốc, khiến cả hai đều bật mạnh vào lưng ghế.

“Bình tĩnh đã, cưng,” Christian cảnh cáo.

TRÊN ĐƯỜNG QUAY VỀ Portland, tôi bỗng lóe lên một ý nghĩ.

“Anh định ăn trưa ở đâu?” tôi ướm hỏi Christian.

“Chưa. Em đói rồi à?” Giọng anh khá phấn khởi.

“Vâng.”

“Em muốn ăn ở đâu? Hôm nay là ngày của em mà, Ana.”

“Em biết chỗ này.”

Tôi táp xe gần triển lãm mà José đã từng trưng bày ảnh rồi đỗ bên ngoài nhà hàng Le Picotin, nơi này chúng tôi đã tới sau buổi triển lãm của José.

Christian cười phá lên. “Anh những tưởng em định dẫn anh tới quán bar đáng sợ mà em đã uống say rồi bấm số gọi anh cơ đấy.”

“Sao anh lại nghĩ thế?”

“Để kiểm tra khóm đồ quỳ còn sống hay không.” Anh nhướn mày trêu ghẹo.

Tôi đỏ bừng mặt. “Đừng nhắc lại nữa! Với cả... anh đã rủ em tới khách sạn chỗ anh nghỉ còn gì.” Tôi cười khi.

“Quyết định đúng đắn nhất của anh đấy,” anh đáp, ánh mắt dịu dàng và ấm áp.

“Vâng. Đúng thế thật.” Tôi nhoài người rồi hôn anh.

“Không biết thằng cha khinh khỉnh ấy còn làm bồi bàn không nhỉ?”

Christian hỏi.

“Khinh khỉnh ư? Em thấy anh ta cũng được mà.”

“Thằng cha đó cứ cố gây ấn tượng với em.”

“Thế à, anh ta thành công rồi đấy.”

Miệng Christian chu lên khinh bỉ.

“Ta đi vào xem sao?” Tôi rủ.

“Dẫn đường đi, bà Grey.”

SAU BỮA TRƯA và tạt qua khách sạn lấy laptop của Christian, chúng tôi quay lại bệnh viện. Tôi dành trọn buổi chiều ngồi với dưỡng Ray, đọc to một bản thảo tôi vừa nhận được. Âm thanh đềm theo chỉ là tiếng máy móc đang duy trì cho sự sống của ông, giữ ông ở thêm bên tôi. Giờ khi biết rằng tiến triển của ông đã khá hơn, tôi có thể thở phào nhẹ nhõm hơn, thoải mái hơn. Tràn trề hy vọng. Chỉ cần thời gian để ông hồi phục nữa. Thời gian thì tôi có – tôi luôn sẵn có để dành tặng ông. Tôi vu vơ nghĩ mình có nên gọi lại ẹ không, nhưng quyết định để sau. Tôi nắm hờ bàn tay dưỡng Ray khi ngồi đọc cho ông nghe, thỉnh thoảng lại siết chặt tay, cầu chúc cho ông chóng khỏe. Những ngón tay chạm vào tôi thật mềm mại và ấm áp. Ngón tay chỗ đeo nhẫn cưới của ông vẫn còn vết hằn – mặc dù đã khá lâu rồi.

Một hay hai tiếng sau, chẳng biết là bao lâu, tôi ngược lên và thấy Christian đang cầm laptop trên tay đứng ở cuối giường cạnh y tá Kellie.

“Đến giờ về rồi, Ana.”

Ôi. Tôi giữ chặt tay dưỡng Ray.

Chẳng muốn rời xa ông tẹo nào.

“Anh muốn cho em ăn rồi. Đi nào. Muộn rồi.” Christian có vẻ dứt khoát.

“Tôi định lau rửa cho ông Steele bây giờ,” y tá Kellie giải thích.

“Thôi được.” Tôi đành chấp nhận. “Ngày mai chúng tôi lại đến.”

Tôi thơm lên má dưỡng Ray, cảm thấy đám râu xồm xoàm lạ lẫm chạm vào môi. Chẳng hay ho tẹo nào. Chóng khỏe nhé, ba ơi. Con yêu ba.

“ANH ĐỊNH LÀ CHÚNG TA ĂN TỐI ở tầng dưới, trong phòng riêng,” Christian nói, ánh mắt long lanh khi anh mở cửa vào phòng khách sạn.

“Thật à? Làm nốt công việc còn dang dở mấy tháng trước à?”

Anh tủm tỉm cười. “Nếu em gặp may, bà Grey ạ.”

Tôi cười phá lên. “Christian, em chẳng có váy áo gì tươi tắn để mặc đâu.”

Anh mỉm cười, chìa tay ra, rồi dẫn tôi vào phòng ngủ. Anh mở tủ quần áo và để hé ra một chiếc túi đựng váy màu trắng treo bên trong.

“Lại Taylor mua giúp à?” Tôi hỏi.

“Christian đây,” anh đáp vừa dứt khoát vừa pha chút tự ái. Giọng điệu ấy khiến tôi bật cười. Kéo khóa chiếc túi bọc, tôi thấy một chiếc váy sa- tanh màu xanh dương và lấy ra xem. Tuyệt đẹp – bó sát và quai đeo mảnh. Trông khá gọn gàng đây.

“Đáng yêu quá. Cảm ơn anh. Em hy vọng sẽ vừa.”

“Vừa thôi mà,” anh đáp đầy tự tin. “Và đây nữa” – anh nhắc một hộp đựng giày lên – “giày cùng bộ luôn.” Anh nở nụ cười ma mãnh như loài sói.

“Anh chu đáo thế. Cảm ơn anh.” Tôi vươn người hôn anh.

“Anh là thế mà.” Anh đưa tôi một chiếc túi nữa.

Tôi nhìn anh thắc mắc. Bên trong là một bộ quần áo lót liền thân bó sát không dây, ở giữa là một dọc đăng-ten. Anh vuốt ve má tôi, ngửa cằm tôi lên, rồi đặt nụ hôn.

“Anh mong chờ lát nữa sẽ được cởi món đồ này ra khỏi em.”

SAU KHI ĐÃ TẮM TẮP, tia tóc chẵn chu và cảm thấy mình được nuông chiều quá, tôi ngồi ở mép giường và bắt đầu sấy tóc. Christian bước vào phòng ngủ. Chắc anh vừa làm việc xong.

“Để anh làm cho,” anh nói và chỉ tay về chiếc ghế phía trước bàn trang điểm.

“Sấy tóc cho em ư?”

Anh gật đầu. Tôi chớp chớp mắt.

“Ngồi đi,” anh nhắc, nhìn tôi chăm chăm. Tôi đã quen với vẻ mặt này, và hiểu tốt hơn hết là biết nghe lời. Thật chậm rãi và cẩn thận, anh sấy khô tóc tôi, từng lọn từng lọn tóc bằng đôi tay khéo léo như thường lệ.

“Anh không lạ lẫm với việc này nhỉ,” tôi lẩm bẩm. Tắm gương phản chiếu nụ cười của anh, nhưng anh không đáp lời mà cứ tiếp tục chải tóc cho tôi. Chà... thật dễ chịu quá.

KHI BƯỚC VÀO thang máy để đi ăn tối, chúng tôi bắt gặp những người khác ở đó. Christian trông thật ngon lành trong trang phục áo sơ mi trắng, quần jean và áo vest đen. Không đeo cà vạt. Hai phụ nữ đứng trong thang máy liếc nhìn anh đầy ngưỡng mộ, còn ném sang tôi ánh mắt kém phần bao dung hơn. Tôi cố nhin cười. Vâng, thưa các quý cô, anh ấy là của tôi. Christian nắm tay tôi và kéo tôi sát vào anh trong khi chúng tôi lặng lẽ đi xuống tầng gác lửng.

Thật náo nhiệt, toàn những người ăn mặc xúng xính cho bữa tối, ngồi chuyện trò và ăn uống, khởi động cho buổi tối thứ bảy của mình. Tôi thật cảm kích là mình cũng được ăn mặc chỉnh tề. Chiếc váy bó sát, ôm trọn các đường cong, giữ mọi chi tiết vào đúng nơi đúng chỗ. Tôi phải thừa nhận rằng mình... quyến rũ khi mặc thế này. Tôi biết Christian cũng tán thành.

Thoạt đầu, tôi tưởng chúng tôi đi về phía phòng ăn riêng tư, nơi mà lần đầu tiên chúng tôi tranh luận về bản hợp đồng, nhưng anh lại dẫn tôi đi ngang qua đó, tiến về phía cuối cùng, rồi mở cánh cửa dẫn vào một căn phòng tường gỗ khác.

“Ngạc nhiên nè!” Ôi trời. Kate và Elliot, Mia và Ethan, bố Carrick và mẹ Grace, bác Rodriguez và José, cả mẹ tôi và dượng Bob đều ở đây, giơ cao ly rượu. Tôi đứng sững người nhìn mọi người, không thốt lên lời. Bằng cách nào? Từ khi nào? Tôi sững sờ quay sang Christian, anh siết chặt tay tôi.

Mẹ tôi bước lên phía trước rồi choàng hai tay ôm lấy tôi. Ôi, mẹ!

“Con yêu, trông con đẹp tuyệt vời. Chúc mừng sinh nhật con.”

“Mẹ!” Tôi nức nở, ôm chầm lấy bà. Ôi, mẹ yêu. Nước mắt tuôn trào trên má tôi mặc dù xung quanh có bao nhiêu người, tôi vui mặt vào cổ mẹ.

“Con yêu, bé con à. Đừng khóc. Ray sẽ ổn thôi, ông ấy là người mạnh mẽ lắm. Đừng khóc. Không khóc vào sinh nhật thế nhé.” Giọng bà cũng thổn thức, nhưng mẹ vẫn giữ được bình tĩnh. Hai tay mẹ đỡ khuôn mặt tôi và đưa ngón cái lau nước mắt cho tôi.

“Con tưởng mẹ quên mất rồi.”

“Ồ kìa, Ana! Sao mẹ quên được? Mười bảy tiếng lâm bồn không dễ quên được đâu.”

Tôi bật cười khúc khích qua làn nước mắt, khiến mẹ cũng cười theo.

“Lau khô mắt đi, con yêu. Mọi người tới đây để mừng ngày đặc biệt này của con đấy.”

Tôi khịt khịt mũi, chưa muốn nhìn thấy ai khác trong phòng vội, ngưỡng nghịu và xúc động vì mọi người đã cố gắng thu xếp để tới đây với tôi.

“Sao mẹ tới đây được? Mẹ đến lúc nào thế?”

“Chồng con điều khiển máy bay đi đón đấy, con yêu.” Bà gật gù, chắc bị ấn tượng lắm.

Tôi bật cười. “Cảm ơn mẹ đã tới.” Bà lấy giấy ăn lau mũi cho tôi theo đúng cách đúng kiểu của một bà mẹ. “Kìa mẹ!” tôi lẩn nhẩn, giờ đã bình tĩnh lại rồi.

“Thế có phải tốt hơn không. Chúc mừng sinh nhật con yêu.” Mẹ bước sang một bên, trong khi mọi người sắp thành hàng tới ôm và chúc mừng sinh nhật tôi.

“Ông ấy đang khỏe lên rồi, Ana. Bác sĩ Sluder là một trong những người tài ba nhất nước đây. Chúc mừng sinh nhật, thiên thần đáng yêu.” Mẹ Grace ghì chặt tôi.

“Cứ khóc nếu cậu muốn nhé, Ana – bữa tiệc dành cho cậu mà.” José chúc mừng.

“Chúc mừng sinh nhật, cô bé yêu quý.” Carrick mỉm cười, hai tay nựng hai bên má tôi.

“Vui lên chưa cưng? Ba sẽ chóng khỏe thôi.” Elliot siết chặt tôi trong vòng tay anh ta. “Chúc mừng sinh nhật”

“Được rồi.” Christian nắm tay, kéo tôi ra khỏi cái ôm ghì của Elliot. “Thể hiện tình cảm với vợ em thế là đủ rồi. Đi mà môn trốn vợ sắp cưới của anh đi.”

Elliot cười ranh mãnh đáp lại rồi nháy mắt với Kate.

Một người nhân viên phục vụ tôi chưa từng gặp trước đây mời Christian và tôi rượu sâm-panh màu hồng.

Christian đằng hắng giọng. “Hôm nay sẽ còn hoàn hảo nữa nếu Ray ở đây với chúng ta, nhưng ông ở gần đây thôi. Ông đang khỏe lên rồi, và anh biết ông sẽ rất vui nếu em thực sự vui về đây, Ana. Xin gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người đã tới đây chung vui cùng vợ của con, sinh nhật đầu tiên mở đầu cho những năm tiếp sau nữa. Chúc mừng sinh nhật em yêu.” Christian nâng ly về phía tôi rồi cất tiếng bắt nhịp điệp khúc “Chúc mừng sinh nhật”, thế là tôi phải tự kìm lòng để không trào nước mắt lần nữa.

TÔI DÔI THEO NHỮNG CUỘC CHUYỆN TRÒ sôi nổi quanh bàn ăn. Cảm giác là lạ khi được bao bọc trong sự quan tâm của cả gia đình, trong lòng thì nghĩ tới người mà tôi coi như ba đẻ của mình đang phải dùng máy hỗ trợ trong phòng bệnh lạnh lẽo ở khu giám sát đặc biệt. Tôi cứ bị điều này chi phối, nhưng thâm tâm rất cảm kích mọi người đều tới được đây. Tôi cứ lặng lẽ quan sát cuộc đấu khẩu vui vẻ giữa Elliot và Christian, vẻ hóm hỉnh sôi nổi vốn có ở José, sự nhiệt tình và hăng hái của Mia trước các món ăn, Ethan thì kín đáo liếc nhìn cô. Tôi đoán cậu ta có thích cô bé... nhưng cũng khó mà biết được. Bác Rodriguez đang ngồi tựa lưng trên ghế, và cũng giống tôi, ông đang dõi theo những cuộc chuyện trò. Trông ông đã khá hơn, sau khi được nghỉ ngơi đủ. José rất chu đáo với ba mình, hết cất đồ ăn cho ông lại đến rót đầy ly rượu. Tôi nghĩ, sau khi chứng kiến ba mình thoát chết trong tích tắc, José đã trân trọng bác Rodriguez hơn chẳng.

Tôi ngắm nhìn mẹ. Mẹ đang đích thực là bà, duyên dáng, dí dỏm và sôi nổi. Tôi yêu bà biết bao. Tôi phải nhớ để nói với bà điều này mới được. Cuộc sống thật đáng quý, giờ tôi đã hiểu ra rồi.

“Cậu ổn không đấy?” Kate cất giọng hỏi nhẹ nhàng chẳng giống Kate tẹo nào.

Tôi gật đầu và nắm lấy tay cô bạn. “Ừ. Cảm ơn cậu đã tới.”

“Cậu nghĩ Quý ông Đại gia của cậu có thể để mình vắng mặt trong sinh nhật cậu ư? Bọn mình phải ngồi máy bay trực thăng đấy!” Cô cười toe toét.

“Thế à?”

“Ừ. Tất cả mọi người. Và dấu sao thì Christian lái cũng tài.”

Tôi gật đầu.

“Khá quỵên rũ đấy chứ.”

“Ừ, mình cũng nghĩ thế.”

Chúng tôi cười phá lên.

“Cậu có ở lại đây đêm nay không?” Tôi hỏi.

“Có chứ. Tất cả mọi người nữa, chắc thế. Cậu không hề biết gì về chuyện này à?”

Tôi lắc đầu.

“Anh ấy dụ dỗ dàng chứ hả?”

Tôi gật đầu.

“Anh ấy tặng cậu quà sinh nhật gì thế?”

“Đây này.” Tôi giơ chiếc lắc tay ra. “Ồ, đẹp đấy.”

“Ừ.”

“London à, hay Paris... còn kem là sao?”

“Cậu biết để làm gì đâu.”

“Mình đoán được đấy.”

Chúng tôi lại cười ồ, tôi đỏ cả mặt vì nhớ lại Ben & Jerry’s & Ana.

“À... còn một chiếc R8 nữa.”

Kate làm sánh cả rượu xuống cằm trông chẳng duyên tẹo nào, khiến cả hai lại cười sặc sụa.

“Anh chàng chịu chi ghê đi được, nhỉ?” Cô bạn khúc khích.

Tối phần trắng miệng, trước mặt tôi là chiếc bánh chocolate hoành tráng thấp hai mươi hai ngọn nến và mọi người đồng ca cất tiếng hát “Chúc mừng sinh nhật” nồng nhiệt. Grace ngẩng Christian cất tiếng hát cùng cả gia đình và bạn bè tôi mà ánh mắt bà chan chứa yêu thương. Bất gặp cái nhìn của tôi, bà gửi nụ hôn gió.

“Hãy ước đi em,” Christian thì thầm với tôi. Bằng một hơi thật mạnh, tôi thổi tắt hết nến, lòng thầm cầu chúc cho ba mình chóng khỏe lại. Ba ơi, sớm bình phục nhé. Xin ba hãy khỏe lại đi. Con yêu ba lắm.

TỐI NỬA ĐÊM, BÁC RODRIGUEZ và José đi về trước.

“Cảm ơn bác và cậu đã tới.” Tôi ôm José thật chặt.

“Làm sao bỏ lỡ dịp vui này được. Phải ăn mừng cho tiến triển tích cực của bác Ray chứ.”

“Ừ. Cậu, bác Rodriguez và ba Ray phải đi câu cá với Christian ở Aspen nữa đấy.”

“Thế à? Nghe hay tuyệt.” José cười tươi rói rồi đi lấy áo khoác cho ba mình, tôi cúi xuống chào tạm biệt bác Rodriguez.

“Cháu biết không, Ana, đã có lúc... ờ thì, bác từng tưởng cháu và José...” Giọng ông lặng dần, rồi ông nhìn tôi, đôi mắt đen đau đáu nhưng chan chứa yêu thương.

Ồi không.

“Cháu rất quý con trai bác, bác Rodriguez ạ, nhưng cậu ấy chỉ như anh em trai của cháu thôi.”

“Cháu hẳn là cô con dâu tốt. Và quả là thế. Chúc mừng gia đình Grey.” ông mỉm cười tiếc nuối khiến tôi đỏ mặt.

“Hy vọng mọi người sẽ đều là bạn bè tốt của nhau.”

“Dĩ nhiên rồi. Chồng cháu là chàng trai rất tốt đấy. Cháu khéo chọn lắm, Ana.”

“Cháu cũng nghĩ thế,” tôi khẽ đáp.

“Cháu rất yêu anh ấy.” Tôi ôm tạm biệt bác Rodriguez.

“Cư xử tốt với anh ấy nhé, Ana.”

“Nhất định rồi ạ,” tôi hứa. CHRISTIAN ĐÓNG CỬA phòng khách sạn của chúng tôi vào.

“Cuối cùng cũng được riêng tư rồi,” anh thì thào, đứng tựa lưng vào cánh cửa ngắm nhìn tôi.

Tôi bước lại gần anh, vuốt ngón tay dọc theo ve áo vest anh mặc. “Cảm ơn anh vì bữa tiệc sinh nhật thật tuyệt vời. Anh đích thực là người chồng chu đáo, ân cần và sâu sắc.”

“Niềm vui của anh mà.”

“Vâng, niềm vui của anh. Hãy làm gì đó để thể hiện nó đi,” tôi thì thào. Hai tay tôi giữa chặt ve áo anh, kéo môi anh kề lên môi tôi.

SAU KHI ĂN SÁNG, tôi mở các món quà, rồi gửi một tràng lời tạm biệt vui vẻ tới gia đình Grey và Kavanagh vì họ sắp về Seattle bằng Charlie Tango. Mẹ cùng Christian và tôi tới bệnh viện và nhờ Taylor lái xe vì cả ba người không ngồi vừa chiếc R8 của tôi. Dượng Bob từ chối đi thăm khiến tôi thoải an lòng. Vì nếu không thì chắc kì lắm, và tôi chắc dượng Ray không thấy cảm kích nếu gặp dượng Bob trong tình trạng không phải khỏe khoắn nhất của mình.

Dượng Ray trông vẫn thế. Râu tóc có dài hơn. Mẹ bị sốc khi thấy ông, và hai chúng tôi bật khóc cùng lúc.

“Ôi, Ray.” Bà siết chặt tay và dịu dàng vuốt má ông, tôi xúc động ứa nước mắt khi thấy sự âu yếm của mẹ dành cho chồng cũ. May mà tôi để khăn giấy trong túi xách. Chúng tôi ngồi xuống cạnh ông, tôi nắm tay mẹ, còn mẹ nắm tay ông.

“Ana à, đã có thời ông ấy là trung tâm vũ trụ của mẹ. Mặt trời mọc và lặn cùng với ông. Mẹ sẽ mãi yêu thương ông ấy. Ông đã chăm sóc con thật tận tình.”

“Mẹ à...” Giọng tôi nghẹn lại, bà vuốt má tôi rồi vén một lọn tóc ra phía sau tai tôi.

“Con biết mẹ sẽ luôn yêu ba Ray mà. Hai người chỉ là bị dạt ra khỏi nhau thôi.” Bà thở dài. “Và mẹ không thể sống cùng ông ấy nữa.” Mẹ cúi xuống nhìn bàn tay mình, và tôi tự hỏi không biết có phải mẹ đang nghĩ đến Steve, Ông Chồng Thứ Ba không, chúng tôi chẳng bao giờ nhắc đến ông ấy.

“Con biết mẹ yêu ba Ray,” tôi khẽ nói, nước mắt đã khô lại. “Họ sẽ để ba hết hôn mê hôm nay.”

“Tốt lắm. Mẹ chắc ông sẽ ổn thôi. Ông ấy rần rỏ lắm. Mẹ nghĩ con học được điểm đó ở ông đấy.”

Tôi phì cười. “Mẹ có kể thế với Christian không?”

“Cậu ấy có nghĩ con cũng cứng cỏi lắm không?”

“Con tin là có.”

“Mẹ sẽ bảo cậu ấy đấy là đặc tính gia đình nhé. Hai con trông rất xứng đôi vừa lứa bên nhau đấy, Ana. Rất hạnh phúc.”

“Chắc thế đấy ạ. Dù sao thì cũng tiến xa thế rồi còn gì. Con yêu anh ấy. Anh ấy là trung tâm vũ trụ của con.”

“Cậu ấy rõ ràng yêu con tha thiết lắm, cưng ạ.”

“Và con cũng yêu anh ấy thiết tha.”

“Hãy nhớ nói cho anh ấy nghe thế nhé. Đàn ông cũng thích nghe mấy cái điều đó y như phụ nữ mình muốn được nghe vậy.”

TÔI NÀI NỈ ĐI ra sân bay tiễn mẹ và dượng Bob. Taylor lái R8 đi theo, còn Christian đi chiếc SUV. Tôi rất tiếc họ không thể ở lại lâu hơn, nhưng họ phải về Savannah[50].

[50] Savannah là thành phố lớn nhất nằm ở bang Georgia, đông nam nước Mỹ.

Cuộc chia tay thấm đẫm nước mắt.

“Dượng chăm sóc mẹ con chu đáo nhé, Bob,” tôi khẽ dặn dò khi ông ôm tôi.

“Chắc chắn rồi, Ana. Và con cũng bảo trọng nhé.”

“Con nhớ rồi ạ.” Tôi quay sang mẹ. “Tạm biệt, mẹ yêu. Cảm ơn mẹ đã tới,” tôi khẽ chào, giọng khàn đi. “Con yêu mẹ lắm.”

“Ôi, con yêu, mẹ cũng yêu con lắm. Dượng Ray sẽ khỏe thôi, ông ấy chưa chịu từ bỏ cuộc sống trần ai dài lê thê này đâu. Biết đâu ông đang mải chơi trò lính thủy mà chưa chịu dậy.”

Tôi bật cười. Mẹ nói đúng. Tôi quyết chí sẽ đọc hết các trang thể thao của số báo ra ngày chủ nhật vào tối nay cho Ray nghe mới được. Tôi nhìn mẹ và dượng Bob leo lên bậc thang của chiếc máy bay hãng Grey. Bà ngoảnh lại vẫy tay tạm biệt mà mắt đầm lệ, rồi quay đi. Christian quàng tay quanh vai tôi.

“Quay lại thôi, em yêu,” anh khẽ gọi.

“Anh sẽ lái xe chứ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

BUỔI TỐI HÔM ẤY khi quay lại bệnh viện, đương Ray trông khác hẳn. Mất một lúc tôi mới nhận ra ông thở đã được rút ra. Đương Ray đang tự thở một mình. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi vuốt ve má đương rồi lấy giấy ăn ra chấm bên khóe miệng ông.

Christian đi tìm bác sĩ Sluder hoặc bác sĩ Crowe để hỏi thăm tình hình, còn tôi ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc bên cạnh giường ông.

Tôi mở tờ chủ nhật Oregonian phần thể thao rồi bắt đầu đọc to mục tin về trận bóng giữa đội Sounders đấu với Real Salt Lake. Theo tường thuật ở đây thì trận đấu thật khốc liệt, nhưng đội Sounders bị thua vì cú phản lưới nhà do lỗi của Kasey Keller. Tôi vẫn giữ chặt tay Ray trong khi đọc hết bài báo.

“Và kết quả cuối cùng, Sounders một, Real Salt Lake hai.”

“Này, Annie, ta lại thua à? Không thể nào!” Đương Ray khê kêu lên, và siết chặt tay tôi.

Ba ơi!

69. Chương 19

Chương 19

Nước mắt lăn dài trên má tôi.

Ông đã tỉnh rồi. Ba tôi đã trở về.

“Đừng khóc, Annie.” Giọng ba khàn khàn. “Có chuyện gì thế?”

Tôi dùng cả hai tay đỡ tay ông rồi nựng nó áp lên má mình. “Ba gặp tai nạn. Giờ ba đang trong bệnh viện ở Portland.”

Ông nhần mặt, chẳng biết vì thấy không thoải mái trước biểu cảm chẳng giống tôi chút nào hay vì không nhớ gì về vụ tai nạn.

“Ba muốn uống nước không?” Tôi hỏi, dù không biết chắc mình có được cho ông ăn uống gì hay không. Ông gật đầu, vẻ ngơ ngác. Lòng tôi thất lại. Tôi đứng dậy rồi cúi xuống hôn lên trán ông. “Con yêu ba. Mừng ba tỉnh dậy.”

Ông vung tay bối rối. “Ba cũng thế, Annie. Nước.” Tôi chạy nhào tới chỗ bàn trực của y tá.

“Ba tôi – ông ấy vừa tỉnh!” Tôi cười rạng rỡ với y tá Kellie, cô ấy cũng tươi tỉnh cười đáp lại.

“Báo cho bác sĩ Sluder biết,” cô nhắc đồng nghiệp rồi hỏi hả đi vòng qua bàn.

“Ông ấy muốn uống nước.”

“Để tôi mang cho ông.”

Tôi tung tăng quay lại giường ông, trong lòng phấn khởi vô cùng. Khi tôi bước vào, ông đang nhắm mắt, đột nhiên tôi lo nhờ ông lại bị hôn mê thì sao.

“Ba ơi?”

“Ba đây,” ông đáp khê khàng, và mắt chớp chớp mở khi y tá Kellie tay cầm một bình đá viên và một chiếc cốc đi vào.

“Xin chào ông Steele. Tôi là Kellie, y tá của ông. Con gái ông vừa bảo ông thấy khát nước.”

TRONG PHÒNG CHỜ, Christian đang chú mục vào màn hình laptop, mải mê với công việc. Anh ngước lên khi tôi khép cửa vào.

“Ba tỉnh rồi,” tôi báo tin. Anh mỉm cười, vẻ căng thẳng trong mắt tan biến. Ồ... lúc trước tôi không để ý. Đạo này anh luôn căng thẳng thế ư? Anh đặt laptop xuống bên cạnh, đứng lên ôm lấy tôi.

“Ba thế nào rồi?” Anh hỏi khi tôi ôm chầm lấy anh.

“Nói chuyện, khát nước, và còn ngơ ngác. Ba không nhớ gì vụ tai nạn cả.”

“Có thể hiểu được mà. Giờ ba tỉnh rồi, anh muốn đưa ông về Seattle. Rồi ta có thể về nhà, và mẹ anh có thể để mắt tới ông.”

Thế có được không nhỉ?

“Em không chắc ba đủ khỏe để di chuyển thế đâu.”

“Anh sẽ nói chuyện với bác sĩ Sluder. Lấy ý kiến của bà ấy xem sao.”

“Anh nhớ nhà à?”

“Ừ.”

“Đồng ý.”

“EM CƯỜI CHƯA THỎA À,” Christian nhận xét khi tôi táp xe bên ngoài khách sạn Heathman.

“Em thấy nhẹ cả người. Và vui quá.”

Christian cười toét miệng. “Tốt.”

Trời tối dần, tôi thấy rùng mình khi bước ra ngoài trong tiết trời buổi tối khô hanh mát lạnh. Tôi đưa chìa khóa xe cho nhân viên trông xe. Mắt cậu ta nhìn chiếc xe đầy thềm thuồng, tôi sao trách cậu ta được. Christian quàng tay quanh người tôi.

“Ta ăn mừng nhỉ?” Anh hỏi khi chúng tôi bước vào sảnh khách sạn.

“Ăn mừng gì?”

“Ba em.”

Tôi cười khúc khích, “Ồ, phải rồi.”

“Anh nhớ điệu cười này đấy.” Christian hôn lên tóc tôi.

“Mình ăn trong phòng được không? Anh biết đấy, một đêm yên tĩnh ở nhà thôi?”

“Được chứ. Đi nào.” Nắm lấy tay tôi, anh dẫn tôi ra phía thang máy.

“NGON TUYỆT VỜI,” tôi lẩm bẩm đầy mãn nguyện khi đẩy chiếc đĩa vừa ăn hết ra, mãi sau đó vẫn còn no căng. “Họ thực sự biết cách làm món bánh tarte tatin ngon tuyệt cú mèo.” Tôi đã tắm và đang mặc chiếc áo phông của Christian và quần chip. Nhạc nền là chiếc iPod của Christian đang để chế độ ngẫu nhiên và giọng Dido đang lú lo ca khúc White Flag.

Christian nhìn tôi suy xét. Tóc anh vẫn ẩm sau khi tắm, anh mặc áo phông đen và quần jean. “Bữa nay anh mới thấy em ăn cho ra hồn suốt từ lúc ta đến đây đấy,” anh nhận xét.

“Em đói mà.”

Anh tựa lưng vào thành ghế và nở nụ cười tự mãn rồi nhấp một ngụm rượu vang trắng. “Giờ em thích làm gì?” Giọng anh thật nhẹ nhàng.

“Thế anh muốn làm gì?”

Anh nhướn mày, thích thú. “Làm cái việc anh luôn muốn làm.”

“Là việc gì?”

“Bà Grey, đừng vờ vịt thế?”

Đi vòng qua bàn ăn, tôi nắm lấy bàn tay anh, lật ngửa ra, lướt ngón trỏ trong lòng bàn tay anh. “Em muốn anh vuốt ve em bằng cái này.” Tôi lướt ngón tay mình lên ngón trỏ của anh.

Anh tựa mình trên ghế. “Chỉ thế thôi hả?” Mắt anh vừa tối thẫm lại vừa như cháy rực lên.

“Có lẽ cả đây nữa?” Tôi miết ngón tay theo ngón giữa của anh rồi trở lại lòng bàn tay. “Và đây nữa.” Móng tay tôi cào nhẹ lên ngón giữa của anh. “Dứt khoát cả cái này nữa.” Ngón tay tôi dừng lại ở ngón tay đeo nhẫn cưới. “Chỗ này gọi cảm lắm đấy.”

“Giờ còn thế không?”

“Chắc chắn có chứ.” Nó nhắc nhở rằng anh chàng này là của tôi. Rồi tôi vuốt ve vết chai tay mới xuất hiện trên lòng bàn tay anh bên dưới chiếc nhẫn. Anh nhào người về phía trước và đỡ lấy cảm tôi bằng bàn tay kia.

“Bà Grey, em đang quyến rũ anh đấy à?”

“Em mong là thế.”

“Anastasia, anh sẵn lòng.” Giọng anh trầm hẳn xuống. “Lại đây nào.”

Anh khế níu tay tôi, kéo tôi vào lòng. “Anh thích mở lối tự do vào em đây.” Anh lướt bàn tay lên đùi tôi, vòng ra sau hông. Tay kia đỡ gáy rồi hôn tôi, cứ giữ tôi yên trong tư thế ấy.

Hơi thở anh mang vị rượu vang trắng, vị bánh táo và cả vị Christian. Tôi luồn tay vào tóc, giữ anh sát vào tôi trong khi cả hai đang điên cuồng và đắm say trong nụ hôn mãnh liệt, máu tôi sôi lên trong huyết mạch. Chúng tôi thở hổn hển khi Christian tách ra.

“Lên giường thôi,” anh thì thào khi môi vẫn áp trên môi tôi.

“Giường ư?”

Anh ngã người ra sau và kéo tóc khiến tôi phải ngửa lên nhìn anh. “Thế em thích ở đâu nào, bà Grey?”

Tôi nhún vai, tỏ vẻ thờ ơ. “Làm em ngạc nhiên đi.”

“Tối nay em hăm hở thế.” Anh cọ mũi dọc theo mũi tôi.

“Có khi em phải bị trối lại.”

“Có lẽ thế đây. Em đang trở nên phách lối hơn khi lớn thêm một tuổi.” Anh nheo mắt, nhưng không giấu nổi vẻ hóm hỉnh trong ánh nhìn ấy.

“Anh định làm gì đây?” Tôi thách thức.

Mắt anh chợt bừng sáng long lanh. “Anh biết mình định làm gì rồi. Xem em có đủ sức không đã.”

“Ồ kìa, ngài Grey, mấy hôm nay anh rất nhẹ nhàng với em rồi. Em đâu có làm bằng gương kính, anh biết mà.”

“Em không thích nhẹ nhàng à?”

“Dĩ nhiên, với anh mà. Nhưng anh còn biết... rất nhiều gia vị của cuộc sống.” Tôi chớp chớp mắt nhìn anh.

“Em đang muốn cái gì đó bớt nhẹ nhàng hơn sao?”

“Cái gì đó khăng định quyền sống mà.”

Anh nhướng mày ngạc nhiên. “Khăng định quyền sống ư,” anh nhắc lại, giọng bất ngờ nhưng đầy thích thú.

Tôi gật đầu. Anh nhìn tôi một lát. “Đừng cần môi nữa,” anh thì thào, rồi đột nhiên đứng phắt dậy khi tôi vẫn ôm trong lòng. Anh bước tới chiếc ghế sofa nhỏ nhất trong ba chiếc rồi đặt tôi xuống đó.

“Chờ đây. Không đi đâu cả.” Anh nhìn tôi bằng ánh mắt nóng bỏng, dữ dội rồi quay gót bước vào phòng ngủ. Ôi... những bước chân trần của Christian. Sao bàn chân anh cũng gợi cảm đến vậy? Lát sau anh quay lại, và khiến tôi ngạc nhiên khi tựa cằm vào vai tôi từ phía sau.

“Anh nghĩ ta sẽ bỏ qua cái này.” Anh túm lấy áo phông tôi đang mặc rồi lôi nó qua đầu tôi, để tôi trần trụi với độc chiếc quần chip. Anh vén đuôi tóc tôi ra sau rồi hôn.

“Đứng lên nào,” anh ra lệnh khi môi vẫn áp trên môi tôi rồi buông tôi ra. Tôi ngay lập tức làm theo. Anh trải một chiếc khăn tắm ra ghế sofa.

Khăn tắm ư?

“Cởi quần ra.”

Tôi nuốt khan nhưng rồi vẫn làm theo lệnh, thả nó xuống cạnh ghế.

“Ngồi xuống.” Anh túm đuôi tóc rồi ngả đầu tôi ra sau.

“Nhấc đầu gối lên,” anh khẽ ra lệnh. “Rồi tựa vào ghế.”

Christian quay lại và đôi mắt anh như khóa chặt lấy tôi trong từng bước chân tiến về phía chiếc ghế, rồi tao nhã quỳ gối trước mặt tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy mình như bị bóc trần ra vậy.

Những ngón tay anh như nhuộm đầy ma lực, lướt khắp cơ thể, khiến tôi như bùng nổ, rên lên những tiếng kêu rời rạc. Anh áp lòng bàn tay vào vùng da thịt ngọt ngào nhạy cảm nhất trên cơ thể tôi, trong khi những dư chấn vẫn lan khắp cơ thể, dằng dai mãi cơn nhức nhối ngọt ngào.

Sau đó anh lật người tôi xuống, mặt hướng xuống mặt ghế còn hai đầu gối quỳ trên sàn nhà. Anh dang hai chân tôi ra.

“Ôi, Ana,” tiếng anh rít qua hàm răng nghiến chặt khi anh bắt đầu chuyển động. Những ngón tay anh bấu chặt hai bên hông tôi trong khi anh vào ra liên tục và dữ dội. Tôi lại thấy mình đang được đẩy lên. Không... A...

“ĐÃ ĐỦ KHẲNG ĐỊNH QUYỀN SỐNG VỚI EM CHƯA?” Christian hôn lên tóc tôi.

“Ôi, rồi đây,” tôi lẩm bẩm, mắt nhìn lên trần nhà. Tôi đang nằm dài trên người anh, cả hai lẫn nhào ra sàn nhà bên cạnh chiếc ghế sofa. Anh vẫn mặc đồ.

“Em nghĩ ta nên làm lần nữa. Lần này không có áo xống trên người anh nữa.”

“Chúa ơi, Ana. Cho người ta thời gian đã chứ.”

Tôi cười khúc khích còn anh cũng bật cười. “Anh mừng là ba Ray đã tỉnh lại. Đường như mọi ham muốn của em đã hồi sinh,” anh cất lời, không giấu nổi nét cười trong giọng nói.

Tôi quay lại quắc mắt nhìn anh. “Anh quên việc đêm qua và sáng nay rồi à?” Tôi chu miệng trách móc.

“Sao mà quên được hả cưng.” Anh cười tươi rói, trong bộ dạng ấy trông anh thật trẻ trung, vô tư và hạnh phúc. Anh chộp lấy hông tôi. “Vòng ba của em tuyệt lắm, bà Grey.”

“Anh cũng thế.” Tôi nhướn một bên lông mày trên anh. “Mặc dù nó còn đang bị che khuất.”

“Thế em định làm gì với nó, bà Grey?”

“Sao nào, em sắp lột trần anh ra, ngài Grey ạ. Trần trụi luôn.”

Anh cười rạng rỡ.

“Và em nghĩ anh có nhiều điểm đáng yêu lắm,” tôi khẽ nhắc lại lời bài hát đang bật trong phòng. Nụ cười của anh lịm dần.

Ôi, đừng.

“Thật mà,” tôi thì thầm. Tôi cúi xuống hôn lên khóe miệng anh. Anh nhắm mắt lại và siết chặt vòng tay quanh quanh người tôi.

“Christian, anh đáng yêu thật mà. Anh sẽ biến những ngày cuối tuần này trở nên thật đặc biệt – cho dù có chuyện không hay xảy đến với ba Ray. Cảm ơn.”

Anh tròn mắt nghiêm nghị, nét mặt anh khiến tôi vô cùng xúc động.

“Bởi vì anh yêu em,” anh khẽ đáp.

“Em biết. Em cũng yêu anh.” Tôi vuốt ve khuôn mặt anh. “Anh là báu vật quý giá của em. Anh biết thế, phải không?”

Anh nằm im, ngược mắt nhìn vô định.

Ôi, Christian... anh Năm Mươi yêu dấu của em.

“Tin lời em đi,” tôi thì thào.

“Không dễ dàng gì.” Giọng anh thoảng như không nghe rõ lời.

“Cố đi. Cố hết sức vào, vì sự thực là thế.” Tôi lại vuốt ve khuôn mặt anh, ngón tay chà lên đám tóc mai mềm mại của anh. Đôi mắt xám của anh như mảnh khuyết của đại dương, đau đớn và khổ sở. Tôi những muốn len vào trong và giữ chặt anh lại.

Làm bất kì điều gì để ngăn cản ánh nhìn đó. Đến bao giờ anh mới nhận ra rằng anh là cả thế giới với tôi? Rằng anh xứng đáng hơn rất nhiều tình yêu của tôi, của cha mẹ hay anh chị em của anh? Tôi từng nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần với anh, và tới giờ Christian vẫn cứ nhìn tôi bằng ánh mắt mất mát, bị ruồng bỏ ấy. Chỉ thời gian thôi. Mọi việc sẽ cần nhiều thời gian đây.

“Em bị lạnh mát. Đi nào.” Anh uyển chuyển đứng dậy và kéo cả tôi đứng dậy cạnh anh. Tôi luồn tay ôm quanh eo anh khi chúng tôi bước vào phòng ngủ. Tôi sẽ không thúc ép anh, nhưng từ sau tai nạn của dượng Ray, việc giúp anh hiểu rằng tôi yêu anh nhiều biết bao là điều trở nên vô cùng quan trọng.

Khi vào phòng ngủ, tôi tự lự, định liệu mình gọi lại tâm trạng hưng phấn thoải mái của vài phút trước.

“Ta xem TV đi?” Tôi gợi ý.

Christian cười khi. “Anh cứ mong sắp có hiệp hai.” Anh chàng Lắm Chiêu sớm nắng chiều mưa của tôi đã trở lại. Tôi nhượng một bên lông mày khi dừng lại cạnh giường.

“Được thôi, nếu thế em nghĩ mình sẽ giành phần chủ động đấy.”

Anh sững sờ nhìn tôi, trong khi tôi đẩy anh lăn ra giường rồi nhanh chóng cưỡi lên mình anh, ghim hai tay anh xuống cạnh đầu.

Anh cười tươi rói. “Chắc, bà Grey, giờ em bắt được anh rồi, em định làm gì nào?”

Tôi cúi xuống thì thầm bên tai anh, “Em sẽ cho anh một bất ngờ...”

CHRISTIAN LÀM VIỆC bên máy tính. Đang là buổi sáng ban mai đẹp trời, có lẽ anh đang gõ email.

“Chào buổi sáng.” Tôi đứng ở ngưỡng cửa bên lên chào. Anh quay lại cười với tôi.

“Chào bà Grey. Em dậy sớm đấy.” Anh dang rộng vòng tay.

Tôi lao qua phòng và nhào vào lòng anh. “Anh cũng thế mà.”

“Anh làm việc chút.” Anh cựa mình khi hôn lên tóc tôi.

“Việc gì thế?” Tôi hỏi, linh cảm thấy có chuyện không ổn.

Anh thở dài. “Haiz, anh nhận được email của thám tử Clark, ông ấy muốn nói chuyện với em về lão khốn Hyde.”

“Thế à?” Tôi ngồi bật dậy để nhìn anh rõ hơn.

“Ừ. Anh bảo ông ấy rằng em đang ở Portland, nên ông cứ phải chờ. Nhưng ông ấy nói muốn phỏng vấn em luôn ở đây.”

“Ông ấy tới đây à?”

“Có lẽ thế.” Christian có vẻ bất ngờ.

Tôi nhăn mặt. “Quan trọng đến mức không chờ được sao?”

“Đúng thế.”

“Khi nào ông ấy đến?”

“Hôm nay. Anh sẽ viết thư lại cho ông ấy.”

“Em chẳng có gì phải giấu giếm cả. Chỉ không biết ông ấy muốn biết gì?”

“Ta sẽ sớm biết khi ông ta tới đây thôi. Em cũng chuẩn bị tâm lí đi.” Christian lại tựa mình. “Bữa sáng sắp mang lên ngay đây. Ăn đã, rồi mình vào thăm ba em.”

Tôi gật đầu. “Anh cứ ở nhà nếu muốn. Em thấy anh cũng bận mà.” Anh cau có. “Không, anh muốn đi cùng em.”

“Đồng ý.” Tôi cười tươi, quàng tay quanh cổ rồi hôn anh.

RAY ĐANG CẦU ĐIÊN LÊN. Vui thật. Ông ngứa ngáy, khó chịu, mắt kiên nhẫn và bồn chồn.

“Ba à, ba vừa trải qua tai nạn xe hơi nghiêm trọng đấy. Cần thời gian để lành hẳn. Christian và con muốn chuyển ba về Seattle.”

“Không hiểu sao các con phải lo lắng cho ba thế. Ở đây ba cũng sẽ khỏe mà.”

“Đừng ngang ngược thế.” Tôi siết chặt tay ông, ông mỉm cười đáp lại âu yếm.

“Ba có cần gì không?”

“Ba có thể sát phạt một cái bánh vòng chiên đấy, Annie.”

Tôi cười đầy cảm thông. “Con sẽ mua vài chiếc bánh cho ba. Để chọn ở cửa hàng Vôô.”

“Hay lắm!”

“Ba có muốn uống cà phê hảo hạng nữa không?”

“Quá chuẩn!”

“Được, con sẽ đi lấy một ly.”

CHRISTIAN LUÔN ĐANG TRONG phòng chờ, nói chuyện điện thoại. Anh cứ phải điều hành công việc từ đây. Lại một điều là anh chỉ có một mình, mặc dù phòng giám sát đặc biệt kể bên đông lúc nhúc người. Tôi tự nhủ không biết có phải Christian dọa nạt gì đám khách thăm khác không. Anh gác máy.

“Clark sẽ tới đây lúc bốn giờ chiều.”

Tôi nhăn mặt. Sao gấp thế. “Vâng. Ba Ray muốn uống cà phê và ăn bánh vòng chiên.”

Christian cười phá lên. “Anh nghĩ mình cũng muốn thế nếu bị tai nạn đấy. Nhờ Taylor đi cho.”

“Không, để em.”

“Rủ Taylor đi cùng em.” Giọng anh nghiêm lại.

“Vâng.” Tôi đảo mắt còn anh trừng mắt nhìn lại. Rồi anh nhếch miệng cười, đầu nghiêng một bên.

“Không có ai ở đây nhỉ.” Giọng anh trầm đi đầy mê hoặc, tôi hiểu ra anh đang dọa sẽ đánh đòn tôi đây. Tôi suýt chút nữa thách thức anh thì một cặp đôi trẻ tuổi đi vào. Cô gái đang lên khóc khe khe.

Tôi nhún vai về tiếu nuối với Christian, và anh gật đầu. Anh cầm laptop lên, nắm tay tôi rồi dẫn tôi ra khỏi phòng. “Họ cần được riêng tư hơn chúng ta đây,” Christian lầm bầm. “Chúng ta sẽ vui vẻ sau cũng được.”

Bên ngoài Taylor đang nhẩn nại đứng chờ. “Đi mua cà phê và bánh chiên nào.”

ĐÚNG BỐN GIỜ, có tiếng gõ cửa ở phòng khách sạn. Taylor dẫn thám tử Clark vào phòng, trông ông ta cáu kỉnh hơn mọi khi. Ông ta lúc nào trông chẳng hẳn học. Có thể vẽ mặt ông ta vốn thế.

“Chào ông bà Grey, cảm ơn các vị đã đồng ý gặp tôi.”

“Chào thám tử Clark.” Christian bắt tay ông ta rồi mời ngồi. Tôi ngồi xuống chiếc sofa tối qua mình đã rất thỏa mãn. Ý nghĩ ấy khiến tôi đỏ mặt.

“Tôi tới để gặp bà Grey,” ông nói thẳng với Christian và Taylor, anh ta đang đứng nép bên cạnh cửa. Christian liếc nhìn Taylor rồi khẽ lên gập đầu, anh ấy quay lưng đi ra ngoài, đóng cửa lại.

“Mọi điều ông muốn nói với vợ tôi đều có thể nói thẳng trước mặt tôi.” Giọng Christian rất lạnh lùng và nghiêm túc kiểu công việc. Thám tử Clark quay sang tôi.

“Bà có muốn chồng mình ở đây không?”

Tôi cau mày nhìn ông ta. “Dĩ nhiên rồi. Tôi chẳng phải giấu giếm gì cả. Ông chỉ định phỏng vấn tôi thôi phải không?”

“Vâng, thưa bà.”

“Tôi muốn chồng mình ở lại.” Christian ngồi bên cạnh tôi, vẻ căng thẳng.

“Thôi được,” Clark khẽ đáp, vẻ nhún nhường. Ông đằng hắng giọng. “Thưa bà Grey, ông Hyde thừa nhận bà quấy rối tình dục ông ta và có một vài động thái tán tỉnh ông ta.” Ô kìa! Tôi suýt cười phá lên, nhưng tay tôi đặt lên đùi Christian để kiềm chế anh lại khi thấy anh nhấp nhồm trên ghế.

“Quá phi lí,” Christian thốt lên. Tôi siết chặt đùi Christian để nhắc anh kiềm chế.

“Sự thực không hề như thế,” tôi bình thản tuyên bố. “Thực ra, vấn đề ngược lại thì có. Ông ta quấy rầy tôi khá thô bạo, nên mới bị sa thải.” Thoáng chốc thám tử mím chặt môi lại trước khi tiếp tục nói.

“Hyde viện cớ rằng bà đã bịa ra chuyện quấy rối để có lý do sa thải ông ta. Ông ta cho rằng bà làm thế vì ông ta khước từ những lời tán tỉnh của bà và vì bà muốn vị trí công việc của ông ấy.”

Tôi nhăn nhó. Chết tiệt thật. Jack còn hoang tưởng hơn tôi tưởng. “Không phải thế.” Tôi lắc đầu.

“Ông thám tử, vui lòng không nói với tôi rằng ông lái xe cả chặng đường như thế để tới quấy rầy vợ tôi với những lời buộc tội quái đản đó.” Thám tử quay sang nhìn Christian bằng cặp mắt xanh lơ cứng như thép.

“Tôi muốn nghe trực tiếp từ bà Grey, thưa ngài,” ông ta khẽ đáp lại với vẻ thận trọng. Tôi lại siết chặt đùi Christian, thầm khấn nài anh giữ bình tĩnh.

“Em không phải nghe mấy thứ vớ vẩn này đâu, Ana.”

“Em nghĩ mình nên để thám tử Clark biết chuyện gì đã xảy ra.”

Christian sững nhìn tôi một lúc, rồi xua tay về nhẩn nhẹn.

“Những điều Hyde nói không phải là sự thực.” Tôi cố giữ giọng mình bình tĩnh, mặc dù trong lòng không hề như vậy. Tôi đang hoang mang với những lời cáo buộc này và lo rằng Christian sẽ nổi xung lên. Jack đang chơi trò gì thế? “Ông Hyde gạ gẫm tôi trong bếp ở cơ quan một buổi tối nọ. Ông ta bảo rằng tôi phải cảm ơn ông ta khi được nhận vào làm và đáp lại ông ta muốn được thỏa mãn tình dục. Ông ta đã cố hăm dọa tôi, dùng những lá thư tôi đã gửi cho Christian, dọa ấy chúng tôi chưa lấy nhau. Tôi không hề biết Hyde lại giám sát được cả hòm mail của mình. Ông ta bị hoang tưởng – thậm chí ông ta còn đổ tội cho tôi là gián điệp mà Christian cử đến, để giúp anh ấy chiếm đoạt công ty. Ông ta không hề biết rằng Christian vừa mới mua lại Nhà xuất bản.” Tôi lắc đầu khi hồi tưởng lại kí ức đau đớn ấy, sự căng thẳng khi đối đầu với Hyde. “Cuối cùng tôi đã đánh gục ông ta.”

Lông mày Clark rướn lên kinh ngạc. “Hạ gục ông ấy ư?”

“Ba tôi là cựu chiến binh. Hyde... ừm thì, đã chạm vào tôi, và tôi biết cách tự bảo vệ mình.”

Christian liếc nhìn tôi thoáng chút tự hào.

“Tôi hiểu rồi.” Clark ngồi tựa thẳng lưng vào ghế sofa, thở ra nặng nề.

“Ông đã nói chuyện với trợ lý cá nhân nào trước đó của Hyde chưa?”

Christian hỏi với giọng điệu khá ân cần.

“Rồi, đã gặp. Nhưng thực tế chẳng thu lượm được gì từ những trợ lý chịu nói chuyện với chúng tôi. Họ đều bảo ông ta là kiểu sếp mẫu mực, mặc dù không ai trong số họ làm việc hơn ba tháng cả.”

“Chúng tôi cũng gặp rắc rối đó,” Christian lẩm bẩm.

Ồ? Tôi cũng người liếc Christian, cả thám tử Clark cũng thế.

“Là nhân viên phụ trách an ninh của tôi. Ông ấy đã phỏng vấn năm người từng làm dưới quyền Hyde.”

“Sao phải thế?”

Christian nhìn Clark bằng ánh mắt lạnh như thép nguội. “Vì vợ tôi đã đã từng làm việc cho ông ta, và tôi tiến hành thủ tục an ninh với bất kỳ ai vợ tôi làm việc cùng.”

Thám tử Clark đỏ bừng mặt. Tôi nhún vai tỏ vẻ rất tiếc và nở nụ cười hàm ý hoan-nghe-nh-tới-thế-giới-của-tôi.

“Tôi hiểu rồi,” Clark trả lời. “Tôi nghĩ còn nhiều uẩn khúc chưa tìm ra, thưa ngài Grey. Chúng tôi sẽ kiểm tra kỹ căn hộ của ông ta vào sáng mai, và có thể bấy giờ sẽ biết thêm được gì đó. Mặc dù theo nguồn tin cho biết ông ta đã không sống ở đó một thời gian rồi.”

“Các vị đã lục soát rồi sao?”

“Rồi. Chúng tôi sẽ làm lại lần nữa. Đầu mỗi điều tra trước nhất lúc này.”

“Các vị vẫn chưa buộc tội ông ta về tội cố ý giết người với trường hợp Ros Bailey và tôi ư?” Christian khẽ hỏi.

Gì cơ?

“Chúng tôi hy vọng sẽ tìm thấy nhiều bằng chứng hơn liên quan đến vụ phá hoại máy bay của ngài, thưa ngài Grey. Chúng tôi cần thêm chứng cứ ngoài một phần vân tay đó, và trong khi ông ta còn bị tạm giam, chúng tôi có thể kịp thu thập thêm bằng chứng cáo buộc khác.”

“Ngài tới đây tất cả chỉ có thể thôi?”

Clark có vẻ giận. “Đúng thế, ngài Grey, trừ khi ngài nghĩ thêm được gì về lời nhắn đó?”

Lời nhắn ư? Lời nhắn nào cơ?

“Không. Tôi bảo ông rồi. Với tôi nó chẳng có nghĩa lý gì.” Christian không giấu nổi vẻ cáu kỉnh. “Và tôi thấy sao ta không trao đổi qua điện thoại.”

“Tôi tưởng đã bảo ngài rằng tôi thích tiếp cận trực diện hơn. Và tôi sắp tới thăm bà dì tôi đang sống ở Portland – nhất cử... lưỡng tiện.” Clark vẫn giữ vẻ mặt lạnh như tiền và không hề bối rối trước vẻ cáu kỉnh của chồng tôi.

“Thế thì, nếu chúng ta đã xong, tôi còn có việc phải làm.” Christian đứng dậy và thám tử Clark hiểu ý cũng đứng lên.

“Cảm ơn bà đã dành thời gian, bà Grey,” ông ta nói xã giao.

Tôi gật đầu.

“Chào ngài Grey.” Christian mở cửa và Clark ra về.

Tôi ngồi phịch xuống ghế.

“Em tin gã khốn đó không?” Christian nổi xung lên.

“Clark ư?”

“Không, thằng khùng Hyde ấy.”

“Không, không thể nào.”

“Hắn đang giở trò gì nữa?” Christian cắn nhai qua hàm răng siết chặt.

“Em không biết nữa. Anh có nghĩ Clark tin em không?”

“Dĩ nhiên là có rồi. Ông ấy biết Hyde là thằng khốn điên khùng.”

“Anh bậy miệng lắm đấy.”

“Bậy miệng à?” Christian cười tủm tỉm. “Có trong từ điển không thế?”

“Giờ thì có rồi.”

Đột nhiên anh mỉm cười rồi ngồi xuống kéo tôi vào lòng anh.

“Đừng nghĩ đến gã khùng đó nữa. Đi thăm ba em và thử nhắc đến chuyến đi chuyển ngày mai xem sao.

“Ông cứ khẳng khẳng muốn ở lại Portland và không muốn gây phiền toái”

“Để anh nói chuyện với ba.”

“Em muốn đi cùng ông.”

Christian nhìn tôi, trong thoáng chốc, tôi tưởng như anh sắp nói không. “Được. Anh cũng đi. Sawyer và Taylor có thể lái xe. Anh sẽ bảo Sawyer lái R8 của em tối nay.”

NGÀY HÔM SAU, dựng Ray ngấm không gian xung quanh mình – căn phòng thoáng đãng, sáng sủa trong trung tâm phục hồi chức năng tại Bệnh viện Tây Bắc ở Seattle.

Đang là buổi trưa, và trông ông có vẻ buồn ngủ. Chuyến đi bằng trực thăng vẫn làm ông mệt lả.

“Bảo Christian rằng ba rất cảm kích việc này,” ông khẽ dặn dò.

“Ba có thể tự nói với anh ấy được mà. Tối nay anh ấy sẽ vào thăm ba ngay thôi.”

“Con không phải đi làm à?”

“Có lẽ không. Con chỉ muốn chắc chắn ở đây ba thấy thoải mái đã.”

“Con cứ đi đi. Không cần lo lắng cho ba thế đâu.”

“Con thích quan tâm đến ba.”

Chiếc BlackBerry của tôi reo lên. Tôi xem số – không phải số quen.

“Con đi nghe điện thoại à?” Ray hỏi.

“Không ạ. Con không biết ai gọi.”

Hòm thư thoại sẽ báo sau. Con mang theo mấy thứ để ba đọc đây.” Tôi chỉ một chồng tạp chí thể thao trên bàn kê cạnh giường ông.

“Cảm ơn con, Annie.”

“Ba mệt rồi à?”

Ông gật đầu.

“Con sẽ để ba ngủ một lát.” Tôi hôn lên trán ông. “Gặp ba sau nhé, ba yêu quý.” Tôi khẽ chào.

“Hẹn gặp con sau, con yêu. Và cảm ơn con.” Ray nắm tay tôi và siết thật chặt. “Ba thích con gọi ba là ba yêu. Điều ấy giúp ba khỏe lại.”

Ôi, ba ơi. Tôi cũng siết tay đáp lại ông.

KHI ĐI RA cửa chính tới chỗ chiếc SUV Sawyer đang đứng chờ, tôi nghe thấy có người gọi tên mình.

“Chị Grey! Chị Grey!”

Tôi quay lại và thấy bác sĩ Greene đang hốt hải chạy tới chỗ tôi, trông cô ấy vẫn chững chạc không chút gì vấp, có phần hơi xúc động.

“Chị Grey, chị thế nào? Chị nhận được tin nhắn của tôi không? Tôi vừa gọi lúc nãy.”

“Không.” Tôi nổi da gà.

“Chà, tôi đang thắc mắc không biết sao chị lại hoãn những bốn cuộc hẹn.”

Bốn cuộc hẹn ư? Tôi há hốc miệng nhìn cô ta. Tôi bỏ lỡ tới bốn cuộc hẹn! Sao thế được?

“Có lẽ ta nên nói chuyện ở văn phòng của tôi. Tôi định đi ăn trưa – bây giờ chị có thời gian không?”

Tôi gật đầu. “Dĩ nhiên rồi. Tôi...”

Chẳng biết nói gì nữa. Tôi bỏ lỡ những bốn cuộc hẹn? Tôi bị chậm lịch tiêm à. Chết thật.

Vẫn còn sững sờ, tôi đi theo cô bác sĩ quay lại bệnh viện vào phòng làm việc của cô. Sao tôi nhớ bốn cuộc hẹn nhỉ? Tôi nhớ lảng máng một cuộc bị rời lại – Hannah có nhắc đến – nhưng tới bốn ư? Sao mà quên đến bốn cuộc cơ chứ?

Phòng làm việc của bác sĩ Greene rất rộng, đơn giản và trang bị tân tiến.

“Tôi rất cảm kích khi chị bắt kịp trước khi tôi đi về,” tôi lắp bắp, vẫn chưa hết choáng váng. “Ba tôi gặp tai nạn ô tô, và chúng tôi vừa chuyển ông từ Portland về đây.”

“Ồ, tôi rất tiếc. Ông thế nào rồi?”

“Ông đang khá lên rồi, cảm ơn chị. Đang bình phục.”

“Tốt quá. Và chuyện này giải thích lý do chị đã hủy cuộc gặp hôm thứ sáu.”

Bác sĩ Greene nhích con chuột trên bàn, màn hình máy tính hiện lên.

“Vâng... đã quá mười ba tuần. Chị để gián đoạn hơi lâu. Ta nên làm xét nghiệm trước khi có đợt tiêm mới.”

“Xét nghiệm gì?” Tôi hỏi lại, khí huyết như tụt sạch khỏi đầu tôi.

“Xét nghiệm thai kỳ.”

Ồi không.

Cô ấy thò tay vào ngăn kéo bàn. “Chị biết cách dùng cái này rồi chứ.” Cô ấy đưa tôi một chiếc lọ nhỏ. “Nhà vệ sinh ngay ngoài phòng làm việc của tôi.”

Tôi đứng dậy như mất hồn, và cơ thể tôi cử động như con rô bốt tự động, loạng choạng đi vào nhà vệ sinh.

Ồi quái quỳ thật. Trời ơi là trời.

Sao tôi lại để việc này xảy ra... lần nữa. Tôi đột nhiên thấy phát ốm và thảm cầu khẩn. Xin cho đừng có. Đừng có. Còn sớm quá. Chưa phải lúc. Vẫn sớm quá.

Khi quay lại phòng bác sĩ Greene, cô ấy nở nụ cười dịu dàng rồi chỉ tay ra hiệu mời tôi ngồi xuống chiếc ghế trước bàn. Tôi ngồi xuống và lặng lẽ đưa cô ấy mẫu thử của tôi. Cô ấy nhúng một chiếc que màu trắng vào đó rồi quan sát. Cô ấy nhướn mày khi nó chuyển màu xanh nhạt.

“Màu xanh nghĩa là sao?” Sự căng thẳng đang siết chặt tôi.

Cô ấy ngược lên nhìn tôi, ánh mắt nghiêm nghị. “Chà, chị Grey, nghĩa là chị có thai rồi.”

Gì cơ. Không. Không được. Không lẽ nào. Chết thật.

70. Chương 20

Chương 20

Tôi trân trối nhìn bác sĩ Greene, thế giới như đang sụp đổ quanh tôi. Một đứa con. Một đứa bé ư. Tôi chưa muốn... có con. Trời đất. Tôi vốn biết Christian suy nghĩ khác người lắm.

“Chị Grey, trông chị nhợt nhạt lắm. Chị có muốn một ly nước không?”

“Vâng, làm ơn.” Tôi thều thào đáp lại. Đầu óc tôi đang nhảy nhót điên cuồng. Có bầu ư? Từ khi nào thế?

“Tôi thấy chị khá ngờ ngàng.”

Tôi lặng lẽ gật đầu đáp lại vị bác sĩ tốt bụng khi cô đưa tôi một ly nước từ máy lọc nước tiện dụng trong phòng. Tôi hớp một ngụm nước. “Bất ngờ quá,” tôi lầm bầm.

“Ta có thể làm siêu âm để xác định thai được bao lâu rồi. Căn cứ theo kết quả vừa rồi, tôi nghi chị mới có thai đôi ba tuần, hoặc là bốn hay năm tuần thụ thai. Tôi đoán chị không thấy có bất kỳ triệu chứng nào phải không?”

Tôi lặng lẽ lắc đầu. Triệu chứng ư? Tôi không nghĩ thế. “Tôi cứ tưởng... cứ tưởng biện pháp tránh thai này đáng tin cậy.”

Bác sĩ Greene nhướng một bên mày lên. “Thường là thế, khi mà chị nhớ lịch tiêm phòng,” cô ấy lạnh lùng đáp.

“Chắc tôi đã để lỡ vài đợt rồi.” Christian sắp phản ứng gay gắt lắm cho xem. Tôi đoán chắc thế.

“Chị có bị chảy máu không?”

Tôi nhăn mặt. “Không.”

“Biểu hiện đó thường gặp lúc mới có thai. Ta làm siêu âm luôn nhé. Tôi đang có thời gian.”

Tôi gật đầu, vô cùng bối rối. Bác sĩ Greene chỉ cho tôi tới chiếc bàn khám bọc da đen phía sau tấm bình phong.

“Ngay sau khi chị cởi váy, quần trong và đắp chiếc chăn ở trên bàn lên, ta sẽ tiến hành,” cô ấy nói dứt khoát.

Cởi quần nữa ư? Tôi cứ tưởng siêu âm qua ổ bụng thôi chứ. Sao lại phải cởi cả quần lót? Tôi nhún vai ngờ ngàng, rồi nhanh chóng làm theo hướng dẫn rồi nằm xuống đắp chiếc chăn nhẹ màu trắng lên.

“Tốt rồi.” Bác sĩ Greene xuất hiện ở phía cuối bàn, kéo theo chiếc máy siêu âm. Một chiếc máy tính công nghệ cao đồ sộ. Cô ngồi xuống, chỉnh màn hình để cả hai chúng tôi cùng xem được rồi lắc phím xoay trên bàn phím. Màn hình được bật lên.

“Chị hãy co và gập đầu gối lại, mở rộng hai chân ra,” cô ấy thân thiện hướng dẫn.

Tôi nhăn nhó vẻ dè chừng.

“Đây là cách siêu âm đầu dò qua ngã âm đạo. Nếu chị có thai, ta có thể phát hiện ra em bé bằng cách này.” Cô ấy giơ lên một chiếc đầu dò dài màu trắng.

Ồ, cô đang đùa đấy à!

“Thôi được,” tôi lí nhí, xấu hổ chết đi được, rồi làm theo lời cô ấy bảo. Bác sĩ Greene chum một bao cao su lên chiếc đầu dò rồi bôi lên đó một loại gel trong suốt.

“Chị Grey, cứ thả lỏng đi.”

Thả lỏng hả? Tôi có thai đây này, chết tiệt thật! Sao chị muốn tôi thả lỏng được chứ? Tôi đỏ mặt và đành ráng tìm kiếm chốn hạnh phúc trong tưởng tượng... ở đâu đó gần hòn đảo xứ Atlantis.

Cô ấy nhẹ nhàng và từ từ đưa đầu dò vào.

Quái quỷ!

Tôi chỉ thấy trên màn hình toàn là hình ảnh nhiễu trắng xám – mặc dù còn cả màu nâu đỏ nữa. Bác sĩ Greene nhích chiếc máy dò thật chậm, khó chịu thật.

“Kia kia,” cô ấy khẽ nói. Cô ấy nhấn một phím, làm dừng hình ảnh lại, rồi chỉ vào một đốm nhỏ xíu trên màn hình.

Một đốm xinh xinh như viên kẹo.

Có một vật bé xíu trong bụng tôi. Tí tẹo tèo tèo. Wow. Tôi quên phất đi nỗi lo lắng trong lòng khi ngây người nhìn vào viên kẹo bé xíu đó.

“Vẫn còn sớm nên chưa thấy được tim thai, nhưng chắc chắn chị đã có bầu rồi. Khoảng bốn hoặc năm tuần, có lẽ thế.” Cô ấy cau mày. “Có vẻ như liệu tiêm hết tác dụng sớm đấy. Ồ thì chuyện vẫn hay xảy ra mà.”

Tôi quá choáng váng không thốt nên lời. Viên kẹo bé xíu ấy là một em bé. Một bé con thật sự. Em bé của Christian. Của tôi. Trời ơi. Một đứa con.

“Chị có muốn tôi in một tấm ra cho chị không?”

Tôi gật đầu, vẫn chưa nói được thành lời. Bác sĩ Greene nhấn một nút. Rồi cô ấy nhẹ nhàng rút máy dò ra, đưa tôi một chiếc khăn giấy để lau.

“Chúc mừng chị Grey,” Cô ấy nói khi tôi đang ngồi dậy. “Ta sẽ xếp một cuộc hẹn khác. Có thể trong vòng bốn tuần nữa. Bây giờ ta sẽ biết chính xác tuổi thai và ước tính được ngày tháng dự kiến. Giờ chị mặc đồ được rồi.”

“Vâng.” Tôi loạng choạng đứng dậy rồi hấp tấp mặc đồ. Tôi có một bé con, bé xíu. Khi tôi từ sau bình phong đi ra, bác sĩ Greene đã ngồi vào bàn làm việc.

“Trong thời gian này, tôi nghĩ chị nên bắt đầu dùng tăng cường axit folic và các vitamin hỗ trợ trước khi sinh. Đây là tờ hướng dẫn những gì nên làm và không được làm.”

Khi đưa tôi một túi thuốc và một tờ hướng dẫn, cô ấy vẫn tiếp tục nói, nhưng tôi chẳng còn nghe được gì nữa. Tôi đang sốc. Quá choáng váng. Nhất định tôi phải vui rồi. Đáng lẽ phải chờ đến tám... ba mươi tuổi chứ. Chuyện này đến sớm quá – quá sớm. Tôi cố kìm nén cảm giác hốt hoảng đang tăng dần.

Tôi lịch sự gửi lời chào tạm biệt bác sĩ Greene rồi tiến thẳng tới cửa, bước ra không gian chiều thu mát rượi. Đột nhiên tôi lạnh ớn người, giống như một dự cảm trong sâu thẳm suy nghĩ của mình. Christian sẽ phản ứng dữ dội lắm đây, tôi biết chắc thế, nhưng dữ chừng nào và dẫn tới đâu thì tôi chưa biết. Lời anh nói ám ảnh tôi. “Anh vẫn chưa sẵn sàng chia sẻ em đâu.” Tôi kéo áo khoác quần chật lấy mình, cố rũ cơn ớn lạnh ấy đi.

Sawyer từ chiếc SUV nhảy bổ ra, mở cửa xe. Anh ta nhíu mày khi thấy nét mặt tôi, nhưng tôi mặc kệ vẻ quan tâm ấy.

“Đi đâu, thưa bà Grey?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi.

“Về nhà xuất bản.” Tôi nép mình trên ghế sau ô tô, nhắm mắt lại và ngả đầu vào tấm tựa đầu. Đáng lẽ tôi phải vui mới phải. Tôi biết mình nên vui mừng. Nhưng không. Việc này đến sớm quá. Quá sớm. Còn công việc của tôi? Còn nhà xuất bản nữa? Rồi chuyện giữa Christian và tôi thì sao? Không. Không đâu. Không sao đâu. Chúng tôi sẽ ổn thôi. Anh ấy sẽ ổn thôi. Anh ấy đã yêu quý Mia bé bỏng khi còn nhỏ thế nào – tôi nhớ bố Carrick đã kể cho tôi nghe – và giờ anh ấy vẫn cưng cô bé. Có lẽ tôi nên báo trước cho Flynn... Có lẽ tôi chưa nên kể cho Christian vội. Có lẽ tôi... có lẽ tôi nên kết liễu việc này. Tôi ngăn ý nghĩ ghê rợn đó lại, sợ hãi trước điều có thể xảy tới. Tay tôi đưa xuống bụng theo bản năng như để che chở, bảo vệ. Không. Kẹo Con của tôi. Nước mắt tuôn trào trên má. Tôi phải làm gì đây?

Hình ảnh cậu bé có mái tóc màu đồng và đôi mắt xám sáng long lanh chạy băng qua cánh đồng bên cạnh ngôi nhà hiện lên trong suy nghĩ của tôi, chuyện rất có thể xảy ra này thật thách thức và treu người. Cậu bé cười khanh khách và hò hét vui vẻ khi bị Christian và tôi đuổi theo. Christian nhắc bóng cậu bé lên bằng cả hai tay rồi bế cậu bé bên hông khi chúng tôi tay trong tay quay về nhà.

Hình ảnh đột ngột chuyển sang cảnh Christian quay ngoắt bỏ đi. Tôi béo ú và ục ịch, nặng nề với đứa bé. Anh ấy bước đi trong đại sảnh gương, ngày càng xa tôi, tiếng bước chân vang vọng giữa những tấm gương dát bạc, giữa những bức tường và nền nhà lạnh lẽo. Christian...

Tôi giật mình tỉnh dậy. Không. Anh ấy sẽ phản ứng dữ lắm.

Khi Sawyer đỗ xe bên ngoài nhà xuất bản, tôi bước xuống và đi vào tòa nhà.

“Chào Ana, rất vui khi gặp cô. Ba cô thế nào rồi?” Hannah hỏi thăm ngay khi tôi vừa tới phòng làm việc. Tôi lạnh lùng nhìn lại chị ấy.

“Ông khá hơn rồi, cảm ơn chị. Tôi gặp chị trong phòng làm việc nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Chị ấy có vẻ ngỡ ngàng khi đi theo tôi. “Mọi việc ổn chứ?”

“Tôi cần được biết nếu chị chuyển hay hủy những cuộc hẹn của tôi với bác sĩ Greene.”

“Bác sĩ Greene à? Đúng rồi, tôi có chuyển. Khoảng hai hay ba cuộc. Hầu hết là vì chị có cuộc hẹn khác hoặc bị muộn lịch hẹn. Sao thế?”

Vì giờ tôi có thai rồi đây này! Tôi thét lên với chị ta trong đầu mình. Tôi hít một hơi thật sâu và từ tốn. “Nếu chị chuyển cuộc hẹn, chị nhất định phải báo cho tôi biết nhé? Không phải lúc nào tôi cũng kiểm tra lịch được.”

“Vâng,” Hannah khẽ đáp. “Tôi xin lỗi. Tôi làm gì sai ư?”

Tôi lắc đầu và thở dài thườn thượt. “Chị mang cho tôi một tách trà được không? Rồi ta bàn xem có việc gì trong khi tôi đi vắng.”

“Được chứ. Tôi đi lấy ngay đây.” Tươi tỉnh hẳn lên, chị ấy bước vội ra khỏi phòng.

Tôi nhìn theo bóng chị ta vừa đi khuất. “Con thấy cô ấy chưa?” Tôi khẽ thủ thỉ với bé con. “Chính nhờ cô ấy mà con có mặt ở đây đây.” Tôi vỗ nhẹ lên bụng mình, rồi mới thấy sao mà ngốc nghếch thế, ai lại đi nói chuyện với cái hình thù bé xíu như móng tay thế. Bé con tí hon của tôi. Tôi lắc đầu, bực dọc với chính mình và với cả Hannah... mặc dù thực ra tôi hiểu mình không thể trách gì Hannah cả.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 13:58

Tới: Anastasia Grey

Bà Grey thân yêu!

Anh quay về văn phòng mới ba tiếng đồng hồ mà đã nhớ em thế này rồi.

Hy vọng ba Ray chuyển về phòng mới ổn thỏa cả. Mẹ sẽ tới thăm ông chiều nay và kiểm tra tình hình cho ông.

Anh sẽ tới đón em khoảng sáu giờ chiều nay nhé, rồi ta tới thăm ba trước khi về nhà.

Thế được không?

Chồng yêu của em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Nhớ anh

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 14:10

Tới: Christian Grey

Dĩ nhiên rồi.

X

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nhớ em

Ngày: 13 tháng 9 tháng 2011 14:14

Tới: Anastasia Grey

Em ổn không thế?

Christian Grey

CEO, Grey Entreprises Holdings, Inc

Không đâu Christian, không ổn tẹo nào. Em đang phát cuồng vì lo lắng anh sẽ phản ứng dữ tợn thế nào đây. Em không biết phải làm gì nữa. Nhưng em sẽ không kể với anh qua email đâu.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Nhớ anh

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 14:17

Tới: Christian Grey

Ổn cả. Chỉ bận thôi.

Hẹn gặp anh lúc sáu giờ.

x

Anastasia Grey

Biên tập viên, SIP

Tôi sẽ kể với anh lúc nào được nhỉ? Đêm nay chẳng? Sau khi yêu đương? Có lẽ trong lúc đang yêu. Không, thế thì nguy hiểm cho cả hai mất. Khi anh ấy ngủ rồi? Tôi chống hai tay lên trán. Tôi phải làm sao bây giờ?

“CHÀO EM,” Christian dè dặt nói khi tôi leo lên chiếc SUV.

“Chào anh,” tôi lí nhí đáp.

“Có chuyện gì thế?” Anh nhíu mày. Tôi lắc đầu trong khi Taylor cho xe tới bệnh viện.

“Không có gì.” Có lẽ nói luôn bây giờ nhỉ? Tôi có thể kể cho anh ngay lúc này khi cả hai đang ở trong không gian hạn chế và có cả Taylor ở cạnh nữa.

“Công việc tốt cả chứ?” Christian tiếp tục dò hỏi.

“Vâng. Ổn cả. Cảm ơn anh.”

“Ana, có chuyện gì thế?” Giọng anh có phần kiên quyết hơn, còn tôi lại có tật giật mình.

“Chỉ là em nhớ anh quá, thế thôi. Và em cứ lo cho Ray.”

Christian thoải mái thấy rõ. “Ray ổn rồi mà. Anh đã nói chuyện với mẹ chiều nay, bà rất ấn tượng với tiến triển của ông.” Christian nắm tay tôi. “Ôi trời, tay em lạnh cóng. Hôm nay em ăn gì chưa?”

Tôi đỏ mặt.

“Ana,” Christian nạt, có vẻ bực lắm.

Chắc, em chưa kịp ăn vì em biết anh sẽ đánh em tóa khói khi em kể anh nghe mình đang có bầu.

“Tối nay em sẽ ăn. Quả tình em không có thời gian.”

Anh lắc đầu thất vọng. “Em có muốn anh thêm mục ‘cho vợ tôi đi ăn’ vào danh sách nhiệm vụ của vệ sĩ không?”

“Em xin lỗi. Em sẽ tự ăn được mà. Chỉ là hôm nay không được bình thường. Anh biết rồi đấy, chuyển viện cho ba rồi tất cả mọi thứ.”

Môi anh mím lại thành một vệt dài, nhưng anh không nói gì nữa. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Nói cho anh ấy đi! Cô nàng Tiềm Thức khích. Không. Tôi là đồ hèn.

Christian ngăn cơn mơ màng của tôi lại. “Có thể anh phải đi Đài Loan.”

“Ồ. Bao giờ thế?”

“Cuối tuần này. Hoặc tuần sau.”

“Vâng”

“Anh muốn em đi với anh.”

Tôi nuốt khan. “Christian, xin anh. Em còn công việc mà. Thôi đừng tranh đi cãi lại về chuyện này nữa.” Anh thở dài rồi bĩu môi như cậu bé đang giận dỗi. “Tưởng anh có thể rủ được em,” anh lẩm bẩm về hờn dỗi. “Anh đi bao lâu?”

“Không quá đôi ba ngày. Anh muốn em kể anh nghe chuyện gì đang làm em phiền lòng thế.”

Anh ấy nghĩ dễ lắm ấy? “Chà, giờ thì chồng yêu của em sắp đi xa...”

Christian hôn lên ngón tay tôi. “Anh sẽ không đi lâu đâu mà.”

“Tốt.” Tôi cười gượng gạo.

DƯƠNG RAY ĐÃ TUỔI TÌNH HƠN NHIỀU và bắt gắt gỏng khi chúng tôi vào thăm ông. Tôi xúc động bởi lòng cảm kích kín đáo của ông đối với Christian, và trong giây lát tôi quên bém cái án đang treo lơ lửng trên đầu mình khi ngồi nghe họ nói chuyện câu cá và trò thủy thủ.

Nhưng rồi ông cũng chóng thấy mệt.

“Ba à, bọn con về cho ba nghỉ.”

“Cảm ơn con, Ana yêu dấu. Ba rất vui khi con ghé qua. Hôm nay còn gặp cả mẹ con nữa Christian. Bà ấy thật có tài động viên. Và bà còn là người hâm mộ thủy thủ nữa đấy.”

“Thế nhưng không phát cuồng với việc câu cá đâu ạ,” Christian nói đùa khi đứng dậy.

“Không có mấy phụ nữ khoái trò đó đâu, nhỉ?” Dương Ray ngoác miệng cười.

“Ngày mai con vào với ba nhé?”

Tôi hôn tạm biệt ông. Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi. Miễn là Christian không nhốt cậu lại... hoặc có khi tệ hơn ấy chứ. Tôi như rơi xuống đáy vực.

“Đi nào.” Christian chìa tay ra, nhàn mảy nhìn tôi. Tôi nắm lấy tay anh và chúng tôi rời bệnh viện.

TÔI ĂN LẤY LẼ. Hôm này có món súp gà hầm của bà Jone, nhưng tôi chẳng thấy đói. Bụng dạ tôi đang rối như tơ vò với cả mớ lo lắng.

“Thôi nào! Ana, em kể anh nghe có chuyện gì đi chứ?” Christian đẩy chiếc đĩa đã ăn xong sang một bên, không giấu nổi vẻ sốt ruột.

Tôi ngược nhìn anh. “Làm ơn đấy. Em làm anh phát điên rồi.”

Tôi nuốt khan, cố kìm nỗi sợ hãi đang trào dâng. Tôi hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh. Cơ hội bây giờ hoặc không bao giờ hết. “Em có bầu rồi.”

Anh sững người, và dần dần mặt anh như cắt không ra giọt máu. “Gì cơ?” Anh hỏi lại, mặt tái nhợt.

“Em có thai rồi.”

Lông mày anh nhíu lại như thể không hiểu gì. “Như thế nào?”

Như thế nào... là như thế nào?

Sao lại có kiểu hỏi quái đản thế? Tôi đỏ mặt và nhìn lại anh bằng ánh mắt thể-anh-nghi-thế-nào?

Thái độ của anh đột ngột thay đổi, ánh mắt đánh lại như đá. “Việc phòng ngừa thì sao?” Anh gằn giọng. Ôi chết rồi.

“Em quên tiêm phòng hả?”

Tôi chỉ biết nhìn lại anh, không nói được gì. Trời đất, anh ấy giận rồi – giận lắm rồi đây.

“Chúa ơi, Ana!” Anh nắm mạnh nắm đấm xuống bàn, khiến tôi giật nảy mình, rồi đột nhiên đứng dậy nhanh đến mức suýt đổ cả ghế. “Em có mỗi việc đó, phải nhớ mỗi việc đó thôi. Chết tiệt! Anh không sao tin nổi nữa. Sao em ngốc thế hả?”

Ngốc ư? Tôi sững sờ. Trời. Tôi những muốn bảo anh rằng việc phòng tránh đã không có tác dụng, nhưng chẳng lời nào chịu thoát ra. Tôi cúi gằm xuống nhìn những ngón tay. “Em xin lỗi,” tôi thì thào.

“Xin lỗi hả? Xin lỗi cái con khỉ!” Anh lại nạt.

“Em biết bây giờ không phải lúc thích hợp.”

“Không hề thích hợp tẹo nào!” Anh la toáng lên. “Ta mới biết nhau mới được năm phút. Anh còn muốn khoe với em cả thể giới chết tiệt này và giờ thì... Khốn thật. Tã với lót, dót với dải!” Anh nhắm mắt lại. Tôi đoán anh đang cố kìm nén cơn giận dữ và không động tay động chân.

“Em đã quên rồi hả? Nói đi. Hay em cố ý làm thế?” Mắt anh long lên như tóe lửa giận dữ.

“Không phải đâu,” tôi lí nhí. Tôi không thể bảo anh về sự cố của Hannah – anh sẽ sa thải chị ấy mất.

“Anh tưởng ta đã thống nhất về việc này rồi hả!” Anh lại quát lên.

“Em biết. Ta nhất trí rồi. Em xin lỗi.” Anh chẳng thèm nghe tôi. “Lý do là đây đây. Đây là lý do vì sao anh thích kiểm soát. Để những chuyện quái quỷ này không xảy ra và làm hỏng hết mọi việc.”

Không được rồi... Cục cưng bé bỏng của mẹ ơi. “Christian, làm ơn đừng quát em nữa.” Nước mắt lăn dài trên má tôi.

“Đừng bắt đầu cái trò mít ướt đó nữa,” anh nạt. “Khốn thật”. Anh luồn tay vào mái tóc, vò thật mạnh. “Em tưởng anh sẵn sàng làm bố rồi à?” Giọng anh nghẹn ngào, pha lẫn cả giận dữ và hoảng loạn.

Và mọi chuyện dần sáng tỏ, nỗi sợ hãi và căm hờn hiện rõ trong mắt anh – cơn thịnh nộ xuất phát từ sự bất lực thừa thiếu niên, ôi, anh Năm Mươi ơi, em thật lòng xin lỗi. Chuyện này xảy đến em cũng sốc lắm.

“Em thừa biết chúng ta chưa hề sẵn sàng cho chuyện này, nhưng em nghĩ anh sẽ là người cha tuyệt vời,” tôi lập bập nói. “Ta sẽ làm được thôi.”

“Sao em biết được hả!” Anh la lên, lần này còn lớn tiếng hơn. “Nói đi chứ!” Mắt anh bùng bùng khi rất nhiều cảm xúc cùng lướt qua mặt.

Rõ rệt nhất là nỗi sợ hãi.

“Ôi, quỷ tha ma bắt nó đi!”

Christian gào lên dữ dội và giơ hai tay trong tư thế bại trận. Anh quay gót bước ra hành lang, vớ lấy áo khoác rồi đi ra khỏi phòng sinh hoạt chung. Tiếng bước chân anh nện trên nền nhà lát gỗ, rồi mất hút sau cánh cửa đôi ở hành lang, đóng sầm cửa lại sau lưng khiến tôi lại giật bản mình.

Chỉ còn lại mình tôi trong im lặng – sự tĩnh mịch và trống trải của căn phòng rộng thênh thang. Tôi bắt giác rung mình và chết điếng người nhìn theo cánh cửa đóng chặt. Anh ấy bỏ tôi mà đi rồi. Trời ơi! Phần

ứng ấy tệ hơn gấp nhiều lần những gì tôi tưởng tượng. Tôi đẩy chiếc đĩa ra rồi quanh tay lên mặt bàn, gục đầu xuống khóc thút thít.

“ANA À,” bà Jones đang đứng cạnh tôi.

Tôi ngồi bật dậy, vội chùi nước mắt trên má.

“Tôi nghe thấy rồi. Tôi rất tiếc,” bà dịu dàng nói. “Cô có muốn uống một tách trà thảo mộc hay gì đó không?”

“Tôi muốn một ly rượu trắng.”

Bà Jones ngập ngừng trong tích tắc, rồi tôi nhớ tới bé con. Giờ tôi không được uống rượu nữa. Phải không? Tôi phải học thuộc những việc nên và không nên mà bác sĩ Greene đã bảo tôi.

“Để tôi lấy cho cô một ly.”

“À mà phiền bà cho tôi một tách trà.” Tôi lau mũi. Bà cười ân cần.

“Trà sẽ có ngay đây.” Bà dọn đĩa rồi đi vào bếp. Tôi đi theo bà và ngồi vắt vẻo trên ghế đẩu, nhìn bà pha trà.

Bà đặt tách nước còn nghi ngút hơi trước mặt tôi. “Còn cần tôi làm giúp gì nữa không, Ana?”

“Không ạ, tốt rồi, cảm ơn bà.”

“Cô chắc chứ? Cô chưa ăn được mấy.”

Tôi ngược nhìn bà. “Tôi không thấy đói.”

“Ana, cô phải ăn vào. Không phải ình cô nữa. Cứ để tôi chuẩn bị món gì đó. Cô thích ăn gì?” Bà nhìn tôi tràn trề hy vọng. Nhưng thực lòng tôi không chịu đựng được gì nữa.

Chồng tôi vừa bỏ đi vì tôi đang mang bầu, ba tôi vừa trải qua tai nạn xe hơi nghiêm trọng, và gã khùng Jack Hyde thì đang cố dựng chuyện đổ thừa cho tôi là kẻ quấy rối tình dục. Đột nhiên tôi không ngăn nổi tiếng bật cười khúc khích. Xem con làm gì với mẹ này, Kẹo Con Bé Bông! Tôi xoa xoa lên bụng.

Bà Jones nở nụ cười đầy bao dung với tôi. “Cô có biết được bao lâu rồi không?” Bà khẽ khàng hỏi.

“Thai còn sớm quá. Bốn hay năm tuần gì đó, bác sĩ còn chưa chắc chắn.”

“Nếu cô không muốn ăn, thì chỉ ít cũng nên đi nghỉ.”

Tôi gạt đầu, cầm tách trà rồi đi vào thư viện. Đây là chốn náu mình của tôi. Tôi moi BlackBerry ra khỏi túi xách và định gọi cho Christian. Tôi biết chuyện khiến anh choáng váng – nhưng thực tình anh cũng phản ứng thái quá. Có khi nào anh ấy không phản ứng dữ dội đâu hử? Có nàng Tiềm Thức nhướng bên mày được tia tốt cần thận lên nhìn tôi. Tôi thở dài. Anh chàng Đa Diện Đa Cực quỳ sứt.

“Ừ, là cha con đấy, Kẹo Con Bé Bông ạ. Mong rằng cha sẽ bớt giận và quay về... sớm thôi.”

Tôi lờ lờ hướng dẫn những việc nên và không nên làm ra rồi ngồi xuống đọc.

Không sao tập trung nổi. Christian chưa từng bỏ tôi mà đi như thế. Mấy hôm nay anh ấy rất ân cần và chu đáo, đáng yêu vô cùng và giờ thì... Giả sử như anh ấy không quay về nữa? Chết thật! Có lẽ tôi nên gọi điện cho Flynn. Tôi chẳng biết phải làm gì. Tôi hoàn toàn bối rối. Anh ấy vốn quá nhạy cảm với rất nhiều chuyện, và tôi đã biết trước thể nào anh cũng phản ứng rất dữ dội với tin này. Tuần vừa rồi anh ấy mới tử tế làm sao. Mọi sự việc đều diễn ra ngoài tầm kiểm soát, ấy thế mà anh vẫn xoay sở ổn thỏa. Nhưng cái tin này thì quá ư khủng khiếp.

Từ khi gặp anh, cuộc đời tôi trở nên thật rắc rối. Là anh đó ư? Là hai chúng tôi được bên nhau đó sao?

Giả sử anh không vượt qua được chuyện này? Giả sử anh muốn ly dị.

Cổ họng tôi đắng ngắt. Thôi đi.

Không được nghĩ theo chiều hướng ấy. Anh sẽ quay về. Anh sẽ về thôi. Tôi biết chắc thế. Tôi hiểu rõ điều ấy, mặc dù anh có quát tháo, gắt gỏng thô bạo, thì anh vẫn yêu tôi... đúng thế. Và cha sẽ yêu cả con nữa, Cục Cưng Bé Bồng ạ.

Ngả lưng ra ghế, tôi lơ mơ ngủ.

TÔI TỈNH DẬY THẤY MÌNH LẠNH CÓNG và mất phương hướng. Rùng mình, tôi ngó đồng hồ: mười một giờ đêm.Ồ đúng rồi... bé con. Tôi vỗ nhẹ lên bụng. Christian đâu rồi? Anh về chưa? Tôi nặng nhọc bò dậy và đi tìm chồng.

Năm phút sau, tôi nhận ra anh không ở nhà. Tôi hy vọng không có chuyện gì xảy ra với anh. Những ký ức khi chờ đợi mong ngóng hồi Charlie Tango mất tích ào ạt trở lại.

Thôi đi, đừng thế nữa. Đừng nghĩ kiểu đó nữa. Anh có thể đi... đâu được nhỉ? Anh ấy sẽ đi gặp ai? Elliot chẳng? Hay có thể chỗ Flynn. Hy vọng thế. Tôi tìm lại BlackBerry trong thư viện, và nhắn tin cho anh.

Anh đang ở đâu?

Tôi vào phòng tắm và trằm mình vào bồn. Tôi đang lạnh quá.

71. Chương 21

Chương 21

Tôi trân trân nhìn tin nhắn, rồi ngó sang hình dáng đang ngủ say của chồng mình. Anh ấy bỏ đi tới một rưỡi sáng để uống rượu – với bà ta! Anh đang ngáy khe khẽ, chìm trong giấc ngủ thật hồn nhiên, không chút say sấn. Trông anh thật thanh thản.

Ồi, không, không lẽ nào. Hai chân tôi run lẩy bẩy, rồi đầy ngỡ ngàng từ từ ngồi thụp xuống chiếc ghế kê cạnh giường. Đau đốn, chua chát, cảm giác bị phản bội chạy khắp trong tôi. Sao anh lại thế? Sao anh có thể đi cùng bà ta? Những dòng nước mắt giận dữ và sôi sục trào xuống má. Cơn phẫn nộ và sợ hãi, hay nhu cầu rửa sả tôi thì tôi có thể hiểu được và tha thứ – nhưng chỉ thế thôi. Còn tới mức này... sự phản bội này thì quá quắt lắm rồi. Tôi co hai đầu gối lên ngực rồi vòng tay ôm lấy chân, bảo vệ tôi và bảo vệ Kẹo Con của mình. Tôi lắc qua lắc lại, khẽ thổn thức.

Tôi đã mong đợi gì? Tôi kết hôn quá vội vàng. Tôi đã biết trước thế – tôi đã biết thế nào rồi chuyện cũng thế này. Tại sao lại thế. Tại sao. Tại sao? Sao anh ấy có thể làm thế với tôi? Anh ấy biết cảm nhận của tôi về người đàn bà đó thế nào. Sao anh ấy quay lại với bà ta? Sao thế? Một con dao như đang từ từ khoét sâu vào con tim tôi thật đau đốn, làm tan nát cõi lòng tôi. Liệu chuyện có còn tiếp diễn không?

Nhìn qua làn nước mắt, tôi thấy dáng anh nằm đó mờ mờ, ảo ảo. Ồi, Christian. Tôi đã cưới anh vì yêu anh, và thực lòng tôi biết anh có yêu tôi. Tôi biết anh rất yêu. Món quà sinh nhật đáng yêu mà đầy nhức nhối anh tặng tôi hiện lên trong trí.

Đại diện cho tất cả những gì trân trọng nhất của đôi ta trong sinh nhật đầu tiên em là vợ yêu của anh.

Anh yêu em.

C x

Không, không thế nào, không đâu – tôi không tin mọi việc sẽ cứ mãi như thế, cứ tiến hai bước lại lùi hai bước. Nhưng bên anh sẽ cứ luôn là thế. Sau khi đi xuống, chúng tôi lại tiến thêm lên, nhích từng phân từng phân một. Anh ấy sẽ thay đổi... nhất định thế. Nhưng tôi có thể không?

Tôi có bình phục sau chuyện này không... sau sự phản bội này. Tôi nhớ lại anh đã tỏ ra như thế nào suốt cuối tuần khủng khiếp lại vừa tuyệt vời vừa rồi. Sự mạnh mẽ âm thầm của anh trong khi ba dượng tôi nằm đó đầy thương tích và hôn mê trong phòng giám sát đặc biệt ở viện... rồi bữa tiệc sinh nhật đặc biệt dành

cho tôi, đưa gia đình và bạn bè tôi cùng sum họp... Ầm tôi trong nụ hôn công khai giữa chốn đông người bên ngoài khách sạn Heathman. Ôi, Christian, anh đã chiếm trọn lòng tin, sự trung thành của em... Và em yêu anh.

Nhưng giờ không phải chỉ có mình tôi nữa. Tôi đặt tay lên bụng. Không, tôi sẽ không để anh làm thế với tôi và Cục Cưng của chúng tôi được. Bác sĩ Flynn bảo rằng tôi nên cho anh cơ hội khi không có sai lầm nào – nhưng, lần này thì không. Tôi quệt nước mắt trên má, lấy mu bàn tay lau mũi.

Christian tựa mình rồi lăn nghiêng người, co hai chân lên, cuộn tròn bên dưới chiếc chăn. Anh duỗi tay như thể đang tìm kiếm cái gì, nhưng ậm ừ rồi nhắm mắt sau đó lại ngủ tiếp, cánh tay vẫn duỗi thẳng.

Ôi, anh Năm Mươi. Em phải làm gì với anh đây? Thế anh làm chuyện quái gì với mụ Quỷ Cái ấy? Tôi cần biết Tôi liếc lần nữa tin nhắn khó chịu kia, rồi ngấm ngấm nảy ra một mưu đồ. Hít thật sâu, tôi chuyển tiếp tin nhắn đó sang BlackBerry của tôi. Xong một bước. Tôi kiểm tra nhanh các tin nhắn mới đến, nhưng chỉ thấy của Elliot, Andrea, Taylor, Ros và của tôi. Không có tin nào của Elena. Tôi nghĩ, tốt rồi. Thoát ra khỏi màn hình tin nhắn, nhẹ cả người khi thấy anh không nhắn tin gì cho bà ta. Ôi trời. Hình nền điện thoại của anh là một loạt ảnh đề lên ảnh tôi, một kiểu ghép nối bức hình Anastasia với nhiều tư thế – trong kỳ trăng mật, tuần nghỉ lễ thuyền buồm vừa rồi, và cả một vài bức ảnh José chụp nữa. Anh ấy làm nó lúc nào thế nhỉ? Chỉ mới đây thôi.

Tôi để mắt tới biểu tượng email của anh, và một ý tưởng đầy cảm dỗ lướt qua tâm trí tôi... Tôi có thể đọc email của Christian. Để xem liệu gần đây anh ấy có liên lạc với bà ta không. Có nên không? Quấn mình trong tấm lụa màu xanh ngọc, Nữ Thần Ham Muốn trong tôi gật đầu dứt khoát, miệng cô nàng nhếch lên dữ dội. Trước khi tôi kịp ngăn mình lại, thì tôi đã xâm phạm sự riêng tư của anh.

Có hàng trăm, hàng nghìn email. Tôi lướt qua một loạt, chẳng có gì thú vị cả... phần lớn là từ Ros, Andrea, và của tôi, rồi của các nhân viên khác trong công ty. Không có thư nào của Quỷ Cái. Trong khi tìm kiếm, tôi nhẹ cả người khi thấy cũng không có thư nào của Leila cả.

Một email trong tầm mắt tôi. Của Barney Sullivan, phụ trách IT của Christian, dòng tiêu đề là: Jack Hyde.

Tôi lén liếc trộm sang Christian, nhưng anh vẫn còn khê ngáy. Tôi chưa bao giờ nghe thấy anh ngáy cả. Tôi mở thư ra đọc.

Từ: Barney Sullivan

Chủ đề: Jack Hyde

Ngày: 13 tháng 9 năm 2011 14:09

Tới: Christian Grey

Camera an ninh trong Seattle lần theo dấu chiếc xe tải trắng từ Phố South Irving. Tôi không tìm thấy dấu vết nào trước đó cả, nên chắc Hyde ngụ tại khu vực này.

Như Welch đã báo cho ngài biết chiếc xe của đối tượng vô danh kia được thuê qua bằng lái giả đứng tên một phụ nữ không rõ ràng, mặc dù không có mối liên hệ gì giữa việc đó với khu phố South Irving cả.

Thông tin chi tiết các nhân viên hiện làm việc tại GEH và SIP đang sống tại khu vực này được gắn trong file đính kèm, tôi cũng chuyển tiếp cái này cho Welch nữa.

Không có gì trên máy tính & SIP của Hyde nhắc đến trợ lý đã từng làm với hắn cả.

Cho dễ nhớ, dưới đây là danh sách những gì được lấy ra từ máy tính tại SIP của Hyde.

Địa chỉ nhà của gia đình Grey:

Năm nhà ở Seattle

Hai nhà ở Detroit

Tóm lược chi tiết về:

Carrick Grey

Elliot Grey

Christian Grey

Bác sĩ Grace Trevelyan

Anastasia Steele

Mia Grey

Báo giấy và báo mạng liên quan đến

Bác sĩ Grace Trevelyan

Carrick Grey

Christian Grey

Elliot Grey

Ảnh chụp:

Carrick Grey

Bác sĩ Grace Trevelyan

Christian Grey

Elliot Grey

Mia Grey

Tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu xem còn tìm được gì nữa.

B Sullivan

Trưởng bộ phận IT, GEH

Bức thư kì quặc này trong giây lát kéo tôi ra khỏi một đêm hãi hùng. Tôi nhấp vào tệp tin đính kèm để ngó qua danh sách các tên nhân viên, nhưng nó nặng quá, không mở trên BlackBerry được.

Tôi đang làm gì thế này? Muộn lắm rồi. Một ngày thật mệt mỏi. Không có email nào của Quỷ Cái hay Leila William hết, tôi cảm thấy chút dễ chịu khi biết điều đó. Tôi liếc nhanh đồng hồ: hơn hai giờ sáng rồi. Hôm nay quả là ngày trọng đại. Tôi trở thành mẹ còn chồng tôi vừa kết thân với kẻ thù. Được thôi, mặc xác anh. Tôi sẽ không ngủ ở đây với anh đâu. Sáng mai anh thức dậy một mình cũng được. Sau khi đặt chiếc BlackBerry của anh lên bàn kê cạnh giường, tôi nhặt chiếc túi xách, rồi sau khi ngó lần cuối chàng Judas[51] đang thiêm thiếp giấc ngủ thiên thần, tôi ra khỏi phòng ngủ.

Chìa khóa dự phòng của phòng giải trí vẫn ở chỗ thường để trên chiếc tủ đặt trong phòng dụng cụ. Tôi vớ lấy nó rồi lên lên cầu thang. Ở gần để đồ vải, tôi lấy ra một chiếc gối, một chiếc chăn bông và một tấm ga trải, rồi mở khóa cửa phòng giải trí, bước vào bật bóng đèn sáng lơ mờ. Lạ cái là tôi vẫn cảm thấy mùi hương và không gian trong căn phòng này thật dễ chịu, gọi tôi nhớ đến lúc tôi phải hô lên từ khóa an toàn trong lần cuối chúng tôi ở đây. Tôi khóa cánh cửa sau lưng lại, cứ cắm chìa trong ổ. Tôi biết sáng mai Christian sẽ tìm tôi phát cuồng lên, nhưng tôi nghĩ anh sẽ không ngó vào đây được nếu thấy cửa khóa. Kể cũng đáng đời anh ấy.

Tôi cuộn mình trên chiếc ghế sofa đệm, quần chăn quanh mình, rồi lôi điện thoại trong túi xách ra. Mở phần tin nhắn, tôi tìm đến cái tin của Quỷ Cái mà tôi chuyển tiếp từ điện thoại của Christian. Tôi nhấn “chuyển tiếp” rồi gõ:

ANH CÓ MUỐN BÀ LINCOLN THAM GIA VỚI TỤI MÌNH KHI RỐT CUỘC THỂ NÀO TA CŨNG TRANH CẢI VỀ TIN NHẮN BÀ TA ĐÃ GỬI ANH KHÔNG? SẼ CỨU VẤN CHO ANH KHI CHẠY THEO BÀ ẤY SAU ĐÂY ĐÂY. VỢ CỦA ANH

Tôi nhấn nút “gửi” rồi đặt chế độ im lặng. Tôi rúc vào chiếc chăn. Mặc dù tôi tỏ ra can đảm thể thôi, chứ thực tình tôi bị bắn loạn trước sự lừa gạt tàn nhẫn của Christian. Đáng lẽ đây là lúc hạnh phúc mới phải chứ. Chà chà, chúng tôi sắp lên chức cha mẹ cơ mà. Tôi mừng tượng lúc mình kể cho Christian nghe tin mình có bầu và mơ màng thấy anh khuyu xuống quỳ trên đầu gối ngay trước mặt tôi, hân hoan kéo tôi vào lòng và nói rằng anh yêu tôi và Kẹo Con của chúng tôi biết bao.

Thế mà tôi ở đây, một mình và lạnh lẽo trong căn phòng giải trí tình ái quái đản. Đột nhiên tôi thấy mình già sọm đi so với tuổi thực. Đồng hành bên Christian luôn là thách thức khó khăn, nhưng lần này thì anh thực sự đã đi quá đà rồi. Anh nghĩ gì thế nhỉ. Được thôi, nếu anh muốn chiến đấu, tôi sẽ chiến đấu để chiều anh. Không lẽ nào tôi lại để anh bỏ đi tìm người đàn bà biến thái đó mỗi khi chúng tôi cãi vã cả. Anh ấy sẽ phải chọn – bà ta hay tôi và Bé Con của chúng tôi. Tôi khê sục sục, nhưng vì kiệt sức, tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

TÔI BỪNG TỈNH và trong chốc lát không biết mình đang ở đâu... À, phải rồi – tôi đang trong phòng giải trí. Chẳng có cái cửa sổ nào, tôi không đoán được mấy giờ rồi. Cánh cửa rung bần bật.

“Ana!” Christian gọi ầm lên bên ngoài cửa. Tôi rùng mình, nhưng anh không vào được. Tôi thoáng nghe có tiếng nói, nhưng đang xa dần. Tôi thở phào, rồi xem giờ trên điện thoại. Đã tám giờ kém mười, có tới bốn cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn thoại. Cuộc gọi nhỡ đầu của Christian, nhưng cũng có một cuộc của Kate.

Ôi, không lẽ nào. Chắc anh ấy gọi cho cô ấy. Tôi chẳng có thời gian nghe hết lời nhắn. Tôi không muốn đi làm muộn tẹo nào.

Tôi quần chiếc chăn quanh người rồi nhặt túi xách và đi ra cửa. Mở khóa thật khê, tôi lên ra ngoài. Không thấy bóng dáng ai cả. Ôi trời... Có thể sắp đến hồi kịch tính rồi đây. Tôi tự trấn an mình, hít một hơi thật sâu rồi đi xuống lầu.

Taylor, Sawyer, Ryan, bà Jones và Christian đang đứng ở lối vào phòng sinh hoạt chung, còn Christian đang liến thoắng ra lệnh. Họ nhất loạt quay sang nhìn tôi và sững sờ giây lát. Christian vẫn mặc quần áo tối qua đi ngủ. Trông anh rối bù, nhợt nhạt và đẹp đến đứng tim. Đôi mắt xám mở lớn tròn xoe, không biết liệu anh đang lo lắng hay giận dữ. Khó mà biết được.

“Sawyer, tôi sẽ sẵn sàng đi làm trong khoảng hai mươi phút nữa,” tôi lí nhí thốt lên, quần chiếc chăn quanh mình chặt hơn để tự vệ.

Anh ta gật đầu, và mắt nhìn vội sang Christian. Chồng tôi đang nhìn tôi bằng ánh mắt rất dữ dội.

“Cô có muốn ăn sáng không, cô Grey?” Bà Jones hỏi thăm. Tôi lắc đầu.

“Tôi không thấy đói, cảm ơn bà.” Bà mím chặt môi lại nhưng không nói gì nữa.

“Em vừa ở đâu?” Christian hỏi, giọng trầm và khàn đặc. Bỗng nhiên Sawyer, Taylor, Ryan và bà Jones cùng tản ra, nháo nhào vào văn phòng của Taylor, ra hành lang và vào bếp như đàn chuột đang hốt hoảng chạy thoát thân khỏi con tàu đang bị đắm.

Tôi chẳng để ý đến Christian mà cứ bước vào phòng ngủ.

“Ana,” anh gọi với theo sau, “trả lời anh đi.” Tôi nghe thấy tiếng chân anh đi theo khi tôi vào phòng ngủ và đi tiếp vào nhà tắm. Tôi vội khóa ngay cửa lại.

“Ana!” Christian đập thùm thụp lên cánh cửa. Tôi mở vòi hoa sen. Cánh cửa vẫn kêu bùm bụp. “Ana, mở ngay cái cửa chết tiệt này ra.”

“Đi đi!”

“Anh sẽ không đi đâu hết.”

“Tùy anh.”

“Ana, xin em.”

Tôi bước dưới vòi hoa sen, thực sự đã chặn được anh ở bên ngoài. Ôi, nước ấm quá. Dòng nước dễ chịu xối xuống người tôi, gột rửa một đêm dài mệt mỏi ra khỏi làn da. Ôi chao. Thoải mái thật. Trong chốc lát, chỉ

một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi có thể giả bộ như mọi thứ đều ổn cả. Tôi gội đầu, và khi xong xuôi, cảm giác khỏe hơn, mạnh mẽ hơn, sẵn sàng đối diện với đoàn tàu tốc hành mang tên Christian Grey. Tôi lấy khăn tắm cuộn tóc lại, dùng một chiếc khăn khác lau khô người rồi quấn nó quanh mình.

Tôi xoay khóa và mở cửa ra thì thấy Christian đang tựa lưng ở bức tường đối diện, hai tay chắp sau lưng. Nét mặt cẩn thận dè chừng, như kiểu nhìn của loài dã thú săn mồi. Tôi bước qua trước mặt anh, vào phòng để đồ.

“Em đang lờ anh đi đấy à?” Christian hỏi đầy nghi hoặc khi đứng ở cửa phòng.

“Anh cảm thấy thế à?” Tôi lơ đãng hỏi trong khi tìm đồ để mặc. À, đây rồi – chiếc váy màu mận chín. Tôi lấy nó ra khỏi mắc, chọn một đôi boot đen cao gót rồi đi vào phòng ngủ. Tôi dừng lại để Christian tránh cho tôi đi, cuối cùng anh cũng nép sang một bên – vẫn kiểu cư xử lịch thiệp như bản chất vốn có. Tôi cảm thấy đôi mắt anh đang nhìn xoáy vào tôi khi tôi đi tới chiếc tủ ngăn kéo, tôi lén liếc trộm anh trong gương và thấy bóng anh đứng bất động ở khung cửa, nhìn về phía tôi. Với một động tác diễn xuất xứng đáng nhận giải thưởng Oscar, tôi để khăn tắm rơi xuống nền nhà và giả vờ quên mất rằng mình đang hoàn toàn khỏa thân. Tôi nghe thấy anh cố nén tiếng thở mạnh nhưng tôi mặc kệ vờ như không biết.

“Sao em lại làm thế?” Anh hỏi. Giọng trầm hẳn xuống.

“Sao anh lại hỏi thế?” Giọng tôi lả lướt như nhung trong khi lôi ra một chiếc quần lót ren màu đen bắt mắt hiệu La Perla.

“Ana.” Anh ngừng lại khi tôi xỏ vào chiếc quần.

“Đi mà hỏi quý bà Robinson của anh ấy. Em chắc bà ta sẽ giải thích cho anh được đấy,” tôi làu bàu khi tay vẫn tìm chiếc áo ngực đồng bộ.

“Ana, anh từng bảo em rồi, bà ấy không phải...”

“Em không muốn nghe chuyện ấy đâu, Christian.” Tôi xua tay ngăn anh nói tiếp. “Hôm qua ta có cơ hội thích hợp để nói chuyện, thì thay vào đó anh lại quát tháo và đi uống say bí tỉ với người đàn bà từng lạm dụng anh bao nhiêu năm tháng. Gọi cho bà ta đi. Em chắc bà ấy sẽ cực kỳ sẵn lòng lắng nghe anh ngay bây giờ đấy.” Tôi tìm được chiếc áo ngực phù hợp rồi chậm rãi luồn vào và cài móc. Christian tiến vào phòng ngủ rồi chống hai tay lên hông.

“Sao em lại tọc mạch vào chuyện của anh?” Anh vặn hỏi.

Tôi đỏ mặt bất chấp những quyết tâm trong lòng. “Vấn đề không phải ở đó, Christian,” tôi nạt lại. “Sự thực là, mỗi khi có khó khăn, anh lại chạy bỏ tới chỗ bà ta.”

Miệng anh mím lại dữ dần. “Không phải như thế.”

“Em không quan tâm.” Nhặt đôi tất đen dài tới đùi có đăng ten ở cạp lên, tôi lùi ra giường. Ngồi xuống, luồn chân vào rồi nhẹ nhàng kéo đôi tất mỏng tang lên đùi.

“Em đã ở đâu?” Anh hỏi, đôi mắt anh dõi theo hai bàn tay tôi tiến dần lên theo đôi chân, nhưng tôi tiếp tục mặc kệ anh trong khi chậm rãi xỏ chiếc tất bên kia. Tôi cúi xuống rũ tóc cho ráo. Ngó qua khe hở giữa hai đùi, tôi thấy đôi bàn chân để trần của anh và cảm nhận được ánh nhìn dữ dần từ anh. Khi rũ xong, tôi đứng dậy, bước lại chỗ tủ, cầm máy sấy tóc lên.

“Trả lời anh đi.” Giọng Christian trầm và khản đặc.

Tôi bật máy sấy tóc lên để không nghe thấy anh nói nữa, rồi lén ngược nhìn bóng anh qua gương, trong khi đưa tay chải khô tóc. Anh vẫn trừng mắt nhìn tôi, mắt khép lại thật hẹp và lạnh lùng, thậm chí khiến tôi ớn lạnh. Tôi ngoảnh mặt đi, tập trung vào nhiệm vụ ở bàn tay và cố ngăn cơn rung mình chạy dọc cơ thể. Tôi nuốt xuống nặng nhọc rồi chú tâm vào việc sấy tóc. Anh ấy vẫn giận. Anh ấy đi ra ngoài với mụ đàn bà chết dẫm ấy rồi quay sang giận tôi. Sao anh dám thế hả! Khi tóc tôi bông lên, lộn xộn, tôi ngừng tay. Phải đấy... tôi thích thế này. Tôi tắt máy sấy tóc.

“Em đã ở đâu?” Anh khẽ hỏi, giọng lạnh như băng.

“Anh quan tâm làm gì?”

“Ana, thôi đi. Thôi ngay.”

Tôi nhún vai, thế là Christian đi phăm phăm về phía tôi. Tôi quay ngoắt lại, bước thụt lùi khi anh với tay ra.

“Đừng đụng vào em,” tôi quát lên, khiến anh đứng sững lại.

“Em đã ở đâu?” Anh gặng hỏi. Tay siết thành hai nắm đấm đặt hai bên hông.

“Em không đi ra ngoài uống rượu say với người tình cũ,” giọng tôi gay gắt. “Anh có ngủ với bà ta không?”

Anh sững người. “Cái gì? Không!” Anh há hốc miệng nhìn tôi và trông bộ dạng anh vừa như đau đớn, vừa tức giận. Cô nàng Tiềm Thức khê thở phào nhẹ nhõm.

“Em tưởng anh phản bội em à?” Giọng anh mang âm điệu bi thương ghê gớm.

“Chẳng thế còn gì,” tôi cãi lại. “Bằng cách phơi cuộc sống riêng tư của chúng mình ra rồi bộc bạch sự yếu lòng của mình trước mặt người đàn bà đó.”

Miệng anh há hốc vì sững sốt.

“Yếu lòng, nhu nhược ư. Em nghĩ thế à?” Mắt anh rực lửa.

“Christian, em đã đọc tin nhắn đó. Em biết được thế.”

“Cái tin đó đâu có gửi cho em,” anh gầm lên.

“Ồ thì thực ra là em đã đọc nó khi điện thoại của anh rơi ra khỏi áo khoác trong khi em đang cố cởi đồ cho anh vì anh say đến nỗi chẳng tự cởi được đồ. Anh có biết rằng anh đã làm em đau đớn biết nhường nào khi đi gặp người đàn bà đó không?” Trông mặt anh thoáng tái nhợt, nhưng tôi đang thắng thế, nữ quý trong tôi vừa được tháo xích xoắn lỏng.

“Anh có nhớ lúc anh về nhà đêm qua không? Nhớ anh đã nói gì không?”

Anh ngây người nhìn tôi, sắc mặt tê dại đánh lại.

“Hừ, anh đúng đấy. Em thà chọn đứa bé không được bảo vệ gì chứ không phải anh. Đây là điều bất kỳ người cha người mẹ tử tế nào cũng làm. Và đây cũng là điều mẹ anh chắc cũng làm với anh. Và em lấy làm tiếc là bà đã không làm ngược lại – vì nếu không thì chúng ta đã chẳng có cuộc nói chuyện như thế này. Nhưng anh là người trưởng thành rồi – anh cần tỏ ra người lớn đi và biết được hiện tại là thế nào, chứ đừng cư xử như đứa trẻ ưa hờn dỗi nữa.”

“Anh có thể không vui với đứa bé này. Em cũng đâu có ảo tưởng, cố chọn thời điểm thích hợp ấy thế mà anh lại đón nhận sinh linh bé bỏng này với thái độ còn-tệ-hơn-cả-hững-hờ, đó là máu thịt của anh cơ mà. Nhưng anh có thể cùng em tiếp nhận chuyện này, hoặc em sẽ tự lo ithub. Quyết định là của anh.”

“Trong khi anh đắm chìm trong hồ sâu tự ca thán và tự oán trách, em sẽ đi làm. Và khi về nhà, em sẽ chuyển đồ của mình lên căn phòng trên gác.”

Anh chớp mắt nhìn tôi, choáng váng.

“Giờ, xin phép anh, em muốn mặc cho xong đồ.” Tôi thở ra nặng nhọc. Thật chậm, Christian lùi lại một bước, động tác cứng nhắc gượng gạo. “Em muốn thế hả?” Anh thì thào.

“Em không biết mình muốn gì nữa.” Giọng tôi cũng khê như khi anh nói, và phải nỗ lực phi thường để giả bộ thờ ơ trong khi tôi nhúng đầu ngón tay vào lọ kem dưỡng da rồi xoa nhẹ nó lên mặt. Tôi liếc nhìn mình trong gương. Mắt xanh mở tròn, mặt nhợt nhạt, nhưng má ửng đỏ. Cậu thể hiện tuyệt lắm. Giờ đừng vội chùn bước nhé. Đừng bỏ cuộc đấy.

“Em không muốn anh à?” Anh thì thào.

Ôi – không... Ôi anh đừng thế chứ, Grey.

“Em vẫn ở đây phải không hả?” Tôi gắt. Lấy lọ mascara, tôi quét một ít lên mắt phải.

“Em đã nghĩ tới việc bỏ đi à?” Giọng anh thoáng như hơi thở.

“Khi một anh chồng thích ở cùng tình nhân cũ của mình hơn, đó thường không phải dấu hiệu hay ho gì.” Tôi nhún nhả với vẻ khinh khỉnh vừa phải, lảng tránh câu hỏi của anh. Giờ là tô son môi. Tôi chu đôi môi bóng với hình ảnh trong tấm gương. Cứ mạnh mẽ lên, Steele... à ừm – Grey, ôi trời, tôi suýt quên cả tên mình. Tôi với đôi bốt, lại bước tới giường, nhanh chóng xỏ chân và kéo nó lên tới đầu gối. Tuyệt. Trông tôi thật gợi cảm với đồ lót và đi bốt như thế này. Biết thế. Tôi đứng dậy bình thần nhìn anh. Anh chớp mắt với tôi, mắt anh lướt nhanh và hau háu dọc cơ thể tôi.

“Anh biết em định làm gì rồi,” anh thì thào, giọng anh mang âm điệu ầm áp và đầy quyến rũ.

“Thế ư?” Giọng tôi vỡ ra. Không được, Ana... cố lên nào.

Anh nuốt nước bọt xuống rồi tiến lên một bước. Tôi lùi lại, giơ hai tay lên.

“Đừng có nghĩ tới chuyện ấy, Grey,” tôi lầm bầm đe dọa.

“Em là vợ anh mà,” anh khẽ nhắc, vẻ hăm dọa.

“Em là phụ nữ mang bầu bị anh bỏ rơi hôm qua, và nếu anh chạm vào em, em sẽ la toáng lên đấy.”

Mắt anh nheo lên ngờ vực. “Em sẽ la hét hả?”

“Giết người.” Tôi nheo mắt lại.

“Không ai nghe thấy em kêu đâu,” anh lẩm nhẩm, ánh nhìn dữ dội, và trong tích tắc tôi nhớ lại buổi sáng của chúng tôi ở Aspen. Không.

Không được thế. Không thể được.

“Anh đang cố dọa nạt em à?” Tôi khẽ hỏi, nín thở, chủ ý đánh lạc hướng anh.

Thành công rồi. Anh đứng im và nuốt khan. “Anh không định như thế.” Anh nhả mắt.

Tôi chỉ dám thở thật nhẹ. Nếu anh chạm vào tôi, tôi sẽ không cưỡng lại nổi mắt. Tôi biết sức mạnh anh sẽ phủ lên tôi, lên cả tấm thân phản trắc của tôi nữa. Tôi biết rõ thế. Tôi cố bám trụ trong cơn giận dữ của mình.

“Anh đã muốn đi uống cùng ai đó thân thiết với mình. Bạn anh sẽ giúp xoa tan cảm giác nặng nề. Anh sẽ không gặp bà ấy nữa đâu.”

“Anh đã tìm gặp bà ta à?”

“Thoạt đầu thì không. Anh cố tìm Flynn. Nhưng lại thấy mình đang ở thẩm mỹ viện.”

“Rồi anh mong em tin rằng anh sẽ không gặp lại bà ta nữa ư?” Tôi không kìm được cơn thịnh nộ khi rít lên với anh. “Thế nhờ có lần sau em vô tình bước qua ranh giới vô hình nào đó? Lần nào ta cũng nói đi nói lại rồi. Cứ như là bị trói trong vòng luẩn quẩn của bánh xe lửa Ixion[52] vậy. Nếu em làm gì sai, anh sẽ chạy ngay đến với bà ta à?”

“Anh sẽ không gặp bà ấy nữa,” anh đáp dứt khoát. “Cuối cùng bà ấy cũng hiểu anh cảm thấy thế nào.”

Tôi chớp mắt hỏi lại. “Thế nghĩa là sao?”

Anh đứng thẳng dậy rồi đưa một tay lên chải tóc, bút rút, giận dữ và lặng thinh. Tôi thử theo hướng khác.

“Sao anh có thể nói chuyện với bà ta mà không phải với em?”

“Anh đã giận em. Như bây giờ đây.”

“Anh dám nói thế hả!” Tôi gất lên. “Chính em đang giận anh mới đúng. Giận vì hôm qua anh đã lạnh lùng và nhẫn tâm làm sao trong khi em cần anh. Giận vì anh dám bảo em cố tình để dính bầu trong khi em không hề làm thế. Giận vì anh phản bội em.” Tôi cố nén tiếng nức nở. Anh há hốc miệng vì sững sốt, rồi vội nhắm mắt lại như thể tôi vừa tát anh đau điếng.

Tôi nuốt vội. Bình tĩnh nào, Anastasia.

“Đáng lẽ em phải theo sát đợt tiêm phòng. Nhưng không phải em chủ ý làm thế. Tin có thai cũng làm em choáng váng.” Tôi khẽ nói tiếp, cố giữ lấy chút lịch sự tối thiểu. “Cũng có thể do việc phòng tránh thất bại.” Anh nhìn tôi, nín thinh.

“Hôm qua anh quá quắt lắm,” tôi làu bàu, cơn giận sôi lên. “Mấy tuần vừa qua em có cả đồng chuyện phải giải quyết.”

“Em mới quá quắt từ ba hay bốn tuần trước. Hoặc bất kể khi nào em quên việc tiêm phòng.”

“Hừ, tạ ơn Chúa đã tạo ra em không được hoàn hảo như anh!”

Ồi, thôi đi, thôi ngay đi. Chúng tôi đứng đó trừng trừng nhìn nhau.

“Diễn khá lắm, bà Grey,” anh lẩm bẩm.

“Chà, em thấy vui khi bị đổ thừa rằng mình cũng còn thú vị.”

Anh nhìn tôi trừng trừng. “Anh cần đi tắm”, anh khẽ thốt lên.

“Còn em thì thể hiện đủ màn vắn vẹo rồi.”

“Vẫn có thể là màn diễn cực kì thú vị đấy,” anh đáp rồi bước lên phía trước, khiến tôi lại lùi sau.

“Đừng.”

“Anh ghét khi em không để anh chạm vào em.”

“Nói mĩa em hả?”

Mắt anh nheo lại. “Chúng ta chưa giải quyết được gì nhiều, phải không?”

“Em không nói nữa. Ngoại trừ việc em sắp đi ra khỏi phòng này.”

Mắt anh bừng lên và mở to trong thoáng chốc. “Bà ấy chẳng có nghĩa lý gì với anh.”

“Trừ việc anh cần bà ta.”

“Anh không cần bà ta. Anh cần em.”

“Hôm qua thì không. Người đàn bà ấy quá ngưỡng chịu đựng của em, Christian.”

“Bà ấy đã bước ra khỏi cuộc đời anh rồi.”

“Ước gì em có thể tin anh.”

“Thôi đi nào, Ana.”

“Phiền anh để em mặc xong đồ.” Anh thở dài rồi lại đưa tay lên vuốt tóc. “Anh sẽ gặp em tối nay,” giọng anh lạnh lùng và vô cảm. Trong tích tắc ngắn ngủi, tôi những muốn ôm anh trong vòng tay mình và xoa dịu... nhưng tôi tự kiềm chế mình vì vẫn còn giận quá. Anh quay lưng đi vào nhà tắm. Tôi đứng trơ trơ cho tới khi nghe tiếng cửa đóng sập lại.

Tôi loạng quạng bước lại giường rồi ngã phịch xuống đó. Tôi đã không vin vào nước mắt, la hét, chống trả hay chịu khuất phục trước khả năng tình ái sành sỏi của anh. Tôi xứng đáng nhận Huân chương Danh dự của Quốc hội ấy chứ, nhưng sao tôi thấy mình yếu ớt thế này. Chết tiệt. Chúng tôi chẳng giải quyết được gì cả. Chúng tôi đang ở chênh vênh vách núi. Hôn nhân của chúng tôi có đang sa lầy không? Sao anh không nhận thấy mình cực kỳ tệ hại khi chạy đến gặp lại bà ta? Và anh có ý gì khi bảo sẽ không gặp lại bà ta nữa? Cái gì khiến tôi có thể tin vào điều đó đây? Tôi liếc nhìn đồng hồ báo thức – tám rưỡi rồi. Chết thật! Tôi không muốn đi muộn. Hít một hơi thật sâu.

“Hiệp hai rơi vào thế bí rồi, Kẹo Con à,” tôi lẩm bẩm, xoa xoa bụng. “Bố có thể đang vô lý nhưng mẹ hy vọng sẽ không thế nữa. Ồi, sao con đến sớm thế hả Kẹo Con? Mọi việc đang trở nên ổn thỏa cơ mà.” Mỗi tôi run rẩy, nhưng rồi tôi hít vào một hơi thật trong lành rồi sắp xếp cảm xúc của mình vào đúng mức kiểm soát.

“Dậy nào. Cũng phải lết đi làm thôi.”

TÔI KHÔNG NÓI TẠM BIỆT với Christian. Anh vẫn đang tắm khi Sawyer và tôi đi làm. Khoảnh khắc nhìn ra ngoài cửa kính xe SUV tối thẫm, sự bình tĩnh trong tôi trôi tuột mất tích và mắt rưng rưng lệ. Tâm trạng của tôi phản chiếu lại bầu trời xám xịt ảm đạm, và tôi có linh tính thật kì lạ. Chúng tôi thậm chí còn chưa bàn bạc gì về đứa bé. Tôi có chưa đầy hai mươi tư giờ để linh hội tin về Kẹo Con. Christian thì còn có ít thời gian hơn. “Bố còn chưa biết đến tên con nữa cơ mà.” Tôi xoa bụng và lau nước mắt.

“Bà Grey.” Sawyer cắt ngang cơn mơ màng của tôi. “Ta tới nơi rồi.”

“Ồ. Cảm ơn anh, Sawyer.”

“Tôi sẽ chạy xe tới chỗ quầy bán đồ ăn, thưa bà. Tôi mua món gì đó cho bà nhé?”

“Không. Cảm ơn anh. Tôi chưa đói!”

HANNAH ĐỂ TÁCH CÀ PHÊ LATTE chờ tôi. Tôi hít hà một hơi thể là dạ dày ngay lập tức sôi lên phản đối.

“Ừ... phiền chị cho tôi tách trà được không?” Tôi khẽ nói, vẻ bối rối. Tôi vốn biết lý do khiến tôi thực sự chưa bao giờ thích cà phê cả. Chà, mùi nó thật hắc.

“Cô khỏe chứ, Ana?”

Tôi gật đầu và nhanh chóng rút vào chốn an toàn trong phòng làm việc. Điện thoại BlackBerry của tôi rung lên. Là Kate gọi.

“Sao Christian lại tìm cậu hả?” Cô ấy hỏi không cần mở đầu gì hết.

“Chào buổi sáng, Kate. Cậu khỏe không?”

“Thôi nói vớ vẩn đi, Steele. Có chuyện gì?” Cuộc điều tra mang thương hiệu Katherine Kavanagh bắt đầu.

“Christian và mình cãi nhau, thế thôi.”

“Anh ta có làm cậu đau không đấy?”

Tôi trợn tròn mắt. “Có, nhưng không phải theo cách cậu đang nghĩ đâu.” Tôi không thể tiếp tục với Kate lúc này. Tôi biết sẽ bật khóc mất, và giờ tôi đang thấy tự hào vì đã không gục ngã sáng nay. “Kate, mình phải vào họp. Mình sẽ gọi cậu sau.”

“Cũng được. Cậu ổn chứ hả?”

“Ừ.” Không hề. “Để mình gọi cậu sau nhé.”

“Được rồi, Ana, cứ tự lo theo cách của cậu đi. Mình luôn ở bên cậu.”

“Mình biết,” tôi đáp khẽ, cố cưỡng lại cảm xúc dữ dội trước những lời ân cần của cô bạn. Mình không được khóc. Mình sẽ không khóc đâu.

“Bác Ray ổn chứ?”

“Ừ,” tôi lí lí trả lời.

“Ồi, Ana,” cô ấy thốt lên.

“Thôi mà.”

“Được rồi. Nói chuyện sau vậy.”

“Ừ.”

SUỐT BUỔI SÁNG, cứ một chốc tôi lại kiểm tra email, mong nhận được dòng tin của Christian. Nhưng chẳng có gì. Đến cuối ngày, tôi nhận ra rằng anh ấy sẽ chẳng liên lạc với tôi đâu vì hẳn anh còn giận lắm.

Được thôi, tôi cũng vẫn giận mà. Tôi lao đầu vào công việc, chỉ dừng lại vào giờ ăn trưa với món bánh kem phô mai và cá hồi. Thật lạ lùng là tôi cảm thấy khỏe hơn rất nhiều sau khi ăn uống xong.

Lúc năm giờ, Sawyer và tôi tới bệnh viện thăm Ray. Sawyer tỏ thận trọng hơn mức bình thường và thậm chí còn quan tâm thái quá. Thật phiền toái. Khi đến phòng Ray, anh ta cứ lảng vảng quanh tôi.

“Trong lúc bà thăm ông ấy, để tôi lấy cho bà cốc trà nhé?” Anh ta hỏi.

“Không cần đâu, cảm ơn anh, Sawyer. Tôi khỏe mà.”

“Tôi sẽ chờ bên ngoài.” Anh ta mở cửa giúp tôi, và tôi thấy thật sự cảm kích khi thoát khỏi anh ta trong chốc lát. Ray đang ngồi trên giường đọc tạp chí. Ông đã cạo râu, mặc áo pijama – trông ông lại là ông của trước kia rồi.

“Chào con, Annie.” ông cười tươi tắn. Rồi nét mặt sa sầm.

“Ôi, ba ơi...” Tôi nhào tới bên cạnh ông, và trong cử chỉ chẳng giống ông tạo nào, ông mở rộng vòng tay ôm tôi vào lòng.

“Annie à?” Ông khẽ hỏi. “Chuyện gì thế?” Ông ôm chặt tôi rồi hôn lên tóc. Trong vòng tay ông, tôi nhận thấy những giây phút này cực hiếm có giữa chúng tôi. Sao lại thế nhỉ? Có phải đó là lý do tôi thích sà vào lòng Christian? Một lát sau, tôi tách mình ra, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. Lòng mảy mượng Ray nhướn lên lo lắng.

“Kể cho ba của con nghe đi.”

Tôi lắc đầu. Dượng không cần biết những rắc rối của tôi bây giờ vội.

“Không có gì đâu, ba. Trông ba khỏe rồi đấy.” Tôi siết tay ông.

“Cảm thấy còn khỏe hơn cả trước ấy chứ, mặc dù cẳng chân bên này vẫn còn lủng cà lủng củng.”

“Lủng củng là sao?” Cách dượng diễn tả khiến tôi phì cười.

Dượng cũng cười đáp lại “Lủng củng nghe hay hơn là lủng lảng chứ hả.”

“Ôi, ba ơi, con rất vui khi thấy ba đã ổn.”

“Ba cũng thế, Annie. Ba muốn dùng cái bên đầu gối lủng củng này tung hứng cho cháu ngoại mình nữa chứ. Chẳng tội gì lại để lỡ dịp vui như thế.”

Tôi chớp mắt nhìn dượng. Trời. Dượng biết rồi ư? Thế là tôi phải kìm lại những giọt nước mắt đang dâng lên nơi khóe mắt.

“Con và Christian vẫn hòa thuận đấy chứ?”

“Bọn con vừa cãi nhau,” tôi khẽ đáp, cố thốt thành lời khỏi cuống họng bị nghẹn cứng. “Bọn con sẽ tự giải quyết được thôi.”

Ông gật đầu. “Cậu ấy là người tốt, chồng con ấy.” Ray vỗ về.

“Tùy lúc đấy ạ. Bác sĩ bảo sao hả ba?” Tôi không muốn nhắc đến chồng mình lúc này, chủ đề có anh thật nhức nhối.

KHI TÔI VỀ TỚI ESCALA THÌ CHRISTIAN chưa về nhà.

“Christian gọi điện báo cậu ấy sẽ làm việc muộn,” bà Jones báo tin với vẻ nuôi tiếc.

“Ồ. Cảm ơn bà cho tôi biết.” Sao anh ấy không bảo thẳng tôi nhỉ? Chà, anh ấy đang thể hiện mức độ hờn dỗi hoàn toàn mới mẻ đây. Tôi chợt nhớ lại vụ cãi nhau xoay quanh lời thề nguyện khi kết hôn và cơn thịnh nộ của anh lúc đó. Nhưng giờ tôi mới là người bị làm phiền chứ.

“Cô thích ăn gì tối nay?” vẻ mạnh mẽ, dứt khoát lóe lên trong ánh mắt bà Jones.

“Mì Ý cũng được.”

Bà mỉm cười. “Cô thích mì sợi, nui ống hay nui xoắn?”

“Mì sợi kèm sốt Bolognese của bà.”

“Có ngay. Và Ana này... cô nên biết cậu Grey đã phát cuồng lên lúc sáng nay khi cậu ấy tưởng cô bỏ đi rồi. Cậu ấy không còn kiềm chế nổi mình nữa.” Bà mỉm cười trù mến.

Ồ...

CHÍNH GIỜ TỐI MÀ ANH vẫn chưa về nhà. Tôi ngồi bên bàn làm việc trong thư viện, tự hỏi không biết anh đang ở đâu. Tôi gọi cho anh.

“Ana à,” anh nhận điện với giọng lạnh tanh.

“Anh.”

Anh hít vào thật khê. “Chào em,” anh đáp, giọng trầm hơn.

“Anh sắp về chưa?”

“Lát nữa.”

“Anh đang ở văn phòng à?”

“Ừ. Thế em nghĩ anh ở đâu được?”

Chỗ bà ta. “Em để anh làm tiếp vậy.”

Cả hai chúng tôi cứ giữ máy, sự im lặng kéo dài và siết lấy giữa hai người.

“Chúc ngủ ngon, Ana,” cuối cùng anh lên tiếng trước.

“Chúc ngủ ngon, Christian.”

Anh gác máy.

Ồi quỷ thật. Tôi nhìn đăm đăm vào điện thoại. Không biết anh ấy muốn tôi làm gì nữa. Tôi sẽ không để anh cứ dè dặt cười cổ tôi đâu. Phải rồi, anh đang giận, khá đủ rồi. Tôi cũng giận. Nhưng cũng phải biết mình biết người chứ. Tôi đâu có đi nói chuyện hớ hênh với nhân tình cũ thuở ấu thơ của mình. Tôi muốn anh phải thừa nhận rằng đó là một cách hành xử không thể chấp nhận được.

Tôi ngồi tựa lưng trên ghế, nhìn chăm chăm chiếc bàn bia trong thư viện, hồi tưởng lại những lần vui vẻ khi chơi trò này. Tôi đặt tay lên bụng. Có lẽ chỉ tại còn sớm quá. Dù có thể cũng không có nghĩa là... Và dù tôi mới chỉ nghĩ tới thôi, cô nàng Tiềm Thức đã gào lên không được! Nếu tôi tự giải quyết việc có thai này, tôi sẽ không bao giờ tha thứ ình – hay Christian đâu. “Ồi, Kẹo Con, con đã làm gì chúng ta thế này?” Tôi vẫn chưa thể đối diện với việc nói chuyện với Kate. Tôi không thể nói chuyện với bất kì ai được. Tôi nhắn cho cô bạn, hứa sẽ gọi lại sớm.

Tới mười một giờ, tôi buồn ngủ dúi hết cả mắt. Tôi miễn cưỡng đi về căn phòng hôm trước. Cuộn mình dưới chiếc chăn bông, cuối cùng tôi cũng để mình thiếp đi, trong tiếng nức nở nặng nề đau đớn...

KHI TỈNH DẬY, đầu tôi nặng trĩu. Tia nắng mùa thu hanh vàng rọi qua khung cửa sổ lớn trong phòng. Liếc nhìn đồng hồ, tôi thấy đã bảy rưỡi sáng. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi là Christian đâu rồi? Tôi ngồi dậy rồi thả chân xuống giường. Trên sàn nhà cạnh giường là chiếc cà vạt xám bạc của Christian, chiếc tôi thích nhất.

Khi tôi đi ngủ đêm qua nó đâu có nằm đây. Tôi nhặt nó lên và ngấm ngấm, vuốt ve lớp vải lụa giữa hai đầu ngón tay, rồi áp nó lên má. Anh đã ở đây, nhìn tôi ngủ. Tia hy vọng lóe lên trong tôi.

BÀ JONES ĐANG BẬN RỘN trong bếp khi tôi xuống cầu thang.

“Chúc buổi sáng tốt lành,” bà chào đón với vẻ mặt rạng rỡ.

“Chào buổi sáng. Christian đâu nhỉ?” Tôi hỏi.

Mặt bà sạm xuống. “Cậu ấy vừa đi rồi.”

“Hóa ra anh ấy có về nhà?” Tôi cứ hỏi lại cho chắc, mặc dù có chiếc cà vạt của anh làm bằng chứng rồi.

“Cậu ấy có về,” bà đáp. “Ana, xin cô thứ lỗi cho tôi vì đã nói thẳng, nhưng mong cô đừng ruồng bỏ cậu ấy. Cậu ấy rất ương bướng.”

Tôi gật đầu và bà ấy không nói nữa. Tôi chắc vẻ mặt của mình mách bà hiểu rằng tôi không muốn nhắc đến anh chồng quấy quả của mình bây giờ nữa.

KHI TỐI CỠ QUAN, tôi kiểm tra email. Tim tôi nhảy từng từng khi thấy có thư của Christian.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Portland

Ngày: 15 tháng 9 năm 2011 06:45

Tới: Anastasia Grey

Ana à,

Hôm nay anh đang bay tới Portland.

Anh có mấy việc cần kí kết với WSU.

Anh nghĩ em muốn biết tin.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Ôi. Mất tôi ứa lệ. Thế ư? Bụng tôi thắt lại. Trời đất! Tôi nôn nao quá.

Tôi chạy vội vào nhà vệ sinh, vừa kịp tổng hết bữa sáng vào toilet. Tôi ngồi thụp xuống sàn nhà, đầu gục xuống hai tay. Còn gì khốn khổ hơn thế nữa không? Một lát sau, có tiếng gõ cửa khe khẽ.

“Ana?” Hannah gọi.

Quái quỷ. “Vâng?”

“Chị không sao chứ?”

“Lát nữa tôi sẽ ra.”

“Boyce Fox đang ở đây chờ gặp cô.”

Chết tiệt. “Dẫn ông ta tới phòng họp. Tôi sẽ tới đó một phút nữa.”

“Cô có muốn dùng trà không?”

“Vâng, cảm ơn cô.”

SAU BỮA TRƯA – LẠI LÀ bánh kẹp kem phô mai và cá hồi, mà tôi cố nuốt cho xong bữa – tôi bơ phờ nhìn vào máy tính những mong tìm cảm hứng rồi tự hỏi Christian và tôi sẽ làm thế nào để giải quyết vấn đề trọng đại này đây.

Chiếc BlackBerry đổ chuông, làm tôi giật bản mình. Tôi liếc nhìn màn hình – là Mia gọi. Chà, chính người tôi cần đây rồi, cô ấy với lòng nhiệt tình và hăng hái của mình. Tôi lưỡng lự, không biết có nên mặc kệ không nghe máy không, nhưng phép lịch sự đã thắng thế.

“Mia à,” tôi đáp lại vui vẻ.

“Chà, xin chào, Ana – lâu lắm mới nói chuyện.” Giọng nam giới thật quen thuộc. Khốn nạn!

Tôi nổi da gà, tóc tai dựng đứng cả lên trong khi chất adrenaline chạy dọc cơ thể và trái đất đang ngừng quay.

Là Jack Hyde.

72. Chương 22

Chương hai mươi hai

“Jack.” Tôi hụt hơi, nghẹn lại vì sợ hãi. Sao hắn ra khỏi tù được? Sao hắn có điện thoại của Mia? Mặt tôi nhợt nhạt như bị hút sạch máu, tôi thấy mình quay cuồng.

“Cô còn nhớ tôi cơ đấy,” giọng hắn nhẹ tênh. Tôi cảm thấy nụ cười chua chát của hắn.

“Dĩ nhiên là nhớ rồi.” Tôi tự động trả lời trong khi ý nghĩ không ngừng chạy đua.

“Chắc cô đang thắc mắc sao tôi lại gọi cô.”

“Ừ.”

Máy treo.

“Đừng gác máy. Tôi có đôi lời với cô em chồng bé bỏng của em.”

Cái gì? Mia ư! Không! “Ông đã làm gì?” Tôi lẩm bẩm, cố nén nỗi sợ hãi.

“Nghe này, con đang điếm đào mỏ kia. Mà đã hủy hoại cuộc sống của tao. Grey đã hủy hoại cuộc đời tao. Bọn mày nợ tao. Tao đang giữ con khốn ấy ở đây. Còn mày, thằng khốn mà mày đã cưới và cả gia đình chết đuối của nó sẽ phải trả giá.”

Lời lẽ khinh miệt và thái độ căm ghét của Hyde làm tôi choáng váng. Gia đình anh ư? Chuyện quái gì thế này?

“Ông muốn gì?”

“Tao muốn tiền của nó. Tao rất muốn chỗ tiền khốn khiếp của nó. Nếu mọi chuyện khác đi, đáng lẽ đã là của tao rồi. Thế nên mày sẽ nộp nó cho tao. Tao muốn năm triệu đô la, hôm nay.”

“Jack, tôi đâu có quyền đụng vào nhiều tiền thế.”

Hắn bật cười mỉa mai. “Mày có hai giờ để làm việc đó. Chỉ thế thôi – hai giờ. Không được kể với ai nếu không con oắt này sẽ linh đũa. Không báo cảnh sát. Không báo thằng chồng ngu xuẩn của mày. Không báo đám vệ sĩ của hắn. Tao sẽ biết ngay nếu mày làm thế. Hiểu chưa?” Hắn dừng lại và tôi cố trả lời, nhưng nỗi kinh hoàng và hoảng loạn chặn lấy cổ tôi.

“Mày hiểu chứ!” Hắn gào lên.

“Hiểu,” tôi đáp.

“Nếu không tao sẽ giết nó.”

Tôi thở gấp.

“Mang điện thoại bên mình. Không nói với ai hết nếu không tao sẽ hành hạ trước khi giết nó đấy. Mày có hai tiếng.”

“Jack, tôi cần lâu hơn. Ba tiếng. Làm sao tôi biết ông đang giữ cô bé?”

Đường dây đã ngắt. Tôi há hốc miệng nhìn điện thoại, miệng tôi run lên sợ hãi, nỗi kinh hoàng khủng khiếp vẫn chế ngự. Mia, hắn giữ Mia. Không biết có thật không? Đầu óc tôi kêu ong ong khi nghĩ đến hiện thực đáng ghê sợ này, còn dạ dày tôi lại quặn lên. Tôi nghĩ cơn buồn nôn sắp ập đến, nhưng hít vào thật sâu, tôi cố kìm nén cơn hoảng loạn, để cảm giác nôn nao qua đi. Tâm trí tôi phi nước kiệu qua những khả năng có thể xảy ra. Kể cho Christian? Báo cho Taylor? Gọi cảnh sát? Làm thế nào Jack biết được? Hắn có thực sự giữ Mia không? Tôi cần thời gian, để suy nghĩ – nhưng tôi chỉ có thể làm thế bằng cách làm theo yêu cầu của hắn. Tôi vớ túi xách rồi lao ra cửa.

“Hannah, tôi phải ra ngoài. Tôi sẽ không chắc sẽ đi trong bao lâu. Hủy mọi cuộc hẹn chiều nay của tôi đi. Báo Elizabeth biết tôi phải giải quyết việc khẩn cấp.”

“Được rồi, Ana. Mọi việc ổn cả chứ?” Hannah nhăn mặt, vẻ mặt hằn sâu nỗi lo lắng khi chị ấy nhìn theo dáng vẻ nháo nhào của tôi.

“Ổn cả,” tôi hấp tấp nói với lại, chạy ào ra quầy lễ tân, Sawyer đang đứng chờ ở đó.

“Sawyer.” Anh ta đứng bật dậy từ chiếc ghế bành khi nghe tiếng tôi gọi và nhăn nhó khi thấy vẻ mặt tôi.

“Tôi cảm thấy không khỏe. Phiên anh đưa tôi về nhà.”

“Vâng, thưa bà. Bà có muốn chờ ở đây trong khi tôi đi lấy xe không?”

“Không cần, tôi đi cùng anh. Tôi đang phải về nhà gấp.”

TÔI VỪA BẦN THẦN NHÌN RA NGOÀI cửa sổ, vừa điểm lại một lượt kế hoạch của mình, về nhà. Thay đồ. Tìm séc. Tìm cách trốn khỏi Ryan và Sawyer. Tối ngân hàng.

Quý thật, năm triệu đô la chiếm mất bao nhiêu chỗ để nhí? Nặng chừng nào đây? Tôi có cần vali không? Có nên gọi điện cho ngân hàng trước không? Mia. Ôi Mia. Thế nhờ hần không giữ Mia thì sao? Làm sao kiểm tra được? Nếu tôi gọi cho mẹ Grace có thể sẽ khiến bà nghi ngờ, và biết đâu làm Mia gặp nguy hiểm. Hần nói hần sẽ biết. Tôi liếc qua kính sau xe SUV. Tôi có bị bám đuôi không? Tim tôi đập loạn xạ khi tôi kiểm tra những chiếc xe đang đi phía sau. Trông chúng khá vô hại. Ôi, Sawyer, làm ơn lái xe nhanh lên. Tôi bắt gặp ánh mắt anh ta qua gương chiếu hậu, lông mày anh ta nhíu lại thành những nếp nhăn sâu hoắm.

Sawyer nhấn một nút bấm trên chiếc tai nghe bluetooth để nhận cuộc gọi đến. “T... tôi muốn báo ông biết là bà Grey đang đi cùng tôi.” Mắt Sawyer lại giao thoa với mắt tôi lần nữa rồi anh ta quay ra nhìn đường và tiếp tục lái xe. “Bà ấy không khỏe. Tôi đang đưa bà về Escala... Tôi hiểu rồi... thưa ngài.” Cặp mắt của Sawyer lại liếc nhanh từ đường sang mắt tôi qua gương chiếu hậu lần nữa. “Vâng,” anh nói đồng ý rồi ngắt máy.

“Taylor à?” Tôi khẽ hỏi.

Anh ta gật đầu.

“Anh ấy ở cùng ngài Grey à?”

“Vâng, thưa bà.” Ánh mắt Sawyer dịu đi vẻ thông cảm.

“Họ vẫn ở Portland à?”

“Vâng, thưa bà.”

Tốt rồi. Tôi phải để Christian được an toàn. Tay tôi lạch xuống bụng, rồi chủ động xoa tay lên đó. Cả con nữa, Kẹo Con ạ. Bảo vệ cả hai được an toàn.

“Ta đi nhanh lên được không? Tôi thấy không khỏe.”

“Vâng, thưa bà.” Sawyer nhấn ga và chiếc xe lao vun vút vượt dòng xe cộ.

KHÔNG THẤY BÓNG DÁNG BÀ JONES đâu khi Sawyer và tôi về đến nhà. Vì không thấy xe của bà trong gara, tôi đoán bà đang đi làm mấy việc vặt với Ryan. Sawyer đi vào phòng Taylor trong khi tôi lao vào phòng làm việc của Christian. Lão đảo vì hoảng hốt quanh bàn của anh, tôi giật mạnh ngăn kéo để tìm cuốn séc. Khẩu súng của Leila lọt vào tầm mắt tôi. Tôi chợt thấy bất rút khi Christian đã không cất kỹ khẩu súng ở chỗ an toàn. Anh ấy chẳng biết gì về súng ống cả. Chà. Anh ấy có thể bị thương mất.

Sau giây phút lưỡng lự, tôi vớ lấy khẩu súng, kiểm tra xem đã nạp đạn chưa, rồi nhét nó vào cặp quần đen của mình. Biết đâu sẽ cần đến. Tôi nuốt nước bọt khó nhọc. Tôi mới chỉ thực hành trên mục tiêu chứ chưa bao giờ bắn ai cả; hy vọng Ray sẽ tha thứ cho tôi. Tôi trở lại tập trung vào việc tìm cuốn séc. Có năm tập và chỉ một tập đề tên C. Grey và bà A. Grey. Tôi có khoảng bốn mươi bốn nghìn đô la trong tài khoản riêng. Tôi không biết có bao nhiêu tiền trong cái này. Nhưng chắc Christian thì có đủ năm triệu đô la rồi. Có thể có tiền trong két chẳng? Quái thật. Tôi không biết mã. Có phải anh ấy từng nhắc đến mã két ở tủ của anh không nhỉ? Tôi thử mở tủ, nhưng nó bị khóa rồi. Tôi sẽ phải bầu vúi sang phương án A rồi.

Tôi hít một hơi thật sâu, rồi lấy thêm quyết tâm và dứt khoát, tôi sải bước vào phòng ngủ. Giường đã được thu dọn, và trong thoáng chốc, tôi thấy day dứt. Có lẽ đêm qua tôi nên ngủ ở đây mới phải. Lý do đi tranh cãi với người đã mặc nhiên thừa nhận mình là kẻ Lầm Tà Nhiều Tật là gì? Giờ anh ấy còn chả thèm nói chuyện với tôi. Không – tôi không có thời gian đi nghĩ ngợi về chuyện ấy lúc này.

Tôi hấp tấp thay quần jean, áo nỉ có mũ, đi giày đế mềm, rồi nhét súng vào cặp quần jean, phía sau lưng.

Tôi lôi trong tủ ra một chiếc túi vải thô mềm cỡ lớn. Năm triệu đô la có vừa chỗ này không? Túi đựng đồ thể thao của Christian đang nằm trên nền nhà. Tôi mở ra, tưởng rằng sẽ thấy toàn đồ mặc dỏ, nhưng không phải – bộ đồ thể thao của anh sạch sẽ và vô cùng thơm tho. Quả tình bà Jones nhúng tay vào mọi chỗ. Tôi đổ hết mọi thứ ra nền nhà rồi nhét chiếc túi của anh vào chiếc túi vải thô kia. Xong, thế này mới được. Tôi kiểm tra bằng lái xe của mình để dùng làm căn cước khi tới ngân hàng, rồi xem giờ. Mất ba mươi mốt phút từ lúc Jack gọi điện. Giờ tôi phải đi ra khỏi Escala mà không để Sawyer phát hiện ra.

Tôi rón rén đi ra hành lang, dè chừng camera an ninh đang chĩa vào chỗ thang máy. Tôi đoán Sawyer vẫn trong văn phòng. Tôi mở cửa ra hành lang thật nhẹ nhàng, cố gắng không gây tiếng động nào. Khép cánh cửa thật nhẹ sau lưng, tôi đứng tựa sát vào cánh cửa, tránh tầm nhìn của ống kính máy quay. Tôi lôi điện thoại di động ra khỏi túi rồi bấm gọi Sawyer.

“Bà Grey.”

“Sawyer này, tôi đang ở phòng trên gác, phiền anh giúp tôi việc này được không?” Tôi nói thật khẽ, vì biết anh ta chỉ ở ngay hành lang bên kia cánh cửa.

“Tôi sẽ lên chỗ bà ngay, thưa bà,” anh ta đáp, nghe chừng có vẻ bối rối. Trước đây tôi chưa bao giờ gọi điện nhờ anh ta giúp gì cả. Tim tôi nhảy tưng tưng như sắp rớt ra ngoài, tiếng đập thành thịch ong ong cả tai. Liệu có được việc không đây? Tôi ngắt máy rồi dỏng tai nghe tiếng bước chân anh ta băng qua hành lang đi lên cầu thang. Tôi hít vào một hơi thật sâu để lên tinh thần và tự ngẫm sao mà trở trêu thế này khi phải lén lút trốn khỏi nhà mình như kẻ đang làm điều mờ ám.

Ngay khi Sawyer đi lên tới bậc nghỉ cầu thang, tôi chạy nhào tới chỗ thang máy rồi bấm nút gọi. Cánh cửa trượt mở cùng tiếng ping kêu chói tai báo thang máy đang sẵn sàng. Tôi lao xộc vào bên trong, nhấn điên cuồng vào nút xuống ga-ra. Sau một khoảng dừng khốn khổ, cánh cửa bắt đầu từ từ khép lại, trong khi đó, tôi nghe thấy tiếng Sawyer gào lên.

“Bà Grey!” Ngay lúc cửa thang máy khép lại, tôi còn nhìn thấy anh ta lao ra hành lang. “Ana!” anh ta thét lên ngỡ ngàng. Nhưng không kịp nữa rồi, anh ta mất hút không thấy đâu nữa.

Thang máy nhẹ nhàng hạ xuống tầng để xe. Tôi xuất phát trước Sawyer vài phút, và biết chắc thể nào anh ta cũng sẽ cố ngăn tôi lại. Tôi liếc nhìn chiếc R8 đầy thềm khát trong khi chạy ào tới chiếc Saab, mở cửa xe, quăng chiếc túi vải thô lên ghế khách, rồi ngồi vào ghế lái.

Tôi khởi động máy, lớp xe kêu rít lên khi tôi phóng vút ra cổng và chờ những mười một giây trong sốt ruột để thanh chắn nhấc lên. Chính lúc đánh xe ra ngoài, tôi kịp nhìn thấy Sawyer qua gương chiếu hậu khi anh ta lao ra từ thang máy dịch vụ trong ga-ra. Về mặt ngơ ngác và chất chứa tổn thương của anh ta dõi theo tôi khi tôi ngoặt hết đoạn dốc để lao ra đại lộ Fourth.

Tới giờ tôi mới thở ra. Tôi biết thể nào Sawyer cũng sẽ gọi cho Christian hay Taylor, nhưng đằng nào tôi cũng phải chấp nhận chuyện đó – giờ thì tôi không có thời gian nghĩ luẩn quẩn nữa. Tôi vận vẹo về khó chịu trên ghế xe, linh cảm được điều chắc chắn rằng Sawyer thể nào cũng mất việc. Thôi không lo nghĩ nữa. Tôi phải cứu Mia. Tôi phải tới ngân hàng, lượm đủ năm triệu đô la. Tôi liếc nhìn gương chiếu hậu, lo lắng sẽ thấy bóng chiếc SUV vọt ra từ ga-ra, nhưng trong lúc lái xe, tôi không nhận thấy dấu vết nào của Sawyer cả.

NGÂN HÀNG LÀ MỘT CHỖN BÓNG LỘN, hiện đại, và được giám sát chặt chẽ. Chỗ nào cũng có những tiếng động khe khẽ vọng lại, nền nhà vang vọng và những tấm kính ngăn màu xanh nhạt. Tôi sải bước tới bàn chỉ dẫn.

“Thưa cô, tôi giúp được gì cho cô không?” Người phụ nữ trẻ tuổi nở nụ cười tươi tắn giả tạo, và trong chốc lát tôi lại thấy tiếc khi mình đang mặc quần jean.

“Tôi muốn rút một khoản tiền lớn.”

Cô nàng Cười Giả Tạo nhướn một bên lông mày với vẻ còn giả dối hơn thế.

“Cô có tài khoản tại chỗ chúng tôi không?” Cô ta không giấu nổi giọng điệu mỉa mai.

“Có,” tôi gắt. “Hai vợ chồng tôi có vài tài khoản tại đây. Tên anh ấy là Christian Grey.”

Đôi mắt cô nàng mở to hết cỡ và vẻ giả dối lúc này phút chốc biến thành choáng váng. Cô ta lại liếc tôi từ đầu đến chân, lần này thì pha trộn cả hoài nghi và kính sợ.

“Lỗi này, thưa bà,” cô ta lí nhí rồi dẫn tôi tới một phòng nhỏ, đồ đạc thưa thớt và vách tường vẫn là kính đục màu xanh nhạt.

“Xin mời ngồi.” Cô ta ra hiệu về phía chiếc ghế da đen đặt cạnh chiếc bàn kính có một máy tính tân tiến và điện thoại. “Hôm nay cô muốn rút bao nhiêu tiền, thưa cô Grey?” cô ta hỏi với vẻ nhã nhặn.

“Năm triệu đô la.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta khi nói cứ như thể ngày nào tôi cũng dùng đến chừng ấy tiền vậy.

Mặt cô ta tái nhợt. “Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ tìm người quản lý. À mà xin thứ lỗi cho tôi vì đã hỏi thế này, nhưng bà có mang theo căn cước không?”

“Tôi có đây. Nhưng tôi muốn nói chuyện với người quản lý hơn.”

“Dĩ nhiên rồi, bà Grey.” Cô ta ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài. Tôi ngồi thụt xuống ghế, cảm thấy nôn nao trong người khi khẩu súng chọc vào vùng eo lưng. Không phải bây giờ. Không được nôn lúc này. Tôi hít vào một hơi thật sâu, cơn nhộn nhạo biến mất. Tôi lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay. Hai giờ hai mươi lăm phút.

Một người trung niên đi vào phòng. Mái tóc ông ta chải dựng, nhưng diện một bộ vest đắt tiền màu than và đeo cà vạt cùng màu. Ông ta chìa tay ra bắt.

“Chào bà Grey. Tôi là Troy Whelan.” ông ta tươi cười. Chúng tôi bắt tay rồi ông ta ngồi xuống ghế cạnh chiếc bàn đối diện tôi.

“Nhân viên của tôi vừa cho biết bà muốn rút một khoản tiền lớn.”

“Đúng thế. Năm triệu đô la.”

Ông ta quay sang chiếc máy tính bóng loáng rồi gõ vào một vài con số.

“Thông thường chúng tôi yêu cầu được báo trước đối với những khoản tiền lớn.” Ông ta dừng lại rồi chiếu sang tôi một nụ cười vừa trấn an vừa ngạo mạn. “Tuy nhiên, thật may mắn là chúng tôi lại giữ tiền mặt dự trữ của toàn bộ vùng Tây Bắc Thái Bình Dương này,” ông ta khoe khoang, ơ hay, ông đang cố gây ấn tượng với tôi chẳng?

“Ông Whelan, tôi đang vội. Tôi cần làm những gì? Tôi có bằng lái xe, và séc tài khoản chung của hai vợ chồng. Tôi chỉ phải viết séc thôi phải không?”

“Lần lượt từng việc một, bà Grey. Vui lòng cho tôi xem căn cước?” ông tay chuyển ngoắt từ vẻ phô trương vui vẻ sang phong thái ông chủ ngân hàng nghiêm nghị.

“Đây.” Tôi đưa bằng lái xe.

“Bà Grey... trên đây đề tên là Anastasia Steele.”

Ôi chết thật.

“Ồ... Vâng. Đúng thế.”

“Để tôi gọi ngài Grey.”

“Ồi không, không cần đâu.” Khỉ thật. “Chắc tôi có mang giấy tờ nào đó có tên sau kết hôn.” Tôi lục tung túi xách lên. Cái gì có tên mình trên đó được gì? Tôi lúi cúi, mở ra và tìm thấy một bức ảnh chụp Christian

và tôi, trên giường ngủ của du thuyền Fair Lady. Tôi không thể chìa cho ông ta xem cái này được! Tôi moi thẻ tín dụng ra.

“Đây.”

“Bà Anastasia Grey,” Whelan đọc to lên. “Được, cái này dùng được.” Ông ta nhăn mặt. “Chuyện này cực kỳ không đúng với quy định, thưa bà Grey.”

“Ông có muốn tôi bảo chồng tôi rằng ngân hàng của ông tỏ ra hợp tác khá kém không?” Tôi nhún vai nhìn ông ta với ánh mắt ghê gớm nhất của mình.

Ông ta dừng lại, chắc là để cân nhắc ý tôi thế nào. “Bà sẽ cần viết séc, thưa bà Grey.”

“Được thôi. Tài khoản này chứ?” Tôi chìa cho ông ta xem tập séc, cổ chế ngự trái tim mình đang nện thành thịch.

“Đúng thế. Tôi cũng cần bà điền đầy đủ cho một số giấy tờ khác nữa. Phiền bà cho tôi ít phút?”

Tôi gật đầu, ông ta đứng dậy rồi sải bước ra khỏi văn phòng. Lần này tôi lại thở ra sau một hồi kìm nén. Tôi không hề biết chuyện lại khó khăn thế. Tôi lóng ngóng mở tập séc rồi lấy một chiếc bút ở trong túi xách ra. Có phải tôi chỉ cần viết số tiền ra thôi không? Tôi chẳng biết nữa. Với những ngón tay run lấy bầy, tôi đặt bút viết: Năm triệu đô la. \$5,000,000.

Ôi lạy Chúa tôi, hy vọng mình đang làm điều đúng đắn. Mia, hãy nghĩ tới Mia. Tôi không được kể cho ai biết cả.

Những lời dọa dẫm đáng kinh tởm của Jack ám ảnh tôi. “Không được kể với ai, nếu không tao sẽ làm nhục nó rồi giết bég đi.”

Ông Whelan quay lại, mặt mũi nhợt nhạt và bẽn lèn.

“Thưa bà Grey, chồng bà muốn nói chuyện với bà,” ông lấp bắp rồi chỉ tay vào chiếc điện thoại đặt trên chiếc bàn kính giữa chúng tôi.

Cái gì? Không lẽ nào.

“Ông ấy đang chờ máy. Chỉ cần nhấn nút. Tôi sẽ ra ngoài.” Ông ta xem chừng khá ngượng nghịu. Có ai ra lệnh cho ông Whelan phải làm thế đâu. Tôi quắc mắt nhìn ông ta, cảm thấy máu như rút hết khỏi mặt mình khi ông ta lê bước rời khỏi phòng.

Trời ơi là trời! Tôi sẽ phải nói gì với Christian đây? Anh ấy sẽ biết mất.

Rồi sẽ nhảy vào can thiệp. Và gây nguy hiểm cho em gái anh. Tay tôi run lấy bầy khi với điện thoại. Tôi cầm máy áp lên tai, cố giữ nhịp thở đều đặn rồi nhấn nút nhận điện.

“Anh à,” tôi cất tiếng, cố gắng một cách vô ích để giữ bình tĩnh.

“Em sắp bỏ anh đi à?” Những lời Christian thốt ra như tiếng thì thào đau đớn, ghen ngào.

Gì cơ?

“Không!” Giọng tôi cũng không khác gì giọng nói của anh. Ôi không.

Không lẽ nào. Không được – sao anh lại nghĩ thế? Chuyện tiền bạc ư. Anh ấy nghĩ tôi sắp bỏ đi vì tiền. Và trong khoảnh khắc khấp khểnh ấy, tôi nhận ra cách duy nhất để giữ cho Christian ở một khoảng cách an toàn, ngoài tầm gây nguy hại cho em gái anh, và để bảo vệ cô ấy... là đành nói dối.

“Vâng,” tôi thì thào. Cảm giác đau đớn thiêu đốt khắp cơ thể tôi, nước mắt trào dâng trên khóe mắt.

Anh nấc lên, gần như tiếng nức nở. “Ana, anh...” Giọng anh ấy tắc nghẹn.

Không! Tay tôi áp lên miệng khi cố kiềm chế những cảm xúc đầy xung đột. “Christian, xin anh. Dừng thế.” Tôi cố nén nước mắt chảy ngược lại.

“Em sắp đi à?” Anh hỏi.

“Vâng.”

“Nhưng sao lại là tiền? Có phải luôn chỉ vì tiền không?” Giọng nói đau đớn của anh khẽ như gió thoảng. Không! Nước mắt lăn đầy trên mặt tôi. “Không phải thế,” tôi lẩm bẩm.

“Năm triệu có đủ không?”

Ồi, xin anh, thôi đi!

“Đủ.”

“Còn đứa bé?” Giọng anh như tiếng vang dứt quãng.

Gì cơ? Tay tôi di chuyển từ miệng xuống dưới bụng. “Em sẽ chăm sóc đứa bé,” tôi lẩm bẩm. Kẹo Con của tôi... Kẹo Con của chúng tôi.

“Em muốn thế hả?”

Không đâu!

“Vâng.”

Anh hít vào thật mạnh. “Lấy hết đi,” anh rít lên.

“Christian,” tôi nức nở. “Đây là vì anh. Vì gia đình anh. Xin anh. Đừng thế.”

“Lấy hết đi, Anastasia.”

“Christian...” Tôi gần như không cưỡng lại nổi nữa. Suýt kể hết với anh – về Jack, về Mia, về khoản tiền chuộc. Hãy tin em, xin anh! Tôi thầm van nài anh.

“Anh sẽ mãi yêu em.” Giọng anh khản đục, rồi anh gác máy.

“Christian! Không... Em cũng yêu anh.” Thế là mọi chuyện gốc ghềnh ngổ ngảng chúng tôi đẩy nhau vào mấy ngày vừa qua trở nên hoàn toàn vô nghĩa. Tôi từng hứa sẽ không bao giờ bỏ anh mà đi. Em sẽ không bỏ anh đâu. Em chỉ đang cố bảo vệ em gái anh. Tôi ngồi sụp xuống ghế, ôm mặt khóc nức nở.

Tôi bị cắt ngang bởi tiếng gõ cửa dè dặt. Whelan bước vào, dù tôi chưa kịp nhận ra. Ông ta cứ ngó nhìn quanh quất mà không dám nhìn thẳng vào tôi. Ông ta quá bối rối.

Ông ta đã gọi anh ấy, khỉ thật! Tôi trừng mắt nhìn ông ta.

“Chồng bà đã đồng ý chi năm triệu đô la trong tài sản của ông ấy, thưa bà Grey. Chuyện này hoàn toàn không bình thường, nhưng vì ông là khách hàng quan trọng của chúng tôi... Ông ấy lại khẳng khái đồng ý... rất dứt khoát.” ông ta ngừng lại và đỏ mặt. Rồi nhíu mày nhìn tôi, không biết vì Christian tỏ ra khác hẳn thường lệ hay vì Whelan không biết phải đối xử với một phụ nữ đang khóc sụt sùi trong phòng làm việc của mình thế nào.

“Bà không sao chứ?” ông ta hỏi.

“Trông tôi có sao không?” Tôi quát lại.

“Tôi rất tiếc, thưa bà. Bà dùng chút nước nhé?”

Tôi rầu rĩ gạt đầu. Tôi vừa bỏ mặc chồng mình. Chắc, Christian tưởng tôi làm thế. Cô nàng Tiềm Thức bĩu môi. Vì cậu bảo anh ấy thế còn gì.

“Tôi sẽ bảo nhân viên mang nước cho bà trong khi tôi chuẩn bị tiền.”

Nếu bà có thể kí tên ở đây, thưa bà, và viết séc rút tiền mặt rồi cũng kí vào đó.”

Ông ta đặt mẫu phiếu lên bàn. Tôi nguệch ngoạc kí tên vào chỗ trống trên tấm séc, rồi kí tiếp lên tờ phiếu. Anastasia Grey. Nước mắt lăn xuống bàn, suýt nữa thấm vào giấy tờ.

“Tôi sẽ mang cái này đi, thưa bà. Sẽ mất khoảng nửa tiếng để chuẩn bị tiền “

Tôi vội nhìn đồng hồ đeo tay. Jack bảo mắt hai tiếng – thế là vừa khít hai tiếng. Tôi gật đầu đồng ý với Whelan, thế là ông ta nhẹ gót rời khỏi phòng, để lại tôi với nỗi đau đớn khổ sở.

Một lát, hay có khi vài phút hoặc rất lâu sau sau – chẳng biết chính xác là bao nhiêu – cô nàng Cười Giả Tạo đi vào mang theo một bình nước cùng một chiếc cốc.

“Mời bà Grey,” cô ta nhẹ nhàng mời rồi đặt chiếc cốc lên mặt bàn và rót đầy nước.

“Cảm ơn cô.” Tôi cầm cốc nước lên uống với vẻ mặt đầy cảm kích.

Cô nàng đi ra, bỏ mặc tôi trong mớ suy nghĩ hốt hoảng và rối như tơ vò. Tôi sẽ hàn gắn mọi chuyện với Christian bằng cách nào đó... nếu chưa quá muộn. Chỉ ít anh ấy cũng liên quan tới vụ này. Giờ tôi phải tập trung vào Mia. Giả sử Jack nói dối thì sao? Giả sử hắn không hề giữ cô bé? Chắc chắn tôi nên gọi cho cảnh sát.

“Không được nói với ai nếu không tao sẽ làm nhục nó rồi giết bég đi. ” Không được thế. Tôi ngồi tụt vào ghế, cảm nhận thấy sự đụng chạm đầy khích lệ từ khẩu súng của Leila ở thắt lưng, thúc vào lưng tôi. Ai mà tưởng tượng nổi sao tôi lại thấy biết ơn Leila đến thế khi để lại khẩu súng cho tôi dùng lúc này. Ôi, đừng Ray, may làm sao đừng lại dạy con cách dùng súng.

Ôi, đừng Ray ư! Tôi cũng người. Đừng hẳn đang mong tôi tới thăm tới nay. Có thể tôi chỉ phải quảng đồng tiền cho Jack. Hắn có thể bỏ đi trong khi tôi đưa Mia về nhà. Ôi, nghe sao vô lý đến vậy!

Chiếc BlackBerry của tôi đổ chuông, giai điệu “Tình yêu anh là Chúa tể lòng em” vang khắp căn phòng. Ôi không! Christian muốn gì nữa? Xoáy sâu mũi dao nhọn vào những vết thương lòng đang nhức nhối trong tôi ư?

“Có phải luôn chỉ vì tiền không?” Ôi, Christian – sao anh có thể nghĩ thế? Cơ tức giận chạy thấu ruột gan tôi. Đúng thế, giận điên lên được.

Thế lại hay. Tôi chuyển cuộc gọi sang hộp thoại. Tôi sẽ đối diện với chồng mình sau.

Có tiếng gõ cửa.

“Thưa bà Grey.” Là Whelan bước vào. “Tiền đã sẵn sàng.”

“Cảm ơn ông.” Tôi đứng dậy và thấy căn phòng sao quay cuồng điên đảo. Tôi nắm vội chiếc ghế.

“Bà Grey, bà thấy khỏe không?”

Tôi gật đầu và nhìn lại ông bằng ánh mắt quý-ngài-hãy-lùi-lại-ngay-cho. Tôi hít một hơi thật sâu để điều hòa hơi thở. Tôi phải hành động thôi.

Nhất định phải làm bằng được. Phải cứu lấy Mia. Tôi kéo gấu áo nỉ có mũ xuống, che đi khẩu súng đang giắt ở lưng quần jean.

Ông Whelan nhấc mặt mở cửa ra vào, tôi thúc mình tiến về phía trước trên đôi chân run lẩy bẩy.

Sawyer đang chờ ở lối vào, lướt mắt một vòng xung quanh. Quái quỷ thật! Mắt chúng tôi chạm nhau, anh ta nhú mày, đón chờ phản ứng của tôi. Ở kìa, anh ta đang giận. Tôi giơ ngón tay trở lên ra hiệu cứ-ở-yên-chỗ-anh-một-phút-nữa. Anh ta gật đầu và trả lời vào điện thoại di động. Khỉ thật. Tôi cá rằng đó là Christian. Tôi quay ngoắt đi, suýt đụng vào Whelan đang đứng ngay bên cạnh, rồi đi vào văn phòng nhỏ lúc này.

“Có chuyện gì thế bà Grey?” Whelan có vẻ bối rối khi ông ta đi theo tôi quay trở lại.

Sawyer có thể làm hỏng tất cả kế hoạch này. Tôi ngược nhìn Whelan.

“Có người ở ngoài kia tôi không muốn chạm mặt. Có người đang bám theo tôi.”

Mắt Whelan mở lớn.

“Bà có muốn tôi gọi cảnh sát không?”

“Không!” Trời đất ạ, không hề. Tôi phải làm gì bây giờ? Tôi liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Gần ba giờ mười lăm. Jack sẽ gọi lại bất kì lúc nào. Nghĩ đi, Ana, nghĩ cách đi. Whelan nhìn tôi bằng ánh mắt tuyệt vọng và đầy hoang mang. Hẳn ông ta nghĩ tôi khủng lắm đây. Cậu đúng là đồ khủng còn gì, cô nàng Tiềm Thức gắt gỏng.

“Tôi cần gọi điện. Ông có thể cho tôi vài phút riêng tư được không?”

“Chắc chắn rồi,” Whelan đáp – tôi chắc chắn ông ta rất cảm kích khi được ra khỏi phòng. Khi ông đóng cửa lại, tôi run lấy bầy nhẩn số goidi động của Mia.

“Chà chà, lúc nào mới có thù lao cho tao đây,” Jack đáp lại với giọng điệu khinh khỉnh.

Tôi chẳng có thời gian để ý tới lời lẽ đê tiện của hắn. “Tôi gặp rắc rối.”

“Tao biết rồi. Vệ sĩ của mày bám theo tới ngân hàng.”

Cái gì? Sao hắn biết được?

“Mày sẽ phải cắt đuôi hắn. Tao để một chiếc xe chờ sẵn ở phía sau ngân hàng, SUV màu đen, một chiếc Dodge. Mày có ba phút để tới đó.”

Chiếc Dodge đó ư?

“Sẽ mất hơn ba phút đấy.” Tim tôi lại như vọt ra khỏi lồng ngực.

“Mày sáng dạ lắm nên rất hợp làm con khốn đào mỗ đấy, Grey. Rồi mày sẽ làm được thôi. Khi tới chỗ chiếc xe thì vứt điện thoại đi. Hiểu chưa, con điếm?”

“Rồi.”

“Nói lại!” Hắn quát xẵng.

“Tôi hiểu rồi.”

Hắn ngắt máy.

Chết tiệt! Tôi mở cửa và thấy Whelan đang kiên nhẫn chờ bên ngoài.

“Ông Whelan, tôi cần được giúp đỡ mang túi ra xe. Nó đỗ bên ngoài, phía sau ngân hàng. Chỗ ông có lối ra cửa hậu không?”

Ông ta nhăn mặt.

“Vâng, có. Dành cho nhân viên.”

“Chúng t có thể ra lối đó không? Tôi có thể tránh sự chú ý không mong muốn ở cửa chính.”

“Theo ý bà, bà Grey. Tôi sẽ cử hai nhân viên giúp mang túi và hai bảo vệ theo giám sát. Hoặc bà có thể đi theo tôi?”

“Tôi còn xin ông một đặc ân nữa.”

“Chắc chắn là được rồi, bà Grey.”

HAI PHÚT SAU đám người tùy tùng và tôi đã ra ngoài phố, tiến tới chiếc Dodge. Cửa kính xe hoàn toàn tối đen và không thể biết ai đang ngồi ở sau tay lái. Nhưng khi tới nơi, cửa xe bên người lái mở ra, một phụ nữ mặc toàn màu đen và đội mũ đen kéo sụp xuống mặt bước xuống xe thật duyên dáng. Là Elizabeth làm cùng nhà xuất bản. Chuyện quái gì thế này. Cô ta đi tới cuối chiếc SUV và mở cốp xe. Hai nhân viên ngân hàng trẻ tuổi xách những túi đựng tiền nặng trĩu xuống vào trong xe.

“Chào bà Grey.” Cô ta trơ tráo tới mức còn mỉm cười như thể chúng tôi đang có chuyến đi chơi dã ngoại thân mật.

“Elizabeth.” Giọng tôi lạnh lùng như băng. “Thật hay được gặp cô bên ngoài văn phòng.”

Ông Whelan đằng hắng giọng.

“Được rồi, một buổi chiều rất thú vị, thưa bà Grey,” ông ta nói. Tôi buộc phải tôn trọng nghi thức xã giao khi bắt tay ông ta và cảm ơn ông ta trong khi đầu óc tôi quay cuồng chao đảo. Elizabeth ư? Sao cô ta lại dính líu với Jack? Whelan và nhân viên của ông mất hút trở lại ngân hàng, để lại tôi một mình với trưởng ban nhân sự của nhà xuất bản, người dính dáng vào các vụ bắt cóc, tổng tiền, và rất có thể còn nhiều tội danh khác nữa. Tại sao lại thế?

Elizabeth mở cửa hành khách phía sau xe rồi đẩy tôi vào.

“Điện thoại đâu, bà Grey?” Cô ta hỏi, nhìn tôi đề phòng. Tôi đưa nó cho cô ta, cô ta quăng nó vào thùng rác ở gần đó.

“Thế để bọn chó săn không đánh hơi được nữa,” cô ta nói hằn học.

Người phụ nữ này là ai thế này? Elizabeth đóng sầm cánh cửa chỗ tôi ngồi lại rồi leo lên ghế lái. Tôi liếc lại đằng sau đầy lo lắng trong khi cô ta đánh xe ra đường, đi về phía đông. Chẳng thấy bóng dáng Sawyer đâu cả.

“Elizabeth, các người có tiền rồi. Gọi cho Jack. Bảo hắn thả Mia ra.”

“Tao nghĩ ông ấy muốn đích thân nói cảm ơn mày.”

Chết thật. Tôi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô ta qua gương chiếu hậu.

Cô ta nhợt nhạt và nét cau có đầy lo âu làm hỏng đi khuôn mặt đáng lẽ rất xinh đẹp của cô ta.

“Sao cô lại làm thế, Elizabeth? Tôi tưởng cô không hề ưa Jack.”

Cô ta liếc nhìn tôi thật nhanh qua gương, tôi bắt gặp nỗi đau đớn thoáng hiện trong đôi mắt cô ta.

“Ana, chúng ta sẽ đi tiếp ổn thỏa nếu mày chịu ngậm miệng lại.”

“Nhưng cô không thể làm thế. Thật sai trái.”

“Im đi,” cô ta nhắc, tôi cảm thấy vẻ bực bội trong giọng nói của cô ta.

“Có phải hắn ta nắm giữ cái gì để khống chế cô à?” Tôi hỏi. Mắt cô ta phóng về phía tôi rồi cô ta nhấn mạnh vào chân phanh, khiến tôi xô nhào về phía trước mạnh đến nỗi đập mặt vào tựa lưng của ghế trước.

“Tao đã bảo im mồm,” cô ta gắt lên. “Và tao khuyên mày nên thắt đai an toàn vào.”

Thế là tôi hiểu ra, chắc chắn là thế rồi. Phải có chuyện gì khủng khiếp lắm mới khiến cô ta sẵn lòng làm những chuyện này cho hắn như thế. Tôi thoáng thắc mắc không biết là chuyện gì. Biển thủ công quỹ? Hay chuyện trong đời sống riêng tư? Dính dáng tới tình dục? Tôi rùng mình khi nghĩ tới đây. Christian bảo rằng không có trợ lý nào của Jack chịu tiết lộ gì cả. Có thể tất cả bọn họ có cùng câu chuyện. Đó là lý do vì sao hắn cũng muốn quan hệ với tôi. Cổ họng tôi chợt đắng ngắt vì kinh hoàng trước ý nghĩ này.

Elizabeth lái xe thẳng từ trung tâm Seattle, leo lên những ngọn đồi về phía đông. Rất lâu sau chúng tôi đi qua những khu phố đông dân cư. Tôi kịp đọc một biển tên đường: PHỐ SOUTH IRVING. Cô ta bất thành lĩnh ngoặt trái rẽ vào một con phố vắng vẻ có sân chơi trẻ em bên này đường và bên kia là những lô xe đỗ chen giữa những ngôi nhà gạch lợp xúp không có người ở. Elizabeth đánh xe vào chỗ đỗ rồi dừng lại ở lô nhà gạch cuối cùng.

Cô ta quay sang tôi lầm bầm nói, “Đến lúc rồi.”

Tôi nổi cả da gà vì sợ hãi, chất adrenaline chạy thẩu khắp cơ thể.

“Cô không nhất thiết phải làm thế này,” tôi thì thào đáp. Miệng cô ta mím lại đầy giận dữ, rồi cô ta leo ra khỏi xe.

Là vì Mia. Vì Mia. Tôi cầu nguyện, Xin hãy để cô bé được bình an, xin hãy để cô bé được an toàn.

“Đi ra,” Elizabeth quát lên, giật mạnh cửa xe.

Khốn thật. Khi leo ra khỏi xe, hai chân tôi lập cập đến mức tôi không chắc mình có đứng nổi được không. Cơn gió lạnh lúc trời chạng vạng chiều mang theo hương mùa thu mới sang và mùi bụi bặm, mốc meo của những tòa nhà vô chủ.

“Chà chà, xem ai thế này.” Jack đi ra từ sau lối đi hẹp bị bịt kín bên trái tòa nhà. Tóc hắn cắt ngắn. Hắn đã tháo hoa tai và đang mặc complet. Complet cơ đấy? Hắn thông thả bước lại chỗ tôi, lộ rõ vẻ kiêu căng và thù hằn. Nhịp tim tôi như khựng lại.

“Mia đâu?” tôi lắp bắp hỏi, miệng khô khốc đến nỗi không phát rõ thành lời.

“Cứ từng việc một đã, cò khốn,” Jack cười khinh khỉnh, dừng lại ngay trước mặt tôi. Tôi gần như cảm nhận cả vị khinh bỉ toát lên từ hắn. “Tiền đâu?”

Elizabeth đang kiểm tra mấy túi xách trong thùng xe. “Có cả đồng tiền mặt đây này,” cô ta thốt lên vẻ kinh sợ, mở ra xem rồi đóng khóa từng chiếc túi.

“Còn điện thoại của nó?”

“Trong thùng rác.”

“Tốt,” Jack nhám nhằng, rồi bất thành linh hấn vung tay tát tôi thật mạnh. Cú đánh thô bạo không báo trước của hấn khiến tôi ngã dúi xuống đất, đầu tôi cộp xuống nền bê tông đau điếng. Cơn đau như nổ tung trong đầu tôi, mắt tôi giàn giụa nước mắt, mọi thứ trở nên mờ mờ vì choáng váng, kết hợp với nỗi đau bùng ra xuyên thấu đầu óc tôi.

Tôi thầm kêu lên tiếng thét đau đớn và kinh hoàng, ôi không – Kẹo Con của tôi. Tiếp theo, Jack hấn học đá một cú thật mạnh vào mạn sườn tôi, hơi thở trong phổi tôi dưới sức ép dữ dội ấy như bị hút hết ra ngoài. Nhắm nghiền mắt lại, tôi cố kìm nén cơn buồn nôn và ra sức nhịn đau, cố hít lấy hơi thở quý giá. Kẹo Con ơi, Kẹo Con của mẹ...

“Đây là để trả giá cho SIP, con điếm khốn khiếp!” Jack gào lên.

Tôi co hai chân lên, cuộn tròn lại như trái banh để đề phòng cú đánh tiếp theo. Không. Không được thế. Không.

“Jack!” Elizabeth rít lên. “Không phải ở đây. Không thể ở ngay chốn thanh thiên bạch nhật thế này được!” Hấn dừng lại.

“Con khốn này đáng bị thế!” Hấn nhìn Elizabeth đầy hả hê. Thế là tôi có một giây quý giá với tay ra sau lôi súng ở eo lưng quần jean ra. Run lấy bầy, tôi nhắm vào hấn, siết cò và bắn. Viên đạn găm vào ngay phía trên đầu gối, khiến hấn đổ gục xuống trước mặt tôi, la lên đau đớn, giữ lấy đùi trong khi những ngón tay đỏ dần tủa máu.

“Chết tiệt!” Jack gầm lên. Tôi quay sang Elizabeth, cô ta há hốc mồm nhìn tôi đầy khiếp sợ, giơ hai tay lên trên đầu. Rồi cô ta mờ dần đi... bóng tối ập xuống. Quái thật... Cô ta đang ở phía cuối đường hầm. Bóng tối bao trùm lấy cô ta. Trùm lên tôi. Từ xa xa, mọi thứ như vỡ ra. Tiếng xe rít lên... tiếng phanh xe... tiếng sập cửa... tiếng la hét... tiếng chạy rầm rập... tiếng bước chân. Khẩu súng rơi khỏi tay tôi.

“Ana!” Tiếng của Christian... Là tiếng Christian... Tiếng kêu đau đớn của Christian. Mia... hãy cứu Mia.

“ANA!”

Bóng tối... rồi yên lặng hoàn toàn.

73. Chương 23

Chương 23

Chỉ toàn là đau đớn. Ở đầu, ngực... đau như thiêu như đốt. Cả bên hông, lẫn cánh tay. Đau. Nỗi đau và những tiếng nói khe khẽ trong không gian u tối. Tôi đang ở đâu? Dù cố hết sức, tôi không sao mở mắt nổi. Những tiếng thì thầm trở nên rõ ràng hơn... như cột mốc trong bóng tối.

“Xương sườn cô ấy bị thâm tím, ngài Grey, cô ấy bị một vết rạn ở xương sọ, nhưng các chỉ số sức khỏe rất ổn định và rất tốt.”

“Sao vợ tôi còn bất tỉnh?”

“Cô ấy bị một cú đập mạnh ở đầu. Nhưng não vẫn hoạt động bình thường, không có dấu hiệu phù não. Cô ấy sẽ tỉnh lại khi nào sẵn sàng. Cứ để cô ấy nghỉ đã.”

“Còn đứa bé?” Giọng nói đau đớn, tắc nghẹn.

“Đứa bé vẫn ổn, thưa ngài Grey.”

“Ôi, tạ ơn Chúa.” Những lời nói thốt lên thật tha thiết... như tiếng cầu nguyện, “Ôi, tạ ơn Chúa.”

Ồi chào. Anh ấy lo lắng cho đứa bé... đứa bé này ư?... Kẹo Con ơi. Phải rồi. Kẹo Con của tôi. Tôi cố gắng trong vô vọng khi lê tay lên bụng mình, nhưng không gì cử động cả, không có phản ứng đáp lại nào.

“Còn đứa bé?... Ôi, tạ ơn Chúa.”

Kẹo Con vẫn an toàn.

“Còn đứa bé?... Ôi, tạ ơn Chúa.”

Anh ấy lo cho đứa bé.

“Còn đứa bé?... Ôi, tạ ơn Chúa.”

Anh ấy muốn có đứa bé. Ôi, tạ ơn Chúa. Tôi thả lỏng người, thế là trạng thái vô thức lại trùm lấy tôi, kéo tôi ra khỏi cơn đau.

MỌI THỨ SAO NẶNG NỀ VÀ đau đớn thế: hai chân, đầu, mí mắt, không chỗ nào cử động cả. Mắt và miệng tôi kiên quyết khép chặt, không chịu mở ra, khiến tôi mù mịt, cảm lạnh và đau đớn. Khi tôi trôi lên từ màn sương mờ, trạng thái ý thức lắng văng trở lại, có âm thanh gì đó thật gợi cảm vang lên ngoài tầm níu giữ. Âm thanh ấy trở thành tiếng nói. “Con sẽ không rời cô ấy đâu.”

Là Christian! Anh ấy ở đây... Tôi muốn mình hãy tỉnh lại – giọng anh thốt lên như tiếng thì thầm đau đớn, mệt mỏi.

“Christian, con nên ngủ đi.”

“Không đâu, bố. Con muốn ở lại đây khi cô ấy tỉnh dậy.”

“Bố sẽ ngồi lại với con bé. Ít nhất bố cũng làm được điều gì đó sau khi cô bé đã cứu con gái bố chứ.”

Mia!

“Mia thế nào?”

“Con bé vẫn chuẩn choáng... hoảng sợ và giận dữ. Phải mất vài tiếng nữa thuốc gây mê mới hoàn toàn thải ra khỏi cơ thể con bé được.”

“Chúa ơi.”

“Bố biết. Con đang cảm thấy mình thật sai lầm vì đã giảm bớt vệ sĩ cho con bé. Con đã cảnh báo bố rồi, nhưng Mia búng bình quá. Nếu không có Ana ở đây...”

“Con tưởng Hyde không còn xoay xở được gì nữa. Còn vợ con thì thật điên cuồng và ngốc nghếch – Sao, cô ấy không chịu kể cho con?” Giọng Christian chất chứa nỗi đau.

“Christian, bình tĩnh đi con. Ana là một cô gái trẻ tuổi xuất sắc đấy. Con bé cực kỳ dũng cảm.”

“Vừa dũng cảm, lại vừa cứng đầu, ương bướng và ngu ngốc nữa.” Giọng anh nức nở.

“Này con trai,” Carrick khẽ vỗ về, “đừng tỏ ra khắt nghiệt với con bé thế, cả với bản thân mình nữa. Bố nên về nhà với mẹ con đây. Hơn ba giờ sáng rồi, Christian. Con nên cố ngủ đi.”

Màn sương mù lại ụp xuống.

SƯƠNG MÙ ĐÃ TAN BIẾN NHƯNG tôi vẫn chưa nhận biết được xung quanh.

“Nếu con không lật úp con bé xuống mà đánh cho đau, ba chắc chắn phải tự tay làm thế đấy. Không hiểu lúc đó con bé nghĩ cái quái gì nhỉ?”

“Tin con đi, ba Ray, con sẵn lòng làm thế.”

Ba ơi! Ba đang ở đây. Tôi cố chiến đấu với màn sương mù... cố hết sức... Nhưng tôi lại bị cuốn xuống tí dưới sâu thăm thẳm của trạng thái bất tri giác. Đừng...

“ÔNG THANH TRA, ÔNG THẤY ĐẦY, vợ tôi đang trong tình trạng không thể trả lời được câu hỏi nào của ông đâu.” Christian đang nổi giận.

“Cô ấy là một phụ nữ trẻ tuổi cứng cỏi đấy, ngài Grey.”

“Tôi ước gì cô ấy giết được thằng khốn đấy cho xong.”

“Thế thì sẽ tổn thêm nhiều giấy mực với tôi đấy, ngài Grey...”

“Cô Morgan đang hót líu lo như khướu. Hyde đúng là gã khốn. Hắn ta giữ mối hận thù rất lớn chống lại bố con ngài...”

Màn sương lại trùm xuống tôi lần nữa, và tôi cứ bị lôi xuống thật sâu... sâu mãi. Đừng!

“CHẲNG PHẢI CON ĐÃ BẢO sẽ không gặp gỡ chuyện trò gì nữa cơ mà?” Là mẹ Grace. Bà có vẻ đang tức giận. Tôi cố cử động đầu mình, nhưng chỉ thấy cơ thể mình đáp trả bằng cảm giác rã rời tĩnh lặng.

“Con đã làm gì hả?”

“Mẹ à.”

“Christian! Con đã làm gì?”

“Con đã tức giận.” Gần như là tiếng nức nở... Đừng mà.

“Này.”

Mọi thứ lại mờ ảo dần đi, và tôi lại trôi đi mất.

TÔI NGHE THẤY TIẾNG NÓI loáng thoáng.

“Con từng bảo với mẹ rằng con đã cắt đứt mọi mối quan hệ.” Là tiếng mẹ Grace. Giọng bà khẽ khàng nhưng trách móc.

“Con biết thế.” Christian có vẻ nhẫn nhin. “Nhưng khi thấy cô ấy cuối cùng lại đẩy viên cảnh ấy sang cho con. Mẹ biết đấy... Việc đưa bé. Lần đầu tiên con cảm thấy... Những gì bọn con làm... là sai trái.”

“Những việc con bé làm, con yêu... Trẻ con đều khiến con cảm thấy thế. Khiến con nhìn thế giới này bằng đôi mắt khác đi.”

“Cuối cùng thì cô ấy đã hiểu điều đó... Và con cũng thế... Con đã làm tổn thương Ana,” anh thì thầm.

“Chúng ta luôn làm những người chúng ta yêu bị tổn thương, con yêu ạ. Con sẽ phải nói lời xin lỗi với con bé. Và phải thực lòng như thế, rồi cho con bé thời gian.”

“Cô ấy bảo cô ấy định bỏ con đi.” Không. Không phải đâu. Không phải thế!

“Con tin con bé không?”

“Thoạt đầu thì có.”

“Con yêu, con luôn tin vào những điều tồi tệ nhất ở mọi người, cả bản thân mình nữa. Con luôn như thế. Ana yêu con rất nhiều, và rõ ràng con cũng yêu con bé.”

“Cô ấy đã giận con.”

“Mẹ chắc chắn là con bé giận rồi. Giờ mẹ cũng khá giận con đây. Mẹ nghĩ ta chỉ thực sự giận ai đó mà ta thực lòng yêu thương thôi.”

“Con đã nghĩ thế, và hết lần này đến lần khác cô ấy chứng tỏ với con rằng cô ấy yêu con bằng cách đẩy cuộc sống của cô ấy vào vòng nguy hiểm.”

“Đúng thế, con yêu.”

“Ôi, mẹ ơi, sao cô ấy chưa chịu tỉnh dậy?” Giọng anh vỡ òa. “Con suýt mất cô ấy.”

Christian! Rồi là những tiếng nước nở nghẹn ngào. Đứng...

Ôi... bóng tối lại sập xuống. Không...

“MẮT ĐẾN HAI MƯƠI BỐN NĂM TRỜI con mới để mẹ ôm con như thế này...”

“Con biết, mẹ... Con mừng là chúng ta đã nói chuyện.”

“Mẹ cũng thế, con yêu. Mẹ luôn bên con. Không tin nổi là mẹ sắp lên chức bà.”

Bà ư!

Cơn mơ màng êm ái lại đến.

Ồ. ĐÁM RÂU LỎM CHỖM CỦA ANH cọ vào mu bàn tay tôi khi anh nắm chặt những ngón tay tôi.

“Ôi, em yêu, xin hãy quay về với anh. Anh xin lỗi. Xin lỗi em vì mọi điều. Hãy tỉnh lại đi. Anh nhớ em quá. Anh yêu em...”

Tôi cố. Cố hết sức. Tôi muốn trông thấy anh. Nhưng cơ thể tôi không chịu nghe lời, thế là tôi lại chìm vào giấc ngủ lần nữa.

TÔI CÓ NHU CẦU KHẨN THIẾT phải đi tiểu. Mở mắt ra, tôi thấy mình đang trong một phòng bệnh sạch sẽ, vô trùng. Không gian tối tăm ngoại trừ chiếc đèn còn sáng và tất cả đều yên tĩnh. Đầu và ngực tôi vẫn đau, nhưng hơn hết là bàng quang đang căng đầy. Tôi phải đi tiểu. Tôi kiểm tra chân tay. Cánh tay phải tôi nhứt nhối, và tôi nhận thấy đường truyền tĩnh mạch đang gắn vào khuỷu tay.

Tôi nhắm vội mắt lại. Quay đầu đi – tôi mừng khi thấy lần này nó đáp lại ý muốn của tôi – tôi lại mở mắt ra. Christian đang thiêm thiếp ngủ, anh ngồi cạnh tôi, đầu tì lên hai cánh tay khoanh lại đặt trên giường. Tôi vươn tay ra, lại thấy biết ơn khi cơ thể đã chịu đáp lại, những ngón tay tôi chải lên mái tóc mềm mại của anh.

Anh giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu dậy đột ngột khiến tay tôi buông lả xuống giường.

“Anh,” tôi thều thào.

“Ôi, Ana.” Giọng anh nghèn nghẹn và có phần thanh thản. Anh giữ lấy tay tôi, siết chặt rồi đưa nó áp lên bên má lởm chởm râu của mình.

“Em cần vào nhà vệ sinh,” tôi lí nhí.

Anh sững người, rồi nhả mắt nhìn tôi một lát. “Được rồi.”

Tôi ráng ngồi dậy.

“Ana, nằm im. Anh sẽ gọi y tá.”

Anh vội đứng dậy, hốt hoảng, rồi với tay bấm nút chuông báo cạnh giường.

“Xin anh,” tôi lẩm bẩm. Sao đau khắp mình mẩy thế này? “Em cần phải dậy.” Chà chà, sao mình thấy yếu quá.

“Em nghe lời anh một lần này thôi được không?” anh xẵng giọng, vẻ cực kỳ sốt ruột.

“Em phải đi tiểu,” tôi kêu lên. Cổ họng và miệng tôi khô khốc.

Một y tá lao xôc vào phòng. Bà ta phải quãng năm mươi tuổi rồi, mặc dù tóc vẫn đen tuyền. Bà đeo đôi hoa tai ngọc trai to quá khổ.

“Cô Grey, mừng cô tỉnh dậy. Tôi sẽ báo bác sĩ Bartley biết cô đã tỉnh.”

Bà ta đi tới bên giường tôi. “Tên tôi là Nora. Cô có biết mình đang ở đâu không?”

“Có biết. Bệnh viện. Tôi phải đi tiểu.”

“Cô đang được đặt ống thông tiểu rồi.”

Cái gì cơ? Ôi, sao gớm thế. Tôi lo lắng liếc sang Christian rồi quay lại nhìn y tá.

“Xin bà. Tôi phải ngồi dậy.”

“Cô Grey.”

“Làm ơn.”

“Ana,” Christian cảnh cáo. Tôi lại cố vùng dậy.

“Để tôi gỡ ống thông tiểu cho cô. Anh Grey, tôi chắc cô Grey muốn có một chút riêng tư.” Bà ta soi thẳng vào Christian, ý đuổi anh ra ngoài.

“Tôi sẽ không đi đâu hết.” Anh trừng mắt với bà ta.

“Christian, xin anh,” tôi lí nhí, với tay ra nắm lấy tay anh. Anh chớp lấy tay tôi, rồi nhìn tôi bực bội. “Làm ơn,” tôi năn nỉ.

“Được rồi!” Anh gắt lên rồi đưa tay lên chải tóc. “Bà có hai phút,” anh rít lên với bà y tá, cúi xuống hôn lên trán tôi rồi quay gót đi ra khỏi phòng.

CHRISTIAN LAO BỔ vào phòng đúng hai phút sau, khi y tá Nora đang giúp tôi từ giường xuống. Tôi đang mặc chiếc váy chùng mỏng của bệnh viện. Chẳng thể nhớ lúc mình bị lột trần trụi thế nào nữa.

“Để tôi đỡ cô ấy,” anh vội nói rồi sai bước tới chỗ chúng tôi.

“Anh Grey, tôi có thể làm được mà,” y tá Nora nói trách.

Anh nhìn lại bà ấy đầy hằn học. “Chết tiệt, cô ấy là vợ tôi. Tôi sẽ đỡ cô ấy,” anh rít lên qua hàm răng nghiến chặt trong khi di chuyển giá đỡ dịch truyền ra khỏi lối đi.

“Anh Grey!” Bà y tá phản đối.

Anh mặc kệ bà ta, cứ cúi xuống, nhẹ nhàng bế tôi ra khỏi giường. Tôi quàng tay quanh cổ anh, nhưng cơ thể tôi thì than vãn. Chậc, chỗ nào cũng đau. Anh bồng tôi đi vào nhà vệ sinh liền kề trong khi y tá Nora đi theo sau, đẩy giá treo dịch truyền.

“Bà Grey, em nhẹ tênh thế này,” anh lầm bầm phản đối khi nhẹ nhàng đặt tôi đứng xuống. Tôi lão đảo. Tôi thấy hai chân mềm nhũn. Christian gạt công tắc đèn, trong chốc lát tôi bị lóa mắt bởi ánh đèn neon lóe sáng.

“Ngồi xuống không em ngã bây giờ,” anh nạt nộ, vẫn giữ vững tôi.

Tôi ngập ngừng ngồi xuống bệ toilet.

“Đi ra đi.” Tôi cố xua anh ra ngoài. “Không. Cứ tề đi, Ana.”

Còn gì xấu hổ hơn thế nữa cơ chứ? “Không được, nếu anh cứ ở đây.”

“Em ngã mất.”

“Anh Grey!”

Chúng tôi đều phớt lờ y tá.

“Xin anh,” tôi năn nỉ.

Anh giờ hai tay chịu thua. “Anh sẽ đứng bên ngoài, để cửa mở.”

Anh bước đi mấy bước tới khi đứng bên ngoài cánh cửa với bà y tá đang tức tối.

“Quay mặt đi, xin anh,” tôi yêu cầu. Sao tôi lại thấy ngượng ngùng một cách kì quặc với anh thế không biết? Anh đảo mắt nhưng cũng làm theo. Và khi anh quay lưng lại... tôi mới thả lỏng, thật nhẹ nhõm.

Tôi điếm lại những chỗ bị thương. Đầu đang đau, ngực cũng đau, và bên sườn bị va đập khi hấn đẩy tôi ngã xuống nền bê tông. Nhưng trên hết tôi thấy khát và đói meo. Chà chà, đói cồn cào. Khi xong xuôi, thật biết ơn vì không phải đứng dậy rửa tay vì bồn rửa đặt ngay bên cạnh. Tôi không còn sức đứng dậy nữa.

“Em xong rồi,” tôi nói vọng ra, lau tay vào khăn.

Christian ngoảnh lại rồi đi vào, rồi trước khi tôi kịp nhận ra, tôi đã lại trong vòng tay anh. Tôi nhớ vòng tay này biết bao. Anh dừng lại vùi mũi vào tóc tôi.

“Ôi, anh nhớ em lắm, bà Grey,” anh thì thào, và với bà y tá Nora đang nhặng xị sau lưng anh, anh đặt lưng tôi xuống giường rồi buông tay ra – có phần miễn cưỡng, chắc thế.

“Nếu anh đã xong việc, anh Grey, tôi muốn kiểm tra cô Grey bây giờ.” Y tá Nora giận lắm rồi.

Anh đứng dậy. “Giờ cô ấy là của bà,” anh đáp lại với giọng điệu bình tĩnh hơn.

Bà ta từng sợ nhìn anh rồi hướng sự chú ý sang phía tôi.

Anh ấy đang hụt hẫng ư?

“Cô cảm thấy thế nào?” Bà ta hỏi tôi, giọng nói pha lẫn cả niềm cảm thông và chút căm giận, tôi đoán là do thái độ nặng nề của Christian.

“Đau nhức và khát. Khát cháy cổ,” tôi lí nhí.

“Tôi sẽ mang nước tới sau khi kiểm tra các chỉ số sức khỏe và bác sĩ Bartley tới kiểm tra cho cô xong.” Bà ta lấy một chiếc máy đo huyết áp rồi quấn nó quanh bắp tay tôi. Tôi lo lắng liếc sang Christian. Trông anh mệt mỏi lắm – thậm chí bờ phờ đáng sợ – như thể đã nhiều ngày không hề ngủ. Tóc anh bết lại, râu thì không cạo từ lâu rồi, còn áo sơ mi thì nhăn nhúm tệ hại. Tôi nhắm mắt.

“Em thấy sao rồi?” Mặc kệ bà y tá, anh ngồi xuống mép giường cách tôi một khoảng ngoài tầm với.

“Lộn xộn. Đau nhức. Đói meo.”

“Đói meo à?” Anh chớp mắt kinh ngạc.

Tôi gật đầu.

“Em muốn ăn gì nào?”

“Gì cũng được. Súp đi.”

“Anh Grey, anh cần được bác sĩ chấp thuận trước khi để cô Grey ăn.” Anh dừng đứng nhìn lại bà ấy một lát, rồi lấy BlackBerry trong túi quần âu ra và nhấn một phím gọi.

“Ana muốn ăn súp gà... Tốt... Cảm ơn anh.” Anh ngắt máy.

Tôi liếc sang Nora, bà đang nheo mắt nhìn Christian.

“Taylor à?” Tôi vội hỏi.

Christian gật đầu.

“Huyết áp của cô bình thường rồi, cô Grey. Tôi sẽ đi tìm bác sĩ.” Bà tháo máy đo ra, rồi không nói không rằng, lững lờ ra khỏi phòng, lộ rõ thái độ không tán thành.

“Em nghĩ anh khiến y tá Nora giận rồi đấy.”

“Anh luôn có ảnh hưởng tới phụ nữ mà.” Anh mỉm cười.

Tôi cười phá lên, rồi đột ngột phải ngừng lại vì động đến chỗ đau ở ngực. “Vâng, biết anh rồi.”

“Ôi, Ana, anh thích được nghe em cười thành tiếng lắm.”

Nora quay lại với một bình nước lọc. Cả hai chúng tôi im bật, lặng lẽ nhìn nhau trong khi bà ấy rót một cốc nước rồi đưa nó cho tôi.

“Giờ uống từng ngụm nhỏ một,” bà căn dặn.

“Vâng, cảm ơn bà,” tôi lí nhí đáp rồi háo hức uống một ngụm nước mát lạnh, ôi chao. Ngon tuyệt. Tôi làm một ngụm nữa, trong khi Christian chăm chú quan sát tôi.

“Mia thế nào?” Tôi hỏi.

“Con bé an toàn rồi. Cảm ơn em nhiều lắm.”

“Bọn họ giữ con bé thật à?”

“Ừ.”

Tất cả những chuyện điên khùng này thật không hiểu nổi. Tôi thấy nhẹ cả người. Tạ ơn Chúa, xin tạ ơn Người, cô bé được an toàn rồi. Tôi nhắm mắt.

“Sao bọn nó bắt được cô bé?”

“Elizabeth Morgan,” anh đáp gọn lộn.

“Không thể nào!”

Anh gật đầu. “Cô ta đón Mia ở chỗ tập của con bé.”

Tôi chau mày, vẫn không hiểu gì. “Ana, anh sẽ kể lại chi tiết cho em sau. Mia ổn rồi, sau khi được chăm sóc kỹ. Con bé bị đánh thuốc mê. Giờ con bé còn choáng váng và hơi run rẩy, nhưng nhờ có phép màu, con bé không bị thương tổn nào.” Christian nghiêng chặt hàm răng lại. “Việc em làm” – anh đưa tay lên chải tóc – “cực kỳ dũng cảm và cũng cực kỳ ngốc nghếch. Em suýt mất mạng.” Đôi mắt anh lóe lên sắc xám lạnh lùng và ảm đạm, và thể có nghĩa là anh đang kìm nén cơn cuồng nộ.

“Em không biết phải làm gì khác nữa,” tôi lẩm bẩm.

“Đáng lẽ em phải kể với anh!” Anh gằn giọng dữ dội, tay siết chặt thành nắm đấm.

“Hắn dọa sẽ giết cô bé nếu em kể cho ai biết. Em không thể mạo hiểm được.”

Christian nhắm mắt lại, nét mặt hằn sâu nỗi khiếp đảm.

“Anh như phải trải qua cả nghìn lần chết đi sống lại từ thứ năm tới giờ.” Thứ năm ư?

“Hôm nay là thứ mấy?”

“Sắp sang thứ bảy rồi.” Anh đáp, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. “Em bất tỉnh hơn hai tư tiếng đồng hồ đấy.”

Ồ.

“Thế Jack và Elizabeth?”

“Trong phòng giam của cảnh sát. Nhưng Hyde đang ở đây dưới sự giám sát chặt chẽ. Họ phải lấy viên đạn em đã để lại trên người hắn,” anh nói tiếp vẻ chua chát. “May là anh không biết hắn đang ở đâu trong bệnh viện này, chứ nếu không anh sẵn lòng tự tay kết liễu hắn cho xong.” Mặt anh sa sầm lại.

Ôi quỷ thật. Jack đang ở đây ư?

“Đây là để trả thù vụ SIP, con điểm khốn nạn!” Tôi tái nhợt đi. Cái dạ dày lép kẹp của tôi co thắt, nước mắt dâng trào, và một cơn ớn lạnh từ sâu thẳm trong tôi chạy suốt cơ thể.

“Này em.” Christian lách vội tới, giọng lo âu. Nhấc cốc nước ra khỏi tay tôi, anh dịu dàng ôm tôi trong vòng tay anh. “Giờ em an toàn rồi,” anh thì thầm qua làn tóc tôi, giọng anh khản đặc.

“Christian, em xin lỗi.” Nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

“Suyt.” Anh vuốt tóc tôi, thế là tôi khóc thút thít trên cổ anh.

“Chuyện em đã nói đó. Em không bao giờ có ý rời xa anh.”

“Yên nào, em yêu. Anh biết mà.”

“Thật không?” Lời thú nhận của anh ngăn nước mắt tôi lại.

“Anh hiểu ra rồi. Rốt cuộc cũng làm được. Thành thực mà nói, Ana, lúc đó em nghĩ gì?” Giọng anh thật gương gao.

“Em bị bất ngờ quá khi anh gọi đến,” tôi thì thầm trong khi vùi vào cổ áo sơ mi của anh. “Lúc chúng ta nói chuyện ở ngân hàng. Anh nghĩ em sắp bỏ anh mà đi. Em tưởng anh phải hiểu em hơn cơ. Em từng bảo anh không biết bao nhiêu lần rằng em sẽ không bao giờ bỏ đi đâu hết.”

“Nhưng sau cách cư xử kinh khủng của anh...” Giọng anh thì thào thật khẽ, vòng tay ôm quanh tôi ghì chặt. “Trong giây phút ấy anh tưởng mình mất em rồi.”

“Không đâu, Christian. Không bao giờ thế cả. Em không muốn để anh can thiệp rồi đẩy mạng sống của Mia vào nguy hiểm.”

Anh thở dài, tôi không biết vì giận dữ, thất vọng hay đau đớn.

“Làm thế nào mà anh biết chuyện?” tôi vội hỏi để kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ đầy phức tạp vừa rồi.

Anh vén tóc tôi ra sau tai. “Anh vừa hạ cánh xuống Seattle thì ngân hàng gọi tới. Lần trước anh nhận được tin là lúc em bảo ốm và đang về nhà.”

“Thế ra anh đang ở Portland khi Sawyer gọi điện cho anh lúc ở trên ô tô?”

“Bọn anh chuẩn bị cất cánh. Lúc ấy anh lo cho em quá,” anh dịu dàng đáp.

“Thế ư?”

Anh chau mày. “Dĩ nhiên rồi.” Anh đưa ngón tay cái theo đường viền làn môi dưới của tôi. “Anh dành cả đời mình để lo lắng cho em mà. Em biết rồi còn gì.”

Ôi, Christian!

“Jack gọi cho em lúc ở văn phòng,” tôi lí nhí kể lại. “Hắn cho em hai tiếng để lấy tiền.” Tôi nhún vai. “Em phải trốn đi, và có vẻ như đây là cái cớ hay ho nhất.”

Miệng Christian mím chặt lại. “Và em để Sawyer mắc lỗi lầm ngớ ngẩn. Anh ta cũng giận em lắm.”

“Cũng là sao?”

“Cũng như anh.”

Tôi ngập ngừng chạm vào mặt anh, lướt những ngón tay mình trên đám râu lởm chởm. Anh nhắm mắt lại, ngả vào ngón tay tôi.

“Đừng giận em mà,” tôi thì thào. “Anh vẫn giận em lắm đây. Việc em làm là cực kì ngốc nghếch. Gần như mất trí vậy.”

“Em bảo anh rồi, em không biết phải làm gì khác nữa.”

“Em dường như chẳng đoái hoài gì tới sự an nguy của chính mình. Mà giờ đâu phải chỉ có mình em mà thôi,” anh cúi kính nói thêm.

Môi tôi run lên. Anh ấy đang lo lắng cho Kẹo Con của chúng tôi.

Cánh cửa bật mở làm cả hai chúng tôi giật mình, một phụ nữ trẻ người Mỹ gốc Phi mặc áo choàng trắng phủ bên ngoài bộ quần áo bác sĩ ghi xám bước vào.

“Xin chào chị Grey. Tôi là bác sĩ Bartley.”

Cô ấy bắt đầu kiểm tra tôi thật kỹ lưỡng, rọi một ngọn đèn vào mắt tôi, những ngón tay banh mắt ra, rồi tới mũi, trong khi khép từng bên mắt lại, và kiểm tra các phản ứng của tôi. Giọng nói của cô ôn tồn, thao tác cũng rất nhẹ nhàng; một bác sĩ rất ân cần với bệnh nhân. Y tá Nora cùng vào giúp cô, thế nên Christian bước vào góc phòng và gọi vài cuộc điện thoại trong khi hai người họ vẫn chăm sóc tôi. Khó mà tập trung vào cả bác sĩ Bartley, y tá Nora lẫn Christian cùng một lúc, nhưng tôi nghe thấy anh gọi cho bố mình, ẹ tôi, rồi báo Kate rằng tôi đã tỉnh. Cuối cùng, anh để lại lời nhắn cho dưỡng Ray.

Ồi dưỡng Ray. Chết thật... Kí ức mơ hồ có giọng nói của dưỡng quay lại với tôi. Dưỡng đã ở đây – phải rồi, trong khi tôi vẫn còn mê man.

Bác sĩ Bartley kiểm tra xương sườn, những ngón của cô dò dẫm nhẹ nhàng nhưng rất dứt khoát.

Tôi nhần nhó.

“Chỉ có những vết thâm, không bị rạn hay gãy. Chị may mắn lắm đấy, chị Grey.

Tôi cau có. May mắn hả? Tôi hẳn sẽ không chọn từ đó đâu. Christian cũng quắc mắt với cô ta. Miệng anh mấp máy điều gì đó với tôi. Tôi đoán là liều lĩnh đại đột, nhưng không chắc lắm.

“Tôi sẽ kê một vài liều thuốc giảm đau. Chị sẽ cần uống vì bị đau chỗ này và cả chứng đau đầu nữa. Nhưng mọi thứ xem chừng đều ổn cả, chị Grey. Tôi khuyên chị nên ngủ thêm. Để xem sáng mai chị cảm thấy thế nào, chúng tôi có thể để chị về nhà. Đồng nghiệp của tôi là bác sĩ Singh sẽ chăm sóc chị tới lúc đó.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Có tiếng gõ cửa, và Taylor đi vào mang theo một hộp các-tông màu đen có biểu tượng Olympic Fairmont màu kem ở mặt bên.

Ôi trời đất ơi!

“Đồ ăn à?” Bác sĩ Bartley ngạc nhiên hỏi.

“Vợ tôi thấy đói,” Christian đáp. “Đây là súp gà.”

Bác sĩ Bartley mỉm cười. “Súp được đấy, chỉ lấy nước thôi. Không ăn đồ cứng.” Cô ấy nhìn thẳng vào cả hai chúng tôi, rồi đi ra khỏi phòng với y tá Nora.

Christian đẩy chiếc kệ có bánh xe lại gần chỗ tôi, và Taylor đặt chiếc hộp lên đó.

“Mừng bà đã tỉnh, bà Grey.”

“Chào anh, Taylor. Cảm ơn anh.”

“Luôn sẵn lòng, thưa bà.” Tôi nghĩ anh ấy định nói thêm gì đó, nhưng lại thôi.

Christian mở chiếc hộp giấy, để hé ra một chiếc bình giữ nhiệt, bát ăn súp, một chiếc đĩa, khăn ăn vải lanh, thìa xúc, một ổ bánh mì nhỏ, muối tinh và một lọ muối tiêu... Đúng là cả một đội quân Olympic.

“Tuyệt quá, Taylor.” Dạ dày tôi đang réo ùng ục. Tôi đói lả đi rồi.

“Thế đã được chưa?” Anh ấy hỏi.

“Tốt rồi, cảm ơn anh,” Christian đáp, có ý để ông rút lui.

Taylor gật đầu.

“Taylor, cảm ơn anh.”

“Bà còn cần tôi lấy gì nữa không, bà Grey?”

Tôi liếc sang Christian. “Chỉ cần ít quần áo sạch cho Christian thôi.”

Taylor mỉm cười. “Vâng, thưa bà.”

Christian liếc xuống áo mình và phì cười.

“Anh mặc chiếc áo này từ bao giờ thế hả?” Tôi thắc mắc.

“Từ sáng thứ năm đấy.” Anh nở nụ cười méo xệch.

Taylor đi ra.

“Taylor cũng cực giận em luôn,” Christian cục cằn nói thêm, trong khi tay xoáy nắp chiếc bình rồi đổ nước súp gà sánh mịn ra bát.

Taylor nữa à! Nhưng tôi chẳng màng tới chuyện ấy khi món súp gà đang thu hút tôi. Mùi thơm tuyệt, làn khói nóng bốc lên trên bề mặt. Tôi ném một hộp và vị ngon đúng như hứa hẹn.

“Ngon không?” Christian hỏi, lại ngồi trên giường.

Tôi gật lấy gật để nhưng không ngừng tay. Cơn đói mới là quan trọng nhất. Tôi chỉ dừng lại để lấy khăn ăn lau miệng.

“Kể em nghe chuyện gì đã xảy ra đi – sau khi anh hiểu được chuyện gì đang diễn ra.”

Christian luồn tay vào tóc và lắc đầu. “Ồ kìa, Ana, nhìn em ăn thú vị lắm.”

“Em đang đói mà. Kể em nghe đi.”

Anh nhăn mặt. “Được rồi, sau khi ngân hàng gọi tới, anh tưởng thế giới của mình vừa sụp đổ hoàn toàn” Anh không giấu nổi nỗi đau đớn trong giọng kể của mình.

Tôi ngừng ăn. Ôi chết thật.

“Cứ ăn tiếp đi, nếu không anh không kể nữa đâu,” anh khẽ nhắc, giọng đanh lại khi trừng mắt nhìn tôi. Tôi tiếp tục với món súp. Được rồi, đồng ý... Quái quỷ, sao mà ngon thế. Cái nhìn của Christian dịu dần đi, và sau một tích tắc, anh lại kể tiếp.

“Dù sao thì, ngay sau khi em và anh nói chuyện xong, Taylor báo tin cho anh biết Hyde vừa được bảo lãnh tại ngoại. Bằng cách nào, anh không biết được, anh tưởng ta đã xoay sở để ngăn cản mọi nỗ lực bảo lãnh. Nhưng điều đó khiến anh ngừng lại suy nghĩ về điều em đã nói... Và anh biết có chuyện gì đó cực kỳ sai lầm.”

“Không bao giờ dính dáng tới tiền bạc cả,” tôi đột nhiên cau kinh, cơn giận dữ không hề mong đợi dâng lên từ vùng bụng dưới của tôi. Tôi cao giọng nói tiếp. “Sao anh có thể nghĩ thế chứ? Không bao giờ liên quan đến chỗ tiền nong chết tiệt của anh hết!” Đầu tôi lại đau như búa bổ, khiến tôi nhăn nhó. Christian trân trối nhìn tôi trong một phần tích tắc, sững sờ trước cảm xúc dữ dội của tôi. Anh nheo mắt lại.

“Thận trọng với cách nói năng của em đấy,” anh lầu bàu. “Bình tĩnh lại rồi ăn đi.”

Tôi trừng mắt nhìn anh phản kháng.

“Ana,” anh nhắc nhở.

“Điều đó khiến em đau đớn hơn hết thấy mọi việc, Christian,” tôi thì thào. “Gần bằng với việc anh gặp người đàn bà đó.”

Anh hít vào thật sâu, như thể vừa bị tôi tát đau điếng, rồi bất thành linh, trông anh kiệt sức quá.

“Anh biết.” Anh thở dài. “Và anh rất tiếc. Vô cùng hối tiếc, hơn em tưởng đấy.” Đôi mắt anh long lanh đầy vẻ ăn năn. “Xin em, ăn tiếp đi. Khi súp còn nóng.” Giọng anh dịu dàng và đầy thuyết phục, thế là tôi làm theo lời anh. Anh thở ra nhẹ nhõm.

“Kể tiếp đi anh,” tôi nhòm nhোam giữa lúc cắn miếng bánh mì tươi không được bác sĩ chỉ định.

“Mọi người không biết Mia bị mất tích. Anh tưởng có thể hẳn đang hăm dọa tổng tiền em hoặc cái gì đó tương tự. Anh gọi lại cho em, nhưng em không nghe máy.” Anh cau có. “Anh để lại tin nhắn thoại, rồi gọi cho Sawyer. Taylor bắt đầu lần theo điện thoại của em. Anh biết em vẫn ở ngân hàng, nên bọn anh đi thẳng tới đó.

“Em không biết làm thế nào Sawyer tìm thấy được em. Anh ta cũng lần theo điện thoại của em à?”

“Chiếc Saab được lắp thiết bị theo dõi. Xe nào của ta cũng có. Lúc anh gần tới ngân hàng, thì em cũng bắt đầu di chuyển, thế là bọn anh bám theo. Sao em lại cười?”

“Quả tình là em biết thể nào anh cũng bám theo em.”

“Và thế thì có gì buồn cười?” Anh hỏi tiếp.

“Jack đã nhắc em phải vứt điện thoại đi. Nên em mượn điện thoại di động của Whelan, và đó là cái mà em đã quảng đi. Còn điện thoại của mình thì em đặt vào một trong hai chiếc túi vải thô để anh có thể lần theo tiền của mình.”

Christian thở dài. “Tiền của chúng ta chứ, Ana,” anh khẽ đáp. “Ăn đi.” Tôi dùng miếng bánh mì cuối cùng vét bát súp rồi bỏ tọt vào miệng. Lần đầu tiên sau một thời gian rất lâu rồi, tôi mới cảm thấy no nê mặc dù đang nói chuyện với anh.

“Đã xong.”

“Ngoan lắm.”

Có tiếng gõ cửa, y tá Nora lại bước vào, mang theo một cốc giấy nhỏ. Christian dọn bát đĩa tôi vừa ăn xong và xếp các thứ vào trong chiếc hộp giấy.

“Thuốc giảm đau.” Nora mỉm cười, chìa cho tôi xem viên thuốc trắng trong chiếc cốc giấy.

“Uống thế có được không? Bà biết đấy – cho em bé?”

“Được chứ, cô Grey. Đây là Lortab – an toàn thôi, không ảnh hưởng gì tới em bé đâu.”

Tôi gật đầu cảm kích. Đầu tôi đang đau như búa bổ. Tôi uống viên thuốc cùng một ngụm nước.

“Cô nên nghỉ ngơi, cô Grey.” Y tá Nora nhìn thẳng vào Christian.

Anh gật đầu.

Đừng! “Anh định đi à?” Tôi la lên, hốt ha hốt hải. Đừng đi – chúng ta vừa mới bắt đầu nói chuyện!

Christian cười nhạt. “Nếu em nghĩ anh sẽ để em ra khỏi tầm nhìn của anh dù chỉ trong chốc lát, thì bà Grey, em nhầm to rồi.”

Bà Nora cau tiết lắm nhưng lướt tới cạnh tôi, chỉnh lại đệm gối nên tôi phải nằm thẳng xuống.

“Chúc ngủ ngon, cô Grey,” bà ấy chào, rồi liếc sang Christian với ánh nhìn đầy trách móc, bà ấy bỏ đi.

Anh nhướn một bên lông mày lên khi bà đóng cửa lại.

“Anh không nghĩ y tá Nora tán thành anh.”

Anh đứng bên cạnh giường, trông thật mệt mỏi, và mặc dù tôi thực lòng muốn anh ở lại, tôi biết mình nên cố thuyết phục anh về nhà nghỉ.

“Anh cũng cần nghỉ ngơi đấy, Christian, về nhà đi. Trông anh mệt lử rồi.”

“Anh sẽ không xa em đâu. Anh sẽ ngủ tạm trên chiếc ghế bành này.”

Tôi quắc mắt nhìn anh, rồi nhích sang một bên.

“Nằm ngủ với em.”

Anh nhăn nhó. “Không. Không được.”

“Sao không?”

“Anh không muốn làm em đau.”

“Anh sẽ không làm em đau đâu. Xin anh đấy, Christian.”

“Em còn đang gắn kim truyền kia kia.”

“Christian. Làm ơn đi mà.”

Anh nhìn tôi, và tôi đoán chắc anh đã bị thuyết phục.

“Đi mà.” Tôi nhấc chân lên, mời mọc anh lên giường.

“Khỉ thật.” Anh tuột giày và tất ra, rồi rón rén leo lên nằm cạnh tôi. Thật nhẹ nhàng anh quàng cánh tay quanh người tôi, thế là tôi nằm gối lên ngực anh. Anh hôn lên tóc tôi.

“Anh không nghĩ y tá Nora sẽ hài lòng với việc sắp đặt này đâu,” anh thì thào thật kín đáo.

Tôi cười khúc khích, nhưng lại im bật khi cơn đau từ ngực lan ra. “Đừng làm em cười. Đau đấy.”

“Ồ, anh thích âm thanh ấy lắm,” anh đáp thoáng rầu rĩ, giọng thật trầm. “Anh xin lỗi, em yêu, rất xin lỗi em.” Anh lại hôn lên tóc tôi và hít vào thật sâu, tôi không biết anh đang áy náy vì khiến tôi cười ư? Hay vì mớ bong bong mà chúng tôi mắc phải. Tôi đặt tay mình lên trái tim anh, anh cũng dịu dàng đặt tay anh lên trên tay tôi. Hai chúng tôi im lặng trong giây lát.

“Sao anh lại đi gặp người đàn bà đó?”

“Ồ kìa, Ana.” Anh rên lên. “Em cứ muốn nhắc đến chuyện đấy bây giờ ư? Ta không bỏ qua việc ấy được à? Anh rất ân hận mà, được chưa?”

“Em cần biết.”

“Mai anh sẽ kể em nghe,” anh lau bầu vể bực bội. “À, thanh tra Clark muốn nói chuyện với em. Chỉ là vấn đề thủ tục thôi. Giờ thì ngủ đi.”

Anh hôn lên tóc tôi. Tôi thở dài thườn thượt. Tôi cần biết lý do. Chỉ ít anh cũng nói mình ân hận. Thế là được rồi, cô nàng Tiềm Thức đồng ý. Hôm nay cô nàng có vẻ đang trong tâm trạng dễ chịu đây. Chắc, thanh tra Clark. Tôi rùng mình trước ý nghĩ phải hồi tưởng lại những sự kiện trải qua thứ năm vừa rồi cho ông ấy.

“Chúng ta có biết tại sao Jack lại làm tất cả những trò ấy không?”

“Ừm,” Christian âm ừ. Tôi thấy mình nguôi ngoai trước nhịp điệu đều đặn ở ngực anh, nhẹ nhàng đung đưa đầu tôi, ru tôi vào giấc ngủ theo nhịp thở chậm chậm của anh. Khi đang chìm vào giấc ngủ, tôi cố chấp nổi ý nghĩa những đoạn đối thoại mình nghe được khi đang nửa tỉnh nửa mê, nhưng mọi chuyện cứ trôi tuột qua tâm trí tôi, rồi cứ nhất quyết lãng dần đi, khiêu khích tôi bên rìa kí ức còn nhớ được, ôi, bực thật đấy nhưng cũng mệt quá... rồi thì...

MIỆNG Y TÁ NORA MÍM CHẶT LẠI, hai cánh tay khoanh lại vô cùng bực dọc. Tôi đưa ngón tay lên môi.

“Làm ơn để anh ấy ngủ,” tôi thì thào, mắt nhú lại trong ánh sáng buổi ban mai.

“Giường cho cô cơ mà. Đâu phải chỗ để anh ta ngủ,” bà ấy kêu lên nghiêm khắc.

“Tôi ngủ ngon hơn vì có anh ấy ở đây,” tôi vẫn khẳng khái bênh vực chồng mình. Mà quả thực là thế. Christian cựa mình, cả y tá Nora và tôi khựng người lại.

Anh nói mơ trong khi vẫn ngủ, “Đừng chạm vào tôi. Không thể được nữa. Chỉ mình Ana thôi.”

Tôi cau mày. Hiếm khi nghe thấy Christian nói mơ trong khi ngủ. Phải thú thật là có thể vì anh ngủ ít hơn tôi. Tôi chỉ từng nghe thấy khi anh gặp ác mộng. Vòng tay anh ôm quanh tôi siết chặt lại hơn, khiến tôi nhắm mắt.

“Kìa cô Grey” Y tá Nora trợn tròn mắt.

“Làm ơn đi mà,” tôi nài nỉ.

Bà ta lắc đầu, xoay gót bỏ đi, tôi nhích lại gần và gối lên người anh.

KHI TÔI TỈNH DẬY, CHẴNG THẤY Christian đâu cả. Mặt trời rọi ánh sáng rực rỡ qua cửa sổ, và giờ tôi mới thực sự được chiêm ngưỡng cả căn phòng. Có hoa nữa kìa! Đêm hôm qua tôi chẳng để ý gì tới chúng. Có vài bó lận. Tôi vu vơ nghĩ không biết ai gửi tặng thế.

Có tiếng gõ cửa làm tôi chú ý, bố Carrick ngó nghiêng sau cánh cửa. Ông nở nụ cười rạng rỡ khi thấy tôi đã dậy.

“Bố vào được chứ?” ông hỏi.

“Vâng ạ.”

Ông sải bước vào phòng rồi tới gần tôi, đôi mắt xanh lơ dịu dàng và âu yếm của ông lướt tôi qua tôi từ đầu tới chân xem xét. Ông đang mặc bộ vest thẫm màu – chắc ông đang đi làm. Ông khiến tôi bất ngờ khi cúi xuống hôn lên trán tôi.

“Bố ngồi được chứ?”

Tôi gật đầu, ông ngồi lún xuống bên mép giường rồi nhấc tay tôi lên.

“Bố không biết phải cảm ơn con thế nào vì đã giúp con gái bố, cô bé can đảm và ngốc nghếch ạ. Những gì con đã làm chắc chắn đã cứu tính mạng con bé. Bố sẽ mãi nợ con điều này.” Giọng ông rưng rưng, chan chứa yêu thương và xúc động.

Ồi... Tôi chẳng biết đáp lại thế nào. Tôi siết chặt tay ông nhưng vẫn lặng thinh.

“Giờ con cảm thấy thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi ạ. Dù vẫn đau một chút.” Tôi đáp, rất thành thật.

“Họ có kê cho con thuốc giảm đau không?”

“Thuốc Lor... gì đó.”

“Tốt đấy. Christian đâu?”

“Con không biết nữa. Khi tỉnh dậy, anh ấy đi mất rồi.”

“Nó chẳng đi xa đâu, bố chắc đấy. Nó chẳng hề rời con khi con còn bất tỉnh”

“Con biết ạ.”

“Nó hơi giận con đấy, mà cũng nên thế thật.” Carrick tủm tỉm cười. À, phải rồi, chính từ cơn giận dữ của Christian mà ra còn gì.

“Christian lúc nào chẳng giận con.”

“Thế à?” Carrick mỉm cười vui vẻ – như thể chuyện này tốt đẹp lắm vậy. Nụ cười của ông khiến tôi cũng cười lấy.

“Mia thế nào rồi bố?”

Mắt ông tối sầm lại, nụ cười tan biến. “Con bé khá hơn rồi. Giận sôi sùng sục. Bố nghĩ tức giận là phản ứng có lợi sau những gì xảy ra với con bé.”

“Cô ấy có ở đây không ạ?”

“Không, con bé về nhà rồi. Bố không nghĩ Grace chịu để con bé ra khỏi tầm nhìn của bà ấy đâu.”

“Con hiểu cảm giác ấy thế nào.”

“Con cũng cần giữ gìn nhé,” ông nhắc nhở. “Bố không muốn con phải chịu bất kì nguy hiểm ngốc nghếch nào với mạng sống của con và của cháu bố nữa.”

Tôi đỏ mặt. Ông biết rồi ư!

“Grace đã xem bệnh án của con. Bà ấy kể cho bố biết. Chúc mừng con.”

“Dạ... cảm ơn bố.”

Ông cúi nhìn tôi với ánh mắt thật dịu dàng, mặc dù đôi mày ông hơi chau lại khi thấy vẻ mặt tôi.

“Christian sẽ thay đổi cách nghĩ thôi,” ông nhẹ nhàng dặn. “Chuyện này là điều tốt đẹp nhất cho nó. Chỉ cần... cho nó chút thời gian.”

Tôi gật đầu. Ồ... Thì ra họ đã nói chuyện.

“Giờ bố phải đi đây. Có việc ở tòa án.” Ông mỉm cười và đứng dậy. “Bố sẽ vào thăm con sau. Grace đánh giá cao bác sĩ Singh và bác sĩ Bartley lắm. Họ biết phải làm những gì cần thiết.”

Ông cúi xuống và hôn tôi lần nữa. “Bố nói thật lòng đấy, Ana. Bố không bao giờ đền đáp được những gì con đã làm cho gia đình bố. Cảm ơn con”

Tôi ngược nhìn ông, chớp mắt để ngăn nước mắt chảy ra, đột nhiên thấy xúc động quá, rồi ông vuốt má tôi thật trùi mền. Xong ông quay lưng và đi ra.

Ồi chao. Tôi đang chao đảo trước cách bày tỏ lòng biết ơn của ông. Có lẽ giờ tôi có thể để cái ấn tượng về hợp đồng tiền hôn nhân tan biến đi được rồi. Cô nàng Tiềm Thức gặt đầu rất nghiêm túc đồng tình với suy nghĩ của tôi. Tôi lắc đầu rồi rón rén bước ra khỏi giường. Tôi nhẹ cả người khi thấy mình đã đứng vững trên hai chân hơn ngày hôm qua rồi. Mặc dù nhường giường ngủ với Christian, tôi cảm thấy ngủ ngon hơn và tỉnh táo hẳn. Đầu tôi vẫn nhức, nhưng chỉ còn âm ỉ đau chứ không còn nện thành thịch như hôm qua nữa. Tôi cử động khó khăn và vẫn đau, nhưng tôi cần phải tắm đã. Cứ khó chịu sao ấy. Tôi đi thẳng vào phòng tắm liền kè.

“ANA!” CHRISTIAN GỌI LỚN.

“Em đang trong nhà tắm,” tôi nói với ra khi vừa đánh răng xong. Khá hơn rồi đây. Tôi lờ cái bóng mình trong gương đi. Khỉ thật, trông tôi thật nhếch nhác. Khi tôi mở cửa đi ra, Christian đang đứng cạnh giường, tay bê khay đồ ăn. Anh đã thay đổi hẳn. Mặc cả cây màu đen, anh đã cạo râu, tắm rửa và xem chừng nghỉ ngơi đã đủ giấc.

“Chào buổi sáng, bà Grey,” anh tươi cười đón chào. “Anh mang bữa sáng cho em đây.” Trông anh thật trẻ thơ và vui vẻ hơn rất nhiều.

Wow. Tôi cười tươi rói và trèo lên giường. Anh kéo chiếc giá có bánh xe và mở nắp ra để lộ ra bữa sáng: cháo yến mạch với trái cây khô, bánh ngọt với sirô phong, thịt xông khói, nước cam và trà túi lọc hiệu Twinings English. Tôi ưa nước miếng; đói quá đi mất. Tôi uống mấy ngụm nước cam tươi rồi xúc món cháo. Christian ngồi xuống mép giường nhìn tôi ăn.

Anh tủm tỉm cười.

“Gì thế?” Tôi lúng búng hỏi.

“Anh thích ngắm em ăn lắm,” anh đáp. Nhưng tôi không nghĩ đây là lý do khiến anh cười như vậy. “Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Khá hơn rồi,” tôi lúng phúng trả lời khi vẫn đầy miệng thức ăn.

“Anh chưa từng thấy em ăn như thế.”

Tôi ngược nhìn anh và lòng thất lại. Chắc chúng tôi đang ám chỉ một con voi tí hon trong phòng. “Vì em đang có bầu, Christian.”

Anh cười khì, miệng nhếch lên thành nụ cười hóm hỉnh. “Nếu biết trước để em có mang sẽ khiến em ăn được thế này thì đáng lẽ anh đã làm thế sớm hơn rồi.”

“Christian Grey!” Tôi la lên và đặt bát cháo xuống.

“Cứ ăn tiếp đi,” anh nhắc.

“Christian, chúng ta cần nói chuyện về việc này.

Anh khựng người lại. “Có gì để nói nhỉ? Chúng ta sắp lên chức rồi.” Anh nhún vai, cổ tỏ ra trông ra dáng bất cần, nhưng tôi lại thấy anh đang lo sợ. Đẩy chiếc khay sang một bên, tôi nhào người qua giường tới với anh và cầm tay anh lên.

“Anh đang sợ,” tôi khẽ nói. “Em biết mà.”

Anh nhìn tôi bất động, đôi mắt mở tròn xoe và mọi vẻ trẻ thơ khi nãy đã mất hút.

“Em cũng vậy. Thế là rất thường tình,” tôi nói tiếp.

“Chẳng biết anh sẽ làm cha thế nào đây?” Giọng anh khản đặc, chỉ đủ nghe thấy.

“Ôi, Christian.” Tôi kìm nén tiếng nức nở. “Ta cứ cố gắng hết mình thôi. Mọi người ai ai cũng vậy cả.”

“Ana – anh không biết liệu mình có thể...”

“Dĩ nhiên anh làm được. Anh đáng yêu, anh vui vẻ, anh mạnh mẽ, anh sẽ biết phải làm gì. Con chúng ta sẽ chẳng đòi hỏi gì khác cả.”

Anh cứng người lại, nhìn tôi đăm đăm, nỗi hoài nghi khắc hằn trên nét mặt anh.

“Đúng là nếu có thêm thời gian chờ đợi thì tốt hơn. Để hai ta còn được riêng tư bên nhau. Nhưng giờ chúng ta sẽ là ba người, cùng nhau trưởng thành. Ta sẽ là một gia đình. Gia đình của chúng ta. Và con của anh sẽ yêu anh vô điều kiện, như em yêu anh.” Nước mắt tuôn trào trên mắt tôi.

“Ôi, Ana,” Christian lẩm bẩm, giọng thật thống thiết và đau đớn. “Anh cứ tưởng mình mất em rồi. Rồi anh lại tưởng mình lại mất em lần nữa. Khi thấy em nằm trên nền đất, nhợt nhạt, lạnh giá và bất tỉnh – đây là những gì đáng sợ nhất với anh. Và giờ em ở đây – can đảm và mạnh mẽ... mang lại hy vọng cho anh. Vẫn yêu anh sau tất cả những gì anh đã làm.”

“Vâng, em rất yêu anh, Christian, vô cùng. Em sẽ mãi yêu anh.”

Địu dàng áp hai bàn tay lên mặt tôi, anh lấy ngón tay lau nước mắt cho tôi. Anh nhìn vào mắt tôi, màu xám rọi vào màu xanh, và tôi thấy trong đó nỗi lo lắng, sự ngỡ ngàng và tình yêu.

“Anh cũng yêu em,” anh thốt lên. Rồi anh âu yếm hôn tôi, thật dịu dàng như mọi người đàn ông yêu vợ mình say đắm. “Anh sẽ cố là một người cha tốt,” anh thì thào trên làn môi tôi.

“Anh sẽ cố, và anh sẽ làm được. Hãy đối diện với chuyện này; anh không có nhiều lựa chọn đâu, vì kẹo con và em sẽ không bỏ đi đâu hết.”

“Kẹo Con ư?”

“Vâng, Kẹo Con.”

Anh nhướn mày lên. “Anh đã hình dung cái tên Bé Con trong đầu đấy.”

“Thế thì là Bé Con nhé.”

“Nhưng anh thấy thích tên Kẹo Con.” Anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc và lại hôn tôi lần nữa.

74. Chương 24

Chương 24

“Dù anh muốn hôn em cả ngày cơ, nhưng bữa sáng của em nguội mất,” Christian lẩm bẩm khi vẫn áp sát trên làn môi tôi. Anh nhìn xuống tôi, giờ thì rất vui vẻ, ngoại trừ đôi mắt tối thẫm thật gợi tình. Trời ạ, anh ấy lại thay đổi ngoằn ngoắt rồi. Đúng là quý ngài Sớm Nắng Chiều Mưa.

“Ăn đi nào,” anh ra lệnh, giọng thật dịu dàng. Tôi nuốt khan, bối rối trước ánh nhìn như thiêu như đốt của anh, rồi ngồi tựa thẳng lưng trên giường, tránh không làm động tới đường truyền ở tay. Anh đẩy khay đồ ăn tới trước mặt tôi. Món cháo đã nguội, nhưng những chiếc bánh ngọt được bọc lại nên vẫn ngon – mà quả tình là nó cực ngon.

“Anh biết đấy,” tôi lại nhồm nhoàm nói, “Kẹo Con có thể là con gái.” Christian chải tay qua mái tóc mình. “Đến hai phụ nữ cơ à?”

Vẻ hốt hoảng lướt qua mặt anh, không còn ánh nhìn thăm thẳm khi nãy nữa. Ồ kìa. “Anh thích thế nào hơn?”

“Thích thế nào?”

“Con trai hay con gái.”

Anh nhăn mặt. “Cứ khỏe là được,” anh khẽ đáp, rõ ràng là đang lúng túng trước câu hỏi này. “Ăn đi,” anh xằng giọng, thể nghĩa là anh đang cố tránh nhắc đến chủ đề này.

“Em đang ăn đây, đang ăn đây rồi... chắc, bình tĩnh đi, Grey.” Tôi thận trọng quan sát anh. Đuôi mắt anh nheo lại đầy lo lắng. Anh ấy bảo sẽ cố gắng, nhưng tôi biết anh ấy vẫn còn luống cuống với đứa trẻ lắm. Ôi, Christian, em cũng thế. Anh ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh tôi, nhặt tờ Thời Báo Seattle lên đọc.

“Em lại lên báo đây này, bà Grey.” Anh giọng thật chua chát.

“Lại là sao?”

“Đám thợ viết lại đang xào xáo lại câu chuyện ngày hôm nay, nhưng có vẻ khá đúng sự thật. Em có muốn đọc không?”

Tôi lắc đầu. “Đọc cho em nghe đi. Em còn ăn.”

Anh tùm tùm cười rồi đọc to bài báo lên. Bài viết về Jack và Elizabeth, mô tả họ như cặp đôi Bonnie và Clyde[53] thời hiện đại. Nó sơ lược vụ bắt cóc Mia, việc tôi dính dáng vào khi giải cứu Mia, rồi nhắc đến sự kiện cả Jack và tôi cùng ở một bệnh viện. Sao đám báo chí biết được tất cả thông tin này? Tôi phải hỏi Kate mới được.

[53] Bonnie và Clyde là hai tội phạm khét tiếng hồi những năm 1930. Họ trộm cắp và phạm nhiều tội ở vùng trung tâm nước Mỹ.

Khi Christian đọc xong, tôi giục, “Anh đọc thêm cái gì khác đi, em thích nghe anh đọc như thế.”

Anh buộc phải nghe theo, đọc cho tôi nghe một bản tin về tăng trưởng kinh tế, rồi sự kiện hãng Boeing vừa hoãn việc ra mắt một loại máy bay nào đó. Christian hơi nhũn mỳ khi đọc. Nhưng được nghe giọng nói êm ái của anh khi đang ăn, biết được chắc chắn rằng mình đang khỏe, Mia đã ổn rồi và Kẹo Con của tôi cũng an toàn, tôi có cảm tưởng như thời khắc yên bình này thật là quý giá, bất chấp tất cả những chuyện vừa xảy ra mấy ngày qua.

Tôi hiểu rằng Christian đang lo sợ về đứa bé, nhưng tôi vẫn chưa hiểu gốc rễ nỗi sợ hãi ở anh là gì. Tôi quyết chí sẽ phải nói chuyện với anh thêm về điều này. Để xem liệu tôi có thể khiến tinh thần anh thoải mái được chăng. Điều làm tôi khó xử đó là anh ấy không hề thiếu thốn những tấm gương làm cha làm mẹ tích cực. Cả mẹ Grace và bố Carrick đều là những bậc cha mẹ mẫu mực, hoặc ít nhất họ là kiểu người lý tưởng. Có thể là do việc mẹ Quý Cái xía vào làm tổn thương anh ấy nhiều quá.

Tôi muốn nghĩ theo cách đó. Nhưng Sự thật thì tôi cho rằng vấn đề quay lại việc liên quan đến mẹ đẻ của anh, tuy vậy tôi chắc chắn quý bà Robinson chẳng giúp được gì. Tôi ngừng nghĩ ngợi khi nhớ tới cuộc nói chuyện ấy. Quá thật! Tôi chỉ nhớ được lảng máng lúc đang bất tỉnh. Christian nói chuyện với mẹ Grace. Nó cứ lĩnh vào góc khuất trong tâm trí tôi. Ôi, bức thật đấy.

Tôi thắc mắc không biết liệu Christian sẽ tự nguyện nói lý do tới gặp bà ta hay tôi sẽ phải thúc thì anh mới nói. Tôi định hỏi thì có tiếng gõ cửa.

Thanh tra Clark nói lời xin lỗi rồi bước vào phòng, ông ấy phải hối tiếc là đúng đấy – lòng tôi thất lại khi trông thấy ông ta.

“Chào ông bà Grey. Tôi có cắt ngang các vị không?”

“Có đấy,” Christian cúi kính đáp. Clark mặc kệ anh. “Rất vui khi thấy bà đã tỉnh, bà Grey. Tôi cần hỏi bà một vài câu hỏi về việc chiều thứ năm vừa rồi. Chỉ là thủ tục thông thường thôi. Bây giờ có tiện không?”

“Được,” tôi lẩm bẩm đáp, nhưng chẳng muốn nhớ lại những gì phải trải qua thứ năm ấy cả.

“Vợ tôi cần được nghỉ ngơi.” Christian sừng cò lên.

“Tôi sẽ hỏi nhanh thôi, ngài Grey. Và xong việc thì tôi sẽ không còn làm phiền các vị thêm nữa.”

Christian đứng dậy và mời Clark ngồi xuống chiếc ghế của mình. Anh ngồi xuống giường bên cạnh tôi, nắm tay tôi và siết chặt để vỗ về.

NỬA TIẾNG SAU, Clark xong việc. Tôi chẳng biết thêm được gì mới, nhưng tôi đã thuật lại tỉ mỉ những gì xảy ra hôm thứ năm cho ông ta nghe bằng giọng kể trầm lặng và ngập ngừng, vừa quan sát vẻ mặt Christian trở nên nhợt nhạt và nhăn nhó vì đau đớn ở một vài tình tiết.

“Anh ước gì em đã nhắm bắn cao hơn,” Christian lầu bàu.

“Nếu bà Grey làm thế thì chắc hẳn phụ nữ đã được nhờ,” Clark tán thành.

Gì cơ?

“Cảm ơn bà Grey. Giờ thế là xong rồi.”

“Các ông sẽ không để hấn ta ra ngoài nữa chứ?”

“Tôi không nghĩ hấn sẽ được tại ngoại lần này, thưa bà.”

“Chúng tôi có thể biết ai đã nộp bảo lãnh cho hấn không?” Christian hỏi.

“Không, thưa ngài. Việc đó được bảo mật.”

Christian nhăn mặt, nhưng tôi nghĩ anh ấy có đối tượng tình nghi của mình rồi. Clark đứng dậy đi về ngay đúng lúc bác sĩ Singh và hai bác sĩ nội trú đi vào.

SAU MỘT CUỘC KIỂM TRA TỔNG THỂ, bác sĩ Singh tuyên bố tôi đủ sức khỏe để về nhà. Christian buông thõng tay thở phào.

“Chị Grey, chị sẽ còn phải coi chừng những cơn đau đầu nặng hơn hoặc tình trạng thị giác bị mờ. Nếu có biểu hiện đó chị phải quay lại bệnh viện ngay lập tức.”

Tôi gật đầu, cố kìm nén niềm hân hoan vì được về nhà.

Khi bác sĩ Singh đi ra, Christian hỏi nhanh cô ấy mấy câu ở ngoài hành lang. Anh khép hờ cửa khi anh đứng nói chuyện với cô ấy. Cô ấy mỉm cười.

“Được, anh Grey, ổn cả.”

Anh cười tươi rói rồi quay lại phòng trong điệu bộ vui vẻ hơn hẳn. “Anh vừa hỏi chuyện gì thế?”

“Sex,” anh đáp, vẻ mặt phô ra nụ cười thật ranh mãnh, ơ kìa. Tôi đỏ mặt. “Rồi sao?”

“Em đủ khỏe để làm được.” Anh tùm tùm cười.

Ôi, đúng là Christian!

“Em còn đau đầu mà.” Tôi cũng tùm tùm đáp lại.

“Anh biết chứ. Em sẽ có vài hạn chế trong một khoảng thời gian. Anh vừa kiểm tra rồi.”

Hạn chế ư? Tôi nhăn mặt trong cảm giác thất vọng thoáng qua này. Tôi chắc mình không hề muốn bị hạn chế.

Y tá Nora đi vào giúp gỡ kim truyền tĩnh mạch. Bà vẫn nhìn Christian không mấy thiện cảm. Tôi nghĩ bà là một trong số rất ít phụ nữ tôi từng gặp tỏ rõ rằng mình thờ ơ trước vẻ quyến rũ của anh ấy. Tôi cảm ơn khi bà đi ra cùng với giá truyền tĩnh mạch.

“Giờ anh đưa em về nhé?” Christian hỏi.

“Em muốn vào thăm ba Ray đã.”

“Được chứ.”

“Ông đã biết về em bé chưa?”

“Anh nghĩ em muốn là người đầu tiên báo tin cho ba biết. Anh cũng chưa kể với mẹ em đâu.”

“Cảm ơn anh.” Tôi mỉm cười, lòng rất cảm kích vì anh chưa đánh cắp luôn cái tin sét đánh này của tôi.

“Mẹ anh biết rồi,” Christian nói thêm. “Bà đã xem bệnh án của em. Anh cũng kể với bố anh nhưng chưa nói với ai khác nữa. Mẹ bảo các cặp vợ chồng thường chờ tới khi nào được khoảng mười hai tuần... cho chắc chắn.” Anh nhún vai.

“Em chắc mình chưa sẵn sàng kể cho ba Ray nghe tin.”

“Anh phải báo trước để em biết là Ông giận ghê lắm đấy. Ông bảo anh nên đánh đòn em.”

Cái gì? Christian cười phá lên trước vẻ mặt thất kinh của tôi. “Anh đáp rằng mình rất sẵn lòng đến mức không thể trái lời.”

“Anh không làm thế chứ!” Tôi sững sờ, mặc dù cuộc nói chuyện khe khẽ ấy lại vang dội thách thức kí ức của tôi. Phải rồi, dường Ray đã ở đây trong lúc tôi còn mê man.

Anh nháy mắt trêu tôi. “Đây, Taylor đã mang cho em ít quần áo sạch. Anh sẽ giúp em mặc đồ.”

Y NHƯ LỜI CHRISTIAN báo trước, quả là dường Ray đang điên tiết thật. Tôi không nhớ lần gần đây ông giận là lúc nào. Christian đã tể nhị để chúng tôi lại với nhau. Mặc dù là người lảm lì ít nói, dường Ray trút vang cả phòng bệnh của mình những lời mắng mỏ rửa sả cho hành động vô trách nhiệm của tôi. Tôi lại quay về thời mười hai tuổi.

Ôi, ba ơi, làm ơn bình tĩnh lại. Huyết áp của ba không đủ sức chịu được chuyện này đâu.

“Rồi ba lại phải đối phó với mẹ con nữa chứ,” ông vẫn càu nhàu, vung hai bàn tay đầy tức tối.

“Ba à, con xin lỗi.”

“Và tội nghiệp Christian làm sao! Ba chưa bao giờ thấy cậu ấy như thế. Cậu ấy già sạm đi. Cả ba và cậu ấy đều tổn thọ sau mấy ngày vừa rồi đấy.”

“Ba Ray à, con xin lỗi mà.”

“Mẹ con đang chờ con gọi đấy,” dường nói tiếp với giọng điệu thận trọng hơn.

Tôi hôn lên má ông, thế rồi cuối cùng ông cũng dịu dần sau một tràng thuyết giảng.

“Con sẽ gọi ẹ. Con thực lòng xin lỗi. Nhưng con cảm ơn ba đã dạy cho cách bắn súng.”

Trong thoáng chốc, ông nhìn tôi bằng ánh mắt không che giấu nỗi niềm tự hào của một người cha. “Ba mừng là con biết cách bắn trúng,” ông cộc cằn đáp. “Giờ về nhà và nghỉ ngơi đi.”

“Trông ba khỏe hơn rồi đấy, ba à.” Tôi cố lái câu chuyện sang hướng khác.

“Trông con thì nhợt nhạt như tàu lá chuối.” Ông đột nhiên lộ rõ vẻ lo lắng.

Trông ông giống hệt Christian tối hôm qua, tôi nắm vội tay ông.

“Con ổn rồi mà. Con hứa sẽ không làm điều gì như thế nữa đâu.”

Dường siết chặt tay tôi và kéo tôi vào lòng. “Nếu có chuyện gì xảy đến với con,” ông thì thầm, giọng khản đặc và trầm đục. Nước mắt dâng lên trong khóe mắt tôi. Tôi vẫn chưa quen với việc dường mình thể hiện tình cảm như thế.

“Ba à, con khỏe rồi. Chẳng gì bằng được về tắm dưới vòi hoa sen nóng và sẽ chữa được hết ngay ấy mà.”

CHÚNG TÔI ĐI VỀ QUA LỐI cổng sau của bệnh viện để tránh đám săn ảnh tụ tập ở lối vào. Taylor dẫn chúng tôi tới chiếc SUV đang đợi sẵn.

Christian im lặng trong khi Sawyer lái xe chở chúng tôi về nhà. Tôi tránh ánh mắt Sawyer qua gương chiếu hậu, vẫn còn ngượng vì lần trước gặp anh ta ở ngân hàng đã để anh ấy bị hổ to. Tôi gọi ẹ, bà cứ nức nở mãi. Mất gần hết chặng đường về nhà để giúp mẹ trấn tĩnh, nhưng tôi đã thành công khi hứa hẹn rằng chúng tôi sẽ đến thăm bà sớm. Trong suốt thời gian tôi nói chuyện với mẹ, Christian cầm tay tôi, chà miết ngón tay cái lên những khớp ngón tay tôi. Anh đang bồn chồn... có chuyện gì đó xảy ra rồi.

“Có chuyện gì thế anh?” Tôi hỏi khi cuối cùng cũng tách ra được khỏi mẹ.

“Welch muốn gặp anh.”

“Welch ư? Tại sao?”

“Ông ấy phát hiện thấy cái gì đó về gã khốn Hyde đó.” Mọi Christian nhếch lên hằm hè, cơn ớn lạnh sợ hãi chạy dọc cơ thể tôi. “Ông ấy không muốn kể với anh qua điện thoại.”

“Ồ.”

“Ông sẽ từ Detroit tới đây chiều nay.”

“Anh nghĩ ông ấy đã tìm ra mối liên hệ à?”

Christian gật đầu.

“Anh đoán đó là gì?”

“Anh không biết nữa.” Lòng mày Christian nhíu lại vì bối rối.

Taylor đánh xe vào ga-ra của Escala rồi dừng lại cạnh thang máy để chúng tôi xuống xe rồi mới cất xe.

Trong ga-ra, chúng tôi có thể tránh sự chú ý của đám phóng viên ảnh đang đứng chờ. Christian đỡ tôi ra khỏi xe. Anh quàng tay quanh eo, đỡ tôi tới thang máy đang chờ sẵn.

“Có vui khi về nhà không em?” Anh hỏi.

“Vâng,” tôi đáp. Nhưng khi đứng trong không gian quen thuộc của thang máy, cảm giác hãi hùng sau những gì vừa trải qua lại len lỏi khắp người tôi, lại khiến tôi run rẩy.

“Em à...” Christian quàng cả hai tay quanh người tôi, kéo tôi lại gần. “Em về nhà rồi. An toàn rồi,” anh dỗ dành, hôn lên tóc tôi.

“Ôi, Christian.” Cả một bể nước ở đâu ập xuống mà tôi chẳng hề biết trước, thế là tôi bắt đầu òa lên nước nức.

“Yên nào,” Christian khẽ vỗ về, đỡ khuôn mặt tôi áp vào ngực anh.

Nhưng muộn mất rồi, tôi khóc thút thít, nước mắt đầm đìa trên chiếc áo phông của anh, nhớ lại những đòn tấn công hần học của Jack – “Đây là vì SIP, con điểm khốn nạn!”- việc nói dối Christian rằng tôi đang bỏ đi – “Em đang bỏ anh đi à?”- rồi nỗi sợ hãi của tôi, nỗi lo lắng đau thấu ruột thấu gan cho tình trạng của Mia, và cho Kẹo Con của tôi.

Khi cánh cửa thang máy trượt mở ra, Christian bế thốc tôi lên như em bé rồi bồng tôi vào hành lang. Tôi quẩn hai tay quanh cổ anh và bám lấy anh thật chặt.

Anh bồng tôi thẳng vào phòng tắm, rồi nhẹ nhàng đặt tôi trên ghế. “Tắm bồn không?” Anh hỏi.

Tôi lắc đầu. Không... không được... không thể giống Leila.

“Tắm vòi sen nhé?” Giọng anh nghèn nghẹn vì lo lắng.

Nước mắt vẫn đầm đìa, tôi gật đầu. Tôi muốn gột rửa sạch hết những rắc rối của mấy ngày vừa qua, tẩy hết kí ức về vụ tấn công của Jack. “Mày là con điểm đào mỏ.” Tôi úp mặt vào hai lòng bàn tay nước nức dưới dòng nước tuôn ra từ vòi sen gắn trên tường.

“Này cưng,” Christian khẽ âm ư. Anh quỳ xuống trước mặt tôi, kéo hai tay tôi tách ra khỏi hai gò má đầm nước mắt, rồi hai tay anh đỡ lấy khuôn mặt tôi. Tôi ngược nhìn anh, chớp mắt để những giọt nước mắt lăn xuống.

“Em an toàn rồi. Cả hai mẹ con,” anh thì thào.

Kẹo Con và tôi. Mắt tôi lại ngân ngấn lệ.

“Thôi nào. Anh không chịu được khi thấy em khóc.” Giọng anh khản đặc. Hai ngón tay anh quệt má cho tôi, nhưng nước mắt tôi vẫn cứ tuôn rơi.

“Em xin lỗi, Christian. Xin lỗi anh vì tất cả mọi điều. Vì đã khiến anh lo lắng, vì đã làm những điều liều lĩnh – vì tất cả những điều không hay em đã nói ra.”

“Yên nào, em yêu.” Anh hôn lên trán tôi. “Anh xin lỗi em, Ana. Cũng là tại anh nữa mà.” Anh nở nụ cười chớp mắt để những giọt nước mắt lăn xuống.

“Em an toàn rồi. Cả hai mẹ con,” anh thì thào.

Kẹo Con và tôi. Mắt tôi lại ngân ngấn lệ.

“Thôi nào. Anh không chịu được khi thấy em khóc.” Giọng anh khản đặc. Hai ngón tay anh quệt má cho tôi, nhưng nước mắt tôi vẫn cứ tuôn rơi.

“Em xin lỗi, Christian. Xin lỗi anh vì tất cả mọi điều. Vì đã khiến anh lo lắng, vì đã làm những điều liều lĩnh – vì tất cả những điều không hay em đã nói ra.”

“Yên nào, em yêu.” Anh hôn lên trán tôi. “Anh xin lỗi em, Ana. Cũng là tại anh nữa mà.” Anh nở nụ cười méo xệch. “À thì mẹ anh luôn bảo thế. Anh đã nói và làm những điều chẳng nên tự hào làm gì.” Đôi mắt xám của anh ảm đạm nhưng rất ăn năn. “Để cởi đồ cho em nào.” Giọng anh thật dịu dàng. Tôi đưa mu bàn tay lên quệt mũi, anh lại hôn lên trán tôi.

Với những cử chỉ thật mạnh mẽ, anh cởi dần đồ cho tôi, đặc biệt cẩn trọng khi kéo áo phông qua đầu tôi. Nhưng tôi đã không còn nhức đầu lắm nữa rồi. Dẫn tôi xuống dưới vòi hoa sen, anh cởi quần áo của mình nhanh đáng ghi vào kỷ lục rồi bước vào dòng nước nóng cùng với tôi. Anh kéo tôi vào lòng, vòng tay ôm lấy tôi thật lâu, cứ để nước xối xả lên hai đứa, ve vuốt xoa dịu cả hai người.

Anh để tôi gục khóc trên ngực anh.

Thỉnh thoảng anh hôn lên tóc tôi, nhưng anh không hề buông tay ra, mà chỉ dịu dàng đưa tôi dưới làn nước ấm áp. Cảm nhận làn da anh áp vào mình, lớp lông măng trên ngực anh cọ vào má mình... chính anh, người tôi yêu tha thiết, người đàn ông đẹp đẽ hay tự hoài nghi chính bản thân mình, người mà tôi suýt nữa để mất chỉ vì cái tính khinh suất của chính mình. Tôi cảm thấy trống rỗng và đau đớn khi nghĩ đến đây, nhưng lại vô cùng cảm kích khi anh đang ở đây, vẫn ở đây – bất chấp mọi chuyện đã xảy ra.

Anh còn phải giải thích vài chuyện, nhưng giờ tôi chỉ muốn được đắm mình trong cảm giác được vòng tay anh bảo vệ và vỗ về. Và chính trong khoảnh khắc này, tôi nhận ra rằng, mọi lời giải thích từ phía anh phải do chính anh nói ra. Tôi không thể nài ép anh được – tôi muốn anh chủ động kể với tôi cơ. Tôi không muốn vào vai một cô vợ hay mẹ nheo, cần nắn, lúc nào cũng cố vùi vùi mọi tin tức từ chồng mình. Thế thì mệt chết đi được. Tôi biết anh yêu tôi. Tôi biết anh yêu tôi hơn bất kỳ người nào khác, và giờ chỉ cần như vậy thôi là đủ rồi. Phát hiện này thật như một sự giải phóng. Tôi ngừng khóc và lùi lại.

“Khá hơn chưa?” Anh hỏi.

Tôi gật đầu.

“Tốt. Giờ để anh ngắm em nào,” anh nói thế khiến tôi ngẩn ngơ mất một lát không hiểu ý anh muốn gì. Nhưng rồi anh cầm tay tôi lên, kiểm tra chỗ bị thương Jack đánh tôi. Có vết thâm tím trên vai tôi và những vết xước ở khuỷu tay và cổ tay. Anh hôn lên những vết thương đó. Anh lấy khăn rửa mặt và sữa tắm ở trên giá xuống, và tôi ngửi thấy hương hoa nhài thơm ngào ngạt quen thuộc lan tỏa.

“Xoay người lại nào.” Thật nhẹ nhàng anh xoa lên cánh tay bị đau của tôi, rồi tới cổ, tới hai vai, ra sau lưng rồi tới cánh tay bên kia. Anh xoay người tôi lại, lướt những ngón tay dài dọc theo hai bên người tôi.

Tôi nhắm mắt khi tay anh miết qua một vết bầm lớn ở hông. Đôi mắt Christian mở ra thật lớn, môi mím chặt lại. Cơn giận dữ của anh hiện lên thấy rõ khi anh rít lên qua những kẽ răng.

“Không đau nữa đâu anh,” tôi lẩm bẩm để trấn an anh.

Đôi mắt xám rực lửa của anh chạm mắt tôi. “Anh muốn giết chết hắn. Anh suýt nữa đã làm thế rồi,” anh lẩm bẩm đầy khó hiểu. Tôi chau mày, rồi rùng mình trước vẻ mặt lạnh lùng ấy ở anh. Anh lấy ra thêm sữa tắm ra chiếc khăn rồi thật nhẹ nhàng và ầu ỹ, anh kì cọ cạnh thân tôi, vòng ra phía sau, rồi quỳ xuống, nhắc chân tôi lên. Anh dừng lại kiểm tra đầu gối của tôi. Làn môi anh miết qua chỗ vết bầm rồi anh tiếp

tục kì cọ hai cẳng chân và hai bàn chân cho tôi. Với tay xuống, tôi ve vuốt đầu anh, luồn những ngón tay vào mái tóc ướt sũng của anh. Anh đứng dậy, những ngón tay lướt theo đường vết bầm tím ở mạn sườn chỗ Jack đá vào.

“Ôi, em yêu,” anh rên rỉ, giọng nói chứa chan đau đớn, mắt tối thẫm lại vì tức giận.

“Em ổn rồi mà.” Tôi kéo đầu anh xuống và hôn lên môi anh. Anh ngáp ngừng chưa đáp lại, nhưng lưỡi tôi đã gặp lưỡi anh, cơ thể anh áp vào người tôi tựa quạu.

“Không,” anh thì thào trên làn môi tôi, rồi tách ra. “Hãy tắm cho em sạch sẽ đã.”

Nét mặt anh nghiêm túc thật. Quái quỷ... Anh nói là làm. Tôi bĩu môi, thế là không khí giữa chúng tôi bớt căng thẳng ngay lập tức. Anh nhướn miệng cười và hôn phớt lên tôi.

“Sạch sẽ đã,” anh nhấn giọng. “Không được bẩn.”

“Em thích bẩn.”

“Anh cũng thế, bà Grey. Nhưng không phải bây giờ, không phải ở đây.” Anh với lấy lọ dầu gội, và trước khi tôi có thể thuyết phục được anh làm việc gì khác, thì anh đang gội đầu cho tôi rồi.

TÔI CŨNG THÍCH SẠCH SẼ. Cảm giác thật tỉnh táo như được tiếp thêm sinh lực, không biết nhờ vừa được tắm, do khóc hả hê, hay quyết định thôi không quấy nhiễu Christian nữa. Anh bọc tôi trong một chiếc khăn tắm rộng rãi, rồi lấy một chiếc quần quanh hông mình, trong khi tôi cẩn thận sấy khô tóc. Đầu tôi đau đã đành, nhưng chỗ đau âm ỉ vẫn thỉnh thoảng trỗi dậy khó kiểm soát được. Tôi có thuốc giảm đau bác sĩ Singh kê cho, nhưng cô ấy dặn không nên dùng trừ khi bị đau lắm.

Khi đang sấy tóc, tôi nghĩ tới Elizabeth.

“Em vẫn không hiểu tại sao Elizabeth lại dính líu tới Jack.”

“Anh biết,” Christian đáp rầu rĩ. Chuyện này mới mẻ đây. Tôi cau mày ngược lên nhìn anh, nhưng lại bị phân tán. Anh đang dùng khăn lau tóc, ngực và bờ vai anh vẫn lấm tấm nước, phản chiếu long lanh dưới ánh đèn nhà tắm. Anh dừng lại, tùm tùm cười.

“Mãn nhãn chưa em?”

“Sao anh biết được?” Tôi hỏi thêm, cố lờ đi việc mình vừa bị chồng mình bắt gặp đang ngắm anh đắm đuối.

“Biết em đang thích thú chiêm ngưỡng cảnh này à?” Anh trêu lại.

“Không,” tôi gắt. “Chuyện Elizabeth cơ.”

“Thanh tra Clark đã nói bóng gió về chuyện này.”

Tôi nhìn sang anh với vẻ mặt kể-thêm-cho-em-biết-đi-anh, và cái kí ức mơ màng khi tôi bị mê man lại gợi lên. Clark vào phòng bệnh của tôi. Ước gì tôi nhớ được lúc đó ông ấy nói gì.

“Jack giữ nhiều băng ghi hình. Những băng ghi liên quan đến tất cả bọn họ. Lưu trong một vài chiếc USB.”

Sao cơ? Tôi nhúu mày, trán hằn sâu những nếp nhăn.

“Băng ghi hình hẳn làm tình với cô ta và tất cả đám trợ lý cũ.”

Ôi trời!

“Đúng thế đây. Hẳn dùng cái đó để hăm dọa. Hẳn thích những trò thô bạo.” Christian nhăn mặt, tôi thấy vẻ bối rối rồi đến nỗi căm ghét lướt qua khuôn mặt anh. Trông anh tái nhợt khi vẻ căm ghét trở thành tự khinh ghét chính mình. Dĩ nhiên rồi – Christian cũng – Christian cũng thích dữ dội.

“Đừng thế.” Tiếng ấy bật ra khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp ngăn lại.

Nếp nhăn trên mặt anh càng hằn sâu hơn. “Đừng gì?” Anh bất động và nhìn tôi e sợ.

“Anh không hề giống hẳn ta đâu.”

Đôi mắt Christian đanh lại, nhưng anh vẫn lặng thinh, càng thừa nhận chính điều mình đang nghĩ tới.

“Không hề như thế.” Giọng tôi đánh lại đầy cương quyết.

“Bọn anh cùng một giuộc cả mà.”

“Không đâu, không phải như thế,” tôi gắt nên, mặc dù tôi hiểu tại sao anh lại nghĩ thế. “Bố hấn chết trong một cuộc ẩu đả ở quán bar. Mẹ hấn chìm trong nghiện ngập quên hết sự đời. Hấn chuyển hết từ gia đình nhận con nuôi này đến gia đình khác vì là đứa trẻ lúc nào cũng gây rắc rối. Chủ yếu là trộm cắp xe. Nhiều thời gian ở trong trại cải tạo cho vị thành niên.” Tôi nhớ lại những dữ liệu mà Christian đã tiết lộ trong chuyến bay đi Aspen.

“Cả hai đều có quá khứ đau đớn, và cả hai cùng sinh ra ở Detroit. Chỉ thế thôi, Christian.” Tôi chống hai tay lên hông.

“Ana, anh rất xúc động khi em dành niềm tin nhường ấy cho anh, nhất là sau những việc xảy ra mấy hôm nay. Chúng ta sẽ biết thêm khi Welch tới đây.” Anh đang gạt chủ đề này đi.

“Christian...”

Anh ngăn tôi bằng một nụ hôn. “Đủ rồi em,” anh đe, và tôi nhớ ra lời mình tự hứa rằng sẽ không hối thúc anh để có được thông tin nữa.

“Và đừng có bĩu môi nữa,” anh nói thêm. “Đi nào. Để anh sấy tóc cho em.”

Thế là tôi hiểu đề tài này đã được khép lại.

SAU KHI MẶC QUẦN NỈ và áo phông, tôi ngồi giữa hai chân Christian để anh sấy tóc cho.

“Thế Clark đã nói gì nữa với anh trong khi em còn bất tỉnh không?”

“Anh chẳng còn nhớ được gì.”

“Em có nghe thấy loáng thoáng cuộc nói chuyện của hai người.” Chiếc lược vẫn đưa đi đưa lại trên tóc tôi.

“Thế à?” anh hỏi, giọng dừng dừng.

“Vâng. Ba em, ba anh, thám tử Clark... cả mẹ anh.”

“Còn Kate?”

“Kate cũng tới à?”

“Ừ, một chốc một lát. Cô ấy cũng giận em lắm.”

Tôi gả vào lòng anh. “Hãy thôi cái giọng điệu ai ai cũng giận Ana vớ vẩn ấy đi, được không anh?”

“Chỉ nói thật với em thôi mà,”

Christian đáp, buồn cười trước phản ứng bột phát của tôi.

“Vâng, thật là khinh suất, nhưng anh biết đấy, em gái anh gặp nguy hiểm.”

Mặt anh sa sầm xuống, “Ừ. Đúng thế.” Tắt chiếc máy sấy tóc đi, anh đặt nó xuống giường bên cạnh mình. Anh đỡ lấy cằm tôi.

“Cảm ơn em,” anh thốt lên, khiến tôi ngỡ ngàng. “Nhưng không được có bất kì khinh suất nào nữa đấy nhé. Vì lần tới, anh sẽ đánh em tóa khói ra đấy.”

Tôi sưng người.

“Anh không được thế.”

“Nhất định thế đấy.” Anh nói rất nghiêm túc. Quỷ thần ơi. Cực kì nghiêm túc. “Anh được ba em cho phép rồi.” Anh tùm tùm cười. Anh đang trêu tôi đây mà! Hay anh nói thật nhỉ. Tôi lại nhào vào lòng anh, anh xoay người thế là tôi ngã nhào xuống giường và nằm trong vòng tay anh. Khi chạm xuống, vết đau ở mạn sườn nhói lên khiến tôi nhăn mặt.

Christian tái nhợt. “Cẩn thận!” Anh nhắc, và giận mát một lát.

“Xin lỗi,” tôi lắp bắp, vuốt ve má anh.

Anh hít hà bàn tay tôi rồi hôn lên đó thật dịu dàng. “Thật lòng mà nói, Ana à, em chẳng hề đoái hoài tới sự an nguy của bản thân gì cả.” Anh vén gấu áo phong của tôi lên, đặt những ngón tay của mình vào bụng tôi. Tôi nín thở. “Giờ không phải chỉ có mình em nữa,” anh thì thào, miết đầu ngón tay dọc theo cặp chiếc quần nỉ, ve vuốt làn da tôi. Khát khao bùng lên bất ngờ, cháy bỏng và dữ dội trong huyết mạch tôi. Tôi thở gấp và Christian gồng người lại, ngừng cử động tay và cúi nhìn tôi. Anh đưa tay lên và vén một lọn tóc ra sau tai tôi.

“Không được,” anh thì thào.

Sao cơ?

“Đừng có nhìn anh như thế. Anh thấy những chỗ bầm rồi. Và câu trả lời là không.” Giọng anh kiên quyết, anh hôn lên trán tôi.

Tôi oằn mình. “Christian,” tôi rên rỉ.

“Không. Nằm vào giường đi.” Anh ngồi dậy.

“Giường ư?”

“Em cần nghỉ ngơi.”

“Em cần anh.”

Anh nhắm mắt và lắc đầu như thể phải nỗ lực lắm mới từ chối được. Khi mở mắt ra, ánh mắt anh sáng rực lòng quyết tâm không lay chuyển được. “Nghe lời anh bảo đi, Ana.”

Tôi định cởi hết quần áo ra, nhưng rồi nhớ ra những vết bầm tím và biết rằng làm cách ấy thì chẳng thắng được rồi.

Tôi miễn cưỡng gạt đầu. “Vâng.” Tôi thận trọng chu miệng hết cỡ trêu anh.

Anh nhoẻn miệng cười khoái chí. “Anh sẽ mang cho em bữa trưa.”

“Anh sẽ nấu ăn hả?” Tôi suýt nữa nghẹn thở.

Anh cười phá lên. “Anh sẽ làm nóng món ăn lên thôi. Bà Jones vừa có việc bận.”

“Christian, em làm được mà. Em khỏe rồi. Chắc, nếu em đã muốn – chắc chắn em cũng nấu ăn được.” Tôi vụng về ngồi dậy, cố che giấu vẻ gượng gạo do những vết bầm nhức nhối gây ra.

“Ở nguyên trên giường!” Ánh mắt Christian sáng rực lên, anh chỉ tay vào chiếc gối.

“Lên với em,” tôi lẩm nhẩm, ước gì mình đang mặc món đồ nào gợi cảm hơn là quần nỉ và áo phong thể này.

“Ana, nằm xuống giường ngay.”

Tôi cau có, đứng dậy, thả chiếc quần rơi tuột xuống sàn, cứ nhìn theo anh chăm chú. Miệng anh nhếch lên thật hài hước khi anh kéo chiếc chăn ra.

“Em nghe bác sĩ Singh rồi đấy. Cô ấy bảo phải nghỉ ngơi.” Giọng anh dịu dàng hơn. Tôi nhào vào giường và khoanh hai tay về thất vọng. “Ồ yên đây,” anh nhắc, rõ ràng đang rất khoái chí.

Mặt mũi tôi càng quạu cộ hơn.

MÓN GÀ HẦM CỦA BÀ JONES chắc chắn là một trong những món tôi thích nhất. Christian cùng ăn với tôi, anh ngồi khoanh tròn chân ở giữa giường.

“Món này được làm nóng chuẩn đấy nhỉ.” Thấy tôi tằm tằm, anh cười tươi roi rói. Tôi cứ no nê là thế nào cũng buồn ngủ dip mắt lại. Có phải kế hoạch của anh là thế không đây nhỉ?

“Trông em mệt đấy.” Anh cầm khay của tôi lên.

“Vâng, mệt thật.”

“Tốt. Ngủ đi.” Anh hôn tôi. “Anh còn vài việc phải làm. Anh sẽ ngồi làm luôn ở đây nếu em thấy không sao.”

Tôi gật đầu... cố cưỡng lại hai mí mắt đang sắp đúi lại. Tôi không hề biết mới có món gà hầm thôi đã làm mình mệt lả thế này.

KHI TÔI TỈNH DẬY thì trời đang chạng vạng chiều. Ánh đèn màu hồng nhạt rọi khắp phòng. Christian đang ngồi ở ghế bành, lặng lẽ quan sát tôi, đôi mắt xám sáng long lanh trong ánh đèn mờ ảo. Anh đang cầm mấy giấy tờ nào đó. Về mặt anh xám nhợt.

Trời đất ơi! “Có chuyện gì thế?” Tôi hỏi ngay lập tức, ngồi bật dậy và mặc kệ mấy cái xương sườn phản đối âm ỉ.

“Welch vừa về.”

Ôi trời. “Và sao?”

“Anh đã sống cùng thằng khốn đó,” anh lầm bầm.

“Sống cùng? Với Jack ư?”

Anh gật đầu, mắt mở tròn xoe.

“Hai người có quan hệ gì với nhau không?”

“Không, ơn trời, không hề.”

Tôi nhích sang một bên rồi vén chiếc chăn ra, mời anh lên giường chỗ bên cạnh tôi, và thật ngạc nhiên anh không hề do dự. Anh tụt giày ra khỏi chân và nhào vào. Một cánh tay anh ôm choàng lấy tôi, anh cuộn tròn người lại, gối đầu lên lòng tôi. Bất ngờ quá. Gì thế này?

“Em chưa hiểu,” tôi khẽ nói, luồn ngón tay vào tóc anh và cúi xuống nhìn anh. Christian nhắm mắt và nhàu lông mày lại như thể đang ráng sức cố nhớ lại.

“Sau khi anh được tìm thấy đang ở cùng bà điểm đó, trước đạo tới sống cùng Carrick và Grace, anh được bảo trợ bởi bang Michigan. Anh đã sống trong một gia đình nhận con nuôi. Nhưng anh chẳng thể nhớ được gì về quãng thời gian này.”

Đầu óc tôi quay mòng mòng. Gia đình nhận con nuôi ư? Chuyện này mới mẻ với cả hai chúng tôi.

“Trong bao lâu?” Tôi khẽ hỏi. “Khoảng hai tháng gì đó. Anh chẳng nhớ tẹo nào.”

“Anh có kể với bố mẹ về chuyện này chưa?”

“Chưa.”

“Có lẽ anh nên kể. Có thể họ có thể giúp bổ sung những thông tin còn khuyết.”

Anh ôm tôi thật chặt. “Đây này.” Anh đưa tôi mấy tờ giấy, thì ra là hai bức ảnh. Tôi với tay bật ngọn đèn cạnh giường để xem cho rõ. Bức ảnh đầu tiên là một ngôi nhà tồi tàn, có cửa ra vào màu vàng và một ô cửa sổ đầu hồi rộng ở vòm mái. Ngôi nhà có một khoảng hiên và mảnh sân trước cửa nho nhỏ. Một ngôi nhà không có gì đặc biệt.

Bức ảnh thứ hai là hình ảnh một gia đình – thoát nhìn, đây là một gia đình công nhân bình thường – chắc là hai vợ chồng với các con. Hai người lớn đều mặc áo phông màu xanh tồi tàn, cũ kĩ. Họ chắc ngoài bốn mươi tuổi. Người đàn bà tóc vàng buộc túm phía sau lưng, còn người đàn ông để đầu húi cua, nhưng cả hai đều mỉm cười tươi tắn vào ống kính. Người đàn ông quàng tay qua vai một thiếu nữ có khuôn mặt rầu rĩ. Tôi nhìn vào từng đứa trẻ: hai cậu bé sinh đôi trông giống nhau như đúc, khoảng mười hai tuổi, mái tóc màu cát vàng, cười tươi roi rói vào ống kính; một cậu bé khác thấp bé hơn, tóc hanh đỏ, vẻ mặt cau có; đứng nấp sau lưng cậu ta là một cậu bé con mắt xám tóc màu đồng. Mắt cậu bé mở tròn xoe, hốt hoảng, mặc quần áo cộc cạch, và giữ khư khư một chiếc chăn quấn trẻ con cẩu bẩn.

Ôi trời. “Đây là anh,” tôi thì thào, tim nhảy rộn rạo như sắp bật ra khỏi lồng ngực. Tôi biết Christian được bốn tuổi khi mẹ anh qua đời. Nhưng cậu bé này trông còn bé nhỏ hơn cỡ tuổi ấy. Chắc hẳn anh bị suy dinh

đường nghiêm trọng lắm. Tôi cố ngăn tiếng nức nở khi nước mắt đã lưng tròng, ôi, Năm Mươi đáng yêu của tôi.

Christian gật đầu. “Anh đấy.”

“Welch mang những bức ảnh tới à?”

“Ừ. Anh chẳng nhớ gì về chuyện này hết.” Giọng anh đều đều, vô cảm.

“Nhớ lúc ở cùng cha mẹ nuôi này ư? Làm sao mà nhớ được cơ chứ? Christian, đã lâu lắm rồi. Có phải chuyện này làm anh lo nghĩ thế không?”

“Anh nhớ được những chuyện khác, trước và sau đó. Khi anh gặp bố mẹ bây giờ. Nhưng chuyện này... Giống như một lỗ hổng cực lớn.”

Lòng tôi thất lại và dần dần hiểu ra. Cổ máy ưa kiểm soát thân yêu của tôi thích mọi thứ ở đúng vị trí của nó, và giờ anh vừa biết được rằng mình bỏ lỡ một phần trong một tổng thể ghép hình hoàn chỉnh.

“Có Jack trong bức ảnh này không?”

“Có đấy, hẳn chính là đứa trẻ lớn hơn.” Mắt Christian vẫn lim dim khép hờ, và anh vẫn cứ bám riết lấy tôi như bầu vịu vào chiếc phao cứu đuối. Tôi luồn những ngón tay mình vào vào làn tóc anh, trong khi mắt nhìn đắm đắm vào thằng bé lớn tuổi hơn, đang nhìn trừng trừng ngang ngược và ngạo mạn vào máy ảnh.

Tôi có thể nhận ra đó là Jack. Nhưng hẳn mới chỉ là một đứa trẻ, một cậu nhóc tám hay chín tuổi gì đó buồn thảm, che giấu nỗi sợ hãi của mình bằng vẻ hằn học. Một ý tưởng lóe lên trong suy nghĩ của tôi.

“Lúc Jack gọi điện bảo em hẳn đang giữ Mia, hẳn nói nếu mọi việc khác đi thì phải là hẳn mới đúng.” Christian nhắm nghiền mắt lại và rùng mình. “Thằng khốn!”

“Anh có nghĩ hẳn làm tất cả những trò này vì gia đình Grey nhận nuôi anh chứ không phải hẳn không?”

“Ai biết được?” Giọng Christian thật chua chát. “Anh chẳng thêm bận tâm tới hẳn.”

“Có thể hẳn biết ta đã gặp nhau khi em tới phỏng vấn xin việc. Có lẽ hẳn lên kế hoạch quyến rũ em từ trước.” Cơn đắng ngắt dâng trào lên cổ họng tôi.

“Anh không nghĩ thế,” Christian khẽ đáp, mắt giờ đã mở ra. “Cái trò thu thập thông tin về về gia đình anh mới bắt đầu sau khi em vào làm khoảng một tuần ở SIP. Barney biết chính xác ngày tháng đấy. Với cả, Ana này, hẳn chơi tất cả các trò lý và ghi hình lại.” Christian lại nhắm nghiền mắt và ghì siết lấy tôi.

Kìm nén cơn rùng mình chạy thẩu người tôi, tôi cố nhớ lại cuộc nói chuyện riêng với Jack buổi đầu làm việc tại SIP. Tôi đã linh tính hẳn chính là điềm gở, ấy thế mà lúc đó tôi cứ phớt lờ mọi trực giác bản năng của mình. Christian nói đúng – tôi chẳng đoái hoài tới sự an nguy của chính mình. Tôi nhớ lại vụ cãi cọ giữa chúng tôi về việc tôi đi New York với Jack. Chà chà – rất có thể tôi đã đi đời với một cuốn băng sex nào đó. Ý nghĩ này thật đáng kinh tởm. Và chính trong khoảnh khắc này tôi nhớ lại những bức ảnh Christian đã giữ về những cô gái từng phục tùng anh.

Ôi quỷ quái thật. “Bọn anh cùng một giuộc cả thôi mà.” Không đâu, Christian, anh không phải thế, anh chẳng giống hẳn tạo nào. Anh vẫn cuộn tròn quanh tôi như một chú bé con.

“Christian này, em nghĩ anh nên nói chuyện với bố mẹ mình.” Tôi miễn cưỡng tách ra khỏi anh, cựa mình, nhích sang một bên giường tới khi hai đứa nhìn trực diện vào mắt nhau.

Đôi mắt xám ngơ ngác bắt gặp mắt tôi, gợi tôi nhớ tới cậu bé trong bức ảnh.

“Để em gọi cho họ,” tôi thì thào.

Anh lắc đầu. “Xin anh đấy,” tôi nài nỉ. Christian cứ đầu đầu nhìn tôi, đôi mắt phản chiếu nỗi đớn đau và tự ngờ vực khi anh còn cân nhắc gợi ý của tôi. Ôi, Christian, xin anh đấy!

“Anh sẽ gọi cho họ,” anh khẽ đáp.

“Tốt. Mình sẽ cùng tới thăm họ, hoặc anh đi một mình cũng được. Tùy anh.”

“Không. Họ có thể tới đây.”

“Sao lại thế?”

“Anh không muốn em đi đâu hết.”

“Christian, em đủ khỏe để đi ô tô được mà.”

“Không.” Giọng anh thật cương quyết, nhưng rồi lại nở nụ cười ranh mãnh “Với cả, đang là tối thứ bảy, biết đâu họ có kế hoạch khác rồi.”

“Cứ gọi bố mẹ đi. Tin này rõ ràng khiến anh khó chịu. Biết đâu họ lại có thể soi rọi nhiều điều sáng sủa.” Tôi liếc nhìn đồng hồ để bàn. Mới bảy giờ tối. Anh nhìn tôi bất động mấy giây.

“Đồng ý,” anh đáp, cứ như thể tôi vừa phát ra một mệnh lệnh. Anh ngồi bật dậy, nhấc điện thoại đặt bên cạnh giường lên.

Tôi quàng một cánh tay quanh người anh, tựa đầu lên ngực anh trong khi anh gọi điện.

“Bố ạ?” Tôi thấy bị bất ngờ khi Carrick nghe máy. “Ana ổn rồi ạ. Bọn con đang ở nhà. Welch vừa ở đây về. Ông ấy đã tìm ra được mối liên hệ... gia đình nhận con nuôi ở Detroit... Con không nhớ được gì về chuyện này.” Giọng Christian khê đến mức suýt không nghe thấy gì khi anh thì thầm câu nói cuối cùng. Tim tôi như thắt lại. Tôi ôm chặt lấy anh, còn anh thì siết mạnh vai tôi.

“Thế ạ... Bố mẹ đến nhé... Tuyệt quá.” Anh ngắt máy. “Họ chuẩn bị lên đường.” Anh có vẻ ngạc nhiên, có lẽ là trước đây anh chưa bao giờ nhờ bố mẹ giúp đỡ cả.

“Hay quá. Em nên thay đồ.”

Cánh tay Christian ôm ghì quanh người tôi. “Đừng đi em.”

“Vâng.” Tôi lại nhích vào bên cạnh anh, bị choáng váng khi vừa rồi anh đã kể khá nhiều về bản thân mình – hoàn toàn tự nguyện.

CHÚNG TÔI ĐANG ĐỨNG CHÀO NHAU Ở ngưỡng cửa phòng sinh hoạt chung, Grace dịu dàng ôm tôi vào lòng.

“Ana, ôi Ana yêu quý,” bà thủ thỉ. “Con đã cứu cả hai đứa con của mẹ. Làm sao mẹ cảm ơn con cho hết đây?”

Tôi đỏ mặt, xúc động và hơi ngượng nghịu trước những lời lẽ của bà. Carrick cũng ôm tôi rồi hôn lên trán.

Rồi Mia quấn chặt lấy tôi, ép sát vào mạn sườn tôi. Tôi nhăn nhó nhí nhố và thở gấp, nhưng cô bé chẳng nhận ra. “Cảm ơn chị đã cứu em khỏi bọn khốn khiếp đó.” Christian trừng mắt nhìn cô bé. “Mia! Cẩn thận chứ! Chị ấy còn đau đấy.”

“Ồ! Em xin lỗi.”

“Chị khỏe rồi,” tôi lẩm bẩm, nhẹ cả người khi cô bé buông tôi ra.

Cô ấy trông khỏe khoắn. Ăn mặc hoàn hảo với quần jean đen bó sát và áo sơ mi hồng nhạt diêm dúa.

May mà tôi đang mặc chiếc váy liền trơn khá thoải mái. Chỉ ít tôi trông cũng khá chỉnh tề.

Nhòai người sang Christian, Mia quàng tay quanh eo anh.

Không nói không rằng, anh đưa Grace bức ảnh. Bà sững người, đưa phất tay lên che miệng để nén lại cảm xúc của mình khi ngay lập tức bà nhận ra Christian. Carrick quàng tay đỡ lấy vai bà khi ông cũng đang xem xét nó.

“Ôi, con yêu.” Grace vuốt má Christian.

Taylor đi ra. “Ngài Grey. Có cô Kavanagh, anh trai cô ấy và anh trai ngài đang lên, thưa ngài.”

Christian nhăn mặt. “Cảm ơn, Taylor,” anh lẩm bẩm, bị bất ngờ.

“Em đã gọi Elliot và bảo anh ấy rằng cả nhà đang tới đây.” Mia cười hớn hở. “Một bữa tiệc mừng về nhà.” Tôi liếc sang Christian với ánh nhìn đầy cảm thông trong khi cả Grace và Carrick cùng trừng mắt giận dữ ngó Mia.

“Ta nên đi chuẩn bị ít đồ ăn nhí,” tôi gợi ý. “Mia, em giúp chị một tay nhé?”

“Ồ vâng, em thích thế lắm.”

Tôi dẫn cô bé vào bếp trong khi Christian mời bố mẹ vào phòng làm việc.

KATE MẶT ĐỎ TÍA TAI vì cơn phấn nộ chính đáng nhắm vào tôi và Christian, nhưng đa phần là vào Jack và Elizabeth.

“Cậu đã nghĩ cái quái gì thế, Ana?” cô bạn la toáng lên khi đứng với tôi trong bếp, khiến mọi cặp mắt trong phòng đổ dồn tới chòng chọc.

“Kate, xin cậu đấy. Mình phải nghe cùng một bài lên lớp như thế từ tất cả mọi người rồi!” Tôi nhấm nhẳng đáp lại. Cô bạn trừng trộ nhìn tôi, và trong khoảnh khắc ấy, tôi những tưởng mình sắp phải chịu đựng một bài diễn thuyết mang thương hiệu Katherine Kavanagh làm-thế-nào-để- không-chịu-thua-kẻ-bắt-cóc, nhưng trái lại, cô bạn ôm tôi vào lòng.

“Chà chà – đôi khi cậu cứ như mất trí ấy, Steele ạ,” cô thủ thỉ. Khi cô hôn lên má tôi, mắt cô bạn đầm nước mắt. Ôi, Kate ơi là Kate! “Mình đã lo cho cậu lắm đấy.”

“Đừng có khóc nữa. Cậu làm mình bật cười bây giờ.”

Cô bạn đứng thẳng dậy và quệt nước mắt, lúng túng chút xíu rồi hít một hơi thật sâu và lấy lại bình tĩnh. “Có một thông tin lạc quan hơn đó là chúng mình đã chọn được ngày tổ chức đám cưới. Bọn mình nghĩ tháng năm tới đây được không? Và dĩ nhiên mình muốn cậu sẽ là phù dâu của mình.”

“Ôi... Kate... Wow. Chúc mừng cậu!” Khỉ thật – Còn Kẹo Con... à Bé Con!

“Chuyện gì thế?” cô bạn hỏi ngay, hiểu nhầm khi thấy tôi hốt hoảng.

“Ồ... Mình chỉ đang mừng cho cậu quá. Một tin tốt lành để thay đổi không khí.” Tôi quàng tay quanh người cô và kéo cô vào lòng. Chết thật. Thời gian dự kiến của bé Kẹo là bao giờ nhỉ? Tôi thầm nhẩm tính toán ngày tháng. Bác sĩ Greene bảo tôi đã được bốn hoặc năm tuần. Thế nghĩa là – quãng tháng năm? Quái thật Elliot đưa tôi một ly sâm-panh.

Ôi. Trời ơi.

Christian từ phòng làm việc đi ra, trông tái mét, và cùng bố mẹ vào phòng sinh hoạt chung. Mắt anh mở lớn khi thấy chiếc ly trong tay tôi.

“Kate,” anh lạnh lùng chào cô bạn.

“Christian.” Cô ấy cũng đáp lại đứng đưng không kém. Tôi thở dài.

“Em còn uống thuốc đấy, bà Grey.” Anh nhìn chăm chăm vào ly rượu trên tay tôi.

Tôi nheo mắt. Chết tiệt. Em muốn uống một chút mà. Grace mỉm cười khi vào bếp cùng tôi, vớ luôn chiếc ly ở chỗ Elliot trên đường đi.

“Một ngụm thì không sao đâu,” bà thì thầm kèm một cái nháy mắt đầy ẩn ý với tôi, rồi nâng ly lên chạm ly với tôi. Christian cau có nhìn cả hai mẹ con, tới khi Elliot làm anh chú ý với tin tức mới nhất về Hàng hải và Lâm nghiệp.

Carrick vào với chúng tôi, quàng hai tay quanh người mẹ Grace và tôi. Mẹ Grace hôn lên má ông rồi đi ra với Mia ở ghế sofa.

“Anh ấy thế nào ạ?” tôi khẽ hỏi Carrick khi ông và tôi đứng trong bếp ngắm cả gia đình ngồi chơi trên ghế salon. Tôi ngạc nhiên khi thấy Mia và Ethan đang tay trong tay.

“Xúc động mạnh,” Carrick đáp khe khẽ, lông mày nhú lại, vẻ mặt nghiêm nghị. “Nó nhớ quá nhiều chuyện về quãng thời gian sống với mẹ đẻ; nhiều chuyện quá đến mức bố ước gì nó đừng nhớ nhiều thế. Nhưng

mà...” Ông ngừng lại. “Bố hy vọng bố mẹ đã giúp được gì đó. Rất may là nó lại gọi bố mẹ. Nó kể con bảo nó làm thế.” Ánh mắt Carrick dịu dàng hẳn đi. Tôi nhún vai và vội vàng nhấp một ngụm rượu.

“Con có ảnh hưởng tốt đến nó đấy. Nó chẳng nghe ai khác đâu.”

Tôi nhăn mặt. Tôi không nghĩ sự thực là thế. Bóng dáng ám ảnh không mong đợi của quý bà Quý Cái lờn vờn hiện trong tâm trí tôi. Tôi biết Christian có nói chuyện với Grace.

Tôi đã nghe thấy. Lại một lần nữa tôi cảm thấy thất vọng khi cố tưởng tượng lại cuộc nói chuyện giữa họ trong bệnh viện, nhưng mọi thứ cứ lảng tránh tôi.

“Ra kia ngồi đi, Ana. Trông con mệt đấy. Bố chắc các con không nghĩ tất cả mọi người lại tới đây tối nay.”

“Được gặp cả nhà thật mừng quá.” Tôi mỉm cười. Vì quả thực là thế, thật tuyệt vời. Tôi là con một và nhờ kết hôn mà có được một đại gia đình đông vui thế này, và tôi rất thích thế. Tôi nhào người vào bên cạnh Christian.

“Chỉ một ngụm thôi,” anh nhắc rồi nhắc chiếc ly khỏi tay tôi.

“Vâng, thưa ngài.” Tôi chớp chớp mi mắt, hoàn toàn khiến anh nguôi giận. Anh quàng cánh tay lên vai tôi rồi quay lại với cuộc nói chuyện về bóng rổ với Elliot và Ethan.

“BỐ MẸ ANH NGHĨ EM đã làm một kì tích đấy,” Christian lẩm bẩm khi cởi áo phông.

Tôi cuộn mình trên giường chiêm ngưỡng màn diễn thích mắt này.

“Anh thay đổi cách nghĩ thế là tốt rồi.” Tôi cười hì hì.

“Ồ, không biết đâu.” Anh tuột quần jean ra.

“Bố mẹ có giúp bổ sung thêm điều gì giúp anh không?”

“Một vài chuyện. Anh đã sống với gia đình Collier khoảng hai tháng trong khi bố mẹ chờ hoàn thành thủ tục giấy tờ. Họ đã được chấp nhận yêu cầu nhận con nuôi vì đã từng nhận Elliot, nhưng việc chờ đợi là đòi hỏi luật pháp bắt buộc để chắc chắn xem anh có họ hàng nào còn sống muốn đòi quyền nuôi không.”

“Anh cảm thấy sao về chuyện này?” Tôi khẽ hỏi.

Anh nhăn mặt. “Việc không có họ hàng thân thích á? Quý tha ma bắt chuyện ấy đi. Nếu họ mà lại giống với mụ điểm ấy...” Anh lắc đầu giận dữ.

Ồi, Christian! Bây giờ anh còn nhỏ, và anh yêu mẹ mình mà.

Anh nhẹ nhàng mặc bộ pijama vào, trèo lên giường rồi dịu dàng kéo tôi vào lòng mình.

“Mọi chuyện gợi nhớ dần trong anh. Anh nhớ được những món ăn. Bà Collier nấu ăn ngon. Và chỉ ít thì giờ ta biết được tại sao gã khốn đó cứ đeo bám gia đình anh.” Anh đưa bên tay kia luồn vào mái tóc. “Chết tiệt!” Anh thốt lên, đột nhiên quay sang tôi nhìn sững sờ.

“Gì thế?”

“Giờ thì hiểu rồi!” Mắt anh sáng rực khi nhận ra điều gì đó.

“Gì cơ?”

“Chim Non Bé Bông. Bà Collier thường gọi anh là Chim Non Bé Bông.”

Tôi nhăn mặt. “Nghĩa là sao?”

“Lời nhắc lại đó,” anh đáp, nhìn tôi trân trối. “Bức thư đòi tiền chuộc mà gã khốn đó bỏ lại. Đại ý là ‘Mày có biết tao là ai không? Vì tao biết mày là đứa nào, Chim Non Bé Bông ạ.’” Tôi vẫn chưa hiểu gì.

“Cái tên đó trong một cuốn sách thiếu nhi. Chúa ơi. Nhà Collier có quyển đó. Nó tên là... Có phải mẹ con đó không? Khỉ thật.” Mắt anh mở lớn. “Anh đã rất thích cuốn sách đó.” Ôi. Tôi biết cuốn sách đó. Tim tôi nhảy loạn xạ – Năm Mươi yêu dấu của tôi!

“Bà Collier thường đọc cho anh nghe.”

Tôi bỗng nhiên chẳng biết phải nói gì.

“Chúa ơi. Hẳn biết chuyện đó... Gã khốn đó biết.”

“Anh có kể cho cảnh sát biết không?”

“Có. Anh sẽ báo. Chúa mới biết được Clark sẽ làm được gì với thông tin này.” Christian lắc đầu như thể để giữ sạch ý nghĩ của mình. “À này, cảm ơn em vì bữa tối nay.”

Whoa. Lại đổi chuyện ngay được. “Về chuyện gì cơ?”

“Đã chuẩn bị đồ ăn cho cả nhà anh trong thời gian rất chóng vánh.”

“Đừng cảm ơn em, cảm ơn Mia ấy. Cả bà Jones nữa, bà ấy để thức ăn đỡ trữ nhiều cực luôn.”

Anh lúc lắc đầu như thể thất vọng lắm. Với tôi ư? Sao nhỉ?

“Giờ em cảm thấy thế nào rồi, bà Grey?”

“Tốt lắm. Anh cảm thấy sao?”

“Anh ổn mà.” Anh nhả mặt... chưa hiểu ý quan tâm của tôi.

Ồ thì... trong trường hợp này. Tôi lướt những ngón tay dọc theo bụng anh xuống vùng lằn nơi bụng dưới.

Anh bật cười và nắm lấy tay tôi.

“Ồ, không được. Đừng có định làm thế.”

Tôi bấu môi, còn anh thở dài thườn thượt. “Ana ơi là Ana, anh phải làm gì với em bây giờ?” Anh hôn lên tóc tôi.

“Em có mấy ý này.” Tôi oằn mình bên cạnh anh và nhăn nhó khi vết bầm ở mạn sườn nhói đau.

“Em yêu, em trải qua đủ chuyện rồi. Với cả, anh có chuyện kể trước giờ đi ngủ cho em nghe đây.”

Ồ.

“Chẳng phải em muốn biết...” Anh kéo dài giọng, nhắm mắt lại và nuốt khan.

Lông tóc tôi như dựng đứng cả dậy. Trời đất.

Anh bắt đầu bằng giọng nói êm ái. “Hãy tưởng tượng thế này, một cậu bé đang tuổi lớn tìm cách kiếm thêm tiền để có thể tiếp tục sở thích uống rượu lén lút của mình.” Anh cựa mình để hai chúng tôi nằm đối diện nhau, thế rồi anh nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Thế là anh ở sân sau gia đình Lincoln, dọn dẹp đồng gạch đá và rác rưởi mà ông Lincoln mới sửa sang coi nói nhà nên có...”

Thiên địa ơi... anh ấy bắt đầu rồi đây.

75. Chương 25

Chương 25

Tôi thấy khó thở quá. Tôi có muốn nghe chuyện này không? Christian nhắm nghiền mắt và nuốt khan. Khi anh mở mắt ra, đôi mắt sáng rực nhưng khác hẳn, chan chứa những kí ức đầy lo lắng.

“Hôm đó là một ngày hè nóng nực. Anh làm việc rất chăm chỉ.” Anh cười nhạt và lắc đầu, đột nhiên vui vẻ. “Công việc nặng nhọc phải vận chuyển gạch đá. Anh làm một mình, và Ele – bà Lincoln bỗng nhiên đi ra đưa anh một cốc nước chanh. Bọn anh nói dăm ba câu chuyện, rồi anh có lời bình phẩm thô thiển nào

đấy... thế là bà ta tát anh. Rất mạnh.” Trong vô thức, anh đưa tay lên mặt, xoa xoa bên má, mắt mơ màng trong kí ức dạo nào. Trời đất ơi!

“Nhưng rồi bà ấy hôn anh. Và khi hôn xong, lại tát anh.” Anh chớp mắt, dường như vẫn còn ngỡ ngàng mặc dù chuyện đã xảy ra từ bao lâu rồi.

“Anh chưa bao giờ được hôn hay bị đánh như thế.”

Ôi. Bà ta chủ động tấn công. Một đứa trẻ.

“Em có muốn nghe không?” Christian hỏi.

Có... mà không...

“Nếu anh muốn kể em nghe.” Giọng tôi thật khê trong khi tôi nằm đối diện anh, đầu óc chao đảo.

“Anh đang cố phác cho em hình dung được bối cảnh lúc ấy.”

Tôi gật đầu và hy vọng rằng đây là biểu hiện cần được khích lệ. Nhưng tôi ngờ rằng mình trông sẽ ngây ra như tượng, lạnh lùng và mắt mở tròn xoe vì sốc.

Anh nhăn mặt, mắt anh tìm kiếm mắt tôi, cố đoán chừng phản ứng của tôi. Thế rồi anh xoay người nằm ngửa lưng, nhìn chằm chằm lên trần nhà.

“Ừm, thì đương nhiên anh cực bối rối, vừa giận vừa bị kích thích điên lên được. Ý anh là, một phụ nữ gọi cảm lớn tuổi hơn chủ động đến với mình như thế...” Anh lắc đầu như thể vẫn không sao tin nổi chuyện ấy.

Gọi cảm ư? Tôi thấy nôn nao cả người.

“Bà ta bỏ vào trong nhà, để mặc anh ở ngoài sân. Bà ta xử sự như thể chẳng hề có chuyện gì xảy ra cả. Anh thấy mình hoàn toàn lạc lõng. Rồi anh lại tiếp tục làm việc, bốc vác đám gạch đá vào thùng rác. Khi anh đi về buổi chiều tối hôm đó, bà ta bảo ngày hôm sau quay lại. Bà ấy không đả động gì đến chuyện đã xảy ra. Thế là hôm sau anh lại tới. Anh chỉ muốn gặp bà ta,” anh thì thầm như thể đấy là lời thú tội kín đáo... bởi lẽ quả tình là như thế.

“Bà ta không chạm vào anh khi hôn anh,” anh lẩm bẩm và quay đầu nhìn tôi. “Em phải hiểu rằng... cuộc đời anh như địa ngục trần gian. Anh đang trở mã, mười lăm tuổi, cao lớn hơn so với tuổi, hoóc-môn phát triển mạnh. Đám con gái ở trường...” Anh ngừng bật, nhưng tôi đã hình dung ra: một cậu bé dậy thì lo sợ, cô đơn và quẩn rũ. Lòng tôi thất lại.

“Anh đã rất cáu kỉnh, giận dữ với tất cả mọi người, với chính mình, với người thân. Anh không có bạn bè. Bác sĩ tâm lý của anh lúc đó cực kì vớ vẩn. Người thân của anh thì chẳng hiểu được gì, cứ trối buộc anh trong vòng kiểm soát gắt gao.” Anh lại ngược nhìn lên trần nhà, rồi luồn ngón tay vào tóc. Tôi cũng ước gì được đưa tay mình vào tóc anh, nhưng tôi vẫn nằm im.

“Anh không thể chịu đựng được ai đó chạm vào mình. Anh không thể. Không thể chịu được bất kể ai gần mình. Anh thường gây gổ... quấy thật, thường xuyên đánh lộn. Anh dính vào mấy vụ ẩu đả vô cùng tồi tệ. Anh bị đuổi học ở một vài trường. Nhưng đấy là một cách để xả hơi. Để chịu đựng một vài tiếp xúc thể chất.” Anh lại ngừng lời. “Haiz, em biết rồi đấy. Rồi khi bà ta hôn anh, bà ta chỉ đỡ lấy mặt anh. Bà ta không hề chạm vào anh.” Giọng anh khê chỉ vừa đủ nghe thấy.

Chắc bà ta đã biết. Có thể mẹ Grace đã kể với bà ta. Ôi, chàng trai tội nghiệp của tôi. Tôi cuộn tròn tay dưới gối rồi nằm tì đầu lên trên để cường lại sự thôi thúc ôm chầm lấy anh.

“Hôm sau, khi quay lại ngôi nhà đó, anh không hề biết chuyện gì đang chờ mình. Thế rồi mối quan hệ của bọn anh bắt đầu.”

Ôi, quái quỷ thật, nghe điều này mới đau đớn làm sao.

Anh lại cựa mình để nằm đối diện tôi.

“Và em biết không, Ana? Cuộc sống của anh trở nên rõ nét hơn. Rõ ràng và dễ thấy. Tất cả mọi thứ. Đấy chính là điều anh cần. Bà ta chính là làn gió mới mẻ. Ra quyết định, xua đi mọi chuyện vớ vẩn khỏi anh, để anh được sống.”

Quý thần ơi.

“Và cho dù sau này, khi mối quan hệ kết thúc, cuộc sống của anh vẫn cứ rõ ràng được là nhờ bà ấy. Và nó cứ giữ nguyên như thế tới khi anh gặp em.”

Tôi sẽ phải nói cái quái gì để đáp lại chuyện này đây? Anh ngập ngừng vén một lọn tóc ra sau tai tôi.

“Em làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của anh.” Anh nhắm mắt lại, và khi mở ra, ánh mắt ấy thật thô ráp. “Cuộc sống của anh vốn rất ngăn nắp, êm đềm, được kiểm soát, thế rồi em bước vào đời anh với tài nói năng lém lỉnh, sự ngây thơ, vẻ đẹp dễ và tính táo bạo kín đáo của mình... Và rồi mọi thứ đặt trước em thật mờ nhạt, trống rỗng, tầm thường... như chẳng là gì hết.”

Ồi chao.

“Anh đã yêu,” anh thì thào.

Tôi nín thở. Anh vuốt ve má tôi.

“Em cũng thế,” tôi thì thầm với chút hơi thở ít ỏi còn sót lại.

Mắt anh thật dịu dàng. “Anh biết,” miệng anh mấp máy.

“Thật ư?”

“Ừ.”

Ô la la! Tôi bên lên mỉm cười với anh. “Rất cuộc anh cũng hiểu rồi ư,” tôi thủ thỉ.

Anh gật đầu. “Mọi thứ với anh dần dần được vào đúng quỹ đạo. Khi anh ít tuổi hơn, Elena là trung tâm thế giới của anh. Chẳng có gì anh không làm cho bà ấy. Và bà ấy cũng làm rất nhiều điều cho anh. Bà ấy ngăn anh uống rượu. Khiến anh học hành chăm chỉ ở trường... Em biết đấy, bà ta mang lại cho anh khả năng đương đầu với mọi thứ mà trước kia anh không hề có, cho phép anh trải nghiệm những điều anh chưa từng nghĩ mình có thể.”

“Dùng chạm,” tôi khẽ nói.

Anh gật đầu. “Một chút.”

Tôi nhăn mặt, thắc mắc không biết ý anh là gì.

Anh ngập ngừng trước phản ứng của tôi.

Kể em nghe đi! Tôi nài ép anh.

“Nếu phải lớn lên trong cảnh nhận thức về bản thân hoàn toàn tiêu cực, nghĩ rằng mình là đồ bỏ đi, loại người man rợ không có gì thú vị, ta sẽ nghĩ mình đáng bị đánh đập.”

Christian... anh không hề có chút nào như thế cả.

Anh dừng lại và luồn tay vào chải tóc. “Ana, thật dễ dàng hơn khi bộc lộ nỗi đau ra bên ngoài...” Lại một lần nữa, lời thú tội.

Ồi chao.

“Bà ấy chuyển hướng cơn giận dữ của anh đi.” Miệng anh mím lại thành một đường lằn mỏng dính. “Hầu hết là chuyển vào nội tâm – giờ anh đã nhận ra rồi. Bác sĩ Flynn đã liên tục làm như thế rồi. Chỉ mới gần đây anh mới thấy được mối quan hệ này là vì cái gì. Em biết đấy... Vào hôm sinh nhật anh.”

Tôi rùng mình khi kí ức về cuộc nói chuyện tâm tình giữa Elena và Christian hôm sinh nhật của anh hiện lên không mong đợi trong tâm trí tôi.

“Với bà ta thì mối quan hệ của bọn anh chỉ là tình dục và được kiểm soát, một phụ nữ cô đơn tìm thấy nguồn an ủi ở một cậu bé đồ chơi của mình.”

“Nhưng anh thích kiểm soát,” tôi lẩm bẩm.

“Đúng thế. Anh sẽ luôn là thế, Ana. Đó là anh. Anh đã từ bỏ nó một thời gian ngắn ngủi. Để người khác quyết định thay mình. Anh không thể tự mình làm được – anh đã quá đau khổ. Nhưng qua việc anh khuất phục bà ta, anh tìm thấy chính mình và thấy được sức mạnh để chịu trách nhiệm với cuộc sống của chính mình... giữ quyền kiểm soát và tự ra quyết định.”

“Trở thành kẻ thống trị ư?”

“Ừ.”

“Các quyết định là của anh?”

“Ừ.”

“Và bỏ dở việc học tại Harvard?”

“Quyết định của chính anh, và đó là quyết định đúng đắn nhất mà anh có. Tới khi anh gặp em.”

“Em ư?”

“Ừ.” Môi anh nở một nụ cười thật âu yếm. “Quyết định tuyệt vời nhất của anh là đã cưới em.”

Ôi chao. “Chứ không phải việc gây dựng công ty ư?”

Anh lắc đầu.

“Không phải việc học lái máy bay?”

Anh vẫn lắc đầu. “Là em,” anh mấp máy môi. Anh ve vuốt má tôi bằng những ngón tay. “Bà ấy biết,” anh thì thầm.

Tôi nhăn mặt. “Bà ấy biết gì?”

“Rằng anh thực lòng mê đắm em. Bà ấy đã khích lệ anh đi tới Georgia để gặp em, và mừng là bà ấy đã làm thế. Bà ấy cho rằng em đã giận mà bỏ đi. Và quả là thế.”

Tôi tái nhợt. Tôi chẳng hề muốn nghĩ tới chuyện này.

“Bà ấy nghĩ anh đã cần tất cả những rắc rối trong phong cách sống mà anh từng thích thú.”

“Của một người thống trị?” tôi khẽ hỏi.

Anh gật đầu. “Nó giúp anh giữ mọi người trong một khoảng cách hợp lý, khiến anh có khả năng kiểm soát, và giúp anh tách biệt, hoặc anh nghĩ là như thế. Anh chắc chắn em hiểu tại sao,” anh nhẹ nhàng nói thêm “Về mẹ đẻ của anh ư?”

“Anh không muốn bị tổn thương lần nữa. Thế rồi em bỏ anh đi.” Lời anh nói chỉ còn rất khê khàng. “Và anh thấy mình chỉ là mớ lộn xộn.”

Ôi không.

“Anh tránh né sự thân mật quá lâu rồi – anh không biết cách làm thế nào nữa.”

“Anh đang tỏ ra rất tuyệt mà,” tôi lẩm bẩm, đưa ngón tay trở của mình miết lên môi anh. Anh mím môi lại hôn lên tay tôi. Anh đang nói chuyện với em đây này.

“Anh có nhớ nó không?” tôi khẽ hỏi.

“Nhớ gì?”

“Cách sống đó.”

“Có, nhớ chứ.”

Ồ!

“Nhưng chỉ trong chừng mực nhớ tới sự kiểm soát mà nó mang lại. Và thành thực mà nói, trò mạo hiểm ngốc nghếch của em” – anh dừng lại – “đã cứu sống em gái anh,” anh thì thào, giọng nói chất chứa sự ngượng ngowi, ngưỡng mộ và cả hoài nghi.

“Và anh đã hiểu ra.”

“Hiểu ra?”

“Thực sự hiểu rằng em yêu anh.” Tôi nhúu mày. “Thật ư?”

“Ừ. Vì em đã hết mình hy sinh... Vì anh, vì gia đình anh.”

Vết nhăn giữa trán tôi càng sâu lại. Anh với tay miết vào khoảng giữa hai lông mày, phía trên mũi tôi.

“Em tạo ra chữ V ở đây khi em nhăn mặt đấy,” anh khẽ nói. “Hôn lên đây sẽ nhẹ nhàng lắm nhỉ. Anh cứ cứ xử thật tệ hại... thế mà em vẫn ở đây.”

“Sao anh lại ngạc nhiên khi em còn ở đây thế? Em từng bảo anh rằng em sẽ không rời xa anh mà.”

“Bởi vì cái cách anh đã cư xử khi em báo tin mình có thai.” Anh lướt ngón tay xuống má tôi. “Em nói đúng đấy. Anh như một đứa trẻ đang lớn.” Ôi khi thật... tôi có nói thế. Cô nàng Tiềm Thức trừng mắt. Bác sĩ của anh ấy bảo thế chứ.

“Christian, em đã nói những điều tệ hại.”

Anh đặt ngón trỏ lên môi tôi. “Yên nào. Anh nghe thế là đáng đời lắm. Với cả, đang là lúc anh kể chuyện đêm khuya cơ mà.” Anh lại xoay người nằm ngửa.

“Khi em bảo anh rằng mình đang mang bầu...” Anh dừng lại. “Anh cứ tưởng sẽ chỉ có em và anh trong một thời gian. Anh có nghĩ tới trẻ con, nhưng chỉ trong tưởng tượng. Anh cũng lảng máng có ý nghĩ chúng ta sẽ có một đứa con lúc nào đó trong tương lai.”

Chỉ một đứa ư? Không được... Không thể một đứa thôi. Chẳng giống ý tôi. Có lẽ giờ chưa phải lúc thích hợp để bàn về việc này.

“Em vẫn còn rất trẻ, và anh biết em còn nhiều tham vọng.”

Tham vọng ư? Tôi á?

“Chà, em đột nhiên lấy đi mọi sự chống đỡ ở anh. Chúa ơi, quá là bất ngờ. Chưa bao giờ trong đời mình, khi anh hỏi em có chuyện gì thế, anh chẳng thể ngờ được đó lại là việc em có thai.” Anh thở dài. “Anh đã giận điên lên. Giận em. Giận chính mình. Giận tất cả mọi người. Và điều đó kéo anh trở lại cái cảm giác không còn gì trong tầm kiểm soát của mình cả. Anh phải ra ngoài. Anh đi tìm Flynn, nhưng ông ấy đi dự buổi họp phụ huynh tối ở trường.” Christian dừng lại và nhướng mày lên.

“Trớ trêu thật,” tôi lẩm bẩm. Christian tủm tỉm cười đồng tình.

“Thế là anh cứ đi, đi mãi, đi mãi, rồi anh chợt... nhận ra mình ở trước thẩm mỹ viện. Elena đang chuẩn bị về. Bà ta ngạc nhiên khi thấy anh. Và, thành thật mà nói, anh cũng ngạc nhiên khi thấy mình ở đó. Bà ấy bảo chắc anh đang giận chuyện gì và mời anh uống một ly.”

Ôi quỷ quái thật. Vào thẳng vấn đề rồi đây. Tim tôi đập nhip đôi. Tôi có thực tình muốn biết rõ chuyện này không? Cô nàng Tiềm Thức trừng mắt nhìn tôi, một bên lông mày tía mọng dính nhướng lên cảnh cáo. “Bọn anh đến một quán bar yên tĩnh mà anh biết rồi gọi một chai rượu. Bà ấy xin lỗi vì cách xử sự lần trước gặp chúng mình. Bà ấy bị tổn thương khi mẹ anh không còn qua lại với bà nữa – việc ấy thu hẹp các mối quan hệ xã hội của bà ta lại – nhưng bà ấy hiểu được. Bọn anh nói chuyện về công việc, mọi thứ vẫn ổn, mặc dù đang có tình trạng suy thoái kinh tế... Anh nhắc đến việc em muốn có con.”

Tôi nhăn mặt. “Em tưởng anh để bà ta biết rằng em đang có mang.” Anh nhìn sang tôi, vẻ mặt vô cùng ngây thơ. “Không, anh không nói thế”

“Sao anh không kể với em như thế?”

Anh nhún vai. “Anh không có cơ hội.”

“Có chứ, anh nói được.”

“Anh không tìm thấy em sáng hôm sau, Ana. Và khi thấy thì em lại đang giận phát điên...”

Ồ phải rồi. “Đúng thế.”

“Dù sao thì, trong buổi tối đó – uống đến nửa chai thứ hai – bà ấy nhào người sang để chạm vào anh. Và anh tê cứng người lại,” anh thì thào, vắt cánh tay qua mắt.

Tôi nổi cả da gà. Thế là sao?

“Bà ta thấy anh tránh né. Điều này khiến cả hai đều choáng váng.” Anh hạ thấp giọng, thật khẽ.

Christian, hãy nhìn em! Tôi kéo tay anh ra, và anh hạ tay xuống, quay sang nhìn thẳng vào mắt tôi. Mặt anh nhợt nhạt, đôi mắt mở lớn.

“Gì cơ?” tôi thốt lên.

Anh nhăn mặt và nuốt khan.

Ồi... Anh không muốn kể điều gì với tôi thế? Tôi có muốn biết không?

“Bà ấy đã ve vãn anh.” Anh đã bị sốc, chắc chắn thế.

Mọi hơi thở như bị rút sạch khỏi người tôi. Tôi thấy hụt hơi, và tim mình như khựng lại. Mụ Quỷ Cái khốn khiếp!

“Chỉ mất một lát thôi, trong tích tắc. Bà ấy trông thấy vẻ mặt anh, và nhận ra mình đã đi quá trớn thế nào. Anh đã nói... không. Anh đã không nghĩ đến bà ta theo cách đó từ nhiều năm nay rồi, và hơn nữa,” – anh nuốt xuống, “Anh yêu em. Anh bảo bà ta, anh yêu vợ mình.”

Tôi cứ nhìn anh, chẳng biết phải nói gì.

“Bà ấy rụt ngay lại. Lại xin lỗi, liến thoắng như thể vừa đùa thôi. Ý anh là, bà ấy nói mình hạnh phúc với Isaac, và với việc kinh doanh, rồi bà ấy không thể chịu đựng được khi bọn anh nghĩ về nhau theo kiểu thù hằn. Bà ấy nói nhớ tình bạn với anh, nhưng bà ấy có thể thấy cuộc sống bây giờ của anh đang rất suôn sẻ với em. Và thật nực cười, khi chuyện xảy ra lần cuối cùng hai người cùng ở trong một căn phòng. Anh không còn thấy thoải mái với bà ta nữa. Bọn anh nói tạm biệt – lời từ biệt cuối cùng. Anh nói anh sẽ không gặp lại bà ta nữa, thế rồi bà ấy đi về.”

Tôi nuốt xuống, nỗi sợ thắt lấy tim tôi. “Anh có hôn không?”

“Không!” Anh khịt mũi. “Anh không thể chịu nổi ở gần bà ấy nữa.”

Ồi. Tốt rồi.

“Anh thật khổ sở. Anh muốn về nhà với em. Nhưng... lại biết mình vừa cư xử thật tệ hại. Anh ở lại và uống nốt chai rượu, rồi gọi thêm ụytki nữa. Trong lúc đang uống, anh nhớ lại lời em đã từng nói với anh trước kia, ‘Nếu đó là con anh...’ Và anh nghĩ tới Bé Con và về việc Elena và anh đã bắt đầu ra sao. Chuyện ấy khiến anh thấy... khó chịu. Anh chưa bao giờ nghĩ về điều này trước kia.” Kí ức gần đây bật ra trong suy nghĩ của tôi – cuộc nói chuyện khe khẽ khi tôi nửa tỉnh nửa mê – giọng Christian nói rằng: “Nhưng thấy cô ấy cuối cùng lại đặt con vào tình cảnh ấy. Mẹ biết đấy... chuyện đứa bé. Lần đầu tiên con cảm thấy... Những gì bọn con làm... thật là sai trái.” Bây giờ anh đang nói chuyện với mẹ Grace.

“Thế thôi à?”

“Tất cả đấy.”

“Ồi.”

“Sao?”

“Hết rồi ư?”

“Ừ. Chấm dứt từ lúc anh để mắt tới em. Cuối cùng anh đã nhận rõ điều đó trong đêm ấy và bà ta cũng thế”

“Em xin lỗi,” tôi lẩm bẩm.

Anh nhăn mặt. “Vì chuyện gì?”

“Hôm sau đã giận dữ quá thể.”

Anh cười nhạt. “Em yêu, anh hiểu sao em lại giận mà.” Anh dừng lại rồi thở dài. “Em thấy đấy, Ana, anh muốn em cho riêng mình. Anh không muốn chia sẻ em. Những gì ta có, anh chưa từng có trước đây. Anh muốn là trung tâm vũ trụ của em, và chỉ ít cũng trong một thời gian đã.” Ôi, Christian. “Đúng là thế mà. Và sẽ không bao giờ đổi khác cả.”

Anh nở nụ cười buồn bã, nhẩn nhện, nhu mì. “Ana à,” anh lẩm bẩm. “Không phải thế đâu.”

Nước mắt dâng lên trên khóe mắt tôi.

“Làm sao thế được?” anh vẫn thủ thủ.

Ôi không.

“Thôi nào – đừng khóc, Ana. Xin em, đừng khóc mà.” Anh vuốt má tôi.

“Em xin lỗi.” Môi dưới tôi run run, anh đưa ngón tay cái đặt lên đó, dỗ dành tôi.

“Không đâu, Ana, không phải thế. Đừng xin lỗi. Em sẽ có thêm người nữa để yêu thương. Và em nói đúng. Nên là như thế.”

“Kẹo Con cũng sẽ yêu anh. Anh sẽ là trung tâm vũ trụ của Kẹo Con – hay gọi là Bé Con cũng được,” tôi thủ thủ. “Con cái yêu cha mẹ mình vô điều kiện, Christian. Đó là cách bọn trẻ bước vào thế giới này. Được lập trình sẵn để yêu thương. Đứa trẻ nào cũng vậy... kể cả anh. Hãy nhớ tới cuốn sách thiếu nhi mà anh thích lúc còn bé ấy. Anh vẫn muốn có mẹ mình. Anh đã yêu thương bà.”

Anh nhú mày, rút tay về, nắm thành nắm đấm dưới cằm.

“Không phải thế,” anh bối rối. “Đúng đấy. Thực sự đấy.” Giờ thì nước mắt trên mặt tôi tuôn rơi không ngăn nổi. “Dĩ nhiên là thế rồi. Điều này không lựa chọn được. Chính đó là lý do tại sao anh lại bị tổn thương nhường ấy.”

Anh nhìn tôi trân trối, ánh nhìn thật thô ráp.

“Đó cũng là lý do vì sao anh có thể yêu em,” tôi nói tiếp. “Tha thứ cho bà. Bà đã có cả một cuộc đời đau đớn phải đối phó rồi. Dù bà có là người mẹ tệ hại, thì anh vẫn yêu thương bà.”

Anh nhìn tôi đăm đăm, không nói gì, mắt nhìn thẩn thờ – bởi những kí ức tôi không thể dò tìm được.

Ôi, xin anh đừng ngừng nói chuyện.

Cuối cùng, anh đáp, “Anh thường chải tóc cho bà. Bà ấy rất đẹp.”

“Mới thoáng nhìn anh thôi thì đã không ai nghi ngờ điều đó cả.”

“Bà ấy là người mẹ tệ hại.” Giọng anh khê đến mức chỉ vừa đủ nghe thấy.

Tôi gật đầu, anh nhắm nghiền mắt lại. “Anh sợ mình sẽ là người cha tồi tệ.”

Tôi vuốt ve khuôn mặt thân yêu của anh. Ôi, Năm Mươi ơi là Năm Mươi. “Christian, sao anh lại nghĩ đến việc em sẽ để anh trở thành một người cha tồi tệ được nhỉ?”

Anh mở bừng mắt và nhìn tôi trong giây phút tưởng chừng bất tận. Anh mỉm cười trong khi sự thanh thản dần dần tỏa sáng trên khuôn mặt anh. “Không, anh không nghĩ em lại để chuyện đó xảy ra.” Anh lật khớp ngón tay ve vuốt mặt tôi, nhìn tôi đầy kinh ngạc. “Chúa ơi, em thật mạnh mẽ, bà Grey. Anh yêu em nhiều lắm.” Anh hôn lên trán tôi. “Anh không hề biết anh lại làm được thế.”

“Ôi, Christian,” tôi khê gọi, cố kìm nén cảm xúc của mình.

“Giờ thì tới phần kết câu chuyện kể trước khi ngủ của anh rồi.”

“Đó dường như là một câu chuyện...”

Anh nở nụ cười nuối tiếc, nhưng tôi nghĩ anh đã thoải mái rồi. “Đầu em thế nào rồi?”

“Đầu em sao?” Thực sự thì nó suýt nổ tung vì những điều anh vừa kể em nghe!

“Có đau không?”

“Không.”

“Tốt rồi. Anh nghĩ giờ em nên ngủ đi.”

Ngủ ư! Làm sao em ngủ được sau tất cả những chuyện như thế?

“Ngủ đi,” anh nghiêm giọng. “Em cần ngủ.”

Tôi bĩu môi. “Em có một câu hỏi.”

“Ồ kìa! Gì thế?” Anh cảnh giác nhìn tôi.

“Sao anh đột nhiên trở nên rất... sẵn sàng thế, không biết nói sao nhưng đại ý như thế?”

Anh nhúu mày.

“Anh đang bộc bạch tất cả với em, khi mà việc moi tin từ anh thường thì cực kì khó khăn và phải rất giàu kinh nghiệm.”

“Thế à?”

“Anh biết thừa còn gì.”

“Sao anh lại sẵn lòng đến thế. Anh không thể nói được. Có lẽ vì việc khi nhìn em gần như im lìm nằm trên nền bê tông. Hay thực tế anh sắp làm cha. Anh không biết nữa. Em bảo mình muốn biết, và anh không muốn Elena chen vào giữa hai chúng mình. Bà ta không thể làm thế. Bà ta là quá khứ, và anh đã nói với em rất nhiều lần rồi.”

“Nếu bà ấy không ve vãn anh, liệu hai người có còn là bạn bè không?”

“Điều này quá đà một câu hỏi đấy.”

“Em xin lỗi. Anh không phải trả lời đâu.” Tôi đỏ mặt. “Anh vừa tự nguyện tâm tình hơn em mong đợi rất nhiều.”

Ánh mắt anh dịu dàng hẳn.

“Không, anh không nghĩ là còn bạn bè được đâu, nhưng bà ấy giống như thể vẫn chưa xong chuyện từ dạo sinh nhật anh. Bà ấy đã bước qua lần ranh, và anh đã dứt khoát. Xin em, hãy tin anh. Anh sẽ không gặp bà ta nữa đâu. Em đã bảo, với em bà ta là thứ rất quá đáng. Anh hiểu rõ điều đó,” anh khẽ đáp rất chân thành.

Được rồi. Em sẽ để chuyện này qua đi. Cô nàng Tiềm Thức thả mình lọt thỏm vào chiếc ghế bành. Cuối cùng cũng xong!

“Chúc ngủ ngon, Christian. Cảm ơn anh về câu chuyện kể trước giờ đi ngủ sinh động ấy.” Tôi nhào người sang hôn anh, môi chúng tôi chạm vào nhau chớp nhoáng, nhưng anh lùi ngay lại khi tôi cố hôn thật mạnh.

“Đừng thế,” anh nhắc nhở. “Anh đang tuyệt vọng vì không được yêu em đây.”

“Thế thì làm đi.”

“Không được, em cần nghỉ ngơi. Và muộn rồi. Ngủ ngay đi.” Anh tắt đèn ngủ, để chúng tôi chìm vào bóng tối.

“Em yêu anh vô điều kiện, Christian,” tôi lẩm bẩm khi cuộn mình bên cạnh anh.

“Anh biết,” anh khẽ đáp, và tôi cảm thấy nụ cười duyên dáng quen thuộc của anh.

TÔI CHOÀNG TỈNH GIÁC. Căn phòng ngập tràn ánh sáng, Christian không còn ở trên giường. Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã bảy giờ năm mươi ba phút. Tôi hít vào một hơi thật sâu và nhăn nhó khi chỗ xương sườn nhói đau, mặc dù đã đỡ hơn hôm qua khá rồi. Tôi nghĩ mình có thể đi làm được. Đi làm – phải rồi. Tôi muốn đi làm.

Hôm nay là thứ Hai, mà tôi đã nằm ườn trên giường cả ngày hôm qua rồi còn gì. Christian để tôi dậy có một chốc một lát để thăm Ray. Thành thực mà nói, anh ấy vẫn cứ là cỗ máy kiểm soát. Tôi cười vu vơ. Cỗ máy kiểm soát yêu dấu của tôi. Anh ấy thật chu đáo, đáng yêu và hay chuyện... Và bớt can thiệp hơn từ lúc tôi về đến nhà. Tôi trợn tròn mắt.

Mình phải làm gì đó cho việc này mới được. Đầu tôi không đau nữa, những vết thương ở mạn sườn đã dịu bớt rồi – mặc dù cũng phải thừa nhận rằng lúc cười lớn thì cũng phải giữ gìn – nhưng tôi đang hụt hẫng. Tôi nghĩ đây là quãng thời gian dài nhất tôi không có sex kể từ... ừ thì từ lần đầu tiên biết đến chuyện đó.

Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đã khôi phục lại sự cân bằng rồi. Christian đã thoải mái hơn rất nhiều; câu chuyện thật dài anh kể trước lúc đi ngủ dường như đã xua đi một vài bóng ma trong quá khứ, đối với cả anh lẫn tôi. Để rồi xem sao.

Tôi tắm vội tắm vàng, rồi sau khi lau khô người, tôi chọn lựa thật kĩ lưỡng trang phục in hình. Tôi muốn món đồ nào thật gợi cảm. Phải là kiểu dáng nào khiêu khích Christian đến mức anh phải động tay động chân mới được. Ai mà tưởng tượng được một anh chàng vốn cực kì ‘hầu đỏi’ lại có thể cư xử kiềm chế đến nhường ấy? Tôi thực tình không muốn cứ nghĩ đi nghĩ lại làm thế nào Christian học được cách khắc chế cơ thể mình đến thế. Chúng tôi không nhắc đến vụ Quý Cối lần nào nữa từ lúc anh thú nhận mọi chuyện. Tôi hy vọng chúng tôi sẽ không phải động đến nữa. Với tôi bà ta coi như đã chết và được đặt hoa lên mộ rồi.

Tôi chọn một chân váy đen ngắn và một áo cánh lụa trắng có diềm đăng ten xếp nếp. Tôi xỏ tất dài đến đùi có cạp ren và đi giày đế mềm màu đen hiệu Louboutin. Một chút mascara và tô môi bóng trông cho tự nhiên, và sau khi chải tóc thật mạnh tay, tôi buông xõa tóc. Đúng đấy. Phải thế này chứ.

Christian đang ăn sáng ở kệ bar. Đĩa trứng tráng của anh dừng lại ở lưng chừng khi anh trông thấy tôi. Anh nhúm mày.

“Chào buổi sáng, bà Grey. Định đi đâu a?”

“Đi làm.” Tôi mỉm cười thật duyên dáng.

“Anh không nghĩ thế đâu.” Christian phì cười khoái chí. “Bác sĩ Singh dặn nghỉ một tuần cơ mà.”

“Christian, em sẽ không nằm ườn cả ngày trên giường một mình thế đâu. Thế nên em có thể đi làm cũng tốt mà. Chào buổi sáng, bà Gail.”

“Chào cô Grey.” Bà Jones cố giấu một nụ cười. “Cô muốn ăn sáng món gì nào?”

“Cảm ơn bà.”

“Ngủ cốc nhé?”

“Tôi thích trứng chưng với bánh mì nướng.”

Bà Jones cười tươi rói và Christian tỏ ra ngạc nhiên.

“Tuyệt lắm, cô Grey,” bà Jones vui vẻ đáp.

“Ana, em sẽ không đi làm đâu nhé.”

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì cả. Chắc chắn thế. Không nói nhiều.” Christian tỏ ra rất cứng rắn. Tôi liếc sang anh, và giờ mới để ý thấy anh vẫn đang mặc quần pijama và áo phông từ tối hôm qua.

“Anh không đi làm à?” tôi hỏi.

“Không.”

Tôi sắp phát điên rồi hay sao? “Hôm nay là thứ Hai cơ mà?”

Anh cười. “Theo anh thấy thì đúng thế.”

Tôi nheo mắt. “Anh đang chơi trò trốn việc đấy à?”

“Anh sẽ không để em một mình ở nhà rồi vướng vào rắc rối đâu. Bác sĩ Singh dặn cần một tuần nghỉ ngơi rồi mới đi làm được. Nhớ không?”

Tôi nhón ngồi lên chiếc ghế đầu kê cạnh anh rồi hơi vén chiếc chân váy lên. Bà Jones đặt một tách trà trước mặt tôi.

“Trông em tuyệt đấy,” Christian nhận xét. Tôi vắt chéo chân. “Rất tuyệt. Nhất là ở đây.” Anh lướt ngón tay qua vùng da để trần phía trên viền tất. Nhịp tim tôi đập rộn ràng hơn khi tay anh miết trên da tôi. “Chiếc váy ngắn quá nhỉ,” anh lẩm bẩm vẻ như không tán thành trong khi đưa mắt theo ngón tay mình.

“Thế à? Em không để ý.”

Christian ngược nhìn tôi, miệng chúm chím vừa buồn cười vừa phản đối.

“Thật hả, bà Grey?”

Tôi đỏ mặt.

“Anh không chắc mặc thế này hợp với chỗ làm việc đâu,” anh khê nhận định.

“À thì, vì em sẽ không đi làm nữa, nên có thể bàn bạc được.”

“Có thể bàn bạc hả?”

“Bàn bạc,” tôi mấp máy môi. Christian lại mỉm cười và tiếp tục ăn món trứng. “Anh có ý này hay hơn.”

“Thế ư?”

Anh liếc nhìn tôi qua làn mi dài và đôi mắt xám đang tối thẫm lại. Tôi hít vào thật mạnh, ôi chao. Đến lúc rồi đây.

“Ta có thể đi xem Elliot đang xúc tiến cho ngôi nhà tới đâu rồi.”

Gì cơ? Ô hay! Đùa đấy ư! Tôi lảng máng nhớ ra chúng tôi định làm chuyện này trước khi dựng Ray bị thương.

“Em thấy hay đấy.”

“Tốt.” Anh cười rạng rỡ.

“Anh không phải làm việc à?”

“Không. Ros từ Đài Loan về rồi. Mọi việc đều ổn cả. Hôm nay, công việc đều tốt.”

“Em tưởng anh mới phải đi Đài Loan chứ.”

Anh lại phì cười. “Ana, em đã nằm viện mà.”

“Ồ nhỉ.”

“Ồ, đấy. Thế nên hôm nay anh sẽ dành thời gian nghỉ phép của mình bên vợ.” Anh khép hai làn môi lại khi nhấp một ngụm cà phê.

“Thời gian nghỉ phép ư?” Tôi không giấu giếm được vẻ hy vọng trong giọng nói của mình.

Bà Jones đặt món trứng chưng lên trước mặt tôi, và lại không giấu nổi nụ cười trên nét mặt bà.

Christian tủm tỉm. “Thời gian nghỉ phép.” Anh gật đầu.

Tôi dói ngấu nên không thềm bốn cột chồng nữa.

“Ngắm em ăn tuyệt thật,” anh lẩm rầm, nhướn người dậy, nhào sang hôn lên tóc tôi. “Anh đi tắm cái đã.”

“Ồ... em có thể vào kỳ lưng cho anh được không?” tôi vừa ăn trứng với bánh mì vừa lấp bắp hỏi.

“Không được. Ăn đi.”

Đi ra khỏi kệ bếp, anh kéo chiếc áo phông qua đầu, để tôi được mãn nhãn với toàn cảnh bờ vai đẹp như tạc và tấm lưng trần quyến rũ trong khi anh thong thả bước ra khỏi phòng. Tôi ngừng nhai ngấm ngấm. Anh ấy làm thế có chủ ý đây mà. Tại sao nhỉ?

CHRISTIAN ĐANG RẤT THOẢI MÁI khi lái xe về hướng bắc. Chúng tôi vừa tạm biệt dương Ray và bác Rodriguez ở lại xem bóng đá trên chiếc tivi màn hình phẳng mới mà tôi đoán Christian đã mua và lắp trong phòng bệnh của Ray.

Christian đã thư thái rất nhiều từ sau “cuộc tâm tình lúc nửa đêm”. Như thể đã trút bỏ được gánh nặng, bóng ma mang tên bà Robinson không còn lẩn vẩn quanh chúng tôi nữa, có lẽ bởi tôi đã quyết định để chuyện đó qua đi – hay vì chính anh là người đã bước qua tất cả, tôi không biết nữa. Nhưng tôi cảm thấy mình gần gũi với anh hơn hẳn trước kia. Có lẽ vì cuối cùng anh cũng đủ tin tưởng để giải bày với tôi. Tôi hy vọng anh sẽ còn tiếp tục làm thế. Thêm nữa, anh cũng sẵn lòng chấp nhận đứa bé hơn trước rồi. Anh chưa đến mức chạy nhào ra ngoài mua giường cũi cho trẻ, nhưng tôi vẫn hy vọng tràn trề.

Tôi cứ say sưa ngắm anh trong lúc anh lái xe. Anh trông... gọi cảm tuyệt vời một cách thật tự nhiên với mái tóc rối bồng bênh, đeo kính râm Ray-Bans, áo vest kẻ sọc nhỏ, áo sơ mi lạnh trắng và quần jean.

Anh liếc sang tôi rồi đặt tay lên chân tôi phía trên đầu gối, những ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng. “Anh mừng là em không đổi ý.”

Tôi đã khoác thêm áo vest ngoài và thay giày đế bệt, nhưng vẫn mặc váy ngắn. Bàn tay anh vẫn nắn nắn phía trên đầu gối tôi. Tôi đặt tay lên trên tay anh.

“Anh vẫn cứ định tiếp tục khiêu khích em đấy à?”

“Có lẽ thế.” Christian mỉm cười.

“Tại sao?”

“Vì anh có thể.” Anh cười toe toét, hồn nhiên như đứa trẻ.

“Chơi trò này được đấy,” tôi lẩm bẩm.

Những ngón tay anh nhích lên phía trên đùi tôi đầy trêu ngươi. “Cùng chơi nào, bà Grey.” Nụ cười trên mặt anh rạng rỡ hơn.

Tôi nhấc tay anh lên rồi đặt trả lại đầu gối anh. “Được rồi, anh có thể tự giữ lấy tay mình được đấy.”

Anh tủm tỉm cười. “Theo ý em, bà Grey.”

Quý quá thật. Trò đùa này sắp khiến tôi nhấp nhồm không yên rồi.

CHRISTIAN RẼ VÀO lối dẫn tới ngôi nhà mới của chúng tôi. Anh dừng xe ở cột an ninh rồi nhập mã và bấm phím, cánh cổng kim loại hoa văn cầu kỳ màu trắng mở ra. Xe chúng tôi lăn bánh trên con đường giữa hai hàng cây ngả bóng, những tán lá xen lẫn màu xanh, vàng và đỏ rực. Những đám cỏ cao trên cánh đồng đang chuyển màu vàng óng, nhưng vẫn còn pha điểm một vài bông hoa dại lẫn trong cỏ. Hôm nay trời thật đẹp. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, vị mặn mòi của muối biển theo gió trộn lẫn với hương mùa thu mới sang lan tỏa khắp không gian. Nơi đây thật thanh bình và đẹp dễ. Hãy tưởng tượng mà xem, chúng tôi sắp biến chốn này thành mái ấm của mình.

Con đường ngoặt vào khúc quanh, và ngôi nhà của chúng tôi hiện ra trong tầm mắt. Có mấy xe tải cỡ lớn, bên hông in lô-gô CÔNG TY XÂY DỰNG GREY đang đỗ ở phía trước. Có nhiều giàn giáo dựng quanh ngôi nhà, và các công nhân đội mũ bảo hộ đang bận rộn trên mái.

Christian tấp xe vào phía trước nhà rồi tắt máy. Tôi có thể cảm nhận thấy sự phấn khởi ở anh.

“Đi tìm Elliot xem sao.”

“Anh ấy đang ở đây à?”

“Anh mong là thế. Anh trả tiền cho anh ấy khá khá đấy.”

Tôi phì cười, còn Christian thì tươi roi rói khi chúng tôi bước xuống xe.

“Ô kìa, em trai!” Elliot gọi toáng lên từ đâu đó. Cả hai chúng tôi cùng ngó nghiêng xung quanh.

“Trên này!” Anh ấy đang ở trên mái nhà, vẫy vẫy tay xuống dưới và cười rạng rỡ. “Cuối cùng cũng được gặp hai người ở đây. Ở nguyên đây đi. Anh sẽ xuống ngay.”

Tôi liếc sang Christian, anh đang nhún vai. Một phút sau, Elliot xuất hiện ở cửa chính.

“Này, em trai.” Anh bắt tay Christian. “Còn cứng thế nào rồi, cô nàng bé bỏng?” Anh nhắc bổng tôi lên rồi xoay tôi một vòng.

“Khỏe rồi ạ, cảm ơn anh,” tôi cười không thở ra hơi, nơi mạn sườn có ý phản đối. Christian nhăn mặt với anh trai, nhưng Elliot mặc kệ anh.

“Cùng tới phòng làm việc thôi. Em sẽ cần một cái đây.” Anh gõ gõ lên chiếc mũ bảo hộ.

NGÔI NHÀ LÀ MỘT KẾT CẤU thật vững chắc. Nền nhà được che phủ bởi một lớp vật liệu cứng trông tựa tựa tấm vải bố sợi thô; một vài bức tường có từ trước đã được dỡ đi và mấy bức tường mới được dựng lên đúng chỗ. Elliot dẫn chúng tôi đi một vòng, giải thích những việc đang tiến hành, trong khi các nhân viên nam – có cả nữ – làm việc khắp nơi xung quanh chúng tôi. Tôi nhẹ người khi thấy cầu thang bằng đá với tay vịn bằng sắt uốn cầu kì đã được dựng lên, và hoàn toàn được che phủ bởi tấm phủ chắn bụi màu trắng.

Ở khu vực sinh hoạt trung tâm, bức tường hậu đã được rời đi dọn đường cho bức tường kính của Gia, công việc đang bắt đầu ở chỗ sân hiên. Mặc dù vẫn còn lộn xộn, cảnh trí vẫn gây ấn tượng vô cùng. Việc sửa sang mới này vẫn giữ được mối gắn kết gần gũi với sức hấp dẫn cổ xưa của ngôi nhà... Gia đã làm rất giỏi. Elliot kiên nhẫn giải thích các quy trình và cho biết khoảng thời gian dự kiến sẽ hoàn thành với từng hạng mục. Anh hy vọng chúng tôi sẽ chuyển về đây quãng Giáng sinh, mặc dù Christian nghĩ thế là hơi lạc quan quá.

Trời đất ơi – Giáng sinh với biết bao kì thú. Tôi không chờ đợi nổi nữa. Niềm háo hức bùng lên như bong bóng trong lòng tôi. Tôi tưởng tượng ra viễn cảnh chúng tôi đang trang trí cây thông Noel khổng lồ trong khi một bé con có mái tóc màu đồng ngắm nhìn đầy kinh ngạc.

Elliot kết thúc chuyến tham quan khi tới bếp. “Anh sẽ để hai em tự thưởng ngoạn lòng vòng nhé. Hãy Cẩn trọng đây. Nơi đây vẫn còn xây dựng ngổn ngang.”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn anh, Elliot,” Christian đáp rồi nắm lấy tay tôi. “Vui không em?” anh hỏi ngay khi Elliot để chúng tôi lại với nhau. Tôi ngắm nghía những bức tường trống ở trong phòng và tự nhủ mình sẽ treo bức tranh vẽ trái ổi mà chúng tôi đã mua ở Pháp vào đâu thì hợp.

“Có chứ. Em thích lắm. Anh thế nào?”

“Cũng thế.” Anh cười tươi rói.

“Hay lắm. Em đang tưởng tượng mấy bức tranh trái ổi trong này.” Christian gật đầu. “Anh muốn treo những bức ảnh chân dung em mà José chụp trong nhà. Em cứ chọn xem sẽ để ở đâu.”

Tôi đỏ mặt. “Chỗ nào em ít phải nhìn thấy ấy.”

“Đừng có thế chứ.” Anh trách tôi, miết ngón tay cái trên làn môi dưới tôi. “Đây là những bức chân dung anh thích nhất đây. Anh thích đặt một bức ở văn phòng làm việc.”

“Em không biết tại sao nữa,” tôi lí nhí đáp lại rồi hôn lên phần da mềm mại ở ngón tay anh.

“Được ngắm gương mặt xinh đẹp của em cả ngày rồi thì những việc khác chỉ còn chán ngắt. Đói chưa?” anh hỏi.

“Đói gì cơ?” tôi vặn lại.

Anh cười mồm mỉm, đôi mắt tối thẫm lại. Khát khao và mong muốn dâng lên trong tôi.

“Thức ăn thôi, bà Grey.” Anh đặt một nụ hôn phớt lên môi tôi.

Tôi bấu môi làm xấu và thở dài. “Phải rồi. Mấy ngày nay lúc nào em cũng đói.”

“Ba chúng mình có thể đi pic-nic được đấy.”

“Ba người ư? Có ai đi cùng mình nữa à?”

Christian nghiêng đầu sang một bên. “Trong khoảng bảy hay tám tháng nữa đấy chứ.”

À.. Kẹo Con. Tôi nhìn anh và cười hì hì.

“Anh nghĩ em sẽ thích đi ăn ngoài trời.”

“Ồ đồng cỏ à?” tôi hỏi lại.

Anh gật đầu.

“Dĩ nhiên rồi.” Tôi cười hớn hở.

“Nơi đây sẽ là chốn tuyệt vời để vun đắp một gia đình,” anh lẩm nhẩm, và cúi xuống nhìn tôi.

Gia đình ư! Phải hơn một bé con nữa chứ? Tôi có dám nhắc đến chuyện này luôn bây giờ không nhỉ?

Anh xòe bàn tay đặt lên bụng tôi. Ôi thiên địa ơi. Tôi nín thở rồi đặt tay mình lên trên tay anh.

“Khó mà tin nổi,” anh thủ thỉ, và đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy vẻ ngỡ ngàng trong giọng anh.

“Em biết. Ồ, đây này, em có bằng chứng đây. Một bức ảnh.”

“Thật ư? Nụ cười đầu tiên của bé con à?”

Tôi lấy hình ảnh chụp siêu âm của Kẹo Con ra khỏi ví.

“Thấy không anh?”

Christian nhìn ngắm bức ảnh chụp thật kĩ lưỡng, mát đến vài giây thần thờ. “Ồ kìa... Kẹo Con. Phải rồi, anh thấy rồi.” Anh có vẻ hốt hoảng, sững sờ lắm.

“Con anh đấy,” tôi khẽ bảo.

“Con của chúng ta.” Anh phản đối. “Bé đầu lòng của nhiều bé nữa.”

“Nhiều nữa ư?” Mắt Christian mở thật lớn hốt hải.

“Ít nhất cũng hai bé.”

“Hai à?” Anh ngẫm nghĩ câu chữ. “Ta chỉ được một bé một lần có phải không nhỉ?”

Tôi phì cười. “Dĩ nhiên rồi.”

Chúng tôi cùng bước ra ngoài tận hưởng không khí chiều thu ấm áp.

“Em định khi nào thì báo ọi người?” Christian hỏi.

“Sớm thôi,” tôi đáp. “Em định kể cho dương Ray biết sáng nay, nhưng bác Rodriguez lại ở đấy.” Tôi nhún vai.

Christian gật đầu và mở cốp xe R8. Bên trong là một chiếc giỏ đan đựng đồ ăn dã ngoại và tấm chăn kẻ chúng tôi đã mua ở London.

“Đi nào,” anh vừa nói vừa nhắc chiếc chăn và chiếc giỏ bằng một bên tay và chìa tay kia ra đón tôi. Chúng tôi cùng dạo bước ra đồng cỏ.

“CHẮC CHẮN RỒI, ROS, CỨ THỂ ĐI.” Christian ngắt máy. Anh đã nhận đến cuộc gọi thứ ba từ đầu bữa pic-nic đến giờ. Anh đã tháo giày và tắt, rồi ngồi khoanh hai tay quanh đầu gối ngắm nhìn tôi. Áo khoác của anh trải phía trên đầu tôi vì mặt trời chiều đang rất ấm áp. Tôi nằm dài trên tấm chăn trải trên mặt cỏ, bên cạnh anh. Bao quanh chúng tôi là những cây cỏ xanh xen lẫn vàng óng vươn cao, cách xa tiếng ồn ã từ phía ngôi nhà và tránh được những ánh mắt tò mò của đám công nhân xây dựng.

Chúng tôi đang trốn giữa nơi ẩn nấu thôn dã. Anh đút cho tôi thêm một trái dâu tây nữa, tôi nhai rất ngon lành và ngậm trong miệng để tận hưởng hương vị tuyệt vời của nó, mắt ngược nhìn đôi mắt tối thăm thăm của anh.

“Ngon không?” anh khẽ hỏi.

“Tuyệt vời.”

“Đủ chưa?”

“Ăn đủ dâu chưa á? Rồi.”

Đôi mắt anh ánh lên đầy dữ dội, rồi anh toét miệng cười. “Bà Jones đã đóng gói một bữa pic-nic thật chu đáo.

“Đúng thế,” tôi đáp.

Anh đột ngột thay đổi tư thế, nằm nhoài xuống, đầu gối lên bụng tôi. Anh nhắm mắt lại và dường như rất mãn nguyện. Tôi đưa tay xới tung mái tóc anh.

Anh thở dài thườn thượt, rồi nhăn nhó kiểm tra số gọi đến ở màn hình chiếc BlackBerry đang đổ chuông. Anh đảo tròn mắt rồi nhận điện.

“Welche,” anh xằng giọng. Anh gồng người lên, nghe một vài giây, rồi đột nhiên ngồi bật dậy.

“Hai mươi tư trên bảy... Cảm ơn anh,” anh đáp qua hàm răng nghiến chặt rồi ngắt máy. Tâm trạng anh thay đổi chỉ trong chớp nhoáng.

Bóng dáng người chồng dí dỏm và ưa tán tỉnh của tôi mất tăm mất tích, thay vào đó là một bá chủ thiên hạ lạnh lùng và đầy toan tính. Anh nheo mắt lại trong giây lát, rồi nở nụ cười lạnh lẽo đáng sợ. Cơn ớn lạnh chạy dọc lưng tôi. Anh nhắc điện thoại lên rồi nhấn phím gọi nhanh.

“Ros này, chúng ta có bao nhiêu vốn ở Lincoln Timber?” anh tiên cơ.

Tôi nổi hết da gà. Ôi không, chuyện gì thế kia?

“Thế thì hợp nhất cổ phiếu vào GEH, rồi sa thải ban điều hành... trừ CEO ra... tôi không chấp nhận cái trò đó... Tôi nghe anh nói rồi, cứ làm thế đi... cảm ơn anh... cứ tiếp tục báo tin cho tôi.” Anh ngắt máy rồi thẫn thờ nhìn tôi một lúc.

Quái quỷ thật! Christian đang nổi khùng rồi.

“Có chuyện gì thế?”

“Là Line,” anh đáp.

“Line ư? Chồng cũ của Elena?”

“Đúng đấy. Chính ông ta là người đã đóng bảo lãnh cho Hyde.”

Tôi choáng váng nhìn Christian. Miệng anh đang mím lại thành một đường hằn dữ dằn.

“Rồi thì ông ta trông sẽ chẳng khác gì gã khờ,” tôi lẩm bẩm, mất hết cả dũng khí. “Ý em là, Hyde lại mắc vào trọng tội khác trong khi tại ngoại.”

Mắt Christian nheo lại rồi anh tủm tỉm cười. “Nghĩ sao thì cũng làm vậy đấy, bà Grey.”

“Anh đã làm gì rồi?” Tôi quỳ dậy, đối diện với anh.

“Anh tung hê ông ta đi.”

Ô kia! “Um... thế thì hơi hấp tấp quá,” tôi nhận xét.

“Anh là kiểu người đã-quyết-là-làm-ngay-lấp-tự mà.”

“Em nhận ra rồi mà.”

Mắt anh nheo lại, môi mím chặt. “Anh từng có kế hoạch dự phòng này từ trước rồi,” anh lạnh lùng kể.

Tôi nhúm mày. “Ồ, thế à?”

Anh dừng lại, như thể đang cân nhắc gì đó, rồi hít một hơi thật sâu.

“Khi anh hai mươi một tuổi, Line đã đánh vợ một trận tơi bời thê thảm. Ông ta làm vỡ xương hàm, gãy tay trái và bốn chiếc xương sườn vì bà ấy quan hệ với anh.” Mắt anh nhìn dữ dội. “Và giờ anh vừa biết được ông ta đã bảo lãnh ột gã cố tìm cách giết anh, bắt cóc em gái anh, rồi làm rạn xương sọ vợ anh. Thế là quá đủ rồi. Anh nghĩ đã đến lúc phải trả đũa.”

Tôi tái nhợt. Quỷ thần ơi. “Nghĩ sao làm vậy rồi, ngài Grey,” tôi lẩm bẩm.

“Ana, anh chỉ làm được thế. Không phải lúc nào anh cũng bị thôi thúc phải trả thù, nhưng anh không thể để ông ta nhơn nhơn thoát khỏi chuyện này. Việc ông ta đã làm với Elena... ừ thì đáng lẽ bà ta có thể kiện, nhưng bà ấy lại không làm. Đó là quyền lựa chọn của bà ấy.”

“Nhưng ông ta đã vượt quá xa với vụ Hyde lần này. Line đã biến thành chuyện cá nhân khi đeo bám gia đình anh. Anh sẽ bóp nghẹt ông ta, phá tan công ty ông ta ngay trước mũi ông ta, rồi bán đấu giá cho người trả giá cao nhất. Anh sẽ làm ông ta phá sản.”

Ồi...

“Vả lại.” Christian nhếch miệng cười. “Ta sẽ kiếm được khá tiền từ vụ này.”

Tôi trân trối nhìn vào đôi mắt xám sáng long lanh đột nhiên trở nên dịu dàng hơn.

“Anh không định làm em sợ,” anh khẽ vỗ về.

“Không đâu,” tôi nói dối.

Anh nhướn cao lông mày, thích thú.

“Chỉ là anh khiến em ngạc nhiên quá,” tôi lí nhí rồi nuốt khan. Đôi khi Christian thực sự thật đáng sợ.

Anh lướt làn môi lên môi tôi. “Anh sẽ làm mọi thứ để em được an toàn. Để gia đình anh được an toàn. Để bé con được an toàn,” anh thì thào rồi áp bàn tay xòe rộng lên bụng tôi, xoa nhẹ nhẹ.

ĐÃ HAI NGÀY TRÔI QUA từ hôm đi pic-nic. Christian vẫn cứ cư xử như thể tôi làm bằng gương bằng kính vậy. Anh vẫn chưa chịu cho tôi đi làm, thế nên tôi đành làm việc ở nhà thôi. Tôi gác cả chồng thư thối mắc vừa đọc xong sang một bên bàn rồi thở dài thườn thượt. Christian và tôi chưa quay lại phòng giải trí kể từ lần tôi phải dùng đến mã an toàn.

Thế mà anh nói anh nhớ chuyện ấy. Ừ thì, tôi cũng thế...

Những suy nghĩ dang dở của tôi bị ngăn lại bởi tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm ái ngân vang khắp nhà. Christian đang chơi đàn; không phải giai điệu rền rĩ anh thường đánh mà là một giai điệu du dương, tràn trề hy vọng – một bản nhạc tôi có biết, nhưng chưa từng thấy anh chơi.

Tôi nhón chân khẽ khàng tới vòm cửa dẫn vào phòng sinh hoạt chung rồi ngấm Christian ngồi bên chiếc đàn piano. Đang lúc trời chiều chạng vạng. Trời đổ rắng đỏ, ánh nắng phản chiếu lên mái tóc bóng láng màu đồng của anh. Tâm trí anh còn mải mê chơi nhạc, chưa nhận ra sự có mặt của tôi. Mấy ngày nay anh luôn rất sẵn lòng, rất ân cần chu đáo – giải bày rất tận tình những việc trong ngày của mình, từng suy nghĩ hay dự định của anh nữa. Cứ như thể anh vừa thoát ra khỏi tổ kén và sẵn lòng cho tôi khám phá.

Tôi biết thế nào anh cũng vào kiểm tra tôi trong ít phút nữa, thế là tôi nảy ra một ý tưởng. Quá háo hức, tôi lên ra ngoài, mong rằng anh chưa phát hiện ra, rồi chạy về phòng, vừa đi vừa cởi quần áo, tới khi chẳng còn mặc gì ngoại trừ chiếc quần lót ren màu xanh lơ nhạt. Tôi tìm một chiếc áo dây cũng màu xanh nhạt rồi mặc vội. Thế này sẽ che được mấy vết bầm tím. Nháo nhào vào phòng để đồ, tôi lôi chiếc quần jean mài bạc màu của anh từ ngăn kéo ra – chiếc quần anh vẫn mặc khi ở phòng giải trí, món đồ tôi thích nhất. Nhấc chiếc BlackBerry của mình đặt trên bàn cạnh giường, gấp chiếc quần lại thật vuông vức, tôi quỳ xuống cửa phòng ngủ. Cánh cửa đang khép hờ, tôi chợt nghe thấy một giai điệu khác cất lên, bản nhạc này thì tôi không biết. Nhưng vẫn là âm điệu tràn trề hào hứng; rất dễ thương. Tôi hồi hã gõ một email.

Từ: Anastasia Grey

Chủ đề: Khoái lạc của chồng yêu

Ngày: 21 tháng 9 năm 2011 20:45

Tới: Christian Grey

Thưa ngài

Em đang chờ chỉ thị của ngài.

Luôn là của anh.

Bà G x

Tôi nhấn nút “gửi”.

Một lát, tiếng nhạc ngưng giữa chừng. Tim tôi nhảy tưng lên và bắt đầu nện thành thịch. Tôi chờ đợi, cuối cùng chiếc BlackBerry cũng rung lên.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Khoái lạc của chồng yêu

Ngày: 21 tháng 9 năm 2011 20:48

Tới: Anastasia Grey

Bà G

Anh thấy tò mò rồi đấy. Anh sẽ tới tìm em đây.

Sẵn sàng đi.

x

Christian Grey

CEO đang háo hức, Grey Enterprises Holdings, Inc

Sẵn sàng ư! Tim đập rộn ràng, thế là tôi bắt đầu đếm. Ba mươi bảy giây sau cánh cửa mở ra. Tôi cúi nhìn đôi bàn chân để trần của anh dừng lại nơi ngưỡng cửa. Ừm. Anh lẳng lặng chưa nói gì. Anh cứ im lặng thật lâu. Ôi quái quỷ thật. Tôi cố ngăn mình không ngược lên nhìn anh, cứ cúi gằm mặt xuống.

Cuối cùng, anh với tay nhặt chiếc quần jean lên. Anh vẫn chưa mở lời nhưng tiến về phía lối vào phòng để đồ trong khi tôi vẫn bất động, ôi chao... là thế đây. Tim tôi đập như trống trận, cảm nhận thấy rõ sự dâng lên ào ạt của chất adrenaline đang len lỏi trong cơ thể mình. Tôi oằn mình khi cơn kích động đang dâng lên. Anh sẽ làm gì với tôi đây. Một lát sau, anh quay lại, đã thay chiếc quần jean.

“Thế là em muốn chơi hả?” anh khẽ hỏi.

“Vâng.”

Anh không đáp, tôi đánh liều liếc vội lên... chiếc quần anh đang mặc, cặp đùi dưới lớp vải quần, chỗ gồ lên êm ái nơi khóa quần, cúc trên để mở chỗ thắt lưng, vùng ngấn bụng dưới gợi cảm, lộ cả rốn, vùng cơ bụng đẹp như tạc, lông ngực mơn man, đôi mắt xám sáng rực và đầu anh nghiêng một bên. Anh đang nhướng lông mày. Ôi trời.

“Vâng gì cơ?” anh vặn lại.

Ồ hay.

“Vâng, thưa ngài.”

Ánh mắt anh hiền hòa hẳn. “Ngoan lắm,” anh đáp, rồi xoa đầu tôi. “Anh nghĩ ta lên tầng thôi,” anh nói thêm. Bên trong tôi như đang tan chảy, bụng dưới thắt lại đầy mê li.

Anh nắm tay tôi, thế là tôi bước theo anh đi qua nhà lên cầu thang. Dừng lại bên ngoài cửa phòng giải trí, anh cúi xuống nhẹ nhàng hôn tôi, rồi siết tay tôi thật chặt.

“Em biết không, em vừa top lại vừa bot[54] gỏi lắm đấy nhé,” anh khẽ nói khi vẫn kề sát môi tôi.

[54] Nguyên văn: You’re topping from the bottom, là một thành ngữ ám chỉ vai trò của một người khi tham gia hoạt động tình ái, thể hiện tư cách chủ động hay bị động trước đối tác.

“Nghĩa là sao?” Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì.

“Đừng lo. Anh sẽ sớm quen với điều đó thôi,” anh cười cười đáp lại, lướt mũi mình dọc theo quai hàm tôi rồi khẽ cắn lên vành tai. “Khi nào vào trong phòng, cứ quỳ xuống, như anh từng bảo em rồi nhé.”

“Vâng... thưa ngài.”

Anh cúi nhìn tôi, mắt sáng rực yêu thương, kinh ngạc và những ý nghĩ rất ranh mãnh.

Chà chà... Cuộc sống bên Christian chẳng bao giờ nhàm chán cả, và tôi còn được tận hưởng cả một chặng đường dài phía trước. Tôi yêu anh chàng này: chồng tôi, người tôi yêu dấu, cha của con tôi, đôi khi thống trị tôi... đúng là chàng trai Muôn Màu Muôn vẻ của tôi.

76. Phần Kết (hết)

Phần kết

Dinh cư Đồ sộ, tháng 5 năm 2014

Tôi nằm dài trên tấm khăn trải pic-nic, ngắm nhìn bầu trời mùa hạ trong xanh, những đám cỏ xanh vươn cao và những bông hoa đồng nội tỏa ra阵阵 nắng nhìn của tôi. Hơi nóng của ánh dương chiều hạ sượt ẩm làn da, thấu tới tận xương tủy, lan cả xuống vùng bụng, tôi cứ nằm thật thoải mái, cơ thể hoàn toàn thả lỏng như chiếc kẹo dẻo. Dễ chịu thật. Có trời mới biết... tuyệt diệu làm sao. Tôi tận hưởng từng khoảnh khắc này, khoảnh khắc thanh bình, viên mãn. Đáng lẽ tôi phải thấy áy náy với cảm giác vui vẻ, trọn vẹn này mới phải, nhưng quả tình tôi lại không thấy thế. Cuộc sống nơi đây, ngay bây giờ thật tuyệt vời, tôi biết mình nên trân trọng nó và sống tận hưởng từng phút giây như chồng tôi.

Christian đang nắm khẽ bên tôi, bàn tay xoa nhẹ nhẹ trên bụng tôi, những ngón tay dài xò ra thật rộng.

“Con gái anh thế nào rồi?”

“Con bé đang nhảy nhót đấy.” Tôi bật cười.

“Nhảy nhót ư? À, ừ! Wow. Anh có thể cảm thấy con bé.” Anh cười tươi khi Kẹo Con Số Hai đang ngo ngoáy trong bụng tôi.

“Em nghĩ con bé thấy thích chuyện ấy rồi đấy.”

Christian nhún mày. “Thế hả?” anh lạnh lùng đáp. Anh chuyển mình, áp môi lên vùng bụng lúm lúm của tôi. “Sẽ không có chuyện đó tới khi nào con được ba mươi tuổi đâu nhé, cô nương à.”

Tôi cười khúc khích, “Ồi, Christian, sao mà anh diễn giỏi thế.”

“Không hề, anh là ông bố hay lo xa đấy chứ.” Anh ngược nhìn tôi, lông mày nhíu lại đầy lo âu.

“Anh là ông bố tuyệt vời, đúng như em biết.” Tôi vuốt ve khuôn mặt đáng yêu của anh, anh nở nụ cười duyên dáng quen thuộc đáp lại.

“Anh thích cái này lắm,” anh khẽ nói, xoa xoa rồi hôn lên bụng tôi. “Cảm nhận được em nhiều hơn ấy chứ.”

Tôi bĩu môi. “Em chẳng thích thế tẹo nào.”

“Lúc em tới mới tuyệt làm sao.”

“Kìa Christian!”

“Và anh đang mong được nếm vị sữa mẹ nữa đây.”

“Christian này! Anh thật quái...” Anh bỗng nhào xuống tôi, hôn thật mạnh, vắt một chân qua người tôi, rồi giữ chặt hai tay tôi phía trên đầu. “Em vẫn thích những trò tình ái quái đản còn gì,” anh khẽ nhắc, rồi cọ mũi dọc theo mũi tôi.

Tôi toét miệng cười, lây theo nụ cười tươi rói ranh mãnh của anh. “Vâng, em thích trò chơi tình ái của anh. Và em yêu anh. Vô cùng.”

TÔI CHOÀNG TỈNH GIÁC, bị đánh thức bởi tiếng cười ré lên đầy thích thú của con trai tôi, dù chưa nhìn thấy thằng bé hay Christian đâu, tôi vẫn vô tư cười theo. Ted vừa chớp mắt đã dậy rồi, thằng bé và Christian đang đùa giỡn ở đâu đây. Tôi nằm im, vẫn thấy ngạc nhiên khi biết Christian biết nó đùa. Sự kiên nhẫn của anh với Teddy quả là phi thường – còn hơn hẳn đối với tôi. Hừm. Nhưng mà, thế cũng phải thôi. Và cậu con trai bé bỏng đáng yêu của tôi, báu vật của cả bố và mẹ, chẳng hề biết sợ là gì. Trái lại, Christian vẫn quá bao bọc – với cả hai mẹ con. Ôi, chàng Năm Mươi tốt bụng, ưa kiểm soát và sớm nắng chiều mưa của tôi.

“Đi tìm mẹ thôi. Mẹ đang ở đâu đó trong cánh đồng ấy.”

Ted nói gì đó nhưng tôi không nghe rõ, rồi Christian cười rộ lên, rất vui vẻ. Âm thanh thật diệu kì, chứa chan niềm hân hoan phụ tử. Tôi không nhìn được nữa. Tôi chống khuỷu tay nhòm dậy nhìn trộm hai bố con từ chỗ nấp kín đáo của mình sau những khóm cỏ cao vút.

Christian đang xoay tròn Ted, khiến cậu bé cười ré lên khoái chí. Anh dừng lại, lẳng cậu bé lên trên không – tôi nín thở – rồi anh đỡ lấy con. Ted cười ngặt nghẽo thật hồn nhiên, còn tôi thì thở phào nhẹ nhõm. Ôi, bé con của tôi, con trai yêu dấu của tôi, lúc nào cũng nghịch.

“Nửa đi, bố!” cậu bé kêu ồm lên. Christian làm theo, còn tim tôi thì như bật thót ra khỏi lồng ngực lần nữa khi thấy anh tung Teddy lên trên không rồi lại đỡ lấy cậu bé, ôm con vào lòng. Christian hôn lên mái tóc màu đồng của Ted, thơm lên má con, rồi cù thằng bé một lúc lâu. Teddy cười thê lên, vịn vẹo người và đẩy vào ngực Christian, muốn thoát ra khỏi tay anh. Christian vừa cười vừa đặt con xuống đất.

“Đi tìm mẹ thôi. Mẹ đang trốn trong cỏ ấy.”

Ted cười tươi rói, thích thú với trò chơi này, ngó nghiêng quanh đồng cỏ. Thằng bé nắm tay Christian, chỉ chỗ đâu đó chỗ không có tôi, khiến tôi bật cười khúc khích. Tôi nằm vội xuống, cũng thích lây trò chơi của con.

“Ted này, bố vừa nghe thấy tiếng mẹ. Con có nghe thấy không?”

“Mẹ!”

Tôi phì cười trước giọng điệu như mệnh lệnh của Ted. Chậc – cha nào con nấy, mà mới có hai tuổi thôi đấy.

“Teddy!” Tôi gọi với theo, ngược mắt nhìn trời và cười vu vơ.

“Mẹ ơi!”

Ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng bước chân hai bố con chạy trên cỏ, thoát đầu là Ted rồi tới Christian chạy ra từ sau đám cỏ cao ngất.

“Mẹ ơi!” Ted reo ồm lên như thể vừa tìm thấy kho báu ở núi Sierra Madre^[55], cậu bé nhào tới chỗ tôi.

[55] Kho báu ở Sierra Madre: mượn tên một bộ phim của Mỹ được sản xuất năm 1948.

“Chào con trai!” Tôi ôm con vào lòng, thơm lên bên má phúng phính của con. Cậu bé cười khúc khích, hôn đáp lại tôi, rồi nhoài người ra khỏi tay tôi.

“Chào mama.” Christian mỉm cười với tôi.

“Chào papa.” Tôi cười đáp lại, anh nhắc Ted lên rồi ngồi xuống cạnh tôi, đặt con trai trong lòng mình.

“Nhẹ nhàng với mẹ thôi con,” anh nhắc Ted. Tôi tủm tỉm cười – không quên kèm chút châm biếm. Anh lôi chiếc BlackBerry ở túi quần ra đưa cho Ted. Thế thì tối đa chúng tôi có được năm phút yên lành à xem.

Teddy mãi mê với chiếc điện thoại, đôi lông mày nheo nheo lại. Trông thằng bé sao mà nghiêm nghị thế, đôi mắt xanh tập trung cao độ, giống y như bố lúc đọc email. Christian hít hà mái tóc Ted, tìm tôi như muốn nẩy rộn lên khi ngửi hai bố con. Giống nhau như hai giọt nước: con trai tôi ngồi im lặng – chỉ ít cũng được một lúc thôi – trong lòng chồng tôi. Hai chàng trai tôi yêu quý nhất trên đời.

Dĩ nhiên rồi, Ted là đứa bé xinh xắn và tài giỏi nhất trên trái đất này, dù rằng tôi là mẹ nên nghĩ như thế cũng không sao. Còn Christian thì... chà chà, Christian đích thực là chính anh rồi. Áo phông trắng với quần jean, anh trông vẫn gọi cảm như thường. Tôi tu mấy kiếp mà trúng độc đặc thể này?

“Trông em đẹp lắm, bà Grey.”

“Cũng như anh thôi, ngài Grey.”

“Mẹ có đẹp không con giai?” Christian thì thầm bên tai Ted. Ted né người ra, càng chăm chú vào chiếc điện thoại của bố hơn.

Tôi phì cười. “Anh không phỉnh phờ được con đâu.”

“Anh biết.” Christian cười và hôn lên tóc Ted. “Anh vẫn chưa tin được là ngày mai con sẽ lên hai tuổi.” Giọng anh đượm vẻ băng khuâng. Anh với tay đặt lên bụng bầu căng tròn của tôi. “Mình có thật nhiều con vào nhé,” anh đề nghị.

“Ít nhất cũng một bé nữa.” Tôi cười, còn anh thì xoa xoa bụng tôi. “Con gái anh thế nào?”

“Bé ngoan. Em đoán chắc ngủ rồi.”

“Chào chú Grey. Chào cô Ana.” Chúng tôi cùng quay sang và thấy Sophie, cô con gái mười tuổi của Taylor đi ra từ bụi cỏ cao.

“Soeee,” Ted reo lên thích thú khi nhận ra cô bé. Thằng bé nhào ra khỏi lòng Christian, buông chiếc BlackBerry khỏi tay.

“Cháu mang ít kem từ chỗ Gail tới,” Sophie nói. “Cháu cho Ted một que được không?”

“Được chứ,” tôi đáp. Ôi chà chà, rồi sẽ bữa bãi lắm à xem.

“Kem!” Ted chìa tay ra và Sophie đưa một que cho bé. Kem đang chảy giọt ra rồi.

“Đây, đưa mẹ xem nào.” Tôi ngồi dậy, lấy que kem từ tay Ted, rồi vội đưa vào miệng, liếm chỗ nước kem đang chảy ra. Ừm... Vị việt quất, mát lạnh và ngon tuyệt.

“Của con chứ!” Ted phản đối, cao giọng giận dữ.

“Của con đây.” Tôi trả que kem đã bớt chảy nước lại cho con, cậu bé đưa ngay vào miệng, cười tươi rói.

“Cháu đưa Ted đi dạo được không ạ?” Sophie hỏi.

“Được chứ.”

“Đừng đi xa quá nhé.”

“Không đi xa đâu ạ, chú Grey.” Đôi mắt nâu lục nhạt của Sophie mở tròn nghiêm nghị. Tôi nghĩ cô bé chắc hơi sợ Christian. Cô bé chìa tay ra, Teddy nắm ngay lấy. Hai đứa bé cùng dắt tay nhau chậm chậm đi qua đám cỏ.

Christian cứ dõi mắt nhìn theo. “Bọn trẻ sẽ ổn thôi mà, Christian. Ở đây không có gì làm hại tụi trẻ đâu?” Anh hơi cau mày nhìn tôi, thể là tôi nhào vào lòng anh.

“Với cả, Ted cực kì mê mẩn Sophie cơ mà.”

Christian phì cười và dụi vào tóc tôi. “Con bé rất tươi vui.”

“Đúng thế. Xinh xắn nữa. Một thiên thần tóc vàng.”

Christian ngẩn người rồi đặt tay lên bụng tôi. “Bé gái, hả?” Có chút rưng rưng trong giọng nói của anh. Tôi luồn bàn tay ra sau đầu anh.

“Anh không phải lo lắng gì cho con gái mình ít nhất ba năm nữa đâu. Em sẽ bọc kỹ con bé ở đây mà. Được không?”

Anh hôn phía sau tai tôi rồi cạ rằng quanh vành tai.

“Em bảo sao cũng được, bà Grey.” Rồi anh cắn tôi một cái, khiến tôi la lên.

“Đêm qua anh thích lắm,” anh nói thêm. “Ta nên thường xuyên làm thế hơn “

“Em cũng thế.”

“Và sẽ thế được nếu em nghỉ việc...”

Tôi tròn mắt và anh siết chặt vòng tay quanh người tôi và cười khi vẫn áp sát cổ tôi.

“Em đang trừng mắt với anh à, bà Grey?” Giọng điệu dọa nạt nhưng lại gợi tình, khiến tôi oằn mình, nhưng vì đang ở giữa đồng cỏ với bọn trẻ ngay gần đây, tôi đành bỏ lơ vẻ mặt của anh đi.

“Nhà xuất bản Grey có tác giả trong danh sách bán chạy nhất của tờ Thời báo New York – lượng sách bán được của Boyce Fox là hiện tượng đặc biệt, mảng kinh doanh sách điện tử đang tiến triển tốt. Và cuối cùng em đã chọn được đội ngũ nhân viên thích hợp làm cùng mình.”

“Em đang làm ra tiền trong thời buổi kinh tế khó khăn này đấy,”

Christian bổ sung thêm, giọng nói rõ ràng rất tự hào. “Nhưng mà... anh thích em cứ dạo bước chân trần khi bầu bì loang quanh trong bếp thôi.”

Tôi ngả người ra để nhìn thẳng vào anh. Anh cúi nhìn tôi, mắt sáng rực.

“Em cũng thích thế,” tôi đáp, thế là anh hôn tôi, bàn tay vẫn đặt lên gò bẹn của tôi.

Thấy đang vui vẻ, tôi được đà nhắc đến một chủ đề tế nhị. “Anh nghĩ thêm gì về gợi ý của em chưa?”

Anh ngây người. “Ana, nhất định là không.”

“Nhưng Ella là một cái tên hay mà.”

“Anh sẽ không đặt tên con gái theo tên mẹ mình đâu. Không được. Không nói nhiều nữa.”

“Anh chắc chứ?”

“Ừ.” Anh đỡ cằm tôi, ánh nhìn tha thiết, trong lòng không yên. “Ana, thôi đi. Anh không muốn con gái mình bị nhúng chìm vì quá khứ của anh đâu.”

“Được rồi mà. Em xin lỗi.” Khi thật... Tôi đâu muốn làm anh cáu giận cơ chứ.

“Thế có phải hơn không. Hãy thôi hoài công vô ích đi,” anh nhắc. “Em cứ bắt anh phải nhận rằng mình yêu bà ta, lại cứ nhắc đi nhắc lại tên bà ấy. Thế đủ rồi.”

Ôi đừng mà. Tôi lặn mình vào lòng anh, cười rồi đưa hai tay giữ đầu anh.

“Em xin lỗi mà. Thật lòng đấy. Làm ơn đừng giận em nữa.” Tôi hôn anh, rồi thơm lên khóe miệng anh. Một tích tắc sau, anh chìa phía bên kia ra, tôi cười và cũng thơm lên đó. Anh chỉ lên mũi. Tôi hôn lên theo. Anh cười rạng rỡ rồi đặt tay ra phía sau hông tôi.

“Ô hay, bà Grey – anh phải làm gì với chỗ đấy nhỉ?”

“Em chắc anh sẽ nghĩ ra trò gì đó,” tôi ê a. Anh cười ồ rồi bỗng nhiên đặt tôi nằm xuống chiếc chăn trải.

“Thế nếu anh làm ngay giờ thì sao?” anh thì thào, ánh mắt ánh lên đầy nhục dục.

“Christian này!” tôi la lên.

Bỗng nhiên có tiếng Ted kêu thét lên. Christian nhồm ngay dậy thật nhẹ nhàng rồi chạy về phía tiếng gọi.

Tôi thông thả đi theo. Sâu thẳm trong lòng mà nói, tôi không thấy lo lắng nhiều như Christian – tiếng khóc ấy không đủ khiến tôi bỏ nháo bỏ nhào tới xem có chuyện gì không.

Christian nhấc bổng Teddy lên bằng cả hai tay. Bé con của tôi đang khóc nức nở và chỉ tay xuống dưới đây, chỗ chiếc kem rơi xuống tan ra sũng nước, thấm cả vào cỏ.

“Em ấy làm rơi,” Sophie ủ rũ giải thích. “Em ấy đáng lẽ có thể ăn chiếc của cháu, nhưng cháu lại ăn xong rồi.”

“Ôi, Sophie yêu dấu, đừng lo thế.” Tôi xoa tóc cô bé.

“Mẹ ơi!” Ted khóc nức lên, chìa hai tay về phía tôi. Christian miễn cưỡng buông câu bé ra để tôi đỡ lấy con.

“Đây rồi, thôi nào.”

“Kem,” cậu bé nức nở.

“Mẹ biết rồi, con trai. Mình sẽ vào gặp bác Taylor rồi lấy chiếc kem khác.” Tôi hôn lên đầu con... ồ, mùi thơm của bé tuyệt thật, hương thơm của một bé con đáng yêu.

“Kem,” thằng bé sụt sịt mũi. Tôi nắm tay bé con rồi thơm lên những ngón tay dính nhơm nhớp.

“Mẹ thấy có vị kem trên tay con đây này.”

Ted ngừng khóc và hít hà kiểm tra tay mình.

Bé con làm theo. “Kem thật!”

“Ừ. Vị kem que đấy.”

Thằng bé cười hớn hở. Đúng là cậu con trai thay đổi nhanh như chong chóng, y như bố. Nhưng thôi, chí ít có thể bỏ qua cho thằng bé – nó mới hai tuổi đầu.

“Mình vào gặp bác Taylor đi?” Bé con gật gù, nở nụ cười trẻ thơ xinh xắn. “Mẹ có để bố ẵm mẹ không?” cậu bé lúc lắc đầu rồi quàng hay tay quanh cổ tôi, ôm chặt tôi lại, dụi mặt vào cổ tôi.

“Mẹ nghĩ bố cũng muốn thưởng thức món kem xem sao,” tôi thì thào vào tai Ted. Ted nhú mày nhìn tôi, rồi nhìn xuống tay mình và chìa ra cho ba. Christian cười rồi dứt tay Ted vào miệng.

“Hừm... ngon đấy.”

Ted bật cười khanh khách, với sang muốn Christian bế cậu. Christian quay sang cười với tôi rồi đỡ Ted bằng hai tay, kẹp cậu bé bên hông.

“Sophie này, Gail đâu rồi?”

“Bác đang trong nhà chính.”

Tôi liếc sang Christian. Nụ cười của anh buồn vui lẫn lộn, không biết anh đang nghĩ gì nữa.

“Em chăm con quá đấy,” anh xét nét.

“Thằng bé ư?” Tôi xoa xoa tóc con trai. “Chỉ là vì em hiểu kha khá về những thành viên nam nhà Grey mà.”

Teddy nhào người khỏi tay Christian. Giờ thằng bé muốn tự đi bộ, đúng là một bé con ương ngạnh. Tôi nắm lấy tay con, bố cầm tay bên kia, rồi cùng tung tăng tung tẩy dắt Teddy ở giữa suốt dọc đường về nhà, Sophie nhảy tung tăng phía trước chúng tôi.

Tôi vẫy tay chào Taylor, anh ấy đang trong ngày nghỉ phép hiếm hoi của mình, đứng bên ngoài garage, mặc quần jean và áo may-ô và đang loay hoay sửa chiếc xe máy cũ.

TÔI DỪNG BƯỚC TRƯỚC CỬA PHÒNG TED và lắng nghe giọng Christian đọc truyện cho con. “Tớ là Lorax[56]! Tớ nói chuyện với cây cỏ...”

[56] The Lorax: tên một truyện viết cho thiếu nhi của Dr. Seuss xuất bản lần đầu năm 1971.

Khi tôi lén nhìn vào trong, Teddy đang thiêm thiếp ngủ trong khi Christian vẫn tiếp tục đọc truyện. Anh ngược lên nhìn khi thấy tôi mở cửa và đóng quyển truyện lại. Anh đặt ngón tay lên môi ra hiệu rồi bật chiếc máy báo khóc đặt bên cạnh chiếc giường củi của Ted. Anh chỉnh lại chăn đệm cho Ted, vuốt má con,

rồi đứng dậy và rón rén đi nhón mũi chân qua chỗ tôi mà không gây ra tiếng động nào. Khó mà nhìn được cười khi thấy điệu bộ ấy.

Ra tới hành lang, Christian kéo tôi vào lòng. “Chúa ơi, anh yêu thằng bé, nhưng khi nó ngủ rồi mới thật là tuyệt,” anh mấp máy miệng khi áp sát môi tôi.

“Hoàn toàn nhất trí với anh.”

ANH CÚI NHÌN TÔI với đôi mắt thật dịu dàng. “Không thể tin được thằng bé mới ở cùng ta hai năm thôi.”

“Em hiểu.” Tôi hôn anh, và chính lúc đó, tôi nhớ lại lúc sinh Teddy: tôi phải nhập viện mổ cấp cứu, Christian thì lo lắng đến cùng cực, còn bác sĩ Greene vẫn giữ được bình tĩnh khi Kẹo Con của tôi ở tình trạng nguy kịch. Tôi rùng mình khi nhớ lại kỉ niệm này.

“Chị Grey, chị đã đau đẻ được mười lăm tiếng rồi. Các cơn co bóp dạ con đang chậm dần dù đã dùng Pitocin hỗ trợ. Cần phải mổ để cấp cứu thôi – em bé đang gặp nguy hiểm.” Bác sĩ Greene kiên quyết nói.

“Cũng đến lúc rồi cơ đấy!”

Christian gần giọng, nhưng bác sĩ Greene phớt lờ anh đi.

“Christian, yên nào.” Tôi siết chặt tay anh. Giọng tôi thật thều thào và yếu ớt, mọi thứ trở nên mờ nhạt – tường nhà, máy móc, những chiếc áo choàng xanh... tôi chỉ muốn ngủ thiếp đi. Nhưng tôi còn một việc quan trọng phải làm đấy... Ôi, phải rồi. “Em muốn tự đẻ thường.”

“Xin chị đấy, Grey. Cần mổ đẻ.”

“Xin em, Ana,” Christian van nài. “Thế thì tôi có ngủ mất không?”

“Có, em yêu, có đấy.” Giọng Christian gần nấc lên, rồi anh hôn lên trán tôi.

“Em muốn được gặp Kẹo Con.”

“Em sẽ gặp con mà.”

“Thôi được,” tôi lí nhí.

“Rốt cuộc cũng chịu,” bác sĩ Greene lầm bầm. “Y tá, chuẩn bị gây mê. Bác sĩ Miller, chuẩn bị cho phẫu thuật. Chị Grey, chúng tôi sắp chuyển chị tới phòng mổ.”

“Chuyển phòng ư?” Cả Christian và tôi cùng thốt lên.

“Đúng thế. Ngay bây giờ.”

Rồi đột nhiên chúng tôi di chuyển – rất nhanh, những bóng đèn trên trần chỉ mờ mờ ảo ảo thành một dãy ánh sáng lấp lóa trong khi tôi được đẩy đi băng băng trên hành lang.

“Anh Grey, anh cần phải thay quần áo vô trùng.”

“Sao cơ?”

“Ngay đi, anh Grey.”

Anh siết chặt tay tôi rồi buông ra.

“Christian,” tôi gọi với theo, bỗng thấy lo sợ.

Chúng tôi đi qua một loạt cánh cửa nữa, một y tá nhanh chóng dựng một tấm chắn qua ngực tôi. Cánh cửa mở ra rồi khép lại, có rất nhiều người trong phòng, ồn ào quá... tôi muốn về nhà.

“Christian đâu?” Tôi kiếm tìm từng khuôn mặt trong phòng để tìm chồng mình.

“Anh ấy sẽ vào với chị ngay thôi, chị Grey.”

Một lát sau, anh đứng cạnh tôi, mặc áo xanh lơ vô trùng, tôi lần tìm tay anh.

“Em sợ lắm,” tôi khẽ thốt lên.

“Đừng thế, em yêu, không sao đâu. Anh ở đây mà. Đừng sợ. Đâu có giống Ana mạnh mẽ của anh nhỉ.” Anh hôn lên trán tôi, và tôi chắc trong giọng nói của anh có điều gì đó không ổn.

“Chuyện gì thế?”

“Sao cơ?”

“Có chuyện gì không hay à?”

“Không sao đâu. Mọi việc đều ổn cả. Em yêu, chỉ là em mệt quá.” Mắt anh bừng lên lo lắng.

“Chị Grey, bác sĩ gây mê tới rồi. Anh ấy sẽ chỉnh lại liều lượng gây mê ngoài màng cứng, rồi chúng tôi sẽ tiến hành.”

“Cô ấy đang có cơn co bóp nữa.” Vùng bụng dưới tôi co thắt lại như thể bị một chiếc đai quần chặt lấy. Quái quỷ. Tôi bóp nghiêng tay anh khi cổ chịu đựng cơn đau. Nín nhịn cơn đau này mệt mỏi quá. Tôi mệt mỏi. Nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy rõ chất lỏng gây mê đang lan dần... lan dần xuống dưới. Tôi tập trung ngắm khuôn mặt Christian. Vào nếp nhăn giữa hai lông mày của anh. Anh đang gồng lên. Lo lắng lắm đây. Sao anh lại lo nhỉ?

“Chị có cảm thấy nó không, chị Grey?” Giọng nói kì quặc của bác sĩ vọng lại sau tấm chắn.

“Cảm thấy gì?”

“Chị không cảm thấy gì cả.”

“Không.”

“Tốt rồi. Bác sĩ Miller, làm thôi.”

“Em đang ổn lắm, Ana.”

Christian nhợt nhạt lắm rồi. Trán anh lấm tấm mồ hôi. Anh đang hốt hoảng. Đừng sợ sệt, Christian. Đừng sợ anh ơi.

“Em yêu anh,” tôi thốt lên.

“Ôi, Ana,” anh nấc lên. “Anh cũng yêu em, nhiều lắm.”

Tôi có cảm giác rất lạ ở phía dưới. Chưa từng như thế này bao giờ. Anh ngó qua tấm chắn, mặt nhợt nhạt, nhưng cứ nhìn trần trời, mê mải.

“Có chuyện gì thế?”

“Đang hút! Tốt rồi...”

Bỗng nhiên có tiếng khóc ré lên chói tai.

“Chị có một bé trai, chị Grey. Kiểm tra tình trạng apgar của bé đi.”

“Apgar ổn cả.”

“Em nhìn con được không?” Tôi hỗn hển.

Christian biến mất mấy giây rồi bước ra ngay, ôm theo con trai tôi đang được quấn tã xanh. Mặt bé hồng hào, lấm lem chất nhầy trắng và máu. Con yêu. Kẹo yêu. Theodore Raymond Grey.

Tôi ngược nhìn Christian, anh ứa nước mắt.

“Con trai em đây, bà Grey,” anh thì thào, giọng căng lên và khản đặc.

“Con trai của chúng mình,” tôi lắp bắp. “Thằng bé xinh quá.”

“Đúng thế,” anh đáp rồi đặt nụ hôn lên trán cậu bé xinh xắn của chúng tôi ngay dưới dóm tóc thẫm màu. Theodore Raymond Grey đang chẳng biết gì. Mắt nhắm nghiền, tiếng khóc ban nãy im bặt, cậu bé ngủ rồi. Bé con là hình ảnh đẹp đẽ nhất tôi từng được chứng kiến. Xinh đẹp quá thế, tôi bắt đầu trào nước mắt.

“Cảm ơn em, Ana,” Christian thì thào, mắt anh cũng ứa nước.

“Chuyện gì thế?” Christian nâng cằm tôi lên.

“Em đang nhớ lại lúc sinh Ted.” Christian mặt tái nhợt và úp tay lên bụng tôi.

“Anh sẽ không chịu được chuyện đó nữa đâu. Lần này nhất định chọn chỗ để rồi.”

“Christian, em...”

“Không được, Ana. Lần ấy em suýt chết đấy. Không đâu.”

“Em đâu có suýt chết cơ chứ.”

“Không được.” Giọng anh dứt khoát và khó mà cãi lại được, nhưng anh cúi nhìn tôi, ánh mắt dịu hân đi.

“Anh thích cái tên Phoebe,” anh thì thầm, lướt mũi dọc mũi tôi.

“Phoebe Grey à? Phoebe... Được đấy. Em cũng thấy thích.” Tôi ngẩng lên cười rạng rỡ.

“Hay lắm. Anh muốn làm nốt món quà cho Ted.” Anh nắm tay tôi cùng bước xuống cầu thang. Mắt anh sáng bừng lên thích thú; Christian mong đợi thời khắc này suốt cả ngày nay rồi.

“Em có nghĩ con sẽ thích không?” Tôi bắt gặp vẻ băn khoăn trong mắt anh.

“Con sẽ thích mà anh. Khoảng hai phút. Christian à, con mới hai tuổi thôi.”

Christian vừa sắp xếp xong đoàn tàu bằng gỗ anh đã mua tặng sinh nhật Teddy. Anh đã nhờ Barney ở văn phòng đổi hai đầu máy bé xinh thành chạy bằng năng lượng mặt trời giống như chiếc máy bay trực thăng tôi từng tặng Christian mấy năm trước. Christian có vẻ cứ lo lo lắng lắng suốt. Tôi đoán có lẽ vì anh muốn tự chơi đoàn tàu này một mình, xếp hết chỗ này là chặt kín sàn đá ở căn phòng ngắm cảnh lộ thiên của chúng tôi.

Ngày mai chúng tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc gia đình cho Ted. Dương Ray và José sẽ tới dự cùng toàn thể gia đình Grey, kể cả chị họ mới sinh của Ted, cô con gái hai tháng tuổi của Kate và Elliot. Tôi mong chờ được gặp Kate để xem cô bạn khi làm mẹ ra sao.

Tôi ngắm nhìn cảnh sắc khi mặt trời lặn xuống dưới không gian mô phỏng Olympic Peninsula. Mọi điều Christian hứa hẹn đều thành hiện thực, còn tôi thì đến giờ vẫn còn run lên vì vui thích như cái lần đầu tiên được chiêm ngưỡng cảnh này. Cực kì sống sít: ánh chiều chạng vạng đổ xuống không gian. Christian ôm choàng tôi vào lòng.

“Cảnh đẹp nhỉ.”

“Đúng thế,” Christian đáp, rồi khi tôi quay lại, anh đang cúi nhìn tôi, hôn phớt lên môi tôi. “Cảnh tuyệt đẹp,” anh khe khẽ nói. “Anh thích nhất đấy.”

“Mái ấm của mình đấy anh.”

Anh cười và lại hôn tôi. “Anh yêu em, bà Grey à.”

“Em cũng yêu anh, Christian. Mãi yêu.” Những ẩn ức của Christian, Giáng sinh đầu tiên của chú bé Christian

Chiếc áo nỉ tôi đang mặc vẫn còn mới nguyên. Mọi thứ đều mới mẻ. Tôi có một người mẹ mới. Mẹ làm bác sĩ. Mẹ có một chiếc tai nghe mà có thể đeo vào tai rồi nghe được nhịp tim của mình. Bà rất tử tế và hay mỉm cười. Lúc nào bà cũng tươi cười, để lộ những chiếc răng nhỏ xinh và trắng bóng.

“Con có muốn giúp mẹ trang trí cây thông không, Christian?”

Có một cái cây thật vĩ đại trong phòng cùng những chiếc ghế đi-văng cũng thật bự. Cái cây thật lớn. Tôi đã từng nhìn thấy những thứ vĩ đại như thế. Nhưng là ở cửa hàng. Chắc không phải ở trong nhà có kê đi-văng. Ngôi nhà mới của tôi có rất nhiều ghế đệm dài. Không phải chỉ một chiếc. Không phải chiếc ghế đệm nâu nhóp nhép.

“Lại đây, nhìn này con.”

Bà mẹ mới của tôi giờ cho tôi xem một chiếc hộp đựng đầy những trái cầu. Những trái cầu nhỏ xinh bóng loáng.

“Đây là đồ trang trí cho cây.” Đồ-trang-trí. Đồ-trang-trí. Đầu óc tôi cứ nhăm đi nhăm lại từ này. Đồ-trang-trí.

“Và đây...” Bà ngừng lời và lôi ra một chuỗi dây có gắn nhiều bông hoa nho nhỏ. “Đây là đèn dây. Chẳng đèn lên đã, rồi ta trang trí cây sau.” Bà đưa tay luồn vào tóc tôi. Tôi ngây người ra bất động. Nhưng tôi thích được những ngón tay bà trong tóc mình. Tôi muốn được gần gũi với Người Mẹ Mới. Mùi hương từ bà rất tuyệt. Sạch sẽ. Và bà chỉ chạm vào tóc tôi.

“Mẹ ới!”

Anh ta vừa gọi. Là Lelliot. Anh ấy to cao và hay lớn tiếng. Rất ồn ào. Anh ấy cứ nói và nói. Lúc nào cũng thế. Tôi thì chẳng nói năng gì. Tôi chẳng biết nói gì. Tôi chỉ nghĩ trong đầu thôi.

“Lelliot, con yêu, mẹ đang ở phòng khách.”

Anh ấy chạy nhào vào. Anh ấy vừa đi học về, tay cầm một bức tranh.

Bức tranh ấy anh vẽ tặng người mẹ mới của tôi. Bà cũng là mẹ của Lelliot nữa. Bà quỳ xuống, ôm anh ấy rồi xem bức tranh. Bức vẽ một ngôi nhà có bố, có mẹ và một cậu bé là Lelliot và một cậu bé là Christian. Christian thì nhỏ thó trong tranh Lelliot vẽ. Lelliot thì lớn đùng. Anh ta cười tươi rồi còn Christian thì mặt buồn thiu.

Bố cũng đang ở đây. Ông bước tới chỗ mẹ. Tôi giữ chặt chiếc chăn quàng của mình. Ông hôn Mẹ Mới và Mẹ Mới không sợ hãi. Bà mỉm cười và đáp lại ông. Tôi siết chặt chiếc chăn.

“Chào con, Christian.” Bố có giọng nói nhẹ nhàng, trầm trầm. Tôi thích giọng của ông. Ông chưa bao giờ nói to hay quát tháo, ông không quát nạt như... Ông đọc sách cho tôi nghe khi tôi đi ngủ. Ông đọc truyện về con mèo, cái mũ, hay những quả trứng màu xanh và món giăm bông. Tôi chưa thấy trứng xanh bao giờ cả. Bố quỳ xuống bên tôi.

“Hôm nay con đã làm gì thế?”

Tôi chỉ chiếc cây cho ông thấy. “Con đã mua cái cây đó hả? Cây thông giáng sinh ư?”

Tôi gật đầu để trả lời vâng.

“Cây đẹp lắm. Con và mẹ khéo chọn thật. Việc chọn cây đẹp là quan trọng lắm.”

Ông cũng xoa nhẹ lên tóc tôi. Tôi đứng ngây người và giữ chặt chiếc chăn quàng. Bố không làm tôi đau.

“Bố ới, xem tranh của con này.” Lelliot bức bối khi thấy bố nói chuyện với tôi. Lelliot cáu tiết với tôi. Tôi sẽ thui Lelliot khi anh ấy cáu với tôi. Mẹ mới cũng giận nếu tôi làm thế. Lelliot không tát lại tôi. Lelliot sợ tôi.

NHỮNG NGỌN ĐÈN TRÊN cây thật đẹp mắt.

“Đây, để mẹ chỉ cho con cách nhé. Luồn đầu dây vào chiếc móc, rồi con có thể treo nó lên trên cây.” Mẹ đặt đồ... đồ-trang-trí màu đỏ lên cái cây.

“Con thử treo quả chuông nhỏ này đi.”

Chiếc chuông nhỏ kêu leng keng. Khi tôi lắc lắc. Âm thanh thật vui nhộn. Tôi lại lắc lần nữa. Mẹ mỉm cười. Rất tươi. Nụ cười đặc biệt dành cho tôi.

“Con thích chuông hả, Christian?” Tôi gật đầu rồi lại lắc chiếc chuông, nó cứ ngân leng keng rất vui tai.

“Con có nụ cười đáng yêu lắm đấy, con trai yêu ả.” Mẹ chớp mắt và đưa tay lên dụi mắt. Bà vuốt tóc tôi. “Mẹ thích thấy con cười.” Tay mẹ đặt lên vai tôi. Đừng. Tôi lùi lại và giữ chặt chiếc chăn quàng. Mẹ trông thật buồn và rồi lại vui vẻ. Bà vuốt tóc tôi. “Ta treo quả chuông lên cây nhé?” Tôi gật đầu đồng ý.

“CHRISTIAN, CON PHẢI NÓI ẹ biết khi con đói nhé. Con làm được mà. Con có thể cầm tay mẹ rồi dẫn mẹ vào bếp và chỉ.” Bà chỉ ngón tay thon dài của bà về phía tôi. Móng tay của mẹ màu hồng bóng loáng.

Đẹp thật. Nhưng tôi không biết liệu mẹ mới có đang giận hay không nữa. Tôi đã ăn hết bữa tối. Mì ống với pho-mai. Ngon lắm.

“Mẹ không muốn con bị đói đâu, con trai nhé. Đồng ý chứ? Giờ con có muốn ăn kem không?”

Tôi gật đầu đồng ý! Mẹ mỉm cười với tôi. Tôi thích nụ cười của bà lắm. Còn tuyệt hơn cả món mì ống với pho-mai.

CÂY THÔNG ĐẸP TUYỆT. Tôi đứng ngắm nhìn mãi và vẫn ôm khư khư chiếc chăn quàng. Những chiếc đèn cứ nhấp nha nhấp nháy đổi hết màu này đến màu khác, khiến những đồ-trang-trí kia cũng đổi màu theo.

Tôi thích màu xanh lơ. Trên ngọn cây là một ngôi sao thật vĩ đại. Bố bế bổng Lelliot lên cao và Lelliot đặt ngôi sao lên cái cây. Lelliot cứ thích đặt ngôi sao lên đó. Tôi cũng muốn đặt ngôi sao lên... nhưng lại không muốn bố bế mình lên cao, tôi không muốn bố bế tôi. Ngôi sao giờ cứ sáng lấp lánh.

Bên cạnh cái cây là chiếc đàn piano. Mẹ mới của tôi cho tôi chạm vào những phím đen đen trắng trắng trên chiếc đàn. Đen với trắng. Tôi thích âm thanh ở những phím màu trắng. Tiếng ở phím đen cứ không đúng thế nào ấy. Nhưng tôi cũng thích cả âm thanh ở phím đen nữa. Tôi cứ chuyển từ trắng sang đen. Trắng rồi đen. Đen rồi trắng. Trắng, trắng, trắng, trắng. Đen, đen, đen, đen. Tôi thích âm thanh này lắm.

“Con có muốn mẹ chơi đàn con nghe không, Christian?”

Mẹ mới của tôi ngồi xuống. Bà chạm vào phím trắng và đen, bản nhạc vang lên. Bà nhấn cả bàn đạp phía dưới. Đôi khi thật náo động, đôi khi lại nhẹ nhàng. Bài hát rất vui vẻ. Lelliot cũng thích mẹ hát nữa. Mẹ hát về một chú vịt con xấu xí. Mẹ làm giả tiếng vịt kêu quạc quạc ngộ nghĩnh. Lelliot cũng bắt chước tiếng vịt quạc quạc, rồi xòe hai cánh tay vẫy vẫy như chim. Lelliot ngộ thật.

Mẹ cười phá lên. Lelliot cười vang. Tôi cũng cười.

“Con thích bài hát này hả Christian?” Và khuôn mặt mẹ buồn vui lẫn lộn.

TÔI CÓ MỘT CHIẾC TẮT. Nó màu đỏ và có hình một ông lão đội mũ đỏ với bộ râu xồm xoàm màu trắng. Đây là ông già Noel, hay đi tặng quà. Tôi từng nhiều lần thấy hình ông già Noel rồi. Nhưng ông ấy chưa từng tặng quà cho tôi bao giờ. Tôi là đứa trẻ hư. Ông già Noel không tặng quà cho những trẻ hư. Giờ tôi ngoan rồi. Mẹ mới bảo tôi là bé ngoan, rất ngoan là đằng khác. Mẹ Mới không biết chuyện. Tôi không bao giờ dám kể cho Mẹ Mới biết... rằng tôi là đứa trẻ hư. Tôi không muốn Mẹ Mới biết chuyện ấy.

BỐ TREO CHIẾC TẮT lên trên lò sưởi. Lelliot cũng có một chiếc tắt như thế. Lelliot còn biết đọc chữ trên chiếc tắt của anh ấy cơ. Nó đề Lelliot. Có cả chữ trên tắt của tôi. Christian. Mẹ Mới đánh vần thành tiếng. C-H-R-I-S-T-I-A-N.

BỐ NGỒI TRÊN GIƯỜNG của tôi. Ông đang đọc truyện cho tôi nghe. Tôi ôm chiếc chăn quàng của mình. Tôi có một căn phòng thật lớn. Thỉnh thoảng căn phòng tối om và thế là tôi gặp ác mộng. Những cơn mơ dữ dội về các chuyện trước kia. Mẹ mới đến bên giường tôi khi tôi gặp ác mộng. Bà nằm xuống và hát những khúc ru nhẹ nhàng để tôi chìm vào giấc ngủ. Bà có mùi thơm êm dịu, mới mẻ và đáng yêu. Mẹ Mới không hề lạnh lùng. Không như... không giống như... Thế là những giấc mơ không hay ho của tôi biến đi khi có bà thêm thiệp ngủ cạnh tôi.

ÔNG GIÀ NOEL ĐÃ ĐẾN. Ông ấy không biết tôi từng là đứa trẻ hư. Tôi thấy mừng là ông già Noel không biết gì. Tôi có một đoàn tàu, một chiếc máy bay trực thăng, một chiếc máy bay chở khách, một chiếc ô tô. Máy bay trực thăng của tôi biết bay cơ đấy. Máy bay trực thăng màu xanh lơ. Nó bay vòng quanh cây thông Noel. Nó bay phía trên chiếc đàn piano rồi đáp xuống giữa phím màu trắng. Nó bay qua mẹ, bay qua chỗ bố, bay trên cả Lelliot khi anh ấy mãi chơi bộ đồ Legos. Chiếc trực thăng cứ bay khắp nhà, qua cả phòng ăn, xuyên qua bếp. Nó bay vọt qua cửa phòng làm việc của bố, rồi lên cầu thang vào phòng ngủ của tôi, và phòng của Lelliot, vào cả phòng của bố mẹ. Nó bay khắp lượt ngôi nhà, vì lẽ đây là nhà của tôi. Tôi sống ở đây, trong nhà mình. Gặp gỡ anh chàng Năm mươi sắc thái

Thứ hai, ngày 9 tháng 5 năm 2011

“Để mai” tôi lau bầu xua Claude Bastille đi khi anh ta chần chừ đứng bên ngưỡng cửa văn phòng làm việc của tôi.

“Chơi golf tuần này đi, Grey.” Bastille cười toe toét rất kẻ cả, nắm chắc mình sẽ chắc thắng trong lượt đấu golf lần này.

Tôi cau mày nhìn theo khi anh ta đã quay lưng ra về. Lời tạm biệt vừa rồi của anh ta như sát muối vào những vết thương của tôi, bởi vì mặc dù sáng nay tôi đã nỗ lực phi thường trong bài tập sáng, huấn luyện viên riêng vẫn đá đít tôi. Bastille là người duy nhất có thể đánh được tôi, và giờ thì anh ta lại muốn chiếm thượng phong ở cuộc tỉ thí golf này. Tôi ghét cay ghét đắng trò golf với ghiếc, nhưng có quá nhiều giao dịch công việc lại dính dáng với trò lăn bóng ở sân nên tôi cũng phải chịu đựng những bài lên lớp của anh ta ở mảng này... Và mặc dù tôi không hề muốn nhưng phải thừa nhận Bastille rõ ràng có chiến thuật hiệu quả giúp cải thiện khả năng chơi của tôi.

Khi quay ra nhìn ngắm đường chân trời của Seattle, nỗi buồn chán quen thuộc lại ngấm ngấm len lỏi trong cõi lòng. Tâm trạng hiện giờ của tôi cũng nhạt nhẽo và u ám y như thời tiết vậy. Ngày tháng của tôi trôi qua lẫn lộn với nhau mà chẳng có điểm nhấn nào đặc biệt, thế nên tôi cần một dạng tiêu khiển nào đó. Tôi đã làm việc suốt tuần rồi, tới giờ vẫn bị giam hãm trong văn phòng, chẳng được nghỉ ngơi tẹo nào. Tôi không nên cảm thấy như thế này, nhất là sau vài trận đọ sức với Bastille. Nhưng mà đó là cảm giác hiện tại của tôi. Tôi nhớ nhỏ. Sự kiện gần đây đã tước đi niềm thích thú của tôi chính là việc tôi quyết định điều hai tàu chở hàng tới Sudan. Tôi bỗng nhiên nhớ ra – Ros đáng lẽ đã quay về báo cáo số liệu và thống kê cho tôi biết. Có chuyện quỷ gì đang giữ chân cô nàng vậy? Quyết tìm hiểu xem cô nàng đang làm trò quỷ gì, tôi ngó qua lịch làm việc và với lấy điện thoại.

Ôi, Chúa ơi! Tôi phải chịu đựng một cuộc phỏng vấn cho tạp chí sinh viên của WSU với quý cô Kavanagh bám dai như đĩa. Vì lẽ quái gì mà mình lại đồng ý việc này nhỉ? Tôi ghét cay ghét đắng trò phỏng vấn – những câu hỏi vô nghĩa do những kẻ ngốc rỗng tuếch, ngây ngô chẳng biết cái quái gì đặt ra. Điện thoại đổ chuông.

“Ừ,” tôi cao giọng với Andrea như thể trách móc gì cô ta. Thôi thì tôi đành chấp nhận cuộc phỏng vấn này quấy quá cho xong.

“Cô Anastasia Steele đang chờ gặp ngài, thưa ngài Grey.”

“Steele nào? Tôi đang chờ Katherine Kavanagh.”

“Là cô Anastasia Steele tới đây ạ, thưa ngài.”

Tôi cau có. Tôi vốn ghét những việc bất ngờ. “Cho cô ta vào,” tôi lau bầu, nhận thấy mình có vẻ đang hờn dỗi thật con nít nhưng cứ mặc kệ.

Chà chà chà... cô Kavanagh này không động vào được. Tôi biết bố cô ta, ông chủ của công ty truyền thông Kavanagh. Chúng tôi từng hợp tác công việc với nhau, và ông ta có vẻ là một ông chủ lạnh lợi, làm ăn có nhân cách đàng hoàng. Cuộc phỏng vấn này coi như là một đặc ân cho ông ta – một dịp tôi định để dành lúc nào đó thích hợp ỉn. Và tôi phải thừa nhận mình hơi tò mò về cô con gái của ông, thích chí xem xem liệu trái táo khi từ cây lặn xuống được bao xa.

Có chút lộn xộn ở cửa ra vào khiến tôi đứng bật dậy khi thấy một mái tóc dài màu hạt dẻ, chân tay thì nhợt nhạt, rồi một đôi mắt màu nâu bồ nháo bồ nhào lao vào phòng tôi. Tôi tròn mắt và kìm nén cơn giận dữ tự nhiên vốn dĩ trước vẻ vụng về ấy khi tôi nhào tới chỗ cô gái vừa đáp vào phòng tôi bằng hai tay với hai đầu gối chống sàn. Giữ hai bên vai mảnh khảnh của cô nàng, tôi đỡ cô đứng dậy.

Đôi mắt xanh lơ sáng ngời đầy bối rối giao với mắt tôi, khiến tôi khựng lại một lúc. Đôi mắt có màu kì lạ nhất từng gặp – màu xanh lơ rất ngây thơ trong sáng – và trong giây phút kì quặc ấy, tôi tưởng như cô ta có thể nhìn xuyên thấu qua tôi. Tôi thấy mình... trần trụi. Ý nghĩ ấy khiến tôi bủn rủn. Cô gái có khuôn mặt đáng yêu, nhỏ nhắn, giờ thì đang đỏ bừng lên vì ngượng, màu phớt hồng trẻ trung. Tôi thoáng tự hỏi liệu làn da khắp người cô có như thế không – không chút tí vết – và trông sẽ còn hồng lên như thế nào nếu bị quất bằng roi nhĩ. Khỉ thật. Tôi ngừng ngay ý nghĩ bất thường ấy lại, sợ rằng không biết sẽ dẫn tới đâu nữa. Đang nghĩ cái quái gì thế hả Grey? Cô gái này còn quá trẻ. Cô ta há hốc miệng nhìn tôi, khiến tôi

suýt lại đảo tròn mắt lần nữa. Phải rồi, thôi nào cưng, chỉ là khuôn mặt thôi mà, vẻ đẹp còn ẩn dưới vẻ bề ngoài cơ. Tôi muốn xua đi cái nhìn đầy ngưỡng mộ không chút che giấu từ đôi mắt xanh mở tròn xoe kia.

Đến lúc diễn rồi đây, Grey. Vui một chút xem sao. “Cô Kavanagh phải không? Tôi là Christian Grey. Cô không sao chứ? Mời cô ngồi xuống nhé.”

Lại đỏ mặt nữa rồi. Càng thêm hồi thúc, tôi ngắm kĩ cô bé hơn. Khá quyến rũ, kiểu vụng về – mảnh khảnh, trắng xanh, mái tóc bồng lên như bờm ngựa được buộc túm ra sau. Một cô nàng tóc thẩm màu. Phải rồi, hấp dẫn phết đây. Tôi đưa tay ra, cô nàng bắt đầu lúng búng xin lỗi rồi đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra bắt tay tôi. Da nàng mát và mềm mại thật, nhưng cái bắt tay mạnh mẽ dứt khoát khiến tôi bất ngờ.

“Cô Kavanagh bị ốm, nên cử tôi đi thay. Hy vọng ngài không thấy phiền, ngài Grey.” Giọng cô ấy nhẹ nhàng, có phần ngập ngừng nhưng rất êm ái, mắt thì chớp chớp liên hồi, làn mi dài cứ rung rinh phía trên đôi mắt xanh tròn xoe.

Không nén được giọng điệu buồn cười khi nhớ lại lúc cô ấy bước vào phòng làm việc của tôi chẳng-hề-tao-nhà, tôi hỏi xem cô là ai.

“Anastasia Steele. Tôi học văn học Anh với Kate, à ừm... Với Katherine... à... cô Kavanagh ở WSU.”

Mẫu người sách vở hay bên lên và bòn chòn chẳng? Có vẻ thế lắm; phục trang, che giấu thân hình mảnh khảnh dưới chiếc áo nỉ quá khổ và chiếc chân váy chữ A màu nâu.

Chúa ơi, cô nàng chẳng có khiếu ăn mặc gì cả? Cô ta bòn chòn nhìn quanh khắp phòng làm việc của tôi – mắt dõng vào mọi thứ chứ không chịu nhìn tôi, tôi lưu ý điểm này và hơi nhếch miệng châm chọc.

Làm sao mà cô nàng này làm phóng viên được nhỉ? Cô ấy chẳng toát lên chút quyết đoán nào cả. Tất cả những gì cô nàng có là vẻ lúng túng khá thú vị, kiểu nhu mì, dễ bảo của một... người phục tùng. Tôi lắc đầu, buồn cười khi những ý nghĩ không đúng nơi đúng lúc của mình đang lôi kéo theo. Lầm bầm mấy lời vô thưởng vô phạt, tôi mời cô ấy ngồi, rồi nhận thấy cô nàng đang ngó dăm dăm mấy bức tranh treo trong phòng. Trước khi tự ngăn mình lại thì tôi đã thấy mình đang đưa lời giải thích. “Của một nghệ sĩ địa phương đấy mà. Trouton.”

“Tuyệt vời quá. Những cái tầm thường trở thành phi thường,” cô ấy mơ màng đáp lời, bị hút vào vẻ đẹp nghệ thuật tinh tế của mấy bức tranh. Nét mặt của cô khi nhìn nghiêng rất thanh tú – mũi cao, làn môi đầy đặn và mịn màng – và lời cô ấy vừa nói phản ánh chính xác những cảm nhận của tôi. “Những cái tầm thường trở thành phi thường.” Nhận xét tinh tế đấy. Cô Steele này xem ra cũng sáng dạ đây.

Tôi nói mấy lời tán thành và lại thấy màu hồng từ từ xuất hiện trên làn da cô nàng. Khi ngồi xuống đối diện với cô, tôi cố kiềm chế những ý nghĩ của mình lại.

Cô nàng lôi một tờ giấy nhàu nhĩ cùng máy ghi âm kĩ thuật số ra khỏi chiếc túi xách to quá khổ của mình. Máy ghi âm kĩ thuật số ư? Chẳng phải mấy thứ dạng này đã lỗi thời cùng với băng ghi hình VHS rồi sao? Chúa ơi – cô nàng vụng về hết chỗ nói, đánh rơi cái thứ quái quỷ kia tới hai lần xuống bàn uống cà phê phong cách Bauhaus của tôi. Rõ ràng là cô ta chưa từng làm việc này, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy thích thú. Thường thì mấy cái kiểu lóng ngóng thế này sẽ làm tôi cáu điên lên ngay, nhưng giờ tôi đành giấu nụ cười bên dưới ngón tay trở và cố kìm lòng không với tay làm giúp cô nàng luôn cho xong.

Khi cô ấy càng ngày càng đỏ mặt, tôi bỗng nghĩ mình có thể cải thiện kĩ năng vận động của cô nàng với một chiếc roi da. Thường thì cách đó vẫn cứ khuất phục được mọi thói bất kham nhất. Ý nghĩ thiếu đứng đắn ấy khiến tôi phải cự mình trên ghế. Cô ấy len lén nhìn lên và cắn chặt làn môi dưới. Quý tha ma bắt tôi đi! Sao tôi lại chẳng để ý đến chiếc miệng kia từ này nhỉ?

“Xin lỗi, tôi không quen dùng máy này.”

Tôi biết chứ cưng – suy nghĩ của tôi đang châm chọc – nhưng giờ thì tôi chẳng thêm quan tâm, vì tôi không thể rời mắt khỏi khuôn miệng của em.

“Cứ tự nhiên đi, cô Steele.” Lúc này tôi cần thêm chút thời gian để dàn xếp lại những ý nghĩ khó kiểm soát được của mình. Grey ơi là Grey... thôi đi ngay.

“Ngài cho phép tôi ghi âm cuộc nói chuyện nhé?” cô ấy hỏi, vẻ mặt rất thật thà và chờ đợi.

Tôi muốn cười phá lên. Ôi, tạ ơn Chúa.

“Sau bao nhiêu phiền toái với cái máy này giờ, giờ cô lại xin phép tôi sao?” Cô nàng chớp mắt, đôi mắt tròn xoe và bối rối mất một lúc, và tôi thấy đầy lên cảm giác áy náy thật lạ lẫm. Hãy thôi tỏ ra như kẻ khờ kiếp đi, Grey.

“Tôi không thấy phiền đâu,” tôi hạ giọng nói thêm, không muốn phải chịu trách nhiệm vì cái nhìn đó.

“Kate – ý tôi là cô Kavanagh – có cho ông biết mục đích cuộc phỏng vấn này rồi chứ?”

“Vâng. Tôi sẽ trao bằng tốt nghiệp năm nay, bài viết sẽ đăng trên số ra dịp tốt nghiệp của tờ báo sinh viên.” Vì lẽ gì mà tôi lại đồng ý cái trò đầy nhử, chẳng biết nữa. Sam ở bộ phận PR bảo rằng làm thế là vinh dự cho trường, và ban Khoa học Môi trường ở Vancouver cần quảng bá để thu hút thêm nguồn tài trợ tương xứng với khoản trợ cấp tôi đã cho họ.

Cô Steele lại chớp đôi mắt xanh đang mở tròn, như thể lời tôi nói khiến cô nàng ngạc nhiên lắm, và kìa, có vẻ cô ta có ý không tán thành cơ đấy! Chẳng lẽ cô ta chẳng đọc chút tài liệu nào trước cuộc phỏng vấn này sao? Đáng ra cô ta phải làm thế mới phải chứ. Ý nghĩ ấy khiến tôi lạnh máu. Khó chịu thật, nếu đã chấp nhận mất thời gian thì tôi không muốn được đáp lại kiểu này.

“Tốt rồi. Tôi có vài câu hỏi, thưa ngài Grey.” Cô nàng vén một lọn tóc ra sau tai, khiến tôi quên bẵng cơn bực bội trong lòng.

“Mời cô cứ hỏi,” tôi đáp gọn lỏn. Khiến cô nàng phải vặn vẹo người đi nào. Rõ ràng là cô ấy lúng túng thật, co người lại, ngồi thẳng dậy, nâng hai bờ vai nhỏ nhắn của mình lên cao. Nhoài người nhấn nút “start” trên máy ghi âm, cô nhủ mày khi ngó xuống tờ ghi chú nhàu nhĩ.

“Ngài còn khá trẻ để gây dựng cả một đế chế như thế này. Nhờ đâu ngài có được thành công ấy?”

Ôi Chúa ơi! Chắc cô nàng có thể đặt một câu hay hơn thế chứ? Một câu hỏi quá ư ngớ ngẩn. Chẳng có tạo tác sáng tạo nào cả. Thất vọng thật. Tôi phô trương ngay câu trả lời thường lệ của mình về việc có được những con người xuất chúng ở Hoa Kỳ làm việc ỉnh. Những người tôi tin tưởng, và trả công hậu hĩnh – đại khái là thế... Nhưng cô Steele này, thực tế thì tôi cực kì tài ba trong việc mình làm. Với tôi thì việc ấy dễ dàng như trở bàn tay thôi. Mua lại những công ty hoạt động quản lý yếu kém rồi chỉnh đốn lại, còn nếu nó thực sự sụp đổ, tước đi hết tài sản của nó rồi đem bán đấu giá. Đơn giản chỉ là vấn đề nhận biết được sự khác biệt giữ hai mức độ này, và điều chủ chốt là việc dùng người. Để kinh doanh thành công thì cần dùng những người giỏi, mà tôi thì có tài đánh giá con người, giỏi hơn hầu hết mọi người.

“Biết đâu chỉ là may mắn,” cô ta khẽ đáp.

May mắn à? Con rùng mình khó chịu chạy dọc người tôi. May mắn sao? Không có chuyện may với mắn nào mắc mớ vào đây đâu, cô Steele. Trông cô nàng có vẻ khiêm tốn và hòa nhã, nhưng câu hỏi kiểu này là sao? Chưa từng có ai hỏi xem tôi có phải chỉ là gặp may bao giờ cả. Làm việc cật lực, kéo mọi người làm theo, luôn giám sát kĩ lưỡng họ, hối thúc họ khi cần; còn nếu họ không hoàn thành được nhiệm vụ thì thẳng tay gạt bỏ họ luôn. Đó là việc tôi đang làm, mà lại làm rất tốt là đằng khác. Chẳng đáng gì với may mắn hết! Hừm, thật vớ vẩn. Tôi khoe khoang sự hiểu biết uyên bác của mình bằng cách trích dẫn nguyên văn câu nói của một tư bản gia người Mỹ mà tôi hằng yêu thích với cô nàng.

“Nghe như ngài là người mắc chứng nghiện kiểm soát vậy,” cô nàng đáp luôn, và cực kì nghiêm túc.

Cái quái gì cơ?

Có lẽ đôi mắt ngây thơ kia có thể nhìn thấu qua tôi. Kiểm soát chính là thứ gắn liền với tên tuổi tôi.

Tôi nhìn thẳng cô ta. “Ồ, tôi kiểm soát mọi việc, cô Steele.” Và tôi những muốn áp đặt khả năng đó lên chính cô, ngay tại đây, ngay bây giờ.

Mắt cô ta mở tròn xoe. Lần này mặt cô ta lại đỏ lựng lên, cô nàng còn cắn môi nữa kìa. Tôi nói một tràng để cố làm phân tán sự tập trung của mình khỏi chiếc miệng thông minh kia.

“Ngoài ra, quyền lực vĩ đại được khơi dậy bằng cách biết giữ lấy niềm mơ mộng thầm kín rằng mình được sinh ra để kiểm soát mọi thứ.”

“Ngài có cảm thấy mình sở hữu quyền lực vĩ đại không?” cô ấy cất giọng hỏi thật nhẹ nhàng, êm như nhung, nhưng lại nương đôi lông mày thanh tú của mình, vẽ như đầy chỉ trích. Tôi thấy càng bức hơn rồi đây. Cô nàng cố ý trêu tức tôi đấy à? Tại mấy câu hỏi đó, và thái độ của cô ta, hay tại thực tình tôi nhận ra cô ấy khá là quyền rũ đang khiến tôi nổi khùng lên thế này?

“Bốn mươi ngàn người đang làm thuê cho tôi, cô Steele. Điều đó mang đến cho tôi ý thức trách nhiệm nhất định – hay là quyền lực, nếu cô muốn gọi thế. Nếu tôi bỗng dưng quyết định không thích kinh doanh viễn thông và bán công ty thì hai mươi ngàn người sẽ lâm vào cảnh phải vật vã thanh toán các khoản nợ chỉ sau khoảng một tháng.”

Miệng cô nàng há ra hốc khi nghe tôi trả lời. Còn hơn cả thế ấy chứ. Ngậm ngay miệng vào, cô Steele. Tôi cảm thấy mình đã lấy lại được cân bằng.

“Phải có một hội đồng để trao đổi các quyết định chứ?”

“Tôi sở hữu công ty của mình. Tôi không phải trao đổi với hội đồng nào hết,” tôi trả lời thật gãy gọn. Cô ta đáng ra phải biết thế chứ nhỉ. Tôi nương mày thắc mắc.

“Vậy ngoài công việc, ngài có đam mê nào không?” cô ta hấp tấp hỏi tiếp, thăm dò phản ứng của tôi. Cô nàng biết tôi đang khó chịu, và không hiểu sao điều ấy khiến tôi cực kì khoan khoái.

“Tôi có nhiều đam mê khác nhau, cô Steele. Cực đa dạng là đằng khác.” Tôi mỉm cười. Hình ảnh cô nàng với vô vàn tư thế trong phòng giải trí của tôi thoáng chạy qua đầu tôi: bị trói chặt trên cây thập giá, giang thẳng chân tay trên chiếc giường có cấm cọc, nằm nhào người trên chiếc ghế băng dài. Quái quỷ thật! Ý nghĩ này nảy nòi từ đâu đây? Và trông kìa – lại đỏ mặt nữa lần nữa cơ chứ. Cứ như thể một cơ chế phòng vệ vậy. Bình tĩnh nào, Grey.

“Nhưng nếu làm việc cật lực thế, làm thế nào để ngài tĩnh tâm?”

“Tĩnh tâm ư?” tôi nhướn miệng cười; mấy tiếng ấy phát ra từ cái miệng mau mắn của cô nàng nghe sao mà kì quặc thật. Với cả lúc nào tôi có thời gian mà tĩnh tâm cơ chứ? Cô nàng không biết tôi điều khiển bao nhiêu công ty ư? Nhưng cô ấy đang nhìn tôi bằng đôi mắt xanh rất chân thành, và ngạc nhiên thật, tôi nhận ra mình đang suy nghĩ xem câu hỏi của cô ấy là sao. Tôi làm gì để để tĩnh tâm nhỉ? Đi chơi thuyền buồm, lái máy bay, khi thật... thử thách giới hạn của những cô nàng tóc nâu bé bỏng giống cô ta, khiến họ bị khuất phục... Nghĩ tới đây tôi phải cự mình trên ghế, nhưng tôi đáp lại cô thật nhẹ nhàng, nhắc sơ sơ qua hai sở thích của mình.

“Ngài đầu tư vào cả ngành công nghiệp sản xuất. Lý do đặc biệt là gì?”

Câu hỏi của cô nàng kéo tôi đột ngột trở về thực tại.

“Tôi thích xây dựng nhiều thứ. Tôi muốn biết mọi thứ hoạt động ra sao, cái gì khiến mọi việc vận hành, xây dựng và phá hủy như thế nào. Và tôi có niềm đam mê với tàu thủy. Biết giải thích thế nào nhỉ?” Chúng phân phát thức ăn đi khắp hành tinh – mang hàng hóa từ nơi có đến nơi không có và ngược lại. Sao mà không mê được cơ chứ?

“Nghe như trái tim ngài đang lên tiếng chứ không phải tư duy logic và lập luận thực tế.”

Trái tim ư? Tôi ấy à? ời không đâu, cưng ạ. Trái tim tôi bị giẫm đạp ngoài mức tưởng tượng được từ lâu lắm rồi. “Có thể lắm chứ, mặc dù nhiều người bảo tôi không có trái tim.”

“Sao người ta lại nói thế?”

“Vì họ biết rõ tôi.” Tôi nở nụ cười châm biếm. Thực ra thì chẳng có ai biết rõ về tôi đâu, có chăng chỉ trừ Elena. Tôi tự hỏi cô nàng Steele bé nhỏ ở đây là kiểu người thế nào. Cô gái này hội tụ đủ thứ trái ngược: hay bèn lên, bứt rứt, rõ ràng rất sáng dạ, lại còn gợi cảm vô cùng, ừ thì, được rồi, tôi phải công nhận thế. Cô nàng bé bỏng quyền rũ vô cùng.

Cô ấy liến lấu câu hỏi tiếp theo như khiêu.

“Bạn bè ngài có cho rằng ngài là người dễ hiểu không?”

“Tôi là người rất kín đáo, cô Steele. Tôi bảo vệ sự riêng tư của mình trong một chừng mực nhất định. Thường tôi không nhận trả lời phỏng vấn đâu.” Làm những gì mình muốn, sống theo cách mình chọn, tôi cần được riêng tư.

“Vậy vì sao ngài lại chấp thuận cuộc phỏng vấn này?”

“Bởi vì tôi là nhà tài trợ của trường và, với đúng nghĩa đen mà nói, vì tôi không thể bắt cô Kavanagh ngừng làm khổ tôi được. Cô ấy không ngừng tấn công nhóm PR của tôi, tôi thích kiểu người kiên trì như thế.” Và tôi thấy mừng là cô là người đến chứ không phải cô ta.

“Ngài cũng đầu tư vào cả ngành công nghệ cây trồng. Sao ngài lại quan tâm đến lĩnh vực này?”

“Chúng ta không ăn tiền được, cô Steele ạ, rất nhiều người trên hành tinh này sống không đủ ăn.” Tôi nhìn cô ấy chằm chằm, mặt lạnh như tiền.

“Nghe quả là bác ái. Ngài có nhiệt tình với việc ấy không? Chăm lo cho phần thế giới nghèo khó ấy?” Cô ấy ngoáy tôi với vẻ mặt ngộ nghĩnh như thể tôi đang là một vấn đề hóc búa để cô nàng giải mã vậy, nhưng không bao giờ tôi lại muốn đôi mắt xanh lơ tròn xoe kia nhìn thấu tâm hồn đen tối trong tôi. Đó không phải là nơi có thể mở ra mà tranh với luận. Không bao giờ.

“Đó là việc kinh doanh khôn khéo.” Tôi nhún vai giả đồ như chán ngắt, nhưng lại tưởng tượng chiếc miệng xinh xắn kia đang cuốn hút mọi ý nghĩ đầy ham muốn của tôi. Phải rồi, chiếc miệng kia cần được huấn luyện. Giờ thì ý nghĩ đó hiển hiện rõ ràng, tôi để mặc mình tưởng tượng cô nàng đang quỳ xuống trước mặt mình.

“Ngài có triết lý sống không? Nếu có thì đó là gì?” cô ấy lại liên lấu hỏi.

“Tôi không có dạng triết lý kiểu đó. Có thể chỉ là một phương châm mang tính định hướng thôi – của Carnegie: ‘Người nào sở đắc được năng lực làm chủ trọn vẹn tâm trí của mình, người ấy có thể làm chủ mọi thứ khác mà anh ta xứng đáng được sở hữu.’ Tôi là người đặc biệt và nhiều ham muốn. Tôi thích làm chủ – bản thân và mọi thứ xung quanh.”

“Thế nghĩa là ngài muốn sở hữu nhiều thứ?” Mắt cô nàng mở lớn.

Đúng thế, cưng ạ. Chắc là kể cả em nữa đấy.

“Tôi muốn cống hiến bản thân cho việc sở hữu những thứ ấy, nhưng đúng đấy, trên hết, tôi muốn sở hữu chúng.”

“Nghe như lời một người tiêu dùng sản phẩm.” Giọng cô ta có ý phản đối, lại khiến tôi bực bội. Cứ như thể cô nàng là đứa trẻ giàu có từng có được mọi thứ mình muốn, nhưng theo như những gì tôi để ý ở trang phục của cô – cô ấy mặc đồ Walmart, hoặc có thể là Old Navy – thì tôi biết chắc điều đó là không đúng. Cô nàng đâu có được lớn lên trong một gia đình phong lưu.

Thực tình tôi có thể chăm sóc em đấy.

Khỉ thật, ý nghĩ quái quỷ ấy đến từ đâu vậy hả? Mặc dù, khi nghĩ lại, tôi thực sự đang cần một người phục tùng. Đã phải đến, bao nhiêu nhỉ, hai tháng chẳng, kể từ lúc với Susannah? Và tôi đang ở đây, thêm nhò nước miếng trước cô nàng tóc nâu này. Tôi cố nở nụ cười tán thành với cô ta. Việc tiêu dùng thì chẳng có gì sai trái cả – rốt cuộc thì nó cuốn đi những gì còn tồn đọng trong thương mại nước Mỹ.

“Ngài từng được nhận làm con nuôi. Điều ấy ảnh hưởng đến mức nào cách sống của ngài hiện nay?”

Câu hỏi kiểu quái này thì dính dáng gì tới giá cả dầu mỡ cơ chứ? Tôi cau có nhìn cô ta. Câu hỏi thật là lố bịch. Nếu tôi cứ sống với mục đích khốn khiếp đó thì có khi chẳng còn sống tới giờ. Tôi chặn cô nàng lại với câu trả lời rằng mình không biết được, cố giữ giọng nói đều đều, nhưng cô ta cứ thúc giục tôi, còn hỏi rằng khi được nhận làm con nuôi thì tôi lên mấy tuổi. Làm cô ta thôi ngay đi, Grey!

“Điều đó được ghi trong hồ sơ lưu trữ đấy, cô Steele.” Giọng tôi thật lạnh lùng. Cô ta hẳn đã nhận ra chuyện này thật vớ vẩn. Xem ra đã thấy áy náy rồi đấy. Tốt lắm.

“Chắc ngài đã hy sinh cuộc sống gia đình cho công việc.”

“Đó đâu phải là câu hỏi,” tôi cao giọng.

Cô ta lại đỏ mặt rồi kìa, còn cắn cả môi nữa chứ. Nhưng cô nàng cũng biết điều khi cất lời xin lỗi.

“Có phải công việc buộc ngài phải hy sinh cuộc sống gia đình?”

Tôi làm cái quái gì với chuyện lập gia đình cơ chứ?

“Tôi đang có một gia đình. Có anh trai, em gái và bố mẹ rất tuyệt. Tôi không thích mở rộng quy mô gia đình hơn thế.”

“Ngài có đồng tính không, ngài Grey?”

Cái quái gì thế! Không thể tin nổi khi cô ta dám hỏi thẳng như thế!

Thắc mắc này đến chính gia đình tôi còn không dám hé răng nữa là, tôi thấy hay ho rồi đấy. Sao cô nàng dám nói thế được! Tôi phải cố đấu tranh để không lòi cô nàng ra khỏi ghế, vắt ngang qua đùi mình, đét đít thật mạnh, rồi trối nghiến hai tay cô ta ra sau lưng và cưỡng đoạt ngay trên chiếc bàn này. Thế là trả lời cho câu hỏi ngay chứ gì. Sao mà cô ả này khiến tôi bức bối thế? Tôi hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh. Trong khi tôi đương hân hoan xen lẫn hằn học, cô ta dường như lại rất bối rối bởi chính câu hỏi của mình.

“Không, Anastasia, tôi không đồng tính.” Tôi nhướn mày, nhưng giữ vẻ mặt thật lạnh lùng. Anastasia. Tên rất đáng yêu. Cảm giác khi lưỡi uốn cong để thốt lên tiếng đó thật thích thú.

“Tôi xin lỗi. Ừm... câu hỏi được viết ở đây.” Cô ấy vén tóc ra sau tai rất căng thẳng.

Cô ta không biết cả câu hỏi của chính mình ư? Có lẽ không phải câu hỏi của cô nàng. Tôi hỏi, và cô nàng tái nhợt hẳn đi. Quý quái thật, phải thú thật là cô nàng quyến rũ quá đi mất. Thậm chí tôi còn có thể chắc chắn cô ta rất xinh đẹp.

“À... không ạ. Là Kate – cô Kavanagh – cô ấy đã soạn những câu hỏi này.”

“Các cô cùng làm cho tờ báo sinh viên à?”

“Không, cô ấy là bạn cùng phòng với tôi.”

Bảo sao trông cô nàng lại ngượng nghịu như thế từ đầu tới giờ. Tôi đưa tay lên xoa cằm, cân nhắc xem có nên khiến cô bé phải gặp khó khăn nữa hay không.

“Thế là cô tự nguyện đi phỏng vấn thay?” Tôi hỏi, và nhận được cái nhìn đầy khuất phục: mắt mở tròn xoe, lo lắng không biết tôi sẽ phản ứng thế nào. Tôi thích cảm giác mình áp đặt được lên cô ta.

“Tôi chỉ làm hộ thôi. Cô ấy bị ốm,” cô bé khẽ đáp.

“Việc đó giải thích được nhiều thứ.”

Có tiếng gõ cửa, Andrea đi vào. “Thưa ngài Grey, xin lỗi đã cắt ngang, nhưng cuộc hẹn tiếp theo sẽ bắt đầu trong hai phút nữa.”

“Chúng tôi vẫn chưa kết thúc, Andrea. Phiên cô hủy cuộc hẹn sau giúp tôi.”

Andrea cứ chần chừ, sững người nhìn tôi. Tôi trừng mắt lại. Đi ra! Ngay đi! Tôi đang bận việc với cô Steele bé bỏng ở đây. Andrea mặt mũi đỏ bừng, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Vâng, thưa ngài Grey,” cô ta đáp vội rồi quay gót đi ra, để chúng tôi lại với nhau.

Tôi trở lại với cái sinh vật vừa hấp dẫn lại vừa khiến ta phải bức dọc trên chiếc ghế sofa kia. “Chúng ta đến đâu rồi, cô Steele?”

“Tôi không muốn cản trở công việc của ngài.”

Ồ không được, bé cưng. Giờ đến lượt anh chứ. Tôi muốn biết xem có bí mật nào ẩn giấu dưới đôi mắt xinh đẹp kia không.

“Tôi muốn biết về cô. Tôi nghĩ thế cũng khá là công bằng.” Khi tôi ngả người ra sau, ấn ngón tay lên môi, thì mắt cô ấy lướt tới miệng tôi, cô nàng nuốt khan, ô kìa, đúng đấy – phản ứng thường tình đây mà. Thật hài lòng khi biết cô nàng hoàn toàn không quên mất vẻ cuốn hút của tôi.

“Không có nhiều điều để biết về tôi đâu,” cô ấy đáp, mặt lại đỏ lựng lên. Tôi đang chế ngự được cô nàng rồi đây. Được lắm.

“Cô có kế hoạch gì sau khi tốt nghiệp?”

Cô ấy nhún vai. “Tôi chưa có kế hoạch gì, ngài Grey. Tôi còn cần phải vượt qua kì thi tốt nghiệp trước đã.”

“Ở đây chúng tôi đang chạy một chương trình thực tập sinh lí tưởng đấy.” Khỉ thật. Cái gì ám tôi đâu mà lại đi nói thế. Tôi sắp phá vỡ luật lệ vàng – không bao giờ ngủ với nhân viên. Nhưng Grey này, cậu đâu có định ngủ với cô bé này. Trông cô nàng ngạc nhiên thấy rõ, rồi hàm răng xinh đẹp lại cắn vào làn môi dưới nữa kìa. Sao cảnh này lại kích động thế nhỉ.

“À vâng, tôi sẽ ghi nhớ điều đó,” cô ta lúng túng đáp. Rồi nói tiếp sau khi nghĩ lại, “mặc dù tôi không chắc chỗ này hợp với mình.”

Sao lại không được hả? Có chuyện quái gì với công ty của tôi cơ chứ?

“Sao lại thế?” tôi hỏi.

“Hiển nhiên là thế còn gì ạ?”

“Tôi lại không thấy thế.” Tôi thấy bối rối khi nghe cô ta đáp vậy.

Cô nàng lại lúng túng khi với lấy chiếc máy ghi âm. Quý thật; cô ấy sắp về rồi. Tôi thầm lướt qua lịch làm việc buổi chiều – không có mấy chuyện phải lo cả.

“Cô có muốn tôi dẫn đi tham quan công ty không?”

“Tôi chắc ngài rất bận rộn, ngài Grey, còn tôi thì phải lái xe cả một chặng đường dài nữa.”

“Cô về WSU ở Vancouver ngay à?” Tôi liếc ra ngoài cửa sổ. Lái xe bây giờ thì khôn khổ lắm đây, trời đang mưa kìa. Khỉ thật. Cô ấy không nên lái xe trong thời tiết này, nhưng tôi sao mà cấm cản được cơ chứ. Nghĩ thế mà thấy cáu tiết. “Vậy thì cô nên lái xe cẩn thận nhé.” Giọng tôi lạnh lùng hơn chủ ý trong lòng mình.

Cô ấy dò dẫm chiếc máy ghi âm. Cô ấy muốn thoát ra khỏi văn phòng của tôi, và không hiểu sao tôi chẳng hề muốn cô ấy ra về tẹo nào.

“Cô đã lấy đủ thông tin rồi chứ?” Tôi gỡ gạc hỏi thêm khi cố gắng lộ liễu giữ cô ấy ở lại lâu hơn.

“Vâng, thưa ngài,” cô ấy khẽ đáp.

Câu trả lời của cô ấy hạ gục tôi – cái cách âm thanh vang lên từ chiếc miệng xinh xắn kia – và tôi vội tưởng tượng chiếc miệng ấy ngoan ngoãn phục tùng tôi ra sao.

“Cảm ơn vì cuộc phỏng vấn, ngài Grey.”

“Tôi rất hân hạnh,” tôi đáp – rất chân thành, vì đã lâu rồi tôi đâu có bị ai mê hoặc thế này. Suy nghĩ này đáng lo ngại đây.

Cô ấy đứng dậy rồi kìa, tôi chìa tay ra bắt, tha thiết muốn chạm vào cô.

“Hẹn gặp lại lần sau nhé, cô Steele.” Tôi hạ thấp giọng khi cô ấy đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay tôi. Đúng thế, tôi muốn đánh và chiếm đoạt cô gái này trong phòng giải trí của mình. Trối cô ấy lại, khiến cô nàng phải khao khát... thêm muốn tôi, dâng hiến cho tôi. Tôi nuốt xuống. Không thể xảy ra đâu, Grey.

“Ngài Grey.” Cô cúi chào rồi rút tay lại thật nhanh... nhanh quá đi mất.

Khỉ thật, tôi không thể để cô ấy đi như thế. Mà rõ ràng cô nàng thì muốn về ghê gớm. Tôi vừa bực bội, lại vừa xúc động mạnh khi thấy cô ấy đi ra.

“Chỉ để đảm bảo cô đi qua cửa an toàn, cô Steele.”

Cô ấy lại đỏ mặt rồi, đôi má ửng hồng ngon mắt làm sao.

“Thật chu đáo quá, ngài Grey,” cô ấy xăng giọng.

Xem hàm răng của cô Steele kìa! Tôi mỉm cười và dõi theo khi cô ấy đi ra, rồi nới gót bước theo sau. Cả Andrea lẫn Olivia đều ngược lên sừng sờ. Phải rồi, phải rồi. Tôi đang tiến cô gái về cơ đấy.

“Cô có áo khoác chứ?” tôi hỏi.

“Vâng.”

Tôi trừng mắt với cô nàng Olivia đang ngậy ra dờ dẩn, khiến cô ta đứng bật dậy với lấy chiếc áo khoác màu xanh dương. Đỡ lấy áo xong, tôi đánh mắt bảo cô ta ngồi ngay xuống. Chúa ơi, Olivia lúc nào cũng làm tôi bực – cứ lúc nào cũng thần thờ trước mắt tôi.

Hừm. Chiếc áo của hiệu Walmart. Cô Anastasia Steele cần ăn mặc đẹp hơn mới phải. Tôi khoác chiếc áo lên đôi vai gầy mảnh khảnh của cô gái, và chạm vào làn da nơi cổ của cô.

Cô ấy khựng lại khi bị đụng chạm và tái nhợt. Chính thế! Cô ấy có bị tôi làm xúc động. Bước lại phía thang máy, tôi nhấn nút gọi trong khi cô nàng bồn chồn đứng bên cạnh.

Ôi, tôi chỉ muốn khiến em hết bồn chồn ngay đây, cưng ạ.

Cánh cửa mở ra, cô ấy lao bổ vào trong rồi quay lại nhìn tôi.

“Anastasia,” tôi chào tạm biệt.

“Christian,” cô ấy chào đáp lại. Và cánh cửa thang máy khép vào, để lại âm thanh có tên tôi cứ lơ lửng trong không gian, nghe thật kì quái, lạ lẫm nhưng cũng cực kì gợi cảm.

Chà, chuyện quái gì với tôi thế này. Thế là sao hả?

Tôi cần biết thêm thông tin về cô gái này. “Andrea,” tôi cao giọng khi sải bước về phòng làm việc. “Báo Welch nói chuyện điện thoại với tôi đi.”

Khi ngồi vào bàn chờ điện thoại, tôi nhìn mấy bức tranh treo trên tường trong phòng, và những lời cô Steele ấy nói cứ vọng lại trong tôi. “Những điều tầm thường trở nên phi thường.” Cô ấy mới dễ dàng bộc bạch chính mình làm sao.

Điện thoại đổ chuông.

“Tôi đã báo ông Welch đây rồi ạ.”

“Nói máy với anh ấy đi.”

“Vâng, tôi nghe đây.”

“Welch, tôi cần kiểm tra thông tin lý lịch này.”

Thứ bảy, ngày 14 tháng 5 năm 2011

Anastasia Rose Steele

Ngày sinh: Ngày 10 tháng 9 năm 1989, Montesano, WA

Địa chỉ: 1114 SW phố Green, căn hộ số 7 Haven Heights, Vancouver, WA 98888

Số điện thoại: 360 959 4352

Số bảo hiểm xã hội: 987-65-4320

Thông tin ngân hàng: Ngân hàng Wells Fargo, Vancouver, WA 98888

Số tài khoản: 309361; số dư hiện tại là 683.16\$

Nghề nghiệp: Sinh viên chưa tốt nghiệp Trường WSU Vancouver khoa Nghệ Thuật Tự Do – chuyên ngành Tiếng Anh

Điểm trung bình: 4.0

Trường phổ thông: Trung học Montesano JR-SR

Điểm đầu vào SAT: 2150

Nơi làm việc: Cửa hàng Gia dụng Clayton, NW Vancouver Drive, Portland, OR (bán thời gian)

Bố: Frank A. Lambert

NS: 01/9/1969, Qua đời 11/9/1989

Mẹ: Carla May Wilks Adams

NS: 18/7/1970 cưới Frank Lambert

- 01/3/1989, goá chồng 11/9/1989 cưới Raymond Steele

- 06/6/1990, li di 12/7/2006 cưới Stephen M. Morton

- 16/8/2006, li hôn 31/01/2007 cưới Robbin (Bob) Adams

- 06/4/2009

Quan điểm chính trị: Không tìm thấy

Tín ngưỡng: Không tìm thấy

Định hướng giới tính: Không rõ

Quan hệ tình cảm: Hiện tại không có

Tôi nghiền đi ngẫm lại bản thông tin cá nhân tóm lược này đến cả trăm lần từ lúc nhận được hai hôm trước, cố tìm kiếm còn gì ẩn chứa trong cô nàng Anastasia Rose Steele bí ẩn này không. Tôi không sao gạt cô gái ấy ra khỏi tâm trí mình, và chuyện này thực sự khiến tôi bức bối rồi. Trong suốt những buổi họp buồn tẻ tuần trước, tôi nhận thấy mình đang nhảy đi nhảy lại cuộc phỏng vấn hôm ấy. Những ngón tay lỏng lỏng của cô ấy trên chiếc máy ghi âm, cái kiểu vén tóc ra sau tai, điệu bộ khi cắn môi. Phải rồi. Hình ảnh làn môi bị cắn đó cứ ám theo tôi suốt.

Và giờ thì tôi đang ở đây, đỗ xe bên ngoài cửa hàng Clayton, nơi bán đồ gia dụng bình dị nhất ở ngoại ô Portland, nơi cô ấy làm thêm.

Khờ thế, Grey. Sao lại đến đây?

Tôi biết thế nào cũng thế này. Suốt cả tuần... tôi biết mình phải gặp lại cô ấy thôi. Tôi hiểu ngay điều ấy lúc cô ấy thốt lên tên tôi khi vào trong thang máy rồi mất hút xuống dưới tòa nhà. Tôi đã cố cưỡng lại mong muốn này. Tôi chờ mất năm ngày, năm ngày khổn khổ để xem liệu mình có quên được cô nàng không. Mà tôi thì chưa bao giờ chờ đợi. Tôi ghét đợi chờ... dù là gì chẳng nữa. Tôi chưa từng chủ động theo đuổi cô gái nào trước đây. Những người phụ nữ tôi có được đều tự hiểu tôi muốn gì ở họ. Nỗi sợ hiện giờ của tôi lại là cô Steele này còn quá trẻ và sẽ chẳng hứng thú với những gì tôi đề nghị đâu... Liệu cô ấy có muốn không? Cô ấy có trở thành một người phục tùng ngoan ngoãn không? Tôi lắc đầu chịu thua. Chỉ có mỗi một cách để tìm hiểu xem sao... thế là tôi tới đây, như một gã khờ, ngồi giữa khu đỗ xe ngoại ô ở một chốn ẩm đạm của Portland.

Lý lịch cá nhân của cô ấy chẳng mang lại thông tin đáng chú ý nào hết – ngoại trừ chi tiết cuối cùng cứ lờn vờn trước mắt tôi. Chính là lý do tôi có mặt ở đây. Sao lại chẳng có bạn trai gì hết thế, cô Steele? Định hướng giới tính không rõ – biết đâu cô nàng đồng tính. Tôi cười nhạt, thấy chẳng giống thế tạo nào. Tôi hỏi tưởng những câu hỏi cô nàng đặt ra suốt buổi nói chuyện, về ngưỡng ngập rờ rẹt của cô ấy, cái điệu bộ da mặt ửng hồng... Quái thật. Tôi cứ phải chịu đựng mấy cái ý nghĩ lố lăng ấy suốt từ khi gặp cô ta.

Chính vì thế nên cậu mới ở đây còn gì.

Tôi khao khát được gặp lại cô ấy – đôi mắt xanh lơ cứ ám ảnh tôi, thậm chí đi vào cả giấc mơ. Tôi không nhắc gì đến cô ấy khi nói chuyện với Flynn, và may mà làm thế vì giờ tôi đang hành xử như một kẻ theo dõi lén lút. Có lẽ tôi nên để ông ấy biết chuyện. Tôi tròn tròn mắt – tôi không muốn ông ấy cứ bám riết lấy

tôi với cái trò trị liệu tâm lý giải quyết vấn đề cơ bản khi gió của ông ấy. Tôi cần được tiêu khiển chút đã... Và giờ thì trò giải trí duy nhất tôi muốn là gặp một người bán hàng trong cửa hàng gia dụng.

Đằng nào cũng tới đây rồi. Hãy xem xem liệu cô Steele bé bỏng ấy có còn quyến rũ như cậu nhớ không nhé. Đến lúc diễn rồi đây, Grey. Tôi bước xuống xe rồi đi hết bãi đỗ xe ra tới cửa chính. Tiếng chuông báo kêu lên khi tôi bước vào.

Cửa hàng lớn hơn so với nhìn từ bên ngoài, và dù gần đến giờ ăn trưa, nơi này vẫn thật vắng vẻ, mặc dù hôm nay thứ bảy. Hàng dãy, hàng dãy các loại hàng họ vớ vẩn bày ra. Tôi quên phắt người như mình mà vào cửa hàng bán đồ gia dụng thì mua được gì đây nhỉ. Cần món gì tôi toàn mua qua mạng, nhưng đã tới đây, thì có lẽ cũng nên thử thêm vào kho mấy món đồ... Khóa dính velcro, hay mấy cái móc treo xoắn – Được đấy. Tôi sẽ đi kiểm kê cô Steele thú vị kia rồi vui vẻ chút xem nào.

Mất có ba giây để tôi tìm thấy cô ấy. Cô ấy đang khom người bên quầy thu ngân, đang nhìn chăm chăm vào màn hình vi tính và ăn bữa trưa – một chiếc bánh vòng nướng. Một cách lơ đãng, cô nàng vuốt mẩu bánh dính ở mép đưa vào miệng rồi mút ngón tay. Cậu nhỏ của tôi ngổng dậy đáp trả. Khỉ thật. Tôi sao thế hả, có còn ở tuổi mười bốn nữa không? Phản ứng quái quỷ ấy của mình khiến tôi bực bội. Có thể mấy trò bị kích thích tuổi thiếu niên ấy sẽ chấm dứt nếu tôi trối cứng, chiếm đoạt và quát cô nàng thật đau... nhưng không nhất thiết theo đúng trình tự ấy. Phải đấy. Chính đấy là điều tôi đang cần.

Cô ấy đang mải mê làm việc, thế là tôi có cơ hội ngắm kĩ hơn. Gạt mấy ý nghĩ dâm dục sang một bên, thì cô nàng vẫn rất cuốn hút, cực kì quyến rũ ấy chứ. Đúng là trí nhớ của tôi tốt thật. Cô ấy ngẩng lên và chờ người ra, đôi mắt thông minh và am tường nhìn như đóng đinh vào tôi, cái màu xanh thẳm ấy dường như đang xuyên thấu qua tôi. Cũng vẫn là điệu bộ bối rối y như lần đầu gặp tôi. Cô cứ nhìn trân trối, chắc choáng váng lắm, tôi không biết phản ứng như thế là hay hay dở nữa.

“Cô Steele. Một bất ngờ thật thú vị.”

“Ngài Grey,” cô ấy líu dít không ra hơi và ngượng chín người. A ha... phản ứng tốt rồi đây.

“Tôi có chút việc quanh đây. Tôi cần trừ mấy thứ. Thật thú vị khi được gặp lại cô, cô Steele.” Thực sự thú vị đấy. Cô ấy mặc áo phong bó sát, không phải mấy món đồ không ra hình thù gì như tuần trước. Cặp chân cô ấy dài miên man, eo thon, bộ ngực hoàn hảo. Cô ấy vẫn há hốc miệng, tôi phải kìm nén lắm để không nhào tới đỡ cằm cô ấy lên và khép miệng cô lại. Tôi bay từ Seattle tới đây chỉ để gặp em, và thấy điệu bộ của em bây giờ xem ra chuyển đi cũng xứng đáng lắm.

“Ana. Tôi tên Ana. Tôi có thể giúp gì cho ngài, ngài Grey?” Cô ấy hít vào thật sâu, nâng cao vai lên y như cái cách cô ấy đã cố gắng suốt buổi phỏng vấn hôm nọ, rồi nở nụ cười khuôn mẫu chắc là vẫn được dành cho các khách mua hàng.

Chơi nào, cô Steele.

“Tôi cần mấy thứ. Bắt đầu với nút buộc nào.”

Hai lần môi lại hé mở khi cô ấy hít vào thật mạnh.

Chắc em ngạc nhiên, tò mò anh làm gì với đám nút buộc hả, cô Steele.

“Cửa hàng có nhiều cỡ lắm. Tôi dẫn ngài đi xem nhé?”

“Vâng. Mời cô dẫn đường, cô Steele.”

Cô ấy từ quầy thu ngân bước ra và chỉ đường cho tôi về phía mấy giá hàng. Cô ấy đi giày thể thao hiệu Chucks. Tôi vu vơ tự hỏi không biết nếu cô nàng đi đôi cao gót thì thế nào. Phải là hãng Louboutins... nhất định phải là Louboutins.

“Nút buộc ở quầy đổi điện, dãy số tám.” Giọng nói run run và kia... lại đỏ mặt rồi.

Tôi làm cô nàng xúc động thấy rõ. Hy vọng trào dâng trong lòng. Thế thì không đồng tính đâu. Tôi tùm tùm cười.

“Mời cô đi trước,” tôi lẩm bẩm, chìa tay ra tỏ ý nhường cô ấy dẫn đường. Để cô nàng tản bước phía trước, tôi lại có thêm thời gian chiêm ngưỡng vòng ba tuyệt diệu của cô gái. Cô nàng thực sự là món đồ hoàn

chính: duyên dáng, tao nhã, và rất xinh đẹp với đầy đủ những đặc trưng đáng giá để là một người phục tùng. Nhưng câu hỏi trị giá triệu đô la ở đây là, cô ấy có làm người phục tùng được không? Cô ấy có thể chẳng biết chút gì về lối sống đặc biệt – lối sống của riêng tôi – nhưng tôi rất háo hức muốn giới thiệu cho cô nàng biết.

Cậu đang theo đuổi một thỏa thuận không mấy khả thi đâu, Grey.

“Ngài đến Portland có công việc ạ?” cô ấy hỏi thăm, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cô ấy nói cao giọng, cố tỏ vẻ không mấy bận tâm, khiến tôi muốn cười phá lên, thật tỉnh cả người. Hiếm có phụ nữ nào khiến tôi cười to được đấy.

“Tôi đến thăm khoa nông nghiệp của WSU ở Vancouver,” tôi nói dối. Thực ra thì tôi tới đây để gặp em đấy, cô Steele.

Cô ấy đỏ lựng mặt, còn tôi thì thấy mình như gã khờ.

“Tôi đang tài trợ dự án nghiên cứu về luân canh và chất đất.” Chí ít thì đây cũng là thông tin thực.

“Trong dự án lương-thực-thế-giới của ngài à?” Môi cô ấy hơi nhếch lên cười.

“Đại loại thế,” tôi đáp. Cô ấy đang cười nhạo tôi phải không nhỉ? ô kìa, tôi chỉ muốn chốt hạ luôn nếu cô ấy có ý đùa thế. Nhưng khởi đầu thế nào đây? Có lẽ là rủ đi ăn tối, thế thì hay hơn là nói chuyện đơn thuần... mà giờ nếu có xảy ra nữa thì thành hơi lạ; chọn cách mời đi ăn tối thôi.

Chúng tôi tới chỗ nút buộc, có rất nhiều kích cỡ dài ngắn và màu sắc khác nhau được phân loại dễ nhìn. Ngón tay tôi lơ đãng lướt qua những món hàng trên kệ. Tôi vừa suýt rủ cô ấy đi ăn tối đấy. Giống như hẹn hò chẳng? Cô ấy có đồng ý không? Khi tôi liếc sang, cô ấy đang nhìn nhìn ngó ngó mấy ngón tay của mình. Cô ấy không dám nhìn tôi... thế là hứa hẹn rồi đấy. Tôi chọn loại dây dài.

Cái đó dùng là linh hoạt nhất – có thể thắt được cả hai cổ chân hay hai cổ tay đều được.

“Cái này được đấy,” tôi nhận xét, thế là cô nàng lại đỏ ửng mặt.

“Ngài còn cần gì nữa không?” Cô ấy hỏi nhanh – thế nghĩa là cô nàng đang chu đáo hơn hay là muốn tôi đi ra khỏi cửa hàng càng chóng càng tốt, chẳng rõ nữa.

“Cho tôi băng dính đa dụng.”

“Ngài sắp trang trí nhà à?”

Tôi cố nín cười thành tiếng. “Không phải để trang trí.” Đã lâu lắm rồi tôi chẳng động vào cái chổi quét sơn nào cả. Nghĩ đến đây, tôi thấy buồn cười; thường thì tôi bảo người ta làm hết mấy trò đấy.

“Lối này,” cô nói khẽ, trông có vẻ buồn buồn. “Băng dính ở dãy hàng trang trí.”

Thôi nào, Grey. Không có nhiều thời gian đâu. Dẫn dắt cô ấy vào chuyện đi. “Cô làm ở đây lâu rồi nhỉ?” Dĩ nhiên rồi, tôi biết thừa câu trả lời còn gì. Khác với người ta, tôi tự tìm hiểu thông tin tỉ mỉ rồi. Cô ấy lại đỏ mặt nữa kìa – Chúa ơi, cô bé này hay bẽn lễn thế. Tôi chẳng có mấy may hý vọng nào rồi. Cô ấy quay ngoắt đi, bước dọc dãy hàng dẫn tới chỗ để biển ĐỒ TRANG TRÍ. Tôi hăng hái đi theo cô. Còn ra thể thống gì nữa đây, mình như chú cún ngoan ngoãn thế này ư?

“Bốn năm rồi,” cô lắp bắp đáp khi tới nơi. Cô ấy cúi xuống vớ lấy hai cuộn ở hai cỡ khác nhau.

“Tôi lấy loại này,” tôi nói. Cuộn băng lớn hơn thì tiện dụng khi băng kín miệng lại. Khi cô ấy đưa nó sang tay tôi, đầu ngón tay chúng tôi chạm lướt vào nhau. Cảm giác ấy dội thẳng xuống bụng dưới tôi. Quý quái thật!

Cô ấy tái nhợt. “Ngài cần gì nữa không?” Giọng cô ấy khẽ và thở vội.

Chúa ơi, cái cách tôi ảnh hưởng đến cô ấy cũng giống y như khi cô ấy tác động lên tôi. Có lẽ nào...

“Tôi nghĩ là dây thừng.”

“Lối này.” Cô ấy quỳnh quáng đi dọc dãy hàng, tạo thêm cơ hội cho tôi thưởng thức vòng ba tuyệt vời.

“Ngài cần chọn loại dây nào? Chúng tôi có loại thừng sợi nhỏ chất liệu nhân tạo và tự nhiên... dây đôi... thừng kim loại...”

Chết tiệt – thôi đi. Tôi thăm rên rỉ, cố xua đi hình ảnh cô nàng bị trói nghiêng trong phòng giải trí ở nhà.

“Cho tôi năm mét thừng sợi nhỏ loại tự nhiên.” Loại tôi chọn này thô và cứng mạnh nếu em vùng vẫy cố thoát ra đây.

Ngón tay cô hơi run run, nhưng cô ấy vẫn đo chính xác năm mét dây.

Lôi con dao cắt dây ở túi quần bên phải ra, cô ấy cắt phăng sợi thừng thật nhanh, cuộn chặt rồi thắt nút cho gọn lại. Ấn tượng ghê đây.

“Cô từng là hướng đạo sinh à?” “Tôi không hợp với mấy hoạt động tập thể, ngài Grey.”

“Thế cô thích gì, Anastasia?” Tôi bắt gặp ánh mắt cô ấy, đôi mắt mở căng khi tôi nhìn thẳng vào. Được đấy!

“Sách ạ,” cô đáp khẽ.

“Cô thích loại sách nào?”

“À thì mấy sách phổ thông, sách cổ điển, chủ yếu là văn học Anh.”

Văn học Anh à? Tôi đánh cuộc là Bronte và Austen. Mấy kiểu lãng mạn sến dâng trái tim và tặng hoa hồng. Khỉ thật. Chẳng hay ho chút nào.

“Ngài còn cần gì nữa không?”

“Tôi không biết nữa. Cô có gợi ý thêm gì không?” Tôi muốn xem cô ấy phản ứng ra sao.

“Để tự-tay-làm-lấy ấy à?” cô hỏi lại, khá ngạc nhiên.

Tôi muốn cười rộ lên. Ôi cưng ơi, tôi chẳng phải kiểu người tự-động-tay-động-chân-tay-làm-việc-nhà bao giờ. Tôi gật đầu, cố nhin cười. Ánh mắt cô nàng lướt dọc người tôi, khiến tôi căng người lên. Cô ấy đang đang dò xét tôi đây sao! Quỷ tha ma bắt tôi đi.

“Quần áo bảo hộ lao động,” cô ấy bật thốt ra.

Đó là điều tôi ít mong đợi nhất từ chiếc miệng xinh xắn, duyên dáng kia từ dạo nghe câu hỏi “ngài có đồng tính không”.

“Ngài sẽ không muốn làm hỏng quần áo của mình.” Cô ấy phác tay về phía chiếc quần jean tôi mặc, lại ngượng ngừng nữa kia.

Tôi không nhin được. “Có thể tôi cởi đồ khi làm.”

“Ừm.” Cô nàng đỏ lựng như cà chua chín và cúi gằm xuống sàn.

“Tôi sẽ mua một bộ áo bảo hộ lao động. Đúng là không nên làm hỏng quần áo của mình,” tôi đáp lời để giúp cô thoát khỏi nỗi khổ sở vừa rồi. Không nói không rằng, cô quay đi và hối hả đi hết dãy hàng, và lần này tôi cũng hăm hờ nổi gót chân đầy sức hút của cô.

“Ngài còn cần thêm gì không?” cô ấy vừa thở dứt quãng vừa đưa tôi bộ áo bảo hộ. Cô nàng ngượng lấm rồi, mắt vẫn cúi gằm, mặt đỏ lựng. Chúa ơi, tôi bị ám ảnh lấm rồi.

“Bài báo đến đâu rồi?” Tôi hỏi thăm hòng mong cô bé được thoải mái chút xíu.

Cô ấy ngược lên nở nụ cười nhẹ nhõm hẳn đi. Cuối cùng cũng đỡ rồi. “Tôi không viết bài đó. Là Katherine cơ. Ý tôi là cô Kavanagh, bạn cùng phòng của tôi, cô ấy mới là tác giả. Cô ấy hăm hờ với bài phỏng vấn lấm. Cô ấy là biên tập viên của tờ báo, nếu không làm được bài phỏng vấn này thì cô ấy sẽ thất vọng lấm đấy.”

Đây là câu nói dài nhất cô ấy trao đổi với tôi từ lúc gặp gỡ tới giờ, đây là lúc cô ấy nói đến người khác mà không phải về chính mình. Thú vị đây.

Trước khi tôi kịp lên tiếng nhận xét thì cô ấy đã nói thêm, “Điều duy nhất cô ấy còn lo là không có bức ảnh nào của ngài cả.”

Cô nàng Kavanagh bám dai như đĩa muốn có ảnh chụp à. Chân dung quảng bá hả? Cái này thì tôi làm được. Thế là có thêm thời gian với cô Steele thú vị này.

“Cô ấy cần loại ảnh nào?”

Cô ấy nhìn tôi một lát, rồi lắc đầu.

“Được rồi, tôi vẫn còn ở quanh đây mà. Có lẽ, ngày mai...” Tôi có thể ở lại Portland được. Làm việc luôn ở khách sạn. Có thể là ở chỗ khách sạn Healthman. Tôi sẽ cần Taylor tới, mang theo máy tính và ít quần áo thay đổi. Hoặc Elliot cũng được – nếu anh ấy không mất hút ở đâu đó, như thói quen giải trí của anh mỗi cuối tuần.

“Ngài sẵn lòng chụp ảnh chứ?” Cô ấy không giấu được vẻ sững sốt.

Tôi hơi gật đầu đáp lại. Chắc em ngạc nhiên lắm khi mấy việc tôi nhận làm thế này là để có thêm thời gian với em, cô Steele nhỉ... mà thực tình, đúng là thế thật.

“Kate sẽ mừng lắm đây – nếu chúng tôi kiếm được một thợ chụp ảnh.” Cô ấy cười tươi tắn, mặt sáng bừng như bình minh mùa hạ. Chúa ơi, cô nàng đẹp hớp hồn.

“Ngày mai cứ báo tôi biết nhé.” Tôi lấy tấm danh thiếp trong ví ra. “Trên đây có số di động của tôi. Cô nên gọi cho tôi trước mười giờ sáng.” Nếu cô nàng không gọi, tôi sẽ về thẳng Seattle và quên sạch cái trò phải lòng ngớ ngẩn này ngay. Nghĩ thế mà lòng tôi trĩu nặng.

“Được ạ.” Cô ấy vẫn cười tươi rói.

“Ana!” Chúng tôi cùng quay sang khi thấy một thanh niên mặc thường phục nhưng đắt tiền đi ra từ cuối dãy hàng. Hắn đang cười ngoác miệng với cô Anastasia Steele. Kì đà căn mũi này là gã quái nào thế?

“À... tôi xin phép một chút, ngài Grey.” Cô ấy tiến lại chỗ hắn, và gã khốn ôm choàng lấy cô ta như đười ươi vỗ bạn. Máu tôi đông cứng lại. Phản ứng rất tự nhiên. Bỏ ngay hai tay bắn thủ của mày ra khỏi cô ấy đi. Tôi siết chặt hai nắm đấm và chỉ buông lỏng dần ra khi thấy cô ấy không hề tỏ có điệu bộ nào ôm đáp trả hắn.

Họ nói chuyện gì với nhau thì tôi không nghe thấy nữa. Khỉ thật; có thể thông tin của Welch có gì đó nhầm lẫn rồi. Biết đâu anh chàng này là bạn trai của cô ta. Hắn cũng tầm tuổi tương xứng, đôi mắt hau háu không hề rời khỏi cô ta. Hắn ôm cô bằng cả hai tay một lát, ngắm nghía thật kĩ, rồi đứng ra mà vẫn quàng tay qua vai cô rất thoải mái. Đường như cử chỉ ấy rất tự nhiên, nhưng tôi lại hiểu hắn đang ngầm đưa ra lời tuyên bố và cảnh báo tôi hãy rút lui đi. Cô ấy dường như bối rối lắm, cứ chuyển hết chân này sang chân kia.

Khỉ thật. Mình nên đi thôi. Thế rồi cô ấy nói gì đó với hắn và đứng tách ra khỏi tầm với của hắn, chạm vào cánh tay hắn ta chứ không phải bàn tay. Rõ ràng họ không có chút thân mật nào. Tốt rồi.

“À... Paul, đây là Christian Grey. Ngài Grey, đây là Paul Clayton. Anh trai cậu ấy là ông chủ ở đây.” Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt thật lạ lùng, tôi chưa hiểu gì thì cô đã nói tiếp, “Tôi quen Paul từ khi làm việc ở đây, mặc dù chúng tôi không gặp nhau thường xuyên. Cậu ấy mới từ Princeton về, Paul học quản trị kinh doanh ở đó.”

Em trai của ông chủ thôi, không phải bạn trai. Tôi thấy nhẹ nhõm phần nào, dù chưa thoải mái hẳn, thế là tôi nhún mặt. Cô nàng này thực sự khiến tôi bị quấy quả đây.

“Chào anh Clayton.” Tôi cố ý nói thật nhanh.

“Chào ngài Grey.” Cậu ta bắt tay tôi hơi hợt. Thăng ôn ề ợt. “Khoan nào, không phải Christian Grey của Grey Enterprise Holdings đấy chứ?” Trong tích tắc, tôi thấy cậu ta đổi từ điệu bộ khệnh khang sang khúm núm hẳn đi.

Phải đấy, là ta đấy, đồ ngốc.

“Chà, tôi có thể giúp gì cho ngài không?”

“Đã có cô Anastasia rồi, anh Clayton. Cô ấy rất chu đáo.” Giờ thì xéo đi.

“Tốt quá,” cậu ta thốt lên, mắt không giấu vẻ kính nể. “Gặp cậu sau nhé, Ana.”

“Chắc chắn rồi, Paul,” Cô ấy đáp, thế là cậu ta quay đi, tạ ơn Chúa. Tôi nhìn theo bóng cậu ta khuất cuối dãy kệ hàng.

“Ngài cần gì thêm không, ngài Grey?”

“Thế này đủ rồi,” tôi lầm bầm. Khỉ thật, tôi hết bég thời gian rồi, và vẫn chưa biết liệu có còn gặp lại cô ấy không. Tôi phải biết liệu có may mắn hy vọng nào rằng cô ấy có nghĩ tới những điều tôi đang nghĩ không.

Làm sao hỏi được đây? Tôi có sẵn sàng nhận lấy một người phục tùng mới toe chưa từng trải nghiệm không? Quái thật. Cô ấy sẽ cần được huấn luyện kha khá đây... Quỷ tha ma bắt tôi đi, làm được thế thì coi như đạt được nửa chặng đường vui rồi. Cô ấy có muốn không nhỉ? Hay điều tôi đang làm đây đều sai trái cả?

Cô ấy quay lại quầy thu ngân, rồi tính tiền chỗ hàng tôi mua, trong suốt lúc đó, cô cứ cúi gầm mặt xuống. Nhìn tôi đi, khỉ thật! Tôi muốn được thấy đôi mắt xanh lơ xinh đẹp của cô ấy lần nữa và thăm dò xem cô ấy đang nghĩ gì.

Cuối cùng, cô ấy cũng ngẩng lên “Hết tất cả là bốn mươi ba đô la.”

Thế thôi ư?

“Ngài có cần túi xách không?” cô ấy hỏi, điệu bộ y như một nhân viên bán hàng khi tôi đưa thẻ tín dụng của mình ra.

“Có, Anastasia.” Tên cô ấy đấy – cái tên gọi đáng yêu của một cô gái xinh xắn lướt trên lưỡi tôi.

Cô ấy xếp các thứ rất nhanh và cẩn thận vào túi xách. Thế là xong. Tôi phải về rồi.

“Cô sẽ gọi cho tôi nếu sắp xếp được buổi chụp hình chứ?”

Cô ấy gật đầu rồi đưa trả tôi thẻ.

“Hay lắm. Mai nhé, nếu được.” Tôi không thể cứ thế mà về. Tôi phải để cô ấy biết mình có quan tâm. “À này, Anastasia. Tôi mừng là cô Kavanagh không đi phỏng vấn.” Thích thú trước vẻ mặt sững sờ của cô ấy, tôi quấy chiếc túi qua vai rồi sải bước ra khỏi cửa hàng.

Đúng thế, theo như nhận định đúng đắn của mình, rõ ràng tôi muốn cô ấy. Giờ tôi phải chờ... lại là đợi chờ đằng đằng.

Tạm thời... cứ thế thôi.

Cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã đọc cuốn sách này.

E. L. James

- HẾT -

77. Tập 4 - Grey - Theo Lời Kể Của Christian

Nguồn Tập 4: tuyetnhultn.wordpress.com

CHUYỆN NGŨ: Tuyết Như (lynne_tn), Ánh Diệp, Như Huỳnh, Ngọc Nhi, Teddy Bieber's, Uyên Lý, Kim Long

Đây cũng là hành trình nhân vật chính đối mặt với tổn thương, để tìm được tình yêu và hạnh phúc bằng trái tim chân thành, nguyên sơ của mình. Grey kể câu chuyện về người đàn ông có thời thơ ấu bị người

tình của mẹ bạo hành, nên luôn muốn kiểm soát và áp đặt mọi thứ, đặc biệt khi anh có trong tay tất cả: sự giàu có, địa vị, vẻ bề ngoài nam tính, đẹp trai... mà nhiều người phải ngưỡng mộ.

78. Chương 1

Thứ hai, ngày 5 tháng 9 năm 2011

Tôi có ba chiếc xe. Nó chạy nhanh trên nền nhà. Rất nhanh. Một chiếc màu đỏ. Một chiếc màu xanh lá. Một chiếc màu vàng. Tôi thích chiếc màu xanh lá vì nó chạy nhanh nhất. Mẹ tôi cũng thích nữa. Tôi thích mỗi khi mẹ ngồi chơi với những chiếc xe và tôi. Mẹ tôi thích chiếc màu đỏ nhất. Hôm nay mẹ nằm trên đi-văng, nhìn chăm chăm vào bức tường. Chiếc xe màu xanh lao phóng tới thăm. Tiếp đó là xe màu đỏ. Rồi đến màu vàng. Rầm! Nhưng mẹ vẫn không để ý đến. Tôi lấy chiếc màu xanh nhắm thẳng vào chân mẹ. Nhưng nó chạy xuống dưới gầm ghế mất rồi. Tôi không thể với tới được. Tay tôi quá to so với cái lỗ ấy. Mẹ tôi chẳng để ý tới. Con muốn chiếc xe màu xanh của con. Nhưng mẹ vẫn nằm trên ghế rồi lại nhìn chăm chăm vào bức tường. Mẹ à, xe của con. Mẹ không nghe tôi nói. Mẹ à. Tôi kéo lấy tay, mẹ nghiêng mình rồi nhắm mắt lại. Không phải bây giờ, Maggot. Không phải bây giờ. Chiếc xe xanh của tôi vẫn ở dưới gầm ghế. Nó lúc nào cũng ở dưới đó. Tôi có thể nhìn thấy. Nhưng chẳng tài nào với tới được. Chiếc xe xanh ấy rất nhọt màu. Nó bám đầy những sợi lông xám và bụi. Tôi muốn nó. Nhưng chẳng thể với tới được. Tôi chẳng bao giờ với được tới nó. Chiếc xe màu xanh của tôi mất rồi. Mất thật rồi. Và tôi chẳng thể nào chơi với nó được nữa.

Tôi chợt mở mắt và giấc mơ ấy chợt biến mất trong ánh nắng buổi sớm. Nó đã là cái quái quỷ gì vậy? Tôi cố nhớ lại, nhưng chẳng nhớ được gì.

Quên nó đi, như những buổi sáng, trèo ra khỏi giường và tìm những bộ quần áo được giặt sạch trong tủ quần áo của tôi. Ngoài trời, bầu trời xám xịt báo hiệu trời mưa, và tôi cũng không muốn bị ướt khi đang chạy bộ. Vậy nên tôi đi lên lầu trên để tập gym, bật lấy TV để nghe tin tức tài chính buổi sáng, và lại tiếp tục lao vào công việc hàng ngày đầy mệt mỏi.

Đầu óc tôi cứ đi lang thang. Tôi chẳng có gì làm ngoài những cuộc họp. Tôi sẽ gặp huấn luyện viên thể dục tại văn phòng – Bastille, anh ta lúc nào cũng thích những thử thách.

Tôi có thể gọi cho Elena không nhỉ?

Ừ. Cũng có thể. Chúng tôi có thể sẽ ăn tối với nhau.

Thôi suy nghĩ vớ vẩn, hít thật sâu, và bước vào phòng tắm, chuẩn bị tiếp tục ngày buồn tẻ khác.

“NGÀY MAI,” TÔI LẮM BẮM. Claude Bastille đang đứng trước cửa văn phòng tôi.

“Gôn cho tuần này nhé, Grey.” Bastille cười có vẻ kiêu ngạo, cứ như là sẽ nắm chắc phần thắng vậy.

Tôi phát cáu khi anh ta quay lưng đi. Từng lời nói của anh ta như xát muối vào vết thương của tôi. Bởi cho dù hôm nay tôi có dừng cảm thử đi chẳng nữa, thì ông huấn luyện viên ấy cũng đá vào lòng tôi. Bastille là người duy nhất có thể đánh bại tôi, và giờ anh ta lại lấy thịt đè người trong buổi tập gön. Tôi ghét đánh gön nhất trên đời, nhưng những việc kinh doanh lại được giải quyết trên sân gön, tôi buộc phải chịu đựng những bài học của anh ta thôi và tôi ghét phải học mấy cái đó, rồi lại phải đấu với Bastille chẳng làm kĩ thuật tôi cải thiện tý nào cả.

Nhìn từ cửa sổ bầu trời Seattle, một cảm giác chán nản quen thuộc, không mời, thấm vào suy nghĩ tôi. Tâm trạng tôi lúc này trống trải và nặng trĩu như bầu trời kia vậy. Ngày nào cũng là mớ hỗn độn, không rõ ràng, và giờ đây, tiếp tục bị giam hãm trong văn phòng, tôi muốn bay nhảy. Tôi không được nghĩ như thế, nhất là sau khi đo sức với Bastille. Nhưng tôi đã nghĩ.

Tôi cau mày. Tôi vừa cử hai nhân viên vận chuyển hàng hoá đến Sudan và đó là thứ duy nhất hiện tại tôi cần kiểm soát. Nó làm tôi chợt nhớ- Ros lẽ ra phải quay lại đây với đồng số liệu. Cái quái quỷ gì đang kéo cô tại lại vậy? Tôi kiểm tra lịch làm việc và với lấy chiếc điện thoại.

Chết tiệt. Tôi còn phải chịu đựng một buổi phỏng vấn với quý cô đeo bám Kavanagh cho tờ báo học sinh WSU. Cái quái quỷ gì mà tôi lại đồng ý chứ? Tôi ghét phỏng vấn – những câu hỏi vớ vẩn từ sự thiếu thông tin, ganh tỵ với ý định thăm dò đời sống cá nhân của tôi. Và cô ta lại là sinh viên nữa chứ. Điện thoại rung lên.

“Nghe” Tôi cau với Andrea, cứ như thể cô ta là để đổ lỗi. Ít ra thì tôi muốn cuộc phỏng vấn kết thúc nhanh.

“Cô Anastasia Steele đang ở đây để gặp ngài, ngài Grey”

“Steele? Tôi cứ nghĩ là Katherine Kavanagh”

” Là cô Anastasia Steele đang ở đây, thưa ngài”

Tôi ghét điều bất ngờ. “Cho cô ấy vào”

Chà, chà . . . Cô Kavanagh không thể tới. Tôi quen ba cô ấy, Eamon, chủ sở hữu công ty truyền thông Kavanagh. Chúng tôi từng hợp tác trước đó, ông ta là một nhà điều hành thông minh và là người có lý trí. Buổi phỏng vấn này là ân huệ cho ông ấy. Và cũng phải công nhận tôi hơi tò mò về con gái ông ấy, thật thú vị để xem hai cha con nhà này có gì khác nhau.

Tiếng động ngoài cửa dẫn vào văn phòng tôi một người có mái tóc dài nâu hạt hạt dễ, cơ thể có chút nhợt nhạt, và cùng đôi giày boot nâu. Tôi kiểm chế sự cau có của mình một cách khéo léo, vội vã đến gần cô gái đang ngã quỵ với hai bàn tay và đầu gối trên sàn. Ôm lấy đôi vai gầy, rồi đỡ cô ấy đứng dậy.

Quá rõ ràng, đôi mắt ngái ngủ ấy nhìn tôi. Màu mắt ấy thật lạ thường, rất xanh và thật ngây thơ, và trong phút chốc, tôi nghĩ cô ấy có thể nhìn thấy được tôi và tôi cố . . . không để lộ ra. Cái suy nghĩ ấy thật đáng sợ, vậy nên nó lập tức biến mất.

Cô ấy có một khuôn mặt nhỏ nhắn, dễ thương với đôi má đang ửng đỏ, là một cây bông hồng nhợt nhạt nhưng ngây thơ. Trong tích tắc tôi chợt nghĩ liệu làn da của cô ấy có giống vậy không nhỉ – không khuyết điểm – một làn da ửng hồng và thật ấm áp.

Chết tiệt.

Dừng lại những suy nghĩ ấy ngay. Mày đang nghĩ cái quỷ gì vậy, Grey? Cô gái ấy còn quá trẻ. Cô ấy đang há hốc miệng, còn tôi thì cố không đảo mắt. Yeah, yeah, bé cưng à, chỉ là khuôn mặt thôi mà, chỉ là vẻ bề ngoài thôi mà. Tôi cần phải thôi ngay cái nhìn ấy đi, nhưng mà cũng thú vị ấy chứ!

“Cô Kavanah. Tôi là Christian Grey. Cô không sao chứ? Cô có muốn ngồi xuống không?”

Đấy, lại đỏ mặt nữa kìa. Trong một phút chốc, tôi lại ngắm nhìn cô ấy. Cô ấy thật hấp dẫn- thon thả, có phần hơi nhợt nhạt với cả cái mái tóc nâu đen được buộc về phía sau.

Yeah, cô ấy cực nóng bỏng. Tôi giơ tay trong khi cô ấy vẫn đang luống cuống xin lỗi một cách xấu hổ và bắt lấy tay tôi. Làn da cô ấy có chút hơi lạnh nhưng mềm mại, nhưng cái bắt tay lại rất dứt khoát.

“Cô Kavanagh không khỏe, vậy nên cô ấy nhờ tôi. Tôi hi vọng ngài không để ý, ngài Grey”. Giọng cô ấy có chút ngập ngừng và hơi nhỏ, cô ấy chớp mắt không ngừng.

Tôi không thể nào kiềm chế nổi cái giọng thích thú này khi hồi tưởng lại sự thiếu lịch sự khi mời cô ấy vào lúc này. Tôi hỏi cô ấy là ai.

“Anastasia Steele. Tôi học ngôn ngữ Anh cùng với Kate, à . . . Katherine . . . à không. . . Cô Kavanagh, ở WSU Vancouver”

Loại người nhút nhát và một sách vở hửu trời? Nhìn cô ấy kìa: quần áo quê mùa, thân hình mảnh khảnh được giấu dưới chiếc áo len, chiếc đầm chữ A màu nâu, và cả đôi giày boot cũ. Thật sự là cô ấy có gu thời trang không nhỉ? Cô ấy nhìn một cách đầy lo lắng quanh phòng làm việc của tôi – khắp mọi nơi trừ tôi, tôi không kiềm cái nhìn mĩa mai.

Sao cô gái trẻ này có thể thành nhà báo được nhỉ? Cô ấy chẳng có chút quyết đoán nào cả. Có chút bối rối, dễ bảo . . . như một người phục tùng. Suy nghĩ ấy làm tôi điếng người, lắc đầu và tự hỏi liệu những ấn tượng đầu có chắc chắn. Tôi lăm bằm, mời cô ấy ngồi, rồi lại chú ý ánh mắt cô ấy đang đánh giá những bức tranh trong phòng tôi. Trước khi thôi suy nghĩ, tôi giải thích với cô ta “Của nghệ sĩ địa phương, Trouton.”

” Chúng thật đẹp. Những cái tầm thường trở nên phi thường” Cô ấy đánh giá một cách say sưa, sắc sảo, và đậm chất nghệ thuật tác phẩm của Trouton. Nét đặc trưng của cô ấy lộ ra – chiếc mũi cao, đôi môi căng mọng – và cả những ngôn ngữ hiểu ý tôi thật chính xác. Những cái tầm thường trở nên phi thường. Ốc quan sát nhạy bén đấy. Cô Steele, xem ra cũng thông minh.

Tôi đồng ý và ngắm nhìn, tuyệt vời, khi làn da cô ấy lại ửng hồng nữa kia. Ngồi xuống đối diện cô ấy, tôi kiểm chế mọi suy nghĩ. Cô ấy lục ra đồng giấy lộn xộn cùng với chiếc máy ghi âm từ trong chiếc giỏ xách lớn. Thật vụng về, cô ấy làm rớt cái thứ quý đó hai lần trên bàn Bauhaus của tôi. Chắc chắn là cô ấy chưa bao giờ làm chuyện này, nhưng vì lý do nào đó tôi không thể nào hiểu được, trông nó thật buồn cười. Trong những lúc này, sự vụng về của cô ấy sẽ lôi con quỷ của tôi ra mất thôi, nhưng tôi phải giấu cái nụ cười ấy dưới ngón tay trở của tôi đi và chống lại sự thôi thúc nhu cầu cá nhân của tôi.

Khi cô ta lóng ngóng và càng bối rối, tôi nghĩ mình cần phải luyện cho cô ta khả năng vận động với một chiếc roi da. thường thì cách đó vẫn cứ khuất phục được mọi thói bất kham nhất. Ý nghĩ thiếu đứng đắn ấy khiến tôi cự mình. Cô ấy len lén nhìn tôi rồi cắn chặt môi dưới.

Chết tiệt! Sao từ nãy đến giờ tôi lại không để ý đến đôi môi kích thích ấy chứ?

“X-Xin lỗi, tôi chưa sử dụng nó trước đây”

Tôi có thể chỉ em, cưng à, nhưng không phải bây giờ, tôi không chỉ em đâu vì tôi không thể rời mắt khỏi khuôn miệng xinh đẹp của em.

“Cứ tự nhiên, cô Steele” Tôi cũng cần có thời gian để kiểm soát những cái suy nghĩ quái đản này.

Grey . . . dừng ngay lại.

“Ngài không phiền nếu tôi có thể ghi âm câu trả lời của ngài chứ?” cô ấy hỏi, khuôn mặt ngẩng đơ ra và đang chờ câu trả lời.

Tôi muốn phá cười chết đi được. “Sau bao nhiêu cái phiền phức với cái máy, giờ cô lại xin phép tôi?”

Cô ta nháy mắt, đôi mắt trông lớn và như bị lạc lối trong phút chốc, và tôi phải cố vượt qua bởi sự áy náy đầy tội lỗi này.

Thôi ngay cái trò đó đi, Grey. “Không, tôi không để tâm” tôi không muốn bị chịu trách nhiệm với cái ánh nhìn ấy đâu.

“Kate, ý tôi là, cô Kavanagh đã có giải thích cho ngài về cuộc phỏng vấn chưa?”

“Rồi, tôi sẽ trao bằng tốt nghiệp tại lễ tốt nghiệp năm nay và xuất hiện trên số báo của tờ báo sinh viên.” Sao tôi lại đồng ý làm cái trò đó chứ, thật không hiểu nổi. Sam trong đội truyền thông nói với tôi rằng bộ phận khoa môi trường học của WSU cần được quảng cáo để thu hút thêm vốn đầu tư mà tôi đã viện trợ cho họ trước đó. Sam sẽ làm mọi cách để tiếp xúc với các phương tiện truyền thông.

Cô Steele này lại chớp mắt nữa, chắc hẳn là tin mới với cô ấy – trông cô ta có vẻ không tán thành. Không lẽ cô ta không biết gì về cuộc phỏng vấn này sao? Lẽ ra phải biết chứ. Mấy cái suy nghĩ ấy lạnh cả xương sống tôi. Thật là . . . bực mình, tôi cứ tưởng là người phải quan trọng lắm mới dùng thời gian của tôi.

“Tốt quá. Tôi có một số câu hỏi cho ngài, ngài Grey” Cô kéo một nhúm tóc ra sau tai, làm sao nhăng sự bực tức của tôi.

“Tôi nghĩ cô có thể bắt đầu” Tôi nói một cách lạnh nhạt. Hãy làm cho cô ấy lúng túng nào. Đây hợp tác, cô ấy bắt đầu, ngồi thẳng người dậy và dang rộng rời vai nhỏ bé ra. Cô ấy tỏ ra nghiêm túc rồi đấy. Nghiêng người về phía trước, cô với tay nhấn nút thu âm rồi lại cau mày nhìn xuống cái đồng tài liệu lộn xộn kia.

“Ngài còn khá trẻ để tích lũy được để chế như thế này. Vậy nhờ đâu mà ngài có được thành công ấy?”

Chắc là cô ta phải hỏi câu gì đó hay hơn thế này chứ. Câu hỏi thật vớ vẩn làm sao. Chả có chút thú vị nào cả. Thật thất vọng. Tôi bắt đầu phô trương những phản ứng bình thường khi có người hỏi tôi về những thứ như vậy. Tôi tin, tôi tin bất kì ai làm việc cho tôi, và tôi trả lương rất hậu hĩnh- blah, blah, blah . . . Nhưng quý cô Steele à, điều quan trọng là, tôi rất sáng suốt để biết những gì tôi đang làm. Với tôi, nó dễ như đốn ngã một cái cây vậy. Thu mua những công ty sắp phá sản, những công ty quản lý kém rồi tổ chức lại, giữ lại một số hoặc những công ty nào phá sản, thu mua cổ đông của họ rồi bán khẩu chúng với giá cao nhất. Nó chỉ đơn giản là hiểu biết sự khác nhau giữa hai loại đó, và biết lúc nào thì nó sẽ sụp đổ. Để thành công trên thương trường cô cần những nhân viên giỏi, và tôi giỏi đánh giá con người hơn bất cứ gì khác.

“Biết đâu ngài chỉ may mắn,” cô ấy nói lí nhí.

May mắn ư? Luồng cảm xúc khó chịu chạy ngang qua tôi. May mắn ư? Sao cô ấy dám? Cô ấy khá khiêm tốn và ít nói, nhưng cái câu hỏi này? Không một ai dám nói rằng tôi rất may mắn. Làm việc chăm chỉ, tuyển dụng và quan sát họ kĩ lưỡng, đoán xem khi nào tôi cần, khi nào thì họ không cần làm việc, thúc đẩy họ. Đó là những gì tôi làm, và tôi đã làm nó thật xuất sắc. Chẳng có gì là may mắn cả. Cái quái quỷ gì thế này. Bắt đầu phô trương sự uyên bác của tôi, tôi trích dẫn câu nói của nhà tư bản mà tôi thích – Andrew Carnegie. “Sự trưởng thành và phát triển của con người đồng nghĩa với sự ham muốn thống trị tột đỉnh”

“Nghe có vẻ như ngài mắc chứng nghiện kiểm soát vậy.” Cô ấy nói, một cách đầy nghiêm túc.

Quỷ quái gì vậy? Cô ấy nhìn thấu tôi được sao

Kiểm soát là tên lót của anh ấy, bé cưng à.

Tôi liếc nhìn và hi vọng có thể hăm dọa được cô ta. “Vâng, tôi tập kiểm soát mọi thứ, cô Steele à”. Và tôi muốn kiểm soát em, ngay tại đây, ngay bây giờ.

Đôi gò má ấy lại đỏ nữa kìa, và cô ấy lại cắn môi. Tôi dạo lướt, và cố sao nhãng bản thân khỏi đôi môi ấy.

“Ngoài ra, quyền lực vĩ đại được tạo ra bởi sự chắc chắn của bản thân rằng bạn khao khát và muốn được kiểm soát mọi thứ.”

“Ngài có cảm thấy mình có quyền lực vĩ đại không?” Cô ấy hỏi tôi với giọng nói nhẹ nhàng, nhưng đôi lông mày lại nhíu lên như đang phê bình tôi vậy. Cô ấy đang cố tình khiêu khích tôi à? Hay đó là thứ cô ấy muốn biết, quan điểm của cô, hoặc chỉ là cố làm tôi bực mình? Tôi thấy hơi khó chịu rồi .

“Bốn mươi ngàn người đang làm việc cho tôi. Điều đó cho tôi một ý thức nhất định – quyền lực, nếu cô muốn gọi vậy. Nếu tôi bỗng quyết định không kinh doanh và bán công ty, hai mươi ngàn người sẽ lâm vào cảnh phải thế chấp mọi khoảng thanh toán chỉ sau một tháng.”

Cô ta hoàn toàn bất ngờ về sự khiêm tốn của tôi. Phải hơn thế chứ. Làm quen đi nào, bé cưng. Tôi thấy cân bằng lại rồi.

“Ngài không có một hội đồng nào để trao đổi quyết định sao?”

“Tôi sở hữu công ty của chính mình. Tôi không cần phải trao đổi với ai cả.” Cô ta phải biết chứ.

“Và ngài có niềm đam mê nào khác ngoài công việc không?” Biết chính xác phản ứng của tôi, cô nhanh chóng đổi đề tài. Cô ta biết tôi không thích, và nó làm tôi khá hài lòng.

“Tôi có nhiều đam mê khác nhau, cô Steele à. Rất nhiều” Hình ảnh cô nàng với vô vàn tư thế trong phòng giải trí của tôi vừa chợt lướt qua. Trói chặt nàng ra bốn góc giường, đè nàng xuống ghế. Khoan nhìn kìa, cô ta lại đỏ mặt nữa. Giống như là cơ chế phòng thủ vậy.

“Nhưng nếu làm việc quá cật lực, ngài sẽ làm gì để thư giãn?”

“Thư giãn ư?” Những lời nói lại bay ra từ cái miệng thông minh nghe thật kì lạ, nhưng khá đầy. Và, khi nào thì tôi thư giãn? Cô ấy chẳng biết tôi sẽ làm gì đâu. Cô ấy nhìn tôi với cặp mắt ngây thơ, nó làm tôi bất ngờ và suy nghĩ về câu hỏi đó. Tôi làm gì để thư giãn nhỉ? Chèo thuyền, lái máy bay, giao cầu . . . và khám phá những giới hạn những cô gái như cô ta, và cho cô ta ngất ngây luôn . . . Tôi chuyển tư thế ngồi, nhưng trả lời cô một cách rành mạch, nhưng bỏ qua một vài cái tôi khoái nhất.

“Ngài còn đầu tư vào ngành công nghiệp sản xuất? Tại sao vậy, nó đặc biệt chẳng?”

“Tôi thích xây dựng mọi thứ. Tôi luôn muốn biết mọi thứ vận hành ra sao: cái gì tạo nên sự phản ứng, sự xây dựng và sự phá huỷ. Và tôi có niềm đam mê với tàu thuyền. Biết giải thích thế nào nhỉ?” Vì chúng luôn vận chuyển mọi thứ đến thế giới.

“Nghe như trái tim ngài đang lên tiếng, hơn là lập luận và thực tế.”

Trái tim ư? Tôi á? Không đâu, cưng.

Con tim tôi đã hoang dại từ lâu rồi. “Cũng có thể. Nhiều người nói rằng tôi không có trái tim?”

“Tại sao họ lại nói thế?”

“Vì họ biết rõ tôi.” Tôi cười châm biếm. Thực tế, chẳng ai hiểu rõ tôi cả, ngoại trừ Elena. Tự hỏi cái gì đã tạo nên cô Steele bé nhỏ này đây. Có cả một đồng mâu thuẫn trong cô gái này: xấu hổ, vụng về, rất thông minh, và rất khiêu gợi.

Đúng đấy, tôi bị quyến rũ. Tôi say mê cô gái này.

Cô ấy tiếp tục hỏi. “Vậy bạn bè có nghĩ ngài là người dễ gần không?”

“Tôi là người rất kín đáo. Tôi luôn bảo vệ sự riêng tư của mình. Tôi không bao giờ nhận trả lời phỏng vấn.” Làm những gì tôi thích, sống theo cách tôi muốn, và tôi cần sự riêng tư.

“Vậy tại sao ngài lại nhận cuộc phỏng vấn này?”

“Vì tôi là nhà tài trợ của trường và với tất cả những quan tâm và mục đích, tôi không thể để cô Kavanagh quấy rầy tôi nữa. Cô ấy làm phiền đội truyền thông của tôi, và tôi thích những người kiên trì thế.” Nhưng tôi mừng người đến đây là em, không phải cô ấy.

“Ngài cũng đầu tư vào kỹ thuật nông nghiệp. Sao ngài lại quan tâm đến lĩnh vực này?”

“Chúng ta không ăn tiền được cô Steele à, và trên trái đất này có rất nhiều người không đủ thức ăn.” Tôi nhìn cô ấy, khuôn mặt không biểu cảm.

“Ngài quả là người có lòng nhân ái. Đó có phải là điều ngài luôn mong muốn? Chăm sóc cho những người nghèo đói?” Cô ấy chăm chú nhìn tôi với cái nhìn tò mò, cứ như tôi là câu hỏi hóc búa vậy, nhưng tôi không muốn cô ấy thấy những mảng tối của tôi. Đây là thứ không thể mang ra tranh luận. Thôi ngay đi, Grey.

“Đó là kinh doanh khôn khéo,” Tôi cầu nhàu, giả bộ tỏ ra khó chịu, và cái đôi môi kia lại khiến tôi phải thêm khát. Đúng, đôi môi đó cần được huấn luyện, và hình ảnh cô ta quỳ trước tôi hiện lên trong đầu tôi. Cái suy nghĩ thật quá đỗi kích thích.

Cô ta lại tiếp tục hỏi, kéo tôi ra khỏi những suy nghĩ khát máu ấy. “Ngài có triết lý sống nào không? Nếu có, đó là gì?”

“Tôi không có triết lý sống. Có thể chỉ là một phương châm mang tính định hướng thôi – của Carnegie: ‘Người có khả năng nắm giữ tất cả tâm lý mình, là có thể có khả năng chiếm hữu tất cả các quyền.’ Tôi rất độc lập, chủ động. Tôi thích kiểm soát mọi thứ – bản thân và cả mọi thứ xung quanh.”

“Ngài thích kiểm soát mọi thứ sao?”

Đúng đấy, cưng à, và cả thân thể em nữa. Cái suy nghĩ ấy làm tôi giật mình, lấy lại trạng thái.

“Tôi có khao khát được kiểm soát mọi thứ, và đúng tôi muốn sở hữu chúng.”

“Nghe như lời của một người tiêu dùng sản phẩm.” Giọng nói cô ấy trầm lại có chút phản đối, nó làm tôi bực mình nữa.

“Ừ.”

Cô ta như đứa trẻ lúc nào cũng tò mò muốn biết mọi thứ vậy, nhưng nhìn kĩ vào quần áo của cô ta kia- cô ấy mặc trang phục từ những cửa hàng như Old Navy hay là H&M. Tôi biết chắc là cô ta sinh ra trong gia đình chẳng giàu có gì.

Thực tình thì tôi có thể chăm sóc cho em.

Cái suy nghĩ chết tiệt này từ đâu ra vậy?

Mặc dù có cái suy nghĩ này, nhưng thứ tôi cần là một người phục tùng mới. Tôi vẫn cần, cái gì – hai tháng rồi từ sau người phục tùng Susannah sao? Và giờ tôi ở đây, thèm khát người phụ nữ này. Tôi cố cười tỏ vẻ hài lòng. Cũng chẳng có gì sai cả – sau tất cả những câu hỏi, giờ đây cô ấy lại lái sang chuyện khác.

“Ngài đã được nhận nuôi. Điều đó đã làm thay đổi ngài như thế nào?”

Câu hỏi đó quan trọng lắm sao? Câu hỏi thật lố bịch. Tôi sẽ chết mất nếu ở chung với con người này. Tôi không thèm trả lời cô ta, cố gắng trấn tĩnh lại giọng nói, nhưng cô ấy như thúc giục tôi chỉ để biết tôi được nhận nuôi lúc mấy tuổi.

Cho cô ta im miệng đi, Grey!

Giọng nói trở nên lạnh nhạt. “Đây là câu hỏi dành cho những cuộc phỏng vấn công khai sao, cô Steele?”

Cô ta cũng biết như vậy. Cô ấy cúi đầu xuống như cảm thấy có lỗi, những cọng tóc từ sau tai rơi xuống. Ôi trời.

“Chắc ngài đã hi sinh rất nhiều cuộc sống gia đình cho công việc”

“Đó đâu phải là câu hỏi,” Tôi chen ngang.

Cô ấy giật mình, tỏ vẻ xấu hổ, nhưng đáng vẻ xin lỗi ấy cũng dễ thương quá chứ. Cô ta hỏi lại: “Có phải công việc đã làm ngài phải hi sinh gia đình?”

Vậy có điều gì ở gia đình tôi sao? “Tôi có một tổ ấm. Có cha mẹ nuôi, có anh em, một gia đình tràn đầy tình thương yêu. Tôi không muốn bàn thêm gì về gia đình tôi nữa.”

“Ngài có phải đồng tính không, ngài Grey?”

Cái quỷ gì vậy!

Không thể tin được là cô ta hỏi câu đó. Trớ trêu thay, chưa ai trong gia đình tôi hỏi câu đó. Cô ta to gan thật! Tôi có đủ sức để kéo cô ta ra khỏi cái ghế đó, đè cô ta nằm xấp lên đầu gối tôi, rồi dẹt vài cái vào mông, cột hai tay cô ta ra đằng sau rồi cùng chơi trò làm tình. Đó sẽ là câu trả lời tốt nhất cho cái câu hỏi đó. Tôi hít một hơi thật sâu. Cô ấy sẽ bị hành xác trong niềm đam mê khoái lạc của tôi vì câu hỏi đó.

“Không, Anastasia, tôi không đồng tính.” Tôi nhướn lông mày với biểu lộ bình thản. Anastasia. Cái tên mới đẹp làm sao. Tôi phải uốn cái lưỡi quanh cái tên đó.

“Tôi xin lỗi. Nó, um . . . viết ngay đây.” Cô ấy vén tóc lên tai. Rõ là thói quen hồi hộp.

Những câu hỏi này giờ không phải là của cô sao? Tôi hỏi, cô ấy liền đứng người. Quỷ tha ma bắt, trông thật hấp dẫn.

“À . . . không. Kate – cô Kavanagh – cô ấy biên soạn những câu hỏi này.”

“Cô là cộng sự làm việc chung cho tờ báo cùng cô ấy à?”

“Không. Cô ấy là bạn cùng phòng với tôi.”

Chẳng có gì ngạc nhiên, quý cô Kavanagh này có ở khắp mọi nơi. Tôi chống cằm, suy nghĩ những gì tôi đã gây ra khó khăn cho cô Steele này giờ.

“Cô làm tình nguyện viên cho cuộc phỏng vấn này à?” Tôi hỏi, và được thưởng bởi cái nhìn đầy sự phục tùng: cô ta hồi hộp về những hành động của tôi. Và tôi thích những phản ứng đó.

“Tôi chỉ đi thay. Cô Kavanagh không được khỏe” Giọng cô ấy nhỏ lại.

“Việc đó giải thích được nhiều thứ đấy.”

Có tiếng gõ cửa, và Andrea bước vào.

“Xin lỗi vì đã cắt ngang ngài, ngài Grey, nhưng cuộc họp của ngài sẽ bắt đầu trong hai phút nữa.”

“Chúng tôi vẫn chưa xong, Andrea. Làm ơn hủy cuộc họp đó cho tôi.”

Cô ta há hốc miệng, vẻ nhìn hơi bối rối. Tôi nhìn thẳng vào cô ta. Ra ngoài! Nhanh! Tôi đang bận việc với quý cô Steele bé nhỏ này.

“Vâng thưa ngài Grey,” cô ấy nói, lấy lại tinh thần, cô ấy quay người đi.

Tôi quay sự chú ý trở lại sự quấy rối, rồi lại vỡ mộng. “Chúng ta nói đến đâu rồi, cô Steele?”

“Có lẽ tôi không nên làm cản trở công việc của ngài.”

Ồi không, cưng à, đến lượt tôi chứ. Tôi muốn biết liệu có bí mật nào giấu sau gương mặt đáng yêu này đây.

“Tôi cũng muốn biết về cô. Tôi nghĩ việc đó công bằng.” Tôi ngả người ra sau và đặt tay lên đôi môi quấy rối của mình, đôi mắt ấy nhìn vào khuôn miệng tôi và cổ nuốt nước bọt. Ồ đấy – phản ứng bình thường thôi mà. Vui làm sao khi biết cô ấy không thể nào rời mắt khỏi sự hấp dẫn của tôi.

“Không nhiều điều để biết về tôi,” cô trả lời, cô ấy lại đỏ mặt.

Tôi hơi sợ rồi đấy. “Cô có kế hoạch gì sau khi tốt nghiệp không?”

“Tôi vẫn chưa có kế hoạch, ngài Grey à. Tôi cần phải vượt qua kì thi cuối cùng này.”

“Chúng tôi có những chương trình lý tưởng cho thực tập sinh ở đây.”

Cái quỷ gì khiến tôi nói ra vậy? Nó trái với luật đấy, Grey à. Tôi không bao giờ phản lại nhân viên cả . . . Nhưng em thì không.

Cô ta nhìn có vẻ ngạc nhiên rồi lại cắn môi. Sao nó lại khiêu gợi thế nhỉ?

“Ồ, tôi sẽ ghi nhớ trong đầu,” cô đáp. “Nhưng tôi nghĩ tôi không hợp với nơi đây.”

“Sao cô lại nói thế?” Tôi hỏi. Có chuyện gì sai với công ty của tôi à?

“Nó rõ ràng thế mà, phải không?”

“Tôi lại không thấy thế.” Tôi trả lời có chút bối rối. Cô ấy lại hoang mang rồi với tay lấy cái máy ghi âm.

Chết tiệt, cô ấy sắp đi. Tôi nhắm lại mọi lịch làm việc chiều này – chẳng có gì để làm. “Cô có muốn tôi đưa cô đi dạo một vòng công ty không?”

“Tôi chắc ngài rất bận, ngài Grey, và tôi phải lái xe rất xa.”

“Cô lái xe về lại Vancouver à?” Tôi nhìn ra cửa sổ. Lái xe gì lúc này, trời đang mưa mà. Cô ta không nên lái xe vào lúc này được, nhưng tôi không thể cản cô ấy. Suy nghĩ ấy làm tôi phát cáu. “Cô lái xe cẩn thận nhé.” Giọng tôi lạnh lùng hơn tôi nghĩ. Cô ấy mò mẫm cái máy ghi âm. Cô ấy muốn rời khỏi đây, và tôi không muốn cô ấy đi.

“Cô đã lấy những gì cô cần chưa?” Tôi hỏi trong sự nín thở cô ấy ở lại.

“Rồi, thưa ngài.” Cô ấy nhỏ nhẹ. Câu trả lời ấy làm tôi không nói được gì – những câu từ ấy, câu từ bay ra từ cái miệng thông minh ấy – trong một khoảnh khắc tôi thầm nghĩ cái miệng ấy ngoan ngoãn, phục tùng tôi.

“Cảm ơn vì buổi phỏng vấn của ngài, ngài Grey.”

“Vinh dự của tôi”. Tôi trả lời – Thật ra, bởi vì tôi chưa bao giờ có cảm giác thú vị với ai đó trong một lúc trước đây cả. Cái suy nghĩ này thật đáng lo. Cô ấy đứng lên và tôi dang bàn tay mình ra, chỉ để khát khao được chạm vào cô ấy.

“Chúng ta sẽ gặp lại sau, cô Steele.” Giọng nói tôi dịu lại khi bàn tay cô ấy bắt lấy tay tôi. Chính xác, tôi muốn dùng roi quất vào người cô ấy rồi giao cầu ngay trong phòng căn phòng giải trí. Tôi muốn khám phá giới hạn và sự thèm muốn của cô ấy . . . cần tôi và tin tôi. Tôi cố nuốt mọi thứ vào trong.

Nó không bao giờ xảy ra đâu, Grey à.

“Chào ngài, ngài Grey.” Cô ấy gật đầu và rút nhanh tay ra, rất nhanh.

Tôi không thể để cô ấy đi như thế này được. Rõ là cô ấy muốn rời khỏi đây. Khó chịu thật, nhưng có cái gì đó thổi vào người tôi khi tôi mở cửa tiễn cô ấy.

“Tôi muốn đảm bảo cô ra khỏi cửa an toàn,” tôi nói.

Môi cô ấy tạo vẻ khó hiểu. “Ngài rất chu đáo, ngài Grey,”

Cô Steele đáp lễ lại rồi! Tôi đi theo cô ấy ra ngoài. Cả Andrea và Olivia trong có vẻ sững sờ. Ừ đó, tôi muốn dìu cô gái bé nhỏ này ra ngoài đấy.

“Cô có mang theo áo khoác len không?”

“Tôi mang theo áo khoác.”

Tôi liếc nhìn Olivia và cô ta lập tức đứng dậy với lấy chiếc áo khoác màu xanh navy, đưa nó cho tôi với nụ cười lúc nào cũng nhã nhặn. Christ, Olivia lúc nào cũng phiền phức – lúc nào cũng làm tôi cảm thấy khó hiểu.

Hmm. Cái áo khoác này có vẻ cũ và hơi rẻ tiền. Quý cô Anastasia Steele này cần được ăn mặc đẹp hơn. Tôi mặc vào cho cô ấy, và khi mặc kéo nó ngang qua vai, tôi chạm đến làn da ngay cổ. Làn da ấy lúc nào cũng đáp lại tôi.

Ồ, tôi không thể để cho em ngủ ngay một phút một giây nào cả, cưng à!

Cửa thang máy đã mở, cô ấy bước vào và quay mặt lại phía tôi. Khuôn mặt ấy thật quyến rũ, tôi muốn nói rằng cô ấy thật đẹp biết bao.

“Anastasia” Tôi nói- trong lời tạm biệt.

“Christian,” Cô ấy đáp lại với giọng nói trầm ấm. Cửa thang máy đóng lại, để lại cái tên tôi bay thoảng trong không khí, nghe sao thật lạ lùng và thật không quen, nhưng thật quyến rũ.

Tôi muốn biết thêm về cô gái này.

“Andrea,” Tôi nói lớn khi quay trở lại văn phòng. “Nói máy cho tôi với Welch, ngay bây giờ.”

Khi ngồi chờ cuộc điện thoại, tôi nhìn về bức tranh treo trên tường, và nhớ lại lời của cô Steele. “Những thứ tầm thường trở nên phi thường.” Cô ấy thật dễ nói lên cảm xúc của mình.

Điện thoại rung lên. “Tôi đã nói máy với Welch đến cho ngài rồi.”

“Cho anh ta nói chuyện với tôi.”

“Vâng thưa ngài.”

“Welch, tôi cần kiểm tra lý lịch cá nhân.”

79. Chương 2

Thứ bảy, ngày 14 tháng 5 năm 2011

ANASTASIA ROSE STEELE

Ngày sinh: 10/9/1989, Montesano, Washington

Địa chỉ: 1114 đường SW Green, căn số 7, Haven Heights, Vancouver, Washington, 98888

Điện thoại: 360-959-4352

Số an ninh xã hội: 987-65-4320

Ngân hàng: Well Fargo, Chi nhánh Vancouver, Washington:

Số tài khoản: 309361:

Số tiền trong tài khoản: \$683,16

Học vấn: Sinh viên chưa tốt nghiệp. Cao đẳng nghệ thuật và tự nhiên Vancouver, ngành Ngôn ngữ Anh.

Điểm GPA: 4.0

Trình độ học vấn cơ bản: Trung học phổ thông Montesano Jr.

Điểm SAT: 2150

Nghề nghiệp: Cửa hàng dụng cụ Clayton, tây bắc Vancouver, Portland, Oregon.

Cha: Franklin A. Lambert

Ngày sinh: 1/9/1969

Ngày mất: 11/9/1989

Mẹ: Carla May Wilks Adams (18/7/1970)

Chồng: Frank Lambert (1/3/1989-11/9/1989), quá phụ.

Chồng: Raymond Steele (6/6/1990-12/7/2006), ly hôn.

Chồng: Stephen M. Morton (16/8/2006-31/1/2007), ly hôn.

Chồng: Bob Adams (6/4/2009- hiện tại)

Quan điểm chính trị: Không dữ liệu

Quan điểm tôn giáo: Không dữ liệu

Quan điểm giới tính: Không dữ liệu

Tình trạng quan hệ: Không dữ liệu

Hai ngày vừa qua, tôi đã nghiền ngẫm phần tóm tắt thông tin cả trăm lần, từ khi nhận được nó, tìm hiểu sự bí ẩn của cô gái đó ANASTASIA ROSE STEELE. Tôi thật sự không thể nào gạt hình bóng của người con gái đó ra khỏi đầu mình và nó thật sự bắt đầu làm tôi nổi đóa lên rồi. Tuần vừa rồi, trong suốt những cuộc họp tế nhật đó, tôi cảm thấy dường như kí ức về cuộc phỏng vấn ấy cứ mãi bám riết trong đầu mình. Những ngón tay lóng ngóng lướt trên máy thu âm, cái cách cô ấy cắn làn môi ấy. Đúng, cái cách khiến tôi kích thích như mọi khi.

Giờ thì tôi xuất hiện ở đây, cửa hàng Clayton nằm ở rìa ngoại ô Portland, nơi mà cô gái ấy đang làm việc.

Mày là một tên đàn độn , Grey. Tại sao mày lại xuất hiện ở đây chứ?

Tôi biết, nguyên nhân chỉ có một. Cả tuần này, tôi biết tôi chắc chắn phải gặp lại cô ấy. Tôi dám chắc điều đó khi cô ấy thì thầm tên tôi trong thang máy. Tôi đã cố gắng kháng cự lại sức hút đó. 5 ngày, tôi đã chờ 5 ngày, 5 ngày kiệt quệ, để xem, tôi chẳng thể nào quên được cô gái ấy.

Tôi chẳng cao giờ chờ đợi ai, việc chờ đợi thật đáng ghét dù có là chờ đợi một thứ gì.

Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ. Phụ nữ hiểu những gì tôi muốn ở họ. Nỗi sợ bây giờ là cô Steele quá trẻ và cô ta sẽ chẳng hứng thú làm theo những gì tôi yêu cầu, phải chăng cô ta sẽ không trở thành một người phục tùng của tôi? Tôi lắc đầu. Và bây giờ tôi ở ngay đây, ầu trĩ, ngồi giữa một bãi đỗ xe tế nhật của vùng ngoại ô Portland.

Sơ yếu lí lịch của cô ta chẳng có gì đặc biệt đáng lưu ý, ngoài điểm cuối cùng. Đó là lí do tôi xuất hiện ở nơi này. Tại sao là KHÔNG BẠN TRAI hả cô Steele. Xu hướng giới tính không rõ – có phải chăng cô ấy là dân đồng tính. Tôi khịt mũi, nghĩ chắc không phải vậy. Tôi nhớ rõ những câu mà Anastasia hỏi trong suốt cuộc phỏng vấn, sự ngại ngùng, nhạy cảm, làn da trong suốt đỏ lựng lên ... Những phản ứng ấy đã rất kích thích từ khi tôi gặp cô ấy chỉ ít là đến bây giờ.

Đó là tại sao mày ở đây đấy!

Tôi thật sự muốn gặp cô gái đó đến phát điên – đôi mắt xanh đó đã ám ảnh tôi, ngay trong giấc mơ. Tôi vẫn chưa nói với Flynn điều gì về cô ấy, và giờ thì hay thật, vì tôi đang hành xử như một tên lén lút chết tiệt. Có lẽ tôi nên nói với ông ta. Không thể nào. Tôi thật không muốn ông ta lải nhải về cái phương pháp trị liệu tối tân chết tiệt nào của ông ấy.

Tôi chỉ cần một trò tiêu khiển mới ngay lúc này, và trò tiêu khiển đó là cô gái bán hàng ở cửa tiệm này.

Mày đã gần đến đích rồi. Để xem nếu cô Steele bé nhỏ vẫn còn lồi cuồn như mày vẫn nhớ không.

Showtime, Grey.

Chiếc chuông cửa rung vang khi tôi bước vào bên trong. Cửa hàng này lớn hơn so với khi nhìn từ bên ngoài, và dù đã gần đến giờ ăn trưa, nơi này vẫn vắng vẻ so với một ngày thứ Bảy. Cửa hàng được chia ra theo từng lối, tôi quên mất khả năng cửa hiệu luôn mở cửa chào đón mọi người kể cả tôi, tôi nghĩ vậy bởi tôi thường mua sắm những thứ mình cần trực tiếp trên mạng, nhưng trong khi ở đây, tôi cũng nên chọn vài thứ... Nút thắt, khóa dán, ... Yeah.

Tôi sẽ tìm ra cô Steele ngon lành ngày nào và vui đùa một chút.

Chỉ sau 3 giây sau, tôi gặp cô nàng. Đứng một mình ở quầy tính tiền, nhìn chăm chú vào màn hình máy vi tính và nhấm nháp bữa trưa – Bánh mì vòng Bagel. Một giây phút làm tôi ngẩn người, cô ấy phải vụn bánh trên khóe môi và ... mút ngón tay, cậu bé của tôi ngẩng dậy như đáp lời.

Tôi là gì chứ, một cậu chàng 14 tuổi chắc

Phản ứng cơ thể của tôi thật khó chịu. Nó có thể sẽ dừng lại nếu tôi trối cô nàng lại, giao cầu và đét vào hông ... và thật sự không cần phải theo trình tự trên. Yeah. Đó là những gì tôi cần.

Cô ấy hoàn toàn bị thu hút bởi công việc đang làm và cho tôi thời gian để ngắm cô ta thật kĩ càng. Một suy nghĩ dâm dăng lướt qua đầu, cô ta hấp dẫn, hấp dẫn chết người. Đúng như tôi hay nhớ đến.

Cô ấy ngược lên và chôn chân tại chỗ. Hoảng sợ tựa lần đầu gặp gỡ. Cô ta đóng cái nhìn chăm chú lên tôi – SỐC – tôi đoán – và tôi không biết đó là một phản ứng tốt hay xấu nữa.

“Cô Steele, quả là một bất ngờ thú vị.”

“Ngài Grey”. Cô ấy nói, choáng ngợp và đỏ mặt. À một phản ứng tốt.

“Tôi đang ở gần đây và cần mua một vài thứ, rất vui vì được gặp lại cô ở đây.”

Rất hài lòng. Cô ấy đang mặc một chiếc áo thun ôm cùng quần jean phô ra đôi chân dài, vòng eo thon gọn và vòng một hoàn hảo, đó chẳng phải cái thứ không có hình thù gì vào tuần trước. Đôi môi vẫn chưa khép lại vì ngạc nhiên và tôi vẫn phải đang kiềm chế thôi thúc tóm lấy chiếc cằm ấy và khép đôi môi ấy lại.

Tôi đã bay từ Seattle chỉ để gặp em và cách em nhìn tôi bây giờ thật sự xứng đáng với chuyến đi này.

“Ana, gọi tôi là Ana, tôi có thể giúp gì cho ngài, ngài Grey.”

Cô ấy hít một hơi, so lại vai như cái cách ở buổi phỏng vấn hôm ấy và nở một nụ cười gượng gạo mà cô ấy dành cho khách hàng.

Trò chơi bắt đầu rồi, cô Steele.

“Tôi cần một số thứ, bắt đầu với dây cáp đi.”

Yêu cầu của tôi khiến cô ấy mất cảnh giác và hơi choáng váng.

Oh, nó sẽ rất thú vị đây! Em sẽ rất bất ngờ với những gì tôi sẽ làm cùng với những sợi dây cáp này, cưng ạ.

“Ở cửa hàng nhiều loại cho ngài lựa chọn. Để tôi giới thiệu cho ngài?” Anastasia nói, giọng hơi lạc đi.

” Hãy dẫn lối ”

Cô ấy bước ra khỏi quầy tính tiền và bước về một lối nhỏ dẫn xuống những kệ hàng. Cô ấy đang mang một đôi giày đế bằng, tôi thoáng nghĩ vu vơ, cô ấy sẽ như thế nào nếu bước đi trên một đôi giày cao gót nhỉ? Louboutins, không gì tuyệt bằng Louboutins.

“Nó nằm ở quầy điện, kệ số 8.” Giọng cô ấy yếu ớt, hơi run và cô ấy đỏ mặt.

Anastasia bị tôi lôi cuốn. Hy vọng nở hoa trong lòng tôi. Tôi nhếch mép cười. Cô ta không phải dân đồng tính.

“Xin mời” Tôi đưa tay ra hiệu dẫn đường. Để cô ấy bước đi trước tôi, Trong khi tôi tận dụng khoảng không thời gian chiêm ngưỡng vòng ba tuyệt vời. Túm tóc đuôi ngựa đong đưa như nhịp hông của cô ấy. Cô nàng là một tổ hợp với tất cả những gì tôi đánh giá ở một người phục tùng: ngọt ngào, nhu mì và xinh đẹp.

Và câu hỏi đáng giá hàng triệu đô la rằng cô ấy có phải là một người phục tùng? Có thể cô ta chẳng biết gì về cái đời sống – đời sống của tôi, nhưng tôi rất sẵn lòng để dẫn dắt cô nàng vào đời sống đó của tôi.

Mày đang hướng nó theo cách của mày, Grey, trong vụ này.

“Ngài đến Portland để công tác sao? ” Cô nàng hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Cô ta nâng cao giọng, vờ như vô tình hỏi. Nó làm tôi muốn cười to lên mà. Phụ nữ hiếm khi làm tôi cười.

“Tôi đang tham dự dự án Nông Nghiệp WSU. Nó diễn ra ở Vancouver.” Tôi nói dối. Thật ra, tôi đến đây để gặp em, cô Steele thân mến.

Mặt cô nàng hơi xịu xuống, cảm giác này thật tồi tệ.

“Hiện tôi đang tài trợ cho vài nghiên cứu luân canh cây trồng và điều kiện đất trồng.” Đấy ít nhất, nó là sự thật.

“Đó là toàn bộ kế hoạch nuôi-sống-thể-giới của ngài sao?” Cô nhướn mày thể hiện sự thích thú.

“Đại loại là như vậy.” tôi lầm bầm đáp. Cô ấy đang cười tôi đấy sao? Oh, tôi rất muốn dừng việc cười nhạo đó lại nếu em thật sự làm điều đó.

Nhưng làm sao để bắt đầu? Có thể là một bữa ăn tối, tốt hơn một buổi phỏng vấn vô vị... Đúng thế, chắc chắn nó sẽ rất mới lạ: một bữa ăn tối thân mật.

Chúng tôi đến cái kệ đựng những sợi dây cáp, được sắp xếp theo màu và kích cỡ. Tôi lướt ngón tay qua những bó dây một cách vô thức. Hay là cứ mời cô ấy một bữa tối như một buổi hẹn hò? Cô ấy liệu sẽ đồng ý không? Khi tôi nhìn, cô nàng đang nhìn chăm chú vào những ngón tay,. Cô ấy chẳng thể nào nhìn tôi rồi, rất triển vọng. Chọn lấy một bó dây, nó có vẻ dẻo dai, linh hoạt, bởi nó có thể cố định cổ tay và cổ chân cùng một lúc.

“Nó sẽ rất phù hợp.”

“Ngài còn cần gì thêm không ạ?” Anastasia nói nhanh, cô ấy có thể đang thể hiện hành vi chu đáo của một nhân viên hoặc cô ta đang muốn tôi bước ra khỏi cửa hàng này ngay lập tức. Tôi không biết là mình sẽ được đối xử như thế nào.

“Tôi muốn vài cuộn băng dính.”

“Ngài đang trang hoàng nhà cửa sao? ”

“Không, không trang hoàng nhà cửa.” Oh chỉ khi em hiểu được thôi cưng.

“Lối này thưa ngài” cô nói. “Băng dính ở kệ hàng trang trí ạ.”

Thôi nào, Grey. Mày không còn nhiều thời gian nữa đâu. Thu hút cô ta vào một cuộc đối thoại đúng nghĩa đi.

“Cô làm ở cửa hàng này lâu chưa?”

Đương nhiên, tôi biết rõ câu trả lời. Khác với một số người, tôi đã tìm hiểu. Một vài lí do, cô nàng đang ngưng ngưng. Lạ chúa, cô gái này đang xấu hổ. Tôi không hề vô vọng. Cô ấy nhanh chóng đi đến kệ hàng trang trí. Tôi hăm hở đi theo cô nàng như một con cún.

” Được 4 năm.” Cô đáp lí nhí khi chúng tôi đến bên đồng bằng dãn. Anastasia cúi người và lấy hai cuộn với chiều rộng khác nhau.

“Tôi lấy cái này.” Cái to sẽ hiệu quả hơn.

Khi cô ấy đưa cho tôi, các đầu ngón tay chạm khẽ và nó gây phản ứng lại giữa háng. Chết tiệt!

Cô nàng nhìn tái nhợt. “Thêm gì nữa không ạ?” Giọng cô nàng khàn khàn.

Vì chúa, tôi có ảnh hưởng đến cô nàng như cái cô ấy ảnh hưởng đến tôi.

“Vài cọng dây thừng, tôi đoán.”

“Lối này thưa ngài” Lại một lần nữa dẫn trước, một cơ hội lần nữa cho tôi chiêm ngưỡng vòng ba tuyệt đẹp đó.

“Ngài cần loại nào ạ? Ở đây có loại dây sợi tổng hợp và dây sợi tự nhiên.”

Mẹ kiếp – dừng lại. Tôi rên rỉ trong lòng, cổ xóa đi hình ảnh của cô nàng treo trên trần phòng giải trí.

“Tôi lấy 5 yard(gần bằng 5m) dây sợi tự nhiên.” Nó sẽ thô sơ và chà xát mạnh hơn nếu em bị cột vào dây sợi tự nhiên mà tôi chọn.

Những ngón tay cô ấy hơi run rẩy nhưng vẫn đo ra 5 yard dây một cách chuyên nghiệp, rút một con dao bỏ túi và cắt dây một cách nhanh gọn, cuộn chặt lại với một nút thắt. Thật ấn tượng.

“Cô là một nữ hướng đạo?”

“Hoạt động xã hội không phải kiểu của tôi, ngài Grey!”

“Vậy kiểu của cô là gì?”

Đúng vậy!

“Sách!” Nàng trả lời.

“Là loại sách nào?”

“Ồ, ngài biết đấy, như thường lệ. Sách văn học cổ điển. Văn học cổ điển Anh là chủ yếu.”

Văn học Anh? Brotes and Austen, tôi cá. Những kiểu ủy mị, ướt át.

Nó không thật sự tốt.

“Ngài cần thêm gì nữa không ạ?”

“Tôi không biết, cô có gợi ý gì không?” Tôi muốn biết phản ứng của cô ấy.

“Kiểu DIY sao?” (DIY: do it yourself: tự làm) cô nói một cách ngạc nhiên.

Tôi thật sự muốn bật cười mà. Oh, cưng à. DIY không phải kiểu của tôi. Tôi gật gù, bóp chết sự hứng thú của tôi. Mắt cô nàng lia một lượt trên cơ thể tôi, ước chừng số đo của tôi.

“Quần yếm không tồi.” Cô thốt lên.

Ngoài sự trông đợi của tôi từ câu hỏi “Ngài có đồng tính không?”

“Tôi không muốn việc đó phá hủy quần áo của ngài.” Cô ấy chỉ vào quần jean của tôi.

Chẳng kịp, tôi nói “Tôi có thể cởi đồ ra.”

“Um.” Mặt cô thoáng đỏ, ngại ngùng rồi cúi mặt xuống.

Tôi lên tiếng giải vây sự ngại ngùng của cô. “Tôi sẽ lấy vài chiếc, tránh việc nó làm bẩn bất cứ loại quần áo nào.” Cô nàng quay đi ngay đến kệ chứa quần áo.

“Thêm gì nữa không ngài?” Cô ấy nói, như nghệt thở khi đưa tôi bộ quần yếm màu xanh. Cô ấy vẫn xấu hổ và cúi gầm mặt.

“Bài báo như thế nào rồi?” Tôi hỏi liệu cô nàng có thể thoải mái một chút.

Cô nàng ngược mặt lên và nở một nụ cười nhẹ nhõm.

Cuối cùng thì,

“Tôi không viết bài báo đó, nó là của Katherine, cô Kavanagh – bạn cùng phòng của tôi – cô ấy là một nhà báo tương lai. Cô ấy rất hứng thú với nó và rất buồn bực khi chẳng thể phỏng vấn ngài trực tiếp.”

Đây là câu nói dài nhất cô ấy nói với tôi từ khi lần đầu tiên gặp và cô ta đang nói về một người khác, không phải bản thân mình. Thật thú vị.

Trước khi tôi kịp trả lời, cô ấy lại nói “Vấn đề cô ấy lo lắng rằng là chẳng có tấm hình nào của ngài cả.”

Cô Kavanagh kiên trì muốn hình chụp. Tôi có thể đáp ứng, nó sẽ cho tôi thời gian với cô Steele thú vị.

“Cô ấy muốn kiểu chụp nào?”

Cô ấy nhìn tôi một lúc rồi lắc đầu.

“Tôi vẫn còn ở lại đây, ngày mai, có thể ...” Tôi có thể ở Portland, làm việc ở khách sạn, một phòng ở Heathman. Có thể cần Taylor dọn xếp một chút, đem ít quần áo, máy laptop hoặc Elliot sẽ giúp – trừ phi anh ta đang vui vẻ rong ruổi đầu đó, chuyện thường làm của anh ta mỗi cuối tuần.

“Ngài sẵn sàng thực hiện buổi chụp ảnh sao?” Cô ấy chẳng thể giấu nổi sự ngạc nhiên.

Tôi gật đầu nhẹ một cái. Yeah, tôi muốn dành nhiều thời gian với em.

Kiên định nào Grey.

“Kate sẽ rất vui – mong rằng chúng tôi tìm được một thợ ảnh.” Cô nàng cười rạng rỡ, gương mặt trong trẻo như ánh dương giữa lớp sương. Cô ấy đẹp đến nghẹt thở.

“Hãy cho tôi biết trước ngày mai. ” Tôi rút ví. “Danh thiếp của tôi, có số điện thoại của tôi trên đây. Các cô cần gọi trước 10h sáng mai.” VÀ nếu cô ấy không gọi, tôi sẽ một bước thẳng tiến trở về Seattle và quên đi những thứ ấu trĩ này.

Ý nghĩ ấy làm tôi thấy thật nặng nề quá đỗi.

“Okay.” Cô ấy tiếp tục cười mỉm.

“Ana!” Chúng tôi đồng thời quay lại nhìn một người đàn ông vận thường phục ở phía cuối kệ hàng. Ánh mắt của hắn chỉ có hình bóng mờ hoặc của cô Anastasia Steele. Tên khốn này là ai nữa?

“Er... Thật xin lỗi, ngài Grey.” Cô ấy tiến lại gần người đàn ông đó và tên khốn đó vòng tay ôm Anastasia, kiểu-ôm-như-vườn của gã đó làm máu tôi sôi lên. Một phản ứng tôi vô thức.

Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người cô ấy mau.

Tôi cuộn chặt nắm đấm, nhẹ nhõm vì cô ấy không ôm lại hắn ta. Họ rơi vào một cuộc trò chuyện thì thầm. Có thể bản thông tin của Welch đã sai, tên này là bạn trai của cô nàng. Cô ấy trạc tuổi hắn và cái tên nhãi đó chẳng thể rời mắt khỏi người Anastasia. Hắn ôm cô ấy, nhìn chằm chằm vào cô ấy đặt cánh tay lên vai của cô. Đó dường như là một cử chỉ bình thường, nhưng tôi biết rằng hắn đang ngầm tuyên bố chủ quyền và cảnh cáo tôi nên tránh xa Anastasia ra. Cô nàng có vẻ đang ngượng ngùng, nhún chân.

Khốn kiếp. Tôi nên rời đi. Tôi đã tự đánh giá cao rồi. Cô nàng là bạn gái của tên đó. Rồi cô ấy thì thầm gì đó, chạm vào cánh tay, không phải bàn tay và bước ra xa rời khỏi hắn. CHÚNG TÔI RẼNG HỌ KHÔNG QUÁ THÂN THIẾT VỚI NHAU.

Tốt.

“Er... Paul. Đây là Christian Grey, ngài Grey. Đây là Paul Clayton. ANh trai của Paul là chủ cửa hàng này.” CÔ ta nhìn tôi nghi ngại rồi tiếp tục nói. “Tôi biết Paul từ khi làm việc ở đây, dù không hay gặp nhau lắm. Cậu ấy mới trở về từ Princeton, Paul đang học ngành quản trị kinh doanh.” Cô ấy bập bẹ giải thích rằng

cô ấy và hẳn ta không phải là một cặp, tôi nghĩ vậy. Là em trai chủ cửa hàng, không phải bạn trai. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, không ngờ, sự nhẹ nhõm lại lớn như vậy. Tôi thật sự phải để mắt đến cô gái ấy.

” Clayton” Tôi nói nhanh.

“Ngài Grey.” Cái bắt tay của hắn ẻo lả, hết cái mái tóc của hắn. Đồ dần. “Gượng đã, chẳng phải Christian Grey của Tập đoàn Grey?”

Là ta đây, thằng nhãi.

“WOW, tôi có thể giúp ngài lấy gì không?”

“Anastasia đã giúp tôi chọn lựa rồi, Clayton. Cô ấy thật sự rất chu đáo.” Giờ thì biến đi.

“Tốt.” Anh ta lịch sự. “Gặp em sau nhé Ana”

“Vâng.” Hắn ta biến mất sau kệ hàng.

“Còn gì nữa không ạ? Ngài Grey”

“Bao nhiêu đây thôi.” Tôi trả lời. Chết tiệt. Tôi hết thời gian rồi và giờ thì vẫn chưa biết rằng tôi có thể gặp lại cô ấy nữa hay không.

Tôi thật sự muốn cô gái ấy hiểu những gì tôi đang nghĩ trong đầu, làm sao tôi có thể hỏi cô ấy? Tôi có thật sự sẵn sàng có một người phục tùng mới không biết gì cả chẳng? Cô gái đó chắc chắn cần 1 khóa huấn luyện. Nhắm mắt, tôi tưởng tượng những khả năng tuyệt vời có thể mang lại. Liệu cô ấy sẽ chấp nhận chứ? Hay mọi sự sẽ bẽ bàng.

Cô ấy quay về quầy tính tiền, đóng gói tất cả những món đồ, tôi thu mọi hành động nhỏ nhặt của cô ấy vào mắt.

Nhìn tôi đi, chết tiệt. Tôi muốn nhìn thấy gương mặt cô ấy và đoán xem đằng sau đôi mắt xanh ấy đang che giấu gì.

Cuối cùng thì cô ấy cũng ngẩng đầu “Tổng cộng là \$43 thưa ngài.”

Vậy thôi sao?

“Ngài cần túi treo không ạ?” Cô ấy hỏi khi tôi rút thẻ tín dụng.

“Có, Anastasia.” Tên cô gái đó – một cái tên đẹp cho một người con gái đẹp – nhẹ nhàng trôi qua trong miệng tôi.

Cô ấy đưa cho tôi, vậy là xong, tôi phải đi.

“Cô sẽ gọi nếu mọi chuyện ổn chứ?”

Cô gật đầu và đưa lại thẻ cho tôi.

“Tốt. Đến ngày mai, có lẽ.” Tôi chẳng thể nào cứ đi như vậy. Tôi phải nói cho cô ấy biết tôi hứng thú: “Oh, Anastasia, tôi vui mừng vì cô Kavanagh không đến buổi phỏng vấn ấy.” Cô ấy ngạc nhiên và trong mắt có một tia thỏa mãn.

Tuyệt vời.

Tôi cầm túi đồ và bước ra khỏi cửa hàng.

Đúng, như những gì tôi đánh giá, tôi muốn cô gái đó. Giờ thì tôi phải chờ ... Mẹ kiếp ... chờ đợi một lần nữa. Chuyện bất chấp này Elena sẽ rất hứng thú đây. Tôi nhìn thẳng, rút điện thoại và leo lên xe. Tôi quyết không nhìn lại chỗ của Anastasia. Tôi sẽ không. Tôi sẽ không. Đuôi mắt tôi nhá nhanh qua kính chiếu hậu, nơi cửa ra vào của cửa hàng nhưng những gì tôi thấy là hình bóng của Anastasia ngược mắt nhìn ra cửa sổ nhìn theo tôi.

Đó là ánh mắt thất vọng.

Tôi nhấn ga và Taylor trả lời điện thoại ngay khi tiếng reo đầu tiên.

“Ngài Grey.” anh ta đáp.

“Đặt một phòng tại Heathman, tôi sẽ ở lại Portland cuối tuần này, mang cho tôi chiếc SUV, máy laptop và vài bộ quần áo ở dưới nó, một hai bộ quần áo.”

“Vâng thưa ngài. Cả Charlie Tango ạ?”

“Joe chuyển cô nàng đến PDX chưa?”

“Sẽ làm ngày thưa ngài. Tôi sẽ gặp ngài khoảng 3 tiếng nữa.”

Tôi cúp máy, khởi động xe. Vậy tôi có vài tiếng đồng hồ ở Portland chờ đợi cô gái đó xem cô ấy có hứng thú với tôi. Làm gì bây giờ? Đi bộ đường dài chẳng? Có thể tôi sẽ gạt phăng được những thứ này ra khỏi đầu mình.

5 tiếng đã trôi qua không một cuộc gọi nào từ cô Steele dễ thương. Tôi đang nghĩ cái quái gì thế này? Tôi quan sát mặt đường từ cửa sổ phòng. Tôi ghét cay ghét đắng việc chờ đợi. Luôn luôn là như vậy. Trời có mây, tôi đi bộ ở Forest Park. Chuyển đi chẳng thể làm tôi phân tâm khỏi sự chờ mong kích động đó. Tôi bực vì cô gái đó không gọi. Thật là tốn thời gian khi theo đuổi người phụ nữ này. Có khi nào mà tôi theo đuổi phụ nữ đâu chứ. Ấu trĩ.

Bình tĩnh lại nào Grey.

Thở dài, tôi kiểm tra điện thoại của mình xem rằng tôi có lỡ một cuộc gọi nào từ cô ấy không? Nhưng không. Taylor đến mang theo đồ của tôi đã dặn. Tôi phải đọc bản báo cáo của Barney và tôi có thể tĩnh tâm một chút.

Tĩnh tâm? Tôi chẳng thể nào tĩnh tâm nổi từ khi cô Steele ngã trước cửa văn phòng tôi.

Khi tôi ngược mắt, màn đêm bao trùm bên ngoài cửa sổ. Trong lúc suy ngẫm, điện thoại tôi rung trên mặt bàn gỗ và một số điện thoại lạ nhưng hơi quen thuộc với mã vùng Washington, sáng lên trên màn hình. Đột nhiên tim tôi đập mạnh như thể mới chạy 10 dặm.

Cô ấy phải không?

Tôi nhấc máy.

“Er... Ngài Grey. Tôi là Anastasia Steele.”

Mặt tôi vô thức kéo thành một nụ cười. Một giọng lo lắng, thờ ơ, nhỏ nhẹ của cô Steele. Buổi chiều của tôi tươi sáng trở lại.

Tuyệt, tôi ảnh hưởng đến cô ấy. Như kiểu cô ấy bám riết trong đầu tôi.

“Um, chúng tôi sẽ chụp một bức ảnh cho bài báo. Ngày mai, có được không ạ? Ở đâu thuận tiện cho ngài?”

Trong phòng tôi. Chỉ tôi và em và dây cáp.

“Tôi đang ở Khách sạn Heathman ở Portland, có thể khoảng 9h30 sáng.”

“Okay, chúng tôi sẽ gặp ngài ở đó.” Cô ấy nói nhỏ nhẹ, chẳng thể giấu nổi sự nhẹ nhõm và vui vẻ trong giọng nói.

“Tôi thật sự mong chờ, Cô Steele.” Tôi cúp máy trước khi cô ấy cảm nhận được sự vui mừng của tôi. Ngồi lại vào ghế, tôi nhìn chằm chằm vào màn đêm, chải những ngón tay vào mái tóc.

Làm sao tôi có thể giải quyết tiếp tục đây?

80. Chương 3

Chủ nhật, ngày 15 tháng 5 năm 2011

Lời nói của Moby thoáng qua tai tôi khi chạy từ hướng tây nam đường Salmon tới sông Willamette. Đã 6:30 sáng và tôi cố không nghĩ bất cứ điều gì. Đêm qua tôi đã mơ thấy em ấy. Đôi mắt xanh, giọng nói thì trầm . . . những câu nói kết thúc bằng “ngài” khi cô quỳ xuống trước tôi. Từ khi gặp cô ấy, những giấc mơ của tôi đã thay đổi. Tôi tự hỏi bác sĩ Flynn sẽ chữa trị tôi bằng cách nào đây. Cái suy nghĩ ấy làm tôi rối bời, nên tôi lờ nó đi và chạy tiếp bằng qua ngân hàng Willamette. Những tia nắng bắt đầu rọi xuống, mang cho tôi một cảm giác hi vọng.

HAI GIỜ SAU KHI chạy trở về khách sạn, tôi băng ngang qua quán cà phê. Tôi có thể dẫn cô ấy đến đây. Như một cuộc hẹn hò không?

Không. Không hẹn hò. Tôi bật cười với cái suy nghĩ điên khùng này. Chỉ là một cuộc trò chuyện – một cuộc phỏng vấn ngắn thôi mà. Tôi có thể tìm hiểu thêm chút ít về cô gái bí ẩn này nếu cô ta thu hút tôi hoặc là tôi đang làm chuyện tào lao. Bước vào thang máy một mình. Kết thúc buổi chạy trong bộ quần áo khách sạn, tôi rất nghiêm túc và bình tĩnh khi lái xe đến Portland lần đầu tiên. Nó không phải là cảm giác phải chịu đựng. Ngồi xuống thưởng thức buổi sáng trước khi chuẩn bị đi tắm.

CÓ TIẾNG CÓ CỬA. Tôi ra mở và Taylor đang đứng trước ngưỡng cửa.

“Chào buổi sáng, ngài Grey.”

“Chào, họ đã sẵn sàng chưa?”

“Rồi thưa ngài. Mọi thứ đã xong ở phòng 601.”

“Tôi sẽ xuống ngay.” Đóng cửa lại, tôi đóng thùng chiếc áo vào trong quần xám. Tóc tôi hơi ướt, nhưng chẳng nhảm nhò. Tôi liếc mắt nhìn vào gương rồi ra ngoài theo Taylor đến thang máy.

Phòng 601 chật kín người, ánh sáng và cả máy chụp hình nữa, nhưng tôi liếc mắt tìm cô ấy. Kia rồi, cô ấy đang đứng góc kia kìa. Mái tóc hơi bù xù: gợi tình, mái tóc ổng ả xả xuống tới bầu ngực. Cô ấy mặc chiếc quần jean ôm, cùng với tay áo khoát ngắn màu navy cùng chiếc áo sơ mi trắng. Máy cái kiểu quần áo đó là thời trang của cô ấy sao? Trông có vẻ khá thuận lợi trong di chuyển, nó làm tôn lên đôi chân thon gọn ấy. Đôi mắt kia, khiến tôi lúc nào cũng cảm thấy an lòng.

“Cô Steele, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.” Cô ấy bắt lấy tay tôi và trong phút chốc, tôi muốn chiếm hữu và hôn lên từng ngón ngón ngón.

Mày đừng có điên chứ, Grey.

Cô ấy giơ đôi tay ngọt lịm ra rồi vẫy về hướng có cô bạn đang đứng gần đó, đang đợi dự hiện diện của tôi.

“Ngài Grey, đây là Katherine Kavanagh,” cô nói. Bất đắc dĩ, tôi liếc qua nhìn quý cô đeo bám Kavanagh. Cô ta cao, rất ấn tượng, và ăn mặc rất bắt mắt, giống như cha cô ta vậy, nhưng cô ta lại sở hữu đôi mắt của mẹ. Và tôi thầm cảm ơn cô ta đã mang cô Steele bé bỏng này đến cho tôi. Cái suy nghĩ làm tôi có cái nhìn thân thiện đến cô ta.

“Quý cô đeo bám Kavanagh. Cô thế nào? Tôi hi vọng cô thấy khá hơn? Anastasia nói cô tuần trước không được khỏe.”

“Tôi khỏe, cảm ơn ngài, ngài Grey.”

Cô ấy rất cứng rắn, cái bắt tay cũng dứt khoát, và tôi hơi nghi vấn cô ấy đã bao giờ đối mặt với thử thách trong cuộc sống sung túc của cô ấy không. Tôi tự hỏi sao hai người phụ nữ này lại có thể làm bạn với nhau được nhỉ. Họ chẳng có điểm gì chung cả.

“Cảm ơn vì đã giành thời gian quý báu của ngài cho buổi chụp hình này,” Katherine nói.

“Tôi rất vinh dự,” Tôi nói, và liếc nhìn Anastasia đang đỏ ửng mặt lên.

Hình như chỉ có tôi mới làm cô ấy đỏ mặt thì phải? Cái suy nghĩ ấy làm tôi quả hài lòng.

“Đây là Jose Rodriguez, thợ chụp ảnh của chúng tôi,” Anastasia nói, và khuôn mặt cô ấy bừng sáng khi giới thiệu cậu ta.

Khỉ thật, bạn trai của cô ấy à?

Rodriguez cười tươi còn Ana thì cười thật ngọt ngào.

Họ đang tán tỉnh nhau đấy à?

“Ngài Grey.” Rodriguez cho tôi một cái nhìn lạnh đậm khi chúng tôi bắt tay nhau. Đó là lời cảnh báo. Hẳn ta cảnh báo tôi tránh xa ra kia. Rõ là hắn thích cô nàng ấy lắm. Rất thích luôn ấy chứ.

Chà, trò chơi bắt đầu đây, nhóc con.

“Ngài Rodriguez, điều gì khiến ngài thích ở tôi?” Giọng tôi như đang thách thức, và hắn nghe đấy chứ, nhưng Katherine cắt ngang và quấy tôi về phía ghế. À, cô ấy thích chỉ huy. Cái suy nghĩ làm tôi tức cười khi đang ngồi xuống. Một gã trai trẻ khác cũng có mặt để hợp tác cùng Rodriguez, bật đèn lên, và trong phút chốc nó làm chói mắt tôi.

Chết tiệt!

Trong ánh đèn mập mờ, tôi nhìn quanh để tìm quý cô Steele bé bỏng. Cô ấy đang đứng phía sau căn phòng, quan sát tiến trình. Cô ấy lúc nào cũng không mắc cỡ đứng không nhí? Chắc vậy mà cô ấy với Katherine mới làm bạn với nhau được; cô thích được đứng sau để Katherine làm trung tâm của sân khấu.

Hmm . . . người phục tùng từng bẩm sinh là đây.

Tay thợ chụp ảnh này cũng khá chuyên nghiệp và rất miệt mài trong công việc đấy. Tôi nhìn chăm chú quý cô Steele khi cô ấy nhìn hai chúng tôi. Hai đôi mắt nhìn nhau, trông cô ấy thật chân thành và trong sáng, và trong phút chốc, tôi quyết định lập tiếp kế hoạch. Nhưng cô ấy chợt cắn môi và nó làm tôi cảm thấy bị nghẹt thở.

Thôi ngay đi, Anastasia. Tôi sẽ không nhìn cô ấy nữa, và hình như cô ấy nghe được tôi nói, quay mặt đi chỗ khác.

Ngoan lắm.

Katherine mời tôi đứng lên khi Rodriguez tiếp tục nhấp máy. Và xong rồi, cơ hội đã đến.

“Cám ơn ngài một lần nữa, ngài Grey.” Katherine đưa tay ra và bắt lấy tay tôi, sau đó là tay chụp ảnh, người mà âm thầm chống đối tôi. Sự phản đối của anh ta làm tôi bật cười.

Ôi trời . . . mi im rồi đúng không.

“Tôi chờ được đọc bài báo của cô, cô Kavanagh,” tôi nói và khẽ gật đầu. Ana là người tôi muốn nói chuyện cơ. “Đi cùng tôi nhé, cô Steele?” tôi hỏi, và hướng tay ra cảnh cửa.

“Chắc chắn rồi,” cô ấy trả lời đầy ngạc nhiên.

Cơ hội tốt đấy, Grey.

Tôi lẩm nhẩm và dẫn đường cô ấy ra ngoài, chỉ muốn tách cái khoảng cách giữa cô ấy với Rodriguez xa ra. Cô ấy đứng ngoài với mái tóc bàu nhàu cùng những ngón tay ngo nguẩy ở hành lang, khi Taylor theo tôi ra ngoài.

“Tôi sẽ gọi anh sau, Taylor.” Tôi nói, khi anh ta dường như ngoài tầm nghe. Tôi hỏi Ana liệu cô ấy có muốn uống coffee cùng tôi, hơi thở tôi nghẹt lại chờ câu trả lời.

Cô ấy chớp mắt. “Tôi phải đưa mọi người về nhà,” cô ấy nói mất cả giọng.

“Taylor” toi gọi ah ta, làm cô ấy giật bắn người. Tôi nên để cô ấy cảm thấy hồi hộp nhưng cũng chẳng biết là tốt hay xấu nữa. Và cô ấy lúc nào cũng bồn chồn. Nghĩ mọi cách. Tôi có thể làm cô ấy hết bồn chồn là lờ đi.

“Họ ở trường đại học sao cô Steele?” Cô ấy gật đầu, và tôi nhờ Taylor đưa họ về.

“Rồi nào, cô sẽ đi uống coffee với tôi chứ?”

“Um-ngài Grey,er- thật ra . . . “ chợt dừng lại.

Quý thật. Là không sao. Tôi sẽ chết mất. Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt ấy. “Thật ra, Taylor không cần đưa họ về. Tôi sẽ đổi xe với Kate, nếu ngài cho tôi chút xíu thời gian.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm và cười toét miệng.

Tôi sẽ hẹn hò đấy!

Mở cửa, tôi dẫn cô ấy vào trong khi Taylor cố che giấu cái nhìn đầy khó hiểu.

“Anh có thể lấy áo khoác cho tôi không, Taylor?”

“Chắc chắn rồi, ngài Grey.”

Anh ta quay đi, với đôi môi đang mím chặt. Tôi nhìn anh ta chăm chú khi anh ta vào trong thang máy, còn tôi giờ đây thì đứng dựa vào tường và chờ cô Steele.

Tôi sẽ nói cái quái gì với cô ấy đây?

“Em có muốn làm người phục tùng của tôi không?”

Không. Bình tĩnh lại đi. Grey. Từng bước từng bước một thôi.

Vài phút sau Taylor trở lại với chiếc áo khoác của tôi.

“Đây là những gì ngài cần, đúng không?”

“Đúng. Cảm ơn.”

Anh ta đưa cho tôi rồi để tôi đứng trong hành lang như một thằng ngốc.

Khi nào thì Anastasia mới xong đây? Tôi nhìn đồng hồ. Lẽ ra vụ bàn bạc đổi xe với Katherine phải xong rồi chứ. Hay là cô ấy nói chuyện với Rodriguez, giải thích rằng cô ấy chỉ đi uống coffee để cảm ơn tôi và sẽ đăng một tiêu đề hay về tôi. Cái suy nghĩ thật đáng ghét. Chắc có lẽ cô ấy còn hôn tạm biệt hẳn nữa.

Chết tiệt thật.

Lát sau cô ấy xuất hiện, và tôi mừng làm sao. Trông cô ấy không giống như vừa mới hôn.

“Đi thôi,” cô ấy tự tin nói. “Đi uống coffee nào.” Nhưng đôi má ấy đỏ ửng đang cô che đậy bằng sự tự tin kia.

“Đi sau cô nhé, cô Steele.” Tôi che đậy nỗi thích thú khi cô ta vấp té phía trước tôi. Đỡ lấy cô ấy, tính tò mò tôi cũng nổi lên về mối quan hệ với cô ấy với Katherine, đặc biệt là tính hợp rơ của họ. Tôi hỏi hai người quen nhau khi nào.

“Từ khi chúng tôi là sinh viên năm nhất. Cô ấy là người bạn rất tốt.” Giọng cô ấy thật ấm áp. Rõ là Ana rất hết lòng cho mối quan hệ này. Cô ấy lái xe cả một đoạn đường dài đến Seattle để phỏng vấn tôi chỉ về Katherine bị ốm, và tôi hi vọng cô Kavanagh đối xử với cô ấy chân thành và tôn trọng.

Tôi bấm nút trước cửa thang máy và nó lập tức mở ra. Một đôi tình nhân đang ôm nhau trong đó, xấu hổ khi bị chúng tôi nhìn. Không đếm xỉa đến họ, chúng tôi bước vào thang máy, tôi bắt gặp nụ cười tình quái của Anastasia.

Khi thang máy xuống tầng đầu tiên, Bầu không khí bên trong này thật ngượng ngùng. Tôi không biết xuất phát từ đôi tình nhân kia hay từ tôi nữa.

Đúng. Tôi cần cô ấy. Liệu cô ấy sẽ chấp nhận tôi chứ?

Tôi nhẹ cả lòng khi cửa thang máy lại mở ra và rồi tôi nắm lấy tay cô ấy, nó khá lạnh và hơi ẩm hơn tôi nghĩ. Có lẽ tôi không có ảnh hưởng đến cô ấy nhiều như tôi. Cái suy nghĩ này thật là đau lòng.

Trong lúc đó, chúng tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích của đôi tình nhân kia.

“Chuyện gì trong thang máy vậy?” Tôi lẩm bẩm. Và tôi cũng phải công nhận là điều ấy ít nhiều gì cũng thú vị ấy chứ. Cô Steele nhìn khá trong sáng, nhưng đôi kia vậy và khi chúng tôi lướt qua những con phố, tôi nhắm lại từng kế hoạch của tôi lần nữa.

Cô ấy quá trẻ. Cô ấy cũng chẳng có kinh nghiệm nào, nhưng chết tiệt thật, tôi thích cái cảm giác nắm tay cô ấy.

Vào quán coffee, tôi chỉ cô ấy ngồi xuống chiếc bàn và hỏi liệu cô ấy muốn uống gì. Nói cà lăm luôn rồi: Trà English Breakfast – nước nóng – nhưng đừng bỏ túi trà vào trong. Khá mới mẻ đấy.

“Cô không uống coffee à?”

“Tôi không thích coffee.”

“Vậy thì trà túi lọc. Đường chứ?”

“Không cảm ơn,” cô ấy nói, rồi ngó xuống những ngón tay.

“Cô còn muốn ăn gì không?”

“Không. Cảm ơn.” Cô ấy lắc đầu và vén một bên tóc lên tai. Màu nâu hạt dẻ ấy thật đẹp.

Tôi phải đứng chờ xếp hàng trong khi hai cô hai người phụ nữ đoan trang đang đứng sau bàn tính tiền và đùa vọt nhảm nhí với mọi khách hàng của họ. Phấn thật đấy và tôi luôn để mắt đến bấu vạt của tôi: Anastasia.

“Này, anh đẹp trai, em giúp gì được cho anh?” người phụ nữ già hỏi tôi với cái chớp mắt. Khuôn mặt cũng đẹp và dễ thương.

“Cho tôi cốc coffee cùng sữa nóng. Một tách trà English Breakfast, túi trà không được nhúng vào trong, một chiếc bánh nhỏ blueberry.”

Anastasia cũng có thể suy nghĩ lại và muốn ăn thì sao.

“Anh đến Portland chơi à?”

“Ừ.”

“Vào cuối tuần?”

“Ừ.”

“Thời tiết hôm nay khá tốt đấy.”

“Ừ.”

“Tôi hi vọng anh có thể hưởng thụ cái ánh nắng mặt trời này.”

Làm ơn im đi và nhanh lên giùm cái.

“Ừ.” Tôi nghiêng chặt răng rồi quay qua nhìn Ana, cô ấy nhìn phất qua chỗ khác.

Cô ấy đang ngó tôi à. Cô ấy đang nhìn tôi đúng không?

Ôi bong bóng hi vọng đang căng phồng trong tôi.

“Của cưng đây.”. Cô gái nháy mắt với tôi rồi đặt đồ uống lên khay. “Tính tiền ở quầy trước nhé, anh, và chúc anh một ngày vui vẻ.”

Tôi cố gắng không đơng đũa với ả này. “Cảm ơn.”

Anastasia đang ngấm nhìn ngón tay mình, có trời mới biết cô ấy đang nghĩ gì.

Nghĩ về tôi chẳng?

“Đang suy nghĩ gì à?” Tôi hỏi.

Cô ấy nhảy dựng lên và đổ mặt khi tôi đặt tách trà và ly coffee xuống bàn. Cô ấy ngồi yên và có chút xấu hổ. Sao vậy? Cô ấy không muốn ở đây à?

“Cô đang nghĩ gì thế?” Tôi hỏi lần nữa, còn cô ấy thì ngồi nhúng trà.

“Đây là loại trà tôi thích.” cô đáp, và tôi nhớ lại những thông tin rằng trà English Breakfast là loại cô ấy hay uống. Tôi nhìn cô ấy nhúng trà vào tách. Thật tỉ mỉ và gọn gàng. Ngay lập tức, cô vớt vớt nó ra để lên đĩa nhỏ. Môi tôi mím chặt lại. Khi cô ấy nói cô thích những loại trà nhẹ và hơi sẫm màu, trong phút chót tôi nghĩ cô ấy muốn nói mẫu đàn ông lý tưởng của cô ấy.

Hiếu kỳ chút đi Grey. Cô ta chỉ nói về trà thôi mà.

Màn dạo đầu vậy đủ rồi, bây giờ là lúc những thành quả cần cù của mày Grey. “Anh ta là bạn trai cô à?”

Cô ấy cau mày, rồi nhăn mũi.

“Ai cơ?”

Hưởng ứng tốt đấy.

“Tay thợ chụp hình, Jose Rodriguez.”

Cô ta cười. Với tôi.

Với tôi đấy!

Tôi không biết nó làm cô ấy nhẹ lòng đi hay là cô ấy nghĩ nó tức cười. Tức thật, tôi không thể đoán được. Cô ấy thích tôi hay không? Cô ấy bảo tôi hẳn ta chỉ là bạn.

Oh, chừng à, hẳn ta muốn đi xa hơn cả tình bạn đấy.

“Tại sao ngài nghĩ anh ấy là bạn trai của tôi?” Cô ấy hỏi.

“Cái cách cô cười với anh ta, và anh ta cười lại cô.” Mày không còn nghĩ câu nào khác nữa hả Grey? Hẳn ta tác động đến mày à.

“Anh ấy như người thân của tôi.”, cô ấy đáp.

Được rồi, kiểm cho con thú trong lòng lại, và trong một khoảnh khắc tôi tự hỏi liệu cô ấy có nhận ra rằng cô ấy đẹp đến nhường nào không. Đôi mắt xanh màu blueberry, tôi lại tưởng tượng ra cảnh cô ấy quỳ trước mặt tôi, đúc cho cô ta. Mỗi lần một miếng. Cái suy nghĩ ấy vui thật – và thật thoải mái. “Cô muốn ăn chút không?” tôi hỏi.

Cô ấy lắc đầu. “Không cảm ơn.” Giọng nói có chút lưỡng lự và cô ấy lại nhìn xuống đôi tay nữa. Sao cô ấy lại lo sợ thế nhỉ? Tại vì tôi chẳng?

“Và người con trai tôi gặp ngày hôm qua, ở cửa hàng. Anh ta cũng không phải bạn trai cô đúng không?”

“Ừ, Paul chỉ là bạn. Tôi đã nói với ngài hôm qua rồi.” cô ấy lại cau mày và vòng tay lại trong tư thế phòng thủ. Cô ấy có lẽ không thích bị hỏi về những chàng trai. Tôi vẫn còn nhớ cô ấy đã cảm thấy không thoải mái khi tay của thằng ranh con đó chạm lên người cô ấy, khó chịu khi bị đòi hỏi. “Tại sao ngài lại hỏi tôi?” cô hỏi thêm.

“Trông cô có vẻ cảm thấy lo lắng với đàn ông.”

Mắt cô ấy bỗng mở to ra. Chúng thật sự rất đẹp, màu xanh của đại dương ở Cabo, màu xanh thẫm của nước biển. Tôi nên dẫn cô ấy đến đó.

Cái gì? Cái suy nghĩ quái quỷ này ở đâu ra vậy?

“Trông ngài thật sự rất khó gần,” cô ấy nói rồi nhìn xuống, ngắm nhìn những ngón tay lần nữa. Cô ấy có một phần của người phục tùng, phần còn lại cô ấy đúng là . . . một thử thách.

“Có thể cô thấy tôi rất khó gần.”

Đúng. Cô ấy nên biết thế. Vì chẳng có ai có gan nói với tôi rằng tôi rất khó gần. Cô ấy rất thành thật nên tôi mới nói với cô ấy thế – nhưng khi cô ấy ngoảnh mặt đi, tôi thật sự không biết cô ấy nghĩ gì. Thật khó chịu. Cô ấy có thích tôi không? Hay cô ấy chỉ chịu đựng buổi phỏng vấn này vì Kavanagh? Thế quái nào đây?

“Cô là cả một huyền bí đấy, cô Steele.”

“Tôi chẳng có gì huyền bí cả.”

“Tôi nghĩ cô rất giỏi kiểm chế bản thân.” Giống như một người phục tùng ngoan vậy. “Trừ những lúc cô đỏ mặt, cô rất hay đỏ mặt. Tôi chỉ mong được hiểu tại sao.” Đây, nó sẽ kích thích phản ứng của cô ấy. Nhắm nhì miếng bánh muffin blueberry nhỏ vào miệng, tôi chờ cô ấy trả lời.

“Ngài vẫn thường có cái quan sát cá nhân thế sao?”

Đó đâu phải là câu trả lời, đúng không? “Tôi không biết mình đã thế, liệu tôi đã xúc phạm cô không?”

“Không.”

“Tốt.”

“Nhưng ngài rất là trịch thượng.”

“Tôi luôn theo cách của tôi, Anastasia. Trong mọi thứ.”

“Tôi không nghi ngờ về điều đó.” cô ấy lí nhí và muốn hỏi tôi tại sao không hỏi cô ấy liệu cô ấy có thể gọi tên tôi được không.

Gì cơ?

Và tôi vẫn còn nhớ khoảnh khắc cô ấy rời văn phòng tôi và bước vào thang máy – và cái tên tôi được gọi ra từ cái miệng tinh ranh kia. Cô ấy nhìn thấu được tôi sao? Hay cô ấy cố tình chống lại tôi? Tôi bảo cô ấy rằng chưa ai gọi tôi là Christian cả, ngoại trừ gia đình . . .

Tôi thậm chí còn không biết đó có phải là tên thật của tôi không nữa.

Đừng nghĩ nữa, Grey.

Tôi đổi chỉ đề. Tôi muốn biết nhiều hơn về cô gái này.

“Cô là con một à?”

Cô ấy chớp mắt nhiều lần trước khi trả lời có.

“Kể cho tôi nghe về ba mẹ cô đi.”

Cô ấy đảo mắt và tôi phải chống lại hành động trừng trị cô ta về cái hành động ấy.

“Mẹ tôi sống ở Georgia cùng người chồng mới, Bob. Ba dưỡng tôi ở Montesano.”

Đương nhiên là tôi biết từ bảng lý lịch của Welch chứ, nhưng tôi muốn được nghe từ chính cô ấy nói. Cô ấy nở nụ cười triền miên khi nói về người cha dưỡng này.

“Còn cha cô?” Tôi hỏi.

“Ông ấy đã mất khi tôi vừa mới sinh.”

Trong phút chốc, nó làm tôi lạc vào những cơn ác mộng, một cơ thể nằm soài trên mặt đất bẩn. “Tôi xin lỗi,”

“Tôi không nhớ ông ấy,” cô đáp, mang tôi trở về thực tại. Biểu hiện của cô ấy thật rõ ràng, và tôi biết rằng Raymond Steele là một người cha tốt với cô con gái này. Mỗi quan hệ với mẹ, với khía cạnh khác – đã tác động đến cô ấy.

“Và mẹ cô tái hôn lần nữa?”

Cô ấy cười mỉm “Ngài có thể nói như vậy.” Nhưng nhìn cô ta cũng đâu phức tạp. Cô ta là một trong những người phụ nữ tôi gặp mà ngồi im lặng như thế. Cũng tốt, nhưng không phải lúc này.

“Cô không tình cờ tiết lộ nhiều điều với tôi quá đấy chứ?”

“Ngài cũng vậy đấy chứ,” cô ấy đánh trống lảng.

Ồ, cô Steele, trò chơi bắt đầu rồi đấy.

Đó thật sự kích thích và nụ cười nửa miệng gợi nhắc cô ấy về điều cô ấy phỏng vấn tôi: “Tôi vẫn còn nhớ vài câu hỏi, rất tò mò đấy.”

Đúng. Em hỏi tôi liệu có phải là dân đồng tính không?” Câu nói của tôi khiến cô nàng điều đứng, biểu hiện là cô ấy đỏ mặt. Cô ấy lí nhí nói về cô ấy, một vài chi tiết về gia đình mình. Mẹ cô ấy là một người lãng mạn vô cùng. Tôi đoán rằng cuộc hôn nhân thứ tư của bà ấy là một bằng chứng. Anastasia có vậy không? Tôi có thể tự mình hỏi cô ấy. Nếu cô ấy nói có, vậy là xong, tôi coi như vô vọng. Một cảm giác hưởng thụ và không muốn buổi “phỏng vấn” này kết thúc.

Tôi hỏi về cha dượng của cô ấy. Chắc chắn rằng cô ấy rất yêu thương ông ấy, gương mặt của cô ấy sáng ngời khi nói về người cha dượng của mình: Ông ấy là một thợ mộc, ông ấy thích giải bóng đá Ngoại hạng, và câu cá. Và cô ấy thà sống với người cha dượng của mình khi mẹ cô ấy lấy người chồng thứ ba.

Thật thú vị.

Cô ấy so lại vai. “Hãy nói về gia đình của ngài đi.” Cô ấy đề nghị, dừng việc kể về gia đình mình. Tôi không thích nói về gia đình mình, nên tôi nói qua loa:

“Ba tôi là một luật sư, mẹ tôi là một bác sĩ nhi, và họ cùng sống ở Seattle.”

“Anh chị em của ngài thì sao?”

Cô ấy thích như vậy sao? Tôi trả lời nhanh rằng Elliot làm về kiến trúc còn Mia đang học nấu ăn ở Paris. Cô ấy nghe chăm chú.

“Tôi nghe nói Paris rất tuyệt vời.” Cô ấy nói, giọng nhẹ nhàng, đầy mơ mộng.

“Ồ đấy rất đẹp, cô đã đến nơi đó bao giờ chưa?”

“Tôi chưa bao giờ đặt chân ra khỏi địa phận nước Mỹ cả.” Giọng cô ấy xịu xuống, tiếc nuối. Tôi có thể đưa em đến nơi đó.

“Cô có muốn đi đến nơi đó không?”

Khi này là Cabo, còn bây giờ là Paris? Bình tĩnh lại đi Grey.

“Đến Paris? Tất nhiên rồi, nhưng nước Anh mới là nơi tôi thật sự muốn đến nhất.”

Mặt cô ấy sáng bừng lên niềm yêu thích. Cô Steele thích du ngoạn. Nhưng tại sao lại là nước Anh? Tôi hỏi cô ấy.

“Đó là quê hương của Shakespeare, Austen, chị em Bronte, Thomas Hardy.” Tôi muốn đến nơi mà đã khơi gợi lên trong họ niềm cảm hứng để viết nên những kiệt tác như vậy.”

Rõ ràng đó là tình yêu đầu của thiếu nữ. Sạch.

Nói như thế, có nghĩa là tôi phải tranh đấu với Darcy, Rochester và Angel Clare: Những nhân vật lãng mạn khôn tưởng được. Đây là Một minh chứng quyết định. Cô ấy là một người theo chủ nghĩa lãng mạn, như mẹ cô ấy – và mối quan hệ này sẽ chẳng thể tiến triển được. Làm cho mọi việc thêm tệ, cô ấy nhìn đồng hồ. Kết thúc rồi.

“Tôi nên về, tôi còn phải tự học.” Cô ấy nói. Tôi đề nghị đưa cô ấy về bãi đỗ xe. Nhưng tôi có nên không.

“Cảm ơn về tách trà, ngài Grey.” Cô ấy nói.

“Không có gì, Anastasia, đó là vinh hạnh của tôi.” Khi tôi nói, tôi nhận ra 20 phút vừa rồi thật là đáng giá. Nở nụ cười, tôi chìa tay cho cô ấy. “Cùng đi” Tôi nói.

Cô ấy cầm tay tôi, quay về lối khách sạn. Cảm giác đôi tay ấy trong bàn tay tôi thật khó phai, nhẹ nhàng, thoải mái.

“Cô luôn mặc jeans à?” Tôi hỏi.

“Thông thường là vậy.” Chẳng giống với bản chất lãng mạn của cô ấy: Một người theo chủ nghĩa lãng mạn luôn mặc jeans... Tôi thích người phụ nữ của mình mặc vậy.

“Ngài có bạn gái không?” Cô ấy chợt hỏi, tôi phải thôi ngay lại, cô ấy yêu lãng mạn nhưng đó không phải là thứ tôi có.

“Không, Anastasia, tôi không chơi trò bạn gái.”

Khẽ chau mày, cô ấy quay đi và bước xuống đường.

“Chết tiệt, Ana!” Tôi hét, níu cô ấy về phía mình, kéo cô ấy tránh va khỏi tên đàn đi xe đạp ngược chiều. Sau sự bất ngờ, cô ấy ở trong vòng tay tôi, siết chặt cánh tay tôi, ngược đôi mắt nhìn tôi.

Đôi mắt vẫn còn chưa thoát khỏi hoảng sợ, và lần đầu tiên tôi nhận ra vòng tròn màu tối bao quanh đôi mắt của cô, nó rất đẹp, ở khoảng cách này nó càng đẹp hơn. đồng tử của cô nàng giãn ra và tôi biết tôi có thể rơi vào cái nhìn đó và lạc mãi trong mê trận, không bao giờ quay lại. Cô ấy hít một hơi thật sâu.

“Cô không sao chứ? ” Giọng của tôi nghe thật xa lạ và cô ấy đang chạm và người tôi, tôi không quan tâm đến điều đó. Ngón tay tôi vân mê đôi má của cô ấy, Làn da mềm mịn. Hơi thở tôi như tắc nghẽn nơi cuống họng, khi tôi lia ngón tay đến làn môi dưới của cô ấy. Cô ấy ngã vào lòng tôi, và tôi có thể cảm nhận cơ thể ấm nóng của cô qua lớp áo sơ mi. Hương thơm dịu nhẹ của cô ấy như quả táo chín. Nhắm mắt, tôi hít thật sâu, lưu giữ hương thơm của cô ấy vào trong tâm trí tôi. Khi mở mắt, cô ấy vẫn nhìn tôi, mời gọi, van nài tôi, đôi mắt ấy nhìn chăm chăm vào khuôn miệng tôi.

Chết tiệt. Cô ấy muốn tôi hôn cô ấy.

Và tôi cũng muốn điều đó. Dù chỉ một lần. Đôi môi cô ấy hé mở, sẵn sàng, chờ đợi.

Không, không, không. Không được, Grey! Cô ấy không phải là cô gái cho mày.

Cô ấy muốn tình yêu và hoa, và mày không làm được những thứ như vậy. Tôi nhắm mắt, cự tuyệt cô và mở mắt ra khi tôi đã quyết định: “Anastasia” Tôi thì thầm “Cô nên tránh xa tôi. Tôi không hợp với cô.”

Cô ấy chau mày đau đớn, cô ấy đã ngưng thở một nhịp.

“Bình tĩnh lại, thở đi, Anastasia.” Tôi phải rời xa cô ấy, trước khi làm một chuyện gì đó ngu ngốc, nhưng tôi ngạc nhiên bởi sự miễn cưỡng của mình. Tôi muốn ôm cô ấy thêm một chút. “Tôi sẽ đỡ cô dậy và cô tiếp tục đi.” Tôi lùi bước và buông cô ấy ra, kì lạ, tôi không cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi đặt tay lên vai cô ấy chắc rằng cô ấy đứng vững. Cô ấy thất thần và xấu hổ bởi lời nói của tôi.

Tôi không cố ý làm tổn thương em.

“Tôi hiểu rồi.” Cô ấy nói, thất vọng, rồi quay gót. Cô ấy lịch sự cách xa: “Cảm ơn ngài.”

“Vì cái gì?”

”Vì đã cứu tôi.”

Và tôi muốn nói với cô ấy rằng tôi đang cố cứu cô ấy ra khỏi tôi ... Đó chỉ là một cử chỉ lịch sự, nhưng đó không phải là điều cô ấy muốn nghe. “Tên đàn ấy chạy ngược đường, tôi mừng vì tôi đã ở đây. Tôi phát run khi nghĩ sẽ có chuyện gì xảy ra với cô, nếu không có tôi.”

Bây giờ thì là tôi đang lấp bấp và chẳng thể để cô ấy đi. Cô ấy lắc đầu, vòng tay lại ôm lấy mình như một hình thức tự vệ. Cô ấy bước đi.

Khi đến khách sạn, cô ấy quay lại đối mặt với tôi. ”Cảm ơn vì tách trà và đồng ý tham gia buổi chụp ảnh.”

“Anastasia ... tôi ... “Tôi không nghĩ ra gì để nói, ngoài câu xin lỗi.

“Sao? Christian.” Cô ấy gần.

Whoa, cô ấy đang giận, trút hết hơi gọi tên tôi. Thật thú vị, và cô ấy quay đi và tôi không muốn cô ấy rời đi. “Chúc may mắn trong bài kiểm tra.”

Đuôi mắt cô ấy hằn lên sự tổn thương và đau đớn. “Cảm ơn” Cô ấy nói “Tạm biệt, ngài Grey.”

Cô ấy bước đi vào nhà xe. Tôi nhìn cô ấy mất hút, ước mong một giây phút ngắm nhìn cô ấy, nhưng cô ấy thì không cho. Cô ấy bước đi, để lại tôi sự tiếc nuối, kí ức về đôi mắt xanh, mùi hương tươi mát như quả táo chín mùa thu.

81. Chương 4

Thứ năm, ngày 19 tháng 5 năm 2011.

KHÔNG! Tiếng thét của tôi vang vọng bốn bức tường, cứu vớt tôi khỏi cơn ác mộng kinh hoàng. Cả thân người tôi ướt đầm mồ hôi, mùi rượu bia, thuốc lá nồng nặc bao phủ và những tiếng lè nhè say xỉn, rồi tiếng la hét, đánh đập.

Ngồi bật dậy, tôi vùi đầu mình vào bàn tay, cố bình ổn lại hơi thở và nhịp tim đang đập loạn xạ. Đã là bốn đêm kinh khủng như vậy rồi. Nhìn đồng hồ, chỉ mới 3h sáng.

Tôi có hai cuộc họp quan trọng vào sáng mai ... không đúng ... sáng nay ... và tôi cần một đầu óc tỉnh táo và một giấc ngủ hoàn chỉnh. Quỷ tha ma bắt. Đánh đổi cái gì để tôi có một giấc ngủ đúng nghĩa đây chứ? Và tôi còn có một cuộc hẹn đánh golf với Bastille. Tôi không nên đi thì hơn, ý nghĩ chơi trò đấy và mất luôn cả tâm trạng vốn đã âm ảm của mình.

Trèo ra khỏi giường, tôi lần theo hành lang xuống nhà bếp. Tôi rót cốc nước và bắt gặp hình dạng của mình mặc độc mỗi chiếc quần ngủ. Tôi chán ghét quay đi. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

Mày từ chối cô ấy.

Cô ấy muốn mày.

Và mày đã từ chối cô ấy.

Đó là muốn tốt cho cô ấy thôi.

Điều này đã đeo bám tôi trong nhiều ngày nay. Gương mặt cô ấy xinh đẹp cứ mãi xuất hiện trước mắt tôi. Nếu bác sĩ tâm lí của tôi quay trở lại sau chuyến nghỉ mát ở Anh, tôi có thể gọi cho ông ta. Những liệu pháp chết tiệt của ông ta có thể giải thoát tôi khỏi mớ cảm xúc hỗn độn này.

Grey, cô ấy chẳng qua chỉ là một cô gái xinh đẹp thôi. Có lẽ tôi cần một trò tiêu khiển mới, một người phục tùng mới. Đã là rất lâu rồi từ Susannah. Tôi suy nghĩ đến việc gọi Elena vào buổi sáng sớm thế này. Cô ta luôn tìm được một người thích hợp với tôi. Nhưng sự thật là, tôi không muốn thêm một ai mới nữa.

Tôi muốn Ana.

Ánh mắt thất vọng, sự tổn thương giấu kín và cả sự khinh khi trong đôi mắt đó, vẫn còn tồn đọng trong tâm trí tôi. Cô ấy bước đi và không ngoảnh đầu nhìn lại.

Có lẽ tôi làm cô ấy vọng tưởng khi mời cô ấy uống cà phê và điều đó làm cô ấy tổn thương.

Có lẽ tôi nên tìm cách nào đó xin lỗi cô ấy rồi tôi sẽ mãi mãi quên cô gái đó đi. Đặt cái li vào trong bồn rửa tôi lăm lăm về phòng ngủ.

Đồng hồ 5:45, và tôi đang nhìn thao láo cái trần nhà. Tôi chẳng thể nào chớp mắt và giờ thì đã kiệt sức.

Mẹ kiếp! Chuyện này điên khủng hết sức.

Bài phát thanh chi phối tôi đến khi một mục quảng cáo một ấn bản quý hiếm có giá trị: 1 bộ tiểu thuyết của Jane Austen – The Watsons- đang được bán đấu giá tại London.

“Sách” cô ấy nói.

Chúa. Ngay cả một bản tin cũng làm tôi nhớ về cô nàng một sách bé nhỏ.

Cô ấy có một tâm hồn lãng mạn, biểu hiện là yêu văn học cổ điển Anh. Thì tôi cũng thế, nhưng không phải quá cuồng nhiệt. Tôi không có ấn bản đầu tiên của Jane Austen, Brontes nhưng không phải vì những điều đó, tôi có hai bộ của Thomas Hardy.

Đúng thế! Chính nó! Đó là những gì tôi có thể làm.

Một hồi sau, tôi ở thư viện của mình với Jude the Obscure và bộ ba tập Tess of the d'Urbervilles bày biện trên bàn bi-a. Nội dung của nó ảm đạm và bi thảm như Hardy có một tâm hồn ưu tối và bi ai.

Như tôi.

Tôi xua suy nghĩ đó ra khỏi đầu, tập trung đánh giá những quyển sách. Ở Jude, nó không có một sự cảnh tỉnh nào cả, nên tôi gửi cô ấy Tess, với một câu trích dẫn. Tôi biết nó không phải là một quyển sách lãng mạn nhất, bởi những điều tàn ác đến với nữ chính và Tess đã trả thù người đàn ông đã đối xử tệ bạc với cô.

Nhưng đó không phải là vấn đề. Ana nói Hardy như là tác giả yêu thích của mình và tôi chắc là cô ấy chưa bao giờ nhìn thấy ấn bản đầu tiên.

“Nghe như là ngài là một người tiêu dùng”. Đánh giá của cô ấy trong buổi phỏng vấn quay lại đeo bám tôi. Đúng. Tôi thích sở hữu, sở hữu những thứ có giá trị, chẳng hạn như ấn bản đầu tiên.

Cảm thấy bình tĩnh và kiểm soát hơn. Tôi hài lòng với bản thân. Quay lại phòng và thay đồ.

Ngồi sau xe, tôi nhìn qua một lượt cuốn sách, tìm một câu trích dẫn và đồng thời tự hỏi khi nào là kì thi cuối kì mà Ana nói. Quyển sách này tôi đọc cũng lâu rồi nên lơ mờ nhớ lại nội dung câu chuyện. Tiểu thuyết là nơi trú ẩn của tôi trong những ngày tháng vị thành niên. Mẹ tôi luôn kinh ngạc khi thấy tôi đọc sách. Tôi yêu sự giải thoát mà tiểu thuyết mang lại. Còn Elliot thì không bởi anh ấy không cần sự giải thoát.

“Ngài Grey” Taylor chen ngang “Chúng ta tới nơi rồi thưa ngài”.

Anh ta trèo ra khỏi xe mở cửa cho tôi: ” Tôi sẽ đón ngài đến sân golf vào lúc 2h”

Tôi gật đầu và tiến vào tòa nhà Grey, tôi kẹp quyển sách trong cánh tay. Những cô tiếp tân chào tôi với cái vẫy tay éo lả.

Mỗi ngày ... như một nhịp điệu lặp đi lặp lại

Lơ cô ả, tôi vào thang máy dẫn thẳng tới phòng làm việc của tôi.

“Chào buổi sáng ngài Grey” Barry chào tôi khi nhấn nút gọi thang máy.

“Con trai anh như thế nào rồi, Barry?”

“Đã đỡ hơn rồi thưa ngài”

“Thật là một tin tốt lành”

Tôi bước vào thang máy và phóng thẳng lên tầng hai mươi. Andrea đang gờ sẵn tay chuẩn bị chào tôi. “Buổi sáng tốt lành ngài Grey. Ros muốn gặp ngài bàn về dự án Darful. Barney sẽ...”

Tôi đưa tay ra hiệu cô ta im lặng. “Bỏ qua những chuyện đó, liên hệ với Welch và tìm hiểu xem Flynn đã trở về chưa. Một khi nói chuyện xong với Welch, chúng ta có thể bắt đầu một ngày làm việc.”

“Vâng thưa ngài”

“Tôi cần một ly Espresso. Nói Olivia làm cho tôi” Nhưng khi tôi nhìn quanh thì không thấy Olivia đâu cả. Thật là nhẹ nhõm. Cô ả cứ lượn lờ quanh tôi và nó thật sự rất khó chịu.

“Ngài có muốn thêm sữa không?”Andrea hỏi.

Tốt. Tôi nở nụ cười với cô ta.

“Không phải hôm nay.” Tôi thích việc họ sẽ đoán xem hôm nay tôi sẽ dùng cà phê như thế nào.

“Vâng, thưa ngài” Cô ấy hài lòng

Cô ta là trợ lý giỏi nhất tôi từng có. Ba phút sau tôi nói máy với Welch.

“Welch?”

“Ngài Grey”

“Bản thông tin tuần trước anh gửi, Anastasia Steele, sinh viên WSU.”

“Vâng thưa ngài, tôi nhớ”

“Tôi muốn anh tìm hiểu xem khi nào kì thi cuối kì của cô gái đó diễn ra. Và cho tôi biết sớm nhất có thể.”

“Vâng, rõ rồi thưa ngài. Còn điều gì dặn dò không ạ?”

“Không, chỉ như vậy thôi” Tôi cúp máy và nhìn vào đồng sách trên bàn. Tôi cần phải tìm một câu trích dẫn.

Ros, giám đốc điều hành, một cánh tay đắc lực khác của tôi, anh ta trình bày về hợp đồng chúng tôi đang giải quyết: “Chúng ta đã có giấy phép lưu hành đến cảng Sudan của chính quyền Sudan. Nhưng vấn đề nằm ở lộ trình đến Darful. Họ đang đánh giá tính khả thi của nó.” Mọi thứ cần phải an toàn tuyệt đối.

“Chúng ta có thể dùng máy bay thả hàng.”

“Christian, giá thành của nó, anh hiểu mà – ”

“Tôi hiểu. Để xem NGO có thể giúp gì cho chúng ta.”

“Okay.” Ros thở ra và nói. “Còn cần phải chờ giấy phép của Bộ Ngoại giao”

Tôi đảo mắt. Mẹ kiếp. “Nếu có thể lo lót một chút hoặc để Thượng nghị sĩ Blandino can thiệp thì hãy nói cho tôi biết.”

“Vấn đề kế tiếp là tìm nơi xây dựng nhà máy mới. Ngài biết đấy giá thuê ở Detroit. Tôi sẽ gửi ngài Bảng số liệu.”

“Tôi biết. Nhưng chắc chắn là phải ở Detroit sao?”

“Tôi không biết ngài có vấn đề gì với nơi đó nhưng nó đáp ứng các tiêu chí của chúng ta.”

“Okay, nói Bill để đánh giá các tiềm năng và tìm kiếm thử xem bất kì đô thị nào khác sẽ cung cấp các điều kiện thuận lợi hơn hay không?”

“Bill đã cử Ruth để đến Detroit, không ai tốt hơn Ruth cả, nhưng tôi sẽ nhắc Bill kiểm tra lại toàn bộ dự án. ”

Điện thoại tôi rung lên.

“Nghe” Tôi hơi cau với Andrea – cô ấy biết tôi ghét bị cắt ngang trong khi họp hành.

“Welch gọi cho ngài.”

Đã 11:30. Lẹ thật! “Nói máy cho tôi.”

Tôi ra hiệu cho Ros ngồi lại.

“Ngài Grey.”

“Welch, có chuyện gì?”

“Kiểm tra cuối kì của cô Steele là ngày mai, 20 tháng năm”

Chết thật! Tôi không có thời gian nữa.

“Tốt, đó là những gì tôi muốn biết.” Tôi gác máy

“Ros, ở lại đây một chút.”

Tôi nhắc máy gọi. Andrea bắt máy ngay lập tức.

“Andrea, tôi cần một tấm thiệp trắng trong vòng một giờ nữa.” Tôi nói, cúp máy. ” Xong, Ros. Chúng ta đang nói đến đâu rồi.”

12:30. Olivia mang đồ ăn trưa vào văn phòng. Cô ấy cao, yếu điệu, và có một gương mặt xinh đẹp. Đáng buồn thay, vẻ đẹp của cô ấy không phải là điều tôi khao khát có được. Cô ấy bưng một khay, tôi hi vọng rằng những thứ đó có thể ăn được. Sau một buổi sáng bận rộn, tôi đói rã rời. Tay cô ả run run khi đặt cái khay xuống.

Salad cá hồi, ồ, món này ăn được. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

Cô ấy đặt 3 tấm thiệp khác nhau với bao thư lên bàn.

“Tốt.” Tôi đáp. Giờ thì đi đi. Cô ả rảo bước ra ngoài. Tôi nhắm nháp một miếng cá hồi cho vơi cơn đói, tôi với lấy cây viết. Tôi đã chọn được câu trích dẫn. Một lời cảnh báo. Rồi xa cô ấy là một sự lựa chọn đúng đắn.

Sao không nói với con rằng nơi đó có nguy hiểm. Vì sao không cảnh báo con? Phụ nữ biết cách tự vệ nhờ đọc tiểu thuyết, nó cho họ biết những mảnh khöhe.

Tôi đóng phong thư, điền địa chỉ của Ana, thứ mà tôi không biết mình đã nhớ từ khi nhận bản thông tin mà Welch gửi. Tôi cho gọi Andrea.

“Vâng, ngài Grey.”

“Cô vào đây.”

“Vâng thưa ngài.”

Cô ấy xuất hiện: “Ngài Grey.”

“Gửi phong thư này cho Anastasia Steele, cô gái đến phỏng vấn tôi tuần trước. Địa chỉ của cô ấy đây.”

“Vâng thưa ngài”

“Chậm nhất là ngày mai nó phải đến tay cô ấy”

“Vâng. Ngài còn dặn dò gì không ạ?”

“Tìm một bộ tương tự như vậy.”

“Cho những quyển sách này?”

“Đúng, ấn bản đầu tiên, để Olivia lo việc này.”

“Tên nó là gì ạ?”

“Tess of the d’Urbellvilles”

“Vâng, thưa ngài” Cô ta nở một nụ cười hiếm hoi, và rời khỏi văn phòng.

Tại sao cô ta lại cười?

Cô ta có bao giờ cười đâu? Đẹp bỏ suy nghĩ vớ vẩn, tôi tự hỏi đó có phải là lần cuối tôi nhìn thấy nó không chứ, ấn bản đầu tiên, và tôi phải thừa nhận rằng tôi thật sự không muốn thế.

82. Chương 5

Thứ sáu, ngày 20 tháng 5 năm 2011

Lần đầu tiên trong năm ngày, tôi có một giấc ngủ đúng nghĩa. Có lẽ tôi đã làm đúng, là gửi cho Ana bộ sách đó. Tôi nhìn thấy tên khốn đang cạo râu trong gương, hẳn nhìn tôi bằng cặp mắt xám chết tiệt.

Đồ gian dối

Khốn kiếp.

Okay, okay. Tôi thừa nhận rằng tôi muốn cô ấy sẽ gọi cho mình, cô ấy có số điện thoại của tôi.

Tôi bước vào bếp, bà Jones nhìn thấy tôi chào: “Buổi sáng tốt lành, ngài Grey.”

“Chào buổi sÁNG, Gail.”

“Ngài muốn dùng gì cho bữa sáng thưa ngài?”

“Tôi muốn trứng ốp, cảm ơn bà.” Tôi ngồi xuống ghế đợi bà ấy chuẩn bị bữa sáng. Tôi nhá nhanh qua tập tuần san Wall Street, rồi The New York Times, rồi mở The Seattle Times. Điện thoại tôi rung lên: Là Elliot, anh ta muốn gì đây chứ.

“Elliot?”

“Em trai, anh cần phải biến ra khỏi cái Seattle này ngay lập tức. Đám mèo này bám đến tận lưng quần anh chứ rồi đây.”

“Lưng quần?”

“Ừ, chú sẽ biết nếu chú thử có vài cô bồ.”

Tôi lơ cái chàm chọc của anh ta, một suy nghĩ xẹt qua đầu. “Đi bộ đường dài vòng quanh Portland nghe ổn không?” Chiều nay chúng ta có thể xuất phát ngay, ở lại một ngày, chủ nhật rồi về.”

“Nghe hay đấy, bằng cái chong chóng* hay là lái xe đi?” (nguyên văn là chopper (informal) có nghĩa là máy bay trực thăng)

“Nó là máy bay trực thăng, Elliot, em sẽ lái xe đưa anh đi. Đến văn phòng em vào giờ ăn trưa rồi chúng ta đi.”

“Cảm ơn em trai. Anh nợ chú vụ này.” Elliot cúp máy.

Anh ta luôn có vấn đề với ba cái vụ tình ái quái gở. Với mọi phụ nữ mà anh ta cặp bồ, dù là một cô gái kém may mắn nào, cũng chỉ là một cái cọc trong vô số cái cọc khác đóng chờ anh ta. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

“Ngài Grey. Cuối tuần này muốn dùng gì? ”

“BÀ chuẩn bị vài món ăn đơn giản thôi, bỏ nó vô tủ lạnh, tôi sẽ về nhà vào thứ bảy.”

Hoặc không. Cô ấy chẳng quay lại nhìn mày lần thứ hai, Grey à. Tôi lẽ ra phải quản việc cá nhân của mình tốt như quản lí cả công ty của mình.

ELLIOT, NGỦ CẢ QUẢNG ĐƯỜNG ĐẾN Portland, tội tên anh trai của tôi, làm việc và tình dục: là tất cả cuộc sống của anh ta. Anh ta nhóm người dậy và ngáy.

Khoảng 3h là chúng tôi sẽ đến Portland, tôi gọi Andrea:

“Ngài Grey.” – cô ấy trả lời sau hai hồi chuông.

” Cô đã cho người chuyển hai chiếc xe đạp leo núi đến Heathman cho tôi chưa?”

“Khoảng mấy người thưa ngài?”

“Ba giờ.”

“X e cho ngài và anh trai ngài?”

“Đúng.”

“Vâng, tôi sẽ cho người chuyển đi ngay.”

“Tốt.” Tôi gọi cho Taylor.

“Ngài Grey.” Anh ta nhắc máy sau một hồi điện thoại reo.

“Mấy giờ thì anh đến đây?”

“Tôi sẽ đến đó tầm 9h tối nay thưa ngài.”

“Anh mang giùm tôi con R8 nhé.”

“Vâng thưa ngài.” Anh ta cũng cuồng xe như tôi.

“Tốt.” Tôi cúp máy, mở nhạc lên. Để coi Elliot có ngủ được nữa không khi tui vặn to bài The Verve.

Khi tôi vào đại lộ I-5, tôi càng háo hức hơn.

Cô ấy có nhận được quyển sách chưa nhỉ? Tôi định gọi cho Andrea, nhưng tôi biết là tôi đã giao cho cô ta mấy tấn công việc rồi. Hơn nữa, tôi không muốn nhân viên của mình bép xép về những việc này. Tôi không thường làm những thứ vớ vẩn như vậy bao giờ. Tại sao tôi lại gởi cho cô ấy bộ sách đó? Vì tôi muốn được gặp lại cô ấy. Chúng tôi vào địa phận Vancouver và tự hỏi không biết khi nào thì cô ấy kiểm tra cuối kì xong.

“Này, chúng ta đến đâu rồi?”

“Nhìn đây, anh ấy đã tỉnh lại rồi.” tôi giả giọng trêu “Gần đến nơi rồi, chúng ta sẽ đạp xe lên núi.”

“Thật không?”

“Ừ”

“Tuyệt, nhớ hồi ba dất chúng ta đi đạp xe như vậy.”

“Ồ.” Tôi lắc đầu xua đi những hình ảnh của kí ức. Ba tôi là một nhà học giả, một người đàn ông vĩ đại: Học tập, nghiên cứu, thể dục thể thao, ông sống thoải mái ở thành phố, càng thoải mái hơn khi tham gia hoạt động ngoài trời. Ông ấy nhận nuôi ba đứa con ... và tôi là đứa chẳng hề giống ba mình và trở thành người như ông mong muốn.

Trước khi tôi thành trẻ vị thành niên, ông đối với tôi là một người anh hùng, ông ấy dắt chúng tôi đi cắm trại, hướng dẫn chúng tôi mọi hoạt động ngoài trời, giờ thì tôi cũng bị ảnh hưởng: Tôi yêu chèo thuyền, đạp xe. Nhưng khoảng thời gian đó thì đã từng hủy hoại tất cả của tôi. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

“Em nhận thấy rằng nếu chúng ta đi vào trưa như thế này thì không có thời gian để đi bộ nhiều.”

“Ừ, cũng đúng.”

“Vậy anh đang trốn ai?”

” Ừ thì, anh chú là loại người yêu-rời-bỏ. Chú biết đấy. Không dây dưa nhiều. Chẳng biết nữa, kiểu như, mấy cô ả phát hiện ra chú làm chủ và họ này ra những ý kiến điên rồ.” ANH ta nhìn qua tôi. “Chú có vẻ đúng khi thủ tiết đấy.”

“Em không nghĩ chúng ta đang bàn về chuyện của em, chúng ta đang nói về anh, vậy bây giờ ai là người đang nắm mũi thuyền?”

Elliot cười. “Chẳng biết, không đếm nổi. Dù gì thì kệ nó. Vậy làm thế nào để thúc đẩy kinh tế – thương mại?”

“Anh thật sự muốn biết?” tôi nhìn anh ta.

“Nah” anh ta phẩy tay và cười lớn vì sự thờ ơ, không hiểu biết của mình.

” Công việc làm ăn như thế nào?”

” Chú điều tra anh à?”

” Như thường lệ thôi.” Nó là nghề của tôi.

“Ừ thì, tui anh đang thực hiện dự án Spokani Eden và giờ thì nó đang được tiến hành.” Anh ta nhún vai. Bên trong vẻ bề ngoài bất cần, anh ta hẳn là một chiến binh sinh thái. Niềm đam mê cho một cuộc sống

gia đình bền vững, những buổi chiều cuối tuần ấm áp với người thân, và dự án mới nhất của anh ta và phát triển cơ sở hạ tầng giá rẻ và thân thiện với môi trường ở miền bắc Seattle.

“Anh đang trông chờ dự án hệ thống nước máy mới mà anh nói với chú hôm bữa, nó sẽ giúp các hộ giảm mức nước lãng phí đến 25%”

“Rất ấn tượng.”

“Anh cũng mong vậy.”

Chúng tôi im lặng đi về phía Portland . Đổ xe dưới tầng hầm Heathman – nơi lần cuối gặp cô ấy – Elliot lên tiếng : “Chúng ta đã bỏ lỡ trận bóng tối nay rồi.”

“Thì ít ra anh cũng có một đêm trước màn hình TV. Cho “đứa bé” của anh nghỉ ngơi và xem bóng chày đi.”

“Nghe như là một kế hoạch nhỉ?”

Ở MỘT CHỖ VỚI ELLIOT QUẢ LÀ MỘT THÁCH THỨC. Anh ta cứ cái kiểu cà lơ phất phơ áp dụng cho mọi trường hợp. Anh ta dường như chẳng biết sợ một cái gì cả -đó là một lí do mà tôi ngưỡng mộ anh ta. Đạp xe theo cái đà này, tôi chẳng có cơ hội nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Tôi lơ mơ cảm nhận được mảng sáng xanh lá lướt ngang qua mình, vì mắt của tôi đã bận phải nhìn đường , né mấy cái ổ gà.

Kết thúc chuyến đi, tôi và anh ta gần như mệt lả và bốc mùi.

“Đó quả là thứ anh cảm thấy hưng phấn nhất khi còn mặc đồ đấy.” Elliot nói khi chúng tôi giao xe cho người ở Heathman.

“Ồ.” Tôi lảm nhảm. Nhớ lại lần tôi nú Ana lại, cứu cô ấy khỏi va phải tên chạy xe đạp lần đó. Hơi ẩm đó, ngực cô ấy dán chặt vào người tôi., mùi hương của cô ấy chiếm lĩnh linh hồn tôi. Tôi đang mặc đồ nên ...

“Ồ” tôi lại lảm nhảm.

Chúng tôi kiểm tra điện thoại trong khi đi thang máy lên tầng. Tôi kiểm tra tin nhắn, vài dòng của Elena hỏi thăm tôi làm gì vào cuối tuần này, nhưng không có cuộc gọi nhớ nào từ Anastasia cả. Chỉ mới hơn 7h – hẳn cô ấy phải nhận được sách rồi chứ. Tôi trầm mình trong suy nghĩ đó: Tôi đã đi cả đoạn đường từ Seattle đến Portland trong hy vọng hão huyền.

“Trời ạ, cô ta gọi cả năm cuộc, gửi tận bốn tin nhắn. Cô ta không biết cô ta như là một kẻ đao băm à?” –Elliot kêu ca.

“Phải chăng cô ta đang có bầu.”

Elliot liền tái nhợt, làm tôi cười thích thú.

TÔI TẮM NHANH, rồi trèo lên trường kỉ cùng Elliot, cùng xem trận Mariners đấu với San Diego Padres. Chúng tôi gọi phần thịt hầm, salad, khoai tây chiên và vài cốc bia. Elliot có vẻ tập trung. Tôi phải chấp nhận sự thật rằng Anastasia sẽ không gọi đến. Đội Mariners đang dẫn trước. Có vẻ như sẽ là một sự đột phá nhưng tiếc thay là không phải, dù Mariners thắng 4-1.

Cố lên Mariners! – Elliot hét lên.

Tôi nhấp ngụm bia. Chương trình bình luận bắt đầu, điện thoại tôi rung lên và số điện thoại của cô Steele sáng lên trên màn hình. Là cô ấy.

“Anastasia?” Tôi không giấu nổi sự ngạc nhiên và thích thú. Âm thanh bên trong ồn ào và giống như là cô ấy đang ở bar hay là đang tham gia tiệc tùng. Elliot nhìn tôi, nên tôi đứng dậy, tránh cho Elliot nghe thấy gì đấy.

“Ngài tại sao lại gọi cho tôi bộ sách đó hả?” Giọng cô ấy run run, một tia lo lắng chạy dọc sống lưng tôi.

“Anastasia, cô có sao không? Tiếng cô nghe lạ quá.”

“Tôi không không người kì lạ mà là ngài.” Giọng cô ấy gắt lên buộc tội.

“Anastasia, cô uống say à?”

Chết tiệt, cô ấy đang ở với ai chứ? Tay nhiếp ảnh gia sao? Bạn cô ấy – Kate đâu?

“Việc gì đến anh.” Cô ấy nghe có vẻ giận dữ, tôi biết là cô ấy đã uống say rồi, tôi cần phải biết cô ấy có ổn không. “Tôi ... tò mò. Cô đang ở đâu?”

“Quán bar.”

“Bar nào?” Nói đi Ana, tôi bắt đầu lo lắng tột độ. Cô ấy là một cô gái non nớt, đang say, ở đâu đó trên Portland. Và cô ấy không được an toàn.

“Một quán bar ở Portland.”

“Làm sao cô có thể về nhà?” Tôi vuốt mũi mong rằng hành động đó sẽ phân tán nỗi lo lắng.

“Tôi sẽ tìm cách.”

Cái quái gì vậy? Cô ấy lái xe sao? Tôi hỏi cô ấy đang ở bar nào một lần nữa, cô ấy vẫn không trả lời tôi.

“Tại sao lại gọi sách cho tôi hả, Christian?”

“Anastasia, cô đang ở đâu? Nói cho tôi, ngay.”

Cô ấy sẽ về nhà bằng cách nào?

“Ngài quá ... độc đoán” cô khúc khích. Trong những tình huống khác, tôi sẽ thấy điều này khá quyến rũ. Nhưng ngay lúc này – tôi cần cho cô ấy thấy tôi có thể độc đoán thế nào. Cô ấy đang làm tôi phát điên.

“Ana, giúp tôi nào, cô đang ở cái xó nào thế?”

Cô ấy lại khúc khích. Chết tiệt, cô ấy đang cười tôi!

Một lần nữa!

“Tôi đang ở Portland ... rất xa Seattle.”

“Nơi nào ở Portland?”

“Ngủ ngon, Christian.” Đường dây tắt ngúm.

“Ana!”

Cô ấy tắt máy! Tôi nhìn vào chiếc điện thoại như đây là điều không tưởng. Chưa từng có ai dám tắt máy trước tôi. Chết tiệt!

“Có chuyện gì vậy?” Elliot nói với từ chiếc ghế sofa.

“Em vừa bị một kẻ say xin gọi” tôi nhìn qua, miệng anh há hốc đầy ngạc nhiên.

“Chú?”

“Ừ” tôi ấn nút gọi lại, cố kiềm chế cơn giận, và cả sự lo lắng của mình.

“Chào” cô nói, nhẹ nhàng và yếu ớt, và xung quanh có vẻ yên ắng hơn lúc này.

“Tôi sẽ đến đón cô” giọng tôi đe dọa lại khi đang cố vật lộn với sự tức giận của mình và tắt điện thoại.

“Em phải đến đón cô gái này và đưa cô ta về nhà. Anh muốn đi không?”

Elliot nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi vừa mọc lên ba cái đầu vậy. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

“Chú? Với một cô nàng? Anh phải xem điều này mới được” Elliot với lấy đôi sneaker và mang vào.

“Em phải làm một cuộc gọi đã” Tôi bước vào phòng ngủ, bắn khoản không biết nên gọi cho Barney hay Welch. Barney là kĩ sư kinh nghiệm nhất trong bộ phận liên lạc của công ty. Anh ta là một thiên tài công nghệ. Nhưng điều tôi muốn làm không hẳn là hợp pháp cho lắm.

Tốt nhất tách riêng việc này và công ty.

Tôi quay số nhanh cho Welch và chỉ trong giây lát, một giọng nói gắt gỏng trả lời.

“Ngài Grey?”

“Tôi muốn biết Anastasia Steele đang ở đâu lúc này.”

“Tôi hiểu” anh dừng một khoảng “Cứ để đó cho tôi, ngài Grey”

Tôi biết điều này vi phạm pháp luật, nhưng cô ấy có thể gặp nguy hiểm.

“Cảm ơn”

“Tôi sẽ gọi lại ”

Elliot xoa hai tay với sự vui sướng, vẻ mĩa mai ngu ngốc hiện rõ trên mặt anh khi tôi trở lại phòng khách.

Mẹ kiếp!

“Anh sẽ không bỏ lỡ điều này vì bất cứ lí do gì” anh nói một cách hả hê.

Em chỉ đi lấy chìa khóa xe thôi, gặp anh ở garage trong 5 phút,” tôi gằm gừ, lờ đi vẻ tự mãn của anh.

Quán bar đông nghẹt, đầy những sinh viên cố gắng chơi tới bến. Có vài thứ nhạc Ấn nhằm nhí phát ra từ dàn loa còn sàn nhảy thì đầy những người lắc lư nặng nề.

Nó làm tôi cảm thấy già.

Cô ấy đang ở đâu đây.

Elliot theo sau tôi bằng cửa chính. “Em có thấy cô gái đó không?” Anh hét qua tiếng ồn. Lướt mắt quanh phòng, tôi thấy Katherine Kavanagh. Cô ta ngồi cùng đám bạn, toàn con trai, ở quầy giải khát. Không có bóng dáng Ana, nhưng trên bàn đầy những li rượu nhỏ cùng mấy vài bia.

Nào, để xem quý cô Kavanagh có trung thành với bạn mình như Ana đối với cô hay không.

Cô ta trông bất ngờ khi thấy tôi đến.

“Katherine” tôi chào hỏi và cô ngắt lời tôi trước khi tôi kịp hỏi Ana ở đâu.

“Christian, thật bất ngờ khi thấy anh ở đây” Cô hét qua tiếng ồn. 3 chàng trai ngồi đó liếc nhìn tôi và Elliot đầy thận trọng.

“Tôi tình cờ ở gần đây”

“Và đây là ai?” Cô ta cười hơi quá mức với Elliot, lại ngắt lời tôi. Một người phụ nữ khó chịu.

“Đây là anh trai tôi, Elliot. Elliot, Katherine Kavanagh. Ana đâu rồi?”

Nụ cười của cô dành cho Elliot đầy rạng rỡ, và tôi càng ngạc nhiên khi thấy anh cười đáp lại.

“Tôi nghĩ cậu ấy ra ngoài hít thở không khí rồi” Katherine trả lời, nhưng cô ta không nhìn tôi. Mắt cô dán chặt về phía Quý Ngài Yêu-Rồi-Đá. Coi như đây là tận số của cô ta.

“Bên ngoài? Ở đâu cơ?” tôi hét.

“Oh, hướng đó” cô chỉ tay về phía cánh cửa đôi ở cuối quán bar.

Len qua đám đông, tôi tiến về phía cánh cửa, bỏ lại 3 chàng trai cúi kính cùng Elliot và Katherine đang cười tán tỉnh nhau.

Sau cánh cửa đôi là một hàng dài đang xếp tới phòng vệ sinh nữ, xa hơn nữa là một cánh cửa dẫn ra ngoài. Nó ở ngay sau quán bar. Mĩa mai thay, nó dẫn thẳng tới bãi đậu xe mà Elliot và tôi vừa đi qua.

Bước ra ngoài, tôi thấy mình ở một khoảng đất liền kề bãi đỗ xe – nơi hẹn hò lý tưởng được trải đầy bằng những luống hoa, có vài người đang hút thuốc, chè chén, nói chuyện. Và hôn hít. Tôi tìm thấy cô ấy.

Mẹ kiếp! Cô đang ở cùng gã nhiếp ảnh, tôi nghĩ vậy, dù khá khó để nhìn rõ trong ánh sáng mờ mờ. Hấn choàng tay lên người cô nhưng cô có vẻ vùng vẫy khỏi nó. Hấn thủ thi điều gì đó, tôi không nghe được, rồi hôn cô ấy, ngay trên cằm.

“José, dừng” Cô nói và giờ đã rõ ràng. Cô đang cố đẩy hắn ra.

Cô ấy không muốn điều này.

Trong giây lát, tôi muốn xé đầu hắn ra. Với bàn tay vo thành nắm đấm, tôi bước tới chỗ họ. “Tôi nghĩ quý cô đây đã nói không” Giọng tôi vang lên, lạnh lùng và đầy sát khí, trong không gian yên lặng, trong khi cố gắng kiềm chế cơn giận của mình.

Hắn thả Ana ra và cô ấy ngã về phía tôi với biểu hiện của sự hoảng hốt cùng say xỉn.

“Grey” hắn nói cụt lủn, nó lấy ở tôi tất cả sự kiểm soát để không đâm bay cái vẻ thất vọng trên mặt hắn.

Ana cố đứng thẳng lên để rồi vấp ngã và nôn thốc tháo.

Chết tiệt!

“Ugh – Lay chúa, Ana!” (nguyên văn: Dios mio, Ana) José tránh ra xa trong kinh tởm.

Đồ trời đánh!

Lờ hắn đi, tôi nắm gọn tóc Ana khi cô tiếp tục nôn thốc tháo mọi thứ trong bụng tối nay. Tôi khá khó chịu vì nhận ra cô không ăn gì nhiều cả. Quàng tay quanh vai cô, tôi dẫn cô tới chỗ luống hoa, tránh xa ánh nhìn dòm ngó của những kẻ hiếu kì. “Nếu em có ý định nôn tiếp, hãy làm ở đây. Tôi sẽ đỡ em.” Nơi này tối hơn nên cô có thể nôn trong yên bình. Rồi Ana tiếp tục, tay bám lên đồng gạch. Thật đáng thương. Khi bụng cô có vẻ trống rỗng, cô bắt đầu thở những hơi dài và chậm rãi.

Chuyện này tệ thật.

Cuối cùng, người cô thả lỏng, tôi nghĩ cô đã hết buồn nôn. Vừa buông ra, tôi đưa chiếc khăn tay cho cô, thứ mà xuất hiện trong túi áo tôi một cách kỳ diệu.

Cảm ơn bà Jones.

Sau khi lau miệng, Ana ngồi lại trên đồng gạch, tránh đụng phải ánh mắt của tôi vì xấu hổ và nhục nhã. Dù vậy, tôi vẫn rất vui khi được gặp lại cô ấy. Cơn giận với gã nhiếp ảnh kia nguôi đi. Tôi mừng vì được đứng đây, trong một quán bar cho sinh viên ở Portland cùng Anastasia Steele.

Cô úp mặt vào lòng bàn tay, nhìn tôi qua kẽ hở, vẫn còn xấu hổ. Bước tới cửa, cô liếc qua vai tôi. Tôi cho rằng cô đang nhìn vào “bạn” cô.

“Tở, ừm, gặp cậu ở trong,” José nói, nhưng tôi không thêm để ý, và cả Ana cũng vậy, điều làm tôi vui phần nào, rồi đưa mắt về phía tôi.

“Tôi xin lỗi” cuối cùng cô cũng nói, những ngón tay xoắn lại nhẹ nhàng.

Được thôi, đùa giỡn tí nào.

“Tại sao cô lại xin lỗi, Anastasia?”

“Chủ yếu là cuộc gọi. Cơn bệnh. Danh sách gần như vô tận vậy.” cô lầm bầm.

“Chúng ta đều ở đây, có lẽ không tệ như cô nói đâu” Tại sao việc trêu chọc cô gái trẻ này lại thú vị vậy? “Điều quan trọng là phải biết được giới hạn của mình Anastasia. Thú thật, tôi thích phá vỡ các giới hạn, nhưng đây thực sự là quá mức. Cô có định biến việc này thành thói quen hay không?”

Có lẽ cô ấy gặp vấn đề với rượu. Ý nghĩ này thật đáng lo lắng, tôi thắc mắc có nên gọi cho mẹ tôi để xin lời khuyên về phòng cai nghiện hay không.

Ana nhăn mặt, như giận dữ, chữ v hình thành giữa hai chân mày của cô, tôi kiềm nén ước muốn hôn lên nó. Nhưng khi mở lời, giọng cô đầy ảm nản.

“Không” cô nói “Tôi chưa bao giờ say rượu và tôi cũng cũng không có ý định làm lại lần nữa” cô ngược mặt lên, ánh mắt hơi thiếu tập trung, hơi nghiêng ngả một chút. Cô ấy có thể ngắt xỉu, vì thế ngay lập tức, tôi kéo cô vào vòng tay mình.

Cô nhẹ bẫng. Quá nhẹ. Nó làm tôi khó chịu. Chẳng trách sao cô lại say.

“Đi nào, tôi đưa cô về nhà”

“Tôi cần báo cho Kate” cô nói, dựa đầu lên vai tôi.

“Anh tôi sẽ báo”

“Cái gì?”

“Anh tôi Elliot đang nói chuyện với cô Kavanagh”

“Oh”

“Anh ấy đang ở với tôi khi cô gọi”

“Ở Seattle sao?”

“Không, tôi ở Heathman”

Và ước mơ viễn vông của tôi đã được thực hiện.

“Làm thế nào ngài tìm được tôi?”

“Tôi lần theo điện thoại của cô, Anastasia” tôi nghiêng đầu về phía chiếc xe ngo ý muốn chở cô về. “Cô có mang theo áo khoác hay ví tiền gì không?”

“Ừm, cả hai. Christian, làm ơn, hãy để tôi báo Kate, cô ấy sẽ lo lắng”

Tôi dừng lại. Kavanagh không hề lo lắng khi để cô bạn của mình ra ngoài với gã nhiếp ảnh gia thất đức đó. Rodriguez. Tên hắc ta. Cô ta là loại bạn kiểu gì thế? Ánh đèn của quán bar rọi lên gương mặt lo lắng của Ana.

Nó làm tôi khó chịu, tuy nhiên, tôi vẫn buông cô ra và đồng ý đưa cô vào trong. Nắm tay nhau, chúng tôi bước vào quán bar, dừng lại ngay bàn của Kate. Một trong các chàng trai lúc này vẫn ngồi đó, nhìn khá bức mình vì bị bỏ rơi.

“Kate đâu rồi?” cô hét lớn.

“Đang nhảy,” chàng trai nói, đôi mắt sẫm màu hướng về phía sàn nhảy. Ana lấy áo khoác và ví tiền, rồi bất chợt nắm lấy tay tôi.

Tôi đông cứng.

Chết tiệt.

Nhịp tim của tôi tăng nhanh đột xuất trong bóng tối, dân ra và thắt chặt lại móng vuốt của nó quanh cổ họng.

“Cô ấy đang nhảy” cô hét lên, giọng nói vang vào tai tôi, xua đi nỗi sợ hãi. Bỗng dưng, bóng tối biến mất và nhịp đập thất thường ấy dừng lại.

Cái gì vậy?

Tôi đảo mắt giấu đi vẻ bối rối và đưa Ana đến quầy bar, gọi một cốc nước lớn rồi chuyển cho cô.

“Uống đi”

Nhìn tôi qua thành ly, cô hớp một ngụm nhỏ.

“Uống hết đi” tôi hy vọng điều này sẽ giúp ngăn bớt trận đau đầu ngày mai.

Điều gì đáng lẽ sẽ xảy ra nếu tôi không kịp đến? Tâm trạng của tôi trùng xuống.

Và tôi nghĩ tới điều vừa xảy đến với tôi.

Cái chạm của cô ấy. Và sự phản ứng của tôi.

Ana khẽ lắc lư khi đang uống nước nên tôi giữ cô lại bằng một tay. Tôi thích sự kết nối này – tôi chạm vào cô ấy. Ana như một lớp dầu mỏng phủ trên mặt nước sâu thẳm, đen tối và đầy rắc rối của tôi.

Hmm ... mơ mộng rồi Grey.

Ngay khi cô uống xong cốc nước, tôi đặt nó lại trên quầy bar.

Được rồi. Cô muốn nói chuyện với người tự nhận là “bạn” mình. Tôi quan sát đám đông trên sàn nhảy, khó chịu bởi ý nghĩ bị những thân thể nặng nề này lấn ép khi chúng tôi cố đi qua.

Tôi nắm tay Ana và lôi cô về phía sàn nhảy. Cô ngập ngừng, nhưng nếu cô vẫn muốn nói chuyện với bạn mình, cô buộc phải nhảy với tôi. Một khi Elliot đã bắt đầu chơi thì chẳng có gì khiến anh ta dừng lại được, quá nhiều cho một buổi tối ở nhờ.

Chỉ với một chút lực, cô ấy đã ở trong vòng tay tôi.

Điều này tôi có thể xử lý được. Khi tôi biết cô sẽ chạm vào tôi, nó ổn. Tôi xử lý được, thêm vào đó, tôi đang mặc áo khoác. Tôi lái cả hai xuyên qua đám đông tới chỗ Elliot và Kate đang cố gây ấn tượng với nhau.

Vừa nhảy Elliot vừa nghiêng người về phía tôi một cách đột ngột ngay lúc chúng tôi vừa đến cạnh anh rồi trao cho tôi một ánh nhìn ngờ vực.

“Em sẽ đưa Ana về. Nói với Kate dùm em” tôi hét vào tai anh ấy.

Anh gật đầu rồi kéo Kavanagh vào lòng.

Đúng vậy. Để tôi đem quý cô Một-Sách-Say-Rượu này về, nhưng vì một số lý do nào đó, cô có vẻ kháng cự lại. Ana quan sát Kavanagh đầy lo lắng. Đến khi chúng tôi rời sàn nhảy, cô quay lại nhìn Kate, rồi nhìn tôi, hơi lắc lư với vẻ bối rối.

“Khỉ – ” Bằng một cách kì diệu, tôi chụp lấy Ana ngay lúc cô ngất xỉu giữa quán bar. Tôi tính vác cô ấy lên vai, nhưng nhận ra chúng tôi sẽ khá đáng ngờ, nên tôi đỡ cô dậy, một lần nữa ôm cô tựa vào ngực tôi rồi đưa cô vào xe.

“Chúa ơi” tôi nguyên rủa khi vừa lôi chìa khóa ra khỏi túi quần jean vừa đỡ cô ấy cùng một lúc. May mắn thay, tôi kiểm cách đặt cô vào chỗ ngồi rồi gài dây an toàn lại.

“Ana,” tôi lắc vài cái, cô đang yên lặng một cách đáng sợ, “Ana”

Cô lăm băm điều gì đó rời rạc, và tôi biết cô vẫn còn tỉnh. Tôi nên đưa cô về nhà, nhưng từ đây đến Vancouver và tôi không chắc cô ấy có trở bệnh nữa không. Tôi không thích ý tưởng chiếc Audi của tôi chất đầy dịch nôn. Mùi hôi bốc ra từ quần áo của cô cũng đủ gây chú ý rồi.

Tôi lái xe đến Heathman, tự nhủ rằng tôi làm điều này vì lợi ích của cô.

Ừ đúng rồi, tự nhủ với bản thân điều đó đi Grey.

Cô thiếp đi trong vòng tay tôi khi tôi đưa cả hai vào thang máy dưới tầng hầm đỗ xe. Tôi phải cởi quần jean và giày của cô ra thôi. Vết nôn bốc mùi khắp không gian. Tôi cũng muốn tắm cho cô, nhưng làm thế là vượt quá giới hạn.

Và thay quần cho cô ấy thì không ư?

Tôi nhanh tay cởi giày và tất của cô rồi bỏ chúng vào cái túi bằng nhựa mà khách sạn cung cấp. Tôi kéo khóa quần jean cho Ana và cởi nó ra, kiểm tra túi trước khi bỏ vào túi nhựa. Cô ngã xuống giường, nằm ngửa ra như một con sứa biển, tay chân nhợt nhạt, và trong giây lát, tôi hình dung đôi chân ấy quấn quanh thắt lưng tôi, cổ tay cô vòng qua cổ tôi như hình cây thập giá. Có một vết bầm mờ mờ trên đầu gối cô và tôi thắc mắc liệu nó có phải là lần cô té ngã ở văn phòng của tôi không.

Cô đã được đánh dấu vào lúc đó ... cũng như tôi.

Tôi đỡ cô ngồi dậy và cô mở mắt ra.

“Xin chào Ana,” tôi thì thầm, nhẹ nhàng lột áo khoác của cô ra mà không cần lấy sự hợp tác từ phía kia.

“Grey. Mối” cô lăm băm.

“Được rồi, em yêu” tôi trấn tĩnh cô lại, đặt cô ngã xuống giường. Cô nhắm mắt lại một lần nữa rồi lăn về phần giường của mình, nhưng lần này lại như một quả bóng tròn, nhỏ bé và mong manh. Tôi đắp chăn cho cô ấy rồi hôn nhẹ lên tóc cô. Giờ đây khi đồng hồ báo thức đã được dẹp đi, mùi hương thường lệ của cô trở lại. Mùi táo, mùa thu, trong lành, ngon miệng ... Ana. Môi cô khê mở, cặp lông mi dài rủ lên gò má nhợt nhạt, và làn da của cô thật hoàn hảo. Tôi chỉ cho phép mình chạm vào cô một lần nữa với một cái vuốt nhẹ bằng ngón tay trở lên má cô. <https://tuyetnhultn.wordpress.com>

“Ngủ ngon”, tôi nói khẽ, rồi bước về phía phòng khách để hoàn thành danh sách giặt ủi. Làm xong, tôi đặt túi quần áo trước cửa phòng để chờ được lấy đi.

Trước khi kiểm tra email, tôi nhắn tin cho Welch, hỏi xem José Rodriguez có tiền sử gì không. Tôi tò mò không biết hắn có hay lợi dụng phụ nữ say xỉn thế này không. Rồi tôi xử lý vấn đề quần áo của cô Steele : tôi gửi email cho Taylor.

Từ: Christian Grey

Tiêu đề: Anastasia Steele

Ngày : 20 tháng 5, 2011. 23 giờ 46

Tới: J B Taylor

Chào buổi sáng,

Ông có thể kiểm những vật dụng sau đây cho cô Steele và giao chúng đến địa chỉ thường trực của tôi trước 10 giờ được không?

Quần jean denim xanh, size 4

Áo kiểu, xanh, đẹp, size 4

Giày Converse: đen, size 7

Tất: size 7

Đồ lót: Áo ngực khoảng 34C, quần lót

Cảm ơn.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Gửi xong, tôi nhắn tin cho Elliot.

‘Ana đang ở với em. Nếu Kate có ở đó, hãy báo giùm em.’

Anh ấy nhắn lại.

‘Anh sẽ báo cô ấy. Hy vọng em được lên giường tối nay. Em rất rất rất cần đây ;)’

Tin nhắn của anh ấy làm tôi khịt mũi.

Em rất cần, Elliot, rất cần.

Tôi mở email và bắt đầu đọc.

83. Chương 6

Thứ bảy, ngày 21 tháng 5 năm 2011

Gần sau hai giờ đồng hồ, tôi trở lại giường. Chỉ mới 1:45. Cô ấy nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Tôi thay quần và áo thun, trèo vào vị trí kế bên cô ấy. Cô ấy trong phờ phạc và kiệt sức, cô ấy sẽ không thể cự quậy và chạm vào tôi. Tôi chần chờ một lúc trong bóng đêm bao trùm, tôi nhìn như thôi miên, hòa vào nhịp thở đều đặn của cô ấy. Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra. Một giây, hai giây, một phút, hai phút rồi hàng giờ. Tôi không biết, tôi ngắm nhìn cô ấy. Khi đó tôi lưu giữ từng tác da thịt trên gương mặt xinh đẹp của cô ấy. Hàng mi rung rinh, đôi môi mỏng hé mở. Cô ấy thì thầm điều gì đó và liếm môi. Nó khuấy động tâm trí tôi. Không biết từ khi nào, tôi chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ không mộng mị.

Không gian xung quanh yên ắng, tôi thức giấc, và mất phương hướng. À nhớ rồi. Tôi đang ở Heathman. Đồng hồ điểm 7:43.

Lần cuối cùng tôi thức dậy trễ như vậy là lúc nào? Ana. Tôi quay người, cô ấy vẫn còn đang say ngủ, gương mặt của cô ấy tĩnh lặng.

Tôi chưa bao giờ ngủ với phụ nữ. Dù quan hệ với họ thì nhiều nhưng thức dậy cạnh một người phụ nữ trẻ quyen rũ như thế này là một trải nghiệm mới và kích thích. “Cậu bé” của tôi đồng ý.

Chẳng có gì quan trọng cả

Tôi miễn cưỡng bước ra khỏi giường, thay quần áo thể thao, tôi cần phải đốt cháy lượng tinh lực thừa thải này. Suy nghĩ rằng đã lâu rồi tôi chưa có giấc ngủ nào thoải mái đến thế.

Trong phòng khách tôi lôi máy tính kiểm tra mail, trả lời lại cho Ros và Andrea. Nó mất thời gian hơn mọi ngày bởi tôi đang bị phân tâm bởi quý cô Ana đang say giấc ở trong phòng bên cạnh. Tự hỏi khi nào cô ấy sẽ tỉnh dậy. Ở quầy bar tôi tìm thấy bình nước cam, chiết nó vào ly. Tôi bước vào phòng, cô ấy vẫn còn say ngủ, mái tóc dài trải lên gối, chiếc chăn tuột xuống eo. Áo thun của cô nàng đã bị cuộn lên phô ra vòng eo và cái bụng. Từng cơ thịt của tôi thắt lại.

Đừng có đứng đó mà nhìn hau háu vào cô gái ấy nữa, lí trí lên đi Grey.

Tôi phải đi ra khỏi đây ngay lập tức khi mình làm chuyện gì khiến bản thân phải hối hận. Đặt li nước cam xuống chiếc bàn bên cạnh, tôi đi vào phòng tắm, lấy 2 viên Advil trong chiếc túi, đặt nó cạnh cái li.

Liếc nhìn Anastasia – người phụ nữ đầu tiên tôi ngủ cùng – tôi quay đầu ra cửa.

Khi tôi quay trở lại phòng khách sạn, nhận thấy một túi hàng của cửa tiệm nào đó. TÔI nhìn vào, nó đựng quần áo cho Ana. Taylor làm rất tốt, mọi thứ hoàn thành trước 9h.

Người đàn ông này thật độc nhất.

Túi xách của Ana nằm trên trường kỉ, cửa phòng ngủ vẫn còn đóng chặt, nên tôi đoán rằng cô ấy vẫn còn ngủ say.

Thật là nhẹ nhõm. Lướt qua thực đơn, không biết cô ấy thích ăn gì nên chọn đại một loạt gợi ý. Nửa tiếng sau đồ ăn sẽ được mang lên phòng.

Đến lúc đánh thức cô Steele bé nhỏ, đáng yêu dậy rồi, cô nàng ngủ đủ rồi.

Cầm khăn và giỏ quần áo, tôi bước vào phòng. Cô nàng đáng yêu đã thức dậy, ngồi trên giường. Li nước trống không và hai viên thuốc cũng đã biến mất.

Cô bé ngoan.

Cô ấy trông tái nhợt, ngược nhìn tôi tiến vào phòng.

Tỏ ra phong độ nào Grey, mày không muốn bị dính tới tội danh bắt cóc chứ.

“Chào buổi sáng, Anastasia. Cô đã thấy khá hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều so với thực tế.” Cô ấy lí nhí nói. Tôi đặt chiếc túi lên ghế. Cô ấy dõi theo tôi, mắt mở to, trong veo. Dù mới thức dậy, mái tóc rối xù nhưng cô ấy trông vẫn lộng lẫy.

“Làm sao tôi đến được đây?” Dù nhìn có vẻ sợ nghe câu trả lời cô ấy vẫn hỏi.

Trấn an cô ấy đi Grey.

Tôi ngồi xuống mép giường, kể lại sự việc: “Sau khi cô nôn thốc nôn ráo, tôi không muốn bộ ghê da của mình bị phá hủy trong khi đưa cô về đến nhà, nên tôi mang cô đến đây.”

“Anh mang tôi lên giường?”

“Đúng”

“Tôi có nôn nữa không?”

“Không.” Ôn chúa.

“Anh thay đồ cho tôi à?”

“Đúng.” Chứ còn ai khác ngoài tôi nữa.

Cô ấy đỏ mặt, đến cuối cùng thì gương mặt cô ấy đã có sắc trở lại rồi. Hàm răng trắng cắn chặt làn môi dưới. Tôi dần áp tiếng rên la trong lòng.

“Chúng ta không ... ?” Cô ấy thì thầm, nhìn chăm chăm vào tay mình.

Chúa, cô ấy nghĩ tôi là loại cầm thú gì chứ?

“Anastasia, cô đã bất tỉnh. Quan hệ với xác chết không phải kiểu của tôi.” Giọng tôi khô khốc. “Tôi muốn người phụ nữ của tôi sẵn sàng cảm nhận và biết hồi đáp.” Cô ấy thở ra nhẹ nhõm, tôi tự hỏi, liệu chuyện này đã xảy ra trước kia với cô ấy, tỉnh dậy và biết mình bị một tên vô lại vui vẻ cả đêm trong khi mình không hề hay biết. Phải chăng đó là cách của tên nhiếp ảnh gia kia. Suy nghĩ đó làm máu tôi sôi lên ghê tởm. Nhưng hôm qua cô ấy nói cô ấy chưa say như vậy bao giờ. Ôn chúa rằng cô ấy không hay làm những việc như thế này.

“Tôi xin lỗi.” Cô ấy nói, giọng đầy nỗi xấu hổ.

Trời ạ, lẽ ra tôi không nên gay gắt như vậy.

“Đó là một đêm thú vị, tôi sẽ phải mất khá lâu để quên nó.” Tôi mong rằng nó nghe nhẹ nhàng, nhưng cô ấy nhăn trán lại.

“Mấy bộ thiết bị Jame Bond cải tiến của ngài sao không để bán đấu giá cho ai đó trả cao nhất mà lại đi truy tìm tôi?”

Whoa, giờ thì cô ấy nổi giận với tôi sao?

“Thứ nhất, những thiết bị định vị thuê bao có đầy trên mạng. Thứ hai, Công ty của tôi không đầu tư sáng chế hay sản xuất những thiết bị theo dõi.” Tôi gần như mất bình tĩnh. “Và thứ ba, nếu tôi không đưa cô đi, có thể bây giờ cô đang nằm bên cạnh tay nhiếp ảnh gia kia rồi, và như tôi nhớ là cô không mấy hứng thú với sự nài ép của hắn.”

Cô ấy chớp mắt và bắt đầu cười khúc khích.

Cô ấy đang cười nhạo tôi đấy nữa sao?

“Anh là hiệp sĩ xuất hiện từ thời đại trung cổ nào vậy?”

Cô ấy thích thú nói, chẳng kiêng nể gì. Tuy nhiên, tôi chắc rằng mình chẳng phải là một đại hiệp sĩ gì cả. Cô ấy đã lầm tưởng rồi. Ý nghĩ đó sẽ không có lợi gì cả trong tương lai, tôi bắt buộc phải cảnh báo cô ấy rằng ở tôi không có cái gì gọi là nghĩa hiệp hay anh hùng cả. “Anastasia, tôi không nghĩ thế, hắc đạo hiệp sĩ, mới là tôi.” Chỉ khi cô ấy hiểu. Tại sao lại bàn về tôi chứ? Tôi đổi đề tài.

“Cô có ăn gì chiều hôm qua không?”

Cô ta lắc đầu. Tôi biết ngay mà.

“Cô cần phải ăn, đó là lí do cô sống dở ngày hôm qua, đó cũng là quy tắc đầu tiên khi uống rượu.”

“Anh lại câu với tôi à?”

“Tôi đang làm thế sao?”

“Chắc vậy”

“Cô may mắn bởi tôi chỉ mới câu bản với cô.”

“Ý anh là gì?”

“Nếu cô là của tôi, cô có thể sẽ chẳng đứng nổi trong một tuần, sau vụ không biết lượng sức ngày hôm qua. Không ăn, say xỉn và tự đẩy mình vào nguy hiểm.” Tôi ngạc nhiên khi mình run sợ khi nghĩ về nó, sự vô trách nhiệm, hành động gây nguy hiểm của cô ấy.” Tôi ghét phải nghĩ đến chuyện gì có thể xảy đến với em.”

Cô ấy nhăn nhó. “Tôi sẽ không sao, tôi đã đi cùng Kate.”

Ai mang cô ấy đi

“Và tên nhiếp ảnh ?” Tôi vặn lại.

“Jose chỉ hơi mất kiểm soát.” Cô ấy nói, bỏ qua sự quan âm của tôi, hất mái tóc qua bả vai.

“Tốt thôi. Có thể lần sau sẽ có người dạy hẳn ta cách cư xử.”

“Ngài có hơi khắt khe quá không?” Cô ấy gắt tôi.

“Oh Anastasia, tôi không biết gì để nói nữa.”

Hình ảnh tôi trói cô ấy vào chiếc trường kỷ, nhấn thật sâu vào cô ấy, chẳng thể nào thiếu một chiếc đai hay một chiếc roi da. Đúng vậy, nó sẽ dạy em không còn vô trách nhiệm như vậy nữa. Ý tưởng đó thôi thúc tôi.

Cô ấy tròn mắt tôi, nó làm tôi bức bối. Cô ấy có thể đọc suy nghĩ trong đầu tôi à, hay chỉ nhìn gương mặt tôi?

“Tôi muốn đi tắm, trừ phi em muốn thân thể mình sạch sẽ trước.” Tôi nói với cô ấy, nhưng cô ấy vẫn tiếp tục há hốc mồm. Dù có như vậy, gương mặt cô ấy vẫn xinh đẹp rạng ngời và hấp dẫn. Tôi tự cho phép mình chạm vào cô ấy, lướt dọc theo đôi má hồng. Hơi thở của cô ấy nghẹn lại nơi cuống họng, khi tôi kéo đôi môi thả nó tự do khỏi khuôn miệng mím chặt.

“Thờ ỉ, Anastasia.” Tôi thì thầm, trước khi tôi đứng dậy và nói rằng bữa sáng sắp đến đây khoảng 15 nữa. CỐ ấy không nói gì nữa, cái miệng thông minh cuối cùng cũng im lặng.

Trong phòng tắm, tôi hít một hơi thật sâu, trút bỏ quần áo, trèo vào bồn tắm. Ý định thủ dâm nhưng nổi lo sợ và mất bình tĩnh từ trong quá khứ hiện về, ngăn cản tôi.

Elena sẽ không hài lòng về chuyện này. Thói quen cũ.

Nước chảy xối xả xuống mặt, tôi nghĩ đến cô Steele thú vị đang ngồi ngoài kia, trên giường của tôi. Nhớ đến nhịp thở nghẹn tắc trong cuống họng của cô và ánh nhìn dõi theo tôi khắp phòng.

Yeah, đó là hi vọng

Nhưng liệu cô ấy có phải là một người phục tùng?

Rõ ràng là cô ấy không hề biết gì về đời sống đó. Cô ấy chẳng thể nào phát âm chữ “Giao cấu” hay “Tình dục” hay những uyển ngữ về tình dục được dùng cho những con mọt sách. Cô ấy chỉ là hơi ngây thơ. Cô ấy có thể là đối tượng của một vài cuộc gặp gỡ dỏm dẫm của mấy tên như tay nhiếp ảnh gia.

Suy nghĩ cô ấy giao du với những tay như vậy làm tôi khó chịu.

Tôi có thể hỏi thẳng cô ấy. Không. Tôi sẽ phải cho cô ấy thấy những gì cô ấy sẽ trải qua nếu cô ấy đồng ý bắt đầu với tôi một mối quan hệ.

Để xem bữa sáng sẽ trải qua như thế nào.

Đứng dưới dòng nước ấm, tôi rửa trôi bọt xà phòng. Bước ra khỏi vòi sen, tóm lấy cái khăn. Nhìn vào gương, tôi quyết định sẽ không cạo râu ngày hôm nay, đánh răng. Bữa sáng sẽ đến nhanh thôi.

Khi tôi bước ra khỏi phòng tắm cô ấy đã ra khỏi giường, tìm quần jean của mình. Cô nàng nhìn lên, thất thần, mắt mở to và ở dưới là đôi chân dài.

“Nếu cô đang tìm quần jean của mình thì tôi đã gửi nó đi giặt rồi.” Đôi chân của cô rất đẹp. Cô ấy không nên giấu nó đằng sau những chiếc quần như vậy. Nheo mắt, tôi nghĩ cô ấy sẽ tiếp tục tranh luận tiếp với tôi, nên tôi nói trước lí do: ” Cô nên đẩy lên quần của mình.”

“Oh”

Đúng “Oh”. Giờ cô chỉ nói như vậy thôi sao, cô Steele?

“Tôi đã nhờ Taylor mua giúp cô bộ quần áo khác và giày rồi. Ở trong cái túi trên ghế kia.” Tôi hất cằm về phía cái túi.

Cô ấy nhướn mày – ngạc nhiên – tôi nghĩ vậy. ” Ừm, tôi đi tắm.” Cô ấy lẩm bẩm, không nghĩ đến, cô ấy quay đầu lại “Cảm ơn.”

Tóm lấy cái túi, lòn ra sau lưng tôi, tiến thẳng vào phòng tắm và khóa cửa.

Humm. Cô ấy chẳng thể nào vào phòng tắm nhanh như vậy

Tránh xa khỏi tôi

Có lẽ, tôi đã quá lạc quan.

Nắn chí, tôi lau khô người và thay quần áo. Kiểm tra mail, không có gì khẩn cấp. Tiếng gõ cửa cắt ngang, hai phụ nữ trẻ bước vào phòng.

“Thức ăn sáng đặt ở đâu bây giờ thưa ngài?”

“Đặt nó lên bàn ăn đi”

Đi vào phòng ngủ, tôi bắt gặp cái nhìn trộm của họ, nhưng tôi lơ bọ họ, cố đè nén cái cảm giác tội lỗi khi đã yêu cầu lượng thức ăn này, giờ thì làm sao giải quyết được hết đây?

“Bữa sáng đến rồi” tôi gọi, gõ cửa phòng tắm.

“O-okay” Giọng cô ấy run run

Trở vào phòng khách, thức ăn vẫn ở trên bàn. Một người phụ nữ mắt đen đưa tôi hóa đơn kí nhận. Tôi rút một vài tờ \$20 cho họ.

“Cảm ơn các cô.”

“Ngài chỉ cần gọi dịch vụ phòng khi cần dọn đĩa sau bữa ăn, thưa ngài.” Cô-mắt-đen nói với cái liếc mắt đưa tình, như thể cô ta có thể phục vụ thêm những thứ khác.

NỖ nụ cười lạnh lẽo, tôi cảnh cáo cô ả. Ngồi xuống bàn, đọc báo, tôi rót một cốc cà phê, và bắt đầu ăn trứng ốp. Điện thoại rung – tin nhắn từ Elliot.

‘ Kate muốn biết liệu Ana còn sống không? ‘

Tôi cười thầm, người bạn thân thiết của Ana đang nghĩ về cô ấy. Rõ ràng là Elliot chẳng thể nào ngồi nghĩ phút giây nào. Tôi nhắn tin lại:

‘ Còn sống và khỏe mạnh ‘

Ana xuất hiện sau đó: tóc ướt. Taylor lựa thật khéo, cô ấy nhìn rất quyến rũ trong bộ cánh màu xanh trùng với màu mắt của cô ấy. Nhìn quanh phòng, cô ấy tìm túi xách của mình.

“Chết thật, KATE.” Cô ấy thốt lên.

“Katherine biết cô ở đây và vẫn còn sống sót. Tôi đã nhắn tin cho Elliot.”

Cô ấy nở nụ cười méo xệch, bước lại gần bàn ăn.

“Ngồi đi” Tôi nói, chỉ vào chiếc ghế để sẵn. Cô ấy cúi đầu ngơ ngàng với bàn thức ăn, cảm giác tội lỗi của tôi lại tăng lên.

“Tôi không biết cô thích ăn gì, nên gọi một loạt lựa chọn của khách sạn.” Tôi lẩm bẩm như một lời hối lỗi.

“Ngài rất hào phóng.” Cô ấy nói.

“Đúng thế.” Cảm giác tội lỗi lại tăng lên. Cô ấy với lấy cái bánh nướng, trứng và thịt nguội, cùng siro là phong. Ăn thoải mái, cảm giác tội lỗi của tôi giảm đi đôi phần.

“Trà nhé?” Tôi hỏi.

“Vâng, cảm ơn.” Cô ấy nói trong khi miệng vẫn còn đồ ăn. Cô ấy thật sự rất đói. Tôi đẩy ấm trà nhỏ về phía cô, cô ấy nhìn và mỉm cười ngọt ngào khi nhận ra đó là trà Twinning English Breakfast. Tôi quan sát cô ấy quên luôn cả hô hấp. Nó trao cho tôi hi vọng.

“Tóc cô vẫn còn ẩm.”

“Tôi không tìm thấy máy sấy tóc.” Cô ấy ngượng ngùng nói.

Sẽ ốm mất thôi.

“Cảm ơn vì bộ quần áo.” Cô ấy nói

“Việc nên làm thôi, Ana, nó rất hợp với cô.”

Cô ấy nhìn xuống đốt tay

“Cô biết đấy, cô nên học cách tiếp nhận lời khen ngợi.”

Có lẽ cô ấy không thường được khen ... nhưng tại sao chứ, cô ấy lộng lẫy đến vậy cơ mà.

“Tôi nên gửi trả lại tiền cho ngài.”

Gì chứ?

Tôi nhìn cô nàng chằm chằm, cô nàng nhanh nhẩu nói tiếp: “Ngài đã tặng tôi bộ sách, thứ mà đương nhiên tôi chẳng nào nhận được. Nhưng bộ quần áo này hãy để tôi trả tiền cho chúng.”

Em yêu

“Ana, tin tôi đi, tôi có đủ tiền.”

“Đó không phải là vấn đề, mà là tại sao anh mua cho tôi những thứ này.”

“Bởi vì tôi có khả năng.” Tôi giàu Ana à.

“Chỉ vì anh có khả năng không có nghĩa là anh nên làm vậy.”

Giọng cô ấy nhẹ giọng trách cứ nhưng bất chợt tôi tự hỏi liệu cô ấy có thể nhìn thấu tôi, nhìn thấy những mảng tối trong tâm hồn tôi không. “Tại sao anh lại gửi cho tôi bộ sách đó Christian?”

Bởi vì tôi muốn nhìn thấy em lần nữa, và giờ thì chúng ta ở đây.

“Ừ thì khi cô suýt va phải tên khốn chạy xe đạp – và tôi đã ôm cô vào lòng và cô đã nhìn tôi – ánh mắt kiểu ‘Hôn em đi Christian, hôn em đi’ ” Tôi dừng lại, nhớ lại khoảnh khắc ấy, cơ thể cô ấy dán chặt vào tôi. Chết tiệt.

Tôi nhanh chóng rũ bỏ hết hình ảnh đó “Tôi nhận ra tôi nợ em một lời xin lỗi và một lời cảnh báo, Ana, tôi không phải kiểu đàn ông tặng hoa và trao trái tim. Tôi không hứng thú với những trò lãng mạn. Tôi có cách yêu rất đặc biệt. Em nên tránh xa tôi. Có thứ gì đó ở em mà tôi chẳng thể nào cưỡng lại, nhưng tôi nghĩ là em đã nhận ra điều này.”

“Vậy thì đừng.” – Cô ấy thì thầm.

Gì?

“Em không hiểu em đang nói gì đâu.”

“Vậy khai sáng em đi.”

Từng lời cô ấy nói, kích thích mọi góc ngách trong cơ thể tôi.

MẸ KIẾP

“Anh không có lời nguyện độc thân chứ?” – Cô ấy hỏi.

“Không, Ana, tôi không có lời nguyện độc thân.” Và nếu em cần tôi sẽ treo em lên và chứng minh ngay bây giờ.

Mắt cô ấy mở lớn và đỏ mặt.

Oh, Ana.

Tôi sẽ phải dạy cho cô ấy thấy “Cô có kế hoạch gì cho những ngày sắp tới?” – tôi hỏi.

“Tôi phải làm việc hôm nay, từ 12h. Ôi, bây giờ là mấy giờ rồi?” – Cô ấy hoảng lên.

“Chỉ mới hơn 10h, vẫn còn nhiều thời gian. Ngày mai cô làm gì?”

“Tôi và Kate bắt đầu đóng hàng lí. Cuối tuần sau chúng tôi chuyển đến Seattle, và tôi phải làm việc ở Clayton đến hết cuối tuần này.”

” Cô đã tìm thấy nơi ở chưa?”

“Rồi.”

“Ở đâu?”

“Tôi không nhớ nổi địa chỉ ... Nó ở quận Rike Market.”

“Không quá xa từ chỗ của tôi.” Tốt. “Cô đã tìm được công việc chưa?”

“Tôi đã nộp hồ sơ vào vài công ty rồi, tôi đang chờ họ trả lời.”

“Cô có nộp hồ sơ vào công ty của tôi như tôi đã đề nghị chưa?”

“Um ... Không.”

“Có vấn đề gì với công ty của tôi à?”

“Công ty của anh hay là đại đội của anh?” Cô nàng nhướn mày chế giễu.

“Cô đang giễu tôi à?” – Tôi không giấu nổi hứng thú.

Ô, cô ấy sẽ học rất nhanh ... một phụ nữ can đảm và ngông cuồng.

Cô ấy nhìn vào chiếc đĩa, cắn môi.

“Tôi muốn cắn đôi môi đó.” – Tôi nói khê, bởi nó là sự thật.

Cô ấy nhìn, cựa quậy trên ghế và nâng cằm về phía tôi. Trong mắt ngập sự thách thức. “Tại sao lại không?” – cô ấy nhỏ giọng.

Oh, đừng kích tôi, tôi không thể, không phải là bây giờ.

“Vì tôi sẽ không chạm vào em, Ana, cho đến khi có sự chấp thuận về mặt giấy tờ.”

“Là sao?” – Cô ấy hỏi.

“Như lời tôi nói, tôi sẽ cho em xem, Ana, tối nay mấy giờ em xong việc?”

“Tầm 8h.”

“Tốt, chúng ta sẽ đến chỗ của tôi ăn tối ở Seattle chiều nay hoặc thứ thứ Bảy tuần sau. Và tôi sẽ giải thích cặn kẽ cho em. Lựa chọn là của em.”

“Tại sao anh không nói bây giờ luôn đi.”

“Vì tôi đang tận hưởng bữa sáng và thống trị đại đội của mình. Một khi em hiểu được, có thể em sẽ chẳng bao giờ muốn gặp lại tôi.”

Cô ấy gật gù như đang tiếp thu những gì tôi nói. Tôi náy đi” – Cô ấy nói.

Whoa, nó không lâu như tôi tưởng.

“Như Eve, quá vội vàng ăn trái cấm.” Tôi giễu cợt.

“Ngài đang trêu tôi sao ngài Grey.”

Tôi nheo mắt nhìn cô ấy.

Okay, em muốn tôi phải làm điều này mà.

Tôi gọi Taylor. Anh ta bắt máy ngay lập tức.

“Ngài Grey.”

” Taylor, tôi cần Charlie Tango.”

Cô ấy nhìn tôi khi tôi đang lên kế hoạch.

Tôi sẽ cho cô ấy thấy những suy nghĩ trong tôi và quyết định là của cô ấy. Có thể cô ấy sẽ rời đi một khi biết được sự thật. Tôi sẽ cần Stephan, phi công của tôi để đưa cô ấy về ngay khi cô ấy quyết định không muốn có gì dính dáng đến tôi. Tôi không mong vậy. Và nó sẽ rất ấn tượng khi tôi đưa cô ấy đi bằng Charlie Tango.

Đó là lần đầu tiên.

“Phi công chờ sẵn từ 22:30” Tôi nói với Taylor và cúp máy.

“Họ luôn làm theo những gì anh bảo sao?” – Cô ấy hỏi, không đồng tình. Cô ấy đang cau lên à?

“Nếu họ muốn giữ công việc của mình.” Đừng hỏi tôi đối xử với họ như thế nào.

“Và nếu họ không làm việc cho anh thì sao?” Cô ấy lại hỏi.

“Ô, rất thuyết phục đấy Anastasia. Giờ thì ăn nốt bữa sáng của em đi, và tôi sẽ đưa em về, đón em ở Clayton vào 8h và bay đến Seattle.”

“Bay?”

“Đúng, tôi có trực thăng.”

Cô nàng tròn miệng, nó quả là một cảm giác dễ chịu.

“Bay đến Seattle bằng trực thăng sao?”

“Ừ.”

“Tại sao chứ?”

“Vì tôi có thể.” Tôi nhướn miệng cười, đôi khi thật tuyệt khi được thoải mái là chính mình như thế này.

“Ăn xong bữa sáng của em đi.” Cô nàng ngồi nhìn ngây ngốc. “Ăn đi” – tôi giả giọng ép buộc. “Anastasia, tôi có vấn đề với thức ăn thừa. Ăn đi.”

“Tôi không thể ăn hết chỗ thức ăn này.” Cô ấy nhìn vào đồng thức ăn, tôi một lần nữa cảm thấy sự tội lỗi ngập tràn. Đúng, có quá nhiều đồ ăn ở đây.

“Ăn những gì trên đĩa của em. Nếu ngày hôm qua em ăn uống tử tế thì bây giờ đã không phải ngồi đây rồi, tôi cũng chẳng phải ngã bài quá sớm như vậy.”

Nó có thể là một sai lầm lớn.

Cô ấy lém lỉnh nhìn tôi, tay nghịch đĩa thức ăn, miệng nhếch lên.

“Có gì vui vậy?”

Cô nàng lắc đầu, rồi bỏ miếng bánh cuối cùng vào miệng, tôi nén không bật cười. Như mọi lần, cô ấy làm tôi ngạc nhiên với sự hồn nhiên và sự quyến rũ chết người. Luôn luôn làm tôi muốn bật cười lớn, bất ngờ hơn là tự cười vào mặt mình.

“Ngoan lắm.” Tôi nói khẽ. “Tôi sẽ đưa em về, sau khi em lau khô tóc.” Tôi không muốn em ốm. bởi em cần có đủ sức cho tối nay, những gì tôi nói sẽ cho em biết.

Đột nhiên cô ấy đứng dậy, và tôi ngăn bản thân mình nói cô ấy không được khi chưa có sự cho phép của tôi.

Cô nàng chưa phải người phục tùng của mày, chưa phải, Grey à.

Khi quay về phòng, cô ấy dừng lại trên trường kỉ “Tối qua anh ngủ ở đâu?”

“Trên giường của tôi.” Với em.

“Oh.”

“Nó cũng khá mới lạ với tôi.”

“Không có... làm chuyện đó à?”

Cô ấy nói đến ‘chuyện đó’ rồi đỏ mặt.

“Không!”

Chẳng thể nào nói với cô ấy ‘thứ kì quặc này’ – ‘NGỦ VỚI AI ĐÓ’ Tôi quay trở lại xem tin tức khi cô ấy quay vào phòng ngủ. Nó không kì quặc lắm.

Ừ thì, tôi có một buổi hẹn hò khác với Quý cô Steele. Không, không phải là một buổi hẹn . Cô ấy cần phải hiểu rõ về tôi. Tôi thở ra, uống nốt li nước cam. Hôm nay sẽ là một ngày rất thú vị. Tôi hài lòng khi nghe thấy tiếng máy sấy tóc, hài lòng vì cô ấy làm theo lời tôi nói.

Trong khi chờ, tôi gọi người mang xe lên khỏi tầng hầm, tôi tìm nhà cô ấy bằng Google map. Tôi nhắn tin cho Andrea chuẩn bị bản NDA và gửi cho tôi. Điện thoại rung, là Ros, tôi bắt máy. Khi nghe Ros nói về dự án, mọi sự tập trung của tôi đều dồn về phía cô Ana đang loay hoay và vui mừng vì tìm được chun cột tóc.

Tóc cô ấy rất đẹp, dài và dày. Tôi tự hỏi nếu bím lại thì nhìn nó sẽ như thế nào. Cô ấy cột tóc đuôi ngựa. Mặc áo khoác, ngồi chờ tôi.

“Okay, làm vậy đi, báo cho tôi biết mọi tình hình.” Tôi cúp máy. Dự án đã được bắt đầu rồi.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tôi hỏi. Ana gật đầu. Tôi tóm lấy áo khoác và chìa khóa, bước theo cô nàng ra cửa. Cô ấy nhìn tôi qua đuôi mắt khi bước về phía thang máy, cong môi nở cho tôi một nụ cười. Bất giác môi tôi cong lên.

Cô ấy làm gì tôi thế này

Thang máy lên đến, tôi nhường bước. Bấm tầng một và cửa thang máy từ từ khép lại. Trong không gian hẹp, mọi sự chú ý của tôi đổ dồn lên cô ấy. Hương thơm ngọt ngào xâm nhập vào xâm nhập vào các giác quan của tôi. Cô ấy thở gấp, nhìn tôi, ánh mắt sáng lên.

Mẹ kiếp

Cô ấy cắn môi.

Cô ấy cố tình làm vậy. Và trong một phần giây tôi lạc bước trong ánh mắt mê hoặc ấy, cô ấy không hề dừng lại.

Tôi cương cứng. Ngay lập tức

Tôi muốn em.

Ở ngay đây.

Bây giờ.

Trong chiếc thang máy này.

“Ôi mẹ kiếp đẹp đống giấy tờ đó đi”. Tôi không kiềm chế được lời nói của mình, theo bản năng tôi tóm lấy cô ấy và ghì sát vào tường thang máy. Khóa hai tay, ghì chặt nó trên đầu, cô ấy sẽ không thể chạm vào tôi. Tôi kéo tóc cô ấy trong khi đôi môi lần tìm.

Tôi cảm nhận cô ấy rên rỉ trong miệng tôi. Mùi bạc hà và trà, có hương vị của trái cây tươi mát. Mùi vị của cô ấy hấp dẫn như vẻ bề ngoài của mình. Vì Chúa. Tôi khao khát cô ấy. Tóm lấy cằm cô ấy, nhấn sâu nụ hôn, đầu lưỡi chạm vào nhau, tìm kiếm, khám phá, thận trọng, hòa nhập. CÔ ấy đáp trả tôi.

Ồi, một cảm giác đê mê

“Em.Thật.Là.Ngọt.Ngào” Tôi thì thâm trên môi cô ấy, hoàn toàn bị cảm dỗ, say mê bởi mùi vị của em.

Thang máy mở ra

Dừng lại ngay, Grey

Tôi đẩy cô ấy ra. Cô ấy thở dốc, như tôi. Lần cuối cùng tôi mất kiểm soát là khi nào.

Ba người đàn ông nhìn chúng tôi thận trọng. Tôi nhìn vào tấm áp phích quảng cáo rồi nhìn Ana và thở ra. Cô ấy cười tinh nghịch, môi tôi cũng từ từ cong lên thành nụ cười.

Cô ấy làm gì tôi thế này?

Thang máy dừng lại ở tầng hai, ba người đàn ông bước ra để lại tôi và cô Steele

“Em đã đánh răng.” Tôi nói giọng khô khốc đầy ám muội.

“Dùng bàn chải của anh.” Mắt cô ấy sáng lên

Và đúng, dĩ nhiên là cô ấy đã dùng, thật không ngờ là nó dễ chịu, dễ chịu đến như vậy. Tôi nhoẻn miệng cười: “Oh, Anastasia Steele, tôi phải làm gì với em đây?” Tôi nắm tay cô ấy lướt qua đại sảnh khách sạn.

Tất nhiên là đã làm thế ... và vì một lý do nào đó, tôi thấy hài lòng, quá hài lòng. Tôi kiềm chế nụ cười của tôi. “Ồi, Anastasia Steele, tôi sẽ làm gì với cô đây?” Tôi nắm lấy tay cô ấy khi cửa thang máy mở ra ở tầng trệt, và tôi lăm bằm trong hơi thở, “Có vấn đề gì với thang máy thế?” Cô ấy cho tôi một ánh nhìn hàm ý khi chúng tôi đi băng qua nền đá cẩm thạch bóng loáng của đại sảnh.

Xe đang đợi phía trước khách sạn; người của khách sạn đang nhịp chân một cách mất kiên nhẫn. Tôi đưa anh ta một món tiền bo và mở cửa ghế sau cho Ana, một người đang vô cùng yên tĩnh.

Nhưng cô ấy chưa chạy

Mặc dù tôi đã vồ lấy cô ta trong thang máy.

Tôi nên nói gì đó về chuyện xảy ra trong thang máy-nhưng là gì mới được chứ?

Xin lỗi?

Đối với cô thì nó như thế nào?

Cô đã là cái quái gì với tôi thế này?

Tôi nồ máy xe và quyết định rằng nói càng ít, càng tốt hơn. Âm thanh nhẹ nhàng của bài “Flower Duet” của Delibes tràn ngập chiếc xe và tôi bắt đầu thư giãn.

“Chúng ta đang nghe gì vậy?” Ana thắc mắc khi tôi rẽ vào đường Southwest Jefferson. Tôi trả lời hỏi liệu cô ấy có thích nó không.

“Christian, nó thật tuyệt vời.”

Được nghe tên mình trên đôi môi cô là một niềm vui sướng đến kỳ lạ. Cô ấy đã gọi nó đến bây giờ cỡ nữa tá lần và mỗi lần một khác. Hôm nay, nó đi kèm với sự kì diệu trong tiếng nhạc. Thật tuyệt khi cô ấy thích bản nhạc này: nó là một trong những bản tôi thích. Tôi thấy mình đang tươi cười rạng rỡ; cô ấy rõ ràng đã tha thứ cho tôi về việc ở trong thang máy.

“Em có thể nghe lại không?”

“Tất nhiên.” Tôi chạm màn hình cảm ứng để bật lại bản nhạc.

“Anh thích nhạc cổ điển à?” cô ấy hỏi, khi chúng tôi qua cầu Fremont, và chúng tôi dễ dàng rơi vào một cuộc đối thoại về sở thích âm nhạc của tôi. Khi đang nói chuyện, tôi nhận được một cuộc điện thoại.

“Grey nghe đây.” Tôi trả lời.

“Ngài Grey, tôi Welch đây. Tôi đã có thông tin mà ngài cần.” Đúng rồi, thông tin về nhiếp ảnh gia.

“Tốt. E-mail nó cho tôi. Còn gì nữa không?”

“Không, thưa ngài.”

Tôi bấm nút và âm nhạc trở lại. Chúng tôi cùng nghe, còn lạc hồn trong âm thanh mộc mạc của King of Leon. Nhưng không lâu sau, niềm vui thưởng thức âm nhạc của chúng tôi bị làm phiền bởi cái tai nghe.

Chuyện quái gì đây?

“Grey nghe đây” Tôi chớp lấy

“NDA đã được e-mail đến thưa ngài Grey”

“Tốt. Thế là đủ rồi Andrea”

“Chúc ngài một ngày tốt lành.”

Tôi lên nhìn Ana để xem cô ấy có tiếp tục cuộc trò chuyện không, nhưng cô ấy đang tìm hiểu cảnh vật Portland. Tôi cho rằng cô đang giữ phép lịch sự. Thật khó để thật trung nhìn đường. Tôi chỉ muốn nhìn chăm chăm vào cô ấy. Cho sự vụng về của mình, cô ấy có xương đòn rất đẹp và tôi muốn hôn từ dưới tai kéo dài đến vai cô ấy.

Quái quỷ thật. Tôi xê dịch trong chỗ ngồi của mình. Tôi hi vọng cô ấy sẽ đồng ý ký vào NDA và chấp nhận những gì tôi đề nghị.

Khi chúng tôi vào đường I-5, tôi lại có một cuộc điện thoại.

Đó là Elliot.

“Chào Chiristian, cậu đã làm chuyện đó chưa?”

Ồi...bình tĩnh,anh bạn, bình tĩnh.

“Chào Elliot-Em đang để loa lớn, và em không ở trong xe một mình đâu.”

“Ai đang đi với chú vậy?”

“Anastasia Steele.”

“Chào Ana.”

“Chào Elliot.”Cô ấy đáp tự nhiên

“Đã nghe rất nhiều về cô, Ana.”Elliot nói.

Chết tiệt. Cậu ấy đã nghe được gì chứ?

“Đừng tin những gì Kate nói.”Cô ấy trả lời.

Elliot cười.

“Bây giờ em đang đưa Anastasia về. Anh có muốn em đón anh không?” Tôi cắt ngang

Không có nghi ngờ gì rằng Elliot muốn một cuộc tẩu thoát nhanh.

“Chắc chắn rồi”

“Hẹn gặp cậu trong ít phút nữa.” Tôi cúp máy.

“Sao anh cứ khẳng khẳng gọi tôi là Anastasia vậy?” cô ấy hỏi.

“Vì nó là tên cô.”

“Em thích được gọi là Ana hơn”

“Vậy à?”

“Ana” thì quá là hăng ngày và bình thường đối với cô ấy. Và quá quen thuộc. Ba chữ cái ấy có sức mạnh để làm tổn thương...

Và trong khoảnh khắc đó tôi biết được sự từ chối của cô ấy, khi nó đến, sẽ rất khó để chấp nhận. Nó đã xảy ra đã xảy ra trước đây, nhưng tôi chưa bao giờ lơ đi... vụ đầu tư này. Tôi thậm chí không biết cô gái này, mọi thứ về cô ấy. Có lẽ là vì tôi chưa bao giờ theo đuổi một người phụ nữ.

Grey, hãy kiểm soát bản thân của mày và theo làm theo luật đi, không thì chuyện này sẽ đổ vỡ hết.

“Anastasia,” Tôi gọi, phớt lờ đi ánh nhìn không đồng thuận.”Chuyện xảy ra trong thang máy-nó sẽ không xảy ra lần nữa-à thì, trừ khi nó được dự tính trước.”

Thế là cô ấy im lặng trong lúc tôi đậu xe bên ngoài căn hộ của cô ấy. Trước khi cô ấy có thể trả lời tôi đã trèo ra khỏi xe, đi vòng qua và mở cửa cho cô ấy.

Khi đang bước lên vỉa hè, cô ấy cho tôi một cái nhìn thoáng qua,”Tôi thích chuyện xảy ra trong thang máy.”Cô ấy nói.

Thật vậy sao,em thích?Lời thú nhận của cô ấy làm tôi ngưng động trong vài giây. Tôi lại một lần nữa được ngạc nhiên trong thích thú bởi cô Steele. Và trong lúc cô bước đến cửa chính, tôi phải sải bước mới có thể bắt kịp với cô ấy.

Elliot và Kate nhìn lên khi chúng tôi đi vào. Họ đang ngồi tại bàn ăn tối trong một căn phòng được bài trí đơn sơ, phù hợp với một cặp sinh viên. Có một vài cái hộp đóng gói bên cạnh kệ sách. Elliot trông có vẻ thư giãn và không vội đi, điều này làm tôi ngạc nhiên.

Kavanagh nhảy lên và thoáng cho tôi một cái nhìn nghiêm khắc khi cô ta ôm Ana.

Cô ta nghĩ tôi sẽ làm gì cô gái này chứ?

Tôi biết mình muốn làm gì với cô gái này...

Khi Kavanagh giữ chặt cô ấy trong tay thì tôi yên tâm; có lẽ cô ta cũng thất sự quan tâm đến Ana.

“Chào buổi sáng, Christian,” Cô ta nói với giọng bình tĩnh và nhún nhường.

“Chào cô Kavanagh.”Và tôi muốn nói một cái gì đó thật mỉa mai về cái cách cô ta cuối cùng cũng đã thể hiện sự quan tâm với người bạn của mình, nhưng tôi đã không nói.

“Christian, tên cô ấy là Kate.” Elliot nói với thái độ chọc tức nhẹ.

“Kate,”Tôi lầm bầm, vì phép lịch sự. Elliot ôm Ana và giữ cô ấy quá lâu.

“Chào Ana” anh ấy nói, lại còn “cười” nữa chứ.

“Chào Elliot” Cô ấy tươi cười.

Được rồi, việc này đang trở thành không thể chịu được.”Elliot, chúng ta nên đi thôi.”Và bỏ tay ra khỏi cô ấy.

“Chắc rồi” anh ta nói và thả Ana ra, nhưng túm lấy Kavanagh và thể hiện một cái hôn khó coi.

Ồi khỉ thật.

Ana nhìn họ một cách không thoải mái. Tôi không trách cô ấy. Nhưng khi cô ấy quay qua tôi đó là một ánh mắt nheo lại đang suy đoán.

Cô ấy đang suy nghĩ gì thế?

“Hẹn gặp lại nhé, bé yêu.” Elliot nói thầm, như Kavanagh.

Trời ạ, thể hiện một chút lòng tự trọng đi ông anh.

Ana với ánh mắt trách móc đang chĩa vào tôi, và trong một thoáng tôi không hiểu đó là vì hành động dâm dăng của Elliot và Kate hay là-

Quỉ thật! Đây là thứ cô ấy muốn. Được ve vãn và tán tỉnh.

Anh không làm mấy cái trò lãng mạn đâu, cưng ạ.

Một sợi tóc của cô ấy tung ra, không cần suy nghĩ, tôi vuốt nó ra sau tai cô. Cô ấy dựa khuôn mặt mình vào các ngón tay tôi, cử chỉ dịu dàng ấy làm tôi bất ngờ. Ngón cái của tôi chạy dài trên bờ môi mềm mại mà tôi muốn hôn lần nữa. Nhưng tôi không thể. Không cho đến khi tôi có được sự đồng ý của cô ấy.

“Để sau nhé, bé yêu.” Tôi thì thầm, và gương mặt cô ấy mềm ra với một nụ cười. “Tôi sẽ đón em lúc tám giờ.” Bất đắc dĩ, tôi quay ra, mở cửa, Elliot theo sau tôi.

“Trời ạ, anh cần một giấc ngủ” Elliot nói ngay khi chúng tôi lên xe. “Người phụ nữ đó thật sự rất cuồng nhiệt”

“Thật thế à...” Giọng của tôi chứa đầy sự châm biếm. Thứ cuối cùng mà tôi muốn là sự tính toán chi tiết về cuộc hẹn của anh ta.

“Thế còn chú, anh chàng khôn khéo? Em đã “bóc tem” cô ấy chưa?”

Tôi liếc xéo anh ta.

Elliot cười. “Ồ trời, chú đúng là một thằng khốn nạn cứng nhắc.” Anh ta kéo cái nón lưỡi trai Saunders qua mặt và náu mình ngủ trên ghế.

Tôi bật lớn âm lượng của nhạc.

Thử ngủ với nó đi, Lelliot.

Đúng. Tôi ghen tị với anh em của mình: sự tự tin của anh ta với con gái, khả năng “ngủ” ...và cái thực tế rằng anh ta không phải là một thằng khốn.

Bối cảnh của JOSÉ LUIS RODRIGUEZ có vết tích của việc tàng trữ cần sa. Trong tiền án của anh ta không có gì liên quan đến quấy rối tình dục. Có lẽ tối hôm qua cũng sẽ là lần đầu tiên của tôi nếu tôi đã không can thiệp. Và tên khốn hút cần sa? Tôi hi vọng rằng hắn không hút khi ở gần Ana – và tôi hi vọng cô ấy cũng không hút, một cách thường xuyên.

Mở e-mail của Andrea, tôi gửi bản NDA đến máy in ở trong phòng làm việc nhà tôi ở Escala. Ana cần phải ký vào đó trước khi tôi cho cô ấy xem “phòng giải trí” của tôi. Và trong một khoảnh khắc mềm lòng, hay ngạo mạn, hoặc có thể là sự lạc quan chưa hề thấy – tôi không biết là cái nào – tôi điền tên và địa chỉ của cô ấy trong phần hợp đồng tiêu chuẩn và gửi nó đến máy in luôn.

Có tiếng gõ cửa.

“Này tên bóng bẩy. Đi leo núi đi,” Elliot nói qua cánh cửa.

À...Đứa trẻ đã tỉnh dậy sau giấc ngủ của mình.

Hương thơm của thông, đất tươi ẩm ướt, và cuối xuân là một niềm an ủi cho các giác quan của tôi. Cái mùi khiến tôi nhớ về những ngày tuổi thơ dữ dội của tôi, chạy rừng cùng với Elliot và em/chị gái Mía của tôi dưới đôi mắt quan sát của bố mẹ nuôi. Sự yên tĩnh, không gian, sự tự do...tiếng lộp bộp của quả thông khô dưới bàn chân.

Đây là không gian ngoài trời tôi không bao giờ quên.

Đây từng là nơi cư trú khỏi những ác mộng của tôi.

Elliot cứ mãi nói chuyện, lâu lâu lại cần một tiếng lẩm bẩm của tôi để tiếp tục nói. Khi chúng tôi đang đi dọc bên cạnh bằng đá của Willamette tâm trí của tôi lại nhớ về Anastasia. Lần đầu tiên trong một thời gian dài, tôi có một cảm giác ngọt ngào của sự mong đợi. Tôi cảm thấy hứng thú.

Cô ấy sẽ đồng ý với lời đề nghị của tôi?

Tôi hình dung cảnh cô ấy ngủ cạnh bên tôi, mềm mại và nhỏ nhắn... cậu bé của tôi co giật với kỳ vọng. Tôi có thể đánh thức cô ấy và giao cầu với cô ấy-đó thật là một sự mới lạ.

Tôi sẽ giao cầu với cô ấy trong một thời gian không xa.

Tôi sẽ giao cầu cho đến những giới hạn và cho đến khi không thể thốt thành lời

Clayton thì thật tĩnh lặng. Khách hàng cuối cùng đã rời đi năm phút trước. Và tôi đang đợi-một lần nữa-gõ những ngón tay trên đùi tôi. Kiên nhẫn không phải là sở trường của tôi. Thậm chí chuyến leo núi với Elliot đã không dập tắt được sự bồn chồn của tôi. Cậu ấy đang ăn tối cùng Kate tại The Healthman. Hai buổi hẹn trong hai đêm liên tiếp không phải là phong cách thương ngày của cậu ấy.

Đội nhiên ánh đèn huỳnh quang trong cửa tiệm nhấp nháy rồi tắt và Ana bước ra trong một buổi tối Portland nhẹ nhàng. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Bây giờ: có thể là sự bắt đầu của một mối quan hệ hay là sự bắt đầu của cái kết. Cô ấy vẫy tay chào tạm biệt người thanh niên ra theo sau cô ấy. Đó không phải là người thanh niên mà tôi gặp trong lần trước khi tôi ở đây- đây là một ai đó mới. Anh ta nhìn Ana tiến đến chiếc xe, anh ta đang nhìn hông của cô ấy. Taylor làm tôi xao lãng bằng cách di chuyển ra khỏi chiếc xe, nhưng tôi ngăn anh ấy lại. Đây là việc của tôi. Khi tôi đang đứng bên ngoài giữ cửa cho Ana, gã người mới này đang khóa cửa cửa hàng và không nhòm ngó cô Steele.

Đôi môi cô ấy cong lên thành một nụ cười e thẹn khi cô ấy tiến đến, mái tóc đuôi ngựa của cô thì bung ra trong gió chiều.

“Chào buổi tối, cô Steele.”

“Xin chào ngài Grey,” cô ấy đáp. Cô bận quần jean đen...lại là quần jean. Cô ấy chào Taylor trong lúc leo lên băng ghế sau của chiếc xe.

Một khi kể bên tôi nắm lấy tay cô ấy trong lúc Taylor lái xe trên con đường vắng hướng đến bãi đáp trực thăng Portland.”Công việc thế nào?” Tôi hỏi, thưởng thức cảm giác được nắm bàn tay của cô ấy.

“Rất dài,” Cô ấy nói, giọng có hơi khàn.

“Đúng, nó cũng là một ngày rất dài đối với tôi”

Nó cũng là cả tiếng chờ đợi quái quỷ lúc này vậy!

“Anh đã làm gì?” cô ấy hỏi.

“Tôi đi leo núi với Elliot”.Bàn tay cô ấy mềm và áp áp. Cô ấy nhìn xuống những ngón tay đang đan vào nhau của chúng tôi và xoa những đốt tay của mình vào ngón cái của tôi đi đi lại lại. Hơi thở cùng với ánh mắt của cô ấy hòa vào với tôi. Trong đó tôi có thể thấy được khát khao và mong muốn của cô ấy...và cả sự háo hức. Tôi chỉ mong cô ấy chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Nhân từ thay, chuyến đi đến sân đáp máy bay trực thăng khá ngắn. Khi chúng tôi ra khỏi xe, tôi nắm lấy tay cô ấy lần nữa. Cô ấy có vẻ hơi lúng túng.

À. Cô ấy đang băng khoảng không biết trực thăng đang ở đâu.

“Sẵn sàng chứ?” tôi hỏi. Cô ấy gật đầu, và tôi dẫn cô ấy vào bên trong tòa nhà thẳng hướng đến thang máy. Cô ấy cho tôi một ánh nhìn ẩn ý.

Cô ấy nhớ nụ hôn từ sáng hôm nay, nhưng... tôi cũng thế.

“Chỉ có ba tầng thôi,”Tôi nói nhỏ.

Khi chúng tôi đang đứng trong thang máy, tôi đã lưu ý trong đầu rằng tôi phải giao cầu với cô ấy trong thang máy một ngày nào đó. Đó là nếu cô ấy đồng ý với thỏa thuận của tôi.

Trên sân thượng là chiếc Charlie Tango, mới được nhập về từ Boeing Field, đã được chuẩn bị và sẵn sàng để bay, cho dù không có sự xuất hiện của Stephan, người đã đưa cô ấy đến đây. Nhưng Joe, người điều hành sân đáp trực thăng ở Portland, thì đang ở trong một căn phòng làm việc nhỏ. Ông ấy chào nghiêm nghị khi thấy tôi. Ông ấy già hơn cả ông tôi, và điều gì ông ấy không biết về việc bay lượng thì cũng chẳng đáng để biết; ông ấy lái chiếc trực thăng chiến đấu ở Hàn Quốc cho việc sơ tán nạn nhân, vào trời ạ, ông ấy còn có những câu khiến cho người ta dựng cả tóc gáy.

“Đây là kế hoạch cho chuyến bay thưa ngài Grey,”Joe nói, giọng nói rắn rỏi đối nghịch với tuổi tác của ông.”Tất cả những kiểm tra bên ngoài đã hoàn tất. Cô nàng đã sẵn sàng và đang đợi ngài. Ngài có thể đi được rồi.”

“Cám ơn Joe.”

Thoảng nhìn qua Ana cho tôi biết rằng cô ấy rất hào hứng...và tôi cũng thế. Đây là lần đầu tiên.

“Đi thôi” một lần nữa cầm tay cô ấy, tôi dẫn Ana qua chỗ sân đáp chiếc Charlie Tango. Chiếc trực thăng này là loại an toàn nhất trong những cái cùng hạng và bay thì cũng vui. Cô nàng này là niềm tự hào và niềm vui của tôi. Tôi giữ cửa cho Ana ; cô ấy lê bước vào trong và tôi trèo vào theo sau.

“Đằng kia.” Tôi yêu cầu, chỉ vào ghế trước dành khách phía trước.” Ngồi đi. Đừng có chạm vào thứ gì nhé.” Tôi ngạc nhiên khi cô ấy làm đúng như tôi bảo.

Một khi vào chỗ ngồi, cô ấy quan sát các phần thiết bị với một chút sợ hãi hòa lẫn với lòng nhiệt huyết. Ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tôi cài dây an toàn cho cô ấy, cố gắng không tưởng tượng cảnh cô ấy khỏa thân khi tôi đang làm. Tôi làm lâu hơn cần thiết vì đây có thể là lần cuối tôi được ở gần cô ấy như vậy, cơ hội cuối cùng cho tôi ngửi mùi hương ngọt ngào, gợi cảm của cô ấy. Khi cô ấy biết về những sở thích đặc biệt của tôi cô ấy có thể sẽ bỏ đi... Mặt khác, cô ấy có thể đón nhận lối sống đó. Nhưng khả năng này gợi trong tâm trí tôi gần như đến mức áp đảo. Cô ấy nhìn tôi chăm chú, cô ấy thật gần...thật dễ thương. Tôi siết chặt dây đai cuối cùng. Cô ấy sẽ không đi đâu. Ít nhất là trong một tiếng nữa.

Nén lại sự phấn khích của tôi, tôi thì thầm, “Cô đã bị giam giữ. Không có lối thoát đâu.” Cô ấy hít sâu.” Thở đi Anastasia” Tôi thêm vào, rồi vuốt má cô. Giữ cái cằm, tối cuối xuống và hôn cô ta thật nhanh.” Tôi thích cái dây an toàn này.” Tôi lầm bầm. Tôi muốn cho cô ấy biết là tôi có những cái khác, bằng da, cái mà dùng để trói cô ấy và treo lên trần nhà. Nhưng bây giờ tôi phải biết cư xử, ngồi xuống và thắt dây an toàn.

“Đội cái đó lên đi” Tôi chỉ vào cái tai nghe đằng trước Ana.” Tôi chỉ thông qua tất cả sự chuẩn bị trước chuyến bay.” Mọi thiết bị trông còn tốt. Tôi nhấn ga lên 1500 rpm, chuyển sang chế độ sẵn sàng và baath đèn hiệu lên. Mọi thứ đã được sẵn sàng và chuẩn bị khởi hành.

“Anh có biết anh đang làm gì không?” Ana hỏi với sự tò mò. Tôi bảo cô ấy rằng tôi đã là một phi công đủ tiêu chuẩn trong bốn năm. Nụ cười của cô ấy cũng khiến tôi cười theo.

“Cô sẽ được an toàn với tôi” Tôi trấn an cô ta, và thêm vào đó “Ồ thì ít ra là trong lúc chúng ta đang bay”. Tôi nháy mắt, cô ấy tươi cười khiến lóa mắt.

“Sẵn sàng chưa?” Tôi hỏi-và tôi không thể tin được rằng mình hào hứng đến cỡ nào khi có cô ấy ngồi kế bên.

Cô ấy gật đầu.

Tôi nói chuyện với nhà đài – hoạt động-và tăng ga lên 2000 rpm. Một khi họ cho phép tôi thực hiện việc kiểm tra cuối cùng. Nhiệt độ của dầu là 104. Tốt. Tôi tăng áp lực lên 14, đồng cơ lên 2500 rpm, và khéo cần ga về. Và như một con chim kiêu hãnh...Charlie Tango cất cánh lên không.

Anastasia thở hổn hển khi mặt đất khuất dần bên dưới chúng tôi, nhưng cô ấy không nói mà bị mê hoặc bởi ánh sáng ấm áp của Portland. Ngay khi chúng tôi được bao trùm bởi bóng tối, thứ ánh sáng tỏa ra duy nhất là từ các thiết bị ở trước chúng tôi. Khuôn mặt Ana hắt lại thứ ánh sáng màu xanh,đỏ khi cô ấy nhìn ra màn đêm.

“Mới lạ lắm, đúng không?”

Mặc dù tôi không cảm thấy vậy. Đối với tôi thì nó thì đây thật thoải mái. Không có gì có thể làm hại tôi ở trên này.

Tôi được an toàn và sự ảm náu khi ở trong bóng tối.

“Làm sao anh biết chúng ta đang đi đúng hướng?” Ana hỏi

“Đây” Tôi chỉ vào bảng điều khiển. Tôi không muốn làm cô ấy chán với những luật lệ về thiết bị bay, nhưng vấn đề là tất cả các thiết bị trước mặt chúng tôi đều làm công việc chỉ đường: đồng hồ đo trạng thái, đồng hồ đo độ cao, VSI và tất nhiên làm cả GPS. Tôi kể cho cô ấy về Charlie Tango, và cách mà cô nàng này được chuẩn bị cho chuyến bay tối nay.

Ana nhìn tôi một cách một cách ngạc nhiên.

“Có một cái sân đáp máy bay trên nóc tòa nhà tôi ở. Đó là nơi chúng ta sẽ đến.”

Tôi nhìn lại bảng điều khiển, kiểm tra lại toàn bộ dữ liệu. Đây là điều mà tôi thích: sự điều khiển, sự an toàn và việc duy trì cái tốt phụ thuộc vào độ thông thạo của tôi với những thứ công nghệ trước mặt tôi.” Khi ta bay trong đêm, ta bay trong mù quáng. Vì vậy ta phải tin và những thiết bị,” Tôi nói với cô ta.

“Chuyến bay sẽ kéo dài bao lâu” Cô ấy hỏi, có đôi chút ngạt thở.

“Không quá một tiếng đồng hồ- chúng ta đang thuận chiều gió.” Tôi liếc nhìn cô ta một lần nữa.” Cô ổn chứ, Anastasia”

“Vâng” Cô ấy trả lời, giọng đột ngột thay đổi.

Cô ấy đang lo lắng à? Hay cô ấy đang hối hận về quyết định đi chung với tôi. Ý nghĩ ấy thật đáng lo ngại. Cô ấy chưa cho tôi cơ hội. Tôi bị xao nhãng bởi trạm kiểm soát trên không trong một loáng. Sau đó, khi ra khỏi những tầng mây, tôi thấy Seattle ở xa với những ngọn đèn hiệu trong đêm.

“Nhìn đằng kia kìa” Tôi chỉ Ana về hướng ánh sáng.

“Anh thường gây ấn tượng với phụ nữ bằng cách này à. Đến và bay trong chiếc trực thăng của anh ?”

“Tôi chưa bao giờ đưa người con gái nào lên đây cả, Anastasia à. Đây cũng là lần đầu tiên của tôi. Cô có thấy ấn tượng không?”

“Em thấy lo sợ, Christian” cô ấy thì thầm.

”Lo sợ?” Nụ cười của tôi tự toát lên. Và tôi nhớ Grace, mẹ tôi, vuốt ve tóc tôi khi tôi đang đọc The once and future king.

“Christian, nó thật tuyệt. Nhưng mẹ lo sợ, con trai ạ”

Lúc đó tôi bảy tuổi và cũng vừa mới biết nói.

“Anh chỉ thật là...quyền lực” Ana tiếp tục.

“Ồ vậy à, cảm ơn cô Steele.” Mặt tôi nóng ran vì vui sướng từ lời khen bất ngờ. Tôi mong là cô ấy không nhận ra.

“Anh rõ ràng là thích việc này” cô ấy nói sau đó.

“Cái gì?”

“Việc bay lượn.”

“Nó yêu cầu sự tiết chế và tập trung.” Hai phẩm chất mà tôi thích nhất. “Sao tôi không thích nó được, sở thích của tôi là bay thật cao.”

“Bay thật cao?”

“Đúng. Những môn thể thao bay lượn. Tàu lượn và trực thăng – tôi lái chúng hết.”

Có lẽ tôi nên đưa cô ấy bay thật cao

Bình tĩnh đi nào Grey.

Và từ khi nào mà lại đưa ai đó bay thật cao?

Từ khi nào tôi đưa ai đó vào chiếc Charlie Tango?

AFC sẽ giúp tôi tập trung vào đường bay, tạm ngưng những suy nghĩ của tôi khi đi vào vùng ngoại ô của Seattle. Chúng tôi đang đến gần. Và cũng gần đến lúc tôi biết được đây có phải là một giấc mơ hay không. Ana thì nhìn ra cửa sổ một cách mê hoặc.

Tôi Không thể ời mắt khỏi cô ta.

Làm ơn nói có đi.

“Trông đẹp lắm phải không” Tôi hỏi để cô ấy có thể quay qua cho tôi xem mặt. Cô ấy đã làm vậy, với một nụ cười. “Chúng ta sẽ để đó trong một vài phút nữa” Tôi bổ sung.

Thình lình áp xuất trong khoang giảm xuống và tôi lại tăng độ cảnh giác đến cô ấy. Hít thở thật sâu, tôi cảm nhận mùi hương và cảm giác hứng thú. Ana. Của tôi.

Khi giảm độ cao tôi đưa chiếc Charlie Tango bay qua khu thị trấn gần Escala, nhà tôi, và tìm tôi đang tăng nhịp đập. Ana bắt đầu bồn chồn. Cô ấy cũng bồn chồn. Tôi mong là cô ấy không bỏ chạy.

Bối cảnh của JOSÉ LUIS RODRIGUEZ làm lộ ra tầm vé của việc tàng trữ cần xa. Trong tiền án của anh ta không có gì liên quan đến quấy rối tình dục. Có lẽ tối hôm qua cũng sẽ là lần đầu tiên của tôi nếu tôi đã không can thiệp. Và tên khốn hút cần xa? Tôi hi vọng rằng hắn không hút khi ở gần Ana-và tôi hi vọng cô ấy cũng không hút, một cách thường xuyên.

Mở e-mail của Andrea, tôi gửi bản NDA đến máy in ở trong phòng làm việc nhà tôi ở Escala. Ana cần phải ký vào đó trước khi tôi cho cô ấy xem “phòng giải trí” của tôi. Và trong một khoảnh khắc mềm lòng, hay ngạo mạn, hoặc có thể là sự lạc quan chưa hề thấy-tôi không biết là cái nào-tôi điền tên và địa chỉ của cô ấy trong phần hợp đồng tiêu chuẩn và gửi nó đến máy in luôn.

Có tiếng gõ trên cánh cửa.

“Này anh chàng khéo léo. Đi leo núi đi,” Elliot nói qua cánh cửa.

À...Đứa trẻ đã tỉnh dậy sau giấc ngủ của mình.

Hương thơm của thông, đất tươi ẩm ướt, và cuối xuân là một niềm an ủi cho các giác quan của tôi. Cái mùi khiến tôi nhớ về những ngày tuổi thơ dữ dội của tôi, chạy rừng cùng với Elliot và em/chị gái Mia của tôi dưới đôi mắt quan sát của bố mẹ nuôi. Sự yên tĩnh, không gian, sự tự do...tiếng lộp bộp của quả thông khô dưới bàn chân.

Đây là không gian ngoài trời tôi không bao giờ quên.

Đây từng là nơi cư trú khỏi những ác mộng của tôi.

Elliot cứ mãi nó chuyện, lâu lâu lại cần một tiếng lẩm bẩm của tôi để tiếp tục nói. Khi chúng tôi đang đi dọc bên cạnh bằng đá của Willamette tâm trí của tôi lại nhớ về Anastasia. Lần đầu tiên trong một thời gian dài, tôi có một cảm giác ngọt ngào của sự mong đợi. Tôi cảm thấy hứng thú.

Cô ấy sẽ đồng ý với lời đề nghị của tôi?

Tôi hình dung cảnh cô ấy ngủ cạnh bên tôi, mềm mại và nhỏ nhắn... cậu bé của tôi co giật với kỳ vọng. Tôi có thể đánh thức cô ấy và giao cấu với cô ấy-đó thật là một sự mới lạ.

Tôi sẽ giao cấu với cô ấy trong một thời gian không xa.

Tôi sẽ giao cấu cho đến khi chạm đến giới hạn và cho đến khi không thể thốt thành lời nữa.

Clayton thì thật tĩnh lặng. Khách hàng cuối cùng đã rời đi năm phút trước. Và tôi đang đợi-một lần nữa-gõ những ngón tay trên đùi tôi. Kiên nhẫn không phải là sở trường của tôi. Thậm chí chuyến leo núi với Elliot đã không dập tắt được sự bồn chồn của tôi. Anh ấy đang ăn tối cùng Kate tại The Healthman. Hai buổi hẹn trong hai đêm liên tiếp không phải là phong cách thương ngày của anh ta

Đột nhiên ánh đèn huỳnh quang trong cửa tiện nhấp nháy rồi tắt và Ana bước ra trong một buổi tối Portland nhẹ nhàng. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Bây giờ: có thể là sự bắt đầu của một mối quan hệ hay là sự bắt đầu của cái kết. Cô ấy vẫy tay chào tạm biệt người thanh niên ra theo sau cô ấy. Đó không phải là người thanh niên mà tôi gặp trong lần trước khi tôi ở đây- đây là một ai đó mới. Anh ta nhìn Ana tiến đến chiếc xe, anh ta đang nhìn mông của cô ấy. Taylor làm tôi xao lãng bằng cách di chuyển ra khỏi chiếc xe, nhưng tôi ngăn anh ấy lại. Đây là việc của tôi. Khi tôi đang đứng bên ngoài giữ cửa cho Ana, gã người mới này đang khóa cửa cửa hàng và không nhòm ngó cô Steele.

Đôi môi cô ấy cong lên thành một nụ cười e thẹn khi cô ấy tiến đến, mái tóc đuôi ngựa của cô thì đang đưa trong gió chiều.

“Chào buổi tối, cô Steele.”

“Xin chào ngài Grey,” cô ấy đáp. Cô bận quần jean đen...lại là quần jean. Cô ấy chào Taylor trong lúc leo lên bằng ghế sau của chiếc xe.

Một khi kế bên tôi nắm lấy tay cô ấy trong lúc Taylor lái xe trên con đường vắng hướng đến bãi đáp trực thăng Portland.”Công việc thế nào?” Tôi hỏi, thường thức cảm giác được nắm bàn tay của cô ấy.

“Rất dài,” Cô ấy nói, giọng có hơi khàn.

“Đúng, nó cũng là một ngày rất dài đối với tôi”

Nó cũng là cả tiếng chờ đợi quái quỷ lúc này vậy!

“Anh đã làm gì?” cô ấy hỏi.

“Tôi đi leo núi với Elliot”. Bàn tay cô ấy mềm và áp áp. Cô ấy nhìn xuống những ngón tay đang đan vào nhau của chúng tôi và xoa những đốt tay của mình vào ngón cái của tôi đi đi lại lại. Hơi thở cùng với ánh mắt của cô ấy hòa vào với tôi. Trong đó tôi có thể thấy được khát khao và mong muốn của cô ấy...và cả sự háo hức. Tôi chỉ mong cô ấy chấp nhận lời đề nghị của tôi.

Nhân từ thay, chuyến đi đến sân đáp máy bay trực thăng khá ngắn. Khi chúng tôi ra khỏi xe, tôi nắm lấy tay cô ấy lần nữa. Cô ấy có vẻ hơi lúng túng.

À. Cô ấy đang băng khoảng không biết trực thăng đang ở đâu.

“Sẵn sàng chứ?” tôi hỏi. Cô ấy gật đầu, và tôi dẫn cô ấy vào bên trong tòa nhà thẳng hướng đến thang máy. Cô ấy cho tôi một ánh nhìn ẩn ý.

Cô ấy nhớ nụ hôn từ sáng hôm nay, nhưng... tôi cũng thế.

“Chỉ có ba tầng thôi,”Tôi nói nhỏ.

Khi chúng tôi đang đứng trong thang máy, tôi đã lưu ý trong đầu rằng tôi phải giao cấu với cô ấy trong thang máy một ngày nào đó. Đó là nếu cô ấy đồng ý với thỏa thuận của tôi.

Trên sân thượng là chiếc Charlie Tango, mới được nhập về từ Boeing Field, đã được chuẩn bị và sẵn sàng để bay, cho dù không có sự xuất hiện của Stephan, người đã đưa cô ấy đến đây. Nhưng Joe, người điều hành sân đáp trực thăng ở Portland, thì đang ở trong một căn phòng làm việc nhỏ. Ông ấy chào nghiêm nghị khi thấy tôi. Ông ấy già hơn cả ông tôi, và điều gì ông ấy không biết về việc bay lượng thì cũng chẳng đáng để biết; ông ấy lái chiếc trực thăng chiến đấu ở Hàn Quốc cho việc sơ tán nạn nhân, vào trời ạ, ông ấy còn có những câu khiến cho người ta dựng cả tóc gáy.

“Đây là kế hoạch cho chuyến bay thưa ngài Grey,”Joe nói, giọng nói rắn rỏi đối nghịch với tuổi tác của ông.”Tất cả những kiểm tra bên ngoài đã hoàn tất. Cô nàng đã sẵn sàng và đang đợi ngài. Ngài có thể đi được rồi.”

“Cám ơn Joe.”

Thoáng nhìn qua Ana cho tôi biết rằng cô ấy rất hào hứng...và tôi cũng thế. Đây là lần đầu tiên.

“Đi thôi”một lần nữa cầm tay cô ấy, tôi dẫn Ana qua chỗ sân đáp chiếc Charlie Tango. Chiếc trực thăng này là loại an toàn nhất trong những cái cùng hạng và bay thì cũng vui. Cô nàng này là niềm tự hào và niềm vui của tôi. Tôi giữ cửa cho Ana ; cô ấy lê bước vào trong và tôi trèo vào theo sau.

“Đằng kia.”Tôi yêu cầu, chỉ vào ghế trước dành khách phía trước.”Ngồi đi. Đừng có chạm vào thứ gì nhé.”Tôi ngạc nhiên khi cô ấy làm đúng như tôi bảo.

Một khi vào chỗ ngồi, cô ấy quan sát các phần thiết bị với một chút sợ hãi hòa lẫn với lòng nhiệt huyết. Ngồi xuống bên cạnh cô ấy, tôi cài dây an toàn cho cô ấy, cố gắng không tưởng tượng cảnh cô ấy khỏa thân khi tôi đang làm. Tôi làm lâu hơn cần thiết vì đây có thể là lần cuối tôi được ở gần cô ấy như vậy, cơ hội cuối cùng cho tôi ngửi mùi hương ngọt ngào, gợi cảm của cô ấy. Khi cô ấy biết về những sở thích đặc biệt của tôi cô ấy có thể sẽ bỏ đi... Mặt khác, cô ấy có thể đón nhận lối sống đó. Nhưng khả năng này gợi trong

tâm trí tôi gần như đến mức áp đảo. Cô ấy nhìn tôi chăm chú, cô ấy thật gần...thật dễ thương. Tôi siết chặt dây đai cuối cùng. Cô ấy sẽ không đi đâu. Ít nhất là trong một tiếng nữa.

Nén lại sự phấn khích của tôi, tôi thì thầm, "Cô đã bị giam giữ. Không có lối thoát đâu." Cô ấy hít sâu."Thở đi Anastasia" Tôi thêm vào, rồi vuốt má cô. Giữ cái cằm, tôi cuối xuống và hôn cô ta thật nhanh."Tôi thích cái dây an toàn này." Tôi lầm bầm. Tôi muốn cho cô ấy biết là tôi có những cái khác, bằng da, cái mà dùng để trói cô ấy và treo lên trần nhà. Nhưng bây giờ tôi phải biết cư xử, ngồi xuống và thắt dây an toàn.

"Đội cái đó lên đi" Tôi chỉ vào cái tai nghe đang trước Ana."Tôi chỉ thông qua tất cả sự chuẩn bị trước chuyến bay." Mọi thiết bị trông còn tốt. Tôi nhấn ga lên 1500 rpm, chuyển sang chế độ sẵn sàng và baath đèn hiệu lên. Mọi thứ đã được sẵn sàng và chuẩn bị khởi hành.

"Anh có biết anh đang làm gì không?" Ana hỏi với sự tò mò. Tôi bảo cô ấy rằng tôi đã là một phi công đủ tiêu chuẩn trong bốn năm. Nụ cười của cô ấy cũng khiến tôi cười theo.

"Cô sẽ được an toàn với tôi" Tôi trấn an cô ta, và thêm vào đó "Ồ thì ít ra là trong lúc chúng ta đang bay". Tôi nháy mắt, cô ấy tươi cười khiến lóa mắt.

"Sẵn sàng chưa?" Tôi hỏi-và tôi không thể tin được rằng mình hào hứng đến cỡ nào khi có cô ấy ngồi kế bên. Cô ấy gật đầu.

Tôi nói chuyện với nhà đài-hoạt động-và tăng ga lên 2000 rpm. Một khi họ cho phép tôi thực hiện việc kiểm tra cuối cùng. Nhiệt độ của dầu là 104. Tốt. Tôi tăng áp lực lên 14, đồng cơ lên 2500 rpm, và khéo cần ga về. Và như một con chim kiêu hãnh...Charlie Tango cất cánh lên không.

Anastasia thở hổn hển khi mặt đất khuất dần bên dưới chúng tôi, nhưng cô ấy không nói mà bị mê hoặc bởi ánh sáng ấm áp của Portland. Ngay khi chúng tôi được bao trùm bởi bóng tối, thứ ánh sáng tỏa ra duy nhất là từ các thiết bị ở trước chúng tôi. Khuôn mặt Ana hắt lại thứ ánh sáng màu xanh,đỏ khi cô ấy nhìn ra màn đêm.

"Mới lạ lắm, đúng không?"

Mặc dù tôi không cảm thấy vậy. Đối với tôi thì nó thì đây thật thoải mái. Không có gì có thể làm hại tôi ở trên này.

Tôi được an toàn và sự ẩn náu khi ở trong bóng tối.

"Làm sao anh biết chúng ta đang đi đúng hướng?" Ana hỏi

"Đây" Tôi chỉ vào bảng điều khiển. Tôi không muốn làm cô ấy chán với những luật lệ về thiết bị bay, nhưng vấn đề là tất cả các thiết bị trước mặt chúng tôi đều làm công việc chỉ đường: đồng hồ đo trạng thái, đồng hồ đo độ cao, VSI và tất nhiên là cả GPS. Tôi kể cho cô ấy về Charlie Tango, và cách mà cô nàng này được chuẩn bị cho chuyến bay tối nay.

Ana nhìn tôi một cách một cách ngạc nhiên.

"Có một cái sân đáp máy bay trên nóc tòa nhà tôi ở. Đó là nơi chúng ta sẽ đến."

Tôi nhìn lại bảng điều khiển, kiểm tra lại toàn bộ dữ liệu. Đây là điều mà tôi thích: sự điều khiển, sự an toàn và việc duy trì cái tốt phụ thuộc vào độ thông thạo của tôi với những thứ công nghệ trước mặt tôi."Khi ta bay trong đêm, ta bay trong mù quáng. Vì vậy ta phải tin và những thiết bị," Tôi nói với cô ta.

"Chuyến bay sẽ kéo dài bao lâu" Cô ấy hỏi, có đôi chút ngạt thở.

"Không quá một tiếng đồng hồ- chúng ta đang thuận chiều gió." Tôi liếc nhìn cô ta một lần nữa."Cô ổn chứ, Anastasia"

"Vâng" Cô ấy trả lời,giọng đột ngột thay đổi.

Cô ấy đang lo lắng à? Hay cô ấy đang hối hận về quyết định đi chung với tôi. Ý nghĩ ấy thật đáng lo ngại. Cô ấy chưa cho tôi cơ hội. Tôi bị xao nhãng bởi trạm kiểm soát trên không trong một loáng. Sau đó, khi ra khỏi những tầng mây, tôi thấy Seattle ở xa với những ngọn đèn hiệu trong đêm.

“Nhìn đằng kia kìa” Tôi chỉ Ana về hướng ánh sáng.

“Anh thường gây ấn tượng với phụ nữ bằng cách này à. Đến và bay trong chiếc trực thăng của anh ?”

“Tôi chưa bao giờ đưa người con gái nào lên đây cả, Anastasia à. Đây cũng là lần đầu tiên của tôi. Cô có thấy ấn tượng không?”

“Tôi thấy lo sợ, Chistian” cô ấy thì thầm.

”Lo sợ?” Nụ cười của tôi tự toát lên. Và tôi nhớ Grace, mẹ tôi, vuốt ve tóc tôi khi tôi đang đọc The once and future king.

“Christian, nó thật tuyệt. Nhưng mẹ lo sợ, con trai ạ”

Lúc đó tôi bảy tuổi và cũng vừa mới biết nói.

“Anh chỉ thật là...quyền lực” Ana tiếp tục.

“Ồ vậy à, cảm ơn cô Steele.” Mặt tôi nóng ran vì vui sướng từ lời khen bất ngờ. Tôi mong là cô ấy không nhận ra.

“Anh rõ ràng là thích việc này” cô ấy nói sau đó

“Cái gì?”

“Việc bay lượn.”

“Nó yêu cầu sự tiết chế và tập trung.” Hai phẩm chất mà tôi thích nhất.” Sao tôi không thích nó được, sở thích của tôi là bay thật cao.”

“Bay thật cao?”

“Đúng. Những môn thể thao bay lượn. Tàu lượn và trực thăng- tôi lái chúng hết.”

Có lẽ tôi nên đưa cô ấy bay thật cao

Bình tĩnh đi nào Grey.

Và từ khi nào mà lại đưa ai đó bay thật cao?

Từ khi nào tôi đưa ai đó vào chiếc Charlie Tango?

ATC sẽ giúp tôi tập trung vào đường bay, tạm ngừng những suy nghĩ của tôi khi đi vào vùng ngoại ô của Seattle. Chúng tôi đang đến gần. Và cũng gần đến lúc tôi biết được đây có phải là một giấc mơ hay không. Ana thì nhìn ra cửa sổ một cách mê hoặc.

Tôi Không thể rời mắt khỏi cô ta.

Làm ơn nói có đi.

“Trông đẹp lắm phải không” Tôi hỏi để cô ấy có thể quay qua cho tôi xem mặt. Cô ấy đã làm vậy, với một nụ cười.” Chúng ta sẽ để đó trong một vài phút nữa” Tôi bổ sung.

Thình lình áp xuất trong khoang giảm xuống và tôi lại tăng độ cảnh giác đến cô ấy. Hít thở thật sâu, tôi cảm nhận mùi hương và cảm giác hứng thú. Ana. Của tôi.

Khi giảm độ cao tôi đưa chiếc Charlie Tango bay qua khu thị trấn gần Escala, nhà tôi, và tìm tôi đang tăng nhịp đập. Ana bắt đầu bồn chồn. Cô ấy cũng đang bồn chồn. Tôi mong là cô ấy không bỏ chạy.

Khi sân đáp dần dần hiện ra trước mắt, tôi hít một hơi thật sâu. Đến rồi. Chúng tôi đáp máy bay một cách nhẹ nhàng xuống, nhìn cánh quạt chậm chậm xoay rồi dừng hẳn lại. Chúng tôi ngồi yên trong yên lặng, nghe tiếng những tiếng tín hiệu rè rè trong tai nghe.

Cởi bỏ tai nghe của mình, tôi cởi giúp cho Ana, nói khẽ: “Chúng ta đến nơi rồi.” Gương mặt cô ấy trong trẻo dưới ánh đèn, đôi mắt sáng rực rỡ.

Chúa ơi, cô ấy thật xinh đẹp.

Tôi gỡ bỏ dây an toàn, rồi quay qua giúp cô ấy gỡ. Nhìn lên tôi, ánh mắt cô ấy, tin tưởng, trẻ trung, ngọt ngào. Mùi hương hấp dẫn của cô ấy cám dỗ tôi.

Tôi có thể làm điều đó với cô ấy không chứ?

Cô ấy là người trưởng thành.

Cô ấy có thể tự quyết định chuyện của mình.

Và tôi muốn cô ấy vẫn nhìn tôi như bây giờ khi cô ấy biết ... biết những gì tôi có thể làm. “Em không cần phải làm chuyện gì mà mình không muốn. Em biết chứ?”

Cô ấy cần phải hiểu những chuyện này. Tôi muốn sự phục tùng của cô ấy nhưng hơn thế là ưng thuận chấp nhận.

“Tôi không bao giờ làm những gì mà tôi không muốn cả, Christian.” Tôi muốn tin tưởng giọng điệu chân thành của cô ấy. Tôi lung lay trước những lời nói làm an lòng ấy. Tôi trèo ra khỏi ghế ngồi, mở cửa, nhảy xuống. Tôi cầm tay cô ấy, nhảy ra khỏi trục thăng. Gió thổi làm rối tóc cô ấy, cô ấy nhìn có vẻ lo lắng. Tôi không biết vì cô ấy ở đây với tôi một mình hay là vì chúng tôi đang ở trên 30 tầng lầu.

Tôi biết rằng rất dễ choáng váng khi ở trên cao như thế này.

“Đến đây nào.” Tôi vòng tay ôm vai cô ấy để bảo vệ cô ấy khỏi gió, dẫn cô ấy đến thang máy. Chúng tôi giữ im lặng trong suốt quãng thời gian đi xuống căn hộ của tôi. Cô ấy đang mặc một chiếc áo xanh lá nhạt, bên ngoài là áo khoác đen. Nó rất hợp với cô ấy. Trong đầu dự tính sẽ mua cho cô ấy thật nhiều quần áo màu này, nếu cô ấy đồng ý với lời đề nghị của tôi. Cô ấy lẽ ra phải được ăn mặc đẹp hơn. Mắt chúng tôi gặp nhau trên tấm kính thang máy. Cô ấy theo tôi qua gian phòng nghỉ, qua hành lang, đến phòng khách.

“Tôi giúp em cất áo khoác?”

Tôi hỏi, Ana lắc đầu, kéo vạt áo sát vào để nói cô ấy muốn mặc áo khoác.

Okay.

“Em uống gì không?” Tôi thử một cách thăm dò khác, và quyết định sẽ uống thứ gì đó để ổn định thần kinh của mình.

Sao tôi lại lo lắng như vậy chứ?

Vì tôi muốn cô ấy.

“Tôi uống vang trắng. Em cũng uống nhé?”

“Vâng.” Cô ấy nói.

Vào nhà bếp tôi cởi áo khoác, mở tủ rượu. Tôi lấy ra chai Pouilly – Fumé, Tôi nhìn Ana đang ngắm cảnh qua cửa ban công. Khi cô ấy quay vào, đi đến nhà bếp tôi hỏi liệu cô ấy thích rượu tôi chọn.

“Tôi không rành gì về rượu cả, Christian. Nhưng tôi chắc là nó rất ngon.” Giọng cô ấy dịu lại. Chết tiệt. Nó không tốt. Có phải cô ấy quá sức chịu đựng không? Phải vậy không?

Tôi đổ rượu ra li, đi đến giữa phòng khách nơi cô ấy đứng, nhìn chằm chằm vào bức tranh con cừu hiến tế. Cô ấy trông lạc lõng.

Như tôi.

“CỦA em.” Tôi đưa li rượu cho cô ấy, nhấp một ngụm, cô ấy nhắm mắt thưởng thức li rượu. Môi cô ấy ẩm, uống cạn li rượu.

Một sự lựa chọn tốt, Grey.

“Em trầm lặng và không những đổ mắt nữa, tôi thấy em trông nhợt nhạt lắm từ trước đến giờ, Anastasia. Em có đói không?”

Cô ấy lắc đầu, nhấp ngụm rượu nữa. Có lẽ cô ấy cũng cần chút chất lỏng để bình ổn. “Nó là một nơi quá lớn cho anh.” Cô ấy rụt rè nói.

“Lớn?”

“Lớn.”

“Nó lớn.” Không cần phải chối cãi điều đó, có hơn mười ngàn thước vuông ở đây.

“Anh có chơi không?” Cô ấy nhìn vào chiếc vĩ cầm.

“Có.”

“Thành thạo?”

“Đúng.”

“Đương nhiên là vậy rồi. Có thứ gì mà ngài không làm tốt chứ?”

“Ừ ... Một vài thứ.”

Nấu ăn.

Nói đùa. Trò chuyện bằng quơ với người phụ nữ mà tôi chú ý đến.

Động chạm ...

“Em muốn ngồi chứ?” Tôi trở vào chiếc sofa. Cái gạt đầu nhẹ cho tôi biết rằng cô ấy muốn. Nắm tay cô ấy, tôi dẫn cô ấy lại chiếc sofa và ngồi xuống, cô ấy nhìn tôi tinh quái.

“Có gì mà thú vị vậy?” Tôi ngồi xuống và hỏi.

“Sao tự nhiên anh gọi tôi bộ Tess of the d’Urbervilles?”

Oh. Mọi chuyện diễn ra như thế nào đây? “Ừ thì, em đã từng nói rằng em thích Thomas Hardy,”

“Nó là lí do duy nhất sao?”

Tôi không muốn nói cho cô ấy biết rằng cô ấy sở hữu ấn bản đầu tiên đó của tôi, và nó là một sự lựa chọn tốt hơn Jude the Obscure.

“Tôi thấy quyển đó thích hợp với em, tôi có thể tôn em lên như Angel Clare hay đẩy dọa em nhục nhã như Alec d’Urberville.” Câu trả lời của tôi là đủ trung thực và có một sự mỉa mai nhất định. Những gì tôi sắp đề nghị đây tôi nghĩ ngờ sẽ rất xa kỳ vọng của cô ấy.

“Nếu chỉ có hai sự lựa chọn, tôi sẽ lựa chọn sự dọa dẫm.” Cô ấy thì thầm

Chết tiệt. Nó không phải những thứ mà em muốn sao Grey?

“Anastasia, đừng cắn môi nữa. Nó làm tôi phân tâm. Em không biết rằng mình đang nói gì đâu.”

“Đó là lí do tôi ở đây.” Cô ấy nói, rằng để lại dấu trên làn môi ẩm vì rượu.

Và giờ thì cô ấy: làm tôi tiêu tn, làm tôi ngạc nhiên hết lần đến lần khác. Cậu bé của tôi cũng bày tỏ sự đồng tình.

Chúng tôi sẽ đi xa vào vấn đề này, nhưng trước tiên tôi cần cô ấy kí bản NDA. Tôi ép bản thân tập trung vào nhiệm vụ trước mắt. BẢN hợp đồng và bản NDA đã được in sẵn cả.

Đặt bản hợp đồng trên bàn – không biết có khi nào chúng động đến nó – bấm ghim bản NDA đem nó đến chỗ Ana.

“Đây là bản thỏa thuận bảo mật.” Tôi đặt nó lên bàn uống cà phê trước mặt cô ấy. Cô ấy nhìn bối rối và bất gờ. “Luật sư của tôi buộc phải ký vào đây.” Tôi nói thêm “Nếu em chọn sự dọa dẫm thì kí vào đây.”

“Và nếu tôi không muốn kí một thứ gì?”

“Thì sẽ như những lí tưởng của Angel Clare, như những quyển sách khác.”

Và tôi sẽ không được chạm vào em.

Stephan sẽ đưa em về, và tôi sẽ phải cố gắng hết sức để quên được em. Nỗi lo lắng của tôi bắt đầu hình thành lớn, chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu cả.”

“Bản thỏa thuận này nói gì?”

“Nó nói rằng em sẽ không được nói bất cứ thứ gì về chúng ta cho bất cứ ai. Bất cứ thứ gì, bất cứ ai.”

Cô ấy nhìn mặt tôi và tôi không biết rằng cô ấy đang bối rối hay đang khó chịu.

“Okay, tôi kí.” Cô ấy nói.

Vâng, nó thì dễ rồi. Tôi đưa cô ấy cây Mont Blanc và cô ấy đặt bút kí thẳng vào.

“Em không đọc qua sao?” Tôi đột nhiên hơi bực và hỏi.

“Không.”

“Anastasia, em cần phải đọc những gì mà em kí.” Sao cô ấy có thể đại khờ như vậy chứ. Ba mẹ cô ấy không hướng dẫn những thứ này sao?

“Christian, điều anh không hiểu ở đây rằng là tôi sẽ không kể với ai kể cả Kate. Nên nó không có nghĩa lí gì nếu tôi có kí hay không. Nếu nó quan trọng với anh và tên luật sư – người mà chắc chắn anh sẽ kể lể gì đó về tôi, vậy được thôi. Tôi kí.”

Cô ấy trả lời cho mọi câu hỏi. Rất mới lạ.

“Nói hay lắm cô Steel.” Tôi gạt đầu khô khốc.

Với cái nhìn bất đồng nhanh chóng, cô ấy kí tên.

Và trước khi tôi có thể nói gì, cô ấy hỏi, “Nó có nghĩa rằng chúng ta sẽ làm tình tối nay chứ?”

Gì chứ?

Tôi ấy à?

Làm tình?

Ồi, Grey, giác ngộ cô ấy ngay lập tức đi. “Không Anastasia. Thứ nhất tôi không làm tình. Tôi giao cấu, mạnh.”

Tôi ấy thờ ơ. Nó sẽ làm cô ấy suy nghĩ.

“Thứ hai, vẫn còn rất nhiều giấy tờ để giải quyết. Và thứ ba, em vẫn chưa biết mình đang dần thân vào gì đâu. Em vẫn có thể chạy khỏi đây hốt hoảng! Đi, tôi muốn em thấy phòng giải trí của tôi.”

Không nói gì, cô ấy nhú mày, “Anh muốn chơi Xbox à?”

Tôi cười lớn. Ồi, em yêu.

“Không Anastasia, không Xbox, không PlayStation. Đi nào.” Đứng dậy, tôi đưa tay, cô ấy nắm lấy một cách dứt khoát. Dẫn cô ấy đi dọc sảnh và lên lầu, tôi dừng lại trước cửa phòng giải trí, tìm đập nhanh trong lồng ngực. Là như vậy. Là trả giá hay nhận được tất cả. Tôi có bao giờ hồi hộp như vậy trước đây? Nhận ra niềm khao khát của tôi phụ thuộc vào cái mở khóa cánh cửa này, tôi mở chốt và trong khoảnh khắc tôi trấn an cô ấy lần nữa. “Em có thể đi bất cứ lúc nào em muốn. Máy bay luôn sẵn sàng, em có thể ở lại đêm nay rồi trở về vào sáng mai. Không sao cả, sự lựa chọn là của em.”

“Chỉ cần mở cánh cửa chết tiệt này ra đi, Christian.”

Cô ấy vòng tay nói một cách mất kiên nhẫn.

Đây là ngã tư đường, tôi không muốn cô ấy bỏ đi. Tôi chưa bao giờ cảm giác bị lột trần như vậy dù là ở trong bàn tay của Elena ... và tôi biết là bởi vì cô ấy không biết một thứ gì về cái đời sống này. Tôi mở cửa và đi theo bước chân cô ấy vào phòng giải trí.

Nơi tôi an toàn

Nơi mà chỉ ở đó tôi mới là tôi.

Ana đứng giữa phòng, nhìn khắp căn phòng, những gì là một phần trong cuộc sống của tôi: roi da, gậy, giường, trường kỉ,... Cô ấy trầm lặng, thâm trầm và những gì tôi nghe thấy là tiếng tim đập bất chấp nhịp điệu, máu chảy rần rần trong đầu.

Đây là tôi.

Cô ấy quay lại nhìn tôi chăm chăm, tôi chờ đợi cô ấy nói điều gì đó, nhưng cô ấy lại kéo dài sự đau đớn của tôi, đi sâu vào trong căn phòng, khiến tôi phải đi theo.

Ngón tay cô ấy lướt qua cái roi da, một trong những cái yêu thích của tôi. Tôi nói nó gọi là gì, nhưng cô ấy không trả lời. Cô đi tới gần giường, tay khám phá, những ngón tay chạy trên một trên những dấu khắc.

“Nói gì đi.” Tôi nói. Sự im lặng của cô ấy khiến tôi không thể chịu được. Tôi cần phải biết nếu cô ấy có ý định bỏ tôi đi hay không.

“Anh làm vậy với người hay người làm vậy với anh?”

Cuối cùng thì!

“Người khác?” Tôi khịt mũi. “Tôi làm vậy với phụ nữ muốn tôi làm như vậy với họ.”

Cô ấy sẵn sàng có một cuộc đối thoại. Vẫn còn hi vọng. Cô ấy cau mày. “Nếu có những người tình nguyện như vậy, tại sao lại là tôi?”

“Bởi vì tôi muốn làm vậy với em, rất muốn.” Hình ảnh cô ấy gắn lên ở vị trí khác nhau xung quanh phòng lần át tưởng tượng của tôi; trên thập tự giá, trên giường, trên trường kỉ...

“Ồ.” Cô ấy bước đến bên trường kỉ. Mắt tôi dán chặt vào cử chỉ vuốt ve tấm da trên chiếc ghế. Động chạm của cô ấy tò mò, chậm rãi và kích thích – liệu cô ấy hiểu ra?

“Ngài là người khổ dâm à?” Cô ấy hỏi làm tôi sững sốt.

Mẹ kiếp. Cô ấy thấu rõ tôi.

“Tôi là người Áp Đặt.” tôi nói nhanh mong chờ một cuộc đối thoại.

“Nghĩa là gì?” Cô ấy hỏi, sốc, tôi đoán vậy.

“Nghĩa là em sẽ sẵn sàng hiến dâng cho tôi, mọi thứ.”

“Tại sao tôi phải làm vậy?”

“Để làm tôi hài lòng.” Tôi thì thầm. Đó là những gì tôi muốn từ em. “Trong mọi trường hợp, tôi muốn em phải làm tôi hài lòng.”

“Làm sao tôi có thể làm vậy?” Cô ấy thở.

“Tôi đặt ra những luật lệ và tôi muốn em phải làm theo. Chúng là vì lợi ích của em và vì thú vui của tôi. Nếu em làm theo và khiến tôi thỏa mãn thì tôi sẽ thưởng cho em và nếu em không tuân theo, tôi sẽ phạt em và em sẽ phải rút kinh nghiệm cho lần sau.”

Và tôi chẳng thể chờ đợi để huấn luyện em. Mọi cách.

Cô ấy nhìn vào những cây roi sau lưng trường kỉ. “Mọi chuyện sẽ diễn ra ở đâu? ” Cô ấy khoát tay ra cả căn phòng.

“Cả trường thưởng và trừng phạt đều ở đây.”

“Vậy anh sẽ thỏa mãn khi áp đặt ý chí của anh lên tôi.”

Dừng lại, Cô Steele.

“Nó chỉ là để tăng lòng tin của em và sự tôn trọng, em sẽ để tôi áp đặt mọi thứ tôi thích lên em.” Tôi cần sự cho phép của em. ” Tôi sẽ hài lòng thậm chí vui thích với sự tận hiến của em, sự phục tùng càng lớn của em, sự vui thú của tôi càng tăng lên – điều đó công bằng mà thôi.”

“Okay, làm sao tôi có thể thoát khỏi những chuyện này.”

“Tôi.” Tôi nhún vai. Là vậy đó, cưng. Chỉ tôi thôi. Và em sẽ thấy sung sướng thỏa mãn nữa...

Mắt cô ấy mở to khi nhìn tôi, không nói gì. Bực dọc. “Em không phải cho đi một thứ gì, Anastasia. Xuống dưới tầng nơi mà tôi có thể tập trung hơn nơi này. Tôi chẳng thể tập trung khi có em ở căn phòng này.”

Tôi đưa tay cho cô ấy, và lần đầu tiên cô ấy nhìn từ bàn tay lên gương mặt tôi, phân vân.

Mẹ kiếp.

Tôi đã làm cô ấy sợ hãi. “Tôi sẽ không là đau em, Anastasia.”

Đặt bàn tay vào tay tôi. Tôi phấn chấn bởi cô ấy vẫn chưa bỏ đi.

Nhẹ nhõm, tôi đưa cô ấy xem phòng ngủ của Người Phục Tù.

“Nếu em tham gia, tôi sẽ cho em xem.” Tôi dẫn cô ấy qua hành lang. “Đây là phòng của em. Em có thể trang trí mọi thứ em thích.”

“Phòng của tôi? Anh mong tôi sẽ chuyển đến sống sao?” Cô ấy nói ngờ vực.

Okay, có lẽ nên bàn về chuyện này sau.

“Không phải toàn bộ thời gian.” Tôi nói. “Chỉ, chiều thứ Sáu đến chủ nhật mà thôi. Chúng ta sẽ phải bàn về nó. Thương lượng. Nếu em chấp thuận chuyện này. ”

“Tôi sẽ ngủ ở đây.”

“Đúng”

“Không ngủ với anh.”

“Không, tôi đã nói với em rồi, tôi không ngủ với ai, trừ lần em say tí bĩ đó thôi.”

“Anh ngủ ở đâu?”

“Phòng tôi, ở dưới tầng. Đi thôi, tôi chắc là em đói rồi.”

“Kì lạ, dường như tôi bị mất khẩu vị rồi.” Cô ấy nói, với điệu cứng đầu quen thuộc.

“Em phải ăn, Anastasia.”

Thói quen ăn uống của cô ấy là vấn đề thứ nhất, tôi sẽ chỉnh đốn sau khi cô ấy kí vào bản hợp đồng.”

Tôi hiểu tôi đang đưa em vào một mê lộ, Anastasia. Đó là lí do tôi muốn em cân nhắc điều này.

“Tôi biết rất rõ đang đưa em vào một mê lộ, Anastasia. Đó là lí do tôi muốn em thật sự cân nhắc về điều đó.”

Cô ấy theo tôi xuống cầu thang để vào phòng khách một lần nữa. “Em hẳn có nhiều thắc mắc chứ? Em đã kí vào NDA; em có thể hỏi và tôi sẽ trả lời bất cứ điều gì em muốn.”

Nếu việc này thành công, cô ấy phải cởi mở hơn nữa. Tôi mở tủ lạnh trong nhà bếp và tìm thấy một đĩa phô mai lớn với vài quả nho. Gail không nghĩ tôi sẽ đưa ai đó về nhà, và bây nhiêu đây sẽ không đủ ... tự hỏi tôi có nên gọi thêm đồ ăn không. Hoặc đưa cô ấy ra ngoài?

Như một buổi hẹn hò.

Một buổi hẹn hò khác.

Tôi không mong muốn những vọng tưởng như vậy.

Tôi không làm những trò hẹn hò.

Chỉ với cô ấy thôi ...

Ý nghĩ ấy thật bực bội. Có ổ bánh mì Pháp trong rổ. Bánh mì và phô mai vậy. Hơn thế, cô ấy nói rằng mình không đói.

“Ngồi đi.” Tôi trở vào ghé ngồi ở quầy bar và Ana ngồi xuống, nhìn tôi.

“Anh đề cập đến thủ tục giấy tờ.” cô ấy nói.

“Ừ.”

“Thủ tục gì?”

“Ừ thì, khác với NDA, hợp đồng sẽ nói rõ những gì chúng ta ta làm và không làm. Tôi cần phải biết những giới hạn của em và em cũng sẽ biết những giới hạn của tôi. Đây là sự đồng thuận, Anastasia.”

“Và nếu tôi không muốn điều này.”

Mẹ kiếp.

“Ổn thôi.” Tôi nói dối.

“Nhưng chúng ta không có một kiểu quan hệ nào khác sao?”

“Không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đó là cách mà tôi vẫn làm.”

“Vì sao anh lại trở nên như vậy?”

“Hỏi vì sao một người lại trở thành họ như vậy sao? Nó là một câu hỏi khó đấy. Tại sao một vài người thích phô mai và những người còn lại thì ghét chúng? Em thích phô mai không? Bà Jones – người giúp việc của tôi – đã chuẩn bị chúng cho bữa ăn tối.” Tôi đặt chiếc đĩa trước mặt cô ấy.

“Anh muốn tôi phải tuân theo những điều gì?”

“Những điều đó đều đã được ghi ra rồi, chúng ta sẽ xem qua sau khi ăn xong.”

“Tôi thật sự không đó lắm.” Cô ấy thì thầm.

“Em cần phải ăn.”

Cô ấy nhìn tôi ngang ngạnh.

“Em dùng thêm rượu vang không?” Tôi hỏi giúp không khí yên ổn trở lại.

“Vâng.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, rót đầy li rượu. “Em phải ăn, Anastasia.”

Cô ấy vớ lấy vài quả nho. Chỉ vậy thôi à? Đó là những gì cô ấy ăn sao?

“Ngài như vậy lâu rồi hả?”

“Ừ.”

“Tìm những người phụ nữ làm việc này có khó không?”

Ồi, chỉ khi em hiểu được thôi. “Em sẽ ngạc nhiên đấy.” Giọng tôi khô khốc.

“Vậy tại sao lại là em chứ? Em thật sự không hiểu?” Cô ấy nói. Em yêu à, em rất đẹp. Tại sao tôi lại không muốn như vậy với em.”

“Anastasia, tôi đã nói với em. Có thứ gì đó ở em làm tôi không thể rời được, tôi như là một con thiêu thân bay vào hố lửa. Tôi muốn em vô cùng, đặc biệt là bây giờ khi mà em đang cần tôi.”

“Sự ví von của anh phải ngược lại mới đúng.” Cô ấy nhẹ nhàng nói, lời tự nhận phiền phức.

“Ăn đi.” Tôi ra lệnh, thay đổi chủ đề.

“Không, tôi chưa kí vào một giấy tờ nào cả, nên tôi muốn được tự do thêm một lúc nếu anh không có vấn đề gì.”

Ôi cái miệng thông minh của cô nàng.

“Như ý của em, Anastasia.”

“Đã có bao nhiêu phụ nữ rồi?” Bỏ nho vào miệng, cô ấy hỏi.

“Mười lăm.” Tôi nhìn đi chỗ khác.

“Trong một thời gian dài?”

“Ừ, một trong số họ?”

“Anh có làm ai bị thương không?”

“Có.”

“Nặng không?”

“Không.”

“Anh có làm đau tôi không?”

“Ý em là gì?”

“Về thể xác ấy, anh có làm đau tôi không?”

Chỉ là nó phụ thuộc vào em thôi.

“Tôi sẽ phạt em nếu anh phải thế, nó sẽ đau đấy.”

Ví dụ như ngày hôm qua khi em say tí bĩ và đưa mình vào nguy hiểm.

“”Có bao giờ anh bị đánh trả chưa?” cô ấy hỏi.

“Có.”

Rất, rất nhiều lần. Elena đã dùng gậy. Nó là sự động chạm duy nhất tôi có thể dung thứ.

Mất mở to, cô ấy cho nốt quả nho vào miệng và uống hớp rượu. Tôi khó chịu trước khẩu phần ít ỏi của cô ấy, nó ảnh hưởng tới. Có lẽ tôi nên vất bỏ hết và nói cho cô ấy biết những quy định.

“Nói tiếp trong phòng làm việc của tôi. Tôi muốn cho cô xem một vài thứ.”

Cô ấy bước theo tôi, ngồi xuống chiếc ghế da trước bàn làm việc của tôi, khoanh tay, tôi ngồi xuống. Đây là những gì cô ấy muốn biết. May mắn nó là cô ấy tò mò – cô ấy vẫn chưa bỏ chạy. Rút tờ giấy trong tập hồ sơ, tôi đưa cho cô ấy. “Đây là những quy định, là một phần trong hợp đồng mà tôi sẽ đưa cho em chúng ta có thể bàn bạc và xem có cần thay đổi gì không.”

Cô ấy nhìn lướt qua tờ giấy. “Giới hạn chịu đựng?” Cô ấy hỏi.

“Đúng. Thứ mà em không thể chịu được, thứ mà tôi cũng không chịu được, chúng ta cần nói rõ.”

“Tôi không nghĩ sẽ chấp thuận tiền quần áo. Tôi thấy việc đó không đúng.”

“Tôi muốn tiêu tiền cho em. Hãy để tôi mua quần áo cho em. Có thể một số dịp tôi cần em đi cùng.”

Grey, mày đang nói gì vậy? Đây có thể là lần đầu. “Tôi muốn em ăn mặc đẹp. Tôi chắc rằng lương khi đi làm của em sẽ trả nổi các thứ trang phục mà tôi muốn em mặc.”

“Tôi không phải mặc chúng trong khi không ở với anh đúng không?”

“Không.”

“Okay. Tôi không thích tập thể dục 4 lần một tuần.”

“Anastasia, tôi muốn em phải khỏe mạnh và mềm dẻo. Tin tôi đi, em sẽ phải tập thể dục.”

“Nhưng chắc chắn không phải bốn lần một tuần. Ba lần thì sao?”

“Tôi muốn em tập bốn lần.”

“Tôi nghĩ đây là một cuộc thương lượng chứ?”

Lại nữa, cô ấy lại giận dữ. “Okay, cô Steele, một điểm nữa cần lưu ý. Ba ngày, mỗi ngày một tiếng và một ngày nửa tiếng được không?”

“Ba ngày, ba tiếng. Tôi có linh cảm rằng anh sẽ ép tôi tập thể dục ở ngay đây.”

Ồ, tôi cũng mong vậy.

“Đúng. Okay, tôi đồng ý. Em có chắc rằng không muốn nộp hồ sơ vào công ty tôi không. Em rất giỏi thương lượng đấy,”

“Không, tôi không nghĩ nó là một ý hay đâu.”

Đương nhiên cô ấy đúng. Đó là điều điều luật số một: Không quan hệ với nhân viên của mình.

“Giờ thì, các giới hạn. ” Tôi đưa cô ấy danh sách.

Tôi hiểu rõ những giới hạn của mình, nhìn cô ấy, tôi kiểm lại danh sách trong đầu. Mặt cô ấy càng lúc càng tái nhợt khi đọc dần xuống cuối danh sách. Khỉ thật, tôi không mong nó sẽ dọa cô ấy bỏ chạy. Tôi muốn cô ấy, tôi muốn cô ấy là người phục tùng của tôi, rất muốn. Cô ấy nuốt nước bọt, nhìn lên tôi lo lắng. Làm sao tôi có thể thuyết phục cô ấy thử nó? Tôi nên cam chắc với cô ấy rằng tôi có đủ khả năng chăm sóc cho cô ấy.

“Em xem có cần bổ sung không?”

Trong thâm tâm tôi, tôi không muốn cô ấy thêm thắt gì nữa. “Có thứ gì mà em không làm được không?” Tôi gợi ý.

“Tôi không biết nữa.”

Không phải câu trả lời mà tôi muốn nghe.

“Ý em là sao, em không biết gì?”

Cô ấy nhòe người trên ghế, mắt tự nhiên, và bắt đầu cắn môi. “Tôi chưa bao giờ làm những thứ tương tự.”

Khỉ, đương nhiên là cô ấy chưa rồi.

Bình tĩnh lại, Grey. Vì lợi ích. Mày mới quảng cho cô nàng cả mớ thông tin. Tôi dịu dàng nói tiếp. Điều này thật sự mới lạ.

“Ừ thì, khi quan hệ, có thứ gì mà em không muốn làm? ”

Và tôi nhớ lại tên nhiếp ảnh gia ngày hôm qua, lóng ngóng tiếp cận cô ấy. Cô ấy đỏ mặt, điều đó khiến tôi hơi tức giận. Điều gì mà cô ấy không thích chứ? Liệu cô ấy sẽ bạo dạn khi lên giường không? Cô ấy nhìn có vẻ – hơi ngây thơ. Thông thường thì tôi không thấy nó có gì hấp dẫn cả.

“Em có thể nói với tôi. Chúng ta cần phải thành thật với nhau hoặc là chuyện này sẽ chẳng đến đâu.” Tôi thật sự cần phải động viên cô ấy để cô ấy cởi mở hơn – cô ấy sẽ không bao giờ nói về chuyện giường chiếu. Cô ấy lại nhìn vào bàn tay mình, lúng túng.

Thôi nào Ana.

“Cứ nói với tôi.” Chúa ơi, cô ấy tỏ ra bất đắc dĩ.

“Ừ thì, tôi chưa bao giờ quan hệ nên , tôi không biết.” Cô ấy lí nhí.

Trái đất đột nhiên ngừng quay.

Chẳng thể nào mà tôi có thể tin được cái chuyện khỉ này.

Làm sao?

Tại sao?

Khỉ thật!

“Chưa bao giờ?” Tôi ngờ vực hỏi.

Mắt mở to, cô ấy lắc đầu.

“EM còn trinh?” Tôi không thể tin được.

Cô ấy gật đầu, ngại ngần. Tôi nhắm mắt. Chẳng thể nào nhìn cô ấy được nữa.

Làm quái nào mà tôi lại phạm phải lỗi lớn như vậy.

Một ngọn lửa giận cháy trong người tôi. Tôi có thể làm gì với một trinh nữ? Tôi nhìn cô ấy, nỗi giận dữ thật sự cháy bùng.

“Làm quái nào, tại sao em lại không nói cho tôi biết?” Tôi cau có, suy nghĩ. Tôi muốn gì ở một trinh nữ chứ? Cô ấy nhún vai về hối lỗi, không biết nói gì.

“Tôi chẳng thể nào hiểu được, sao em không nói với tôi?” Giọng tôi giận dữ thấy rõ.

“Có dịp nào để nói đâu?” Cô ấy nói. “Tôi không có thói quen tiết lộ tình trạng tình dục của mình. Ý tôi là, chúng ta chỉ mới gặp nhau thôi.”

Như thường lệ, nó là một điều quan trọng. Tôi không thể tưởng tượng nổi mình đã cho cô ấy thấy phòng giải trí của mình – tạ ơn trời vì có bản NDA.

“Ừ thì giờ em đã biết rất nhiều về tôi rồi.” Tôi hăm hè. “Tôi biết em thiếu kinh nghiệm nhưng một trinh nữ thì ... Trời ạ, Ana, tôi vừa cho em xem ... ”

Không những phòng giải trí của tôi: điều luật của tôi, giới hạn cuối. Cô ấy không biết gì cả. Làm sao tôi có thể làm chuyện này. “Cầu mong chúa tha lỗi cho tôi.” Tôi lẩm bẩm, tôi không biết nói gì nữa.

Một suy nghĩ khiến tôi hoảng hốt – nụ hôn đầu tiên của chúng tôi ở thang máy, nơi mà tôi có thể đã giao cấu với cô ta ở đó – có phải nụ hôn đầu của cô ấy không chứ?

“Em đã từng hôn ai chưa? Ngoài tôi ra.”

Làm ơn nói là có đi.

“Đương nhiên là có.” Cô ấy nhìn như kiểu bị xúc phạm. Yeah, cô ấy đã hôn, nhưng không thường xuyên. Và vì một lí do gì đó mà chuyện này khá dễ chịu.

“Thế còn anh chàng ngã gục dưới chân cô? Tôi chỉ là không thể hiểu nổi. Em hai mươi mốt tuổi, gần hai hai. Và em xinh đẹp.” Tại sao không anh chàng nào mang em lên giường? Mẹ kiếp, có thể cô ấy sùng đạo. Không, Welch đã không điều tra ra điều đó. Cô ấy lại nhìn xuống tay và tôi nghĩ là cô ấy đang cười. Cô ấy nghĩ chuyện này vui à? Tôi có thể tự đá vào mông mình. “Và em đang bàn luận nghiêm túc về những gì tôi muốn làm, khi mà em không có kinh nghiệm gì.”

Tôi im bặt, không còn gì để nói. Làm sao mà có thể?

“Em làm thế nào để cưỡng lại tình dục? Nói tôi nghe đi.” Vì tôi không hiểu. Cô ấy là sinh viên – và như những gì tôi nhớ, đám sinh viên quan hệ như là những con thỏ. Tất cả. Trừ tôi.

Suy nghĩ đen tối, tôi dẹp nó qua một bên.

Ana nhún vai. “Không ai thực sự, anh biết đấy ...” Cô ấy nói.

Không ai cái gì ? Em xem quyển rũ như thế nào? Không ai như ý em muốn – và tôi thì như ý sao.

Tôi sao?

Cô ấy thật sự không biết gì cả. LÀM sao để trở thành một người phục tùng trong khi không hề biết một thứ gì về tình dục cả? Nó sẽ không thể tiến xa được ... mọi chuyện tôi làm giờ coi như bỏ. Tôi không thể nào tiếp tục chuyện này.

“Sao anh lại nổi giận với tôi?” Cô ấy lí nhí.

“Tôi không nổi giận với em, tôi nổi giận với chính mình. Tôi chỉ đoán là ...” Làm sao tôi có thể nổi giận với em chứ? Thật rối rắm. Tôi chải tay vào tóc, cố gắng hạ hỏa.

“Em có muốn về nhà không?” Tôi lo lắng hỏi.

“Không, trừ phi anh muốn vậy.” Giọng cô ấy nhỏ, nuối tiếc.

“Đương nhiên không, tôi muốn có em ở đây.” Tôi ngạc nhiên bởi lời nói của mình. Tôi thật sự thích cô ấy ở đây với tôi. Cùng với tôi. Cô ấy... quá khác biệt. Và tôi muốn giao cấu với cô ấy, đét vào mông cô ấy và nhìn làn da tuyết hoa của cô ấy ửng hồng dưới bàn tay tôi. Không còn gì thắc mắc nữa – chắc thế. Có lẽ không giao cấu ... có lẽ tôi sẽ. Ý nghĩ đó thật sự nhẹ nhõm. Tôi có thể đưa cô ấy lên giường. Tiến sâu vào cô ấy. Sẽ là một trải nghiệm mới lạ cho cả hai đứa. Cô ấy sẽ đồng ý chứ? Cô ấy đã hỏi tôi nếu tôi sẽ làm tình với cô ấy chứ. Tôi có thể thử với tránh không treo cô nàng lên.

Nhưng cô ấy có thể sẽ chạm vào người tôi.

Chết tiệt, tôi nhìn xuống đồng hồ, xem giờ. Khá trễ rồi. Tôi ngược mắt lên, bắt gặp làn môi dưới đang chịu dày vò của cô ấy, nó kích thích tôi. Dù tồn tại sự ngại ngùng đó, tôi vẫn muốn cô ấy. Tôi có nên đưa cô ấy lên giường? Liệu cô ấy có muốn biết, những thứ mà bây giờ tôi sẽ cho cô ấy hiểu? Mẹ kiếp, tôi không biết bây giờ phải làm gì nữa. Hay là cứ hỏi thẳng cô ấy? Nhưng cô ấy đã làm tôi đến giới hạn, tôi nói cho cô ấy biết rằng, mình đang cần môi, một lần nữa. Cô ấy xin lỗi.

“Đừng xin lỗi. Bởi tôi cũng muốn cắn đôi môi đó, thật mạnh.”

Cô ấy thở dồn. Oh, có thể là cô ấy cũng cảm thấy như vậy. Tuyệt. Cứ làm vậy đi. Tôi đưa ra quyết định.

“Tới đây.” Tôi chìa tay.

“Hả?”

“Chúng ta đi làm rõ tình hình.”

“Ý anh là gì? Tình hình gì?”

“Tình hình của em, Ana. Tôi sẽ làm tình với em bây giờ.”

“Oh”

“Đó là khi em muốn như vậy. Ý tôi là, tôi không muốn bỏ qua cơ hội của mình.”

“Tôi tưởng anh không làm tình, tôi tưởng anh chỉ ... giao cấu mạnh.” – cô ấy nói, giọng khàn khàn, đồng tử mở to và chết tiệt cô ấy quá đôi quẩy rũ. Cô ấy đỏ mặt đầy ham muốn – Cô ấy cũng muốn nó.

Một sự hồi hộp bất ngờ lan dọc thân thể tôi. “Có thể lần này là ngoại lệ, hoặc hai. Để xem. Tôi thật sự rất muốn gần gũi em. Nhé, lên giường với tôi, tôi muốn dàn xếp công việc của chúng ta trước nhưng em cần thật sự biết mình đang tham gia vào cái gì. Chúng ta có thể bắt đầu tập dượt tối nay – mức cơ bản. Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ làm những trò tặng hoa và trao tim đầu. Đó chỉ là một cách, cách mà tôi muốn và hy vọng em cũng muốn nó để đi đến cùng.”

Tôi nói một hơi. Grey! Kiểm nén lại đi.

Cô ấy lại đỏ mặt. Thôi nào, Ana. Tôi đang chết dần chết mòn vì em đây. “Nhưng tôi vẫn chưa làm hết các qui định trong danh sách anh đưa ra.” Giọng cô ấy đứt quãng, hỗn hển. Cô ấy sợ sao? Tôi hi vọng không. Tôi không cô ấy phải hoảng sợ.

“Quên hết những qui định đi. Quên những điều mà em biết tối nay đi. Tôi muốn em, kinh khủng, từ khi em té ngã trước văn phòng tôi, và tôi biết em cũng muốn. Nếu không em đã không ngồi đây mà bàn về các qui định và hình phạt. Xin em, Ana, hãy ở đây với tôi đêm nay.

Tôi đưa tay về phía cô ấy, và lần này cô ấy nắm lấy. Tôi kéo cô ấy vào lòng. Cô ấy thở dồn, đổ vào người tôi. Màn đêm yên tĩnh, có lẽ bởi ngọn lửa ham muốn đang cháy đỏ. Cô ấy quá cảm động. Cô ấy làm đổ vỡ mọi kế hoạch của tôi. Những mảng tối trong tôi, cô ấy biết và vẫn còn ở lại đây, vẫn chưa trốn chạy khỏi đây. Tôi níu lấy đuôi tóc của cô, kéo gương mặt ấy ngược lên nhìn tôi.

“Em rất can đảm.” Tôi thở. “Rất đáng phục.” Tôi cúi xuống, dịu dàng hôn lên môi cô ấy rồi ngậm lấy môi dưới. “Tôi luôn muốn cắn đôi môi này.” Tôi cắn mạnh hơn vào làn môi ấy, cô ấy bật kêu lên khe khẽ.

Tôi cứng lên trong khoảnh khắc.

“Nhé, Ana, hãy để tôi gần gũi em.” Tôi thì thầm trên môi cô ấy. “Vâng.” Cô ấy trả lời – thân thể tôi nhẹ bồng như trời thảng bầy. Bình tĩnh lại một chút đi, vẫn chưa có thỏa hiệp, và giới hạn. Cô ấy vẫn chưa hoàn toàn là của tôi, tôi vẫn chưa thể làm những thứ tôi thích. Và tôi đang bị kích thích, cảm dỗ. Nó xa lạ nhưng hoàn toàn hồ hởi lôi kéo tôi, khao khát người phụ nữ này. Tôi đang ở trên trường kỉ. Quan hệ Vani à? Có thể được không? Không chần chừ thêm tôi kéo cô ấy ra khỏi thư phòng, qua phòng khách, xuống hành lang đến phòng ngủ của tôi. Cô ấy bước theo tôi, nắm chặt tay tôi.

Chết tiệt. Ngừa thai. Tôi không chắc là cô ấy có dùng không ... May mà tôi còn trữ bao cao su. Dù gì thì tôi cũng không phải bận tâm đến bao nhiêu thằng đàn ông đã ngủ với cô ấy. Tôi cho cô ấy ngồi trên giường, đi lại tủ, tôi cởi đồng hồ, giày và tất ra.

“Tôi đoán rằng em không dùng thuốc ngừa.”

Cô ấy lắc đầu. “Ừ tôi cũng không nghĩ vậy.” Tôi lấy ra trong tủ một cái bao cao su, cho cô ấy biết rằng tôi cũng đã chuẩn bị.

Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt tròn làm nổi bật gương mặt xinh đẹp và trong khoảnh khắc tôi chần chừ. Chuyện này đối với cô ấy chuyện này rất quan trọng, chắc chắn vậy. Tôi nhớ lần đầu tiên của mình với Elena, ngưỡng ngừng biết bao ... nhưng nó là một trải nghiệm tuyệt vời và đầy khoái cảm. Trong thâm tâm, tôi nghĩ tôi nên đưa cô ấy về. Nhưng một sự thật rằng tôi không muốn cô ấy ra đi và tôi muốn cô ấy. Hơn nữa tôi có thể nhìn thấy ngọn lửa mãnh liệt đang cháy bùng trong đôi mắt đó.

“Em có muốn đóng rèm cửa lại không?” – tôi hỏi

“Tôi không bận tâm chuyện đó.” – cô ấy nói. “Tôi tưởng rằng anh không ngủ với người khác trên giường của mình.”

“Ai nói rằng chúng ta sẽ ngủ.”

“Oh.” Môi cô ấy cong lên thành một hình tròn. Ham muốn càng đốt cháy tôi. Đúng tôi muốn giao cấu với cái miệng đó, cái miệng đang tròn lại đó. Tôi tiến lại gần cô ấy. Oh, em yêu à, tôi muốn hòa thân thể cầu mình làm một với em. Hơi thở cô ấy càng đứt quãng và dồn dập hơn. Hai má ửng đỏ ... cô ấy thận trọng nhưng đang ham muốn. Cô ấy dè chừng tôi, và ý niệm đó càng làm tôi thấy quyền lực và chiếm hữu. Cô ấy không biết tôi sẽ làm gì với cô ấy đâu. “Chúng ta cởi cái áo khoác đó ra trước.” Bước đến gần, tôi dịu dàng kéo chiếc áo kia ra khỏi vai, treo nó lên thành ghế.

“Em có biết tôi muốn em đến những nào không, Ana Steele?”

Làn môi hé mở, cô ấy hít hơi thật sâu, tôi bước đến, chạm vào đôi má ấy. Làn da cô ấy trong suốt, mềm mại dưới những đầu ngón tay tôi, tôi đưa tay lần xuống chiếc cằm. Cô ấy chìm đắm – lạc lối – dưới sự mị hoặc của tôi. Cô ấy đã là của tôi. Nó làm tôi say sưa.

“Em có ý thức được chuyện gì sẽ xảy đến với mình không?” Tôi thì thầm, nâng cằm, cúi xuống và hôn cô ấy thật sâu. Đáp trả nụ hôn của tôi, cô ấy mềm mại, ngọt ngào và chờ đợi và tôi thêm khát được ngấm nhìn cô ấy, toàn bộ. Tôi đưa tay cởi cúc áo của cô ấy, nhẹ nhàng chạm rãi cởi áo cô ấy, thả nó xuống sàn. Tôi dừng lại và nhìn cô ấy. Mặc áo lót màu xanh nhạt mà Taylor mua, cô ấy trông lộng lẫy.

“Oh, Ana. Em có làn da trong suốt, không tí vết đẹp hơn ai hết. Tôi muốn hôn lên từng tắc từng tắc da một.” Không một vết nào trên làn da của cô ấy, suy nghĩ được lập trình sẵn, tôi muốn trên đây lưu giữ đây những dấu vết hồng và nhỏ.

Cô ấy đỏ ửng lên xấu hổ, không nghi ngờ gì nữa. Tôi sẽ dạy cho cô ấy cách không còn xấu hổ với thân thể của mình. Tiến lại gần, tôi kéo chun cột tóc của cô ấy. Mái tóc bóng mượt ôm lấy gương mặt của cô ấy. Nhìn xuống ngực cô ấy.

“Mmm, tôi thích những cô nàng tóc nâu.” Cô ấy xinh đẹp, có một không hai, một viên kim cương. Tôi chải tay vào mái tóc của cô ấy, kéo cô ấy lại gần mình, hôn thật chậm. Cô ấy kêu lên trong miệng tôi, chào đón.

Tiếng động ngọt ngào vang lên – chạy dọc khắp thân thể đến nơi sâu thẳm cuối cùng. Lưỡi cô nàng nhẹ nhàng chạm, thăm dò. Và bởi một lí do nào đó, sự thiếu kinh nghiệm của cô ấy khiến tôi rạo rực. Cô ấy có vị ngon lành, rượu vang, nho, và sự ngây thơ – một tổ hợp hấp dẫn, cám dỗ. Tôi ôm cô ấy chặt hơn, nhẹ nhàng bởi cô ấy chỉ chạm vào ống tay mình. Một tay níu giữ cô ấy, một tay lần dọc xương sống xuống sâu hơn, chạm vào mông cô ấy, ép cô ấy cảm nhận được sự cương cứng của mình. Cô ấy rên lên. Tôi tiếp tục hôn cô ấy, tiếp tục dẫn dắt chiếc lưỡi thiếu kinh nghiệm ấy, khám phá khoang miệng mình. Tôi rùng mình khi cô ấy lần tay lên trên cánh tay mình, lo lắng cô ấy sẽ tiếp tục chạm vào đầu. Cô ấy vờ mê mẩn tôi rồi lần tay vào tóc tôi. Có một chút khó khăn, nhưng khi cô ấy xoắn tóc tôi quang ngón tay và kéo nó. Chết tiệt, nó thật sự rất thoải mái. Tôi rên lên nhưng không thể để cô ấy tiếp tục, trước khi cô ấy chạm vào người tôi, tôi đẩy cô ấy nằm xuống giường và quì xuống. Tôi muốn cởi quần jeans cô nàng ra – tôi muốn lột sạch – kích thích cô ấy và không cho cô ấy chạm vào mình. Tóm lấy hông cô ấy, tôi liếm láp quanh rốn. Cô ấy bồng chồn và hít một hơi thật sâu. Mẹ kiếp, cô ấy liệu sẽ thơm và ngon ngọt như vậy không? Tôi muốn lấp đầy cô ấy. Tay cô ấy níu lấy tóc tôi lần nữa, tôi không quan tâm – thật sự thì – tôi thích như thế. Tôi day nhẹ xương hông cô ấy khiến cô ấy càng siết chặt tóc tôi. Cô ấy nhắm mắt, tôi đưa tay cởi nút quần jean của cô ấy, cô ấy mở mắt, chúng tôi nhìn nhau. Thật chậm tôi kéo khóa và đưa tay lần theo lưng quần thăm dò. Tôi kéo quần của cô ấy ra khỏi đùi. Tôi không thể nào dừng lại được. Tôi muốn làm cô ấy kinh ngạc ... kiểm tra thử giới hạn của cô ấy ngay bây giờ. Không rời mắt khỏi cô ấy, tôi liếm môi, cúi xuống rà mũi theo theo khe quần lót, hít thở sự khêu gợi của cô ấy. Nhắm mắt, tôi nhắm nháp cô ấy. Chúa, cô ấy hấp dẫn khôn tả.

“Mùi của em rất tuyệt.” Giọng tôi thều thào vì ham muốn, quần của tôi trở nên cực kì phiền hà. Tôi cần phải cởi nó ra ngay lập tức. Nhẹ nhàng tôi đặt cô ấy xuống giường, tóm lấy bàn chân phải của cô ấy, tôi lột giày và vớ của cô ấy. Để kích thích cô ấy, tôi rê ngón tay vào lòng bàn chân cô ấy. Cô ấy quặn quại trong sung sướng, miệng mở to, nhìn tôi, khoái chí. Cúi xuống tôi rà lưỡi vào lòng bàn chân của cô ấy, răng day nhẹ. Cô ấy nằm xuống giường, nhắm mắt lại, rên rĩ. Cô ấy rất biết hồi đáp, tôi hài lòng khi thấy vậy.

“Ôi, Ana, tôi phải làm gì với em đây?” Tôi thì thầm, tưởng tượng ra hình ảnh cô ấy rên rĩ dưới thân tôi trong phòng giải trí: xích chặt vào chiếc giường của tôi, quì xuống, treo lơ lửng trên cây thập giá. Tôi sẽ tiếp tục day vò cô ấy đến khi cô ấy cầu xin sự giải thoát – hình ảnh đó càng làm quần jeans của tôi ngày một bó chặt.

Mẹ kiếp. Tôi nhanh chóng cởi bỏ chiếc giày và vớ còn lại. Cô ấy gần như khỏa thân trên giường của tôi, mái tóc ôm trọn gương mặt xinh đẹp, đôi chân dài, nuột nà lộ ra, mời gọi. Tôi phải từ từ, tập làm quen cho cô ấy. Nhưng cô ấy đang thở hổn hển, ham muốn. Mắt cô ấy dán chặt vào người tôi. Tôi chưa bao giờ giao cấu với ai trên giường của tôi cả, một lần đầu tiên nữa với cô Steele.

“Em rất đẹp, Anastasia Steele. Tôi chẳng thể chờ để ở trong em.” Giọng tôi khê khàng, tôi muốn kích thích cô ấy thêm một chút, thử xem cô ấy sẽ như thế nào. “Hãy cho tôi thấy em hưởng thụ như thế nào.” Tôi nhìn thẳng vào cô ấy, yêu cầu.

Cô ấy nhắm mắt ngượng ngùng.

“Cho tôi thấy đi Ana, chẳng có gì phải ngại ngùng cả.” Một phần trong tôi muốn phát vào cái sự xấu hổ của cô ấy.

Cô ấy lắc đầu. “Em không hiểu ý anh.”

Cô ấy đang chơi trò chơi à?

“Làm gì để em đạt cực khoái? Tôi muốn thấy.”

Cô nàng im bặt. Chắc chắn là đang rất sốc. “Em không.” Cuối cùng thì cô ấy cũng lí nhí nói, không ra hơi. Tôi nhìn cô ấy hồ nghi. Tôi từng thủ dâm trước khi bị Elena nhúng chàm. Cô ấy có lẽ chưa bao giờ lên đỉnh – dù tôi thấy rằng việc này khá khó tin. Whoa. Tôi phải chịu trách nhiệm cho lần đầu quan hệ và lần đầu lên đỉnh của cô ấy. Tôi sẽ hoàn thành tốt thôi.

“Ừ thì, để xem chúng ta có thể làm gì?” Tôi sẽ làm cho em tới cuồng nhiệt như tàu hỏa, cưng à. Chết tiệt – cô ấy có thể chưa bao giờ nhìn thấy đàn ông khỏa thân. Không rời mắt khỏi cô ấy, tôi cởi nút quần jean,

tuột nó xuống sàn, tôi chẳng thể mạo hiểm cởi áo được, cô ấy có thể sẽ chạm vào người tôi. Nhưng nếu cô ấy chạm ... nó sẽ không tệ lắm chứ ... đúng không? Khi được chạm ?

Tôi xua những suy nghĩ đó trước khi ám ảnh lấy tôi, tôi tóm lấy đầu gối cô ấy, dạng hai chân cô ấy ra. Mắt cô ấy mở to, tay níu chặt dra trải giường. Đúng đặt tay của em ở đó đi. Tôi trường chậm chậm lên giường, giữa hai chân cô ấy. Cô ấy quần quai dưới thân tôi. “Yên nào” Tôi cúi xuống và hôn làn da ở đùi trong của cô ấy miết chiếc hôn lên nữa, đến quần lót, lên bụng, từ từ day và mút.

“Chúng ta sắp sẽ phải cố gắng giữ em nằm yên.” Nếu em để tôi làm vậy, tôi sẽ dạy em cách nằm yên và tiếp nhận khoái lạc, mãnh liệt trong từng nụ hôn, trong từng cái chạm vào người, trong từng cái dày déo da thịt. Chỉ cần ý nghĩ thôi đã thiêu đốt tôi trong dục vọng, hòa vào cô ấy, nhưng trước khi tôi làm vậy, tôi muốn biết cô ấy hồi đáp lại như thế nào. Đến giờ thì cô ấy vẫn chưa làm tốt lắm. Cô ấy không hề do dự cho tôi khám phá mọi góc ngách. Cô ấy muốn nó ... rất muốn. Tôi dùng lưỡi thăm dò rốn cô ấy, tiếp tục miết lên trên, nhắm nháp cơ thể của cô ấy. Tôi nhòm người, nằm một bên, một chân vẫn còn ở giữa hai đùi cô ấy.

Tay tôi mân mê cơ thể cô ấy, từ hông lên eo, lên trên ngực. Nhẹ nhàng đặt tay lên ngực cô ấy, cố nhận ra phản ứng của cô, cô ấy vẫn còn thả lỏng. Nhưng không hề bắt tôi dừng lại, cô ấy tin tôi. Không biết tôi có thể làm cô ấy tin tưởng hơn nữa để cho phép tôi chiếm hữu cô ấy, toàn bộ cơ thể?

Suy nghĩ làm tôi phần chấn.

“Vừa khít tay tôi đây, Anastasia.” Luồn tay vào áo ngực cô ấy, tôi kéo nó xuống, giải phóng hai bầu ngực. Nhũ hoa hồng hồng, nhỏ nhỏ và nó đã cứng hết cả lên rồi. Tôi kéo cái áo ngực xuống, gong và dây áo thít lấy phía dưới, đẩy bầu ngực cô ấy lên. Tôi lặp lại quá trình với bầu ngực bên kia, nhìn ngắm và hưởng thụ khi nhũ hoa của cô ấy căng mẩy dưới cái nhìn của tôi. Whoa ... Tôi vẫn chưa chạm vào cô ấy.

“Đẹp quá.” Tôi thì thầm tán thưởng, thổi nhẹ lên một đầu vú, ngắm nhìn nó mỗi lúc một cứng. Anastasia nhắm mắt và cong lưng. Yên nào, em, chỉ cảm nhận và hưởng thụ khoái lạc đi, em sẽ cảm thấy thật mãnh liệt.

Thổi nhẹ vào một đầu nhũ hoa, ngón cái xoay nhẹ nhẹ cái còn lại. Cô ấy níu tấm dra thật chặt khi tôi cúi xuống và mút – mạnh. Cô ấy rên lên, cơ thể cong lại.

“Để xem có thể làm em tới bằng cách này không.” Tôi thì thầm, và tôi không dừng lại. Cô ấy bắt đầu rên rỉ. OH, đúng rồi đấy em ... hãy cảm nhận nó. Đầu vú cô ấy nở rộng, và hông bắt đầu đong đưa. Yên nào, em yêu. Tôi sẽ dạy cho em cách phải kiềm nén.

“Ôi, xin anh.” Cô ấy nài nỉ. Chân cô ấy cong lại. Nó hiệu quả rồi. Tôi tiếp tục cuộc công kích đầy nhục dục. Tập trung trên mỗi đầu nhũ hoa, ngắm nhìn cô ấy hồi đáp lại, cảm nhận khoái lạc của cô ấy khiến tôi điên cuồng. Chúa, tôi muốn cô ấy.

“Tiếp đi em.” Tôi thì thầm, kéo đầu vú cô ấy. Cô ấy rên rỉ, đạt cực khoái. Đúng. Tôi rướn người, hôn lên môi cô ấy, nuốt trọn những tiếng rên rỉ vào miệng. Cô ấy thở hổn hển, lạc lối trong khoái cảm, nhục dục. Của tôi. Tôi sở hữu lần lên đỉnh đầu tiên của cô ấy, tôi hưởng thụ cảm giác thành tựu trong suy nghĩ vớ vẩn đó.

“Em rất biết hồi đáp, em sẽ phải học để kiềm nén nó, tôi sẽ rất vui để dạy em điều đó.” Tôi không thể chờ ... nhưng ngay bây giờ, tôi muốn cô ấy. Toàn bộ thân thể cô ấy. Tôi hôn cô ấy, tay lần theo thân dưới cô ấy, xuống vùng kín. Tôi giữ ở đấy, cảm nhận nhiệt độ ấm áp. Luồn ngón tay trở vào trong quần lót, chậm chậm xoay vòng vòng ... Mẹ kiếp, cô ấy ướt đầm.

“Em đã ướt đầm rồi. Chúa, tôi muốn em.” Tôi ấn ngón tay vào trong, cô ấy rên lên. Bên trong nóng, khít và ướt, và tôi muốn cô ấy. Tôi nhấn mạnh vào lần nữa, nuốt những tiếng rên rỉ vào trong. Tôi áp lòng bàn tay vào âm vật, xoa tròn. Cô ấy rên mạnh lên, vặn vẹo dưới thân tôi. Mẹ kiếp, tôi muốn cô ấy – ngay bây giờ. Cô ấy đã sẵn sàng. Ngồi dậy, tôi kéo quần lót cô ấy ra, rồi lột bỏ chiếc sọt ngăn của tôi, rút lấy cái bao cao su, tôi quì giữa hai chân cô ấy, dạng rộng nó ra. Anastasia nhìn tôi với – gì chứ?

Bối rối sao ? Phải chăng cô ấy chưa bao giờ thấy cái dương vật cương cứng bao giờ sao.

“Đừng lo, em cũng mở rất rộng.” Tôi thì thầm. Phủ lên người cô ấy, tôi chống tay ngang đầu cô ấy, đỡ người lên hai cánh tay. Chúa ơi, tôi muốn cô ấy ... nhưng tôi phải chắc chắn rằng cô ấy vẫn còn muốn điều này.

“Em thật sự muốn điều này.” Tôi hỏi.

Vì ham muốn của tôi, đừng nói không.

“Vâng, xin anh.” Cô ấy van vãn.

“Nhắc đầu gối em lên.” Tôi hướng dẫn cô ấy, nó sẽ dễ dàng hơn. Tôi có bao giờ bị thu hút như vậy không? Tôi chẳng thể nào kiềm chế bản thân mình nữa rồi. Tôi không hiểu ... tại sao lại là cô ấy.

Tại sao chứ?

Grey, tập trung đi.

Tôi nằm rất gần cô ấy, nên tôi có dịp được nhìn cô ấy thật kĩ. Mắt cô ấy mở to, khẩn cầu tôi. Cô ấy muốn nó, nhiều như tôi muốn cô ấy.

Tôi có nên nhẹ nhàng và kéo dài sự đau đớn hay cứ như vậy. Cứ như vậy đi. Tôi muốn có cô ấy.

“Tôi sẽ giao cấu với em ngay bây giờ, cô Steele, thật mạnh.”

Đẩy một cái và tôi ở bên trong cô ấy. M.E.K.I.E.P. Cô ấy khít chặt. Rên mạnh. Khỉ thật, tôi làm cô ấy đau. Tôi muốn di chuyển, chìm lỏng bản thân bên trong cổ cô ấy nhưng nó làm tôi phải mất hết kiểm chế để phải dừng lại.

“Em khít quá. Em có ổn không?” Tôi khàn giọng hỏi, lo lắng. Cô ấy gật đầu, mắt mở to. Cô ấy là thiên đường nơi trần gian, khít chặt, ôm lấy tôi. Dù cho tay cô ấy ôm lấy cánh tay tôi nhưng tôi không quan tâm.

Màn đêm dày đặc bao trùm, có lẽ vì tôi thêm muốn cô ấy quá lâu, có lẽ tôi chưa bao giờ cảm thấy khao khát như thế này bao giờ. Nó là một cảm giác mới, mãnh liệt. Tôi muốn mọi thứ từ cô ấy: niềm tin, sự phục tùng. Tôi muốn cô ấy là của tôi, nhưng bây giờ ... Tôi là của cô ấy.

“Em yêu, tôi sẽ cử động.” Giọng tôi đứt quãng, rút lại nhẹ nhàng. Một cảm giác mê mẩn mãnh liệt: thân thể cô ấy ôm khít tôi. Tôi nhấn vào lần nữa, in dấu, biết rằng không ai có được cô ấy ngoài tôi. Cô ấy rên rỉ. Tôi dừng lại: “Nữa không?”

“Vâng.”

“Cô ấy tin tôi – tôi đột nhiên trở nên hưng phấn, bắt đầu chuyển động, chuyển động thật sự. Tôi muốn cô ấy tới. Tôi sẽ không dừng lại đến khi cô ấy đến. Tôi muốn người phụ nữ này là của riêng tôi, cả thân xác lẫn tâm hồn. Tôi muốn cô ấy bao phủ lấy tôi thật chặt.

CHết tiệt – cô ấy bắt đầu quen với từng sự xô đẩy, bắt kịp theo nhịp điệu. Để xem chúng tôi hòa hợp như thế nào, Ana? Tôi ôm lấy đầu cô ấy, giữ yên khi tôi ra vào trong thân thể cô ấy và hôn thật sâu, khao khát môi lưỡi. Cô ấy căng cứng dưới thân tôi ... Đúng thế, cô ấy sắp đạt được cực khoái.

“Tôi vì tôi, Ana.” Tôi yêu cầu, cô ấy rên lên khi vỡ òa, ngửa đầu ra đằng sau, miệng mở to, cô ấy nhắm mắt lại ... và chỉ cần ánh mắt ánh mắt sung sướng của cô là đủ. Tôi bùng nổ bên trong cô ấy, mất hết tri giác, tôi gọi tên cô ấy và đến ồ ạt bên trong. Tôi thở hổn hển mở mắt, cô lấy lại nhịp thở, tôi đặt trán mình lên trán cô ấy. Cô ấy ngược nhìn tôi. Tôi đặt một nụ hôn thật nhẹ lên lên trán cô ấy, rút ra rồi nằm cạnh cô ấy. Cô ấy cau mày đau đớn nhưng đỡ rằng cô ấy nhìn không sao.

“Tôi có làm đau em không?” Tôi hỏi, vén tóc của cô ấy qua một bên tai, vì tôi không thể ngừng muốn chạm vào cô ấy.

Cô ấy tươi cười với sự hồ nghi. “Ngài đang hỏi em rằng ngài có làm đau em không à?”

Trong giây phút tôi không hiểu tại sao cô ấy lại cười tôi.

“Không phải chuyện đùa đâu.” Tôi lầm bầm, dù bây giờ cô ấy đang làm tôi lúng túng.

“Nghiêm túc đấy, em có ổn không?”

Cô ấy đuổi người, dò xét thân thể mình, kích thích tôi với nỗi thích thú và thỏa mãn.

“Em vẫn chưa trả lời tôi.” Tôi cau có. Tôi cần biết nếu cô ấy thấy thoải mái. Mọi biểu hiện đều nói rõ lên là có – nhưng tôi cần nghe lời nói từ cô ấy. Trong khi tôi chờ câu trả lời từ cô ấy, tôi lột bỏ bao cao su. Mẹ nó, tôi ghét cái thứ này. Tôi ném nó xuống sọt rác dưới sàn. Cô ấy nhìn tôi, “Em thích làm lại chuyện đó lần nữa.” Cô ấy khúc khích cười.

Gì? Lần nữa sao? Đã như vậy rồi sao?

Biết gì không cô Steele? Tôi hôn vào khoe môi. “Đòi hỏi ít thôi em yêu. Xoay người lại nào.” Chỉ như vậy tôi mới chắc rằng em không thể chạm vào tôi. Cô ấy nở một nụ cười phớt nhẹ, nằm sấp người. Tôi cởi khóa áo ngực, vịn về làn da lưng của cô ấy. “Em có làn da đẹp tuyệt vời.” Tôi nói, tôi kéo hai chân cô ấy, vén tóc ra khỏi mặt cô ấy. Nhẹ nhàng đặt môi hôn lên vai cô ấy.

“Tại sao anh vẫn còn mặc áo sơ mi?” cơ ấy hỏi. Cô ấy quá tò mò. Cô ấy quay lưng lại nên sẽ chẳng thể chạm vào tôi, nên tôi lùi lại cởi áo, vắt xuống sàn. Khỏa thân, tôi nằm cạnh cô ấy. Cảm nhận sự ấm áp, mùi hương của cô ấy trên làn da của tôi. Hmm, tôi có thể tập quen với điều này. “Vậy em muốn tôi cùng em một lần nữa?” Tôi thì thầm vào tai cô ấy, hôn cô ấy. Tay tôi lần theo xuống cơ thể của cô, nhắc chân cô ấy lên, nhóm người, nằm vào giữa hai chân, như vậy cô ấy sẽ mở rộng dưới thân tôi. Hơi thở cô ấy hỗn hển.

Cuối cùng thì!

Đề lên cô ấy, tôi mân mê cái mông. “Tôi sẽ tiến vào em từ đằng sau.” Tay kia tóm lấy đuôi tóc cô ấy và kéo nhẹ nhàng. Cô ấy không thể di chuyển được. Tay cô ấy bất lực, xòe trên dra giường, không thể chạm vào tôi.

“Em là của tôi.” Tôi thì thầm, “Chỉ của một mình tôi, đừng quên.”

Với tay còn lại, tôi đưa tay từ mông áp sát vào âm vật của cô ấy và bắt đầu xoay tròn thật chậm. Thân người tôi đè lên người cô nên cô ấy chẳng thể cử động, các cơ trong cô ấy siết chặt. Răng tôi mơn trớn xương hàm của cô ấy. Hương thơm ngọt ngào của cô ấy bao phủ tôi.

“Em có mùi thật tuyệt.” Tôi thì thầm sau tai cô ấy.

Ana bắt đầu xoay hông, theo từng nhịp cử động của tay tôi.

“Yên nào , Ana.” Tôi cảnh báo.

Hay tôi có thể phải dừng lại.

Chậm rãi tôi ấn ngón trỏ vào bên trong cô ấy, miết tròn, nhẹ nhàng kích thích cửa âm vật. Cô ấy rên lên và căng cứng dưới người tôi, cố gắng để cử động.

“Thích không em?” Tôi kích thích cô ấy, rằng tôi miết theo vành tai. Tôi không dừng “hành hạ” , tôi bắt đầu ấn ngón cái vào sâu trong cô ấy. Người Ana căng mẩy lên, nhưng chẳng thể cử động. Cô ấy rên lớn, nhắm chặt mắt lại. “Em thật ướt át, nhanh thật đấy, rất biết hồi đáp. Oh, Anastasia, tôi thích vậy. Tôi thích rất nhiều.”

Giờ thì coi em có thể làm được gì.

Tôi rút ngón tay ra “Há miệng ra.” Tôi ra lệnh, tôi nhấn nó vào giữa môi Ana khi cô ấy mở miệng. “Cảm nhận vị của nó. Mút nó đi, em yêu.”

Cô ấy mút ngón cái của tôi ... điên dại.

Mẹ kiếp.

Một khoảnh khắc tôi tưởng tượng hình ảnh dương vật của tôi ở trong miệng cô ấy.

“Tôi muốn giao cấu với cái miệng của em. Anastasia, sẽ sớm có chuyện gì đó để làm với cái miệng của em thôi.” Tôi hết hơi, rằng cô ấy cọ xát mạnh, cắn ngón tay tôi.

Ow, mẹ kiếp.

Tôi kéo tóc cô ấy, mở rộng miệng cô ấy. “Cô gái hư hỏng đáng yêu.” Đầu tôi lướt qua bao nhiêu hình ảnh thức trắng phạt thích đáng với sự táo bạo đó, nếu cô ấy là người phục tùng của tôi. Dương vật của tôi căng cứng trong suy nghĩ đó. Thả cô ấy ra, tôi quì lên.

“Yên đấy, đừng động đấy.” Tôi tóm lấy cái bao cao su khác ở trên bàn. Xé toạc, lần nó vô sự cương cứng của mình. Nhìn cô ấy, mắt trần ngập sự ngóng chờ. Cô nàng quá lộng lẫy.

Đề lên người cô ấy, tôi tóm lấy tóc cô ấy, giữ chặt không cho cô ấy cử động đầu.

“Lần này sẽ thật là chậm, Anastasia.”

Cô ấy thở dồn, tôi nhẹ nhàng ấn sâu vào cô ấy, thật sâu đến khi không còn tiếp tục tiến vào được nữa.

Mẹ kiếp, cô ấy thật tuyệt.

Khi rút ra tôi xoay hông rồi lại nhẹ nhàng ấn vào lần nữa. Cô ấy rên lên, chân tay căng thẳng, cô nàng đang cố gắng để cử động.

Ồi không không, em yêu.

Tôi muốn em phải nằm yên. Tôi muốn em phải cảm nhận nó. Hưởng thụ mọi khoái lạc. “Em rất tuyệt.” Tôi nói, lặp lại nhịp điệu, xoay hông và tiến vào, rút ra, rồi tiến vào. Bên trong cô ấy bắt đầu run lên. “Ồi không không, chưa phải lúc.” Tôi sẽ không để em tới, khi tôi chưa hưởng thụ đủ. “Ồi xin anh.” Cô ấy van vãn.

“Tôi muốn em phải đau đớn, em yêu.” Tôi rút ra rồi lại tiến vào. “Mỗi khi em di chuyển ngày mai, tôi muốn em nhớ rằng tôi đã từng ở đây. Chỉ tôi thôi. Em là của tôi.”

“Xin anh, Christian.” Cô ấy van xin.

“Em muốn gì nào, Anastasia? Nói tôi nghe.” Tôi tiếp tục sự hành xác chậm rãi. “Nói tôi nghe.”

“Anh, xin anh.” Cô ấy dứt khoát.

Cô ấy muốn tôi.

Ngoan lắm em yêu.

Tôi tăng nhanh nhịp điệu, bên trong cô ấy bắt đầu run rẩy, hồi đáp ngay lập tức. Mỗi lần tiến vào tôi thì thầm. “Em.Rất.Ngọt.Ngào.Tôi.Muốn.Em.Chết.Đi.Được.Em.Là.Của.Tôi.” Tay chân cô ấy cứng đờ lại vì cố gắng để nằm im.” Cô ấy sắp đến giới hạn rồi. “Đến với tôi, em yêu.” Tôi gần. Và đáp lại lời yêu cầu của tôi, cô ấy run rẩy, vỡ òa lên đỉnh, gọi to tên tôi. Nó làm tôi suy bại, tôi lên đỉnh và đổ gục xuống người cô ấy.

“Mẹ kiếp, Ana.” Tôi thì thầm, vẫn còn ẩm ướt. Tôi rút ra khỏi cô ấy gần như lập tức và quay lưng lại. Cô ấy xoay người về phía tôi. Tôi cởi bỏ bao cao su, cô ấy nhắm mắt, chìm dần vào giấc ngủ.

84. Chương 7

Chủ nhật, ngày 22 tháng 5 năm 2011

Tôi thức dậy với một cảm giác đầy tội lỗi, vì tôi đã làm một điều tội lỗi.

Có phải vì tôi đã quan hệ với Anastasia Steele? Một trinh nữ?

Cô ngủ say bên cạnh tôi. Tôi kiểm tra đồng hồ, đã 3 giờ sáng rồi. Ana ngủ như một con chiên ngây thơ vô tội. Giờ thì không còn ngây thơ lắm nữa. Cả cơ thể tôi kích thích khi nhìn cô ấy.

Tôi có thể gọi Ana dậy.

Và quan hệ một lần nữa.

Hắn là có một số lợi thế khi cô ấy đang nằm trên giường tôi.

Grey, đừng suy nghĩ nhầm nhí nữa.

Quan hệ với cô ấy cũng đồng nghĩa với việc đặt dấu chấm hết, và một trò tiêu khiển thú vị thôi.

Vâng, rất thú vị.

Tuyệt vời thì đúng hơn.

Chỉ là quan hệ thôi mà.

Tôi nhắm mắt lại với mong muốn được chìm vào giấc ngủ. Nhưng căn phòng này đầy những dấu ấn của Ana : hương thơm của cô, tiếng thở nhẹ nhàng và kí ức về lần quan hệ ngọt ngào như vanilla. Hình ảnh đầu cô ngã về phía sau trong khoái lạc, hay âm thanh không thành hình khi cô gọi tên tôi, cùng sự nhiệt tình không kiểm soát nổi của cô suốt quá trình làm việc khiến tôi choáng ngợp.

Quý cô Steele có một ham muốn mãnh liệt.

Đây sẽ là một niềm vui khi huấn luyện cho cô.

Cậu nhỏ của tôi căng lên đồng tình.

Chết tiệt.

Tôi không thể ngủ được, dù rằng tối nay chẳng có cơn ác mộng nào làm phiền tôi, chỉ có quý cô Steele bé nhỏ thôi. Trèo khỏi giường, tôi nhặt những chiếc “áo mưa”, cuộn lại và cho vào túi rác. Tôi lôi từ trong ngăn kéo ra cái quần PJ rồi mặc vào. Với ánh nhìn tràn đầy hy vọng cho người phụ nữ quyến rũ đang nằm trên giường, tôi thả bộ vào bếp. Tôi khát.

Sau khi uống một cốc nước, tôi làm việc tôi thường làm mỗi khi khó ngủ – kiểm tra email. Taylor đã trả lời thư của tôi và hỏi liệu ông có nên từ chối Charlie Tango không. Stephen hẳn đang ngủ ở tầng trên. Tôi hồi đáp lại “Làm đi”, mặc dù ở thời điểm này thì điều đó là tất nhiên.

Bước đến phòng khách, tôi ngồi lại trên cây đàn piano. Đây là pháo đài của tôi, nơi tôi có thể đánh mất bản thân trong hàng giờ liền. Tôi chơi thuần thục từ khi 9 tuổi, nhưng tận đến khi tôi sở hữu một chiếc piano riêng, ở nhà riêng của tôi thì nó mới thực sự trở thành một niềm đam mê. Mỗi khi tôi muốn quên đi mọi thứ, tôi lại chơi đàn. Và lúc này đây, tôi không muốn phải nghĩ tới chuyện quan hệ với một trinh nữ, hay tiết lộ lối sống của tôi cho một người không có kinh nghiệm. Đặt tay trên bàn phím, tôi bắt đầu chơi, và để rồi lạc lối trong bản nhạc của Bach.

Một chuyển động nhẹ làm tôi xao nhãng khỏi tiếng nhạc, và khi tôi ngược nhìn lên, Ana đang đứng cạnh cây đàn piano. Quấn quanh mình chiếc mền, mái tóc của cô thả dài, uyển chuyển ôm lấy lưng cô, đôi mắt sáng ngời với vẻ ẩn tượng.

“Xin lỗi”, cô nói, “Em không cố ý làm phiền anh.”

Tại sao cô ấy lại xin lỗi? “Tôi phải là người nói điều đó mới đúng,” tôi chơi những nốt cuối cùng rồi đứng dậy. “Em nên ở trên giường.”

“Một bản nhạc thật hay. Của Bach à?”

“Một bản cải biên của Bach, nhưng gốc là bản hoà tấu của Alessandro Marcello”

“Nó rất đặc sắc, nhưng lại rất buồn. Nó mang âm điệu u sầu thể nào ấy.”

U sầu? Đây không phải lần đầu tiên có người dùng từ đó để miêu tả tôi.

“Em có được phép nói không, thưa ngài?” Leila quỳ bên cạnh khi tôi làm việc.

“Được”

“Thưa ngài, ngài có vẻ khá u sầu hôm nay.”

“Thật ư?”

“Vâng, thưa ngài. Ngài có cần em làm điều gì không ... ?”

Tôi cố phải kìm ức đó đi. Ana nên ở trên giường lúc này. Tôi nói với cô ấy một lần nữa.

“Em thức dậy và anh không có ở đó”

“Tôi hơi khó ngủ, và tôi cũng không quen ngủ với người khác” tôi đã nói điều này trước đây rồi, và tại sao tôi lại biện minh cho bản thân? Tôi vòng tay quanh bờ vai trần trụi của cô, hưởng thụ cảm giác từ làn da ấy, rồi dẫn cô về phòng ngủ.

“Anh chơi được bao lâu rồi? Anh có vẻ khá điêu luyện.”

“Từ lúc 6 tuổi” tôi cắt lời cô.

“Oh” cô nói. Tôi nghĩ cô ấy đã hiểu ẩn ý rồi – tôi không muốn nói về tuổi thơ cho lắm.

“Em cảm thấy thế nào?” Tôi hỏi khi bật chiếc đèn cạnh giường ngủ.

“Em ổn.”

Một vết máu xuất hiện trên tấm chăn trải giường. Máu của cô ấy. Bằng chứng cho việc cô đã mất đi sự trong trắng của mình. Ánh mắt của cô phóng từ vết máu về phía tôi, và cô quay đi, xấu hổ.

“Cái này có lẽ sẽ cho bà Jones vài ý tưởng vãn vợ.”

Cô trông khá ngượng ngùng.

Chỉ là cơ chế sinh học thôi, em yêu. Tôi nắm lấy cảm cô và xoay đầu cô lại để nhìn rõ biểu cảm lúc này của Ana. Tôi dự định sẽ tặng cô một bài giảng ngắn về việc không nên tự ti về cơ thể của mình, cho đến khi cô bắt ngờ đưa tay chạm vào ngực tôi.

Chết tiệt.

Tôi bước ra xa khỏi cô ngay khi bóng tối bắt đầu phủ vây lấy tầm nhìn của tôi.

Không. Đừng chạm vào tôi.

“Trở lại trên giường đi.” Tôi ra lệnh, hơi gay gắt so với dự tính của tôi, chỉ mong cô ấy không đánh hơi được nỗi sợ hãi này. Đôi mắt của cô mở to chất đầy vẻ bối rối và tổn thương.

Khỉ thật.

“Tôi sẽ nằm với em một chút” tôi nói như giảng hòa, rồi kéo ra một chiếc áo thun từ ngăn tủ và nhanh chóng mặc vào, để đề phòng.

Cô ấy vẫn đứng đó, chằm chằm nhìn tôi. “Giường, ngay” tôi yêu cầu quyết liệt hơn. Ana bò lên giường, nằm xuống và tôi trèo lên phía sau cô, ôm cô vào vòng tay tôi. Tôi vùi đầu vào mái tóc của Ana, hít sâu mùi hương đặc trưng của cô ấy : mùi táo chín và mùa thu. Quay mặt đi thế này, cô sẽ không thể đụng tôi, tôi sẽ nằm đây ôm cô cho đến khi cô ngủ quên. Rồi tôi sẽ dậy làm việc.

“Ngủ ngon Anastasia,” tôi hôn tóc cô và nhắm mắt lại. Mùi thơm của cô lấp đầy khuôn mặt của tôi, nhắc tôi về những kỉ niệm hạnh phúc, để lại tôi với một cảm giác trọn vẹn ... thỏa mãn, thậm chí là ...

Hôm nay mẹ đang vui. Vì bà đang hát.

Hát về điều gì đó liên quan tới tình yêu.

Và nấu ăn. Và hát.

Bụng tôi cồn cào. Bà đang làm thịt xông khói và bánh quế.

Chúng rất thơm. Thịt xông khói và bánh quế.

Chúng rất thơm.

Tôi mở mắt, ánh sáng tràn qua khung cửa sổ và một mùi thơm hấp dẫn bay ra từ bếp. Thịt xông khói. Trong giây lát, tôi bối rối. Hay là Gail đã trở về từ nhà chị gái?

Và tôi chợt nhớ ra.

Ana.

Liếc nhìn đồng hồ, tôi nhận ra là đã khá trễ. Tôi nhảy khỏi giường và đi theo mùi thơm về phía phòng bếp.

Ana ở đó. Mặc áo của tôi, tóc thắt bím, đang nhảy nhót theo một điệu nhạc nào đó. Chỉ có điều tôi không thể nghe được. Cô đang đeo tai nghe. Tôi lẳng lặng ngồi lên quầy bếp và xem cô biểu diễn. Cô đánh trứng, làm bữa sáng, bím tóc của cô nảy lên nảy xuống mỗi khi cô nhún từ chân này qua chân kia, và tôi nhận ra rằng cô không hề mặc đồ lót.

Cô gái ngoan.

Ana hẳn phải là cô gái thiếu sự phối hợp chân tay nhất mà tôi từng gặp. Nhưng nó khá thú vị, quyến rũ và cùng lúc đầy khêu gợi. Tôi nghĩ đến chuyện cải thiện khả năng phối hợp của cô một chút. Cô bắt chợt xoay người lại và phát hiện ra tôi, cô chôn chân tại chỗ.

“Chào buổi sáng, cô Steele. Em có vẻ rất ... năng động sáng nay.” Cô trông còn trẻ hơn với bím tóc đó.

“Em – em ngủ khá ngon,” cô lắp bắp.

“Tôi không thể hiểu tại sao,” tôi châm chọc cô, thú nhận với bản thân rằng tôi cũng đã ngủ khá ngon. Giờ đã qua 9 giờ. Lần cuối cùng tôi ngủ trễ hơn 6 giờ 30 là lúc nào vậy nhỉ?

Ngày hôm qua.

Sau khi tôi ngủ với Ana.

“Anh có đói không?” cô hỏi.

“Rất đói.” Tôi không chắc là đói vì điều gì, bữa sáng hay Ana.

“Bánh kếp, thịt xông khói và trứng chứ?” cô hỏi.

“Nghe rất tuyệt.”

“Em không biết anh để khăn trải bàn ở đâu,” cô nói, hơi hụt hẫng, tôi cho rằng cô đang ngượng, đơn giản vì tôi bắt gặp cô đang nhảy nhót. Thương hại cô ấy, tôi đề nghị dọn bữa sáng và nói thêm, “Em có cần tôi mở nhạc để em tiếp tục ... ở ... nhảy không?”

Má cô ửng đỏ và cô cúi gằm đầu xuống sàn nhà.

Chết. Tôi lỡ chọc giận cô rồi. “Làm ơn, không cần ngại vì tôi. Nó rất giải trí.”

Cô bủi môi rồi quay lại việc đánh trứng, tôi thắc mắc liệu cô có biết việc này rất vô lễ đối với một người như tôi không ... nhưng tất nhiên cô ấy không hề biết và vì một lý do nào đó, nó làm tôi mỉm cười. Tiến đến bên Ana, tôi nhẹ nhàng cầm lấy một bím tóc của cô. “Tôi thích những thứ này. Chúng không thể bảo vệ em.”

Không thể bảo vệ em khỏi tôi. Không phải bây giờ, khi tôi đã có em.

“Ngài muốn ăn trứng kiểu nào?” âm giọng cô kiêu căng một cách bất ngờ. Và tôi chợt muốn cười to, nhưng rồi cưỡng lại ý tưởng đó.

“Được đánh nhuyễn,” tôi trả lời, cố gắng nghiêm túc và đã thất bại. Cô ấy có vẻ cũng giấu đi sự thích thú của mình và tiếp tục công việc.

Nụ cười của cô thật quý quý.

Nhanh chóng, tôi trải khăn bàn ra, thắc mắc lần cuối cùng tôi làm việc này cho ai đó.

Chưa bao giờ.

Thông thường, những kẻ submissive của tôi sẽ làm công việc nhà vào cuối tuần.

Không phải hôm nay, Grey, vì cô ấy không phải submissive của anh, ... chưa phải.

Tôi rót nước cam ép cho cả hai và cất café đi. Ana không uống café, trà thôi. “Em muốn dùng trà không?”

“Vâng, làm ơn. Nếu anh có.”

Trong tủ chén, tôi tìm thấy vài gói trà Twinnings mà tôi nhờ Gail mua.

Xem nào, ai nghĩ rằng tôi sẽ có dịp dùng chúng chứ.

Ana nhăn mặt khi nhìn thấy chúng. “Việc này có vẻ đã được dự tính trước thì phải?”

“Thật ư? Tôi không nghĩ chúng ta nên kết luận điều gì cả, cô Steele,” tôi nói nghiêm khắc.

Và đừng nói về bản thân như vậy.

Tôi âm thầm thêm cái tính tự ti của cô vào danh sách những điều cần sửa đổi.

Cô tránh ánh mắt của tôi, tiếp tục việc dọn bữa sáng. Hai chiếc đĩa đã được dọn lên bàn ăn, rồi cô lấy siro phong ra khỏi tủ lạnh.

Khi cô ngược lên nhìn, tôi đang chờ cô ngồi xuống. “Cô Steele,” Tôi gợi ý chỗ cô cần ngồi.

“Ngài Grey,” cô trả lời, với vẻ mặt trù liệu như dự tính, và hơi nhăn nhó khi ngồi.

“Em đau thế nào?” tôi hỏi có phần tôi lỗi. Tôi muốn làm thêm một lần nữa, cụ thể là sau bữa sáng, nhưng nếu cô ấy quá đau thì điều đó sẽ là bất khả thi. Có lẽ tôi nên dùng miệng lần này.

Máu bắt đầu dồn lên mặt cô, “Thành thật mà nói, tôi không biết phải so sánh thế nào nữa,” cô nói, “Hay là ngài đang thương hại tôi?” Giọng điệu mỉa mai của cô làm tôi ngạc nhiên. Nếu tôi sở hữu cô, tôi sẽ phát vào mông cô ngay, trên quầy bếp.

“Không. Tôi đang băn khoăn liệu có nên tiếp tục các bài tập cơ bản cho em không.”

“Oh” cô giật mình.

Vâng Ana, chúng ta cũng có thể quan hệ vào ban ngày. Và tôi rất muốn lấp đầy cái miệng nhanh nhẩu đó của em.

Tôi ném thử bữa sáng của mình và nhắm mắt tỏ lòng trân trọng. Nó khá ổn. Khi tôi nuốt, Ana vẫn còn nhìn tôi. “Ăn đi, Anastasia,” tôi ra lệnh. “Món này rất ngon, một cách tình cờ.”

Cô ấy có thể nấu ăn, và khá tốt nữa.

Ana ăn một miếng, rồi bắt đầu đẩy đẩy đồ ăn trong đĩa. Tôi yêu cầu cô không tự cắn môi mình. “Nó rất xao nhãng. Và tôi tình cờ biết được em không mặc đồ lót dưới áo của tôi.”

Cô lắc lư túi trà và bình trà, lơ đãng sự khó chịu của tôi. “Ngài đang nghĩ tới các loại bài tập cơ bản nào vậy?”

Cô rất hay tò mò – để xem cô đi được bao xa.

“Vì em đang bị đau, tôi cho rằng chúng ta nên bám sát với các kĩ năng dùng miệng”

Cô nàng ho sặc sụa trong tách trà.

Chết tiệt. Tôi không muốn khiến cô nghẹt thở. Nhẹ nhàng, tôi vỗ vào lưng Ana và đưa cô cốc nước cam. “Đó là nếu em muốn ở lại.” Tôi không nên thử thách vận may thế này.

“Em muốn ở lại hôm nay, nếu được. Ngày mai em phải đi làm.”

“Em đi làm mấy giờ ngày mai?”

“Chín”

“Tôi sẽ đưa em đến đó trước 9 giờ.”

Cái gì vậy? Tôi muốn cô ấy ở lại sao?

Đây đúng là khá bất ngờ với tôi.

Ừ, tôi muốn cô ở lại.

“Em phải về nhà tối nay, để lấy quần áo sạch.”

“Chúng ta có thể kiếm cho em vài bộ ở đây.”

Cô phủi tóc và căn môi hồi hộp ... một lần nữa.

“Có chuyện gì à?”

“Em cần về nhà tối nay.”

Thật cứng đầu. Tôi không muốn cô đi, nhưng hiện tại, chưa hề có điều khoản nào cả, tôi không thể ép cô ở lại được. “Được rồi, tối nay. Bây giờ, ăn sáng đi.”

Ana tiếp tục kiểm nghiệm thức ăn.

“Ăn đi, Anastasia. Tối qua em không hề ăn.”

“Em không thực sự đói.”

Điều này thật mệt mỏi. “Tôi sẽ rất vui nếu em hoàn tất bữa sáng của mình.” Giọng tôi trầm xuống.

“Có vấn đề gì giữa anh với đồ ăn à?” cô bắt bẻ.

Cứng à, em sẽ không muốn biết đâu. “Tôi đã nói em rồi, tôi có chút khó chịu với đồ ăn bị bỏ mứa. Ăn đi.” Tôi liếc nhìn cô. Đừng ép tôi, Ana. Cô ném cho tôi ánh nhìn búống bình rồi bắt đầu ăn.

Ngay khi tôi thấy cô cho vào miệng một nĩa đầy trứng, tôi thư giãn. Cô khá khó khăn, theo cách của riêng cô. Nó khá đặc biệt. Tôi chưa từng xử lý trường hợp nào thế này cả. Đúng vậy. Ana rất khác thường. Đó là điều gây hứng thú ... phải không?

Khi cô ăn xong, tôi cầm lấy đĩa của cô.

“Em nấu, tôi dọn.”

“Rất dân chủ,” cô nói, nhướn một bên lông mày lên.

“Tất nhiên. Không phải điều tôi hay làm. Lúc nào tôi hoàn thành, chúng ta sẽ đi tắm.”

Và tôi có thể kiểm tra khả năng quan hệ bằng miệng của cô. Tôi lập tức thở sâu để ngăn đi sự hưng phấn nhất thời.

Khỉ thật.

Điện thoại của Ana reo lên, cô bước về phía cuối phòng, đắm chìm trong cuộc nói chuyện. Tôi tắt vòi nước và quan sát. Cô đứng dựa vào cửa kính, ánh nắng soi rõ đường nét cơ thể cô ẩn dưới lớp áo sơ mi trắng. Miệng tôi khô cứng. Cô mảnh dẻ với đôi chân dài, bầu ngực căng tròn và bờ mông hoàn hảo.

Vẫn nghe điện thoại, cô quay người về phía tôi và lập tức tôi nhìn vào chỗ khác. Vì một số lí do nào đó, tôi không muốn cô bắt gặp mình đang soi mói.

Ai đang gọi vậy?

Tôi nghe tên Kavanagh được nhắc đến và tôi căng lại. Cô ấy đang nói gì? Mắt chúng tôi chạm đến nhau.

Em đang nói gì thế Ana?

Cô xoay đi trong một khoảng rồi tắt máy, bước về phía tôi, hông cô khẽ đánh nhịp một cách khêu gợi dưới lớp áo kia. Tôi có nên nói với cô ấy những gì tôi thấy không nhỉ?

“Hợp đồng NDA, nó có bao gồm tất cả nghĩa vụ không?” cô hỏi, cắt ngang khi tôi đang đóng tủ lại.

“Tại sao?” Cô đang định làm gì vậy? Cô ấy đã kể với Kavanagh điều gì rồi?

Cô hít thở sâu, “Ồm, em có vài câu hỏi, về tình dục. Và em muốn hỏi rõ Kate.”

“Em có thể hỏi tôi.”

“Christian, với tất cả sự tôn trọng – ” cô dừng lại.

Cô ấy ngượng à?

“Chỉ là vài điều về sinh học thôi. Em sẽ không nói gì về căn phòng tra tấn màu đỏ” cô nói gấp.

“Căn phòng tra tấn màu đỏ?”

Cái gì thế này?

“Nó chủ yếu là sự khoái lạc, Anastasia. Hãy tin tôi. Ngoài ra, bạn cùng phòng của em cũng đang mây mưa với anh trai tôi. Tôi thà là em đừng hỏi thì hơn.”

Tôi không muốn Elliot biết về đời sống tình dục của tôi. Anh ta sẽ không để chuyện này trôi qua đâu.

“Gia đình anh có biết gì về ... ừm, sở thích đặc biệt này không?”

“Không. Không phải chuyện của họ.”

Cô đang rất muốn hỏi tiếp.

“Em muốn biết điều gì?” tôi hỏi, cố phân tích biểu hiện của cô.

Điều gì, Ana?

“Chưa có gì cụ thể vào lúc này cả”, cô thì thầm.

“Được thôi, chúng ta có thể bắt đầu bằng việc tôi qua, em thấy thế nào?” Hơi thở của tôi dần gấp gáp, chờ đợi câu trả lời của cô. Toàn bộ thỏa thuận của chúng tôi đều phụ thuộc vào cô lúc này đây.

“Tốt”, cô nói, nở một nụ cười nhẹ nhàng, quyến rũ.

Đó là điều tôi muốn nghe.

“Với tôi cũng vậy, tôi chưa từng quan hệ cuồng nhiệt thế này. Có rất nhiều điều để nói về nó. Nhưng, có lẽ là vì tôi đã làm với em.”

Vẻ ngạc nhiên và hài lòng hiện rõ trên mặt cô. Tôi vuốt nhẹ bờ môi dưới của cô bằng ngón cái. Tôi muốn chạm vào cô nhiều hơn ... một lần nữa. “Đi tắm nào,” tôi hôn Ana và dẫn cô về phía phòng tắm.

“Ồ yên đây,” tôi ra lệnh, vặn vòi rồi bắt đầu đổ sữa tắm vào. Bồn tắm nhanh chóng đầy nước trong lúc cô quan sát tôi. Thông thường, tôi cho rằng những phụ nữ tôi sắp tắm cùng sẽ cúi thấp đầu khiêm tốn.

Nhưng không phải Ana.

Cô không hề nhìn đi phía khác, đôi mắt sáng ngời với vẻ mong đợi và hiếu kỳ. Nhưng hai tay cô lại vòng chặt quanh người; cô ấy đang ngại.

Thật kích thích.

Cùng suy nghĩ rằng cô chưa từng tắm với người đàn ông nào cả ...

Tôi có thể lấy thêm đi một lần đầu tiên nữa của cô.

Khi bồn nước đầy hắt, tôi cởi áo thun ra và đưa tay ra, “Cô Steele”

Đáp lại lời mời gọi của tôi, cô bước vào bồn.

“Quay người lại, đối diện với tôi này,” tôi hướng dẫn, “môi em rất ngọt, tôi có thể khẳng định điều đó, nhưng làm ơn đừng cắn nó nữa. Em sẽ khiến tôi muốn quan hệ một lần nữa, dù em vẫn còn đau, phải không?”

Cô hít vào thật sâu, không còn tự cắn môi nữa.

“Em hiểu rồi phải không?”

Vẫn đứng yên, cô khẽ gật đầu.

“Tốt.” Ana vẫn đang mặc áo sơ mi. Tôi lấy chiếc Ipod trong túi áo trước ngực và đặt nó lên bồn rửa mặt. “Nước và Ipod – một sự kết hợp không sáng suốt lắm.” Tôi nắm cổ áo cô rồi cởi nó ra. Ngay khi tôi bước ra xa để ngắm nhìn, cô cúi đầu xuống.

“Này,” giọng tôi nhẹ nhàng vang lên, khuyến khích Ana ngược nhìn tôi. “Anastasia, em là một người phụ nữ xinh đẹp, toàn diện. Đừng cúi đầu xuống vì xấu hổ. Em không có gì để xấu hổ cả, được đứng đây và nhìn ngắm em là cả một đặc ân.” Nắm cái cằm nhỏ bé của cô, tôi nâng đầu cô lên cao.

Đừng trốn khỏi tôi, em yêu.

“Em có thể ngồi xuống.”

Cô nhắm nghiền mắt lại, và khi mở ra, trông cô nhẹ nhõm hẳn đi. “Tại sao ngài không ngồi cùng em?” cô hỏi với một nụ cười thù mị.

“Tôi sẽ làm vậy. Nhích về phía trước đi.” Thoát ý xong, tôi leo vào đằng sau Ana, kéo cô dựa vào lòng tôi, vòng chân qua người cô. Chân tôi lúc này nằm giữa hai gót chân của Ana, và tôi nhẹ nhàng tách đùi cô ra.

Cô uốn éo trong lòng tôi, nhưng tôi lơ đi, vùi đầu vào tóc cô. “Em rất thơm, Anastasia,” tôi thì thầm.

Cô yên vị. Tôi với lấy chai sữa tắm trên chiếc kệ cạnh đó. Bóp một ít vào tay mình, xoa đều rồi bắt đầu massage quanh phần cổ cùng bờ vai của Ana. Cô rên rỉ, nghiêng đầu về một bên dưới sự kiểm soát dịu dàng của tôi.

“Em thích thế à?” tôi hỏi.

“Hmmm” cô rên rỉ đồng tình.

Tôi chà xát cánh tay và phần dưới tay, rồi tiến về phía mục tiêu đầu tiên : đôi gò bồng đảo của cô.

Lạy chúa, sự khoái lạc này!

Cô có bầu ngực hoàn hảo. Tôi mân mê và xoa nắn chúng. Cô than nài và chuyển động bờ hông, nhịp thở dần gấp gáp. Cô ấy đang kích thích. Cơ thể tôi phản ứng mạnh mẽ, mọc dài ra ở phần dưới.

Tay tôi lướt qua phần thân và eo bụng để tiến đến mục tiêu thứ hai. Trước khi tôi chạm vào phần lông dưới, tôi ngừng lại và kiểm một miếng vải mỏng. Để một chút xà phòng vào đó, tôi tiến hành quá trình làm sạch phần khe chân của cô một cách chậm rãi. Nhẹ nhàng, chậm chạp nhưng chắc chắn, mạ xát, rửa, làm sạch và kích thích. Cô bắt đầu thở hổn hển, phần hông chuyển động đồng bộ với nhịp tay tôi. Đầu cô ngã trên bờ vai của tôi, mắt cô nhắm chặt, miệng cô rên rỉ không thành tiếng như đầu hàng trước sự công kích của những ngón tay tôi.

“Hãy cảm nhận đi, em yêu,” tôi mút lấy vành tai cô, “Hãy cảm nhận thay tôi”

“Ôi, làm ơn,” cô than thở, cố gắng duỗi thẳng hai chân, nhưng tôi đã ghì chúng dưới chân tôi.

Đủ rồi.

Giờ thì cô đã được khởi động bằng việc bôi trơn, tôi có thể bắt đầu quá trình làm việc.

“Tôi nghĩ em đã sạch sẽ rồi,” tôi thông báo, rút tay khỏi người cô.

“Tại sao anh lại dừng?” cô phản đối, mắt cô mở to, để lộ sự chán nản và thất vọng.

“Vì tôi còn những kế hoạch khác cho em, Anastasia.”

Cô thở hắt ra, và nếu tôi không nhìn nhầm, còn bĩu môi nữa.

Tốt.

“Quay lại, tôi cũng cần được làm sạch.”

Gương mặt cô trở nên ma mị, mắt lấp lánh, như những chú cún con vậy.

Nâng hông lên, tôi cầm lấy cậu bé của tôi. “Tôi muốn em làm quen với việc này, điều khoản đầu tiên, nếu em đồng ý, bộ phận mà tôi yêu thích và xem trọng nhất trong cơ thể mình. Tôi rất, gắn kết, với thứ này.”

Miệng cô há hốc, hết nhìn từ cậu nhỏ của tôi đến gương mặt tôi và ngược lại. Tôi khó lòng kiềm chế được nụ cười quỷ quyệt. Nét mặt cô lúc này cứ như một thiếu nữ bị cưỡng bức.

Nhưng dần dần, biểu hiện của cô thay đổi. Đầu tiên là cẩn trọng, đánh giá kĩ lưỡng, và cuối cùng khi mắt cô gặp ánh nhìn của tôi, sự thách thức hiện lên rõ ràng.

Chơi luôn nào, cô Steele.

Nụ cười của cô đầy vẻ hứng thú khi cô cầm chai sữa tắm. Tận dụng triệt để thời gian của mình, cô xịt xà phòng vào lòng bàn tay, không rời mắt khỏi tôi, xoa hai tay lại với nhau. Mỗi cô khẽ tách rời và một lần nữa, cô cẩn lấy bờ môi dưới, đưa lưỡi chạy dọc vết răng còn lưu ấn lại.

Ana Steele, quyến rũ chết người!

Cậu nhỏ của tôi phản ứng, căng cứng lên. Với về phía trước, cô ôm lấy tôi, vòng tay qua người tôi. Hơi thở xen qua kẽ răng của tôi, mắt nhắm lại, tận hưởng khoảnh khắc này.

Ở đây, tôi không ngại bị chạm vào đâu.

Không, tôi không hề thấy ngại ngùng gì cả ... Ngã đầu lên người cô, tôi hướng dẫn Ana cách làm. “Như thế này này.” Giọng tôi khản đặc lại. Cô nắm chặt hơn quanh chỗ đó của tôi, và di chuyển lên xuống liên tục.

Ồ, đúng rồi.

“Đúng rồi đây, em yêu.”

Tôi thả tay ra và để cô tự làm một mình, tôi nhắm mắt lại và hòa theo nhịp điệu cô đã áp đặt.

Lạy chúa!

Điều gì ở sự thiếu kinh nghiệm của cô mà lại làm tôi kích thích như vậy? Hay là vì tôi đang tận hưởng những “lần đầu” của cô chẳng?

Bất thành linh, cô đưa cậu nhỏ của tôi vào miệng mình, hút thật mạnh, lưỡi cô không ngừng tra tấn tôi.

Chết tiệt!

“Whoa ... Ana.”

Cô mút mạnh hơn, mắt cô ngời sáng với vẻ nữ tính quyến rũ. Đây là sự trả thù của cô, ăn miếng trả miếng. Trông cô thật ấn tượng.

“Chúa” tôi cần nhẫn, tôi nhắm mắt lại để chắc chắn mình không “ra” ngay. Cô tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào ấy. Cùng với sự tự tin đang tăng dần lên trong cô, tôi đẩy mình vào sâu hơn nữa.

Tôi có thể vô bao sâu, em yêu?

Xem cô kích thích tôi thật là hưng phấn. Tôi nắm lấy tóc cô, cố đẩy sâu hơn vào miệng cô trong khi cô nâng mình bằng cách ghì tay lên hai bắp đùi tôi.

“Ôi. Em yêu. Thật. Tuyệt. Vời”

Cô giấu rằng mình sau bờ môi, kéo tôi tiến vào sâu hơn nữa.

“Ah,” tôi rên rỉ, tự thắc mắc cô ấy sẽ cho tôi đi đến đâu. Miệng cô giam cầm tôi, những chiếc răng cắn chặt dần. Nhưng tôi vẫn ham muốn nhiều hơn. “Lạy chúa. Em có thể làm đến đâu vậy?”

Mắt cô chạm đến tôi, gương mặt cô nhăn lại. Sau đó, với một quyết tâm mãnh liệt, cô trườn mình xuống thấp hơn nữa, sâu hơn nữa tới khi tôi đụng phải cổ họng cô.

Khỉ.

“Anastasia, tôi sẽ lọt vào cổ họng em mất,” tôi cảnh báo cô, hơi thở lạc nhịp, “Nếu em không muốn điều đó xảy ra thì em phải dừng lại đi.” Tôi lại tiếp tục đẩy ra và vào, cậu nhỏ của tôi liên tục biến mất rồi xuất hiện. Nó quá mãnh liệt. Tôi sắp ra rồi. Bất chợt, Ana dừng lại, răng cô nhẹ nhàng ấn vào da thịt tôi, ngay lúc ấy, tinh dịch ngập đầy trong miệng cô, khoái cảm của tôi bùng nổ.

Mẹ kiếp.

Hơi thở của tôi nặng nề. Cô ấy đã hoàn toàn trấn áp tôi ... một lần nữa!

Khi tôi mở mắt ra, gương mặt Ana tràn trề niềm tự hào.

Cô nên như vậy. Đó là một lần “thổi kèn” tuyệt vời.

“Miệng em không có giới hạn à?” Tôi khá ngạc nhiên về màn trình diễn này, nhịp thở của vẫn đang dần điều hòa lại. “Ana, nó thật ... tuyệt vời ... phi thường. Một cách bất ngờ. Em có vẻ không bao giờ ngừng gây ấn tượng với tôi đấy.” Tôi khen ngợi hết lời vì cô đã hoàn thành quá tốt.

Đợi đã, nó thực sự quá tốt, liệu cô ấy có chút kinh nghiệm nào chẳng? “Em từng làm điều này chưa?” tôi hỏi, không rõ mình muốn biết điều gì.

“Chưa,” cô nói đầy hãnh diện.

“Tốt” tôi hy vọng sự nhẽ nhõm không thể hiện quá rõ. “Lại thêm một lần đầu tiên, cô Steele. Em đáng được nhận điểm A trong môn khẩu giao hợp này. Đi ngủ thôi, tôi nợ em lần này đấy.”

Tôi leo ra khỏi bồn tắm với một chút chao đảo rồi quấn chiếc khăn tắm quanh hông. Lấy thêm một chiếc khăn nữa, tôi đỡ Ana đứng dậy và quấn nó quanh người cô. Tôi kéo cô ngã vào lòng mình, và hôn, một nụ hôn thực sự. Thăm hiểm khuôn miệng cô bằng lưỡi của tôi.

Tôi nếm được vị tinh dịch của mình trong cô. Ôm chặt đầu cô, tôi hôn cô nồng nhiệt hơn nữa.

Tôi muốn em.

Tất cả mọi thứ của em.

Cơ thể và linh hồn.

Tôi muốn em là của tôi.

Liếc nhìn xuống đôi mắt kinh ngạc kia, tôi khấn khoả van nài cô. “Hãy đồng ý đi.”

“Đồng ý với điều gì?” cô thì thầm.

“Với hợp đồng của chúng ta. Hãy thuộc về tôi. Làm ơn, Ana.” Đây là lần đầu tiên trong một khoảng thời gian rất dài mà tôi phải van nài ai đó. Tôi hôn cô một lần nữa, dồn cả cảm xúc của tôi vào đó. Và khi tôi nắm lấy tay cô, cô ngậy ra.

Phải thuyết phục cô ấy nhiều hơn, Grey.

Đến khi vào phòng ngủ, tôi thả cô ra. “Em tin tôi không?” tôi hỏi.

Cô gật đầu.

“Cô bé ngoan.”

Cô bé ngoan ngoãn, xinh đẹp của tôi.

Tôi tiến về phía tủ đồ để chọn một chiếc cà vạt. Lúc quay trở lại, tôi cầm lấy chiếc khăn của cô và vứt nó xuống sàn. “Đưa hai tay em ra phía trước.”

Môi cô khẽ lay động như chút lo lắng đang ẩn chứa tồn đọng trong cô, rồi đưa tay ra trước. Nhanh chóng, tôi trói cổ tay cô lại bằng chiếc cà vạt. Kiểm tra nút thắt, có vẻ khá chặt.

Đến lúc luyện tập rồi, cô Steele.

Môi cô tách ra, hít không khí vào ... cô đang hồi hộp.

Tôi nhẹ nhàng vuốt hai bím tóc của cô. “Trông em rất trẻ với hai cái này.” Nhưng chúng sẽ không thể ngăn tôi lại. Tôi thả chiếc khăn của mình xuống. “Ồi Anastasia, tôi phải làm gì với em đây?” Tôi nắm phần tay trên khuỷu tay cô rồi nhẹ nhàng đẩy cô ngã lên giường, giữ chặt lấy cô để chắc rằng cô không té. Một khi cô đã nằm phủ phục, tôi cầm nắm tay Ana và nâng chúng qua khỏi đầu cô. “Đặt tay em trên này, đừng di chuyển chúng. Hiểu chứ?”

Cô nuốt nước miếng vào.

“Trả lời tôi.”

“Em sẽ không nhúc nhích đâu.” Cô nói, giọng khàn khàn.

“Cô bé ngoan.” Tôi không kiềm lòng được mà cười. Cô nằm ngay cạnh tôi, cổ tay bị trói chặt, yếu đuối. Và thuộc về tôi.

Thực ra vẫn chưa hẳn là điều tôi muốn, chưa thôi, nhưng sắp được rồi.

Hạ thấp người xuống, tôi hôn Ana nhẹ nhàng, để cô biết rằng tôi sẽ làm tương tự với mọi nơi trên cơ thể cô.

Cô thở dài quàn quai khi những nụ hôn của tôi trườn dần từ phía vành tai tới phần hõm vào dưới cổ cô. Tôi tưởng thưởng cho tiếng rên rỉ đầy cảm kích đấy. Đột ngột, cô nâng tay vòng qua cổ tôi.

Không, không. Điều này không được, cô Steele.

Liếc nhìn Ana, tôi đặt tay cô về đúng vị trí của chúng, trên đầu cô. “Đừng di chuyển tay em nữa, nếu không chúng ta sẽ phải bắt đầu lại.”

“Em muốn chạm vào anh.” Cô thì thầm.

“Tôi biết,” nhưng em không thể, “Đặt tay của em ở yên đi.”

Môi cô khẽ tách ra, lồng ngực phập phồng với hơi thở gấp gáp. Cô đang bị kích thích.

Tốt.

Tôi bắt đầu đưa những nụ hôn của mình chạy dọc cơ thể cô. Tay tôi thám hiểm vùng núi đôi của Ana, môi thì nóng dần đầy mãnh liệt. Một tay đặt trên eo cô, giữ cô nằm yên, tôi “viếng thăm” mỗi bên nhũ hoa của cô, mút và véo chúng nhẹ nhàng, phần khởi trước sự căng cứng như phản xạ của chúng.

Cô rên rỉ như một chú mèo, phần hông dịch chuyển.

“Giữ yên.” Tôi nói khẽ trên làn da mượt mà của cô. Tôi hôn tới tấp khắp eo cô, nơi lưỡi tôi đang bận khám phá mùi vị và độ sâu của lỗ rốn Ana.

“Ah,” cô rên lên rồi vặn vẹo.

Tôi phải dạy cô cách giữ yên mới được ...

Rằng tôi bầu vào da cô. “Hmm, em thật ngon miệng, Steele.” Tôi từ tốn nhéo vùng da giữa lỗ rốn và phía dưới của cô, rồi ngồi vào giữa chân cô. Nắm lấy phần cổ chân, tôi kéo dãn hai chân cô rộng ra. Như thế này đây, khỏa thân, yếu đuối, cô như một kì quan để ngắm nhìn vậy. Cầm chân trái cô, tôi bẻ cong đầu gối và đưa những ngón chân của cô chạm vào môi tôi, quan sát biểu hiện của cô khi tôi làm thế. Tôi hôn lên mỗi ngón chân, rồi cắn nhẹ chúng.

Mắt cô trở lên, miệng mở to thành hình chữ O hoa. Khi tôi cắn ngón chân út của cô mạnh hơn một chút, xương chậu của cô cong lên và cơ thể cô run rẩy. Tôi di chuyển lưỡi mình lên mắt cá chân cô. Cô nhắm chặt mắt, đầu cô nghiêng qua nghiêng lại phản ứng trước sự tra tấn của tôi.

“Ôi, làm ơn.” Cô van nài khi tôi cắn ngón út cô.

“Toàn những điều tốt cả, Steele.” Tôi trêu chọc.

Tới tận đầu gối cô, tôi vẫn không ngừng làm điều tương tự, liếm, mút, và cắn phần đùi trong của cô, dãn chân cô ra dần.

Cô run rẩy, xúc động ngay khi lưỡi tôi chạm vào phần tận cùng của đùi cô.

Ồ ... chưa đâu, cô Steele.

Tôi hướng sự chú ý về lại chân trái, hôn vào cắn nhẹ từ đầu gối lên trên đến gần khe của cô.

Cô căng lên khi tôi cuối cùng cũng ngồi vào giữa hai chân cô. Nhưng cô vẫn giữ tay ở yên.

Cô bé ngoan.

Nhẹ nhàng, tôi hích mũi lên và xuống vùng âm đạo của cô.

Cô vận vẹo lưng phần dưới cơ thể tôi.

Tôi dừng lại. Cô ấy thực sự cần học cách giữ yên một chỗ.

Cô ấy ngược mặt lên nhìn tôi.

“Em có biết mùi hương của mình say mê đến thế nào không, Cô Steele?” tôi day mũi vào đám lông mu của cô ấy, hít thật sâu. Ngửa đầu ra sau, cô ấy rên rỉ. Tôi thối thối vào đồng lông cho chúng dựng lên rồi xẹp xuống. Thì thầm tôi nói “Tôi thích thứ này.” Đã từ lâu rồi tôi chưa nhìn thật gần lông mu của một người phụ nữ. Kéo nó nhẹ nhẹ tôi nói. “Có thể chúng ta sẽ giữ nó.”

“Ôi, xin anh,” Cô ấy van vĩ.

“Hmm, tôi thích những khi em van xin tôi, Anastasia.”

Cô ấy kêu lên.

“Có qua có lại không phải kiểu tôi thường làm, Cô Steele.” Tôi thì thầm giữa hai đùi của cô ấy.

“Nhưng hôm nay em đã làm tôi hài lòng và đáng được thưởng.” Và tôi đè đùi cô ấy xuống, lưỡi thăm dò và bắt đầu xoay tròn nơi đó. Cô ấy rên lớn, thân người rướn lên ra khỏi giường. Nhưng tôi không dừng lại. Lưỡi tàn nhẫn càn quét, chân cô ấy căng cứng, ngón chân duỗi. Ah, cô ấy đã gần đến, tôi chậm chậm trượt ngón tay giữa vào bên trong. Cô ấy đã ướt. Ướt át và chờ đợi.

“Ôi, em yêu. Tôi thích mỗi khi em ướt át vì tôi.” Tôi bắt đầu di chuyển ngón tay, bên trong. Lưỡi tôi tiếp tục “hành hạ” nơi đó của cô ấy, hết lần này đến lần khác.

Thân người cô ấy căng cứng dưới thân tôi và gào to khi cơn khoái cảm đến ồ ạt.

Đúng

Tôi quỳ lên, tóm cái bao cao su. Một khi đã xong xuôi, tôi từ từ ấn sâu vào trong cô ấy.

Mẹ kiếp cô ấy thật tuyệt vời.

“Em cảm thấy thế nào?”

“Ồn. Tốt.” Giọng cô ấy khàn khàn.

Oh ... Tôi bắt đầu di chuyển, cảm nhận khi có cô ấy bao bọc tôi, bên dưới tôi.

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại, mỗi lúc một nhanh, lạc mất bản thân trong thân người phụ nữ này. Tôi muốn cô ấy tới một lần nữa, tôi muốn sự thỏa mãn của cô ấy, tôi muốn cô ấy vui.

Cuối cùng thì, thân người cô ấy căng cứng một lần nữa, rên lớn.

“Tôi vì tôi đi, em yêu.” Tôi ngót quãng, răng nghiến chặt và cô ấy cứ òa quanh tôi.

“Khá lắm.” Giọng khô khốc, thả lỏng một chút, hưởng thụ. Và nhanh chóng thúc vào trong cô ấy, giải tỏa trong sự mềm mại của cô ấy. Di chuyển tay chạm vào cổ tôi nhưng vì bị trói nên cô ấy không thể chạm vào tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi nằm lên tay, nhìn xuống cô ấy.

“Thấy khi chúng ta cùng nhau tốt như thế nào? Nếu em đồng ý là của tôi, nó sẽ tốt hơn rất nhiều. Tin tôi đi, Anastasia, tôi sẽ đưa em đến những nơi mà em không nghĩ sẽ có trên đời này.” Trán chúng tôi chạm nhau và tôi nhắm mắt.

Làm ơn hãy nói được.

Chúng tôi nghe tiếng nói bên ngoài.

Chuyện quái gì vậy?

Là Taylor và Grace.

“Khỉ thật! Là mẹ tôi.”

Ana co rúm người khi tôi rút ra khỏi cô ấy.

Trèo ra khỏi giường, tôi gỡ bao cao su, quăng vào sọt rác dưới sàn.

Mẹ tôi làm gì ở đây vậy chứ?

May mà có Taylor cản mẹ tôi. Ừ thì, bà ấy chắc sẽ bất ngờ lắm.

Ana vẫn còn nằm dài trên giường. “Đi nào, chúng ta cần phải thay đồ – đó là khi em muốn gặp mẹ tôi.” Tôi cười với Ana khi tôi mặc nhanh quần jeans vào. Cô ấy trông dễ thương thật.

“Christian – em không cử động được.” Co ấy nói giọng phản đối nhưng cũng đang tủm tỉm cười.

Cúi xuống tôi cởi gút và hôn lên trán cô ấy.

Mẹ tôi chắc sẽ vui mừng lắm.

“Lại một lần đầu tiên nữa.” Tôi thì thầm, không thể ngăn mình cười.

“Em không có quần áo sạch ở đây.”

Tôi chồng cái áo thun trắng, cô ấy đã ngồi dậy khi tôi quay người lại, ôm gối. “CÓ lẽ em nên ngồi lại.”

“Ôi không, em đừng,” Tôi cảnh báo. “Em có thể mặc cái gì đó của tôi.”

Tôi thích cô ấy mặc đồ của tôi

Cô ấy xịu mặt xuống.

“Anastasia, ngay cả khi em mặc bao bố thì em vẫn xinh đẹp. Đừng lo. Tôi muốn em gặp mẹ tôi. Thay đồ đi. Tôi sẽ xuống dưới tầng và trấn an bà ấy. Tôi mong em sẽ xuống dưới trong vòng năm phút nữa, không thôi tôi sẽ đích thân vác em xuống dù em có mặc gì đi nữa. Áo thun của tôi thì trong tủ kéo còn áo sơ mi thì trong tủ tường. Cứ tự nhiên.”

Mắt cô ấy mở to.

Đúng, tôi đang nghiêm túc, em yêu.

Cảnh báo cô ấy với cái nhìn sắc bén, tôi mở cửa và đi ra ngoài tìm mẹ mình.

Grace đang đứng giữa hành lang, Taylor đang nói chuyện với bà ấy. Mặt bà ấy sáng lên khi nhìn thấy tôi. “Con yêu, mẹ không biết là con có người yêu đấy.” bà ấy thốt lên, và nhìn co1ve3 hơi ngượng ngùng.

“Chào mẹ.” Tôi hôn lên má bà. “Tôi sẽ tiếp mẹ tôi.” Tôi nói với Taylor.

“Vâng, Ngài Grey.” Anh ta gật đầu, hơi mất bình tĩnh, đi thẳng vào phòng làm việc của anh ta.

“Cảm ơn cậu, Taylor.” Grace gọi với theo, rồi dành mọi sự tập trung lại cho tôi. “Tiếp mẹ sao?” Bà quở trách. “Mẹ đang đi mua sắm trên phố và nghĩ rằng sẽ ghé qua uống café.” Bà dừng lại. “Nếu ta biết con không ở một mình ...” Bà nhún vai. Mẹ tôi vẫn thường hay ghé qua uống café và đang có một phụ nữ ở đây ... bà ấy chỉ là không ngờ đến.

“Mẹ sẽ gặp cô ấy ít phút nữa thôi.” Tôi nói, cho bà một sự tò mò. “Mẹ muốn ngồi không?” Tôi vẫy tay về phía trường kỉ.

“Cô ấy?”

“Vâng, thưa mẹ. Cô ấy.” Giọng tôi khô khốc và tôi gắng để không bật cười. Bà im lặng và đi lại trong phòng khách.

“Mẹ thấy con mới vừa ăn sáng,” Bà nói, nhìn đồng chảo chưa rửa.

“Mẹ muốn uống chút café không?”

“Không, cảm ơn con yêu.” Bà ngồi xuống. “Mẹ sẽ chỉ gặp ... bạn con và sẽ đi. Mẹ không muốn quấy rầy con. Ta cảm nhận rằng con đã quá vất vả khi nghiên cứu ngành nghề của con. Con làm việc vất vả quá con yêu. Mẹ nghĩ mẹ có thể giúp con.” Bà trông như đang hồi lỗi khi tôi ngồi xuống cạnh bà trên trường kỉ.

“Đừng lo.” Tôi hoàn toàn ngạc nhiên bởi phản ứng của bà. “Sao mẹ không đến nhà thờ sáng nay?”

“Carrick đi làm, cho nên chúng ta định sẽ đi buổi chiều. Mẹ nghĩ nó sẽ khó khi mong con cùng đi với chúng ta.”

Tôi nhướn mày hoài nghi. “Mẹ, mẹ biết con không hợp với chốn đây mà.”

Chúa và tôi đã quay lưng với nhau từ lâu lắm rồi. Bà thờ dài, nhưng Ana xuất hiện – mặc đồ cô ấy, đứng ngại ngần trước cửa. Sự căng thẳng giữa bà mẹ và con trai được tránh khỏi, tôi đứng dậy nhẹ nhõm. “Cô ấy đây rồi.”

Grace quay lại và đứng lên.

“Mẹ, đây là Anastasia Steele. Anastasia, đây là mẹ tôi Grace Trevelyan-Grey”

Họ bắt tay nhau.

“Rất vui được gặp con,” Grace nói hứng thú.

“Bác sĩ Trevelyan-Grey,” Ana nói lịch sự.

“Gọi ta là Grace là được.” Bà nói, lập tức trù mến và thân thiết.

Gì vậy? Đã thế rồi sao?

Grace nói tiếp, “Mọi người thường gọi ta là Bác sĩ Trevelyan, và Bà Grey là mẹ chồng ta.” Bà ấy nháy mắt với Ana, ngồi xuống. Tôi vỗ tâm đệm bên cạnh tôi và cô ấy tiến lại ngồi xuống.

“Hai đứa gặp nhau như thế nào?” Grace hỏi.

“Anastasia phỏng vấn con cho tờ Sinh Viên WSU vì con sẽ đến trao bằng ở đó tuần này.”

“Vậy tuần này con tốt nghiệp à?” Grace nhìn Ana.

“Dạ.”

Điện thoại Ana rung lên và cô ấy xin phép để trả lời điện thoại.

“Và con sẽ đọc diễn văn,” Tôi nói với Grace nhưng mọi sự chú ý đều lên người Ana.

Ai nói chuyện với cô ấy vậy nhỉ?

“Nghe này, José, đây không phải là lúc.” Tôi nghe cô ấy nói.

Tên nhiếp ảnh gia chết tiệt. Hắn ta muốn gì chứ?

“Mẹ để lại tin nhắn cho Elliot nhưng phát hiện ra rằng nó đang ở Portland. Mẹ đã không gặp nó từ tuần trước rồi,” Grace nói.

Ana cúp máy.

Grace nói tiếp khi Ana tiến lại gần, “... và Elliot gọi để nói con đã ở đó – mẹ đã không gặp con hai tuần rồi, con yêu.”

“Anh ta vẫn còn ở đó sao?” Tôi hỏi.

Tên nhiếp ảnh gia chết tiệt đó muốn gì đây?

“Mẹ nghĩ ta có thể cùng nhau ăn trưa, nhưng ta thấy rằng con đang có một kế hoạch khác rồi, và ta không muốn phá hỏng một ngày của con.” Grace đứng dậy, và tôi tự dưng thấy hài lòng rằng bà ấy có trực giác tốt và hiểu được tình huống. Bà chìa má cho tôi. Tôi hôn bà tạm biệt.

“Con sẽ phải đưa Anastasia về lại Portland.”

“Đương nhiên rồi con yêu.” Mặt bà sáng lên – và nếu như tôi không lầm, nụ cười yêu chiều với Ana.

Nó hơi khó chịu

“Anastasia, ta thật sự rất vui.” Grace nhìn và cầm tay Ana. “Ta mong là chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

“Bà Grey.” Taylor xuất hiện ở cuối phòng.

“Cảm ơn câu, Taylor.” Grace trả lời, và anh ta hộ tống bà ra khỏi phòng.

Ừ thì, nó khá thú vị.

Mẹ tôi luôn nghĩ tôi đồng tính. Nhưng bà ấy luôn luôn tôn trọng tôi nên không bao giờ hỏi.

Ừ, giờ thì bà ấy biết rồi đấy.

Ana đang dày vò môi dưới của cô ấy, lo lắng ... như cô ấy nên làm vậy.

“Tay nhiếp ảnh gia gọi sao?” Tôi nói hơi gắt gỏng.

“Đúng.”

“Hắn ta muốn gì?”

“Anh ta chỉ muốn xin lỗi, anh biết đấy – hôm thứ sáu.”

“Tôi hiểu rồi.” Có lẽ hắn muốn tiếp cận cô ấy lần nữa. Ý nghĩ đó khiến tôi nổi điên.

Taylor hắng giọng. “Ngài Grey, có một vấn đề với dự án giao dịch Darful.”

Khỉ. Đây là hậu quả của một buổi sáng không kiểm tra mail. Tôi đã trở nên quá gắn kết với Ana.

“Charlie Tango đã trở lại Boeing Field chưa?” Tôi hỏi Taylor.

“Vâng, thưa ngài.”

Taylor chào Ana với cái gật đầu. “Cô Steele.”

Cô ấy nở nụ cười với Taylor và anh ta rời đi.

“Anh ta có sống ở đây không? Taylor ấy?” Ana hỏi.

“Có”

Đi vào phòng bếp, tôi nhắc điện thoại và nhnh chóng kiểm tra mail.

Có thư đánh dấu từ Ros và vài tin nhắn khác. Tôi gòì cô ta ngay lập tức.

“Ros, vấn đề là gì?”

“Christian, chào. Báo cáo về Darful không khả quan mấy. Họ không thể đảm bảo an toàn cho vụ giao dịch, và Bộ ngoại giao không sẵn sàng phê chuẩn nếu không có hậu thuẫn của NGO.

Khỉ thật.

“Tôi không thể đặt họ vào nguy hiểm được.” Ros hiểu điều này.

” Chúng ta có thể thử và bổ sung thêm người.” cô ấy nói.

“Không, hủy đi – ”

“Nhưng còn giá cả thì sao?” Cô ấy phản đối.

“Chúng ta sẽ thả hàng.”

“Tôi biết ngay là anh sẽ nói vậy mà, Christian. Tôi đã nghiên cứu kĩ, nó sẽ rất đắt đỏ. Trong khi đó, containets sẽ đi từ Rotterdam đến Philly và chúng ta sẽ nhận hàng ở đó. Đó là tất cả.”

“Tốt.” Tôi gác máy. Nhiều sự ủng hộ từ Bộ Ngoại Giao sẽ tốt hơn. Tôi định gọi Blandino để bàn bạc nhiều hơn.

Chú ý của tôi chuyển đến Cô Steele, đang đứng giữa phòng khách, nhìn tôi thận trọng. Tôi cần trở lại với công việc chính. Đúng. Bản hợp đồng. Bước tiếp theo của cuộc thỏa thuận.

Trong thư phòng, tôi thu gom mọi giấy tờ, cho vào bì thư.

Ana vẫn đứng yên ở chỗ lúc này. Có thể cô nàng đang suy nghĩ về tay nhiếp ảnh gia ... tâm trạng của tôi liền đi xuống.

“Đây là bản hợp đồng.” Tôi đưa bì thư. “Đọc nó đi, và chúng ta sẽ bàn về nó vào tuần sau. Tôi nghĩ em nên lên mạng tìm kiếm thông tin để em biết những gì có liên quan.” Cô ấy nhìn xuống bì thư, mặt hơi nhợt nhạt. “Đó là khi em đồng ý, và tôi rất mong là em sẽ đồng ý.” Tôi nói.

“Tìm kiếm thông tin?”

“Em sẽ ngạc nhiên với những gì mình tìm thấy trên mạng.”

Cô ấy chau mày.

“Sao thế?” Tôi hỏi.

“Tôi không có máy tính. Tôi thường dùng máy tính ở trường. Tôi xem xem nếu tôi có thể dùng máy của Kate.”

Không máy tính? Làm sao mà một sinh viên lại không có máy tính? Cô ấy nghèo đến vậy sao? Tôi đưa cái bì thư cho cô ấy.

“Tôi chắc là tôi có thể, um – cho em mượn một cái. Thu gom đồ đạc đi, tôi đưa em về Portland và sẵn ăn trưa trên đường đi luôn. Tôi đi thay đồ.”

“Tôi đi gọi cuộc điện thoại.” Cô ấy nói giọng nhẹ nhàng và chần chừ.

“Cho tay nhiếp ảnh gia à?” Tôi gắt. Cô ấy nhìn tội lỗi.

Chuyện quái gì vậy? “Tôi không muốn san sẻ đâu cô Steele. Nhớ đấy.” Tôi đi ra khỏi phòng trước khi mình nói thêm gì nữa.

Có phải cô nàng đang cặp với hấn ta không?

Có phải cô ấy chỉ đang lợi dụng tôi hay không?

Khỉ.

Có lẽ đó chỉ là vì tiền. Ý nghĩ đó đè nén tôi ... nhưng cô ấy không cư xử như một tay đào mỏ. Cô ấy phản ứng khá dữ dội về chuyện quần áo. Tôi cởi quần jean, mặc quần hộp. Cà vạt Brioni của tôi nằm trên sàn. Tôi cúi xuống và nhặt nó lên. Cô ấy cũng khá thoải mái khi bị treo lên... Hi vọng, có hi vọng, Grey.

Tôi cho cái cà vạt đó và thêm hai cái nữa vô giỏ với tất, đồ lót và “áo mưa.”

Tôi đang làm gì vậy?

Trong thâm tâm tôi biết rằng tôi sẽ ở lại Heathman cả tuần sau ... để gần cô ấy. Tôi lấy vài bộ Com-lê và áo sơ mịcho Taylor mang đến cho tôi tuần sau. Tôi cũng cần một bộ âu phục cho buổi lễ tốt nghiệp.

Tôi mặc quần áo xong, vợ lấy cái áo khoác da, điện thoại tôi rung lên. Tin nhắn từ Elliot

‘Anh sẽ lái xe của chú về hôm nay

Hi vọng sẽ không phá hỏng kế hoạch của chú.’

Tôi nhắn lại.

‘Không. Em sẽ đến Portland bây giờ.

Nói cho Taylor biết khi nào anh đến nơi.’

Tôi gọi cho Taylor.

“Ngài Grey?”

“Elliot đang đi về bằng SUV, đến nơi khoảng trưa nay. Mang nó về Portland lại ngày mai giúp tôi. Tôi sẽ ở lại Heathman đến ngày trao bằng Tốt nghiệp. Tôi đã soạn một ít quần áo, khi đến anh mang theo cho tôi.”

“Vâng thưa ngài.”

“Và gọi bên hãng Audi. Tôi có thể sẽ cần chiếc A3 sớm hơn dự định.”

“Nó đã sẵn sàng rồi thưa ngài”

“Ồ, tốt. Cảm ơn anh.”

Vậy là xong vụ chiếc xe; giờ là vụ cái máy tính. Tôi gọi cho Barney, chắc là anh ta đang ở văn phòng, và tôi biết rằng anh ta có cả một bộ-sưu-tập máy tính bữa vậy mình.

“Ngài Grey?” Anh ta nhắc máy.

“Anh đang làm gì tại văn phòng vậy, Barney? Hôm nay là chủ nhật mà.”

“Tôi đang thiết kế cho cái tablet mới. Cái mớ pin mặt trời này đang làm tôi nổi điên đây.”

“Anh cũng cần phải có đời sống gia đình chứ.”

Barney thoáng muốn bật cười. “Tôi có thể giúp gì cho ngài đây, ngài Grey?”

“Chỗ anh có cái máy tính xách tay nào mới không?”

” Ở đây tôi có hai cái mới của Apple.”

“Tuyệt. Tôi cần một cái.”

“Vâng, không vấn đề gì.”

” Anh giúp tôi một tài khoản E-mail cho Anastasia Steele. Máy này là của cô ấy.”

” ‘Steal’ ghi như thế nào?”

“S.T.E.E.L.E.”

“Rồi”

“Tốt. Andrea sẽ liên lạc để nhận cái máy.”

“Vâng thưa ngài.”

“Cảm ơn anh, Barney – giờ thì anh về nhà đi”

“Vâng, thưa ngài.”

Tôi nhấn tin nhắn Andrea gửi cái máy đến địa chỉ nhà của Ana, rồi quay lại phòng khách. Ana đang ngồi trên trường kỉ, loay hoay sốt ruột với những ngón tay của mình. Cô ấy nhìn lên với cái nhìn cảnh giác.

“Sẵn sàng chưa” Tôi hỏi

Cô ấy gật đầu.

Taylor đi từ văn phòng ra. “Ngày mai.” Tôi nói với anh ta

“Vâng. Ngài đi bằng xe nào, thưa ngài?”

” Chiếc R8

“Đi xe cẩn thận, ngài Grey. Cô Steele,” Taylor nói, mở cửa phòng giúp chúng tôi. Ana căng thẳng khi chờ thang máy với tôi, răng dãn chặt làn môi dưới. Nó làm tôi nhớ đến những chiếc răng đó trên dương vật của mình.

“Có chuyện gì vậy, Anastasia?” Tôi hỏi, đưa tay kéo cằm cô nàng. “Đừng cắn môi nữa, không thì tôi sẽ giao cầu với em ngay trong thang máy này, không quan tâm ai sẽ bước vào đây đâu.” Tôi cau có. Cô ấy sốc, tôi đoán – dù đã cùng tôi trải qua bao nhiêu chuyện ... Tâm trạng tôi bay bổng bởi suy nghĩ đó.

“Christian, em có một chuyện.” Cô ấy nói.

“Sao nào”

Tôi nhấn nút xuống tầng hầm.

“Ừ ... Ừ thì.” Cô ấy lấp bắp, chần chừ, rồi so lại vai. “Em cần nói chuyện với Kate. Em có nhiều câu hỏi về chuyện đó mà anh thì đòi hỏi quá cao. Làm sao em hiểu được tất cả những chuyện anh cần em làm – ?” Cô ấy dừng lại, tìm kiếm từ ngữ để nói tiếp. “Em chỉ là không chắc lắm.”

Lại nữa sao? Ta đã thông qua chuyện này rồi mà. Tôi không muốn cô ấy nói chuyện này với bất cứ ai. Vì cô ấy đã kí bản NDA rồi mà, nhưng bây giờ cô ấy lại hỏi. Tôi nghĩ chắc hẳn nó rất quan trọng với cô ấy. “Cứ hỏi đi nếu cần nhưng chắc rằng cô ta không nói với Elliot về chuyện này.”

“Cô ấy sẽ không làm vậy đâu, và em cũng sẽ không nói những gì mà cô ấy nói với em về Elliot.” Cô ấy nói chắc chắn và tôi nhắc cô ấy rằng tôi không quan tâm đến đời sống tình dục của Elliot nhưng chấp thuận việc cô ấy nói về những việc chúng tôi đã làm. Bạn cùng phòng của cô ấy sẽ giết* tôi nếu cô ấy biết ý định thật sự của tôi là gì. (*nguyên văn: have my balls)

“Vâng.” Ana cười mỉm nói.

“Sẽ tốt hơn nếu nhanh chóng tôi có sự phục tùng của em và chúng ta có thể dừng lại việc này.”

“Dừng việc gì?”

“Em, thách thức tôi.” Tôi hôn nhanh lên môi cô ấy. Làn môi cô ấy khiến tôi dễ chịu hơn rất nhiều.

“Xe đẹp đấy,” bước đến bên chiếc R8 cô ấy nói.

“Tôi biết.” Tôi nhếch mép cười và nhận lại một nụ cười từ cô – trước khi cô ấy đảo mắt.

Tôi mở cửa cho cô ấy, tự hỏi tôi có nên bình luận về việc đảo mắt hay không.

” Đây là loại xe gì?” Cô ấy hỏi, khi tôi ngồi trước vô lăng.

“Nó là con Audi R8 Spyder. Hôm nay trời đẹp nên chúng ta có thể hạ mui xuống. Trong đó có cái mũ lưỡi trai đấy, hoặc là hai.”

Tôi nổ xe và gạt cần. “Bruce đáng yêu.” Tôi cười với Ana, và lái chiếc R8 ra khỏi bãi đỗ. Len lỏi ra khỏi dòng xe cộ trên tuyến đường I-5, chúng tôi hướng đến Portland. Ana im lặng lắng nghe giai điệu trên xe và ngắm cảnh ngoài cửa sổ. Rất khó cho tôi để hiểu được biểu cảm của cô ấy, dưới chiếc kính Wayfarers quá khổ và cái mũ Mariners. Gió lùa qua chúng tôi khi đi qua Boeing Field. Đến thời điểm này, cái cuối tuần này trải qua một cách khôn tưởng được. Nhưng tôi đã mong tưởng gì? Tôi nghĩ chúng tôi sẽ có một bữa ăn tối, bàn về hợp đồng, và rồi sao nữa ... ? Có thể, phát sinh quan hệ với cô ấy là điều không thể tránh khỏi.

Tôi nhìn qua cô ấy.

Đúng ... Tôi muốn cô ấy lần nữa.

Tôi ước gì mình hiểu được những gì cô ấy nghĩ. Cô ấy không biểu hiện gì nhiều nhưng cũng đủ khiến tôi hiểu một chút về cô nàng. Dù rằng ít kinh nghiệm nhưng cô ấy sẵn sàng để học. Ai có thể nghĩ rằng đằng sau vẻ ngại ngùng là một linh hồn của một mỹ nhân ngư* (*nguyên văn: the soul of a siren. Siren là người cá, mỹ nhân ngư. Ý nói một người phụ nữ quyến rũ, đầy đam mê.) Hình ảnh làn môi cô ấy trên dương vật của tôi hiện lên, khiến tôi cố kềm nén tiếng rên rĩ

Đúng ... Cô ấy hơn cả sự sẵn sàng tiếp nhận.

Suy nghĩ này cám dỗ tôi.

Tôi mong sẽ gặp lại cô ấy trước cuối tuần sau.

Dù bây giờ tôi đang khao khát được chạm vào cô ấy lần nữa. Vươn người, tôi đặt tay lên đầu gối của cô ấy.

“Em đói chứ?”

“Không đói lắm.” Cô ấy nhẹ nhàng đáp.

Chuyện này quá quen rồi.

“Em phải ăn, Anastasia. Tôi biết một nơi rất tuyệt gần Olympia. Chúng ta sẽ ăn ở đấy.”

CUISINE SAUVAGE khá nhỏ, bên trong đông đúc với vài gia đình đang thưởng thức bữa sáng muộn. Tay trong tay, chúng tôi theo người nữ phục vụ tới bàn của mình. Lần cuối cùng tôi đến đây là với Elena. Tôi tự hỏi rằng Elena sẽ nghĩ sao về Anastasia.

” Từ lâu rồi tôi không đến nơi này. Chúng ta sẽ không được chọn đâu – họ chỉ nấu những gì mà mình nuôi trồng được thôi.” Tôi nói, giả vờ nhăn nhó đáng sợ. Ana cười lớn.

Tại sao tôi lại cảm thấy như bay lên mười thước cao khi khiến cô ấy cười.

“Hai li pinot grigio,” Tôi nói với người phục vụ, đang nhìn tôi dưới cái mái ngói vàng. Điều đó rất khó chịu. Ana cau mày.

“Gì vậy?” tôi hỏi, thắc mắc liệu cô phục vụ đó cũng làm cô ấy bực mình.

” Em muốn Diet Coke”

Sao em không nói sớm? Tôi nhăn nhó. “Pinot Grigio* ở đây rất khá. Sẽ ngon khi kết hợp với mọi loại thức ăn.”

(* vang trắng)

“Mọi loại thức ăn sao?” mắt cô ấy tròn lên ngạc nhiên, hỏi.

“Đúng.” Và tôi nở một nụ cười theo thương hiệu của mình để cô ấy không chọn thứ cô ấy muốn uống.

Tôi chỉ là không quen hỏi ... “Mẹ tôi rất thích em.” Tôi nói, mong rằng lời nói này sẽ khiến cô ấy vui và nhớ về biểu hiện của mẹ tôi với cô ấy.

“Thật sao?” Cô ấy đỏ mặt nói.

“Ừ, đúng. Bà luôn nghĩ tôi là dân đồng tính.”

“Tại sao chứ?”

“Vì bà ấy chưa bao giờ thấy tôi đi với phụ nữ cả.”

” Trong cả mười lăm người bạn họ sao?”

” Em vẫn nhớ à. Không, không một ai trong số họ cả.”

“Ồ.”

Đúng... chỉ em thôi, em yêu. Suy nghĩ chẳng thể ngờ trước.

“Em biết đấy, Anastasia, đây cũng là cuối tuần với những điều đầu tiên của tôi.”

“Vậy sao?”

“Tôi chưa bao giờ ngủ với ai, chưa bao giờ quan hệ trên giường của mình, chưa bao giờ bay cùng cô gái nào trên Charlie Tango, chưa bao giờ giới thiệu cô gái nào với mẹ của mình. Em đang làm gì tôi vậy?”

Đúng. Em đang làm quái gì lên tôi vậy? Đây không phải là tôi.

Nữ phục vụ mang rượu, và ngay lập tức Ana nhấp một ngụm, mắt cô ấy sáng lên khi nhìn tôi. “Em rất thích cuối tuần này.” Cô ấy vui vẻ nhưng rụt rè nói. Tôi cũng thế, và tôi nhận ra mình chưa bao giờ tận hưởng một cuối tuần như vậy đã lâu rồi, từ khi Susannah và tôi kết thúc. Tôi nói vậy với cô.

“Quan hệ vani là gì?” cô ấy hỏi.

Tôi cười bởi câu hỏi chẳng thể ngờ tới và nó hoàn toàn không ăn nhập với chủ đề này giờ.

“Chỉ là, quan hệ tình dục bình thường, Anastasia. Không đả cựa, không đồ chơi.” Tôi nhún vai. “Em biết đấy – ừ thì, chắc chắn là em không biết rồi, nhưng nó là như vậy đấy.”

“Ồ” cô ấy nói, hơi bối rối.

Gì nữa đây?

Người phục vụ cắt ngang chúng tôi, đặt hai tô soup đầy rau xanh.

” Soup lá tầm ma *” (*nguyên văn: Nettle soup) cô ta nói, và đi vào bếp. Chúng tôi nhìn nhau, rồi nhìn vào tô soup. Ném thử một miếng cho chúng tôi hiểu rằng món này thật sự ngon. Ana khúc khích cười bởi cái biểu hiện cường điệu hóa nhẹ nhõm của tôi.

“Nghe dễ thương đấy,” Tôi nói nhẹ nhàng nói.

“Tại sao anh chưa bao giờ quan hệ vani trước đây? Có phải anh luôn làm những chuyện mình đã làm không?” cô ấy hỏi vẫn tò mò như mọi khi.

” Đại khái vậy.” Và rồi tôi tự hỏi mình có nên nói rõ chuyện này hay không. Hơn tất cả, tôi muốn cô ấy sẽ cùng với tôi, tin tôi. Tôi chưa bao giờ thật thà như vậy bao giờ, nhưng tôi nghĩ là mình có thể tin cô ấy nên tôi dẫn đo suy nghĩ lời mình sắp nói đây.

“Một trong những người bạn của mẹ tôi đã quyến rũ tôi khi tôi mười lăm.”

“Ồ.” Chiếc muỗng dừng lại trước miệng cô ấy.

” Cô ta có sở thích rất đặc biệt. Tôi đã là người phục tùng của cô ta sáu năm.”

“Ồ.” Ana thở ra.

“Nên tôi biết những gì liên quan, Anastasia.” Hơn những gì em hiểu được. ” Tôi đã không nhập môn tình dục học theo cách thông thường.” Tôi chẳng thể chịu đựng khi bị chạm vào. Tôi vẫn không thể.

Tôi đợi cho cô ấy nói gì đó nhưng cô nàng vẫn tiếp tục với tô soup của mình, nghiền ngẫm mớ thông tin này.

“Vậy anh chưa bao giờ hẹn hò với ai khi học đại học à?” cô ấy ăn xong phần ăn của mình và hỏi.

“Chưa.”

Nữ phục vụ chen ngang để dọn tô của chúng tôi. Ana đợi cho cô ta biến đi rồi hỏi. “Tại sao vậy?”

“Em thật sự muốn biết à?”

“Vâng.”

“Tôi không muốn vậy. Cô ta là những gì tôi muốn, tôi cần. Và hơn thế, cô ta sẽ dùng nhục hình với tôi.”

Cô ấy chớp mắt vài lần, tiếp nhận những thông tin này. “Vậy chứ nếu bà ta là bạn của mẹ anh, thì bà ta bao nhiêu tuổi?”

” Đủ lớn để chín chắn.”

“Anh vẫn còn gặp bà ta chứ?” cô ấy có vẻ sốc.

” Còn.”

“Anh vẫn còn ... er-” Cô ấy đỏ mặt, miệng méo xệch.

“Không,” tôi nói nhanh. Tôi không muốn cô ấy hiểu nhầm về quan hệ giữa tôi và Elena.

Tôi trấn an Ana. “Tôi và cô ấy là bạn tốt.”

“Oh. Mẹ anh biết chuyện này không?”

“Đương nhiên không.”

Mẹ tôi sẽ giết tôi – và cả Elena nữa.

Nữ phục vụ quay trở lại với món chính: thịt nai. Ana uống một hơi rượu. “Nhưng chuyện đó không xảy ra thường xuyên chứ?” Cô ấy ngó lơ đĩa thức ăn trước mặt.

“Thường xuyên đấy dù đôi khi tôi không gặp cô ta. Chuyện mà ... hơi khó. Nhưng cuối cùng thì tôi vẫn đi học và vào đại học. Ăn đi, Anastasia.”

“Em không thật sự đói, Christian.” Cô ấy nói.

Tôi nheo mắt. “Ăn đi.” Tôi thấp giọng, và cố gắng giữ bình tĩnh.

“Cho em nghỉ chút.” Cô ấy nói, thanh giọng thấp như của tôi.

Cô ấy có chuyện gì à? Elena sao?

“Được.” Tôi đồng ý, tự hỏi rằng liệu mình có nói cho cô ấy biết quá nhiều hay không, tôi ăn một miếng thịt nai.

Cuối cùng thì , cô nàng cũng cầm dao nĩa và bắt đầu ăn.

Tốt.

“Đó có phải là ... um ... mối quan hệ của chúng ta?” Cô ấy hỏi. “Anh ra lệnh cho em.” Cô ấy nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn.

“Đúng.”

“Em hiểu rồi.” Cô ấy vén tóc ra sau vai.

“Và hơn thế là em sẽ muốn tôi làm vậy với em đó.”

“Sẽ là một bước nhảy vọt đấy.” Cô ấy nói.

“Chắc rồi.” Tôi nhắm mắt. Tôi muốn cùng cô ấy làm những việc này, hơn bao giờ hết.

Tôi có thể nói gì đây, để cô ấy tin tưởng thử làm chuyện này?

“Anastasia, em hãy lắng nghe lòng mình. Hãy tìm hiểu và đọc bản hợp đồng. Tôi sẵn sàng bàn luận với em mọi khía cạnh của nó. Tôi sẽ ở Portland đến thứ Sáu nếu em có vấn đề gì cần phải bàn luận. Gọi cho tôi – có thể chúng ta sẽ cùng ăn tối – nghĩ xem, thứ Tư nhé? Tôi thật sự muốn làm chuyện này. Thật sự, tôi chưa bao giờ ham muốn thứ gì như tôi muốn làm chuyện này với em.”

Whoa. Nói hay đấy, Grey. Mà có phải mới vừa mới mời cô ấy hẹn hò không?

“Chuyện gì xảy ra với mười lăm cô gái đó?” Cô ấy hỏi.

“Nhiều yếu tố, nhưng đều không bền.”

“Và anh nghĩ em là người hợp với anh sao?”

“Ừ.”

Tôi mong vậy ...

“Vậy anh không còn gặp ai trong số họ sao?”

“Không, Anastasia, tôi là kiểu người chỉ một mối quan hệ trong một thời điểm thôi.”

“Em hiểu rồi.”

“Hãy tìm hiểu, Anastasia.”

Cô ấy buông nĩa và dao xuống, ám chỉ rằng cô ấy đã ăn xong rồi.

“Vậy thôi sao? Em chỉ ăn chừng đó thức ăn à?”

Cô ấy gạt đầu, đặt tay lên đùi, miệng mím lại ... và tôi biết là sẽ cuộc cãi vã khi thuyết phục cô ấy ăn xong phần ăn của mình trên đĩa. Chẳng thắc mắc sao cô ấy gầy như vậy. Chúng tôi phải làm gì đó về vấn đề ăn uống của cô ấy, nếu cô ấy đồng ý là của tôi. Mắt cô ấy dõi theo tôi khi tôi ăn phần ăn của mình, hai má dần dần ửng đỏ.

Ồ, sao vậy?

“Thứ gì tôi cũng đổi để biết em đang nghĩ gì ngay lúc này.”

Cô ấy chắc chắn đang nghĩ về chuyện ân ái. “Tôi có thể đoán.” Tôi trêu.

“Em mừng vì anh không đọc được ý nghĩ của em.”

“Không phải ý nghĩ của em, Anastasia, nhưng là thân thể của em. Cô ấy im lặng – trầm mình trong suy nghĩ – và nó như vậy trong suốt quãng đường về Vancouver. Tôi đã khiến cô ấy phải suy nghĩ và cô ấy cũng khiến tôi phải suy nghĩ về cô ấy.

Liệu rằng cô ấy có muốn làm điều này với tôi?

Khỉ thật, tôi mong muốn vậy.

Trời vẫn chưa sụp tối khi chúng tôi lái xe đến trước nhà Ana, mặt trời đang lặn dần, tỏa những tia nắng hồng lên rặng núi Helens. Ana và Kate sống ở một nơi có phong cảnh, tầm nhìn thật đẹp.

“Anh có muốn vào ngồi một chút không?” Cô ấy hỏi, sau khi tôi tắt động cơ.

“Không. Tôi còn có việc phải giải quyết.” Tôi biết nếu tôi đồng ý tôi sẽ vượt qua giới hạn của mình, tôi vẫn chưa sẵn sàng vượt qua giới hạn. Tôi không phải loại vật phẩm bạn trai – và tôi không muốn cho cô ấy bất cứ vọng tưởng nào về mối quan hệ với tôi.

Mặt cô ấy xịu xuống, nhìn đi chỗ khác.

Cô ấy không muốn tôi đi.

Bước tới, tôi nắm tay cô ấy và hôn lên đốt tay của cô ấy, hi vọng gỡ bỏ sự tổn thương vì sự từ chối của tôi.

“Cảm ơn em vì cuối tuần này, Anastasia. Khoảng thời gian đó ... rất tuyệt vời.” Cô ấy ngược đôi mắt sáng ngời lên nhìn tôi.

“Thứ tư nhé ?” Tôi nói tiếp. “Tôi sẽ đón em được không?”

“Thứ tư,” cô ấy nói, trong giọng nói của cô ấy không giấu được sự hi vọng

Khỉ thật. Đó không là buổi hẹn hò.

Tôi hôn lên tay cô ấy lần nữa, trèo ra khỏi xe, mở cửa cho cô ấy. Tôi phải rời khỏi cô ấy trước khi tôi làm điều gì khiến bản thân mình hối hận. Cô ấy ngồi sáng khi bước ra khỏi xe tôi, tôi thắc mắc vì sao cô ấy lại như vậy. Cô ấy bước ra khỏi cửa xe nhưng trước khi quay bước đi, cô ấy quay lại bất ngờ nói. “Ồ, nhân tiện, em đang mặc quần lót của anh.” Cô ấy nói trong niềm hân hoan, kéo lưng quần xuống để tôi thấy mấy chữ cái “Polo” và “Ralph” lộ ra khỏi lưng quần.

Cô ấy mặc quần lót của tôi!

Tôi choáng váng. Và lập tức tôi muốn thấy cô ấy trong chiếc quần lót của tôi ... chỉ mặc nó.

Cô ấy hất tóc ra sau, và bước đi vào căn hộ của mình, bỏ lại tôi như thằng khờ.

Lắc đầu, tôi trèo vào xe, khởi động xe, tôi chẳng thể nào ngăn mình khỏi nhếch miệng cười.

Tôi mong là cô ấy sẽ đồng ý.

GIẢI QUYẾT MỌI CÔNG VIỆC, tôi nhấp một ngụm Sancerre ngon lành, được đem lên bởi một cô phục vụ mắt đen. Lướt qua hòm mail, viết mail trả lời, làm tôi phân tán suy nghĩ về Anastasia. Và giờ thì tôi thấm mệt rồi. Là vì tôi đã làm việc năm tiếng đồng hồ rồi sao? Hay những màn quan hệ tối qua và sáng nay? Kí ức về quý cô Steele xâm chiếm trí óc tôi: trên Charlie Tango, trên giường của tôi, trong phòng tắm của tôi, nhún nhảy trong phòng bếp của tôi. Và nhớ ra rằng nó đều bắt đầu tại đây vào thứ Sáu ... và giờ thì cô ấy đang cân nhắc lời đề nghị của tôi. Cô ấy đã đọc bản hợp đồng chưa? Cô ấy có đang tìm hiểu và ghi thu hoạch không? Tôi kiểm tra điện thoại lần nữa xem có tin nhắn hay một cuộc gọi nhỡ nào không, nhưng, dĩ nhiên, không, không có gì cả.

Liệu cô ấy có đồng ý không?

Tôi mong rằng có.

Andrea gửi tôi địa chỉ hòm mail của Ana và nhắc tôi rằng máy tính xách tay sẽ được gửi vào sáng mai. Ghi nhớ điều đó, tôi soạn một e-mail.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Máy tính mới của em.

Ngày: 22 tháng 5 năm 2011 23:15

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi tin rằng em đã có một giấc ngủ ngon. Tôi mong là em sẽ sử dụng tốt chiếc máy này, như đã nói.

Tôi rất mong bữa tối thứ Tư.

Tôi rất vui lòng trả lời mọi câu hỏi của em qua email.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

E-mail không bị trả lại, địa chỉ này đúng là tồn tại. Tôi tự hỏi Ana sẽ phản ứng như thế nào sáng mai, khi cô ấy đọc nó. Tôi mong là cô ấy sẽ thích cái máy tính xách tay này, chắc rằng tôi sẽ biết được điều đó thôi.

Cầm quyển sách đang đọc dở lên, tôi ngồi xuống trường kỉ. Nó là quyển sách của hai nhà kinh tế nổi tiếng, người nghiên cứu vì sao suy nghĩ và hành vi của người nghèo lại hình thành. Hình ảnh của một người phụ nữ trẻ đang chải mái tóc dài, thẫm màu hiện lên trước mắt tôi; mái tóc người đó tỏa sáng đằng sau khung cửa sổ màu vàng nứt nẻ, và không khí xung quanh vương bụi trần. Người đó hát khe khẽ một câu ca, như một đứa trẻ.

Tôi rùng mình.

Đừng đến đó, Grey.

Tôi mở quyển sách và đọc.

85. Chương 8

Thứ hai, ngày 23 tháng 5 năm 2011

Đã quá một giờ sáng khi tôi mới bắt đầu leo lên giường. Chẳng hiểu sao tôi không ngủ được, cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà. Tôi khá mệt, nhưng lại cảm thấy rất thư giãn và ...hào hứng, mong đợi những gì tuần này sẽ mang lại. Tôi hi vọng vào một dự án mới : Quý cô Steele.

Đôi bàn chân tôi nện trên vỉa hè của Main Street khi tôi chạy về hướng con sông. Mới chỉ 6:35 sáng thôi nhưng mặt trời đã bắt đầu chiếu nhưng tia sáng mờ mờ xuyên qua những tòa cao ốc chọc trời. Những hàng cây bên vỉa hè xanh rì với những tán lá mùa xuân mới thay, không khí trong lành, con đường khá vắng vẻ. Tôi đã ngủ rất ngon. “O Fortuna” của Carmina Burana đang dội vào tai tôi. Hôm nay những con đường này có thể sẽ mở lối đến những điều không tưởng.

Cô nàng sẽ hồi âm email của tôi chứ?

Còn quá sớm, thật tình là quá sớm để hồi âm. Cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều so với mấy tuần trước, tôi chạy qua bức tượng con nai sừng tấm, tiến về hướng Williamette

Trước 7:45, tôi đã an vị trước laptop sau khi đã tắm táp và đặt bữa sáng. Tôi đã email cho Andrea để cô ấy biết tuần này tôi sẽ làm việc từ Portland và bảo cô ấy sắp xếp lại các cuộc họp để chúng có thể diễn ra thông qua điện thoại hoặc video trực tuyến. Tôi email Gail thông báo với bà ấy tôi sẽ không về nhà cho đến thứ năm. Tôi kiểm tra hộp thư đến và tìm thấy, giữa một đồng thứ linh tinh, một đề xuất cho dự án hợp tác với một xưởng đóng tàu ở Đài Loan. Tôi chuyển tiếp nó cho Ros để thêm vào hệ thống những-việc-phải-làm cần thảo luận.

Sau đó tôi chuyển sang một vấn đề đáng chú ý hơn: Elena. Cô ta đã nhắn tin cho tôi vài lần tuần trước nhưng tôi vẫn chưa trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: cuối tuần

Ngày: 23/5/2011 8:15

Đến: Elena Lincoln

Chào buổi sáng Elena,

Xin lỗi vì đã không trả lời tin nhắn ngay. Cuối tuần trước tôi khá bận và tuần này tôi lại ở Portland. Tôi cũng không biết về tuần sau nữa. Nếu tôi rảnh, tôi sẽ cho cô biết

Kết quả mới nhất của dự án chuỗi salon làm đẹp có vẻ hứa hẹn đấy.

Làm tốt lắm, quý bà

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi nhắn gửi và tự hỏi Elena sẽ làm gì với Ana và ngược lại...một tiếng ping báo hiệu một email được gửi đến

Là từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Máy tính mới của ngài (cho mượn)

Ngày: 23/5/2011 8:20

Đến: Christian Grey

Em ngủ rất ngon, cảm ơn – vì một lí do nào đó – thưa Ngài

Em hiểu rằng chiếc laptop này chỉ là mượn, không phải của em

Ana

“Ngài” với một chữ “N” viết hoa, cô ấy đang đọc, và, có thể lắm, cũng đang tìm hiểu và vẫn còn dám nói chuyện với tôi. Tôi cười toe toét một cách ngu ngốc vào cái email. Tin tốt thật đấy. Mặc dù cô nàng bảo tôi rằng chẳng muốn cái máy tính

Thật là đáng nản với cô gái này

Tôi lắc đầu, cảm thấy hứng thú lạ thường.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Máy tính mới của em (cho mượn)

Ngày: 23/5/2011 8:22

Đến: Anastasia Steele

Máy tính cho mượn. Vô thời hạn cô Steele

Nghe giọng điệu em chắc hẳn là đã đọc tài liệu tôi đưa em rồi

Có gì muốn hỏi không?

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn gửi. bao lâu nữa thì cô nàng mới trả lời lại nhỉ? Tôi trở lại với việc đọc email như là một sự xao nhãng trong khi chờ cô trả lời. có một bản tóm tắt của Fred, trưởng bộ phận phân chia hệ thống viễn thông, về sự phát triển của thanh năng lượng mặt trời – một trong những dự án nhỏ của tôi. Nó có vẻ có tiềm năng nhưng một vài dự án kinh doanh khác của tôi quan trọng hơn cái này nhiều và tôi rất hứng thú về nó. Mang lại những công nghệ có thể đáp ứng và chi trả được đến với thế giới thứ 3 mới là thứ tôi quyết tâm hướng đến kìa

Có một tiếng ping phát ra từ laptop của tôi

Một email khác từ quý cô Steele

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Yêu cầu phải tập trung cao độ

Ngày: 23/5/2011 8:20

Đến: Christian Grey

Em có rất nhiều câu hỏi, nhưng không phù hợp để hỏi qua email, và một số người trong chúng ta phải làm việc để kiếm sống.

Tôi không cần một chiếc laptop với hạn sử dụng là vô thời hạn

Nói chuyện sau, ngày tốt lành, thưa ngài.

Ana

Giọng điệu của cô nàng làm tôi bật cười, nhưng có vẻ cô nàng phải làm việc, vì vậy đây có lẽ đây là email cuối cùng. Thái độ lưỡng lự nhận cái máy tính chết tiệt của cô nàng thật phiền phức. Nhưng tôi cho rằng, nó cho thấy cô gái không phải là người hám lợi. Cô không phải là mấy cô gái đào mỏ – hàng hiếm xung quanh những cô gái mà tôi biết... giống Leila

“Thưa ngài, tôi không xứng đáng với cái váy này”

“Có, cô xứng đáng. Nhận nó đi và không một lời nào nữa nhé. Hiểu chứ?”

“Vâng thưa chủ nhân”

“Tốt, kiểu này sẽ hợp với cô đấy”

Ah Leila. Cô ta là một người phục tùng giỏi. Nhưng cô ta trở nên quá xúc cảm mà tôi thì không phải là người đàn ông cho những chuyện như thế. May mắn là nó không kéo dài lâu. Cô ta đã kết hôn và hạnh phúc. Tôi quay lại với email của Ana và đọc lại nó.

Một số người trong chúng ta phải làm việc để kiếm sống

Cô gái đánh đá nhanh mồm nhanh miệng này ám chỉ rằng tôi không làm việc

Nhằm to rồi cưng

Tôi tiếp tục chú tâm vào bản tóm tắt khô khan của Fred trên màn hình và quyết định đính chính lại bản thân với cô nàng.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Máy tính mới của em (cho mượn lần nữa)

Ngày: 23/5/2011 8:26

Đến: Anastasia Steele

Sau nhé, em yêu

Tái bút : tôi cũng phải làm việc để kiếm sống mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhận thấy thật khó tập trung vào công việc khi mà cứ phải ngong ngóng mãi tiếng ping báo hiệu email mới. Khi nó đến, tôi ngược lên ngay lập tức – nhưng là từ Elena. Tôi thấy ngạc nhiên bởi một thoáng thất vọng lướt qua.

Từ: Elena Lincoln

Chủ đề: cuối tuần

Ngày: 23/5/2011 8:33

Đến: Christian Grey

Christian. Anh làm việc quá nhiều đấy. Có chuyện gì ở Portland vậy? Công việc?

ELENA LINCOLN

ESCLAVA – VÌ NHỮNG MỈ NHÂN NHƯ BẠN

Có nên nói cho cô ấy biết không? Nếu nói thì cô ấy sẽ gọi ngay lập tức kèm với rất nhiều câu hỏi và tôi thì vẫn chưa sẵn sàng tiết lộ những trải nghiệm cuối tuần vừa rồi. Tôi đánh nhanh một email trả lời là công việc rồi trở lại công việc đọc bản tóm tắt.

Andrea gọi tôi vào lúc 9h và chúng tôi cùng nhau xem qua lịch trình công việc. Bởi vì tôi đang ở Portland nên tôi bảo cô ấy sắp xếp một cuộc họp với hiệu trưởng và AVP của bộ phận phát triển kinh tế tại WSU để thảo luận về dự án áp dụng khoa học kỹ thuật vào canh tác mà chúng tôi mới tạo ra và sự cần thiết cho việc gây thêm quỹ vào những năm tài chính tiếp theo. Cô ấy đồng ý hủy tất cả các buổi giao lưu xã hội của tuần này và kết nối tôi đến buổi họp qua video trực tuyến đầu tiên của tuần.

Lúc 3h, tôi đang mải mê nghiên cứu vài biểu đồ thiết kế mà Barney đã gửi thì tôi bị gián đoạn bởi một cái gõ cửa. Sự gián đoạn khá phiền phức nhưng trong một khoảnh khắc tôi hi vọng đó là quý cô Steele. Là Taylor.

“Chào” Tôi hi vọng giọng của mình sẽ không để lộ sự thất vọng

“Tôi mang quần áo đến cho ngài rồi đây, ngày Grey” anh ta nói lịch sự

“Vào đi. Anh có thể treo nó vào trong tủ được không? Tôi đang chờ một cuộc gọi thoại tiếp theo”

“Chắc chắn rồi thưa ngài” Anh ta nhanh chóng đi vào phòng ngủ, mang một vài túi đựng com le và một túi vải.

Khi anh ta trở lại, tôi vẫn đang chờ

“Taylor, tôi không nghĩ sẽ cần anh vào mấy ngày tới đâu. Cứ nghỉ ngơi và đến gặp con gái của anh đi.”

“Ngài thật tử tế nhưng mẹ con bé và tôi-“ anh ta ngừng một cách ngại ngùng

“Ah. Giống vậy hả?” tôi hỏi

Anh ta gật đầu. “Vâng thưa ngài. Chỉ còn một vài thỏa thuận nữa thôi”

“Được rồi. Thế thứ tư ổn không?”

“Tôi sẽ hỏi. Cảm ơn ngài”

“Tôi có giúp được gì không?”

“Ngài giúp đủ rồi ạ”

Anh ta không muốn nói về nó. “Được rồi. tôi nghĩ là tôi cần một cái máy in. anh sắp xếp được không?”

“Vâng thưa ngài” Anh ta gật đầu rồi rời đi, đóng cánh cửa một cách nhẹ nhàng sau lưng, tôi cau mày. Hi vọng là vợ cũ sẽ không làm anh ta buồn. Tôi đứng ra chỉ trả tiền học phí cho con gái anh ấy như là một nguồn khích lệ nhỏ để anh ấy không bỏ việc; anh ta là một người tốt, tôi không muốn mất một nhân viên giỏi. Điện thoại reo lên thông báo cuộc gọi thoại của tôi với Ros và Senator Blandino.

Cuộc gọi cuối cùng kết thúc lúc 5:20. Duỗi mình trên ghế, tôi nghĩ về thành quả công việc ngày hôm nay. Lượng công việc tôi đã làm hôm nay, ngay cả khi không ở văn phòng, thật tuyệt vời. chỉ còn vài bản báo cáo nữa thôi là xong một ngày. Khi tôi nhìn ra cửa sổ, vào bầu trời chiều sớm, tâm trí tôi lại trôi dạt về một-người-có-tiềm-năng-trở-thành-người-phục-tùng

Tôi tự hỏi hôm nay ở Clayton thế nào, in giá cho dây cáp, đo chiều dài dây thừng. tôi hi vọng một ngày nào đó có cơ hội được sử dụng chúng với em. Dòng suy nghĩ gợi lên những hình ảnh cô nàng bị trói trong phòng giải trí của tôi. Tôi cho phép mình tận hưởng nó thêm một tí nữa sau đó gửi nhanh cho cô nàng một cái email. Mấy thứ chờ đợi, làm việc rồi email này khiến tôi thao thức. tôi biết cách để giải tỏa cái thứ năng lượng này nhưng trước hết phải biết chờ đợi

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Làm việc kiếm sống

Ngày: 23/5/2011 17:24

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele yêu quý,

Tôi hi vọng cô có một ngày làm việc thật tốt.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi thay lại đồ chạy bộ. Taylor còn mang thêm hai cái quần thể thao. Tôi chắc chắn rằng Gail đã bỏ thêm vào. Khi tôi hướng về phía cánh cửa, tôi kiểm tra email. Cô ấy đã trả lời.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Làm việc kiếm sống

Ngày: 23/5/2011 17:48

Đến: Christian Grey

Thưa Ngài

Tôi có một ngày hiệu quả ở chỗ làm

Cảm ơn

Ana

Cô ấy vẫn chưa làm bài tập về nhà. Tôi trả lời email lại.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Làm việc đi !

Ngày: 23/5/2011 17 :50

Đến: Anastasia Steele

Vui vì cô có một ngày tốt lành

Đang email nghĩa là đang không tìm hiểu

Chrisitan Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Không buồn rời khỏi phòng, tôi chờ hồi âm của cô. Cô ấy không để tôi chờ lâu

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Sự phiền toái

Ngày: 23/5/2011 17:53

Đến: Christian Grey

Ngài Grey, đừng email tôi nữa, để tôi có thể bắt đầu làm bài thu hoạch

Tôi cũng muốn thêm một điểm A nữa

Ana

Tôi cười lớn. Đúng. Điểm A đó là một chuyện khác nữa. Nhắm mắt lại, tôi thấy và cảm nhận đôi môi mềm mại kia xung quanh anh bạn nhỏ của tôi .

Khỉ thật.

Ép buộc những suy nghĩ hư hỏng của tôi về lại vị trí ban đầu, tôi nhấn gửi hồi âm và đợi

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mất kiên nhẫn

Ngày: 23/5/2011 17 :55

Đến: Anastasia Steele

Đừng email tôi nữa và làm bài thu hoạch đi

Tôi rất muốn cho cô thêm một điểm A nữa

Lần đầu rất xứng đáng ;)

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Cô nàng không trả lời ngay khiến tôi cảm thấy hơi hụt hẫng. tôi quay lại và quyết định sẽ chạy bộ. Nhưng khi tôi vừa mở cửa, tiếng ping quen thuộc ngừng tôi lại

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tìm hiểu trên Internet

Ngày: 23/5/2011 17:59

Đến: Christian Grey

Ngài Grey, có gợi ý nào về công cụ tìm kiếm không?

Ana

Khỉ! Tại sao tôi không nghĩ về vấn đề này nhỉ? Tôi có thể đã đưa cho cô nàng vài cuốn sách. Hằng hà sa số những website tràn vào đầu tôi nhưng tôi không muốn làm cô ấy sợ

Có lẽ cô ấy nên bắt đầu với thứ vani nhất

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mất kiên nhẫn

Ngày: 23/5/2011 18:02

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele, luôn luôn bắt đầu với wikipedia và không email trừ khi có câu hỏi. Hiểu chưa?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi đứng dậy khỏi bàn, thiết nghĩ cô nàng sẽ không trả lời nhưng như thường lệ cô gái làm tôi ngạc nhiên.
Tôi không thể cưỡng lại

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hách dịch

Ngày: 23/5/2011 18:04

Đến: Christian Grey

Vâng thưa Ngài

Ngài thật là hách dịch

Ana

Chuẩn đó chứ à

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Kiểm soát

Ngày: 23/5/2011 18:06

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, em không hiểu hết được đâu

Nhưng bây giờ có lẽ cũng được một phần

Làm việc đi

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Kiểm chế nào Grey. Trước khi cô ấy có thể xao nhãng tôi thêm nữa, tôi đã vọt ra khỏi cửa. với Foo Fighters dội vào tai, tôi chạy về hướng con sông. Tôi đã được chiêm ngưỡng Williamette vào lúc bình minh. Bây giờ tôi muốn quan sát nó vào ban đêm. Đêm nay thật là đẹp: các cặp đôi đang đi dạo bên bờ sông, một số thì ngồi trên bãi cỏ, một vài khách du lịch thì đạp xe quanh ngã tư. Tôi tránh họ, nhạc vẫn đang dội những âm bass mạnh mẽ vào tai tôi

Cô Steele có câu hỏi, cô ấy vẫn còn trong cuộc chơi – không phải là một cái “không”. Sự trao đổi email giữa tôi và cô ấy trao cho tôi hi vọng. Khi chạy dưới cầu Hawthorne, tôi nghĩ về sự thoải mái của em với từ ngữ hơn là nói chuyện trực tiếp với tôi. Có lẽ cô ấy thích kiểu này hơn, dù sao cô gái cũng đang học văn học anh mà. Tôi hi vọng khi trở về sẽ có một email đang đợi, có khi là câu hỏi, có khi là thêm nhiều trò nhanh nhẹn nhanh miệng của cô gái

Đúng. Đó là thứ tôi đang mong đợi

Khi chạy về hướng Main Street, tôi cho phép bản thân mình hi vọng cô ấy sẽ chấp nhận đề nghị của tôi. Suy nghĩ ấy thật là hào hứng, thậm chí còn tiếp thêm sinh lực cho tôi để chạy về Heathman.

Đã 8:15 khi cuối cùng tôi cũng ngồi vào bàn ăn. Tôi đã ăn cá hồi hoang dã Oregon vào bữa trưa, nhờ đặc ân của quý cô Mắt Đen và bây giờ thì tôi đang uống Sancerre. Laptop của tôi đang khởi động, chờ để kiểm tra email. Tôi nhặt bản báo cáo vừa mới in ra, về đất công nghiệp bị bỏ hoang ở Detroit. “Phải là Detroit cơ đấy” tôi cau mày và bắt đầu đọc

Vài phút sau, tôi nghe thấy tiếng ping

Một email với chủ đề “Bị sốc bởi WSUV”. Câu chủ đề làm tôi ngồi dậy

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bị sốc bởi WSUV

Ngày: 23/5/2011 20:33

Đến: Christian Grey

Okay, tôi xem đủ rồi

Rất vui khi được biết anh.

Ana

Khỉ

Tôi đọc lại lần nữa.

Mẹ kiếp

Đó là một chữ “Không” tôi nhìn chăm chăm vào màn hình trong hoài nghi

Như vậy thôi hả?

Không có thảo luận gì sao?

Chẳng có gì.

Chỉ “rất vui khi được biết anh”

Cái. Khỉ.Gì.Thế.Này?

Tôi tựa lưng vào ghế, ngậy người ra.

vui?

Vui

VUI

Cô ấy nghĩ nó còn hơn cả “vui” khi đầu cô ấy ngửa ra sau, lên đến đỉnh

Đừng có hấp tấp vậy Grey.

Có lẽ đây là một trò đùa.

trò đùa!

Tôi kéo laptop lại để viết hồi âm

Từ: Christian Grey

Chủ đề: VUI?

Ngày: 23/5/2011

Đến: Anastasia Steele

Nhưng khi tôi nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay tôi lượn lờ trên bàn phím. Tôi chẳng nghĩ được gì để nói cả.

Tại sao cô ấy lại gạt bỏ tôi một cách dễ dàng như thế?

Người đầu tiên đã cướp đi thứ quý giá của cô ấy

Bình tĩnh nào Grey. Thế mà định sẽ làm gì tiếp theo? Có lẽ tôi nên ghé thăm cô nàng, để chắc chắn rằng câu trả lời là “Không” có lẽ tôi nên thuyết phục cô ấy. Tôi chắc rằng mình không biết trả lời thế nào với email này. Có lẽ cô nàng đang gặp trở ngại với một số vấn đề. Tại sao tôi lại không đưa cho cô gái vài cuốn sách? Tôi không tin cái này! Em phải nhìn vào mắt tôi và từ chối!

Đúng. Tôi xoa cằm và nghĩ ra một kế hoạch, vài phút sau đó, tôi vào tủ đồ và lấy ra chiếc cà vạt.

Chiếc cà vạt thần thánh.

Cuộc thảo luận này chưa thể kết thúc được. tôi lấy vài cái bcs và đút nó vào túi sau, sau đó với lấy cái áo jacket và một chai rượu vang trắng trên quầy bar. Khi, là chai chardonnay, thôi kệ. giật lấy chìa khóa phòng, tôi đóng cửa và đi vào thang máy xuống tầng hầm để lấy xe

Khi tôi đỗ con R8 trước căn hộ nàng sống cùng với Kavanagh, tôi tự hỏi đây có phải là một nước đi thông minh. Tôi chưa bao giờ ghé nhà của người phục tùng trước đây, họ toàn đến với tôi. Tôi đang phá vỡ các ranh giới mà tôi đã đặt ra cho bản thân. Mở cửa xe và bước ra, tôi cảm thấy không yên. Thật là thiếu thận trọng và liều lĩnh. Nhưng tôi đã ở đây hai lần, dù chỉ là vài phút. Nếu cô ấy đồng ý, tôi sẽ phải điều chỉnh cho phù hợp với mong muốn của cô ấy. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu.

Bình tĩnh nào Grey

Mày ở đây vì cô gái nói “không”

Kavanagh trả lời khi tôi gõ cửa. cô ta có vẻ bất ngờ khi thấy tôi. “Chào Christian. Ana không báo trước rằng anh sẽ đến đây” cô ta đứng qua một bên để cho tôi vào. “ Cô ấy đang ở trong phòng. Tôi sẽ gọi cô ấy”

“Không. Tôi muốn làm cô ấy ngạc nhiên” Rồi tôi chìa vũ khí quen thuộc nhưng bao giờ cũng hiệu quả : một nụ cười sáng lòa có khi lại chẳng bằng sáng luôn thể giới của cô ta ấy chứ và đáp trả lại tôi, cô ta chỉ chớp mắt vài lần. whoa. Dễ đến thế thôi hả? Đờ có ai ngờ. chuyện này hay đây. “Phòng của cô ấy ở đâu?”

“Chỗ kia, phòng đầu tiên” cô ta chỉ vào cánh cửa cuối phòng khách

“Cám ơn”

Bỏ áo khoác và rượu vang ướp lạnh vào một trong mấy cái sọt, tôi mở cửa và thấy một con đường luồng với vài căn phòng. Tôi nghĩ phòng kia là phòng tắm nên tôi gõ cửa phòng còn lại. Sau một lúc, tôi mở cửa và Ana kia, đang ngồi trên ghế, đọc chăm chú vào cái gì trông như bản hợp đồng. Cô ấy đang đeo tai nghe, tay vô thức gõ theo nhịp của tiếng nhạc mà tôi không thể nghe thấy. Đứng đó một lúc, tôi ngắm nhìn cô ấy. Khuôn mặt cau lại vì tập trung, tóc tết và cô đang mặc đồ thể thao. Có lẽ cô ấy vừa chạy bộ tối nay hoặc có thể cũng đang chịu đựng một nguồn năng lượng thừa quá lớn. Ý nghĩ đó làm dịu tôi. Phòng cô nhỏ, ngăn nắp và có hơi “con gái”, tất cả đều màu kem trắng, xanh da trời nhạt và chìm trong cái ánh sáng tỏa ra nhẹ từ chiếc đèn bàn. Phòng hơi trống trải, tôi thấy một gói hàng có chữ Phòng của Ana trên đó. Ít nhất cô ấy còn có một cái giường đôi với ga trải giường trắng.

Ana đột nhiên nhảy lên, giật mình bởi sự hiện diện của tôi

Đứng tôi ở đây vì email của em đấy

Cô lòi tai nghe ra, thứ âm thanh nhỏ bé đó tràn vào căn phòng, đè bẹp sự yên lặng giữa chúng tôi

“Chào em, Anastasia”

Cô ấy cứ nhìn chăm chăm vào tôi, bất động, mắt mở to.

“Tôi cảm thấy email của em cần một sự hồi âm cá nhân” tôi cố giữ giọng bình thản. Mồm em mở ra và đóng lại, không nói nên lời

Cô Steele không nói nên lời. Tôi thích thế. “Tôi ngồi được không?”

Cô nàng gật đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi trong hoài nghi khi tôi ngồi lên giường cô

“Tôi tự hỏi phòng của em sẽ như thế nào” tôi phá vỡ sự yên lặng lạnh lẽo kia mặc dù tán nhảm không phải sở trường của tôi. Cô ấy nhìn quanh phòng như thể đây là lần đầu tiên thấy nó “ ở đây thật tĩnh lặng và bình yên” mặc dù tôi đang cảm thấy chẳng tĩnh lặng và bình yên chút nào. Tôi muốn biết tại sao cô ấy lại nói “không” với đề nghị của tôi mà chưa qua thảo luận nào hết

“Làm thế nào mà..?” thì thào cô nói rồi dừng lại, sự hoài nghi vẫn còn hiện rõ trong giọng nói của cô.

“Tôi vẫn đang ở Heathman” Cô ấy biết tin này rồi mà

“Anh có muốn uống gì không?” cô nàng kêu khẽ

“Không cảm ơn em” Tốt. Cô nàng có vẻ như về lại với trái đất rồi. Nhưng tôi muốn đề cập đến vấn đề bây giờ: cái email đáng báo động của cô nàng. “Vậy là rất vui được biết tôi hả?” Tôi nhấn mạnh cái chữ làm tôi phật ý nhiều nhất

Vui ? Giỡn tôi hả?

Cô nàng chăm chú vào đôi bàn tay mình, ngón tay gõ những nhịp nhẹ nhàng vào bắp đùi một cách lo lắng. “Em nghĩ anh sẽ trả lời bằng email” giọng cô hạ xuống, nhỏ bằng căn phòng của cô.

“Em cố ý cắn môi dưới phải không?” tôi hỏi, giọng nghiêm nghị hơn tôi dự kiến

“Em không nhận thức được là mình đang cắn môi” cô nàng thì thào, mặt tái nhợt

Chúng tôi nhìn chăm chăm vào nhau, không khí gần như muốn vỡ ra

Khỉ thật

Em có cảm thấy nó không Ana? Sự căng thẳng này. Sự cuốn hút này. Nhịp thở của tôi giảm đi khi thấy đồng tử cô mở rộng ra. Chậm rãi và đầy chủ ý, tôi với lấy tóc cô nàng và nhẹ nhàng kéo dây chun ra, xoa tóc tết của cô. Cô nàng chăm chú nhìn tôi, bị cuốn hút, mắt nàng không rời mắt tôi

“Em đã chạy bộ hả?” ngón tay tôi lần theo viền tai cô, với sự cẩn thận tuyệt đối, tôi kéo và bóp nhẹ vùng da căng nơi tai cô. Cô nàng không đeo khuyên tai nhưng tôi thấy có dấu bấm tai ở đây. Tôi tự hỏi một viên kim cương sẽ như thế nào nếu được tỏa sáng lấp lánh ở đây. Tôi hỏi cô nàng sao lại chạy bộ, giọng tôi trầm và chậm rãi trái ngược với hơi thở của cô nàng

“Em cần thời gian để suy nghĩ”

“Về chuyện gì Anastasia?”

“Anh”

“Và em quyết định rằng rất vui được gặp tôi à? Ý em là biết theo phương diện trên kinh thánh á?”

Má cô nàng hồng lên. “Em không nghĩ là anh biết kinh thánh đấy”

“Tôi đi học vào mỗi chủ nhật Ana, nó dạy tôi khá nhiều thứ”

Cách vấn đáp. Tội lỗi. Và Chúa đã bỏ rơi tôi rất lâu rồi

“Em không nhớ đã đọc cách kẹp núm vú ở đâu trong kinh thánh. Có lẽ anh được học từ một bản hiện đại nào chẳng?” cô nàng châm chọc, mắt ánh lên đầy vẻ khiêu khích

Ồi cái mồm leo lẻo kia

“Um, tôi nghĩ rằng tôi nên đến và cho em biết thế nào vui khi được biết tôi” sự thách thức rõ ràng trong giọng của tôi và bây giờ là giữa chúng tôi. Mồm cô nàng mở to trong ngạc nhiên, nhưng tôi đỡ lấy cằm và đóng nó lại “Thế ý của em thế nào, cô Steele?” tôi thì thào khi chúng tôi nhìn chăm chăm vào nhau

Đột nhiên cô ẩy lao vào tôi

Khỉ

Bằng một cách nào đó, tôi nắm lấy tay trước khi cô nàng chạm vào người tôi và xoay, đẩy cô nàng xuống giường bên dưới tôi, tay duỗi dài trên đầu. Cô quay mặt lại nhìn tôi, tôi hôn xuống dữ dội, lưỡi xâm nhập và giành lấy. Cơ thể cô nâng lên để hôn lại tôi với một sự cuồng nhiệt tương tự

Oh Ana, em làm gì với tôi thế này.

Khi thấy cô quần quai đòi nhiều hơn, tôi dừng lại và nhìn cô. Đến lúc để triển kế hoạch B rồi

“Tin tôi chứ?” tôi hỏi khi mắt cô nàng mở to

Cô nàng gật đầu một cách hăng hái. Tôi rút chiếc cà vạt từ túi quần sau để cô nàng có thể nhìn thấy nó và ngồi lên người cô, trói hai tay vào thanh đầu giường

Cô ngo ngoáy bên dưới tôi, thử độ chặt của dây nhưng dây trói giữ em lại. Không thể chạy trốn được nữa nhé. “Tốt hơn rồi đây” Tôi cười, một sự nhẹ nhõm len lỏi trong tôi vì cô đã ở vị trí đúng như tôi muốn. bây giờ thì cởi quần áo thôi

Nắm lấy bàn chân phải, tôi bắt đầu tháo giày thể thao của cô

“Không” cô nàng lăm lăm trong ngại ngần, cố gắng đẩy chân ra và tôi biết rằng bởi vì em đã chạy nên e không muốn tôi cởi giày. Cô ấy nghĩ rằng mùi hôi chân sẽ làm tôi quan tâm à?

Cưng à

“Nếu em còn ngo ngoáy, tôi sẽ trói chân em luôn đấy Ana. Nếu em làm ồn, tôi sẽ bịt miệng em lại. Yên nào. Katherine có thể đang nghe ở ngoài kia đấy”

Cô ấy ngừng lại. tôi biết rằng bản năng của tôi đã đúng. Cô nàng lo lắng về chân của mình. Khi nào thì cô ấy mới nhận ra những thứ đó không hề làm tôi bận tâm?

Tôi nhanh chóng cởi giày rồi tắt và cuối cùng là quần sau đó di chuyển để cô nàng nằm duỗi ra trên giường. Chúng tôi sắp tạo ra một đồng lộn xộn

Đừng có cắn đôi môi chết tiệt ấy nữa đi!

Tôi khê lướt ngón tay qua bờ môi em như là một lời cảnh báo đầy nhục dục. Cô nàng bấu môi nhưng trông lại giống một nụ hôn hơn làm tôi bật cười. Cô nàng là một sinh vật đẹp và đầy nhục cảm

Xong phần cô nàng. Đến lượt tôi cởi giày, tắt, và khóa quần cuối cùng là áo. Cô nàng nhìn tôi không rời mắt

“Tôi nghĩ em nhìn đủ rồi” Tôi muốn cô ấy đoán và không hề biết những gì sắp đến với mình. Tôi chưa bao giờ bịt mắt cô vì vậy lần này sẽ tính như là một lần tập luyện đó là nếu em nói đồng ý

Ngồi lên người cô ấy lần nữa, tôi với lấy gấu áo và kéo nó nhưng lại không cởi hẳn ra mà để nó ngang mắt cô: một tấm bịt mắt đầy hiệu quả

Cô ấy trông thật tuyệt vời. “Hmm cái này càng ngày càng trở nên tốt hơn. Tôi sẽ đi lấy đồ uống” tôi thì thầm và hôn cô. Cô nàng há hốc mồm khi tôi leo xuống. khi ra khỏi phòng, tôi để cửa hơi mở và tiến vào phòng khách để lấy chai rượu vang

Kavanagh ngược lên nhìn tôi từ chỗ cô ta ngồi, đang đọc gì đó, nhìn tôi với một sự ngạc nhiên. Đừng có nói với tôi cô chưa bao giờ thấy một người đàn ông cởi trần vì tôi sẽ không tin đâu “Kate, đá, cốc và đồ mở rượu ở đâu?” tôi hỏi, hoàn toàn lơ lửng cái biểu hiện đến chướng mắt của cô ta

“Um ở nhà bếp. Tôi sẽ lấy nó cho anh. Ana đâu rồi?”

Ahh lo lắng cho bạn hả?

“Cô ấy đang bận tí nhưng cô ấy muốn uống chút gì đó” tôi chộp lấy chai chardonnay

“Oh tôi biết rồi” tôi đi theo cô ta vào bếp, lấy vài cái li trên kệ. cũng chẳng còn nhiều li lắm, tôi cho rằng chúng đã được đóng gói lại cho việc di chuyển. Cô ta đưa tôi đồ mở rượu sau đó lấy trong tủ lạnh một khay đá và lấy đá ra

“Chúng tôi vẫn còn phải đóng gói khá nhiều đồ ở đây. Anh biết đấy Elliot sẽ giúp chúng tôi” giọng cô ta đầy chỉ trích

“Thật hả?” giọng tôi chẳng mấy hào hứng khi tôi mở nắp chai rượu. “Bỏ hộ đá vào li đi” tôi hất hàm về phía hai cái li “Đây là chardonnay. Nó sẽ ngon hơn nếu đi kèm với đá”

“Tôi cứ nghĩ anh là người thích uống vang đồ cơ” cô ta nói khi tôi đổ rượu vào cốc “Anh sẽ đến giúp Ana chuyển nhà chứ?” mắt cô ta ánh lên. Cô ta đang thách thức tôi

Làm cô ta ngậm mồm lại nào, Grey

“Không tôi bận rồi” tôi trả lời cụt ngắn vì cô ta đang chọc tức tôi, cố làm tôi cảm thấy tội lỗi, tôi quay lưng lại rời khỏi nhà bếp nhưng vẫn kịp thấy khuôn mặt không chấp thuận của cô ta

Biến đi Kavanagh

Tôi không bao giờ giúp Ana được. Giữa chúng tôi đâu có mối quan hệ đó. Bên cạnh đó, tôi đây bận quá.

Tôi trở lại phòng Ana và đóng cửa lại, đẩy Kavanagh và thái độ khinh người của cô ta ra khỏi đầu. Ngay lập tức, được nguôi ngoai với cảnh Ana Steele thở hổn hển và chờ đợi trên giường. Đặt li rượu trên bàn, tôi lấy gối thiếp ra khỏi túi quần và đặt nó bên cạnh li rượu rồi từ từ cởi quần ra, giải phóng anh bạn nhỏ

Tôi uống một ngụm rượu – thật ngạc nhiên, nó không đến nỗi nào – và nhìn Ana. Cô nàng vẫn chưa nói lời nào, khuôn mặt xoay về phía tôi, môi khẽ mở trong chờ đợi. Cầm lấy li rượu, tôi ngồi lên người cô. “Khát chưa, Ana?”

“Rồi ạ” cô nàng thì thào

Uống một ngụm, tôi cuối xuống hôn và đổ rượu vào miệng cô.

“Nữa không?” tôi hỏi

Cô nàng gật đầu và mỉm cười. tôi tiếp tục

“Đừng uống nhiều quá. Chúng ta đều biết tử lượng của em mà Anastasia” tôi trêu và cô nàng nở một nụ cười tươi tắn nhất. Cúi xuống, tôi để cô uống thêm một ngụm nữa và vẫn quần quai bên dưới tôi.

“Thế này có vui không?” tôi hỏi, chuyển sang nằm bên cạnh cô.

Cô ấy không trả lời, đột nhiên trở nên nghiêm túc. Môi hơi mở khi cô nàng hít thở sâu

Tôi lại nhấp một ngụm rượu, lần này là với hai cục đá nữa. Khi tôi hôn lên cô ấy, tôi đẩy thêm một mẩu đá nhỏ vào giữa hai bờ môi cô, rồi đặt lên làn da thơm ngọt ngào những nụ hôn mát lạnh từ cổ họng tới rốn. Tại đó, tôi lại đặt thêm một mẩu đá, và một chút rượu nữa.

Cô nàng hít vào một hơi thật sâu

“Bây giờ em phải nằm yên Ana, nếu em di chuyển rượu sẽ đổ ra giường đấy” giọng tôi trầm xuống và tôi hôn cô ấy lần nữa ở ngay trên rốn. Hông cô nàng di chuyển. “Ồ không cô Steele nếu em mà làm đổ rượu tôi sẽ phạt em đấy”

Cô nàng rên rỉ đáp trả và kéo sợi dây trói

Mấy thứ tốt đẹp cả, Ana ạ

Tôi giải thoát hai bầu ngực của cô khỏi áo lót, ngực cô săn lại và khá nhạy cảm. Đúng kiểu tôi thích. Một cách chậm rãi, tôi trêu chọc chúng với môi tôi

“Thế này có vui không?” tôi vừa thì thầm vừa nhẹ nhàng thổi lên một bên núm vú. Miệng cô chợt tách ra trong yên lặng “Ah”

Đưa thêm một mẩu đá vào miệng, tôi chậm rãi lần theo từ xương ức cho đến núm vú, xoay quanh một vài lần với mẩu đá đó. Ana rên lên từ phía bên dưới tôi. Chuyển cục đá vào bàn tay, tôi tiếp tục màn “tra tấn” với từng núm vú một với đôi môi mát rượi và những gì còn lại của cục đá đang dần tan ra trong tay tôi. Rên rỉ và thở hổn hển bên dưới tôi, cô đang căng cứng người lại nhưng lại cố gắng để giữ yên. “Nếu em làm đổ rượu, tôi sẽ không để cho em lên đỉnh đâu.” Tôi cảnh cáo.

“Ôi làm ơn. Christian. Làm ơn thưa ngài” cô nàng van xin

Oh nghe những lời ấy từ miệng cô nàng

Vẫn còn hi vọng

Đó không phải là từ “Không”

Tôi lướt những ngón tay trêu đùa dọc thân thể rồi hướng tới quần lót cô ấy. Đột nhiên hông cô cong lại, làm đổ rượu và mẩu đá giờ đã tan chảy ra khỏi rốn. Tôi di chuyển nhanh chóng để liếm, hôn và hút hết chúng khỏi người cô ấy.

“Oh cưng à, em đã di chuyển rồi, tôi sẽ làm gì với em đây?” tôi trượt ngón tay vào quần lót của cô nàng, tay khẽ lướt qua chỗ ấy

“Ah” cô nàng rên rỉ

“Oh em yêu à” tôi thì thào với sự tôn sùng. Em ướt át quá.

Thế nào? Đã thấy nó vui như thế nào chưa?

Cô ấy rùng mình khi tôi đẩy ngón trỏ và ngón giữa vào trong cô

“Em sẵn sàng sớm quá đấy” tôi thì thầm và đẩy ngón tay ra và vào, nhận lại một tiếng rên rỉ dài đầy ngọt ngào. hông cô bắt đầu nâng lên để gặp ngón tay tôi

Oh cô nàng cũng muốn nó

“Em là một cô gái tham lam” giọng tôi vẫn trầm và cô bắt kịp nhịp điệu tôi vừa tạo ra khi tôi bắt đầu xoay vòng vùng kín của cô với ngón trỏ, trêu chọc và đẩy tra tấn

Cô rên lên, cơ thể cong lên bên dưới tôi. Tôi muốn nhìn thấy mặt ủa cô nàng nên với tay kéo áo ra khỏi đầu em. Cô nàng mở to mắt, chớp mắt vài lần dưới ánh sáng mờ mờ.

“Em muốn chạm vào anh” cô nói, giọng khàn đầy ham muốn

“Tôi biết.” Hơi thở của tôi hoà quyện với môi cô, tôi hôn sâu, trong khi đó tiếp tục nhịp độ không ngừng nghỉ với các ngón tay và ngón cái của tôi. Cô có vị của rượu và sự ham muốn và Ana. Cô hôn lại tôi với một sự thèm khát mà tôi chưa hề thấy trước đây. Tôi nhẹ nhàng đỡ lấy đỉnh đầu cô, giữ ở nguyên một chỗ, rồi tiếp tục hôn cô và thoả mãn cô ấy bằng tay tôi. Tôi mới bắt đầu giảm nhịp độ của bàn tay khi đôi chân cô nàng căng cứng lại.

Không đâu cực cưng à vẫn chưa được lên đỉnh đâu

Tôi làm thế này thêm 3 lần nữa trong khi hôn đôi môi mềm mại và ngọt ngào của cô. Lần thứ 5 tôi giữ nguyên tay bên trong cô, ậm ừ nhẹ và chậm rãi bên tai cô ấy “Đây là sự trừng phạt của em. ở gần nhưng cũng rất xa. Thế này có vui không?”

“Làm ơn” cô nàng rên rỉ

Chúa ơi tôi thích nghe cô nàng van nài

“Tôi nên giao cấu với em thế nào đây Anastasia?”

Những ngón tay tôi tiếp tục di chuyển, và chân của cô thì bắt đầu run rẩy vì vậy tôi giảm chuyển động tay lại lần nữa

“Làm ơn” cô nàng thở gấp, giọng trầm đến nỗi tôi còn không nghe được

“Em muốn gì hả Anastasia?”

“Anh...ngay bây giờ” cô nàng van xin

“Tôi nên làm tình với em theo cách này? Cách này hay cách này nhỉ? Nhiều sự lựa chọn quá” tôi thì thầm. Rút tay ra, tôi với lấy cái bao cao su trên bàn và quỳ xuống giữa hai chân cô. Mất không rời, tôi cởi quần lót cô ra và quăng xuống sàn. Mắt cô nàng tối lại, đầy sự hứa hẹn và chờ đợi. Chúng mở to khi tôi đeo bao

“Thế này thì có vui không?” tôi hỏi, tay nắm lấy cậu nhỏ

“Em chỉ định nói đùa thôi”

Đùa á?

Cám.ơn.Chúa

“Nói đùa á?” tôi hỏi, tay vẫn lướt lên lướt xuống cậu nhỏ

“Vâng làm ơn Christian” cô gái van xin

“Thế em thấy có buồn cười không?”

“Không” giọng cô nhỏ đến nỗi tôi không nghe được nhưng tôi thấy đầu cô khẽ lắc. Tôi chỉ cần có vậy.

Nhìn cô ham muốn tôi ... tôi có thể bùng nổ ngay trong chính tay mình. Nắm lấy cô nàng, tôi lật úp lại, để cái mông xinh xắn kia lên trời. Kích thích quá đôi! Tôi vỗ mông cô rồi tiến vào trong.

Khỉ, cô nàng sẵn sàng quá

Cô siết chặt lại quanh tôi rồi hét lên khi lên đỉnh

Khỉ thật, nhanh thế sao

Giữ hông cô thật chặt, tôi ra vào thật nhanh và mạnh, đến cực khoái. Răng nghiến chặt, tôi lao vào cô tới tấp cho đến khi cô ấy sắp đến đỉnh lần nữa.

Nào Ana, lần nữa nào

Cô nàng rên rỉ và thì thào bên dưới tôi, những giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên lưng.

Đôi chân cô bắt đầu run rẩy. Cô nàng đến rất gần rồi.

“Nào Ana, lần nữa nào” tôi gầm gừ, và bằng một phép lạ nào đó, cơn cực khoái của cô len lỏi và xé toạc cả thân thể cô với sự hoan lạc và xuyên qua cả tôi. Không một lời nào, tôi đến đỉnh, phóng thích trong em.

Chúa ơi. Tôi đổ sập xuống người cô một cách mệt mỏi

“Cái này có vui không em?” tôi rít lên bên tai cô nàng và cố hít một hơi đầy không khí

Khi cô nằm thẳng trên giường, thở hổn hển, tôi rút ra khỏi cô và gỡ bao cao su ra. Tôi đứng dậy khỏi giường và nhanh chóng mặt đỏ. Khi xong xuôi, tôi với lấy cà vạt và cởi trói cho cô ấy. Cô nàng duỗi hai tay, các ngón tay và sửa lại áo ngực. Tôi kéo chăn lên đắp cho cô và nằm bên cạnh, chống lên khuỷu tay

“Vui thật đấy” cô nàng nói với một nụ cười tinh ranh

“Lại từ đó nữa” tôi cười tự mãn.

“Anh không thích từ đó hả?”

“Không. Nó chẳng tốt đẹp gì với tôi cả”

“Oh – Em không biết đấy nhưng có vẻ nó có một ảnh hưởng khá có lợi với anh”

“Bây giờ tôi là một ảnh hưởng có lợi hả cô Steele? Em có thể hủy hoại danh tiếng của tôi thêm chút nữa không?”

“Em không nghĩ có gì đó sai sót với danh tiếng của ngài” cô nàng thoáng cau mày

“Em nghĩ vậy á?” Bác sĩ Flynn hẳn sẽ có rất nhiều thứ để nói về vấn đề này đây

“Tại sao anh không thích được chạm vào?” Giọng cô ngọt ngào và êm dịu

“Vì tôi không thích” tôi hôn lên trán em và để xao nhãng em khỏi chủ đề này “Thế email đó chỉ là giỡn chơi thôi hả?”

Cô nàng chỉ nhìn tôi với một ánh mắt ngại ngùng và một cái nhún vai đầy hối lỗi

“Tôi biết rồi. Vậy em vẫn đang xem xét đề nghị của tôi chứ hả?”

“Đề nghị không mấy đáng đắn của anh hả? Vâng”

Tạ ơn chúa

Giao kèo giữa chúng tôi vẫn còn hiệu lực. Phải nói rằng sự nhẽ nhõm của tôi có thể chạm được là còn nhẹ, tôi còn nếm được nó cơ.

“Em có một vài vấn đề” cô nàng thêm vào

“Tôi sẽ rất thất vọng nếu em không có”

“Em định sẽ email chúng cho anh nhưng anh gián đoạn nó mất rồi”

“Kiểu làm tình gián đoạn á?”

“Thấy chưa? Em biết là anh có khiếu hài hước đâu đó mà” mắt cô ánh lên với một sự vui vẻ

“Một vài thứ thì nghe có vẻ vui Anastasia. Tôi đã nghĩ nó chấm dứt rồi – mà không cần qua thảo luận luôn”

“Em vẫn chưa biết nữa. Em chưa thể quyết định được, nhưng anh có thể hướng dẫn em không?”

Câu hỏi của cô làm tôi ngạc nhiên “ Em đã tìm hiểu rồi mà. Tôi không biết nữa, Anastasia. Tôi chưa từng hướng dẫn ai bao giờ”

“Anh có được hướng dẫn không?” cô nàng hỏi

“Có”

“Bởi bà Robinson hả?”

‘Bà Robinson ?’ tôi cười lớn. Anne Bancroft trong The Graduate “Tôi sẽ nói với cô ấy rằng em nói vậy; cô ta chắc sẽ thích lắm”

“Anh vẫn còn nói chuyện với bà ấy thường xuyên hả ?” giọng cô bỗng nhiên chua chát vì sốc và căm phẫn

“Ừ, và nó chẳng là thứ gì to tát cả”

“Em biết rồi” giọng cô nàng lạnh tanh. Cô ấy giận à? Tại sao chứ? Tôi không hiểu nổi. “Anh có người để nói chuyện về lối sống ấy mà em thì không được có à ?” Giọng cô nàng hờn dỗi và một lần nữa cô ấy lại nói trúng tim đen tôi

“Tôi chưa bao giờ nghĩ nó sẽ như thế cả. Bà Robinson là một phần của lối sống ấy. Tôi nói với em rồi, cô ta là một người bạn tốt. Nếu em thích, tôi có thể giới thiệu em với một số người phục tùng cũ của tôi. Em có thể nói chuyện với họ”

“Anh đùa hả ?”

“Không Ana” tôi bị bất ngờ bởi phản ứng dữ dội của cô và lắc đầu để củng cố thêm sự từ chối của mình. Chuyện người phục tùng mới nói chuyện với người phục tùng cũ về người thống trị của họ là hết sức bình thường

“Không. Em sẽ tự làm, cảm ơn anh” cô nàng khẳng khái và kéo lấy chăn lên đến cằm

Gì chứ? Em giận hả?

“Anastasia...Tôi...Tôi không có ý làm xúc phạm em”

“Không xúc gì nhưng rất kinh sợ”

“Sợ gì cơ?”

“Em không muốn nói chuyện với một trong số những người bạn gái cũ, nô lệ, người phục tùng hay bất cứ tên gì anh gọi họ đâu”

Oh

“Anastasia...Em ghen đấy hả?” giọng tôi có vẻ lúng túng ...bởi vì thật tình là tôi đang rất bối rối. Cô nàng đỏ mặt và tôi nghĩ tôi đã tìm được nguyên nhân khiến cô nàng cư xử vậy. Khỉ thật! Sao em có thể ghen được chứ?

Cùng à anh có một cuộc đời trước khi em xuất hiện đấy

Một cuộc đời rất sôi động

“Thế anh có ở lại không?” Cô nàng cắt ngang

Tất nhiên không rồi. “Tôi có hẹn ăn sáng tại Heathman ngày mai. Mà tôi cũng nói với em rồi, tôi không ngủ cùng với bạn gái, nô lệ, người phục tùng hay ai khác cả. Thứ 6 và thứ 7 tuần trước là ngoại lệ, nó sẽ không xảy ra nữa đâu”

Cô nàng mím môi lại với một vẻ mặt cứng đầu “Em mệt rồi”

Khỉ

“Em đang đuổi tôi đi đấy hả?”

Thế này chẳng giống cách mà tôi hay làm

“Vâng”

Cái quái gì thế này?

Bị tước hết vũ khí lần nữa bởi cô Steele. “Lại thêm một cái lần đầu nữa”

Bị đuổi. không thể nào tin nổi

“Em không muốn thảo luận thêm gì sao? Về bản hợp đồng?” tôi nói, cố tìm một lí do để ở lại lâu thêm chút nữa

“Không” cô nàng cau kỉnh. Sự giận hờn vu vơ của cô nàng đúng là phiền thật và nếu em là của tôi, thái độ đó sẽ khó mà được tha thứ

“Chúa ơi tôi muốn đánh cho em một trận ra trò sau đó em sẽ cảm thấy tốt hơn và tôi cũng vậy” tôi nói

“Anh không thể nói như thế được. Em vẫn chưa kí gì mà” mắt cô nàng ánh lên sự thách thức

Cưng à anh chỉ có thể nói mà không thể nào làm được nếu em không đồng ý. “Một người đàn ông có thể mơ Anastasia. Thứ 4 nhé?” tôi muốn cái này còn tại sao thì tôi cũng không biết; cô nàng hơi khó chiều. tôi hôn phớt em một cái

“Thứ 4” cô nàng đồng ý và tôi cảm thấy nhẹ nhõm lần nữa. “Em sẽ tiễn anh” cô gái thêm vào, giọng có vẻ đã nhẹ nhàng hơn. “Cho em vài phút” em đẩy tôi xuống giường mà mặc áo vào “Lấy hộ em cái quần” cô nàng ra lệnh, chỉ vào chúng

Woa. Cô Steele cũng có lúc hách dịch phết

“Vâng thưa quý cô” tôi nói, biết chắc rằng cô nàng sẽ không hiểu tôi đề cập đến cái gì. Nhưng cô nàng vẫn tròn mắt. Cô biết tôi trêu nhưng vẫn không nói gì, tiếp tục mặc quần vào.

Cảm thấy vẫn còn hơi sốc khi bị đá ra khỏi phòng cô một cách không thương tiếc, tôi theo chân cô ra cửa

Lần cuối chuyện này xảy ra là khi nào nhỉ?

Chưa bao giờ xảy ra

Cô nàng mở cửa nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào tay

Có chuyện gì thế?

“Em ổn chứ?” tôi hỏi, khẽ miết nhẹ bờ môi dưới của em với ngón cái. Có lẽ cô nàng không muốn tôi đi hoặc cô nàng đang mong tôi đi gần chết.

“Vâng” giọng cô nhẹ nhưng tôi không tin.

“Thứ 4” tôi nhắc nhở. Tôi sẽ gặp em sau. Tôi cúi xuống hôn, cô nhắm mắt lại. Tôi không muốn đi khi cô ấy cứ ngập ngừng ậm ừ thế này. Tôi giữ đầu cô và hôn mạnh bạo, cô ấy hôn đáp trả cuồng nhiệt

Cưng à đừng từ bỏ tôi. Cho chúng ta một cơ hội nào

Cô nàng nắm lấy cánh tay tôi, hôn đáp trả, tôi không muốn đi tí nào. Em làm tôi say xưa và bóng tối thì bị lu mờ trước người con gái đứng trước mặt tôi. Một cách lưỡng lự, tôi buông em ra và tựa đầu vào trán em.

Cô nàng thở hổ hển, cũng như tôi. “Anastasia, em đang làm gì tôi thế này?”

“Em cũng muốn nói điều tương tự với anh” cô thì thào

Tôi biết đã đến lúc phải đi rồi. có cái gì đó ở cô gái cuốn hút tôi và tôi không hiểu tại sao nữa. tôi hôn trán cô ấy và bước xuống đường, theo hướng con R8 đang đợi. cô nàng vẫn đứng đó nhìn tôi, không chịu vào nhà. Tôi mỉm cười, cảm thấy hài lòng vì em vẫn đang nhìn tôi khi tôi bước vào ô tô.

Khi tôi nhìn lại thì cô nàng đã biến mất

Khỉ gió! Không có nỗi một cái vẫy tay chào tạm biệt sao?

Tôi khởi động xe và bắt đầu lái về Portland, suy nghĩ lại những gì đã xảy ra giữa chúng tôi

Cô nàng email tôi

Tôi đến nhà cô nàng

Chúng tôi làm tình

Cô nàng ném tôi ra khỏi phòng trước khi tôi sẵn sàng đi.

Lần đầu tiên – um không hẳn là lần đầu – tôi cảm thấy mình bị lợi dụng vì tình dục. Nhưng chính cảm giác không dễ chịu lại gợi nhớ tôi về khoảng thời gian với Elena

Thần linh ơi! Cô Steele nhảy một bước lên top mà không hề nhận ra và vì quá ngu si nên tôi lại để chuyện đó xảy ra

Tôi phải xoay chuyển tình thế mới được. Mấy thứ nhẹ nhàng tình cảm này lộn xộn với cả phức tạp quá

Nhưng tôi muốn cô ấy. Tôi cần cô ấy kí nó

Có phải do theo đuổi cô kích thích tôi không? Hay do chính bản thân cô nàng?

Mẹ kiếp, không biết nữa nhưng sẽ sớm tìm ra vào thứ 4. Một điều tích cực là tối hôm nay khá là “vui” tôi cười tự mãn và đỗ xe tại gara của khách sạn

Khi trở về phòng tôi sà vào laptop

Tập trung vào thứ anh muốn, nơi anh muốn đến. chẳng phải đó là những điều Flynn hay nói sao?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tối nay

Ngày: 23/5/2011 23:16

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi rất mong nhận được những phản hồi của em về hợp đồng

Cho đến lúc đó thì, ngủ ngon nhé, cưng

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi muốn thêm cảm ơn vì một buổi tối tuyệt vời. Nhưng có vẻ không ổn lắm. Đẩy laptop sang một bên vì tôi biết rằng có lẽ Ana ngủ rồi, tôi quay lại việc đọc bản báo cáo về Detroit.

86. Chương 9

Thứ ba, ngày 24 tháng 5 năm 2011

Cứ nghĩ đến việc phải tham gia cuộc họp về thiết bị điện tử cho Detroit thật đáng nản. Tôi ghét cay ghét đắng Detroit. Ở đó chỉ toàn những kỉ niệm không mấy đẹp đẽ gì. Những kỉ niệm đến chết cũng không quên nổi. Chúng xuất hiện, chủ yếu về đêm, để luôn luôn nhắc nhở tôi là ai; tôi đến từ đâu.

Nhưng Michigan đang đem lại lượng thuế rất đáng khích lệ. Thật chẳng dễ dàng khi bỏ qua những gì bản báo cáo này đề nghị. Tôi vứt nó xuống bàn ăn và nhấp một ngụm Sancerre. Khỉ thật. Nó ấm quá. Đã trễ rồi sao? Tôi nên chớp mắt một chút. Khi tôi vừa đứng dậy và vươn vai một tí, có một tiếng ping từ máy tính. Một email. Có lẽ từ Ros, vì vậy tôi lướt qua nhanh

Là của Ana. Tại sao cô nàng vẫn còn thức?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Các phát sinh

Ngày: 24/5/2011 00:02

Đến: Christian Grey

Gửi Ngài Grey,

Dưới đây là những vấn đề của em. Em rất mong chờ cuộc thảo luận của chúng ta vào thứ 4

Những con số đề cập đến những điều khoản

Cô ấy đang đề cập đến những điều khoản á? Cô Steele đã xem qua hết. Tôi lấy trong tệp từ laptop ra một bản copy để tiện xem

HỢP ĐỒNG

Được thảo hôm nay,

ngày____tháng____năm 2011

(Ngày bắt đầu có hiệu lực)

Chúng tôi gồm:

Ông CHRISTIAN GREY, địa chỉ 301

Escala, Seattle, WA 98889 – “Người Áp Đặt”

Cô ANASTASIA STEELE, địa chỉ

1114 sw đường Green, căn hộ số 7,

Haven Heights, Vancourver, WA 98888 – “Người Phục Tùng”

CÁC BÊN THỎA THUẬN NHƯ SAU

Dưới đây là những điều khoản bắt buộc trong hợp đồng giữa Người Áp Đặt và Người Phục Tùng.

NHỮNG ĐIỀU KHOẢN CƠ BẢN GỒM:

1.1 Mục đích cơ bản của hợp đồng là cho phép Người Phục Tùng khám phá năng lực giới tính và ngưỡng an toàn trong sự tôn trọng liên quan đến nhu cầu,hạn chế cũng như sức khỏe của cô ấy.

1.2 Các điều khoản của hợp đồng sẽ diễn ra tự nguyện, bảo mật và có sự đồng thuận theo quy trình giới hạn và an toàn đã nêu trong hợp đồng này. Những quy trình giới hạn và an toàn bổ sung sẽ được lập thành văn bản.

1.3 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng đều phải đảm bảo rằng mình không bị các bệnh về tình dục, bệnh nan y, bệnh truyền nhiễm hay bệnh đe dọa đến tính mạng, không chỉ có HIV, mụn giộp, viêm gan. Nếu

trong thời gian thực hiện hợp đồng (sẽ được nêu dưới đây) và cả thời gian kéo dài hợp đồng, mỗi bên cần phải thăm khám cũng như có kiến thức về những bệnh này, bên nam và bên nữ chịu trách nhiệm thông báo lập tức cho đối tác và trong bất cứ hoàn cảnh nào trước khi có sự tiếp xúc thể xác giữa hai bên.

1.4 Bất cứ sự tiết lộ nào sẽ làm hợp đồng mất hiệu lực lập tức và mỗi bên đồng thuận chịu trách nhiệm hoàn toàn đối với bên kia về hậu quả của sự tiết lộ

2. VAI TRÒ

2.1 Người Áp Đặt sẽ chịu trách nhiệm về sức khỏe cũng như huấn luyện, hướng dẫn và thi hành kỷ luật đối với Người Phục Tùng. Bên nam sẽ quyết định trọng tâm của quá trình huấn luyện, hướng dẫn và thi hành kỷ luật này cũng như thời gian và địa điểm diễn ra, tuân thủ theo những điều khoản đã thỏa thuận về các giới hạn và quy trình an toàn đã được nêu trong hợp đồng này hoặc được thỏa thuận bổ sung theo điều 1.2 trên đây.

2.2 Nếu trong trường hợp Người Áp Đặt không thực hiện đúng các điều khoản đã thỏa thuận, Người Phục Tùng có quyền chấm dứt hợp đồng lập tức và từ chối tất cả những dịch vụ của Người Áp Đặt mà không cần thông báo.

2.3 Người Phục Tùng phải phục vụ và tuân phục Người Áp Đặt trong mọi việc. Theo các điều khoản đã thỏa thuận, bên nữ không được truy hỏi hay chần chừ trong việc đáp ứng và làm vui lòng Người Áp Đặt như được yêu cầu, đồng thời, bên nữ cũng phải chấp thuận không được truy hỏi hay chần chừ trước sự huấn luyện, hướng dẫn và thực hiện kỷ luật dưới bất cứ hình thức nào.

3. HIỆU LỰC VÀ THỜI HẠN

3.1 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng bắt đầu thực hiện hợp đồng vào ngày hợp đồng có hiệu lực, cần ý thức rõ bản chất và trách nhiệm của mỗi bên theo các điều kiện không có ngoại lệ.

3.2 Hợp đồng này có hiệu lực trong thời gian 03 tháng kể từ ngày có hiệu lực. Khi thời gian hợp đồng hết hiệu lực, các bên sẽ thảo luận hợp đồng xem những điều hai bên đồng thuận theo hợp đồng này đã hợp lý chưa. Mỗi bên có quyền đơn phương đề nghị mở rộng hợp đồng, bao gồm điều chỉnh thời hạn hợp đồng hoặc các thỏa thuận đã được lập ra theo hợp đồng. Nếu những điều khoản mở rộng này không được hai bên đồng thuận, hợp đồng sẽ chấm dứt và cả hai bên sẽ được tự do thoát khỏi các ràng buộc.

4. KHẢ NĂNG

4.1 Người Phục Tùng sẽ tự thu xếp để gặp Người Áp Đặt từ tối thứ Sáu đến chiều Chủ Nhật hàng tuần trong thời gian hợp đồng vào đúng giờ đã được Người Áp Đặt ấn định. Những thời gian ấn định khác sẽ được hai bên thỏa thuận không ngoài chủ đích của hợp đồng.

4.2 Người Áp Đặt có quyền sa thải Người Phục Tùng bất kể lý do và thời gian. Người Phục Tùng có thể đề đạt nguyện vọng trở lại bất kỳ lúc nào, nguyện vọng này đảm bảo được Người Áp Đặt xem xét chỉ theo đúng quyền hạn của Người Áp Đặt.

5. ĐỊA ĐIỂM

Người Phục Tùng phải tự thu xếp việc riêng vào các thời gian ấn định và chấp thuận những thời điểm bổ sung tại các địa điểm do Người Áp Đặt quyết định. Tất cả chi phí đi lại của Người Phục Tùng nhằm thực hiện hợp đồng sẽ được Người Áp Đặt chi trả.

6. CÁC ĐIỀU KHOẢN VỀ VAI TRÒ

Các điều khoản về dịch vụ sau đây đã được thảo luận và đồng thuận, sẽ được áp dụng cho cả hai bên trong suốt thời gian hợp đồng. Hai bên đều đồng ý rằng sẽ có những vấn đề nảy sinh không nằm trong các điều khoản hợp đồng cũng như các điều khoản về vai trò, những vấn đề này sẽ được thương lượng lại. Trong trường hợp đó, những điều khoản thêm vào phải được ghi rõ là bổ sung. Bất cứ điều khoản hoặc sự bổ sung nào cần phải có sự đồng thuận bằng văn bản và có chữ ký của hai bên cũng như không đi ra ngoài những điều khoản cơ bản ở mục 2-5.

NGƯỜI ÁP ĐẶT

6.1 Người Áp Đặt phải đặt sức khỏe và sự an toàn của Người Phục Tùng lên trên hết, bất kể lúc nào.

6.2 Người Áp Đặt chấp thuận Người Phục Tùng nằm trong sự kiểm soát, áp đặt và kỷ luật của riêng mình trong suốt thời gian hợp đồng. Người Áp Đặt có thể sử dụng cơ thể của Người Phục Tùng bất cứ lúc nào trong thời gian ấn định cũng như thời gian bổ sung đã được hai bên đồng thuận theo bất kỳ cách nào bên nam cho rằng thích hợp, tình dục hoặc mục đích khác.

6.3 Người Áp Đặt sẽ hỗ trợ Người Phục Tùng sự huấn luyện và hướng dẫn cần thiết để có thể phục vụ Người Áp Đặt tốt nhất.

6.4 Người Áp Đặt sẽ thiết lập một không gian ổn định và an toàn để Người Phục Tùng có thể thực hiện nghĩa vụ với Người Áp Đặt.

6.5 Người Áp Đặt có thể có biện pháp kỷ luật phù hợp để đảm bảo Người Phục

Tùng toàn tâm toàn ý với vai trò phụ thuộc vào Người Áp Đặt và hạn chế việc từ chối các huấn thị. Người Áp Đặt có thể đánh, khê tay, quất bằng roi hoặc kết hợp các biện pháp trừng phạt phù hợp, mục đích là thiết lập kỷ luật, để giải trí hoặc vì bất cứ lý do gì mà không bắt buộc phải giải thích.

6.6 Trong việc đào tạo và thiết lập kỷ luật, Người Áp Đặt sẽ đảm bảo không để lại bất kỳ dấu vết vĩnh viễn nào trên cơ thể Người Phục Tùng cũng như bất kỳ thương tích nào phải cần đến điều trị y tế.

6.7 Trong trường hợp bệnh tật hoặc bị thương, Người Áp Đặt sẽ chăm sóc Người Phục Tùng, trông chừng sức khỏe và sự an toàn, động viên, và nếu cần, yêu cầu sự can thiệp y tế nếu Người Áp Đặt xét thấy cần.

6.8 Người Áp Đặt sẽ duy trì tình trạng sức khỏe tốt của chính mình và can thiệp y tế nếu cần thiết nhằm đảm bảo không có gì đe dọa sức khỏe.

6.9 Người Áp Đặt không cho một Người Áp Đặt khác mượn Người Phục Tùng.

6.10 Người Áp Đặt có thể giam giữ, còng hoặc trói Người Phục Tùng bất cứ lúc nào trong thời gian ấn định hoặc thời gian bổ sung đã được hai bên đồng thuận vì bất cứ mục đích gì và trong thời gian mở rộng, tùy thuộc vào sức khỏe và sự an toàn của Người Phục Tùng.

6.11 Người Áp Đặt đảm bảo tất cả những dụng cụ phục vụ cho việc huấn luyện và thực hiện kỷ luật phải luôn sạch sẽ, an toàn và vệ sinh.

NGƯỜI PHỤC TÙNG

6.12 Người Phục Tùng chấp thuận Người Áp Đặt là người làm chủ, cần hiểu rằng cô ấy là một tài sản của Người Áp Đặt, cần phải làm vui lòng Người Áp Đặt suốt thời gian hợp đồng nói chung và đặc biệt là trong thời gian ấn định và những thời gian ấn định bổ sung đã được hai bên đồng thuận.

6.13 Người Phục Tùng sẽ tuân thủ những quy định được nêu rõ ở Phụ lục trong bản ghi nhớ.

6.14 Người Phục Tùng phải luôn duy trì tình trạng sức khỏe tốt, phải đề nghị hoặc tìm kiếm sự lưu ý về y tế bất cứ khi nào cần thiết, liên tục thông báo với Người Áp Đặt về bất kỳ dấu hiệu sức khỏe nào phát sinh.

6.15 Người Phục Tùng phải đảm bảo luôn uống thuốc tránh thai và đảm bảo phải uống đúng và khi được kê toa để tránh mang thai.

6.16 Người Phục Tùng phải chấp thuận không thắc mắc về bất cứ hành động rắn đe nào Người Áp Đặt thấy phù hợp và phải luôn ghi nhớ thái độ cũng như vai trò đối với Người Áp Đặt.

6.17 Người Phục Tùng sẽ tham gia bất cứ hoạt động tình dục nào Người Áp Đặt yêu cầu và sẽ làm mà không chần chừ hay tranh cãi.

6.18 Người Phục Tùng sẽ chấp nhận đánh, quất, khê, quật, đập hay bất cứ biện pháp kỷ luật nào Người Áp Đặt quyết định, không chần chừ, truy hỏi hay phản nản.

6.19 Người Phục Tùng sẽ không được nhìn trực diện vào mặt của Người Áp Đặt trừ khi được lệnh đặc biệt cho phép làm thế. Người Phục Tùng luôn nhìn xuống, luôn chấp nhận sự có mặt của Người Áp Đặt một cách im lặng và vị nể.

6.20 Người Phục Tùng luôn tự giác có hành vi lễ độ với Người Áp Đặt và luôn

gọi bằng Ngài, ông Grey hoặc những cách gọi tương tự khi trực diện với Người Áp Đặt.

6.21 Người Phục Tùng sẽ không được chạm vào Người Áp Đặt mà không có dấu hiệu cho phép làm như thế.

7. NHỮNG TỪ AN TOÀN

7.1 Người Áp Đặt và Người Phục Tùng nhận ra rằng Người Áp Đặt có thể đưa ra những đòi hỏi mà Người Phục Tùng không thể đáp ứng nổi về mặt thể chất, tinh thần, tình cảm, tâm lý hay những thương tổn khác vào thời điểm Người Áp Đặt yêu cầu. Trong những trường hợp đó Người Phục Tùng có thể sử dụng từ an toàn. Hai từ an toàn được dẫn ra dưới đây dựa trên mức độ trầm trọng của các yêu cầu.

7.2 Từ an toàn “Vàng” sẽ được dùng để lưu ý Người Áp Đặt rằng Người Phục Tùng đã gần hết ngưỡng chịu đựng.

7.3 Từ an toàn “Đỏ” sẽ được dùng để lưu ý Người Áp Đặt rằng Người Phục Tùng không thể chịu đựng thêm bất cứ đòi hỏi nào. Khi nói ra từ này, hành động của Người Áp Đặt sẽ chấm dứt hoàn toàn, có tác động ngay lập tức.

KẾT LUẬN

Chúng tôi ký tên dưới đây đã đọc và hiểu rõ các điều khoản của hợp đồng. Chúng tôi tự nguyện chấp thuận các điều khoản này và xác nhận điều đó bằng chữ ký dưới đây.

Người Áp Đặt Người Phục Tùng

Christian Grey Anastasia Steele

Ngày tháng năm Ngày tháng năm

PHỤ LỤC

Các quy định tuân phục:

Người Phục Tùng vâng lời Người Áp Đặt lập tức và tự nguyện, không chần chừ, ngang bướng. Người Phục Tùng chấp thuận bất kỳ hành vi quan hệ tình dục nào Người Áp Đặt cho là phù hợp và thấy hài lòng. Người nữ sẽ nhiệt tình nhập cuộc và không do dự.

Ngủ:

Người Phục Tùng cần đảm bảo ngủ ít nhất bảy tiếng một đêm khi không ở bên Người Áp Đặt.

Thực phẩm:

Người Phục Tùng sẽ ăn uống điều độ theo danh mục thực phẩm liệt kê để đảm bảo sức khỏe và thể trạng tốt. Người Phục Tùng không ăn vặt giữa các bữa, ngoại trừ ăn trái cây.

Trang phục:

Trong suốt thời gian hợp đồng có hiệu lực, Người Phục Tùng sẽ không mặc những trang phục chưa được Người Áp Đặt chấp thuận. Người Áp Đặt sẽ cung cấp chi phí trang phục cho Người Phục Tùng sử dụng. Người Áp Đặt sẽ tháp tùng Người Phục Tùng đi mua trang phục cho những dịp đặc biệt. Nếu Người Áp Đặt yêu cầu, Người Phục Tùng sẽ phục sức và trang điểm như Người Áp Đặt mong muốn suốt thời gian hợp đồng, cả khi có mặt Người Áp Đặt cũng như khi Người Áp Đặt cho là cần thiết.

Tập thể dục:

Người Áp Đặt sẽ bố trí một huấn luyện viên riêng cho Người Phục Tùng bốn lần một tuần, vài giờ mỗi lần tùy theo sự thỏa thuận giữa Người Phục Tùng và huấn luyện viên. Huấn luyện viên sẽ báo cáo cho Người Áp Đặt sự tiến bộ của Người Phục Tùng.

Chăm sóc cá nhân:

Người Phục Tùng đảm bảo giữ gìn cơ thể sạch sẽ, luôn cạo và/hoặc triệt lông. Người Phục Tùng sẽ đi thăm mỹ viện mà Người Áp Đặt chọn và quyết định thời gian cũng như thực hiện những trị liệu mà Người Áp Đặt cho là phù hợp.

Phẩm chất cá nhân:

Người Phục Tùng không có bất kỳ quan hệ tình dục nào với bất kỳ ai ngoại trừ Người Áp Đặt. Người Phục Tùng luôn cư xử tôn trọng và khiêm nhường. Người nữ phải ý thức rằng hành vi của cô ấy có thể trực tiếp ảnh hưởng đến Người Áp Đặt. Những tội lỗi, điều sai quấy cũng như cách cư xử kém của cô ấy đều được ghi lại khi Người Áp Đặt không có mặt. Mọi sai phạm những nội dung trên đây đều bị trừng phạt lập tức, nội dung trừng phạt sẽ do Người Áp Đặt quyết định.

PHỤ LỤC 2: NHỮNG GIỚI HẠN CỨNG

Không có những hoạt động liên quan đến lửa.

Không có những hoạt động liên quan đến hệ bài tiết và sản phẩm của chúng.

Không có những hoạt động liên quan đến kim tiêm, dao, kéo, xỏ lỗ hay máu.

Không có những hoạt động liên quan đến dụng cụ y tế phụ khoa.

Không có những hoạt động bao gồm trẻ em hay thú vật.

Không có những hoạt động để lại dấu vết vĩnh viễn trên da.

Không có những hoạt động khống chế nhịp thở.

Không có những hoạt động liên quan đến tiếp xúc trực tiếp dòng điện (dù là gián tiếp hay trực tiếp), ngọn lửa lên thân thể.

PHỤ LỤC 3: GIỚI HẠN MỀM

Phải được bàn luận và đồng ý giữa hai bên:

Người Phục tùng có đồng ý: Thủ dâm, kích thích dương vật, âm vật bằng cách liếm hoặc mút. Nuốt tinh dịch, quan hệ qua đường hậu môn?

Người phục tùng có đồng ý dùng: máy rung, dương vật giả hay các dụng cụ hậu môn, âm đạo khác?

Người Phục tùng có đồng ý: bị trói buộc bởi dây và còng da. Trói buộc bởi còng tay/ cùm/ xiềng xích. Trói buộc bởi băng keo? Người Phục tùng có đồng ý bị chế ngự bởi: trói tay lên đằng trước, trói cổ chân, trói khuỷu tay, trói tay ra đằng sau, trói đầu gối, cổ tay trói với cổ chân, ràng buộc với đồ vật cố định, nội thất, v.v... ràng buộc với thanh tách người, hệ thống treo?

Người Phục tùng có đồng ý: bị bịt mắt, bịt miệng?

Mức độ chịu đựng sự đau đớn mà Người Phục tùng sẵn sàng trải nghiệm? Trường hợp 1 là thích mãnh liệt và 5 là cực kì không thích: 1-2-3-4-5.

Người phục tùng có chấp nhận những hình thức đau đớn/phạt/không nghe lời: đánh đòn, quất bằng roi, cấn, kẹp bộ phận sinh dục, wax nóng, vọc nghịch bằng tay, kẹp núm vú, và những loại/phương pháp đau đớn khác.

Ưm ý kiến của cô nàng đây

Không biết vì sao chỉ ghi có lợi ích của tôi – chẳng hạn, để khám phá năng lực và giới hạn tình dục của tôi. Tôi chắc chắn mình không cần đến một hợp đồng mười trang cho điều đó. Chắc chắn nó còn phục vụ cho lợi ích của ngài nữa.

Công kích chuẩn lăm cô Steele

Như ngài đã nói, chúng ta chỉ có một bạn tình thôi. Tôi không hút chích, chưa từng truyền máu. Tôi có lẽ là bạn tình an toàn. Còn ngài?

Lại chuẩn nữa rồi cô Steele! Đến bây giờ tôi mới nhận ra đây là lần đầu tiên tôi không phải xem xét lại quá khứ tình dục của bạn tình. Lợi ích từ việc lên giường với gái còn trinh

2.2 Tôi có thể chấm dứt bất cứ lúc nào nếu thấy ngài đã vượt qua giới hạn cho phép – Được, tôi thích thế!

Tôi hi vọng chúng ta không bao giờ thảo luận vấn đề này nhưng đây không phải là lần đầu tiên nếu chúng ta bắt buộc phải thảo luận nó

2.3 Tuân phục ngài trong mọi việc? Chấp thuận không chần chừ các biện pháp kỷ luật của ngài? Chúng ta cần bàn về điều này.

3.2 Một tháng thử trước đã. Không phải ba.

Chỉ một tháng á? Không đủ lâu. Chúng ta có thể làm gì trong một tháng chứ?

3.1 Tôi không thể có mặt vào mỗi cuối tuần được. Tôi còn có cuộc sống của mình, hoặc sẽ có. Có lẽ chỉ nên ba trong bốn tuần thôi.

Để cô nàng có cơ hội ra ngoài gặp gỡ người đàn ông khác à? Sau đó sẽ nhận ra những thứ đã bỏ lỡ. Tôi không chắc lắm về điều này

6.2 Sử dụng cơ thể tôi theo cách quan hệ tình dục nào ngài thấy phù hợp hoặc những cách khác – làm ơn định nghĩa ‘những cách khác’

6.5 Toàn bộ nội dung hình phạt ở điều này. Tôi không chắc mình muốn bị đánh, quật hay các nhục hình. Tôi chắc chắn điều này đã vi phạm các điều từ 1.1 -1.4. Cũng vậy, “vì bất cứ lý do gì”. Điều đó có ích gì quá không – và ngài bảo với tôi, ngài không phải kẻ ác dam.

Khỉ thật! đọc tiếp nào, Grey

9 Không bao giờ ngài có cơ hội cho người khác vay mượn tôi. Nhưng tôi hài lòng vì thấy mọi việc trắng đen rõ ràng.

6.13 Các quy định. Ghi chú kỹ hơn ở phần dưới.

6.18 Biện pháp kỷ luật – vui lòng xem lại điều 6. 5 trên kia.

6.19 Tôi không được nhìn mặt ngài ư? Vì sao?

6.21 Tại sao tôi không được chạm vào ngài?

Các quy định:

Ngủ – Tôi đồng ý sáu tiếng.

Thực phẩm – Tôi không ăn những thứ được kê trong danh sách đâu. Bỏ qua danh sách thực phẩm hoặc bỏ qua tôi – giao dịch bất thành.

Um căng rồi đây

Trang phục – Tôi chỉ mặc trang phục ngài chọn khi nào ở chỗ ngài. Đồng ý?

Thể dục – Chúng ta đã thỏa thuận là ba tiếng rồi, ở đây vẫn ghi là bốn.

Những giới hạn mềm – chúng ta có thể xem qua tất cả chúng không?

Ngài vui lòng ấn định thời gian cụ thể cho cuộc gặp vào thứ Tư. Em phải làm việc đến 5h chiều

Ngủ ngon.

Ana

Thư trả lời của em là một sự nhẹ nhõm đối với tôi. Cô Steele rõ ràng đã suy nghĩ rất nhiều về nó, hơn tất cả những người phục tùng cũ của tôi. Cô nàng có vẻ thật sự chú tâm và có vẻ xem xét nó rất nghiêm túc. Xem ra chúng ta có rất nhiều thứ để thảo luận vào thứ 4 đây. Sự không chắc chắn tôi đã cảm thấy khi rời căn hộ của em biến mất thay vào đó là hi vọng vào một mối quan hệ. nhưng trước hết, cô nàng cần phải ngủ.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Các phát sinh

Ngày: 24 tháng 5 2011 00:07

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele

Quả là một danh sách dài. Sao em vẫn còn thức?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Vài phút sau, câu trả lời của cô đã xuất hiện ở hộp thư đến

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chong đèn đêm

Ngày: 24 tháng 5 2011 00:10

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Nếu ngài nhớ kỹ lại, em đang ghi chú danh sách này thì bỗng bị quấy rối, bị lôi lên giường bởi một cỗ máy kiểm soát chốt đi ngang qua.

Ngủ ngon.

Ana.

Câu trả lời của cô nàng làm tôi cười lớn nhưng ở góc độ nào đó, nó làm tôi cáu. Em mạnh bạo hơn trong email và có một khiếu hài hước nữa nhưng cô nàng cần ngủ

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thôi chong đèn đêm đi

Ngày: 24 tháng 5 2011 00:12

Đến: Anastasia Steele

VÀO GIƯỜNG NGAY, ANASTASIA

Christian Grey

CEO & cỗ máy kiểm soát, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vài phút trôi qua, khi tôi chắc chắn rằng cô đã đi ngủ, dựa vào những dòng in hoa của tôi, tôi bước vào phòng ngủ, mang theo laptop nhờ cô nàng có trả lời.

Khi đã an vị trên giường, tôi với lấy một cuốn sách và đọc. Nửa tiếng sau tôi vứt nó sang một bên. Tôi không thể nào tập trung nổi, tâm trí tôi cứ trôi dạt về Ana, về những gì cô ấy làm tối nay và email của cô ấy

Tôi cần phải nhắc nhở em về những gì tôi mong đợi ở mối quan hệ này để em không có những suy nghĩ lệch lạc. Tôi đã đi quá xa với ý định ban đầu của mình

“Anh có định đến và giúp Ana chuyển nhà không?” từng câu từng chữ của Kavanagh gợi nhắc tôi rằng những mong đợi thiết thực đã được đặt ra

Nhưng có lẽ, tôi có thể giúp họ chuyển nhà?

Không. Dừng ngay đi Grey

Mở laptop ra, tôi đọc lại những “vấn đề phát sinh” của cô gái, tôi cần phải điều chỉnh những mong muốn của cô nàng và cố gắng tìm một cách nào đó để diễn đạt điều tôi muốn

Cuối cùng, tôi đã có ý tưởng

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Các phát sinh của cô

Ngày: 24 tháng 5 2011 01:27

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele mến

Dưới đây là những nhận định của tôi về các phát sinh cô đã nêu, tôi thấy cần lưu ý cô về định nghĩa của từ phục tùng.

Biết phục tùng – tính từ

Có xu hướng hay sẵn sàng nhượng bộ; tuân phục một cách không chần chừ hoặc khiêm cung: những gia nhân đầy phục tùng.

Được đánh dấu bởi hoặc tỏ rõ sự nhượng bộ: một câu trả lời đầy phục tùng.

Nguồn: 1580-90; biết + phục tùng

Từ đồng nghĩa: thuận phục, dễ bảo, thuần tính

Từ trái nghĩa: khó bảo, cứng đầu

Làm ơn hãy nhớ những thứ này cho cuộc thảo luận ngày thứ 4

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vậy đó. Tôi hi vọng cô sẽ thấy nó thú vị, nhưng nó cũng làm rõ quan điểm của tôi. Với suy nghĩ đó, tôi tắt đèn bàn, đi ngủ và mơ

Tên của anh ta là Elliot. Anh ta lớn hơn tôi. Anh ta cười, hét và nói suốt cả ngày. Anh ta suốt ngày nói chuyện với bố và mẹ. Anh ta là anh trai tôi. Tại sao mà không nói thế ? Elliot cứ hỏi đi hỏi lại câu đó. “Mày bị ngốc hả?” Elliot lại hỏi hoài câu đó. Tôi nhảy lên người và liên hoàn tát vào mặt anh ta. Anh ta khóc. Anh ta khóc nhiều đến nỗi. Tôi không khóc. Tôi không bao giờ khóc. Mẹ đang cãi với tôi. Tôi phải ngồi dưới cầu thang. Tôi phải ngồi rất lâu. Nhưng kể từ đó Elliot không bao giờ hỏi tại sao tôi không nói nữa. Nếu tôi siết nắm tay lại, anh ta liền bỏ chạy ngay lập tức. Anh ta sợ tôi. Vì anh ta biết tôi là một con quái vật

Khi trở về từ cuộc chạy bộ, tôi kiểm tra email trước khi tắm. Không có gì từ cô Steele cả. Mới 7 :30 sáng thôi. Có lẽ vẫn còn quá sớm

Grey, bình tĩnh nào. Phải lấy lại phong độ chứ

Tôi nhìn chăm chăm vào thằng khốn mắt xám đang nhìn tôi qua gương khi đang cạo râu. Không được vậy nữa. Hôm nay tạm quên cô nàng đi

Tôi có một công việc để làm và một cuộc họp sáng để tham gia

“Freddie bảo Barney có lẽ sẽ gửi cho anh mẫu đầu tiên của chiếc máy tính bảng trong vài ngày nữa” Ros bảo tôi thông qua gọi video trực tuyến

“Hôm qua tôi đã nghiên cứu mấy cái biểu đồ. Chúng có vẻ khá ấn tượng nhưng tôi không chắc rằng chúng ta đã có thể nắm bắt được nó. Nếu chúng ta làm vậy, sẽ không có gì đảm bảo những công nghệ đó sẽ đi về đâu và chúng có thể làm được những gì ở các nước đang phát triển”

“Nhưng cũng đừng quên thị trường trong nước” Ros xen vào

“Tất nhiên”

“Christian, Anh sẽ ở lại Portland bao lâu?” Ros nghe có vẻ chán nản “Có chuyện gì đang xảy ra ở đó vậy?” Nhìn vào webcam, sau đó cô ấy lại cố nhìn chăm chăm vào màn hình để xem xét biểu hiện của tôi

“Một sự hợp tác” tôi không thể giấu nổi nụ cười

“Marco có biết không?”

Tôi khịt mũi. Marco Iglis là trưởng bộ phận liên kết và tiếp nhận phân chia của công ty tôi. “Không. Không phải kiểu hợp tác ấy”

“Oh” Ros im lặng trong một khoảnh khắc và từ khuôn mặt cô ấy ánh lên vẻ ngạc nhiên

Ồ.Nhiệm vụ tuyệt mật

“Tôi hi vọng anh sẽ thành công” cô ấy cười tự mãn

“Tôi cũng vậy” tôi cũng nở một nụ cười tự mãn. “Bây giờ chúng ta nói về Woods được chưa?”

Năm trước, chúng tôi đã gặt hái được 3 công ty công nghệ. Hai công ty thì đang đi lên, vượt xa cả mong đợi và cái còn lại thì đang vật vã chống trời mặc dù những khởi đầu tích cực của Marco. Lucas Woods chịu trách nhiệm điều hành công ty đó, nhưng thực chất hắn chỉ là một kẻ ngốc – chỉ được cái mã chứ chẳng tài cán gì. Trong đầu hắn khi nào cũng chỉ biết đến có tiền vậy nên hắn đã mất tập trung và mất luôn cả chức điều hành khi cố gắng lấy công nghệ truyền tin. Tôi đã định mua rẻ công ty đang bị tắc trở về vốn liếng đó, rồi đem bán từng phần để kiếm lời, sa thải Woods, và liên kết công nghệ đó vào GEH

Nhưng Ros lại nghĩ Woods cần thêm thời gian – và chúng ta cũng cần thời gian để lên kế hoạch nếu chúng ta định thanh lí hoặc tạo ra một nhãn hiệu mới từ công ty của hắn. Nếu chúng ta làm vậy, thì nó sẽ lại liên quan đến một lượng thừa dư dất đỏ.

“Tôi nghĩ Woods đã có đủ thời gian để làm xoay chuyển cục diện cuộc chơi, nhưng hắn ta cứ cứng đầu không chịu chấp nhận thực tế” Tôi nhấn mạnh. “Tôi cần hắn ta biến đi và tôi muốn Marco tính toán mức phí thanh lí”

“Marco muốn tham gia vào cuộc gọi. Tôi sẽ bảo anh ấy đăng nhập vào”

Lúc 12h trưa, Taylor lái xe chở tôi đến WSU ở Vancouver để ăn trưa với hiệu trưởng, trưởng bộ phận khoa học môi trường, phó hội trưởng của ngành phát triển kinh tế. Khi chúng tôi vào hành lang dài, tôi không kiểm chế được nên nhìn xung quanh các học sinh xem thử có thấy cô Steele không. Chắc, không thấy cô ấy. Có lẽ cô nàng đang thu mình trong một góc nào đó của thư viện để đọc sách cổ điển. Ý nghĩ cô đang cuộn tròn đầu đó trong thư viện để đọc sách thật dễ chịu. Vẫn chưa có hồi âm cho email của tôi nhưng cô gái cũng có công việc của mình mà. Có lẽ sau bữa trưa chẳng

Khi chúng tôi dừng trước tòa hành chính. Điện thoại của tôi rung lên. Là Grace. Bà ấy không bao giờ gọi vào giữa tuần cả.

“Mẹ?”

“Chào con yêu. Con thế nào rồi?”

“Ồn ả. Con sắp tham gia một cuộc họp”

“Thư kí của con bảo là con đang ở Portland” Giọng của bà ấy tràn trề hi vọng

Khỉ thật! Bà ấy nghĩ tôi đang ở cùng Ana

“Vâng. Vì công việc ạ”

“Ana thế nào rồi?” Biết ngay mà!

“Theo những gì con biết thì khỏe, Grace. Còn gì nữa không ạ?”

Ồi chúa ơi! Mẹ tôi cũng là một trong số ít người nằm trong danh sách phải-sắp-xếp-sao-cho-vừa-ý của tôi

“Mia sẽ về nhà sớm một tuần, vào thứ bảy. Hôm đó mẹ có ca trực, bố con thì phải tham gia vào một cuộc hội thảo để trình bày danh sách hội thẩm cho tổ chức từ thiện và giúp đỡ.” Bà nói

“Và mẹ muốn con đi đón em ấy?”

“Con sẽ đi chứ?”

“Tất nhiên. Bảo con bé gửi cho con chi tiết của chuyến bay”

“Cám ơn con yêu. Gửi lời chào của mẹ đến Anastasia nhé”

“Con phải đi rồi. Chào mẹ” tôi gác máy trước khi bà ấy kịp hỏi thêm mấy câu ngượng ngập nữa. Taylor mở cửa xe

“Đón tôi lúc 3h nhé”

“Vâng, Ngài Grey”

“Ngày mai anh có đi gặp con gái không Taylor?”

“Có, thưa ngài” khuôn mặt anh ta ánh lên sự ấm áp và tình phụ tử đầy tự hào

“Ừ được rồi”

“Tôi sẽ đến đón ngài lúc 3h” Anh ta xác nhận

Tôi đi vào tòa nhà hành chính của trường đại học. Đây có lẽ sẽ là một bữa trưa dài lê thê

Tôi đã cố gắng không nghĩ về Anastasia Steele cả ngày hôm nay. Gần như thôi. Trong suốt bữa trưa, có vài lúc tôi tưởng tượng ra cảnh nàng trong phòng giải trí... Cô nàng gọi nó là gì nhỉ? Căn phòng Đỏ. Tôi khẽ lắc đầu, mỉm cười và kiểm tra email. Người phụ nữ đó có bút lực khá mạnh nhưng hôm nay chưa thấy gì từ cô nàng.

Tôi thay bộ vest ra và mặc đồ thể thao để chuẩn bị cho buổi tập gym. Khi vừa mới định bước ra khỏi phòng, tôi nghe thấy tiếng ‘ping’. Là cô nàng.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Các phát sinh của tôi... Thế còn của ngài?

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:29

Đến: Christian Grey

Thưa ngài

Xin nhớ thời điểm gốc của nguồn trích dẫn là năm 1580-90, tôi trân trọng nhắc ngài rằng thời điểm hiện tại là năm 2011. Từ đó đến nay là một khoảng thời gian rất dài rồi.

Tôi cũng mạo muội đưa ra một định nghĩa để ngài xem xét chuẩn bị cho cuộc gặp của chúng ta:

Sự thỏa hiệp – danh từ

Sự hòa giải giữa những cái khác biệt bằng cách nhân nhượng lẫn nhau; sự đồng nhất có được nhờ điều chỉnh các chỉ trích, các quan điểm mang tính xung đột hay công kích v.v. bằng cách điều chỉnh các yêu sách của các phía.

Kết quả của cuộc hòa giải.

Cái trung dung giữa những điều khác biệt: Kiến trúc cụm nhà này có sự thỏa hiệp giữa nhà trệt và nhà đa tầng.

Sự đương đầu, đặc là có tinh xả thân; dấn thân vào nguy hiểm, sự ngờ vực v.v.: một thỏa hiệp với tính chính trực của ai.

Ana

Thật là một sự ngạc nhiên. Một email đầy thách thức của Cô Steele. Nhưng cuộc gặp của chúng ta vẫn diễn ra. Đó là một sự nhẹ nhõm đối với tôi

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thế còn các phát sinh của tôi?

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:32

Đến: Anastasia Steele

Quan điểm vững vàng, tốt lắm, vẫn như mọi khi, cô Steele. Tôi sẽ đón cô tại nhà lúc 7: 00 ngày mai

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Điện thoại tôi rung lên. Là Elliot

“Này nhóc. Kate bảo anh quấy em về vụ chuyển nhà”

“Chuyển nhà nào?”

“Chuyển nhà của Ana với Kate ấy thẳng góc”

Tôi thở dài. Anh ta đúng là một thằng khốn lô thối. “Em không giúp được. Em phải đón Mia ở sân bay”

“Gi? Mẹ là không được hả? Còn bố thì sao?”

”Không. Mẹ mới gọi em sáng nay”

“Thôi đành vậy. Này mày không hề bảo anh là mày thân với Ana nhé. Đã gi-“

“Tạm biệt Elliot” tôi cúp máy. Đó không phải chuyện của anh ta và đang có một cái email chờ tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: 2011 – Phụ nữ có thể lái xe

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:40

Đến: Christian Grey

Thưa ngài

Tôi có xe. Tôi có thể tự lái. Tôi rất mong được gặp ngài ở đâu đó. Cụ thể chúng ta sẽ gặp ở đâu?

Tại khách sạn ngài ở, lúc 7:00?

Ana

Tôi cáu! Và trả lời lại ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Phụ nữ trẻ cứng đầu

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:43

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele

Tôi muốn lưu ý email của tôi ngày 24 tháng 5, 2011, gửi lúc 1:27 và bao gồm định nghĩa từ được ghi trong đây. Có bao giờ cô nghĩ rằng cô sẽ làm điều cô được bảo không?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy hồi âm khá chậm. Điều đó chả giúp ích gì với tâm trạng của tôi cả

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đàn ông khó bảo

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:49

Đến: Christian Grey

Ngài Grey

Em muốn lái xe

Làm ơn.

Ana.

Khó bảo? Tôi á? Khỉ thật. Nếu cuộc thảo luận diễn ra như kế hoạch, những thái độ sai lệch này sẽ còn là dĩ vãng của quá khứ. Với ý nghĩ đó, tôi đồng ý.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Phụ nữ trẻ cứng đầu

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:53

Đến: Anastasia Steele

Được rồi. Khách sạn tôi ở, lúc 7:00. Tôi sẽ tiếp em tại Marble Bar.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đàn ông không quá khó bảo

Ngày: 24 tháng 5 2011 18:55

Đến: Christian Grey

Cảm ơn.

Ana x

Và tôi được tặng một nụ hôn. Lờ tịt đi cái cảm giác ấy, tôi cho cô ấy biết rằng tôi rất hân hạnh. Tâm trạng của tôi được nâng lên, rồi tôi thông dong hướng đến phòng tập gym của khách sạn

Cô nàng gởi tôi một nụ hôn...

87. Chương 10

Thứ tư, ngày 25 tháng 5 năm 2011

Tôi gọi một ly Sancerre, dựa mình vào quầy bar. Tôi đã chờ đợi giây phút này cả ngày và không thể ngừng việc liếc nhìn đồng hồ của mình. Có cảm giác như buổi hẹn đầu tiên vậy, và theo một nghĩa nào đó, nó đúng là thế. Tôi chưa bao giờ đi ăn tối với kẻ phục tùng của tôi cả. Tôi đã phải tham dự một cuộc họp kiểm định hôm nay, thực hiện một phi vụ mua bán và đuổi việc 3 người. Không việc gì tôi làm trong cả ngày, bao gồm cả việc chạy bộ – hai vòng – cùng buổi luyện tập ở phòng gym có thể xóa đi sự hồi hộp của tôi mà tôi phải liên tục đương đầu. Quyền hạn bây giờ nằm trong tay Anastasia Steele. Tôi cần sự xác nhận của cô ấy.

Tôi mong cô không trễ hẹn. Tôi liếc mắt về phía cửa quán bar ... cổ họng tôi khô cứng lại. Cô đứng gần cửa, trong giây lát, tôi thậm chí không thể nhận ra cô ấy. Ana trông thật đặc biệt: tóc cô uốn thành từng lọn

gọn sổng, vuốt về một bên ngực, bên còn lại, phần tóc được kẹp gọn ghẽ, để lộ cấu trúc xương cằm thanh lịch cùng đường cong mảnh dẻ của cổ cô. Ana mang giày cao gót và bộ váy bó sát màu tím sẫm, làm nổi bật hình thể thon gọn của cô.

Wow.

Tôi bước đến ngắm nhìn cô. “Nhìn em thật lộng lẫy,” thì thầm, tôi hôn nhẹ lên cằm cô. Nhắm mắt lại, tôi tận hưởng mùi hương đậm chất địa đàng của cô. “Một bộ váy, cô Steele. Tôi rất hài lòng đấy.” Bông tai kim cương sẽ hoàn thiện tạo hình này, tôi phải mua cho cô một đôi thôi.

Nắm lấy tay cô, tôi tiến về phía quầy bar. “Em muốn dùng gì?”

Tôi tưởng tượng một nụ cười lịch lãm ngay khi cô ngồi xuống. “Em sẽ dùng bất cứ cái gì ngài gọi.”

À, cô đang học hỏi. “Thêm một ly Sancerre,” tôi nói với bồi bàn, rồi ngồi vào bàn, đối diện với cô. “Họ phục vụ những loại rượu tuyệt vời ở đây.” Tôi thêm vào, giành một khoảng để ngắm nhìn Ana. Cô trang điểm nhẹ. Một chút thôi. Tôi nhớ lại mình từng nghĩ rằng cô rất bình thường khi cô té ngã trong văn phòng của tôi vào lần đầu gặp mặt. Nhưng cô là bất cứ điều gì khác ngoài bình thường. Chải chuốt một chút cùng bộ đồ đúng nghĩa thì cô trông như một nữ thần.

Cô hơi nhích mình trên ghế, mắt cô chớp chớp đầy ngại ngùng.

“Em đang hồi hộp à?” tôi hỏi.

“Vâng.”

Đây rồi, Grey.

Ngả mình về phía trước, thì thầm đầy ma mị, tôi tiết lộ rằng tôi cũng rất hồi hộp. Cô nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi mọc lên 3 đầu vậy.

Yeah, tôi cũng là người đầy bé cưng ... chỉ có điều.

Bồi bàn đem rượu đến chỗ Ana cùng hai đĩa đậu phụng và ô liu giữa chúng tôi.

Ana nhún vai, một biểu hiện rằng cô muốn bắt đầu bàn công chuyện, cũng như hỏi cô phỏng vấn tôi. “Vây, chúng ta sẽ làm việc này thế nào? Liệt kê qua từng mục của em à?” cô hỏi.

“Lại thiếu kiên nhẫn nữa rồi, cô Steele.”

“Hoặc em có thể hỏi ngài về thời tiết ngày hôm nay.” Cô mĩa mai.

Cái miệng nhanh nhẩu đấy.

Đùa với cô ấy một chút thôi, Grey.

Vẫn nhìn về cô, tôi cho một quả ô liu vào miệng, và liếm ngón trỏ. Mắt cô mở to dần, sẫm tối lại.

“Tôi cho rằng thời tiết hôm nay có vẻ khá khó chịu.” Tôi cố giả giọng nghiêm túc.

“Ngài đang mỉa mai tôi đấy à, ngài Grey?”

“Đúng vậy, cô Steele.”

Cô mím môi kiềm nén nụ cười. “Ngài biết rằng hợp đồng này hợp pháp và không hề mang tính ép buộc phải không?”

“Tôi hoàn toàn nhận thức về điều này, cô Steele.”

“Ngài có định nói với tôi điều đó không?”

Cái gì? Tôi không nghĩ rằng tôi phải nói điều đó ... và em cũng tự hiểu ra đấy thôi. “Em cho rằng tôi sẽ ép buộc em làm điều em không muốn làm và giả vờ rằng tôi có quyền hợp pháp để sở hữu em sao?”

“Ồ, vâng.”

Wow. “Em không đánh giá cao nhân phẩm của tôi lắm phải không?”

“Ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Anastasia, không quan trọng liệu nó có hợp pháp hay không. Nó đại diện cho một thỏa thuận mà tôi muốn thực hiện với em – những điều tôi cần ở em và những điều em có thể mong chờ từ tôi. Nếu em không thích, đừng kí. Nếu em kí và quyết định rằng em không thích nó thì có đủ các điều khoản để em kết thúc việc này. Và dù nó có hợp pháp đi nữa, em cho rằng tôi ép buộc em dù cho em từ chối à?”

Cô ấy nghĩ tôi thế nào chứ?

Cô quan sát tôi đầy thận trọng bằng đôi mắt xanh.

Cái tôi cần cô hiểu là bản hợp đồng này không phải về vấn đề luật pháp, mà chính là lòng tin.

Tôi muốn em tin vào tôi, Ana.

Ngay khi cô nhộp một ngụm rượu, tôi nhanh chóng giải thích. “Những mối quan hệ thế này được xây dựng trên sự trung thực và lòng tin. Nếu em không tin tưởng vào tôi – tin tưởng vào sự tác động tôi tạo nên ở em, những giới hạn mà tôi sẽ cùng em phá vỡ, những nơi tôi có thể đưa em tới – nếu em không trung thực với tôi thì chúng ta sẽ không thể làm điều này được.”

Cô xoa cằm, cân nhắc những lời tôi vừa nói.

“Điều này khá đơn giản, Anastasia. Em có tin tưởng tôi hay không?”

Và nếu cô thực sự xem thường tôi đến vậy thì có lẽ chúng ta không nên làm việc này.

Ruột tôi quặn lại đầy căng thẳng.

“Ngài có những cuộc nói chuyện thế này với, ừm ... 15 người kia không?”

“Không.” Tại sao cô lại nói lái đi thế.

“Tại sao không?” cô hỏi.

“Bởi vì họ đều là những kẻ phục tùng có kinh nghiệm. Họ biết họ muốn những gì từ mối quan hệ với tôi cùng những mong đợi của tôi. Với họ, nó chỉ là những câu hỏi về một số giới hạn và các chi tiết tiểu tiết khác thôi.”

“Thế ngài có đến những cửa hàng nào đại loại như ‘Chúng tôi là những kẻ phục tùng’ không?” Cô nhướn lông mày lên và tôi cười lớn. Như chú thỏ của một ảo thuật gia, sự căng thẳng của tôi biến mất. “Không hẳn.” Giọng tôi trầm xuống.

“Vậy thì thế nào?” Cô hiểu kì, nhưng tôi không muốn nói về Elena nữa. Lần cuối cùng tôi nhắc đến cô ta, Ana trở nên khá lạnh lùng. “Đây là điều em muốn thảo luận sao? Hay chúng ta quay trở lại việc chính đi. Vấn đề của em.”

Cô nhăn nhó.

“Em có đói không?” tôi hỏi.

Cô nhìn những quả ô liu một cách đầy khả nghi. “Không.”

“Em đã ăn gì hôm nay chưa?”

Cô do dự.

Khỉ.

“Chưa.” Cô nói. Tôi cố để lời tự thú của cô không làm tôi giận.

“Em phải ăn, Anastasia. Chúng ta có thể ăn ở đây hoặc ở phòng tôi. Em thích cái nào hơn?”

Cô ấy sẽ không lên phòng tôi đâu.

“Em nghĩ mình nên ăn ở nơi công cộng, vùng trung lập.”

Y như dự đoán – rất hợp lý, cô Steele.

“Em có cho rằng nó sẽ ngăn được tôi mang em lên phòng sao?” giọng tôi khàn khàn.

Cô nuốt nước miếng. “Em hy vọng vậy.”

Đừng làm cô ấy khổ sở nữa, Grey.

“Đi nào, tôi đã đặt bàn ăn riêng cho chúng ta. Tất nhiên là không công cộng.” Đứng dậy, tôi đưa tay về phía cô.

Cô ấy có nhận lời không?

Cô liếc từ tay tôi lên nhìn mặt tôi.

“Dem theo ly rượu của em nữa,” tôi ra lệnh. Cô cầm lấy đồ uống và nắm lấy tay tôi.

Trên đường rời khỏi quầy bar, tôi để ý thấy vài ánh nhìn ngưỡng mộ từ các vị khách khác, và trong trường hợp này, một anh chàng điển trai, đáng người thể thao có vẻ đánh giá cao người bạn hẹn của tôi. Đây không phải điều tôi từng trải nghiệm qua ... và tôi không nghĩ là tôi thích nó.

Qua khỏi những bậc thang dẫn đến ban công, một phục vụ trẻ tuổi được chủ nhà hàng cử ra nghênh đón và dẫn chúng tôi vào phòng ăn đã đặt sẵn. Cậu ta dường như bị thu hút bởi quý cô Steele, nên tôi đơn giản là tặng cậu ta một ánh nhìn đe dọa đủ để khiến cậu bước khỏi phòng ngay lập tức. Một người phục vụ khác lớn tuổi hơn kéo ghế cho Ana và trải khăn lên đùi giúp cô ấy.

“Tôi đã gọi món sẵn rồi. Hy vọng em không phiền.”

“Không sao cả.” Cô gật đầu lịch thiệp.

“Thật tốt khi biết em có thể vâng lời.” Tôi mỉm cười. “Bây giờ thì, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Vấn đề của em.” Cô nói, cố tập trung vào câu chuyện, nhưng cô lại nhấp một ngụm rượu lớn khiến bầu má ửng đỏ lên. Hẳn là để lấy thêm chút can đảm. Tôi cần quan sát kỹ lượng rượu cô uống vào, vì hôm nay Ana phải lái xe về.

Cô ấy luôn có thể ở lại đây, và tôi sẽ giải thoát cô khỏi cái vấy quấy rũ đó.

Tập trung đầu óc, tôi quay lại với công chuyện – những vấn đề của Ana. Từ túi trong, tôi lôi ra bìa hồ sơ mà Ana đã email cho tôi. Cô lại nhún vai, tặng cho tôi một ánh nhìn đầy mong đợi, và tôi buộc phải giấu đi sự thích thú của mình. “Điều khoản 2. Chấp thuận. Đây là cho lợi ích của cả hai. Tôi sẽ thảo luận.”

Cô ngáp thêm một ngụm nữa.

“Về mặt sức khỏe của tôi? Tất cả các “đồng nghiệp” trước của tôi đều kiểm tra máu, và tôi luôn kiểm tra sức khỏe định kỳ 6 tháng một lần đối với tất cả các rủi ro mà em đề cập. Các kết quả đều rất rõ ràng. Tôi chưa từng sử dụng ma túy. Thực ra, tôi còn phản đối chúng nữa cơ. Tôi có một chính sách không khoan dung đối với việc dùng thuốc phiện dành cho các nhân viên của tôi, và tôi cũng đề nghị các cuộc kiểm tra thuốc bất ngờ.”

Trên thực tế, một trong những người tôi sa thải hôm nay đã gặp vấn đề với thuốc phiện.

Cô có vẻ sốc, tôi tiếp tục. “Và tôi cũng chưa từng truyền máu. Nhiều đây đủ để trả lời câu hỏi của em chưa?”

Cô gật đầu.

“Về mục tiếp theo của em, tôi đã đề cập rồi. Em có thể bỏ đi bất cứ khi nào em muốn, Anastasia. Tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng một khi em đã đi, mọi chuyện sẽ chấm dứt.”

Không có cơ hội thứ hai.

“Được rồi.” Cô trả lời, mặc dù có vẻ không chắc chắn lắm.

Chúng tôi đều im lặng ngay khi phục vụ bê món khai vị vào. Trong giây lát, tôi tự hỏi có nên tổ chức cuộc họp này ở văn phòng hay không và ngay lập tức bác bỏ ý tưởng nực cười ấy. Chỉ những thăng trầm mới lặn giữa công chuyện và sở thích mà thôi. Tôi giữ công việc và đời sống cá nhân tách rời, một trong những

quy tắc vàng của tôi, và ngoại lệ duy nhất là Elena ... nhưng chính cô ta đã giúp tôi bước vào con đường kinh doanh.

“Tôi hy vọng em thích ăn hàu.” Tôi nói với Ana khi phục vụ đã rời đi.

“Em chưa từng thử.”

“Thật sao? Tất cả những gì em cần làm là mút và nuốt. Tôi nghĩ em sẽ làm được thôi.” Tôi nhìn thẳng vào môi cô, nhớ lại việc cô ấy có thể “nuốt” vào một cách thuần thực thể nào. Theo phản xạ, cô đỏ mặt, tôi vắt chanh lên món hàu rồi cho vào miệng nuốt. “Hmm, rất ngon. Hương vị của biển.” Tôi cười khi thấy cô nhìn tôi, thật thú vị. “Thử đi nào.” Tôi khuyến khích cô, biết rằng cô không phải loại người dễ rút lui khi bị thách thức.

“Vây, em không cần nhai nó à?”

“Không, Anastasia, em không cần.” Tôi lại cố để không nghĩ đến cảnh cô dùng răng nghịch ngợm với bộ phận cơ thể yêu thích của tôi.

Cô cắn phần môi dưới, khe để lại vết răng nhè nhẹ.

Chết tiệt. Có thứ gì đó khuấy động trong người tôi, tôi nhích người qua lại trên ghế. Cô lấy một con hàu, vắt miếng chanh, đầu nghiêng về phía sau, miệng mở ra. Ngay khi cô nuốt con hàu vào, cơ thể tôi căng cứng.

“Thế nào?” tôi hỏi, chất giọng dường như hơi khản đặc.

“Em sẽ ăn thêm nữa.” Giọng cô pha chút hài hước.

“Cô bé ngoan.”

Cô hỏi tôi có phải tôi cố tình chọn hàu vì chúng là món nổi tiếng ở nhà hàng này và có chất lượng cao hay không. Tôi làm cô bất ngờ khi đáp lại rằng tôi gọi món hàu vì đơn giản chúng nằm ở đầu thực đơn. “Tôi không cần cao lương mỹ vị khi ở gần em.”

Tôi có thể ăn em ngay bây giờ đây.

Cư xử đàng hoàng đi Grey. Quay về việc thảo luận mau.

“Chúng ta nói đến đâu rồi?” tôi trở lại với tập hồ sơ của cô, tập trung vào các vấn đề khá ấn tượng mà Ana đề xuất. Điều khoản 9. “Tuân lệnh tôi trong mọi chuyện. Đúng, tôi muốn em như vậy đây.” Điều này rất quan trọng. Tôi cần biết rằng cô ấy an toàn và sẵn sàng làm tất cả vì tôi. “Tôi cần em làm thế. Hãy xem nó như chơi trò nhập vai vậy, Anastasia.”

“Nhưng em sợ anh sẽ làm em bị thương.”

“Bằng cách nào cơ chứ?”

“Thế xác.”

“Em nghĩ rằng tôi sẽ làm vậy sao? Vượt quá giới hạn những gì em có thể chịu được?”

“Anh nói ngài từng làm người khác bị thương.”

“Đúng. Nó xảy ra khá lâu rồi.”

“Anh làm cô ta bị thương thế nào?”

“Tôi trừng phạt cô ta. Thực ra, điều này cũng nằm trong những câu hỏi của em. Hình phạt – đó là cách sử dụng của cái móc treo trong phòng Giải trí. Trò chơi với dây thừng. Một trong những sợi dây bị buộc quá chặt.”

Hoảng sợ, cô giơ hai tay lên để ngừng tôi lại.

Quá nhiều thông tin.

“Em không cần biết nữa. Vây anh sẽ không trừng phạt em?” cô hỏi.

“Không, nếu em không muốn điều đó. Em có thể cho cái này vào mục giới hạn.”

“Được rồi.” Cô thở hắt ra, nhẹ nhõm.

Tiếp tục nào Grey. “Vậy hoàn toàn vắng lời, em có thể làm được không?”

Cô nhìn thẳng vào người tôi, cặp mắt đánh lại như xuyên thấu cả tâm hồn đen tối của tôi, tôi không rõ cô sẽ hỏi đáp thế nào nữa.

Khốn. Đây có thể là cái kết chẳng?

“Em có thể cố.” Cô nói, giọng trầm xuống.

Đến lượt tôi nhẹ nhõm. Tôi vẫn còn trong cuộc chơi. “Tốt.”

“Giờ thì,” điều 11. “Một tháng thay vì ba sẽ không đủ, nhất là khi em muốn một buổi cuối tuần riêng tư mỗi tháng.” Chúng ta sẽ chẳng đi tới đâu cả. Cô cần tập luyện và tôi không thể xa cô quá lâu. Có thể chúng ta sẽ phải thỏa hiệp, như cô gợi ý. ” Hoặc em có thể chọn một ngày trong một tuần bất kì của mỗi tháng cho riêng mình – còn tôi được thêm nửa đêm vào giữa tuần đó?”

Tôi quan sát cô xem xét các khả năng. “Cũng được.” Cuối cùng, cô trả lời, biểu cảm khá nghiêm túc.

Tốt.

“Và làm ơn, hãy thử trong vòng 3 tháng. Nếu nó không hợp với em, em có thể chấm dứt hợp đồng.”

“3 tháng,” cô nói. Vậy là đồng ý sao? Tôi xem như một lời chấp thuận.

Được rồi. Tiếp tục.

“Về quyền sở hữu, nó thực chất chỉ là vấn đề lý thuyết và sự tuân phục của em mà thôi. Chủ yếu để em suy nghĩ theo đúng khuôn mẫu, để hiểu rõ vị trí của tôi. Và tôi cần em hiểu rằng một khi em trở thành kẻ phục tùng của tôi thì tôi có thể làm điều tôi muốn với em. Em cần phải chấp nhận điều đó, một cách ngoan lời. Nên em phải tin tưởng tôi. Tôi có thể quan hệ với em, bất cứ lúc nào, bất kỳ cách nào và bất cứ nơi đâu tôi thích. Tôi sẽ rèn luyện kỷ luật cho em, vì rõ ràng em khá thiếu kinh nghiệm nên tôi càng phải dạy em cách làm tôi hài lòng.”

“Tôi biết em chưa từng làm điều này trước đây. Chúng ta sẽ làm thật chậm, tôi sẽ giúp em. Ta sẽ xây dựng nhiều tình huống khác nhau. Tôi cần em tin tôi, tôi biết tôi phải lấy được lòng tin của em, và tôi sẽ làm được điều đó. Còn cụm từ ‘hoặc không thì’ là để giúp làm quen với mọi chuyện.”

Một bài phát biểu hùng hồn thật Grey.

Cô ngã người về phía sau – khá sốc, tôi nghĩ vậy.

“Vẫn còn tỉnh táo chứ?” tôi ân cần hỏi thăm. Phục vụ bước vào phòng , tôi gật đầu tỏ ý kêu anh dọn bàn.

“Em muốn dùng thêm rượu không?” tôi hỏi cô.

“Em phải lái xe.”

Trả lời tốt đấy.

“Nước vậy.”

Cô gật đầu.

“Nước khoáng hay có ga?”

“Nước có ga, làm ơn.”

Phục vụ rời đi với những chiếc đĩa của chúng tôi.

“Em yên lặng quá,” tôi thì thầm. Cô thậm chí không nói lời nào.

“Anh lại nhiều chuyện quá.” Cô nhanh nhẩu đáp trả lại.

Hợp lý đấy, cô Steele.

Giờ đến vấn đề tiếp theo trong danh sách, mục 15. Tôi hít thở sâu. “Kỉ luật. Có một ranh giới rất mong manh giữa đau đớn và khoái lạc, Anastasia. Một đồng xu có hai mặt, mặt này không thể tồn tại nếu thiếu đi mặt kia. Tôi sẽ cho em thấy nỗi đau có thể mang lại nhiều khoái cảm thế nào. Bây giờ em có thể không tin tôi, nhưng đây chính là điều tôi nói về lòng tin. Sẽ có sự đau đớn, nhưng em chắc chắn xử lý được.” Tôi không bao giờ nhấn mạnh việc này đủ cả. “Một lần nữa, đây là chuyện về lòng tin. Em có tin tưởng tôi không, Ana?”

“Vâng, em tin anh.” Cô trả lời ngay lập tức. Sự hồi đáp của cô làm tôi hơi choáng : nó hoàn toàn bất ngờ. Một lần nữa.

Tôi đã lấy được lòng tin của cô chưa?

“Được rồi, vậy phần còn lại chỉ toàn là tiểu tiết thôi.” Tôi cảm thấy dễ chịu hơn rồi.

“Những tiểu tiết khá quan trọng.”

Cô nói đúng. Tập trung đi Grey.

“Okay, nói sơ qua đi.”

Phục vụ bê món chính vào.

“Tôi hy vọng em thích món cá.” Tôi nói, ngay khi anh ta đặt đĩa xuống. Món cá tuyệt đen trông khá ngon miệng. Ana cắn một miếng.

Cuối cùng cô ấy cũng ăn!

“Những quy tắc,” tôi tiếp tục. “Hãy bàn về chúng. Thức ăn là một vấn đề quan trọng.”

“Vâng.”

“Tôi có thể chắc chắn rằng em sẽ ăn ít nhất 3 bữa một ngày không?”

“Không.”

Đề nén một cảm xúc khó chịu, tôi cưỡng chế lại. “Tôi cần biết rõ rằng em có đói đến chết hay không.”

Cô nhăn mặt cười. “Ngài phải tin vào em chứ.”

“Em nói đúng, quý cô Steele.” Tôi cần nhằn với chính mình. Đây là những trận chiến tôi khó lòng chiến thắng được. “Tôi khá xem trọng thức ăn và giấc ngủ.”

Cô trao cho tôi một nụ cười mỉm, nhẹ nhõm. “Tại sao tôi không được nhìn thẳng vào mắt anh?” Cô hỏi.

“Đó là luật lệ giữa kẻ phục tùng và người được phục tùng. Em sẽ quen thôi.”

Cô lai nhăn mặt, nhưng lần này có vẻ cay đắng. “Tại sao em không được chạm vào ngài?” Cô hỏi.

“Vì em không thể.”

Ngăn cô ấy lại Grey.

“Có phải vì bà Robinson không?”

Cái khí gì chứ? “Sao em lại nghĩ vậy? Em cho rằng bà ấy điều khiển tôi chắc?”

Cô gật đầu.

“Không Anastasia. Đó không phải là lý do. Ngoài ra, bà Robinson không làm mấy thứ này với tôi đâu.”

“Vậy không hề liên quan tới bà ấy?” Cô hỏi, khá bối rối.

“Không.”

Tôi không thể chịu được việc bị chạm vào. Và em yêu, em không muốn biết lý do đâu.

“Và tôi cũng không muốn em tự làm với bản thân mình.” Tôi thêm vào.

“Chỉ là tò mò thôi, nhưng tại sao?”

“Vì tôi muốn hưởng hết sự khoái lạc của em.”

Trên thực tế, tôi muốn nó ngay bây giờ. Tôi muốn làm với cô ở đây, lúc này, để xem cô có thể yên lặng được thế nào. Thực sự yên lặng, biết rằng chúng tôi đang ở trong tầm nghe của nhân viên khách sạn cùng khách khứa. Dù sao, đây cũng chính là lý do tôi đặt phòng riêng mà.

Cô mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng rồi im bật và cắn thêm một miếng từ khẩu phần ăn đầy ắp trên đĩa cô. “Tôi đã cho em khá nhiều chuyện để suy nghĩ nhỉ?” tôi nói, gấp bìa hồ sơ lại và cho vào túi.

“Vâng.”

“Em muốn bàn về những giới hạn bây giờ không?”

“Không phải lúc đang ăn.”

“Buồn nôn à?”

“Đại loại vậy.”

“Em vẫn chưa ăn gì nhiều mà.”

“Em ăn đủ rồi.”

Lại trò cũ kỹ. “Ba con hào, bốn miếng cá tuyết, một miếng măng tây, không khoai tây, đậu phụng hay ô liu, và em chưa hề ăn cả ngày. Em nói rằng tôi có thể tin em cơ đấy.”

Mắt cô mở to.

Yeah. Tôi vẫn đếm đều đặn Ana à.

“Làm ơn đi Christian. Không phải ngày nào em cũng có những cuộc trò chuyện thế này đâu.”

“Tôi cần em khỏe mạnh và đầy đặn Anastasia.” Giọng tôi nghiêm nghị.

“Em biết.”

“Và lúc này, tôi muốn cởi cái váy đó của em ra ngay.”

“Em không nghĩ đó là ý hay.” Cô thì thầm. “Chúng ta còn chưa ăn tráng miệng nữa.”

“Em muốn ăn tráng miệng?” Ngay cả khi em còn chưa đụng gì tới món chính à.

“Vâng.”

“Em có thể làm món tráng miệng.”

“Em không chắc mình đủ ngọt.”

“Anastasia, em rất ngọt. Tôi biết rõ mà.”

“Christian, ngài sử dụng việc quan hệ như một thứ vũ khí vậy. Không công bằng gì cả.” Cô cúi đầu nhìn chân mình, giọng nói trầm và sâu lắng. Rồi cô ngước mặt lên, ghim cho tôi ánh nhìn đầy căng thẳng, màu xanh ngọc tỏa ra sự lo lắng ... và đam mê.

“Em nói đúng. Tôi vẫn làm thế.” Tôi thừa nhận. “Trong cuộc sống, em sử dụng những gì em biết. Điều đó không thay đổi ham muốn của tôi về em. Ở đây. Lúc này.” Và chúng ta có thể làm, ngay bây giờ, nơi này. Tôi biết em khao khát nó mà Ana. Tôi nghe được sự thay đổi trong nhịp thở của em. “Tôi muốn thử nghiệm một vài thứ.” Tôi rất muốn biết cô có thể yên lặng cỡ nào, và liệu cô có thể làm chuyện này với nỗi sợ bị phát hiện hay không.

Chân mày cô nhíu lại bối rối.

“Nếu em là kẻ phục tùng của tôi, em sẽ không cần nghĩ nhiều đâu. Nó sẽ rất dễ dàng. Tất cả những quyết định, tất cả những sự lo lắng đằng sau chúng. Câu hỏi ‘Chuyện này có đúng đắn không? Có nên diễn ra ở

đây không? Có nên là lúc này không?’ Em không phải lo nghĩ về tất cả những điều trên. Đó là việc tôi sẽ phải làm như một kẻ thống trị của em. Và ngay bây giờ, tôi biết em muốn tôi Ana.”

Cô vuốt tóc khỏi bờ vai, nét mặt căng thẳng dần khi cô liếm môi.

Oh vâng. Cô ấy muốn tôi.

“Tôi biết được vì cơ thể em đang phản bội chính chủ nhân của nó. Em đang ép chặt hai chân mình, đổ mắt và nhịp thở cũng thay đổi.”

“Sao ngài biết về chân em?” Cô hỏi, giọng cao vút, khá bất ngờ, tôi cho là vậy.

“Tôi thấy khăn trải bàn chuyển động nhẹ, và đó cũng là một phán xét được tính toán dựa trên nhiều năm kinh nghiệm. Tôi đúng rồi, phải không?”

Cô yên lặng trong giây lát rồi quay mặt lảng tránh. “Em vẫn chưa ăn xong.” Cô một mực khẳng định, nhưng vẫn đổ mắt.

“Em thích món cá lạnh ngắt đó hơn tôi sao?”

Mắt cô tìm đến tôi, chúng mở to, sẫm màu long lanh. “Em tưởng ngài muốn em ăn đầy đủ.”

“Lúc này, cô Steele, tôi không quan tâm tới đồ ăn nữa.”

“Christian, ngài không chơi công bằng.”

“Tôi biết. Tôi chưa từng công bằng cả.”

Chúng tôi tranh đấu bằng nghị lực ý chí, cả hai đều nhận thấy rõ sự căng thẳng giới tính đang lan rộng quanh bàn.

Làm ơn, em không thể làm như tôi yêu cầu sao? Tôi ra lệnh cho cô bằng ánh mắt. Nhưng mắt cô sáng lên với vẻ bất tuân cùng một nụ cười dần hiện hình ở khoe miệng. Vẫn chăm chú nhìn tôi, cô găm một miếng măng và cắn nhẹ môi mình.

Cô đang làm trò gì vậy?

Chậm rãi, cô cho đầu nĩa vào miệng và ngậm vào.

Chết tiệt.

Cô dám trêu đùa tôi – một chiến lược đầy nguy hiểm có thể dẫn đến việc tôi quan hệ với cô ngay trên cái bàn này.

Chơi luôn nào, Steele.

Tôi quan sát, căng cứng sau từng giây.

“Anastasia, em đang làm trò gì vậy?” Tôi cảnh báo.

“Ăn phần măng tây của em.” Cô trả lời với nụ cười e lệ.

“Tôi nghĩ rằng em đang đùa giỡn với tôi, Steele.”

“Em đơn giản chỉ đang hoàn tất bữa ăn của mình thôi, ngài Grey.” Môi cô cong lên, từ tốn, khêu gợi, nhiệt độ trong phòng dường như tăng lên. Cô không hề biết rằng mình quyến rũ thế nào ... Tôi vừa định tấn công thì phục vụ gõ cửa bước vào.

Khốn khiếp.

Tôi để anh ta dọn đĩa rồi hướng sự chú ý về lại quý cô Steele. Nhưng nụ cười ma mị của cô lại xuất hiện, những ngón tay nghịch ngợm lấy nhau.

Chết tiệt.

“Em muốn dùng tráng miệng không?” tôi hỏi.

“Không cảm ơn. Em nghĩ em nên đi.” Cô nói, vẫn nhìn tay mình.

“Đi?” Cô sẽ về à?

Phục vụ nhanh chóng rời đi.

“Vâng.” Ana trả lời, chất giọng thẳng thắn và kiên quyết. Cô đứng dậy. Một cách tự động, tôi cũng đứng lên. “Chúng ta có buổi lễ tốt nghiệp phải dự ngày mai đấy,” cô nói.

Điều này không nằm trong kế hoạch.

“Tôi không muốn em đi.” Tôi khẳng định, vì nó là sự thật.

“Làm ơn, em phải về.”

“Tại sao?”

“Vì ngài đã cho em quá nhiều thứ để xử lý, em cần phải giữ khoảng cách.” Đôi mắt cô tỏ vẻ van nài.

Nhưng chúng tôi đã tiến được rất xa. Chúng tôi đã thỏa hiệp. Chuyện này có thể thành công. Tôi phải làm nó thành công.

“Tôi có thể bắt em ở lại.” Tôi nói, biết rõ rằng mình có thể dễ dàng dụ dỗ cô bây giờ, ở đây.

“Vâng, ngài có thể làm vậy, nhưng tôi không muốn.”

Việc này không ổn rồi – tôi đã quá ỷ lại. Đây chắc chắn không phải cách tôi muốn kết thúc tối nay. Tôi luồn tay qua tóc chán nản.

“Em biết không, khi em bước vào văn phòng tôi để phỏng vấn ngày đó, em luôn miệng ‘Vâng thưa ngài’, ‘Không thưa ngài’. Tôi tưởng em là một kẻ phục tùng lý tưởng. Thẳng thắn mà nói, Anastasia, giờ tôi cũng không chắc em hiểu chữ ‘phục tùng’ là gì không nữa.” Tôi bước ra xa, tạo một khoảng cách giữa chúng tôi rồi nhìn xuống đôi mắt đang ngồi ngời quyết tâm kia.

“Có thể ngài nói đúng.”

Không, không. Tôi không muốn mình đúng.

“Tôi muốn có cơ hội khai thác tiềm năng của em,” tôi vuốt ve gương mặt thiên thần cùng bờ môi dưới của cô bằng ngón tay cái. “Tôi không biết cách nào khác nữa, Anastasia. Đây là tôi.”

“Em biết.” Cô nói.

Tôi hạ đầu thấp xuống đến khi môi tôi gần kề môi cô, chờ đợi cô ngưỡng người lên và nhắm mắt lại. Tôi muốn trao cho cô một nụ hôn nhẹ nhàng, âu yếm nhưng ngay khi môi chúng tôi tìm đến nhau, Ana dựa vào lòng tôi, bàn tay luồn nhẹ lên tóc, miệng cô khẽ hé mở, lưỡi đòi hỏi nhiều hơn. Tôi ép tay mình lên sống lưng cô, ôm thật chặt và hôn nồng cháy hơn.

Chúa ơi, tôi muốn cô ấy.

“Tôi không thể thuyết phục em ở lại sao?” Tôi thì thầm trên khóe môi cô, cơ thể tôi đang phản ứng, chất chứa đầy ham muốn trần tục.

“Không.”

“Hãy ở lại với tôi đêm nay.”

“Và không được phép chạm vào ngài? Không.”

Chết tiệt. Bóng tối bắt đầu quấn cuộn lấy ruột gan tôi, nhưng tôi lơ đi.

“Cô gái vô cảm,” tôi cắn nhằn, bước lùi lại, xem xét khuôn mặt, sự căng thẳng cùng những biểu cảm khác.

“Tại sao em lại nói lời tạm biệt chứ?”

“Vì em sắp về.”

“Đó không phải điều tôi đang nói tới, em biết mà.”

“Christian, em cần nghĩ về chuyện này. Em không biết em có thể chịu đựng mối quan hệ thế này với ngài không nữa.”

Tôi nhắm mắt lại, ngả đầu dựa vào trán cô.

Mày đang chờ đợi điều gì chứ Grey? Cô ấy rõ ràng không hợp với chuyện này.

Tôi thở sâu rồi hôn nhẹ lên trán cô, vùi mũi mình vào tóc cô, hưởng thụ hương thơm thanh dịu, mùi mùa thu êm đềm và khắc ghi chúng vào ký ức.

Đủ rồi.

Lùi về phía sau, tôi thả cô ra. “Như em mong muốn, Steele. Tôi sẽ hộ tống em ra sảnh lớn.” Tôi vươn tay ra, có thể là lần cuối cùng, chợt nhận thức được điều này đau đớn đến nhường nào. Cô đặt tay mình vào tay tôi, rồi im lặng, chúng tôi cùng nhau đi đến quầy tiếp tân.

“Em có mang theo thẻ xe ở đó không?” Tôi hỏi khi chúng tôi đến đại sảnh. Giọng tôi bình tĩnh và kiểm soát, nhưng sâu bên trong, tôi đang hoảng loạn.

Từ túi xách cô lôi ra thẻ xe. Tôi đưa cho người giữ cửa.

“Cảm ơn vì bữa tối.” Cô nói.

“Vinh dự của tôi, cô Steele.”

Đây không thể là kết thúc. Tôi phải cho cô xem – ý nghĩa của những điều này, những việc chúng tôi có thể làm cùng nhau. Cho cô thấy điều chúng tôi sẽ làm trong phòng giải trí. Và rồi cô sẽ biết. Đây có thể là cách duy nhất để cứu vãn hợp đồng này. Tôi nhanh chóng quay sang cô. “Em sẽ chuyển đến Seattle. Nếu em quyết định đúng, chúng ta có thể gặp lại vào chủ nhật không?” tôi hỏi.

“Để xem. Có thể.” Cô trả lời.

Ít ra nó không phải là từ chối.

Tôi để ý người cô đang run nhẹ lên. “Trời bắt đầu trở lạnh rồi. Em không mang áo khoác theo sao?” Tôi hỏi.

“Không.”

Người phụ nữ này cần được chăm sóc. Tôi cởi áo khoác của mình ra. “Đây. Tôi không muốn em bị cảm.” Tôi choàng nó qua vai Ana, cô quần chặt chiếc áo quanh mình, nhắm mắt lại, và hít sâu vào.

Liệu cô có bị hấp dẫn bởi mùi hương của tôi? Cũng như tôi bị với cô vậy?

Có thể mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Cậu phục vụ tập chiếc VW Beetle vào lề.

Cái khi gì thế này?

“Đây là thứ em lái đến sao?” Nó còn già hơn ông ngoại Theodore nữa. Lạy chúa! Cậu phục vụ giao lại chìa khóa, tôi bo cậu ta khá hào phóng. Dù sao cậu ta cũng xứng đáng điều đó.

“Thứ này có đạt chuẩn không thế?” Tôi liếc nhìn Ana. Làm sao cô có thể an toàn trong cái thùng rỉ di động này chứ?

“Tất nhiên.”

“Nó có đi được tới Seattle không?”

“Được mà. ‘Cô bé’ làm được mà.”

“Một cách an toàn?”

“Vâng.” Cô cố trấn an tôi. “Okay, nó già thật. Nhưng nó là của em, và đạt chuẩn an toàn. Bố dượng đã mua nó cho em.”

Khi tôi gợi ý rằng chúng ta có thể cải tiến lại một chút, cô chợt nhận ra ý định của tôi và biểu cảm của cô lập tức biến chuyển.

Giận dữ.

“Ngài không phải mua xe cho em đâu.” Cô nhấn mạnh.

“Để rồi xem.” Tôi càu nhàu, cố giữ bình tĩnh. Tôi mở cửa chờ, ngay khi cô bước vào ghế ngồi, tôi tự hỏi có nên nhờ Taylor đưa cô về không. Khốn thật. Tôi vừa nhớ ra Taylor đã xin nghỉ phép tối nay rồi.

Sau khi tôi đóng cửa, cô kéo cửa kính xuống ... chậm chạp một cách tệ hại.

Lạy chúa lòng lành!

“Lái xe an toàn nhé.” Tôi nhần.

“Tạm biệt Christian.” Cô nói, giọng cô nặng nề, dường như cô đang kiềm nén cảm xúc muốn khóc lại.

Chết tiệt. Tâm trạng tôi chuyển từ khó chịu sang quan tâm và lo lắng cho sự an toàn của cô lăn bánh khỏi đường.

Tôi không chắc còn gặp lại cô không nữa.

Tôi đứng trời chông như một thằng ngốc trên lề đường cho đến khi đèn pha của xe cô biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Mẹ kiếp. Tại sao chuyện này lại sai bét cả vậy?

Tôi trở vào lại khách sạn, bước đến quán bar, gọi một chai Sancerre. Mang theo nó, tôi mang nó lên phòng mình. Laptop nằm trên bàn, trước khi tôi rút phích cắm, tôi ngồi xuống và bắt đầu viết email.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tối nay

Ngày: 25/05/2011 – 22:01

Tới: Anastasia Steele

Tôi không hiểu tại sao em lại chạy trốn tối nay. Tôi hy vọng mình trả lời toàn bộ thắc mắc của em. Tôi biết mình cho em nhiều điều để suy nghĩ, và tôi thật sự hy vọng rằng em sẽ xem xét lời đề nghị của tôi thật kỹ càng. Tôi rất muốn chuyện này thành công. Chúng ta sẽ làm thật chậm.

Hãy tin tôi.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Khui nắp chai Sancerre, tôi tự rót cho mình một ly và lựa một cuốn sách, ngồi xuống rồi đọc, cố gắng tập trung cao độ. Mắt tôi cứ dán chặt vào laptop. Bao giờ cô mới trả lời?

Từng phút trôi qua, sự nôn nóng của tôi cứ cồn cào liên tục, tại sao cô vẫn chưa trả lời?

Tại 11:00, tôi nhắn tin cho cô.

‘Em về nhà an toàn chưa?’

Nhưng tôi chẳng nhận được hồi đáp nào cả. Có thể cô lên thẳng giường để ngủ rồi. Trước nửa đêm, tôi gửi thêm một email mới.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tối nay

Ngày: 25/05/2011 – 23:58

Tới: Anastasia Steele

Tôi hy vọng em về nhà an toàn với cái xe đó. Làm ơn trả lời tôi nếu em ổn.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi sẽ gặp lại cô ở buổi lễ tốt nghiệp sáng mai và tôi sẽ tìm hiểu xem cô đã từ chối lời đề nghị của tôi chưa.

Với ý nghĩ chán nản đó, tôi cởi đồ, leo lên giường và nhìn chăm chăm vào trần nhà.

Mày thực sự phá hỏng vụ này rồi Grey.

88. Chương 11

Thứ năm, ngày 26 tháng 5 năm 2011

Mẹ đi mất rồi. Mẹ đôi khi đi ra ngoài.

Và chỉ còn lại mình tôi. Tôi và xe và mền nhỏ.

Khi mẹ về nhà, mẹ nằm ngủ trên trường kỉ. Trường kỉ nâu và nhợt nhạt.

Mẹ đã mệt rồi.

Đôi khi tôi lấy mền nhỏ đắp cho mẹ.

Hay mẹ về nhà mang theo gì đó để ăn. Tôi thích những ngày như thế. Chúng tôi có bánh mì và bơ. Và đôi khi mẹ còn mang về macrami và phô mai. Tôi thích chúng nhất.

Hôm nay mẹ đi mất rồi. Tôi ngồi chơi xe. Chúng chạy thật nhanh trên sàn. Mẹ đi mất rồi.

Mẹ sẽ quay lại. Chắc mà. Mà khi nào mẹ quay lại?

Trời tối rồi, và mẹ đi đâu mất rồi. Tôi có thể với tay đến bóng đèn, khi tôi đứng cạnh công tắc.

Mở. Tắt. Mở. Tắt. Mở. Tắt.

Sáng. Tối. Sáng. Tối. Sáng. Tối.

Tôi đói rồi. Nhắm nháp miếng phô mai. Vẫn còn phô mai trong tủ lạnh. Phô mai trở nên xanh rồi.

Khi nào mẹ mới quay về?

Mẹ đôi khi về với hần. Tôi ghét hần. Tôi trốn đi mỗi khi hần đến. Nơi tôi an tâm nhất là tủ quần áo của mẹ. Nó có mùi của mẹ. Mùi của mẹ khi mẹ vui.

Khi nào mẹ quay về?

Giường tôi lạnh lên rồi. và tôi đang đói lắm. Có xe, có mền nhỏ ở đây nhưng không có mẹ.

Khi nào mẹ quay về?

Tôi bật tỉnh dậy.

Mẹ kiếp.

Tôi ghét những giấc mơ của tôi. Chúng gọi lại những kí ức đau đớn, khoảng thời méo mó mà tôi muốn quên đi. Tim tôi đập nhanh, và thân người thì ướt đẫm mồ hôi nhưng tệ hơn thế là sau những cơn ác mộng tôi lại phải đối mặt với nỗi lo lắng nặng nề khi tôi tỉnh dậy. Những cơn ác mộng gần đây trở nên thường xuyên và thực hơn bao giờ hết. Tôi không hiểu nguyên do của chuyện này.

Khỉ thật, Flynn – ông ta sẽ chẳng về cho đến tuần sau. Tôi chải hai tay vào tóc. Nhìn đồng hồ. 5:38, ánh sáng bình minh len lỏi xuyên qua rèm. Đã gần đến giờ thức dậy.

Chạy bộ một vòng đi Grey.

VẪN KHÔNG CÓ một tin nhắn hay e-mail nào từ Ana. Nỗi lo lắng cứ thế lớn dần theo nhịp chân tôi nện trên nền đất.

Kệ đi, Grey.

Cứ kệ nó đi!

Trước khi tắm, tôi gọi cho cô ấy một tin nhắn nữa.

‘Gọi cho tôi nhé.’

Tôi chỉ biết rằng cô ấy có an toàn hay không.

SAU BỮA SÁNG, vẫn không có một tin nhắn nào từ Ana. Tôi lao vào viết bài phát biểu hàng giờ liền để khỏi nghĩ về cô ấy nữa. Lát nữa vào sáng nay tôi sẽ được tôn vinh công tác của bộ phận khoa học môi trường và các tiến bộ mà họ đã thực hiện trong quan hệ đối tác với GEH trong công nghệ canh tác cho các nước đang phát triển.

“Là tất cả trong kế hoạch nuôi dưỡng thế giới của ngài sao?” Thanh âm của Ana vang lên bên tai tôi. Tôi bỏ chúng ra khỏi đầu và viết lại. Sam, phó giám đốc thông tin đại chúng đã gửi bản thảo cho tôi nhưng nó quá giả tạo với tôi. Đồng phát biểu với phương tiện truyền thông chết chóc này tiêu tốn tôi một giờ đồng hồ để tu sửa sao cho có tính người hơn.

9:30, mà vẫn chưa có gì từ Ana. Sự im lặng của cô ấy thật quan ngại – và còn tàn nhẫn. Tôi gọi cô nàng, nhưng điện thoại chuyển ngay đến chế độ gọi lời nhắn.

Tôi cúp máy.

Mày đứng đắn lên đi Grey.

Có tiếng ping từ hòm mail, tìm tôi lỗi một nhịp – nhưng nó là từ Mia.

Lẽ ra tôi sẽ phải thất vọng nhưng tôi cười, tôi đã quên mất con bé này.

Từ: Mia G. ChefExtraordinaire

Chủ đề: Những chuyến bay.

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 18:32 GMT-1

Đến: Christian Grey

Này Christian,

Em chẳng thể đợi để biến khỏi đây?

Cứu em. Làm ơn đi.

Chuyến bay của em vào thứ bảy là AF3622. Đến nơi vào 12:22 p.m và Ba làm em thành cái xe đồ biết bay rồi! *bĩu môi* (nguyên văn: *pouting: ý là Mia đang viết mail là mình đang bĩu môi, giống như các bạn ở Việt Nam mình hay đặt hành động của mình giữa hai dấu sao)

Em có nhiều hành lí lắm đấy. Thương anh. Thương anh. Thương anh. Thương thời trang Paris.

Mẹ nói anh có bạn gái.

Thiệt không?

EM CẦN PHẢI BIẾT!!!!

Hẹn anh thứ Bảy nha. Nhớ anh nhiều nhiều.

À bientot mon frère* (*Hẹn gặp lại anh trai của tôi.)

Mxxxxxxxxx

Trời ạ. Mẹ tôi quả là chẳng thể giữ kín điều gì mà. Ana không phải bạn gái tôi! Và thứ Bảy tôi tôi phải dán chặt cái miệng bự không kém của đứa em gái mình và sự lạc quan vốn có cùng với mấy câu hỏi tò mò của nó. Con bé có thể khiến tôi chết vì mệt. Ghi nhớ số chuyến bay và giờ, tôi gửi e-mail nói Mia rằng tôi sẽ đến đó và đón nó.

9:45, tôi đã sẵn sàng đến buổi lễ. Âu phục, sơ mi trắng, và đương nhiên là chiếc cà vạt đỏ. Đó sẽ là thông điệp chứng tỏ với Ana rằng tôi không bỏ cuộc, và gợi nhắc một khoảng thời gian tuyệt vời.

Đúng, một khoảng thời gian tuyệt vời ... hình ảnh cô ấy bị trói và ham muốn hiện lên trước mắt tôi.

Khỉ thật. Tại sao cô ấy không gọi cho tôi. Tôi ấn nút gọi lại.

Mẹ kiếp.

Vẫn không có trả lời.

Đúng 10:00, có tiếng gõ cửa. Là Taylor.

“Chào buổi sáng ngài Grey.”

“Ngày hôm qua như thế nào?”

“Ổn thưa ngài.” Anh ấy nhẹ nhõm, biểu cảm ấm áp. Anh ta chắc hẳn đang nghĩ về con gái mình.

“Sophie thì sao?”

“Cô bé rất tốt thưa ngài. Biểu hiện rất tốt ở trường.”

“Thật tốt khi nghe điều này.”

“Chiếc A3 sẽ ở Portland vào chiều nay thưa ngài.”

“Rất tốt. Đi thôi.”

Và mặc dù rất ghét phải thừa nhận rằng tôi đang lo lắng khi sẽ gặp cô Steel.

THƯ KÍ CỦA HIỆU TRƯỞNG hộ tống tôi vào căn phòng nhỏ kế bên hội trường WSU. Cô ta đỏ mặt, hầu như mọi người phụ nữ nào cũng vậy. Ở đó, trong căn phòng màu xanh lá, nghiên cứu viên, nhân viên hành chính, và vài học sinh đang uống cà phê trước buổi tốt nghiệp. Trong số họ, bất ngờ thay, tôi gặp Katherine Kavanagh.

“Chào, Christian,” cô ấy nói, tiến thẳng đến chỗ tôi tự tin trên đôi giày cao gót. Cô ấy đang mặc áo tốt nghiệp và xuất hiện đủ vui vẻ và rạng rỡ; chắc chắn cô ấy đã gặp Ana.

“Chào Katherine. Cô khỏe không?”

“Anh có vẻ không thoải mái khi gặp tôi ở đây,” cô ấy nói, bỏ qua lời chào của tôi và nghe như có một chút bị sỉ nhục.

” Tôi là thủ khoa. Elliot không nói cho anh biết à?”

“Anh ta không nói.” Chúng tôi đâu có nằm trong tù của nhau, vì chúa. “Chúc mừng cô.” Tôi nói lịch sự.

” Cảm ơn anh.” Giọng cô ấy đứt đoạn.

“Ana có ở đây không?”

“Sẽ sớm đến thôi. Cô ấy đến với ba mình.”

” Cô gặp cô ấy sáng nay không?”

“Có. Chuyện gì vậy?”

” Tôi muốn biết cô ấy có an toàn không trong cái thứ mà cô ấy gọi là xe đó.”

“Wanda. Cô ấy gọi nó là Wanda. Và đúng là cô ấy gọi nó là xe.” Cô ta nhìn tôi thắc mắc.

“Tôi mừng khi nghe vậy.”

Hiệu trưởng đến gần chúng tôi, với nụ cười lịch sự với Kavanagh, hộ tống tôi đến gặp những nghiên cứu viên khác.

Tôi nhẹ nhõm khi biết Ana vẫn còn nguyên vẹn, nhưng khốn một cái rằng cô ấy vẫn chưa trả lời một tin nhắn nào từ tôi.

Nó không phải là một dấu hiệu tốt.

Nhưng tôi không có thời gian để dừng lại ở trạng thái chán nản về vấn đề này, một trong những giảng viên thông báo rằng đã đến giờ và dẫn lối chúng tôi đến hành lang.

Trong phút bức bối đó tôi gọi Ana lần nữa. Nó chuyển thẳng đến hộp thư thoại và Kavanagh cắt ngang. “Tôi rất mong đến bài diễn văn của Ngài.” Cô ta nói khi chúng tôi đi trên hành lang.

Khi đến hội trường tôi nhận ra rằng nó rộng lớn hơn tôi nghĩ nhiều. Dưới khán đài mọi người đều đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt khi chúng tôi bước lên sân khấu. Trần vỗ tay rầm rộ rồi từ từ nhỏ dần rồi dứt hẳn, mọi người ngồi vào chỗ của mình.

Khi hiệu trưởng giới thiệu thành phần tham gia, tôi có dịp nhìn một lượt khán phòng. Hàng đầu tiên đầy những sinh viên, trong bộ trang phục đen-đỏ của WSU. Cô ấy đâu rồi? Tôi chỉ còn cách nhìn từng hàng.

Em đây rồi.

Cô ấy lẫn lộn trong hàng thứ hai. Cô ấy còn sống. Tôi cảm thấy ngu ngốc khi lo lắng quá lên việc cô ấy ở đâu tối qua và sáng nay. Đôi mắt xanh rạng ngời của cô nàng mở to đóng chặt lên người tôi, cô ấy nhòm người dậy, hai má dần dần đỏ lên.

Đúng. Tôi tìm thấy em rồi. Và em đã không trả lời tin nhắn của tôi. Cô tránh mặt tôi và nó làm tôi nổi cáu.

Thật sự cáu.

Nhắm mắt, tôi tưởng tượng cảnh tôi nhỏ giọt sáp nóng lên ngực của cô và cô nàng run rẩy dưới thân tôi. Điều này có tác dụng triệt để trên cơ thể của tôi.

Khỉ thật.

Hãy kết hợp chúng lại, Grey.

Bỏ cô ấy ra khỏi đầu, tôi sắp xếp những suy nghĩ dâm dăng của tôi và tập trung vào các bài phát biểu.

Kavanagh đọc một bài diễn văn về cách nắm bắt cơ hội – ừ, *carpe diem**, Kate – và được hưởng ứng nhiệt liệt khi cô ấy kết thúc. Cô ấy hân thông minh và nổi tiếng và tự tin, không phải sự ngại ngùng, e thẹn của Cô Steele. Thật là lạ lùng khi họ trở thành bạn của nhau.

Tôi nghe thấy tên mình được gọi; người hiệu trưởng giới thiệu tôi. Tôi đứng dậy và tiến tới bục,

Showtime, Grey.

“Tôi thật tự hào và cảm kích sự chào đón nồng nhiệt của quý đại diện trường WSU hôm nay. Đây là cơ hội hiếm có để tôi được chia sẻ về dự án to lớn của ngành khoa học môi trường ngay tại trường đại học này. Mục tiêu của chúng tôi là phát triển nông nghiệp dựa trên những phương pháp chính đáng và an toàn cho sinh thái ở các nước thế giới thứ ba; mục tiêu tối thượng là xóa bỏ đói nghèo trên hành tinh này. Hơn một tỷ người, chủ yếu ở Châu Phi, Sahara, Nam Á và Mỹ La-tinh, đang sống trong cảnh đói khát. Nạn khai thác nông nghiệp bừa bãi đang hoành hành ở những khu vực này và cấu trúc sinh thái cũng như xã hội phải gánh chịu hậu quả. Tôi đã biết thế nào là những cơn đói lũ người. Đó là một kinh nghiệm rất đổi riêng tư của chính tôi...”

Tôi ngồi xuống trong tràn pháo tay, tôi ngăn không cho mình nhìn Ana và nhìn chăm vào băng rôn WSU treo sau hội trường. Nếu cô ấy muốn ngó lơ tôi, tốt thôi. Cả hai có thể chơi một trò chơi. Thử kí đứng dậy và lên sân khấu trao bằng.

Và do đó, bắt đầu chờ đợi đau đớn cho đến khi tôi có thể nhìn thấy cô ấy một lần nữa.

Sau một thời gian tôi nghe thấy tên cô được gọi : “. Anastasia Steele” Tiếng vỗ tay vang lên, và cô ấy đi lên đến chỗ tôi, dáng vẻ trầm ngâm, lo lắng.

Khỉ.

Cô ấy đang nghĩ gì vậy.

“Chúc mừng, cô Steele. ” tôi nói khi tay đưa bằng cho cô ấy. Chúng tôi bắt tay và tôi nín cô ấy, không để cô ấy bước đi.

“Em có vấn đề gì với cái laptop à?”

“Không.” Cô nàng nhìn hỗn loạn.

“Nên em không đọc e-mail của tôi.” Tôi thả tay cô ấy ra.

“Tôi chỉ thấy các vụ sáp nhập và mua lại thôi.”

Nó có ý nghĩa gì chứ?

Cô ấy cau mày, và tôi phải buông tay cô ấy ra – vẫn còn một hàng dài đằng sau cô ấy nữa.

“Lát nữa.” Tôi nói cho cô ấy biết tôi vẫn chưa xong với vụ này đâu.

Tôi như thoát khỏi địa ngục khi đến cuối hàng. Những cô nàng cười toe ngớ ngẩn liếc mắt đưa tình với tôi cùng với năm tờ ghi chú số điện thoại ẩn vào tay tôi. Tôi nhẹ nhõm khi đi theo đoàn giảng viên. Đến hành lang, tôi tóm lấy tay Kavanagh. “Tôi cần nói chuyện với Ana. Cô thấy cô ấy không? Bây giờ.” Kavanagh sững sốt nhưng trước khi cô ấy nói gì tôi tiếp tục, với giọng điệu lịch sự nhất có thể.

“Làm ơn.”

Môi cô ta mím lại bất đồng, nhưng cô ta đợi cho đoàn giảng viên đi qua và hiệu trưởng dừng lại chúc mừng bài diễn văn của tôi.

“Rất lấy làm vinh hạnh cho tôi.” Tôi đáp lời, bắt tay ông ta lần nữa. tôi nhìn qua đuôi mắt, kate và Ana đang ở hành lang. xin phép tôi đi thẳng đến chỗ Ana.

“Cảm ơn cô.” Tôi nói với Kate, cô ta trao cho An cái nhìn lo lắng. Lơ cô ta, tôi nắm lấy khuỷu tay cô nàng dẫn ra cửa trước. Đó là phòng thay đồ, và vì mùi tươi mới của nó tôi chắc là nó là phòng trống. Khóa trái cửa, tôi đối mặt với Cô Steel. “Sao em không gửi e-mail cho tôi hay trả lời tin nhắn của tôi.” Tôi nói.

Cô ấy chớp mắt, sững sốt lình trên gương mặt cô. “Em không kiểm tra máy tính hôm nay hay điện thoại của mình.” Cô dường như thực sự hoang mang bởi sự bột phát của tôi. “Bài diễn văn hay đấy ạ.” Cô ấy nói thêm.

“Cảm ơn em.” Tôi lầm bầm, lệch giọng. Làm thế nào có thể cô ấy đã không kiểm tra điện thoại của mình hoặc e-mail?

“Nói em nghe về vấn đề thức ăn đi.” Cô ấy nói nhẹ nhàng – và nếu tôi không lầm, có cả sự thương hại.

“Anastasia, tôi không muốn nói về điều đó lúc này.”

Tôi không không cần sự thương hại của em.

Tôi nhắm mắt. Trong thời gian đó tôi nghĩ rằng cô ấy không muốn nói chuyện với tôi. “Tôi đã lo lắng về em.”

“Lo lắng, tại sao?”

“Bởi vì em ra về với cái đồng đồ nát được em gọi là xe đó.”

Và tôi nghĩ là tôi đã bày tỏ được vấn đề rồi chứ.

Ana nhảy dựng lên. “Gì chứ? Nó không phải đồng đồ nát. Nó hoàn toàn ổn. José thường xuyên kiểm tra nó.”

“José, tên nhiếp ảnh gia à?” Chuyện này ngày càng hay rồi.

“Đúng, chiếc Beetle từng thuộc về mẹ cậu ấy.”

“Ừ, và nó có thể là của mẹ của mẹ của mẹ cậu ta. Nó không an toàn.” Tôi gần như la lên.

“Em đã lái nó 3 năm rồi. Em xin lỗi vì đã làm anh lo. Sao anh không gọi?”

Tôi đã gọi điện thoại cho cô ấy. Cô ấy không dùng cái điện thoại chết tiệt của cô ấy sao? Có phải cô đang nói đến cái điện thoại bàn không chứ? Tôi nổi giận, chải hai tay vào tóc, hít một hơi thật sâu.

” Anastasia, tôi cần em trả lời ngay. Vụ chờ đợi này khiến tôi nổi điên rồi.”

Mặt cô nàng xịu xuống.

Chết tiệt.

“Christian, em, ... nghe em đây, em đang để cha dượng của mình một mình ngoài kia.”

” Mai. Tôi muốn ngày mai có câu trả lời của em.”

“vâng. Ngày mai, em sẽ trả lời anh,” cô ấy nói một cách lo lắng.

Ừ thì, nó vẫn chưa là “Không.” Và lần nữa, tôi bắt ngờ khi bản thân mình nhẹ nhõm.

Chuyện quái gì với người phụ nữ này? Cô ấy nhìn tôi dè dặt với đôi mắt xanh, gương mặt lo lắng. Tôi cưỡng lại mệnh lệnh chạm vào cô. “Em có ở lại dùng tiệc nước không?” Tôi hỏi.

“Em không biết dượng Ray sẽ làm gì?” Cô ấy nhìn không chắc chắn.

” Cha dượng em? Tôi muốn gặp ông ấy.”

Sự phân vân của cô ấy tăng lên. “Em không nghĩ nó là ý tốt đâu,” cô ấy nói nhỏ khi tôi mở cửa.

Gì chứ? Tại sao? Có phải là cô ấy biết tôi nghèo đói khi còn bé? Hay vì cô ấy biết tôi ham muốn như thế nào? Rằng tôi là một tên quái gở?”

“Em xấu hổ về tôi à?”

“Không!” Cô ấy nói, đảo mắt thất vọng. “Giới thiệu anh với ba em như thế nào?” Cô ấy đưa tay lên như sự mất kiên nhẫn. ” ‘Đây là người mà đã làm mất đi sự trinh trắng của con và muốn bắt đầu một mối quan hệ BDSM*’ ? Và anh đâu có mang giày chạy.” (*Bondage (nô lệ), Discipline (kỷ luật) và Dominance (áp đặt), Submission (phục tùng), Sadism (bạo dâm) và Masochism (khổ dâm) *)

Giày chạy?

Ba cô ấy sẽ đánh đuổi tôi à? Và như thế là cô ấy mới nói điều gì đó hài hước vậy. Miệng tôi cong lên thành nụ cười và cô ấy cười đáp lại tôi, gương mặt sáng bừng lên như hoàng hôn mùa hạ vậy.

“Như em biết đấy, tôi chạy khá nhanh.” Tôi đáp lại tinh nghịch. “Cứ nói với ba em rằng tôi là bạn em, Anastasia.” Tôi mở cửa và theo cô ấy bước ra và dừng lại khi chúng tôi gặp thầy hiệu trưởng và đồng nghiệp của ông ấy. Họ quay lại và nhìn cô Steele khi cô ấy biến mất vào khán phòng. Họ quay lại nhìn tôi. Tôi và cô Steele không liên quan gì đến mấy người.

Tôi gật đầu lịch sự với hiệu trưởng và ông ta hỏi tôi liệu có thể đến và gặp thêm nhiều đồng nghiệp của ông ấy và thưởng thức canapés* không. (* một món ăn, bánh mì nhỏ ở trên có topping, dùng để ăn nhẹ, có rất nhiều loại và cách trình bày món ăn. Google để biết thêm nhé.)

“Được thôi.” Tôi nói.

Tôi mất 30 để thoát khỏi sự bao vây của các giảng viên, và khi tôi trở ra, Kavanagh đi cùng bên cạnh. Chúng tôi đi tới bên bãi cỏ nơi các sinh viên và gia đình thưởng thức thức uống trong một gian lều lớn.

” Vậy anh đã mời Ana đến bữa tối Chủ nhật chứ?” Cô ta hỏi.

Chủ nhật? Ana đã nói chúng tôi sẽ gặp nhau vào Chủ nhật à?

“Ở nhà ba mẹ anh.” Kavanagh giải thích.

Ba mẹ tôi?

Tôi thấy Ana.

Cái gì vậy?

Cái tên cao kều, tóc vàng như thể mới bước về từ bãi biển ở California đưa tay khấp người cô ấy.

Tên đó là tên nào vậy? Có phải vì gã mà cô ấy không muốn tôi đến dùng thức uống không chứ?

Ana nhìn lên, nhận thấy biểu cảm của tôi, tái nhợt khi bạn cùng phòng của mình đứng cạnh tên đó. “Xin chào, Ray.” Kavanagh nói, và cô ấy hôn người đàn ông lớn tuổi trong bộ y phục rộng đứng cạnh Ana.

Đây chắc là Raymond Steele.

” Bác đã gặp bạn trai của Ana chưa?” Kavanagh hỏi ông ấy. “Christian Grey.”

Bạn trai!

“Ông Steele, hân hạnh được gặp ông.”

“Ngài Grey.” Ông ấy nói, hơi ngạc nhiên. Chúng tôi bắt tay; cái siết tay của ông ấy cứng nhắc và ngón tay, lòng bàn tay của ông thô ráp khi chạm vào. Người đàn ông này lao động chân tay. Và tôi nhớ ra rằng – ông ấy là một thợ mộc. Đôi mắt sẫm màu của ông ấy khó đoán.

” Và đây là anh trai tôi, Ethan Kavanagh, ” Kate nói, giới thiệu tên mặc đồ đi biển đang vòng tay quanh Ana,

Ah. Con cái gia đình Kavanagh.

Tôi lí nhí tên anh ta khi chúng tôi bắt tay, chú ý rằng chúng mềm không như của Ray Steele.

Giờ thì đừng đặt tay lên cô gái của tao, đồ khốn.

“Ana, cưng.” Tôi thì thầm, nắm hờ tay cô ấy, cô ấy bước vào trong lòng tôi, thật là một cô gái ngoan. Cô ấy bỏ đi chiếc áo choàng tốt nghiệp của mình và mặc một chiếc đầm dây,phô bày đôi vai và lưng nhợt nhạt tuyệt đẹp của mình.

Hai chiếc váy trong hai ngày. Cô ấy làm hư tôi.

“Ethan, mẹ với ba muốn nói chuyện với tụi mình đây.” Kate dắt anh trai mình đi.

“Váy hai đứa biết nhau được bao lâu rồi?” Ông Steel hỏi.

Tôi đến bên và ôm vai cô ấy, tôi nhẹ nhàng vuốt ve lưng trần của cô ấy, cô nàng run rẩy đáp lại hành động của tôi. Tôi nói với ông ấy rằng được vài tuần. “Chúng con gặp nhau khi Ana đến phỏng vấn con cho tờ báo sinh viên.”

“Ba không biết con làm cho tờ báo sinh viên đấy Ana,” Ông nói.

“Kate hôm đó ốm.” cô ấy nói.

Ray Steele nhìn con gái mình, cau mày. “Bài diễn văn hay đấy ngài Grey.”

“Cảm ơn bác. Cháu biết là bác là một người thích câu cá.”

” Quá thích đi chứ, Annie nói với cháu vậy à?”

“Vâng.”

“Cậu có câu cá không?” Trong mắt của ông ấy ánh lên tia thách thức.

” Không nhiều như bác. Ba cháu thường dắt cháu và anh trai cháu đi câu ngày còn nhỏ. Ông ấy thích cá bẹ. Và cháu thì bắt bọ cho ông ấy.” Ana lắng nghe một lúc rồi xin phép đi qua qua bên chỗ nhà Kavanagh

Trời ạ, cô ấy nhìn đẹp động lòng người trong chiếc váy ấy.

“Ồ? Cậu thường câu ở đâu?” câu hỏi của ông Ray lôi tôi trở lại cuộc đời thoại, Tôi biết nó là một bài kiểm tra,

“Khắp Tây Bắc Hoa Kỳ.”

“Câu lớn lên ở Washington à?”

“Vâng, thưa bác. Ba cháu lần đầu dắt chúng cháu đến sông Wynoochee.”

Một nụ cười trên môi ông. “Rành rẻ đấy.”

“Nhưng nơi ông ấy thích là Skagit. Bờ U.S. Ông ấy gọi chúng cháu từ sớm rồi lái xe đến đây. Ông ấy bắt được rất nhiều cá tốt ở đó.”

“Skagit. Ở bờ Canada.”

“Là một trong những nơi bắt cá bẹ tự nhiên tốt nhất.” Tôi nói, mắt dán lên người Ana.

“Không thể nào không đồng ý.”

“Anh trai cháu bắt được vài con siêu bự. Cháu thì vẫn còn chờ để bắt được một con bự vừa vừa thôi.”

“Ngày nào đó hả?”

“Cháu mong vậy.”

Ana đang trò chuyện say sưa với Kavanagh. Hai người phụ nữ đó nói gì vậy chứ?

” bác vẫn thường đi câu sao?” Tôi tập trung lại vào ông Steele.

” Đúng. José, bạn của Annie, ba của cậu ấy cùng bác đi câu nhiều nhất có thể.”

Tên nhãi nhép ảnh gia đó nữa!

“Anh ta là người bảo trì chiếc Beetle sao?”

“Đúng, câu ta đó.”

” Chiếc xe tuyệt nhỉ, Beetle. Cháu rất yêu thích xe của Đức.”

” Tuyệt. Annie thích mấy chiếc xe cổ, nhưng ta đoán là nó đã quá cổ rồi.”

” Bác hài hước thật. Cháu đang nghĩ đến việc cho cô ấy trả góp xe của công ty cháu. Bác nghĩ cô ấy sẽ đồng ý chứ?”

” Ta nghĩ vậy, tùy thuộc vào Annie thôi.”

” Tuyệt. Cháu nghĩ Ana không thích câu cá đâu nhỉ?”

“Không. Đứa con gái đó giống mẹ nó. Chẳng thể thấy cảnh mấy con cá bị câu lên, hay mấy con sâu, nó là đứa tâm hồn yếu đuối.” Ông ta trao tôi cái nhìn sắc bén. Ồ. Một lời cảnh báo từ Raymond Steele. Tôi biến nó thành một câu nói đùa.

“Chả trách cô ấy tỏ ra chán ghét mấy con cá tuyệt ngày hôm qua.”

Ông ấy cười. “Con bé sẽ ổn khi ăn nó thôi.”

Ana đã nói chuyện xong với nhà Kavanagh và đang tiến về phía chúng tôi. “Chào,” cô ấy nói, nhìn chúng tôi.

“Annie, phòng vệ sinh ở đâu vậy con?” Ông Steele hỏi.

Cô ấy hướng dẫn ông ra khỏi lều và rẽ trái.

“Gặp lại mấy đứa sau. Hai đứa tự nhiên đi nhé.” Ông nói

Cô ấy dỡ theo ông Steel đi, rồi nhìn lên tôi thận trọng. Nhưng trước khi cô ấy hay tôi nói điều gì, chúng tôi bị chen ngang bởi một người thợ ảnh. Cô ta chụp nhanh chúng tôi rồi vội vã rời đi.

“Vậy là anh đã cảm hóa luôn được ba em à?” Ana nói, giọng ngọt ngào và tinh nghịch.

“Cũng à?” Tôi cũng đã cảm hóa được em à, cô Steele?

Tôi đưa tay vân vê làn má ửng hồng. “Ôi, tôi ước tôi có thể biết em đang nghĩ gì, Anastasia.” Khi tôi đưa tay đến cầm cô, tôi nghiêng mặt cô qua một bên để nhìn rõ hơn biểu cảm của cô nàng. Cô ấy bất động và nhìn tôi lại, đôi đồng tử đen thẫm.

“Giờ sao,” cô ấy thì thầm, “Em đang nghĩ, cà vạt đẹp đấy.”

Tôi đang nghĩ về một lời tuyên bố nào đó; nhưng câu trả lời của cô nàng làm tôi cười. “Gần đây nó trở thành cái ưa thích của tôi.”

Cô cười.

” Em nhìn rất đẹp, Anastasia. Chiếc đầm buộc dây này rất hợp với em, và tôi muốn ve vuốt lưng em để cảm nhận làn da xinh đẹp đó.”

Môi cô nàng hé mở, và tôi có thể cảm nhận được sức hấp dẫn giữa chúng tôi.

“Em biết là nó sẽ tuyệt vời mà, em yêu.” Giọng tôi thấp, phản bội lại lòng mình.

Cô nhắm mắt lại, nuốt khan, và hít một hơi thật sâu. Khi cô mở mắt ra, sự lo lắng hiện ra trên gương mặt. “ Nhưng em muốn nhiều hơn thế.” Cô nói.

” Hơn thế?”

Khỉ thật. Gì vậy chứ?

Cô gật đầu.

” Hơn thế nữa?” Tôi thì thầm lần nữa. Đôi môi cô ấy mềm mại dưới ngón tay tôi. “Em muốn trái tim và hoa.”

Khỉ. Tôi sẽ chẳng thể đáp ứng được. làm sao được? tôi không chơi ba cái trò lãng mạn. Hi vọng và ước mơ đang vỡ vụn xung quanh. Mắt cô ấy mở to, thơ ngây và khẩn cầu.

Trời ạ. Cô ấy quá đổi lừa tình. “Anastasia. Nó không phải thứ tôi biết.”

“Em cũng vậy.”

Và đúng thế cô ấy đã từng quen ai bao giờ đâu. “Em không hiểu hết rồi.”

“Nhưng anh thì hiểu sai.” Cô ấy nói.

“Sai? Không tôi không sai. Hãy thử đi.” Tôi van vãn.

Xin em, hãy thử cách của tôi.

Ánh nhìn của cô ấy mãnh liệt khi nhìn gương mặt tôi, tìm kiếm một điều gì đó. Và trong giây phút, tôi lạc lối trong đôi mắt xanh có thể nhìn thấy mọi thứ.

“Okay.” Cô ấy thì thầm.

“Hả?” Lòng tôi trên người tôi dựng hết lên vì sự tập trung.

“Okay, em sẽ thử.”

“Em đồng ý.” Tôi không thể tin được.

” Chịu sự giới hạn mềm, được, em sẽ thử.”

Chúa ơi. Tôi kéo cô ấy vào trong vòng tay, chon vùi mặt mình vào tóc cô, hít thở mùi hương cáng dỡ của cô. Và tôi không quan tâm rằng mình đang ở chốn đông người. Chỉ tôi và cô ấy.

“Vì chúa, Ana, em làm tôi bất ngờ. Em làm tôi trở tay không kịp.”

Một lúc sau, tôi nhận ra Raymond đã quay trở lại, nhìn đồng hồ để che đậy sự xấu hổ. Bất đắc dĩ tôi buông cô ấy ra. Tôi đang sung sướng vô cùng.

Vậy là xong, Grey!

“Annie, chúng ta nên trưa chứ nhỉ?” Ông Steele hỏi.

“Vâng.” Cô ấy nói, cười ngại ngùng với tôi.

“Cậu đi cùng với cha con tôi không, Christian?” Trong thoáng chốc tôi đã đồng ý nhưng ánh nhìn lo lắng của Ana, xin anh, không. Cô ấy muốn thời gian riêng với cha mình. Tôi hiểu rồi.

“Cảm ơn bác, nhưng cháu còn việc phải làm. Thật vinh hạnh khi gặp bác.”

Dừng lại cái điệu cười ngu ngốc đó đi, Grey.

” Nhân tiện.” Ông Steele nói – chân thành, tôi nghĩ. “Chăm sóc con gái tôi.”

“Ồ, đó luôn là ý định của cháu, ” Tôi nói, bắt tay ông.

Bằng cách mà bác chẳng thể nào tưởng tượng ra đâu, Ông Steele.

Tôi cầm tay Ana và hôn lên các đốt tay. “Gặp sau nhé, cô Steele.” Tôi thì thầm. Em đã biến tôi trở thành người đàn ông hạnh phúc.

Ông Steele gật đầu nhẹ và nắm lấy khuỷu tay con gái mình, dắt cô ấy đi ra. Tôi đứng lại, choáng váng nhưng tràn đầy hi vọng.

Cô ấy đã đồng ý.

” Christian Grey?” Eamon Kavanagh, ba của Katherine làm tôi mất hứng.

“Eamon, ngài thế nào?” Chúng tôi bắt tay.

TAYLOR ĐÓN TÔI VÀO LÚC 3:30. “Buổi trưa tốt lành, thưa ngài.” Anh ta nói, mở cửa cho tôi. Trên đường anh ta thông báo cho tôi biết rằng chiếc A3 đã được giao đến Heathman. Và giờ thì tôi chỉ cần tặng nó cho cô ấy. Không có gì phải nghi ngờ là sẽ có một cuộc thảo luận, và trong thâm tâm tôi, tôi mong nó còn hơn một cuộc thảo luận. Nhưng dù sao thì, cô ấy đã đồng ý làm người phục tùng của tôi rồi, nên có thể cô ấy sẽ nhận món quà này mà không làm ầm ĩ lên.

Mày đang đùa với ai vậy Grey?

Con người có quyền được ước mơ. Tôi mong rằng tôi và cô ấy có thể gặp nhau chiều nay; Tôi sẽ tặng cô ấy chiếc xe như là quà tặng mừng tốt nghiệp.

Tôi gọi cho Andrea và dặn cô ấy sắp xếp bữa ăn sáng cùng WebEx vào lịch làm việc sáng mai, với Eamon Kavanagh và đối tác của ông ta ở New York. Kavanagh đang muốn nâng cấp hệ thống mạng cáp quang. Tôi dặn Andrea sắp xếp Ros và Fred cùng có mặt tại buổi gặp mặt. Cô ấy đọc một vài tin nhắn – không có gì quan trọng lắm – và nó nhắc nhở rằng chiều mai tôi có một buổi đấu giá từ thiện ở Seattle.

Đêm nay là đêm cuối ở Portland. Cũng gần như là đêm cuối cùng của Ana ở đây ... tôi đắn đo có nên gọi cho cô nàng hay không, nhưng vấn đề nhỏ ở đây là cái điện thoại của cô và cô ấy đang ở cùng với ba mình. Ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, chúng tôi lái xe về Heathman.

Dừng đèn đỏ, có hai người trẻ đang cãi nhau trên vỉa hè vì làm đổ đồ trong túi. Một cặp khác, trẻ hơn thế, tay trong tay, cười khúc khích. Cô gái nhướn lên thì thầm điều gì đó vào tai người bạn trai xăm trổ. Anh ta cười và cúi xuống hôn thật nhanh cô gái, rồi bước vào mở cửa một quán cà phê nhỏ, tránh sang một bên dành lối cho cô gái.

Ana muốn “nhiều hơn”. Tôi thở dài và luồn tay vào tóc. Họ luôn muốn nhiều hơn. Tất cả bọn họ. Tôi có thể làm gì đây? Cặp đôi tay trong tay dạo bước đến quán cà phê – tôi và Ana đã từng làm thế. Chúng tôi đã từng ăn cùng nhau ở hai nhà hàng, và nó thì ... vui. Có thể tôi sẽ thử. Dù gì thì, cô ấy cho tôi quá nhiều. Tôi nói lỏng cà vạt.

Tôi có thể cho nhiều hơn không?

TRỞ VÀO PHÒNG, thay quần áo, vận vào một bộ đồ thể thao, và xuống lầu tập Gym. Mấy việc giao tiếp xã hội đã quá giới hạn kiên nhẫn của tôi và tôi cần phải tập thể dục để giải phóng mở năng lượng thừa thải.

Và tôi cần phải suy nghĩ thêm.

Sau khi tắm xong, tôi ngồi lại trước bàn máy tính, Ros gọi qua WebEx hỏi thăm tình hình và chúng tôi nói chuyện tầm 40 . Giải quyết mọi công việc trong lịch làm việc của cô ta, bao gồm yêu cầu bên phía Đài Loan và Darful. Giá thành của việc thả hàng thì đắt đáng kinh ngạc nhưng nó an toàn cho mọi bộ phận. tôi giao cho cô ta giải quyết. Giờ thì chúng tôi chỉ còn chờ lô hàng giao đến Rotterdam.

“Bên Kavanagh Media. Tôi nghĩ nên để Barney cùng đi với chúng ta.” Ros nói.

“Nếu cô nghĩ vậy thì nói cho Andrea một tiếng.”

” Vâng. Buổi lễ tốt nghiệp như thế nào?” Cô ấy hỏi.

“Tốt. Ngoài sức mong đợi.”

Ana đồng ý là của tôi.

“Tốt ngoài sức mong đợi à?”

“Ừ.”

Ros nhìn tôi chòng chòng qua màn hình, tò mò, nhưng tôi không nói gì thêm.

” Andrea bảo rằng ngày mai ngài sẽ về Seattle.”

“Ừ. Tôi có một buổi đấu giá phải tham dự chiều nay.”

” Vâng, tôi mong “vụ sáp nhập” đã thành công.”

” Khăng định tốt, Ros.”

Cô ta nhếch mép. “Vui vì điều đó. Tôi còn có cuộc họp khác, nếu không có vấn đề gì khác thì tạm biệt.”

“Tạm biệt.” tôi thoát khỏi WebEx, truy cập E-mail, tập trung vào buổi chiều của tôi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giới hạn mềm

Ngày: 26 tháng 5 năm 011 17:22

Đến: Anastasia Steele

Mọi chương ngại đã được dọn dẹp gọn gàng.

Sẵn lòng để cùng em bàn luận chuyện này bất cứ lúc nào.

Hôm nay em đẹp lắm.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và tôi nghĩ đến sáng nay. Chúa ơi, Grey. Mày phải bình tĩnh lại. Đương nhiên, phần lí do của chuyện này là cái điện thoại của cô ấy. Có lẽ cô ấy cần một phương thức liên lạc nào nó đáng tin cậy hơn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: BlackBerry

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 17:36

Đến: J B Taylor

Cc: Andrea Ashton

Taylor

Hãy lấy thêm một cái BlackBerry cho Anastasia Steele, cài đặt sẵn E-mail. Andrea có thể lấy thông tin tài khoản từ Barney và đưa cho anh.

Làm ơn hãy giao nó đến nhà cô ấy hay cửa hàng Clayton's.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Gởi xong, tôi đọc tờ Forbes. Đến 6:30 mà vẫn chưa có hồi âm nào từ Ana, tôi đoán là cô ấy đang làm cho Dương Ray Steel trầm lặng và khó đoán của mình vui lên. Dù rằng họ chẳng chung huyết thống nhưng lại giống nhau thấy rõ. Tôi gọi risotto hải sản, trong khi chờ, tôi tiếp tục với quyển sách của mình.

GRACE GỌI KHI TÔI ĐANG ĐỌC DỒ.

“Christian, con yêu.”

” Con chào mẹ.”

” Mia có liên lạc với con không?”

” Có. Con có ghi lại thông tin chuyến bay. Con sẽ đón con bé.”

” Tuyệt. Giờ thì mẹ mong con sẽ ở lại ăn tối vào thứ Bảy.”

“Vâng, chắc rồi.”

” Chủ nhật, Elliot sẽ cùng với bạn của nó là Kate đến ăn tối. Con muốn đến không? Con cũng có thể đi cùng Anastasia.”

Đó là những gì mà Kate nhắc đến sáng nay.

“Con phải hỏi xem liệu cô ấy có thời gian hay không.”

” Nói cho mẹ biết nhé. Rất vui nếu gia đình ta cùng ăn tối với nhau.”

Tôi đảo mắt. ” Nếu như mẹ đã nói vậy.”

” Đúng đó con. Hẹn gặp con vào thứ Bảy.”

Bà gác máy. Đưa Ana đến gặp ba mẹ tôi? Tôi phải làm gì để thoát khỏi nó không chứ?

Trong khi tôi còn suy ngẫm cái vụ khó khăn này, một e-mail đến.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Giới hạn mềm

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 19:23

Đến: Christian Grey

Em có thể đến để thảo luận nếu anh muốn.

Ana

Không, không chừng à. Không phải trong cái xe đó. Và theo kế hoạch.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Giới hạn mềm

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 19:27

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ đến chỗ em. Tôi nhớ là tôi đã nhấn mạnh rằng tôi không hài lòng khi em lái chiếc xe đó. Sẽ nhanh thôi tôi sẽ đến chỗ em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi in thêm một bản “Giới hạn mềm” từ bản hợp đồng và e-mail “vấn đề” của cô ấy vì tôi để bản in đầu tiên trong túi áo của tôi mà cô ấy đang giữ nó. Sau đó tôi gọi Taylor.

“Tôi sẽ chuyển chiếc xe đó cho Anastasia. Anh có thể rước tôi ở chỗ cô ấy – khoảng, 9:30?”

“Vâng, thưa ngài.”

Trước khi đi tôi vớ hai cái bao cao su bỏ vào túi quần sau. Tôi có thể gặp may mắn.

CHIẾC A3, KHI LÁI RẤT ĐỈNH. mặc dù nó có ít mô-men xoắn hơn tôi đã quen với. Tôi kéo lên bên ngoài một cửa hàng rượu trên

vùng ngoại ô của Portland để mua một số rượu sâm banh ăn mừng. Tôi bỏ qua Cristal và Dom

Perignon cho một Bollinger, chủ yếu là bởi vì nó là 1999 vintage, và ướp lạnh, mà còn vì nó có biểu tượng là màu hồng ... tôi nghĩ thầm với một nụ cười, đưa AmEx của tôi đến các nhân viên thu ngân.

Ana vẫn mặc chiếc váy xám lộng lẫy khi cô ấy bước ra cửa. Tôi mong chờ sẽ được cởi nó ra.

“Chào anh.” Cô ấy nói, đôi mắt to và rực rỡ trên gương mặt hơi nhợt nhạt của cô ấy.

“Chào em.”

“Anh vào nhà đi.” Cô ấy nhìn có vẻ ngại ngùng và lóng ngóng. Vì sao? Chuyện gì xảy ra à?

” Nếu em cho phép thôi.” Tôi đưa chai sâm-panh. “Tôi nghĩ chúng ta nên ăn mừng lễ tốt nghiệp của em. Không gì qua nổi Bollinger.”

“Nghe hay đấy.” Giọng cô nàng mỉa mai.

” Ồ, tôi thích sự hóm hỉnh vốn có của em.” Đấy cô nàng là của tôi.

” Tụi em chỉ còn có tách uống trà thôi. Còn lại đều bị đóng gói hết rồi.”

“Tách trà? Nghe hay mà.”

Tôi nhìn cô nàng rảo bước vào bếp. Cô ấy đang lo lắng và nhợt nhạt. Có lẽ là cô nàng đã có một ngày dài, hay là vì cô ấy đã đồng ý các điều khoản, hoặc là vì cô ấy ở đây một mình – tôi biết là Kavanagh đang ở gia đình của mình tối nay; ba cô ta nói tôi. Tôi mong rượu sẽ làm cô thư giãn và ... nói chuyện.

Căn phòng trống lốc, trừ mấy cái thùng đóng gói đồ đạc, trường kỉ và cái bàn. Trên bàn có một bưu kiện màu nâu, với một ghi chú viết tay đính kèm theo.

” Tôi đồng ý những điều kiện, Angel; vì người biết hành phạt nào đáng dành cho tôi, chỉ là – chỉ là – đừng làm nó quá sức chịu đựng của tôi!”

” Anh cần đĩa lót không?” cô ấy hỏi với ra.

“Tách là đủ rồi Anastasia.” Tôi đáp, lơ đãng. Cô ấy gói bộ sách lại – ấn bản đầu tiên mà tôi gởi cho cô ấy. Cô ấy sẽ trả lại nó cho tôi. Cô nàng không muốn nó. Đây là lí do tại sao cô ấy lo lắng. Vậy cô nàng sẽ phản ứng thế nào với chiếc xe chứ?

Nhìn lên, tôi thấy cô đang đứng đó, nhìn tôi. Và cẩn thận đặt mấy cái tách lên bàn.

” Nó là của anh.” Giọng cô nàng nhỏ và căng thẳng.

” Hmm, tôi nhận ra, trích dẫn hay đấy.” tôi đưa tay vân vê theo hàng chữ viết tay của cô ấy. Các kí tự nhỏ và gọn gàng, và tôi tự hỏi bút pháp của nó. “Tôi nghĩ tôi phải là d’Urberville, không phải Angel. Em đã chọn sự dọ dầy.” Và đương nhiên nó là một trích dẫn hoàn hảo. tôi cười mỉa mai. “Chắc em đã thấy gì đó đồng cảm với em.”

“Đó cũng là một lời khấn cầu,” cô ấy thì thầm.

“Khấn cầu? Khấn cầu tôi đừng làm khó em.”

Cô ấy gật đầu.

Với tôi thì những quyển sách này không có gì quá quan trọng nhưng đối với cô ấy chắc chắn sẽ có một ý nghĩa gì đó.

“Tôi mua chúng cho em. ” Một lời nói dối vô hại, tôi đặt bộ sách lại. “Tôi sẽ không làm khó em nếu em nhận nó.” Tôi giữ giọng mình nhỏ nhẹ và bình tĩnh, che đậy sự thất vọng của mình.

“Christian, em không thể nhận nó được. Nó quá đắt giá.”

Và tiếp tục như thế, một trận chiến của lí trí ý tưởng.

Càng nhiều điều thay đổi, nó càng là điều tương tự* (nguyên văn tiếng Pháp: Plus ça change, plus c'est la même chose)

” Em thấy đó, đây là điều chúng ta phải nói đến, em lúc nào cũng chống đối tôi. Tôi muốn em phải có chúng, và chấm dứt tranh luận. Nó rất đơn giản. em không cần phải suy nghĩ gì về nó. Như là một người phục tùng em chỉ cần vui vẻ nhận nó thôi. Em chỉ cần nhận những gì tôi mua cho em vì tôi cảm thấy thoải mái khi làm vậy cho em.”

“Em không phải người phục tùng của anh khi anh mua nó cho em.” Cô ấy nói nhỏ nhẹ.

Như thường lệ, cô ấy luôn có câu trả lời cho mọi thứ.

“Không ... Nhưng em đã đồng ý rồi, Anastasia. ”

Cô ấy đang đi ngược lại sự thỏa thuận sao? Chúa, cô gái này làm tôi đảo điên.

“Vậy giờ anh muốn nó là của em?”

“Đúng.” Tôi tưởng em thích Hardy?

” Trong trường hợp đó, em muốn tặng nó cho quỹ từ thiện ở Darful, anh có vẻ gắn bó với nơi đó. Họ có thể bán đấu giá nó.”

” Nếu đó là những gì em muốn.” tôi sẽ không ngăn cản em.

Em có thể đốt nó ...

Gương mặt nhợt nhạt của cô ấy đỏ lên. “Em sẽ nghĩ về chuyện đó.” Cô ấy lí nhí.

” Đừng nghĩ, Anastasia. Không vì điều này.” Giữ nó, cin em. Nó là dành cho em, vì niềm đam mê của em là sách. Em đã nói với tôi điều này hơn một lần. cứ tận hưởng nó. Đặt rượu lên bàn, tôi đứng trước mặt cô ấy và kéo cằm cô nàng ra sau, đảo mắt trên gương mặt cô ấy. “Tôi sẽ mua cho em rất nhiều thứ, Anastasia. Làm quen với nó đi. Tôi giàu và có khả năng chi trả chúng.” Tôi hôn nhanh lên môi cô ấy. “Xin em đấy.” Tôi nói, và buông cô ấy ra.

“Nó làm em cảm thấy mình rẻ tiền.” cô ấy nói.

” Không nên như vậy. Em nghĩ quá xa rồi. Đừng áp đặt những điều người khác nghĩ lên các chuẩn mực đạo đức vốn dĩ mơ hồ của em. Đừng phí sức. chỉ vì em dè dặt với những dự định của chúng ta; nó là chuyện thường tình thôi. Em không biết là mình đang dần thân vào chuyện gì.”

Nỗi lo lắng của cô tràn ngập trên gương mặt đáng yêu.

“Này, đừng việc nghĩ ngợi này lại. Không việc gì mà em lại nghĩ mình rẻ tiền cả, Anastasia. Tôi không muốn em nghĩ ngợi gì cả. Tôi gởi em vài quyển sách cũ vì tôi nghĩ nó có một ý nghĩa gì đó đối với em, vậy thôi.”

Cô ấy chớp đôi mắt và nhìn lại gói đồ, hiển nhiên suy nghĩ mâu thuẫn.

Giữ nó, Ana – nó là dành cho em.

“Sâm-panh nhé,” tôi thì thầm và cô ấy đáp lại tôi bằng nụ cười.

“Như thế tốt hơn đấy.” Tôi mở chai rượu và đổ vào hai cái tách cô đặt trước mặt tôi.

“Nó màu hồng.” Cô nàng bắt ngờ, tôi không muốn nói cho cô ấy vì sao tôi hơ5 màu hồng.

“Bollinger La Grande Année Rosé 1999 – cổ điển”

“Trong tách trà.” Cô ấy cười.

“Trong tách trà. Chúc mừng em tốt nghiệp, Anastasia.”

Chúng tôi chạm tách, và tôi uống. Nó có vị ngon như tôi chắc chắn.

“Cảm ơn anh.” Đưa tách lên môi, cô nhấp một ngụm nhỏ. “Chúng ta nói về cái giới hạn đi?”

“Luôn luôn vội vã.” Nắm tay cô ấy đến bên trường kỉ – một trong những thứ còn sót lại trong gian phòng. Chúng tôi ngồi xuống, bao quanh với những cái thùng lớn.

“Cha dượng của em quả là ít nói.”

“Anh ăn tươi nuốt sống ba em rồi.”

Tôi cười thầm. “Chỉ vì tôi biết câu cá thôi.”

“Làm sao mà anh biết ba em thích đi câu?”

“Em kể tôi nghe, hôm chúng ta đi uống cà phê.”

“Ồ, vậy sao?” Cô ấy nhấp một ngụm, nhắm mắt lại, cảm nhận hương vị. Mở mắt ra, cô hỏi tôi: “Anh có uống rượu ở quầy không?”

“Có. Hơi ăn gian nhỉ?” tôi nhăn mặt.

” Khi uống rượu em nghĩ đến anh. Làm sao mà anh rành về rượu vậy?”

” Tôi không rành, Anastasia, tôi chỉ hiểu rõ những thứ tôi thích thôi.” Và tôi thích em. “Nữa nhé?” tôi hất cằm về phía chai rượu trên bàn.

“Vâng.”

Tôi mở chai rượu, đổ đầy tách của cô. Cô ấy nhìn tôi nghi ngại. Cô ấy biết rằng tôi đang chuốc rượu mình.

“Nơi này nhìn trông trải quá. Em đã chuẩn bị sẵn sàng để chuyển nhà chưa?” tôi hỏi làm cô ấy phân tâm.

” Thì trước sau gì cũng chuyển đi mà.”

” Mai em có đi làm không?”

” Có, ngày mai là ngày làm việc cuối cùng của em ở Clayton.”

” Tôi có thể giúp em nhưng tôi hứa đón em gái tôi ở sân bay hôm đó. Mia từ Paris về đây vào sáng thứ Bảy. Tôi về lại Seattle ngày mai, nhưng nghe nói là Elliot sẽ phụ các em một tay phải không?”

“Vâng. , Kate rất vui vì điều đó.”

Tôi bắt ngờ rằng Elliot vẫn còn khoái bạn của Ana; không phải là kiểu của Elliot.

” Ủ, Kate và Elliot, ai ngờ đâu chứ?” Họ làm cho vụ này thêm rắc rối thôi. Giọng mẹ tôi lớn vồn trong đầu: “con có thể đi cùng Anastasia.”

“Vậy em sẽ làm gì khi đến Seattle?” tôi hỏi.

” Em có vài cuộc phỏng vấn ở nơi thực tập.”

” Khi nào thì em định nói cho tôi biết?”

” Um ... thì bây giờ em đang nói với anh.” Cô nói.

” Ở đâu?” tôi hỏi, giấu sự bực tức của mình.

“Ở một số tòa soạn báo.”

” Có phải đó là thứ em muốn làm không, mấy cái việc xuất bản?”

Cô gật đầu, nhưng cô ấy vẫn ngại không nói.

“Sau đó?” tôi nhắc.

“Sau đó, thì sao?”

Đừng chậm hiểu thế chứ, Anastasia. Nhà xuất bản nào?” trong đầu tôi điểm qua từng tòa soạn, nhà xuất bản mà mình biết ở Seattle. Khoảng 4 cái ... tôi nghĩ.

“Chỉ là một nhà xuất bản nhỏ thôi.” Cô ấy lấp lửng.

” Tại sao em không muốn tôi biết chứ?”

” Vì sự ảnh hưởng của anh.” Cô nói.

Cô ấy nói vậy là có ý gì chứ? Tôi cau mày.

“Ồ, giờ thì đến lượt anh chậm hiểu đây.” cô ấy nói, đôi mắt ánh lên lấp lánh.

“Chậm hiểu?” tôi cười. “Tôi sao? Chúa, hay đây. Nào uống đi, hãy nói về mấy cái giới hạn này.”

Lông mi rung rung, cô nàng hít một hơi run rẩy, sau đó uống cạn tách của mình. Cô nàng thật sự lo lắng về chuyện này. Tôi hỏi cô ấy xem có cần thêm rượu củng cố tinh thần không.

“Vâng.” Cô đáp.

Cầm rượu trên tay, tôi hỏi. “Em ăn gì chưa?”

“Rồi. em có một bữa ăn ba món với Ray.” Cô ấy nói, hơi tức giận và trợn mắt lên với tôi. “Tôi sẽ bắt em quỳ xuống đây. ”

“Ồ.” Cô ấy nói, hơi sốc, và một chút bị cuốn hút.

“Ồ, vậy bắt đầu thôi, Anastasia.” Nhếch mép cười, tôi đổ đầy tách của cô ấy, và cô uống một hơi dài.

“Tôi có thể bắt đầu chưa?”

Cô nàng gật đầu.

“Trả lời tôi.”

“Vâng, ngài có thể bắt đầu.” cô ấy nói với nụ cười ăn năn.

“Tốt.” tôi lấy bản in e-mail của cô ấy ra. Phụ lục 3 trong bản hợp đồng. “Quan hệ tình dục. Chúng ta đã làm gần như hết mấy thứ này.” Cô ấy nhích lại gần tôi và chúng tôi bắt đầu đọc.

” Không dùng nắm tay. Có gì mà em không chịu không?” tôi hỏi

Cô nuốt khan. “Việc quan hệ qua đường hậu môn, nghe không thuận lắm.”

” Tôi đồng ý vụ nắm tay nhưng tôi thật sự muốn có được móng em, Anastasia.”

Cô ấy hít thật sâu, nhìn tôi chăm chăm.

“Nhưng chúng ta phải chờ. Vì nó không phải chuyện ngày một ngày hai. Em cần phải được tập luyện.” Tôi không kìm được nhếch mép.

“Tập luyện?” Mắt cô nàng mở to.

“Đúng. Nó cần một sự tập dượt kĩ càng. Quan hệ từ đằng sau thật sự sẽ rất thỏa mãn, tin tôi đi. Nhưng khi chúng ta thử nó mà em không thích, chúng ta sẽ không tiếp tục nó nữa.” Tôi trấn an cô nàng khỏi biểu cảm đang sốc toàn tập.

” Anh đã từng làm nó rồi?” cô hỏi.

” Ừ.”

” Với một người đàn ông?”

“Không. Tôi không bao giờ ân ái với đàn ông cả.”

” Bà Robinson sao?”

” Ừ.”

Ana cau mày và tiếp tục, trước khi cô ấy hỏi tôi thêm gì về chuyện đó.

” Và ... nuốt tinh dịch. Ừ thì, em đã có điểm A cho phần đó.” Tôi nghĩ cô nàng sẽ cười nhưng cô ấy nhìn tôi chăm chú. Tôi tin rằng cô nàng đang nghĩ về Quý bà Robinson và vụ quan hệ từ đằng sau. Ôi em yêu, Elena có sự phục tùng của tôi. Cô ta có thể làm nó với tôi chỉ để cô ta thỏa mãn thôi. Và tôi cũng thỏa mãn, vậy thôi.

” Vậy, nuốt tinh dịch ỏn chứ?” tôi hỏi, kéo cô ấy trở về thực tại. Cô ấy gật đầu và uống hết sâm panh

“Nửa nhé?” tôi hỏi

Bình tĩnh lại Grey, mày chỉ muốn cô nàng ngà ngà say thôi, không phải say mềm.

” Nửa.” cô thì thầm.

Tôi chế đầy tách, mắt cô nàng nhìn vào danh sách. “Đồ chơi?”

“Cắm vào miệng à?” cô ấy nhăn mặt.

“Ừ. Là để luyện tập cho quan hệ từ đằng sau.”

“Ồ, vậy ‘còn lại’ là gì?”

” Hạt, trứng, ... đại khái vậy.”

“Trứng?” cô ấy che miệng vì sốc.

“Không phải trứng thật.” tôi cười

“Em vui vì ngài thấy em buồn cười đấy.” trong giọng cô nàng chứa sự tổn thương.

“Tôi xin lỗi. Xin lỗi đấy.”

Vì lợi ích, Grey. Đừng làm khó làm dễ nàng nữa.

“Có vấn đề gì với đồ chơi không?”

“Không.” Cô nàng đáp.

Khốn kiếp. Cô ấy đang dối.

“Anastasia. Tôi xin lỗi. Tin tôi đi. Tôi không cười em. Tôi chưa bao giờ phải nói chi tiết về những chuyện này đến thế. Em chỉ ít kinh nghiệm thôi. Tôi xin lỗi.”

Cô ấy bĩu môi và nhấp thêm một ngụm sâm-panh. “Xong – sang việc trối”, tôi nói, và chúng tôi quay trở lại với danh sách.

Người Phục tùng có ưng thuận:

- Bị trối bằng dây
- Bị trối bằng còng da.
- Bị trối bằng các loại còng/cùm/xích.
- Bị trối bằng băng dính
- Bị trối bằng các dụng cụ khác.

“Em thấy sao?” Lần này tôi hỏi nhẹ nhàng.

“Được”, cô ấy thì thầm và tiếp tục đọc.

Người Phục tùng có ưng thuận bị khống chế bằng cách:

- Trối tay ra phía trước

- Trói cổ chân
- Trói khuỷu tay
- Trói tay ra phía sau
- Trói đầu gối
- Trói từ cổ tay đến khuỷu tay
- Trói vào những vật cố định, đồ gỗ v.v
- Trói kiểu mang gông
- Hệ thống giảm sóc

Người Phục tùng có ưng thuận bị bịt mắt?

Người Phục tùng có ưng thuận bị bịt mồm?

“Nói về hệ thống giảm sóc nhé. Có lẽ nên để nó sang giới hạn độ cứng. Cần nhiều thời gian để chuẩn bị cho chuyện này mà dù sao, thời gian của chúng ta chỉ có hạn. Còn gì nữa không?”

“Đừng cười em nhưng trói kiểu mang gông là sao?”

“Tôi hứa sẽ không cười. Tôi xin lỗi lần thứ hai đấy”. Vì Chúa. “Đừng để tôi phải xin lỗi nữa”.

Giọng tôi sắc hơn dự định, và cô ấy nghiêng ra xa tôi.

Khốn kiếp.

Lờ phản ứng của cô ấy đi Grey. Tiếp tục đi. “Đó là kiểu cùm cổ tay hoặc mắt cá vào một thanh cố định. Vui đấy.”

“Được... Còn bịt miệng. Em sợ nhỡ em không thở được”.

“Tôi chính là người lo sợ nếu em không thở được. Tôi không làm em ngạt đâu” Trò kiểm soát hơi thở không hẳn là một phần trong trò đóng vai của tôi.

“Vậy làm sao nói từ an toàn nếu bị bịt miệng?” cô hỏi thăm.

“Thứ nhất, tôi hy vọng em sẽ không bao giờ phải dùng đến những từ đó. Còn nếu bị bịt mồm, em sẽ ra dấu”.

“Em sợ bị bịt mồm lắm”.

“Được, tôi sẽ lưu ý điều đó”.

Cô ấy trầm tư nhìn tôi như thể cô đang giải quyết những câu hỏi nhân sự. “Có phải anh thích trói những người phục tùng để họ không thể chạm vào anh?” cô ấy hỏi.

“Đó cũng là một lý do”.

“Cũng vì vậy mà anh trói tay em?” “Ừ”.

“Anh không thích nói về chuyện đó à?” cô ấy nói. “Không”.

Tôi sẽ không tiếp tục nói chuyện đó với em đâu, Ana. Từ bỏ đi,

“Em muốn uống ly nữa không?” Tôi hỏi. “Rượu làm em mạnh dạn hơn đấy, tôi còn muốn biết, mức độ chịu đau của em”. Tôi rút đầy cốc cô ấy và cô nhấp một ngụm, mắt mở to và lo lắng.

“Mức độ chịu đau của em, nói chung, đến mức nào?”

Cô ấy tiếp tục cầm nín.

Tôi ngăn một tiếng thở dài. “Em đang cắn môi đấy”. May mắn thay, cô dừng lại, nhưng bây giờ cô lại trầm ngâm và nhìn chằm chằm xuống tay mình.

“Lúc còn nhỏ, em có bao giờ bị đòn không?” Tôi thúc giục nhẹ nhàng. “Không”.

“Em cũng chưa tìm hiểu đến phần này phải không?” “Chưa”.

“Không tệ như em nghĩ đâu. Trong chuyện này thì trí tưởng tượng là kẻ thù tệ hại”. Hãy tin tôi về điều này đi, Ana.

“Anh nhất định phải làm thế sao?”

“Ừ”.

“Tại sao ạ?”

Em thật sự không muốn biết đâu.

“Vì nó là một phần tất yếu, Anastasia ạ. Đó là điều tôi sẽ làm. Tôi biết em lo lắng. Sang các kiểu trừng phạt nhé.”

Chúng tôi đọc qua danh sách:

- Đánh bằng tay
- Đánh bằng roi
- Cắn
- Kẹp cơ quan sinh dục
- Tẩy lông nóng
- Đánh bằng gậy dẹp
- Đánh bằng gậy trò
- Kẹp núm vú
- Đá lạnh
- Các hình thức/ biện pháp làm đau khác

“Được rồi, em nói không với kẹp cơ quan sinh dục. Được. Đây là biện pháp làm đau nhất đấy.”

Ana tái mặt.

“Chúng ta sẽ bàn chuyện này nhé”. Tôi tuyên bố nhanh chóng. “Hay thôi, dừng”. Cô ấy phản đối.

“Đây là một phần của thỏa thuận, em yêu ạ, và chúng ta sẽ phải bàn bạc tất cả. Anastasia, tôi sẽ không để mọi việc đi quá xa đâu”. “Chuyện trừng phạt này, nó làm em lo nhất”.

“Rất vui vì em đã chia sẻ với tôi điều đó. Cứ để chuyện đánh đập ở đó đã. Khi nào em quen với chuyện khác, chúng ta sẽ tăng cường độ lên. Giờ thì từ từ thôi”.

Cô trông ngập ngừng, vì vậy tôi nghiêng về phía trước và hôn cô ấy. “Đấy, mọi chuyện không đến nỗi tệ đúng không?” Cô nhún vai, vẫn còn nghi ngờ.

“Còn giờ, tôi muốn nói thêm một chuyện nữa rồi sẽ đưa em lên giường”. “Giường?” cô ấy kêu lên và hai má đỏ bừng.

“Xem nào, Anastasia, khi nói về những chuyện này, tôi muốn giao hợp với em cho đến tận tuần sau, ngay từ bây giờ. Nhất định là em có một tác động đặc biệt đến tôi.”

Cô ấy ngo nguẩy bên cạnh tôi và hít một hơi khan, hai đùi khấp chặt lại với nhau. “Em biết đấy, cũng có những điều tôi muốn thử.”

“Có đau không?”

“Không, đừng nhìn đâu cũng thấy đau thế. Chủ yếu vẫn là hoan lạc thôi mà. “Tôi đã làm em đau bao giờ chưa?”

“Chưa”

“Đấy, vậy thì, xem nào, sáng nay em nói em muốn nhiều hơn thế này”. Tôi ngừng lại.

Mẹ kiếp. Tôi đang gặp vấn đề.

Được rồi, Grey, mà có chắc về điều này?

Tôi phải cố gắng. Tôi không muốn mất cô ấy ngay khi chúng tôi mới bắt đầu. Chớp lấy cơ hội thôi.

Tôi nắm tay cô ấy. “Ngoài thời gian em phục vụ tôi, có thể chúng ta sẽ thử. Tôi không biết có thành công không. Tôi không biết sẽ tách biệt mọi chuyện như thế nào. Có thể không thể. Nhưng tôi rất sẵn lòng thử. Có lẽ là mỗi tuần một đêm. Tôi chưa biết.”

Miệng cô há ra. “Với một điều kiện”.

“Gì ạ?” cô ấy hỏi, hơi thở ngưng lại.

“Em vui lòng nhận món quà tốt nghiệp của tôi”.

“Ồi”, cô ấy nói, mắt mở to không chắc chắn.

“Đi nào”. Tôi kéo cô đứng dậy, cởi áo khoác da của tôi, choàng qua vai của cô ấy. Hít một hơi sâu, tôi mở cửa trước và tiết lộ chiếc Audi A3 đậu bên lề đường. “Nó là của em. Chúc mừng tốt nghiệp”. Tôi quần tay quanh cô ấy và hôn lên mái tóc cô.

Khi tôi buông cô ấy ra, cô nhìn sững sờ vào chiếc xe.

Được rồi... Điều này dù sao cũng tốt.

Nắm lấy tay cô, tôi dẫn cô ấy xuống và cô theo sau như thể bị thôi miên.

“Anastasia, chiếc Beetle của em cũ rồi và lại rất nguy hiểm nữa. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu có gì xảy ra với em, trong khi tôi đủ điều kiện để làm chuyện này”.

Cô há hốc miệng nhìn chiếc xe, không nói nên lời.

Khốn kiếp.

“Tôi có hỏi bố dượng em rồi. Ông hoàn toàn ủng hộ”.

Có lẽ tôi đang nói quá về điều này.

Miệng cô vẫn mở trong thất vọng khi cô quay sang nhìn trừng trừng vào tôi.

“Anh nói điều này với dượng Ray? Sao anh có thể?” Cô ấy khó chịu, thực sự khó chịu. “Đó là món quà, Anastasia. Em có nói cảm ơn không đây?”

“Nhưng anh biết như thế là quá đáng”

“Với tôi thì không, cho sự an tâm của tôi”.

Thôi nào, Ana. Em muốn biết hơn thế. Điều đó đáng giá.

Chùn vai xuống, cô ấy quay sang tôi, từ chối, tôi nghĩ thế. Phản ứng của cô không hoàn toàn giống như tôi nghĩ. Màu hồng của rượu sâm-panh trên mặt cô biến mất thay vào đó là khuôn mặt hơi tái lần nữa.

“Em cảm động hơn nếu anh cho mượn, như laptop ấy”.

Tôi lắc đầu. Tại sao cô ấy khó khăn đến thế? Tôi chưa bao giờ gặp phản ứng với một chiếc xe như thế này từ những người phục tùng cũ của tôi. Họ thường rất vui mừng.

“Thôi được. Cho mượn. Vô thời hạn.” Tôi rút lên đồng ý.

“Không, không phải vô thời hạn, chỉ kể từ bây giờ thôi. Cảm ơn anh.” Cô nói khẽ, và vươn lên, hôn lên má tôi. “Cảm ơn về chiếc xe, thưa ngài.”

Từ đó. Đến từ sự ngọt ngào của cô, từ cái miệng ngọt ngào ấy. Tôi túm lấy cô ấy, ép chặt cơ thể của cô vào tôi, tóc cô luồn vào những ngón tay tôi.

“Em đừng thách thức tôi thế, Ana Steele”.

Tôi hôn cô ấy mạnh mẽ, vỗ về bên ngoài đôi môi với lưỡi của tôi, và một lát sau, cô ấy hưởng ứng, tương xứng với sự nhiệt huyết của tôi, lưỡi nàng vuốt ve tôi. Cơ thể tôi phản ứng – tôi muốn cô ấy. Ngay tại đây. Bây giờ. Ngoài trời.

“Tôi phải kiềm chế bằng tất cả sức lực để không đè em xuống xe ngay bây giờ, giao cấu chỉ để biết rằng em là của tôi và nếu tôi muốn mua cho em một chiếc xe chết tiệt thì tôi sẽ mua một chiếc xe chết tiệt chỉ để giao cấu với em trên đó. Giờ thì đi vào và cởi quần áo ra”.

Tôi gầm gừ. Sau đó, tôi hôn cô ấy một lần nữa, yêu cầu và sở hữu. Nắm lấy tay cô ấy, tôi lại sải bước vào căn hộ, đóng sầm cửa trước sau lưng chúng tôi và đi thẳng vào phòng ngủ của cô ấy. Ở đó, tôi thả cô ấy ra, bật đèn bên cạnh giường ngủ.

“Đừng nổi giận với em”, cô thì thầm. Lời nói của cô dập tắt ngọn lửa giận dữ trong lòng tôi.

“Em xin lỗi về chiếc xe và những cuốn sách”. Cô ngừng lại và liếm môi. “Anh làm em sợ mỗi lần nổi giận”, Khốn kiếp. Không ai nói với tôi điều đó trước đây. Tôi nhắm mắt lại. Điều cuối cùng mà tôi làm là khiến cô ấy hoảng sợ.

Bình tĩnh đi Grey.

Cô ấy ở đây. Cô ấy an toàn. Cô ấy sẵn sàng. Đừng bỏ lỡ nó, chỉ vì cô ấy không hiểu phải cư xử như thế nào.

Mở mắt ra, tôi thấy Ana nhìn tôi, hết sợ hãi, nhưng với trạng thái đề phòng. “Quay lưng lại đi”, tôi yêu cầu, giọng êm ái. “Tôi sẽ cởi áo cho em”. Cô ấy nghe theo ngay lập tức.

Cô gái ngoan.

Tôi bỏ chiếc áo khoác của mình ra khỏi vai của cô ấy và thả nó trên sàn, sau đó vén mái tóc ra khỏi cổ cô. Cảm nhận làn da của cô ấy bên dưới ngón tay trở tôi nhẹ nhàng. Bây giờ làm theo những gì cô ấy nói, tôi thư giãn. Với các đầu ngón tay của mình, tôi trượt dọc theo cột sống cô ấy xuống lưng khi bắt đầu kéo dây buộc áo voan xám. “Tôi thích chiếc đầm này. Tôi cũng thích chiêm ngưỡng làn da tươi tắn của em”.

Luồn ngón tay vào sau váy của cô, tôi kéo cô lại gần để cô dựa vào tôi. Tôi vùi mặt vào tóc cô và hít hà mùi hương từ cô.

“Cơ thể của em có mùi tuyệt lắm, Anastasia. Ngọt ngào” Giống hương mùa thu.

Hương nước hoa an ủi, nhắc nhở tôi về khoảng thời gian tràn đầy hạnh phúc. Vẫn hít hà hương thơm ấy, tôi lướt mũi mình từ tai xuống cổ cô rồi đến vai cô, hôn cô ấy trên mỗi chuyển động của tôi. Tôi từ từ giải thoát cho cô khỏi chiếc váy và hôn, và liếm, và mút trên làn da cô ấy rồi chuyển sang bờ vai kia.

Cô ấy run rẩy bên dưới sự đụng chạm của tôi.

Ôi, cưng ơi. “Em sẽ phải học cách giữ yên cơ thể” tôi thì thầm giữa những nụ hôn, và cởi bỏ dây áo treo quanh cổ cô. Chiếc váy rơi xuống chân cô ấy.

“Không áo ngực, cô Steele. Tôi thích thế.”

Tiến về phía trước, tôi đặt tay lên ngực cô và cảm thấy hai núm vú đang cương cứng dưới lòng bàn tay mình.

“Choàng tay em lên cổ tôi đi”. Tôi ra lệnh, môi tôi lướt trên cổ cô ấy. Cô ấy làm như được bảo và ấn sâu vú vào lòng bàn tay tôi hơn. Cô xoắn những ngón tay vào tóc tôi, như cách tôi muốn, và giật mạnh.

Ah... Cảm giác thật tuyệt.

Đầu cô nghiêng sang một bên, và tôi tận dụng lợi thế, hôn cô, nơi nhạy cảm bên dưới làn da cô ấy.

“Mmm...” Tôi lăm lăm trong sự thưởng thức, ngón tay tôi trêu chọc và giật mạnh núm vú cô.

Cô rên rỉ, cong lưng, đẩy bộ ngực hoàn hảo vào sâu trong tay tôi. “Có nên làm em lên đỉnh bằng cách này không?”

Cơ thể cô cong lên hơn nữa.

“Em thích thể này, phải không, cô Steele?” “Mmm...”

“Trả lời” Tôi nhấn mạnh, tiếp tục sự tấn công nhục dục của mình trên núm vú của cô.

“Vâng”, cô thở.

“Vâng gì?” “Vâng thưa ngài” “Ngoan lắm”.

Tôi nhẹ nhàng kéo và xoay bằng những ngón tay của mình, cơ thể cô ấy cong lên rung động mạnh mẽ trong khi rên rỉ, tay cô kéo tóc tôi mạnh hơn.

“Tôi không nghĩ em chưa sẵn sàng đến lúc này” Và vẫn với bàn tay của mình, tôi giữ lấy ngực cô ấy, trong khi hàm răng tôi kéo mạnh dải tai cô. “Hơn nữa, em vừa làm tôi bực. Cho nên, có lẽ, không thể để em đến bây giờ được”.

Tôi nhào nặn ngực cô và các ngón tay quay lại chăm sóc núm vú cô, xoắn và giật mạnh. Cô rên rỉ và ép sát phần dưới của mình vào chỗ cương cứng của tôi. Đưa tay lên hông cô, giữ cho cô ấy yên và liếc xuống quần lót cô. Vải bông. Trắng. Thoải mái.

Tôi móc ngón tay vào nó kéo ra xa nhất có thể, sau đó luồn ngón tay cái của tôi theo đường may ở phía sau. Giật mạnh nó trong tay tôi và thả xuống chân Ana.

Cô ấy thở hổn hển.

Tôi xoa những ngón tay quanh hông cô ấy, và đưa một ngón vào âm đạo cô. Cô ấy ướt đầm.

Cực kỳ ẩm ướt.

“Đúng rồi. Cô gái đã sẵn sàng rồi”.

Tôi xoay tròn trong cô rồi đưa ngón tay lên miệng mình.

Mmm. Mặn. “Em có vị rất tuyệt, Steele ạ”.

Môi cô hé ra và mắt nhắm lại đầy ham muốn. Tôi nghĩ cô ấy hơi ngạc nhiên.

“Cởi quần áo cho tôi nào”. Tôi giữ đôi mắt mình trên người cô. Cô ấy nghiêng đầu, tiếp nhận mệnh lệnh của tôi, nhưng ngập ngừng. “Em làm được”, tôi khuyến khích. Cô nhấc tay lên và đột nhiên tôi nghĩ cô ấy sẽ chạm vào tôi và tôi chưa sẵn sàng. Chết tiệt.

Theo bản năng, tôi tóm lấy tay cô ấy. “Đừng. Không phải áo”.

Tôi muốn cô ấy ở trên. Chúng tôi chưa làm điều này, và cô ấy có thể sẽ mất thăng bằng, vì vậy tôi cần chiếc áo thun để bảo vệ. “Tôi đoán có thể em muốn chạm vào tôi”. Tôi buông một tay cô ấy, nhưng tay còn lại tôi đặt lên sự cương cứng của mình, cái đang chống lại không gian chật hẹp của quần jean tôi.

“Những gì em cần là đây, Steele ạ”.

Cô ấy hít một hơi, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình. Sau đó, siết chặt những ngón tay quanh cậu bé của tôi và liếc nhìn tôi trong sự phấn khích.

Tôi bật cười. “Tôi muốn vào với em. Cởi quần jean ra nào. Em chủ động đấy”. Miệng cô há ra.

“Em sắp làm gì tôi thể này?” Giọng tôi khàn đi.

Tôi nhìn cô ấy. Thích thú. Dấy lên ham muốn. Tự hỏi cô ấy sẽ làm gì tiếp theo. Sẽ là một nhiệm vụ chết tiệt cho cô ấy để cởi quần jean tôi trong khi tôi đang nằm. Bước ra khỏi đôi giày, cô trườn lên giường, ngồi dạng chân trên đùi tôi và trượt ngón tay bên dưới cạp quần jean tôi.

Tôi nhắm mắt lại, ưỡn hông lên, thưởng thức sự dạn dĩ của Ana.

“Anh sẽ phải học cách giữ yên cơ thể” cô khiển trách, và giật lông mu tôi. Ah, thật táo bạo, thưa cô.

“Thưa vâng, cô Steele”. Tôi trêu chọc cô qua hàm răng nghiêng chặt. “Trong túi tôi, bao cao su”.

Mắt cô lóe sáng với sự thích thú và ngón tay lục lọi trong túi tôi, thật sâu, chạm vào sự cương cứng của tôi. Ah...

Cô rút ra hai túi bạc và ném chúng lên giường cạnh tôi. Ngón tay cô dò dẫm trên nút quần tôi, và sau hai lần cố gắng cô không thể cởi được nó.

Sự ngây thơ của cô thật quyến rũ. Rõ ràng cô ấy chưa làm việc này trước đây. Một lần đầu tiên nữa... và thật kích thích.

“Hắn hờ quá, cô Steele”. Tôi trêu chọc.

Cô kéo khóa quần tôi xuống, kéo cạp quần tôi, nhìn tôi thất vọng. Tôi cố nén tiếng cười lại.

Ồi, cưng à, em làm thế nào để cởi ra bây giờ?

Cô trườn xuống chân tôi, giật mạnh quần jean, tập trung cao độ, trông thật đáng yêu. Và tôi quyết định giúp đỡ cô ấy. “Tôi không thể nằm yên nếu em cứ cắn môi”. Tôi nói trong khi nâng hông lên, nhấc nó ra khỏi giường. Qùy trên đầu gối, cô kéo quần jean và quần lót tôi ra, thả rơi trên sàn.

Cô ngồi đối diện tôi, nhìn “cậu bé” và liếm môi.

Whoa.

Cô ấy trông nóng bỏng, mái tóc đen mềm xõa xung quanh ngực cô.

“Giờ thì em làm gì đây?” Tôi thì thầm. Cô vuốt nhẹ mặt tôi và chạm vào và nắm lấy sự cương cứng của tôi, siết chặt, dùng ngón cái chạm nhẹ lên đầu nó.

Ồi chúa ơi.

Cô ấy cúi xuống.

Và tôi trong miệng cô.

Mẹ kiếp.

Cô ấy mút mạnh. Và tôi oằn mình bên dưới cô. “Ồi, Ana, mạnh”, tôi rít qua kẽ răng. Nhưng cô ấy không hề nhủ lòng thương xót tôi khi mà cô mút tôi lần nữa rồi lại lần nữa. Mẹ kiếp. Sự nhiệt tình của cô làm tôi nguôi ngoai. Lưỡi cô đánh lên xuống, tôi vào ra chạm sâu vào cổ họng cô, môi cô ép chặt xung quanh tôi. Cảnh tượng thật kích thích. Tôi có thể đến chỉ bằng cách nhìn ngắm cô ấy.

“Dừng, Ana, dừng. Tôi chưa muốn đến lúc này”.

Cô ngồi dậy, miệng ẩm ướt, hai mắt tối thăm xuống nhìn tôi.

“Sự ngây thơ và nhiệt tình của em làm tôi nguôi giận”. Nhưng ngay bây giờ tôi muốn giao cấu với em để được nhìn thấy em. “Em, ở trên, đó là điều chúng ta sắp làm”. Tôi đặt một chiếc bao cao su vào tay cô. Cô xem xét nó với sự kinh ngạc, sau đó xé mở gói bằng răng của mình.

Cô ấy thật bạo liệt.

Cô lấy bao cao su ra và nhìn tôi chờ hướng dẫn.

“Đổ vào đỉnh trước rồi cuộn xuống từ từ. Không ai muốn không khí lọt vào đầu túi đâu”.

Cô gạt đầu rồi thực hiện chính xác, chăm chú vào công việc, tập trung cao độ, lưỡi hơi đưa ra giữa môi cô.

“Trời ạ, em giết tôi mất, Anastasia”. Tôi kêu lên qua hàm răng nghiêng chặt.

Khi hoàn thành cô ấy ngồi ngay lại và ngưỡng mộ công trình của mình. “Giờ. Tôi muốn bị em chinh phục”. Tôi bất thành linh ngồi dậy vì vậy chúng tôi mặt đối mặt, làm cô ấy ngạc nhiên. “Như thế này”, tôi thì thầm, và quấn cánh tay quanh cô ấy, tôi nâng cô lên. Với bàn tay khác của mình, tôi cầm cậu bé của tôi và chậm chậm hạ cô ấy xuống bao lấy tôi.

Hơi thở tôi thoát ra từ cơ thể khi mắt cô nhắm lại và rên lên âm ỉ trong cổ họng. “Đúng thế, em yêu, cảm nhận, trọn vẹn”.

Cô ấy. Cảm nhận. Thật. Tuyệt.

Tôi ôm cô ấy, để cô cảm nhận được hết tôi. Như thế này. Bên trong cô. “Cách này rất sâu”. Giọng tôi khan đi khi tôi cong và nghiêng xương chậu của mình, đẩy sâu hơn vào cô.

Đầu cô ngửa ra sau khi cô rên rỉ. “Nữa đi anh”, cô thì thầm. Và cô mở mắt và chúng như thiêu cháy tôi. Phóng đảng. Ham muốn. Tôi làm như lời đề nghị và cô ấy lại rên rỉ, hất đầu ra sau, tóc cô tung lên trên vai. Tôi chậm rãi ngả lên giường để xem màn biểu diễn.

“Em chuyển động đi. Anastasia, lên xuống thế nào, tùy em. Giữ tay tôi đây”. Tôi giờ chúng ra và cô giữ lấy, ngồi vững trên người tôi. Cô từ từ thả lỏng mình ra, sau đó ngập sâu vào tôi. Hơi thở tôi ngắt quãng, hỗn hển khi tôi kiểm chế bản thân. Cô nhắc mình lên lần nữa và lần này tôi nâng hông lên và gặp cô khi cô xuống.

Ồi đúng rồi.

Nắm mắt lại, tôi cảm nhận từng inch tuyệt vời của cô. Chúng tôi cùng nhau hòa nhịp khi cô ấy cười tôi. Nhiều hơn và hơn và hơn. Cô ấy trông tuyệt vời: vú của cô này, mái tóc đen đưa, miệng chùng xuống khi cô cảm nhận từng cú đâm khoái lạc.

Đôi mắt cô gặp tôi, tràn đầy nhu cầu xác thịt. Chúa ơi, cô ấy thật đẹp.

Cô kêu lên khi cơ thể tiếp tục. Cô ấy gần tới, tôi kẹp chặt lấy tay cô, và cô bùng cháy xung quanh tôi. Tôi nắm lấy hông cô, ôm cô khi cô hét lên rồi rạc trong cơn cực khoái. Sau đó, tôi giữ chặt hông cô ấy và lặng lẽ quên mình khi bùng nổ trong cô.

Cô ngã phịch xuống ngực tôi, và tôi nằm dài ra, thở hỗn hển, bên dưới cô.

Chúa ơi, cô ấy giao cấu thật tốt.

Chúng tôi nằm bên nhau một lúc, trọng lượng của cô ấy thật dễ chịu. Cô cựa quậy và dụi mũi vào tôi qua lớp áo, sau đó chạm tay lên đầu ngực tôi.

Bóng tối bao trùm, nhanh chóng và mạnh mẽ, vào ngực tôi, vào cổ họng tôi, đe dọa đến nghẹt thở và nghẹt thở với tôi.

Không. Đừng chạm vào tôi.

Tôi tóm lấy tay cô và đưa từng đốt tay chạm vào môi, và chuyển lên nằm trên cô ấy vì vậy cô không thể chạm vào tôi.

“Đừng”, tôi khấn cầu, và hôn lên môi cô khi kiềm nén nỗi sợ hãi của mình. “Sao anh không thích được động chạm?”

“Vì tôi năm mươi phần hư hoại, Anastasia ạ”. Sau nhiều năm, nhiều năm điều trị. Tôi biết điều đó là đúng.

Đôi mắt cô mở to, tò mò; cô ấy thêm khát thêm thông tin. Nhưng cô không cần biết điều chết tiệt này. “Tôi từng rất nhọc nhằn vào đời. Tôi không muốn làm rối lòng em với những chuyện linh tinh đó. Chỉ cần đừng chạm vào tôi”. Tôi nhẹ nhàng chạm mũi tôi vào cô ấy, và rút ra khỏi cô, tôi ngồi dậy, cởi bao cao su và thả nó trên giường. “Em nghĩ đó chính là điểm mấu chốt mà anh chưa kể. Chuyện đó thế nào ạ?”

Trong một khoảnh khắc, cô dường như bị phân tâm, sau đó nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười. “Nếu có lúc nào anh mơ mộng, thử tưởng tượng một phút thôi anh nhượng quyền kiểm soát lại cho em, anh không phải phê chuyện đó vào lý lịch đâu. Dù gì, cũng cảm ơn đã để em mơ mộng”.

“Cô Steele, cô không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp. Đến giờ cô đã có sáu lần lên đỉnh và cả sáu đều thuộc về tôi”. Tại sao thực tế đó lại làm tôi vui mừng như thế?

Đôi mắt cô lang thang lên trần nhà, và một biểu hiện tội lỗi thoáng qua mặt cô.

Điều đó là gì? “Em muốn nói gì với tôi à?”, tôi hỏi. Cô ngáp ngừng. “Sáng nay em có một giấc mơ”.

“Ồ?”

“Em thấy em đang ngủ”. Cô vòng tay lên che mặt lại, trốn khỏi tôi, xấu hổ. Tôi choáng váng bởi lời thú nhận của cô, nhưng thật kích động và vui mừng.

Một sinh vật gọi cảm.

Cô liếc qua cánh tay cô. Phải chăng cô đang tức giận? “Mơ thấy em đang ngủ?” tôi hỏi rõ.

“Rồi em tỉnh dậy”, cô thì thầm.

“Ừ, chắc chắn phải thế rồi”. Tôi bị mê hoặc. “Vấn đề làm em mơ thấy gì?” “Thấy anh”, cô nhỏ giọng.

Tôi sao!

“Thấy tôi làm gì?”

Cô giấu mặt dưới cánh tay lần nữa.

“Anastasia, em làm gì thế? Anh không hỏi nữa đâu đấy”. Sao cô ấy lại bối rối? Cô ấy mơ về tôi... thật đáng yêu.

“Anh cầm một chiếc roi ngựa”, cô lẩm bẩm. Tôi kéo tay cô ra để nhìn gương mặt cô. “Thật chứ?”

“Vâng”. Khuôn mặt cô đỏ lên. Sự nghiên cứu ắt hẳn đã ảnh hưởng đến cô, một cách tốt đẹp. Tôi mỉm cười.

“Tôi cũng mong làm thế với em. Tôi có đến mấy chiếc roi lận”.

“Bọc da nâu?”. Giọng cô vang lên với sự lạc quan kín đáo. Tôi cười. “Không nhưng tôi sẽ đặt một chiếc như thế”.

Tôi hôn cô ấy nhanh chóng và đứng lên mặc quần áo. Ana cũng làm như vậy, mặc quần thể thao và áo lót. Nhặt các bao cao su trên sàn, tôi buộc nhanh chúng lại. Giờ cô ấy đã đồng ý là của tôi, cô cần biện pháp tránh thai. Mặc quần áo đầy đủ, cô ngồi bắt chéo chân trên giường nhìn tôi mặc quần. “Bao giờ em đến chu kỳ?”, tôi hỏi. “Tôi không thích dùng mấy cái này”. Tôi cầm bao cao su, thắt gút lại và kéo quần jean của mình.

Cô sưng sốt. “Sao?” Tôi hỏi thúc.

“Tuần sau”, cô trả lời, má ửng hồng. “Em cần chuẩn bị việc tránh thai”.

Tôi ngồi trên giường để xỏ vớ và giày. Cô im lặng.

“Em có bác sĩ riêng không?”, tôi hỏi. Cô lắc đầu. “Bác sĩ của tôi có thể đến khám cho em tại nhà vào sáng Chủ nhật, trước khi em đến chỗ tôi. Hoặc ông ấy đến khám ở nhà tôi cũng được. Em thích khám ở đâu?”

Tôi chắc là bác sĩ Baxter sẽ đồng ý thực hiện cuộc hẹn tại nhà cho tôi, mặc dù tôi đã không gặp ông ấy một thời gian. “Ồ chỗ anh”, cô nói.

“Được rồi. sẽ báo cho em thời gian chính xác sau”. “Anh đi bây giờ à?”

Cô ấy có vẻ ngạc nhiên khi tôi chuẩn bị đi. “Ừ”. “Anh về bằng gì?” cô ấy hỏi. “Taylor sẽ đón tôi”.

“Em sẽ chờ anh về. Em mới có một chiếc xe xinh đẹp”.

Giờ tốt hơn rồi đó. Cô ấy chấp nhận chiếc xe như cách cô nên làm, nhưng sau khi uống quá nhiều sâm-panh cô không nên lái xe. “Em uống nhiều rồi”.

“Anh có cố tình phục rước em không?” “Có”.

“Sao thế?”

“Vì em cả nghĩ về mọi thứ mà lại kín đáo, như bố dượng em vậy. Có chút rượu, em sẽ nói nhiều hơn mà tôi lại cần em thẳng thắn với tôi. Nếu không, em quá trầm lặng và tôi không thể đoán nổi em đang nghĩ gì. Người say luôn nói thật, Anastasia”.

“Có phải lúc nào anh cũng thành thật với em đâu?”

“Tôi luôn cố gắng thành thật. Chuyện này chỉ có thể tiến triển nếu chúng ta thành thật với nhau”.

“Em muốn anh ở lại và dùng nốt cái này”.

Kiểm chế ham muốn của cô ấy đi Grey.

“Tôi có đến mấy vụ làm ăn để giải quyết tối nay. Tôi phải đi. Sẽ gặp lại em vào Chủ nhật”. Tôi đứng lên.
“Tôi sẽ đưa em hợp đồng đã điều chỉnh và rồi chúng ta có thể bắt đầu sự hoan lạc”.

“Hoan lạc”, cô rít lên.

“Tôi muốn tạo ra nhiều tình huống cùng vui vẻ với em. Nhưng em phải ký trước đã để tôi chắc rằng em đã sẵn sàng”.

“Ồ, vậy nếu chần chừ không ký, em có thể kéo dài chuyện này thêm nữa?”

Chết tiệt. Tôi đã không nghĩ đến điều đó.

Cầm cô nghiêng lên thách thức.

Ah... lại tính phá vỡ quy tắc, lần nữa. Cô ấy luôn tìm ra cách như vậy. “Chà, chắc là được nhưng lúc đó thì đừng trách tôi làm mọi chuyện bất chấp hậu quả”. “Làm mọi chuyện? Chuyện gì?” cô truy vấn, đôi mắt sống động sự tò mò. “Có đáng liều mạng thế không nhỉ?” tôi trêu chọc, nheo mắt lại.

“Liều mạng? Thế nào ạ?” nụ cười cô đối chọi tôi.

“À, nghĩ xem, đặt bom, rượt đuổi bằng xe hơi, bắt cóc, giam giữ”. “Anh bắt cóc em?”

“À, ừ”.

“Cưỡng bức giam giữ em á?”

“À, ừ”. Bây giờ, đó là một ý tưởng thú vị. “Rồi chúng ta sẽ bàn bạc về TPE 24/7”. “Về cái gì cơ?” cô nói, bối rối và thở hổn hển.

“Về sự thống trị tuyệt đối”. tâm trí tôi xoáy đi khi nghĩ về những triển vọng có thể xảy ra. Cô tò mò. “Vậy là em hết còn lựa chọn nào khác”, tôi nói thêm vào, giọng điệu vui vẻ.

“Rõ rồi”. Giọng cô mỉa mai và đảo tròn mắt lên, có lẽ tìm kiếm cảm hứng thần thánh để hiểu được sự hài hước của tôi.

Ồi, một niềm vui ngọt ngào.

“Anastasia Steele, em vừa trợn mắt với tôi à?” “Không”.

“Tôi vừa thấy em làm thế. Tôi đã nói gì với em nếu em còn trợn mắt với tôi lần nữa?” Lời nói tôi treo lơ lửng giữa chúng tôi và tôi ngồi lên giường lần nữa. “Lại đây”.

Trong một khoảnh khắc cô nhìn chăm chăm vào tôi, chần chừ. “”Em chưa ký mà”, cô thì thầm.

“Tôi đã nói với em là tôi sẽ làm gì rồi mà. Tôi làm chủ thế giới của chính tôi. Tôi sẽ phát vào mông em, rồi sau đó sẽ giao cầu rất nhanh và rất mạnh. Cuối cùng xem ra cũng phải dùng đến bao cao su này rồi”.

Liệu cô ấy sẽ chịu? Hay không? Điều đó. Bằng chứng về việc cô ấy có thể làm điều đó hay không. Tôi nhìn cô, bình thản, chờ đợi cô ấy quyết định. Nếu cô ấy nói không, có nghĩ là cô không thành thật về ý tưởng trở thành người phục tùng của tôi.

Và đó sẽ là nó.

Hãy lựa chọn đúng đắn, Ana.

Nét mặt cô nghiêm trọng, mắt mở to, và tôi nghĩ cô ấy đang cân nhắc quyết định của mình. “Tôi đang đợi đây”. Tôi lẩm bẩm. “Tôi không kiên nhẫn đâu”.

Hít một hơi sâu, cô nhắc chân lên và lê bước đến chỗ tôi và tôi kiềm nén sự khuây khỏa của mình. “Ngoan lắm. Đứng dậy nào”.

Cô làm như được bảo, và tôi chìa tay ra. Cô đặt bao cao su vào lòng bàn tay tôi, tôi nắm lấy tay cô, đột ngột kéo mạnh qua đầu gối trái tôi, vì vậy mà đầu, vai và ngực cô tì lên giường. Tôi choàng chân phải sang kẹp chặt hai chân cô, giữ yên cô. Tôi đã muốn làm điều này từ khi cô hỏi tôi có phải là người đồng tính không. “Đưa hai tay lên đầu”. Tôi ra lệnh và cô tuân lệnh ngay lập tức. “Vì sao tôi phải làm như thế này, Anastasia?”

“Bởi vì em trừng mắt với anh”, cô khàn giọng thì thầm.

“Em thấy thế có lẽ độ không?” “Dạ không”.

“Em có làm thế nữa không?” “Dạ không”.

“Lần sau, em còn làm thế nữa, tôi sẽ đét vào mông em, hiểu chứ?” Tôi sẽ thưởng thức khoảnh khắc này. Lại là một lần đầu tiên nữa.

Với sự chăm chú – thưởng thức chiến công – tôi kéo mạnh quần thể thao cô xuống. Vẻ đẹp tiềm ẩn của cô là khóa thân và sẵn sàng cho tôi. Khi tôi đặt tay lên mông cô, cô căng mọi cơ bắp trong cơ thể mình... chờ đợi. Khi chạm vào làn da cô thật mềm mại, tôi xoa lòng bàn tay mình vào cả hai bờ mông cô, âu yếm chúng. Cô có một bờ mông đẹp, rất đẹp. Và tôi sẽ làm cho nó hồng lên... như màu rượu sâm-panh.

Nâng lòng bàn tay lên, tôi đánh cô, mạnh, chỉ ở nơi giao nhau giữa hai đùi cô.

Cô thở hổn hển và cố gắng nhồm dấy, nhưng tôi giữ lưng cô ấy bằng tay kia, và tôi xoa dịu nơi mình vừa đánh chậm rãi, mơn man nhẹ nhàng.

Cô vẫn ở yên đó. Thở hổn hển.

Dự đoán.

Đúng vậy. Tôi sẽ làm điều đó lần nữa.

Tôi đánh cô ấy một lần, hai lần, ba lần.

Cô nhăn mặt vì đau đớn, đôi mắt nhắm lại. Nhưng cô ấy không yêu cầu dừng lại ngay cả khi cô quần quai dưới chân tôi.

“Nằm yên. Nếu không tôi sẽ cho em một trận nữa”. Tôi cảnh cáo.

Tôi chà tay vào da thịt cô và bắt đầu lần nữa, lần lượt: mông phải, mông trái, ở giữa. Cô kêu lên. Nhưng không di chuyển cánh tay mình và vẫn không yêu cầu tôi dừng lại.

“Mới là khởi động thôi”. Giọng tôi khàn lại. Tôi đánh cô lần nữa, và quan sát các dấu tay hồng của mình để lại trên da cô. Mông cô hồng lên trông thật thú vị. Trông tuyệt vời.

Tôi đánh cô lần nữa. Và cô ấy lại thét lên.

“Không ai nghe thấy đâu, em yêu, chỉ có tôi thôi”.

Tôi đánh vào mông cô lần nữa và lần nữa – cùng một quy trình, mông trái, mông phải, ở giữa, và cô nấc lên mỗi lần như vậy. Khi đạt đến con số mười tám tôi dừng lại. Nín thở, lòng bàn tay tôi đau nhói và “cậu bé” tôi cứng ngắc.

“Được rồi”, tôi rít lên, cố bắt kịp hơi thở mình. “Giỏi lắm, Anastasia, đến lúc giao cấu với em rồi”. Tôi vuốt ve cặp mông hồng lên của cô nhẹ nhàng, xoa tròn, xuống dưới. Cô ấy ướt đầm.

Và cơ thể tôi căng cứng lên.

Tôi chèn hai ngón tay vào âm đạo cô.

“Cảm nhận nào. Xem cơ thể em yêu thích chuyện này thế nào, Anastasia. Em ướt đầm với tôi rồi”. Tôi trượt ngón tay vào và ra, cô rên rỉ, cơ thể cô bao quanh chúng và với mỗi nhịp đẩy hơi thở cô lại tăng nhanh hơn.

Tôi rút chúng ra. Tôi muốn cô ấy, ngay bây giờ.

“Lần sau, tôi sẽ bắt em đếm. Còn giờ, bao cao su đâu rồi?” Nhặt lấy nó bên cạnh đầu cô ấy, tôi nhẹ nhàng nhấc cô ra khỏi người mình, đặt lên giường, úp mặt xuống. Kéo khóa quần, tôi không quan tâm đến việc cởi quần jean ra, và tôi xé một đường ngắn trên gói giấy bạc, lẩn bao cao su và một cách nhanh chóng và hiệu quả. Tôi nâng hông cô ấy lên cho đến khi cô trong tư thế quỳ và đôi mông cô trong màu hồng vinh quang lơ lửng trong không khí khi tôi đứng đằng sau cô.

“Tôi sắp vào đây. Em sắp được đến rồi”. Tôi gầm gừ, vuốt ve đằng sau cô và cầm “cậu bé” của mình lên.

Với một lực đẩy nhanh tôi đã ở trong cô.

Cô rên rỉ khi tôi di chuyển. Vào. Ra. Vào. Ra. Tôi đập vào cô, xem cậu bé của mình biến mất đằng sau cái màu hồng ấy.

Miệng cô mở ra và cô lẩm bẩm và rên rỉ với mỗi cú đẩy, tiếng rên của cô vang lên càng lúc càng cao hơn.

Đến nào, Ana.

Cô siết chặt xung quanh tôi và thét lên khi cô đến, cứng người lại.

“Ồi, Ana” Tôi theo cô lên đỉnh khi chạm vào điểm sâu nhất trong cô.

Tôi đổ lên người cô ấy, kéo cô nằm lên người tôi, và, vòng tay quanh cô ấy, thì thầm vào tóc cô

“Ồi, em yêu, chào mừng đến với thế giới của tôi”.

Trọng lượng cô đè chặt lên tôi, và cô cố gắng không chạm vào tôi. Đôi mắt cô vẫn khép và hơi thở gần trở lại bình thường. Tôi vuốt mái tóc cô. Nó mềm mại, đen nhánh, sáng ngời trong ánh sáng đèn ngủ. Cô có hương thơm của Ana và của táo và của cả nhục dục. Chúng xông lên. “Khá lắm, em yêu”.

Cô ấy không khóc. Cô ấy đã làm theo yêu cầu. Cô ấy đang phải đối mặt với những thách thức tôi mang lại; cô ấy thật sự xuất sắc. Tôi móc ngón tay vào cái áo ngực rẻ tiền của cô. “Em mặc ngủ thế này à?”

“Vâng”. Giọng cô buồn ngủ.

“Phải bọc em trong nhung lụa, cô gái xinh đẹp ạ. Tôi sẽ đưa em đi mua sắm.” “Em thích quần áo của mình”. Cô cãi lại.

Dĩ nhiên cô ấy sẽ hành động như vậy.

Tôn hôn mái tóc cô. “Để xem nhé”.

Khép mắt lại, tôi thư giãn khoảng khắc yên tĩnh giữa chúng tôi, một sự thỏa mãn lạ thường sưởi ấm tôi, tràn đầy trong tôi.

Cảm thấy tuyệt. Quá tuyệt.

“Tôi phải đi rồi”. tôi lẩm bẩm. “Em ổn chứ?” “Em ổn mà”, cô nói, nghe có vẻ kìm nén.

Nhẹ nhàng lẩn ra khỏi cô ấy và tôi ngồi dậy. “Phòng tắm ở đâu, em?” Tôi hỏi, tháo bao cao su đã sử dụng ra, kéo khóa quần jean lên.

“Ngoài sảnh bên trái”.

Trong phòng tắm tôi vứt mấy bao cao su vào sọt rác và phát hiện ra một chai dầu tắm em bé trên kệ. Đó là những gì tôi cần.

Cô đã mặc lại quần áo khi tôi quay lại, trốn tránh ánh nhìn của tôi. Sao lại bất ngờ trở nên xấu hổ thế?

“Tôi tìm thấy chai dầu em bé. Để tôi thoa cho em”.

“Không cần. Em không sao”, cô nói, ngắm soi những ngón tay của mình, vẫn tránh nhìn vào mắt tôi.

“Anastasia”. Tôi cảnh cáo.

Làm ơn làm theo những gì em được bảo đi.

Tôi ngồi xuống sau lưng và kéo mạnh quần thể thao của cô xuống. Đổ một ít dầu em bé vào lòng bàn tay, tôi chà nhẹ nhàng vào cái mông đau của cô.

Cô đặt tay lên hông trong thái độ bướng bỉnh, nhưng vẫn im lặng.

“Tôi thích chạm tay vào người em”, tôi thừa nhận bản thân mình thành tiếng. “Xong rồi”. Tôi kéo quần thể thao của cô lên. “Tôi phải đi”.

“Gặp anh sau”, cô nói khẽ, đứng sang một bên. Tôi nắm lấy tay cô ấy miễn cưỡng bước đi khi chúng tôi đi đến cửa trước. Một phần trong tôi không muốn rời đi.

“Anh không gọi cho Taylor sao?” cô hỏi, mắt vẫn dán chặt vào dây kéo áo khoác da của tôi. “Taylor đã đến đây lúc 9 giờ. Nhìn tôi đi”.

Đôi mắt to màu xanh lên nhìn tôi qua hàng mi đen dài. “Em đã không khóc”. Tôi thấp giọng.

Và em đã để tôi đánh vào mông em. Em thật tuyệt vời.

Tôi túm lấy cô và hôn cô ấy, dồn hết lòng biết ơn vào nụ hôn và siết chặt lấy cô. “Chủ Nhật nhé”, tôi thì thầm, bồn chồn, cố cưỡng lại môi cô. Tôi buông cô ấy ra đột ngột trước khi tôi bị cám dỗ trước việc hỏi cô tôi có thể ở lại không, và tôi đi đến chỗ Taylor đang chờ trong chiếc SUV. Khi ngồi trong xe tôi nhìn lại, nhưng cô ấy đã biến mất. Cô ấy có thể mệt mỏi... giống tôi.

Một sự mệt mỏi thú vị.

Đó có phải đã là “giới hạn mềm” thú vị nhất trong cuộc trò chuyện mà tôi có.

Chết tiệt, người phụ nữ ấy luôn gây ngạc nhiên. Nhắm mắt lại, tôi thấy cô ấy cười tôi, đầu ngửa ra sau trong sự sung sướng. Ana không làm những điều miễn cưỡng. Cô ấy đã cam kết. Hãy nghĩ lại lần quan hệ tình dục đầu tiên chỉ một tuần trước đây.

Với tôi. Và không ai khác.

Tôi bật cười khi nhìn chăm chăm ra cửa sổ xe, nhưng tất cả tôi thấy là khuôn mặt ma quái của mình phản chiếu trong kính. Vì vậy, tôi nhắm mắt lại và cho phép mình mơ mộng.

Huấn luyện cô ấy sẽ rất vui đây.

Taylor đánh thức tôi thoát khỏi giấc ngủ lơ mơ. “Chúng ta tới rồi, ngài Grey”. “Cảm ơn”, tôi lẩm bẩm. “Tôi có một cuộc họp vào buổi sáng”. “Tại khách sạn?”

“Đúng vậy. Cuộc họp trực tuyến video. Tôi sẽ không cần đi đâu. Nhưng tôi muốn đi trước bữa ăn trưa”. “Mấy giờ ngài đi?”

“Mười giờ ba mươi”.

“Được, thưa ngài. Chiếc Blackberry mà ngài yêu cầu sẽ được gửi đến cô Steele vào ngày mai”.

“Tốt. Điều đó nhắc nhở tôi. Anh có thể mang chiếc Beetle của cô Steele đi vào ngày mai và giải quyết nó được không? Tôi không muốn cô ấy lái chiếc xe đó”.

“Tất nhiên rồi. Tôi có một người bạn chuyên phục hồi xe cổ điển. Anh ta có thể sẽ quan tâm. Tôi sẽ giải quyết nó. Còn điều gì nữa không?”

“Không, cảm ơn anh. Chúc ngủ ngon”. “Chúc ngủ ngon”.

Tôi để Taylor lại để đi đậu chiếc SUV và đi về phía phòng mình.

Mở một chai nước có ga lấy từ tủ lạnh, tôi ngồi xuống bàn và bật laptop lên. Không có e-mail nào khẩn cấp.

Nhưng mục đích thật sự của tôi là chúc Ana ngủ ngon.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:14

Đến: Anastasia Steele

Steele thân mến,

Em quả rất cừ. Cô gái xinh đẹp, thông minh, dí dỏm, can đảm nhất tôi từng biết. Nhớ uống mấy viên Advil – đây không phải là mệnh lệnh. Và đừng lái chiếc Beetle nữa. Tôi sẽ biết ngay đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Cô ấy có lẽ đã ngủ rồi, nhưng tôi vẫn giữ laptop mình mở phòng hờ và kiểm tra e-mail.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Sự tăng bốc

Ngày: 26 tháng 5 năm 2011 23:20

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Sự tăng bốc này sẽ không đưa ngài đến đâu cả, nhưng bởi vì bất kỳ đâu ngài cũng có mặt được, nên rất đáng nghi ngờ cái lý thuyết kia.

Tôi sẽ cần lái chiếc Beetle đến chỗ bán xe – vì vậy không thể sẵn lòng chấp nhận bất kỳ đề nghị vô lý nào về chuyện đó.

Vang đỏ luôn được yêu thích hơn Advil.

Ana

Tái bút: Đánh bằng gậy là giới hạn CỨNG với tôi.

Dòng mở đầu của cô khiến tôi bật cười. Ôi, em yêu, tôi đã không được ở khắp mọi nơi mà tôi muốn đi đến cùng với em. Rượu vang đỏ nằm trên rượu sâm-panh? Không phải là sự kết hợp thông minh, và đánh bằng gậy bị loại ra khỏi danh sách. Tôi tự hỏi còn điều gì khác mà cô phản đối không khi viết trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không Hài Lòng với Phụ Nữ không Vâng Lời

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:26

Đến: Anastasia Steele

Steele thân mến,

Tôi tăng bốc em không để làm gì. Em nên đi ngủ đi.

Tôi chấp nhận bổ sung của em về giới hạn cứng.

Đừng uống quá nhiều. Taylor sẽ xử lý vụ chiếc xe và bán hộ em với giá hời.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Tôi hy vọng cô ấy đi ngủ ngay bây giờ.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Taylor – liệu có đúng người đúng việc?

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:40

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Tôi thật ngạc nhiên rằng ngài sẵn sàng mạo hiểm đẩy việc lái chiếc xe đó cho cánh tay phải của ngài mà lại không giao cho người thỉnh thoảng cùng ngài giao cầu. Làm sao tôi biết được Taylor có phải là người bán được chiếc xe đó với giá tốt nhất? Trước đây, hình như là trước cả khi biết ngài, tôi đã từng xoay sở được những vụ còn khó khăn hơn.

Ana

Cái quái gì thế này? Một người phụ nữ thỉnh thoảng cùng ngài giao cầu?

Tôi phải hít một hơi thật sâu. Phản ứng của cô làm tôi khó chịu... không, làm tôi tức điên lên. Sao cô dám nói bản thân mình như thế? Khi là người phục tùng của tôi cô ấy được nhiều hơn thế. Tôi đang hiến mình cho cô. Phải chăng cô ấy không nhận ra điều đó?

Và cô chuyển sang mặc cả với tôi. Chúa ơi! Hãy nhìn vào tất cả những nhượng bộ mà tôi đã thực hiện liên quan đến hợp đồng.

Tôi đếm đến mười, và bình tĩnh lại, tôi hình dung mình trên chiếc Grace, chiếc du thuyền của tôi, đang chèo thuyền trên Sound. Flynn sẽ tự hào lắm đây. Tôi trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cần trọng

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:44

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi đang tự nhủ đây là VANG ĐỔ nói, chứ không phải cô, và rằng cô đã có một ngày quá dài.

Tuy vậy, tôi vẫn rất nóng lòng muốn trở lại đó và làm cho cô không thể ngồi nổi một tuần, chứ không phải là một buổi tối.

Taylor là một cựu quân nhân, cậu ta có thể lái mọi thứ từ xe gắn máy đến xe tăng Sherman. Xe của cô không hề làm khó cậu ấy.

Còn bây giờ, đừng có tự ám chỉ mình bằng cụm từ “người thỉnh thoảng cùng ngài giao cầu”, bởi vì, rất đơn giản, nó làm tôi nổi ĐIÊN lên và cô hoàn toàn không thích tôi lúc đó đâu.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Tôi thở ra từ từ, ổn định nhịp tim của mình. Ai khác trên trái đất này có khả năng làm tôi khó chịu đến thế chứ?

Cô ấy không trả lời lại ngay lập tức. Có lẽ cô đang bị đe dọa bởi phản ứng của tôi. Tôi cầm lấy cuốn sách, và sớm nhận thấy mình đã đọc cùng một đoạn ba lần trong khi đang chờ câu trả lời của cô ấy. Tôi nhìn lên không biết lần thứ bao nhiêu.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tự bảo trọng

Ngày: 26 tháng 5 2011 23:57

Đến: Christian Grey

Ngài Grey

Dù thế nào tôi cũng không chắc mình thích ngài, đặc biệt là lúc này.

Cô Steele.

Tôi nhìn chăm chăm vào câu trả lời của cô, tất cả sự tức giận của tôi teo lại và biến mất, thay thế vào đó là sự lo lắng.

Khốn kiếp.

Có phải cô ấy đang đề cập đến chuyện đó?

89. Chương 12

Thứ sáu, ngày 27 tháng 5 năm 2011

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bảo trọng

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 00:03

Đến: Anastasia Steele

Sao em lại không thích tôi?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi ngồi dậy và mở thêm một chai nước lóng lánh khác.

Và chờ đợi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bảo trọng

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 00:09

Đến: Christian Grey

Vì anh không bao giờ ở lại với em.

9 chữ. 9 chữ đơn giản này làm da đầu tôi râm ran. Tôi đã nói với cô ấy rằng tôi chẳng ngủ với ai cả. Nhưng hôm nay là một ngày quan trọng. Cô nàng tốt nghiệp. Cô ấy nói đồng ý. Chúng tôi bàn luận về các giới hạn mà cô ấy chẳng hề biết một thứ gì về nó cả. Chúng tôi giao cấu. Tôi đét vào mông cô ấy. Chúng tôi giao cấu một lần nữa.

Mẹ kiếp.

Và trước khi tôi có thể tự dừng mình lại, tôi tóm lấy thẻ giữ xe, áo khoác và bước ra khỏi cửa.

CON ĐƯỜNG TRỐNG TRÁI, và tôi đứng trước nhà cô nàng 23 sau đó.

Tôi gõ cửa khe khẽ và Kavanagh mở cửa.

“Anh nghĩ anh đang làm cái con khỉ gì ở đây hả?” cô ta hét lớn, ánh mắt tràn đầy giận dữ. Whoa. Không phải kiểu tiếp nhận mà tôi nghĩ.

” Tôi đến để gặp Ana.”

“Ừ, vậy thì không được.” Kavanagh đứng đó, vòng tay lại, chân ngáng ngay cửa. Và tôi đang cố gắng bày ra lí do. “Nhưng tôi cần phải gặp Ana. Cô ấy gửi email cho tôi.” Giờ thì tránh đường coi!

“Anh đã làm gì với cô ta vậy?”

“Đó là những gì tôi phải biết bây giờ đây.” Tôi nghiêng rằng.

“Từ khi gặp anh, cô ấy khóc miết.”

“Hả?” tôi chẳng thể nào nói vớ vẩn với cô ả nữa, và tôi đẩy cô ả tránh ra.

” Anh không thể vào được!” Kavanagh bước theo tôi, thét lên như một mục dân bà hung dữ, tôi đi thẳng vào căn hộ và dừng lại trước phòng ngủ của Ana.

Tôi mở cửa phòng, mở đèn sáng lên. Ana đang run lên trong chăn. Nheo mắt vì ánh sáng đột ngột, mắt cô nàng đỏ, sưng húp lên. Mũi sưng lên ửng ửng. Tôi đã thấy phụ nữ trong tình cảnh này vô số lần, đặc biệt là sau khi tôi phạt họ. Nhưng tôi ngạc nhiên bởi cảm giác quặn thắt trong lòng.

“Chúa ơi, Ana.” Tôi tắt đèn chính để cô ấy không phải bị chói mắt nữa và ngồi xuống bên cạnh cô ấy.

“Anh làm gì ở đây vậy?” Cô sụt sịt. mở đèn ngủ cạnh bên lên.

“Câu có muốn tớ đuổi tên khốn này ra ngoài không?” Kate nói vọng vào.

Khí gió Kavanagh. Nhượng mảy, tôi giả vờ không đếm xỉa đến cô ả.

Ana lắc đầu, nhưng đôi mắt đầm nước đang nhìn tôi.

“La lên khi cần mình.” Kate nói với Ana, như thể Ana là một đứa con nít vậy. “Grey,” cô ả nói, tôi bắt buộc phải nhìn thẳng vào ả. “Anh trong danh sách đen của tôi rồi, và tôi sẽ giám sát anh.” Giọng cô ta chói tai, mắt thì giận dữ nhưng tôi thì không thêm quan tâm làm gì. May mắn thay là cô ả bước đi ra ngoài, khép cửa chứ không đóng cửa. Tôi mò mẫm vào túi, và một lần nữa bà Jones đã vượt quá cả sự mong đợi, tôi móc ra một cái khăn tay và đưa cho Ana.

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Tại sao anh lại xuất hiện ở đây?” giọng cô nàng run run.

Tôi không biết.

Em nói em không thích tôi.

” Một phần trong trợn trạch của tôi là phải quina tâm đến em. Em nói em muốn tôi ở lại, nên tôi hiện giờ đang ở đây.” Cứu vãn tình thế hay đấy. “Và giờ thì tôi biết em đã thành ra thế này.” Em không giống như khi tôi vừa bước đi. “Tôi chắc rằng mình phải có trách nhiệm nhưng tôi không hiểu vì sao, có phải là vì tôi đã đánh em không?”

Cô ấy khó khăn ngồi dậy.

“Em có uống Advil chưa? Như lời tôi dặn em?”

Cô ấy lắc đầu. khi nào thì em mới làm những gì mình được bảo hử Ana? Tôi bước ra tìm Kavanagh, đang ngồi trên trường kỉ, sùng sục lửa giận.

“Ana đau đầu, cô có viên Advil nào không?”

Cô ta nhượng mảy, ngạc nhiên. Cô ta ngồi bật dậy, chạy vào bếp. Sau khi bật tung mấy cái thùng thì cô ta đưa tôi mấy cái vỉ và tách nước.

Đi vào phòng, tôi đưa nó cho Ana và ngồi lên giường cô nàng. “Uống đi.”

Cô ấy uống thuốc, mắt tràn đầy sự e ngại.

“Nói cho tôi nghe đi. Em nói em ổn. Tôi sẽ chẳng thể bỏ em lại nếu biết em sẽ trở thành như vậy.”

Cô ấy phân tâm bằng cách nghịch sợi vải lỏng lẻo trên chăn mình. “Tôi biết em ổn khi em nói rằng em ổn thôi. Nhưng bây giờ thì không.”

“Em tưởng mình sẽ ổn.” cô ấy nói.

“Anastasia, em không thể nói những thứ mà em nghĩ tôi muốn nghe. Nó không thật lòng. Làm sao mà tôi còn có thể tin những điều mà em nói tôi chứ?” nó sẽ chẳng đi đến đâu nếu cô ấy không thành thật với tôi.

Ý nghĩ đó đeo bám tôi. Nói cho tôi nghe đi Ana.

“Em nghĩ gì khi tôi đánh em và sau đó em cảm thấy như thế nào?”

“Em không thích vậy. Em không mong anh sẽ làm vậy nữa với em.”

“Em sẽ chẳng bao giờ thích nó.”

“Vậy tại sao anh lại thích chứ?” Cô ấy hỏi, giọng mạnh dạn hơn.

Khỉ thật, tôi không thể nói cho cô ấy biết được.

“Em thật sự muốn biết?”

“Vâng, anh tin em đi, em luôn muốn biết.” giọng cô ấy trở nên châm biếm, mỉa mai.

“Cẩn thận lời nói.” Tôi cảnh cáo.

Cô ấy tái nhợt trước lời nói của tôi. “Anh sẽ lại đánh em sao?”

“Không, không phải tối nay.” Tôi nghĩ như vậy là quá đủ với em rồi.

“Vậy thì.” Cô ấy vẫn muốn câu trả lời.

“Tôi thích cảm giác kiểm soát nó mang lại Anastasia. Tôi muốn em phải hành động trong cách đặc biệt như và nếu khi em không làm vậy tôi sẽ phạt em, và em sẽ phải học cách ứng xử theo cách mà tôi muốn. tôi thích được phạt em. Tôi đã muốn làm vậy từ khi em hỏi tôi có phải là gay không?”

Và tôi không muốn em trốn mất với tôi hay tỏ ra châm chọc mỉa mai.

“Có nghĩa là anh không thích cách hành xử của em?” giọng cô nhỏ lại.

“Tôi nghĩ em đáng yêu khi là mình chứ.”

“Vậy tại sao anh lại cô gắng thay đổi em?”

“Tôi không muốn thay đổi em.” Chúa tha lỗi. Em quá cảm động. “Tôi muốn em phục tùng và làm theo mọi qui tắc mà tôi đưa ra chứ không phải chống đối tôi. Đơn giản vậy thôi.” Tôi muốn em được an toàn.

“Nhưng anh muốn phạt em?”

“Đúng, tôi muốn.”

“Đó là những gì em không hiểu.”

Tôi thở ra. “Đó là tôi. Tôi cần phải kiểm soát em. Tôi cần em xử sự theo cách mà tôi muốn, và nếu em không – ” tôi thấy mình như trôi dạt. Nó khó chịu, Ana. Đúng không em? Em có chịu đựng được không? Nằm xuống trên chân tôi ... mộng em dưới lòng bàn tay tôi. “Tôi thích được ngắm nhì làn da em đỏ và nóng lên dưới tay tôi. Nó khơi dậy tôi.” Chỉ cần nghĩ thôi nó đã làm tâm trí tôi khuấy động.

“Nó là phép thử chịu đựng của em sao?”

Trời ạ.

” Ừ, một chút, để xem em có thể chịu đựng được hay không.” Thật ra, thì đúng là như vậy, nhưng tôi không muốn nói đến nó. Nếu tôi nói, cô ấy sẽ không cho tôi ở đây nữa. “Nhưng đó không phải là toàn bộ lí do. Chính là em là của tôi để tôi làm mọi việc mà tôi thấy phù hợp – kiểm soát toàn bộ một ai đó. Nó làm tôi kích thích. Thế đấy.”

Tôi cần phải cho cô ấy mượn một vài quyển sách về Phục tùng,

” Nghe tôi đây, tôi thật không biết phải diễn tả thế nào. Tôi chưa bao giờ phải giải thích cả. Tôi chưa bao giờ nghĩ nó ở một khía cạnh sâu đậm như thế này. Tôi đã luôn ở cùng với những người có cùng suy nghĩ với mình.” Tôi dừng lại để xem cô ấy có còn đang lắng nghe tôi hay không.

“Và em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Em cảm thấy thế nào sau tất cả?”

Cô ấy chớp chớp mắt. “Rối bời.”

“Em đã bị kích động dục tính đấy, Anastasia.”

Trong em có thứ đó mà Ana. Tôi biết.

Nhắm mắt, tôi hồi tưởng lại cô ấy ướt át, ham muốn xung quanh ngón tay tôi sau khi bị tôi đánh. Mở mắt ra, cô ấy đang nhìn tôi, đồng tử giãn ra, môi hé mở... lưỡi lia nhẹ qua môi trên. Cô ấy cũng muốn nó.

Khỉ. Không phải lần nữa, Grey. Nhất là khi cô ấy như vậy.

“Đừng nhìn tôi như vậy,” tôi cảnh cáo, giọng đánh lại. Cô ấy nhướn mày ngạc nhiên. Em hiểu ý tôi mà Ana. “Tôi không mang theo bao cao su đâu, và em thấy đấy, em đang nổi giận. khác với cô bạn cùng phòng cầu em nghĩ, tôi không phải con quái vật dâm dục. vậy là ban này, em nói em đã rồi bởi?”

Cô nàng im lặng. Chúa.

“Em không bao giờ không thật lòng khi trên mặt giấy cả. Email của em luôn là con người thật của em. Tại sao em không làm vậy khi chúng ta đang trong cuộc hội thoại trực tiếp chứ? Tôi làm em sợ đến vậy sao?”

Ngón tay cô ấy vịn về góc chăn.

“Anh mê hoặc em, Christian. Làm em hoàn toàn choáng ngợp. em như Icarus, bay quá gần đến mặt trời.” giọng cô nhỏ, nhưng tràn ngập xúc cảm. Lời bộc bạch của cô ấy như văng một quả vào đầu tôi vậy.

“Tôi nghĩ em nói ngược rồi.” tôi thì thầm

“Gi?”

“Ôi Anastasia, em đã bỏ bùa tôi. Hiển nhiên quá rồi.”

Đó là lí do tại sao tôi ở đây.

Cô ấy không tin.

Ana, tin tôi đi. “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Viết email cho tôi xin em. Nhưng bây giờ tôi thật sự muốn ngủ. Tôi ở lại được không?”

“Anh muốn ở lại không?”

“Em đã muốn tôi ở lại.”

“Anh vẫn chưa trả lời em.”

Người phụ nữ kiên trì. Tôi mới vừa chạy như bay đến đây sau khi cái tin nhắn chết tiệt của em. Giờ là câu trả lời của em. Tôi lầm bầm rằng tôi sẽ trả lời cô ấy bằng email. Tôi sẽ không nói về nó. Cuộc đối thoại chấm dứt. Trước khi tôi đổi ý và quay trở về Heathman. Cởi giày, tắt, quần. Vắt áo khoác qua ghế, tôi trèo lên giường cô ấy.

“Nằm xuống,” tôi cau có.

Cô nghe lời. Tôi trườn xuống nằm trên tay, nhìn cô. “Nếu muốn khóc, hãy khóc trước mặt tôi. Tôi cần phải biết.”

“Anh muốn em khóc sao?”

“Không. Tôi chỉ muốn biết cảm nhận thật của em. Tôi không muốn lạc mất em. Tắt đèn đi. Muộn rồi, mai hai ta đều phải đi làm.”

Cô ấy làm theo.

“Nằm gọn bên phía em, quay mặt lại với tôi.”

Tôi không muốn em chạm vào tôi.

Giường run lên khi cô ấy di chuyển, tôi quàng tay qua người cô ấy và nhẹ nhàng ô, cô ấy vào lòng.

“Ngủ đi, em yêu.” Tôi thì thầm, hít thở mùi hương của cô ấy.

Mùi hương của cô ấy rất tuyệt vời.

Leliot đang chạy qua đám cỏ.

Anh ta đang cười lớn.
Tôi đuổi theo. Tôi cười.
Tôi sẽ bắt được anh ta.
Có hàng cây nhỏ xung quanh chúng tôi.
Trên cây nhỏ có táo.
Mẹ cho tôi hái trái táo.
Mẹ cho tôi ăn táo.
Tôi bỏ táo vào túi. Mọi cái túi.
Tôi giấu nó vào trong áo.
Táo ngon
Táo thơm
Mẹ làm bánh táo.
Bánh táo và kem táo.
Nó làm tôi thấy no và ngon miệng
Tôi giấu táo vào trong giấy. Tôi giấu nó vào trong gối.
Có một người đàn ông. Ông Trev-Trev-yan
Tên ông khó nhớ lắm. Khó nhớ lắm.
Ông có một tên khác. Thee-o-door
Theodore là một cái tên hay.
Cây nhỏ là cây của ông. Ở nhà ông và là nơi ông sống.
Ông là ba của mẹ.
Ông có giọng cười rất lớn. Bờ vai rộng.
Mắt cười.
Ông chạy và đuổi theo Lelliot và tôi.
Ông không thể bắt con đâu.
Lelliot chạy đi, ông cười.
Tôi chạy theo. Tôi bắt lấy anh ta.
Chúng ta ngã nhào xuống cỏ.
Anh ta cười giòn.
Táo óng ánh dưới nắng.
Táo ngon. Ngon.
Táo thơm. Thơm.
Táo rụng. Rụng trúng tôi.
Tôi xoay người và nó rụng trúng lưng tôi. Đau. Ow.
Nhưng mùi hương vẫn còn đó, thơm nồng, ngọt ngào và chân thực.
Ana

Khi tôi mở mắt ra, tôi đang ôm cô ấy trong lòng, tay trong tay. Cô ấy chào đón tôi với nụ cười dịu dàng. Gương mặt của cô ấy không còn nước mắt nữa, cô ấy bây giờ rạng rỡ. Cậu bé của tôi đồng ý, cứng lên chào mừng.

” Chào buổi sáng,” tôi mất phương hướng. “Lạy chúa, dù có trong mơ, tôi vẫn cảm nhận được em.” tôi tách mình ra khỏi cô ấy, nhìn vòng quanh. Đương nhiên, tôi đang ở phòng cô ấy. Mắt cô ấy ánh lên với vẻ tò mò khi cậu bé của tôi thức trúng. “Hmm, điều này có thể nhưng tôi nghĩ ta nên đợi đến chủ nhật.” tôi ghé sát lại người cô ấy, dưới vành tai cô, nắm tay cánh tay. Cô ấy đỏ mặt, ầm ập.

“Anh rất nóng bỏng.” cô nàng cau mày.

” Em không phải cô nàng hư hỏng.” Tôi nhếch mép cười, xoay hông, trêu chọc cô nàng bằng bộ phận trên thân thể mà tôi thích nhất. Cô nàng cô tỏ ra bức mình nhưng thất bại – nàng đang cực kì thích thú. Trườn xuống, tôi hôn cô nàng.

“Ngủ ngon không?” tôi hỏi. Cô gật đầu.

“Tôi cũng vậy.”

Tôi bất ngờ. Tôi nói với cô ấy rằng tôi thật sự ngủ rất ngon. Không ác mộng, chỉ mơ thôi ...

“Mấy giờ rồi?” tôi hỏi.

“7:30”

“7:30? Khỉ.” Tôi trèo ra khỏi giường, mặc quần áo. Cô ấy nhìn tôi lom lom, cô gắng kìm nén tiếng cười lớn.

“Em luôn ảnh hưởng xấu lên tôi thôi,” tôi cầu nhàu. “Tôi còn cuộc họp phải dự, tôi phải đi ngay bây giờ đây – tôi phải có mặt ở Portland vào 8:00. Em đang cười tôi à?”

“Vâng.” Cô nàng nói.

“Tôi trễ giờ rồi. Tôi không bao giờ trễ. Một cái lần đầu tiên nữa. Cô Steele.” Tôi khoác nhanh áo vào, cúi xuống, ôm đầu cô ấy bằng hai tay. “Chủ nhật nhé,” tôi thì thầm, hôn cô ấy. Tôm lấy đồng hồ, ví và tiền từ bàn nước, nhặt giày lên và bước ra khỏi phòng. “Taylor sẽ đến và lo chiếc Beetle cho em. Tôi nghiêm túc đấy. Đừng lái nó nữa. Gặp em ở chỗ của tôi vào chủ nhật nhé. Tôi sẽ email em thời gian.”

Bỏ lại ánh nhìn của cô, tôi chạy như bay ra khỏi phòng, leo lên xe. Mang giày vào trong khi lái xe ra. Tôi phải gặp Eamon Kavanagh trong quần jeans. May mắn thay là cuộc gặp gỡ này chỉ qua WebEx. Tôi đi nhanh vào phòng khách sạn ở Heathman. Mở laptop, 8:02. Ôi khỉ thật. Tôi vẫn chưa cạo râu, nhưng tôi vuốt lại tóc và kéo thẳng áo, và tôi mong là họ không để ý là tôi chỉ mặc áo thun và quần jeans dưới áo khoác.

Tôi mở WebEx lên, Andrea online và đang chờ tôi. “Chào buổi sáng ngài Grey. Ông Kavanagh bị trễ giờ nhưng họ đã sẵn sàng ở đây Seattle và New York.”

“Fred và Barney?”

“Vâng, thưa ngài, có cả Ros nữa.”

“Tuyệt, Cảm ơn cô.” Tôi nói không ra hơi. Tôi bắt gặp cái nhìn kì lạ của Andrea nhưng tôi lơ đi. “Cô gọi giúp tôi bánh mì nướng với kem phô mai, cá hồi xông khói và cà phê đen. Làm nhanh nhất có thể.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô ấy đăng tải một kiên kết. “Xong rồi thưa ngài.” Cô ấy nói. Tôi nhấp vào dòng liên kết – và nhập cuộc.

“Chào buổi sáng.” Hai giám đốc ngồi trên bàn họp ở New York, cả hai đang nhòm vào màn hình. Ros, Barnet và Fred ở mỗi khung cửa sổ khác. Về làm ăn, ông Kavanagh muốn nâng cấp hệ thống mạng. GEH có thể đáp ứng điều này. Trong khi đang bàn luận, thanh âm của email xuất hiện bên góc màn hình. Im lặng nhất có thể tôi nhấp vào.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Xung kích: Hậu quả.

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011. 8:05

Đến: Christian Grey.

Ngài Grey thân mến,

Ngài muốn biết vì sao em rối bời – một uyển ngữ mà ta nên nói tới – đét mông, phạt, đánh, hành hung em.

Hơi xúc động quá rồi, cô Steele. Em đã có thể nói không.

Ừ thì trong suốt quá trình đó, em cảm thấy nhục nhã, chèn ép và lạm dụng.

Nếu em thấy vậy, tại sao không dừng tôi lại? Em có từ an toàn của mình.

Và qua bao nhiêu nỗi ngậm đắng nuốt cay, ngài nói đúng, em đã bị khuấy động, và điều đó là không tưởng được.

Tôi biết. Tốt lắm, giờ thì em đã thừa nhận rồi.

Như vậy là mọi thứ về tình dục kiểu này hoàn toàn mới lạ với em – em chỉ ước mình có kinh nghiệm hơn và sẵn sàng hơn. Em cảm thấy sốc khi mình bị kích động bởi dục tính. Những gì em lo lắng là em sẽ ra sao sau mọi thứ. Và nó còn khó khăn hơn để hiểu rõ được. Em hạnh phúc vì anh hạnh phúc. Em nhẹ nhõm vì nó không đau đớn như em nghĩ. Và khi em trong vòng tay anh, em cảm thấy mình được khóa đầy.

Như tôi, Ana, như tôi cảm nhận...

Nhưng em bây giờ cảm thấy không thoải mái, thậm chí tội lỗi, khi nghĩ thế. Em bối rối. Câu trả lời của em xác đáng chưa? Em hi vọng thế giới Sáp nhập&Mua lại vẫn hấp dẫn như mọi khi và anh không quá trẻ hèn.

Và cảm ơn vì đã ở lại với em.

Ana

Kavanagh gia nhập cuộc hội thoại, xin lỗi vì sự chậm trễ của mình. Trong khi tiến hành giới thiệu và Fred nói về GEH có thể đưa ra và đáp ứng gì, tôi gửi tin hồi âm cho Ana. Tôi mong là hành động này bên kia màn hình giống như là mình đang ghi chú lại.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Thư giãn đầu óc

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:24

Đến: Anastasia Steele

Thú vị khi hơi phóng đại tiêu đề, Cô Steele.

Về các quan điểm của em, đét mông – nếu như đó là điều em đề cập đến.

Em cảm thấy mình nhục nhã, chèn ép và lạm dụng và đầy dọa – và em đã Tess Durbeyfield đến nhường này. Tôi tin là như vậy, người đã chọn bị dọa dẫm, như tôi nhớ rõ. Em có thật sự cảm thấy vậy hay chỉ là em nghĩ em nên cảm thấy vậy? Hai khái niệm này hoàn toàn khác nhau. Nếu đó là khi em nghĩ vậy, em có nghĩ rằng mình nên chấp nhận nó, đối mặt với nó, vì tôi? Đó là những gì mà Người phục tùng nên làm.

Tôi yêu thích sự thiếu kinh nghiệm của em. Tôi trân trọng nó từ khi tôi hiểu ý nghĩa của nó như thế nào. Là em là của tôi. Đúng, em đã bị kích động, và không sai khi em cảm thấy vậy. Hạnh phúc không phải là cảm xúc mà là niềm vui sung sướng cận kề. Đét mông khi phạt đau hơn khi kích thích – cho nên nó phụ thuộc, trừ phi, đương nhiên là, khi em phạm phải một vài sai lầm lớn, và tôi phải phạt em. Tay tôi cũng đau. Nhưng tôi thích thế. Tôi cũng cảm thấy được khóa đầy – hơn em biết được.

Đừng phí sức vào việc cảm thấy tội lỗi, sai trái, ... chúng ta là người trưởng thành và chuyện chúng ta làm sau cánh cửa là chuyện giữa hai ta. Em cần phải thư giãn đầu óc mình và nghe theo lời cơ thể của mình. Thế giới Thu mua sáp nhập không hấp dẫn như em, Cô Steele.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy hồi âm gần như lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Người lớn

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:26

Đến: Christian Grey

Ngài không hợp à?

Em mừng vì tay ngài đau. Nếu như em nghe theo lời cơ thể mình nói thì bây giờ em đã ở Alaska rồi.

Ana

P/s: em sẽ cân nhắc việc chấp nhận mấy cảm giác này.

Alaska, thật sao, cô Steele. Tôi cười trộm như thể đang tập trung. Có tiếng gõ cửa, tôi xin lỗi hội đồng để cho nhân viên phục vụ bày đồ ăn. Cô ả mắt đen cười ve vãn tôi khi tôi ghi check. Quay lại WebEx, tôi thấy Fred thuyết phục Kavanagh và đối tác của ông ta như thế nào về dự án của anh trong tương lai.

“Công nghệ tiên tiến sẽ giúp tôi phát triển trong thương trường tương lai không?” Kavanagh cười hỏi. Sau đó tôi nói với ông ta rằng Barney cũng đang nghiên cứu chế tạo một quả cầu thủy tinh có thể tiên đoán được điều này, mọi người liền cười rộ lên. Trong khi Fred thảo luận về thời gian lý thuyết cho việc thực hiện và tích hợp công nghệ, tôi e-mail Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em đã không gọi cảnh sát

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:35

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele,

Tôi đang có cuộc họp về thị trường kinh doanh tương lai, nếu như cô hứng thú.

Nhớ lại đi, em đã ở cạnh tôi và biết tôi định làm gì mà.

Em chưa bao giờ bảo tôi dừng lại – thậm chí không dừng đến từ an toàn của mình. Em là người trưởng thành – em có sự lựa chọn riêng mình. Hơi đường đột nhưng tôi trông chờ vào lần mà tay tôi một lần nữa tấy đỏ lên vì đau. Em hiển nhiên đã không lắng nghe theo lời mà cơ thể mình thật sự nói. Alaska lạnh lắm, không có nơi nào để trốn đâu. Tôi sẽ tìm em. Tôi có thể lần theo điện thoại – em nhớ điều đó chứ?

Làm việc thôi.

Christian Grey

Ceo, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Fred đang thao thao bất tuyệt khi Ana hồi âm cho tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Kẻ thích theo dõi

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:36

Đến: Christian Grey

Ngài đã tìm được thuốc chữa căn bệnh thích đeo bám của mình chưa?

Ana

Tôi suýt cười lớn. Cô nàng thật vui tính.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Kẻ thích đeo bám lén lút? Tôi sao?

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:38

Đến: Anastasia Steele

Tôi tốn khá tiền cho bác sĩ Flynn danh tiếng vì căn bệnh và một số xu hướng tâm lí khác của mình.

Làm việc đi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô nàng sao còn chưa đi làm. Trễ mất.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những tên lang băm

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:40

Đến: Christian Grey

Hãy để kẻ hèn mọn này được đề nghị ngài đổi bác sĩ khác. Tôi chắc là cách của Bác sĩ Flynn không hiệu quả với Ngài rồi.

Cô Steele.

Khỉ, người phụ nữ này vui tính thật ... mà còn hiểu tôi; tôi trả Flynn cũng không ít với lời khuyên của ông ta. Lén lút, tôi gõ hồi âm.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ý kiến

Ngày: 27 tháng 5 năm 2011 08:43

Đến: Anastasia Steele

Dù là hèn mọn hay gì đi nữa thì không phải chuyện em đáng quan tâm, nhưng bác sĩ Flynn là lựa chọn thứ hai rồi. Em nên thôi lề mề đi, với xe mới của mình, đưa bản thân mình vào nguy hiểm – tôi nghĩ nó trái với quy luật trong hợp đồng.

ĐI LÀM ĐI

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Kavanagh hỏi tôi tương lai dự án. Tôi nói cho ông ta biết rằng là công ty vừa đầu tư vào một hệ thống sợi quang tân tiến nhưng không cho ông ta biết rằng tôi đang quan ngại về tên CEO, Lucas Woods. Hắn ta hẳn sẽ bị đẩy đi thôi. Tôi chắc chắn sẽ đuổi việc hắn, dù Ros có nói gì đi chăng nữa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: NHỮNG CON CHỮ ĐƯỢC IN HOA

Ngày: 27/05/2011 8:47 AM

Đến: Christian Grey

Là đối tượng đang phải chịu sự đeo bám rình rập của anh, em nghĩ vấn đề đấy có liên quan đến em.

Em vẫn chưa kí vào bất cứ giấy tờ nào hết, vậy nên không có “luật lệ” gì đâu nhé, quên đi. Còn nữa, giờ làm việc của em bắt đầu vào lúc 9:30.

Cô Steele.

NHỮNG TỪ NGỮ ĐƯỢC IN HOA ư? Tôi thích thế. Tôi đánh máy trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngôn từ miêu tả

Ngày: 27/05/2011 8:40 AM

Đến: Anastasia Steele

“Quên đi”?* Tôi không chắc là từ này hiện có trong từ điển Websters đâu nhé. (* Nguyên văn: schmules)

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể bàn thêm về vấn đề này khi chúng ta chính thức có một cuộc gặp gỡ trao đổi.” Ros nói với Kavanagh. “Chúng tôi hiện đã hiểu được những gì ông cần và mong muốn, chúng tôi sẽ chuẩn bị chi tiết hơn cho ông và liên lạc lại vào tuần tới.”

“Tốt” Tôi nói và cố tỏ ra rằng mình hoàn toàn chú tâm vào cuộc nói chuyện này. Chúng tôi gật đầu đồng thuận, và sau đó là chào tạm biệt nhau.

“Cảm ơn đã cho chúng tôi cơ hội để thực hiện nhiều việc ý nghĩa hơn, Eamon.” Tôi nói với cậu Kavanagh. “Có vẻ như là các anh đã biết chúng ta cần những gì rồi,” ông ta nói “Thật tốt khi được gặp anh vào ngày hôm qua. Chào nhé.” Chúng tôi bắt tay với nhau nhưng Ros thì không, cô ấy đang nhìn chăm chăm vào tôi như thể tôi vừa mọc thêm một cái đầu thứ hai. Một tiếng “ping” vang lên từ laptop báo cho tôi biết rằng email của Ana vừa đến. “Nghỉ một lát đã Ros, tôi cần một phút hoặc hơn.” Tôi nhắc nhở cô ấy trước khi cô ấy kịp nói gì khác. Sau đấy tôi đọc email của mình. Tôi thể là tôi đã cười sặc sụa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngôn từ miêu tả

Ngày: 27/05/2011 8:52 AM

Đến: Christian Grey

Anh vừa nghiện kiểm soát vừa nghiện theo dõi lên lút. Và ngôn từ miêu tả luôn là môn khó nhằn đối với em. Liệu anh sẽ dừng làm phiền em chứ? Em đang rất háo hức để được đi làm bằng chiếc ô tô mới cóng của mình đấy. Ana.

Tôi nhanh chóng gõ một bức thư trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Một người phụ nữ cứng đầu nhưng cũng đầy hài hước.

Ngày: 27/05/2011 8:66 AM

Đến: Anastasia Steele

Lòng bàn tay tôi đang siết lại. Lái xe cẩn thận nhé, cô Steele.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Giọng của Ros vang lên khi tôi cho phép cô ấy nói. “Cái quái gì vậy Christian?”

“Cái gì cơ?”

Tôi giả vờ ngây ngốc hỏi lại.

“Anh biết tôi đang nói đến cái gì mà. Đừng có kéo dài một cuộc bàn luận chết tiệt nếu anh không thực sự có hứng thú với nó.”

“Tôi đã thể hiện nó ra rõ ràng đến thế sao?”

“Đúng vậy đó.”

“Khốn khiếp thật.”

“Ừ phải rồi. Khốn khiếp. Đây có thể là một hợp đồng béo bở của chúng ta đấy.”

“Tôi biết. Tôi biết. Tôi xin lỗi.”

Tôi gương gạo nở nụ cười. “Tôi chẳng biết dạo gần đây anh bị làm sao nữa.”

Cô ấy lắc đầu, nhưng tôi biết cô ấy đang che giấu vẻ buồn cười của mình đằng sau khuôn mặt đầy giận dữ kia.

“Do không khí ở Portland đấy.”

“Được rồi, anh trở về càng sớm thì càng tốt.”

“Tôi sẽ quay lại vào giờ ăn trưa. Trong lúc chờ đợi, bảo Marco tìm hiểu xem liệu có nhà xuất bản nào có nhu cầu sang nhượng hoặc mua bán ở Seattle mà chúng ta có thể mua lại hay không.”

“Anh tính xâm nhập vào cả thị trường xuất bản sách nữa à?” Ros nói một cách dè chừng “Đó không phải là một thị trường có tiềm năng tăng trưởng cao đâu.” Cô ấy hoàn toàn đúng.

“Cứ điều tra thôi.”

Ros đánh tiếng thở dài. “Tôi sẽ bảo Marco. Anh có ở công ty vào khoảng chiều nay chứ? Tôi nghĩ chúng ta nên sắp xếp một cuộc gặp mặt để có thể bàn bạc rõ hơn về vấn đề này.”

“Tuỳ thuộc vào số đông mọi người vậy.”

“Tôi sẽ nhắn cho Andrea chuyện này.”

“Tốt. Gặp lại sau.” Tôi tắt WebEx, sau đó gọi cho Andrea.

“Vâng thưa ngài Grey?” “Gọi cho bác sĩ Baxtor, sắp xếp cho ông ấy đến nhà của tôi vào trưa chủ nhật. Nếu ông ấy kín lịch rồi, hãy tìm một bác sĩ phụ khoa khác, chọn người tốt nhất ấy.”

“Vâng thưa ngài.”

Cô ấy nói “Ngài còn bất cứ yêu cầu gì khác nữa không?”

“Ồ có. Tên người chủ shop bán quần áo mà tôi đã mua của hãng Neiman Marcus ở trung tâm Bravern là gì vậy?”

“Caroline Acton.”

“Nhắn vào điện thoại của tôi số của cô ta nhé.”

“Tôi sẽ làm ngay đây.”

“Gặp lại cô sau vào chiều nay.”

“Vâng thưa ngài.” Tôi cúp máy. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại có được một buổi sáng thú vị đến như thế. Tôi thậm chí còn không thể nhớ nổi lần cuối cùng mình trò chuyện bằng email một cách vui vẻ thế này cách đây bao lâu nữa. Tôi liếc nhìn chiếc laptop của mình, nhưng không có thư nào mới trong hộp thư đến cả, chắc hẳn Ana đã đi làm rồi. Tôi luồn tay vào mớ tóc của mình. Ros để ý rằng tôi đã thế nào trong suốt cuộc chuyện trò đấy.

Chết tiệt, Grey, cư xử bình thường lại đi. Tôi xử lý bữa sáng của mình, kèm theo một ít cà phê đá, rồi hướng vào phòng ngủ để tắm táp và thay đồ. Kể cả khi gội đầu, tôi vẫn không thể gạt được Ana ra khỏi đầu óc của mình. Ana tuyệt vời. Hình ảnh khi cô ấy nảy lên và xuống trên cơ thể tôi hiện ra trong đầu; khi cô ấy nằm dài trên đầu gối của tôi, mông ửng hồng; khi cô ấy được trói chặt trên giường của tôi, miệng mở to trong sự ngất ngây mà tôi mang đến cho. Chúa ơi, cô ấy thật nóng bỏng. Buổi sớm hôm nay khi tôi thức dậy bên cạnh cô ấy, tôi nhận ra việc ngủ cùng giường với người khác cũng không đến nỗi quá tệ, và tôi đã

ngủ ngon giấc, rất ngon giấc. Những con chữ được in hoa. Những email của cô ấy đã thật sự khiến tôi cười thành tiếng, chúng thật giải trí. Cô ấy hài hước, tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích tổ chức đó ở một người phụ nữ. Tôi cần phải nghĩ đến việc chúng tôi sẽ làm những gì vào chủ nhật tới trong căn phòng giải trí của tôi, một cái gì đó vui vui, một cái gì đó mới mẻ đối với cô ấy.

Trong lúc cạo râu, tôi chợt nảy ra ý tưởng mới, tôi nhanh chóng mặc đồ vào và lướt nhanh về trước laptop để duyệt một vài món “đồ chơi” mới ở cửa hàng “đồ chơi” mà tôi yêu thích. Tôi sẽ cần một cây roi mới, một cây roi được tết bằng da nâu. Tôi cười khế. Tôi sẽ biến giấc mơ của Ana thành sự thật. Đặt hàng xong, tôi mở email lên rồi làm việc một cách đầy năng lượng và sáng khoái cho đến khi Taylor cắt ngang.

“Chào buổi sáng, Taylor.”

“Ngài Grey.” Anh ấy gật đầu, nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, sau đấy tôi chợt nhận ra rằng mình đang cười toe toét với ý nghĩ về mấy cái email sáng nay của Ana. Ngôn từ miêu tả luôn là môn khó nhằn đối với em.

“Tôi đã có một buổi sáng cực kì tốt.” Tôi tìm cho mình một lời biện minh.

“Tôi rất vui khi được nghe điều đó thưa ngài. Tôi đã nhận được đồ giặt ủi của cô Steele vào tuần trước.”

“Để nó cùng với đồ của tôi đi.”

“Tôi sẽ làm thế.”

“Cảm ơn anh.” Tôi nhìn theo bóng anh ta bước vào phòng ngủ của tôi. Kể cả Taylor cũng đã nhìn ra được những hiệu ứng mà Anastasia Steele mang lại. Điện thoại của tôi rung lên, là tin nhắn của Elliot.

‘Chú vẫn còn đang ở Portland chứ?’

‘Bây giờ thì vẫn còn nhưng em cũng sắp đi rồi.’

‘Anh sẽ đến đó. Anh đã hứa giúp mấy cô gái của chúng ta dời đồ đạc. Thật tiếc khi chú không ở lại được. BUỔI HẸN HỒ ĐÔI đầu tiên của chúng ta kể từ khi Ana “khui thùng” chú.’

‘Im đi. Em sẽ đi đón Mia.’

‘Anh cần biết chi tiết. Kate chẳng nói gì với anh cả.’

‘Tốt. Một lần nữa. Im đi.’

“Ngài Grey?” Taylor lại xen ngang, tay cầm mở hành lí của tôi. “BlackBerry đã được gửi bằng chuyển phát nhanh rồi thưa ngài.”

“Cảm ơn anh.” Taylor gật đầu, và khi anh ấy quay lưng bước đi tôi liền soạn một email mới cho quý cô Steele.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cho mượn BlackBerry

Ngày: 27/05/2011 11:15 AM

Đến: Anastasia Steele

Tôi cần liên lạc được với em ở bất cứ thời điểm nào tôi muốn. Và tôi nghĩ gọi điện thoại là cách tốt nhất để có thể được như thế, nên có lẽ em sẽ cần một chiếc BlackBerry đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và có lẽ em sẽ trả lời điện thoại của tôi với chiếc di động này. Lúc 11:30 tôi có một cuộc gọi hội nghị khác với giám đốc tài chính của chúng tôi, để bàn luận về việc từ thiện của Grey Enterprises Holdings đối với các quý kế tiếp. Việc bàn bạc này phải tốn ít nhất hàng giờ liền, và khi cuộc bàn bạc kết thúc, tôi ăn thêm một bữa ăn nhẹ và đọc hết phần còn lại của tạp chí Forbes. Trong khi tôi ăn nốt phần salad, tôi nhận ra rằng mình không còn lí gì phải ở lại khách sạn lâu hơn nữa. Đã đến lúc phải đi rồi, nhưng tôi đi một cách miễn cưỡng. Tôi buộc mình phải nghĩ rằng đó là vì tôi không thể gặp lại Ana cho đến Chủ Nhật, trừ khi cô ấy

đổi ý. Khốn khiếp, tôi hy vọng là cô ấy sẽ không. Đẩy các ý nghĩ khó chịu ấy sang một bên, tôi bắt đầu sắp xếp mở giấy lộn xộn trên bàn rồi bỏ vào chiếc cặp đựng các giấy tờ của mình, và khi tôi với tay tới toan đóng nắp chiếc máy tính xách tay để đem nó đi, tôi nhận được một email mới từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chủ nghĩa tiêu thụ điên cuồng

Ngày: 27 Tháng 5 2011 13:22

Đến: Christian Grey

Em nghĩ anh cần phải gọi cho bác sĩ Flynn ngay bây giờ. Xu hướng quá nhiều người khác của anh thật là khủng khiếp.

Em đang ở chỗ làm. Em sẽ e-mail cho anh sau khi về nhà.

Cảm ơn vì những tiện ích đó. Em đã không sai khi nói anh là một người tiêu dùng khó tính.

Tại sao anh làm chuyện này?

Ana

Cô ấy đang trách mắng tôi! Tôi trả lời ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Quý cô trẻ tuổi lạnh lợi

Ngày: 27 Tháng 5 2011 13:24

Đến: Anastasia Steele

Quan điểm công bằng luôn được thực hiện, như mọi khi, cô Steel. Bác sĩ Flynn đang trong kỳ nghỉ của mình. Và tôi làm chuyện này vì tôi có thể.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy không trả lời, nên tôi mang theo máy tính xách tay. Nắm lấy cái túi, tôi đi xuống lễ tân và kiểm tra. Trong khi tôi đang chờ xe, Andrea gọi để nói với tôi rằng cô ấy đã tìm được một bác sĩ phụ khoa để đến Escala vào Chủ Nhật.

“Tên cô ấy là Bác sĩ Greene, và cô ấy sẽ đem theo các khuyến cáo của M.D, thưa ngài.”

“Tốt.”

“Cô ấy điều hành một chương trình thực tập của mình ở ngoài vùng Tây Bắc.”

“Được rồi.” Andrea tìm được điều này ở đâu?

“Có điều, thưa ngài- cô ta muốn nhiều tiền.”

Tôi gạt bỏ mối lo lắng của mình. “Andrea, bất cứ điều gì cô ta muốn đều được.”

“Trong trường hợp đó, cô ta sẽ đến căn hộ của ngài lúc một rưỡi ngày Chủ Nhật.”

“Tuyệt. Cứ vậy đi .”

“Sẽ làm, ngài Grey.”

Tôi ngắt máy, và bị cảm sốt để gọi mẹ tôi để kiểm tra thông tin của Bác sĩ Greene, khi họ làm cùng một bệnh viện; nhưng mà như thế có thể gây ra quá nhiều câu hỏi từ Grace.

Khi ở trên xe, tôi gửi Ana một e-mail với chi tiết về ngày Chủ Nhật.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Chủ Nhật

Ngày: 27 Tháng 5 2011 13:40

Đến: Anastasia Steel

Tôi sẽ gặp em vào ngày Chủ Nhật? Bác sĩ sẽ có mặt tại Escala để gặp em lúc 1:30.

Tôi đang đi Seattle bây giờ. Tôi hy vọng chuyến đi của em diễn ra tốt đẹp, và tôi mong đến Chủ Nhật.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tốt. Tất cả đã xong. Tôi lái chiếc R8 vào con đường và tiếng gầm gừ phát ra phía I-5. Khi tôi đã vượt qua lối ra cho Vancouver Tôi cảm thấy thật hào hứng. Tôi gọi Andrea bằng tay còn lại và yêu cầu cô ta chuẩn bị một món quà tân gia cho Ana và Kate.

“Ngài muốn gửi quà gì?”

“Bollinger La Grande Année Rosé, 1999 vintage.”

“Vâng thưa ngài. Còn gì khác không ạ? ”

“Ý cô là gì, thứ gì khác nữa chứ?”

“Hoa? Sô cô la? Một quả bóng? ”

“Bóng?”

“Vâng.”

“Loại bóng nào?”

“... Họ có tất cả.”

“Được. Ý tưởng hay tốt đấy, tìm xem có một quả bóng bay trực thăng hay không.”

“Vâng. Và một lời chúc cho tấm thiệp?”

“Các quý cô, may mắn với ngôi nhà mới. Christian Grey. Được chứ?”

“Vâng. Địa chỉ là gì?”

Chết tiệt. Tôi không biết. “Tôi sẽ nhắn cho cô hoặc là sau ngày hôm nay hoặc ngày mai. Cô hiểu rồi chứ?”

“Vâng, thưa ngài. Tôi có thể gửi nó vào ngày mai.”

“Cảm ơn, Andrea.”

“Không có gì.” Cô ấy ngạc nhiên đáp.

Tôi cúp máy và nhìn xuống sàn chiếc R8.

Lúc 6 :30 tôi về đến nhà và tâm trạng sôi nổi lúc trước của tôi đã trở nên xấu đi, tôi vẫn chưa nghe tin gì từ Ana. Tôi chọn một cái áo với cặp khuy măng sét từ các ngăn kéo trong tủ quần áo của tôi và khi tôi thắt cái nơ bướm cho sự kiện buổi tối, tôi tự hỏi

nếu cô ấy không sao. Cô ấy nói sẽ liên hệ với tôi khi cô ấy về nhà; Tôi đã gọi cho cô ấy hai lần, nhưng không ai bắt máy, và nó làm tôi bức. Tôi cố gắng một lần nữa và lần này tôi để lại một tin nhắn.

“Tôi nghĩ rằng em cần phải học cách hành xử với các mong đợi của tôi. Tôi không phải là người kiên nhẫn. Nếu em nói là em sẽ liên hệ với tôi khi em hoàn tất công việc, thì em thật sự cần phải làm như vậy. Nếu không thì tôi phải lo lắng, và nó không phải là một việc tôi quen thuộc, và tôi không chịu đựng được điều đó tốt lắm. Gọi điện cho tôi. ”

Nếu cô ấy không gọi sớm tôi sẽ nổ tung mất.

Tôi ngồi chung bàn với Whelan, giám đốc ngân hàng của tôi. Tôi là khách hàng của ông ta tại một hoạt động từ thiện cho một tổ chức phi lợi nhuận nhằm mục đích nâng cao nhận thức đối nghèo của toàn cầu.

“Rất vui vì cậu có thể làm được điều đó”, Whelan nói.

“Đó là một lý do chính đáng.”

“Và cảm ơn sự đóng góp hào phóng của cậu, ngài Grey.” Vợ ông ta mỉm cười ngọt ngào đầy giả tạo, đung đưa bộ ngực đã qua phẫu thuật theo hướng của tôi.

“Như tôi đã nói, đó là một lý do chính đáng.” Tôi tặng cho cô ả một nụ cười trịch thượng.

Tại sao không Ana gọi tôi trở lại?

Tôi kiểm tra điện thoại một lần nữa.

Không có gì.

Tôi nhìn quanh bàn ở tất cả những người đàn ông trung niên cùng với những người vợ danh hiệu thứ hai hoặc thứ ba của họ. Chúa cấm điều này dành cho tôi.

Tôi chán. Nghiêm túc chán và nghiêm túc tức giận.

Cô ấy đang làm gì?

Tôi có thể đưa cô ấy đến đây không? Tôi ngờ rằng cô ấy có thể cũng đã chán ngấy. Khi thảo luận xung quanh mấy cái bảng về các chuyển động về trạng thái của nền kinh tế, đủ rồi. Để lại một lý do, tôi rời phòng khiêu vũ và rời khỏi khách sạn. Trong khi người phục vụ đi lấy xe của tôi, tôi gọi lại cho Ana.

Vẫn chưa có câu trả lời.

Có lẽ bây giờ tôi chẳng còn ý nghĩa nữa cô ấy không muốn làm gì với tôi.

Khi về nhà, tôi đi thẳng đến một cuộc kiểm tra và mở chiếc iMac.

‘Em đang làm việc. Em sẽ email cho anh sau khi về nhà.’

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em đang ở đâu?

Ngày: 27 Tháng 5 2011 22:14

Đến: Anastasia Steele

Em vẫn đang làm việc hoặc em đã đóng gói điện thoại của em, BlackBerry, và MacBook? Hãy gọi cho tôi, hoặc tôi có thể bị buộc phải gọi Elliot.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ về phía các vùng nước đen tối. Tại sao tôi tình nguyện để đi đón Mia?

Tôi có thể ở bên Ana, giúp cô ấy đóng gói tất cả mấy cái thứ chết tiệt của cô, sau đó ra ngoài ăn pizza với cô ấy và Kate và Elliot-hay bất cứ điều gì người bình thường làm.

Vì Chúa, Grey.

Đó không phải là mây. Siết chặt tay.

Tôi đi lang thang xung quanh căn hộ, bước chân của tôi vang vọng qua phòng khách, và nó có vẻ đau đớn trống rỗng kể từ lần cuối cùng tôi ở đây. Tôi cởi cái nơ bướm của tôi. Có lẽ đó chính là tôi đó là sự trống rỗng. Tôi rót cho mình một ly Armagnac và nhìn chăm chăm trở lại đường chân trời Seattle về phía âm thanh.

Em có đang nghĩ về tôi, Anastasia Steele? Những cái đèn nhấp nháy của Seattle không có câu trả lời.

Điện thoại của tôi kêu đổ chuông.

Cảm ơn. Mẹ kiếp. Cuối cùng. Là cô ấy.

“Chào.” Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì cô ấy đã gọi.

“Chào,” cô nói.

“Tôi đã lo lắng cho em.”

“Em biết. Em xin lỗi vì em không trả lời, nhưng em ớn. ”

Ồn? Tôi ước tôi...

“Em đã có một buổi tối dễ chịu chứ?” Tôi hỏi, kiềm chế sự nóng giận.

“Vâng. Bọn em đã đóng gói xong, và Kate và em đã đi ăn món Trung Quốc với José. ”

Oh, điều này trở nên tốt hơn và tốt hơn. Tay nhiếp ảnh gia khốn kiếp nữa. Đó là lý do tại sao cô ấy đã không gọi.

“Còn anh thì sao?”, Cô hỏi thăm khi tôi không trả lời, và có một chút tuyệt vọng trong giọng nói.

Tại sao? Những gì cô ấy làm không phải là nói cho tôi?

Oh, đừng suy nghĩ lung tung nữa đi, Grey!

Tôi thở dài. “Tôi đã đi đến một bữa ăn tối gây quỹ. Nó đã kết thúc thật nhàm chán. Tôi rời ngay khi tôi có thể. ”

“Em ước gì anh ở đây,” cô ấy thì thầm.

“Em?”

“Vâng,” cô nói thiết tha.

Oh. Có lẽ cô ấy đang nhớ tôi.

“Tôi sẽ gặp em vào chủ nhật?” Tôi khẳng định, cố gắng không để giọng nói mình lộ ra niềm hy vọng.

“Vâng, chủ nhật,” cô nói, và tôi nghĩ rằng cô ấy đang cười.

“Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon, thưa ngài.” Cô ấy đáp bằng chất giọng khàn khàn và nó làm cho tôi ngạt thở.

“Chúc may mắn với chuyến đi ngày mai, Anastasia.”

Cô ấy vẫn chưa cúp máy, tôi có thể cảm nhận được hơi thở mềm mại ấy. Tại sao cô ấy vẫn chưa cúp máy? Cô ấy không muốn?

“Bạn cúp đi,” cô thì thầm.

Cô ấy không muốn cúp máy và tâm trạng của tôi tươi sáng lên ngay lập tức. Tôi nhìn ra quang cảnh Seattle, cười toe toét.

“Không, em cúp máy đi.”

“Em không muốn.”

“Tôi cũng không.”

“Anh đang rất giận em?” Cô hỏi.

“Vâng.”

“Vẫn đang giận?”

“Không” Bây giờ tôi biết em đang an toàn.

“Vì vậy, anh sẽ không trừng phạt em?”

“Không. Tôi là loại người-tùy-theo-thời-điểm. ”

“Em có thể nhận ra điều đó,” cô trêu chọc, và điều đó làm tôi mỉm cười.

“Em có thể cúp máy bây giờ, cô Steele.”

“Ngài thực sự muốn em làm như vậy sao, thưa ngài?”

“Đi ngủ, Anastasia.”

“Vâng thưa Ngài.”

Cô ấy không cúp máy, và tôi biết cô ấy đang cười toe toét. Nó làm cho tâm trạng tôi tốt hơn. “Có bao giờ em nghĩ rằng em có thể làm theo những gì tôi đang nói?” tôi hỏi.

“Có lẽ. Chúng ta sẽ thấy sau ngày Chủ nhật, ” cô ấy nói, quyến rũ như chính cô ấy, và đường dây bị ngắt.

Anastasia Steele, tôi phải làm gì với em đây?

Trên thực tế, tôi có một ý tưởng tốt, với điều kiện là biết tận dụng thời gian. Và với ý nghĩ hấp dẫn ấy tôi nốc hết phần còn lại của ly Armagnac và đi ngủ.

90. Chương 13

Thứ bảy, ngày 28 tháng 5 năm 2011

“Christian!” Mia gọi tên tôi với niềm vui và chạy về phía tôi. Vội bỏ của hành lý của mình xuống. Con bé quàng tay qua cổ tôi và ôm tôi thật chặt.

“Em nhớ anh,”

“Anh cũng vậy.” Tôi cũng siết chặt lấy nó. Nghiêng người ra sau, con bé chăm chú nhìn tôi với cặp mắt đen sâu thẳm

“Trông anh khá đấy,” cô thốt lên. “Hãy kể cho em nghe về cô gái đó!”

“Trước tiên chúng ta phải về nhà với đồng hành lí của em đã.” Tôi xách lấy hành lí của cô em mình, cứ như nó nặng đến 1 tấn, và chúng tôi cùng nhau rời khỏi sân bay và đi về phía bãi đậu xe.

” Paris như thế nào? Em lẽ ra nên mang toàn bộ Paris về nhà với em chứ. ”

” Thật không thể tin được !” Cô em tôi kêu lên. “Floubert, mặt khác, là một đứa con hoang. Chúa ơi. Ông là một người đàn ông xấu xa. Một giáo viên tào lao nhưng may là một đầu bếp giỏi. ”

“Điều đó có nghĩa là em sẽ nấu ăn tối nay đúng không ?”

“Oh, em hi vọng là mẹ sẽ nấu.”

Mia không ngừng kể cho tôi nghe những thứ về Paris: về căn phòng nhỏ bé của mình, thậm chí là hệ thống ống nước, Sacré-Coeur, Montmartre, con người ở đó, cà phê, rượu vang đỏ, pho mát, thời trang, mua sắm. Nhưng chủ yếu là về thời trang và mua sắm. Mà tôi nghĩ rằng cô ấy đã đi đến Paris để học cách nấu ăn chứ.

Tôi đã không thể nào quên được cách nói chuyện của con bé; nhẹ nhàng và hồ hởi. Con bé là người duy nhất không làm tôi cảm thấy ... cách biệt.

“Đây là cô em gái bé bỏng của con, Christian. Tên em là Mia. ”

Mẹ để tôi ôm em vào lòng. Em thật bé nhỏ. Với mái tóc đen, rất đen.

Em mỉm cười. Em chưa có răng. Tôi lè lưỡi trên. Nó cười phá lên.

Mẹ lại để tôi giữ em trong lòng. Tên em là Mia.

Tôi làm cho em bé cười. Tôi ôm em bé. Em sẽ được an toàn khi tôi ôm thế này.

Elliot không quan tâm đến Mia. Làm em khóc.

Và anh nhăn mũi của mình khi em bé ị.

Khi Mia đang khóc Elliot không đếm xỉa đến.

Tôi ôm nó và nó nín khóc.

Và rồi nó thiếp đi trong vòng tay của tôi.

“Mee a,” tôi thì thầm.

“Con vừa nói gì thế?” Mẹ hỏi, và khuôn mặt của bà trắng bệch.

“Mee a.”

“Vâng. Vâng. Cục cưng của mẹ. Mia. Tên của em con là Mia. ”

Và mẹ tôi bắt đầu khóc với những giọt nước mắt hạnh phúc

Tôi rẽ vào đường lái xe, kéo cửa trước lên, dỡ hành lý của Mia, và mang nó vào phòng.

“Mọi người đâu hết rồi?” Mia trề môi. Người duy nhất ở đây là người giữ nhà cho cha mẹ tôi. Cô ta là một sinh viên du học, và tôi không thể nào nhớ tên cô ta. “Xin chào”, cô nói với Mia bằng tiếng Anh lắp bắp, mặc dù cô ấy nhìn tôi với đôi mắt to.

Chúa ơi. Nó chỉ là một khuôn mặt dễ thương, em yêu.

Bỏ qua cô gái giữ nhà, tôi trả lời câu hỏi của Mia. “Anh nghĩ rằng mẹ đang nói chuyện điện thoại còn bà thì đang bận họp. ”

“Em không thể chịu đựng Floubert thêm một phút nào nữa. Em phải bỏ đi ngay khi em có thể. Ồ, em có mua cho anh một món quà đây.” Cô lấy một chiếc va li của cô ấy ra, mở nó ra ở ngay hành lang, và bắt đầu lục lọi nó.

“Ah!” Cô em tôi đưa cho tôi một chiếc hộp hình vuông nặng. “Anh mở ra đi,” cô thúc giục, tươi cười với tôi. Em gái tôi khiến tôi không thể cãi lại.

Tôi cẩn thận mở chiếc hộp ra , và bên trong nó chứa một quả cầu tuyết có chứa một cây đàn piano màu đen bao phủ phủ một thứ bột lấp lánh. Đây là thứ lung linh nhất mà tôi từng thấy.

“Đó là một hộp nhạc. Đây- “Cô chộp lấy chiếc hộp, lắc nó lên và bấm vào một phím nhỏ bên dưới. Một phiên bản giống của “La Marseillaise” bắt đầu được chơi trong chiếc hộp lấp lánh.

Tôi sẽ phải làm gì với món quà này? Tôi cười, bởi vì nó rất là Mia. “Món quà này thật tuyệt vời, Mia. Cảm ơn em”

Tôi ôm chầm lấy cô ấy, và cô ấy cũng ôm lấy tôi.

“Em biết nó sẽ làm cho anh cười mà.”

Con bé nói đúng. Con bé là người rất hiểu tôi.

“Và giờ hãy kể cho em nghe về cô gái đó,” cô ấy nói. Nhưng chúng tôi đều bị xao lãng đi khi Grace chạy vội qua cửa.

“Mẹ rất xin lỗi, mẹ đã không có ở đó để đón cưng, con gái yêu dấu, “Grace nói. “Mẹ phải nghe một cú điện thoại. Con trông rất trưởng thành. Christian, con có thể mang túi của Mia lên lầu không ? Gretchen sẽ giúp con một tay. ”

Thật không? Tôi đã trở một gã khuôn vác à?

“Vâng, mẹ.” Tôi tròn mắt. Tôi không cần Gretchen giúp tôi.

Khi đã xong, tôi nói với họ rằng tôi có một cuộc hẹn với huấn luyện viên của tôi.

“Anh sẽ về nhà vào buổi tối.”

Tôi hôn họ một cách vội vã, tôi phải đi ngay trước khi bị làm phiền với những câu hỏi về Ana.

BASTILLE, NGƯỜI HUẤN LUYỆN VIÊN CỦA TÔI . Hôm nay chúng tôi đang ở phòng tập boxing của tôi.

“Anh đã đi du lịch nhẹ ở Phần Lan sao, cậu bé.” Ông chế nhạo sau khi tôi ngã vào tấm thảm trên nhà tròn của ông ta. Bastille đến từ trường huấn luyện thể chất , mà rất phù hợp với tôi.

Tôi bò đến chân của anh ta. Tôi muốn hạ anh ta. Nhưng anh ta đã đứng, tôi không thể.

Khi chúng tôi tập xong anh ta hỏi: “Có chuyện gì vậy? Cậu đang bị phân tâm đấy. ”

“Cuộc sống. Ông biết đấy,” tôi trả lời một cách thờ ơ.

“Chắc chắn rồi. Cậu trở lại ở Seattle vào tuần này à? ”

“Vâng.”

“Tốt. Chúng ta sẽ kéo thẳng cậu ra. ”

Khi tôi chạy bộ trở về căn hộ của tôi chợt nhớ đến món quà tân gia dành cho Ana. Tôi nhắn tin cho Elliot.

‘Địa chỉ của Ana và Kate là gì?’

Tôi muốn làm họ bất ngờ với một món quà.

Anh ta nhắn tin lại cho tôi và tôi chuyển tiếp nó cho Andrea. Khi tôi đang đi trong thang máy lên đến căn hộ, Andrea nhắn tin lại cho tôi.

‘Rượu Champagne và bong bóng đã được gửi.

-A.’

Taylor đưa cho tôi một gói đồ khi tôi về lại tại căn hộ. “Cái này được gửi cho ngài, ngài Grey.”

Oh. Tôi nhận ra những cái gói này không có tên tuổi gì cả: đây là một cây roi.

“Cảm ơn.”

“Bà. Jones nói rằng bà ta sẽ trở lại vào ngày mai, vào buổi chiều tối. ”

“Được. Tôi nghĩ rằng ngày hôm nay như thế là đủ rồi, Taylor. ”

“Vâng, thưa ngài,” anh nói với một nụ cười lịch thiệp, và trở về văn phòng của mình. Lấy cái cây ra, tôi đi vào phòng ngủ của tôi. Đây sẽ là một lời giới thiệu hoàn hảo cho thế giới riêng của tôi: bởi Ana không có tài liệu tham khảo liên quan đến sự trừng phạt, ngoại trừ việc tôi đánh cô ấy vào đêm đó. Và quay lưng đi. Thực sự dễ chịu. Cây roi này thật hoàn hảo. Tôi sẽ chứng minh cho cô rằng nỗi sợ hãi hiện diện trong đầu cô là vô nghĩa. Cô ấy sẽ thoải mái với cái này. Tôi hy vọng chúng ta có thể tiến xa thêm ...

Chúng tôi sẽ làm thật chậm. Và chúng tôi sẽ chỉ làm những gì mình có thể xử lý. Nếu đây là làm việc, chúng tôi sẽ phải đi theo tốc độ của mình.

Tôi đặt nó trong tủ quần áo của tôi cho ngày mai.

Khi tôi mở máy tính xách tay của tôi để bắt đầu công việc chuông điện thoại của tôi vang lên. Tôi hy vọng đó là Ana, nhưng thật thất vọng, là Elena.

Tôi có nghĩa vụ phải gọi cho cô ta à ?

“Xin chào, Christian. Anh khỏe không ? ”

“Khỏe, cảm ơn.”

“Anh đã quay về từ Portland à ?”

“Vâng.”

“Anh có muốn ăn tối ở Fancy ?”

“Tối nay thì không. Mia từ Paris trở về và tôi được lệnh về nhà. ”

“Ah. Còn Mama Grey. Cô ấy thế nào? ”

“Mama Grey? Cô ấy vẫn khỏe. Tôi nghĩ. Tại sao? Cô có biết rằng tôi không ...? ”

“Tôi chỉ hỏi thôi mà, Christian. Đừng quá nhạy cảm. ”

“Tôi sẽ gọi cho cô vào tuần tới. Có lẽ chúng ta sẽ có một bữa ăn tối sau đó. ”

“Tốt thôi. Anh đã ngắt liên lạc trong một thời gian. Và tôi đã gặp một người phụ nữ và tôi nghĩ có thể anh sẽ cần cô ta “.

Tôi bỏ qua lời nhận xét của cô ta. “Tôi sẽ gặp cô vào tuần tới. Chào. ”

Buổi tối đã rất vui. Em gái tôi là trở lại, cô nàng luôn là một cô công chúa, những người còn lại chỉ là cận thần của cô, quay quần bên cô. Grace yêu thích nấu gà chiên bơ cho Mia với khoai tây nghiền và nước sốt.

Tôi phải nói rằng, đó là một trong những món yêu thích của tôi.

“Hãy nói cho em biết về Anastasia,” Mia hỏi khi chúng tôi cùng ngồi vào bàn ăn. Elliot dựa ra sau ghế của mình và đặt tay ra sau gáy.

“Điều này anh có nghe. Cô nàng đó đã xé thùng Christian đấy, em biết không? ”

“Elliot!” Grace mắng, và ném anh ta với cái ăn khăn.

“Ow!” Anh ấy đỡ lấy.

Tôi tròn mắt nhìn họ. “Anh đã gặp một cô gái.” rồi tôi nhún vai. “Kết thúc câu chuyện.”

“Anh không thể chỉ kể vậy ” Mia bĩu môi.

“Mia, anh nghĩ rằng anh có thể.” Carrick nhìn chằm Mia qua cặp kính.

“Tất cả chúng ta sẽ gặp cô ấy trong bữa tối ngày mai, đúng không, Christian?” Grace nói với một nụ cười sắc bén.

Ồi khỉ.

“Kate tới,” Elliot tần hần. Mẹ kiếp. Tôi trừng mắt nhìn anh ta.

“Em không thể chờ đợi để gặp cô ấy. Nghe có vẻ tuyệt vời! “Mia nẩy lên và xuống trong chiếc ghế của mình.

“Yeah, yeah,” tôi lăm bắm, tự hỏi nếu có cách để tôi có thể trốn ra khỏi bữa ăn tối ngày mai.

“Elena đã hỏi thăm con đó, con trai,” Grace nói.

“Cô ấy?” Tôi không quan tâm lắm.

” Ừ. Cô ta nói cô ấy đã không gặp con trong một thời gian dài. ”

“Con đã ở Portland cho việc kinh doanh. Con nên về -Mai con có một cuộc họp quan trọng và con cần phải chuẩn bị. ”

“Nhưng anh chưa ăn món tráng miệng. Và có món cobbler táo. ”

Hmm ... nghe có vẻ hấp dẫn. Nhưng nếu tôi ở lại họ sẽ thi nhau hỏi tôi về Ana. “Con phải đi. Con còn có việc phải làm. ”

“Con trai, làm việc quá sức rồi đây ” Grace nói, khi bà đứng lên.”Không nên để mẹ làm. Con chắc rằng Elliot sẽ giúp việc rửa bát sau bữa tối. ”

“Cái gì?” Elliot cau có. Tôi nháy mắt với anh ta, nói lời tạm biệt, và ra về.

“Chúng ta sẽ gặp con vào ngày mai?” Grace hỏi, có nhiều niềm hi vọng trong giọng nói bà.

“Chúng ta sẽ gặp nhau.”

Khỉ. Trông giống như là Anastasia Steele sẽ gặp gia đình tôi.

Tôi không biết tôi cảm thấy thế về việc này.

91. Chương 14

Chủ Nhật, ngày 29 tháng 5 2011

Với Rolling Stones “Shake Your Hip” vang trong tai, tôi chạy nước rút xuống Fourth Avenue và rẽ phải vào Vine. Bây giờ là 6:45 sáng, và tôi đang đổ dốc trên đường đến... căn hộ của cô ấy. Tôi bị lôi kéo; tôi chỉ muốn nhìn nơi cô ấy sống.

Phải kiểm soát sự nhập nhằng giữa người mến mộ và người theo dõi lén thối.

Tôi cười thầm với bản thân mình. Tôi chỉ chạy. Đây là một đất nước tự do.

Căn hộ có một màu đỏ khó tả, với khung cửa sổ được sơn màu xanh đậm đặc trưng của khu vực. Nó ở một vị trí tốt gần ngã tư phố Vine và Western. Tôi tưởng tượng ra Ana đang cuộn tròn trên giường bên dưới chiếc khăn quàng cổ và chiếc chăn màu kem và xanh của cô.

Tôi chạy qua một vài dãy nhà và rẽ vào chợ, các người bán dạo đang chuẩn bị cho buổi bán hàng. Tôi né giữa xe trái cây và rau quả với xe tải đông lạnh cung cấp sản lượng đánh bắt trong ngày. Đây là trung tâm của thành phố – sôi động, mặc dù buổi sớm xám xịt, một buổi sáng mát mẻ. Nước trên Sound có màu chì thủy tinh, hợp với màu trời. Nhưng không có gì có thể làm giảm tinh thần tôi.

Hôm nay là ngày đặc biệt.

Sau khi tắm, tôi mặc quần jean và áo linen. Và từ ngăn kéo tôi lấy một chiếc dây buộc tóc. Tôi rút nhanh nó vào túi và hướng suy nghĩ đến việc e-mail cho Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cuộc sống của tôi qua những con số

Ngày: 29 tháng 5 2011 08:04

Đến: Anastasia Steele

Nếu tự lái xe, em sẽ cần đến mã của bãi đậu xe ngầm ở tòa nhà Escala: 146963. Đậu ở khu số năm – một trong những khu riêng của tôi.

Mã thang máy: 1880

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Một lát sau, có một tin nhắn trả lời.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Một chai rượu nho hảo hạng

Ngày: 29 tháng 5 2011 08:08

Đến: Christian Grey

Vâng. Thưa ngài. Đã hiểu.

Cảm ơn ngài về chai sâm-panh và chiếc Charlie Tango căng phòng, giờ nó được cột ở đầu giường em.

Ana

Hình ảnh Ana bị buộc vào giường của cô bằng cà vạt của tôi hiện ra trong tâm trí. Tôi di chuyển đến ghế ngồi. Tôi hy vọng cô có mang cái giường đó đến Seattle.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Sự thêm muốn

Ngày: 29 tháng 5 2011 08:11

Đến: Anastasia Steele

Không có gì đâu. Đừng đến trễ.

Charlie Tango thật may mắn.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprise Holdings, Inc.

Cô không trả lời, vì vậy tôi đảo qua tủ lạnh để tìm vài thứ cho bữa sáng. Gail đã để lại cho tôi một ít bánh sừng bò, và cho bữa ăn trưa là món sa-lát Caesar với thịt gà, đủ cho hai người. Tôi hy vọng Ana sẽ ăn chúng; tôi không nhớ là đã ăn chúng hai ngày liên tiếp.

Taylor xuất hiện khi tôi đang ăn sáng.

“Chào buổi sáng, ngài Grey. Đây là những tờ báo Chủ Nhật”.

“Cảm ơn. Anastasia sẽ đến vào lúc một giờ hôm nay, và bác sĩ Greene đến lúc một giờ ba mươi”. “Thật tuyệt, thưa ngài. Còn công việc gì khác hôm nay không?”

“Còn. Ana và tôi sẽ đến dùng bữa tối với ba mẹ tôi tối nay”.

Taylor gõ vào đầu, nhìn tôi ngạc nhiên trong giây lát, nhưng sức nhớ mình là ai và rời khỏi phòng. Tôi trở về với bánh sừng bò của tôi và giấc mơ.

Đúng đó. Tôi đưa cô ấy đến gặp ba mẹ tôi. Có vấn đề gì to tát không?

Tôi không thể ngồi yên được. Tôi bồn chồn. Bây giờ là 12:15 và thời gian hôm nay trôi như rùa bò. Tôi từ bỏ công việc và lấy các tờ báo Chủ Nhật, lang thang trở lại phòng khách, tôi bật nhạc và đọc.

Làm tôi ngạc nhiên là bức ảnh của Ana và tôi trên trang tin tức địa phương, được chụp tại buổi lễ tốt nghiệp tại WSU. Cô ấy trông đáng yêu, cho dù hơi giật mình.

Tôi nghe có tiếng cánh cửa đôi mở, và đó là cô ấy... Tóc của cô buông xõa, hơi hoang dại và quyến rũ, và cô mặc chiếc váy màu tím mà cô mặc tối bữa ăn tối tại The Healthman. Cô ấy trông tuyệt đẹp.

Hoan hô, Miss Steele.

“Ừm... cái đầm đó...” Giọng tôi đầy ngưỡng mộ khi tôi đi thơ thẩn về phía cô. “Chào mừng đã trở lại, cô Steele”, tôi thì thầm, và giữ cầm cô, tôi cho cô ấy một nụ hôn trên môi.

“Chào anh”, cô nói, đôi má hơi hồng.

“Em đến đúng giờ. Tôi thích sự đúng giờ. Vào đây”. Nắm lấy tay cô, tôi dẫn cô ấy đến ghế sofa. “Tôi muốn cho em xem cái này”. Cả hai chúng tôi ngồi, và tôi đưa cho cô tờ The Seattle Times. Những bức ảnh làm cho cô ấy cười. Không hoàn toàn phải là phản ứng mà tôi mong đợi.

“Bây giờ em là “bạn” anh rồi đấy”, cô trêu chọc.

“Đã lên báo thì chắc chắn là thật rồi”.

Bây giờ tôi bình tĩnh hơn khi cô ấy ở đây – Chắc chắn cô ấy ở đây. Cô đã không bỏ chạy. Tôi vén mái tóc mềm, vuốt của cô ra sau tai; ngón tay tôi đang ngứa ngáy muốn thắt chúng lại.

“Vậy là, Anastasia, em biết rõ hơn anh muốn gì từ sau lần em đến tuần trước, đúng không?” “Vâng”. Ánh mắt cô cực kỳ... thông thạo.

“Và em vẫn quyết định trở lại”.

Cô gật đầu, mang đến cho tôi một nụ cười rụt rè. Tôi không thể tin vào may mắn của mình.

Anh biết em là một người đầy đam mê, Ana.

“Em ăn chưa?” “Chưa ạ”.

Chưa ăn gì? Được thôi. Chúng ta sẽ chú ý đến điều này. Tôi luồn tay vào tóc, và ngay khi tôi kiềm nén được mình tôi hỏi, “Em có đói không?”

“Không phải đói thức ăn”, cô trêu chọc.

Wow. Cô ấy có thể đang chú tâm vào phần háng của tôi.

Nghiêng về phía trước, tôi bấm môi lên tai cô và bắt lấy hương thơm say đắm của cô. “Thế ra cô luôn háo hức à, cô Steele, để tôi tiết lộ với em một bí mật nhỏ nhé, tôi cũng thế. Nhưng bác sĩ Greene sắp đến rồi”.

Tôi tựa và ghé sofa. “Và tôi muốn em ăn”. Đó là một lời bào chữa.

“Anh giải thích chuyện bác sĩ Greene là như thế nào đi?” Cô khéo léo chuyển chủ đề. “Cô ấy là bác sĩ phụ sản giỏi nhất Seattle. Giải thích thế nào nữa đây?”

Dù sao đi nữa, đó là những gì bác sĩ của tôi nói với trợ lý của tôi.

“Em tưởng em sẽ gặp bác sĩ riêng của anh và đừng có nói với em anh thực ra là một phụ nữ nhé, vì em sẽ không tin đâu”.

Tôi kèm không khịt mũi. “Tôi thấy em nên được bác sĩ chuyên khoa khám thì thích hợp hơn đúng không?” Cô nhìn tôi chế nhạo, nhưng rồi lại gật đầu.

Một trong nhiều chủ đề cần giải quyết. “Anastasia này, mẹ tôi muốn mời em đến dùng bữa cùng gia đình tối nay. Chắc Elliot cũng đưa Kate theo. Tôi không biết em cảm thấy thế nào nhưng tôi thấy kỳ quặc khi giới thiệu em với gia đình”.

Cô mất một giây để xử lý thông tin, sau đó hất tóc qua vai như cách mà cô làm trước mỗi trận đấu. Nhưng trông cô ấy tổn thương, không tranh luận. “Anh xấu hổ vì em à?” Cô ấy ghen ngào.

Ôi, Chúa ơi. “Dĩ nhiên là không”. Trong số tất cả những điều vô lý để nói. Tôi trừng mắt nhìn cô, buồn phiền.

Làm thế nào mà cô ấy có thể nghĩ như thế về bản thân mình? “Vậy tại sao lại kỳ quặc?” cô hỏi.

“Vì tôi chưa từng làm thế bao giờ”. Nghe hơi cáu kỉnh. “Tại sao anh được phép trợn mắt, còn em thì không?” “Vì tôi không nhận thức được tôi đang làm vậy”. Cô ấy đang thách thức tôi. Lần nữa. “Em cũng đâu có thường xuyên nhận thức được”. Cô bật lại.

Khốn kiếp. Có phải chúng tôi đang cãi nhau?

Taylor háng giọng. “Bác sĩ Greene đến rồi, thưa ngài”. Anh ta nói.

“Dẫn cô ấy lên phòng của cô Steele”.

Ana quay lại và nhìn tôi và tôi đưa tay ra cho cô.

“Em sẽ sẵn sàng để áp dụng phương pháp tránh thai chứ?” Cô hoảng sợ và thích thú cùng lúc.

Tôi cười, và cơ thể tôi kích động. “Tôi sẵn sàng chỉ ra rất nhiều để được cùng xem, tin tôi đi, Anastasia ạ, nhưng tôi không nghĩ một bác sĩ tốt sẽ chấp nhận chuyện đó” Cô đặt tay mình vào tay tôi, và tôi kéo cô vào lòng và hôn lên môi cô ấy. Miệng cô mềm mại, ấm áp và mời gọi. Tay tôi luồn vào tóc cô để hôn sâu hơn.

Khi tôi kéo đi, cô ấy trông choáng váng. Tôi chạm trán tôi với cô. “Tôi mừng lắm vì em đã đến đây. Tôi không thể đợi được để lột trần em ra”. Tôi không thể tin rằng tôi nhớ em nhiều đến mức nào. “Thôi nào, em muốn rất muốn được gặp bác sĩ Greene”.

“Em không biết cô ấy?” “Không”.

Bác sĩ Greene có một cái nhìn thiên cận; nó nhìn thấu vào tôi và điều đó làm tôi không thoải mái. “Ông Grey”, cô nói, bắt lấy cánh tay đang duỗi ra của tôi một cách mạnh mẽ, nắm chặt dứt khoát.

“Cảm ơn cô đã đến dù chúng tôi mời khá trễ”, tôi nhướn miệng cười với cô một nụ cười lạnh tính nhất có thể.

“Cảm ơn ông đã hào phóng cho sự có mặt của tôi, ông Grey. Chào cô Steele”. Cô nói một cách lịch sự để tôi và Ana biết cô đang đánh giá mối quan hệ của chúng tôi. Tôi chắc rằng cô ta nghĩ tôi nên đang xoa râu giống nhân vật phản diện im lặng trong phim. Cô quay lại và mang cho tôi một kiểu nhìn “đi ngay bây giờ”.

Được.

“Tôi xuống dưới lầu đây”. Tôi đồng ý ngầm. mặc dù tôi muốn xem. Tôi chắc rằng phản ứng của một bác sĩ tốt sẽ là vô hiệu nếu tôi thực hiện yêu cầu đó. Tôi cười khẩy khi nghĩ đến nó và đi xuống cầu thang vào phòng khách.

Bây giờ Ana không ở gần tôi, tôi lại rất hồi hộp lần nữa. Để phân tâm tôi đặt lên quầy bar hai miếng trái ăn. Đây là lần thứ hai tôi làm điều này, lần trước cũng là cho Ana.

Mày đang trở nên mềm mỏng hơn đó Grey.

Tôi chọn Chablis cho bữa ăn trưa – một trong số ít những chardonnay mà tôi thích và khi làm xong tôi ngồi xuống ghế sofa xem qua mục thể thao của tờ báo. Tăng âm lượng cho iPod bằng điều khiển, tôi hy vọng âm nhạc sẽ giúp tôi tập trung vào những số liệu thống kê từ trận đấu Mariners lại thắng Yankees đêm qua, chứ không phải là chuyện gì đang xảy ra trên lầu giữa Ana và bác sĩ Greene.

Cuối cùng bước chân họ cũng vang lên trên hành lang và tôi nhìn lên khi họ bước vào. “Xong rồi à?”, tôi hỏi, chìa điều khiển về phía iPod, để tắt nhạc.

“Vâng, thưa ông Grey. Ông hãy trông chừng cô ấy; đây là một cô gái trẻ xinh đẹp và thông minh”.

Ana đã nói điều gì với cô ta thế?

“Tôi hoàn toàn hiểu ý cô”, tôi nói, với một cái liếc cái-quái-gì-thể nhanh với Ana. Cô nhấp nháy hàng lông mi, không có manh mối gì. Tốt. Cô ấy đã không nó bất cứ điều gì.

“Tôi sẽ gửi ông hóa đơn sau”, bác sĩ Greene nói. “Chúc một ngày tốt lành và chúc cô may mắn, Ana”. Các nếp nhăn ở khóe mắt cô nheo lại với một nụ cười ấm áp khi chúng tôi bắt tay.

Taylor hộ tống cô về phía thang máy và khôn ngoan đóng cánh cửa đôi ở tiền sảnh lại. “Sao rồi?”, tôi hỏi, một chút kinh ngạc bởi những lời của bác sĩ Greene.

“Tốt, cảm ơn anh”, câu trả lời của Ana. “Cô ấy bảo em phải kiêng khem quan hệ tình dục trong bốn tuần tới”.

Cái quái gì thế này? Tôi há hốc mồm nhìn cô vì sốc.

Biểu hiện nghiêm túc của Ana tan thành một trong kiểu châm chọc chiến thắng. “Anh bị lừa rồi!”

Chơi đẹp đó, cô Steele.

Đôi mắt tôi nheo lại và nụ cười của cô biến mất.

“Em bị lừa rồi!” Tôi không thể ngăn nụ cười của mình. Vòng tay quanh eo cô ấy, tôi kéo cô ấy dựa vào lòng, cơ thể tôi khao khát cô. “Cô thật khó chữa, cô Steele ạ”. Tôi đan tay vào tóc cô và hôn cô thật sâu, tự hỏi liệu tôi có nên giao cấu với cô ngay trên quầy bar như một bài học.

Cái gì rồi cũng sẽ đến thôi, Grey.

“Tôi mong em nhiều lắm, còn bây giờ, em cần phải ăn, tôi cũng vậy. Tôi không muốn chút nữa em bất tỉnh trên người của tôi đâu”, tôi thì thầm.

“Đó có phải là tất cả những gì anh muốn ở em không – thể xác em?”, cô hỏi.

“Đúng và cả cái miệng thông minh của em nữa”. Tôi hôn cô, suy nghĩ về những gì sắp xảy ra... nụ hôn của tôi sâu sắc hơn và ham muốn làm cho cơ thể tôi cứng lên. Tôi muốn người phụ nữ này. Trước khi tôi giao cầu cô trên sàn, tôi buông cô ra, và chúng tôi đều nín thở.

“Nhạc gì vậy anh?” cô nói, giọng khàn đi.

“Của nhà soạn nhạc Villa Lobos, một tổ khúc mang tên Bachianas Brasileiras. Hay chứ?”

“Đồng ý”, cô nói, nhìn chăm chăm vào các quầy bar ăn sáng. Tôi lấy gà Caesar ra khỏi tủ lạnh, đặt nó lên bàn giữa các miếng trái ăn, và hỏi cô ăn salad được chứ.

“Dạ được, cảm ơn anh”. Cô mỉm cười.

Từ tủ lạnh để rượu tôi lấy ra chai Chablis, cảm thấy đôi mắt cô đang dán lên người tôi. Tôi không biết tôi có thể đảm đang. “Em nghĩ gì vậy?” Tôi hỏi.

“Em chỉ ngắm cách anh di chuyển thôi” “Còn gì nữa không?” Tôi hỏi, ngạc nhiên trong giây lát.

“Nhìn anh tao nhã lắm”, cô nói khẽ, đôi má ửng hồng.

“Cảm ơn cô, cô Steele”. Tôi ngồi bên cạnh cô ấy, không chắc làm thế nào để đáp lại lời khen ngọt ngào từ cô.

Không ai nói tôi tao nhã trước đây. “Dùng Chablis nhé?”

“Em ăn salad đi. Nói tôi nghe, em chọn cách nào?” “Uống thuốc”. Cô nói

“Em có đảm bảo được sẽ uống đúng giờ mỗi ngày không?”

Một thoáng đỏ mặt xuất hiện trên khuôn mặt ngạc nhiên của cô. “Em biết là anh sẽ luôn nhắc em” cô nói với một chút mỉa mai, tôi bỏ qua chúng.

“Tôi sẽ ghi nhớ vào lịch làm việc mỗi ngày. Ăn đi”.

Cô ấy cắn một miếng, sau đó miếng khác... và miếng khác nữa. Cô ấy chịu ăn!

“Anh có thể đưa món gà Caesar vào danh sách cho bà Jones không?”. “Em nghĩ là mình sẽ làm công việc nấu ăn”.

“Được thôi, em sẽ làm việc đó”.

Cô kết thúc trước khi tôi ăn xong. Cô ắt hẳn rất đói. “Luôn luôn hăm hở, cô Steele nhỉ?”

“Đúng vậy”, cô nói, đưa cho tôi một cái nhìn nghiêm trang từ bên dưới hàng mi.

Chết tiệt. Nó ở đây.

Sự hấp dẫn.

Như thể bị cô bỏ bùa mê, tôi đứng dậy kéo mạnh cô vào vòng tay tôi.

“Em muốn chứ?” Tôi thì thầm, trong lòng van xin cô nói có. “Em vẫn chưa ký cái gì cả”.

“Tôi biết, nhưng dạo này tôi quên hết luật lệ rồi”. “Anh còn định đánh em nữa không?”

“Có nhưng không phải để làm em đau. Tôi không muốn phạt em bây giờ. Nếu em gặp tôi tối qua, có lẽ mọi chuyện đã khác”.

Khuôn mặt cô trở nên bị sốc.

Ôi, em yêu. “Đừng bao giờ để bị ai thuyết phục, Anastasia. Một lý do mà người khác muốn tôi làm vậy là vì khi đó, cả hai đều thích cho hoặc nhận thấy sự đau đớn. Chuyện đó rất đơn giản. Nhưng em thì không, vì vậy tôi đã dành nhiều thời gian ngày hôm qua để nghĩ về chuyện này”.

Tôi quần tay quanh cô, giữ cô chạm vào sự cương cứng của tôi. “Thế anh đã tìm được lời đáp chưa?” cô thì thầm.

“Chưa, còn ngay bây giờ, tôi chỉ muốn buộc em lại và đập em điên cuồng. Em sẵn sàng chứ?”

Về mặt cô trở nên tối hơn, gợi cảm và đầy tò mò xác thịt. “Vâng”, cô nói, một từ mềm như tiếng thở dài.

On chúa.

“Tốt. Đi theo tôi”. Tôi dẫn cô lên lầu vào phòng giải trí của tôi. Nơi an toàn của tôi. Nơi mà tôi có thể làm những gì tôi muốn với cô. Tôi nhắm mắt lại, thưởng thức sự hứng khởi trong một khoảng thời gian ngắn.

Tôi đã bao giờ được kích thích như thế này chưa nhỉ?

Đẩy cánh cửa đóng lại sau lưng chúng tôi, tôi thả tay cô ấy và nhìn ngắm cô. Đôi môi cô hé mở khi cô hít thở; hơi thở cô nhanh và ngắn. Đôi mắt cô mở to. Sẵn sàng. Chờ đợi.

“Khi vào đây, cô hoàn toàn thuộc về tôi. Đề thực hiện những gì tôi thấy đúng. Cô hiểu chứ?” Lưỡi cô liếm nhanh lên môi, và cô gật đầu.

Cô gái ngoan.

“Bỏ giày ra”.

Cô nuốt nước bọt và tiếp tục cởi giày cao gót ra. Tôi nhấc lên và đặt chúng gọn gàng bên cửa.

“Tốt. Đừng do dự khi tôi yêu cầu cô làm điều gì đó. Còn bây giờ, tôi sẽ cởi chiếc đầm này ra khỏi người cô. Tôi nhớ mình đã muốn làm điều này suốt mấy ngày qua”.

Tôi ngừng lại, chắc chắn rằng cô vẫn ở đây với tôi. “Tôi muốn thấy cô thấy thoải mái với cơ thể của mình. Cô có một thân hình đẹp và tôi muốn thưởng lãm nó. Nhìn ngắm cô làm tôi thấy vui. Thực ra, tôi có thể nhìn cô suốt cả ngày và tôi muốn cô không thấy ngượng nghịu hay hổ thẹn mỗi khi trần truồng. Cô hiểu chứ?”

“Vâng”.

“Vâng gì nào?” Giọng tôi sắc hơn. “Vâng, thưa ngài”.

“Cô có thực sự nghĩ vậy không?” Tôi muốn em không xấu hổ, Ana.

“Vâng, thưa ngài”.

“Tốt. Giơ hai tay lên”.

Cô từ từ nâng hai cánh tay mình lên trong không khí. Tôi nắm lấy mép váy và nhẹ nhàng kéo nó lên khỏi cơ thể cô, để lộ từng inch từng inch một, chỉ cho đôi mắt tôi nhìn thôi. Khi nó được cởi ra tôi đứng lui lại vì vậy tôi có thể nhìn cô một cách chán chê.

Chân, đùi, bụng, mông, ngực, vai, mặt, miệng... Cô ấy thật hoàn hảo. Gấp váy cô lại, tôi đặt nó lên tủ đồ chơi. Rướn người lên, tôi kéo cầm cô ấy ra. “Cô đang cần môi kia. Cô thừa biết nó tác động đến tôi như thế nào mà”, tôi mắng. “Quay lưng lại”.

Cô tuân thủ và quay sang đối mặt với cánh cửa. Tôi cởi áo ngực cô và kéo quai áo xuống cánh tay cô, lướt trên làn da cô bằng đầu ngón tay tôi khi tôi làm và cảm thấy cô run rẩy bên dưới sự đụng chạm của tôi. Tôi cởi áo ngực cô và thấy nó lên trên chiếc váy. Tôi đứng thật gần, không hoàn toàn chạm vào cô, nghe cô thở nhanh và cảm nhận được sự ấm áp tỏa ra từ làn da của cô. Cô ấy phấn khích và cô không phải là người duy nhất cảm thấy điều đó. Tôi vén tóc cô bằng cả hai tay vì vậy chúng rũ lên lưng cô. Chúng thật mượt mà khi chạm vào. Tôi quần chúng quanh một bàn tay và kéo chếch đầu cô sang một bên và để lộ cổ cô trên miệng tôi.

Tôi đưa mũi từ tai cô sang vai rồi ngược lại, hít hà mùi hương thiên đường của cô.

Mẹ kiếp, mùi hương của cô thật tuyệt.

“Cô luôn tỏa ra mùi hương thanh thoát, Anastasia”. Tôi đặt một nụ hôn dưới tai trên mạch đập của cô. Cô ấy rên rỉ.

“Im lặng. Đừng nói gì nữa”.

Từ túi quần jean, tôi lấy ra một sợi dây buộc tóc và cầm mái tóc của cô trong tay, tôi bện nó lại, chậm rãi, cảm nhận từng cái kéo và xoắn chạm vào sự xinh đẹp của cô, một bờ lưng hoàn hảo. Tôi khéo léo buộc chặt chúng với dây buộc tóc và kéo mạnh chúng, buộc cô phải xoay người lại, ép chặt cơ thể cô vào tôi. “Tôi thích cô tết tóc mỗi khi vào đây”, tôi thì thầm. “Quay người lại nào”.

Cô làm như vậy, ngay lập tức.

“Khi tôi yêu cầu cô vào đây, thì cô phải trong tình trạng như thế này. Chỉ mặc một chiếc quần lót trên người thôi. Cô hiểu chứ?” “Vâng”.

“Vâng gì?”

“Vâng, thưa ngài”.

“Cô gái ngoan”. Cô ấy học nhanh. Hai cánh tay buông thõng bên người, đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào tôi. Chờ đợi. “Khi tôi yêu cầu cô vào đây, tôi muốn cô quỳ ở chỗ đó”. Tôi chỉ vào góc phòng bên cạnh cánh cửa. “Làm đi”.

Cô chớp mắt vài lần, nhưng trước khi tôi nói lại lần nữa, cô quay lại và quỳ xuống, đối diện với tôi và căn phòng.

Tôi cho phép cô ngồi trên gót chân và cô nghe theo. “Đặt bàn tay và cẳng tay lên đùi. Tốt. Bây giờ dạng đầu gối ra. Rộng hơn”. Tôi muốn nhìn thấy em, cưng à. “Hơn nữa”. Nhìn “cô bé” của em. “Rất tốt. Cúi đầu xuống đất đi”.

Đừng nhìn tôi hay phòng. Em có thể ngồi đó và để cho những suy nghĩ của mình chạy lung tung trong khi em tưởng tượng ra những gì tôi sẽ làm với em.

Tôi đi về phía cô, và hài lòng rằng cô vẫn giữ đầu cúi xuống. Cúi xuống, tôi kéo mạnh bím tóc cô, cô nghiêng đầu để mắt chúng tôi gặp nhau. “Cô nhớ tư thế này chưa, Anastasia?”

“Vâng, thưa ngài”.

“Tốt. Ở đây và đừng cử động”.

Đi qua cô, tôi mở cửa và trong một thoáng tôi quay lại nhìn cô. Đầu cô đang cúi; đôi mắt đang giữ yên trên sàn nhà.

Thật là một cảnh thích thú. Cô gái ngoan.

Tôi muốn bắt đầu ngay, nhưng kiềm nén sự háo hức của mình và đi xuống lầu vào phòng ngủ của tôi.

Giữ lại một ít lòng tự trọng đi Grey.

Trong tủ quần áo của mình tôi cởi bỏ quần áo và kéo ra từ ngăn kéo chiếc quần jean yêu thích của tôi. Chiếc quần jean DJ. Dom.

Tôi mặc vội nó vào và buộc tất cả các nút trừ cái đầu tiên. Cũng từ cái ngăn kéo đó tôi lấy ra chiếc roi ngựa và một chiếc áo choàng xám dài. Khi rời đi, tôi nhặt vội vài cái bao cao su và nhét vào túi quần.

Đi thôi. Đến giờ bắt đầu rồi Grey.

Khi tôi quay trở lại cô ấy vẫn ở nguyên vị trí: đầu cúi xuống, bím tóc buông xuống lưng, hai bàn tay đặt trên đầu gối. Tôi đóng cửa và treo áo lên móc. Tôi đi ngang qua cô. “Giỏi lắm, Anastasia. Cô như thể trông thật đáng yêu. Tốt. Đứng dậy”.

Cô đứng lên, vẫn giữ đầu cúi xuống. “Cô được nhìn lên rồi đấy”.

Đôi mắt xanh háo hức nhìn trộm lên.

“Giờ tôi trói cô lại đây, Anastasia. Đưa tay phải cho tôi”. Tôi đưa tay mình ra và cô ấy đặt tay mình vào trong đó. Không rời mắt khỏi cô tôi lật lòng bàn tay cô lên, và từ phía sau lưng tôi lấy ra chiếc roi ngựa. Tôi nhanh chóng khẽ vào giữa lòng bàn tay cô. Cô giật mình và cup bàn tay lại, chớp chớp mắt nhìn tôi ngạc nhiên.

“Cô thấy thế nào?” Tôi hỏi.

Hơi thở cô tăng tốc, và cô liếc nhìn tôi trước khi nhìn lại lòng bàn tay mình. “Trả lời tôi”.

“Ồn”. Cô cau mày. “Đừng có cau mày”. Tôi cảnh cáo. “Có đau không?” “Không”

“Cái này không dung để gây đau đớn. Cô hiểu chứ?” “Vâng”. Giọng cô có chút run rẩy.

“Tôi đảm bảo vậy”. tôi căng thẳng, đưa cho cô xem chiếc roi. Một chiếc roi da nâu. Thấy không? Tôi có lắng nghe. Đôi mắt cô gặp tôi, ngạc nhiên. Đôi môi tôi giật lên trong sự thích thú.

“Mục đích của việc này là để vui thôi, cô Steele ạ. Lại đây”.

Tôi dẫn cô đến giữa phòng, bên dưới tấm lưới. “Tấm lưới này được thiết kế sao cho mấy chiếc còng tay dễ dàng di chuyển dọc thân lưới”. Cô nhìn nhìn chằm chằm lên các hệ thống phức tạp, sau đó quay lại nhìn tôi.

“Chúng ta sẽ bắt đầu từ đây nhưng tôi muốn chơi đứng với cô. Vì vậy chúng ta sẽ kết thúc khi đến bức tường kia”. Tôi chỉ vào cây thập giá Saint Andrew. “Đưa tay lên cao qua đầu”.

Cô ấy làm theo ngay lập tức. Lấy còng da treo trên tấm lưới, tôi siết chặt mỗi bên cổ tay cô ấy. Tôi cẩn thận, nhưng cô mất tập trung. Được đứng gần cô, cảm nhận sự phấn khích của cô, sự lo lắng của cô, chạm vào cô ấy. Tôi thấy thật khó để tập trung. Ngay khi cô ấy bị còng xong, tôi bước lui lại và hít một hơi thật sâu, nhẹ nhõm.

Cuối cùng tôi đã có em ở nơi mà tôi muốn, Ana Steele.

Tôi từ từ đi xung quanh cô, ngắm nhìn say mê cảnh tượng ấy. Cô ấy trông nóng bỏng hơn đúng không? “Nhìn cô đẹp tuyệt trần trong tư thế này, cô Steele. Và khép cái miệng thông minh của cô lại từ bây giờ. Tôi thích thế”. Tôi dừng lại, đối mặt với cô, móc ngón tay vào quần lót cô, và cứ như vậy kéo chậm chậm xuống qua đôi chân dài của cô cho đến khi tôi đang quỳ dưới chân cô ấy.

Tôn sùng cô. Cô ấy thật lộng lẫy.

Với đôi mắt dán chặt trên người cô, tôi cảm quần lót cô, siết chặt nó đưa lên mũi tôi, và hít thật sâu. Miệng cô bật mở và đôi mắt mở to thích thú.

Đúng vậy. Tôi cười khẩy. Phản ứng hoàn hảo.

Tôi nhét chiếc quần lót vào túi sau của quần jean và đứng lên, tính toán các động thái tiếp theo của mình. Rút chiếc roi ra, tôi đưa nó đi trên bụng cô và nhẹ nhàng di chuyển thành những vòng tròn xung quanh rốn cô bằng phần... vạt đẹp ở đầu chiếc roi da. Cô hít lấy hơi thở và run rẩy sau mỗi động chạm.

Điều này sẽ rất tuyệt vời, Ana. Tin tôi đi.

Tôi ung dung di những đường tròn xung quanh cô, đưa chiếc roi da trên làn da cô, trên bụng cô, trên sườn, trên lưng cô. Khi sang vòng thứ hai, tôi vụt mạnh đầu roi tại nơi giao nhau của mông cô vì vậy điều đó làm cho chiếc roi tiếp xúc mạnh lên âm hộ của cô.

“Á!” cô thét lên, và giật mạnh còng tay.

“Im!” Tôi cảnh cáo, và vờ vẩn quanh cô lần nữa. Tôi vụt đầu roi vào cô ở những nơi ngọt ngào và cô rên rỉ mỗi khi tiếp xúc, đôi mắt cô nhắm lại tận hưởng từng cảm giác. Với một cú giật cổ tay nữa, chiếc roi vụt vào núm vú cô. Cô ngửa đầu ra sau và rên rỉ. Tôi giáng thêm lần nữa, và đầu roi liếm lên đầu vú còn lại của cô, và tôi xem nó cứng lại và cương lên bên dưới sự kích thích của chiếc roi da.

“Thấy thích không?”

“Thích”, cô rít lên, mắt nhắm nghiền, đầu ngửa ra sau.

Tôi quát cô từ đằng sau, lần này mạnh hơn. “Thích cái gì?”

“Thích, thưa ngài”, cô rên.

Từ từ và cẩn thận, tôi nhịp từng ngọn roi lên bụng cô, xuống phần dưới cơ thể cô, hướng tới mục tiêu của tôi. Với một cú quát, đầu chiếc roi da vụt lên âm vật của cô và cô thét lên, “Ôi, làm ơn!”

“Im”, tôi chỉ huy, và khiển trách cô bằng một cú quát mạnh từ đằng sau.

Tôi lướt đầu chiếc roi da qua lông mu của cô, chạm vào âm hộ cô đến âm đạo cô. Lốp da nâu sáng lấp lánh bởi sự kích thích của cô khi tôi kéo nó trở lại. “Xem cô ướt như thế nào, Ansstasia. Mở to mắt ra và cả miệng nữa”.

Cô thở khó nhọc, nhưng phần mắt và môi hướng về phía tôi, đôi mắt bang hoàng và chìm trong nhục dục và khoái lạc này. Và tôi trượt đầu chiếc roi da vào trong miệng cô. “Xem mùi vị của cô này. Mút đi. Mút mạnh vào, cưng”.

Đôi môi cô bao xung quanh đầu roi và chúng giống như đang bao lấy “cậu bé” của tôi.

Mẹ kiếp.

Cô ấy trông nóng bỏng và tôi không thể cưỡng lại được.

Kéo đầu roi ra khỏi miệng cô, tôi quấn tay quanh cô ấy. Cô mở miệng ra khi tôi hôn cô ấy, lưỡi tôi khám phá cô, say sưa trong hương vị ham muốn của cô.

“Ôi, em yêu, hương vị cô thật cực kì”, tôi thì thầm, “Để tôi đưa cô tới đỉnh nhé?” “Làm ơn”, cô van nài.

Một cái giật cổ tay và ngọn roi vụt vào sau cô, “Làm ơn cái gì?” “Làm ơn, thưa ngài”. Cô thút thít.

Cô gái ngoan. Tôi bước trở lại. “Bằng cái này nhé?” Tôi hỏi, tay cầm cây roi vì vậy cô có thể nhìn thấy nó. “Vâng, thưa ngài”, cô ấy nói, làm tôi ngạc nhiên.

“Cô chắc không?” Tôi hầu như không tin vào may mắn của mình. “Vâng, làm ơn, thưa ngài”.

Ôi, Ana. Em là một nữ thần chết tiệt.

“Nhắm mắt lại”.

Cô làm như được bảo. Và với sự chăm sóc vô hạn và không một chút lòng biết ơn, tôi nhanh chóng trút lên bụng cô những cú liềm châm chích lần nữa. Ngay sau đó cô thở hổn hển, sự kích thích của cô trở nên cao độ. Di chuyển về phía nam, tôi kéo nhẹ phần đầu roi da trên âm vật của cô. Một lần nữa. Và lần nữa. Lại lần nữa.

Cô kiềm nén lại sức hút của tôi, rên rỉ và rên rỉ. Sau đó, cô im lặng và tôi biết cô ấy gần đến. Đột nhiên cô ngừng đầu ra sau và miệng mở ra và cô hét lên trong cực khoái khi toàn toàn cơ thể cô giật mạnh lên. Ngay lập tức tôi buông chiếc roi da và túm lấy cô, giữ lấy cô khi toàn cơ thể cô ấy tan ra. Cô tựa vào tôi.

Ồ. Chúng ta chưa xong đâu, Ana.

Với bàn tay đặt dưới đùi cô ấy, tôi nhắc cơ thể vẫn còn run rẩy của cô ấy lên, vẫn còn xích vào lưới, dựa vào đầu thập Saint Andrew. Ở đó, tôi thả cô ra, giữ cô đứng thẳng, bị ép chặt bởi cây thập giá và tôi. Tôi kéo mạnh quần jean của mình, cởi tất cả các nút, và giải phóng “cậu bé” của tôi. Rút ra một bao cao từ túi quần, tôi xé bao bằng răng và cuộn nó vào sự cương cứng của mình.

Nhẹ nhàng tôi đón cô ấy một lần nữa và thì thầm, “Nhắc chân lên, cưng. Vòng qua người tôi”. Tựa lưng cô vào tấm gỗ, tôi giúp cô quấn chân quanh hông tôi, khuỷu tay đặt trên vai tôi.

Em là của tôi, cưng à.

Và bằng một lực đẩy tôi vào trong cô.

Mẹ kiếp. Cô ấy thật mạnh mẽ.

Tôi dành ra một khoảng thời gian để thưởng thức cô. Sau đó, tôi bắt đầu di chuyển, thưởng thức từng cú đẩy. Tận hưởng cô, sâu hơn và sâu hơn, tôi dốc hết hơi thở khi tôi hít lấy không khí và quên mình trong

người phụ nữ xinh đẹp này. Miệng tôi mở ra trên cổ cô, nếm hương vị của cô. Mùi hương cô lấp đầy lỗ mũi tôi, tràn đầy trong tôi. Ana. Ana. Ana. Tôi không muốn dừng lại.

Đột nhiên cô căng người lên, và cơ thể cô co giật xung quanh tôi.

Vâng. Lại một lần nữa. Và tôi cho đi. Lấp đầy cô. Giữ lấy cô. Tôn sùng cô.

Vâng. Vâng. Vâng.

Cô ấy thật đẹp. Và sự ngọt ngào chết tiệt, làm cho mê mẩn.

Tôi kéo ra khỏi cô, và cô đổ sụp xuống người tôi, tôi nhanh chóng mở cổ tay cô ra khỏi tấm lưới và đỡ lấy cô ấy khi chúng tôi đổ sụp xuống sàn nhà. Tôi nâng niu cô giữa hai chân tôi, vòng tay xung quanh cô, và cô tựa vào người tôi, đôi mắt nhắm lại, thở dốc.

“Giỏi lắm cưng. Đau không?” “Không”. Giọng nói cô vừa đủ nghe.

“Em có nghĩ nó đau không?” Tôi hỏi, và đưa tay vén mấy cọng tóc đi lạc trên mặt cô để tôi nhìn được cô rõ hơn. “Có”.

“Em thấy không, đa phần những nỗi sợ của ta đều do tưởng tượng mà ra, Anastasia ạ”. Tôi vuốt ve khuôn mặt cô. “Em muốn làm lại một lần nữa không?” Tôi hỏi.

Cô ấy không trả lời ngay lập tức, và tôi nghĩ cô ấy ngủ rồi. “Muốn”. Một lúc sau cô thì thầm.

Cảm ơn em, ôi chúa ơi, thật ngọt ngào.

Tôi quấn cô trong tay tôi. “Hay lắm. Anh cũng muốn”. Làm đi làm lại. Tôi dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô và hít vào. Cô có mùi của Ana và mồ hôi và nhục dục. “Và anh vẫn chưa xong với em đâu”, tôi khẳng định. Tôi rất tự hào về cô. Cô ấy đã làm nó. Cô ấy đã làm tất cả những điều tôi muốn.

Cô ấy là tất cả những thứ tôi muốn.

Và đột nhiên tôi bị choáng ngợp bởi một cảm xúc quen thuộc mà nó đè nặng lên tôi, cắt qua gân, qua xương tôi, để lại cảm giác bất an và sợ hãi trong thức tỉnh.

Cô quay đầu lại và bắt đầu ép sát vào ngực tôi.

Bóng tối bao trùm lấy, gây ngứa sốt và quen thuộc, thay thế sự khó chịu của tôi bằng một cảm giác sợ hãi. Mỗi múi cơ trên cơ thể tôi căng ra. Ana chớp mắt lên nhìn tôi trong sáng, đôi mắt thản nhiên khi tôi đấu tranh để kiểm soát sự sợ hãi của mình.

“Đừng”, tôi thì thầm. Làm ơn.

Cô nghiêng ra sau và cúi xuống nhìn ngực tôi.

Lấy lại sự kiểm soát đi Grey.

“Đến quỳ ở cửa”. Tôi ra lệnh, đuổi thẳng người ra xung quanh cô.

Đi. Đừng chạm vào tôi.

Cô ấy run rẩy đứng dậy và lưỡng lự đi về phía cửa, nơi cô tiếp tục lại tư thế quỳ của mình.

Tôi một hơi sâu, tập trung hơi thở.

Em đang làm gì tôi vậy, Ana Steele?

Tôi đứng lên và căng người ra, bây giờ bình tĩnh hơn.

Khi cô quỳ bên cửa, trông cô rất biết phục tùng. Đôi mắt cô đờ ra, mặt mõi.

Tôi chắc rằng cô ấy đang hạ adrenaline từ rất cao xuống. Mí mắt sụp xuống.

Ồ, điều này sẽ không bao giờ được làm. Mà muốn cô ấy là một người phục tùng đó Grey. Cho cô ấy thấy điều đó có nghĩa là gì đi.

Từ ngăn kéo của tủ đồ chơi tôi lấy ra những sợi dây cáp mà tôi đã mua từ Clayton, và một cây kéo. “Tôi làm cô chán à, cô Steele?” Tôi hỏi, che giấu sự thương cảm của mình. Cô giật mình tỉnh táo và nhìn tôi tội lỗi. “Đứng lên nào”. Tôi ra lệnh.

Cô từ từ đứng lên từ đôi chân của mình. “Cô kiệt sức rồi đúng không?” Cô gật đầu với một nụ cười bên lên. Ôi, cưng à, em đã làm rất tốt.

“Thử thách thức sức chịu đựng nào, cô Steele. Chắp tay ra phía trước giống như đang cầu nguyện nào”.

Một vết nhăn xuất hiện trên trán cô trong một khoảnh khắc, nhưng cô ép lòng bàn tay vào nhau và giữ chúng. Tôi buộc dây cáp xung quanh cổ tay cô. Mắt cô lóe sáng nhận ra.

“Trông quen chứ?” Tôi cho cô ấy một nụ cười và chạy ngón tay tôi xung quanh dây nhựa, kiểm tra xem nó có đủ rộng và không quá chặt. “Tôi có kéo ở đây”. Tôi đưa chúng ra cho cô xem. “Tôi sẽ cắt dây giải thoát cho cô nhanh thôi”. Cô có vẻ yên tâm. “Lại đây”. Nắm lấy bàn tay siết chặt của cô ấy, tôi dẫn cô đến góc của chiếc giường bốn cọc. “Tôi muốn nhiều, nhiều nữa”. Tôi thì thầm vào tai cô khi cô nhìn chằm chằm xuống giường. “Nhưng tôi sẽ làm nhanh thôi. Cô mệt rồi. Nắm lấy cây cột”.

Ngập ngừng một chút, cô nắm chặt lấy cây cột.

“Hạ thấp người xuống”. Tôi ra lệnh. Cô di chuyển bàn tay mình xuống chân cho đến khi cô ấy cúi xuống. “Tốt. Đừng buông tay. Nếu cô buông tay, tôi sẽ đét vào mông cô. Hiểu chứ?”

“Vâng, thưa ngài”. Cô ấy nói.

“Giỏi”. Tôi nắm lấy hông cô và nhắc cô ra phía sau cho đúng vị trí, đôi mông xinh đẹp của lơ lửng trong không khí và sẵn sàng cho tôi. “Đừng buông tay, Anastasia”, tôi cảnh cáo cô ấy. “Tôi sẽ giao cấu với cô rất mạnh từ phía sau. Giữ cây cột để tựa cho vững. Hiểu chứ?”

“Vâng”.

Tốt đét thật mạnh vào phía sau cô. “Vâng, thưa ngài”, cô nói ngay lập tức.

“Dạng chân ra”. Tôi đẩy chân phải của mình vào chân cô, mở rộng khoảng cách. “Tốt hơn rồi. Xong lần này, tôi sẽ để cô ngủ”.

Lưng cô tạo thành một đường cong hoàn hảo, tôi vuốt ngón tay trên mỗi đốt sống lưng nổi từ gáy cô đến nơi tuyệt vời của cô, đôi mông tuyệt vời của cô ấy. “Cô có làn da đẹp tuyệt, Anastasia”, tôi nói với chính bản thân mình. Cúi xuống cô ấy, tôi hôn theo đường mà ngón tay mình đã đi trên xương sống cô. Trong khi hôn, tôi vòng tay trước ngực cô, giữ núm vú cô giữa các đầu ngón tay tôi, kéo chúng. Cô quằn quại dưới chân tôi, và tôi đặt một nụ hôn nhẹ lên eo cô, sau đó mút và cắn nhẹ nhàng làn da của cô trong khi những đầu ngón tay vẫn tiếp tục làm việc với núm vú cô.

Cô rên rỉ. Tôi dừng lại và đứng lên để chiêm ngưỡng, trở nên cương cứng hơn chỉ bằng cách nhìn ngắm cô ấy. Rút bao cao su thứ hai từ túi của tôi, tôi nhanh chóng đá chiếc quần jean ra khỏi người mình và mở gói giấy bạc. Sử dụng cả hai tay, tôi bọc nó quanh “cậu bé” của mình.

Tôi muốn thử mông cô. Bây giờ. Nhưng điều đó còn quá sớm.

“Cô có cặp mông quyến rũ, gợi tình lắm, Anastasia Steele. Tôi muốn làm chút việc với nó đây”. Tôi phát vào hai bên mông, mơn trớn cô, sau đó trượt hai ngón tay vào trong cô.

Cô ấy rên rỉ lần nữa. Cô đã sẵn sàng.

“Ướt đầm Cô không bao giờ làm tôi thất vọng, cô Steele. Nắm chặt. Sẽ nhanh thôi, cưng ạ”.

Nắm chặt hông cô, tôi đặt bản thân mình ở lối vào cửa mình cô, sau đó vươn lên, nắm lấy bím tóc cô, quấn quanh cổ tay tôi, giữ nó thật chặt. Bằng một tay nắm lấy “cậu bé” của tôi và một tay quấn chặt tóc cô, tôi trượt vào trong.

Cô ấy. Thật. Ngọt Ngào.

Tôi từ từ trượt ra khỏi cô ấy, sau đó nắm lấy hông cô bằng bàn tay tự do của tôi, nắm chặt tóc cô ấy.

Phục tùng.

Tôi đâm sầm vào cô, buộc cô cúi về phía trước với một tiếng rên.

“Giữ chặt, Anastasia!” Tôi nhắc nhở cô. Nếu không cô ấy có thể bị thương. Thở hổn hển, cô ấy đẩy lưng về phía tôi, giằng chân xuống cho vững.

Cô gái ngoan.

Sau đó, tôi bắt đầu đập mạnh vào cô, kêu gọi từng chút, sự bóp chặt đến từ cô khi cô bám chặt vào cây cột.

Nhưng cô ấy không chùn bước. Cô đẩy ngược ra sau.

Hoan hô, Ana.

Và sau đó tôi cảm thấy nó. Từ từ. Bên trong cô thắt chặt lấy tôi. Mất kiểm soát, tôi thúc mạnh vào cô, và vẫn còn. “Nào, Ana, trao hết đi”. Tôi gầm gừ, khi tôi đến, mạnh mẽ, sự giải thoát của cô kéo dài theo tôi khi tôi nâng cô ấy lên.

Ôm cô trong vòng tay, tôi hạ người chúng tôi xuống sàn nhà với Ana nằm trên tôi, cả hai chúng tôi đối mặt với trần nhà. Cô ấy hoàn toàn hoải mái, kiệt sức; trọng lượng của cô thật thoải mái. Tôi nhìn chăm chăm lên các móc treo và Tự hỏi liệu cô ấy có cho tôi treo cô lên không.

Chắc là không. Và tôi không quan tâm.

Lần đầu tiên chúng tôi vào đây, cô ấy là một giấc mơ. Tôi hôn tai cô. “Đưa tay em ra”. Giọng tôi khàn khàn. Chậm rãi, cô đưa chúng ra như thể tay cô được làm từ bê tông và tôi trượt kéo bên dưới dây cáp.

“Tôi tuyên bố cô Ana đây được tự do”. Tôi lăm bắm, và cắt, giải phóng cô. Cô cười khúc khích, cơ thể cô rung lên chạm vào tôi. Đó là một cảm giác kỳ lạ và không được hoan nghênh nhưng nó làm tôi bật cười.

“Tôi tuyên bố Ana được tự do.” Tôi thì thầm, cắt mảnh dây, thả cô ấy ra. Cô nàng cười khúc khích, thân người rung lên dưới thân tôi. Cảm giác khác lạ và không nên có này làm tôi đột nhiên cười.

“Đễ thương thật.” Tôi nói, khi cô xoa xoa hai cổ tay mình. Tôi ngồi dậy nên cô nằm trên đùi tôi. Tôi thích mỗi khi làm cô nàng cười. Nhưng cô ấy không cười nhiều đến vậy.

“Là lỗi của tôi.” Tôi thừa nhận với bản thân mình, lấy đồ che lên vai và tay cô. Cô ấy nhìn tôi kì lạ, như đang cố tìm kiếm thứ gì đó. “Khi em không còn cười nhiều nữa.” tôi nói rõ.

“Em cũng không phải một người hay cười đâu anh.” Cô ấy nói, và ngáp.

“Ồ, nhưng khi em cười giống như kì quan đang hiện ra trước mắt vậy.”

“Rất văn chương thưa ngài Grey.” Cô ấy nói, trên tôi.

Tôi cười. “Tôi cũng sẽ nói rằng em mới vui vẻ và đang cần một giấc ngủ.”

“Không văn chương chút nào nữa cả.” cô nàng nói, cau có.

Đỡ cô ấy dậy, tôi đứng lên, vơ lấy quần jean mặc vào. “Tôi không muốn Taylor phải hoảng sợ hay Bà Jones vì mấy việc này đâu.”

Chắc hẳn đây khôn gphair lần đầu.

Ana ngồi trên sàn. Tôi níu tay cô ấy giúp cô đứng dậy, đưa cô ra đến cửa. Từ mặt sau cửa tôi lấy cái áo choàng xám và mặc vào cho cô ấy. Cô nàng không nói gì vì đã quá mệt rồi.

“Giường.” tôi nói, hôn nhanh lên môi cô. Một tia cảnh giác vượt qua gương mặt buồn ngủ của cô ấy.

“Để ngủ.” tôi trấn an. Và cúi xuống bế bổng cô nàng lên, ôm cô trước ngực mình hướng đến phòng ngủ của người phục tùng. Tôi đặt cô xuống giường và trong một phút chốc yếu lòng tôi gỡ chăn vào nằm cùng cô ấy, tôi ôm cô. Tôi sẽ chỉ ôm cô ấy đến khi cô vào giấc mà thôi.

“Ngủ đi nào, cô gái xinh đẹp.” tôi hôn tóc cô, cảm thấy trong lòng được khỏa lấp và ... biết ơn. Chúng tôi đã làm thế. Người phụ nữ ngọt ngào, ngây thơ này đã để tôi làm thế. Và tôi nghĩ cô ấy đã thích nó. Tôi biết rằng tôi đã làm thế tuyệt hơn trước.

Mẹ ngồi đó nhìn tôi qua chiếc gương nứt.

Tôi chải tóc cho mẹ. Tóc có mùi của mẹ và hoa.

Mẹ lấy lượt cuộn tròn tóc mình.

Nó như những con rắn uốn éo trên lưng mẹ.

Và, mẹ nói.

Bà quay mặt lại và cười với tôi.

Hôm nay, mẹ rất vui.

Tôi thích khi mẹ vui như thế.

Mẹ xinh hơn khi mẹ cười.

Làm bánh đi mẹ

Bánh táo.

Tôi thích khi mẹ nướng bánh.

Tôi choàng tỉnh khi một mùi hương ngọt ngào bầu vẫy tâm trí tôi. Là Ân. Cô ấy đang ngủ sâu bên cạnh tôi. Tôi nằm xuống rồi nhìn chằm chằm lên trần nhà. Đã từ lâu rồi khi tôi ngủ trong căn phòng này? Không bao giờ. Suy nghĩ đó không hề dễ chịu, vì một vài lý do khó hiểu nào đó. Chuyện gì đang diễn ra vậy Grey?

Tôi ngồi dậy khê khàng, không muốn đánh thức cô. Tôi ngồi nhìn xuống ngắm dáng nàng ngủ. Tôi hiểu chuyện này – tôi khôn gnuw ngày xưa bởi tôi đang ở cùng cô ấy. Trèo ra khỏi giường, để cô ấy ở lại ngủ một mình và đi về lại phòng Giải trí. Tôi nhặt dây cáp và mấy cái bao cao su ném vào túi, tìm được quần lót của Ana. Tôi nhặt quần áo và giày của cô ấy mang ra ngoài và khóa cửa. Trở vào vào phòng cô ấy, tôi máng đồ của cô vào trong tủ quần áo, đặt giày cạnh chân ghế, để cái áo ngực lên trên ghế. Rút cái quần lót ra khỏi túi – và một ý nghĩ tinh nghịch nổi lên.

Tôi đi vào phòng tắm. tôi cần phải tắm rửa trước khi đèn nhà tôi ăn tối. Tôi sẽ để Ana ngủ thêm một lát nữa.

Dòng nước nóng chảy xuống, cuốn đi bao nỗi lo lắng và những suy nghĩ miên man. Lần đầu tiên như thế, không quá tệ, cho cả tôi và cô ấy. Và tôi đã nghĩ mối quan hệ giữa tôi với Ana là không thể nhưng có lẽ bây giờ điều này sẽ còn có thể tiến xa thêm nữa. Tôi nhắc trong đầu sẽ phải gọi cho Caroline Acton vào sáng mai cho quần áo của cô gái tôi. Sau một giờ làm việc hiệu quả tron g thư phòng, tôi nghĩ là Ân ngủ đã đủ rồi. Ngoài trời dần tối rồi, và trong vòng 45 nữa chúng tôi phải có mặt tại nhà ba mẹ tôi. Tôi thấy dễ tập trung hơn trong công việc khi biết cô gái của tôi đang ở trên tầng và say giấc ngủ. Lạ kì nhưng, ít nhất tôi biết cô ấy an toàn trên đấy.

Tôi lấy nước ép việt quất trong hộp giấy pha với một chút nước lọc rồi mang lên lầu.

Cô ấy vẫn còn say ngủ, co ro nơi tôi đặt cô ấy nằm xuống ban này. Môi hé mở, thở nhẹ nhẹ. Mái tóc rối bù xù, bung ra khỏi bím tóc. Tôi ngồi ở góc giường cạnh cô ấy, cúi xuống, hôn nhẹ nhẹ lên trán cô. Cô ấy cầu nhàu trong lúc còn say ngủ.

“Anastasia, dậy đi nào.” Giọng tôi nhẹ nhàng, lay cô ấy dậy

“Không.” Cô cúi kính, ôm gối.

“Chúng ta phải có mặt trong vòng nửa tiếng nữa ở nhà ba mẹ tôi để dùng bữa tối.”

Mắt cô nàng dần hé mở và nhìn tôi.

“Đi nào, sâu ngủ. Dậy thôi.” Tôi hôn lên trán cô ấy lần nữa. “Tôi mang thức uống cho em đây, tôi sẽ xuống dưới trước nhé. Đừng ngủ nữa đấy, không em sẽ gặp rắc rối lớn đấy.” tôi nói khi cô ấy đang vươn vai. Tôi hôn cô ấy lần nữa và hướng mắt về phía cái ghế đơn, nơi mà cô nàng sẽ không tìm thấy duocdj quần lót của mình, tôi bước xuống lầu không kèm được cười ranh mãnh. Giờ chơi đến rồi, giờ chơi đến rồi, Grey.

Trong khi Cô Steele, tôi mở iPod đem âm nhạc vào căn phòng. Tôi bước đến bên ban công, ngắm nhìn bầu trời đêm, lắng nghe giai điệu của Talking Heads “And She Was” Taylor bước vào. “Ngài Grey. Tôi mang xe đồ ra trước nhé?”

“Chờ chúng tôi 5 nữa.”

“Vâng thưa ngài.” Anh ta nói, rồi anh ta biến mất sau thang máy.

Ana xuất hiện sau đó ít phút trước lối vào phòng khách. Cô ấy siêu rạng rỡ, lộng lẫy và thậm chí lôi kéo nữa. Cô ấy sẽ nói gì với cái quần lót đột nhiên biến mất của mình không?

“Chào anh,” Cô ấy cười bí hiểm.

“Chào em, em cảm thấy thế nào rồi?”

Nụ cười càng sâu thêm. “Tốt. Cám ơn anh. Anh thì sao?” cô ấy vờ như chẳng có gì.

“Tôi thấy cực kì ổn cô Steel à.” Tôi đang hơi hồi hộp và tôi mong rằng ý định của tôi không thể hiện quá rõ trên gương mặt mình.

“Frank? Em không hề nhận ra anh là fan của Sinatra,” cô nói, nghiêng đầu sang một bên nhìn tôi đầy tò mò, thanh âm của “Witchcraft*” tràn ngập căn phòng (*bài nhạc này có trong audio của Fifty Shades of Grey OST).

“Gout nhạc có chọn lọc thưa cô Steele.” Tôi bước đến bên cô ấy, đến khi đứng trước mặt cô. Nàng có bối rối không nhỉ? Tôi tìm kiếm câu trả lời trong đôi mắt xanh lấp lánh kia.

Hỏi tôi về quần nhỏ của em đi, cưng.

Tôi vịn vào má cô nàng trên những đầu ngón tay. Cô cúi xuống chạm mặt vào làn da tay tôi – và tôi hoàn toàn bị dụ hoặc – bởi cử chỉ ngọt ngào của nàng, bởi biểu cảm trêu chọc và bởi nền nhạc như thế này. Tôi muốn nàng trong vòng tay mình. “Nhảy với tôi nhé.” Tôi thì thầm, thò tay vào túi lấy remote tăng âm lượng nhạc lên cho đến khi giọng của Frank vang rền xung quanh chúng tôi. Đưa tay cho tôi, đặt một lên vai tôi và tôi đã sẵn sàng cho sự động chạm của cô ấy. Tôi vòng tay quanh eo cô, ép sát cơ thể của cô ấy vào mình và chúng tôi bắt đầu chậm chậm, từ từ từng nhịp một. Gương mặt xinh đẹp của cô ấy sáng bừng lên, theo bước tôi dẫn dắt. Khi bản nhạc kết thúc, cô ấy thở hổn hển và còn hơi choáng váng, như tôi vậy. “Không có cô phù thủy nào đáng yêu như em đâu.” Tôi hôn nhẹ lên môi cô. “Má em hồng lên rồi đấy. cảm ơn vì điệu nhảy nhé. Và giờ thì em đi gặp ba mẹ tôi được chưa nào?”

“Không có gì, và vâng, em sẵn sàng, em chẳng thể chờ đến khi gặp được họ.” cô ấy trả lời tôi, mặt ửng hồng, trông cô ấy cực kì đáng yêu.

“Em có mọi thứ mình cần rồi chứ?”

“Vâng.” Cô ấy nói giọng tự tin.

“Em chắc chắn?”

Cô nàng gật đầu, miệng cong lên thành nụ cười. Chúa ơi, cô nàng can đảm thật.

Tôi nhếch miệng cười. “Được thôi.” Tôi chẳng thể giấu nổi nét vui mừng. “Nếu đó là cách cô muốn chơi, cô Steele.” Tôi vờ lấy áo khoác và bước đến bên thang máy. Cô ấy chẳng bao giờ ngừng việc làm tôi bất ngờ, ẩn tượng và hấp dẫn tôi. Giờ thì tôi phải ngồi trước mặt ba mẹ mình qua bữa ăn tối biết được rằng cô gái của mình không mặc quần lót.

Như là giờ tôi đang đi xuống thang máy, biết cô ấy đang khóa thân dưới cái váy lụa này.

CÔ ẤY TRẦM LẶNG hết quãng đường ra phía Bắc I-5. Tôi nhìn thấy mờ mờ Hồ Union; vầng trăng khuyết dạng sau đám mây, mặt nước đen ngòm hết như tâm trang tôi lúc này. Tại sao tôi lại đưa cô ấy về gặp ba

mẹ mình chứ? Nếu như họ gặp cô ấy, chắc chắn họ sẽ có những hi vọng không cần thiết. và có thể làm tình hình thêm tồi tệ, tôi đã khơi gợi mọi chuyện này khi cứ khẳng định bắt cô ấy gặp mẹ Grace. Lỗi là lỗi ở tôi đây này. Tôi, và tên anh trai Elliot đã cặp kè cùng cô ả bạn cùng phòng của cô ấy nữa.

Tôi đang đùa với ai vậy trời? Và nếu tôi không muốn cô ấy gặp người nhà của tôi thì cô đã không ở đây rồi. Tôi chỉ là ước rằng mình không quá lo lắng như vậy. Ừ. Vấn đề là vậy đó.

“Anh học nhảy ở đâu vậy?” cô ấy hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Ôi Ana. Cô ấy sẽ thật sự không muốn nghe đâu.

“Christian, ôm lấy tôi này. Đúng vậy, chính xác. Một bước. Hai. Tốt. Theo nhạc nào. Sinatra là lựa chọn hoàng hảo cho điệu này.” Giọng của Elena vọng về.

“Vâng thưa bà.” (*nguyên văn là Ma’am : #L không tìm được từ nào thích hợp hơn nên dùng luôn là bà, nhưng nghe hơi trối, sry.)

“Em thật sự muốn biết à?” tôi hỏi

“Vâng.” Cô ấy đáp, nhưng tông giọng của cô ấy thì ngược lại.

Em đã yêu cầu tôi phải nói. Tôi thở dài trong bóng tối. “Bà Robinson đã rất thích khiêu vũ.”

“Bà ấy chắc hẳn đã là một giáo viên tốt nhỉ?” cô ấy thì thào, trong lời nói nhuộm màu hối hận và sự ngưỡng mộ miễn cưỡng.

“Đúng.”

“Đúng rồi đấy. Lại nữa nhé. Một. Hai. Ba. Bốn. Cứng, cứng làm được rồi đấy.”

Elena và tôi lướt đi nhẹ nhàng trong tầng hầm của cô ta.

“Lần nữa nào.” Cô ta cười, đầu ngửa ra sau, cô ta nhìn trẻ hơn nửa số tuổi thật của mình.

Ana gật đầu và nhìn ra cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh đêm, chẳng nghĩ ngờ gì nữa, cô nàng hẳn đang tự nghĩ ra điều gì đó về Elena. Hoặc là cô nàng đang nghĩ về việc gặp gia đình tôi. Tôi ước rằng mình biết được cô ấy nghĩ gì. Phải chăng cô ấy đang lo lắng. Như tôi đây. Tôi chưa bao giờ dắt con gái về nhà cả.

Cô nàng cựa quậy một hồi, tôi cảm nhận rằng phải chăng có điều gì đó khiến cô ấy lo lắng. Về những gì chúng tôi làm hôm nay sao?

“Đừng.” tôi nói, giọng ủy mị hơn mình tưởng.

Cô ấy quay sang nhìn tôi, tôi chẳng thể thấy được biểu cảm của cô trong đêm tối thấy này. “Đừng gì?”

“Đừng nghĩ mọi thứ quá phức tạp, Anastasia.” Dù là em đang suy nghĩ chuyện gì đi nữa. Tôi nhóm người, nắm lấy tay cô, hôn lên những đốt tay. “Tôi đã có một buổi trưa tuyệt vời, cảm ơn em.”

Tôi nhận lại được một nụ cười yếu ớt từ cô. “Tại sao anh phải dùng dây cáp?” cô ấy hỏi.

Câu hỏi về buổi trưa này; tốt. “Vì nó nhanh gọn lẹ và nó cho em cảm giác khác lạ hơn khi trải nghiệm. Tôi biết nó hơi tàn bạo nhưng tôi thật sự thích khi dùng nó là vật trối.” Giọng tôi khô khốc dù rằng đang cố gắng mang tí hài hước vào cuộc hội thoại của mình. “Rất hiệu quả trong việc giữ em yên.” Mắt cô ấy chau lên người Taylor đang ngồi ở ghế trước. Em yêu à, em đừng lo. Anh ta biết chính xác việc mình đang làm, và anh ta đã làm được việc đó 4 năm nay rồi.

“Là tất cả mọi mặt trong thế giới của tôi thôi, Anastasia.” Tôi lắc nhẹ tay cô trấn an trước khi buông nó ra. Ana lại tiếp tục nhìn ra cửa sổ; xung quanh chúng tôi giờ là nước khi đi ngang qua Hồ Washington trên cầu 520, tôi yêu thích đoạn đường này vô cùng. Cô ấy cuộn chân lên, co ro trong chỗ ngồi, vòng tay qua chân, tôi hỏi khi cô ấy nhìn tôi. “Giá như tôi biết được em đang nghĩ gì bây giờ.” Cô thở dài. Khi. “Tệ đến vậy sao?”

“Em ước gì mình có thể biết được suy nghĩ của anh.” Cô ấy nói. Tôi nhướn miệng cười, nhẹ nhõm khi nghe cô ấy nói vậy, tôi mừng vì cô ấy không hiểu được những gì tôi suy nghĩ. “Tôi cũng vậy.”

TAYLOR MỞ CỬA. “Em đã sẵn sàng chưa?” tôi hỏi. Ana gật đầu. “Tôi cũng là lần đầu tiên.” Tôi thì thâm. Khi Taylor rời đi, tôi nở một nụ cười phóng túng với cô ấy. “Tôi cá là em đang ước mình có mặc quần lót.” Cô ấy thở dốc rồi cau mày, tôi trèo ra khỏi xe, chào ba mẹ mình đang đứng bên cửa ra vào. Ana nhìn có vẻ ổn và bước lại gần chỗ chúng tôi. “Anastasia, em đã ập rồi, mẹ Grace. Đây là ba tôi, Carrick.”

“Ngài Grey, hân hạnh khi được biết bác.” Cô ấy cười và bắt tay ba tôi.

“Hân hạnh được gặp cháu, Anastasia.”

“Dạ xin hãy gọi cháu là Ana ạ.”

“Ana, thật là vui khi gặp lại cháu.” Grace ôm cô ấy. “Vào đi các con.” Cầm tay Ana, bà dắt cô ấy vào trong.

“Cô ấy đến rồi sao?” Mia la hét từ đâu đó trong căn nhà. Ana nhìn tôi trân trối.

“Là Mia đó, con bé là em gái tôi.”

Chúng tôi đều quay về hướng giày cao gót đang nện lộc cộc trên sảnh. Rồi con bé xuất hiện.

“Anastasia, em đã nghe về chị rất nhiều rồi đấy.” Mia ôm cô ấy thật chặt. Họ sêm tuổi nhau nhưng Mia thì hơi cao hơn Ana. Mia cầm tay cô ấy dắt cô ấy về phía sảnh trước, vauwf đi vừa nói the thé với Ana. “Anh ấy chưa bao giờ dắt bạn gái về nhà cả.”

“Mia à, từ từ thôi con.” Mẹ Grace quở trách.

Đúng đó, Mia. Đừng có làm trò mèo nữa.

Ana thấy tôi trợn mắt rồi nhìn tôi không nói nên lời. Grace hôn tôi lên cả hai má. “Chào con trai.” Bà rạng rỡ vui vẻ cười. Carrick chìa tay cho tôi. “Chào con trai. Lâu rồi không gặp con.” Chúng tôi bắt tay và đi theo những người nữ đi trước vào phòng khách. “Ba, ba mới gặp con hôm qua mà.” Tôi lí nhí. “Ba đùa.”

Kavanagh và Elliot đang âu yếm nhau trên sofa. Kavanagh liền ngồi dậy ôm lấy Ana khi chúng tôi bước vào.

“Christian.” Cô ta gật đầu lịch sự chào tôi.

“Kate.”

Và giờ thì Elliot đang đặt mấy cái móng vuốt của anh ta lên người Ana.

Mẹ kiếp, sao tôi lại không biết gia đình mình thích mấy-trò-động-động-chạm-chạm này chứ. Bỏ cô ấy ra. Tôi liếc Elliot, anh ta nhìn tôi nhếch mép cười – cái kiểu biểu cảm anh-chú-đang-cho-chú-thấy-mọi-chuyện-thường-thôi. Tôi trượt tay ôm eo Ana và kéo cô ấy lại gần bên mình. Mọi ánh mắt đều nhìn chúng tôi chằm chằm. Trời ạ. Kiểu này như là tôi đang là thằng cuồng khoe mẽ vậy.

“Uống gì nhé?” Ba nói. “Prosecco?” (*một loại vang trắng)

“Vâng ạ.” Ana và tôi đáp cùng một lúc.

Mia nhảy lên phía trước, vỗ tay cái bộp. “Hai anh chị còn nói giống nhau nữa kìa.”

Rồi chạy ra khỏi căn phòng. Chuyện quái gì xảy ra với mọi người trong nhà vậy chứ? Ana hơi cau mày, chắc cô ấy cũng cảm thấy họ hơi lạ lùng.

“Bữa tối gần xong rồi mọi người.” Mẹ Grace nói và theo Mia đi ra khỏi căn phòng.

“Ngồi đi.” Tôi dắt tay cô đến bên cái sofa. Cô ấy nghe theo và tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cẩn thận không chạm vào cô ấy. Tôi cần phải nói gì đó về các thành viên gia đình hành động hơi quá lố của mình. Có thể chắc là họ thường xuyên vậy.

Rồi ba tôi nói. “Chúng ta vừa đang bàn về kì nghỉ, Ana. Elliot quyết định rằng sẽ theo Kate với gia đình con bé đến Barbados một tuần.”

Quào! Tôi nhìn Elliot. Chuyện gì xảy đến với Quý Ngài yêu-họ-bỏ-họ? Kavanagh chắc hẳn không phía dạng vừa. Cô ta nhìn hẳn là đủ tỉnh ranh.

“Tốt nghiệp rồi, cháu có định làm gì không?” Carrick hỏi Ana.

“Cháu đang nghĩ đến việc về Georgia vài ngày.” Cô ấy trả lời.

“Georgia?” Tôi thẳng thốt, khó che nổi sự ngạc nhiên của mình.

“Mẹ cháu sống ở đây.” cô ấy lưỡng lự nói. “mẹ cháu với cháu đã khá lâu rồi chưa gặp nhau.”

“Em định khi nào đi?” tôi nói giọng chát chúa.

“Mai, chiều tối mai.”

Mai? Cái khốn gì vậy? Vậy mà đến bây giờ tôi mới biết.

Mia quay lại cầm trên tay hai li vang màu hồng cho tôi và Ana.

“Chúc cháu đi bình an.” Ba nâng li.

“ Bao lâu thì về?” tôi hỏi, cố kềm giọng mình lại.

“Em không biết nữa. Còn tùy thuộc vào cuộc phỏng vấn ngày mai của em.”

Phỏng vấn? Ngày mai?

“Ana cần phải nghỉ ngơi,” Kavanagh cắt ngang, ngụ ý tạo sự đối kháng trong câu nói. Tôi muốn nói với cô ta rằng đi mà lo cho mấy chuyện vớ vẩn của cô đi, nhưng vì Ana tôi im miệng.

“Cháu được báo đi phỏng vấn à?” Ba nói với Ana.

“Dạ vâng ạ, cho vị trí thực tập sinh, tại hai tòa soạn ạ.”

Vậy thì đến bao giờ cô ấy mới nói cho tôi biết chuyện này? Tôi đã ở đây suốt bên cô ấy và những thứ tiến triển trong cuộc đời của cô ấy mà lẽ ra tôi nên biết!

“Chúc cháu đại thành công nhé,” Carrick cười nói với Ana.

“Bữa tối xong rồi đây.” Mẹ Grace gọi với ra từ sảnh. Tôi chờ mọi người ra hết rồi nín lấy cánh tay cô ấy trước khi cô theo kịp.

“Đến chừng nào thì em mới nói cho tôi biết chuyện mình sẽ ra đi* hả?” cơn giận tôi dâng tận đỉnh đầu. (nguyên văn: leaving)

” Em không ra đi. Em đi thăm mẹ mình. Em chỉ mới suy nghĩ đến điều đó thôi.” Ana nói với tôi như thể tôi là đứa con nít không bằng.

“Thế còn việc thống nhất giữa hai ta.”

” Chúng ta vẫn chưa thống nhất.”

Nhưng...

Tôi dẫn lối ra khỏi phòng khách rồi ra hành lang. “Cuộc đối thoại này vẫn chưa xong đâu.” Tôi cảnh báo cô ấy khi bước đến phòng ăn.

Mẹ đã không bực đãi Ana và Kavanagh một chút nào. Tôi kéo ghế cho Ana, cô ấy ngồi xuốngs và tôi cũng ngồi xuống cạnh cô. Mia nhìn chúng tôi từ phía đối diện.

“Anh gặp Ana ở đâu vậy?” Mia hỏi.

“Cô ấy phỏng vấn anh cho tờ báo sinh viên WSU.”

“Do Kate chủ biên.” Ana nói thêm.

“Chị muốn trở thành nhà báo.” Kate nói với Mia.

Ba tôi rót vào li rượu của Ana trong khi cô ấy cùng Kate nói về mấy chuyện veef làm báo. Kavanagh có vị trí thực tập tại Thời báo Seattle, chẳng nghĩ ngờ gì khi bố cô ta sắp xếp cả.

Trong đuôi mắt tôi nhận thấy Ana đang nhìn tôi cẩn trọng.

“Gì vậy?” tôi hỏi

“Đừng nổi giận với em nhé, xin anh đấy.” cô ấy nói, thấp giọng chỉ mỗi mình tôi nghe được.

“Tôi không nổi giận với em.” Tôi nói dối.

Cô ấy nheo mắt, hiển nhiên là cô ấy không tin tôi rồi.

“Ừ, đúng, tôi đang nổi giận với em đây.” Tôi thừa nhận. Và giờ thì tôi đang quá lố rồi. Tôi nhắm mắt. Bình tĩnh đi Grey.

“Cậu có phạt sao?” cô ấy thì thào.

“Hai người to nhỏ gì vậy?” Kavanagh chen ngang. Trời đất, cô ta lúc nào cũng vậy sao? Phiền phức. Tôi ngược mắt nhìn cô ta và cô ta tự hiểu là nên im miệng.

“Chỉ là về vụ đi Georgia thôi,” Ana nói giọng ngọt ngào và duyên dáng.

Kate nhếch mép cười. “José ra sao hôm thứ Sáu cậu đi Bar cùng cậu ấy?” Cô ta hỏi, mắt phóng thẳng lên người tôi. Cái.Khốn.Gì.Vậy?

Người Ana cứng lại.

“Cậu ấy khỏe.” cô ấy nói nhỏ.

“Cậu có phạt đấy.” tôi lí nhí bên tai cô ấy. “Đặc biệt là lúc này.”

Vậy là cô ấy vẫn đi chơi với tên đàn ông đã cố gắng làm mấy trò bẩn thỉu với mình? Và cô ấy đã đồng ý là của tôi. Trốn ra ngoài linh tinh với tên đàn ông khác? Không có sự cho phép của tôi?

Cô ấy đáng bị phạt.

Thức ăn bắt đầu được dọn lên.

Tôi đã đồng ý không quá khắc nghiệt với cô ấy ... có lẽ tôi sẽ dùng roi da thôi. Hay tôi có nên dùng tay để đánh, mạnh hơn lần trước. Ở đây, tối nay. Đúng. Chuyện đó nghe hay đấy.

Ana nhìn xuống các ngón tay của mình. Kate, Elliot và Mia đang nói về đồ ăn nước Pháp, rồi ba ngồi lại bàn. Ba đi đâu này giờ vậy?

“Điện thoại của em này, em yêu. Từ bệnh viện.” Ông nói với mẹ Grace.

“Ăn đi nào, mọi người.” Mẹ nói, đặt đĩa trước mặt Ana.

Mùi rất thơm.

Ana liếm môi, và cơ thể tôi ngay lập tức phản ứng lại. Cô ấy chắc hẳn phải đói lắm. Tốt.

Mẹ đã làm rất hoành tráng: chorizo,*, sò điệp, tiêu. (*một loại xúc xích, mấy bạn lên google xem hình thử, rất hết hồn ^^) .Ngon tuyệt. Và tôi nhận ra rằng, tôi ,cũng, đói. Nó không làm tôi khá khẩm hơn nhưng nhìn cô nàng ăn thì thật sự rất thoải mái. Mẹ Grace quay trở lại bàn ăn, nhìn bà có vẻ lo lắng. “Mọi việc ổn chứ?” Ba hỏi, và chúng tôi đều nhìn về phía bà.

“Thêm một ca mắc sỏi nữa.” bà thở dài.

“Ôi tê thật đấy.” ba nói.

“Vâng, em trẻ nhỏ. Ca thứ tư trong tháng rồi. Giá như mọi phụ huynh đều đi tiêm ngừa cho con họ thì tốt rồi.” Mẹ Grace lắc đầu. “Mừng là con của ta không phải trải qua những chuyện như vậy. Chẳng đứa nào bị gì mà nghiêm trọng hơn thủy đậu cả. Ôn chúa. Tội nghiệp Elliot.” Chúng tôi đồng thời quay sang nhìn Elliot, người bỗng dừng ngừng ăn, miệng đang nhai dở, đầy thịt bò. Kavanagh nhìn Mẹ Grace đầy thắc mắc.

“Christian và Mia thì may hơn.” Grace giải thích. “Tụi nó chỉ bị nhẹ thôi.”

Thôi đi mà mẹ.

“Ồ ... ba có xem trận Mariners vừa rồi không ba?” Elliot chắc hẳn là không muốn cuộc đối thoại dừng chừng hững ở đó, như tôi.

“Không thể ngờ là họ thắng Yankees đấy.” Ba Carick nói.

“Vậy chú có coi trận đó không?” Elliot hỏi tôi.

“Không. Nhưng em có mấy bài viết về nó.”

“Gutierrez thật tuyệt vời. Cú bắt đó! Wow.” Elliot hươ tay, rồi Kavanagh nhìn anh ta ngây ngốc như con si tình vậy.

“Con đã ổn định với căn hộ mới chưa?” Mẹ Grace hỏi Ana.

“Tụi con mới ở lại đây một hôm thôi ạ, và còn phải dỡ đồ ra nữa ạ, nhưng con thật sự rất thích căn hộ ấy ạ, gần trung tâm – dễ đi lại khu Pike Place, và còn gần dòng sông nữa.”

“Ồ, vậy tụi con ở gần chỗ của Christian đấy.” mẹ Grace nhấn mạnh.

Người giúp việc bắt đầu dọn bàn. Tôi vẫn không nhớ nổi tên cô ta. Là Swiss hay Austrian hay gì gì đấy, và cô ả không ngừng cười gượng gạo rồi chớp mi với tôi.

“Chị đến Paris bao giờ chưa, Ana?” Mia hỏi.

“Chưa, nhưng chị rất muốn đến đó.”

“Chúng ta đã trải qua kì trăng mật tại Paris đấy.” Mẹ nói. Bà và ba tự nhiên nhìn xung quanh bàn ăn, đương nhiên là thứ tôi không thích thấy rồi. Họ hiển nhiên là đã có một khoảng thời gian tuyệt vời rồi.

“Ngoại trừ người dân Paris ra thì nó là thành phố tuyệt đẹp, anh nên đưa Ana đến Paris chơi!” Mia nói.

“Anh nghĩ Ana thích nước Anh hơn,” tôi trả lời đề nghị nực cười của em gái mình. Đặt tay lên đầu gối Ana, lần mò theo dọc đùi cô ấy, vấy theo ngón tay tôi kéo lên cao. Tôi muốn được chạm vào cô ấy, trêu chọc nơi lẽ ra phải có một chiếc quần nhỏ ở đây. Cô ấy cựa quậy khi tay tôi dọc theo đùi, tôi nhắm mắt. Em sẽ không dám đâu!

Ana nhấp một ngụm rượu, không rời mắt khỏi người giúp việc của mẹ tôi, đang bày món.

“Người dân Paris thì như thế nào? Cám dỗ à?” Elliot chọc Mia.

“Ugh, không. Và Monsieur Flaubert, con yêu quá mà em làm việc cùng, hẳn ta quả là một con bạo chúa độc đoán.”

Cô ấy sặc .

“Em không sao chứ Anastasia?” tôi thả đùi cô ấy ra, hỏi.

Cô ấy gật đầu, đỏ mặt, tôi vỗ vỗ lưng cô ấy và nhẹ nhàng xoa xoa cổ cô. Bạo chúa độc đoán? Phải tôi không chứ? Ý nghĩ làm tôi hứng thú. Mia nhìn tôi đồng tình vì hành động thể hiện tình cảm công khai. Mẹ nấu món ruột của bà, Thịt bò Wellington, công thức mà mẹ tôi học được ở Luân Đôn. Tôi phải nói là nó hơi giống món Gà chiên bơ sữa hôm qua. Dù mới vừa bị sặc xong, cô ấy vẫn tiếp tục ăn thật ngon, tôi vui khi nhìn cô ấy ăn ngon như vậy. Cô ấy có vẻ đói sau một buổi chiều vận động quá mức. Tôi nhấp ngụm rượu, trong khi suy nghĩ nhiều cách khác làm cô nàng thật đói như vậy.

Mia và Kavanagh đang bàn về St.Bart’s với Barbados, nơi mà nhà Kavanagh sẽ nghỉ dưỡng.

“Nhớ vụ Elliot với con sứa không?” Mắt Mia sáng lên tinh nghịch khi chuyển ánh nhìn từ Elliot sang tôi. Tôi nói. “La như con gái nhỉ?”

“Ê này, anh ghét sứa, nó phá hỏng mọi thứ.” Elliot tỏ ra hùng hồn. Mia và Kate bắt đầu gật gù, cười khúc khích. Ana đang chuyên chú ăn vừa ăn vừa lắng nghe cuộc vui đùa. Mọi người im lặng trở lại, và gia đình tôi thì cũng không hẳn quá kì quặc. Tại sao tôi lại căng thẳng vậy chứ? Chuyện này xảy ra hằng ngày khắp mọi miền đất nước, gia đình cùng nhau tụ họp lại dùng bữa cùng với người họ yêu. Tôi căng thẳng có phải bởi vì Ana ở bên cạnh tôi lúc này không chứ? Có phải tôi lo lắng rằng gia đình tôi không thích cô ấy hay

cô ấy không thích gia đình tôi chẳng? Hay là tại vì ngày mai cô ấy “sẽ biến” đến Georgia và chỉ mới đó vài phút tôi mới biết cái điều khỉ gió đó.

Rồi ren thật mà.

Mia vẫn là trung tâm của cuộc vui. Câu chuyện về cuộc sống và đồ ăn Pháp của con bé rất hấp dẫn. “Ôi mẹ, *les pâtisseries sont tout simplement fabuleuses. La tarte aux pommes de M. Flaubert est

Incroyable*” (*các loại bánh ngọt rất chi là tuyệt vời. Còn bánh táo của ông Flaubert thì ngon không thể tin được) Con bé nói.

“Mia, chérie, tu parles français,” tôi chen ngang. “Nous parlons anglais ici. Eh bien, à l’exception

bien sûr d’Elliot. Il parle idiote, couramment.” (* “Ôi Mia thân mến, em đang nói tiếng Pháp, nhưng chúng tôi dùng tiếng Anh ở đây, ừ thì, trừ quý ngài ngớ ngẩn Elliot.” ^^ #L dịch đại khái, pardon any mistakes)

Mia ngửa đầu ra sau cười ha hả, và không thể nào không cười theo con bé được. Nhưng về gần cuối bữa ăn, tôi càng căng thẳng hơn. Tôi muốn ở một mình với cô gái của tôi. Tôi đã quá khoan dung với mấy cuộc huyền thuyên ngớ ngẩn này rồi, cho dù là với gia đình mình, nó đã đi quá giới hạn của tôi rồi. Tôi nhìn xuống Ana, rồi đưa tay nhẹ tóm lấy cằm cô ấy. “Đừng cắn môi nữa. Vì tôi muốn làm vậy.” Tôi cũng phải thiết lập một số quy tắc. Chúng tôi cần phải thảo luận về chuyến đi ngẫu hứng của cô đến Georgia và việc đi ra ngoài uống rượu với những người đàn ông đang say mê với cô ấy. Tôi đặt tay trên đầu gối một lần nữa Ana; tôi cần chạm vào cô ấy. Bên cạnh đó, cô phải cảm nhận sự động chạm của tôi, bất cứ khi nào tôi muốn chạm vào cô ấy. Tôi xem chừng phản ứng của cô khi những ngón tay của tôi đi lên đùi cô về phía khu không có quần nhỏ, trêu chọc làn da của cô nàng. Cô thở gấp, ép hai đùi vào nhau, ngăn chặn ngón tay của tôi, tôi dừng lại. Đúng rồi đấy.

Chúng tôi phải xin phép ba mẹ ra khỏi bàn ăn. “Tôi dắt em một vòng tham quan nhà tôi nhé.” Tôi hỏi Ana, và tôi không cho cô ấy cơ hội trả lời. Mắt cô ấy sáng rực lên và đánh lại khi tôi nắm lấy tay cô.

“Con xin lỗi.” Cô ấy nói với Carrick, rồi tôi nắm tay cô ấy ra khỏi cửa. Trong bếp, Mia và mẹ đang dọn dẹp. “Con dẫn Ana đi xem sân sau nhà mình.” Tôi nói với mẹ, vì mình đang vui vẻ.

Bước ra ngoài, tâm trạng vui vẻ của tôi lao thẳng xuống miền Nam*, khi mà cơn giận bao phủ. (*ý anh nói là tâm trạng anh tuột dốc, từ vui thành căng thẳng bực bội.)

Quần lót. Tên nhiếp ảnh gia. Georgia.

Chúng tôi băng qua sân và leo lên các bước trên bãi cỏ. Ana dừng lại một lát để chiêm ngưỡng.

Yeah, yeah. Seattle. Ánh sáng. Trăng. Nước.

Chúng tôi tiếp tục băng qua bãi cỏ lớn, đến bên nhà thuyền của ba mẹ tôi.

“Dừng lại đi, xin anh đó.” Ana van xin.

Tôi dừng lại, nhìn cô.

“Giày của em. Em cần phải cởi giày.”

“Đừng quấy.” Tôi cau có, nhắc cô ấy một phát lên vai. Cô ấy kêu ré lên vì ngạc nhiên.

Trời ạ. Tôi quất vào mông cô ấy, mạnh. “Nhỏ giọng thôi.” Tôi gần, sải bước dài qua bãi cỏ.

“Mình đang đi đâu vậy?” cô ấy la oai oái trên vai tôi.

“Nhà thuyền.”

“Tại sao?”

“Vì tôi sẽ quất vào mông em và rồi giao cấu với em.”

“Tại sao?” Cô nàng rên la.

“Em hiểu tại sao mà.” Tôi đáp lời.

“Em tưởng anh là người tùy thời điểm chứ?”

“Đúng, Anastasia, người tùy thời điểm, tin tôi đi.”

Bước vô nhà thuyền, tôi mở đèn, bóng đèn huỳnh quang ‘ping’ một phát, tôi lên gác, mở thêm một công tắc khác, ánh sáng chiếu rọi căn phòng. Tôi thả Ana xuống, bùng cháy trong cảm nhận của cơ thể cô. Tôi đỡ cô ấy đứng dậy. Mái tóc cô ấy sẫm màu, hơi rối, mắt ánh lên dưới ánh đèn và tôi nhận thức được rằng cô ấy không mặc quần lót. Tôi muốn cô ấy. Bây giờ.

“Xin anh đấy, đừng đánh em.” Cô ấy thì thầm.

Tôi không hiểu. Mắt trông trải nhìn cô ấy.

“Em không muốn anh đét mông em, không phải ở đây, không phải bây giờ. Xin anh đừng.”

Tôi mở to mắt nhìn cô ấy. Đó là lí do chúng tôi ở đây. Cô ấy nhấc tay lên, trong phút chốc tôi không biết cô ấy định làm gì. Bóng đen cuốn lấy tôi, nuốt chửng tôi nếu cô ấy chạm vào tôi. Nhưng cô ấy đưa ngón tay vân vê má tôi và rồi nhẹ nhàng đưa xuống cằm. Bóng đen tan chảy thành lãng quên, tôi nhắm mắt lại, cảm nhận sự dịu nhẹ của những đầu ngón tay cô. Với tay còn lại, cô ấy chải vào mái tóc tôi.

“Ah.” Tôi kêu lên, và tôi không biết nó xuất phát từ nỗi sợ hãi hay chờ mong. Tôi hỗn hển thở, như đứng trên vách đá cheo neo. Khi mở mắt ra, cô ấy bước lên phía trước, thân thể nhẹ nhàng chạm vào cơ thể tôi. Cô ấy đan cả hai tay vào tóc tôi và kéo nhẹ. Tôi nâng mặt cô ấy lên, môi kề môi. Và tôi đang ngắm nhìn cô ấy làm điều này, như người ngoài cuộc, tôi là khán giả. Môi chúng tôi chạm nhau và tôi nhắm mắt lại khi cô ấy luồn lưỡi mình vào trong miệng tôi. Tiếng rên của tôi hòa vào trong lời nguyện của cô.

Ana.

Tôi vòng tay ôm cô ấy, hôn lên lưng cô, buông bỏ hai giờ đồng hồ của sự lo lắng và căng thẳng vào trong nụ hôn của chúng tôi, lưỡi của tôi chiếm hữu cô. Hai tay tôi nắm tóc của cô, thưởng thức hương vị của cô, lưỡi của cô, cả người cô đổ vào tôi, khi ấy thân thể tôi như bùng cháy lên. Khốn thật.

Khi tôi buông cô ra, cả hai như cố gắng mang không khí trở lại buồng phổi của mình, tay cô siết chặt cánh tay tôi. Tôi đang rối bời. Tôi muốn đét mông cô ấy. Nhưng cô ấy nói không. “Em đang làm gì tôi thế này?” tôi hỏi.

“Hôn anh.”

“Em đã nói không.”

“Hả?” cô ấy hoang mang, có lẽ là vì cô ấy đã quên chuyện gì đã diễn ra.

“Ở bàn ăn, chân của em.”

“Nhưng chúng ta đang ở cùng ba mẹ anh mà.”

“Không ai có thể nói không với tôi trước đây. Và nó rất nóng bỏng đấy.” Và khác. Tôi trượt tay quanh mông cô và kéo cô ấy sát lại gần, cố gắng để lấy lại sự kiểm soát.

“Anh nổi giận và kích động chỉ vì em đã nói không ư?” Cô ấy hỏi bằng chất giọng khàn khàn.

“Tôi nổi giận vì em chưa bao giờ đề cập đến Georgia với tôi. Tôi nổi giận vì em đã đi uống rượu với thằng khốn đã cố để dụ dỗ em khi em say khướt, và bỏ em lại khi em kiệt sức với một người gần như xa lạ. Bạn bè kiểu gì thế hả? Và tôi cũng điên lên và bị kích động vì em dám khép chân lại với tôi. ”

Và em thì không mặc quần lót.

Ngón tay tôi từ từ nâng mép váy cô ấy lên. “Tôi muốn em, và tôi muốn em ngay bây giờ. Và nếu em không để tôi đánh em – mà em rất đáng để đánh – tôi sẽ giao cấu với em trên cái ghế này, ngay bây giờ, rất nhanh, chỉ để làm cho tôi vui thôi, không phải em.”

Không để cô ấy chống lại tôi, tôi nhìn cô ấy thở hỗn hển, tôi trượt tay tôi qua lông mu của cô và đưa ngón tay giữa của tôi vào bên trong cô. Tôi nghe thấy tiếng rên rỉ, âm thanh quyến rũ của sự thỏa mãn ở trong cổ họng cô. Cô ấy đã sẵn sàng.

“Đây là của tôi. Tất cả là của tôi. Em hiểu chưa?” Tôi ngừng chuyển động ngón tay mình trong và ngoài của cô, ôm lấy cô nàng, cô khẽ cắn môi và nhìn tôi ham muốn.

“Vâng, của anh,” cô ấy thì thầm.

Phải, của tôi. Và tôi sẽ không cho phép em quên điều đó đâu, Ana.

Tôi ấn cô ấy xuống ghế, giải phóng cậu bé của mình, và nằm đè lên người cô, ghim cô bên dưới người tôi. “Đưa tay lên đầu,” Tôi gầm gừ qua kẽ răng nghiêng chặt. Tôi quỳ lên và dang rộng đầu gối, kéo chân cô nàng ra rộng hơn. Tôi rút một cái bao cao su ra từ túi áo khoát, rồi vít cái áo xuống sàn. Mắt tôi nhìn chăm chăm cô nàng và háo hức lồng cái bao cao su cậu bé của mình. Ana vẫn giữ tay trên đầu, nhìn tôi, đôi mắt lấp lánh với đầy ham muốn. Tôi trườn lên người cô và cô quần quai bên dưới tôi, hông cô quắp lấy tôi trên chọc và chào đón.

“Chúng ta không có nhiều thời gian. Chuyện này sẽ nhanh thôi, và cho tôi, không phải em. Hiểu chứ? Không được đến, hoặc tôi sẽ đét vào mông em,” Tôi ra lệnh, tập trung vào đôi mắt mở to bằng hoảng của cô, và với thật nhanh chóng, gọn ghẽ tôi chôn vùi mình trong cô. Cô rên lên tiếng kêu chào đón và quen thuộc của niềm vui sướng. Tôi ôm cô thật chặt cô không thể di chuyển, và tôi bắt đầu giao cấu với cô ấy, chiếm hữu cô. Một cách tham lam, cô nghiêng xương chậu của mình, thúc tôi đưa vào.

Oh, Ana. Đúng rồi cưng.

Cô đáp trả lại tôi, kết hợp với nhịp điệu nóng bỏng của tôi, hơn và hơn nữa.

Ôi, tôi có thể cảm thấy cô ấy. Và tôi lạc lối. Trong cô ấy. Trong này. Trong mùi hương của cô. Và tôi không biết có phải vì tôi giận hay căng thẳng hay ...

Yessss. Tôi đến nhanh chóng, mất hết lý trí như khi tôi bùng nổ bên trong cô ấy. Tôi vẫn còn đây. Lấp đầy cô ấy. Sở hữu cô. Nhắc nhở cô rằng cô là của tôi.

Chết tiệt.

Đó là ... Tôi rút ra khỏi cô và quỳ lên.

“Không được tự động chạm vào mình.” Tôi cất giọng khàn khàn và nín thở. “Tôi muốn em phải thất vọng. Đó là những gì em đã làm với tôi khi không nói về chuyện đi, khi từ chối tôi cái thuộc về tôi.”

Cô gật đầu, nằm dài ra dưới chân tôi, trang phục của cô chụm lại quanh eo, tôi có thể nhìn thấy cô ấy thật rộng và ẩm ướt và ham muốn, và tìm mọi thứ chứng minh rằng cô ấy là một nữ thần. Tôi đứng dậy, tháo bao cao su ra và buộc nó lại, rồi mặc đồ vào, nhét cái áo khoác trên sàn nhà.

Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi bình tĩnh hơn bây giờ. Bình tĩnh hơn nhiều.

Khỉ thật, điều đó thật sự thoải mái.

“Chúng ta tốt nhất nên về nhà.”

Cô ngồi dậy, nhìn chăm chăm vào tôi với bóng tối, ánh mắt khó hiểu.

Lạy Chúa, cô ấy thật đáng yêu.

“Đây. Em nên mặc nó vào.” Từ túi áo khoác, tôi rút ra cái quần lót ren của cô nàng và đưa cho cô. Tôi nghĩ rằng cô ấy đang cố gắng để không cười.

Yeah, yeah. Trò chơi, thiết lập, và trận chiến với em, cô Steele.

“Christian!” Mía hét lên từ tầng dưới.

Chết tiệt.

“Vừa kịp giờ. Chúa, con bé có thể cáu. ” Nhưng đó là em gái của tôi. Hoảng sợ, tôi liếc nhìn Ana khi cô chặt vật với đồng đồ lót của mình. Cô cau có với tôi khi cô ấy đứng nghiêm mặc lại váy và chỉnh sửa tóc bằng những ngón tay của mình.

“Trên này, Mia,” tôi gọi. “Xem nào, cô Steele, tôi cảm thấy tốt hơn sau chuyện này, nhưng vẫn còn muốn phát vào móng em.”

“Em không tin em đáng bị thấy, ngài Grey, đặc biệt là sau khi chịu đựng cuộc tấn công vô cớ của ngài.” Cô ấy nói sắc sảo và hình thức.

“Vô cớ? Em đã hôn tôi. ”

” Đó là hình thức cao nhất của tự vệ.”

“Tự vệ trước cái gì?”

“Anh và cái đét móng của anh.” Cô ấy đang cố gắng để nở một nụ cười.

Tiếng giày cao gót của Mia đi lên cầu thang

“Có thể chịu đựng được không?” Tôi hỏi.

Ana cười tự mãn. “Thỉnh thoảng.”

“Oh, 2 người đây rồi!” Mia kêu lên, tươi cười với hai chúng tôi. Hai phút trước đó và điều này có thể đã thực sự khó xử.

“Anh đang đưa Anastasia đi xem xung quanh.” Tôi đưa tay ra cho Ana và cô ấy nắm lấy nó. Tôi muốn hôn lên những đốt ngón tay của cô, nhưng tôi chỉ siết nhẹ.

“Kate và Elliot sắp về. Anh tin nổi không? Hai người đó không thể rời nhau.” Mia nhăn mũi chán nản. “Mà anh chị làm gì ở đây thế?”

“Đang cho Anastasia xem các chiến lợi phẩm giải thưởng chèo thuyền.” Với bàn tay còn lại tôi vẫy tay về chiếc tượng nhỏ faux-preciousmetal từ ngày hội chèo thuyền đặt trên kệ ở cuối phòng. “Vào chào tạm biệt Kate và Elliot thôi. ”

Mia quay đi và tôi cho phép Ana đi trước tôi, nhưng trước khi chúng tôi xuống cầu thang tôi phát cho cô một cái từ đằng sau.

Cô ấy khẽ la lên.

“Tôi sẽ còn làm điều đó một lần nữa, Anastasia, sớm thôi,” tôi thì thầm vào tai cô, và choàng tay ôm lấy cô vào vòng tay của tôi, tôi hôn lên tóc của cô ấy.

Chúng tôi đi bộ tay trong tay băng qua bãi cỏ trở về nhà trong khi Mia nói liến thoắng ở bên cạnh. Đó là buổi tối đẹp; hôm đó là một ngày tuyệt đẹp. Tôi rất vui vì Ana đã gặp gia đình của tôi.

Tại sao tôi chưa từng làm điều này trước đây?

Bởi vì tôi đã chưa bao giờ muốn.

Tôi siết chặt tay của Ana, và cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt rụt rè và một nụ cười ôi-thật-ngọt-ngào. Trong tay còn lại là đôi giày của cô, và ở những bậc đá tôi cúi xuống để buộc từng chiếc giày cho cô ấy.

“Đây,” tôi thông báo khi đã xong.

“Ôi, cảm ơn anh, ngài Grey,” cô nói.

“Tôi rất vui lòng, và, tất cả là của tôi.”

“Tôi cũng nhận thức được điều đó, thưa ngài,” cô ấy trêu.

“Ôi, hai người thật là ngọt ngào!” Mia lãnh lút khi chúng tôi đi vào nhà bếp. Ana ném cho tôi một cái nhìn ngang.

Trở lại trong hành lang, Kavanagh và Elliot sắp rời khỏi. Ana ôm Kate, nhưng sau đó kéo cô ta sang một bên để nói chuyện riêng. Họ nói cái quái gì ấy nhỉ? Elliot kéo tay Kavanagh và bố mẹ tôi vẫy tay với họ khi Elliot lấy xe.

“Chúng ta cũng nên đi thôi-em còn mấy cuộc phỏng vấn vào ngày mai.” Chúng tôi nên đưa cô ấy về căn hộ mới của cô và cũng gần 11:00 giờ rồi.

“Cả nhà đã nghĩ anh ấy sẽ chẳng bao giờ có ai!” Mia vụt miệng nói khi con bé ôm Ana, thật chặt.

Ôi, vì cái mục đích chết tiệt của tôi ...

“Bảo trọng nhé, Ana thân mến,” Grace nói, mỉm cười ấm áp với cô gái của tôi. Tôi kéo Ana đến bên tôi.

“Cả nhà quan tâm quá thế này một là sẽ làm cô ấy khó chịu, hai là sẽ làm hư cô ấy.”

“Christian, đừng đùa thế,” Grace rầy tôi theo cách thông thường của bà.

“Mẹ.” Tôi gửi bà một nụ hôn nhanh chóng. Cảm ơn vì đã mời Ana. Đó là một sự mặc nhận.

Ana nói lời tạm biệt với bố tôi, và chúng tôi đi đến chiếc Audi, nơi Taylor đã đợi sẵn ở đó, mở cửa xe cho cô ấy.

“Chà có vẻ gia đình tôi cũng thích em,” tôi nhận xét lúc vào sau Ana. đôi mắt cô ấy

phản chiếu ánh sáng từ hiên nhà của bố mẹ tôi, nhưng tôi không thể nói chắc được những gì cô ấy đang nghĩ. Bóng tối che phủ khuôn mặt của cô khi Taylor lái xe bon bon trên đường.

Tôi bắt gặp cô ấy nhìn chằm chằm vào tôi dưới ánh đèn đường nhấp nháy. Cô ấy lo lắng.

Có điều gì đó không đúng.

Tôi hỏi “Sao thế?”.

Cô ấy ngập ngừng giây lát và khi cô ấy nói có một sự trống rỗng trong giọng nói của cô.

“Em nghĩa anh ở vào thế bị ép buộc phải mời em đến gặp bố mẹ. Nếu anh Elliot không mời Kate, anh cũng không bao giờ mời em. ”

Chết tiệt. Cô ấy không hiểu. Đó là lần đầu tiên của tôi. Tôi đã rất lo lắng. Chắc chắn cô ấy phải biết rằng bây giờ nếu tôi không muốn cô ấy ở đây, cô ấy sẽ không ở đây. Lúc chúng tôi đi từ ánh sáng vào bóng tối dưới đèn đường, cô ấy nhìn xa xăm và khó chịu.

Grey, mà sẽ không làm chuyện này đâu.

“Anastasia, tôi thấy vui vì em đã gặp bố mẹ tôi. Lúc nào em cũng hoài nghi thế sao? Chuyện đó luôn làm tôi ngạc nhiên đấy. Em là một cô gái trẻ, mạnh khỏe, rất kín đáo nhưng luôn có những ý nghĩ tự ti về bản thân. Nếu tôi không muốn em gặp gia đình tôi, sẽ không cách nào em ở đây được. Cả buổi tối nay, em luôn nghĩ như thế ư?” Tôi khẽ lắc đầu, nắm lấy tay cô, và nấn nhe.

Cô lo lắng liếc Taylor.

“Đừng lo về Taylor. Nói tôi nghe nào. ”

“Vâng. Em đã nghĩ thế , “cô nói khẽ. “Và cả chuyện này nữa, em chỉ mới nghĩ đến Georgia vì Kate nói về Barbados thôi. Em vẫn chưa quyết định gì. ”

“Em muốn về gặp mẹ chứ?”

“Vâng.”

Lo lắng của tôi hiện rõ trên mặt. Có phải cô ấy muốn rời khỏi chuyện này không? Nếu cô ấy đi Georgia, mẹ cô ấy có thể thuyết phục cô ấy tìm một ai đó ... phù hợp, một người, giống như mẹ mình, tin vào sự lãng mạn.

Tôi có một ý tưởng. Cô ấy đã gặp người thân của tôi; Tôi đã gặp Ray; có lẽ tôi nên gặp mẹ cô, người có tâm hồn lãng mạn không thể chữa trị được. Tôi đã say mê cô ấy rồi.

“Tôi đi với em được không?” Tôi hỏi, biết trước rằng cô ấy sẽ nói không.

“Ồ, có lẽ không phải là ý hay,” cô trả lời, ngạc nhiên.

Sao không?”

“Em mong một kì nghỉ, tránh xa những chuyện... mãnh liệt này. Để cố suy nghĩ về những gì đã qua. ”

Chết tiệt. Cô ấy muốn rời bỏ tôi.

“Tôi quá mãnh liệt à?”

Cô cười. “Giờ thì dịu dàng hơn rồi!”

Chết tiệt, tôi thích làm cô ấy cười, thậm chí cho dù tôi phải trả giá bất cứ thứ gì; và tôi cảm thấy nhẹ nhõm khi cô ấy giữ nguyên thái độ hài hước này. Có lẽ cô ấy không muốn rời bỏ tôi sau tất cả những chuyện này. “Cô đang cười tôi đấy à, cô Steele?” Tôi trêu.

“Em đâu dám, ngài Grey.”

“Tôi nghĩ em dám đấy, và tôi còn nghĩ em vẫn thường cười tôi.”

“Anh khá buồn cười.”

“Buồn cười?”

“Oh, vâng.”

Cô ấy làm tôi vui. Đó là một điều mới lạ. “Buồn cười theo kiểu quái đản hay buồn cười kiểu phá lên cười ha ha?”

“À, lúc kiểu này, lúc kiểu kia.”

“Kiểu nào nhiều hơn?”

“Em sẽ để anh tự tìm hiểu điều đó.”

Tôi thở dài. “Tôi không nghĩ ở bên em, tôi còn có thể tìm thấy điều gì.” Giọng tôi khô khốc. “Em muốn về Georgia để suy nghĩ điều gì? ”

“Về chúng ta.”

Chết tiệt. “Em nói em sẽ thử mà,” tôi nhẹ nhàng nhắc nhở cô ấy.

“Em biết.”

“Em nghĩ chưa chín chắn à?”

“Có thể.”

Nó còn tồi tệ hơn là tôi sợ. “Tại sao thế?”

Cô nhìn tôi trong im lặng. “Sao thế, Anastasia?” Tôi vẫn kiên trì. Cô nhún vai, kéo trẻ cầm xuống, và tôi hy vọng cô ấy sẽ yên tâm khi cô ấy tìm thấy tay cô ấy trong tay tôi. “Nói với tôi đi. Tôi không muốn mất em. Ngày lễ cuối tuần này...”

Là ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi.

“Em còn muốn nhiều hơn nữa,” cô thì thầm.

Ồ không, không phải điều này một lần nữa. Cô ấy muốn tôi nói gì cơ chứ?

“Tôi biết. Tôi sẽ cố. “Tôi nắm chặt cầm cô. “Vì em, Anastasia, tôi sẽ cố gắng.”

Tôi đã đưa em đến gặp bố mẹ tôi, vì Chúa.

Đột nhiên cô ấy tháo dây an toàn, và trước khi tôi biết được điều gì đó cô ấy nhào vào lòng tôi.

Cái quái gì thế này?

Tôi ngồi bất động cánh tay cô choàng quanh đầu tôi, và môi cô ấy tìm lấy tôi, và hôn thật nồng nàn trước khi bóng tối có cơ hội để khuấy động. Hai tay tôi trượt lên lưng cô cho đến khi tôi ngửa đầu cô ra sau và tiếp tục niềm đam mê của mình, khám phá sự ngọt ngào của cô, đôi môi ngọt ngào, cố gắng tìm câu trả lời

... không thể ngờ của cô thì tình cảm hoàn toàn là giải giáp. Và mới mẻ. Và khó hiểu. Tôi nghĩ rằng cô ấy muốn bỏ đi, và bây giờ cô ấy ở trong lòng tôi và làm tôi kích động, một lần nữa.

Tôi đã chưa bao giờ ... chưa bao giờ ... Đừng đi, Ana.

“Ở lại với tôi nhé, đêm nay. Nếu bây giờ em về, tôi sẽ không nhìn thấy em cả tuần mất.

“Xin em đấy” tôi thì thầm.

“Vâng,” cô thì thầm. “Và em cũng sẽ cố gắng. Em đồng ý ký vào hợp đồng. ”

Ồi, em yêu.

“Hãy kí sau khi đi Georgia về. Suy nghĩ về chuyện đó đã. Suy nghĩ thật kĩ vào nhé em.”

Tôi muốn cô ấy sẵn sàng làm điều này – Tôi không muốn tập trung điều này vào em.Ừ thì, một phần trong tôi thì không. Chỉ những phần hợp lí thôi.

“Vâng”, cô nói, và vùi mình vào ngực tôi.

Người phụ nữ này khiến tôi bị mắc kẹt giữa các nút thắt.

Mia mai chưa kìa, Grey.

Và tôi muốn cười bởi vì tôi cảm thấy yên tâm và hạnh phúc, nhưng giờ tôi đang ôm cô, hít thở hương thơm ngọt ngào và dễ chịu của cô.

“Em nên thắt dây an toàn vào,” tôi gắt, nhưng tôi không muốn cô ấy di chuyển. Cô vẫn đang được bao bọc trong vòng tay của tôi, cơ thể cô từ từ thư giãn đối với tôi. Bóng tối trong tôi là sự yên tĩnh, kín đáo, và Tôi đang bối rối bởi những cảm xúc mâu thuẫn trong tôi. Tôi muốn gì từ cô ấy? Tôi cần phải làm gì để rời khỏi cô ấy?

Đây không phải là điều chúng ta nên tiến triển thành, nhưng tôi thích cô ấy ở trong vòng tay của tôi; Tôi thích ôm cô như thế này. Tôi hôn tóc cô, và tựa lưng và thưởng thức chuyến về Seattle.

Taylor dừng lại bên ngoài lối vào của Escala. “Đến nhà rồi em.” tôi thì thầm với Ana. Tôi miễn cưỡng bỏ tay ra khỏi cô, nhưng tôi vẫn bế cô đặt lên ghế. Taylor mở cửa và chúng tôi cùng đi đến lối vào của tòa nhà.

Một cơn rung mình chạy qua người cô ấy.

“Sao em không mặc áo khoác?” Tôi hỏi khi tôi cởi cái của tôi ra và choàng lên vai cô.

“Em để nó trong xe mới của em rồi,” cô nói, rồi ngáp.

“Mệt à, cô Steele?”

“Vâng, thưa ngài Grey. Em đã bị cuốn vào những chuyện mà em tưởng rằng là không thể nào xảy ra.”

“Xem nào, nếu em thực sự không may, có lẽ tôi sẽ còn cuốn em vào những chuyện khác nữa.” Nếu tôi có được may mắn đó.

Cô tựa vào bức tường của thang máy lúc chúng tôi đi lên nhà. Dưới chiếc áo khoác của tôi, em trông thật mỏng manh và nhỏ bé và quyến rũ. Nếu cô ấy không mặc đồ lót của cô thì tôi có thể đến với cô ấy ngay tại đây ... Tôi kéo cầm cô và tách môi cô ra khỏi hàm răng đang cắn chặt. “Sẽ có ngày tôi giao cấu với em trong thang máy, Anastasia, nhưng bây giờ em đang mệt, vì thế tôi nghĩ nên vào giường.”

Tôi cúi xuống và nhẹ nhàng kề môi cô vào hàm răng tôi. Hơi thở của cô bắt được nhịp điệu và thay bằng cử chỉ với răng và môi trên của tôi.

Tôi cảm thấy nó trong háng tôi.

Tôi muốn đưa cô ấy lên giường và vùi mình trong cô. Sau cuộc nói chuyện của chúng tôi trong xe tôi chỉ muốn chắc chắn rằng cô ấy là của tôi. Khi ra khỏi thang máy tôi hỏi cô có muốn uống chút gì không, nhưng cô từ chối.

“Tốt.Vào giường thôi. ”

Cô ấy trông ngạc nhiên. “Anh chấp nhận kiểu vani lạc hậu, đơn điệu sao?”

“Không có gì lạc hậu hoặc đơn điệu về vani cả. Nó có hương vị quyến rũ riêng. ”

“Từ bao giờ?”

“Từ thứ bảy tuần trước. Sao nào? Hay em đang chờ đợi thứ gì kích động hơn? ”

“Ồ không. Quá nhiều bất ngờ trong hôm nay rồi. ”

“Chắc chứ? Chúng ta luôn có sẵn dụng cụ để tạo đủ hương vị ở đây, ít nhất là ba mươi một hương vị. “Tôi cho cô ấy một cái nhìn dâm dăng.

“Em biết mà.” Cô ấy nhướn mày.

“Đi nào, cô Steele, em sẽ có một ngày trọng đại vào ngày mai. Sớm vào giường, sớm giao cầu, thì sớm được ngủ. ”

“Ngài Grey, ngài quả là người lãng mạn bẩm sinh. ”

“Cô Steele, cô cũng nhanh mồm nhanh miệng lắm. Có lẽ tôi sẽ phải huấn luyện nó theo một cách nào đó. Đi thôi. ”

Yeah. Tôi có thể nghĩ ra một cách.

Đóng cửa phòng ngủ, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn lúc trong xe. Cô ấy vẫn còn ở đây. “Giơ tay lên, “Tôi ra lệnh, và cô ấy làm theo lời tôi. Tôi nắm vạt áo của cô và chỉ một cử động trong chớp mắt tôi kéo nó lên và cởi nó ra khỏi cơ thể quyến rũ của người phụ nữ xinh đẹp bên dưới.

“Ta-da!” Tôi là một ảo thuật gia. Ana cười khúc khích và tặng cho tôi một tràng pháo tay. Tôi cúi đầu, thưởng thức trò chơi, trước khi đặt chiếc váy của cô trên cái ghế.

“Màn ảo thuật tiếp theo của anh thế nào?” Cô hỏi, đôi mắt lấp lánh.

“Oh, cô Steele. Cứ vào giường đã, rồi tôi sẽ cho em xem. ”

“Anh có nghĩ rằng ít nhất một lần, em nên ra tay với anh không?” Cô trêu chọc, nghiêng đầu sang một bên để tóc cô trượt xuống vai mình.

Một trò chơi mới. Thật là thú vị.

“Xem nào, cửa đã khóa. Không chắc em làm cách nào để thoát khỏi tay tôi được. Tôi nghĩ phi vụ này tôi sẽ lãi to.”

“Đừng quên em là một nhà thương thuyết giỏi,” cô nói, giọng cô nhẹ nhàng nhưng đầy quyết tâm.

“Tôi cũng thế.”

Được rồi, cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy? Do cô quá miễn cưỡng? Quá mệt? Gì chứ?

“Em không muốn giao cầu?” Tôi hỏi, bối rối.

“Không,” cô thì thầm.

“Oh.” Xem nào, thật là đáng thất vọng.

Cô nuốt nước bọt, sau đó nói nhỏ, “Em muốn ân ái với anh.”

Tôi nhìn chằm chằm vào cô, sửng sốt.

Chính xác thì cô ấy đang nói gì vậy?

Ân ái? Chúng tôi làm. Chúng tôi hưởng. Nó chỉ là một tên gọi khác của giao cầu.

Cô học tôi, nghiêm nét mặt. Khốn kiếp. Đây có phải là điều cô ấy muốn nhiều hơn nữa? Mấy cái trò hoa và tìm chết tiệt, là những gì cô ấy muốn? Nhưng chúng tôi chỉ mới nói về chuyện ngữ nghĩa thôi mà, chắc chắn rồi? Đây là ngữ nghĩa. “Ana, tôi-” Cô ấy muốn gì ở tôi. “Tôi tưởng mình đã làm thế rồi?”

“Em muốn chạm vào anh.”

Khỉ thật. Không. Tôi lùi lại như thể bóng tối đang gần chạm vào xương sườn tôi.

“Nhé anh,” cô thì thầm.

Không. Không. Tôi vẫn chưa làm rõ vấn đề này hay sao?

Tôi không thể chịu được sự động chạm. Tôi không thể.

Chưa bao giờ hết.

“Ồ không, cô Steele, cô đã được nhượng bộ quá đủ trong tối nay rồi. Và tôi chỉ còn cách nói không. ”

“Không?” Cô truy vấn.

“Không”

Và trong một khoảnh khắc tôi muốn đưa cô về nhà, hoặc bất cứ nơi nào trên tầng trên-xa tôi. Không phải ở đây.

Đừng chạm vào tôi.

Cô ấy nhìn tôi một cách thận trọng và tôi nghĩ thực tế rằng cô ấy sẽ bỏ đi vào ngày mai và tôi sẽ không nhìn thấy cô ấy trong một thời gian. Tôi thở dài. Tôi không có năng lượng cho việc này. “Nhìn xem, em mệt rồi, tôi cũng mệt. Vào giường thôi. ”

“Vậy đụng chạm là điều cấm kị của anh?”

“Ừ. Chuyện này cũ rồi mà. “Tôi không thể kiềm chế được sự bức tức ra giọng nói.

“Nói em biết tại sao đi.”

Tôi không muốn chuyện này tiến triển như thế này. Đây không phải là một cuộc trò chuyện tôi muốn có. Không đâu. “Oh, Anastasia, làm ơn. Bỏ qua chuyện này đi. ”

Khuôn mặt của cô lộ vẻ thất vọng. “Nó quan trọng với em,” cô nói, một lời biện hộ do dự trong giọng nói của cô.

“Chết tiệt,” tôi lẩm bẩm với chính mình. Tôi mở một ngăn kéo của tủ đồ tôi kéo ra một cái áo thun và ném nó cho cô ấy. “Mặc vào rồi lên giường. “Tại sao tôi thậm chí còn để cho cô ấy ngủ với tôi? Nhưng đó là một câu hỏi tu từ:sâu trong tôi biết rõ câu trả lời. Đó là bởi vì tôi ngủ ngon hơn với cô ấy.

Cô ấy là người bắt giữ những cơn ác mộng của tôi.

Cô ấy giữ những cơn ác mộng tránh xa khỏi tôi.

Cô quay lưng lại với tôi và cởi bỏ áo ngực, sau đó trượt mặc vào cái áo thun.

Tôi đã nói gì với cô ấy trong căn phòng giải trí chiều nay? Cô không nên che giấu cơ thể của mình với tôi.

“Em cần phải tắm,” cô nói.

“Giờ em còn xin phép nữa đấy?”

“Ồ ... không.”

“Anastasia, em biết phòng tắm ở đâu rồi. Hôm nay, ngay tại thời điểm thương thuyết quái đản này, em không cần phải xin phép tôi để đi tắm. “Tôi mở nút áo sơ mi của tôi và cởi nó ra, và cô chạy ngang qua tôi để ra khỏi phòng ngủ khi tôi cố gắng để kiềm chế sự nóng giận.

Chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy?

Một buổi tối tại nhà cha mẹ tôi và cô ấy mong đợi những điều lãng mạn và hoàng hôn và một buổi đi dạo trong mưa chết tiệt . Đó không phải là những gì thuộc về tôi về. Tôi đã nói với cô điều này. Tôi không làm những điều lãng mạn. Tôi thở dài nặng nề khi tôi cởi quần ra.

Nhưng cô ấy muốn nhiều hơn. Cô muốn tất cả những thứ lãng mạn chết tiệt.

Khỉ thật.

Trong phòng để quần áo của tôi, tôi vứt quần vào giỏ giặt ủi và mặc vào cái quần lót PJ, rồi sau đó đi lang thang trở lại phòng ngủ của tôi.

Điều này sẽ không đi đến đâu, Grey.

Nhưng tôi muốn nó diễn ra như vậy.

Tôi nên để cho cô ấy đi.

Không. Tôi có thể giải quyết được việc này. Bằng cách nào đó.

đồng hồ điểm 11:46. Giờ đi ngủ. Tôi kiểm tra điện thoại xem có email khẩn cấp nào không. Nhưng chẳng có gì cả. Tôi gõ nhanh cửa phòng tắm.

“Anh vào đi,” Ana trả lời tôi bằng giọng uốn éo. Cô ấy đánh răng, và nghĩa đen là cô ấy đang tạo bọt ở miệng bằng bàn chải đánh răng của tôi. Cô nhổ nước vào bồn rửa khi tôi đứng bên cạnh, và chúng tôi nhìn nhau trong gương. Đôi mắt cô sang ngời đầy nghịch ngợm và hài hước. Cô rửa bàn chải đánh răng và không nói lời nào mà trao nó cho tôi.

Tôi đưa nó vào trong miệng và cô ấy trông hài lòng với chính mình.

Và chỉ cần như vậy thôi, tất cả những căng thẳng từ lần nói chuyện trước đó của chúng tôi bốc hơi.

“Cứ tự nhiên sử dụng bàn chải của tôi,” tôi nói nhẹ nhàng, chậm chọc.

“Cảm ơn, thưa ngài.” Cô tươi cười, và trong một thoáng tôi nghĩ rằng cô ấy sẽ quì gối, nhưng cô ấy rời khỏi đó để tôi tiếp tục đánh răng.

Khi tôi vào lại phòng ngủ cô ấy đang cuộn tròn trong chăn. Cô ấy nên nằm dài ra dưới người tôi. “Em biết đó, đây không phải là những tôi đã hình dung về tối nay.” Tôi nói về giận dỗi.

“Tưởng tượng nếu em nói anh không được chạm vào em xem,” cô nói, cô ấy luôn muốn cãi lại tôi.

Cô ấy sẽ không bỏ qua chuyện này đâu. Tôi ngồi xuống giường. “Anastasia, tôi đã nói với em rồi cơ mà. Năm mươi sắc thái. Tôi đã vào đời rất khủng khiếp, em không muốn những thứ khốn nạn đó chui vào đầu em đâu. Sao em vẫn cố chấp như thế?”

Không một ai muốn có cái thứ chết tiệt này trong đầu họ!

“Vì em muốn hiểu rõ anh hơn.”

“Em biết về tôi khá nhiều rồi.”

“Sao anh có thể nói thế cơ chứ?” Cô ngồi dậy và quỳ xuống đối diện tôi, nghiêm túc và nhìn tôi thiết tha.

Ana. Ana. Ana. Bỏ nó đi. Vì cái mục đích chết tiệt đó.

“Anh trợn mắt kìa”, cô nói. “Lần mới nhất em làm thế, em đã phải nằm dưới đầu gối anh.”

“Oh, tôi còn muốn làm thế với em một lần nữa.” Ngay bây giờ.

Gương mặt cô bừng sáng. “Nói cho em biết đi, và anh có thể làm thế.”

“Gì cơ?”

“Anh nghe rồi đấy.”

“Em đang ra giá với tôi à?” Giọng nói tôi đã phản bội sự hoài nghi trong tôi.

Cô gật đầu. “Thương lượng.”

Tôi cau mày. “Không phải thế, Anastasia.”

” Thôi được. Vậy kể em nghe đi, rồi em sẽ trợn mắt lên với anh. ”

Tôi bật cười. Bây giờ cô trông thật buồn cười, và đáng yêu trong cái áo thun của tôi. Khuôn mặt của cô tỏa sáng với những khát khao.

“Luôn luôn thích thú và háo hức với thông tin nhỉ?”, tôi kinh ngạc. Và một ý nghĩ xảy ra với tôi: tôi có thể đét vào mông cô. Tôi đã muốn từ bữa ăn tối, nhưng tôi có thể làm cho nó vui hơn.

Tôi rời khỏi giường. “Đừng đi đâu đấy,” tôi cảnh báo, và rời khỏi phòng. Từ kinh nghiệm của tôi, tôi lấy chìa khóa phòng giải trí và lên tầng trên. Trong ngăn kéo của phòng giải trí tôi lấy thứ đồ chơi tôi muốn và bôi trơn nó, nhưng suy đi tính lại, và xét từ kinh nghiệm gần đây, tôi không nghĩ rằng Ana sẽ cần bất kỳ thứ gì.

Cô ấy đang ngồi trên giường lúc tôi trở lại, khuôn mặt cô bừng sáng lên với sự tò mò.

“Ngày mai cuộc phỏng vấn đầu tiên bắt đầu từ mấy giờ?” Tôi hỏi.

“Hai giờ.”

Tuyệt quá. Không phải buổi sáng sớm.

“Tốt. Ra khỏi giường. Đứng đây. “Tôi chỉ vào một điểm trước mặt tôi. Ana trèo khỏi giường không chút ngập ngừng, háo hức hơn bao giờ hết. Cô ấy đang chờ đợi.

“Tin tôi chứ?”

Cô gật đầu, và tôi chìa tay ra, để lộ hai quả cầu bạc Kegel. Cô cau mày và nhìn từ quả cầu đến tôi. “Chúng còn mới. Tôi sẽ đưa chúng vào bên trong em, sau đó sẽ phát vào mông em, không phải để phạt, chỉ vì lạc thú của em và tôi.”

92. Chương 15

Thứ hai, ngày 30 tháng 5 năm 2011

Mỗi nhịp thở của cô ấy là thứ âm nhạc tuyệt vời đối với “cậu bé” của tôi. “Chúng ta sẽ giao cấu” tôi thì thầm “Và nếu như sau đây em vẫn không thể ngủ được, tôi sẽ kể cho em nghe về quãng thời gian hình thành con người này của tôi. Đồng ý không?”

Cô ấy gật đầu. Hơi thở của cô ấy mỗi lúc một nhanh hơn, đôi đồng tử cũng theo đó mà nở to ra, đen hơn, trước cơn đói khát thông tin.

“Cô gái ngoan. Mở to miệng ra nào.”

Cô ấy do dự trong chốc lát, hoang mang chẳng, nhưng rồi cô ấy vẫn làm theo như những gì được bảo trước khi tôi khiển trách cô ấy.

“Mạnh nữa vào.”

Tôi đưa vào miệng cô ấy cả hai quả cầu. Chúng hơi to và nặng, nhưng bấy nhiêu đủ để cái miệng thông minh của cô ấy thôi không lí sự nữa trong một phút hoặc hơn.

“Chúng cần được bôi trơn. Mút đi.”

Cô ấy chớp chớp mắt rồi cố gắng để mút. Lập trường của cô ấy thay đổi một cách tinh tế, cô ép hai đùi vào nhau và cảm thấy lúng túng.

Ồ đúng rồi.

“Giữ yên nhé, Anastasia.” Tôi nhắc nhở cô ấy, còn mình thì tận hưởng buổi trình diễn nghệ thuật này.

Đủ rồi.

“Dừng lại đi.” Tôi yêu cầu và giật mạnh chúng ra khỏi miệng cô ấy. Trên giường, tôi vút tấm chăn sang một bên, rồi ngồi xuống. “Lại đây nào.”

Cô ấy bước đến chỗ tôi, một cách thật gợi tình.

Ôi Ana, cô nàng nổi loạn nhỏ của tôi.

“Bây giờ thì quay lại, tự túm lấy mắt cá chân của mình.” Các biểu hiện trên gương mặt của cô ấy cho tôi biết rằng đây không phải là điều mà cô ấy muốn nghe. “Dừng do dự.” Tôi khiển trách cô ấy. Rồi tôi bỏ hai quả cầu ấy vào miệng của mình. Cô ấy xoay người nhưng không có tí ti biểu hiện nào cho thấy cô sẽ cúi người như tôi nói, làm phô ra đôi chân dài của cô ấy và cặp mông mà đối với tôi là rất đẹp. Ana cởi áo thun của tôi, nó trượt dài trên lưng cô rồi qua đầu, qua cả chùm tóc nâu được cô ấy cột gọn gàng.

Tôi có thể ngắm nhìn cảnh tượng tuyệt diệu này mãi và tưởng tượng ra rằng mình sẽ làm gì với cô ấy. Bây giờ thì tôi chỉ muốn đánh vào mông cô ấy và giao cấu. Tôi đặt tay mình lên mông cô, cảm nhận hơi nóng ấm khi tôi trượt tay qua lớp quần lót của cô.

Ôi, cặp mông này là của tôi, của tôi. Và nó sẽ được làm nóng lên.

Tôi kéo quần lót của cô ấy xuống rồi giữ nó bằng một tay, để lộ ra phần âm vật. Tôi cố cưỡng lại ham muốn rà lưỡi của mình lên và xuống “cô bé”, mà dù gì thì miệng tôi cũng không còn chỗ nữa. Thay vào đó, tôi dùng tay của mình vuốt ve âm vật của cô ấy trước khi tôi đưa ngón tay của mình vào bên trong cô ấy.

Tiếng rên khe khẽ vang lên từ trong cổ họng của tôi, và tôi bắt đầu xoay tròn ngón tay của mình, khiến cô ấy uốn cong người lên. Cô ấy buông tiếng rên rỉ, còn tôi thì cương cứng lên ngay thức thì.

Cô Steele đã phê duyệt, rằng cô ấy muốn điều này.

Tôi xoay tròn ngón tay mình một lần nữa, rồi rút hai quả cầu trong miệng của mình ra. Bằng một cách nhẹ nhàng, tôi đút một trong hai quả cầu vào bên trong cô ấy, để phần dây ở ngoài bên trên âm vật của cô. Tôi hôn lên phần mông trần trụi ấy rồi kéo chiếc quần lót trở về chỗ của nó.

“Đứng dậy đi.” Tôi yêu cầu, rồi dùng tay giữ vững phần hông hộ cô ấy cho đến khi tôi biết chắc rằng cô ấy đã có thể tự đứng vững trên chân của mình. “Em ổn chứ?”

“Vâng” Giọng của cô ấy khô khốc.

“Quay người lại nào.”

Cô ấy tuân theo ngay lập tức.

“Cảm giác của em như thế nào?” Tôi hỏi.

“Lạ lắm.”

“Lạ theo hướng tích cực hay tiêu cực?”

“Theo hướng tích cực.” Cô ấy trả lời.

“Tốt lắm.” Cô ấy cần phải quen với việc này. Tôi tự hỏi còn cách nào khác tốt hơn để có thể kéo dài thời gian và đạt được một cái gì đó không?

“Tôi muốn một cốc nước, em có thể đi lấy hộ tôi không? Khi em quay lại, tôi sẽ đặt em nằm ngang đầu gối tôi. Hãy nghĩ về điều đó đi, Anastasia.”

Cô ấy bối rối, nhưng rồi quay đi một cách thận trọng, chậm chậm như đang thăm dò mà bước ra khỏi phòng. Trong khi chờ cô ấy quay lại, tôi mở ngăn kéo và lấy ra một cái bao cao su. Chỉ còn vài cái trong ngăn kéo, tôi cần phải dự trữ chúng phòng trường hợp thuốc ngừa thai cô ấy đang dùng không có tác dụng. Ngồi lại xuống giường, tôi chờ đợi trong sự thiếu kiên nhẫn.

Khi quay trở về phòng, cô ấy đã bước đi một cách tự tin hơn và đang cầm theo ly nước của tôi.

“Cảm ơn em.” Tôi nói rồi uống một ngụm nhỏ, sau đấy đặt lên bàn bên cạnh. Khi tôi đưa mắt nhìn lên, tôi thấy cô ấy đang nhìn mình với ánh mắt lộ rõ vẻ mong chờ.

Cô ấy trông rất đẹp trong bộ dạng thế này.

“Đến đây nào cưng, đứng kế bên tôi như lúc nãy.”

Cô ấy làm theo, và khi cô ấy đến gần bên, tôi cảm nhận được nhịp thở của cô ấy đang rất bất thường. Ôi, con mãnh thú bên trong cô ấy đã được tự do rồi, một sự khác biệt lớn so với lần tôi đánh vào mông cô ấy gần đây.

Chọc cho cô ấy sung lên thêm chút nữa nào

“Cầu xin tôi đi.” Giọng tôi cương quyết.

Một tia hoang mang vừa xẹt ngang mặt cô ấy.

“Cầu xin tôi đi nào.”

Thôi nào, Ana.

Cô ấy nhăn trán.

“Cầu xin tôi đi, Anastasia. Tôi sẽ không lặp lại lần nữa đâu.” Giọng nói của tôi sắc bén hơn.

Cuối cùng cô ấy cũng nhận ra tôi đang yêu cầu điều gì, mặt cô ấy đỏ ửng lên “Làm ơn hãy đét vào mông em đi, thưa ngài.” Cô ấy nói một cách nhỏ nhẹ.

Ôi những từ ngữ đó... Tôi nhắm mắt lại và tận hưởng cảm giác những từ ấy ngân nga lên bên trong đầu của tôi. Rồi tôi túm lấy tay cô ấy, kéo mạnh cô ấy nằm xuống vắt ngang đùi tôi, phần thân trải dài trên giường. Tôi nhẹ nhàng ve vuốt phần mông cô ấy bằng một tay. Tôi đưa tay mình gạt những lọn tóc mềm mượt ra khỏi mặt cô, rồi cuối cùng gài tất cả chúng lại ở phía sau tai của cô ấy. Nắm chặt lấy phần tóc ở sau gáy để giữ cho cô ấy yên.

“Tôi muốn nhìn mặt em khi tôi đét vào mông em.”

Tôi ấn nhẹ vào phần âm hộ, biết chắc rằng việc này sẽ khiến mấy quả cầu vào sâu hơn trong cô ấy.

Cô ấy ậm ừ thay vì chấp nhận.

“Xin em đấy Anastasia, việc này là một đặc ân, của em, và của tôi.”

Nói rồi tôi nâng tay mình lên, đánh vào mông của cô ấy.

“Ah!” Cô ấy la lên, nhăn mặt lại, tôi cảm nhận sự ngọt ngào, cái mông ngọt ngào của cô ấy trong khi cô ấy đang điều chỉnh lại cảm giác. Khi cô ấy đã thả lỏng mình hơn, tôi lại đánh vào mông cô ấy lần nữa. Ana rên lên vì đau, khiến tôi giấu đi những biểu hiện của mình. Tôi bắt đầu hành động nghiêm túc hơn, má bên trái, má bên phải, phần giao nhau giữa đùi và mông của cô ấy. Giữa những cái đét, tôi lại mơn trớn và bóp nhẹ phần mông, rồi ngắm nhìn làn da cô ấy dần chuyển sang màu hồng nhạt dưới lớp quần lót ren.

Cô ấy rên rỉ, nhận lấy sự sung sướng, tận hưởng cảm giác trải nghiệm.

Tôi dừng lại. Tôi muốn nhìn thấy làn da trên mông cô ấy hồng hào một cách rực rỡ. Không vội vàng gì mấy, tôi trêu đùa với cô, kéo quần lót của cô xuống, tay lả lướt lên đùi, rồi xuống tới khuỷu chân, và cuối cùng là phần bắp chân. Cô ấy nâng chân của mình lên khiến tôi dễ dàng kéo tuột chiếc quần ra rồi vứt nó xuống sàn nhà. Cô vận vẹo người, nhưng rồi dừng lại khi tôi chạm đến phần da mông ửng hồng của cô, nó hồng một cách rực rỡ. Nắm lấy tay cô, tôi đánh vào mông cô lần nữa, đầu tiên chỉ nhẹ nhàng thôi, rồi lại mạnh dần và cứ thế lặp lại.

Cô nàng ướt nhẹp, lòng bàn tay tôi vẫn tiếp tục kích thích.

Tôi nắm lấy tóc cô ấy chặt hơn, cô ấy rên lên với các cử động, mắt nhắm lại tận hưởng, miệng mở to ra và thả lỏng hoàn toàn.

Chết tiệt, cô ấy thật là nóng bỏng.

“Cô gái ngoan.” Giọng tôi khàn khàn, nhịp thở không đều đặn.

Tôi đét cô ấy thêm vài lần nữa cho đến khi mà tôi không thể chịu đựng được nữa.

Tôi muốn cô ấy.

Ngay bây giờ.

Tôi từ từ rút mấy quả cầu ra khỏi người của cô ấy.

Cô ấy rên to trong sự sung sướng. Lật ngược cô ấy nằm ngửa ra, tôi dừng lại đôi chút để cởi chiếc quần dài mình đang mặc, rồi mang cái bao cao su chết tiệt này vào, xong xuôi tôi nằm xuống bên cạnh cô ấy. Tôi cầm tay cô ấy rồi kéo đặt nó qua khỏi đầu cô, rồi chậm chậm đi vào bên trong cô ấy trong khi cô ấy kêu lên mấy tiếng meo meo như mèo.

“Ôi em yêu.” Cô ấy đang cảm thấy tuyệt vời.

“Em muốn anh cùng em làm tình.” Câu nói của cô ấy rung lên trong đầu tôi.

Bằng một cách nhẹ nhàng, thật nhẹ nhàng luôn, tôi bắt đầu di chuyển, cảm nhận từng inch quý báu của lớp da thịt cô ấy và cả những phần xung quanh tôi. Tôi hôn cô ấy, trân trọng cái miệng thông minh và cả cơ thể của cô ấy cùng lúc. Cô ấy vòng hai chân của mình quanh người tôi, nhẹ nhàng tạo ra lực đẩy cổ vũ sự cuồng nhiệt của tôi cho tới khi chân của cô ấy xoắn tít cả vào nhau.

Sự sung sướng của cô ấy cũng khiến tôi sung sướng lây. “Ana!” Tôi gọi, phóng thích tinh dịch của mình vào cô ấy. Giải thoát tất cả. Sự giải thoát ấy khiến tôi nhận ra rằng mình muốn nhiều hơn nữa, cần nhiều hơn nữa.

Trong khi tôi đang cố gắng cân bằng bản thân mình lại, tôi đã phải đẩy đi luồng cảm xúc kì lạ đang gặm nhấm bên trong tôi, nó không phải là sự tối tăm, nó giống một nỗi sợ hãi hơn, một thứ gì đó mà tôi không thể hiểu nổi.

Ana dùng tay ôm choàng lấy tôi, và tôi mở mắt ra để nhìn thấy gương mặt buồn ngủ của cô ấy, ánh mắt no say.

“Tôi rất thích điều đó,” tôi thì thầm và hôn cô ấy một nụ hôn dài.

Cô ấy thưởng lại cho tôi bằng một nụ cười đầy nét buồn ngủ. Tôi đứng dậy, dùng chân phủ lên người cô ấy, nhặt cái quần PJ của mình lên rồi quăng vào phòng tắm, tôi cũng vứt cái bao cao su vào đấy luôn. Tôi mặc quần sạch vào rồi đi tìm tuýp kem chiết xuất từ hoa cúc.

Quay trở lại giường, Ana lại nở một nụ cười, nhưng lần này là cười mãn nguyện.

“Quay người lại nào.” Tôi yêu cầu, lúc đầu tôi cứ tưởng rằng cô ấy sẽ đảo mắt với tôi, nhưng rồi cô ấy nghe lời tôi và bắt đầu di chuyển. “Mông của em có màu thật là đẹp.” Tôi ngắm nhìn thành quả mà mình tạo ra. Tôi quẹt vào lòng bàn tay một ít kem rồi nhẹ nhàng xoa bóp mông cho cô ấy.

“Nói cho em nghe những gì ngài đã hứa là sẽ nói đi ngài Grey.” Cô ấy vừa nói vừa ngáp.

“Cô Steele, cô thật là biết cách phá hoại khoảnh khắc.”

“Nhưng chúng ta đã thoả thuận rồi mà.” Cô ấy nhấn mạnh.

“Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Có một chút thay đổi.” Tôi thở dài, đặt tuýp kem lên bàn bên cạnh giường, rồi chui vào trong chăn cùng Ana, cho cô ấy gối đầu lên cánh tay tôi. Tôi hôn vành tai của cô ấy “Người đàn bà mang anh đến với thế giới này là một con diêm có tiếng, Anastasia. Đi ngủ thôi.”

Cô ấy ôm chặt cánh tay tôi.

Tôi vẫn ổn mà, tôi thực sự không muốn nhận lấy sự cảm thông hay thương hại từ cô ấy.

“Bà ấy như thế nào?” Cô thì thầm.

“Bà ta hiện đã chết.”

“Bà chết cách nay bao nhiêu lâu rồi?”

“Bà ta chết khi tôi lên bốn. Tôi thực sự không nhớ rõ lắm, bố Carrick có cho tôi biết vài thông tin, nhưng tôi chỉ nhớ được một vài phần nhất định. Làm ơn, chúng ta đi ngủ nhé.”

Sau một vài phút lấy tôi làm vật để thư giãn đầu óc, cô ấy nói, “Chúc ngủ ngon, Christian.” Giọng cô ấy đầy buồn ngủ.

“Ngủ ngon Ana.” Tôi hôn cô ấy một lần nữa, khẽ hít hà hơn thơm nhẹ nhàng từ tóc của cô ấy, thứ khiến các kí ức của tôi như bay bổng lên.

“Đừng có hái mấy quả táo ấy xuống rồi lại quăng nó đi như thế chứ đồ khốn.”

“Im đi cái đồ cứ thích làm quan trọng hoá mọi việc lên.”

Elliot lại hái một quả táo khác, cắn một miếng nhỏ, rồi sau đấy lại quăng nó vào tôi.

“Đồ con sâu non,” anh ấy chế giễu tôi.

Không! Đừng có mà gọi tôi như thế chứ.

Tôi nhảy vào người anh ấy, bấu môi rồi giơ nắm đấm của mình lên.

“Đồ con heo nái ngu ngốc. Đây là thức ăn. Ông ngoại bán chúng. Đồ con heo, con heo, con heo.”

“ELLIOT. CHRISTIAN.”

Bố lôi tôi ra khỏi Elliot, người mà đang đứng một cách khúm núm.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Em ấy bị điên.”

“Elliot!”

“Anh ấy phá hoại cây táo,” sự tức giận của tôi bùng lên trong ngực, bùng lên đến cổ họng. Tôi nghĩ là tôi đang giải phóng nó ra. “Anh ấy cắn một miếng táo rồi quăng bỏ đi. Quăng nó vào người con.”

“Elliot, đây có phải là sự thật không?”

Elliot đỏ gay người lên trước cái nhìn gắt gao từ bố.

“Con, đi theo bố. Còn Christian, nhặt mấy quả táo lên nhé, con có thể cùng mẹ nướng một vài cái bánh táo cho ông và cả nhà.”

Cô ấy ngủ thật nhanh trong khi tôi vẫn còn đang thức, mũi tôi chìm vào mớ tóc thơm tho của cô ấy, vòng tay tôi bao bọc lấy cô. Tôi mơ một giấc mơ về những chuyện đã xảy ra ở vườn táo của ông ngoại cùng với Elliot; về những ngày hạnh phúc, nhưng cũng đầy giận dữ.

Đã gần bảy giờ sáng rồi, lai thêm một đêm nữa tôi ngủ cùng cô Steele, cảm giác thật kì lạ khi tôi thức dậy và bên cạnh là cô ấy, nhưng là kì lạ theo hướng tích cực. Tôi đang suy nghĩ thử xem mình có nên đánh thức cô ấy dậy bằng một lần giao cấu vào buổi sáng hay không, cơ thể tôi thì hơn cả sẵn sàng luôn đấy, nhưng cô ấy thì ngủ li bì như bị hôn mê vậy, và cô nàng thì còn có thể bị đau nhức nữa. Tôi nên để cho cô ấy ngủ, trèo xuống giường bằng một cách nhẹ nhàng nhất để tránh làm cô ấy tỉnh dậy, tôi mặc vào chiếc áo thun sạch rồi gom mớ quần áo tũ tung trên sàn của cô ấy rồi đi ra phía phòng khách.

“Buổi sáng tốt lành, ngài Grey.” Bà Jones đang bận rộn trong nhà bếp.

“Buổi sáng tốt lành bà Gail.” Tôi thở dài, nhìn ra phía cửa sổ, đem phần tàn tích của bình minh gom gọn vào mắt.

“Ngài có đồ cần giặt ủi à?” Bà ấy hỏi.

“Ừ phải, nó là đồ của Anastasia.”

“Ngài có muốn tôi giặt rồi phơi chúng lên không?”

“Bà có thời gian để làm chứ?”

“Tôi sẽ chỉnh chế độ giặt nhanh.”

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn bà nhé.” Tôi đưa cho bà ấy quần áo của Ana, “Em gái bà sao rồi?”

“Nó ổn, cảm ơn vì ngài đã hỏi thăm, mấy đứa trẻ lớn lên nhanh quá, mấy đứa con trai tính tình dần trở nên cộc cằn và gắt gỏng.”

“Tôi biết.”

Bà ấy cười và đi làm cho tôi một ly cà phê.

“Tôi sẽ ở trong thư phòng, lát nữa bà mang cà phê vào hộ tôi nhé.” Khi bà ấy nhìn tôi, nụ cười thích thú của bà ấy chuyển dần sang kiểu tôi-biết-hết.. nụ cười ấy có phần nữ tính và bí ẩn. Sau đó bà ấy nhanh chóng rời khỏi nhà bếp, tôi nghĩ chắc là đi tới phòng giặt ủi.

Bà ấy bị gì thế? Okay, đây là ngày thứ hai đầu tiên – lần đầu tiên – trong bốn năm bà ấy làm việc cho tôi, rằng có một người phụ nữ ngủ trên giường của tôi. Nhưng nó cũng đâu có gì to tát đâu. Một bữa sáng cho hai người ăn nhé, bà Jones. Tôi nghĩ bà có thể làm được.

Tôi lắc đầu và đi vào thư phòng để làm việc. Tôi sẽ tắm tấp sau ... có lẽ là sẽ tắm cùng Ana.

Tôi kiểm tra email của mình rồi gửi cho Ros và Andrea mỗi người một cái mail, thông báo rằng tôi sẽ tới công ty vào chiều nay thay vì sáng nay. Sau đấy tôi xem qua mấy bản vẽ mới của Barney.

GAIL GỖ CỬA VÀ BÚNG VÀO cho tôi ly cà phê thứ hai, tiện thể nói luôn cho tôi biết rằng đã 8 giờ 15.

Trễ thế rồi cơ à?

“Tôi không đến công ty sáng nay”

“À vâng, Taylor muốn hỏi rằng bao giờ ngài đi làm.”

“Tôi sẽ đi vào chiều nay.”

“Tôi sẽ nói lại với anh ấy. Tôi đã treo quần áo của cô Steele vào tủ quần áo của ngài rồi, thưa ngài.”

“Ồ cảm ơn. Đúng là nhanh thật đấy. Cô ấy vẫn còn ngủ à?”

“Tôi nghĩ vậy,” và lại có một nụ cười nữa. Tôi cau mày lại, nụ cười của bà ấy càng rộng ra khi bước ra khỏi thư phòng của tôi.

Tôi gạt công việc qua một bên để thưởng thức ly cà phê của mình rồi sau đó đi tắm và cạo râu.

Tôi đã mặt đỏ xong rồi mà Ana vẫn còn ngủ.

Mày đã làm cho cô ấy mệt lả, Grey. Nhưng tôi đã vui vẻ, hơn cả vui vẻ. Cô ấy trông thật thư thái, cứ như mọi chuyện trên đời này đều chẳng liên quan gì đến cô ấy vậy.

Tốt. Tôi đeo đồng hồ vào cổ tay, mở ngăn kéo trên cùng và lấy ra một cái bao cao su.

Em sẽ không bao giờ biết được.

Tôi đi ngang qua phòng khách để đến phòng làm việc của mình.

“Ngài muốn tôi dọn bữa sáng cho ngài chứ, ngài Grey?”

“Tôi sẽ ăn sáng với Ana, cảm ơn bà.”

Tôi cầm điện thoại lên và gọi cho Andrea, sau khi trao đổi một vài thứ cô ấy chuyển cuộc gọi sang cho Ros.

“Ngài định để chúng tôi chờ đến bao giờ nữa?” Cô ấy nói giọng chế nhạo.

“Chào buổi sáng Ros. Cô thế nào rồi?” Tôi nói giọng ngọt ngào.

“Bực bội.”

“Bực tôi à?”

“Đúng giận anh, giận cả cái ý thức về công việc của anh.”

“Chiều nay tôi sẽ đến mà. Lí do tôi gọi cho cô là vì tôi đã quyết định sẽ hủy hợp tác với công ty Wood’s.” Tôi đã nói với cô ấy điều này rồi, mà cô ấy với Marco bàn bạc quá lâu, tôi muốn giải quyết dứt điểm việc này ngay bây giờ. Tôi nhắc cho cô ấy nhớ rằng chuyện gì đã từng xảy ra khi công ty P&L không chứng tỏ được năng lực của mình. Thậm chí không thêm chứng tỏ nữa kia.

“Bên đây cần thêm thời gian.”

“Tôi không có hứng thú, Ros. Chúng ta không làm máng trọng tải nặng.”

“Anh chắc không?”

“Tôi không muốn nghe về mấy cái có khập khễnh ấy nữa.” Đã quá đủ rồi. Tôi đã quyết tâm.

“Christian -”

“Bảo Marco gọi cho tôi. Đến lúc phải thả ra hoặc là phá sản rồi.

“Được rồi. Được rồi. Nếu anh muốn như vậy. Còn gì khác nữa không?”

“Nói Barney rằng mô hình nhìn khá ổn đấy, tuy rằng tôi không chắc về phần giao diện bên ngoài cho lắm.”

“Tôi nghĩ phần giao diện ấy tốt ấy chứ, tôi đã nhìn qua rồi. Cho dù tôi không phải là một chuyên gia về việc này.”

“Không hẳn là tệ, tôi chỉ cảm thấy nói thiếu thiếu một chút gì đấy.”

“Nói với Barney đi.”

“Tôi muốn gặp anh ấy chiều nay để bàn bạc.”

“Trực tiếp luôn sao?”

Sự mĩa mai của cô ấy thực khó chịu. Nhưng tôi mặc kệ tông giọng của cô ta mà nói rằng tôi cần đội làm việc này động não lên.

“Anh ấy sẽ vui lòng. Vậy tôi gặp anh vào chiều này chứ?” Giọng cô ta vui vẻ.

“Okay” tôi trấn an cô ta, “Chuyển máy lại cho Andrea đi.”

Trong khi chờ cô ấy nhắc máy, tôi nhìn ra phía bầu trời quang đãng. Nó có màu giống hệt màu mắt của Ana.

Là đầy sức sống đó Grey.

“Andrea -”

Một chuyển động nhẹ làm tôi sao nhãng. Nhìn lên, tôi vui khi thấy Ana đứng ngay ngưỡng cửa phòng, không mặc gì khác ngoài cái áo thun của tôi. Đôi chân của cô ấy, thon dài và có hình dáng đẹp, phô bày ra chỉ để cho mỗi mình tôi ngắm nhìn.

“Ngài Grey,” Andrea trả lời.

Mắt tôi không thể dời khỏi Ana. Tôi thấy màu của bầu trời vào hạ và nó thật ấm áp. Ôi chúa ơi, tôi có thể đứng phơi mình dưới cái nắng ấm ấy cả ngày – mọi ngày.

Đừng trở nên vô lý, Grey.

“Xóa lịch hôm nay của tôi nhé, nhưng bảo Bill gọi cho tôi. Tôi sẽ đến công ty vào lúc hai giờ, tôi cần nói chuyện với Marco chiều nay, nó sẽ kéo dài ít nhất nửa tiếng đồng hồ.”

Tôi mở một nụ cười nhẹ với đôi môi của Ana, và tôi nhìn thấy cô ấy cũng cười lại với tôi.

“Vâng thưa ngài.” Andrea trả lời.

“Xếp lịch cho Barney và nhóm của anh ấy sau Marco, hoặc là ngày mai cũng được, và sắp xếp cho tôi gặp Claude mỗi ngày trong tuần này.”

“Sam muốn nói chuyện với ngài sáng nay.”

“Bảo anh ấy chờ đi.”

“Anh ấy muốn nói về chuyện Darfur.”

“Oh?”

“Anh ấy thấy đoàn viện trợ như một cơ hội tuyệt vời để PR bản thân.”

Ồi Chúa ơi, anh ta sẽ làm thế phải không?

“Tôi không muốn công khai vụ Darfur.” Giọng tôi cộc cằn, bực tức.

“Anh ấy nói có một phóng viên của tạp chí Forbes muốn nói chuyện với ngài về vấn đề này,”

Làm thế quái nào mà họ biết được?

“Nói với Sam thỏa thuận việc ấy.” Tôi búng tay, tôi trả tiền cho anh ta để anh ta làm việc này.

“Ngài muốn nói chuyện trực tiếp với anh ấy không?” cô ấy hỏi.

“Không.”

“Vâng. Tôi cần RSVP cho sự kiện sẽ diễn ra vào hôm thứ bảy.”

“Sự kiện nào cơ?”

“Là sự kiện Chamber of Commerce Gala.”

“Diễn ra vào thứ bảy tới à?” Tôi hỏi, vừa đúng lúc một ý tưởng mới nảy ra trong đầu tôi.

“Vâng, thưa ngài.”

“Giữ máy nhé –” Tôi quay sang Ana, cô ấy đang đứng đưa chân trái của mình nhưng cặp mắt màu xanh biếc của da trời vẫn không rời khỏi tôi “Khi nào thì em sẽ quay về từ Georgia?”

“Thứ sáu.” Cô ấy nói.

“Tôi sẽ cần thêm một vé nữa, vì tôi có một buổi hẹn hò*,” tôi thông báo cho Andrea.

“Một buổi hẹn hò*?” Andrea cô ta hỏi nghi ngờ. Tôi thở ra. “Đúng, Andrea, tôi mới vừa nói đấy. Một buổi hẹn hò. Cô Anastasia sẽ đi cùng tôi.”

(* nguyên văn: a date)

“Vâng, thưa ngài Grey.” Cô ấy nói vui vẻ như thể tôi mới vừa làm gì đó bất ngờ khiến cô bất ngờ vậy.

Tôi không hiểu chuyện đó thì có ý nghĩa gì với nhân viên của mình nữa?

“Chỉ vậy thôi.” Tôi cúp máy. “Chào buổi sáng, cô Steele.”

“Ngài Grey.” Ana chào tôi. Tôi đi vòng qua bàn đến chỗ cô ấy, đưa tay vịn về đôi má cô. “Tôi khôn ngoan ý làm em thức giấc, tôi thấy em nằm yên. Em ngủ ngon chứ?”

“Em đã ngủ rất ngon, cảm ơn anh. Em chỉ đến để chào buổi sáng anh trước khi em đi tắm.” Cô nàng cười, mắt ánh lên vui vẻ. Thật thoải mái khi thấy cô ấy như thế này. Trước khi tôi quay lại làm việc, tôi cúi xuống hôn cô ấy thật nhẹ. Đột nhiên cô nàng vòng tay qua cổ tôi, luôn những ngón tay tóc tôi, ép sát cơ thể mình vào tôi.

Whoa

Đôi môi của cô ấy đòi hỏi, vì thế tôi đáp trả, hôn lại cô, và bất ngờ bởi sự nhiệt huyết của nàng. Với tay một tay tôi cúp mặt cô xuống, cả cơ thể tôi nóng bừng tựa bị thiêu đốt.

“Hắn em đã ngủ ngon lắm.” Giọng tôi pha một chút phóng túng trụy lạc bất ngờ. “Tôi nghĩ em nên đi tắm, hoặc là tôi có thể đặt em lên bàn làm việc của mình ngay bây giờ?”

“Em chọn bàn của anh.” Cô thì thào qua khoe miệng, cọ thân dưới vào cái vật đang cương cứng của tôi. Quả là một sự ngạc nhiên. Mắt cô tối đen vì ham muốn. “Cô luôn rất có cảm hứng với chuyện này nhỉ, cô Steele? Càng ngày cô càng tham lam rồi.”

“Em chỉ có cảm hứng với anh thôi.”

“Đúng, chỉ một mình tôi thôi!” Những lời của cô đánh động ham muốn tình dục trong tôi. Đánh mất mọi sự kềm chế bản thân, tôi hất mọi thứ trên bàn xuống, giấy tờ, điện thoại, bút viết và mọi thứ linh tinh xuống bàn, không thềm suy nghĩ. Tôi nhắc bổng cô lên, đặt lên bàn, mái tóc cô xõa dài trên ghế và cạnh bàn.

“Em muốn, tôi chiều.” tôi gần từng tiếng, rút một cái áo mưa ra và mở khóa quần. Mang nhanh vào, tôi nhìn xuống cô Steele tham lam dưới thân mình. “Tôi mong rằng em đã chuẩn bị sẵn sàng.” Tôi cảnh báo cô, giữ cổ tay của cô qua hai bên. Nhấp một cái tôi bên trong cô ấy.

“Ah... Chúa ơi. Ana. Em sẵn sàng quá.” Tôi cho cô ấy một phần giây để thích ứng với sự hiện diện của tôi trong cô. Và tôi bắt đầu đẩy. Vào rồi ra. Cứ như thế. mạnh và mạnh hơn nữa. cô ngửa đầu ra sau, miệng mở không nói nên lời, ngực cô nâng đung đưa theo nhịp mỗi khi tôi ra vào thân thể cô. Cô vòng chân quanh hông tôi, eps tôi sâu vào trong cô.

Đó là những gì em muốn, phải không cưng?

Cô ấy cảm nhận từng lần ra vào của tôi, kêu lên mỗi khi tôi chiếm hữu hoàn toàn cô. Đưa cô ấy lên càng ngày càng cao – cho đến khi thân người cô căng cứng quanh tôi.

“Đến nào em yêu, đến vì tôi.” Tôi rít lên qua hai hàm răng mím chặt, và cô ấy đến, tuyệt đỉnh, kêu lên và bao phủ tôi bởi cơn cực khoái của chính mình.

Khốn, tôi đến, đổ sụp lên thân cô trong khi cô ấy căng cứng lại bao lấy tôi.

“Em đang làm gì tôi vậy?” tôi hỗn hển, lưỡi khám phá cổ cô. “Em đã cảm dỗ tôi, Ana. Em là thứ ma thuật ếm lên người tôi.”

Tôi thả cổ tay cô ấy ra rồi đứng dậy, nhưng cô ấy vẫn vòng chân kẹp tôi chặt, ngón tay cô vẫn còn trên tóc tôi.

“Em mới là người bị cảm dỗ.” cô thì thầm. Chúng tôi nhìn nhau, ánh mắt cô căng thẳng hết như muốn nhìn thấu tôi. Thấu những mảng tối trong linh hồn tôi. KHI. Buông tôi ra. Chuyện này quá sức rồi.”

Tôi cúp mặt cô xuống, hôn thật nhẹ nhàng. Một ý nghĩ khó chịu xoẹt qua trong đầu tôi, ý nghĩ cô ấy đã từng như thế này với một người đàn ông khác. Không. Không ấy không làm như vậy với một ai khác. Không bao giờ.

“Em.Là.Của.Tôi.” Từng lời tôi nói ra vỡ òa trong không gian. “Em hiểu chứ?”

“Vâng, là của anh.” Cô nói, biểu cảm của cô như lời từ trái tim vậy, khiến tôi tin, và sự ghen tương bất hợp lý của tôi biến mất.

“Em chắc là em muốn đi Georgia chứ?” tôi hỏi, vuốt tóc cô.

Cô ấy gật đầu.

Khỉ thật.

Tôi rút ra làm cô nhăn mặt.

“Em đau sao?”

“Một chút.” Cô ấy nói với nụ cười gượng gạo.

“Tôi thích mỗi khi em bị đau.” Làm em nhớ đến tôi đã ở đây, chỉ mỗi mình tôi.” Tôi hôn cô ấy một cách thô bạo và chiếm hữu. Vì tôi không muốn cô ấy đến Georgia.

Và bởi vì không ai khiến tôi điêu đứng ngoài Elena.

Và từ đó trở đi, chuyện đó luôn được cân đo đong đếm, một phần của giác quan. Đứng đây, tôi nắm tay giúp cô ấy ngồi dậy. Và khi tôi lột bao ra, cô nhìn tôi nói, “Lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng.”

Tôi giả vờ bất ngờ. Cô ấy cầm lên cái gói bạc bị xé, trông chờ lời giải thích.

“Một người đàn ông có tham vọng, Anastasia, kể cả mơ mộng nữa, và đôi khi thì khát khao của anh ta thành hiện thực.” Tôi không biết là mình có thể làm quen với mấy chuyện này không nữa, những yêu cầu đòi hỏi của cô, khôn gphair của tôi. Miss Steele, một người phụ nữ hơi dỗi ngậy thơ, em thật là, như mọi khi, luôn làm tôi không lường trước được.

“VẬY ... trên bàn của anh ... ước mơ bấy lâu à?” cô hỏi.

Em yêu. Tôi từng quan hệ trên cái bàn này vô số lần rồi, vô vô lần, nhưng luôn dưới tầm kiểm soát của mình, chưa bao giờ ở phòng ngủ của người Phục Tùng.

Đây không phải là cách nó vận hành như thế nào. Mặt cô ấy xịu xuống khi đang cố đọc biểu cảm trên gương mặt tôi. Khỉ gió thật. Tôi biết phải nói gì bây giờ? Ana à, không như em, tôi có một quá khứ.

Tôi chải tay vào tóc baast lực; buổi sáng này dường như sẽ không theo kế hoạch.

“Em nên đi tắm.” Kê mê nén, cô ấy nói. Cô đứng dậy rồi bước đi về cánh cửa phòng.

“Tôi còn phải gọi vài cuộc điện thoại. CHÚNG ta cùng ăn sáng sau khi em tắm xong nhé.” Tôi nhìn cô, tự hỏi liệu mình có thể nói gì để cứu vãn không. “Tôi nghĩ là bà Jones đã giặt ủi đồ của em rồi đó, chúng ở trong tủ đóng.”

Cô ấy nhìn như thể ngạc nhiên. “Cảm ơn.” Cô nói.

“Không có gì.”

Nhướng mảy cô nhìn tôi.

“Gì vậy?” tôi hỏi

“Hả?”

“Ý em là gì?”

“Ồ thì anh lạ hơn mọi khi.”

“Tôi lạ?” Ana, em yêu, “kì lạ” là tên đệm của tôi.

“Đôi khi.”

Nói cô ấy nghe đi. Nói cô ấy là vì chả có mống nào động lên người em trong một thời gian dài.

“Như mọi khi, tôi bất ngờ vì em, Cô Steele.”

“Bất ngờ như thế nào?”

“Cứ nghĩ lúc này như là một sự bột phát.”

“Thỏa mãn cả hai mà ngài Grey.*” Cô trêu tôi. (câu nói huyền thoại: “We aim to please, Mr. Grey”)

“Và thỏa mãn em.” Tôi nói. Nhưng em cũng làm tôi điều đúng. “Tôi nhớ là em muôn đi tắm nhỉ?”

Miệng cô ấy trễ xuống. Khốn.

“Ừ, um, lát nữa ta gặp nhau.” Cô ấy quay đi bước ra khỏi cửa phòng, bỏ lại tôi trong sự bối rối vô cùng. Tôi lắc đầu tổng mọi thứ ra khỏi tâm trí. Rồi bắt đầu cúi xuống nhặt mấy thứ vương vãi lên bàn.

Làm thế quái nào mà cô ấy cứ thế bước vô phòng làm việc của tôi rồi quỵn rũ tôi? Mỗi quan hệ này đáng lẽ ra nên dưới tầm kiểm soát của tôi. Đây cũng là những gì tôi nghĩ tối qua: sự nhiệt tình không kèm chế nỏi của cô và sự mến mộ yêu chiều. Tôi lẽ ra nên làm gì đó để trải qua nó. Nhưng đó là điều tôi không biết. Tôi dừng lại, cầm điện thoại lên.

Nhưng chuyện đó thật sự rất tốt.

Đúng. Hơn cả tốt.

Tôi cười vụng với ý nghĩ đó và nhớ lại cái e-mail “tốt” của cô. Chết thật. Một cuộc gọi nhờ từ Bill. Anh ta chắc hẳn đã gọi tôi trong khi tôi thì vui vẻ với cô Steele. Tôi ngồi xuống bàn, tập trung lại toàn bộ – giờ thì cô ấy đang tắm – tôi nhấn nút gọi lại. Tôi cần Bill thông báo tình hình về Detroit ... và tôi cần phải quay lại cuộc chơi của chính mình. Bill không gbatws máy, nên tôi gọi Andrea.

“Ngài Grey.”

“Có lịch trình gì cho chiếc phản lực vào hôm nay và ngày mai không?”

“Không ạ, từ giờ cho đến thứ Năm thưa ngài.”

Tôi trầm lặng. Chắc chắn là phải ở Detroit sao? Tôi lại có những kí ức mơ hồ về mùi bia rượu, những kẻ lang thang, những tên nghiện ngập la lối khi chúng tôi đi trên đường; cái ổ mà chúng tôi gọi là nhà; và một người phụ nữ trẻ, nghèo xơ nghèo xác, một con điếm mà tôi gọi là Mẹ, ngồi trong căn phòng xám xịt, hôi hám, đầy bụi khói, nhìn vô định vào không gian trước mặt.

Và hẳn ta.

Tôi rùng mình. Đừng nghĩ về hẳn ta hay ... cả bà ta.

Nhưng tôi không thể không nghĩ đến. Ana không nói gì về lời nói mới của tôi. Tôi chưa bao giờ nói với ai về mục đích ấy với ai. Có lẽ đó là vì sao Ana vỗ lấy tôi sáng tôi: cô ấy nghĩ tôi cần một chút TLC*. (*Tender Loving Care: tạm dịch: yêu thương chăm sóc dịu dàng.)

Mẹ kiếp.

Em yêu. Tôi sẽ đón nhận cơ thể em khi em dâng hiến nó. Tôi chỉ là đang ổn. Ngay cả khi suy nghĩ đó đến với tôi và tôi tự hỏi nếu tôi đơn giản “chỉ là ổn.” Tôi không nghĩ đến những đau thương của mình nữa; đó sẽ là thứ gì đó để nói với Flynn khi ông ta quay trở về.

Giờ thì tôi đói rồi. Tôi mong là cô ấy đã tắm xong rồi, vì tôi cần ăn.

ANA ĐANG ĐỨNG cạnh bếp nói chuyện với bà Jones, bà ấy đã dọn đĩa ra sẵn rồi.

“Cô ăn gì nhé?” Bà Jones hỏi.

“Không, cảm ơn bà.”

Không, em không nên vậy.

“Đương nhiên là em phải ăn chút gì đó chứ,” tôi cau có. “CÔ ấy ăn bánh kếp, thịt nguội và trứng bà Jones.”

“Vâng, thưa ngài Grey. Ngài dùng gì ạ?” bà ấy nói.

“Tôi dùng trứng ốp và nước trái cây. Ngồi đi.” Tôi chỉ xuống cái ghế bảo Ana. Cô ấy làm theo, và tôi ngồi xuống cạnh cô ấy khi Bà Jones làm đồ ăn sáng cho chúng tôi.

“Em mua vé máy bay chưa?” tôi hỏi.

“Chưa, em sẽ về nhà mua qua mạng.”

“Em có tiền không?”

“Có.” Cô ấy nói, như thể tôi là thằng nhóc 5 tuổi vậy. Rồi cô hất tóc qua vai, mím môi lại, tôi nghĩ là cô ấy bực rồi đây.

Tôi nhượng mảy khiến trách. Tôi lúc nào cũng có thể đè em ra đét vào mông em lần nữa, cũng à.

“Vâng, em có tiền, cảm ơn anh.” Cô ấy nói nhanh, giọng dịu lại.

Tốt hơn rồi đó.

” Tôi có chiếc phản lực, không có lịch trình gì tron gba ngày tới; em có thể dùng nó.” Câu trả lời sẽ là không. Mỗi cô ấy hở ra vì sốc, từ rung động rồi trở thành giận dữ, nếu theo như thường lệ. nhưng ít ra là tôi có

đề nghị. “Chúng ta đã từng dùng sai mục đích của phương tiện hàng không của công ty một lần rồi. Em không muốn làm thế lần nữa.” cô ấy lãnh đạm nói.

“Là công ty của tôi, là phản lực của tôi.”

Cô ấy lắc đầu. “Cảm ơn vì lời đề nghị của anh nhưng em sẽ vui hơn khi mua vé máy bay bình thường.”

Hầu hết mọi phụ nữ sẽ nhảy lên phi cơ nếu cơ hội, nhưng có lẽ mấy thứ vật chất này không giải cô gái này xiêu lòng – hoặc có lẽ là cô ấy không thích cảm giác nợ nần tôi. Tôi không chắc là nó nằm ở về nào.

Cả hai. Cô ấy là một vật thể ngang ngạnh.

“Theo ý em vậy.” tôi thở dài. “Em có chuẩn bị gì nhiều cho mấy cuộc phỏng vấn không?”

“Không.”

“Tốt.” Tôi hỏi, nhưng cô vẫn chưa chịu nói cho tôi biết đó là nhà xuất bản nào. Thay vào đó cô ấy nở cho tôi một nụ cười khó hiểu. Chẳng có cách nào cạy miệng cô ấy cả.

“Tôi là người biết sử dụng các phương tiện hỗ trợ thưa cô Steele.”

“Tôi luôn luôn ghi nhớ điều đó, ngài Grey. Ngài sẽ định vị điện thoại tôi chứ?”

Tôi tin chắc rằng cô ấy vẫn còn nhớ vụ đó. “Thật ra, tôi sẽ hơi bận vào chiều nay, cho nên tôi sẽ nhờ ai đó làm việc đó.” Tôi trả lời, nhếch mép cười.

“Nếu như có nhân viên nào rỗi rãi làm việc này, rõ ràng là ngài thuê thừa người rồi.”

Ôi, hôm nay cô nàng ngộ nghĩnh thật.

“Tôi sẽ gửi e-mail cho trưởng phòng nhân sự và nhờ cô ta đếm lại đầu người xem sao.”

Đó là điều tôi thích: những lời bông đùa của chúng tôi. Nó mới mẻ và vui vẻ, khác với những thứ tôi vốn biết.

Bà Jones bày đồ ăn sáng ra cho chúng tôi và tôi cảm thấy hài lòng khi thấy Ana thưởng thức thức ăn của mình. Bà Jones bước ra khỏi phòng ăn, Ana ngược lên nhìn tôi.

“Gì vậy, Anastasia?”

“Anh biết đấy, anh chẳng bao giờ nói em nghe việc tại sao anh không thích việc bị động chạm.”

Không lại phải chuyện này nữa chứ!

“Tôi nói em bao nhiêu lần rồi, tôi chưa bao giờ nói chuyện này cho ai nghe cả.” Tôi thấp giọng che đậy sự bất mãn của mình.

Tại sao cô ấy cứ hỏi mãi những câu này? Cô ấy ngón vào miệng mấy miếng bánh nữa.

“Em sẽ nghĩ về thỏa thuận của chúng ta không, khi em đi?” tôi hỏi.

“Vâng.” Cô ấy nghiêm túc nói.

“Em sẽ nhớ tôi chứ?”

Grey!

Cô ấy quay mặt qua nhìn tôi, bất ngờ vì câu hỏi của tôi. Cả tôi cũng bất ngờ vì câu hỏi của mình. “Có.” Một lúc sau cô nói, giọng chân thành. Tôi trông chờ một câu trả lời thông minh đáng nhớ nào đó nhưng không, ít ra thì tôi cũng có một câu trả lời chân thực. Và kì lạ thay, tôi yêu sự thừa nhận đơn thuần của cô.

“Tôi cũng sẽ nhớ em.” Tôi thì thào. “Hơn em nghĩ.” Căn hộ tôi sẽ lặng im hơn nếu không có em và một chút trống rỗng. tôi vịn vào má cô và hôn nhẹ. Cô nở nụ cười thật nhẹ rồi quay lại với bữa ăn của mình.

“Em đi đánh răng, em nghĩ là tới giờ mình nên đi rồi.” cô ấy ăn xong, nói với tôi.

“Sớm vậy, tôi nghĩ em sẽ ở lại lâu hơn.” Cô ấy hơi sững sốt, liệu cô ấy có nghĩ là tôi đang đuổi cô ấy đi không chứ?

“Em đã thuyết phục được ngài và đã tiêu tốn đủ thời gian của ngài rồi, ngài Grey. Chẳng phải, ngài cũng còn cả một đế chế để cai trị sao?”

“Tôi có thể trốn một ngày.” Hy vọng len lỏi trong lồng ngực và giọng nói của tôi.

“Em còn chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn. Và thay đồ.” Cô ấy nhìn tôi thận trọng.

“Em trông rất đẹp.”

“Vâng, cảm ơn ngài.” Cô ấy ân cần nói. Hai má hồng lên như mọi khi, như mông cô tối qua. Cô ấy ngượng ngùng. Đến khi nào thì cô ấy mới học cách tiếp nhận lời khen ngợi?

Ngồi dậy cô ấy mang đĩa đến bồn rửa.

“Để đây đi, bà Jones sẽ làm.”

“Okay, em đi đánh răng ạ.”

“Hãy tự do dùng bàn chải của tôi,” tôi nói trêu chọc.

“Tôi cũng có ý định làm vậy,” cô nói, rồi dạo bước rakhoir phòng. Cô ấy có câu trả lời cho tất cả câu hỏi.

Cô nàng quay trở lại với túi xách.

“Đừng quên mang theo BlackBerry, Mac với đồ sặc theo đến Georgia đây.”

“Vâng, thưa ngài.” Cô ngoan ngoãn trả lời.

Cô bé ngoan.

“Đi thôi.” Tôi dẫn coo ra chỗ thang máu và bước vào cùng cô.

“Anh đâu cần đi xuống cùng em. Em có thể tìm thấy xe mình mà.”

“Phục vụ trọn gói,” tôi chọc cười. “Hơn thế tôi còn có thể hôn em trong suốt quãng đường đi xuống.” tôi ôm cô ấy vào lòng và làm thế, cảm nhận hương vị trong khoang miệng như một lời chào tạm biệt.

Chúng tôi đều khoan khoái và hỗn hển khi thang máy mở cửa đến garage xe. Và giờ cô ấy phải đi. Tôi mở cửa xe cho cô, bỏ qua sự ham muốn của mình.

“Tạm biệt, thưa ngài.” Cô thì thầm, hôn tôi lần nữa.

“Lái xe cẩn thận, Anastasia. Và đi bình an nhé.” Tôi đóng cửa, đứng lùi lại nhìn cô ấy rời đi.

Rồi tôi quay lên lầu.

Tôi gõ cửa phòng làm việc của Taylor và nói rằng tôi sẽ khởi hành lên công ty trong vòng 10 nữa.

“Tôi sẽ đỗ xe chờ ngài”

NGỒI TRONG XE, tôi gọi Welch

“Ngài Grey,” anh ta nhắc máy

“Welch. Anastasia Steele sẽ mua vé máy bay đi Savannah hôm nay, tôi muốn biết cô ấy sẽ lên chuyến bay nào.”

“Cô ấy có giấy ưu tiên gì không?”

“Tôi không biết nữa.”

“Vâng, tôi xem coi tôi có thể làm gì.”

Tôi cúp máy. ‘Âm mưu’ của tôi thấy thất bại rồi.

“NGÀI GREY!” ANDREA SÙNG SÓT KHI THẤY TÔI XUẤT HIỆN. Tôi muôn snois với cô ta rằng đi mà lo cho công chuyện của cô đi, nhưng tôi quyết định rằng sẽ cư xử đúng mực.

“Tôi nghĩ sẽ làm cô bất ngờ.”

“Cà phê không ạ?” Cô ta lú lú.

“Ừ.”

“Có sữa hay không thưa ngài?”

” Với sữa nóng.”

“Vâng, thưa ngài Grey.”

“Nói máy cho Coroline Acton. Tôi muốn nói chuyện với cô ta ngay bây giờ.”

“Vâng.”

“Đặt một cuộc hẹn với Flynn vào tuần sau cho tôi.” Cô ta ngồi xuống bắt đầu làm việc.

Tôi mở hòm thư ra. E-mail đầu từ Elena.

Từ: Elena Lincoln

Chủ đề: Cuối tuần.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011, 10: 15

Đến: Christian Grey

Christian, có gì mới mẻ?

Mẹ anh nói rằng anh cùng cô gái trẻ về nhà ăn tối hôm qua. Tôi tò mò đấy. Anh chẳng thường làm vậy. Anh tìm được người Phục Tùng mới sao?

Gọi cho tôi.

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

For The Beauty That Is You™

Tôi chỉ cần vậy thôi. Tôi đóng e-mail của cô ta lại, lát nữa rồi mới tính tới nó. Olivia gõ cửa và mang cà phê vào, Andrea gọi vào máy tôi.

“Welch đã nói máy thưa ngài và tôi đã để lại lời nhắn cho Cô Acton rồi,” Andrea thông báo cho tôi.

“Được. Nói máy cho tôi đi.” Olivia đặt tách Latte lên bàn rồi bối rối bước đi. Tôi cố gắng để lơ cô ả đó đi.

“Welch.”

“Hiện tại chưa có vé máy bay nào được mua cả thưa ngài. Nhưng tôi sẽ tiếp tục theo dõi và báo cáo cho ngài, nếu có gì trục trặc.”

“Vậy đi.” Anh ta gác máy. Nhấp ngậm cà phê tôi gọi Ros.

TRƯỚC KHI ĂN TRƯA, Andrea nói máy cho tôi với Acton. “Ngài Grey, thật vui khi ngài liên lạc với tôi. Tôi có thể giúp gì cho ngài đây.”

“Xin chào cô, Acton. Cứ như thường lệ.

“Có bản màu nào mà ngài muốn không?”

” Xanh dương và xanh lá. Bạc thì cho mấy buổi trình trọng.” tôi bỗng nhớ đến The Chamber of Commerce dinner. “Màu Gem, tôi nghĩ vậy.” (*màu của đá quý.)

“Tốt.” Cô Acton trả lời với vẻ hào hứng như mọi lần.

“Và vải đồ lót với đồ ngủ lụa, satin. Gì mà rực rỡ quyến rũ chút.”

“Vâng. Có hạn gì lưu ý về kinh phí không thưa ngài?”

“Không. Tôi muốn mọi thứ đều là hàng cao cấp.”

“Giày luôn ạ?”

“Ừ.”

“Kích cỡ?”

“Tôi sẽ e-mail cho cô sau. Tôi có địa chỉ từ lần trước rồi.”

“Khi nào thì giao cho ngài ạ?”

“Thứ Sáu này.”

“Vâng, tôi chắc chắn sẽ làm kịp cho ngài. Ngài có muốn xem hình trước không ạ?”

“Được.”

“Vâng, tôi sẽ gửi cho ngài.”

“Cảm ơn cô.” Tôi cúp máy và Andrea lại nói máy cho tôi với Welch.

“Welch.”

“Cô Steele sẽ đi chuyến DL2610 đến Atlanta, khởi hành lúc 22:25 tối nay.”

Tôi ghi lại mọi thông tin chi tiết. Tôi gọi Andrea, cô ta đi vào sau đó vài phút, mang theo quyển ghi chép.

“Andrea, Anastasia Steele sẽ đi trên chuyến bay này. Nâng cấp ghế hạng nhất cho cô ấy, và cả phòng chờ hạng nhất, check-in luôn cho cô ấy. Và mua luôn ghế kế bên cô ấy trên mọi lượt bay, đi và về. Dùng thẻ riêng của tôi.” Cô ấy nhìn tôi bối rối, sau một khắc cô ta bình thường trở lại rồi cầm lấy tờ giấy viết tay của tôi.

“Vâng, làm ngay thưa ngài.” Cô ta đang cố gắng thể hiện chuyên nghiệp, nhưng tôi bắt gặp nụ cười trên miệng cô ta. Đây chẳng phải chuyện của cô ta.

CẢ BUỔI CHIỀU CỦA TÔI NHẤN CHÌM TRONG HỌP HÀNH. Marco chuẩn bị bản báo cáo sơ bộ về các nhà xuất bản ở Seattle. Tôi để chúng sang một bên để lát nữa đọc.

Muộn một chút, tôi đi tập với Bastille nên khi về nhà tôi cảm thấy thư giãn và bình tĩnh hơn nhiều. Ăn bữa tối, tôi ngồi vào bàn làm việc. Việc đầu tiên là trả lời thư của Elena. Khi mở hòm thư, có một e-mail từ Ana. Cô ấy vẫn không thôi trong tâm trí tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những buổi phỏng vấn.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 18:49

Đến: Christian Grey

Ngài,

Cuộc phỏng vấn của tôi diễn ra rất tốt đẹp.

Tôi nghĩ ngài sẽ quan tâm đến vấn đề này.

Ngày hôm nay của ngài như thế nào?

Ana

Tôi gõ hồi âm ngay lập tức.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày làm việc của tôi.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:03

Đến: Anastasia Steele.

Cô Steele thân mến,

Mọi thứ cô làm tôi đều quan tâm. Cô là người phụ nữ thú vị nhất tôi từng biết.

Tôi mừng vì buổi phỏng vấn của cô diễn ra thuận lợi.

Buổi sáng của tôi vượt xa cả sự trông đợi. Buổi chiều của tôi vô cùng ảm đảm nếu so với buổi sáng.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi dựa ra sau, xoa cằm, chờ đợi.

Từ: Anastasia Steele.

Chủ đề: Buổi sáng vui vẻ.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:05

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, buổi sáng của tôi cũng lí tưởng lắm, nếu không nói đến *thái độ kì quặc của ngài sau màn quan hệ **không sánh nổi trên bàn. Đừng nghĩ rằng tôi không để ý. Cảm ơn vì bữa ăn sáng hay là nên cảm ơn bà Jones. (nguyên văn: weirding out on me)

Tôi cũng muốn hỏi vài câu về bà ấy – mặc kệ *sự kì quặc của ngài.

Ana

‘Weirding?’ Cô ấy đang nói về cái gì trên trái đất này vậy? Có phải cô ấy nói tôi kì lạ? Ừ, chắc vậy.

Có lẽ cô ấy nhận ra rằng tôi đã ngạc nhiên cỡ nào khi cô ấy làm rồi điều đúng – và không ai làm được điều đó trong một thời gian dài.

“** Không sánh nổi.” tôi công nhận.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngành xuất bản và Em?

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:10

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

“Weirding” khôn gphair động từ và nó cũng không được khuyến khích trong ngành xuất bản.

Không sánh nổi? Sánh với với gì nào? Và em muôn shoir gì về bà Jones? Tôi tò mò rồi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngài và Bà Jones

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:17

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Ngôn ngữ luôn được tiến hóa và thay đổi. Chuyện thường tình thôi. Nó đâu có ở trong tháp ngà, treo những công trình hội họa đắt đỏ hay phóng tầm mắt khắp Seattle với sân bay trên nóc nhà.

Không sánh nổi – so sánh với mấy lần khác mà chúng ta làm ... ngài hay dùng từ gì nhỉ ... à ... giao cầu. Thật ra, chuyện giao cầu là một điều khó sánh nổi, khiêm nhường mà nói – vậy đó, như Ngài biết tôi trong chuyện này cũng còn rất kinh nghiệm.

Bà Jones có phải người phục tùng cũ của ngài?

Ana.

Bà Jones? Người phục tùng? Hồi âm của cô ấy làm tôi bật cười rồi sau đó thì sốc.

Không đời nào. Ana, em ghen đấy hả? Nên cẩn thận cách dùng từ ngữ của em đi!

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngôn ngữ. Cẩn thận lời nói!

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:22

Anastasia,

Bà Jones là một người làm thuê tốt. Tôi không có một mối quan hệ nào vượt quá quan hệ chủ tớ cả. Tôi không thuê người mà tôi có mối quan hệ tình ái với. Tôi sốc vì em nghĩ vậy. Ngoại lệ điều này chỉ dành cho em mà thôi – vì em là một cô gái thông minh trẻ đẹp với tài lẻ thương thuyết nổi bật. Dù gì thì, nếu mà em còn giữ cái kiểu phát ngôn đó, tôi sẽ xem xét lại việc thuê cô ở đây. Tôi đồng ý rằng kinh nghiệm của cô còn hạn chế. Kinh nghiệm của em sẽ tiếp tục còn hạn chế – nhất là khi ở cùng tôi. Tôi sẽ chấp nhận từ không sánh nổi như một lời khen ngợi – dù với cô, tôi chưa bao giờ chắc đó thật sự là ý cô hay khả năng mĩa mai của cô đã tiến bộ vượt bậc – như mọi khi.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc., từ tòa tháp ngà.

Dù có lẽ là sẽ không phải một ý kiến hay khi Ana làm việc cho tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Dẫu có cả thế giới trong túi.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thân mến,

Tôi nghĩ mình đã nói ý của mình về việc vào làm cho công ty Ngài. Quan điểm của tôi trong việc này sẽ không hề thay đổi, sẽ không thay đổi, và mãi không thay đổi. Tôi phải dừng lại ở đây, Kate đã mang đồ ăn về rồi. Là tôi mĩa mai ngài đấy. Ngủ ngon.

Tôi sẽ gọi cho Ngài khi tôi đến Georgia.

Ana

Vì lí do nào đó mà tôi cảm thấy bức bối khi cô ấy nói cô ấy sẽ không làm việc cho tôi. Cô ấy có điểm số GPA ấn tượng. Cô ấy thông minh, duyên dáng, vui tính; cô ấy sẽ là một món hời cho công ty nào có cô ấy. Và cô ấy cũng khôn ngoan khi nói không.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cả trà Twinning English Breakfast?

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011 19:29

Ngủ ngon, Anastasia.

Tôi mong em và thói mĩ mai của em đi bình an.

Christian Grey.

CEO, Grey Enterprises, Holdings, Inc.

Tôi đẹp cô Steele sang một bên và bắt đầu trả lời e-mail của Elena.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cuối tuần.

Ngày: 30 tháng 5 năm 2011, 19:47

Đến: Elena Lincoln

Chào, Elena.

Mẹ tôi không thể giữ kín chuyện gì cả. Tôi còn có thể nói gì đây?

Tôi gặp gỡ một cô gái. Cùng cô ấy ăn tối. Chẳng có quá gì quan trọng. Cô thấy thế nào?

Những điều tốt đẹp

Christian

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Elena Lincoln

Chủ đề: Cuối Tuần

Ngày: 3 tháng 5 năm 2011, 19:50

Đến: Christian Grey

Christian, chuyện đó khốn kiếp. Cùng ăn tối đi. Mai?

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

For The Beauty That Is You™

Không phải lúc này.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày cuối tuần

Ngày: 30 tháng 5 2011, 20:11

Đến: Elena Lincoln

Tôi nghĩ tôi sẽ sắp xếp lại, còn bây giờ thì tôi phải để mọi chuyện diễn ra tự nhiên thôi.

Gặp lại vào ngày mai.

C.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi ngồi xuống và đọc dự thảo đề xuất của Fred dành cho Eamon Kavanagh, sau đó chuyển sang bản tóm tắt của Marco về mấy nhà xuất bản ở Seattle.

CHỈ VÀI PHÚT TRƯỚC 10:00, tôi bị phân tâm bởi một tiếng ping phát ra từ máy tính của tôi. Đã muộn lắm rồi. Tôi cho rằng là tin nhắn từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Những động thái quá ư hoang phí

Ngày: 30 tháng 5 2011 21:53

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Điều khiến em cảm thấy thực sự đáng báo động là làm thế nào mà anh biết em sẽ đi chuyến bay nào.

Khả năng đeo bám của ngài quả là vô biên. Hi vọng bác sĩ Flynn đã đi nghỉ về.

Em đã chăm sóc móng, mát-xa và thưởng thức hai ly sâm-panh-một khởi đầu hoàn hảo cho hành trình của em.

Cảm ơn.

Ana

Cô ấy đã đi làm đẹp. Tốt lắm, Andrea.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Vô cùng hân hạnh

Ngày: 30 tháng 5 2011 21:59

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Bác sĩ Flynn đã về và tôi đã đặt lịch hẹn với ông ấy trong tuần này.

Ai mát-xa cho em thế?

Christian Grey

CEO và những người bạn ở đây,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi kiểm tra thời gian e-mail của cô. Cô ấy nên ở trên tàu ngay bây giờ, nếu máy bay của cô ấy đúng giờ. Tôi nhanh chóng mở Google và kiểm tra giờ khởi hành từ Sea-Tac. Chuyến bay của cô vẫn đúng tiến độ.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bàn tay mạnh mẽ dịu dàng

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:22

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Một anh chàng đáng mến đã mát-xa lưng cho em. Vâng. Đúng là rất dễ chịu. Ở phòng chờ cũ, em chưa bao giờ thấy phòng spa Jean-Paul ở phòng chờ hạng thường-cho nên, một lần nữa, cảm ơn anh vì nghĩa cử này.

Cái khí gì thế này?

Em không chắc mình còn được phép e-mail khi máy bay cất cánh không, hơn nữa, em cần ngủ thẳng giấc vì thời gian gần đây em ngủ không được ngon.

Mơ đẹp, Ngài Grey, đang nghĩ về anh...

Ana

Có phải cô ấy đang cố gắng để làm cho tôi ghen không? Liệu cô còn có bất kỳ ý tưởng khủng khiếp nào khác dành cho tôi? Cô chỉ mới đi vài giờ, nhưng cô ấy đã cố tình làm cho tôi tức giận. Tại sao cô ấy làm thế với tôi chứ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cứ thường thức đi chừng nào còn có thể

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:25

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi biết em đang cố làm gì và tin tôi đi, em đã thành công. Lần sau em sẽ được bỏ vào và trôi trong một chiếc rọ để mang theo. Hãy tin khi tôi nói rằng được thấy em trong trạng thái đó khiến tôi hân hoan hơn nhiều khi nâng hạng vé cho em.

Rất mong em quay về.

Christian Grey

CEO Phát vào móng Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy trả lời gần như ngay lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đùa sao?

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:30

Đến: Christian Grey

Anh biết đấy-em không biết có phải anh đang đùa-hay nghiêm túc nữa, vì vậy em nghĩ mình nên ở lại Georgia luôn. Rọ là giới hạn cứng với em rồi. Xin lỗi đã làm anh nổi giận.

Làm ơn nói là anh đã tha lỗi cho em.

A.

Tất nhiên là tôi chỉ nói đùa ... một phần thôi. Ít nhất thì cô ấy cũng biết là tôi đang bực. Máy bay của cô nên cất cánh. Sao cô ấy còn e-mail nữa?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đùa thôi

Ngày: 30 tháng 5 2011 22:31

Đến: Anastasia Steele

Sao em vẫn còn gửi e-mail được? Em đang đe dọa mạng sống của tất cả mọi người trên máy bay, kể cả em, bằng việc sử dụng BlackBerry đấy? Tôi thấy như thế là vi phạm một trong các qui tắc.

Christian Grey

CEO Hai cái Phát vào móng, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Và chúng ta đều biết những gì sẽ xảy đến nếu em làm trái các quy tắc, cô Steele. Tôi kiểm tra trang web Sea-Tac cho chuyến khởi hành; máy bay của cô đã cất cánh. Tôi sẽ không được nghe tin gì từ cô trong một thời gian. Với lại, chỉ nhận được những e-mail ít ỏi của cô, làm tâm trạng tôi rất khó chịu. Bỏ dở công việc, tôi đi vào nhà bếp và quyết định rót cho mình một ly, tối nay sẽ là Armagnac.

Taylor ló đầu vào từ lối đi phòng khách.

“Không phải bây giờ,” tôi gầm gừ.

“Vâng, thưa ngài,” anh ta nói, và quay đầu đi về.

Không nên để tâm trạng của mày ảnh hưởng đến các nhân viên, Grey.

Khó chịu với bản thân mình, tôi đi về phía cửa sổ và nhìn ra ngoài đường chân trời Seattle. Tôi nhớ lại lúc cô ấy nằm dưới người tôi, và lý do tại sao mối quan hệ của chúng tôi không tiến triển theo hướng tôi mong muốn.

Tôi hy vọng rằng một khi cô ấy đã có cơ hội để suy nghĩ lại ở Georgia, chắc cô ấy sẽ cho tôi một quyết định đúng đắn chứ?

Lo lắng thổi phồng trong lồng ngực tôi. Tôi nhấp một ngụm rượu và ngồi xuống bên chiếc piano.

93. Chương 16

Thứ ba, ngày 31 tháng 5 năm 2011

Mẹ đi rồi. Không biết đi đâu nữa. Hấn ta đang ở đây. Tiếng giày nện lớn.

Bọn học có những cái khóa bạc. Họ dậm chân. Lớn.

Hấn ta dậm chân. Và hấn ta hét lớn.

Tôi trong tủ đồ của mẹ.

Trốn đi.

Hấn ta sẽ không nghe thấy tôi.

Tôi có thể im lặng. Thật im lặng.

Im lặng vì tôi chẳng ở đây.

“Con khốn nạn!” hấn ta hét. Hấn ta hét vào mặt mẹ tôi. Hấn ta hét vào mặt tôi.

Hấn đánh mẹ. Hấn đánh tôi.

Tôi nghe tiếng sầm cửa. Hấn ta đi rồi.

Và mẹ cũng không còn đây.

Tôi trong tủ quần áo. Lâu, lâu, thật lâu.

Mẹ đâu rồi?

Ánh bình minh le lói khi tôi mở mắt dậy. Đồng hồ báo 5:23. Tôi ngủ chập chờn, cản bởi những giấc mơ khó chịu, và tôi kiệt sức, nhưng tôi quyết định để đi cho một chạy để đánh thức bản thân mình. Khi tôi mặc quần áo thể thao. Cầm điện thoại lên, có một tin nhắn từ Ana.

‘Đáp an toàn đến Savannah. A’

Tốt, cô ấy đến nơi rồi và đã an toàn. Ý nghĩ làm tôi vui vẻ lên hẳn. Tôi nhanh chóng scan e-mail của mình. Chủ đề của tin nhắn cuối cùng của cô ấy: “Ngài có thích làm em sợ?”

Không thể nào. Không đời nào.

Da đầu tôi tê rần rần khi nghĩ về ngưỡng lời cô ấy nói. Hấn cô ấy phải suy nghĩ về nó khi nghỉ ngơi ở Atlanta.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngài có thích làm em sợ?

Ngày 30 tháng 5 năm 2011 06:52 EST

Đến: Christian Grey

Ngài hiểu rõ tôi không thích việc ngài chỉ trả cho tôi thế nào mà. Đúng, là Ngài là người có tiền, nhưng việc đó thật sự làm tôi cảm thấy không hề thoải mái, giống như là ngài bao em vì tình dục vậy. Nhưng dù gì thì, đúng là tốt hơn vé giá rẻ rất nhiều. Vì vậy, cảm ơn anh. Ý em là – em rất thích dịch vụ mát-xa ở Jean Paul. Cậu kỹ thuật viên hình như là người đồng tính. Em đã không nhắc đến điều đó trong email trước vì em muốn khiêu khích anh, bởi anh đã can thiệp vào chuyến đi của em, và em xin lỗi vì chuyện đó. Nhưng giống như mọi khi, anh lại phản ứng thái quá. Anh không nên viết những lời như thế về em – trói và nhét em vào rọ. (Anh nói thật hay chỉ đùa thôi?) Điều đó làm em sợ... anh làm em sợ... Em hoàn toàn bị anh mê hoặc, phải chứng kiến lối sống mà em thậm chí còn không biết là có thể tồn tại trên trái đất này cho đến hồi tuần trước, vậy mà sau đó anh viết cho em những dòng như vậy. Em chỉ muốn hét lên rồi vất chân lên cổ bỏ chạy. Thế nhưng em đã không làm thế bởi em nhớ anh. Em nhớ anh lắm. Em muốn chúng mình cùng hòa thuận với nhau nhưng em rất sợ những tình cảm sâu sắc em dành cho anh lại chính là ngổ cụt mà anh và em đang lao đầu vào. Những gì anh bảo em làm đều đầy nhục cảm và nóng bỏng, em rất tò mò nhưng em cũng sợ anh sẽ làm đau em – cả thể xác lẫn tâm hồn. Sau ba tháng, có thể anh sẽ nói chia tay, khi đó, em đi đâu về đâu? Thế nhưng em lại nghĩ nguy cơ nằm ngay chính ở mối quan hệ của chúng ta. Đây không phải là kiểu quan hệ mà em tưởng tượng mình sẽ có, nhất là ở mỗi tình đầu. Thật là một cú hích lớn về niềm tin trong em. Anh đã đúng khi nói rằng em không có một chút tố chất bẩm sinh nào của Người Phục Tụng... giờ thì em phải đồng tình với anh về điều đó. Em luôn muốn được bên anh và nếu đó là những gì buộc phải làm để ở bên anh, em sẽ cố nhưng nhất định em sẽ gặp rắc rối và kết thúc cuối cùng là những lần ngang lần dọc trên người – mà em không hề muốn điều đó. Em rất hạnh phúc khi anh nói rằng anh cũng sẽ cố hơn nữa. Em chỉ cần nghĩ cái “hơn nữa” đó là vì mình. Đó là một trong những lý do em muốn giữ khoảng cách với anh. Anh luôn làm em bị lóa mắt, vì vậy, rất khó nghĩ được chuyện gì cho rành mạch khi ở bên nhau. Loa đang gọi đến chuyến bay của em rồi. Em phải đi đây. Sau nhé.

Ana của anh.

Cô ấy khiến trách tôi. Lần nữa. Nhưng tôi choáng váng bởi sự chân thực của cô. Nó làm tôi hiểu hơn. Tôi đọc e-mail của cô ấy lần nữa, rồi lần nữa, và cứ như vậy tôi nhìn thật lâu vào dòng “Ana của anh.”

Ana của tôi. Cô ấy mong chúng tôi có thể tiến xa. Cô ấy muốn được bên tôi. Đó là niềm hi vọng đầy Grey.

Tôi đặt điện thoại sang bên, và quyết định đi chạy bộ, để đầu óc tôi thật sáng suốt khi nhấp vào nút, trả lời e-mail đó. Tôi theo lộ trình cũ từ Stewart lên Westlake Avenue rồi vòng sang công viên Deeny, “She Just Likes To Fight” của Four Text vang lên bên tai.

Ana khiến tôi phải suy nghĩ. Bao cô ấy vì tình dục. Như một con diêm. Tôi chưa bao giờ nghĩ theo cách đó. Chỉ cần nghĩ thôi đã làm tôi nổi điên rồi. Điên lên thật đấy. Tôi vòng thêm một vòng nữa quanh công viên, cơn giận làm tôi kích động. Tại sao cô ấy cứ phải nghĩ mình như vậy? Tôi có tiền thì đã sao? Cô ấy chỉ cần làm quen với nó là được. Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện của tôi với cô ấy về đề nghị đi chiếc máy bay GEH, cô ấy đã nói không. Nhưng tóm lại là cô ấy không muốn tôi vì tiền. Nhưng có thật là cô ấy muốn tôi không? Cô nói tôi làm cô lóa mắt. Nhưng, trời ạ, cô ấy có lầm không. Cô ấy mới là người làm tôi lóa mắt theo cái cách mà tôi chưa bao giờ trải qua, và giờ thì cô ấy đã bay đi cách xa tôi ngàn dặm rồi. Tôi phải cảm thấy thế nào đây?

Cô ấy nói đúng. Tôi đang dần đưa cô ấy đến ngổ cụt. Tôi chỉ cần nhìn vào Elliot và cái cách anh ta tiếp cận những cuộc hẹn gió bay như thường thấy thì thấy được ngay sự khác biệt. Vì vậy tôi thấy ở đó sự thân mật nhiều hơn bất kì mối quan hệ vani nào. Và tôi chưa từng làm cô ấy tổn thương về mặt tinh thần hay thể xác – làm sao cô ấy có thể nói vậy? Tôi chỉ muốn thấy được giới hạn của cô ấy, xem cô ấy có thể và không thể chịu đựng được điều gì. Phạt cô ấy, khi cô ấy phạm lỗi ... đúng, nó có thể đau, nhưng không vượt quá những gì cô ấy có thể chịu đựng được. Chúng tôi có thể làm mọi thứ mà tôi muốn làm. Có thể từ từ tập làm quen. Điểm khó khăn là đây. Nếu như cô ấy làm tất cả những gì tôi muốn cô ấy làm, và tôi sẽ phải trấn an cô nhiều hơn và sẽ phải cho cô ấy “nhiều hơn” Nó có thể là gì ... tôi chưa biết. Tôi đã dắt cô đến gặp ba mẹ tôi. Đó đã là nhiều hơn rồi. Và nó cũng không quá khó.

Tôi đi bộ chậm lại quanh công viên để suy nghĩ vấn đề phiền toái nhất trong e-mail của cô ấy. Đó không phải nỗi sợ của cô ấy, mà cô ấy sợ cảm xúc sâu đậm mà cô ấy dành cho tôi.

Điều đó có nghĩa là gì?

Cảm xúc xa lạ đó xâm nhập khoang ngực tôi, khi phổi mình cố lấy lại không khí. Điều đó làm tôi sợ hãi. Tôi sợ mình chèn ép bản thân mình quá, để rồi chỉ cảm thấy sự đau đớn khi gắng sức trong đôi chân và lồng ngực mình. Mồ hôi lạnh chảy dọc lưng tôi.

Đúng. Đừng làm vậy, Grey.

Bình tĩnh kiểm soát mọi thứ nào.

TRỞ LẠI CĂN HỘ, tôi tắm và cạo râu rồi thay đồ. Gail đang trong nhà bếp khi tôi bước dọc theo hành lang về thư phòng.

“Chào buổi sáng, ngài Grey. Cà phê nhé?”

“Vâng.” Tôi nói, không dừng lại. Tôi đang đi làm nhiệm vụ.

Lên bàn ngồi tôi mở iMac lên rồi soạn tin gửi Ana.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cuối cùng thì!

Ngày: 31 tháng 5 năm 211 07:30

Đến: Anastasia Steele.

Anastasia

Tôi thật phiền lòng khi chỉ xa nhau em mới có thể trao đổi với tôi một cách cởi mở và thẳng thắn như vậy. Vì sao khi bên nhau em không thể làm như thế? Đúng là tôi giàu có. Hãy quen với điều đó đi. Sao tôi lại không thể cho em tiền? Chúng ta đã công khai với bố em rằng tôi là bạn trai của em mà, ơn Chúa. Không phải đó là chuyện mà bạn trai cần làm sao?

Còn với tư cách là Người Áp Đặt, tôi mong em chấp nhận sự tiêu tốn của tôi cho em mà không tranh luận bất cứ điều gì. Nhân tiện, hãy kể với mẹ em về tôi. Tôi không biết phải trả lời em thế nào về chuyện em cảm giác mình như gái bao. Tất nhiên em không viết như thế, nhưng em có ý đó. Tôi không biết nên nói hay làm gì để xóa đi cảm giác đó trong em. Tôi chỉ mong em chuẩn bị tốt nhất cho những việc sắp xảy đến. Tôi làm việc như điên để được tiêu tiền vào những nơi tôi cảm thấy hợp lý. Tôi có thể mua cho em những gì em khao khát, Anastasia, và tôi muốn như thế. Hãy xem đó là sự phân chia lại tài sản, nếu em muốn. Hay chỉ đơn giản để em biết rằng tôi chưa và cũng không bao giờ nghĩ về em như cái cách em tự mô tả chính mình và tôi thấy bức bối khi em lại nghĩ về mình như thế. Là một cô gái trong sáng, thông minh và xinh đẹp nhưng em thật sự có vấn đề với sự tự tin và tôi đang bắt đầu nghĩ không biết có nên đặt lịch hẹn cho em gặp bác sĩ Flynn hay không? Tôi xin lỗi đã nổi giận với em. Thật đáng khinh khi có ý nghĩ làm em sợ hãi. Em thật sự nghĩ rằng tôi có thể để em đi đây đi đó trong một cái rọ sao? Trời ạ, tôi đã từng bảo em lấy trực thăng của tôi mà đi cơ mà. Ừ, chuyện cái rọ là tôi đùa đấy, một câu chuyện đùa tẻ nhạt. Tuy nhiên, ý nghĩ trói và bịt miệng em vừa nảy ra trong đầu tôi (đây không phải chuyện đùa – tôi đang nói thật). Tôi có thể nói lỏng cái rọ ra – rọ không là gì với tôi cả.

Tôi biết em không muốn bị bịt mồm – chúng ta đã bàn đến điều đó – và nếu khi nào tôi bịt miệng em, chúng ta sẽ nói chuyện đó sau. Tôi nhận ra là em vẫn chưa nắm được cốt lõi của mối quan hệ áp đặt/phục tùng, chính Người Phục Tùng mới là người có quyền hơn cả. Tức là em đấy. Tôi nhắc lại nhé – em mới là người cầm trịch cuộc chơi. Không phải tôi. Trong nhà thuyền, em đã nói không. Tôi không thể chạm vào em khi em nói không – đó là lý do chúng ta cần thỏa thuận – về những gì em sẽ làm và sẽ không làm. Nếu chúng ta thử và em không thích, chúng ta sẽ điều chỉnh lại thỏa thuận. Là do em – không phải tôi.

Và nếu như em không muốn bị trói, bị nhồi nhét vào miệng, bỏ trong rọ, thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó. Tôi muốn chia sẻ với em cách sống của tôi. Tôi không hề muốn gì hơn thế. Nói thẳng ra, tôi ngưỡng mộ em và hoàn toàn vô tư làm như thế. Tôi làm chuyện đó vì bản thân mình hơn là vì em. Em đã không nhận

ra rằng tôi cũng say đắm em, dù không biết bao nhiêu lần tôi nói đi nói lại điều đó. Tôi không muốn mất em. Tôi lo lắng khi em bay đi cách tôi ba ngàn dặm trong mấy ngày chỉ bởi em không thể suy nghĩ rõ ràng và thông suốt khi ở bên tôi. Chính tôi cũng thế, Anastasia. Mọi lý lẽ của tôi đều vỡ vụn khi chúng ta bên nhau – đó là mức độ tình cảm tôi dành cho em đấy. Tôi hiểu nỗi lo lắng của em. Tôi đã cố tránh xa em; tôi biết em còn non nớt, nhưng nếu tôi biết chính xác em trong sạch đến mức nào, tôi đã không bao giờ đeo đuổi em – và bây giờ em vẫn luôn làm tôi nguôi giận theo cách của riêng em, cách mà chưa từng một ai làm với tôi. Email của em chẳng hạn: Tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, cố hiểu những gì em nói.

Ba tháng chỉ là khoảng thời gian tượng trưng thôi. Chúng ta có thể kéo ra thành sáu tháng hay một năm? Em muốn bao lâu? Thế nào thì làm em vừa lòng? Hãy nói tôi biết. Tôi biết đây thực sự là một cú hích lớn với em về lòng tin. Tôi phải làm cho em tin tưởng tôi nhưng ngược lại, em cũng cần phải cho tôi biết khi nào thì tôi chưa làm được điều đó. Em lúc nào cũng đầy vẻ mạnh mẽ và kín đáo, vì vậy, khi đọc những gì em viết ở đây, tôi chợt nhận ra em ở một góc độ khác. Chúng ta phải hướng dẫn nhau, Anastasia ạ, tôi chỉ nhìn em để cư xử thôi. Em cần thẳng thắn với tôi và chúng ta đều phải tìm cách để những thỏa thuận của chúng ta diễn ra như mong muốn. Em lo lắng rằng em không có tố chất phục tùng. Đúng, có lẽ chuyện đó là đúng. Phải nói thật rằng, lần duy nhất em có thái độ đúng của một Người Phục Tòng là ở trong phòng giải trí. Hình như chỉ có ở đó em mới để tôi được đóng tròn vai trò kiểm soát và cũng chỉ ở đó em mới làm đúng như em được bảo. “mẫu mực” là từ chợt nảy ra trong đầu tôi lúc này. Và tôi cũng chưa bao giờ đánh em lần ngang lần dọc cả. Chỉ đồ ững lên thôi. Bên ngoài phòng giải trí, tôi thích em thách thức tôi. Đó là kinh nghiệm rất lãng mạn và mới mẻ và tôi không mong em thay đổi. Vì vậy được, em ạ, hãy nói tôi biết em muốn nhiều hơn như thế nào. Tôi sẽ cố vượt qua chính mình để cởi mở hơn và sẽ cố để tạo cho em một không gian mà em mong muốn, cũng như sẽ giữ khoảng cách với em khi em ở Georgia. Tôi trông đợi email tiếp theo của em. Trong lúc rảnh rỗi, hãy tận hưởng cuộc sống. Nhưng đừng lâu quá nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn gờ và nhấp một ngụm cà phê lạnh. Giờ thì mày phải chờ, Grey. Xem cô ấy nói gì. Tôi bước vô nhà bếp để xem Gail chuẩn bị gì cho bữa sáng.

TAYLOR ĐANG ĐỢI TÔI TRONG XE đợi đưa tôi đi làm.

“Anh nói gì nói tới qua vậy?” tôi hỏi anh ta.

“Không gì quan trọng thưa ngài.”

“Tốt.” Tôi nói, nhìn ra cửa sổ, cố gắng bỏ Ana và Georgia ra khỏi đầu. Tôi đang xâu xé bỗng dưng một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi. Tôi gọi Andrea.

“Xin chào.”

“Chào buổi sáng ngài Grey.”

“Tôi đang trên đường lên công ty, nhưng cô có thể nói máy với Bill giúp tôi được không?”

“Vâng, thưa ngài.”

Một vài phút sau, Bill được nối máy với tôi.

“Ngài Grey. “

“Có phải người của anh có lựa chọn Georgia là một trong những khu xây dựng nhà máy công nghệ cao không? Savannah, có không?”

“Đúng là chúng tôi có cân nhắc nhưng tôi cũng cần phải kiểm tra lại.”

“Ừ kiểm tra đi rồi báo lại cho tôi.”

“Vâng, thưa ngài. Còn gì dặn dò nữa không ạ?”

“Ừ. Cảm ơn.”

NGÀY CỦA TÔI vùi lấp trong hộp hành. Lâu lâu lại nhìn vào hòm thư nhưng vẫn không có tin gì từ Ana. Tôi tự hỏi liệu cô ấy có bị dọa bởi giọng điệu trong e-mail tôi gửi hay tại cô ấy bận với những thứ khác.

Mà thứ khác là thứ gì?

Tôi không thể nào không nghĩ đến cô ấy. Cả ngày nay tôi trao đổi với Acton qua mail, chấp thuận hay phản đối mấy bộ quần áo mà cô ta chọn cho Ana. Cô nàng trông sẽ thật rạng ngời trong các bộ cánh này, tôi mong là cô nàng sẽ thích. Bill đã xem lại khu đất tiềm năng gần Savannah cho việc xây dựng nhà máy. Ruth thì thắc mắc với ý định đó. Nhưng ít ra thì không phải Detroit.

Elena gọi đến, và chúng tôi quyết định sẽ ăn tối ở tòa Columbia.

“Christian, anh đã quá ủy mị với cô gái đó rồi đấy,” cô ta quở trách.

“Tôi sẽ nói chuyện với cô chiều nay. Giờ thì tôi bận rồi.”

“Anh lúc nào cũng bận bịu.” Cô ta cười lớn. “Hẹn gặp anh mai 8h.”

“Tạm biệt.”

Tại sao những những người phụ nữ trong đời tôi lại ồn ào đến vậy? Elena. Mẹ tôi. Ana ...

Tôi thắc mắc cả trăm lần rằng cô ấy giờ này đang làm gì. Và rồi, cuối cùng, cô ấy cũng hồi âm e-mail của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Dài dòng?

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:08 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, ngài có bút lực mạnh đấy. Em sắp phải đi ăn tối tại câu lạc bộ golf của dượng Bob, và xin nói để anh được biết, em đang trợn mắt khi nghĩ về điều này đấy. Nhưng cả anh và cái vô mông của anh đều đang ở rất xa nên mông em vẫn an toàn, bây giờ. Em yêu bức e-mail của anh. Sẽ hồi âm ngay khi có thể. Em nhớ anh lắm.

Buổi chiều tốt đẹp.

Ana của ngài.

Nó không phải là “không”, và cô ấy nhớ tôi. Tôi cảm thấy yên tâm và thích thú với giọng điệu của cô. Tôi trả lời.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:10

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi bị tiêu đề của e-mail này làm cho phân tâm. Không cần phải nói nó đang an toàn-chỉ bây giờ thôi.

Buổi tối ngon lành nhé, và tôi cũng nhớ em, đặc biệt là mông em và cái miệng thông minh của em.

Buổi chiều của tôi trôi qua rất tẻ nhạt, may mà còn có em và cái trợn mắt của em. Tôi nghĩ chính em là người rất sáng suốt chỉ cho tôi thấy rằng tôi đang bị tiêm nhiễm một thói quen xấu.

Christian Grey

CEO&Người Trợn Mắt Grey Enterprises Holdings, Inc.

Một vài phút sau, thư trả lời của cô ping vào hộp thư của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đang trợn mắt

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:14 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài Grey,

Đừng gửi e-mail cho em nữa. Em đang cố sửa soạn cho bữa tối. Anh đang rất phân tâm đấy, ngay cả khi anh đang ở đầu kia của đất nước. Và vâng-ai sẽ hét mông anh đây khi anh đang trợn mắt?

Ana của anh

Oh, Ana, em đấy.

Luôn luôn như thế.

Tôi nhớ lại lúc cô ấy bảo tôi giữ yên và kéo lông mu của tôi trong khi cô đang ngồi dạng chân trước tôi, hoàn toàn khóa thân. Ý nghĩ ấy thật sự kích thích.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:18

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi vẫn thích tiêu đề của tôi dùng để gửi cho em hơn, bằng những lí do đặc biệt nào đó. May là tôi làm chủ cuộc đời mình và không ai có thể trừng phạt hay khiển trách tôi. Ngoại trừ mẹ tôi, thỉnh thoảng thôi, và Bác sĩ Flynn, tất nhiên rồi. Và cả em nữa.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhíp nhíp những ngón tay xuống bàn, chờ đợi thư trả lời của cô.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Nhục hình... em sao?

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:22 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Em đã từng bao giờ dùng hết can đảm để dùng nhục hình với anh chưa nhỉ, ngài Grey? Em nghĩ anh gán ghép em với ai khác rồi... đó là một việc đáng lo ngại đấy. Em đang sẵn sàng để làm điều đó đây.

Ana của anh

Em. Em khiển trách tôi qua e-mail trong mọi cơ hội và làm thế nào tôi có thể nhầm lẫn em với ai khác bao giờ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mông của em

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:25

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Em dành tất cả thời gian trong việc xuất bản. Tôi có thể kéo khóa váy em lên không?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Cấm trẻ em dưới 17 tuổi

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:28 EST

Đến: Christian Grey

Em sẽ thay anh kéo nó xuống.

Lời nói của cô làm “cậu bé” của tôi cương lên, và tuyên bố “Đi nào”.

Chết tiệt.

Điều này gọi là-cô ấy gọi cái này là gì thế nhỉ? NHỮNG CHỮ CÁI ỒN ÀO.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cẩn thận những gì điều ước...

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:31

Đến: Anastasia Steele

TÔI CŨNG MUỐN THẾ.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Thở dốc

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:33 EST

Đến: Christian Grey

Chậm thôi...

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Rên rỉ

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:35

Đến: Anastasia Steele

Ước gì tôi có ở đó.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Rên rỉ

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:37 EST

Đến: Christian Grey

EM CŨNG ƯỚC THẾ.

Còn ai khác có thể làm tôi kích động thông qua những e-mail như thế này?

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Rên rỉ

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:39 EST

Đến: Christian Grey

Em phải đi.

Để sau nhé, anh yêu.

Tôi cười ngốc nghếch trước những lời cô nói.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Tình trạng đạo văn

Ngày: 31 tháng 5 2011 16:41

Đến: Anastasia Steele

Em đạo lời văn của tôi.

Rồi bỏ tôi chết đứng.

Bữa tối ngon nhé.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Andrea gõ cửa với sơ đồ mới từ Barney cho máy tính bảng năng lượng mặt trời mà chúng tôi đang phát triển. Cô ta giật mình khi thấy tôi tỏ ra vui vẻ với cô. “Cảm ơn, Andrea.”

“Không có gì, ngài Grey.” Cô ta nở một nụ cười tò mò. “Ngài có muốn dùng thêm cà phê không?”

“Tất nhiên rồi.”

“Thêm sữa chứ?”

“Không, cảm ơn.”

NGÀY HÔM NAY CỦA TÔI ĐÃ CẢI THIẾN hết sức. Tôi đã đắm vào chỗ sơ hở của Bastille hai lần trong hai hiệp đấu boxing của chúng tôi. Điều đó chưa bao giờ xảy ra trước đây. Lúc tôi mặc áo khoác vào sau khi tắm, tôi cảm thấy sẵn sàng để đối mặt với Elena và tất cả những câu hỏi của cô.

Taylor xuất hiện. “Ngài có cần tôi lái xe không, thưa ngài?”

“Không cần. Tôi sẽ lấy chiếc R8. “

“Vây được rồi, thưa ngài.”

Trước khi đi, tôi kiểm tra e-mail một lần nữa.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ai là tên đạo văn?

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:18 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài, em nghĩ anh nhận ra nguyên văn câu này là lời của anh Elliot chứ.

Chết đứng chưa?

Ana của anh

Có phải cô ấy đang đùa với tôi không? Một lần nữa?

Và cô ấy là của tôi Ana. Một lần nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Việc đang dở

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:22

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Em về rồi, em vụt bỏ đi nhanh như vậy-khi mọi chuyện đang cực kì thú vị.

Nguyên văn không phải của Elliot đâu. Anh ấy chắc chắn đã cuỗm câu ấy của ai đó.

Bữa tối thế nào?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn nút gửi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Công việc chưa hoàn thành?

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:26 EST

Đến: Christian Grey

Đã ăn tối – Ngài hẳn là vui lắm khi nghe em ăn nhiều đến vậy.

Hứng thú à? Bằng cách nào?

Tôi hài lòng khi cô ấy ăn.

Từ: Christian Steele

Chủ đề: Công việc chưa xong – hẳn rồi.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:30

Đến: Anastasia Steele

Em đang cố ý trở nên trì độn sao? Tôi nghĩ là em vừa nhờ tôi kéo khóa váy em xuống đấy. Và tôi đang rất mong để được làm vậy. Tôi rất hài lòng khi nghe em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ừ thì ... vẫn luôn là cuối tuần.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Đương nhiên là em đã ăn ngon miệng rồi ... Em chỉ không như vậy khi Ngài cứ quần quanh bên cạnh và làm em mất hứng ăn thôi. Và em cũng không tự nhiên trì độn đâu Ngài Grey.

Chắc ngài phải thu xếp chuyện đó bây giờ nhỉ ;)

Cô ấy không muốn ăn khi tôi ở cạnh sao? Thật không tốt chút nào. Và giờ thì cô ấy đang lấy tôi làm trò cười, lần nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không thể đợi

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ ghi nhớ điều đó cô Steele, và tôi sẽ vận dụng nó. Tôi tiếc là tôi đã làm em mất hứng ăn. Tôi tưởng rằng tôi chỉ có khả năng khiêu khích dục tình ở em. Đây lại là một kinh nghiệm và cũng là kinh nghiệm khiến tôi vui nhất.

Mong đợi lần sau.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chơi chữ

Ngày: 31 tháng 5 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Ngài lại đang đùa với từ điển đồng nghĩa sao, thưa ngài?

Tôi suýt bật cười lớn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bị lộ

Ngày: 31 tháng 5 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Cô biết tôi quá rõ, cô Steele.

Tôi đang dùng bữa tối với một người bạn cũ, sau đó sẽ lái xe.

Để sau nhé, em yêu©. (nguyên văn: Later, baby©.)

Tôi thật sự muốn bông đùa với cô nàng nhưng tôi không muốn mình muộn bữa tối. Tôi mà muộn thì Elena sẽ chẳng hài lòng. Tôi tắt máy tính, gom ví và và điện thoại, bấm nút thang máy xuống tầng garage.

CẦU LẠC BỘ MILE HIGH nằm trên tầng áp mái tòa Columbia Tower. Mặt trời dần biến mất sau đỉnh chóp Công viên quốc gia Olympic, bao phủ bầu trời với một sắc cam và hồng huyền ảo, tuyệt đẹp. Ana hẳn sẽ thích quang cảnh này lắm. Tôi nên đưa cô ấy đến đây.

Elena đang ngồi ở bàn trong góc. Cô ấy vẫy tay nhẹ và cười với tôi khi tôi bước vào. NGười phục vụ hộ tống tôi đến bàn ăn, cô ta đứng dậy, chìa má cho tôi.

“Chào, Christian” cô rì rầm.

“Xin chào, Elena. Cô nhìn vẫn tuyệt, như mọi khi.” Tôi hôn lên má cô ta. Cô ta vén mái tóc bạch kim bóng mượt qua một bên, như cái cách mà cô ta thường làm khi cảm thấy sung sức.

“Ngồi đi.” Cô ấy nói. “Anh muốn uống gì?” Ngón tay được sơn kĩ lưỡng của cô ấy vòng qua chai rượu.

“Tôi thấy cô đã bắt đầu với chai Cristal.”

“Ừ thì ... bởi vì, tôi nghĩ chúng ta có thứ cần phải ăn mừng, đúng không?”

“Chúng ta sao?”

“Christian. Bất mí gì đi về cô gái đó.”

“Cho tôi một li Mendocino sauvignon blanc” tôi nói với người phục vụ. Anh ta gật đầu rồi lui đi.

“Sao vậy, không đáng để ăn mừng sao?” Elena nhấp ngụm rượu, nhúng mày nói.

“Tôi không hiểu tại sao cô lại làm to chuyện này vậy?”

“Không phải làm to chuyện. Mà là tò mò. Cô ta bao nhiêu tuổi? Đang làm nghề gì?”

“Cô ấy mới tốt nghiệp thôi.”

“Ồ, hơi trẻ so với cậu nhỉ?”

Tôi nhướn mày “Thật chứ? Cô lại đang chuẩn bị đề cập tới nó nữa đấy à?”

Elena cười.

“Issac như thế nào rồi?” Tôi nhếch mép nói.

Cô ta lại cười nữa. “An phận.” Mắt cô ta ánh lên tinh nghịch.

“Hơi chán cho cô nhỉ?” Giọng tôi khô khốc.

Cô ta cười rồi thở ra. “Anh ta là một thú cưng ngoan. Chúng ta gọi món nhé?”

TRONG KHI ĂN MÓN SÚP CUA, tôi giải tỏa tò mò của Elena.

“Cô ấy tên Anastasia, cô ấy học văn học ở WSU, tôi gặp cô ấy khi cô ấy đến phỏng vấn tôi cho tờ báo sinh viên. Tôi đã đọc diễn văn ở trường đó năm nay.”

“Cô ấy có phải trong đời sống đó không?”

“Chưa hẳn, nhưng tôi mong là có.”

“Wow.”

“Ừ. Giờ thì cô ấy đang trốn đến Georgia để suy nghĩ chuyện đó rồi.”

“Một khoảng cách xa đấy.”

“Tôi biết.” Tôi nhìn xuống tô súp, Tự hỏi giờ này Ana đang làm gì; ngủ, tôi hi vọng là ... một mình. Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp Elena đang nhìn tôi. Châm chú.

“Tôi chưa bao giờ thấy anh như vậy cả.” cô ta nói.

“Ý cô là gì?”

“Anh đã bị phân tán. Nó không phải anh.”

“Nó rõ không?”

Cô ta gạt đầu, ánh mắt dịu lại. “Tôi thấy rõ ràng. Tôi nghĩ cô ấy đã khuấy động thế giới của anh rồi.”

Tôi hít thật sâu, che giấu cảm xúc, tôi nâng ly rượu lên môi.

Nhảy cảm quá, Bà Lincoln.

“Cô nghĩ thế?” Tôi thì thào, sau khi nhấp ngụm rượu.

“Cô ấy rất quyến rũ.”

“Tôi chắc là nó hẳn rất mới lạ. Và tôi cá là cô đang lo rằng cô ấy đang làm gì ở Georgia, cô ấy đang nghĩ gì. Tôi biết cô là người như thế nào mà.”

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Công việc chưa hoàn thành?

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:26 EST

Đến: Christian Grey

Đã ăn tối – Ngại hẳn là vui lắm khi nghe em ăn nhiều đến vậy.

Hứng thú à? Bằng cách nào?

Tôi hài lòng khi cô ấy ăn.

Từ: Christian Steele

Chủ đề: Công việc chưa xong – hân rồi.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:30

Đến: Anastasia Steele

Em đang cố ý trở nên trì độn sao? Tôi nghĩ là em vừa nhờ tôi kéo khóa váy em xuống đấy. Và tôi đang rất mong để được làm vậy. Tôi rất hài lòng khi nghe em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ừ thì ... vẫn luôn là cuối tuần.

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Đương nhiên là em đã ăn ngon miệng rồi ... Em chỉ không như vậy khi Ngài cứ quần quanh bên cạnh và làm em mất hứng ăn thôi. Và em cũng không tự nhiên trì độn đâu Ngài Grey.

Chắc ngài phải thu xếp chuyện đó bây giờ nhỉ ;)

Cô ấy không muốn ăn khi tôi ở cạnh sao? Thật không tốt chút nào. Và giờ thì cô ấy đang lấy tôi làm trò cười, lần nữa.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Không thể đợi

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ ghi nhớ điều đó cô Steel, và tôi sẽ vận dụng nó. Tôi tiếc là tôi đã làm em mất hứng ăn. Tôi tưởng rằng tôi chỉ có khả năng khiêu khích dục tình ở em. Đây lại là một kinh nghiệm và cũng là kinh nghiệm khiến tôi vui nhất.

Mong đợi lần sau.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Chơi chữ

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 22:36 EST

Đến: Christian Grey

Ngài lại đang đùa với từ điển đồng nghĩa sao, thưa ngài?

Tôi suýt bật cười lớn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bị lộ

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 19:40

Đến: Anastasia Steele

Cô biết tôi quá rõ, cô Steele.

Tôi đang dùng bữa tối với một người bạn cũ, sau đó sẽ lái xe.

Đề sau nhé, em yêu©. (nguyên văn: Later, baby©.)

Tôi thật sự muốn bông đùa với cô nàng nhưng tôi không muốn mình muộn bữa tối. Tôi mà muộn thì Elena sẽ chẳng hài lòng. Tôi tắt máy tính, gom ví và và điện thoại, bấm nút thang máy xuống tầng garage.

CẦU LẠC BỘ MILE HIGH nằm trên tầng áp mái tòa Columbia Tower. Mặt trời dần biến mất sau đỉnh chóp Công viên quốc gia Olympic, bao phủ bầu trời với một sắc cam và hồng huyền ảo, tuyệt đẹp. Ana hẳn sẽ thích quang cảnh này lắm. Tôi nên đưa cô ấy đến đây.

Elena đang ngồi ở bàn trong góc. Cô ấy vẫy tay nhẹ và cười với tôi khi tôi bước vào. Người phục vụ hộ tống tôi đến bàn ăn, cô ta đứng dậy, chìa má cho tôi.

“Chào, Christian” cô rì rầm.

“Xin chào, Elena. Cô nhìn vẫn tuyệt, như mọi khi.” Tôi hôn lên má cô ta. Cô ta vén mái tóc bạch kim bóng mượt qua một bên, như cái cách mà cô ta thường làm khi cảm thấy sung sức.

“Ngồi đi.” Cô ấy nói. “Anh muốn uống gì?” Ngón tay được sơn kĩ lưỡng của cô ấy vòng qua chai rượu.

“Tôi thấy cô đã bắt đầu với chai Cristal.”

“Ừ thì ... bởi vì, tôi nghĩ chúng ta có thứ cần phải ăn mừng, đúng không?”

“Chúng ta sao?”

“Christian. Bất mí gì đi về cô gái đó.”

“Cho tôi một ly Mendocino sauvignon blanc” tôi nói với người phục vụ. Anh ta gật đầu rồi lui đi.

“Sao vậy, không đáng để ăn mừng sao?” Elena nhấp ngụm rượu, nhướn mày nói.

“Tôi không hiểu tại sao cô lại làm to chuyện này vậy?”

“Không phải làm to chuyện. Mà là tò mò. Cô ta bao nhiêu tuổi? Đang làm nghề gì?”

“Cô ấy mới tốt nghiệp thôi.”

“Ồ, hơi trẻ so với cậu nhỉ?”

Tôi nhướn mày “Thật chứ? Cô lại đang chuẩn bị đề cập tới nó nữa đấy à?”

Elena cười.

“Issac như thế nào rồi?” Tôi nhếch mép nói.

Cô ta lại cười nữa. “An phận.” Mắt cô ta ánh lên tinh nghịch.

“Hơi chán cho cô nhỉ?” Giọng tôi khô khốc.

Cô ta cười rồi thở ra. “Anh ta là một thú cưng ngoan. Chúng ta gọi món nhé?”

TRONG KHI ĂN MÓN SÚP CUA, tôi giải tỏa tò mò của Elena.

“Cô ấy tên Anastasia, cô ấy học văn học ở WSU, tôi gặp cô ấy khi cô ấy đến phỏng vấn tôi cho tờ báo sinh viên. Tôi đã đọc diễn văn ở trường đó năm nay.”

“Cô ấy có phải trong đời sống đó không?”

“Chưa hẳn, nhưng tôi mong là có.”

“Wow.”

“Ừ. Giờ thì cô ấy đang trốn đến Georgia để suy nghĩ chuyện đó rồi.”

“Một khoảng cách xa đấy.”

“Tôi biết.” Tôi nhìn xuống tô súp, Tự hỏi giờ này Ana đang làm gì; ngủ, tôi hi vọng là ... một mình. Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp Elena đang nhìn tôi. Chăm chú.

“Tôi chưa bao giờ thấy anh như vậy cả.” cô ta nói.

“Ý cô là gì?”

“Anh đã bị phân tán. Nó không phải anh.”

“Nó rõ không?”

Cô ta gật đầu, ánh mắt dịu lại. “Tôi thấy rõ ràng. Tôi nghĩ cô ấy đã khuấy động thế giới của anh rồi.”

Tôi hít thật sâu, che giấu cảm xúc, tôi nâng ly rượu lên môi.

Nhảy cảm quá, Bà Lincoln.

“Cô nghĩ thế?” Tôi thì thào, sau khi nhấp ngụm rượu.

“Cô ấy rất quyến rũ.”

“Tôi chắc là nó hẳn rất mới lạ. Và tôi cá là anh đang lo rằng cô ấy đang làm gì ở Georgia, cô ấy đang nghĩ gì. Tôi biết anh là người như thế nào mà.”

“Vâng, tôi muốn cô ấy có được quyết định đúng đắn.”

“Anh nên đi và gặp cô ấy.”

“Hả?”

“Đi gặp cô ấy.”

“Thật chứ?”

“Nếu như cô ấy vẫn chưa quyết định. Đi mà quyến rũ cô ấy.”

Tôi khịt mũi chế nhạo.

“Christian.” Cô ta cau có. “Khi anh khao khát muốn có được gì đó, anh nên luôn theo đuổi nó và rồi phần thắng luôn thuộc về anh thôi. Anh hiểu rõ điều đó mà. Anh luôn tiêu cực với bản thân mình. Điều này luôn làm tôi nổi điên.

Tôi thở dài. “Tôi không chắc nữa.”

“Cô gái bé bỏng tội nghiệp hẳn đang chán rớt nước mắt. Đi đi. Anh sẽ có câu trả lời. Nếu là không, anh có thể tiếp tục bước đi, còn nếu là có, anh có thể thoải mái hưởng thụ cùng cô ấy.”

“Thứ sáu cô ấy sẽ quay về.”

“Phải biết tóm thời cơ, cưng à.”

“Cô ấy đã nói cô ấy nhớ tôi.”

“Thì vậy đó.” Mắt cô ta sáng lên chắc chắn.

“Tôi sẽ nghĩ về điều đó. Thêm sâm panh không?”

“Vâng.” Cô ta nói và nữ tính cười với tôi.

LÁI XE QUAY VỀ ESCALA, tôi suy nghĩ về lời khuyên của Elena. Tôi nên đi gặp Ana. Cô ấy nói cô ấy nhớ tôi ... máy bay vẫn còn trống.

Về đến nhà tôi xem lại e-mail cuối cùng của cô ấy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bạn ăn tối phù hợp

Ngày: 31 tháng 5 năm 2011 23:58 EST

Đến: Christian Grey

Tôi mong ngài cùng bạn có một bữa tối thật vui vẻ.

Ana

p/s: Đó có phải là Quý bà Robinson?

Khỉ thật

Đây là một cái cớ hoàn hảo. Đây có lẽ cần một câu trả lời bằng người thật. Tôi gọi Taylor rồi nói anh ta rằng tôi cần Stephan và đội Gulfs vào sáng mai.

“Vâng thưa ngài Grey. Ngài đi đâu vậy ạ?”

“Chúng ta sẽ đi Savannah.”

“Vâng, thưa ngài.” Anh ta nói, trong giọng hàm chứa sự ngạc nhiên.

94. Chương 17

CHƯƠNG 17

Thứ tư, ngày 1 tháng 6 năm 2011

Quả là một buổi sáng thú vị. Chúng tôi rời khỏi Boeing Field vào 11:30 PST; Stephan bay cùng với cơ phó, Jill Beighley, và chúng dự tính là sẽ đáp đến Georgia khoảng 19:30 EST.

Bill đã sắp xếp cuộc gặp gỡ với Hội đồng tái phát triển Savannah Brownfield vào ngày mai, tôi phải gặp họ vào buổi gặp mặt chiều nay. Vậy nên Anastasia có bị chiếm dụng hay không muốn gặp tôi thì chuyến đi này cũng không hẳn là tốn công vô ích.

Yeah, yeah. Huyền hoặc mày vậy đi Grey.

Taylor mang cho tôi ít đồ ăn nhẹ cho bữa trưa, rồi quay qua sắp xếp mấy thứ giấy tờ hỗn độn, và còn tôi thì có cả đồng thứ để đọc qua. Phần duy nhất của chương trình là tôi vẫn chưa sắp xếp được để gặp Ana. Tôi sẽ sắp xếp lại xem thế nào khi đến Savannah; tôi mong là sẽ có nguồn cảm hứng nào đó đến với mình khi ngồi trên máy bay.

Tôi chải tay mình qua tóc, lần đầu tiên trong chuyến đi dài, tôi dựa ra sau, lơ mơ cảm nhận chiếc G550 bay qua ba mươi ngàn feet đến Savannah. Tiếng lầm lầm của động cơ nghe nhẹ nhàng và tôi mệt mỏi. Quá mệt mỏi.

Đó có thể là một cơn ác mộng, Grey. Tôi không biết tại sao mình lại cảm thấy tệ thời khắc này. Tôi nhắm mắt lại.

“Anh sẽ phải như vậy khi ở cùng tôi. Hiểu chứ?”

“Vâng, thưa bà*.” (nguyên văn: “Yes, Ma’am”)

Cô ta lướt ngón tay với móng tay dài được sơn kỹ vòng quanh ngực tôi. Tôi rùng mình, ép người vào chỗ tựa sau lưng, bóng tối cứ thế tỏa vẫy, đốt cháy làn da tôi bằng sự động chạm của cô ta. Nhưng tôi không thể kêu lên.

Tôi không dám.

“Nếu biểu hiện tốt, tôi sẽ để anh đến. Trong miệng tôi.” <http://tuyetnhultn.wordpress.com>

Mẹ kiếp.

“Nhưng chưa được đâu. Chúng ta còn nhiều việc cần làm trước.”

Móng tay của cô ta nhấn sâu vào da tôi, từ xương ức dần xuống rốn. Tôi muốn thét lớn.

Cô ta tóm lấy mặt tôi, đè ép tôi mở miệng, và hôn tôi.

Lưỡi của cô ta đòi hỏi và ướt át.

Cô ta múa may cái roi da*.(nguyên văn: flogger: là cái nè:)

Và tôi biết nó sẽ rất khó khăn để chịu được. Nhưng tôi nhìn phần thưởng của mình. Miệng của cô ta.

Cái quất đầu tiên, da tôi rộp đỏ lên, tôi tiếp nhận sự đau đớn và endorphin* chạy dọc cơ thể mình. (*chú thích: một nhóm hormone sinh dục, có tác động sinh lý. Nó là một chuỗi axit amin gây tê cơ quan cảm thụ, có gì sai sót bỏ qua cho J)

“Ngài Grey, chúng ta sẽ hạ cánh trong vòng 20’ nữa.” Taylor thông báo, lay tôi tỉnh dậy. “Ngài ổn không thưa ngài?”

“Yeah, ổn. Cảm ơn anh.”

“Ngài uống chút nước không?”

“Vâng.” Tôi hít một hơi thật sâu để bình ổn nhịp tim của mình, và Taylor đưa tôi một cốc nước lạnh. Tôi nhấp một ngụm, mừng là chỉ có Taylor ở đây thôi. Tôi không thường mơ về những ngày với Lincoln.

Bên ngoài, bầu trời xanh, những đám mây rải rác bay, hồng lên bởi ánh mặt trời chiều. Ánh sáng ở trên đây thật đẹp. Vâng óng. Yên tĩnh. Mặt trời đang dần lặn đi, phản chiếu trên những đám mây tĩnh. Trong khắc, tôi muốn mình được trên chiếc tàu lượn* của mình. Tôi cá là quang cảnh sẽ siêu tuyệt vời.” *nguyên văn: Sailplane: là cái này

Đúng rồi.

Đó là điều tôi nên làm: đưa Ana đi tàu bay. Đó được coi là ‘nhiều hơn’ rồi chứ.

“Taylor.”

“Vâng thưa ngài”

“Tôi muốn đưa Ana đi tàu bay ở Georgia – khoảng hoàng hôn chiều mai, nếu chúng ta có thể tìm được chỗ nào để bay. Sau đó thì cũng được không sao.” Nếu trễ hơn thì tôi phải dời cuộc họp.

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Đừng lo về giá thành.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Cảm ơn anh.”

Giờ tôi chỉ cần gọi báo Ana thôi.

CÓ HAI CHIẾC XE CHỜ CHÚNG TÔI, khi chiếc G550 đáp xuống đường băng gần ga Signature Flight Support ở sân bay. Taylor và tôi bước ra trong hơi nóng ngọt ngào.

Trời ạ, nó nhóp nhép, ngay cả thời điểm này. Người đại diện đưa cho Taylor cả hai chùm chìa khóa. Tôi nhướn mày với anh ta. “Ford Mustang?”

“Đó là những gì mà tôi có thể tìm được trong khoảng thời gian gấp rút thưa ngài.” Anh ta luống cuống nói.

“Ít ra thì nó mới trần. Nhưng trong cái thời tiết này tôi ước rằng nó là chiếc AC”

“Lê ra nên có đầy đủ mọi thứ thưa ngài.”

“Tốt. Cảm ơn anh.” Tôi lấy chìa khóa từ tay anh ta, lấy túi đeo của mình, để lại anh ta với đồng hồ còn lại trên máy bay. Tôi bắt tay Stephan và Beighley, cảm ơn họ vì chuyến bay thật êm ái. Lên xe, tôi lái ra khỏi sân bay đi Savannah, lắng nghe giọng của Bruce qua hệ thống phát của xe.

ANDREA ĐÃ ĐẶT PHÒNG CHO TÔI Ở KHÁCH SẠN BOHEMIAN, ở đây tôi có thể nhìn ra dòng sông Savannah. Trời đã hơi súp tối và quang cảnh ngoài ban công thật tuyệt vời: dòng sông rực rỡ, phản chiếu hình ảnh những đám mây bay trên bầu trời, các ánh đèn trên cầu treo và bến cảng. Bầu trời vẫn còn sáng chói, màu sắc bóng mờ từ tím thẫm thành hồng nhạt.

Nhưng tôi thì không có thời gian để tận hưởng khung cảnh tuyệt đẹp này. Tôi mở máy laptop, mở điều hòa, và gọi cho Ró cập nhật tình hình.

“Tại sao lại tự nhiên hứng thú với Georgia hả Christian?”

“Chuyện cá nhân.”

Cô ta giận dữ trong điện thoại. “Kể từ khi nào mà anh lại để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến công việc vậy hả?”

Từ khi tôi gặp Ana.

“Tôi không thích Detroit,” tôi đáp.

“Okay.” Cô ta gắt lại.

“Lát nữa tôi có cuộc hẹn uống rượu với bên giao liên Savannah Brownfield” tôi nói thêm, cố gắng trấn tĩnh cô ta.

“Sao cũng được, Christian. Còn có vài thứ mà chúng ta cần phải bàn đây. Các viện trợ đã đến Rotterdam rồi. Anh vẫn còn muốn tiến hành chứ?”

“Ừ. Giải quyết cho xong đi. Tôi đã thực hiện một cam kết tại buổi ra mắt kết thúc nạn đói nghèo toàn cầu. Điều này cần phải thực hiện trước khi tôi có thể đối mặt với ủy ban đó một lần nữa. ”

“Okay, có ý tưởng gì về vụ mua lại các nhà xuất bản không?”

“Chưa có gì chắc chắn.”

“Tôi nghĩ SIP có tiềm năng đấy.”

“Yeah, có lẽ vậy. Hãy để tôi suy nghĩ thêm về việc này.”

“Tôi đi gặp Marco bàn vụ Lucas Woods đây.”

“Okay, có gì thì cho tôi biết nhé.”

“Vâng. Tạm biệt.”

Tôi đang tránh thứ mà không thể tránh được. Tôi biết điều đó. Nhưng tôi quyết định là nên liên lạc với cô Steele qua e-mail hay điện thoại thôi, tôi vẫn chưa quyết cách nào cả với cái bụng rỗng – nên tôi gọi thức ăn. Trong khi chờ thì Andrea nhắn tin báo tôi rằng buổi hẹn chè nước chiều nay bị hủy. Chuyện đó ổn thôi. Tôi sẽ gặp họ sáng mai, và chẳng thể đưa Ana đi tàu bay được. Trước khi phục vụ phòng đến. Taylor gọi điện thoại cho tôi.

“Ngài Grey.”

“Taylor. Anh đã check-in cho tôi chưa?”

“Rồi thưa ngài. Một chút nữa hành lý của ngài sẽ lên đến phòng.”

“Tốt.”

“Hiệp hội bay Brunswick có một chiếc tàu lượn trống. Tôi đã nhờ Andrea gửi fax thông tin bay của ngài qua đó. Một khi các thủ tục giấy tờ được ký, mọi chuyện sẽ theo như kế hoạch.”

“Tốt.”

“Họ hoạt động liên tục từ 6 giờ sáng.”

“Quá tốt. Lo liệu mọi chuyện ổn thỏa nhé. Và gửi tôi địa chỉ.”

“Vâng, sẽ làm thưa ngài.”

Có tiếng gõ cửa – hành lí của tôi và phục vụ phòng lên cùng lúc. Thức ăn cực kì thơm: Cà xanh chiên và tôm và bột kiều mạch. Ở thì tôi đang ở miền Nam. Trong khi ăn tôi ngẫm lại kế hoạch của mình với Ana. Tôi có thể ghé qua chỗ mẹ cô ấy vào bữa sáng. Mang theo bánh mỳ. Rồi đưa cô ấy đi tàu bay. Đó có thể là kế hoạch tốt nhất. Cô ấy đã không liên lạc gì cả ngày nay rồi, nên tôi nghĩ cô ấy có lẽ đang giận. Tôi đọc lại tin nhắn cuối cùng của cô ấy sau khi ăn xong bữa tối.

Cô ấy có vấn đề gì với Elena vậy không biết. Cô ấy đâu có hiểu được mối quan hệ giữa hai người chúng tôi. Chuyện giữa chúng tôi đã diễn ra quá lâu rồi và giờ thì chúng tôi là bạn. Cô ấy chả có lí do gì để nổi giận với tôi cả?

Có tiếng gõ cửa. Là Taylor.

“Chào ngài. Hải lòng với căn phòng chứ ạ?”

“Vâng, nó ổn.”

“Tôi nhận được giấy tờ từ bên Hiệp hội đây ạ.”

Tôi scan hợp đồng thuê. Nó nhìn ổn, tôi kí rồi đưa lại cho anh ta. “Mai tôi sẽ tự đi. Gặp anh ở đó được không?”

“Tôi sẽ báo cho anh nếu có gì thay đổi.”

“Tôi có nên dỡ đồ của ngài không?”

“Vâng. Cảm ơn anh.”

Anh ta gạt đầu rồi mang hành lí của tôi vào phòng ngủ.

Tôi hồi hộp, và tôi cần phải suy nghĩ điều gì đó để nói với Ana. Nhìn đồng hồ; 20:09. Tôi đã để muộn thế này rồi. Có lẽ tôi nên đi uống cái gì đó nhanh nhanh trước. Tôi để Taylor lại và đi ra quầy bar của khách sạn trước khi gọi điện thoại cho Ros lần nữa và viết cho Ana. Bar tầng thượng rất đông, nhưng tôi tìm được chỗ cuối quầy và gọi một cốc bia. Tôi quét mắt sang quầy bar, tránh ánh mắt của hai cô ả ngồi cạnh ... một thân ảnh bắt lấy sự chú ý của tôi: mái tóc rối màu gỗ khúch xạ lại ánh sáng.

Là Ana. Khỉ.

Cô ấy quay lưng lại, ngồi đối diện với một người phụ nữ chắc hẳn là mẹ cô. Hai người đó thật sự giống nhau.

Chuyện này lạ thật đấy.

Họ đang uống gin* ... Chúa ơi (*rượu trắng)

Tôi sững người nhìn họ. Họ đang uống cocktails – Cosmopolitans. Mẹ cô ấy đẹp: như Ana, nhưng lớn tuổi hơn; với mái tóc dài sẫm màu, và màu mắt xanh của Ana. Bà ấy có cái phóng túng trên phong thái ... bà ấy ăn mặc như vậy hẳn là vì đang đi chơi cùng cô gái trẻ, đẹp của mình.

Điều này là vô giá. Phải nắm bắt cơ hội, Grey.

Tôi móc điện thoại ra, giờ là giờ để nhắn tin cho nàng. Chuyện này thú vị đây. Tôi phải thử xem phản ứng của cô ấy như thế nào.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người cùng ăn tối.

Ngày: 1 tháng 6 năm 2011 21:40 EST

Đến: Anastasia Steele

Đúng là tôi đã ăn tối với quý bà Robinson, nhưng cô ta chỉ là người bạn cũ thôi, Anastasia.

Mong rằng sẽ sớm gặp lại em. Tôi nhớ em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises, Holdings, Inc.

Mẹ cô ấy nhìn có vẻ sốt sắng; có lẽ là vì lo lắng cho con gái của mình, hoặc là bà ấy muốn moi thông tin từ cô ấy. Chúc may mắn, bà Adams.

Và trong lúc đó, tôi thacsws mắc rằng liệu họ đang nói chuyện về tôi. Mẹ cô ấy đứng dậy, có vẻ như bà ấy đi toilet. Ana lấy ví, tìm điện thoại.

Bắt đầu rồi đây.

Cô ấy bắt đầu đọc, vai gập lại, các ngón tay cong lại gõ gõ lên bàn. Cô ấy bắt đầu gõ phím thật nhanh. Tôi không thể thấy rõ mặt cô ấy, thật thất vọng, nhưng tôi không nghĩ cô ấy ấn tượng với mấy lời tôi vừa nhắn. lát sau cô bỏ điện thoại lên bàn chán nản.

Không tốt rồi.

Mẹ cô ấy quay trở lại và gọi phục vụ cho thêm thức uống. Tôi tự hỏi họ đã uống bao nhiêu rồi. Tôi kiểm tra điện thoại, chắc hẳn là phải có hồi âm từ cô.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ăn cùng người bạn CŨ

Ngày: 1 tháng 6 năm 2011 21:42 EST

Đến: Christian Grey

Bà ta không phải chỉ là một người bạn cũ.

Bà ta đã tìm được chàng trai trẻ tội nghiệp để cắm răng nanh vào chưa?

Có phải anh đã quá già với bà ta? Đó có phải là lí do mà hai người kết thúc?

Cái gì vậy? Vừa đọc máu tôi vừa sôi. Issac cũng đã hơn 26. Như tôi thôi. Soa mà cô ấy dám? CỐ phải là lời do rượu nói?

Đến giờ tuyên bố với cô ấy rồi, Grey.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Cần thận ...

Ngày: 1 tháng 6 năm 2011 21:45 EST

Đến: Anastasia Steele

Đây không phải là vấn đề mà tôi muốn bàn bạc qua e-mail

Em đã uống bao nhiêu li Cosmopolitans rồi?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy nhìn chăm chăm vào điện thoại rồi ngồi bật dậy, nhìn quanh căn phòng.

Giờ chơi tới rồi.

Tôi đặt 10 đô lên bàn rồi bước đến chỗ họ.

Mắt chạm nhau. Cô ấy xanh mặt – sốc, tôi nghĩ thế – và tôi không biết cô ấy sẽ chào tôi như thế nào, hay làm soa mà tôi có thể không chế mình khi cô ấy nhắc gì đó đến Elena.

Cô ấy vén tóc ra sau tai với tay còn lại. Tôi chắc đó là biểu hiện của sự lo lắng. “Chào anh.” Cô ấy nói, giọng ghen ắng.

“Chào em” Tôi cúi xuống và hôn lên má cô. Mùi hương của cô siêu tuyệt vời, và ngay cả khi môi tôi lướt qua làn da, cô ấy liền trở nên căng thẳng. Cô ấy nhìn rất đáng yêu; da hơi bắt nắng và không mặc áo lót. Ngực cô căng lên dưới chiếc áo lụa của cô và nằm ẩn dưới mái tóc dài của cô.

Và cho dù cô ấy có đang giận dữ, tôi vẫn rất vui khi gặp cô ấy. Tôi đã rất nhớ cô ấy.

“Christian, đây là mẹ em, Carla.” Ana vung tay về phía mẹ mình.

“Bà Adams, rất hân hạnh khi gặp bà.”

Mẹ cô ta nhìn tôi từ đầu đến chân.

Khỉ thật! Bà ấy đang đánh giá tôi. Tốt nhất là nên lơ đi, Grey.

Sau một cái dừng lại lâu-hơn-đáng-có, bà ấy chìa tay ra bắt tay tôi. “Christian.”

“Anh đang làm gì ở đây vậy?” Ana hỏi, giọng vẻ buộc tội.

“Tôi đến để gặp em, đương nhiên. Tôi ở khách sạn này.”

“Anh ở đây?” Cô ấy thở thê.

Đúng, đến tôi còn thấy hơi khó tin nữa là đằng khác. “Ừ thì, hôm qua em nói ước gì tôi ở đây.” Tôi đang cố đoán phản ứng của cô ấy. Từ nãy đến giờ là gồm: sốt ruột lo lắng, căng thẳng, giọng trách móc, và gượng gạo. Không hề tốt. “Vì thỏa mãn cả hai thôi, Cô Steele.” Tôi ngây ngô nói, hi vọng trấn an được cô ấy.

“Cháu ngồi uống gì đó cùng mẹ con bác không, Christian?” bà Adams hiền hậu nói, rồi nháy mắt với tôi. Tôi cần thứ gì đó nặng đo hơn bia. “Cho tôi gin và tonic.” Tôi nói với người phục vụ. “Hendrick’s nếu anh có hoặc Bombay Sapphire. Nếu là Hendrick’s thì dùng kèm với dưa leo còn Bombay thì dùng với chanh.”

“Và thêm hai li Cosmos.” Ana nói rồi nhìn tôi lo lắng.

Cô ấy lo sợ là đúng. Tôi nghĩ là hôm nay cô ấy đã uống đủ rồi.

“Ngồi đi Christian.”

“Cảm ơn, bác Adams.”

Tôi ngồi xuống kế bên Ana.

“Vậy là anh chỉ tình cờ đến ở nơi mẹ con em uống rượu thôi à?” Cô ấy căng thẳng nói.

“Hay là em chỉ tình cờ đến nơi mà tôi đang nghỉ lại? Tôi chỉ mới ăn tối xong thôi rồi đến đây và gặp được em. Tôi đang phân tâm nghĩ về e-mail của em.” – tôi nhìn xoáy vào mắt cô – “và ngược mắt dậy thì thấy em ở đây. Khá trùng hợp, nhỉ?”

Ana bối rối. “Mẹ cùng em đi mua sắm sáng nay, rồi ở bờ biển trưa nay. Rồi hai mẹ con quyết định đi uống vài li vài li vào buổi tối.” Cô ấy nói nhanh như thể đang biện minh cho hành động đi uống ở quầy bar với mẹ mình vậy.

“Em đã mua cái áo này à?” Tôi hỏi. Cô ấy nhìn thật sự rất đẹp. Tôi đã có một sự lựa chọn quá đúng đắn – màu đá quý – cho những bộ cánh mà Acton chọn cho cô ấy; áo lót của cô sẽ là màu xanh ngọc lục bảo. “Màu này rất hợp với em. Và em đã rám nắng rồi, rất xinh.” Hai má cô ấy hồng lên, môi nhếch lên bởi lời khen ngợi từ tôi. “Tôi đã định sẽ ghé thăm em vào ngày mai. Nhưng giờ em đã ở đây rồi.” Tôi cầm tay cô ấy lên, vì tôi muốn chạm vào cô ấy, siết nhẹ. Chạm rãi tôi vân vê những khớp tay cô với ngón cái, hơi thở của cô ấy bắt đầu biến động.

Đúng rồi, Ana, cảm nhận đi em.

Đừng giận dữ tôi.

Mắt tôi và cô ấy chạm nhau và tôi nở một nụ cười yêu chiều với cô.

“Tôi nghĩ rằng mình sẽ làm em ngạc nhiên. Nhưng như mọi khi, Anastasia, em đã làm tôi ngạc nhiên vì đã ở đây. Tôi không gmuoons quấy rầy thời gian riêng tư của em với mẹ. Tôi sẽ chỉ uống một tí thức uống nhẹ

thôi rồi sẽ lên phòng. Tôi còn một số việc cần làm nữa.” Tôi cưỡng lại muốn hôn lên những đốt tay cô.” Tôi không biết liệu cô ấy có nói gì với mẹ cô về tôi.

“Christian, thật vui khi gặp cháu. Ana đã kể rất nhiều về cháu,” Bà Adams nói, với nụ cười ấm áp trên môi.

“Thật không?” Tôi nhìn Ana người nào đó đang đỏ mặt.

Kể nhiều sao?

Tin tốt đây.

Người phục vụ mang thức uống đặt trước mặt tôi.

“Là Hendrick’s thưa ngài.”

“Cảm ơn.”

Rồi anh ta đặt 2 li Cosmo của Ana và mẹ cô ấy lên bàn.

“Cháu ở Georgia bao lâu, Christian?” mẹ của cô ấy hỏi.

“Đến thứ sáu bác Adams ạ”.

“Tối mai cháu đến ăn tối với cả nhà nhé? Và gọi bác là Carla được rồi”.

“Cháu rất hân hạnh, thưa bác Carla”.

“Tốt quá”, bà ấy nói. “Giờ cáo lỗi nhé, bác phải qua nhà vệ sinh một lát”. Không phải bà ấy vừa bước ra từ nhà vệ sinh sao?

Tôi đứng lên khi bà ấy đi khỏi, sau đó một lần nữa phải đối mặt với cơn thịnh nộ của cô Steele. Tôi nắm lấy tay cô ấy lần nữa. “Vây là em bức tức vì tôi đi ăn tối với bạn cũ”. Tôi hôn từng lông tay của cô.

“Vâng”. Cô ấy cộc lốc.

Cô ấy đang ghen sao?

“Chuyện quan hệ của chúng tôi qua rất lâu rồi, Anastasia à. Giờ tôi không ham muốn ai khác ngoài em. Điều đó đã đủ trả lời thắc mắc cho em chưa?”

“Em tưởng tượng bà ấy là mẹ mình, Christian à”.

Da đầu tôi ngứa râm ran lên vì sốc. “Thành kiến nặng nề quá. Không phải thế đâu”. Tôi buông tay cô ra trong thất vọng.

“Rồi sau đó thì sao?” cô bật lại, nhướn cái cằm bướng bỉnh của cô ra. Có phải đó là lời của thức uống của cô?

Cô tiếp tục, “Bà ấy đã lợi dụng một cậu bé mười lăm tuổi nhạy cảm. Nếu anh là một bé gái mười lăm tuổi và bà Robinson là ông Robison, cưỡng ép anh vào kiểu quan hệ BDSM, anh có thấy bình thường không? Giả dụ chuyện xảy ra với Mia chẳng hạn, anh nói xem?”

Ôi, bây giờ cô ấy thật vô lý. “Ana, chuyện không phải như thế đâu?”

Mắt cô lóe lên. Cô ấy thật sự tức giận. Tại sao vậy? Không có chuyện gì làm với cô ấy. Nhưng tôi không muốn một cuộc tranh luận bùng nổ ở đây, ngay trong quán bar. Tôi dịu giọng lại. “Thế này, tôi không nhìn sự việc theo hướng đó. Bà ấy không làm gì tệ hại cả. Đó là những gì tôi từng muốn”. Chúa ơi. Tôi có thể chết ngay lập tức nếu không có Elena. Tôi đang đấu tranh để kiểm soát cơn nóng giận.

Trán cô ấy nhăn lại. “Em không hiểu”.

Kiểm chế cô ấy lại Grey.

“Anastasia, mẹ em sắp quay lại ngay đây. Tôi thấy không thoải mái khi nói những chuyện này ở đây. Có lẽ để sau vậy. Nếu em không muốn tôi ở đây, máy bay của tôi vẫn đang đợi ở Hilton Head đây. Tôi có thể đi ngay”.

Biểu hiện của cô thay đổi thành sự hốt hoảng. “Ôi không – xin anh đừng đi. Em mừng không biết từng nào khi anh ở đây”, cô nhanh chóng nói thêm.

Mừng? Có thể cô ấy đang nói dối tôi.

“Em chỉ đang cố làm anh hiểu em”, cô nói. “Em tức giận chính mình vì em đã rời đi và để anh ăn tối với bà ấy. Hãy thử nghĩ xem anh sẽ thế nào nếu em lớn vồn đầu đó quanh José. Mà José chỉ là bạn thôi. Em đâu có quan hệ gì sâu sắc với cậu ấy. Trong khi anh và bà ta...”

“Em ghen à?”

Làm thế nào để tôi cho cô ấy nhận ra rằng tôi và Elena chỉ là bạn? Không, không việc gì phải ghen về chuyện đó. Rõ ràng, cô Steele muốn sở hữu tôi.

Và tôi mất một chút thời gian để nhận ra rằng mình thích điều đó.

“Vâng, em tức giận về những gì bà ta đã làm với anh”, cô tiếp tục.

“Anastasia, bà ấy chỉ giúp đỡ tôi thôi. Đó là tất cả những gì tôi muốn nói. Còn về cơn ghen của em, thử đặt em vào địa vị của tôi mà xem. Suốt bảy năm nay, chưa khi nào tôi phải giải thích việc mình làm cho bất kỳ ai. Không một ai. Tôi làm gì tôi thích, Anastasia ạ. Tôi hài lòng với sự độc lập của mình. Tôi không đi gặp bà Robinson để trêu tức em. Tôi đến đó chỉ để ăn tối bây giờ và cả sau này. Bà ấy là bạn và còn là đối tác làm ăn”.

Đôi mắt cô mở to.

Ôi. Không phải tôi đã đề cập đến điều đó chứ?

Tại sao tôi lại đề cập đến điều đó? Nó không liên quan đến cô ấy.

“Ừ, chúng tôi là đối tác kinh doanh. Chuyện quan hệ kia đã chấm dứt lâu rồi. Hàng bao nhiêu năm nay rồi”. “Sao lại kết thúc?”

“Chồng bà ấy phát hiện. Chúng ta có thể nói chuyện đó vào lúc khác không – đầu đó riêng tư một chút”. “Em không biết sao lúc nào anh cũng thuyết phục em rằng bà ấy không phải là con yêu râu xanh”.

Mẹ kiếp, Ana! Đủ rồi!

“Tôi không nghĩ về bà ấy theo cách đó. Chưa bao giờ. Đến đây là đủ rồi”. Tôi gặm gừ. “Anh yêu bà ấy à?”

Cái gì cơ?

“Hai đứa nói chuyện thế nào rồi?” Carla trở lại. Ana buộc nở một nụ cười mà làm dạ dày tôi xoắn lên. “Vui, mẹ ạ”.

Tôi đã yêu Elena?

Tôi nhấp một ngụm rượu. Tôi vô cùng tôn thờ bà ấy... nhưng tôi đã yêu bà ấy đúng không? Thật là một câu hỏi vô lý. Tôi không biết gì về tình yêu lãng mạn. Đó là trái tim và hoa khốn kiếp mà cô ấy muốn. Những cuốn tiểu thuyết thế kỷ XIX cô đọc đã lấp đầy đầu cô những điều vô nghĩa.

Tôi có đủ rồi.

“Thưa bác, đến lúc phải để bác và em nói chuyện tiếp. Cho phép cháu được thanh toán bữa nay ạ, phòng 612. Tôi sẽ gọi em sáng mai, Anastasia. Mai nhé, bác Carla”.

“Chà, thật hay khi nghe ai đó gọi đầy đủ tên mình”.

“Người đẹp tên cũng đẹp ạ”. Tôi bắt tay với Carla, chân thành với lời khen nhưng không phải với nụ cười trên mặt tôi.

Ana im lặng, nài xin tôi với một cái nhìn nhưng tôi lơ đi. Tôi hôn lên má cô. “Để sau nhé, em yêu”, tôi thì thầm vào tai cô, sau đó quay lưng và đi qua quầy bar và trở lại phòng mình.

Cô gái đó khiêu khích tôi không giống bất cứ ai trước kia.

Và cô ấy tức giận với ôi; có lẽ cô đang tới chu kỳ. Cô đã nói chu kỳ của cô sẽ đến trong tuần này.

Tôi xông vào phòng mình, đóng sầm cửa, và đi thẳng về phía ban công. Bên ngoài thật ẩm áp, tôi hít một hơi thật sâu, hít vào mùi hương mặn cay nồng của dòng sông. Màn đêm đã buông xuống, dòng sông mang màu mực đen, như màu trời... giống như tâm trạng của tôi. Tôi thậm chí còn không thể bàn bạc được về buổi bay lượn ngày mai. Tôi chống tay lên thanh vịn ban công. Những ngọn đèn trên bờ và cây cầu làm cho khung cảnh trở nên tốt hơn... nhưng không phải tính khí của tôi.

Tại sao tôi lại bào chữa cho mối quan hệ đó bắt đầu như thế nào trong khi Ana chỉ mới đến bậc thứ tư? Đó không phải là việc của cô ấy. Vâng, điều đó trái với thông lệ. Nhưng chỉ có thể thôi.

Tôi chải cả hai tay qua mái tóc mình. Chuyến đi này hoàn toàn không diễn ra như tôi mong đợi. Có lẽ đó là một sai lầm để đi xuống đây. Và coi như là Elena là người đã khuyến khích tôi thực hiện chuyến đi này. Điện thoại của tôi rung lên, và tôi hy vọng đó là Ana. Đó là Ros.

“Nghe”, tôi nạt.

“Trời đất, Christian. Tôi có làm phiền anh không?” “Không, xin lỗi. Chuyện gì thế?” Bình tĩnh, Grey.

“Tôi nghĩ tôi nên cho anh thông tin về cuộc trò chuyện giữa tôi và Marco. Nhưng nếu bây giờ là thời điểm tôi tệ, thì tôi sẽ gọi lại vào buổi sáng”.

“Không, bây giờ ổn”.

Có tiếng gõ cửa. “Giữ máy, Ros”. Tôi mở cửa, nghĩ chắc là Taylor hoặc ai đó đến dọn dẹp phòng – nhưng là Ana, đứng ở hành lang, e lệ và xinh đẹp.

Cô ấy ở đây.

Mở cửa rộng hơn, tôi ra hiệu cho cô ấy vào.

“Thằng dư trợn gỏi kết luận thế nào?” Tôi hỏi Ros, mắt vẫn không rời khỏi Ana. “Ừ”.

Ana bước vào phòng, nhìn tôi một cách thận trọng, môi cô hé mở và ẩm ướt, đôi mắt tối sẫm. Cái gì thế? Sự thay đổi của trái tim? Tôi biết cái nhìn đó. Đó là sự ham muốn. Cô ấy muốn tôi. Và tôi cũng muốn cô ấy, đặc biệt là sau cuộc cãi vã giữa chúng tôi trong quán bar.

Tại sao cô ấy ở đây?

“Còn phí tổn?” Tôi hỏi Ros. “Gần hai triệu”.

Tôi rít qua kẽ răng. “Quả là một sai lầm tốn kém”.

“GEH khai thác được các bộ phận sợi quang”. Cô ấy nói đúng. Đây là một trong những mục tiêu của chúng tôi. “Còn Lucas?” Tôi hỏi.

“Anh ấy đã phản ứng tệ”.

Tôi mở minibar và ra giá Ana chọn thức uống cho cô. Để cô ở đó, tôi đi vào phòng ngủ, “Anh ta đã làm gì?”

“Anh ta điên tiết lên”.

Trong phòng tắm tôi bật vòi nước để nước chảy vào bồn tắm lớn bằng đá cẩm thạch và thêm một chút dầu tắm có mùi thơm. Có chỗ cho sáu người trong này.

“Phần lớn số tiền là cho anh ta”. Tôi nhắc nhở Ros khi tôi kiểm tra nhiệt độ nước. “Và anh ta có thể ra giá để mua đứt công ty. Anh ta có thể bắt đầu lại vào lúc nào cũng được”.

Tôi rời đi, nhưng nảy ra một ý tưởng, tôi quyết định thấp sáng những ngọn nến khác nhau được sắp xếp một cách khéo léo lên bệ đá. Nến thấp sáng được tính là “nhiều hơn”, đúng không nhỉ?

“Vâng, anh ta đe dọa luật sư, mặc dù tôi không hiểu tại sao. Chúng tôi chống đỡ được điều này. Tôi đang nghe tiếng nước chảy đúng không?”

“Yeah, tôi đang xả nước vào bồn tắm.” “Oh? Anh có muốn tôi cúp máy không?” “Không. Còn gì nữa không?”

“Vâng, Fred muốn nói chuyện với anh”. “Thật không”.

“Anh ấy đang xem xét bản thiết kế mới của Barney”.

Khi tôi lang thang trở lại phòng khách, tôi nhận được thiết kế của Barney cho máy tính bảng và bảo cô ấy nói với Andrea gửi cho tôi bản thiết kế đã được chỉnh sửa. Ana đã lấy một chai nước cam.

“Đây có phải là kiểu quản lý mới của anh: không ở văn phòng?” Ros hỏi. Tôi cười phá lên nhưng chủ yếu là do sự lựa chọn nước giải khát của Ana. Người phụ nữ khôn ngoan. Và tôi nói với Ros rằng tôi sẽ không đến văn phòng cho đến thứ sáu.

“Anh sẽ nghiêm túc thay đổi suy nghĩ về Detroit chứ?” “Có một lô đất ở đây tôi quan tâm”.

“Bill có biết chuyện đó không?” Ros nói nhát gừng. “Ừ, bảo Bill gọi cho tôi đi”.

“Tôi sẽ nói. Anh có đi uống với những người Savannah tối nay không?”

Tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ gặp họ vào ngày mai. Tôi hòa giải hơn và chú ý đến giọng nói của mình, vì đây là một điểm nóng cho Ros. “Tôi muốn thấy Georgia sẽ cung cấp những gì nếu chúng ta di chuyển đến đó”. Tôi lấy một cái ly ra khỏi kệ, đưa nó cho Ana và chỉ đến khay đá.

“Nếu đãi ngộ của họ đủ hấp dẫn”, tôi tiếp tục, “Tôi nghĩ có thể xem xét được mặc dù tôi không dám đảm bảo về nhiệt độ khó chịu ở đây”.

Ana rót đồ uống của cô ra.

“Thật quá muộn để thay đổi suy nghĩ của anh về điều này, Christian. Nhưng nó có thể cho tôi một số đòn bẩy với Detroit”. Ros trầm ngâm.

“Đồng ý, Detroit vẫn có những ưu thế của nó, hơn nữa, lại mát mẻ”.

Nhưng có quá nhiều bóng ma ở đó cho tôi.

“Bảo Bill gọi tôi. Ngày mai”. Bây giờ trễ rồi và tôi có khách đến thăm. “Đừng sớm quá”. Tôi cảnh báo. Ros chúc tôi ngủ ngon và tôi gác máy.

Ana nhìn tôi với sự dè dặt khi tôi nhìn ngắm cô ấy. Mái tóc dày của cô buông xõa trên đôi vai gầy của cô, làm cho cô thật đáng yêu, khuôn mặt cô đắm chiêu. “Anh chưa trả lời câu hỏi của em”, cô thì thầm.

“Không”.

“Không, anh chưa trả lời câu hỏi của em hay không, anh không yêu bà ấy?”

Cô ấy sẽ không để chuyện này qua đi. Tôi tựa lưng vào tường và khoanh tay trước ngực vì vậy tôi không kéo cô vào chúng. “Em đang làm gì ở đây, Anastasia?”

“Em vừa nói với anh đấy”.

Đưa cô ấy ra khỏi sự đau khổ của mình đi Grey.

“Không, tôi không yêu bà ấy”.

Vai cô giãn ra và mặt dịu lại. Đó là những gì cô ấy muốn nghe. “Em mới là người trong mộng của tôi, Anastasia. Ai ngờ được chứ?”

Nhưng liệu em có phải là nữ thần mắt xanh của tôi?

“Ngài trêu tôi à, ngài Grey?” “Tôi đâu dám”, tôi đáp lại.

“Ồ, tôi nghĩ anh dám và tôi nghĩ anh vẫn làm thế – thường xuyên”. Cô cười tự mãn và cắn hàm răng hoàn hảo của mình vào môi.

Cô ấy làm điều đó có mục đích.

“Đừng cần môi nữa đi. Em đang trong phòng tôi đấy, gần ba ngày nay đã không gặp em rồi và tôi bay cả một chặng đường dài đến đây để gặp em”. Tôi cần phải biết chúng tôi ổn, cách duy nhất để tôi biết như thế nào. Tôi muốn giao cầu với cô ấy, thật mạnh.

Điện thoại tôi kêu lên, nhưng tôi tắt nó đi mà không kiểm tra xem ai gọi. Ai đó có thể đợi. Tôi bước về phía cô. “Tôi muốn em rồi, Anastasia. Bây giờ. Và em cũng muốn tôi. Đó là lý do em ở đây”. “Em chỉ thật sự muốn biết câu trả lời”, cô nói.

“Vậy giờ em sẽ làm gì, đến đây hay bỏ chạy?” Tôi hỏi, đứng trước mặt cô. “Đến ả”. Cô nói, mắt dán chặt lên người tôi.

“Ồ, tôi cũng mong thế lắm”. Tôi nhìn chằm chằm vào cô, kinh ngạc như tròng đen của cô ấy. Cô ấy muốn tôi.

“Em đã nổi đóa lên với tôi nhỉ”, tôi thì thầm.

Điều đó thật mới lạ, đối phó với sự tức giận của cô, để ý đến cảm xúc của cô ấy. “Vâng”.

“Tôi không nhớ nổi có ai khác, ngoài gia đình, dám cấu với tôi, tôi thích thế”. Nhẹ nhàng tôi chạm vào khuôn mặt cô với các đầu ngón tay và rê chúng xuống tận cằm. Cô nhắm mắt lại di chuyển má cô theo sự đụng chạm của tôi. Cúi xuống, tôi lướt mũi mình lên bờ vai trần của cô, lên đến tai cô, hít hà mùi hương ngọt ngào của cô khi sự ham muốn tràn ngập khắp người tôi. Những ngón tay tôi di chuyển đến gáy cô và luồn vào tóc cô.

“Chúng mình cần nói chuyện”. Cô thì thầm. “Để sau”.

“Em có nhiều điều muốn nói lắm”.

“Tôi cũng thế”. Tôi hôn vào chỗ dưới tai cô, kéo mạnh tóc cô, ngả đầu cô ra sau để lộ cổ cô. Răng và môi tôi lướt qua cằm cô xuống cổ cô khi cơ thể tôi ập ờ ham muốn. “Tôi muốn em”, tôi thì thầm, khi tôi hôn vào nơi mà tim cô đang đập bên dưới là da của mình. Cô rên rỉ và giữ lấy cánh tay tôi. Tôi căng thẳng trong một khoảnh khắc, nhưng bóng tối vẫn chưa hoạt động.

“Em đang đến tháng à?” Tôi hỏi giữa những nụ hôn. Cô lặng đi. “Vâng”, cô nói.

“Em có bị co thắt nhiều không?”

“Không”. Giọng của cô nhỏ nhẹ nhưng mãnh liệt với sự bối rối.

Tôi ngừng hôn cô ấy và nhìn xuống đôi mắt cô. Tại sao cô ấy lại xấu hổ? Đó là cơ thể của cô ấy cơ mà. “Em uống thuốc chưa?”

“Rồi ả”, cô trả lời.

Tốt. “Vậy chúng ta đi tắm nhé”.

Trong phòng tắm sang trọng tôi thả tay Ana ra. Bầu không khí nóng và ẩm, hơi nước tỏa mù trên mặt bọt tắm. Trong sự nóng bức này tôi cởi quần áo ra, áo linen và quần jean bám sát vào da thịt tôi.

Ana nhìn tôi, làn da cô phủ sương vì độ ẩm ẩm.

“Em có dây buộc tóc không?” Tôi hỏi. Tóc của cô ấy sẽ bắt đầu bết vào khuôn mặt cô. Cô lôi ra một sợi dây buộc tóc từ túi quần jean của mình.

“Túm tóc lên cao nào”. Tôi nói với cô ấy, và nhìn khi cô làm theo lệnh tôi ngay lập tức.

Cô gái ngoan. Không tranh luận nhiều.

Một vài sợi rơi ra khỏi đuôi ngựa của cô, nhưng cô ấy trông thật đáng yêu. Tôi tắt vòi nước, và nắm lấy tay cô, dẫn cô vào một nơi khác của phòng tắm, nơi có một chiếc gương mạ vàng lớn treo trên hai bồn đặt trong đá cẩm thạch. Đôi mắt tôi nhìn cô trong gương, tôi đứng đằng sau cô và yêu cầu cô cởi giày của mình ra. Vội vàng cô bỏ chúng rơi xuống sàn.

“Nhấc tay lên”, tôi thì thầm. Nắm lấy gấu áo cô, tôi kéo nó qua khỏi đầu, giải phóng bộ ngực cô. Luồn tay quanh cô, tôi cởi các nút quần jean trên cùng và kéo dây kéo.

“Tôi sắp có được em trong phòng tắm rồi, Anastasia”. Đôi mắt cô đi lạc xuống miệng tôi và cô liếm môi. Dưới ánh sáng dịu nhẹ con người cô ánh lên niềm thích thú. Cúi xuống, tôi thả những nụ hôn dịu dàng lên cổ cô, móc ngón cái của tôi vào cạp quần jean cô và từ từ lột chúng ra khỏi bờ mông hoàn hảo của cô, nắm

lấy quần lót cô trong tay tôi trong khi tôi kéo quần cô xuống. Qùy phía sau cô kéo chúng đi qua chân cô, thả chúng rơi trên bàn chân của cô ấy. “Bước ra khỏi quần jean nào”. Tôi ra lệnh. Nắm lấy cạnh của bồn rửa, cô làm theo lời tôi; bây giờ cô ấy đang khỏa thân và tôi đang mặt đối mặt với mông của cô. Tôi vắt quần jean, quần lót, và áo của cô lên chiếc ghế màu trắng bên dưới bồn rửa và suy tính tất cả những gì tôi có thể làm với bờ mông ấy. Tôi nhận thấy một chuỗi màu xanh giữa hai chân cô; bằng vệ sinh của cô ở đó, vì vậy tôi hôn rồi cắn nhẹ lên mông cô trước khi tôi đứng dậy. Mắt chúng tôi nhìn nhau trong gương lần nữa và tôi mở rộng bàn tay ve vuốt trên bụng phẳng và mịn màng của cô.

“Nhìn em này. Em đẹp biết chừng nào. Xem em cảm thấy sao nhé”. Hơi thở cô dồn dập hơn khi tôi cầm cả hai tay cô và đưa nhũn ngón tay cô di chuyển trên bên dưới cánh tay đang vươn ra của tôi.

“Cảm nhận làn da mịn màng của em nhé”, tôi thì thầm. Nhẹ nhàng tôi cầm tay cô đưa chúng di chuyển trên thân cô thành những vòng tròn rộng dần, sau đó đưa chúng đi dần lên ngực cô.

“Cảm nhận xem ngực em đầy đến mức nào nào”. Tôi nắm tay cô đặt lên ngực vì vậy cô ấy có thể đỡ lấy ngực mình. Nhẹ nhàng tôi trêu chọc núm vú cô với ngón tay cái của tôi. Cô rên rỉ và cúi lưng, ép ngực cô dính vào tay tôi. Xoay tròn núm vú của cô giữa ngón tay của cô và tôi, tôi kéo mạnh nhẹ nhàng một lần nữa và lần nữa, và thích thú xem chúng cứng lại và dài ra khi phản ứng.

Cô nhắm mắt lại và quần quai chống lại tôi, đẩy phần mông cô chạm vào sự cương cứng của tôi. Cô rên rỉ, đầu tực vào vai tôi.

“Đúng rồi đấy, em yêu”, tôi thì thầm vào cổ cô, thưởng thức cơ thể của cô đang đến bên dưới sự đụng chạm của chính cô ấy. Tôi đưa tay cô xuống mặt trước hông cô, sau đó về phía lông mu cô. Tôi đẩy chân tôi vào giữa chân cô và bằng chân mình tôi mở rộng khoảng cách khi tôi đưa tay cô qua âm hộ, lần lượt từng tay một, đều đặn, ấn ngón tay cô lên âm vật lần nữa rồi lần nữa.

Cô rên rỉ và tôi nhìn ngắm cảnh tượng cô vận vẹo chống lại tôi trong gương.

Chúa ơi, cô ấy là một nữ thần.

“Xem em rực rỡ thế nào, Anastasia”. Tôi hôn và cắn vào vai và cổ của cô, sau đó tôi bỏ đi, buông cô ấy ra, và cô mở mắt ra khi tôi lùi lại.

“Tiếp đi”, Tôi nói với cô ấy, tự hỏi cô ấy sẽ làm những gì.

Cô ngáp ngừng một lúc, sau đó tự xoa mình bằng một tay, nhưng không nhiệt tình.

Ôi, điều này sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhanh chóng tôi lột áo sơ mi đang dính vào người, quần jean, và đồ lót, giải phóng sự cương cứng của mình. “Em muốn tôi làm thế à?” Tôi hỏi, mắt cô rực sáng nhìn tôi trong gương.

“Vâng... anh ơi”, cô nói, một người liều lĩnh, sự khấn thiết đến từ giọng nói của cô. Tôi quấn tay quanh cô ấy, phía trước tôi chạm vào lưng cô ấy, “cậu bé” của tôi tựa vào khe hở giữa bờ mông tuyệt vời của cô. Tôi nắm lấy tay cô ấy một lần nữa, đưa chúng qua âm vật cô, lần lượt từng ngón, lần nữa và lần nữa, ép, vuốt ve, và khuấy động cô ấy. Cô rên rỉ khi tôi mút và cắn vào gáy cô. Chân cô run rẩy. Đột nhiên tôi xoay cô ấy lại để cô đối mặt với tôi. Tôi nắm cổ tay cô trong bàn tay tôi, giữ nó sau lưng, trong khi đó tôi kéo mạnh đuôi tóc của cô bằng một tay khác, mang đôi môi của cô lên cho tôi. Tôi hôn cô ấy, khuấy động miệng cô, thích thú trong hương vị của cô: nước cam và ngọt ngào, vị ngọt Ana. Hơi thở cô dồn dập, như tôi.

“Em đến kỳ kinh bao giờ hả Anastasia?”

Tôi muốn giao cấu với em không bao cao su.

“Hôm qua”, cô thở.

“Tốt”. Tôi lùi ra sau và xoay cô ấy lại. “Giữ chắc lấy bồn”, tôi ra lệnh. Nắm lấy hông cô ấy, tôi nâng cô ấy và kéo cô lùi về phía sau nên cô cúi xuống. Bàn tay tôi lướt nhẹ xuống mông cô đến chuỗi màu xanh, và tôi kéo mạnh bằng vệ sinh ra, ném vào thùng rác. Cô thở hổn hển, sốc, tôi nghĩ như vậy, nhưng tôi cầm lấy “cậu bé” và trượt tôi vào cô một cách nhanh chóng.

Hơi thở của tôi rít giữa hai hàm răng.

Mẹ kiếp. Cảm nhận cô ấy thật tuyệt. Rất tuyệt. Da chạm vào da.

Tôi lùi lại, sau đó chìm vào cô lần nữa và lần nữa, từ từ, cảm nhận từng inch trơn trượt của cô. Cô rên rỉ vào đây ngược lại chạm vào tôi.

Ồ, đúng rồi, Ana.

Cô siết chặt lấy bồn rửa mặt khi tôi tăng tốc, và tôi nắm lấy hông cô, lấp đầy... lấp đầy, sau đó đập mạnh vào cô. Đòi cô. Chiếm hữu cô.

Đừng ghen tuông nữa, Ana. Tôi chỉ muốn em. Em.

Em.

Ngón tay tôi tìm thấy âm vật cô và tôi trêu cô, vuốt ve cô, và kích thích cô vì vậy chân cô bắt đầu run lên lần nữa. “Đúng rồi, em yêu”, tôi lẩm bẩm, giọng tôi khàn đi khi tôi đập mạnh và cô với sự trừng phạt bằng nhịp điệu em-là-của-tôi.

Đừng tranh cãi với tôi, đừng đấu tranh với tôi.

Hai chân cô cứng lại khi tôi nghiền nát trong cô và cơ thể cô bắt đầu run. Đột nhiên, cô kêu lên khi cơn cực khoái bắt lấy cô, đưa tôi đi với cô ấy.

“Ôi, Ana”, tôi thở khi tôi cho đi, thế giới như mờ đi, và tôi đến bên cô.

Mẹ kiếp.

“Ôi, em yêu, tôi làm thế nào để đủ với em đây?” Tôi thì thầm khi tôi chìm vào cô.

Tôi từ từ trượt xuống sàn, đưa cô ấy theo tôi và vòng tay tôi xung quanh cô. Cô ngồi xuống, đầu cô dựa vào vai tôi, vẫn còn thở hổn hển.

Chúa ơi, ngọt ngào.

Có cái gì giống thế này chưa?

Tôi hôn lên tóc cô và cô dần bình tĩnh, đôi mắt cô ấy nhắm lại, hơi thở từ từ trở lại bình thường khi tôi giữ cô ấy. Chúng tôi cả hai đều ướt đầm mồ hôi và nóng trong phòng tắm ẩm ướt, nhưng tôi không muốn ở nơi nào khác.

Cô thay đổi. “Em đang có tháng”, cô nói.

“Không làm tôi giảm hứng thú”. Tôi không muốn cô ấy đi. “Em biết”. Giọng cô khô khốc.

“Chuyện đó có làm em khó chịu không?” Điều đó không nên. Đó là điều tự nhiên. Tôi chỉ biết một người phụ nữ khó tính về thời gian quan hệ tình dục, nhưng tôi sẽ không chịu bất cứ chuyện tào lao nào từ cô ấy.

“Không, không hề gì ạ”. Ana ngược lên nhìn tôi với đôi mắt trong xanh.

“Tốt. Thế thì tầm nhé”. Tôi thả cô ấy tự do và lông mày cô nhíu lại trong một khoảng khắc khi cô nhìn chăm chăm vào ngực tôi. Khuôn mặt hồng hào của cô mất đi một số màu sắc của nó và đôi mắt tối sầm lại nhìn tôi.

“Chuyện gì vậy?” Tôi hỏi, bị báo động bởi biểu hiện của cô. “Những vết sẹo của anh. Không phải là thủy đậu”. “Không, không phải”. Giọng tôi lạnh lẽo.

Tôi không muốn nói về chuyện này.

Đứng lên, tôi nắm lấy tay cô và kéo cô đứng dậy. Đôi mắt mở to với sự kinh dị. Nó sẽ là điều đáng tiếc tiếp theo.

“Đừng nhìn tôi kiểu đó”, tôi cảnh báo, và thả tay cô ấy ra.

Tôi không muốn lòng thương hại chết tiệt của em, Ana. Đừng chú ý đến nó.

Cô nhìn chăm chăm vào tay mình, vặn vẹo chúng, tôi hy vọng. “Có phải bà ta làm thế không?” Giọng cô gần như không nghe được.

Tôi quắc mắt nhìn cô, không nói gì, khi tôi kiềm chế cơn tức giận của mình. Sự im lặng của tôi buộc cô phải nhìn tôi.

“Bà ta?” Tôi gầm gừ. “Bà Robinson ấy à?” Ana tái nhợt trước giọng điệu của tôi.

“Bà ấy không phải làm cảm thú, Anastasia. Tất nhiên bà ấy không làm thế. Tôi không hiểu sao em phải nhìn nhận bà ấy tàn ác thế”.

Cô ấy cúi đầu để tránh ánh mắt tôi, đi thoăn thoắt qua tôi, và bước vào bồn tắm, chìm vào bọt xà phòng vì vậy tôi không thể nhìn được cơ thể của cô ấy. Ngược lên nhìn tôi, khuôn mặt cô ần ần và cởi mở, cô nói, “Em chỉ tự hỏi anh sẽ thành người thế nào nếu không gặp bà ta. Nếu bà ta không lôi kéo anh vào... um cách sống đó”.

Chết tiệt. Chúng tôi lại trở lại với Elena.

Tôi đi về phía bồn tắm, trượt vào trong nước, và ngồi xuống bậc thềm dưới nước tránh khỏi tầm với của cô. Cô nhìn tôi, chờ đợi một câu trả lời. Sự im lặng giữa chúng tôi căng lên đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng máu bơm qua tai mình.

Chết tiệt.

Cô ấy không rời mắt khỏi tôi.

Rút lui đi, Ana!

Không. Nó sẽ không xảy ra.

Tôi lắc đầu. Người phụ nữ quá quắt.

P304-310

“Tôi có lẽ đã ảnh hưởng theo mẹ đẻ của mình, nó không phải vì bà Robinson.”

Cô ấy vén mớ tóc ẩm ướt của mình ra sau tai, giữ im lặng.

Tôi có thể nói gì về Elena? Tôi suy nghĩ về mối quan hệ của chúng tôi: Elena và tôi. Những năm tháng bốc đồng ấy.

Việc giữ bí mật. Những nỗi kết vụn trộm. Nỗi đau. Niềm vui. Sự khuây khoả...Trình tự và sự thanh thản bà ấy mang đến thế giới của tôi. “Cô ta yêu tôi theo cách tôi thấy...có thể chấp nhận được.” Tôi đắm chiêu, gần như nghĩ đến chính mình.

“Có thể chấp nhận được?”Ana nói trong sự hoài nghi.

“Đúng vậy.”

Biểu hiện của Ana là mong đợi.

Cô ấy muốn nhiều hơn nữa.

Mẹ kiếp.

“Cô ta làm tôi phân tâm bởi những thứ huỷ diệt mà tôi thấy chính mình đang theo đuổi.” Giọng của tôi rất thấp. “Rất khó để trưởng thành trong một gia đình hoàn hảo khi bản thân ta không hoàn hảo.”

Cô ấy hít mạnh.

Chết tiệt.Tôi ghét phải nói về điều này.

“Bà ấy có còn yêu anh không?”

Không! “Tôi không nghĩ vậy, không phải như thế.Tôi luôn nói với em,nó đã là một việc rất lâu trước đây rồi. Đó là trong quá khứ.Tôi chẳng thể thay đổi gì ngay cả khi tôi muốn,mà tôi thì không. Cô ta đã cứu tôi khỏi chính bản thân mình. Và tôi chưa từng nói vấn đề này với bất cứ ai. Ngoại trừ Flynn,tất nhiên.Và lí do duy nhất tôi nói về việc này ngay bây giờ,với em,vì tôi muốn em tin tưởng tôi.”

“Em tin anh,” cô ấy nói, “nhưng em muốn hiểu rõ hơn về anh,nhưng bất cứ khi nào em cố nói chuyện với anh,anh đều lảng đi.Có rất nhiều chuyện em muốn biết.”

“Ôi, vì lòng thương hại. Em muốn biết gì? Tôi phải làm gì đây?”

Cô ấy nhìn chăm chăm vào tay mình dưới mặt nước. “Em chỉ cố để hiểu thôi,anh giống như là một ẩn số. Không giống bất kỳ người nào em đã gặp trước đây.Em mừng vì anh đang nói cho em những gì em muốn biết.”

Đầy bất ngờ với một sự quyết tâm,cô ấy di chuyển qua làn nước để ngồi cạnh tôi, dựa vào tôi để làn da của tôi dán vào da cô ấy.

“Làm ơn đừng nổi giận với em.” Cô ấy nói

“Tôi không nổi giận với em,Anastasia. Tôi chỉ là không quen với kiểu nói chuyện như thế này- cái kiểu thăm dò này. Tôi chỉ phải làm điều này với bác sĩ Flynn và với –“

Mẹ kiếp.

“Với bà ấy? Quý bà Robinson? Anh nói chuyện với bà ấy,”cô ấy nói,giọng cô ấy như tiếng thở và rồi im lặng.

“Đúng vậy.”

“Về cái gì?”

Tôi quay qua để đối diện với cô ấy đột ngột đến nổi nước trong bồn tràn ra và rơi xuống sàn.

“Dai dẳng,phải không? Cuộc sống – vũ trụ – kinh doanh.Anastasia. Bà R và tôi cùng đi ngược lại.Chúng tôi có thể thảo luận về bất kì điều gì.”

“Về em?”

“Ừ.”

“Tại sao anh lại nói về em?” Cô ấy hỏi,giọng cô ấy bây giờ nghe có vẻ ủ rũ.

“Tôi chưa bao giờ gặp người nào như em,Anastasia.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Người nào không chỉ tự động kí lên đống đồng của anh, mà không có bất kì câu hỏi nào?”

Tôi lắc đầu.”Không, tôi cần lời khuyên.”

“Và anh nhận những lời khuyên đó từ bà Pedro?” Cô ấy ngắt lời.

“Đủ rồi – Anastasia.” Tôi gần như hét lên. “Hoặc là tôi sẽ đặt em qua gối của tôi.Tôi không làm tình hoặc có mối quan hệ lãng mạn nào với cô ấy hay bất cứ cái gì. Cô ấy là một người đáng quý,một người bạn có giá trị và là một đối tác kinh doanh.Đó là tất cả. Chúng tôi có một quá khứ, một trang sử chung,c ái mà đã đem lại lợi ích hoành tráng cho chính tôi,mặc dù nó huỷ hoại cuộc hôn nhân của cô ấy – nhưng khía cạnh mối quan hệ đó của chúng tôi đã kết thúc rồi.”

Cô ấy nhún vai. “Và ba mẹ của anh vẫn chưa biết chuyện này?”

“Không.” Tôi gầm lên. “Và tôi đã nói với em việc này.”

Tôi ấy nhìn tôi một cách chân thành,và tôi nghĩ rằng cô ấy biết cô ấy đã đẩy tôi đến giới hạn của tôi.

“Hỏi xong chưa?” Tôi hỏi

“Xong cho bây giờ.”

Tạ ơn Chúa vì điều đó. Cô ấy đã không nói dối khi cô ấy nói với tôi là có rất nhiều điều cô ấy muốn biết. Nhưng chúng tôi không nói về những gì tôi muốn nói. Tôi cần biết mình đang đứng ở đâu. Nếu hợp đồng của chúng tôi có cơ hội.

Hãy nắm bắt đi,Grey.

“Được rồi – đến lượt tôi.Em vẫn chưa trả lời email của tôi.”

Cô ấy vén lọn tóc nhỏ ra sau tai,sau đó trả lời. “Em đã định trả lời. Nhưng giờ anh ở đây rồi.”

“Em muốn tôi không ở đây à?” Tôi nín thở.

“Không, em rất vui.” Cô ấy nói.

“Tốt, tôi cũng hài lòng vì mình đã ở đây – bất chấp sự chất vấn của em. Vì vậy,trong khi nó có thể thiêu đốt tôi, em nghĩ rằng em có thể yêu cầu miễn trừ một số loại ngoại giao chỉ vì tôi đã bay cả một quãng đường để gặp em? Tôi không mua nó,cô Steele ạ. Tôi muốn biết cảm nhận của em như thế nào.”

Chân mày cô ấy nhu nhếch lại. “Em đã nói với anh rồi.Em mừng vì anh ở đây.Cảm ơn vì đã đi cả một quãng đường đến đây.”

Giọng cô ấy nghe có vẻ chân thành.

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Tôi cúi xuống và hôn cô ấy,và miệng cô ấy mở ra như một bông hoa,yêu cầu và đòi hỏi nhiều hơn nữa. Tôi kéo về. “Không...Tôi nghĩ là tôi cần vài câu trả lời trước khi chúng ta làm thêm bất cứ việc gì nữa.”

Cô ấy thở dài,cái nhìn cảnh giác quay trở lại. “Anh muốn biết gì?”

“Thì, em nghĩ thế nào về thoả thuận sắp-là thành của chúng ta, cho những người bắt đầu.”

Cô ấy chu môi ra,như thể câu trả lời của cô ấy sẽ không ngon ăn lắm.

Chúa ơi.

“Em không nghĩ em có thể làm việc đó trong một thời gian dài. Cả những ngày cuối tuần trở thành một người không phải là em.”

Cô ấy nhìn xuống,tránh tôi. Đó không phải là không. Còn gì hơn nữa,tôi nghĩ cô ấy đã đúng.

Nâng cằm cô lên, tôi nghiêng đầu cô ấy để có thể nhìn thấy đôi mắt ấy.

“Không,tôi cũng không nghĩ rằng em có thể.”

“Anh đang cười nhạo em à?”

“Ừ,nhưng theo một chiều hướng tốt.” Tôi hôn cô ấy lần nữa. “Em không phải là một người phục tùng giỏi.”

Miệng cô ấy hé mở. Có phải cô ấy giả vờ vô tội? Và sau đó cô ấy cười,một nụ cười ngọt ngào,để lay động,và tôi biết rằng cô ấy không bị xúc phạm bởi lời nói của tôi.

“Có lẽ anh không có một giáo viên giỏi.”

Quan điểm hay lắm,cô Steele.

Tôi cũng cười. “Có thể.Có lẽ tôi nên nghiêm khắc hơn với em.” Tôi tìm kiếm gương mặt cô. “Đó có phải là điều xấu khi tôi đét mông em vào lần đầu tiên?”

“Không,không hẳn.” Cô ấy nói. Má hơi ửng đỏ.

“Nó nhiều hơn thế?”Tôi hỏi, đẩy cô ra xa hơn chút.

“Em cho rằng, cảm thấy thoả mãn khi ta không được phép nghĩ đến.”

“Tôi cũng nhớ cảm giác giống vậy. Mất một lúc để suy nghĩ về nó.”

Chúng tôi cuối cùng cũng có một cuộc thảo luận. “Em luôn có thể nói ra từ khoá an toàn, Anastasia.Đừng quên điều đó. Và,miễn là em làm theo các qui tắc, những thứ in sâu trong lòng tôi để kiểm soát và giữ cho em được an toàn, và có thể sau đó chúng ta có thể tìm ra con đường phía trước.”

“Tại sao anh cần phải kiểm soát em?”

“Vì nó đáp ứng được một nhu cầu trong tôi mà tôi đã không được có trong những năm hình thành của tôi.”

“Vâng,nó là một hình thức trị liệu?”

“Tôi không nghĩ về nó như vậy, nhưng đúng vậy, tôi cho là vậy.”

Cô ấy gật đầu. “Nhưng, điều ở đây là – trong một khoảnh khắc anh nói “Không được thách thức tôi”, tiếp theo anh lại nói anh muốn được thử thách. Nó là một con đường rất ngắn để đi đến thành công.”

“Tôi có thể thấy điều đó.Nhưng trông em có vẻ làm rất tốt.”

“Nhưng các chi phí cá nhân gì? Em bị kẹt vào những nút thắt ở đây?”

“Tôi và em bị trói vào những nút thắt.”

“Đó không phải là ý của em!” Cô ấy đưa tay qua làn nước,làm ướt người tôi.

“Có phải em vừa tạt nước tôi không?”

“Đúng vậy” Cô ấy nói.

“Ồ, cô Steele.” Tôi quán cánh tay quanh eo cô ấy và kéo cô mạnh cô vào lòng mình,dốc nước vào sàn nhà lần nữa. “Tôi nghĩ giờ chúng ta đã nói chuyện đủ rồi.”

Tôi giữ đầu cô ấy giữa hai tay và hôn,lưỡi của tôi treu chọc tách rời môi cô ấy ra,sau đó đi sâu vào trong miệng,thống trị cô ấy. Cô nàng chải các ngón tay của mình qua tóc tôi,đáp lại nụ hôn của tôi, đưa lưỡi của mình quanh lưỡi tôi. Chéch đầu cô bằng một tay, chuyển thân người cô vì thế cô ở giữa dạng chân tôi ra.

Tôi lùi trở lại để thở. Đôi mắt cô ấy sẫm lại đầy nhục dục, ham muốn của cô ấy quá rõ để thấy. Tôi kéo cổ tay cô ấy ra sau lưng và nắm chúng lại bằng một tay. “Tôi sẽ có em ngay bây giờ.” Tôi tuyên bố rồi nâng cô ấy lên khi “cậu bé” của tôi cương cứng đang sẵn sàng ở phía dưới cô. “Sẵn sàng chưa?”

“Vâng”, cô ấy thở,và từ từ hạ thân xuống nằm lên tôi,nhìn thấy biểu hiện của cô ấy như thể tôi lấp đầy cô ấy. Rên lên và rồi cô từ từ nhắm mắt lại,đẩy ngực của mình đến kề mặt tôi.

Ồi, chúa Jesus ngọt ngào.

Tôi gồng hông mình,nhấc cô ấy lên,đâm sâu hơn nữa vào bên trong của cô ấy, và nghiêng về phía trước,vì vậy trán chúng tôi chạm nhau.

Cô ấy cũng cảm thấy tuyệt.

“Làm ơn,thả tay em ra.” Cô ấy thì thầm

Tôi mở mắt ra và thấy miệng cô ấy mở khi cô cố hít không khí vào phổi của mình.

“Đừng chạm vào tôi.” Tôi khấn cầu, và thả tay cô ấy ra ôm chặt hông cô ấy.Cô ấy nắm chặt cạnh bồn tắm và từ từ chiếm lấy tôi.Lên.Xuống.Oh,thật chậm rãi.Cô ấy mở mắt ra để tìm kiếm mắt tôi trên gương mặt cô ấy. Ngắm nhìn cô ấy. Cười tôi. Cúi xuống, cô hôn tôi, lưỡi cô xâm nhập vào miệng tôi. Tôi nhắm mắt lại, vui mừng trong khoái cảm.

Đúng rồi,Ana.

Những ngón tay của cô ở trong tóc tôi, giật mạnh và kéo khi cô hôn tôi, cái lưỡi ẩm ướt của cô ấy quán lấy lưỡi tôi khi cô chuyển động.Tôi giữ hông cô ấy và bắt đầu nhấc cô ấy lên cao hơn và nhanh hơn, mơ hồ thấy rằng nước đã tràn ra khỏi bồn tắm.

Nhưng tôi không quan tâm. Tôi muốn cô ấy. Như thế này.

Người phụ nữ xinh đẹp này đang rên trong miệng tôi.

Lên. Xuống. Lên. Xuống. Lặp đi lặp lại.

Dâng hiến cô ấy cho tôi. Chiếm lấy tôi.

“Ah”Sự thỏa mãn bắt gặp trong cổ họng cô ấy.

“Đúng rồi, cưng ạ.” Tôi thì thầm,khi cô tăng tốc quanh tôi, sau đó lên khi cô ấy bùng nổ trong cực khoái.

Tôi quấn tay quanh cô, ôm cô, ôm cô thật chặt khi tôi mất kiểm soát và đi vào trong cô. “Ana, cưng ạ.” Tôi rên, và bây giờ tôi không bao giờ muốn để cô đi.

Cô ấy hôn lên tai tôi.

“Đó là – “ cô ấy thở.

“Ừ” Giữ vai cô ấy, tôi thúc cô ấy trở về sau để tôi có thể nhìn cô. Cô ấy trong có vẻ buồn ngủ và đã thỏa mãn, và tôi hình dung mình cũng vậy. “Cảm ơn em” tôi thì thầm.

Cô ấy trông có vẻ bối rối.

“Vì đã không chạm vào tôi.” Tôi nói rõ

Khuôn mặt cô ấy dịu xuống và cô giơ tay lên. Tôi căng thẳng. Nhưng cô lắc đầu rồi vẽ lên đôi môi của tôi bằng ngón tay mình.

“Anh nói nó là một giới hạn cứng. Em hiểu” Và cô ấy nghiêng người về trước và hôn tôi, một cảm giác xa lạ trên bề mặt, phồng lên trong ngực tôi, không rõ tên và nguy hiểm.

“Hãy để em ngủ nào. Trừ khi em phải về nhà?” Tôi lo lắng trước nơi cảm xúc của mình đang diễn ra.

“Không, em không cần phải đi”

“Tốt. Hãy ở lại.”

Tôi để cô đứng lên và trèo ra khỏi bồn tắm để lấy khăn cho cả hai, và bỏ qua cảm xúc đáng lo ngại của tôi.

Tôi quấn cô vào một chiếc khăn, quấn một cái quanh eo mình, và thả một cái nữa xuống nền nhà trong một sự cố gắng vô ích để làm sạch nước đổ trên sàn. Ana đi lang thang đến bồn rửa tay khi tôi xả nước trong bồn tắm.

Ừm. Nó là một buổi tối thú vị.

Và cô ấy đã đúng. Nó tốt khi chúng tôi nói chuyện, mặc dù tôi không chắc rằng chúng tôi có đã giải quyết bất cứ việc gì.

Cô ấy đang đánh răng bằng bàn chải của tôi khi tôi đi qua phòng tắm vào phòng ngủ. Nó làm tôi mỉm cười. Tôi nhắc điện thoại lên và thấy mình đã bỏ lỡ vài cuộc gọi từ Taylor.

Tôi nhắn tin cho anh ấy.

‘Mọi thứ ổn chứ?’

Tôi sẽ rời khỏi để đi tàu lượn vào 6 giờ sáng.’

Anh ấy lập tức trả lời.

‘Đó là lí do tôi gọi cho ngài.’

Thời tiết trông rất tốt.

Gặp ngài ở đó.

Chúc ngủ ngon, thưa ngài.’

Tôi đang làm quý cô Steele bay bổng. Niềm vui của tôi như bong bóng bay lên cao thành một nụ cười rộng mở khi cô ấy bước ra từ phòng tắm, người được quấn bằng một cái khăn.

“Em cần ví của mình.” Cô ấy nói, trong có vẻ ngượng ngùng.

“Tôi nghĩ em đã để nó trong phòng khách.”

Cô ấy chạy đi vội để lấy nó và tôi đi đánh răng, biết rằng bàn chải của mình vừa ở trong miệng cô ấy.

Trong phòng ngủ, tôi gỡ bỏ khăn xuống, kéo lại tấm ga, và nằm xuống, chờ đợi Ana. Cô ấy chạy vào phòng tắm lần nữa và đóng cửa.

Một lát sau, cô ấy quay lại. Tháo khăn xuống và đèn nằm bên cạnh tôi, trần trụi trừ một nụ cười có chút e thẹn. Chúng tôi nằm trên giường đối diện với nhau, ôm gối của chúng tôi. “Em có muốn ngủ không?” Tôi hỏi. Tôi biết chúng tôi phải dậy sớm, và giờ gần 11 giờ rồi.

“Không” Cô ấy nói, đôi mắt trong veo.

“Em muốn làm gì nào?” Làm tình thêm nữa?

“Nói chuyện”

Nói nhiều hơn nữa. Chúa ơi. Tôi mỉm cười, bỏ cuộc “Về cái gì?”

“Một vài thứ”

“Thứ gì?”

“Anh”

“Tôi thì sao?”

“Bộ phim yêu thích của anh là gì?”

Tôi thích những câu hỏi nhanh. “Today, It’s The Piano.”

Cô tươi cười quay lại nhìn tôi. “Tất nhiên rồi. Em ngớ ngẩn quá. Như là một khía cạnh buồn, thú vị, không còn nghi ngờ gì là anh có thể chơi. Quá nhiều thành tựu, thừa ngài Grey.”

“Và thành tựu lớn nhất của tôi là cô, cô Steele ạ.”

Nụ cười cô ấy mở rộng. “Vì vậy, tôi là người thứ mười bảy.”

“Mười bảy?”

“Số phụ nữ anh đã, ừm... giao cấu với.”

Ôi, khỉ thật. “Không phải vậy.”

Nụ cười của cô ấy biến mất. “Anh nói là mười lăm người.”

“Tôi đã đề cập đến số lượng phụ nữ trong phòng giải trí của tôi. Tôi nghĩ đó là những gì em muốn biết. Em đã không hỏi tôi có bao nhiêu người phụ nữ tôi giao cấu.”

“Oh” Mắt cô ấy mở to. “Kiểu quan hệ Vani?” cô ấy hỏi.

“Không. Em là kiểu Vani duy nhất trong cuộc chinh phục của tôi.” Và vì một số lý do kỳ lạ nào đó, tôi cảm thấy hài lòng một cách điên cuồng với bản thân mình. “Tôi không thể cho em một con số, tôi không hề đặt cọc trên cột giường hay bất cứ thứ gì.”

“Những gì chúng ta đang nói- hàng chục, hàng trăm... hàng nghìn?”

“Hàng chục. Chúng tôi chỉ ở mức hàng chục, vì lợi ích đáng thương.” Tôi giả vờ phẫn nộ.

“Tất cả những người phục tùng?”

“Đúng vậy.”

“Hãy thôi toe toét với em đi.” Cô ấy ngạo mạn nói, cố gắng và thất bại trong việc kiềm chế bản thân.

“Tôi không thể. Em thật khô hạn.” Và tôi cảm thấy một chút ánh sáng trên đầu khi chúng tôi chụm vào nhau.

“Khô hạn đặc biệt hay buồn cười ha-ha?”

“Một chút cái này, một chút cái kia, tôi nghĩ thế.”

“Đó là thứ táo bạo chết tiệt đến từ anh.” Cô ấy nói

Tôi hôn lên chóp mũi cô ấy để chuẩn bị cho cô ấy. “Điều này sẽ khiến em sốc, Anastasia. Sẵn sàng chưa?”

Mắt cô ấy mở rộng vào háo hức, đầy niềm hân hoan.

Nói với cô ấy đi.

“Tất cả người phục tùng đều được đào tạo, khi tôi được đào tạo. Có những nơi trong hoặc xung quanh thành phố Seattle mà nơi đó có thể đến và luyện tập. Học để làm những gì tôi làm.”

“Ồ” cô ấy thốt lên.

“Đúng, tôi đã trả tiền cho quan hệ tình dục, Anastasia.”

“Điều đó chẳng có gì đáng tự hào” cô ấy mắng tôi. “Và anh đã đúng, em đã rất sốc, và trái lại thì em không thể làm anh sốc.”

“Em đã mặc quần lót của tôi.”

“Điều đó làm anh sốc?”

“Đúng, em đã không mặc quần khi đến gặp ba mẹ tôi.”

Niềm vui của cô ấy được phục hồi “Anh đã sốc vì điều đó?”

“Đúng vậy”

“Xem ra em chỉ có thể gây sốc cho anh trong phương diện đồ lót.”

“Em nói với tôi rằng em là một trinh nữ. Đó là cú sốc lớn nhất mà tôi từng có.”

“Đúng, mặt anh như một bức hình, một khoảnh khắc Kodak.” Cô cười khúc khích và gương mặt của cô sáng lên.

“Em để tôi làm tình trên người em bằng một cây roi.” Tôi cười toe toét như một con mèo Cheshire chết tiệt. Từ khi nào tôi bắt đầu khoả thân bên cạnh một người phụ nữ mà chỉ nói chuyện?

“Điều đó làm anh sốc?”

“Ừ”

“Ừm. Có lẽ em nên để anh làm điều đó lần nữa.”

“Ồ, tôi cũng hy vọng vậy, quý cô Steele ạ. Cuối tuần này?”

“Okay” cô ấy nói

“Okay?”

“Đúng. Em sẽ tới căn phòng đồ của đầu đón một lần nữa.”

“Em đã nói ra tên tôi.”

“Điều đó làm anh sốc?”

“Thực tế thì tôi thích nó gây sốc cho tôi.”

“Christian” cô thì thầm, và âm thanh của tên tôi từ miệng cô ấy lan truyền sự ám áp xuyên qua cơ thể tôi. Ana.

“Tôi muốn làm một việc gì đó vào ngày mai.”

“Làm gì?”

“Một bất ngờ. Dành cho em.”

Cô ấy ngáp.

Đủ rồi. Cô ấy mệt rồi.

“Tôi làm em chán hả, quý cô Steele?”

“Không bao giờ” cô ấy thú nhận. Tôi nghiêng qua và trao cho cô ấy một nụ hôn nhanh.

“Ngủ đi” Tôi ra lệnh, và tắt đèn cạnh phòng ngủ.

Một lát sau, tôi nghe được cả tiếng cô ấy thở, cô ấy chìm vào giấc ngủ thật nhanh. Tôi kéo tấm chăn lên người cô ấy, cuộn vào lưng tôi, và nhìn chăm chăm lên cây quạt trần đang quay ù ù.

Ừm, nói chuyện cũng không phải là việc quá xấu.

Ngày hôm nay đã hoàn thành sau tất cả mọi thứ.

Cảm ơn Elena...

Và với một nụ cười thoả mãn, tôi nhắm mắt lại.

Share this:

Press This Twitter Facebook 25 Google

Related

CHƯƠNG 5 - GREY - 50 SẮC THÁI THEO LỜI KỂ CỦA CHRISTIAN - E L JAMES - LTN'S TRANS TEAM

Thứ sáu, ngày 20 tháng 5 năm 2011 Lần đầu tiên trong năm ngày, tôi có một giấc ngủ đúng nghĩa. Có lẽ tôi đã làm đúng, là gởi cho Ana bộ sách đó. Tôi nhìn thấy tên khốn đang cạo râu trong gương, hấn nhìn tôi bằng cặp mắt...

In “GREY”

CHƯƠNG 10 - GREY - 50 SẮC THÁI THEO LỜI KỂ CỦA CHRISTIAN - E L JAMES - LTN'S TRANS TEAM

Thứ tư, ngày 25 tháng 5 năm 2011 Tôi gọi một ly Sancerre, dựa mình vào quầy bar. Tôi đã chờ đợi giây phút này cả ngày và không thể ngừng việc liếc nhìn đồng hồ của mình. Có cảm giác như buổi hẹn đầu tiên vậy, và theo một...

In “GREY”

CHƯƠNG 8 - GREY - 50 SẮC THÁI THEO LỜI KỂ CỦA CHRISTIAN - E L JAMES - LTN'S TRANS TEAM

Thứ hai, ngày 23 tháng 5 năm 2011 Đã quá một giờ sáng khi tôi mới bắt đầu leo lên giường. Chẳng hiểu sao tôi không ngủ được, cứ nhìn chăm chăm vào trần nhà. Tôi khá mệt, nhưng lại cảm thấy rất thư giãn và ...hào hứng, mong đợi...

In “GREY”

Posted in GREY

Post navigation← CHƯƠNG 15 – GREY – 50 SẮC THÁI THEO LỜI KỂ CỦA CHRISTIAN – E L JAMES – LTN'S TRANS TEAMCHƯƠNG 18 – GREY – 50 SẮC THÁI THEO LỜI KỂ CỦA CHRISTIAN – E L JAMES – LTN'S TRANS TEAM →

2 thoughts on “CHƯƠNG 17 – GREY – 50 SẮC THÁI THEO LỜI KỂ CỦA CHRISTIAN – E L JAMES – LTN'S TRANS TEAM”

moonyvuong says:

August 15, 2015 at 2:24 pm

Đầu tiên, cảm ơn các bạn trong sub team đã bỏ công sức dịch bộ Grey này :)

Sau đây là nhận xét cá nhân của mình, hy vọng k làm các bạn thấy khó chịu.

1. Nên có 1 editor duy nhất chỉnh sửa toàn bộ các chương truyện để liên mạch cách xưng hô và thống nhất về cách dùng từ.

2. Chú ý xưng hô của nhân vật. Hơi bị lộn xộn.

Christian -Anna: anh-em /ngài-em tuy vào ngữ cảnh truyện

Christian – Elena -Christian: tôi -cô / tôi -cậu (Elena lớn tuổi hơn nhiều, xưng toi-anh có vẻ k hợp lý)

Christian- Mía: anh-em toàn bộ (đừng dùng “bạn” nhé)

3. Có 1 số dịch câu bị sai ngữ cảnh -> sai nghĩa

Anna: em sẽ được nhận gì nếu thực hiện đc hết những việc này

Christian: anh

Tôi scan hợp đồng thuê (scan: đọc lướt nhanh) -> tôi đọc lướt qua/ lướt sơ qua hợp đồng thuê.

4. Chú ý lỗi chính tả và typing.

Trí nhớ ko tốt lắm, nên ko thể dẫn chứng ra hết cho các bạn đc, Thòòng cảm.

95. Chương 18

Thứ năm, ngày 2 tháng 6 năm 2011

“Không. Đừng đi.” Lời thì thầm trong giấc ngủ, từng lời khuấy động làm tôi bừng tỉnh dậy.

Chuyện gì vậy?

Tôi nhìn vòng quanh phòng. Tôi đang ở nơi khỉ gió nào đây?

Ồ, đúng rồi, Savannah.

“Không, làm ơn, đừng đi.”

Gì vậy? Là Ana. “Tôi không đi đâu cả.” Tôi thẳng thốt. Quay người, tôi chống người lên tay. Cô ấy nhích lại gần tôi và nhìn như còn đang ngái ngủ.

“Em sẽ không rời bỏ anh,” cô thì thầm.

Da đầu tôi tê rần rần “Tôi mừng khi nghe em nói vậy.”

Cô ấy thở dài.

“Ana?” Tôi thì thầm. Nhưng cô ấy không phản ứng lại. Mắt nhắm lại. Cô ấy lại chìm vào giấc ngủ. Cô ấy hẳn đang nằm mơ ... cô ấy đang mơ gì?

“Christian,” cô ấy nói.

“Anh đây.” Tôi trả lời máy móc.

Nhưng cô ấy không nói gì nữa; cô ấy chắc chắn đang ngái ngủ, nhưng tôi chưa bao giờ nghe cô ấy nói mới khi ngủ cả. Tôi thích thú ngắm nhìn cô. Gương mặt cô huyền ảo dưới ánh đèn lập lòe xung quanh căn phòng. Chân mày cô ấy nhũn lại như thể đang có thứ gì đó khiến cô ấy khó chịu rồi nó từ từ bình lặng trở lại. Cô ấy thở làn môi dần hé mở, gương mặt dịu dàng như nước khi ngủ, cô ấy thật xinh đẹp.

Và cô ấy không muốn tôi đi, và cô ấy sẽ không rời xa tôi. Sự bực tức trong tiềm thức khi thừa nhận làm tôi cảm thấy như làn gió hè thổi qua, để lại hơi ẩm và hi vọng.

Cô ấy sẽ không rời xa tôi.

Đấy, Grey, mày có câu trả lời cho mày rồi.

Tôi nhìn cô ấy nở nụ cười. Cô ấy đã ngủ sâu và ngừng lăm bầm. Tôi nhìn đồng hồ 4:57, cũng sắp đến giờ thức dậy rồi, và tôi giờ đang rất phấn chấn. Tôi sẽ đi tàu lượn. Với Ana. Tôi cuồng bay lượn. Hôn lên trán cô ấy, tôi đứng dậy đi vào gian chính của căn phòng khách sạn, tôi đã đặt bữa sáng, rồi quay qua kiểm tra dự báo thời tiết hôm nay.

Một ngày nóng nực nữa với, độ ẩm cao. Không mưa.

Tôi tắm nhanh, lau khô người, rồi gom đồ của Ana trong phòng tắm ra cái ghế gần giường. Khi tôi cầm quần lót của cô ấy lên, tôi nhớ lại mình đã ác độc cỡ nào khi mà giấu quần lót của cô ấy, mà chiều đó lại phản tác dụng.

Ôi cô Steele.

Và sau đêm đầu tiên của chúng tôi ...

“Ôi, nhân tiện, em đang mặc quần lót của anh.” Và rồi cô ấy lặn lưng quần xuống và tôi có thể nhìn thấy dòng “Polo” và “Ralph” lộ ra trên đai quần.

Tôi lắc đầu, rồi lấy từ tủ quần áo ra một cái quần lót rồi để nó lên ghế. Tôi thích mỗi khi cô ấy mặc quần áo của tôi.

Cô ấy lí nhí gì đó nữa, tôi nghe là từ “rọ” nhưng không chắc.

Có chuyện gì về nó chứ?

Cô ấy không trở mình nhưng hình như mơ thấy cái gì đó sung sướng lắm khi tôi đang thay đồ. Tôi chồng áo thun vào thì có tiếng gõ cửa. Bữa sáng đến: bánh ngọt, cà phê cho tôi, trà Twinning English Breakfast cho Ana. May mắn là nhà hàng có loại mà Ana thích.

Đến giờ đánh thức cô Steele dậy rồi.

“Dậy tây.” Cô ấy lơ mơ nói khi tôi ngồi lên giường cô.

Gì mà có trái cây vậy?

“Anastasia,” tôi nhẹ nhàng gọi cô dậy

“Em muốn nữa.”

Tôi biết là em muốn nữa, và tôi cũng vậy. “Đi nào, cưng.” Tôi tiếp tục lay cô ấy dậy.

Cô ấy nắm lấy tôi. “Không, em muốn được chạm vào anh.”

Khỉ thật. “Dậy đi.” Tôi cúi xuống cắn vào da tai cô.

“Không.” Cô ấy nhúu chặt mắt.

“Dậy đi nào cưng.”

“Ôi không chịu” cô ấy lằn nhằn

“Đến giờ thức dậy rồi. Tôi mở đèn đó nhé.” Tôi nhướn người qua bên phía công tắc rồi mở đèn, ánh sáng mơ hồ ngập tràn thân người cô. Cô nhắm mắt, mè nheo. “Không.” Kiểu bị đánh thức khi còn muốn ngủ của cô ấy thật dễ thương và khác biệt. Trong các mối quan hệ trước đó, một người phục tùng còn ngại ngủ có thể được ngoại lệ không tuân theo lời tôi nói.

Tôi ghé người và tai của cô ấy rồi thì thầm. “Tôi muốn cùng em đuổi bình minh.” Tôi hôn lên má cô rồi hôn lên hai đuôi mắt, đến chóp mũi rồi nhẹ nhàng lên làn môi cô.

Cô ấy mở mắt ra.

“Chào buổi sáng người đẹp.”

Rồi cô ấy lại nhắm mắt, cầu nài. Tôi cúi người cười với cô “Em không phải cô gái của bình minh rồi.” Cô ấy mở một mắt, nhìn tôi. “Em tưởng anh muốn em nữa.” cô ấy nói. Tôi cố gắng không cười. “Anastasia tôi lúc nào cũng muốn em cả. Thật là ấm lòng khi em cũng cảm thấy vậy.”

“Đương nhiên là vậy mà giờ tối rồi, muộn rồi.” cô ấy ôm gối.

“Không phải tối, giờ là sáng sớm rồi. Thôi nào, dậy đi. Chúng ta phải ra ngoài. Tôi coi trời có mưa không để còn quan hệ”

“Em đang có một giấc mơ đẹp.” Cô ấy thở dài, nhìn tôi.

“Mơ thấy gì.”

“Anh.” Mặt cô ấy ảm áp.

“Tôi đã đang làm gì?”

“Đang cho em ăn dâu.” Cô ấy nói nhỏ.

Đó là tại sao cô ấy nói mơ. “Bác sĩ Flynn có thể điều trị được. Nào đây, thay đồ đi. Khởi tắm, lát nữa chúng ta tắm sau.”

Cô ấy mè nheo nhưng vẫn ngồi dậy, không quan tâm chần tuột xuống eo mình và phô ra cơ thể mình. “Cậu bé” của tôi căng cứng. Tóc cô ấy rối bù, xoắn ôm lấy gương mặt và lòa xòa trên khuôn ngực trần, cô ấy trong rục rờ như nữ thần. Dù đang bị khuấy động nhưng tôi vẫn đứng dậy nhường phòng cho cô.

“Mấy giờ rồi?” Cô ấy hỏi, giọng ngái ngủ.

“5:30 sáng.”

“Như 3:00 sáng vậy.”

“Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Tôi đã để em ngủ nhiều rồi. Đi nào.” Tôi muốn lôi cô ấy ra khỏi giường và tự mình thay đồ cho cô ấy. Tôi chẳng thể chờ đi bay lượn cùng cô ấy.

“Em không được tắm sao?”

“Nếu như em muốn em tắm, tôi muốn tắm cùng em và em thì biết chuyện gì xảy ra sau đó mà – ngày mới đang trôi qua đó. Đi nào.”

Cô ấy nhìn tôi bình tĩnh. “Chúng ta chuẩn bị đi đâu?”

“Tôi nói rồi nó là một bất ngờ dành cho em.”

Cô lắc đầu, nhìn tôi thích thú. “Vâng.” Cô ấy trèo ra khỏi nhà, vì đang khóa thân nên cô ấy nhanh chóng chú ý đến quần áo nằm trên ghế. Tôi mừng là cô ấy đã không còn ngại ngùng với thân thể của mình.; có lẽ là tại vì cô đang buồn ngủ. Cô ấy mặc quần lót của tôi vào nhìn tôi nở nụ cười to hết cỡ.

“Xong rồi thì ra đây nhé.” Tôi đi ra ngoài phòng chính, ngồi xuống bàn ăn nhỏ rồi nhấp ngụm cà phê.

Sau ít phút cô bước ra.

“Ăn đi.” Tôi yêu cầu, ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống. Cô ấy sững người, mắt ánh lên, nhìn tôi chằm chằm.

“Anastasia,” tôi nói, cắt ngang giấc mộng ban ngày của cô nàng. Cô chớp chớp mắt như thể đã đáp lại trái đất.

“Em chỉ uống trà thôi được không? Bánh sừng bò lát nữa em ăn.” Cô ấy hỏi tôi.

Cô nàng không chịu ăn.

“Đừng có xỉu trong khi tôi tung hoành đây, Anastasia.”

“Lát nữa em sẽ ăn, khi nào mà bao tử thức dậy đã. 7:30, nhé?”

“Được.” Tôi chẳng thể ép cô ấy được. Khi đang ngang ngạnh và cứng đầu như thế này. “Em muốn trợn mắt lên với anh.” Cô nói.

Ôi Ana, tới đi, thử xem.

“Xin mời, cứ tự nhiên, không chừng em còn làm tôi vui.”

“Vâng, không chừng ăn đòn xong em lại tỉnh ngủ.”

Cô ấy nói rồi tỏ vẻ như đang cân nhắc sự lựa chọn vậy. Kiểu đó không tác dụng gì đâu, Anastasia!

“Mặt khác, em không muốn nóng rực với lại nhứt nhối đâu; thời tiết ở đây đủ oi bức rồi.” Cô ấy cười rồi nói ngọt như đường.

“Cô đấy, như mọi khi, thật là không chịu nghe lời.” Tôi vui vẻ nói. “Uống trà của em đi.”

Cô nàng ngồi xuống, nhăm nháp tách trà.

“Lẹ nào, đến giờ rồi.” Phaair tranh thủ – bởi đường đi cũng khá xa.

“Tụi mình đi đâu vậy?”

“Đi rồi em biết.”

Đừng có cười nữa coi Grey.

Cô nàng bĩu môi thất vọng. Cô Steele, vẫn như mọi khi, vẫn luôn tò mò. Giờ cô nàng chỉ mặc cái áo như yếm trong với quần jeans; thể nào khi cất cánh cũng sẽ bị lạnh. “Uống xong trà của em đi.” Tôi nói rồi rời bàn. Vào phòng ngủ tôi kéo tủ quần áo và lấy ra một cái áo. Điều này nên làm thôi. Tôi gọi người của khách sạn và bảo anh ta đậu xe trước cửa.

“Em sẵn sàng rồi.” Cô bước vào gian chính.

“Em sẽ phải cần nó.” Tôi quăng cho cô cái áo gió, cô ấy tự nhiên nhìn tôi hoang mang.

“Tin tôi đi.” Tôi hôn nhanh lên môi cô. Nắm lấy tay cô ấy, tôi mở cửa phòng, chúng tôi bước đến bên buồng thang máy. Ở đó có người của khách sạn đứng đó, theo như tên ghi trên ngực áo thì là – Brian – cũng đứng chờ thang máy.

“Buổi sáng tốt lành.” Chào chúng tôi niềm nở khi thang máy đến. Bước vào buồng tôi nhìn qua Ana rồi nhếch mép cười.

Lần này không có tai quái nào trong thang máy nữa.

Cô ấy cố giấu nụ cười, cúi mặt nhìn xuống sàn, hai má hồng lên. Cô ấy hiểu rõ chuyện gì đang chạy trong đầu tôi. Chúng tôi bước ra và Brian chúc chúng tôi một ngày tốt lành.

Bên ngoài, người của khách sạn đang đứng kế bên chiếc Mustang. “Em biết đó, đôi khi là chính mình thật tốt.” Tôi trêu đùa. Cúi đầu lịch sự tôi mở cửa cho cô ấy.

“Ta đi đâu thế?”

“Đến nơi em sẽ biết thôi.” Tôi leo lên ngồi sau vô lăng. Khi dừng đèn đỏ tôi nhanh tay mở chương trình định vị trên xe lên, nó chỉ chúng tôi hướng ra đại lộ I-5 để đến được sân bay. Tôi mở iPod, không khí trong xe ngập tràn một giai điệu mê người.

“Bài gì đây anh?”

“Trích La Traviata. Bài Opera của Verdi.”

“La Traviata? Em có nghe về nó. Em không hiểu lắm. Ý nghĩ của nó?”

Tôi nhìn cô thấu hiểu. “Ồ thì, đại khái ‘Người phụ nữ lạc lối.’ Nó dựa trên quyển sách của Alexandre Dumas: La Dame aux Camélias.”

“Ah. Em đã đọc quyển đó rồi.”

“Tôi nghĩ chắc là em đã đọc nó.”

“Các kỹ nữ cam chịu”, cô kể lại, giọng cô đượm buồn. “Hmm, đó là một câu chuyện đau lòng.” Cô nói.

“Quá đau buồn?” Chúng ta chẳng thể như vậy, cô Steele, nhất là khi những lúc vui như thế này. “Em muốn lựa bài không. Mấy bài này trong iPod của tôi đây.”

Tôi chạm nút điều hướng trên màn hình, hiện lên danh sách phát nhạc.

“Em chọn đi.” Tôi đề nghị, không biết là cô ấy sẽ thích bài nào trong danh sách của tôi. Cô ấy nghiên cứu danh sách, lựa chọn thật lâu. Rồi cô chạm vào một bài, và giai điệu dịu nhẹ của Verdi được thay thế bằng nhịp điệu sôi động của Britney Spears.

“ ‘Toxic’ sao?” Tôi cười khô khốc nói.

Có phải cô ấy muốn nói điều gì đó với tôi không?

Cô ấy đang cố ý hướng về tôi sao?

“Em khôn ghỉu anh đang nói gì hết.” Cô tỏ vẻ vô tội nói.

Cô ấy có nghĩ tôi ‘should wear a warning’*? (* Lời bài hát Toxic – Britney Spears: Baby, can’t you see. I’m calling A guy like you should wear a warning. It’s dangerous. I’m falling ... tạm dịch: Anh yêu anh có thấy không. Chàng trai như anh nên gắn mác cảnh báo. Bởi quá nguy hiểm, bởi em đang chìm đắm ..., link nhạc + lời ở cuối phần)

Cô Steele muốn chơi trò chơi.

Vậy đi.

Tôi vặn nhỏ nhạc. Cón hơi sớm để nghe bản này và để nhớ lại.

“Thưa ngài, Người phục tùng này kính cẩn mong chủ nhân cho phép em dùng iPod của ngài*.” (nguyên văn: “Sir, this submissive respectfully requests Master’s iPod.”)

Tôi ngược mắt ra khỏi bảng tính toán và nhìn cô gái đang quỳ xuống kế bên tôi, mắt cô ấy nhìn xuống. Cô ấy biểu hiện rất tốt cuối tuần này. Làm sao tôi từ chối được?

“Được thôi, Leila, lấy nó đi. Tôi nghĩ nó ở chỗ loa phát.”

“Cảm ơn, chủ nhân.” Cô ấy nói, đứng dậy gương mặt rạng rỡ như mọi khi, mà không nhìn tôi.

Cô bé ngoan.

Chỉ mang độc đôi cao gót đỏ, cô ấy bước đến bên chỗ chiếc iPod rồi nhận lấy phần thưởng của mình.

“Tôi không cho bài đó vào iPod.” Tôi nói khẽ với cô ấy, nhấn ga, khiến cả hai ngã ra sau ghế, nhưng tôi nghe thấy tiếng thở buồn bực nhỏ của Ana trong tiếng động cơ rầm rú.

Giọng hát quyến rũ của Britney vẫn tiếp tục vang lên, Ana nhấp nháp những ngón tay trên đùi, im lặng lạ thường, mắt nhìn ra cửa sổ. Chiếc Mustang lướt băng băng trên đường không có xe cộ, ánh bình minh dần dần lộ dạng theo chúng tôi suốt đại lộ I-95.

Giọng Damien Rice cất lên, Ana thở ra.

Giải thoát cô ấy khỏi sự đau thương đi.

Và tôi không biết rằng liệu là do tâm trạng tôi tốt, cuộc trò chuyện tối qua của tôi, hay sự thật rằng tôi sẽ đi tàu bay. – nhưng tôi muốn nói với cô ấy về bài hát trong iPod đó. “Là Leila.”

“Leila?”

“Một người phục tùng cũ, cô ấy cho bài ấy vào iPod.”

“Một trong 15 người sao?” Cô ấy tập trung hoàn toàn vào tôi, muốn nghe mọi chuyện.

“Ừm.”

“Chuyện gì xảy đến với cô ấy?”

“Chúng tôi kết thúc.”

“Vì sao?”

“Cô ấy muốn nhiều hơn.”

“Và anh thì không?”

Tôi nhìn cô ấy rồi lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ muốn nhiều hơn từ khi tôi gặp em.” Cô ấy thưởng cho tôi một nụ cười bên lên.

Đúng thế Ana. Không chỉ em là người muốn nhiều hơn đâu.

“Chuyện gì đến với 14 người còn lại?” cô ấy hỏi.

“Em muốn cả danh sách không? Tuyệt giao, chém đầu, chết?”

“Anh không phải Henry thứ 8 đâu,” cô ấy cau có.

“Okay. Ngẫu nhiên là tới giờ, tôi chỉ giữ mối quan hệ với bốn người, chưa tính Elena.”

“Elena?”

“Quý bà Robinson của em đấy.”

Cô ấy im lặng một khắc. Và tôi chắc là cô ấy đang nghĩ về tôi. Tôi tập trung nhìn đường.

“Vây còn bốn người còn lại?” tôi hỏi.

“Rất tò mò, luôn hăm dọa với thông tin cô Steele.” Tôi trêu

“Ồ, Quý Ngài Bao Giờ Cô Hết Kỳ Kinh?”

“Anastasia, một người đàn ông cần phải hiểu biết nhiều thứ.”

“Chắc không?”

“Chắc.”

“Vì sao?”

“Vì tôi không muốn em mang thai.”

“Cả em cũng vậy. Ồ thì, cho đến khi vài năm nữa.” cô ấy nói, ve dăm chiêu.

Đương nhiên, với một người nào đó ... suy nghĩ đó thật không dễ chịu ... cô ấy là của tôi.

“Vây chuyện của 4 người đó thì sao?” Cô ấy vẫn kiên trì đến cùng.

“Một người gặp gỡ một người khác. Ba người còn lại muốn – nhiều hơn. Tôi lại không chấp thuận.”

Tại sao tôi lại khơi ra chuyện này vậy chứ?

“Còn những người còn lại thì sao?”

“Chỉ là không hợp.”

Cô gật đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Aaron Neville đang hát “Tell It like It Is.”

“Chúng ta đang đi đâu?” cô ấy lại hỏi.

Chúng tôi đã đến rất gần rồi. “Bãi đáp máy bay.”

“Tự mình không bay trở lại Seattle chứ?” Cô ấy hoảng sợ nói.

“Không, Anastasia.” Tôi cười bởi phản ứng của cô ấy. “Không, chúng ta đang đi tìm hiểu sở thích thứ hai của tôi.”

“Thứ hai?”

“Ừ. Tôi đã nói thứ tôi thích nhất sáng nay rồi.” Biểu hiện của cô ấy nói cho tôi rằng cô ấy đang bối rối.

“Là cô, cô Steele. Em đã đứng đầu danh sách, nếu có thể mang em vào.”

Cô ấy nhìn xuống đùi, bặm môi. “Quả là cao cấp so với danh mục của em, cả thứ tự ưu tiên nữa.” cô nói.

“Tôi vui khi biết điều đó.”

“Vây đi đến bãi đáp máy bay à?”

Tôi tươi cười với cô ấy. “Tụi mình sẽ đuổi theo bình minh, Anastasia”. Tôi rẽ trái vào đường bay, lái xe đến nhà chứa máy bay hiệp hội Soaring Brunswick, nơi tôi dừng xe.

“Em sẵn sàng cho chuyện này chưa?”, tôi hỏi. “Anh sẽ bay à?”

“Đúng thế”.

Khuôn mặt cô ánh lên niềm phấn khích. “Vâng, sẵn sàng”. Tôi yêu cái cách cô không biết sợ và luôn nhiệt tình với bất kỳ những trải nghiệm mới. Cúi xuống, tôi hôn cô ấy một cách nhanh chóng. “Lại một lần nữa, cô Steele”.

Bên ngoài mát mẻ nhưng không lạnh, Và bây giờ bầu trời sáng hơn, với màu ngọc trai tươi sáng phía cuối chân trời. Tôi đi vòng qua chiếc xe và mở cửa cho Ana. Với bàn tay cô trong tay chúng tôi đi về phía trước của nhà chứa máy bay.

Taylor đứng chờ ở đó với một người đàn ông trẻ có râu quai nón trong chiếc quần short và dép.

“Ông Gre, đây là phi công sẽ lái máy bay kéo, anh Mark Benson”. Taylor nói. Tôi buông tay Ana ra để bắt tay với Benson, đôi mắt hoang dã của anh ta lóe sáng lên.

“Ngài có một buổi sáng tuyệt vời cho chuyện đó, ngài Grey”, Benson nói. “Gió có vận tốc là mười hải lý đến từ phía đông bắc, điều đó có nghĩa là sự hội tụ dọc theo bờ biển sẽ duy trì trong một thời gian ngắn”.

Benson là người anh, với một cái bắt tay chắc chắn.

“Nghe có vẻ tuyệt đấy”, tôi trả lời, và nhìn Ana khi cô chia sẻ một câu chuyện đùa riêng với Taylor. “Anastasia, đến đây”.

“Gặp lại anh sau nhé”, cô nói với Taylor.

Bỏ qua sự thân mật của cô đối với nhân viên của tôi, tôi giới thiệu cô với Benson. “Anh Benson, đây là bạn gái của tôi, Anastasia Steele”.

“Rất vui được biết anh”, cô nói, và Benson cho cô một nụ cười tươi khi họ bắt tay. “Tôi cũng thế”, anh ta nói. “Đi theo tôi nào”.

“Dẫn đường đi”. Tôi nắm lấy tay Ana khi chúng tôi bước đi bên cạnh Benson.

“Tôi có một chiếc Blanik L23 được thiết lập và sẵn sàng, nó thuộc đời cũ, nhưng xử lý rất tốt”. “Tuyệt. Tôi cũng đã từng học bay trong một chiếc Blanik. Chiếc L13”, tôi nói với Benson.

“Không thể có một sai sót gì với Blanik. Tôi là một người hâm mộ lớn của chúng”. Anh ấy giơ ngón cái lên. “Mặc dù tôi thích cho L23 nhào lộn trên không”.

Tôi gật đầu đồng ý.

“Anh sẽ được nối với chiếc Piper Pawne của tôi”, anh ấy tiếp tục, “Tôi sẽ đưa nó lên độ cao ba ngàn feet, sau đó sẽ thả anh rơi tự do. Việc đó sẽ cho anh có thời gian bay lượn”.

“Tôi hy vọng vậy. Những đám mây che phủ trông có vẻ hứa hẹn”.

“Bây giờ hơi sớm để có nhiều lực đẩy. Nhưng anh không biết đâu. Bình minh, người bạn đời của tôi, sẽ bám theo đôi cánh. Anh ấy ở trong jakes”.

“Được”. Tôi nghĩ “jakes” có nghĩa là nhà vệ sinh. “Anh bay được bay lâu rồi?”

“Kể từ ngày tôi ở trong RAF. Nhưng tôi lái máy bay kéo tàu lượn được năm năm nay. Chúng ta đang ở trên CTAF 122,3, anh biết đấy”.

“Tôi biết”.

Chiếc L23 có hình dáng rất đẹp, và tôi nhớ ngày đăng ký của nó: tháng mười một.

“Trước hết phải mang dù đã”. Benson leo vào buồng lái và lôi ra một cái dù cho Ana.

“Để tôi làm cho”. Tôi đề nghị, lấy bộ đai từ tay Benson trước khi anh ta có cơ hội đặt tay lên người Ana.

“Vậy tôi sẽ đi chuẩn bị đồ dần”. Benson nói với một nụ cười sáng khoái, và anh ta đi về phía máy bay. “Anh thích trói em vào những thứ này”. Ana nói và nhướn mày lên.

“Cô Steele, cô không biết đâu. Đây bước vào đai này”. Tôi giữ chiếc đai chân mở cho cô. Nghiêng qua, cô ấy đặt tay lên vai tôi. Tôi cứng người lại theo bản năng, nghĩ rằng bóng tối sẽ xuất hiện và bóp nghẹt lấy tôi, nhưng không. Thật là lạ. Tôi không biết tôi sẽ phản ứng như thế nào ở nơi mà sự đụng chạm của cô gây lo lắng. Cô bước hai chân vào vòng đai, và tôi kéo dù lên và luồn dây đai qua tay, để lên vai cô và siết chặt chiếc dù.

Cô ấy trông có vẻ ổn trong chiếc dây đai ấy.

Tóm lại, tôi tự hỏi cô ấy sẽ trông như thế nào khi bị cột dang hai tay và treo lên các cái móc trong phòng giải trí, miệng và “cô bé” của cô được tùy ý tôi sử dụng. Nhưng than ôi, cô ấy đưa hệ thống giảm sóc vào giới hạn cứng. “Đấy, xong rồi”, tôi lẩm bẩm, cố xua hình ảnh đó ra khỏi tâm trí mình. “Em có mang dây buộc tóc hôm qua không?”

“Anh muốn em buộc tóc lên à?” cô hỏi. “Ừ”.

Cô ấy làm như lời tôi nói. Có một sự thay đổi.

“Rồi, đi”. Tôi trấn tĩnh cô ấy với bàn tay của mình và cô ấy bắt đầu leo vào ghế sau. “Không, lên ghế trước. Ghế sau của phi công”.

“Nhưng thế thì anh đâu còn thấy gì nữa?”

“Tôi thấy rất rõ”. Tôi sẽ chiêm ngưỡng cảnh cô ấy thưởng thức, tôi hy vọng thế.

Cô trèo vào và tôi cúi vào buồng lái để giữ chặt cô vào chỗ ngồi của mình, khóa dây nịt vào thắt chặt các dây đai. “Hmm lần thứ hai trong buổi sáng nay, tôi là người may mắn”, tôi thì thầm và hôn cô ấy. Cô ấy rạn vỡ nhìn tôi, sự kỳ vọng của cô có thể sờ thấy được.

“Không lâu đâu, chỉ hai mươi, ba mươi phút là cùng. Trong buổi sáng thế này, khí nóng không dễ chịu chút nào nhưng quan cảnh sẽ rất ngoạn mục khi ở trên kia vào giờ này. Hy vọng em không bị căng thẳng”.

“Rất phấn khích”, cô nói, vẫn cười toe toét.

“Tốt”. Tôi vuốt ve má cô với ngón tay trỏ, sau đó mang dù của tôi vào và leo lên ngồi vào ghế phi công.

Benson quay trở lại và mang theo đồ dần cho Ana, và kiểm tra dây đai của cô. “Tốt, an toàn rồi. Lần đầu phải không?” anh hỏi cô.

“Vâng”.

“Đảm bảo cô sẽ thích”.

“Cảm ơn anh Benson”.

“Gọi tôi là Mark được rồi”, anh ta trả lời, nháy mắt một cách chết tiệt với cô. Tôi nheo mắt lại với anh ta.

“Ồn chứ?” anh ta hỏi tôi.

“Tất nhiên. Đi nào”, tôi nói, thiếu kiên nhẫn với việc chuẩn bị cất cánh và việc đưa anh ta tránh xa cô gái của tôi. Benson gật đầu, sập nắp khoang tàu lượn lại, và đi về phía Piper. Ở bên phải tôi thấy bình mình, người bạn đời của Benson, đã xuất hiện, vực dậy các đầu cánh. Tôi nhanh chóng kiểm tra các thiết bị: bàn đạp (tôi nghe tiếng di chuyển của bánh lái phía sau tôi), kiểm soát thanh bên này sang bên kia (liếc nhanh qua các cánh cà tôi có thể thấy các cánh nhỏ đang di chuyển), và kiểm soát thanh trước ra sau (tôi nghe thấy phản ứng của các bánh lái).

Tốt rồi. Chúng tôi đã sẵn sàng.

Benson leo vào Piper và gần như ngay lập tức cánh quạt duy nhất khởi động lên, to và khàn khàn trong sự yên tĩnh buổi sáng. Một lát sau, máy bay của anh ta lặn về phía trước, kéo căng sợi dây cáp ra, và chúng tôi bay lên. Tôi cân bằng các cánh nhỏ và bánh lái khi Piper tăng tốc, sau đó tôi kéo các thanh điều khiển lại, và chúng tôi lướt vào trong không khí trước khi Benson làm được điều đó.

“Bay lên rồi, em yêu”. Tôi hét to với Ana khi chúng tôi đạt đến được độ cao.

“Giao thông Brunswick, đồng bằng Victor, nhóm 2-7-0”. Giọng của Benson trên đài phát thanh, tôi lờ anh ta đi khi chúng tôi leo lên cao hơn vào cao hơn. L23 xử lý rất tốt, và tôi ngắm nhìn Ana; đầu của cô giật từ bên này sang bên kia khi cô cố gắng để ngắm nhìn. Tôi muốn nhìn thấy nụ cười của cô. Chúng tôi bay về phía tây, mặt trời mới mọc lên từ phía sau, và tôi chú ý khi chúng tôi vượt qua I-95. Tôi yêu sự thanh thản ở đây, tránh xa tất cả mọi thứ và tất cả mọi người, chỉ có tôi và tàu lượn tìm kiếm sự nâng lên... và nghĩ rằng tôi đã không bao giờ chia sẻ trải nghiệm này với bất cứ ai trước đó. Ánh sáng thật đẹp, dịu nhẹ, tất cả tôi hy vọng là điều đó sẽ là... cho Ana và tôi.

Khi tôi kiểm tra đo độ cao, chúng tôi đang ở gần ba nghìn feet và xuống dốc tại 105 hải lý. Giọng nói của Benson vang trên đài phát thanh, thông báo cho tôi rằng chúng tôi đang ở ba ngàn feet và chúng tôi có thể thả ra.

“Thả ra”, tôi phát tín hiệu lại, và kéo nút bấm thả tàu lượn ra. Chiếc Piperr biến mất và tôi cho chúng tôi lộn vòng thật chậm, cho đến khi chúng tôi hướng về phía tây nam và lướt theo chiều gió. Ana cười phá lên. Được khuyến khích bởi phản ứng của cô, tôi tiếp tục theo đường xoắn ốc, hy vọng chúng tôi có thể tìm thấy một số lực đẩy hội tụ gần bờ biển hoặc luồng không khí nóng dưới những đám mây màu hồng nhạt – đám mây tích nong có thể nâng lên, mặc dù trời còn sớm thế này.

Đột nhiên bị lấp đầy bởi một sự kết hợp bốc đồng của sự nghịch ngợm và niềm thích thú, tôi hét lên với Ana, “Giữ chặt!”. Và tôi đưa chúng tôi lộn vòng. Cô ấy ré lên, hai bàn tay giơ lên và túm lấy tấm kính nắp khoang tàu lượn. Khi tôi cân bằng tàu lượn lại, một lần nữa cô ấy lại cười lớn. Đây là phản ứng ửng hời hợt nhất mà một người đàn ông muốn, và nó cũng làm tôi cười theo.

“Em mừng vì đã không ăn sáng!”. Cô hét lên.

“Ừ, rút kinh nghiệm, không ăn là tốt với em vì tôi sắp cho rơi lần nữa đấy”.

Lần này cô nắm chặt lấy bộ đai và nhìn xuống mặt đất khi cô đang lơ lửng trên nó. Cô cười khúc khích, tiếng ồn pha trộn với tiếng rít của gió.

“Đẹp chứ?” Tôi hét lên. “Vâng”.

Tôi biết chusgn tôi sẽ không tiếp tục được lâu, khi không có độ nâng ở đây, nhưng tôi không quan tâm. Ana đang tự được tận hưởng...và tôi cũng vậy.

“Thấy cần điều khiển ở phía trước không? Giữ chặt lấy”.

Cô cố gắng quay đầu, nhưng cô bị buộc quá chặt vào dây đai. “Làm đi, Anastasia. Bắt lấy”. Tôi kêu gọi cô. Thanh điều khiển di chuyển trong tay tôi, và tôi biết cô đã cầm lấy nó.

“Nắm chặt lấy. Giữ cho vững. Thấy cái đồng hồ ở giữa phía trước kia không? Giữ cho kim đồng hồ cố định ngay giữa”.

Chúng tôi tiếp tục bay theo một đường thẳng, đường bay vuông góc nắp kính khoang. “Cô gái xuất sắc”.

Ana của tôi. Không bao giờ chùn bước trước thách thức. Và với một số lý do kỳ lạ tôi cảm thấy vô cùng tự hào về cô ấy.

“Em ngạc nhiên là anh để em điều khiển”, cô hét lên.

“Cô nên ngạc nhiên về những gì tôi để cô làm, cô Steele. Giờ trả lại cho tôi nào”.

Trong sự điều khiển của các phép lần nữa, tôi đưa chúng tôi theo hướng sân bay khi chúng tôi bắt đầu hạ độ cao. Tôi nghĩ rằng tôi có thể hạ chúng tôi ở đó. Tôi gọi trên đài phát thanh để thông báo cho Benson và ai đó có thể nghe rằng chúng tôi đang hướng về mặt đất, và sau đó tôi thực hiện một vòng tròn để đưa chúng tôi đến gần mặt đất.

“Bám chặt, em yêu. Nó có thể xóc”.

Tôi nhào xuống lần nữa và mang L23 song song với đường băng khi chúng tôi đáp xuống cỏ. Chúng tôi hạ cánh với một cú đập mạnh và tôi điều khiển giữ cả hai cánh lên cho đến khi chúng tôi chạm đến điểm dừng riết chói tai ở cuối đường băng. Tôi mở nắm khoang, tháo dây đai, leo ra.

Tôi đuổi các chi ra, tháo dù, và mỉm cười với đôi má hồng của cô Steele. “Thế nào?” Tôi hỏi, mở khóa dây đai cô ra khỏi ghế và tháo dù.

“Quá ngoạn mục. Cảm ơn anh”. Cô nói, đôi mắt lấp lánh niềm vui. “Hơn thế chứ?” Tôi hy vọng cô ấy không thể nhấn thấy sự kỳ vọng trong giọng nói của tôi.

“Hơn rất nhiều”. Cô tươi cười, tôi cảm thấy mình như cao thêm mười feet.

“Ra nào”. Tôi giữ tay ra và giúp cô ra khỏi buồng lái. Khi cô nhảy xuống tôi khoanh tay ôm lấy cô, kéo cô tựa vào tôi. Được lấp đầy bởi adrenaline, cơ thể của tôi phản ứng ngay lập tức với sự mềm mại của cô. Trong khoảnh khắc tay tôi đang ở trong mái tóc của cô, và tôi nghiêng đầu cô ra sau để tôi có thể hôn cô ấy. Bàn tay tôi lướt xuống đáy của xương sống của cô, ép cô chạm vào sự cương cứng ngày càng tăng của tôi, và miệng của tôi bao lấy cô ấy trong một thời gian dài, kéo dài, một nụ hôn chiếm hữu.

Tôi muốn cô ấy. Ở đây. Bây giờ.

Trên cỏ.

Cô phản ứng tương tự, ngón tay xoắn vào tóc tôi, kéo, cầu xin nhiều hơn nữa, khi cô mở mắt ra nhìn tôi trông như một buổi bình minh rực rỡ.

Tôi phá vỡ đi không khí.

Benson và Taylor đang ở gần đó.

Đôi mắt sáng, cầu xin nhiều hơn nữa.

Đừng nhìn tôi như thế, Ana.

“Ăn sáng nào” tôi thì thầm, trước khi tôi làm một điều gì đó khiến tôi hối tiếc. Quay lại, tôi nắm chặt tay cô và đi về phía chiếc xe.

“Thế còn tàu lượn?” cô hỏi khi cô cố gắng bắt kịp tôi.

“Sẽ có người thu xếp”. Đó là những thứ tôi trả tiền để Taylor làm. “Chúng ta đi ăn thôi. Đi nào”.

Cô nàng tung tăng bước cạnh tôi, mặt sáng rỡ vui vẻ; tôi không biết mình từng thấy cô nàng vui vẻ như thế. Tâm trạng đó lây sang cả tôi và tôi không nhớ là mình đã cảm thấy lạc quan như lúc này bao giờ trước đây. Chẳng thể kèm lại, tôi nở nụ cười hết cỡ, mở cửa xe cho cô ấy.

Giọng hát Kings of Leon văng vẳng trong không gian, tôi nhấn ga chiếc Mustang ra khỏi sân bay về hướng I-95.

Chiếc xe lướt băng băng trên con đường trống không, BlackBerry của Ana đột nhiên kêu lên tiếng píp píp.

“Gì thế?” Tôi hỏi.

“Báo đến giờ uống thuốc.” Cô nàng thì thào.

“Tốt lắm. Tôi ghét bao cao su.”

Đuôi mắt tôi bắt gặp, có lẽ cô nàng đang trợn mắt lên với tôi, cũng không chắc lắm.

“Em thích cách anh giới thiệu em với Mark là bạn gái anh,” cô ấy nói, chuyển đổi chủ đề.

“Chẳng phải em là vậy sao?”

“Em sao? Em nghĩ anh chỉ muốn một người Phục tùng thôi chứ?”

“Ừ thì là tôi đã nói vậy, Anastasia, bây giờ cũng vậy. Nhưng tôi đã nói em nghe rồi, tôi, cũng muốn nhiều hơn.”

“Em vui vì anh cũng muốn nhiều hơn,” cô nói.

“Vì thỏa mãn cả hai thôi cô Steele.” Tôi trêu cô, rẽ vào quán ruột của ba tôi International House of Pancakes.

“IHOP?” Cô bắt ngờ nói.

Động cơ gầm rú khi chiếc Mustang dừng hẳn lại. “Tôi nghĩ là em đã đói rồi.”

“Em không bao giờ tưởng tượng nổi cảnh anh xuất hiện ở chỗ này đây.”

“Ba tôi thường hay dắt anh em tôi đến mấy chi nhánh của nó khi mà mẹ tôi đi dự hội nghị y tế.”

Chúng tôi lướt qua gian ngồi, đối mắt nhau. “Đó là bí mật của bốn cha con.” Tôi cầm menu lên, nhìn Ana vén tóc sau tai rồi nghiêng cứu xem IHOP phục vụ gì trong bữa sáng. Cô nàng liếm môi do dự. Và tôi thì đang cố kềm lại ý thức của cơ thể mình. “Tôi biết thứ mình muốn rồi.” Tôi thì thầm, và tự hỏi cô ấy sẽ cảm thấy thế nào nếu cùng đi đến phòng nghỉ với tôi. Mắt cô chạm mắt tôi, đồng tử giãn rộng.

“Em muốn thứ anh muốn,” coo thều thào. Như mọi khi, cô Steele không bao giờ chùn bước bởi thách thức.

“Ở đây?” Em chắc không, Ana? Mắt cô ấy quét qua toàn bộ không gian nhà hàng vắng lặng, rồi ánh mắt đó dừng lại trên người tôi, sầm lại và tràn đầy ham muốn xác thịt. “Đừng cần môi nữa.” Tôi cảnh báo. Dù có muốn như thế nào đi chăng nữa tôi chẳng thể giao cấu với cô ấy ngay phòng thay đồ ở nhà hàng này được. Cô ấy xứng đáng được nhiều hơn, và hiển nhiên là tôi cũng thế. “Không phải ở đây, không phải bây giờ. Nhưng nếu tôi không thể có em ngay tại đây thì đừng có mà cám dỗ tôi.”

Chúng tôi bị cắt ngang.

“Xin chào, tôi là Leandra. Tôi có thể phục vụ gì cho ... er ... mọi người ... er hôm nay, sáng nay?”

Ôi trời, tôi ngó lơ cô phục vụ tóc đỏ.

“Anastasia?” Tôi nhắc cô ấy.

“Em nói rồi, em muốn cái anh muốn*” (*nguyên văn là: “I want what you want” hiểu theo hai nghĩa, em muốn món anh cũng ăn, hai là ... muốn gì đó ... như trên J)

Trời, sao cô ấy không giải quyết luôn cái sự vật giữa hai đùi tôi luôn đi.

“Tôi sẽ cho hai vị thời gian ít phút để quyết định nhé?” người phục vụ nói.

“Thôi khỏi, chúng tôi biết thứ mình muốn.” Tôi không kềm lại phóng ánh mắt nhìn Ana. “Chúng tôi muốn hai phần bánh kếp sữa cổ điển với siro cây phong và thịt nguội, hai li nước cam, một cà phê với sữa tách béo, một trà English Breakfast, nếu ở đây có.”

Ana cười tươi.

“Cảm ơn ngài. Còn thêm gì không ạ?” Người phục vụ áp úng bối rối nói. Rồi ánh nhìn của mình ra khỏi người Ana, đuối khéo cô nàng phục vụ bằng cái liếc mắt.

“Anh biết đấy, thật là có hơi không công bằng.” Ana nhỏ giọng nói, ngón tay miết trên bàn vẽ hình số tám.

“Gì mà không công bằng?”

“Cách mà anh khổng chế người khác. Phụ nữ. Em.”

“Tôi khổng chế em?” Tôi giật mình.

“Lúc nào chả vậy.”

“Tôi chỉ nhìn em thôi Anastasia.”

“Không, Christian. Nó còn hơn như thế nhiều.”

Cô ấy hiểu sai về chuyện này rồi, một lần nữa tôi nói rằng chính cô ấy mới là người khổng chế tôi.

Cô nhăn mày. “Có phải đó là lí do anh đổi ý không?”

“Đổi ý?”

“Đúng vậy – về ... er ... chúng ta?”

Tôi đã đổi ý à? Tôi chỉ nghĩ là mình nói lỏng giới hạn ra, chỉ vậy thôi. “Tôi không nghĩ tôi đã đổi ý. Chúng ta cần phải minh định lại các giới hạn, phác họa lại chiến thuật mới, nếu em sẵn lòng. Tôi chắc chúng ta sẽ làm được. Tôi muốn em phục tùng trong phòng giải trí. Tôi vẫn sẽ phạt em nếu em vi phạm điều luật. Còn ngoài ra ... xem nào, tôi nghĩ là còn tùy vào việc chúng ta thảo luận thế nào. Đó là tất cả những yêu cầu của tôi, cô Steele à. Em muốn nói gì về chuyện đó không?”

“Vậy là em có thể ngủ với anh? Trên giường anh?”

“Đó là những gì em muốn sao?”

“Vâng”

“Đồng ý. Hơn nữa, có em trên giường, tôi luôn ngủ ngon . Chẳng hiểu tại sao nữa.”

“ Em đã từng sợ anh sẽ rời bỏ em nếu như em không chấp thuận mấy điều luật đó,” cô nói, gương mặt dần dần tái nhợt.

“Tôi sẽ không đi đâu cả, Anastasia. Hơn nữa-” Cô ấy sẽ nghĩ như thế nào? Tôi cần phải trấn an cô ấy.

“Chúng ta làm theo những ý kiến của em, đúng như em định nghĩa: thỏa hiệp. Em đã từng e-mail cho tôi. Và đến bây giờ, mọi chuyện tôi vẫn có thể làm được.”

“Em yêu cách anh muốn nhiều hơn.”

“Tôi biết.” giọng tôi trầm ấm.

“Làm sao mà anh biết?”

“Tin tôi đi. Tôi luôn biết.” Em đã nói tôi nghe trong giấc ngủ.

Người phục vụ quay trở lại với hai phần ăn sáng, rồi tôi ngồi đó ngắm nhìn cô ấy ngấu nghiến thức ăn của mình. “Nhiều hơn.” Đối với cô ấy thật hiệu nghiệm.

“Ngon thật đó.” Cô ấy nói.

“Tôi vui khi em biết thấy đói đấy.”

“Chắc là tại buổi vận động tối qua còn thêm cú lượn bay sáng nay nữa.”

“Em đã hồi hộp lắm, đúng không?”

“Em cảm thấy chuyện đấy tuyệt lắm, ngài Grey,” cô nói khi đưa mẩu bánh kếp cuối cùng vào miệng.

“Em có thể đối xử tử tế với anh hơn không?”, Cô hỏi thêm.

“Em muốn đối xử tử tế với tôi như thế nào?”

“Trả tiền cho bữa ăn này.”

Tôi khịt mũi. “Tôi không nghĩ vậy là ổn.”

“Làm ơn. Em muốn làm thế.”

“Có phải em đang cố tỏ ra cứng đầu với tôi không?” Tôi nâng nhúu mày, cảnh báo.

“Đây có lẽ là thứ duy nhất mà em có đủ khả năng để chi trả.”

“Anastasia, tôi đánh giá suy nghĩ của em. Tôi đồng ý. Nhưng không đâu.”

Cô mím môi cô và điều đó làm tôi kích thích khi tôi trả tiền cho một cô nàng tóc đỏ.

“Đừng có mà cau có,” Tôi cảnh báo, và kiểm tra lại thời gian: đã 8:30. Tôi có một cuộc họp lúc 11:15 với Savannah Brownfield Tái phát triển Chúc quyền, do đó, không may, chúng tôi phải về lại thành phố. Tôi dự định sẽ hủy cuộc họp, bởi vì tôi muốn dành một ngày để ở với Ana, nhưng không được, như thế là quá nhiều. Tôi đang theo đuổi cô gái này vào lúc mà đáng lẽ ra nên dùng để tập trung vào công việc của tôi.

Mày phải cân nhắc được việc gì quan trọng hơn chứ, Grey.

Tay trong tay với nhau, chúng tôi đi đến chỗ đậu xe trông giống như những cặp đôi nào khác. Cô ấy co người lại trong chiếc áo len, nhìn thật giản dị, thoải mái, xinh đẹp và tất nhiên là, cô ấy ở bên tôi. Ba thằng con trai đi vào IHOP lén lút nhìn cô; cô ấy không biết gì hết, ngay cả khi tôi đặt tay của tôi xung quanh cô để khẳng định chủ quyền. Cô ấy thực sự không biết rằng cô ấy đáng yêu đến mức nào. Tôi mở cửa xe và cô tặng lại cho tôi một nụ cười đầy năng. Rồi tôi cũng sẽ quen với điều này thôi.

Tôi lưu địa chỉ của mẹ cô vào GPS và chúng tôi hướng về hướng I-95 ở phía Bắc, nghe nhạc của Foo Fighters. Ana gõ chân theo nhịp. Đây là loại nhạc mà cô ấy thích-tất cả -những loại nhạc rock của Mỹ. Giao thông trên đường cao tốc bắt đầu nặng nề hơn, với những hành khách đi vào thành phố. Nhưng tôi không quan tâm: Tôi thích được ở đây với cô, dành nhiều thời gian cho cô. Nắm tay cô ấy, chạm vào đầu gối của cô, ngẩng nụ cười của cô. Cô nói với tôi về lần trước đến Savannah; cô ấy không quan tâm đến cái nóng, nhưng đôi mắt cô sáng lên khi cô nói về mẹ mình. Sẽ thú vị lắm khi cô dùng cả buổi tối để nói về mẹ và cha đẻ của mình. Tôi đậu bên ngoài nhà mẹ cô với một chút tiếc nuối. Tôi ước chúng tôi có thể ở bên nhau cả ngày; mười hai tiếng cuối cùng đã... thật đẹp.

Còn hơn là đẹp nữa kìa, Grey. Phải gọi là tuyệt vời.

“Anh có muốn vào không?” cô hỏi.

“Tôi cần phải làm việc, Anastasia, nhưng tôi sẽ trở lại vào tối nay. Mấy giờ thì được?”

Cô đề nghị bảy giờ, sau đó nhìn từ hai bàn tay cô đến tôi, đôi mắt tươi sáng và vui vẻ.

“Cảm ơn ngài vì mấy việc... nhiều hơn này.”

“Rất hân hạnh vì điều đó, Anastasia.” Tôi nghiêng người và hôn cô, hít hà hương thơm ngọt ngào của cô.

“Gặp anh sau.”

“Hãy cố để cản tôi lại,” tôi thì thầm.

Cô trèo ra khỏi xe, vẫn còn mặc chiếc áo của tôi, và vẫy tay tạm biệt. Tôi quay trở lại khách sạn, cảm thấy một chút rỗng bầy giờ khi mà cô ấy không ở bên tôi.

Ở trong phòng, tôi gọi cho Taylor.

“Ngài Grey. ”

“Yeah ... cảm ơn vì những việc anh đã chuẩn bị vào sáng nay.”

“Không có gì, thưa ngài.” Anh ta có vẻ ngạc nhiên.

“Tôi sẽ sẵn sàng để họp vào lúc mười giờ bốn mươi lăm.”

“Tôi sẽ chờ ngài ở bên ngoài cùng với chiếc Suburban.”

“Cảm ơn.”

Tôi thay quần jean và mặc vest, nhưng để chiếc cà vạt yêu thích của tôi bên cạnh máy tính xách tay lúc tôi yêu cầu cà phê từ dịch vụ phòng.

Tôi làm việc qua e-mail, uống cà phê, xem xét và gọi cho Ros; nhưng dù sao thì, vẫn còn quá sớm để làm vậy. Tôi đọc qua tất cả các thủ tục giấy tờ mà Bill đã gửi: Savannah hiện đang là một nơi tốt để thực hiện dự án. Tôi kiểm tra hộp thư, và có một tin nhắn mới từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bay cao ngược với bị đau

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:20 EST

Đến: Christian Grey

Đôi khi anh rất biết cách chỉ một cô gái thấy thế nào là khoảng khắc tuyệt vời.

Cảm ơn anh

Ana x

Cái tiêu đề làm cho tôi cười và nụ hôn thì làm cho tôi cảm thấy mình như đang bay cao tận mười feet. Tôi gõ câu trả lời của mình.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Bay cao và bị đau

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:24 EST

Đến: Anastasia Steele

Tôi sẽ làm một trong hai điều đó suốt lúc em ngáy. Tôi cũng rất vui.

Nhưng bất cứ khi nào bên em, tôi đều làm điều đó mà.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô ấy trả lời gần như ngay lập tức.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: NGÁY

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:26 EST

Đến: Christian Grey

EM KHÔNG CÓ NGÁY. Mà nếu thật em có lỡ ngáy, anh cũng thật thiếu ga-lăng khi nói ra như vậy.

Ngài không phải là một quý ông đâu, ngài Grey. Mà ngài thì đang ở vùng Hạ Nam Hoa Kỳ đấy. (Nguyên văn là “Deep South” hay còn gọi là “Lower South”, thường được hiểu là 7 tiểu bang ở cực Nam nước Mỹ, mình chỉ nói đại khái, các bạn thử tra Google đi nhé. Ở đây Ana muốn nhấn mạnh việc Christian đang ở phía Nam nhưng lại hoàn toàn không phải là một quý ông, mà tổ tiên của cư dân ở đây chủ yếu là người Anh với truyền thống lịch lãm, kiểu cách ^__^)

Ana

Tôi cười thầm.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Nói mớ

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:28 EST

Đến: Anastasia Steele

Tôi chưa bao giờ nhận mình là một quý ông cả, Anastasia ạ, và tôi nghĩ đã có rất nhiều dịp tôi chứng tỏ cho em thấy điều đó. Tôi không bị khiếp sợ bởi thể trận những chữ cái LA HẾT của em đâu. Nhưng tôi sẽ thú nhận với một lời nói dối vô hại: không – em không ngáy, em chỉ nói mớ. Và chuyện đó thật hay.

Chuyện gì xảy ra với nụ hôn của tôi thế?

Christian Grey

Kể hạ lưu & CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Chuyện này sẽ làm cô ấy nổi điên đấy.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Bật mí một bí mật

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:32 EST

Đến: Christian Grey

Ngài là một tên hạ lưu và vô lại, nhất định không phải là một quý ông.

Vậy thì tôi đã nói những gì đây? Không hôn đến khi nào ngài kể tôi đã nói mớ chuyện gì!

Oh, điều này có thể tiếp tục và tiếp tục...

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Người Đẹp Ngủ Và Nói Mớ

Ngày: 02 tháng 6 2011 10:35 EST

Đến: Anastasia Steele

Phải nói tôi quả là kẻ thiếu g-lăng nhất và đáng bị trừng phạt vì điều đó.

Nhưng nếu em cư xử tốt, có thể tôi sẽ kể cho em tối nay.

Giờ tôi buộc phải đi họp.

Sau nhé, em yêu.

Christian Grey

CEO, Kẻ hạ lưu & Tên vô lại, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Với một nụ cười tươi rói tôi thắt cà vạt vào, lấy áo khoác, và đi xuống cầu thang để tìm Taylor.

CHỈ HƠN MỘT GIỜ sau, tôi đang bị kích động lên trong cuộc gặp với Savannah Brownfield về Tái phát triển Chính quyền. Georgia có một thỏa thuận tuyệt vời để cung cấp, và cả nhóm đã hứa với GEH một vài thứ thuế ưu đãi nghiêm trọng. Có một tiếng gõ cửa và Taylor bước vào phòng họp nhỏ. Về mặt của anh ta ảm đạm, nhưng những gì đáng lo ngại hơn là anh ta không bao giờ, bao giờ làm gián đoạn cuộc họp của tôi. Tóc tôi dựng đứng lên.

Ana? Cô ấy không sao chứ?

“Xin lỗi, thưa quý vị,” anh ta nói với tất cả chúng tôi.

“Được rồi, Taylor,” tôi bảo, anh ta lại gần và nói chuyện khê vào tai tôi.

“Chúng ta có một trường hợp khẩn cấp ở nhà liên quan đến cô Leila Williams.”

Leila? Cái gì thế này? Nhưng một phần trong tôi cũng được an tâm vì Ana không sao.

“Xin phép mọi người, tôi có việc phải đi rồi.” Tôi nói với hai người đàn ông và hai phụ nữ từ SBRA.

Trên hành lang, giọng của Taylor nghiêm trọng và tỏ ra hối lỗi một lần nữa vì sự gián đoạn cuộc họp của tôi khi này.

“Không cần sợ. Nói cho tôi biết những gì đang xảy ra.”

“Cô Williams đang nằm trên xe cứu thương trên đường đi cấp cứu tại Seattle Free Hope.”

“Xe cứu thương?”

“Vâng thưa ngài. Cô ta đã đột nhập vào căn hộ và cố tự tử trước mặt bà Jones.”

Chết tiệt. “Tự tử?” Leila ư? Trong căn hộ của tôi?

“Cô ấy đã cắt cổ tay. Gail đi với cô trong xe cứu thương. Cô ấy thông báo với tôi rằng EMTs vừa đến kịp lúc và cô Williams trước mắt không còn gặp bất kì nguy hiểm gì nữa.”

“Tại sao lại ở Escala? Tại sao lại ở trước mặt Gail? “Tôi bị sốc.

Taylor lắc đầu. “Tôi không biết, thưa ngài. Gail cũng không. Cô không thể nhận được bất kỳ tín hiệu nào của cô Williams. Rõ ràng, cô ta chỉ muốn nói chuyện với ngài.”

“Chết tiệt”.

“Đúng vậy, thưa ngài,” Taylor nói mà không phán xét. Tôi lấy tay cào tóc mình, cố gắng để nắm bắt được tầm quan trọng của những gì Leila đã làm. Tôi phải làm cái quái gì đây?

Tại sao cô ta lại đến tìm tôi?

Cô ta hy vọng nhìn thấy tôi sao? Chồng cô ta đâu rồi? Chuyện gì đã xảy ra với anh ta vậy?

“Gail sao rồi?”

“Còn chút một chút hoảng sợ.”

“Tôi không ngạc nhiên lắm.”

“Tôi nghĩ rằng ngài nên biết, thưa ngài.”

“Đúng. Chắc chắn rồi. Cảm ơn, “tôi lằm bằm, bị phân tâm. Tôi không thể tin được; Leila có vẻ hạnh phúc với email cuối cùng của mình, hình như là, khoảng sáu hoặc bảy tháng trước. Nhưng không có câu trả lời cho tôi ở đây, ở Georgia-Tôi phải trở về và nói chuyện với cô ta. Tìm hiểu lý do tại sao. “Hãy nói cho Stephan chuẩn bị sẵn sàng một chiếc máy bay. Tôi cần phải về nhà.”

“Làm ngay đây ạ.”

“Hãy rời khỏi đây sớm nhất có thể.”

“Tôi sẽ chờ trong xe.”

“Cám ơn.”

Taylor đi về phía lối ra, đưa điện thoại lên tai.

Tôi đang quay cuồng.

Leila. Cái quái gì thế này?

Cô ta đã ra khỏi cuộc đời tôi hai năm rồi. Chúng tôi đã chia sẻ với nhau những e-mail thường xuyên. Cô ta đã kết hôn rồi. Cô ta có vẻ hạnh phúc. Chuyện quái gì đã xảy ra?

Tôi trở lại phòng họp và xin lỗi trước khi bước ra ngoài, nơi Taylor đang chờ với chiếc Suburban.

“Máy bay sẽ sẵn sàng trong bốn mươi lăm phút nữa. Chúng ta có thể về khách sạn, dọn hành lý, và đi, “anh ta thông báo với tôi.

“Tốt,” tôi trả lời, biết ơn với điều hòa nhiệt độ của xe. “Tôi nên gọi Gail thì hơn.”

“Tôi đã cố gắng, nhưng chỉ có hộp thư thoại trả lời thôi. Tôi nghĩ rằng bà ấy vẫn còn ở bệnh viện. ”

“Được rồi, tôi sẽ gọi cho bà ấy sau.” Đây không phải là những gì Gail cần vào một buổi sáng thứ năm. “Làm thế nào mà Leila có thể vào căn hộ? ”

“Tôi không biết, thưa ngài.” Taylor nhìn tôi qua gương chiếu hậu, gương mặt vừa hối lỗi và nghiêm nghị cùng một lúc. “Tôi sẽ tìm hiểu sớm.”

HÀNH LÝ ĐÃ ĐƯỢC ĐÓNG GÓI và chúng tôi đang trên đường đi đến Sân Bay Quốc tế Savannah / Hilton Head thì tôi gọi Ana, nhưng phiền phức làm sao, cô ấy không nghe máy. Tôi nghiêng ngả, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ khi đi về phía sân bay, không lâu sau cô ấy gọi lại cho tôi.

“Anastasia.”

“Chào anh,” cô thở nhẹ, và thật là vui khi lại được nghe giọng nói của cô.

“Tôi phải quay lại Seattle. Có vài việc. Tôi đang trên đường đến Hilton Head. Xin lỗi mẹ em giúp tôi-tôi không đến ăn tối được.”

“Em mong không có gì nghiêm trọng cả.”

“Tình hình cần tôi phải xử lí. Tôi sẽ gặp em vào ngày mai nhé. Nếu không đến được, tôi sẽ cử Taylor đón em ở sân bay. ”

“Được ạ.” Cô thở dài. “Mong anh xử lí xong tình huống đó. Bay an toàn nhé. ”

Tôi ước gì tôi không phải đi.

“Em cũng thế, em yêu,” tôi thì thầm, và ngắt máy trước khi tôi thay đổi quyết định và ở lại.

TÔI GỌI CHO ROS lúc taxi đi về phía đường băng.

“Christian, Savannah thế nào rồi?”

“Tôi đang trên máy bay về nhà. Tôi có một số vấn đề cần phải giải quyết. ”

“Chuyện gì ở GEH sao?” Ros hỏi, lo lắng.

“Không. Chuyện cá nhân thôi. ”

“Tôi có thể giúp được gì không?”

“Không cần. Tôi sẽ gặp cô vào ngày mai. ”

“Cuộc họp diễn ra thế nào rồi?”

“Cũng ổn. Nhưng nó đã kết thúc sớm hơn. Xem lại những thứ họ viết trong văn bản. Tôi thích Detroit hơn bởi vì nó mát hơn “.

“Nóng là xấu sao?”

“Nghẹt thở. Tôi phải đi đây. Tôi sẽ gọi sau. ”

“Đi an toàn, Christian.”

TRÊN CHUYẾN BAY tôi vui mình vào công việc để tạm quên đi những vấn đề đang chờ đợi ở nhà. Lúc đến nơi, tôi đã đọc xong 3 báo cáo và gửi đi mười lăm e-mail. Xe đang chờ, và Taylor lái xe trong mưa thẳng đến Seattle Free Hope. Tôi phải gặp Leila và tìm hiểu những chuyện quái gì đang xảy ra. Lúc chúng tôi gần đến bệnh viện, khuôn mặt tôi lộ vẻ tức giận.

Tại sao cô ta lại làm thế với tôi?

Những cơn mưa đang trút xuống to hơn lúc tôi leo ra khỏi xe; ngày hôm nay thật ảm đạm như chính tâm trạng tôi. Tôi hít một hơi để kiểm soát cơn giận và đi qua cánh cửa phía trước. Tại bàn tiếp nhận tôi tìm tên Leila Reed.

“Ngài là người nhà của cô ấy sao?” Người y tá làm nhiệm vụ trông mắt nhìn tôi, miệng mím lại.

“Không!” Tôi thở dài. Sẽ khó khăn lắm đây.

“Vậy thì, tôi xin lỗi, tôi không thể giúp được cho ngài.”

“Cô ta đã cố cắt tay ở căn hộ của tôi. Tôi nghĩ tôi là nên được biết cô ta đang ở chỗ quái nào.” Tôi nghiêng rằng.

“Ngài không nên nói với tôi bằng giọng điệu đó!” Cô ta gắt. Tôi trừng mắt nhìn cô ta. Tôi sẽ không nhận được bất cứ thông tin gì với người phụ nữ này.

“Tôi muốn gặp cấp trên của cô.”

“Thưa ngài, chúng tôi không thể làm gì nếu ngài không phải là người nhà bệnh nhân.”

“Không cần, tôi sẽ tự tìm lấy,” Tôi gầm gừ, và xông qua cánh cửa đôi. Tôi biết tôi có thể gọi mẹ, người có thể giúp được tôi, nhưng sau đó tôi sẽ phải giải thích những gì đã xảy ra.

Bộ phận ER nhận nhíp với một đồng bác sĩ và y tá, và phân loại đầy đủ tên bệnh nhân. Tôi nín thở, một cô y tá trẻ và tặng cho cô ta nụ cười sáng nhất của tôi. “Xin chào, tôi đang tìm Leila Reed-cô ấy đã được chuyển đến trước ngày hôm nay. Cô có thể cho tôi biết cô ấy đang ở đâu không? ”

“Vâng, anh là?” Cô ta hỏi, đỏ mặt.

“Tôi là anh trai của cô ấy,” tôi nói dối trắng trợn, bỏ qua phản ứng của cô nàng.

“Đường này, ngài Reed.” Cô ta hối hả chạy đến bàn y tá và kiểm tra máy tính của mình.

“Cô ấy ở tầng thứ hai; Khu Sức khỏe Hành vi. Đi thang máy ở cuối hành lang.

“Cảm ơn.” Tôi tặng cho cô ta một cái nháy mắt và cô ta khẽ nghịch đôi hoa tai, nở một nụ cười tán tỉnh nhắc tôi về một cô gái nào đó tôi bỏ lại ở Georgia.

Bước vào thang máy lên tầng hai tôi biết điều gì đó đã sai. Ở phía bên kia của những gì trông giống cánh cửa bị khoá, hai nhân viên bảo vệ và một y tá đang ở hành lang kiểm tra mỗi phòng. Da đầu tôi nhúu chặt lại, đi bộ qua khu vực tiếp tân, giả vờ như mình không hề rối loạn.

“Tôi có thể giúp gì cho anh?” Một người đàn ông trẻ với một cái vòng xuyên ở mũi.

“ Tôi tìm cô Leila Reed, Tôi là anh trai của cô ấy”

Anh ta mỉm cười: “Oh, anh Reed. Anh đi theo tôi?”

Tôi đi theo anh ta tới phòng chờ và ngồi xuống cái ghế nhựa; tôi để ý thấy nó được bắt vít xuống sàn.

“Bác sĩ chút nữa sẽ tới”.

“Tại sao tôi không thể gặp cô ấy?” Tôi hỏi

“Bác sĩ sẽ giải thích cho anh”, anh ta trả lời, và anh ta ra ngoài trước khi tôi có thể hỏi thêm vài câu hỏi nữa.

Khỉ thật, có lẽ, tôi đã quá trẻ.

Những suy nghĩ buồn nôn, tôi đứng dậy và đi tới một căn phòng nhỏ, suy ngẫm về cuộc gọi cho Gail, nhưng tôi không phải đợi lâu. Một người đàn ông trẻ tuổi, có đôi mắt thông minh. Đó có phải là bác sĩ của cô ấy?

“Anh Reed?” anh ta hỏi tôi

“Leila đâu?”

Anh ta đứng đánh giá tôi một lúc, sau đó anh ta thở dài. “Tôi e rằng tôi không biết”, anh ta trả lời .

“CÁI GÌ?”

“Cô ấy đã bỏ đi, cô ấy trốn đi trong khi tôi không biết cô ấy hiện giờ ở đâu”.

“ Trốn đi?” , tôi nói trong sự hoài nghi, và chìm vào ghế. Anh ta ngồi xuống đối diện tôi.

“Vâng cô ấy đã bỏ đi. Chúng tôi đang tìm cô ấy”

“Cô ấy còn ở trong thành phố chứ?”

“Chúng tôi đều không biết”

“Anh là ai?” Tôi hỏi

“Tôi là Dr.Azikiwe, bác sĩ tâm thần trên các cuộc gọi”.

Anh ta quá trẻ để làm một bác sĩ tâm thần. “Anh có thể nói tôi biết tình hình của Leila?”

“Cô ta đã thừa nhận sau khi cô ta cố gắng tự tử không thành, cô ấy đã cố gắng cắt một trong hai cổ tay của cô tại nhà bạn trai cũ của cô ấy. Quản gia của anh ấy đã mang cô ấy đến đây”.

Tôi cảm thấy máu chảy ra từ khuôn mặt của tôi, “Và?”, tôi hỏi anh ta. Tôi cần thêm thông tin nữa.

“Đó là điều tôi được biết, cô ta cho biết đó là một lỗi của bản án, nhưng cô ta không sao cả, chúng tôi muốn giữ cô ấy ở đây để quan sát và đặt câu hỏi cho cô ấy”

“ Anh đã nói chuyện với cô ấy chưa?”

“Rồi”

“Tại sao cô ấy lại làm vậy?”

“Cô ấy nói đó là một tiếng kêu cứu. Không còn gì nữa. Và cô ta đã như thể diễn vở kịch của mình, cô ấy như bị giam hãm và muốn về nhà. Cô ấy nói mình không muốn tự tử. Tôi tin cô ta. Nhưng tôi nghi ngờ đó chỉ là ý nghĩ của riêng tôi chứ không phải của cô ấy.”

“Làm sao mà các người có thể để cô ấy trốn mất chứ?” Tôi chải hai tay qua tóc, cô gắng tiết chế.

“Tôi không biết bằng cách nào mà cô ấy có thể bỏ trốn được. Chúng tôi sẽ điều tra lại. Nếu cô ấy có liên lạc lại với ngài, làm ơn bảo cô ấy quay trở lại đây, cô ấy cần được giúp đỡ. Tôi có thể hỏi ngài vài câu hỏi chứ?”

“Được” tôi vô thức đồng ý.

“Có ai có tiền sử thần kinh trong gia đình ngài không?” Tôi cau mày, và trực nhớ ra anh ta đang hỏi về gia đình của Leila.

“Tôi không biết, gia đình tôi khá kín tiếng về những việc này.”

Anh ta quan ngại. “Anh biết gì về bạn trai cũ của cô ấy không?”

“KHông” tôi khẳng định, hơi nhanh quá. “Anh đã liên lạc với chồng cô ấy chưa?”

Mắt anh ta mở to. “Cô ấy kết hôn rồi?”

“Đúng.”

“Đó không phải là những gì cô ấy nói với chúng tôi.”

“Ồ. Vậy để tôi gọi cho anh ta. Không làm phí thời giờ của bác sĩ nữa.”

“Nhưng tôi muốn hỏi anh một vài vấn đề nữa – ”

“Tôi nghĩ tôi nên dành thời gian để tìm kiếm cô ấy thì hơn. Cô ấy hẳn đang rất tồi tệ rồi.” Tôi nói.

“Nhưng, người chồng này...”

“Tôi sẽ gọi cho anh ta.” Chuyện này chẳng đi đâu về đâu hết.

“Nhưng chúng ta nên làm việc này – ” Bác sĩ Azikiwe chống đối.

“Tôi không thể giúp anh được, tôi phải đi tìm cô ấy.” Tôi hướng về phía cửa.

“Ngài Reed – ”

“Tạm biệt.” tôi lăm bằm, bước ra khỏi phòng chờ, chẳng màng đến thanh máy, tôi bước xuống dưới bằng thang bộ lối thoát hiểm. Bước ra khỏi bệnh viện. Kí ức về tuổi thơ bủa vây tôi: tôi bé nhỏ, câm lặng, và sợ hãi, mùi nước tẩy trùng và máu tràn trong khoang mũi.

Tôi rùng mình.

Bước ra khỏi bệnh viện, tôi dừng chân một chút dưới làn mưa xối xả đánh tan đi những kí ức đó, Đã là một buổi trưa mệt mỏi, nhưng ít ra cơn mưa đã mang bớt đi hơi nóng của Savannah và mang lại một chút nhẹ nhõm cho chính tôi. Taylor lái SUV đến đón tôi.

“Về nhà.” Tôi nói, leo vào xe. Một khi an vị trên xe, tôi gọi Welch.

“Ngài Grey.”

“Welch tôi có một vấn đề. Tôi muốn anh định vị Leila Reed, tức Leila Williams.”

GAIL IM LẶNG VÀ TÁI NHỌT, NHÌN TÔI LO LẮNG. “Mọi chuyện sao ạ?” bà hỏi. Tôi lắc đầu.

“Đồ ăn có được không ạ?”

“Được.” Tôi nở nụ cười nhẹ nhàng. “Sau ngày hôm nay, tôi không cảm thấy đói lắm. Hôm nay bà như thế nào?”

“Tôi ổn, Ngài Grey. Chuyện đó thật sự làm tôi sốc. Tôi chỉ muốn bắt mình làm việc để quên đi.”

“Tôi có nghe. Cảm ơn vì bữa tối nhé. Nếu bà nhớ ra chuyện gì, hãy cho tôi biết.”

“Vâng chắc rồi thưa ngài. Nhưng như tôi đã nói, cô ấy chỉ muốn nói chuyện với ngài thôi.”

Tại sao? Cô ấy mong muốn tôi làm gì?

“Cảm ơn bà vì đã không báo cảnh sát.”

“Cảnh sát không phải người cô gái ấy muốn. Cô ấy cần được giúp đỡ.”

“Đúng. Tôi ước gì tôi biết cô ấy đang ở đâu.”

“Ngài sẽ tìm thấy cô ấy thôi.” Bà ấy nói một cách quả quyết, làm tôi hơi bất ngờ.

“Bà có cần gì không?” tôi hỏi.

“Không, ngài Grey. Tôi ổn.” Bà ấy đem cái đĩa còn dở phân nửa của tôi vào bồn rửa.

Tin tức của Leila từ Welch thật sự vô vọng. Không có một hành tung nào cả. Không có ở bệnh viện, và họ càng mù mờ hơn về cách làm sao cô ấy thoát ra ngoài. Một phần trong tôi thật không thể ngờ tới; cô ấy luôn tháo vát như thế. Nhưng chuyện gì đã làm cho cô ấy tuyệt vọng đến như thế? Tôi nâng đầu bằng tay mình. Ôi thật là một ngày dài – từ những thứ cao cả đến những thứ nực cười vô hạn. Tàu lượn cùng Ana, xong giờ tôi phải một mình đối đầu với đồng hồ độn này. Taylor cũng không biết làm cách nào mà Leila có thể vào trong căn hộ của tôi được, và Gail cũng không biết tại sao. Rõ ràng, Leila đã đột nhập vào bếp và đòi biết việc tôi đang ở đâu. Và khi Gail nói tôi đã không ở đó, cô ấy la lớn rằng “Anh ấy đã bỏ đi rồi.” rồi sau đó cắt ngang cổ tay mình bằng con dao hộp. May mắn là vết cắt nông. Tôi nhìn Gail đang dọn dẹp bếp. Máu tôi như đông lại. Leila có thể đã làm Gail bị thương. Có lẽ ý định của Leila là định hại tôi. Nhưng tại sao? Tôi nhắm nghiền mắt lại, cố gắng nhớ lại liệu đã có manh mối gì trong lần liên lạc cuối cùng hay không, tại sao cô ấy lại trở nên như thế này. Đầu óc tôi trống rỗng, tuyệt vọng, tôi đi về thư phòng.

Có tin nhắn gửi tới khi tôi ngồi xuống,

Ana?

Không, là Elliot.

‘Ê, tên bóng bẩy. Làm vài ván billiards* không?’ (*bi-a)

Vài ván billiards có nghĩa là anh ta sẽ đến đây rồi uống hết bia của tôi. Rõ ràng là bây giờ tôi chẳng còn tâm trạng.

‘Làm việc rồi. Tuần sau?’

‘Ừ. Trước khi anh chú đi biển. Anh sẽ xử chú. Gặp sau.’

Tôi quảng điện thoại lên bàn, rồi nhìn vào tập tin của Leila, xem xem liệu tôi có thể tìm được manh mối nơi mà cô ấy có thể đến. Tôi tìm địa chỉ liên lạc và số điện thoại của cô ta, và chồng cô ta cũng không có gì sất. Hắn ta giờ đang ở đâu? Tại sao hai người họ không ở cùng nhau.

Tôi không muốn gọi cho bố mẹ cô ấy, rồi đánh động họ. Tôi gọi cho Welch, đưa anh ta số điện thoại của họ; có thể anh ta sẽ tìm được nếu cô ấy có liên lạc về nhà bố mẹ mình.

Tôi mở máy tính lên, ở đó đã hiện sẵn thông báo e-mail của Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Hạ cánh an toàn?

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011 EST

Đến: Christian Grey

Thưa ngài,

Hãy cho tôi biết liệu ngài đã hạ cánh an toàn. Bởi vì tôi đã bắt đầu lo lắng. Nghĩ về ngài.

Ana của ngài x

Trước khi tôi ý thức được, ngón tay tôi đã ve vuốt nụ hôn trên màn hình mà cô ấy gửi cho tôi.

Ana,

Khờ dại quá, Grey. Quá khờ dại. Tỉnh táo lại.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Xin lỗi

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi đã hạ cánh an toàn, xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi vì đã không cho cô biết. Tôi không hề muốn cô lo lắng gì cả. Thật là ấm lòng khi nghe cô đã lo lắng cho tôi. Tôi cũng đang nghĩ đến cô, và như mọi khi tôi rất mong muốn được gặp lại cô ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhấn gởi, rồi ước gì cô ấy ở đây giờ này bên tôi. Cô ấy sưởi ấm căn nhà của tôi, cuộc sống của tôi ... và tôi. Tôi lắc đầu xua những suy nghĩ ướn ắt kia rồi nhìn lại lên màn hình vi tính.

Tiếng “ping” nhắc tôi biết e-mail mới của Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Tình hình

Ngày: 2 tháng 6 năm 2011 22:40 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thân mến,

Tôi nghĩ chuyện tôi luôn quan tâm đến ngài là rất rõ ràng. Làm sao mà ngài lại không hiểu rõ chuyện đó?

Tôi mong là “tình hình” của ngài đã dưới tầm kiểm soát.

Ana của ngài x

P.S.:Ngài sẽ nói cho em biết em đã nói gì trong khi ngủ chứ?

Cô ấy đang quan tâm đến tôi đó sao? Tuyệt quá. Tất cả cảm giác xa lạ khó chịu, vắng mặt hết cả ngày hôm nay, khuấy động và lóe lên trong lồng ngực tôi. Bên dưới nó là một nỗi đau mà tôi không hề muốn thừa nhận hay đối phó. Nó gợi lại những kí ức mờ nhạt về một người phụ nữ trẻ gội mái tóc đen dài của mình ...

Khỉ thật.

Đừng nghĩ nữa, Grey.

Tôi trả lời e-mail của Ana và một phần xao lãng quyết định trêu chọc cô.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Quyền từ chối trả lời

Ngày: 02 tháng sáu 2011 19:45

Đến: Anastasia Steele

Cô Steel thân mến,

Tôi rất thích việc em quan tâm đến tôi. “Tình hình” ở đây vẫn chưa xử lý xong.

Về phần tái bút của em, câu trả lời là không.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: thỉnh cầu vô tội

Ngày: 02 tháng sáu 2011 22:48 EST

Đến: Christian Grey

Em hy vọng là chuyện gì đó vui vui. Nhưng anh cũng nên biết em không thể chấp nhận bất kỳ trách nhiệm nào từ những gì em nói ra trong tình trạng vô thức. Mà thật ra, anh có thể nghe nhầm lắm chứ.

Đàn ông khoảng tuổi anh chắc chắn ít nhiều bị ngẫn ngắc.

Lần đầu tiên kể từ khi quay về Seattle, tôi bật cười. Cảm ơn sự xao lãng cô ấy gây ra cho tôi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: thỉnh cầu kết tội

Ngày: 02 tháng sáu 2011 19:52

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Em có thể nói to lên được không? Tôi không nghe thấy em nói gì.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô có câu trả lời nhanh thật.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: thỉnh cầu vô tội lần nữa

Ngày: 02 tháng 6 2011 22:54 EST

Đến: Christian Grey

Anh đang chọc cho em điên lên đó nha.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Hy vọng thế...

Ngày: 02 tháng 6 2011 19:59

Đến: Anastasia Steele

Cô Steele thân mến,

Tôi có dự định làm đúng những gì xảy ra hôm tối thứ Sáu. Hãy đợi đấy.

;))

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, , Inc.

Tôi sẽ phải suy nghĩ về điều gì đó thật đặc biệt cho cô bé tinh quái của tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Grrrrrr

Ngày: 2 Tháng 6 2011 23:02 EST

Đến: Christian Grey

Em chính thức bực bội anh rồi.

Chúc ngủ ngon.

Cô A. R. Steele

Whoa. Tôi sẽ chịu đựng được ai khác ngoài cô ấy không?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Mèo hoang

Ngày: 2 Tháng 6 2011 20:05

Đến: Anastasia Steele

Cô gào lên đe dọa tôi à, cô Steele?

Tôi có một chú mèo dành cho những kẻ ưa gào đấy.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô không trả lời. Năm phút trôi qua và không có gì cả. Sáu... Bảy.

Chết tiệt. Có nghĩa là gì chứ. Làm sao tôi có thể nói rằng trong lúc cô ấy ngủ cô nói là cô ấy sẽ không rời bỏ tôi cơ chứ? Cô ấy sẽ nghĩ tôi bị điên cho xem.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Em nói gì khi ngủ

Ngày: 2 Tháng 6 2011 20:20

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tôi muốn nghe em nói những từ đã thốt ra trong giấc ngủ khi hoàn toàn tỉnh táo, đó là lý do tại sao tôi sẽ không nói cho em đâu. Đi ngủ đi. Em cần phải nghỉ ngơi để chuẩn bị cho những dự định của tôi dành cho em vào ngày mai.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Cô không trả lời; Tôi hy vọng cho một lần cô ấy làm những gì cô ấy nói và cô ấy đang ngủ. Tóm lại tôi đang nghĩ về những gì chúng tôi có thể làm vào ngày mai, nhưng nó quá kích động, vì vậy tôi đẩy những suy nghĩ sang một bên và tập trung vào mấy cái e-mail.

Nhưng tôi phải thú nhận rằng tôi cảm thấy một chút nhẹ nhõm sau mấy câu nói đùa trong e-mail với cô Steele. Cô ấy thay đổi bóng tối của tôi, tâm hồn đen tối của tôi.

96. Chương 19

Thứ sáu, ngày 3 tháng 6 năm 2011

Tôi không tài nào ngủ được. Tôi đã nhìn trần nhà cả tiếng đồng hồ rồi và giờ chỉ mới hơn 2:00. Không còn là những cơn ác mộng nữa mà là người thật.

Leila Williams.

Hệ thống chữa cháy tự động trên trần nhấp nháy nhìn tôi, ánh sáng xanh của nó đang chế nhạo người đang nhìn nó.

Trời ạ!

Tôi nhắm mắt lại, để những suy nghĩ của mình tiếp tục miên man.

Tại sao Leila lại tự tử? Cái gì đó ám ảnh cô ấy sao? Sự tuyệt vọng của cô ấy làm tôi nhớ lại khoảng thời gian niên thiếu khổ sở như thế nào. Tôi cố dập tắt những kí ức đó nhưng sự giận dữ và cô độc của những năm thiếu niên ấy cứ bám riết lấy tôi và mãi không biến mất. Gợi nhắc tôi về nỗi đau đớn và những gì tôi gây ra cho mọi người xung quanh trong khoảng thời gian đó. Tôi luôn nghĩ đến việc kết liễu đời mình, nhưng vì mẹ Grace tôi đã luôn cố gắng chống cự. Bà có thể bị suy sụp hoàn toàn. Tôi biết rằng bà sẽ đổ lỗi cho chính mình cho cái chết của tôi, và bà ấy đã vì tôi mà làm quá nhiều – làm sao mà tôi có thể làm bà tổn thương như thế được? Cho đến khi tôi gặp Elena ... mọi thứ đổi thay.

Ngồi dậy, tôi bỏ những suy nghĩ u ám này ra khỏi đầu mình. Tôi cần chiếc vĩ cầm của mình, tôi cần Ana.

Nếu cô ấy đồng ý kí bản hợp đồng và mọi thứ cứ như vậy mà theo kế hoạch, cô ấy sẽ là của tôi, trên lầu và đang chìm vào giấc ngủ. Tôi có thể đánh thức cô, buông thả bản thân mình bên trong cô ... hay dưới những kế hoạch khác, cô ấy sẽ ở bên tôi, và tôi có thể giao cấu với cô ấy và rồi lại ngắm nhìn cô ngủ say.

Không hiểu cô ấy nghĩ gì về vụ của Leila?

Tôi ngồi xuống bên chiếc đàn. Tôi hiểu rằng Ana sẽ mãi không chịu gặp Leila, chuyện mà lẽ ra là một điều có ích. Tôi cũng hiểu cô ấy suy nghĩ sao về Elena. Và càng hiểu cô ấy nghĩ sao về một người Phục tùng cũ ... một người Phục tùng cũ ương ngạnh, bướng bỉnh.

Đây là điều mà tôi chẳng thể dung hòa được: Leila là một người vui vẻ, tinh nghịch và sáng sủa khi tôi biết cô ấy. Cô nàng là một người Phục tùng giỏi; tôi cứ nghĩ cô ấy đã ổn định với cuộc hôn nhân hạnh phúc. E-mail của cô ấy chưa bao giờ đề cập đến chuyện gì không như ước muốn cả. Vậy chuyện gì đã xảy ra chứ?

Tôi bắt đầu dạo đàn ... và chỉ khi chỉ còn âm nhạc và tôi những rời rối rắm mới tiêu tan đi.

Leila đang chiều chuộng tôi bằng miệng

Cái miệng giảo hoạt rành rẽ

Hai tay cô bị trói ra sau lưng

Tóc được thắt bím.

Cô nàng quỳ trên gối.

Mắt nhìn xuống. E dè. Say lòng.

Không nhìn tôi.

Và đột nhiên cô ta hóa Ana.

Ana quỳ gối trước tôi. Khỏa thân. Xinh đẹp.

Của tôi trong miệng cô.

Nhưng mắt Ana nhìn tôi.

Ánh sáng xanh ấy soi rọi mọi thứ.

Soi rọi tôi, tâm hồn tôi.

Cô ấy thấy sự đen tối và con quỷ ẩn dật.

Mắt cô ấy mở to trong sợ hãi rồi đột nhiên biến mất.

Khốn thật. Tôi bật dậy, với sự tê cứng đau đớn ở nơi đó khi tôi nhớ về ánh mắt đau thương của Ana trong giấc mơ.

Cái gì vậy chứ?

Tôi hiếm khi nằm mộng xuân. Tại sao khi này lại ... ? Tôi nhìn đồng hồ; đã được vài phút rồi. Ánh nắng bình minh đang dần lộ dạng sau các tòa nhà, tôi ngồi dậy. Chưa gì mà tôi đã cảm thấy bồn chồn, không thắc mắc gì cả đó là hậu quả của cơn mộng mị đó, nên tôi quyết định đi chạy bộ để đốt bớt mỡ năng lượng thừa thãi này. Vẫn không có dấu tích gì của Leila, không e-mail, không tin nhắn. Căn hộ tĩnh lặng khi tôi rời đi. Gail vẫn chưa đến. Tôi mong rằng bà ấy đã hồi phục từ vụ tai nạn hôm qua.

Tôi mở cửa kính, hòa mình vào làn không khí ẩm áp để chịu của buổi sáng, rồi từ từ bước đi trên đường. Khi bắt đầu chạy, tôi nhìn vào các con hẻm, các ô cửa, đằng sau những chiếc xe đỗ, nhìn xem liệu Leila có ở đó không.

Cô ở đâu, Leila Williams?

Tôi vận to âm lượng, thanh âm của Foo Fighters cùng với nhịp chạy của đôi bàn chân tôi trên vỉa hè.

OLIVIA HÔM NAY LÀM TÔI ĐẶC BIỆT NỔI KHÙNG. Làm đổ cà phê lên áo tôi, lỡ cuộc gọi quan trọng và cứ nhìn chằm chằm tôi với đôi mắt to màu nâu.

“Liên lạc lại với Ros,” Tôi lớn tiếng với cô ả. “Tốt hơn hết, xuống dưới đem cô ta lên đây.” Tôi đóng cửa phòng rồi ngồi vô bàn mình; tôi phải cố gắng không trút giận lên nhân viên của mình.

Welch vẫn chưa có tin tức gì, ngoài ba mẹ của Leila vẫn nghĩ là con gái họ vẫn còn ở Portland với chồng của mình. Có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Tôi mong không phải là Olivia. Ros chen đầu vào.

“Anh muốn gặp tôi à?”

“Đúng, vô đi. Vụ Woods sao rồi?”

ROS RỒI ĐI TRƯỚC 10:00. Mọi việc vẫn theo như kế hoạch: Bên Woods đã đồng ý, viện trợ cho Darfur sẽ sớm lên đường đi Munich để chuẩn bị cho việc vận chuyển hàng không. Vẫn chưa có thông báo nào về đề nghị của bên Savannah.

Tôi kiểm tra hộp thư và thấy ngay một e-mail của Ana đang chờ tôi.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đường về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 12:53 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thân mến,

Em một lần nữa được ngồi khaong hạng nhất, thật cảm ơn anh. Em đang đếm từng giây từng phút để được gặp anh chiều nay và còn có lẽ để được xấu hổ về những sự thật mà em tiết lộ vào ban đêm nữa chứ.

Ana của anh x

Xấu hổ? Ôi cô Steele, tôi nghĩ là phải ngược lại mới đúng. Tôi hồi âm ngắn gọn.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đường về nhà

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 09:58

Đến: Anastasia Steele

Anastasia, tôi rất mong được gặp lại em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nhưng Ana vẫn chưa thỏa mãn.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Đường về nhà

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 13:01 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Grey thương yêu nhất,

Em hi vọng việc liên quan đến “tình hình” đều ổn. Thanh âm của e-mail của anh nghe có vẻ hơi lo lắng.

Ana x

Tôi vẫn dành được một nụ hôn từ cô. Nhưng lẽ ra giờ này cô ấy phải trên máy bay rồi chứ?

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Đường về nhà

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 10:04

Đến: Anastasia Steele

Anastasia,

Tình hình có thể sẽ tốt hơn. Em đã lên máy bay chưa? Nếu rồi thì, em không nên cứ gửi e-mail nữa nữa. Em đang đẩy bản thân mình vào nguy hiểm, và vi phạm qui định về an toàn cá nhân đấy. Ý tôi là đang nhắc em về các kiểu hình phạt.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi định gọi cho Welch kiểm tra tình hình, nhưng lại có thêm một tiếng ping từ Ana.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Phản ứng thái quá

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 13:06 EST

Đến: Christian Grey

Ngài Cáo Bẩn thân mến,

Cửa máy bay vẫn chưa đóng. Chúng tôi bị hoãn lại mười phút. May mắn thay là an toàn của tôi cùng với các hành khách khác vẫn được đảm bảo. Ngài có thể thu lòng bàn tay của mình lại rồi.

Cô Steele.

Một nụ cười vô tình treo trên môi. Ngài Cáo Bẩn à? Không có hôn sao? Trời ạ.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Lời xin lỗi – đã thu tay về

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 10:08

Đến: Anastasia Steele

Tôi nhớ em và cái miệng thông minh của em, cô Steele.

Tôi muốn em an toàn trở về.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Lời xin lỗi được chấp nhận

Ngày: 3 tháng 6 năm 2011 13:10 EST

Đến: Christian Grey

Họ đang đóng cửa rồi. Ngài sẽ không còn nghe tiếng peep từ em nữa, nhất là trong tình trạng ngẽnh ngãng của anh.

Sau nhé.

Ana x

Nụ hôn của tôi đã quay lại. Ồ thì, quả thật là nhẹ nhõm. Iễn cưỡng tôi ngược mắt khỏi máy tính, móc điện thoại gọi cho Welch.

1:00 tôi từ chối Andrea mang bữa trưa lên phòng làm việc. Tôi cần phải đi ra ngoài. Giống như là 4 bức tường đang nhốt tôi vậy và tôi nghĩ nguyên do là do vẫn chưa có tin tức gì về Leila.

Tôi lo lắng cho cô ấy. Trời ạ. Cô ấy đã đến để gặp tôi. Cô ấy lấy nhà tôi làm sàn diễn. Sao cô ấy không nhắn tin hay gửi mail cho tôi? Nếu cô ấy đã gặp rắc rối, tôi có thể đã giúp. Tôi có thể đã giúp – như tôi từng đã giúp.

Tôi cần không khí trong lành. Tôi bước qua Olivia và Andrea, hai người học đag bạn rạn, nhưng tôi bắt gặp ánh ánh của Andrea khi tôi bước vào thang máy.

Bên ngoài, ánh chiều nhẹ nhàng bạn rạn. Tôi hít một hơi thật sâu. Có lẽ tôi nên nghỉ ngơi một ngày. Nhưng tôi không thể. Tôi phải gặp thị trưởng chiều nay ở buổi gala Thương mại*. Thật bức bối. (*cái từ thật không biết dịch sao cho nghe hay ho nên pardon any mistakes L)

Buổi gala!

Đột nhiên trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng. Với ý tưởng đó tôi uay mặt hướng thẳng đến cửa tiệm mà tôi biết.

SAU BUỔI GẶP GỠ VỚI THỊ TRƯỞNG TẠI VĂN PHÒNG, tôi đi bộ khoảng mười hay cỡ vậy về Escala; Taylor đã đi đón Ana từ sân bay rồi. Gail đang trong bếp khi tôi bước vào phòng khách.

“Xin chào ngài Grey.”

“Chào Gail. Hôm nay thế nào?”

“Tốt thưa ngài.”

“Thấy ổn hơn chưa?”

“Vâng thưa ngài. Quần áo đã được chuyển đến cho cô Steele – tôi đã mở gói và treo lên tủ cho cô ấy rồi ạ.”

“Tốt. Có dấu tích gì của Leila không?” câu hỏi ngu ngốc: có thì bà ấy đã gọi tôi rồi.

“Không, thưa ngài. Còn có cái này nữa thưa ngài.” Bà ấy đưa tôi cái túi mua hàng đỏ.

“Tốt.” Tôi cầm lấy cái túi, bỏ qua cái nhìn vui vẻ từ bà ấy.

“Toois nay làm mấy phần ăn thưa ngài?”

“Hai, cảm ơn bà. À mà Gail – “

“Vâng thưa ngài?”

“Bà có thể trải mấy tấm satin lên giongwf phòng giải trí giùm tôi không?”

Tôi thật sự mong Ana có thể nghỉ thông điều gì đó cuối tuần này. “Vâng thưa ngài.” Bà ấy nói, giọng bà ấy có hơi bất ngờ. Rồi bà ấy quay lại làm mấy công việc lơ đãng trong bếp, bỏ lại tôi rối ren vì hành động của bà ấy.

Có lẽ Gail không đồng tình nhưng đó là những gì tôi muốn ở Ana.

Trong thư phòng, tôi lấy chiếc hộp tron gchieecs túi ra. Là món quà dành tặng cho Ana, ngày mai tôi sẽ tặng cô ấy để đến buổi gala: Đôi bông tai. Đơn giản. Lịch lãm. Duyên dáng. Như cô ấy. Tôi mỉm cười; cho dù không sửa soạn cô ấy vẫn mang nét quyền rũ say lòng.

Tôi mong rằng cô ấy sẽ nhận món quà này. Là người Phục Tùng của tôi, cô ấy không có sự lựa chọn nào cả, nhưng với thỏa thuận hiện tại của tôi và cô ấy, tôi không biết phản ứng của cô ấy sẽ ra sao. Dù có như thế nào thì, chuyện này cũng vô cùng thú vị. Cô ấy luôn làm tôi ngạc nhiên. Tôi bỏ chiếc hộp vào ngăn kéo, rồi một tiếng ping phát ra từ máy tính chú ý tôi. Chiếc máy tính bảng mới nhất của Barney được gởi cho tôi và tôi chẳng thể chờ để xem nó.

Năm phút sau, Welch gọi

“Ngài Grey.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Tôi đã nói chuyện với Russell Reed- chồng của Bà Reed.”

“Và?” Ngay lập tức tôi bị kích động, lao ra khỏi bàn đứng cạnh cửa sổ.

“Anh ta nói vợ anh ta đã đi thăm ba mẹ mình rồi.” Welch nói.

“Cái gì?”

“Thông tin chính xác.” Welch cũng tức giận như tôi.

Nhìn xuống Seattle từ trên cao, biết rằng Bà Reed hay còn là Leila Williams đang ở đâu đó ngoài kia, càng ngày làm càng làm tôi mất kiên nhẫn. Tôi chải hai tay vào tóc.

“Có lẽ đó là những gì mà cô ta nói với hấn thôi.”

“Vâng, có lẽ vậy.” anh ta nói. “Nhưng mà đến thời điểm này tôi vẫn chưa phát hiện được gì cả.”

“Không một dấu tích?” Tôi chẳng thể tin nổi cô ta cứ như thế mà biến mất.

“Không một dấu tích gì, nếu mà cô ta có quẹt thẻ hay ghi séc hay là đăng nhập vô các trang truyền thông nào đó thì có lẽ ta đã tìm được cô ta.”

“Okay.”

“Chúng tôi sẽ theo dõi CCTV khắp khu vực bệnh viện. Như thế sẽ khá tốn kém và còn tốn thời gian. Ngài có đồng ý không?”

“Được.” Da đầu tôi tê rần. Bởi vì một lí do nào đó mà tôi cảm thấy như mình đang bị theo dõi vậy. Quay lưng lại, tôi thấy Ana đứng ở ngưỡng cửa phòng, nhìn tôi, chân mày nhíu lại và cô ấy đang mặc chiếc váy, váy ngắn, và đôi chân dài đó ... tôi tưởng tượng ra đôi chân đó quấn quanh eo mình.

Ham muốn, khát khao, bản năng cháy lên trong ánh nhìn.

“Chúng tôi sẽ làm theo như kế hoạch.” Welch nói.

Tiến anh ta đi, mắt tôi lần nữa rơi trên người Ana, và rồi tôi bước vợ vắn đến bên cô, cởi áo khoác, cà vạt ném lên sofa.

Ana

Tôi ôm cô ấy trong vòng tay, kéo đuôi tóc, nâng cằm cô ấy nhìn lên tôi. Mùi vị của cô là thiên đường, là nhà, là sa ngã là Ana. Mùi hương của cô ấy lẫn át xoang mũi tôi, từng hơi ấm ngọt ngào của cô tôi chìm đắm. Cơ thể tôi căng cứng với khao khát khi miệng chúng tôi quện vào nhau. Tôi muốn chìm đắm thân thể mình trong cô, quên đi mọi thứ khổ kiếp ngoài kia nhưng trừ cô ấy. Môi tôi lướt trên môi cô, tôi kéo đuôi tóc cô khi cô ấy đặt bàn tay mình vào tay tôi. Tôi đột nhiên bừng cháy bởi ham muốn của bản thân. Nhìn xuống gương mặt cũng sáng bừng bởi đam mê, tôi cũng cảm thấy thế. Cô ấy đang làm gì tôi như thế này?

“Có chuyện gì vậy anh?” cô thì thầm

Tôi không biết phải trả lời ra sao, nhưng câu trả lời vẫn ở đó vang lên trong đầu tôi.

Tôi đã rất nhớ em

“Tôi mừng khi em đã quay lại với tôi. Tắm với tôi. Ngay bây giờ.”

“Vâng.” Cô khàn giọng trả lời. Tôi cầm tay cô dẫn về phía nhà tắm. Tôi vặn vòi sen, rồi quay mặt lại nhìn người con gái tay trong tay với mình. Cô ấy xinh đẹp tuyệt trần, nhìn tôi với đôi mắt sáng lóng lánh mong đợi. Tôi nhìn xuống thân người cô đến đôi chân trần. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy trong chiếc váy ngắn như thế, quá nhiều da thịt lộ ra, ngoại trừ đứng trước mặt tôi thôi, tôi không chắc là mình sẽ hài lòng về việc này.

“Tôi thích chiếc váy của em. Nó khá ngắn.” Quá ngắn. “Em có một đôi chân rất đẹp.” Bước chân ra khỏi giày, tôi cởi vớ, mắt không rời khỏi cô và cô ấy cũng thế, dần dần cởi giày ra.

Đẹp con bà nó tắm rửa đi. Tôi muốn cô ấy, ngay bây giờ.

Bước đến bên cô ấy, hai tay ôm nhẹ đầu cô, chúng tôi bước lùi về sau, tôi ép người cô sát vào bức tường phía sau, môi cô tách ra khi hít sâu. Ôm lấy đầu cô, hai tay tôi luồn vào tóc cô, tôi hôn: lên má, cổ rồi đôi môi cô. Cô ấy là bình rượu quý mà cả đời này tôi thường thức chưa bao giờ là đủ. Tóm lấy cánh tay tôi, hơi thở cô tắc nghẽn trong cuống họng, trong tôi không còn một lời kháng cự nào khi cô ấy chạm vào mình, nơi đó chỉ có cô ấy, chỉ có sắc đẹp và sự thuần khiết, đáp trả tôi với sự nhiệt thành mà trong tôi cũng đang rực cháy.

Máu tôi sôi lên với đam mê và ham muốn tột độ. “Tôi muốn em ngay bây giờ. Tại đây ... nhanh, mạnh,” tôi nghiêng rặng, trong khi tay vuốt ve đôi chân trần bên dưới lớp váy áo. “Em vẫn còn chảy máu chứ?”

“Không.”

“Tốt.” Tôi kéo váy của cô ấy lên tận hông, đưa cả hai ngón cái lòn vào đai quần lót ren của cô kéo xuống dưới chân cô. Cô hổn hển trong hơi thở khi tôi tóm lấy hông cô và hôn lên vùng nhạy cảm dưới đám lông mu. Di tay ra đùi sau của cô, tách chân cô ấy ra, cả “cô bé” trước mắt tôi. Những ngón tay cô luồn sâu vào mái tóc tôi, khi tôi bắt đầu sự tấn công dày vò của mình. Cô rên lên rồi ngã đầu ra sau tường.

Mùi hương của cô ấy mê người, nhưng mùi vị còn hơn cả thế.

Cô ấy ưỡn hông tiếp nhận sự xâm nhập của tôi, đòi hỏi, rồi đôi chân cô từ từ run lên.

Thế là đủ. Tôi muốn đến bên trong cô.

Thân thể liền kề, hết như hồi ở Savannah. Buông lỏng cô ấy ra, đứng dậy tôi ôm lấy gương mặt cô, thu hết đôi môi mở ra vì ngạc nhiên và thất vọng vào khoang miệng mình, tôi hôn cô ấy thật cuồng dã. Cởi khóa kéo, tôi nâng người cô ấy lên. “Vòng chân em quanh tôi nào, cưng.” Giọng tôi khô khốc, hấp tấp. Một khi cô vờ choàng chân quanh hông, tôi rướn về trước, vào bên trong cô.

Cô ấy là của tôi. Là thiên đường.

Bầu lấy tôi, cô rên lên khi tôi đi vào sâu bên trong – từ từ, và ngay khi thân thể tôi cảm nhận được sự kiểm soát, tôi xâm nhập sâu hơn, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, mặt tôi úp vào cổ cô ấy. Tôi cảm nhận được cô bao quanh tôi, cô ấy rên lớn lên, lên đỉnh và tôi chìm đắm, trong cô, trong chúng tôi, bởi sự vỡ òa của cô. Tôi kêu tên cô không thành tiếng, đảo điên bởi sự bao bọc của cô và rồi tôi đến, đến thật đậm bên trong cô.

Tôi hôn cổ cô, không hề muốn dừng lại, chờ đợi cho cô bình tĩnh. Chúng tôi đang bị bao quanh một đám mây hơi nước từ vòi hoa sen, cả áo sơ mi lẫn quần của tôi dính chặt lấy cơ thể, nhưng tôi không quan tâm. Khi tôi cố làm cô thư giãn, hơi thở của Ana chậm lại, rồi cô ấy cảm thấy nặng nề hơn trong vòng tay tôi. Về mặt cô khao khát và choáng váng khi tôi rời khỏi cô, nên tôi giữ cô đứng vững lại khi cô tìm thấy chân mình chạm đất. Đôi môi nở một nụ cười làm say mê lòng người. “Có vẻ anh vừa làm em vui lắm đấy”, cô nói.

“Vâng, thưa cô Steele, tôi nghĩ sự hoan lạc tự nó là bằng chứng không thể chối cãi. Đến đây-để tôi tắm cho em.”

Tôi cởi quần áo một cách nhanh chóng, và khi tôi đang khỏa thân tôi bắt đầu cởi bỏ các nút áo của Ana. Đôi mắt cô ấy di chuyển từ ngón tay mình lên gương mặt tôi.

“Chuyến đi của em thế nào?” Tôi hỏi.

“Bình an, cảm ơn anh,” cô nói, giọng cô có chút khàn khàn. “Lần nữa cảm ơn anh về vé hạng nhất.” Cô hít một hơi thật nhanh, như thể cô ấy đang cố trở nên cứng rắn hơn. “Em có một tin mới.” cô nói.

“Oh?” Chuyện gì vậy? Tôi cởi áo cho cô và vứt nó lên trên quần áo tôi.

“Em có việc làm rồi.” Cô dè dặt nói.

Tại sao chứ? Cô ấy nghĩ tôi sẽ tức giận vì điều đó sao? Tất nhiên cô ấy đã tìm được một công việc. Niềm tự hào nở hoa trong lồng ngực tôi.

“Chúc mừng, cô Steele. Giờ thì em sẽ cho tôi biết đó là đâu chứ?” Tôi hỏi với một nụ cười.

“Anh không biết sao?”

“Làm sao tôi biết được?”

“Với khả năng đeo bám của anh, em tưởng anh đã...” Cô dừng lại để nghiên cứu khuôn mặt tôi.

“Anastasia, tôi không bao giờ muốn can thiệp vào sự nghiệp của em. Trừ khi em đề nghị, tất nhiên là vậy.”

“Vậy là anh chưa biết công ty đó?”

“Không. Tôi biết có bốn công ty xuất bản ở Seattle- nên tôi đoán chắc là một trong bốn chỗ đó.”

“SIP,” cô thông báo.

“Oh, một công ty nhỏ, nhưng ổn định. Hay đấy.” Đó là công ty mà Ros xác định là chín muồi cho việc tiếp quản.

Chuyện này sẽ dễ dàng hơn.

Tôi hôn lên trán Ana. “Cô gái thông minh. Khi nào em bắt đầu?”

“Thứ Hai.”

“Sớm quá nhỉ? Chắc tôi nên tận dụng em ngay khi còn có thể. Quay lại nào.”

Cô ấy vâng theo ngay lập tức. Tôi cởi cả áo ngực lẫn váy của cô, rồi tóm lấy hông cô và hôn lên vai cô.

Dựa lưng cô ấy, tôi vùi mặt vào tóc cô. Mùi hương của cô vương vấn trên mũi tôi, nhẹ nhàng, quen thuộc, và chỉ duy nhất của Ana. Cảm giác của cơ thể tôi đối với tôi là bình tĩnh và hấp dẫn. Cô ấy trọn vẹn đều ở đây.

“Em đầu độc tôi, cô Steele, rồi cứu chữa tôi. Một sự hòa trộn đau đầu.”

Ồn chúa vì cô ấy ở đây, tôi hôn lên tóc cô, sau đó nắm lấy tay cô và kéo cô vào trong làn nước nóng.

“Ồi,” cô kêu the thé và nhắm mắt lại, co rúm người dưới làn nước nóng bỏng.

“Chỉ hơi nóng một chút thôi mà.” Tôi cười với cô. Mở một bên mắt, cô ngẩng đầu lên và từ từ chịu được sức nóng.

“Quay lại nào,” Tôi ra lệnh. “Tôi muốn tắm cho em.” Cô vâng lời, và tôi đổ một ít sữa tắm lên tay, tạo bọt, và bắt đầu xoa lên vai cô.

“Em còn có một chuyện nữa muốn kể,” cô nói, căng thẳng.

“Ừ thế à?” Tôi cố giữ cho giọng nói của mình thật nhỏ nhẹ. Tại sao cô ấy lại căng thẳng chứ? Hai bàn tay tôi lướt qua bộ ngực xinh đẹp của cô.

“Buổi triển lãm ảnh của José bạn em sẽ khai mạc vào thứ năm ở Portland.”

“Ừ, thế rồi sao?” Lại là tên nhiếp ảnh gia nữa ư?

“Em đã hứa sẽ đến. Anh có muốn đi cùng em không?” Cô ấy nói thật nhanh, như thể lo lắng về việc nói chúng ra.

Một lời mời ư? Tôi choáng váng. Tôi chỉ nhận được lời mời từ gia đình, từ công việc, và từ Elena thôi.

“Mấy giờ?”

“Lễ khai mạc lúc bảy rưỡi tối.”

Chuyện này chắc hẳn là việc cô ấy muốn nhiều hơn. Tôi hôn lên tai cô và thì thầm,

“Được.” Cô thả lỏng. Cô có vẻ nhẹ nhõm và tôi không chắc chắn liệu việc đó làm tôi thích thú hay khó chịu, tôi thực sự là khó gần lắm sao?

“Khi xin phép tôi, em sợ lắm à?”

“Vâng. Sao anh biết? ”

“Anastasia, cả người em vừa thả lỏng ra kìa.” Tôi che đậy nỗi khó chịu của mình.

“Sao nhỉ, anh có vẻ, um... Có vẻ đang ghen.”

Phải đấy. Tôi ghen đấy. Ý nghĩ về Ana với bất cứ ai khác thật là ... đáng lo ngại. Rất đáng lo ngại.

“Ừ, đúng thế. Và em nên nhớ cho kĩ điều đó. Nhưng dù sao cũng cảm ơn em đã xin phép tôi. Chúng ta sẽ đi Charlie Tango.”

Cô cười tít mắt với tôi khi tay tôi trượt xuống cơ thể cô, cơ thể của cô ấy đã trao cho tôi và không ai khác ngoài tôi.

“Em tắm cho anh nhé?” Cô hỏi, đổi hướng qua câu hỏi khác.

“Tôi không nghĩ vậy.” Tôi hôn lên cổ cô rồi xoa lưng cô.

“Sẽ tới lúc anh cho em chạm vào anh chứ?” Giọng nói của cô là một lời cầu khẩn nhẹ nhàng, nhưng nó không thể xua đi bóng tối đang cuộn trào từ hư không và thắt chặt xung quanh cổ họng của tôi.

Không.

Tôi sẽ giấu nó đi, dừng lại và tập trung vào mông của Ana, giao cấu từ đằng sau chết tiệt. Cơ thể tôi có phản ứng. Tôi cần cô ấy. Tôi cần cô ấy để xua đuổi nỗi sợ hãi của tôi đi.

“Để hai tay lên tường đi Anastasia. Tôi sắp giao cấu với em một lần nữa,” tôi thì thầm, và cô ấy nhìn tôi ngờ ngàng, rồi đặt tay lên tường gạch. Tôi kéo lấy hông cô, xoay lưng cô lại bức tường. “Sẽ nhanh thôi, Anastasia,” Tôi cảnh báo, khi nước nóng tuôn xuống trên lưng cô.

Cô cúi đầu và nghiêng chặt rằng mình khi bàn tay tôi quét qua lông mu của cô. Cô rên rỉ, mông cô kích thích tôi.

Chết tiệt! Và như thế, nỗi sợ hãi còn lại của tôi tan biến đi.

“Em có muốn điều này không?” Tôi hỏi khi ngón tay tôi trêu chọc cô. Thay cho câu trả lời, cô lắc lắc mông của mình chống lại sự cương cứng của tôi, làm cho tôi mỉm cười.

“Nói cho tôi biết đi,” tôi yêu cầu, căng thẳng.

“Vâng.” Thỏa thuận cô như dòng nước mát, giữ bóng tối ra xa khỏi tôi.

Oh, em yêu.

Cô ấy ướm át sớm thật-là do tôi, do cô-Tôi không biết nữa. Trong thời điểm này tôi thầm

cảm ơn bác sĩ Greene: không còn bao cao su nữa. Tôi dễ dàng vào trong Ana và từ từ, cố tình khiến cô là của tôi một lần nữa.

TÔI QUẤN CÔ vào một cái áo choàng tắm và hôn cô ấy một cách sung sướng. “Lau khô tóc em đi,” Tôi ra lệnh, đưa cho cô cái máy sấy tóc tôi chưa bao giờ sử dụng. “Em có đói không?”

“Em sắp chết vì đói rồi đây,” cô thừa nhận, và tôi không biết nếu cô ấy nói thế có nghĩa là đúng như vậy hay nếu cô ấy nói nó chỉ đơn thuần là để làm hài lòng tôi.

Nhưng tôi cảm thấy hài lòng.

“Tuyệt. Tôi cũng vậy. Tôi sẽ đi xem bà Jones ở đâu với bữa tối. Em có mười phút. Đừng có mặc quần áo vào.” Tôi hôn cô ấy một lần nữa và bước ra nhà bếp.

Gail rửa cái gì đó ở bồn rửa. Bà nhìn lên khi tôi ngó qua vai bà.

“Sò nhé, ngài Grey,” bà ta nói.

Ngon tuyệt. Pasta alle Vongole*, một trong những món yêu thích của tôi. (* một loại mì)

“Mười phút chứ hả?” Tôi hỏi.

“Mười hai”, bà nói.

“Tuyệt vời.”

Bà ấy nhìn tôi. Tôi vờ không nhìn thấy. Bà ấy thậm chí còn nhìn thấy tôi trong bộ dạng thiếu vải hơn là áo choàng tắm tôi-vậy thì vấn đề chết tiệt của bà ấy là gì vậy?

Tôi kiểm tra thông qua một số e-mail và điện thoại để xem có bất kỳ tin tức về Leila không. Không có gì nhưng kể từ khi Ana đến, tôi không còn cảm thấy vô vọng như tôi đã từng trước đó.

Ana đi vào bếp, bị thu hút bởi mùi hương không thể bàn cãi của bữa tối. Khi cô ấy nhìn thấy bà Jones, cô nắm chặt cổ áo choàng tắm lại.

“Xong ngay thôi”, Gail nói, phục vụ bữa ăn của chúng tôi trong hai bát lớn trên quầy.

“Ngồi đi.” Tôi chỉ vào một trong những cái ghế ở quầy bar. Đôi mắt lo lắng của Ana di chuyển từ tôi đến bà Jones.

Cô ấy tự ý thức được chuyện gì.

Em yêu, tôi có cả một đội ngũ nhân viên. Bỏ qua đi.

“Rượu nhé?” Tôi đề nghị, để đánh lạc hướng cô.

“Ít thôi, cảm ơn anh,” cô nói, và ngồi xuống ghế.

Tôi mở một chai Sancerre và đổ vào hai ly nhỏ.

“Có pho mát trong tủ lạnh nếu ngài muốn, thưa ngài,” Gail nói. Tôi gật đầu, và bà ấy đi ra khỏi phòng, đủ để Ana thư giãn hơn. Tôi ngồi lên ghế của tôi.

“Cạn li.” Tôi nâng ly.

“Cạn li,” Ana trả lời, và mấy cái ly thủy tinh kêu leng keng lúc chúng tôi cụng ly. Cô thử một chút thức ăn của mình và nuốt xuống cổ họng. Có lẽ cô ấy đói lắm rồi.

“Anh sẽ nói cho em chứ?” Cô hỏi.

“Em muốn biết gì?” Bà Jones đã khiêm tốn rồi; mì có vị rất ngon.

“Những gì em đã nói trong lúc ngủ.”

Tôi lắc đầu. “Ăn nhiều lên. Em biết tôi thích xem em ăn. ”

Cô bấu môi với vẻ vờ bực bội “Bạn thật là phiền phức” giọng điệu giận dỗi.

Oh, em yêu, em không nên nói thế đâu. Và một suy nghĩ lóe lên: có lẽ chúng ta nên thử một cái gì đó mới trong phòng giải trí tối nay. Một cái gì đó thật vui vẻ.

“Nói cho tôi biết về bạn của em,” tôi bảo.

“Bạn em?”

“Tay nhiếp ảnh gia.” Tôi giữ cho giọng nói của mình thật nhẹ nhàng, nhưng cô ấy nhìn tôi với một cái cau mày thoáng qua.

“Ừm, chúng em đã gặp nhau vào những ngày đầu tiên của đại học. Cậu ấy là một kỹ thuật viên, nhưng niềm đam mê của cậu là nhiếp ảnh. ”

“Và?”

“Chỉ thế thôi.” Câu trả lời lấp lửng của cô làm tôi khó chịu.

“Không còn gì nữa sao?”

Cô tung mái tóc của mình qua vai cô. “Chúng em đã trở thành bạn bè tốt. Hóa ra bố em và bố José đều phục vụ trong quân đội với nhau trước khi em được sinh ra. Họ đã liên lạc lại với nhau, và trở thành anh em tốt như bây giờ. ”

“Oh. Bố của em của em và bố của cậu ta?”

“Vâng.” Cô cuộn mì xung quanh cái nĩa.

“Tôi thấy rồi.”

“Cái này có vị rất ngon.” Cô ấy nở một nụ cười mãn nguyện với tôi, chiếc áo choàng bị hở, để lộ dấu vết ban nãy vẫn còn trên ngực cô. Hình ảnh ấy làm tôi thật sự kích thích.

“Em cảm thấy thế nào rồi?” Tôi hỏi.

“Ồn ả,” cô nói.

“Thêm nữa không?”

“Thêm gì cơ?”

“Thêm rượu?” Thêm giao cấu? Trong phòng giải trí?

“Ít thôi ạ.”

Tôi rót cho cô thêm một chút Sancerre. Tôi không muốn một trong hai chúng tôi uống quá nhiều nếu chúng tôi đã xác định là sẽ tiếp tục vui vẻ.

“Công việc mà, um... làm anh phải quay về Seattle để xử lý thế nào rồi?”

Leila. Mẹ kiếp. Tôi không muốn thảo luận về chuyện này đâu. “Ngoài tầm tay rồi. Nhưng em không phải bận tâm đâu, Anastasia. Tối nay tôi có kế hoạch cho em rồi. ”

Tôi muốn chắc rằng nếu chúng ta có thể vui vẻ được cái gọi là sự sắp xếp này của chúng ta bằng cả hai cách.

“Ồ?”

“Ừ. Tôi muốn em sẵn sàng và đợi ở phòng giải trí trong mười lăm phút nữa.” Tôi đứng lên, nhìn chăm chú và đánh giá phản ứng của cô. Cô hít một ngụm rượu nhanh chóng, cô ấy càng ngày càng can đảm hơn rồi. “Em có thể sửa soạn trong phòng em. Nhân tiện, phòng thay quần áo của em đã đầy đồ đạc rồi. Tôi không muốn tranh cãi về chuyện này. ”

Cô tròn miệng ngạc nhiên. Và tôi cho cô ấy một cái nhìn nghiêm khắc, cảnh báo cô đừng có tiếp tục tranh luận với tôi.

Ngạc nhiên hơn, cô ấy không nói gì cả, và tôi không tìm hiểu sâu hơn nữa để gửi một e-mail nhanh chóng cho Ros, nói với cô ta tôi muốn có được SIP càng sớm càng tốt.

Tôi lướt nhanh qua một vài e-mail công việc, nhưng lại không có gì trong hộp thư đến của tôi với bà Reed. Tôi dừng suy nghĩ về Leila lại; cô ta đã ám ảnh tôi trong hai mươi bốn giờ đồng hồ rồi. Tối nay tôi sẽ tập trung với Ana và một số bất ngờ thú vị.

Khi tôi trở về nhà bếp thì Ana đã biến mất; Tôi đoán cô ấy đã sẵn sàng lên lầu.

Trong tủ quần áo, tôi cởi chiếc áo choàng của tôi và vào chiếc quần jeans yêu thích của tôi. Như tôi đã từng làm, những hình ảnh của Ana trong ở phòng tắm trần đến-cái móng hoàn hảo của cô, hai tay đặt trên tường gạch trong khi tôi giao cấu với cô.

Bọn con trai sẽ thích một cô gái có sức chịu đựng mãnh liệt như vậy.

Để xem đâu là giới hạn của cô ấy.

Với cảm giác phấn chấn tôi cầm lấy cái iPod của tôi từ phòng khách và đi lên lầu vào phòng giải trí.

Khi tôi tìm đến, Ana quỳ như cô nên làm ở lối vào đối diện với phòng-mắt nhìn xuống, chân dạng ra, và chỉ mặc quần lót của mình- cảm giác đầu tiên của tôi là nhẹ nhõm.

Cô ấy vẫn còn ở đây; cô ấy vẫn muốn tiếp tục.

Và thứ hai là niềm tự hào: cô ấy đã nghe theo hướng dẫn của tôi trong tin nhắn. Và thật khó để tôi không cười.

Cô Steele không quay lưng lại.

Đóng cửa sau lưng, tôi nhìn thấy áo choàng tắm của cô đã được treo lên trên mắc. Tôi đi ngang qua cô trên chân đất và đặt cái iPod lên trên ngực. Tôi đã quyết định rằng tôi sẽ làm cô ấy phát điên lên từ những sự đụng chạm, và xem cách cô ấy phản ứng ra sao.

Giường đã được chuẩn bị sẵn sàng với một tấm vải satin phủ trên.

Và xích da cũng đã sẵn sàng.

Tôi lấy một cái cà vạt từ trong ngực, bịt mắt, một chiếc găng tay lông, tai nghe, và máy phát tiện dụng Barney thiết kế cho iPod của tôi. Tôi đặt tất cả thành một hàng gọn gàng, cắm máy phát vào đầu iPod, cho phép Ana chờ đợi. Một số dự định lóe lên trong đầu tôi. Một khi tôi hài lòng, tôi đi và đứng nhìn cô. Ana đang cúi đầu, ánh sáng xung quanh làm mái tóc cô trở nên óng ánh. Cô ấy trông khiêm tốn và xinh đẹp, hình ảnh điển hình của một người phục tùng.

“Trông em đáng yêu lắm.” Tôi nâng cằm cô lên cho đến khi đôi mắt xanh xám lại. “Em là một phụ nữ xinh đẹp, Anastasia. Và em là của tôi,” tôi thì thầm. “Đứng lên.”

Cô ấy cứng người lại lúc đứng dậy. “Nhìn tôi này,” Tôi ra lệnh, và khi tôi nhìn vào mắt cô ấy tôi biết tôi có thể chết đuối trong biểu cảm mê hoặc và nghiêm túc của cô. Tôi đã có đầy đủ sự chú ý của cô. “Chúng ta vẫn chưa ký hợp đồng, Anastasia nhỉ. Nhưng chúng ta đã thảo luận về các giới hạn. Và tôi muốn nhắc lại, chúng ta có những từ an toàn, được chứ? ”

Cô chớp mắt liên tục, nhưng vẫn im lặng.

“Đó là những từ gì?” Tôi dò xét.

Cô ngập ngừng.

Oh, điều này sẽ không xong đâu.

“Những từ an toàn đó là gì, Anastasia?”

“Vàng”.

“Và?”

“Đỏ”.

“Nhớ đây.”

Cô ấy nhũu mảy kinh miệt, như là định nói gì đó.

Ồi không được, chẳng thể nào trong phòng Giải trí của tôi.

“Đừng có giở cái miệng thông minh của em ra ở đây, cô Steele. Hoặc không là tôi sẽ giao cấu với nó và em quỳ phục dưới chân tôi đây? Em rõ chưa?”

Những gì tôi muốn bây giờ sự ngoan ngoãn của cô ấy, làm tôi hài lòng như mọi khi.

Cô ngậm miệng, nuốt bực tức bất mãn vô trong.

“Sao?”

“Vâng, thưa ngài.” Cô ấy nói nhanh.

“Cô gái ngoan. Ý của tôi không phải là em nên dùng từ an toàn bởi vì em đau. Mà là muốn tạo ra những cảm xúc tốt độ. Cực kì tốt độ, và em phải chỉ cho tôi cách làm việc đó. Em hiểu chứ?”

Mặt cô ấy trống rỗng, không biểu cảm gì.

“Đó là về việc động chạm, Anastasia. Em sẽ không thể thấy tôi hay nghe tôi. Nhưng em vẫn có thể cảm nhận được tôi.” Bỏ qua ánh nhìn bối rối của cô, tôi vặn mở máy phát nhạc phía trên chỉnh sang chế độ phụ trợ. Giờ tôi chỉ cần chọn bài hát thôi; tôi nhớ lại cuộc đối thoại của tôi và cô trên xe sau đêm cô ngủ trên giường tôi ở Heathman. Để xem cô ấy có thích hợp xướng Tudor không.

“Tôi sẽ trói em vào giường, Anastasia. Nhưng trước hết tôi phải bịt mắt em lại” – tôi đưa cô chiếc iPod – “em sẽ không gtheer nghe thấy tôi. Những gì mà em có thể nghe chỉ là nhạc tôi mở cho em.”

Tôi thấy hơi bất ngờ khi thấy sự cam lòng trên mặt cô, nhưng không chắc nữa.

“Lại đây.” Tôi dắt cô ấy đến bên cạnh giường. “Đứng yên đây,” cúi xuống, tôi hít thở mùi hương tuyệt diệu từ cô rồi thở thẽ bên tai nàng. “Chở ở đây. Tiếp tục nhìn lên giường. Tưởng tượng thân thể em trên chiếc giường này, bị trói buộc và hoàn toàn bán mạng cho tôi.”

Cô ấy nuốt khan.

Đứng đấy cứng. Nghĩ về nó đi. Tôi cưỡng lại ý muốn hôn nhẹ lên đôi vai trần. Việc tôi cần làm đầu tiên bây giờ là tết tóc cô ấy lại rồi còn đi lấy roi. Trên tủ, tôi lấy chun buộc tóc của cô, lấy từ trong ngăn kéo chiếc roi yêu thích của mình, rồi nhét vào túi sau.

Khi quay trở lại, tôi nhẹ nhàng tết tóc cô. “Trong khi tôi đang thích tóc cô, Anastasia, tôi chẳng thể trông ngóng để có cô ngay bây giờ. Vậy nên phải làm một việc trước đã.” Tôi siết chun buộc đuôi bím tóc lại, nên cô ấy theo lực ngã về sau tôi. Cuộn đuôi tóc cô vòng cổ tay, kéo chúng sang phải, buộc cô ấy phải nghiêng đầu, lộ ra phần cổ mềm. Tôi miết mũi theo dải tai cô xuống tới cổ, cắn, mút, chạm rãi nhẹ nhàng.

Hmm ... Mùi hương của cô ấy luôn tuyệt như vậy.

Cô ấy run lên kêu khe khẽ trong cổ họng.

“Yên lặng, ngay.” Tôi cảnh cáo, rút chiếc roi từ trong túi sau ra, chạm chiếc roi lên làn da cô, giúp cô ấy cảm nhận nó. Tôi nghe tiếng đứt quãng trong nhịp thở của cô và những ngón tay của cô ấy xoắn lại với nhau.

“Chạm vào nó đi.” Tôi rì rầm, biết đó là điều cô ấy muốn. Đưa tay lên, rồi dừng lại, rồi cô từ từ đưa tay vuốt những chiếc đuôi da mềm. Thật kích thích. “Tôi sẽ dùng nó. Sẽ không đau, nhưng nó sẽ làm máu em tụ lại trên da, sẽ khiến em vô cùng nhạy cảm. Từ an toàn là gì nào, Anastasia?”

“Um ... ‘vàng’ và ‘đỏ’ thưa ngài”, cô lí nhí, sưng người bởi chiếc roi.

“Cô gái ngoan. Nhớ, nỗi sợ chỉ là do em nghĩ ra.” Tôi để chiếc roi lên giường, đưa những ngón tay theo hai bên sườn cô, từ từ đi qua xương hông, rồi luồn tay vào trong quần lót cô. “Em sẽ chẳng cần thứ này nữa.” Tôi kéo chiếc quần rồi từ từ quỳ xuống. Cô nàng phải tóm lấy chiếc cột để bước ra khỏi chiếc quần một cách khó khăn.

“Giữ yên vậy.” Tôi ra lệnh, hôn lên lưng cô, nhẹ nhẹ cắn hai má cô. “Giờ thì nằm xuống. Ngước mặt lên.” Tôi phát vào mông cô một cái, cô nàng nhẩy căng lên, sững sốt, gấp gáp mò mẫm lên giường. Cô nằm xuống, mắt sáng rõ nhìn tôi thích thú – và có một chút lo sợ, tôi nghĩ.

“Tay trên đầu.”

Cô ấy làm theo. Tôi lấy tai nghe, bật mắt, iPod và đồ điều khiển trên đỉnh tủ. Ngồi lại cạnh cô, tôi cho cô xem máy tiếp sóng và iPod. Cô ấy cứ liên tục nhìn các thiết bị rồi lại nhìn mặt tôi.

“Thứ này sẽ gửi bài hát từ iPod đến hệ thống âm thanh trong phòng. Tôi có thể nghe thấy những gì em đang nghe, và tôi có đồ điều khiển để điều chỉnh nhạc cho em.”

Sau khi nhìn thấy hết mọi thứ, tôi đeo tai nghe cho cô rồi đặt cái iPod lên gối.

“Nhắc đầu em dậy.” Cô làm theo rồi tôi đeo bật mắt vào cho cô. Đứng dậy, tôi cầm tay trái cô và còng cổ tay cô vào góc giường. Tôi vịn về tay theo cánh tay cô, người cô ấy nhúc nhích hồi đáp lại. Tôi đi chậm rãi qua phía giường bên kia, đầu cô theo âm thanh bước chân tôi; tôi lặp lại quy trình với còng da tương tự với tay trái của cô.

Nhịp thở của cô ấy bất ổn, nhanh hơn qua làn môi hé mở. Hai má cô hồng lên lúng túng và do dự nâng hông mình lên.

Tốt.

Đứng cuống cuối giường, tôi tóm hai mắt cá chân cô. “Ngẩng đầu lên lần nữa nào.” Tôi ra lệnh. Cô nhanh chóng làm theo, nằm xuống giường, cả hai tay cô ấy được mở rộng hết cỡ.

Cô ấy rên lên thật nhỏ rồi ưỡn hông lần nữa.

Tôi còng tiếp tục hai mắt cá vào hai cột cuối giường và thế là cơ thể cô ấy căng theo bốn góc trước mắt tôi. Lùi lại, tôi chiêm ngưỡng thành phẩm của mình.

Khốn.

Cô ấy có bao giờ nóng bỏng như vậy không chứ?

Cô ấy hoàn toàn bán mạng cho tôi. Ý thức đó thật cảm dỗ, tôi đứng đấy một lúc lâu đầu gối chạm tất cả sự cởi mở và can đảm của cô ấy.

Tôi cưỡng không lại lời mời gọi từ đôi găng tay lông thỏ trong ngăn kéo kia. Trước khi mang nó vào, tôi bấm nút phát nhạc trên điều khiển; một tiếng rít ngắn ngủi sau đó là tiếng Thánh ca vang lên, tiếng hát thánh thót tràn ngập căn phòng, bữa vậy cô Steele.

Cô ấy bất động như thể đang lắng nghe.

Tôi bước vòng qua giường.

Vươn tay tôi vịn về hai má cô với đôi găng tay. Cô hít thở thật sâu giật chiếc còng nhưng không hề rên la hay bảo tôi dừng lại. Chậm rãi tôi đưa bàn tay đeo găng của mình xuống cổ họng cô, xuống xương ức, rồi vòng sang ngực, tận hưởng thân người đang căng lên vì vận vẹo. Xoa tròn ngực cô, tôi nhẹ nhàng kéo hai nhũ hoa của cô, và rồi cô ấy rên lên như thể khích lệ tôi tiếp tục. Nhàn hạ tôi tiếp tục khám phá từng nấc trên cơ thể cô: bụng, hông, hai đầu của bắp đùi, rồi xuống hai chân. Âm nhạc cao trào, càng nhiều giọng hát cất lên, tôi theo đó tiếp tục di chuyển tay mình. Tôi nhìn miệng cô quan sát phản ứng và cảm giác của cô; ngay bây giờ cô ấy đang hỗn hển trong nhục cảm, và rồi giờ thì cô ấy đang cắn lấy môi mình. Và khi tôi đưa bàn tay mình vào nơi đó, thân thể cô đưa về ép sâu vào tay tôi.

Dù thường thì tôi thích cô ấy giữ yên cơ thể mình nhưng khi cô ấy động đậy làm tôi vui thích lạ thường.

Cô Steele thật sự yêu thích việc này. Cô nàng tham lam.

Khi tôi chạm vào ngực cô lần nữa, cả hai đầu nhũ hoa đều cứng nhắc lên trong sự động chạm của chiếc găng.

Đúng thế.

Giờ thì làn da cô ấy cũng đã nhạy cảm, tháo găng tôi nhặt cây roi lên. Nhẹ nhàng tôi lướt những chiếc đuôi có hạt cườm lên trên làn da cô, theo như trình tự cũ: qua khuôn ngực, bầu ngực, bụng, qua đám lông mu, rồi xuống hai chân. Khi càng ngày tiếng ca càng mãnh liệt, tôi nâng gậy, đánh lên lên vùng bụng cô. Rên lớn, nhưng tôi nghĩ đó là do bất ngờ, nhưng cô ấy không dừng từ an toàn. Tôi để cho cô ấy một lúc để cam thụ sự nhạy cảm, rồi lặp lại lần nữa – mạnh hơn một chút.

Cô ấy giật mạng chiếc còng tay, rên lớn lần nữa, đứt quãng nhưng đó vẫn chưa là từ an toàn. Tôi đưa chiếc roi qua ngực cô, ngả đầu ra sau, cô kêu lên, ngả đầu ra sau và vô thanh kêu lên, cô ép người sát lên tấm satin đỏ.

Vẫn chưa có từ an toàn. Ana đang ôm mối lo sợ trong lòng. Tôi khúc khích trong lòng vì vui sướng khi lia cái đuôi roi lên xuống trên thân thể cô, ngắm nhìn làn da cô ấm nóng lên dưới sự dày vò của nó. Tiếng nhạc dừng và tôi cũng dừng lại.

Chúa ơi, cô ấy vô cùng hấp dẫn.

Tôi lại bắt đầu khi điệu nhạc vang bồng trở lại, tất cả các giọng ca đều hát lên; tôi quất chiếc roi khắp cả người cô, lặp đi lặp lại, và cô ấy cứ như vậy mà uốn éo trên giường.

Khi nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, tôi dừng lại bỏ cây roi xuống sàn. Tôi đứt quãng nhịp thở, tâm hồn nhẩn chìm với ham muốn và ham muốn.

Khốn kiếp.

Cô ấy nằm bất động trên giường, da hồng ửng lên và cô ấy cũng ướt đầm như tôi.

Ồi em yêu.

Tôi trèo lên giường giữa hai chân cô, choàng lên lên cả thân thể cô. Khi âm nhạc quay trở lại, giọng đơn hát những giai điệu ngọt ngào thanh nhã, tôi lặp lại trình tự đôi găng tay và chiếc roi – nhưng lần này là dùng chính miệng của mình, hôn và mút, nâng niu từng tắc da thịt trên người cô. Tôi trêu đùa với hai đầu nhũ hoa cho đến khi chúng sáng ánh lên bằng nước bọt của tôi và dựng cứng cả lên. Cô ấy không ngừng vặn vẹo, căng thẳng hết mức có thể và rên rỉ dưới thân tôi. Lưỡi tôi lần theo bụng rồi rón cô, thấm dầm nó. Ném vị của nó. Sùng bái nó. Xoay tròn xoay tròn tôi hút hết cả hương vị cô, hút hết phản ứng của cơ thể cô, cho đến khi tôi cảm nhận được cơ thể cô ấy run lên dưới thân mình.

Ồi không. Chưa phải bây giờ. Ana, chưa phải bây giờ.

Cô ấy thở gấp, chưng hửng vì sự dừng lại của tôi.

Tôi quỳ lên giữa hai chân cô, giải thoát sự cương cứng của mình. Và rồi tôi trườn người lên trước, tôi nhẹ nhàng mở cái còng da quanh mắt cá trái của cô. Chân cô ấy vòng quanh eo tôi khi tôi đưa tay mở chiếc còng bên kia. Tôi xoa bóp hai chân cô. Cô ấy cựa quậy dưới tôi, nâng hông theo nhịp điệu hoàn hảo của bản Thánh ca Tallis, khi hai ngón cái của tôi di chuyển trên đùi trong cô. Tôi cố kìm lại tiếng gầm gừ và tóm lấy hông cô, nâng cô ấy lên, và một cú nhấp, nhanh mạnh tôi chôn vùi thân mình bên trong cô.

Khốn kiếp.

Cô ấy trơn tuột, ấm nóng, ẩm ướt và thân thể cô bao lấy tôi.

Không. Quá sớm.

Tôi dừng lại, giữ mình yên trên và trong cô, những giọt mồ hôi lấm tấm trên chân mày.

“Xin anh.” Cô ấy hỏn hển nói, thúc giục tôi đánh mất bản thân trong cô. Nhắm mắt để tôi không thể thấy thân thể cô bên dưới tôi khao khát, tôi tập trung vào âm nhạc; một khi mọi việc trong tầm kiểm soát lần nữa, tôi chậm rãi di chuyển. Khi cường độ của các giọng hát lên cao, tôi từ từ tăng nhịp điệu của mình, hòa hợp với sức mạnh và giai điệu của âm nhạc, trân trọng từng tắc thjt bên trong cô.

Cô ấy nắm chặt tay, ngửa đầu ra sau rên rỉ.

Đúng thế.

“Xin anh,” cô nghiêng rặng nghiêng lợi van xin tôi.

Tôi nghe thấy em rồi, cưng.

Đặt cô ấy nằm lại trên giường, tôi đè người lên cô, dồn sức vào hai cánh tay, và tiếp tục theo nhịp điệu, thúc thật sâu chôn vùi trong cô, trong âm nhạc ma mị.

Ana ngọt ngào, can đảm.

Mồ hôi chảy xuống lưng tôi.

Đến nào, em.

Và rồi đến cuối cùng thì cô bùng nổ, hét lên thỏa mãn và đẩy tôi đến cảm xúc mãnh liệt phóng thích bản thân mình. Tôi đổ người lên cô khi thế giới trong tôi bị khuấy động hoàn toàn, tôi để những cảm xúc khác lạ dầy vò lồng ngực, nuốt chửng mình.

Tôi lắc đầu xua tan đi những mụ mị và cảm xúc bối rối. Với tay, tôi tóm lấy chiếc điều khiển rồi tắt nhạc.

Không còn tiếng Tallis.

Âm nhạc hẳn góp vào cuộc vui trải nghiệm tôn giáo. Tôi nhăn nhó, cố gắng nhưng thất bại để thu nhặt những cảm xúc. Tôi rời khỏi Ana, mở còng cho cô ấy. Gập ngón tay, cô ấy thở dài, và rồi nhẹ nhàng gỡ bỏ bịt mắt và tai nghe.

Đôi mắt xanh chớp nhìn tôi.

“Chào em,” tôi thì thầm.

“Chào, anh,” Cô ấy bên lên tinh nghịch nói. Lời nói của cô vui vẻ, cúi xuống, tôi nhẹ hôn lên môi cô.

“Em, làm tốt lắm.” giọng tôi đầy tự hào.

Cô ấy đã làm thế, đã có được nó, đã có trọn vẹn tất cả.

“Quay người lại nào.”

Mắt cô ấy sáng lên cảnh giác.

“Tôi sẽ xoa vai cho em.”

“Ồ. Vâng.” Cô nàng xoay người, nhắm mắt lại. Tôi ngồi cạnh bên và từ từ xoa bóp vai cô.

Một tiếng kêu lên thoải mái thoát ra khỏi cổ họng mình, cô ấy hỏi.

“Nhạc ban này là gì vậy?”

“Là Spem in Alium, đồng ca 40 phần, của Thomas Tallis.”

“Nó ... thật quá đổi.”

“Tôi luôn muốn thử nó.”

“Không phải lại là lần đầu tiên nữa sao, ngài Grey?”

Tôi cười. “Thật, thưa cô Steele.”

“Ừ thì, là lần đầu tiên em giao cầu khi vừa nghe nó.” Cô nói, trong giọng nói đầy sự mệt mỏi.

“EM và tôi, trao cho nhau quá nhiều lần đầu tiên.”

“Em đã nói gì khi ngủ hả, Chris- er, thưa ngài?”

Không lại chuyện này nữa chứ, nói cô ấy nghe đi, Grey.

“Em nói nhiều thứ lắm, Anastasia. Em nói về cái rọ và dâu tây. Rằng là em muốn thêm nữa, và rằng em nhớ tôi.”

“Vậy thôi hả?” Cô ấy nhẹ nhõm nói.

Tại sao lại cảm thấy nhẹ nhõm?

Tôi rướn người sang bên để nhìn thấy mặt cô.

“Vậy chứ em nghĩ mình đã nói gì?”

Cô ấy mở to mắt, rồi nhanh chóng nhắm lại.

“Em đã thấy anh xấu xí, tự phụ, vô vọng trên giường ngủ.” Đôi mắt xanh mở ra rồi nhìn tôi dè dặt.

Ồ, cô nàng đang nói dối.

“Ừ thì, thường thì tôi là như thế nhưng giờ thì em làm tôi tò mò đấy. Em đang giấu diếm gì thế cô Steele?”

“Em không giấu diếm gì hết.”

“Anastasia, em nói dối tệ hại lắm.”

“Em cứ nghĩ anh sẽ làm em khúc khích cười sau khi quan hệ chứ, nhưng thế này thì không phải rồi.”

Tôi chẳng thể ngờ đến câu trả lời đó, miễn cưỡng tôi nở nụ cười. “Tôi không biết nói đùa.” Tôi thú nhận.

“Ngài Grey! Thứ gì đó mà ngài không làm được sao?” Cô ấy nhìn tôi miệng nở nụ cười, khiến tôi vui lây.

“Ừ, người nói đùa vô vọng.” tôi nói như thể là danh dự lắm.

Cô ấy khúc khích cười. “Em cũng là nói đùa vô vọng.”

“Nghe dễ thương thật.” Tôi thì thầm, rồi hôn cô. Nhưng tôi vẫn muốn biết tại sao cô ấy lại thả ra nhẹ nhõm như thế.

“Và em đang giấu diếm thứ gì đó, tôi sẽ phải dày vò em để em nói ra đấy.”

“Ha!” Không gian xung quanh chúng tôi đột nhiên tràn lấp với tiếng cười. “Em nghĩ là ngài đã dày vò em đủ rồi.”

Tôi tắt ngúm nụ cười, gương mặt cô ấy đột nhiên dịu dàng hơn cả. “Có lẽ em sẽ để ngài dày vò em như thế lần nữa.”

Tôi thả nhẹ nhõm. “Tôi rất vui lòng, cô Steele.”

“Vì thỏa mãn cả hai thưa ngài Grey.”

“Em ổn chứ?” tôi lo lắng, run sợ hỏi.

Cô nàng cười gượng gạo. “Hơn cả ổn.”

“Em rất tuyệt vời.” Tôi hôn lên trán cô, trèo ra khỏi giường, những cảm giác khó chịu lại tràn về. Rũ bỏ mọi thứ, tôi cài nút quần, tôi giúp cô ấy rời khỏi giường.

Khi cô đứng dậy, tôi kéo cô ấy vào vòng tay mình và hôn, cảm thụ hương vị của cô.

“Giường.” Tôi làm bầm, dắt tay cô ấy ra cửa. Tôi lấy chiếc áo choàng tắm được máng ở đấy, trước khi cô nàng phản đối, tôi bế bổng cô ấy lên, xuống phòng ngủ của tôi dưới tầng.

“Em mệt quá.” Cô thì thào khi được đặt trên giường.

“Ngủ đi,” Tôi nói, rồi ôm cô ấy trong vòng tay mình. Nhắm mắt, tranh đấu với những xúc cảm đang dâng đầy trong mình lần nữa. Như thể là nhớ nhà và trở về nhà hòa làm một vậy ... và nó đáng sợ.

97. Chương 20

Thứ bảy, ngày 4 tháng 6 năm 2011

Cơn gió hè thổi tung mái tóc tôi, chúng mang theo bóng dáng một người tình.

Người tình của tôi.

Ana.

Tôi choàng tỉnh trong cơn rối loạn. Bóng tối đang bủa vây căn phòng tôi, bên cạnh tôi Ana đang ngủ sau, hơi thở phả ra từng đợt dịu nhẹ. Tôi chống một tay lên, chải tay còn lại vào mái tóc, với cảm giác kì quặc như là thật sự ai đó đã làm điều đó. Tôi nhìn quanh phòng, chú ý vào một góc khuất, nhưng tôi và Ana đang thật sự một mình.

Kì lạ thật. Tôi thề là một người nào đó đã ở đây. Ai đó đã chạm vào tôi.

Hay nó chỉ là giấc mơ thôi.

Tôi rũ bỏ những suy nghĩ phiền toái đó ra khỏi đầu, nhìn đồng hồ. Hơn 4:30 rồi. Tôi nằm lại xuống gối, Ana lẩm bẩm thứ gì đó rồi quay mặt về hướng tôi, vẫn còn say ngủ. Cô ấy trông thật xinh đẹp và tĩnh lặng.

Tôi nhìn trần nhà, ánh sáng hệ thống chữa cháy lại sủi và tôi lần nữa. Chúng tôi vẫn chưa có cái hợp đồng nào cả. Ana vẫn chưa thực sự chấp thuận. Nhưng đang ở bên tôi. Chứng tỏ dsideeuf gì? Làm sao tôi có thể tiếp tục đối mặt với cô ấy? Liệu rằng cô ấy sẽ tuân theo các qui tắc của tôi không? Tôi cần biết liệu cô ấy sẽ được an toàn. Vuốt mặt mình, chuyện này quá mới mẻ, và chuyện này quá ngoài tầm kiểm soát, và quá đáng lo ngại.

Leila hiện lên trong đầu tôi.

Khỉ thật.

Từng thứ từng thứ chạy trong đầu tôi: Leila, công việc, Ana ... và tôi biết rằng mình sẽ không thể nhắm mắt lại được nữa. Ngồi dậy, mặc chiếc PJ* vào, đóng cửa phòng ngủ, ra đến phòng khách tôi tiến đến chiếc vĩ cầm. (*quần áo ngủ)

Chopin là niềm an ủi của tôi; từng nốt nhạc ảm đạm như là tâm trạng của tôi hiện giờ, dạo từng khúc, từng khúc, cứ thế lặp đi lặp lại.

Một động thái nhỏ phía đuôi mắt bắt lấy sự chú ý của tôi, ngược mắt lên, tôi nhìn thấy Ana đang bước lại đến phía tôi, bước chân chần chừ “Em nên ngủ chứ.” Tôi thì thầm, nhưng tiếp tục dạo đàn.

“Anh cũng nên thế mà.” Cô ấy cãi lại. Mặt cô ấy méo xệch, nhìn cô trông bé nhỏ và dễ tổn thương vô cùng, trên thân mặc độc chiếc áo choàng tắm rộng quá cỡ. Tôi giấu đi nụ cười.

“Em đang cau có với tôi đấy à, cô Steele?”

“Vâng, thưa ngài, em đang như vậy đấy.”

“Ừ thì, tôi chẳng thể ngủ được.”

Tôi có quá nhiều thứ đang quay tít trong đầu, và tôi mong là cô ấy phải quay lại và ngủ tiếp. Cô ấy hẳn phải mệt mỏi sau ngày hôm qua. Cô nàng lơ đãng cảm xúc của tôi và ngồi cạnh bên tôi, dựa đầu vào bờ vai tôi.

Đó quả là một hành động dịu dàng và thân mật và trong giây phút đó tôi chìm lỏng trong khúc dạo đầu, nhưng vẫn tiếp tục dạo chơi bản nhạc, cảm giác thật yên bình khi có cô ấy cạnh bên mình.

“Là bản gì vậy?” Cô ấy hỏi khi tôi khi bản nhạc kết thúc.

“Chopin. Khúc dạo đầu. Tác phẩm 28, số 4. Cung Mi thứ, nếu như em quan tâm.”

“Em luôn quan tâm những gì anh làm.”

Ana dễ thương. Tôi hôn lên tóc cô. “Tôi không cố ý làm em thức giấc.”

“Anh không có ý,” Cô nói, không lay chuyển đầu mình. “Chơi bản khác đi.”

“Bản khác?”

“Bản của Bach mà anh chơi vào đêm đầu tiên mà em ở lại đây.”

“Ồ, Marcello”

Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi dạo đàn cho ai đó theo yêu cầu. Với tôi vĩ cầm là một nhạc cụ hiu quạnh, chỉ để mình tôi nghe thôi. Gia đình tôi đã từ lâu rồi không nghe tôi chơi đàn. Nhưng vì cô ấy đã hỏi, tôi sẽ sẵn sàng chơi cho Ana dễ thương của tôi nghe. Ngón tay tôi lướt trên trên phím đàn và rồi thanh âm âm ảnh vang lên tràn ngập phòng khách,

“Tại sao anh chỉ chơi toàn nhạc buồn không vậy?” Cô ấy hỏi.

Như thế là buồn sao?

“Vậy là từ sáu tuổi anh đã bắt đầu chơi đàn?” Cô ấy hỏi tiếp, nhấc đầu lên nhìn tôi chăm chú. Gương mặt cô ấy sáng rỡ lên hăm hở với thông tin, như thường khi; và sau đêm qua, làm sao mà tôi có thể từ chối cô ấy?

“Tôi đắm mình vào khúc nhạc để làm hài lòng người mẹ mới của mình.”

“Để hoàn thiện mình trong một gia đình hoàn hảo?” Từng chữ tôi nói ở Savannah vang vọng lại trong lời cô nói.

“Ừ, cũng có thể nói thế.” Tôi không muốn nói về chuyện này nữa, và tôi ngạc nhiên bởi những lời của mình mà cô ấy vẫn còn nhớ. “Tại sao em tỉnh dậy giờ này? Chẳng phải em cần phải hồi phục sau vụ gắng sức hôm qua sao?”

“ 8h rồi, và em cần phải uống thuốc.”

“Nhớ như vậy là tốt,” tôi ngẫm nghĩ. “Chắc chỉ mỗi em nghĩ đến việc uống thuốc ngừa thai ở một múi giờ khác. Có lẽ em nên đợi thêm nửa tiếng nữa, và cũng thêm nửa tiếng vào ngày mai. Cứ như vậy là em có thể uống thuốc đúng giờ?”

“Hay đấy.” cô ấy nói. “Vậy giờ làm gì tiêu tốn nửa tiếng đây?”

Ờ thì, tôi có thể giao cấu với em trên cây dương cầm này.

“Tôi có thể nghĩ ra một số việc đấy.” Tôi nói khêu gợi.

“Mặt khác chúng ta có thể nói chuyện.” Cô ấy cười, ranh mãnh.

Tôi không có tâm trạng để nói chuyện lúc này. “Tôi muốn thứ mà mình nghĩ trong đầu hơn.” Tôi trượt tay vòng quanh eo cô, kéo cô ấy đặt trên đùi mình, cảm nhận mùi hương của tóc cô.

“Ngài luôn thích tình dục hơn nói chuyện nhỉ?” Cô ấy cười lớn.

“Đúng. Nhất là với em.” Hai tay cô nắm chặt bắp tay tôi. Tôi lướt môi hôn từ vành tai cô đến cổ họng. “Có lẽ là trên cây dương cầm này.” Tôi thì thào, thân thể hồi đáp ngay lập tức, khi những hình ảnh khổ thân nằm trên giường tôi hiện lại trong đầu tôi, mái tóc cô trải dài vén sang một bên.

“Em muốn nói rõ một chuyện.” Cô ấy thì thầm bên tôi.

“Luôn luôn hăm hở với thông tin, cô Steele. Có chuyện gì cần nói rõ nào?”. Làn da cô mềm mại và ẩm áp dưới môi tôi, mũi tôi miết chiếc áo choàng tắm dần dần tuột xuống bờ vai trần của cô.

“Về chúng ta,” cô nói, một từ đơn giản hết như một lời kinh cầu.

“Hmm. Chuyện gì giữa chúng ta?” Tôi dừng hành động lại. Cô ấy sẽ nói gì đây?

“Bản hợp đồng.”

Tôi dừng hẳn lại nhìn xuống ánh mắt thông minh kia. Tại sao cô ấy lại muốn nói về nó lúc này? Ngón tay tôi miết theo má cô.

“Tôi nghĩ bản hợp đồng cần được thảo luận lại, em có nghĩ thế không?”

“Thảo luận lại?” Cố nói, miệng ẩn hiện ý cười.

“Thảo luận lại.” Tôi bắt chước biểu cảm của cô ấy.

“Nhưng anh đã xem nó rất quan trọng.” Đám mây mù phủ trong mắt Ana.

“Ừ thì, đó là trước kia. Dù gì thì, mấy cái luật lệ thì không cần phải bàn luận lại, vẫn giữ nguyên như thế.” Tôi cần phải biết được rằng em phải được an toàn.

“Trước kia. Là sao?”

“Trước kia-” Trước mọi chuyện này. Trước khi em đảo lộn thế giới của tôi, trước khi em ngủ với tôi. Trước khi em dựa đầu lên vai tôi, cùng ngồi trên cây dương cầm này. Nó là tất cả ... “Nhiều hơn,” Tôi thì thào, cường lại những cảm giác khác lạ trong lòng mình.

“Ồ.” Cô nói, và tôi nghĩ cô ấy hẳn rất vui vẻ.

“Hơn nữa, chúng ta đã ở phòng Giải Trí hai lần rồi, và em vẫn chưa bỏ chạy.”

“Anh đoán em sẽ làm vậy à?”

“Không có chuyện gì em làm mà tôi đoán được cả, Anastasia.”

Chữ v giữa hai hàng chân mày của cô ấy đã quay trở lại. “Vậy khoan đã, để em hiểu. Anh chỉ muốn em thực hiện các yếu tố quy định trong mọi lúc, nhưng không phải phần còn lại trong hợp đồng?”

“Trừ trong phòng Giải trí. Tôi muốn em luôn giữ tinh thần khi trong ở phòng Giải trí như trong bản hợp đồng, và đúng, tôi luôn muốn em làm theo những qui định – trong mọi lúc. Để tôi biết được em có an toàn hay không. Và tôi có thể có em mọi lúc mà tôi muốn,” tôi thản nhiên nói.

“Và một khi em phá vỡ một điều luật nào đó?”

“Và tôi sẽ phạt em.”

“Nhưng anh không cần sự cho phép của em à?”

“Đúng, tôi sẽ không.”

“Và nếu em nói không?” Cô nàng chống chế.

Tại sao cô ấy lại ngang bướng như vậy chứ?

“Nếu em nói không, em sẽ nói không. Tôi sẽ tìm cách thuyết phục em.” Cô nàng nên biết điều này. Cô ấy không để tôi hết mộng khi ở trong nhà thuyền, nhưng tôi đã muốn thế. Và tôi phải làm chuyện đó ngay buổi chiều hôm đó ... với sự chấp thuận của cô nàng.

Cô đứng dậy, bước đến bên cửa ra vào, trong phút chốc tôi nghĩ cô ấy sẽ bước ra khỏi đây, nhưng không, cô quay lại, hỗn loạn nói. “Vây hình phạt vẫn giữ nguyên.”

“Đúng, và chỉ khi em phá vỡ nguyên tắc thôi.” Chuyện này rõ ràng thế còn gì, sao với cô ấy lại rối như vậy?

“Em cần phải đọc lại bản hợp đồng,” cô nói, như kiểu một tay thương gia.

Cô ấy đọc lại bây giờ sao?

“Tôi đi lấy nó cho em.”

Đi vào thư phòng tôi in một bản từ máy tính, tự hỏi tại sao chúng tôi lại bàn về vấn đề này vào đêm giờ sáng.

Cô ấy đứng bên bồn rửa, uống nước, tôi đến gần, ngồi xuống chiếc ghế, chờ, nhìn cô ấy. Lưng cô ấy căng lên căng thẳng, tôi có dự cảm chẳng lành. Cô nàng quay lưng lại, tôi chuyển đồng giấy lên mặt bàn cho cô ấy.

“Của em.”

Cô ấy nhìn nhanh qua các quy định. “Vậy là mấy cái vụ vâng lời gì đó ần y như cũ?”

“Đúng.”

Cô ấy lắc đầu, Một nụ cười mỉa mai đọng nơi khóe miệng cô, mắt đảo lên.

Thú vị đấy.

Tôi đột nhiên cảm thấy hưng phấn lạ thường.

“Có phải em vừa trợn mắt lên với tôi không, Anastasia?”

“Có thể vậy đấy. Còn tùy vào biểu cảm của ngài.” Cô nàng vừa tỏ ra thận trọng vừa tỏ ra hứng thú.

“Như mọi khi.” Nếu cô ấy để tôi ...

Cô nuốt khan rồi mở to mắt trông đợi. “Vậy thì ...”

“Sao?”

“Ngài muốn đét mông em bây giờ à?”

“Đúng. Và tôi sẽ làm thế.”

“Ôi, thật vậy sao. Ngài Grey?” Cô nàng vòng tay trước ngực, ngược cựa lên thách thức.

“Em sẽ ngăn tôi lại sao?”

“Vậy thì anh ngài phải bắt được em trước cái đã.” Cô nàng nở nụ cười khêu gợi, thứ mà tác động trực tiếp ngay đến cậu bé tôi.

Cô nàng muốn chơi đùa.

Tôi trượt người xuống ghế đầu, nhìn cô chăm chăm. “Ồ. Thật không, cô Steele?” Không gian như vỡ tan xung quanh chúng tôi.

Cô ấy sẽ chạy lối nào đây?

Mắt cô ấy nhìn tôi, sáng rỡ với niềm vui thú. Răng trên nhè nhẹ cắn lấy môi dưới.

“Và giờ thì em đang cắn môi mình à?” Cô nàng cô tình làm vậy sao? Tôi chậm rãi lùi sang trái.

“Ngài sẽ không đâu.” Cô ấy trêu chọc “Sau đó thì ngài cũng trợn mắt.” Mắt cô ấy dán chặt trên người tôi, rồi cũng từ từ lùi sang trái.

“Đúng, em cũng mới vừa biến quầy bar này trở thành đấu trường thú vị cho trò chơi này đấy.”

“Ngài cũng biết đấy, tôi cũng khá nhanh nhạy đấy.” Cô nàng trêu đùa.

“Thì tôi cũng vậy.”

Làm sao mà cô ấy có thể biến mọi thứ trở nên hấp dẫn đến như vậy?

“Em có im lặng mà tới đây không vậy?”

“Em đã từng làm vậy bao giờ chưa?” Cô nở nụ cười, nhử tôi.

“Cô Steele, cô có ý gì đây?” Tôi đuổi theo cô ấy chạy vòng quanh gian bếp. “Tôi mà đuổi kịp thì em chết chắc.”

“Khi nào bắt được em đi, Christian. Nhưng bây giờ thì, em không có ý định để anh bắt em đâu.”

Cô nàng nghiêm túc chứ?

“Anastasia, coi chừng té rồi tự em làm đau mình đấy mà điều đó là vi phạm trực tiếp tới điều khoản 7, bây giờ là 6 trong bản hợp đồng.”

“Em đã luôn bị đặt vào thế nguy hiểm từ khi em gặp ngài rồi, ngài Grey, luật hay vô kỉ luật gì.”

“Đúng, em nói đúng.”

Có thể đây lẽ ra không phải một trò chơi. Phải chăng cô ấy ngụ ý điều gì? Cô nàng do dự, và rồi tôi bắt ngờ lao đến phía cô. La lên bất ngờ, cô ấy chạy đi, núp sang phía đối diện bàn ăn. Đôi môi hé mở, ánh mắt cô cảnh giác nhưng không kém phần táo bạo, chiếc áo choàng tắm từ từ tuột xuống một bên vai. Cô ấy trông thật nóng bỏng. Thật sự rất nóng bỏng.

Từ từ tôi tiếp cận, cô nàng liền theo đó lùi lại.

“Em rõ ràng biết cách làm sao nhăng một người đàn ông nhỉ, Anastasia.”

“ Vì thỏa mãn cả hai ta thôi Ngài Grey. Làm anh sao nhăng chuyện gì chứ?”

“Cuộc sống. Vũ trụ.” NGười phục tùng cũ đang mất tích. Công việc. Những kế hoạch của chúng ta. Mọi thứ.

“Nét mặt anh vẫn đang lo lắng căng thẳng dù khi đang chơi đấy thôi.”

Cô ấy không ngừng lại. Tôi đứng yên lại, vòng tay, đánh giá lại chiến lược của mình. “Chúng ta có thể chơi trò này suốt ngày đấy, em yêu, nhưng tôi sẽ tóm được em thôi, và em sẽ thảm khi tôi bắt được em đấy.”

“Anh không bắt được em đâu.” Cô ấy nói chắc chắn.

Tôi cau có. “Không ai nghĩ là em không muốn bị tôi bắt đâu.”

“Em thì có đấy, vấn đề là ở đây. Em cảm thấy việc bị phạt giống như anh cảm thấy về việc bị động chạm vậy.”

Và không biết từ đâu, từng đám mây màu đen bay đến bủa vây tôi, phủ kín làn da tôi, để lại những vết băng cắt sau sự xuất hiện của nó.

Không, không. Tôi không thể chịu đựng được khi bị động chạm. Không bao giờ.

“Đó là những gì em cảm nhận sao?” Giống hệt như cô ấy đã chạm vào tôi, móng tay cô để lại những vết xước trắng quanh ngực tôi. Cô ấy chớp mắt, đánh giá biểu cảm của tôi, và rồi fmowr miệng nói nhỏ nhẹ. “Không, nó không ảnh hưởng em nhiều đến như thế, nhưng đại khái em muốn nói cho anh hiểu.” Cô ấy có vẻ lo lắng. Trời ạ! Chuyện soi sáng những tia sáng mới lên mối quan hệ của chúng tôi. “Ồ.” Tôi thì thào, bởi vì tôi chẳng thể nói gì khác nữa.

Cô ấy hít một hơi thật sâu, bước đến gần bên tôi, đến khi đứng bên tôi, cô ấy nhìn lên tôi, ánh mắt cháy bừng với nỗi e sợ.

“Em ghét chuyện đó như vậy sao?” Tôi thì thầm.

Vậy đấy. Chúng tôi chẳng thể nào tương thích nổi.

Không. Tôi không muốn tin.

“Ừ thì ... không.” Cô nói, và một làn hơi nhẹ nhõm thổi qua tôi. “Không.” Cô ấy lại nói. “Em cảm thấy mâu thuẫn. Em không thích nó, nhưng em cũng không ghét nó.”

“Nhưng đêm qua trong phòng Giải trí, em – ”

“Em làm thế vì anh, Christian, vì anh cần nó. Em thì không. Anh không làm đau em tối qua. Chuyện đó lại là một chuyện khác, trong thâm tâm, em tin anh. Nhưng khi anh muốn phạt, em lo rằng anh sẽ làm em đau.”

Chết tiệt. Nói cho ấy nghe đi.

Giờ là trò chơi thách thức- hay – sự thật đấy, Grey.

“Tôi muốn làm em đau. Nhưng không vượt quá những thứ em không chịu đựng được.” tôi sẽ không đi quá xa.

“Tại sao?”

“Tôi chỉ là cần nó,” tôi thì thầm. “Tôi chẳng thể nói cho em nghe.”

“Không thể hay là chưa thể?”

“Chưa thể.”

“Vậy anh hiểu lí do tại sao?”

“Đúng.”

“Nhưng anh sẽ không nói cho em nghe.”

“Nếu như tôi nói, em sẽ la lối chạy ra khỏi căn phòng này và mãi mãi sẽ không quay lại đây nữa. Tôi không thể mạo hiểm chuyện đó, Anastasia.”

“Anh muốn em ở lại đây.”

“Hơn là em hiểu được. Tôi không thể chịu đựng khi mất em.”

Tôi không thể chịu đựng được gần ấy khoảng cách giữa chúng ta. Tôi ôm lấy cô ấy không cho cô ấy bỏ chạy, ôm cô ấy trong vòng tay, mỗi lần tìm môi cô. Cô ấy đáp lại ham muốn tôi, ép vào miệng tôi, hôn tôi với nhiệt huyết đỏ và hi vọng và khao khát, bóng đen lơ lửng biến đi mất, còn lại tôi niềm an ủi.

“Đừng rời bỏ tôi.” Tôi thì thầm trên làn môi cô. “Em nói em sẽ không rời bỏ tôi, và em đã cầu xin tôi không bỏ rơi em, trong giấc ngủ.”

“Em không muốn rời đi,” cô ấy nói, ánh mắt cô ấy tìm tôi, tìm kiếm câu trả lời. Tôi như bị lột trần, sự nhơ nhuốc.

“Cho em thấy.” cô ấy nói

Và tôi không hiểu cô có ý gì.

“Cho em thấy gì?”

“Cho em thấy chuyện đó đau đến mức nào.”

“Gì?” Tôi lùi lại và nhìn cô ấy ngỡ ngàng.

“Hãy trừng phạt em. Em muốn biết chuyện này tồi tệ như thế nào.”

Ồi không. Tôi buông cô ấy ra đứng cách xa khỏi cô ấy.

Cô ấy nhìn tôi: cõi mở, chân thật, nghiêm túc. Cô ấy dâng hiến mình một lần nữa vì tôi, để làm những gì tôi thích. Tôi chết sống. Cô ấy đáp ứng nhu cầu này cho tôi? Chẳng thể nào tin được. “Em sẽ thử sao?”

“Vâng, em nói em sẽ thử.” Cô ấy đang cô thôi miên mình.

“Ana, em đang bối rối.”

“Em bối rối. Em đang cố thử vượt qua nó. Và anh và em sẽ hiểu được, một lần cho mai sau, nếu em có thể thì có lẽ anh cũng sẽ có thể – ”

Cô ấy dừng lại, và tôi bước thêm một bước lùi về sau. Cô ấy muốn chạm vào tôi.

Không.

Nhưng nếu chúng tôi làm điều này, sau đó tôi sẽ biết. Cô ấy sẽ biết.

Chúng tôi ở đây sớm hơn nhiều so với tôi nghĩ nó sẽ.

Tôi có thể làm điều này không?

Và vào giây phút mà tôi biết không có gì tôi mong muốn hơn nữa ... không gì có thể đáp ứng con quái vật trong lòng tôi nhiều hơn.

Trước khi thay đổi tâm trí, tôi nắm lấy tay cô ấy và dẫn cô ấy lên lầu đến phòng giải trí.

Tôi dừng lại ở cửa. “Tôi sẽ cho em thấy nó có thể xấu xa đến mức nào, và em có thể tự mình quyết định. Em có sẵn sàng cho việc này chưa?”

Cô gật đầu, gương mặt lập lên một vẻ quyết tâm bướng bỉnh mà tôi đã biết rất rõ.

Vậy cũng được.

Tôi mở cửa, nhanh chóng cầm lấy một sợi roi da từ giá đựng trước khi cô ấy thay đổi suy nghĩ, và dẫn cô ấy đến chiếc đi văng ở góc phòng.

“Nằm cúi lên chiếc đi văng” tôi lặng lẽ ra lệnh.

Cô ấy làm như những gì tôi nói, không nói gì.

“Chúng ta ở đây vì em đã nói đồng ý, Anastasia. Và em đã chạy trốn khỏi tôi. Giờ tôi sẽ đánh em sáu lần. Và em sẽ phải đếm cùng tôi.”

Cô ấy vẫn không nói gì.

Tôi vén áo ngủ của cô ấy lên lưng, để lộ thân hình khoả thân đẹp đẽ phía sau của cô ấy. Tôi chạy dọc bàn tay lên hông và đỉnh đùi của cô ấy, và một cơn ớn lạnh xuyên qua cơ thể tôi.

Chính là nó. Điều tôi muốn. Điều mà tôi đang làm tiếp theo.

“Tôi làm việc này để em nhớ rằng không được phép chạy khỏi tôi, và như là một điều thú vị, tôi không bao giờ muốn em chạy trốn tôi. Và em đã trợn mắt với tôi. Em biết tôi cảm thấy thế nào mà.” Tôi hít một hơi sâu, thưởng thức khoảnh khắc này, cố gắng ổn định nhịp tim đang đập như sấm của mình.

Tôi cần điều này. Đây là điều mà tôi làm. Và cuối cùng chúng tôi đã ở đây.

Cô ấy có thể làm việc này.

Cô ấy chưa bao giờ làm tôi thất vọng.

Giữ cô ấy vào chỗ bằng một tay trên lưng cô ấy, tôi lắc dây roi. Hít thêm một hơi thật sâu nữa, tập trung vào việc trên tay.

Cô ấy sẽ không bỏ chạy. Cô ấy đã yêu cầu tôi làm việc này.

Và la lên thành tiếng, bị sốc.

Nhưng cô ấy không hề đếm số ... hoặc từ khoá an toàn.

“Đếm đi, Anastasia.” Tôi yêu cầu.

“Một.” Cô ấy gào lên.

Được rồi ... không có từ khoá an toàn.

Tôi đánh cô ấy lần nữa.

“Hai” Cô ấy hét.

Đúng rồi, la lên đi, cưng ạ.

Tôi lại đánh cô ấy lần nữa.

“Ba” Cô ấy nhăn nhó.

Đã có 3 vết lằn trên lưng cô ấy

Tôi làm thành 4 vết.

Cô ấy gào lên con số, to và rõ.

Không có ai ở đây đâu cưng, la lớn lên nếu em cần.

Tôi vung roi tiếp.

“Năm” giọng cô ấy nức nở, và tôi dừng lại. Chờ đợi từ khoá an toàn.

Cô ấy không thốt lên.

Một cái cuối cùng dành cho sự may mắn.

“Sáu”, Ana thì thảo, giọng cô ấy nghẹn và khàn lại.

Tôi thả roi xuống, tận hưởng vị ngọt của mình, phát tán sự phấn khích. Tôi say đắm, khó thở, và cuối cùng là hoàn thiện bản thân mình. Ôi, cô gái xinh đẹp, cô gái xinh đẹp của tôi. Tôi muốn hôn lên mỗi tất trên người của cô ấy. Chúng tôi đã ở đây. Nơi mà tôi muốn đến. Tôi tìm kiếm cô, kéo cô vào vòng tay của mình.

“Bỏ ra, không – ” Cô ấy vùng vẫy thoát khỏi vòng tay tôi, chen ra khỏi tôi, đẩy và xô và cuối cùng quay về phía tôi như một con mèo hoang đang giận sôi lên “Đừng chạm vào tôi!” Cô rút lên. Gương mặt lổm đổm và vậy đầy nước mắt, mái tóc sẫm, rồi bù, nhưng cô chưa bao giờ trông trắng lè như thế...trong khi đang tức giận.

Cơn giận của cô ấy đè lên tôi như một làn sóng thủy triều.

Cô ấy đang giận điên lên. Rất giận.

Được rồi, tôi đã không nhận ra cơn giận của cô ấy.

Cho cô ấy một khoảng thời gian, chờ cho endorphins* lắng xuống.

Cô ấy lấy quẹt nước mắt với mu bàn tay. “Đây là những gì anh thực sự thích? Em, như thế này?”

Cô lau mũi bằng tay áo của chiếc áo choàng tắm.

Sự hưng phấn của tôi biến mất. Tôi choáng váng, hoàn toàn bất lực và bị tê liệt bởi cơn thịnh nộ của cô ấy.

Tiếng khóc tôi biết và hiểu, nhưng cơn thịnh nộ này ... nơi nào sâu thẳm trong đó tạo nên tiếng vang với tôi và tôi không muốn nghĩ về nó.

Đừng đi đến đó, Grey.

Tại sao cô ấy không bảo tôi dừng lại? Cô ấy đã không nói từ khoá an toàn. Cô ấy xứng đáng bị như thế. Cô ấy đã chạy trốn khỏi tôi. Cô ấy trừng mắt với tôi. Đây là những gì sẽ xảy ra khi em coi thường tôi, cưng ả.

Cô ấy cau có. Đôi mắt xanh rộng và sáng, đầy tổn thương và giận dữ và bất ngờ, cái nhìn sâu sắc sắc lạnh.

Chết tiệt. Tôi đã làm gì?

Đó là sự nghiêm túc.

Tôi mất cân bằng, loạng choạng ở rìa một vách núi nguy hiểm, tuyệt vọng tìm kiếm những từ khoá để thực hiện đúng, nhưng tâm trí của tôi trống rỗng.

“Thôi được, anh, một trong những thằng khốn nạn chó chết.” cô ấy gầm gừ.

Tất cả mọi hơi thở rời khỏi cơ thể tôi, nó giống như là cô ấy đánh tôi với một cây roi...

Mẹ kiếp.

Cô ấy nhận ra tôi vì những gì là con người tôi.

Cô ấy đã nhìn thấy con quái vật trong tôi.

“Ana” tôi thì thầm, nài nỉ cô. Tôi muốn cô ấy dừng lại. Tôi muốn ôm cô ấy và làm cơn đau tan biến. Tôi muốn cô ấy khóc nức nở trong vòng tay của mình.

“Đừng có gọi tôi là Ana. Anh cần coi lại cái thứ giẻ rách chết tiệt của mình đi, Grey.” cô ấy đáp, và bước ra khỏi phòng giải trí, nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng lại. Bị choáng váng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã khép lại, lời của cô ấy vang vọng trong đầu tôi.

Anh là một thằng khốn nạn chó chết.

Chưa hề có ai bước đi bỏ lại tôi. Chuyện quái gì thế này? Một cách máy móc, tôi luồn tay mình vào tóc, cố gắng hợp lý hoá những hành động của cô ấy, và cả của tôi. Tôi vừa để cô ấy rời đi. Tôi không bị điên. Tôi...gì thế này? Tôi khom xuống nhặt lấy dây đai, đi về phía bức tường, và máng nó lên chốt. Đó là, không

cần nghỉ ngơi gì, một trong những khoảnh khắc thoải mái nhất trong cuộc đời tôi. Một khắc sau tôi cảm thấy nhẹ bẫng, sức nặng của sự hoang mang giữa chúng tôi đã biến mất.

Xong rồi. Chúng tôi đang ở đây.

Giờ cô ấy đã biết những việc có liên quan, chúng tôi có thể vượt qua.

Tôi đã bảo cô ấy. Những người như tôi thích gây đau đớn.

Nhưng chỉ trên những người phụ nữ thích nó.

Cảm giác khó chịu nảy sinh trong tôi.

Phản ứng của cô ấy – hình ảnh cô ấy bị thương, cái nhìn hoang mang đã trở lại, sự không mong muốn, lọt vào cửa sổ tâm hồn tôi. Tôi quan ngại. Tôi đã từng làm cho phụ nữ khóc – đó là việc tôi vẫn làm.

Nhưng còn Ana?

Tôi chìm xuống sàn và tựa đầu vào tường, hai cánh tay đặt trên hai đầu gối cong lại. Cứ để cô ấy khóc đi.

Cô ấy sẽ trở nên tốt hơn khi khóc. Phụ nữ thường vậy, theo kinh nghiệm của tôi. Cho cô ấy một khoảng thời gian, rồi đi chăm sóc cho cô ấy sau. Cô ấy đã không nói từ khoá an toàn. Cô ấy đã yêu cầu tôi làm việc này. Cô ấy muốn biết, tò mò hơn bao giờ hết. Đó chỉ là một sự bàng hoàng. Chỉ vậy thôi.

Anh là một thằng khốn nạn chó chết.

Nhắm mắt lại, tôi cười mà không hề có sự hài hước. Đúng, Ana, đó là tôi, và giờ em đã biết. Bây giờ chúng ta có thể tiếp đến những mối quan hệ...được sắp đặt. Gì cũng được.

Những suy nghĩ đó chẳng hề làm tôi thấy thoải mái và cảm giác khó chịu nảy sinh. Đôi mắt bị thương của cô nhìn thẳng vào tôi, bị xúc phạm, trách móc, đáng thương ... cô ấy có thể nhìn thấy tôi vì con người thật của tôi. Một con quái vật.

Lời của Flynn tuôn trào trong đầu tôi: Đừng bám víu vào những thứ tiêu cực, Christian.

Tôi đúng là một thằng ngốc.

Việc này còn quá sớm.

Cách này, cách này quá sớm.

Chết tiệt.

Đúng – hay để cô ấy khóc. Sau đó trấn an cô.

Tôi đã giận dữ với cô ấy vì đã chạy khỏi tôi. Tại sao cô ấy lại làm điều đó?

Mẹ kiếp. Cô ấy rất khác với những người phụ nữ tôi đã từng biết đến. Tất nhiên là cô ấy sẽ không phản ứng trong cùng một cách.

Tôi cần phải gặp cô ấy, ôm cô ấy. Chúng tôi sẽ vượt qua chuyện này. Tôi tự hỏi cô ấy đang ở đâu.

Khỉ thật.

Nỗi ám ảnh ôm lấy tôi. Có thể nào cô ấy đã đi rồi? Không, cô ấy sẽ không làm điều đó. Không nói một lời từ biệt. Tôi đứng dậy và chạy hết tốc lực ra khỏi phòng và đi xuống cầu thang. Cô ấy không có ở phòng khách – cô ấy chắc hẳn phải ở trên giường.

Tôi lao vào phòng ngủ của mình.

Chiếc giường trống không.

Một hơi đầy lo lắng thổi bùng lên trong lòng tôi. Không! Cô ấy không thể đi. Trên lầu – cô ấy chắc hẳn đang ở phòng của mình. Tôi bước lên cầu thang mỗi lần ba bậc, ngưng thở, đứng trước cửa phòng cô ấy. Cô ấy ở trong đó, đang khóc.

Ôi, tạ ơn trời.

Tôi tựa đầu mình vào cửa, bị choáng ngợp bởi niềm an ủi.

Đừng đi. Ý nghĩ này thật là khủng khiếp.

Tất nhiên là cô ấy chỉ cần khóc thôi.

Hít thở một hơi nhanh, tôi đi vào phòng tắm cạnh phòng giải trí để lấy một tuýp kem thoa, Advil, và một ly nước, tôi trở về phòng cô ấy.

Trong phòng vẫn còn tối, mặc dù bình minh đã thành một vệt nhạt trên đường chân trời, và tôi phải mất một chút thời gian để tìm thấy cô gái của mình. Cô ấy đang cuộn tròn giữa giường, nhỏ nhắn và dễ tổn thương, nước nở lặng lẽ. Những âm thanh đau đớn của cô ấy đâm xuyên qua tôi, khiến tôi thở hắt ra. Người phục tùng của tôi chưa bao giờ ảnh hưởng đến tôi như thế – ngay cả khi họ nói thẳng ra. Tôi không hiểu. Tại sao tôi lại cảm thấy lạc lõng như thế? Đặt tuýp thuốc, nước và băng dán xuống, tôi nhắc miếng chăn trải giường lên, nằm bên cạnh cô ấy, và luồn tay tìm kiếm cô ấy. Cô ấy cứng người lại, toàn bộ cơ thể hét lên, Đừng chạm vào tôi.

“Suýt”. Tôi thì thầm, trong một nỗ lực vô ích để ngăn chặn những giọt nước mắt của cô ấy và trấn an cô ấy. Cô ấy không trả lời. Cô ấy vẫn đóng băng, không chịu thua.

“Đừng chống lại tôi, Ana, xin em.” Cô ấy giãn ra được một phần nhỏ, cho phép tôi kéo cô ấy vào vòng tay của mình, và vùi mũi tôi vào mái tóc thơm mát của cô ấy. Cô ấy có mùi tuyệt vời hơn bao giờ hết, hương thơm của cô ấy là loại nhựa thơm kích thích vào dây thần kinh của tôi. Và tôi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cổ cô ấy.

“Đừng ghét tôi.” Tôi lẩm bẩm, rồi ấn môi mình lên cổ họng cô, thưởng thức cô. Cô ấy không nói gì, nhưng tiếng khóc của cô từ từ thành tiếng khịt mũi lặng lẽ mà nước nở. Cuối cùng thì cô ấy im lặng. Tôi nghĩ cô ấy đã thiếp đi, nhưng tôi không thể tự mình kiểm tra, phòng trường hợp tôi làm phiền cô. Chỉ ít thì bây giờ cô ấy đã bình tĩnh hơn.

Bình minh đến và đi. Ánh sáng xung quanh sáng hơn, len lỏi trong căn phòng khi trời sáng. Và chúng tôi vẫn nằm đó yên lặng. Tâm trí của tôi trôi dạt khi tôi giữ cô gái này trong vòng tay mình, và tôi quan sát sự thay đổi ánh sáng trong căn phòng. Tôi không thể nhớ ra được một ví dụ nào cho việc mình chỉ nằm và để thời gian trôi qua bằng những suy nghĩ miên man. Nó thật thư giãn, tưởng tượng ra những việc mà chúng tôi có thể làm cho cả ngày. Có lẽ tôi nên dẫn cô ấy đi gặp The Grace*. (*con thuyền của Christian)

Đúng, tôi nên dắt cô ấy đi chèo thuyền vào buổi chiều.

Chỉ khi nào cô ấy chịu nói chuyện với mày, Grey ạ.

Cô ấy chuyển người, co giật ở chân, và tôi biết cô ấy đang tỉnh.

“Tôi đem cho em một vài viên Advil và thuốc bôi.”

Cuối cùng cô ấy đáp lại, từ từ di chuyển vòng tay tôi để đối diện tôi. Đôi mắt đau xé tập trung vào tôi, cô ấy nhìn rất tập trung, sự chất vấn. Cô ấy dành thời gian để xem xét tôi, như thể nhìn thấy tôi lần đầu tiên. Nó thật yếu đuối bởi vì, như thường lệ, tôi hoàn toàn không đoán được cô ấy nghĩ gì, cô ấy thấy gì. Nhưng chắc chắn là cô ấy đã bình tĩnh hơn, và tôi chào đón những tia nhẹ nhõm này mang lại. Ngày hôm nay có thể sẽ là một ngày tốt đẹp sau tất cả mọi thứ.

Cô vuốt ve má tôi và dọc các ngón tay mình theo hàm của tôi, sờ râu của tôi. Tôi nhắm mắt lại, thưởng thức sự đụng chạm của cô ấy. Nó vẫn còn quá mới mẻ, cảm xúc này, được đụng chạm và thưởng thức những ngón tay ngây thơ của cô ấy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi. Bóng tối yên tĩnh. Tôi không phiền khi cô ấy chạm vào mặt tôi...hay các ngón tay cô ấy luồn vào tóc mình.

“Em xin lỗi.” cô ấy nói.

Lời nói mềm mỏng của cô ấy là một sự bất ngờ. Cô ấy xin lỗi tôi ư?

“Vì cái gì?”

“Vì những gì em đã nói.”

Sự nhẹ nhõm không hề đoán được xuyên khắp cơ thể tôi. Tôi ấy đã tha thứ cho tôi. Hơn nữa, những gì cô ấy nói trong cơn giận dữ là đúng – tôi là một thằng khốn nạn chó chết.

“Em không hề nói ra những thứ mà tôi không biết.” Và lần đầu tiên trong nhiều năm tôi cảm thấy mình biết cảm giác hối lỗi. “Xin lỗi vì đã làm em đau.”

Vai cô ấy nhún lên một chút và cô ấy mang lại cho tôi một nụ cười nhẹ. Tôi đã được miễn án. Chúng tôi an toàn rồi. Chúng tôi ổn rồi. Tôi thấy thật nhẹ nhõm.

“Em đã yêu cầu việc đó.” Cô ấy nói.

Chắc chắn là em đã làm vậy, bé cưng.

Cô ấy nuốt nước bọt một cách lo lắng. “Em không nghĩ em có thể là tất cả mọi thứ anh muốn em trở thành.” Cô ấy thừa nhận, đôi mắt cô mở to với tất cả sự chân thành.

Thế giới ngừng quay.

Chết tiệt.

Chẳng an toàn.

Grey, hãy đứng đắn đi, làm ơn.

“Em là tất cả những gì tôi mong muốn”

Cô ấy chau mày. Đôi mắt sưng đỏ và trông cô ấy thật nhợt nhạt, nhợt nhạt nhất mà tôi từng thấy ở cô ấy. Điều kì quặc này khiến tôi đứng ngồi không yên. “Em không hiểu.” Cô ấy nói “Em không nghe lời, và anh có thể chắc rằng chẳng có quái gì mà em để anh làm chuyện này với em một lần nữa. Và đó là những gì anh cần – anh đã nói vậy.”

Và nó kia rồi – cô ấy đảo ngược niềm kiêu hãnh. Tôi đã đi quá xa. Và giờ cô ấy biết – và tất cả những cuộc tranh cãi tôi có với chính mình trước khi tôi bắt tay vào việc theo đuổi cô gái này đổ dồn về phía tôi. Cô ấy không quen với lối sống đó.

Làm sao mà tôi có thể tham chiếm cô ấy theo cách này được? Cô ấy còn quá trẻ, quá ngây thơ, quá – Ana.

Giấc mơ của tôi cũng chỉ là ... giấc mơ. Điều này sẽ không đi đến đâu.

Tôi nhắm mắt lại, tôi không thể chịu được khi nhìn vào cô ấy. Đó là sự thật, cô ấy sẽ tốt hơn nếu không có tôi. Giờ thì cô ấy đã nhìn thấy con quái vật, cô ấy biết cô ấy không thể chiến thắng nó. Tôi phải để cho cô ấy có được tự do – để cô ấy được đi trên con đường của riêng mình. Việc này không thể giữ chúng tôi.

Tập trung nào, Grey.

“Em nói đúng. Tôi nên để em ra đi. Ở bên tôi không tốt cho em.”

Mắt cô ấy mở to. “Nhưng em không muốn đi.” cô thì thầm. Nước mắt trừ hốc mắt tuôn ra, lấp lánh trên hàng mi đen dài.

“Tôi cũng không muốn em đi.” Tôi trả lời, vì đó là sự thật, và cảm xúc đó – cái cảm lo ngại đáng sợ ấy, lại trở về, chiếm lấy tôi. Những giọt nước mắt ấy nhẹ nhàng rơi xuống má cô một lần nữa. Tôi dịu dàng lau lấy giọt nước mắt đang rơi của cô ấy bằng ngón tay cái của mình, và trước khi tôi biết được nó là gì thì những từ ngữ đột nhiên nhảy vọt ra. “Tôi như sống lại kể từ ngày tôi gặp em.” Tôi lần ngón tay của mình xuống môi dưới của cô. Tôi muốn hôn cô, thật mạnh. Làm cô ấy quên những chuyện này.

Làm cho cô ấy chói mắt. Khuấy động cô ấy đi – tôi biết tôi có thể. Nhưng có một cái gì đó đã giữ tôi lại – sự cảnh giác của cô, cái nhìn tổn thương. Sao cô ấy lại muốn được hôn bởi một con quái vật chứ? Cô ấy sẽ đẩy tôi ra, và tôi không biết là tôi có thể đối mặt với bất kỳ sự từ chối nào hơn nữa. Những lời cô nói ám ảnh tôi, kéo về những kỉ niệm đen tối và bị dồn nén.

Mây là một thằng khốn nạn chó chết.

“Em, cũng vậy.” Cô thì thầm. “Em đã yêu anh mất rồi, Christian.”

Tôi nhớ bố Carrick đã dạy tôi lặn. Ngón chân của tôi ghim chặt vào cạnh hồ bơi khi tôi rơi chổng xuống nước – và giờ tôi lại đang ngã một lần nữa, vào vực sâu thăm thẳm, trong chuyển động chậm.

Không có lí nào mà cô ấy có thể cảm thấy như thế với tôi.

Không phải tôi. Không!

Và tôi bị nghẹt thở, bị bóp nghẹt bởi những lời của cô ấy, nhấn chìm bởi sức nặng của chúng trong ngực mình. Tôi lao xuống và lao xuống, bóng tối chào đón tôi. Tôi không thể nghe được. Tôi không thể chịu đựng được. Cô ấy không biết mình đang nói gì đâu, người mà cô ấy đang đối mặt – thứ mà cô ấy đang đối mặt.

“KHÔNG.” Giọng tôi lạc đi với sự hoài nghi đầy đau đớn. “Em không thể yêu tôi, Ana. Không. Điều đó là sai lầm.”

Tôi cần chấn chỉnh cô ấy về việc này. Cô ấy không thể yêu một con quái vật. Cô ấy không thể yêu một thằng khốn nạn đáng chết. Cô ấy phải rời đi. Cô ấy phải ra ngoài – và trong một khoảnh khắc, mọi thứ trở nên thật rõ ràng. Đây là khoảnh khắc tôi tìm thấy được vấn đề, tôi không thể làm cho cô ấy hạnh phúc. Tôi không thể là những gì cô ấy mong muốn. Tôi không thể để việc này tiếp diễn. Nó cần phải chấm dứt. Việc này không bao giờ nên bắt đầu.

“Sai, tại sao sai?”

“Nhìn em kìa. Tôi không thể làm em hạnh phúc.” Sự đau khổ tràn ngập trong giọng nói của tôi, tôi như chìm sâu hơn và sâu hơn vào vực thẳm, bị bao phủ trong tuyệt vọng.

Không ai có thể yêu tôi.

“Nhưng anh thật sự làm em hạnh phúc mà.” Cô nói, không hiểu.

Anastasia Steele, nhìn em đi. Tôi phải thành thật với cô ấy. “Không phải lúc này. Đây không phải là điều tôi muốn làm.”

Cô chớp mắt, hàng mi rung mạnh, mắt cô trông thật đau đớn, chăm chú nhìn tôi như thể cô muốn biết sự thật. “Chúng ta sẽ không bao giờ vượt qua được chuyện đó, có phải không?”

Tôi lắc đầu, bởi vì tôi không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì để nói nữa. Một lần nữa vô vọng đến nỗi không tương thích.

Cô ấy nhắm mắt lại, như thể đang đau đớn, và ngay khi cô ấy mở mắt ra lần nữa, mọi thứ đã rõ hơn, đầy quyết tâm. Nước mắt của cô ấy đã ngừng rơi. Và máu bắt đầu đập thành nhịp trong đầu tôi như muốn bổ lấy trái tim tôi. Tôi biết những gì cô ấy sắp nói. Tôi sợ những gì cô ấy sắp nói.

“Vây, em nên ra đi.” Cô ấy nhắm mắt khi ngồi dậy.

Bây giờ ư? Cô ấy không thể đi bây giờ.

“Không, đừng đi.” Tôi đang rơi tự do, sâu hơn và sâu hơn. Sự ra đi của cô ấy giống như là một sai lầm khủng hoảng.

Đó là lỗi của tôi. Nhưng cô ấy không thể ở lại nếu cô ấy có cảm giác đó với tôi, cô ấy không thể.

“Không có lí do gì để em ở lại cả.” cô ấy nói, từ tốn trèo ra khỏi giường, người vẫn còn bọc trong chiếc áo choàng tắm. Cô ấy thực sự đang rời đi. Tôi không thể tin được chuyện này. Tôi trườn ra khỏi giường để ngăn cô lại, nhưng cái nhìn của cô ấy như ghim tôi vào sàn nhà – biểu hiện của cô ấy thật ảm đạm, thật lạnh lùng, thật xa cách – và không giống với Ana của tôi chút nào.

“Em phải thay quần áo, em cần chút riêng tư” Cô ấy nói một cách trống rỗng, quay lưng lại và đi, đóng sầm cánh cửa đằng sau cô ấy. Tôi đứng nhìn cánh cửa đóng lại. Đây là lần thứ hai trong hai trong ngày cô ấy làm như vậy với tôi. Tôi ngồi xuống và vô đầu, cố bình tĩnh lại, cố định hình cảm giác của mình.

Cô ấy yêu tôi? Tại sao chuyện đó có thể xảy ra? Grey, mà là một thằng khốn.

Đó có phải luôn là một điều xấu, với những người như cô ấy? Một người con gái tốt, ngây thơ và xinh đẹp. Một điều xấu mà cô ấy không nhìn thấy ở con người thật của tôi cho tới khi nó đã quá muộn. Liệu nó có

làm cho cô ấy đau khổ như bây giờ? Tại sao nó lại đau đến như vậy? Tôi cảm thấy như bị một vật gì đâm vào phổi. Tôi đi theo cô ấy ra khỏi phòng. Cô ấy có thể cần chút riêng tư, nhưng nếu cô ấy bỏ tôi, tôi sẽ cần chút quần áo.

Khi tôi ở trong phòng ngủ, thì cô ấy đang tắm nên tôi nhanh chóng mặc chiếc áo thun và quần jean vào, tôi đã chọn màu đen-nó rất phù hợp với tâm trạng của tôi. Cầm lấy chiếc điện thoại, tôi đi lang thang quanh căn hộ,và cuối cùng ngồi cạnh chiếc đàn piano và thở dài thay là đứng giữa căn hộ mà không cảm thấy gì.Tập trung nào Grey, điều này là đúng đắn mà phải để cô ấy đi.Điện thoại tôi bất ngờ đổ chuông. Đó là Welch. Anh ấy đã tìm được Leila chưa?

“Welch”

“Ngài Grey, Tôi có một số tin tức cho ngài”

Giọng anh ấy rất thô qua điện thoại, người đàn ông đó nên dừng việc hút thuốc lại, anh ta nhìn như Deep Throat.

“Anh đã tìm thấy cô ấy chưa?”

“Chưa thưa ngài”

“Vậy có chuyện gì?”

Anh gọi để là gì chứ

“Leila đã bỏ chồng. Hẳn ta đã thừa nhận với tôi. Hẳn đã phải tay với cô ấy”

Đó là một tin mới.

“Tôi hiểu rồi”

“Hẳn biết một vài thông tin về nơi ở của cô ta, nhưng hẳn ta muốn biết ai lại có hứng thú với vợ của hẳn ta. Mặc dù đó không phải là cách mà hẳn gọi cô ta”

Tôi kìm nén sự tức giận của mình “Hẳn ta muốn bao nhiêu?”

“2000\$”

“Hẳn ta nói gì cơ?” Tôi hỏi lớn. Tại sao hẳn ta không chịu nói sớm là Leila đã bỏ hẳn? “Hừm, lẽ ra hẳn ta nên nói trước với chúng ta cái sự thật chết tiệt đó. Số của hẳn ta là gì? Tôi cần gọi hẳn... Welch chuyện này thật đúng đắn rắc rối.”

Tôi liếc nhìn và Ana đang đứng ở giữa phòng khách mặc chiếc quần jean và áo len thun xấu xí, Vali của cô nằm ngay cạnh.

“Tìm cô ta” Tôi quát và tắt điện thoại. Tôi sẽ giải quyết chuyện của Welch sau.Ana đi tới chỗ nệm dài, lấy chiếc Mac ra khỏi balo rồi đi ngược trở lại bếp, cẩn thận đặt nó trên quầy bar cùng với chiếc BlackBerry và chìa khóa xe hơi.

Chuyện quái gì vậy? Cô ấy đang trả lại cho tôi tất cả mọi thứ ư?

Cô quay lại đối mặt với tôi, đó là cái nhìn cứng đầu của cô, cái nhìn mà tôi biết rất rõ.

“Em cần số tiền của chiếc Beetle mà Taylor đã bán giúp em” Cô nói rõ ràng, bình tĩnh.

“Ana, tôi đâu cần những thứ đó chúng là của em” Cô ấy không thể làm vậy với tôi

“Xin em hãy giữ chúng”

“Không Christian. Em đã nhận chúng vì bị ép buộc – và giờ em không cần chúng nữa.”

“Ana em phải hiểu chứ”

“Em không cần bất cứ thứ gì gọi em nhớ về anh. Em chỉ muốn lấy lại số tiền Taylor đã bán chiếc xe của em”. Giọng cô đều đều.Cô ấy muốn quên tôi

“Em đang cố làm tổn thương tôi đấy à?”

“Không, không phải vậy. Em chỉ đang cố bảo vệ mình thôi”

Dĩ nhiên rồi, cô ấy muốn bảo vệ chính mình khỏi một con quái vật.

“Làm ơn Ana em hãy mang chúng đi” “Christian, em không muốn tranh cãi” Tiền. Lúc nào cũng là vì số tiền chết tiệt đó.

“Em nhận séc được không?” Tôi cầu nài

“Vâng em nghĩ là anh giỏi chuyện đó.”

Cô ấy muốn tiền, tôi sẽ cho cô ấy tiền. Tôi xông vào phòng, gọi Taylor

“Chào buổi sáng ngài Grey”

Tôi phớt lờ lời chào hỏi của anh ấy. “Anh bán xe của Ana được bao nhiêu tiền?”

“12000\$ thưa ngài”

“Nhiều vậy sao?”

“Nó là dòng cổ điển thưa ngài”

“Cám ơn Taylor. Anh có thể đưa cô Steele về nhà không?”

“Tất nhiên là được thưa ngài, tôi sẽ xuống ngay”

Tôi đập máy và lấy quyển séc từ ngăn kéo ra. Tôi nhớ lại cuộc điện thoại của mình với Welch về người chồng cũ khốn nạn của Leila. Lúc nào cũng là vì tiền, thật là khốn nạn. Trong cơn giận tôi đã tăng gấp đôi số tiền mà Taylor bán chiếc Beetle. Khi tôi trở lại, cô ấy vẫn đứng ở phòng bếp. Tôi đưa cho cô ấy chiếc phong bì.

“Taylor bán được với giá hời. Nó là dòng xe cổ điển. Em nhờ anh ta đi. Anh ta sẽ đưa em về.”

“Được mà em có thể tự về. Cảm ơn anh”

Không! Hãy để Taylor đưa em về Ana. Tại sao em lại làm như vậy. “Em muốn thách thức tôi từng việc một đấy à?”

“Tại em phải thay đổi thói quen sống của mình chứ?” Cô ấy nhún vai biện hộ.

Tôi thật là một thằng khốn. Tôi cố gắng tiếp cận một cách nhẹ nhàng hơn “Ana, để Taylor đưa em về đi”

“Để tôi lấy xe cô Steele” Taylor nói quả quyết và nhanh chóng rời đi. Có thể cô ấy sẽ nghe lời của anh ta. Cô nhìn lại, anh ta đã đi chuẩn bị xe. Ana quay lại nhìn tôi. Mắt cô ấy mở rộng. Tôi nín thở không thể tin là cô ấy chuẩn bị đi. Đây là lần cuối tôi nhìn thấy cô ấy, và cô ấy trông thật buồn. Nó rất sâu và tôi là người phải chịu trách nhiệm cho cái nhìn đó. Tôi tiến gần hơn, tôi muốn ôm cô ấy một lần nữa và van xin cô ở lại. Cô ấy lùi lại, và đó là một dấu hiệu khá rõ ràng là cô ấy không muốn tôi nữa. Tôi đã đẩy cô ấy ra xa. Tôi đứng im

“Tôi không muốn em ra đi”

“Em không thể ở lại. Em biết em cần gì còn anh thì không đáp ứng được cho em, và em cũng không thể cho anh những gì anh cần”

Ôi làm ơn đi Ana – Hãy để tôi ôm em thêm lần nữa. Ngửi mùi hương của em một lần nữa như em đang em đang ở trong vòng tay của tôi. Tôi lại tiến lên một bước, cô vội đưa hai tay lên chặn lại.

“Đừng xin anh”. Cô ấy e sợ lùi lại. “Em không thể” Nhấc chiếc vali và balo lên và đi thẳng đến thang máy. Tôi đi theo cô, ánh mắt tôi cứ dõi theo. Tôi nhấn nút gọi thang máy. Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy, khuôn mặt đó, đôi môi đó, hàng mi đó. Tôi như đang cố gọi lại từng chi tiết trên gương mặt của cô ấy. Tôi không có gì cả – không có gì ngoại trừ khoảng trống trong lồng ngực. Cửa thang máy mở và Ana bước vào – và vào giây phút đó, gương mặt của cô ấy như phản chiếu nỗi đau của tôi. Không...Ana. Đừng đi.

“Tạm biệt Christian”

“Ana, Tạm biệt em” Cửa thang máy đóng lại, và cô ấy thực sự đã ra đi. Tôi ngồi phệt xuống sàn và đặt tay lên đầu. Khoảng trống hiện tại đang áp đảo tôi. Grey, Mày đã làm cái việc quái quỷ gì thế hả? Khi tôi nhìn lên lần nữa, những bức tranh trong phòng khách của tôi, Madonna của tôi, mang lại nụ cười gượng gạo.

Sự lý tưởng hóa của những người mẹ. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào con họ, nhưng không may điều đó lại đổ xuống đầu tôi.

Họ đang phải nhìn tôi theo cách đó. Cô ấy đi rồi. Cô ấy thực sự đi mất rồi. Khoảng thời gian đẹp nhất từng xảy ra trong đời tôi. Sau khi cô ấy nói rằng cô sẽ không bao giờ rời bỏ tôi. Cô ấy hứa với tôi là cô ấy sẽ không bao giờ bỏ tôi đi. Tôi nhắm mắt lại, dập tắt đi những cái nhìn vô hồn, thương hại, và dựa đầu vào tường. Được rồi, cô ấy nói điều đó trong khi ngủ và – tôi cứ như một thằng ngốc, tin lời cô. Sâu thẳm trong tôi đã luôn biết rằng tôi không hề xứng với cô, còn cô ấy thì lại quá tốt so với tôi. Nó nên là như thế.

Nhưng sao tôi lại cảm thấy khó chịu thế này? Tại sao điều này lại đau đớn đến thế?

Chuông thang máy ‘ding’ một tiếng buộc mắt tôi phải mở ra một lần nữa, và tìm tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô ấy quay lại. Tôi ngồi bất động, chờ đợi, và cánh cửa mở rồi Taylor bước ra, trong giây lát gương mặt anh ta đóng băng lại.

Khỉ thật. Tôi đã ngồi đây bao lâu rồi chứ?

“Cô Steele đã về đến nhà rồi, ngài Grey,” anh ta nói, như thể ông phát biểu với tôi trong khi tôi đang phủ phục trên sàn mỗi ngày.

“Cô ấy thế nào rồi?” Tôi hỏi, cố bình thần bằng mọi cách tôi có thể, mặc dù tôi thực sự muốn biết.

“Buồn bã, thưa ngài,” anh ta nói, không hề bộc lộ cảm xúc gì.

Tôi gật đầu, không quan tâm đến anh ta nữa. Nhưng anh ta không đi.

“Tôi có thể giúp được gì không, thưa ngài?”, Anh ta hỏi, nhiệt tình.

“Không” Đi đi. Để tôi yên.

“Thưa ngài,” anh ta nói, và ra ngoài, để lại tôi một mình uể oải ngồi trên sàn trần ở sảnh.

Tôi còn muốn ngồi đây cả ngày và đắm chìm trong nỗi tuyệt vọng của mình, nhưng tôi không thể. Tôi muốn một bản cập nhật từ Welch, và tôi cần phải gọi cho người chồng nghèo khó của Leila.

Và tôi cần gột rửa. Có lẽ nỗi đau này sẽ được rửa sạch dưới vòi nước.

Tôi đứng trong sảnh, chạm vào cái bàn gỗ, các ngón tay lơ đãng mân mê đường vân gỗ tinh tế của nó. Tôi đã từng muốn giao cấu với cô Steele trên này. Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng cô nằm dài trên bàn, đầu giữ chặt, cảm nâng lên, miệng mở trong ngất ngây, và mái tóc gợi cảm của cô để gọn một chỗ trên mép. Chết tiệt, thật khó chịu khi nghĩ về nó.

Chết tiệt.

Sự đau đớn xoắn từng khúc ruột của tôi.

Cô ấy đi rồi, Grey. Làm quen với nó đi.

Và như đã lấy lại được sự kiểm soát, tôi lê cơ thể mình trên gót chân.

VỎI NƯỚC nóng bỏng, nhiệt độ chỉ một mức thấp hơn đau đớn, như cách tôi thích. Tôi đứng dưới thác nước, cố gắng quên đi cô, hy vọng nhiệt độ này sẽ thiêu đốt hình ảnh khuôn mặt cô ấy ra khỏi đầu tôi và cả từng tấc da tấc thịt trên cơ thể tôi.

Nếu cô ấy đã đi, thì sẽ không quay lại.

Không bao giờ đâu.

Tôi cào tóc với quyết tâm kiên quyết.

Thật tốt khi được tự do.

Và tôi hít một hơi dài.

Không. Không gì hay ho khi được tự do nữa.

Tôi ngược mặt của tôi để dòng nước tuôn chảy xuống. Nó không dễ dàng như tôi nghĩ-tôi sẽ nhớ cô ấy nhiều lắm. Tôi dựa trán vào bức tường. Mới đêm hôm qua cô ấy vẫn còn ở đây với tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, những ngón tay vuốt ve kẻ hở trên tường nơi chỉ mới ngày hôm qua thôi, cô đã chống tay lên.

Khốn kiếp thật.

Tắt nước, tôi bước ra phòng tắm. Khi quần khăn tắm quanh hông, nó nhắc nhở tôi rằng: những ngày tiếp theo sẽ đen tối hơn và cả trống rỗng hơn, bởi vì cô ấy không còn ở đây nữa.

Không còn những e-mail hài hước, dí dỏm nữa.

Không còn cái miệng thông minh của cô ấy nữa.

Không còn sự tò mò nào nữa

Đôi mắt xanh lơ sáng ngời của cô sẽ không còn nhìn tôi thích thú trong bộ dạng thiếu vải ... hay sốc ... hoặc ham muốn. Tôi nhìn chăm chăm vào thành ngực buồn ỉ ê cũng đang nhìn chăm chăm lại tôi trong gương phòng tắm.

“Mày đã làm cái quái gì thế hả, thằng khốn?” Tôi nhạo báng hần. Và hần cũng đáp trả những từ đó lại tôi với vẻ khinh bỉ cay độc. Và thằng khốn đó nháy mắt với tôi, đôi mắt màu xám mở to với vẻ lạnh lẽo và đau khổ. “Cô ấy sẽ sống tốt hơn nếu không có mày. Mày không thể làm những gì cô ấy muốn. Mày không thể cho cô ấy những gì cô ấy cần. Cô ấy muốn những thứ trái tim và hoa. Cô ấy xứng đáng được sống tốt hơn mày, thằng khốn bẩn thỉu.” Cự tuyệt lại hình ảnh đang trừng mắt với mình, tôi quay lưng lại với tấm gương.

Ngày hôm nay đúng là địa ngục.

Tôi lau khô ngực rồi mở ngăn kéo ra và lấy cái đồ lót và áo thun sạch sẽ. Lúc quay người lại tôi nhìn thấy một cái hộp nhỏ để trên gối. Cái chăn được kéo ra bên dưới tôi một lần nữa, để lộ vực thẳm bên dưới nó thêm lần nữa, miệng hộp khép hờ, chờ đợi tôi, và từ tâm trạng tức giận, tôi quay sang lo sợ.

Đó là một thứ gì đó từ cô. Cô ấy cho tôi cái gì chứ? Tôi vút quần áo qua một bên rồi, hít một hơi thật sâu, ngồi lên giường và cầm cái hộp lên.

Đó là một cái tàu lượn. Một bộ lắp ráp mô hình Blaník L23. Một lời nhắn viết vội rơi từ phía trên cùng của hộp và rơi lên giường.

“Nó gọi em nhớ về khoảng thời gian hạnh phúc.

Cám ơn anh.

Ana’

Nó là món quà hoàn hảo từ một cô gái hoàn hảo.

Nỗi đau đâm vào tim tôi.

Tại sao điều này lại đau đớn đến vậy? Tại sao chứ?

Một số thứ đã mất từ lâu, kí ức xấu xí ấy lại khơi dậy, cố gắng dừng nó lại đi, ngay bây giờ. Không. Đó không phải là chuyện mà tôi muốn nghĩ tới lúc này. Tôi đứng dậy, vớt cái hộp lên giường, và vội vã mặc đồ. Lúc đã xong tôi lấy cái hộp và cả tờ giấy bắt đầu đi nghiên cứu. Tôi sẽ xử lý chuyện này tốt hơn bằng quyền lực của tôi.

CUỘC NÓI CHUYỆN CỦA TÔI VỚI WELCH KHÁ NGẮN GỌN. Và cuộc nói chuyện của tôi với Russell Reed- thằng khốn nói dối, đã kết hôn với Leila – còn ngắn gọn hơn. Tôi đã không biết rằng bọn họ đã kết hôn trong một ngày cuối tuần say rượu ở Vegas. Không cần thắc mắc tại sao cuộc hôn nhân của họ lại tan vỡ trong vòng mười tám tháng. Cô ấy bỏ hần 12 tuần trước. Vậy giờ cô đang ở đâu, Leila Williams? Cô đang làm gì thế?

Tôi tập trung suy nghĩ vào Leila, cố gắng nghĩ ra một số manh mối từ quá khứ của chúng tôi để có thể biết cô ấy ở đâu. Tôi cần phải biết. Tôi cần biết là cô ấy an toàn. Và tại sao cô ấy lại đến đây? Sao lại là tôi? Cô ấy muốn nhiều hơn nữa, và tôi thì không, nhưng đó là việc rất lâu về trước rồi. Thật dễ dàng khi cô ta ra đi – hợp đồng của chúng tôi đã được chấm dứt theo thỏa thuận chung. Trên thực tế, toàn bộ sự sắp xếp của chúng tôi đã rất chuẩn mực: đúng như cách nó nên là. Cô ấy đã rất tinh nghịch khi ở cùng với tôi, cố tình như vậy, và không phải là sinh vật bị hỏng như Gail miêu tả.

Tôi nhớ lại, cô ấy thích những khi chúng tôi ở phòng giải trí bao nhiêu. Leila thích những nút thắt. Một mảnh kí ức chợt hiện về – tôi buộc những ngón chân cái của cô vào nhau, xoay chân của cô ấy vào trong để cô không thể nắm chặt móng của mình và ngăn chặn những cơn đau. Yeah, và cô ấy yêu tất cả những thứ đó, tôi cũng vậy. Cô ấy từng là một người phục tùng tuyệt vời. Nhưng cô ấy không bao giờ bắt lấy sự chú ý của tôi như Anastasia Steele.

Cô ấy không bao giờ khiến tôi mất tập trung như Ana.

Tôi nhìn chăm chăm vào bộ tàu lượn trên bàn của mình và đồ lại những đường nét của chiếc hộp bằng tay của mình, biết rằng ngón tay của Anastasia đã chạm vào đó.

Anastasia đáng yêu của tôi.

Thật là một sự tương phản của cô với tất cả những người phụ nữ tôi biết. Người phụ nữ duy nhất mà tôi từng theo đuổi, và người duy nhất không thể cho tôi những gì tôi muốn.

Tôi không hiểu.

Tôi như sống lại từ khi tôi biết cô ấy. Vài tuần gần đây là thú vị nhất, khó đoán nhất, và hấp dẫn nhất trong cuộc đời tôi. Tôi đã bị dụ dỗ từ thế giới đơn sắc của mình vào một nơi đầy màu sắc – và cô ấy vẫn chưa thể trở thành những gì tôi cần.

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay. Cô ấy sẽ không bao giờ thích những gì tôi làm. Tôi đã cố gắng để thuyết phục bản thân mình rằng chúng tôi có thể làm được việc chết tiệt này, nhưng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra, không bao giờ. Cô ấy tốt hơn khi không có tôi. Việc gì mà cô ấy lại thích một con quái vật chết tiệt người không thể chịu được việc bị đụng chạm?

Và cô ấy đã mua cho tôi món quà chu đáo này. Có ai đã làm điều đó cho tôi, ngoài gia đình tôi? Tôi nghiên cứu chiếc hộp một lần nữa và mở nó ra. Tất cả phần nhựa của sự khéo léo này đang bị mắc kẹt dưới một lưới điện, quấn trong giấy bóng kính. Những kí ức cô ấy hò hét trong chiếc tàu khi chúng tôi chơi tàu lượn hiện về trong đầu – tay cô ấy đưa cao, chuẩn bị tinh thần chống cái mái hiên bằng Perplex. Tôi không thể không mỉm cười.

Lạ chúa, điều đó thật vui – tương đương với việc kéo bím tóc của cô ấy trong những cuộc chơi. Bím tóc Ana... Tôi dập tắt ý nghĩ đó ngay lập tức. Tôi không muốn đến đó, lần tắm đầu tiên của chúng tôi. Và tôi bỏ lại với ý nghĩ rằng mình sẽ không gặp lại cô ấy nữa.

Vực thẳm hé mở.

KHÔNG. Không bao giờ nữa.

Tôi cần phải làm chiếc máy bay này. Nó sẽ là một sự xao lãng. Mở các lớp giấy bóng kính, tôi nhìn lướt qua giấy hướng dẫn. Tôi cần keo dán, keo dán mô hình. Tôi tìm trong các ngăn bàn của mình.

Chết tiệt. Nép ở sau ngăn kéo, tôi thấy một hộp da đỏ có chứa đôi bông tai Cartier. Tôi không bao giờ có cơ hội đưa chúng cho cô ấy – và giờ là không bao giờ.

Tôi gọi Andrea và để lại một tin nhắn trên điện thoại cô ấy, yêu cầu cô ấy hủy lịch tối nay. Không thể đối mặt với những buổi dạ tiệc, không thể nào với các cuộc hẹn của tôi.

Tôi mở chiếc hộp da đỏ và kiểm tra các bông tai. Chúng thật đẹp: đơn giản nhưng thanh lịch, hệt như sự mê hoặc của Quý cô Steele... người đã bỏ tôi đi sáng nay vì tôi đã trừng phạt cô ấy... vì tôi đã dồn ép cô ấy quá mức. Tôi nghĩ trong đầu một lần nữa. Nhưng cô ấy để tôi làm điều đó. Cô đã không cản tôi. Cô ấy để tôi làm vậy vì cô ấy yêu tôi. Ý nghĩ đó thật là khủng khiếp, và tôi bỏ nó đi ngay lập tức. Cô ấy không thể. Nó thật đơn giản: không ai có thể cảm thấy như thế với tôi. Không nếu họ biết tôi.

Cố lên,Grey. Tập trung lên.

Keo dán chết tiệt ở đâu rồi? Tôi để bông tai trở lại trong ngăn kéo và tiếp tục việc tìm kiếm của mình.

Trống rỗng.

Tôi gọi Taylor.

“Ngài Grey?”

“Tôi cần một ít keo mô hình.”

Anh ta ngừng lại một lát. “Cho loại mô hình gì,thưa ngài?”

“Một chiếc tàu lượn mô hình.”

“Gỗ Balsa hay nhựa?”

“Nhựa.”

“Tôi có một ít, tôi sẽ mang nó xuống ngay bây giờ thưa ngài.”

Tôi cảm ơn anh ta, hơi choáng váng vì anh ta có mô hình keo. Ít phút sau,anh ấy gõ cửa.

“Mời vào.”

Anh ấy đi vào nơi nghiên cứu của tôi và đặt một hộp đựng keo nhỏ trên bàn. Anh ấy vẫn chưa đi và tôi phải hỏi.

“Tại sao anh lại có loại keo này?”

“Tôi dựng một chiếc máy bay kì lạ.” Gương mặt anh ta đỏ dần lên.

“Ồ” Tính tò mò của tôi được khơi gợi.

“Bay lượn là tình yêu đầu tiên của tôi,thưa ngài.”

Tôi không hiểu.

“Mù màu.”anh ấy giải thích thẳng thừng.

“Vì vậy anh đã trở thành một thuỷ thủ?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Cảm ơn vì cái này.”

“Không có gì, ngài Grey, ngài đã ăn chưa?”

Câu hỏi của anh ấy làm tôi ngạc nhiên.

“Tôi không đói, Taylor, làm ơn đi đi, tận hưởng buổi chiều của anh với con gái, và tôi sẽ gặp anh vào ngày mai. Tôi sẽ không làm phiền anh nữa.”

Anh ấy dừng lại một lát,và sự khó chịu trong tôi dâng lên. Đi đi.

“Tôi ổn.” Chết tiệt,gọng nói của anh ấy đang tắt nghẽn.

“Thưa ngài.” Anh ấy gật đầu. “Tôi sẽ trở lại vào tối ngày mai.”

Tôi dành cho anh ấy một cái gật đầu thô bạo nhanh chóng, và anh ấy đã đi.

Lần cuối cùng Taylor gợi ý tôi thứ gì đó để ăn là khi nào? Tôi hẳn phải trông thảm hại hơn tôi nghĩ. Hờn dỗi, tôi lấy hộp keo.

CHIẾC TÀU LƯỢN ĐANG TRONG lòng bàn tay tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn nó với một cảm giác thành tựu, những kỉ niệm về chuyến bay bữa vậy kí ức của tôi. Anastasia đã không thể tỉnh dậy – tôi mỉm cười khi nhớ lại – và lần đầu cô ấy đã khó khăn,giải giáp và đẹp,và buồn cười.

Chúa ơi,đó làm niềm vui: Sự kích thích nữ tính của cô ấy trong chuyến bay ,tiếng hò hét,và sau đó,nụ hôn của chúng tôi.

Đó là sự nỗ lực lần đầu của tôi để hơn nữa. Nó thật phi thường khi trong một thời gian ngắn như vậy tôi đã thu thập được thật nhiều kỉ niệm hạnh phúc.

Nỗi đau tràn về lần nữa – cần nhân,đau đớn,nhắc nhở tôi về tất cả những gì tôi đã mất.

Tập trung vào chiếc tàu lượn đi, Grey.

Giờ tôi phải dán những miếng ghép vào chỗ,chúng là những thứ cầu kỳ chết tiệt.

CUỐI CÙNG THÌ MIẾNG CUỐI CÙNG cũng đang khô lại. Chiếc tàu của tôi đã đăng kí FAA riêng của mình. Tháng mười một. Chín. Năm. Hai. Echo.Charlie. Echo Charlie.

Tôi ngược nhìn ánh sáng đang mờ dần. Muộn rồi. Ý nghĩ của tôi là làm sao có thể đưa những thứ này cho Ana xem.

Không còn Ana nữa.

Tôi nghiêng răng và gồng cứng vai mình. Chậm rãi đứng lên,tôi nhận ra rằng mình đã không ăn gì cả ngày hoặc uống bất cứ thứ gì,và đầu tôi đang phập phồng.

Tôi cảm thấy thật tệ hại.

Tôi kiểm tra điện thoại với hy vọng cô ấy sẽ gọi,nhưng chỉ có một tin nhắn từ Andrea.

CC GALA Canx

Hy vọng mọi thứ đều ổn.

A

Trong khi tôi đang đọc tin nhắn của Andrea thì điện thoại rung.Nhịp tim của tôi ngưng lại ngay lập tức, sau đó rơi xuống khi nhận ra đó là Elena.

“Chào.”Tôi không bận tâm che giấu sự thất vọng của mình.

“Christian, đó có phải cách mà cậu chào không? Cậu đã ăn phải gì thế?” Cô ấy mắng,nhưng giọng nói đầy hài hước.

Tôi nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Đó là hoàng hôn ở Seattle.Tôi tự hỏi nhanh Ana đang làm gì. Tôi không muốn kể Elena nghe về việc đã xảy ra, tôi không muốn nói thành lời những lời đó ra và làm nó trở thành hiện thực.

“Christian. Chuyện gì? Nói tôi nghe đi.” Giọng cô ấy chuyển sang lỗ măn và khó chịu.

“Cô ấy đã bỏ tôi.” tôi lẩm bẩm,nghe rất buồn rầu.

“Ồ”Elena có vẻ ngạc nhiên.”Có muốn tôi ghé qua không?”

“Không.”

Cô ấy hít một hơi thật sâu. “Cuộc sống này không dành cho tất cả mọi người.”

“Tôi biết.”

“Chết tiệt. Christian, giọng của cậu nghe thảm quá.Cậu có muốn đi ra ngoài ăn tối không?”

“Không.”

“Tôi sẽ qua đó.”

“Không, Elena. Tôi đang không khoẻ. Tôi mệt mỏi và tôi muốn ở một mình. Tôi sẽ gọi cô trong tuần này.”

“Christian...điều đó là tốt nhất.”

“Tôi biết rồi, bye.”

Tôi cúp máy. Tôi không muốn nói chuyện với cô ấy, cô ấy khuyến khích tôi bay đến Savannah. Có lẽ cô ấy biết ngày này sẽ đến. Tôi quắc mắt vào chiếc điện thoại,quăng nó lên bàn của mình,và đi tìm kiếm thứ gì đó để uống và ăn.

TÔI KIẾM TRA tủ lạnh.

Chả có gì.

Trong tủ ly tôi tìm thấy một túi bánh quy. Tôi mở ra và ăn một cái khi tôi đi về phía cửa sổ. Bên ngoài,màn đêm buông xuống: ánh đèn lấp lánh và nhấp nháy trong cơn mưa tầm tã. Thế giới xoay chuyển tiếp tục.

Cố lên,Grey.

Cố lên.

98. Chương 21

Chủ nhật, ngày 5 tháng 6 năm 2011

Tôi nhìn chăm chăm lên trần phòng ngủ. Tôi đã ngủ quá lâu rồi. Tôi bị dày vò bởi hương thơm của Ana, thứ hương thơm vẫn còn bám trên ga trải giường của tôi. Tôi úp gối lên mặt để hít hà mùi hương của cô. Đó là một sự tra tấn, và là cả thiên đường, và trong một thoáng tôi chiêm ngưỡng cái chết do ngạt thở.

Chú ý đi, Grey.

Tôi lướt qua các sự kiện của buổi sáng trong đầu. Mấy chuyện đó có thể diễn ra theo một hướng hoàn toàn khác không? Như một quy luật tôi không bao giờ làm vậy, bởi vì đó là một sự lãng phí năng lượng, nhưng hôm nay tôi đang tìm kiếm manh mối về điều tôi đã làm sai.

Và không có cách nào tôi bộc lộ nó ra, tôi biết tận trong xương tủy mình, chúng tôi sẽ đạt đến tình trạng bế tắc này, cho dù đó là buổi sáng hôm nay, hoặc trong một tuần, hay một tháng, hay một năm. Tốt hơn là nó đã xảy ra bây giờ, trước khi tôi gây ra bất kỳ đau đớn nào hơn cho Anastasia.

Tôi nhớ đến hình ảnh cô rúc mình trong chiếc giường trắng nhỏ nhắn của mình. Tôi không thể hình dung cô trong căn hộ mới – Tôi đã không ở đó, nhưng tôi tưởng tượng mình trong căn phòng ở Vancouver, nơi tôi từng ngủ với cô ấy. Tôi lắc đầu; đó là đêm mà tôi có giấc ngủ tuyệt vời nhất từ trước đến giờ. Đài báo 2:00 sáng. Tôi nằm ở đây đã hai giờ rồi, tâm trí của tôi khuấy tung lên. Tôi hít một hơi thật sâu, hít hà mùi hương của cô một lần nữa, và tôi nhắm mắt.

Mẹ không thể nhìn thấy tôi. Tôi đứng trước mặt mẹ. Nhưng mẹ không thể nhìn thấy tôi.

Mẹ đang ngủ với đôi mắt mở to. Hoặc là mẹ bị bệnh.

Tôi nghe thấy tiếng lạch cạch. Là chìa khóa của hần. Hần quay lại rồi.

Tôi chạy và trốn và nép mình dưới cái bàn nhỏ trong nhà bếp. Xe của tôi đang ở đây với tôi.

Bang. Cái cửa sập đóng, nó làm tôi giật mình.

Nhìn xuyên qua các ngón tay, tôi nhìn thấy mẹ. Mẹ quay đầu lại hần. Sau đó mẹ lại ngủ trên cái ghế dài. Hần mang đôi boot to với các khóa sáng bong loáng và đứng trên người mẹ và la hét. Hần đánh mẹ với một cái thắt lưng. Dậy mau! Dậy mau! Con đi cái. Mày là một con đi cái. Mẹ nấc lên. Một tiếng khóc.

Dừng lại đi. Đừng đánh mẹ tôi nữa. Đừng đánh mẹ tôi nữa.

Tôi chạy đến bên hần và hần và tôi đánh hần và tôi đánh hần.

Nhưng hần cười và vỗ lên mặt tôi.

Không! Mẹ hét.

Mày là một con đĩ cái.

Mẹ co người lại. Nhỏ như tôi. Và sau đó mẹ im hẳn. Đây là một con đĩ cái. Đây là một con đĩ cái. Đây là một con đĩ cái. Tôi đang ở dưới cái bàn. Tôi nhét ngón tay vào trong tai tôi và nhắm mắt lại. Những âm thanh ngừng hẳn.

Hắn ta quay lại và tôi có thể nhìn thấy giày hắn khi hắn đi vào bếp. Hắn mang cái thắt lưng, đập nó xuống đất theo từng bước đi. Hắn đang tìm tôi. Hắn nghiêng đầu xuống và cười. Hắn có mùi khó chịu của thuốc lá và rượu và mùi hôi. Đây rồi, thằng quái vật nhỏ.

Một tiếng than khóc lạnh lẽo đánh thức tôi. Người tôi nhầy nhụa vì mồ hôi, trái tim đập bất chấp nhịp trong lồng ngực. Tôi ngồi thẳng người dậy.

Mẹ kiếp.

Những âm thanh kì quái đó là của tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu ổn định nhịp thở của mình, cô gắng đẩy những kí ức về cơ thể đầy mùi hôi hám của khói thuốc và những thứ rượu rẻ tiền.

Anh là một tên khốn nạn chết tiệt.

Từng lời của Ana vang vọng lại trong đầu tôi.

Như hắn ta.

Khốn nạn.

Tôi chẳng thể cứu con gái điếm đó.

Tôi đã cố. Trời ạ, tôi đã cố rất nhiều.

Đây rồi, thằng quái vật nhỏ.

Nhưng tôi có thể giúp Ana.

Tôi đã để cô ấy ra đi.

Tôi buộc phải để cô ấy ra đi.

Cô ấy không cần những thứ khốn kiếp này.

Tôi nhìn đồng hồ: 3:30 sáng. Đi xuống nhà bếp, uống một cốc nước lớn tôi đi ra phòng khách đến chỗ cây dương cầm.

TÔI TỈNH GIÁC LẦN NỮA, choáng váng, ánh sáng sớm tràn khắp căn phòng. Tôi đã mơ thấy Ana: Ana hôn tôi, lưỡi cô ấy bên trong khuôn miệng tôi, ngón tay tôi bên trong tóc cô; ấn cơ thể tuyệt trần đó ép sát vào tôi, hai tay cô bị cột chặt lại trên đầu.

Cô ấy đâu rồi?

Trong khoảnh khắc tôi quên mất đi ngày hôm qua thắm đẫm như thế nào – và một lần nữa nó tràn về.

Cô ấy đã đi rồi.

Khốn thật mà.

Bằng chứng của sự ham muốn của tôi ép xuống giường – và rồi kí ức về đôi mắt sáng ấy phủ mờ bởi sự đau thương và nhục nhã khi bước đi, lại một lần nữa ám ảnh lấy tôi.

Khí gió, tôi nằm xuống và nhìn chằm chằm lên trần nhà, gối hai tay sau đầu. Ngày như kéo dài ra trước tôi, và lần đầu tiên trong cuộc đời. Tôi không biết phải làm gì với bản thân mình cả. Tôi nhìn đồng hồ: 5:58.

Trời ạ, tốt hơn hết tôi nên đi chạy một vòng.

PROKOFIEV'S "ARRIVAL OF THE MONTAGUES AND CAPULETS" vang vọng trong tai, khi từng nhịp chân tôi nện trên vỉa hè, lướt qua không gian im lặng buổi sáng sớm của Forth Avenue.

Tôi đau ở khắp mọi góc ngách cơ thể – phổi tôi bùng nổ, đầu tôi phập phồng, đau âm ỉ ăn mòn bên trong cơ thể tôi. Tôi không thể nào chịu đựng được sự đau đớn này, dù tôi đang rất cố. Tôi dừng lại đổi nhạc và cô lấy lại không khí vào phổi mình. Tôi muốn thứ gì đó ... bạo lực. “Pump IT,” của The Black Eyed Peas, đúng. Tôi lại bắt đầu tốc độ.

Tôi phát hiện bản thân mình đang chạy xuống đường Vine, điều này thật điên rồ, nhưng tôi thật sự mong có thể gặp lại cô ấy. Đến khi gần đến nơi của cô, tim tôi đập nhanh hơn, mạnh hơn, nổi bất an chông chênh đầy xáo. Tôi không nhất thiết phải gặp được cô ấy – tôi chỉ muốn biết chắc rằng cô ấy có được an toàn hay không. Không, không đúng. Tôi muốn được gặp cô. Cuối cùng tôi cũng đứng trên con đường nhà cô, tôi chạy qua căn hộ của cô ấy.

Mọi thứ đều yên tĩnh – một chiếc Oldmobile chạy trên đường, hai người dắt chó đi dạo đã đi ra – nhưng vẫn không có một dấu hiệu nào từ căn phòng của cô ấy. Bỗng qua đường, tôi đứng lại trên vỉa hè đối diện, nhìn lên rèm cửa kéo hờ. Có lẽ đó là phòng của cô ấy. Chắc cô ấy cũng còn đang ngủ – nếu thật sự đang ở đó. Một viễn cảnh ác mộng tự diễn trong đầu tôi: cô ấy ra ngoài đêm qua và uống say, và gặp ai đó ...

Không.

Mặt đỏ bừng lên trong cổ họng. Ý nghĩ cơ thể của cô ấy trong đôi tay ai khác, một thằng khốn nào đó chìm đắm trong nụ cười ấm áp của cô ấy, làm cho cô ấy khúc khích cười, làm cho cô ấy cười lớn – làm cho cô ấy đến. Điều đó làm tôi phải dùng hết tất cả tự chủ để không xông vào cánh cửa đó để xem cô ấy có ở đây hay không, có đang ở một mình hay không.

Là do mày tự chuốc lấy thôi, Grey.

Quên cô ấy đi. Cô ấy không phải là cho mày.

Tôi kéo mũ sụp xuống và tiếp tục chạy về phía Western Avenue.

Nỗi ghen tuông xé lòng tôi; khóa lấp những khoảng trống. Tôi ghét điều này – nó như làm sống lại thứ gì đó tận sâu thẳm trong linh hồn tôi mà tôi không hề muốn tìm thấy. Tôi nện nhịp chân mạnh hơn, thoát ra khỏi mớ kỉ niệm, thoát ra khỏi những nỗi đau, ra khỏi hình bóng của Anastasia Steele.

HOÀNG HÔN SÁNG LÒA KHẮP SEATTLE. Đứng thẳng người dậy, vươn vai. Tôi đã ngồi trong bàn làm việc từ sáng đến giờ, và điều đó thật hiệu quả. Ros cũng đã làm việc rất chăm chỉ. Cô ấy đã chuẩn bị và gửi tôi bản thảo kinh doanh đầu tiên và thư về dự các dự định cho SIP.

Có thể đến cuối cùng tôi vẫn còn có thể nhìn thấy Ana.

Ý nghĩ đó đau đớn vô cùng.

Tôi đọc và phê vào hai mẫu đơn cấp bằng sáng chế, vài cái hợp đồng mới, và một vài thông số thiết kế mới, tôi đã chẳng thể nhớ đến cô ấy khi đang chìm lũng vào những thứ này. Chiếc tàu lượn mô hình bé nhỏ vẫn còn trên bàn, đeo bám tôi, làm tôi nhớ đến khoảng thời gian hạnh phúc hơn, như cô ấy đã nói. Tôi nhớ lại thân ảnh cô ấy đứng trước cửa thư phòng tôi, mặc áo thun của tôi, đôi chân dài đỏ cùng đôi mắt xanh, quyến rũ tôi.

Một lần đầu tiên nữa.

Tôi nhớ cô ấy.

Đây – tôi thừa nhận. kiểm tra điện thoại, mong muốn trong vô vọng, và đây, tin nhắn của Elliot.

‘Bia không bóng bẫy*?’ (*nguyên văn: hotshot)

Tôi trả lời.

‘Không, bạn rồi.’

Hồi âm của anh ta dường như ngay lập tức.

‘F—k you, then.’

Đúng rồi. F—k me.

Vẫn không có gì từ Ana: không có cuộc gọi nhờ, không e-mail. Nỗi đau đớn trong lòng tôi càng thắt chặt. Cô ấy sẽ không gọi cho tôi. Cô ấy muốn chấm dứt. Cô ấy muốn đi càng xa khỏi tôi càng tốt, và tôi không thể nào đổ lỗi lên cô ấy được.

Điều đó là điều tốt nhất rồi.

Tôi xuống bếp thay đổi không gian.

Gail đã quay trở lại. Bếp đã được lau sạch sẽ, trên bếp có cái nồi đang sôi. Mùi rất thơm ... Nhưng tôi không đói. Bà ấy bước lại gần khi tôi đang nhòm vào thứ đang được nấu,

“Buổi chiều an lành ngài Grey,”

“Gail.”

Bà ấy ngừng lại – bất ngờ bởi thứ gì đó. Bất ngờ vì tôi? Khỉ thật, tôi hẩn nhin tồ tộ lắ.

“Gà hầm?” bà ấy chân chừ hỏi.

“Được.” tôi lằ bằ.

“Hai phần?” bà ấy lại hỏi.

Tôi nhìn bà ấy chăm chăm, rồi bà ấy tự biết ngượng.

“Một thôi.”

“10 phút nữa?”

“Được.” giọng tôi lạnh lẽo.

Tôi quay người đi.

“Ngài Grey?” bà ấy gọi tôi.

“Gì thế Gail?”

“Không có gì. Xin lỗi vì đã làm phiền ngài.” Bà ấy quay lại với cái bếp đang hầm gà, rồi tui quay lại phòng đi tắm, một lần nữa.

Chúa ơi, ngay cả người làm của mình cũng nhận ra điều gì đó đang khiến tôi người không ra người như thế này.

99. Chương 22

Thứ hai, ngày 6 tháng 6 2011

Tôi sợ phải đi ngủ. Giờ là sau nửa đêm, và tôi mệt mỏi vô cùng, nhưng tôi vẫn ngồi vào cây đàn piano, chơi một bài của Bach Marcello, cứ lặp lại như thế như thế. Nhớ lại lúc đầu cô tựa vào vai tôi, tôi có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của cô.

Vì Chúa, cô ấy đã nói rằng cô ấy muốn thử!

Tôi ngừng chơi và ôm lấy đầu, khuỷu tay tì mạnh trên các phím đàn tạo nên những hợp âm chói tai. Cô ấy nói rằng cô ấy muốn thử, nhưng cô ấy đã bỏ cuộc ngay tại rào cản đầu tiên.

Sau đó, cô bỏ chạy.

Sao tôi lại đánh cô ấy mạnh thế?

Từ sâu bên trong, tôi đã biết câu trả lời, bởi vì cô ấy yêu cầu tôi, và bởi tôi đã quá bốc đồng và ích kỉ đến không thể chống lại sự cám dỗ. Tôi bị quyến rũ bởi thử thách của cô ấy, tôi nắm lấy cơ hội đó để đưa chúng

tôi và nơi mà tôi muốn chúng tôi ở đó. Và cô đã không nói ra từ an toàn, và tôi làm tổn thương cô ấy còn nhiều hơn khi đã hứa với cô ấy tôi sẽ không bao giờ làm điều đó, nhưng tôi đã làm.

Tôi đúng là một thằng ngốc ghê gớm chết tiệt.

Sao cô có thể tin tưởng tôi nữa sau lần đó? Cô ấy đã quyết định đúng khi ra đi.

Dù sao nữa, sao cô ấy lại muốn ở bên tôi chứ?

Tôi suy nghĩ về việc say rượu. Tôi đã không hề say kể từ khi tôi mười lăm-ừ thì, có một lần, khi tôi hai mươi mốt. Tôi ghét sự mất kiểm soát: Tôi biết rượu có thể làm điều đó với một người đàn ông. Tôi rùng mình và nhanh chóng dập tắt hết những kí ức đó ra khỏi đầu, và quyết định coi nó là một đêm đã qua rồi.

Nằm trên giường, tôi cầu nguyện cho một giấc ngủ không mộng mị ... nhưng nếu tôi mơ, tôi muốn mơ thấy cô.

Hôm nay mẹ đang vui. Mẹ ngồi xuống và cho phép tôi chải mái tóc của mẹ. Mẹ nhìn tôi trong gương và nở nụ cười đặc biệt của mình. Nụ cười đặc biệt của mẹ dành cho tôi. Có một tiếng động lớn. Một vụ tai nạn. Hấn đã trở lại. Không phải! Mày đang ở đâu hả, con khốn nạn? Tao có một người bạn ở đây. Một người bạn đang có nhu cầu. Mẹ đứng dậy và nắm lấy tay tôi rồi đẩy tôi vào cái tủ quần áo của mẹ. Tôi ngồi trên đôi giày của mẹ và cố gắng để giữ im lặng và bịt lỗ tai và nhắm chặt mắt. Bộ quần áo có mùi của mẹ. Tôi thích mùi này. Tôi thích được ở đây. Tránh xa khỏi hấn ta. Hấn đang la hét. Thằng oắt con đâu rồi? Hấn nắm tóc tôi và kéo tôi ra khỏi tủ. Đừng có làm hỏng trò vui, thằng oắt con mất dạy. Hấn tát mẹ thật mạnh. Cố làm bạn tao hài lòng đi và mày lại được sửa soạn, con khốn nạn. Mẹ nhìn tôi và mẹ khóc. Đừng khóc mà, mẹ ơi. Một người đàn ông đi vào phòng. Một người đàn ông to lớn với mái tóc bần thiêu. Người đàn ông to lớn mỉm cười với mẹ. Tôi bị đẩy vào phòng khác. Hấn đẩy tôi xuống sàn nhà và làm đau đầu gối tôi. Giờ thì, tao sẽ làm gì với mày đây, thằng oắt con mất dạy? Hấn có mùi thật khó chịu, mùi của bia và hấn còn đang hút một điếu thuốc.

Tôi tỉnh dậy. Trái tim tôi đập dữ dội cứ như tôi vừa bị những con chó săn của địa ngục đuổi chạy qua bốn mươi dặm nhà. Tôi nhảy ra khỏi giường, đẩy cơn ác mộng về nơi thâm sâu nhất của tiềm thức, và vội vàng vào bếp để lấy một cốc nước.

Tôi cần phải gặp Flynn. Những cơn ác mộng này tệ hơn bao giờ hết. Ở bên Ana, tôi không gặp những cơn ác mộng nhiều như vậy.

Khỉ thật.

Chưa một người phục tùng nào mang cho tôi cảm giác như vậy. Quái thật, tôi chưa bao giờ cảm thấy sự tuyệt đối như vậy cả. Có phải tôi đã lo lắng rằng họ sẽ chạm vào tôi trong đêm? Tôi không biết. Đó là một sự say mê vô tội rằng tôi cảm thấy bình yên như thế nào.

Tôi đã từng nhìn những người phục tùng của mình ngủ trước kia, nhưng nó vẫn luôn là khúc dạo đầu để đánh thức họ dậy để có vài màn giao cấu giải khuây.

Tôi nhớ mình đã nhìn Ana hàng giờ khi cô ấy ngủ tại khách sạn Heathman. Càng nhìn tôi càng thấy cô ấy trở nên xinh đẹp: làn da mịn màng của cô toả sáng dưới ánh đèn dịu nhẹ, mái tóc đen của cô xoã ra trên nền gối trắng, và hàng mi rung trong khi đang ngủ. Đôi môi cô tách rời và tôi có thể nhìn thấy răng, và lưỡi của cô khi cô liếm môi. Đó là một trải nghiệm khuấy động nhất – chỉ nhìn cô ấy ngủ. Và cuối cùng khi tôi ngủ bên cạnh cô, nghe thấy cả những tiếng thở của cô, ngắm nhìn lồng ngực của cô phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở, tôi ngủ ngon...rất ngon.

Tôi đi lang thang vào phòng nghiên cứu của mình và nhặt lên một chiếc tàu lượn. Tôi thoải mái hơn khi nhìn hình dáng của nó. Cảm thấy tự hào về những gì đã làm và cả sự vô lý khi nghĩ về những việc tôi sắp làm. Đó là món quà cuối cùng của cô ấy dành cho tôi.

Món quà đầu tiên của cô là....gì nhỉ?

Tất nhiên. Bản thân cô ấy.

Cô ấy đã hy sinh bản thân mình vì nhu cầu của tôi. Sự tham lam của tôi. Ham muốn của tôi. Cái tôi của tôi ... cái tôi hư hỏng chết tiệt của tôi.

Chết tiệt,nỗi đau này khi nào mới dừng lại?

Cảm thấy có chút ngu ngốc,tôi cầm chiếc tàu lượn lên giường với mình.

“Ngài muốn dùng gì cho bữa sáng,thưa ngài?”

“Cà phê thôi,Gail.”

Bà ấy ngáp ngừng. “Thưa ngài, ngài đã không ăn tối.”

“Và?”

“Có lẽ ngài nên ăn lót dạ một chút gì đó.”

“Gail, chỉ cà phê thôi. Làm ơn.” Tôi chặn lời bà ấy – đây không phải là việc của bà ấy. Môi bà ấy mím lại, nhưng bà gật đầu và chuyển hướng về Gaggia. Tôi đi về thư phòng để thu thập vài mẫu giấy của mình cho văn phòng và tìm kiếm một phong bì đệm.

Tôi gọi cho Ros từ trong xe.

“Các tài liệu của SIP làm rất tốt,nhưng kế hoạch kinh doanh cần một số sửa đổi. Hãy tiến hành đi.”

“Christian,việc này nhanh quá.”

“Tôi muốn hành động một cách nhanh chóng.Tôi đã e-mail cho cô những suy nghĩ của tôi về giá chào bán. Tôi sẽ ở văn phòng từ bảy giờ ba mươi. Gặp nhau ở văn phòng tôi.”

“Nếu ngài chắc chắn.”

“Tôi chắc chắn.”

“Được. Tôi sẽ gọi cho Andrea lên lịch. Tôi có số liệu thống kê về Detroit V. Savannah.”

“Dòng cuối?”

“Detroit.”

“Tôi hiểu rồi.”

Chết tiệt...đừng là Savannah.

“Nói chuyện sau.” Tôi cúp máy.

Tôi ngồi,nép mình vào phía sau chiếc Audi,khi Taylor tăng tốc xuyên qua làn đường giao thông. Tôi tự hỏi làm thế nào Ana có thể được nhận vào làm sáng nay. Có lẽ cô ấy đã mua một chiếc xe ngày hôm qua,mặc dù bằng cách nào đó tôi nghi ngờ điều đó. Tôi tự hỏi liệu cô có cảm thấy khốn khổ như tôi cảm thấy... Hy vọng là không. Có lẽ cô ấy đã nhận ra rằng tôi là một sự mê đắm lồ bịch.

Cô ấy không thể yêu tôi.

Và tất nhiên là không phải bây giờ – sau tất cả những gì tôi đã làm với cô ấy. Chưa một ai từng nói yêu tôi ngoại trừ bố và mẹ tôi, dĩ nhiên, nhưng thậm chí sau đó nó đã ra khỏi ý thức trách nhiệm của họ. Những câu nói dai dẳng của Flynn về tính yêu vô điều kiện của cha mẹ – ngay cả những đứa trẻ được nhận nuôi – vang vọng trong đầu tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ bị thuyết phục; tôi đã chẳng là gì ngoài một nỗi thất vọng cho họ.

“ Ngày Grey?”

“ Xin lỗi, việc gì vậy?”Taylor nhìn tôi dao động. Anh ấy để cửa xe mở, chờ tôi, nhìn quan tâm.

“ Chúng ta tới rồi,thưa ngài.”

Chết tiệt ... chúng tôi đã tới nơi bao lâu rồi? “ Cảm ơn,tôi sẽ cho anh biết thời gian tối nay.”

Tập trung nào,Grey.

Cả Andrea và Olivia đều nhìn lên khi tôi ra khỏi thang máy. Olivia chớp chớp lông mi và vén một sợi tóc của cô ả ra sau tai. Chúa ơi – Tôi xong với cô gái ngớ ngẩn này rồi. Tôi cần bộ phận nhân sự chuyển cô ta đến bộ phận khác.

“Cà phê, Olivia, và làm ơn cho tôi một bánh croissant*.” Cô ta nhảy lên để làm theo yêu cầu của tôi.

* bánh croissant: bánh mì Pháp, hay còn gọi là bánh sừng bò.

“Andrea – gọi cho tôi Welch, Barney, và Flynn, sau đó Claude Bastille trên điện thoại. Tôi không muốn bị quấy rầy bởi bất kỳ ai, kể cả mẹ tôi...trừ khi...trừ khi Anastasia Steele gọi. Được chứ?”

“Vâng thưa ngài. Ngài có muốn tôi thông qua lịch trình của ngài ngay bây giờ không?”

“Không, tôi cần cà phê và thứ gì đó để ăn trước.” Tôi quắc mắt với Olivia, người đang di chuyển với tốc độ của một con ốc về phía thang máy.

“Vâng, thưa ngài Grey.” Andrea gọi phía sau khi tôi mở cửa đi vào văn phòng của mình.

Từ tập hồ sơ, tôi lấy ra chiếc phong bì chứa vật sở hữu quý giá nhất của tôi – chiếc tàu lượn.

Tôi đặt nó lên bàn, và tâm trí của tôi trôi dạt về quý cô Steele.

Cô ấy sẽ bắt đầu công việc mới của mình vào sáng nay, gặp gỡ những người mới ... những người đàn ông mới. Ý nghĩ đó làm tôi chán nản. Cô ấy sẽ quên tôi.

Không, cô ấy sẽ không quên. Phụ nữ luôn nhớ về người đàn ông đầu tiên họ giao cấu, phải vậy không? Tôi sẽ luôn nắm giữ một vị trí trong ký ức của cô ấy, cho một mình tôi. Nhưng tôi không muốn trở thành một kỷ niệm: tôi muốn tồn tại trong tâm trí cô ấy. Tôi cần phải ở lại trong tâm trí cô ấy. Tôi có thể làm gì đây?

Có tiếng gõ cửa và Andrea xuất hiện. “Cà phê và bánh sừng bò cho ngài, ngài Grey.”

“Vào đi.”

Khi cô ta chạy đến bàn của tôi, mắt cô ấy phóng quắc qua chiếc tàu lượn, nhưng một cách không ngoan, cô ấy ngậm miệng lại. Cô ấy đặt bữa sáng lên bàn của tôi.

Cà phê đen, tốt lắm, Andrea. “Cảm ơn.”

“Tôi đã để lại tin nhắn cho Welch, Barney và Bastille. Flynn sẽ gọi lại trong năm phút.”

“Tốt. Tôi muốn cô huỷ bỏ bất kỳ cam kết xã hội nào tôi có trong tuần này. Không ăn trưa, không có gì trong buổi tối. Nói máy với Barney và tìm cho tôi số điện thoại của một chỗ bán hoa tốt.”

Cô ta viết nguệch ngoạc một cách hằn học lên notepad của mình.

“Thưa ngài, chúng tôi dùng hoa hồng của Arcadia. Ngài có muốn tôi gửi hoa đến cho ngài không?”

“Không, đưa tôi số. Tôi sẽ tự làm việc đó. Xong rồi.”

Cô ta gạt đầu và rời đi ngay, như thể cô ta không thể ra khỏi văn phòng tôi đủ nhanh. Vài giây sau đó điện thoại rung lên. Đó là Barney.

“Barney, tôi cần anh làm một cái giá đỡ cho một chiếc tàu lượn mô hình.”

Giữa cuộc họp tôi gọi cửa hàng bán hoa và đặt hai tá hoa hồng trắng cho Ana, chúng sẽ được giao đến nhà cô ấy tối nay. Bằng cách đó cô ấy sẽ không cảm thấy xấu hổ hay bất tiện ở chỗ làm. Và cô ấy sẽ không thể nào quên tôi.

“Ngài có gửi thiệp gì cùng với hoa không, thưa ngài?” Người bán hoa hỏi tôi.

Một lời nhắn cho Ana?

Nói gì đây?

Hãy quay lại. Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không đánh em nữa.

Những lời ấy đột nhiên nổ vang trong đầu tôi, làm tôi chau mày.

“Ừm...một cái gì đó như ‘Chúc mừng ngày đầu tiên đi làm của em. Hy vọng nó diễn ra tốt đẹp.’ ”

Tôi nhìn lên chiếc tàu lượn trên bàn mình. “Và cảm ơn em về chiếc tàu lượn.Nó rất có ý nghĩa. Nó có một vị trí đẹp nhất trên bàn của tôi. Christian.”

Người bán hoa đọc lại cho tôi nghe.

Chết tiệt, nó hoàn toàn không thể hiện được những gì tôi muốn nói với cô ấy.

“Đó là tất cả đúng không,ngài Grey?”

“Đúng vậy.Cảm ơn.”

“Không có gì, thưa ngài, và chúc một ngày tốt lành.”

Tôi nhìn chăm chăm và chiếc điện thoại. Ngày tốt lành cái khỉ.

“Này, anh bạn, cậu ăn phải cái gì thế?” Claude đứng dậy từ sàn nhà,nơi tôi vừa dẫm vào phần trên trên phẳng phiu của anh ấy, vừa lúc kết thúc. “Chiều nay anh cứ như đang trên đồng lửa vậy, Grey.” Anh ấy chậm rãi đứng dậy, với nét phong nhã của một con mèo lớn đang đánh giá con mồi của nó. Chúng tôi luyện tập với nhau trong phòng thể hình dưới tầng hầm của toà nhà Grey.

“Tôi đang tức giận.” Tôi rít lên.

Biểu hiện của anh ta rất điềm tĩnh khi chúng tôi xoay quanh nhau.

“Đó không phải là một ý tưởng hay để nhập cuộc khi mà tâm trí cậu để ở nơi khác.” Claude nói, thích thú, nhưng không rời mắt khỏi tôi.

“Tôi cảm thấy nó giúp ích được phần nào.”

“Tấn công nhiều hơn ở bên trái. Bảo vệ bên phải của anh. Lên nào,Grey.”

Anh ấy vung tay và đánh vào vai tôi. Gần như dẫm tôi mất thăng bằng.

“Tập trung nào, Grey. Không có bất kỳ thứ nhắm nhí nào trong phòng họp của anh được mang vào đây hết. Hay có phải là vì một cô gái? Một vài việc vặt nhảm nhí cuối cùng cũng kéo được về lãnh đạm của anh xuống.” Anh ấy chế giễu, khiêu khích tôi.Và nó thành công: tôi tung cú đá tầm trung vào một bên người anh ta, hạ nắm đấm một lần,rồi hai lần,anh ta lảo đảo lùi về sau, mái tóc dài uốn lọn bay lên.

“Lo cho cái công việc chết tiệt của anh đi, Bastille.”

“Wow,chúng ta đã tìm thấy cội nguồn của nỗi đau.” Claude reo hò trong chiến thắng.Anh ta vung tay bắt ngờ,nhưng tôi đã đoán được hành động của anh ta và khoá trụ anh ta lại,đẩy mạnh anh ta lên bằng một cú dẫm và một cú đá nhanh.Lần này thì anh ta nhảy về phía sau,ẩn tượng bởi đòn đánh của tôi.

“Mặc kệ cái quái gì đang diễn ra với thế giới quyền lực của anh,Grey,nó đang có tác dụng. Xuất chiêu đi.”

Ồ,anh ta đang cúi xuống,tôi lao ngay vào anh ta.

Giao thông khá vắng trên đường về nhà.

“Taylor,chúng ta có thể đi một vòng không?”

“Đi đâu,thưa ngài?”

“Anh có thể lái ngang qua căn hộ của cô Steele không?”

“Vâng,thưa ngài.”

Tôi đã quen với nỗi đau này.Có vẻ như nó luôn hiện diện, giống như tiếng ù tai. Trong các cuộc họp, nó là sự im lặng và ít gây khó chịu; chỉ khi tôi ở một mình với những suy tư thì nó lại bùng lên và hoành hành tôi. Việc này sẽ kéo dài bao lâu?

Ngay khi chúng tôi tiến gần đến nhà cô,trái tim tôi ngừng đập.

Có thể tôi sẽ gặp cô ấy.

Khả năng xảy ra thật hồi hộp và rối loạn. Và tôi nhận ra rằng mình đã chẳng thể nghĩ gì ngoài cô ấy từ khi cô ấy bỏ đi. Sự vắng mặt của cô ấy luôn đồng hành với tôi.

“Lái chậm lại.” Tôi bảo Taylor khi chúng tôi ở gần nhà cô ấy.

Đèn sáng.

Cô ấy đang ở nhà!

Tôi hi vọng cô ấy đang ở nhà một mình, và nhớ tôi.

Cô ấy đã nhận được hoa của tôi chưa?

Tôi muốn kiểm tra điện thoại mình để xem liệu cô ấy có gửi tin nhắn cho tôi không, nhưng tôi không thể nào kéo cái nhìn đắm đắm của mình ra khỏi căn hộ của cô ấy; tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội được nhìn thấy cô ấy. Cô ấy có khỏe không? Cô ấy có đang nghĩ về tôi không? Tôi tự hỏi không biết ngày đầu tiên đi làm của cô ấy như thế nào.

“Lần nữa không, thưa ngài?” Taylor hỏi, khi chúng tôi chậm rãi chạy qua, và căn hộ biến mất khỏi tầm nhìn.

“KHÔNG!” Tôi thở ra. Tôi đã không nhận ra rằng mình đã ngừng thở. Khi chúng tôi quay trở lại Escala tôi kiểm tra tất cả các e-mail và tin nhắn của mình, hy vọng có một cái gì đó từ cô ấy ... nhưng chả có gì cả. Có một tin nhắn từ Elena.

‘Cậu ổn chứ?’

Tôi phớt lờ nó.

Căn hộ của tôi quá yên tĩnh, tôi chưa từng chú ý tới điều này trước kia. Sự thiếu vắng của Anastasia đã làm bật lên sự im lặng ấy.

Làm một ngụm rượu cognac. Tôi thần thờ rảo bước vào thư viện. Thật là mỉa mai khi tôi chưa bao giờ cho cô ấy xem căn phòng này, cho cô ấy tình yêu của mình về văn học. Tôi hy vọng có thể tìm thấy một sự hy vọng nào đó ở đây vì căn phòng này không hề chứa bất kỳ kỷ niệm nào của chúng tôi. Tôi nhìn qua tất cả những quyển sách của mình, chúng được sắp xếp và phân loại gọn gàng, và đôi mắt tôi lạc về phải bàn bi-da. Cô ấy có chơi bi-da không nhỉ? Tôi không nghĩ là cô ấy biết.

Hình ảnh cô ấy nằm dài dọc theo tấm len bọc xanh lá nhảy xộc vào tâm trí tôi. Có thể chúng tôi chẳng có kỷ niệm gì trong căn phòng này, nhưng tâm trí của tôi thì còn hơn cả có thể, và hơn cả mong muốn, để tạo ra những hình ảnh đầy nhục dục sinh động của cô Steele đáng yêu.

Tôi không thể chịu đựng nổi.

Tôi uống một hơi rượu cognac nữa và đi ra khỏi phòng.

100. Chương 23

Thứ ba, ngày 7 tháng 6 năm 2011

Chúng tôi đang giao cầu. Giao cầu mạnh. Dựa vào cánh cửa nhà tắm. Cô ấy là của tôi. Tôi vui mình vào cô ấy, lần nữa và nữa. Sự rực rỡ trong cô ấy: cảm giác của cô, mùi hương của cô, hương vị của cô. Luồn tay mình vào tóc cô ấy, giữ cô yên vị. Giữ móng cô ấy. Đùi cô ấy quấn quanh eo tôi. Cô nàng không thể cử động, vì bị tôi giữ lại. Quấn quanh tôi như tấm vải lụa. Tay cô ấy giật tóc tôi. Đúng thế. Tôi mãn nguyện. Cô ấy cũng mãn nguyện. Đây là nơi mà tôi muốn tới. Sâu trong cô ấy. Cô.Ấy.Là.Của.Tôi. Từng múi cơ của cô thắt chặt khi đến đỉnh, đầu ngửa về sau, siết chặt quanh tôi. Đến với tôi. Cô ấy kêu lên và tôi cũng thế ... ôi, cô bé cưng của tôi, Anastasia ngọt ngào. Cô ấy cười, buồn ngủ, thỏa mãn, và ôi – thật quyến rũ. Cô ấy đứng và nhìn chăm chăm vào tôi, nụ cười khoái chí trên đôi môi của cô, sau đó đẩy tôi ra và bước lùi lại, chẳng nói gì. Tôi ôm cô ấy và chúng tôi đang trong phòng giải trí. Tôi giữ cô ấy trên chiếc đi-văng. Tôi giờ

tay lên để trừng phạt cô, roi da trong tay...và rồi cô biến mất. Cô ấy bên cửa.Mặt trắng bệch, sốc và buồn bã, và rồi cô ấy lặng lẽ lướt đi. Cánh cửa đã biến mất, và cô ấy đi mãi. Cô ấy nắm chặt tay mình bước ra ngoài trong lời khẩn cầu. Đến với em, cô ấy thì thầm, nhưng cô ấy lại bước lùi lại và rồi dần mờ nhạt ... Biến mất trước mắt tôi ... Biến mất ... Cô ấy đi mất rồi. Không! Tôi hét. Không! Nhưng cổ tôi không thể phát ra tiếng nói. Tôi chẳng có gì cả. Cảm. Tôi cảm ... lần nữa.

Tĩnh dậy – Tôi bối rối.

Chết tiệt – Đó là mơ. Một giấc mơ thực đến sống động.

Dù vậy cũng rất khác.

Quý quái – Tôi là một mở hỗn độn. Tóm lại tôi cảm thấy được xúc cảm quen thuộc đã bị lãng quên của sự sợ hãi và hoang mang – nhưng giờ Elena không sở hữu tôi.

Lạy chúa, tôi đến vì đội Mỹ*. Điều này đã không xảy ra với tôi kể từ khi tôi, gì nhỉ? Mười lăm, mười sáu? Tôi nằm lại trong bóng tối, tức giận với bản thân mình. Tôi kéo áo thun lên rồi lau thân dưới của mình. Tĩnh dịch khắp mọi nơi. Tôi nhận ra bản thân nhếch mép cười trong bóng tối, bất chấp nỗi đau âm ỉ của sự mất mát. Những giấc mộng xuân có giá trị của nó. Nhưng thực chất của nó ... là địa ngục chết tiệt.Tôi quay người lại và cố ngủ tiếp. (*nguyên văn: I've come for Team USA, thiệt sự là tìm mà không hiểu đại khái ý của tác giả là gì, so sorry~)

Ông ấy đi chưa. Mẹ vẫn đang ngồi trên đi văng. Bà im lặng. Nhìn vào bức tường và tĩnh thoảng nháy mắt. Tôi đứng trước mặt bà, nhưng bà không nhìn thấy tôi. Tôi vẫy tay và bà ấy nhìn thấy tôi, nhưng bà ấy đẩy tôi đi. Không, Maggot, không phải lúc này. Hấn làm mẹ đau. Hấn làm tôi đau. Tôi ghét hấn. Hấn làm tôi phát điên.Tốt nhất là chỉ có mẹ và tôi. Bà ấy là của tôi. Mẹ của tôi. Bụng tôi đau. Nó lại đói nữa rồi. Tôi đang ở trong nhà bếp, tìm kiếm bánh quy. Tôi kéo ghế đến tủ và leo lên. Tôi tìm thấy một hộp bánh gạo giòn. Và đó là thứ duy nhất trong tủ. Tôi ngồi xuống ghế và mở nó. Còn lại hai cái. Tôi ăn chúng. Chúng thật ngon. Tôi nghe tiếng hấn. Hấn đã về. Tôi nhảy xuống, chạy vào phòng ngủ vào leo lên giường. Giả vờ đang ngủ. Hấn lấy ngón tay chọc tôi. Ở yên đây,thằng ranh con. Tao sẽ làm tình với mẹ của mày. Tao không muốn thấy gương mặt xấu xí đáng ghét của mày cho cả buổi tối. Hiểu chưa? Hấn vỗ mặt tôi khi tôi không trả lời. Hoặc là mày sẽ bị bồng, thằng ranh con. Không. Không. Tôi không thích thế. Tôi không thích bị bồng. Đau lắm. Hiểu chưa,đồ lè mề? Tôi biết hấn muốn tôi khóc. Nhưng thật khó. Tôi không thể phát ra tiếng động. Hấn đấm tôi – Kéo mình tĩnh dậy lần nữa, tôi nằm thõ hỏn hển trong ánh bình minh nhợt nhạt, cố gắng để nhịp tim mình chậm lại, cố gắng xua đi hương vị chua chát của nỗi sợ hãi trong miệng mình.

Cô ấy đã cứu mày khỏi những thứ chết tiệt này, Grey.

Mày đã không còn sống trong những nỗi đau về kí ức khi cô ấy ở bên mày. Tại sao mày lại để cô ấy ra đi?

Tôi liếc nhìn đồng hồ 5.15. Đến giờ chạy một vòng rồi.

CĂN HỘ CỦA CÔ ẤY TRÔNG THẬT LỘNG LÃY; nó vẫn còn hơi tối, hắt lên ánh nắng mặt trời buổi sáng sớm. Vừa lúc. Nó cũng là tâm trạng của tôi. Bên trong căn hộ của cô ấy còn tối, nhưng rèm cửa mà tôi thấy lúc trước bị rút ra. Đó hẳn là phòng của cô ấy.

Tôi cầu chúa rằng cô ấy đang ngủ một mình trên đó. Dự rằng cô ấy còn đang cuộn người trên chiếc giường màu trắng của mình, một Ana quả bóng nhỏ. Cô ấy có đang mơ về tôi? Tôi có làm cô gặp ác mộng không? Cô ấy đã quên tôi chưa?

Tôi chưa bao giờ cảm thấy đau khổ, ngay cả khi là một cậu thiếu niên. Có lẽ trước kia tôi là một Grey ... kí ức của tôi cuộn về. Không, không – đừng quay lại là tốt nhất. Việc này quá nhiều rồi. Kéo nón áo lên và dựa vào những bức tường đá, tôi nấp trong cửa ra vào của toà nhà đối diện. Những ý nghĩ tồi tệ đó xuyên qua tâm trí tôi, rằng tôi có thể sẽ đứng đây một tuần, một tháng ... hay một năm? Quan sát, chờ đợi chỉ để bắt lấy một ánh nhìn của cô gái đã từng là của tôi. Thật đau đớn. Tôi đã trở thành kẻ đeo bám – những gì để cô ấy buộc tội.

Tôi không thể tiếp tục như thế này. Tôi phải nhìn thấy cô ấy. Nhìn thấy rằng cô ấy ổn. Tôi phải xoá đi hình ảnh cuối cùng tôi có về cô ấy: tổn thương, bị sỉ nhục, bị đánh bại ... và rồi bỏ tôi.

Tôi phải tìm ra cách.

Trở về Escala, Gail nhìn tôi bình thản

“Tôi không yêu cầu cái này.” Tôi nhìn chăm chăm vào món trứng chiên bà ấy đặt trước mặt tôi.

“Tôi sẽ ném nó đi vậy, ngài Grey.” Bà ấy nói rồi với lấy cái đĩa. Bà ấy biết tôi ghét sự lãng phí nhưng bà ấy không hề chùn bước trước cái nhìn của tôi.

“Bà làm việc này có mục đích, Bà Jones ạ.” Người phụ nữ can đảm.

Và bà cười, một nụ cười chiến thắng nhỏ nhoi. Tôi quắc mắt, nhưng bà ấy không hề bối rối, và với ký ức cuối cùng của cơn ác mộng đêm cuối cùng kéo dài, tôi ngấu nghiến bữa sáng của mình.

Tôi có thể gọi cho Ana và nói chào không? Cô ấy sẽ nhận cuộc gọi của tôi chứ? Mắt tôi lơ đãng nhìn về chiếc tàu lượn trên bàn của mình.

Cô ấy muốn một sự xoa đi sạch sẽ. Tôi nên tôn trọng điều đó và để cô ấy yên. Nhưng tôi muốn nghe giọng cô ấy. Trong một khoảnh khắc tôi suy tưởng việc gọi cho cô ấy và tắt máy, chỉ để nghe cô ấy nói.

“Christian, anh ổn chứ?”

“Xin lỗi Ros, chuyện gì vậy?”

“Anh thật mất tập trung. Tôi chưa bao giờ thấy anh như thế.”

Chết tiệt – tập trung đi, Grey. “Cô đang nói gì?”

Ros nhìn tôi nghi ngờ. “Tôi nói rằng SIP đang gặp khó khăn về tài chính nhiều hơn chúng ta nghĩ. Anh có chắc là mình muốn đi tiếp không?”

“Chắc” Giọng tôi mãnh liệt. “Tôi chắc”

“Bên họ sẽ ở đây chiều nay để ký tên người đứng đầu thoả thuận.”

“Tốt. Giờ thì, những đề nghị mới nhất cho Eamon Kavanagh là gì?”

TÔI ĐỨNG LÊN, NHÌN CHĂM CHĂM QUA RÈM CỬA SỔ VỀ PHÍA TAYLOR, người đang bận rộn bên ngoài văn phòng Flynn. Đã là cuối chiều và tôi vẫn nghĩ về Ana.

“Christian, tôi sẽ hạnh phúc hơn khi lấy tiền của anh và xem anh nhìn chăm chăm ra cửa sổ, nhưng tôi không nghĩ khung cảnh là lý do để anh ở đây.” Flynn nói.

Khi tôi quay sang đối mặt với ông ta, ông ta nhìn tôi chờ đợi, lịch sự. Tôi thở dài và ngồi cách chiếc ghế của ông ta.

“Những cơn ác mộng đã trở lại. Nhiều hơn bao giờ hết.”

Flynn nhắc một bên chân mày “ Tất cả đều giống nhau sao?”

“Đúng vậy.”

“Có điều gì đó thay đổi?” Ông ấy nghiêng đầu sang một bên, chờ đợi câu trả lời của tôi. Khi tôi vẫn còn câm lặng, ông nói thêm “Christian, anh nhìn khốn khổ như là mắc tội vậy. Có gì đó đã xảy ra.”

Tôi cảm thấy như tôi đã làm với Elena, một phần của tôi không muốn nói với anh ta. Vì cuối cùng nó là thật

“Tôi gặp một cô gái.”

“Và?”

“Cô ấy bỏ tôi đi”

Anh ta nhìn có vẻ ngạc nhiên “Phụ nữ luôn bỏ anh đi trước. Sao lại có sự khác biệt này?”

Tôi ngậy người nhìn chăm chăm anh ta.

Tại sao nó lại khác?

Bởi vì Ana khác biệt.

Ý nghĩ của tôi nhòe lại với nhau trong một tấm thảm rối tung đầy màu sắc: cô ấy không phải là người phục tùng. Giữa chúng tôi không có hợp đồng. Cô ấy đã có được kinh nghiệm tình dục. Cô ấy là người phụ nữ đầu tiên tôi muốn nhiều hơn chỉ là tình dục.

Chúa ơi – tất cả những trải nghiệm đầu tiên với cô ấy: cô gái đầu tiên tôi ngủ bên cạnh, người trinh nữ đầu tiên, người con gái đầu tiên gặp gia đình tôi, người con gái đầu tiên trên Charile Tango cùng tôi, người đầu tiên cùng tôi đi tàu lượn.

Đúng rồi ... khác biệt.

Flynn ngắc ngàng suy nghĩ của tôi. ””ó là một câu hỏi đơn giản,Christian.”

“Tôi nhớ cô ấy.”

Gương mặt ông ấy vẫn còn chút tốt bụng và quan tâm. Nhưng ông không hề nói lên điều gì.

“Cậu chưa bao giờ nhớ bất kỳ người phụ nữ có liên quan nào trước đây?”

“Không”

“Vây, có điều gì đó khác biệt, về cô ấy.” Ông nhắc nhở.

Tôi nhún vai, nhưng ông vẫn khẳng khái.

“Cậu có mối quan hệ hợp đồng với cô ấy không? Cô ấy có phải là người phục tùng?”

“Tôi đã hy vọng là nó sẽ như vậy. Nhưng nó không dành cho cô ấy.”

Flynn cau mày. “Tôi không hiểu”

“Tôi phá vỡ những quy tắc của mình. Tôi đã theo đuổi cô gái này, nghĩ rằng cô ấy sẽ cảm thấy hứng thú, và điều đó cho thấy rằng nó không dành cho cô ấy.”

“Kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra”

Cánh cửa ngăn lũ mở ra và tôi kể lại những sự việc xảy ra trong tháng qua, từ giây phút Ana ngã trong văn phòng của tôi đến khi cô ấy bỏ tôi đi sáng thứ bảy vừa rồi.

“Tôi hiểu rồi. Anh hẳn phải tiếp thu được rất nhiều từ lần cuối chúng ta nói chuyện.” Anh ta xoa cằm như thể nghiền cứu tôi.

“Có rất nhiều vấn đề ở đây, Christian. Nhưng bây giờ điều tôi muốn tập trung vào là anh cảm thấy thế nào khi cô ấy nói yêu anh?”

Tôi hít mạnh, ruột tôi thắt chặt vì sợ hãi.

“Kinh hoàng” Tôi thì thầm.

“Dĩ nhiên là anh đã vậy.” Anh ta lắc đầu. “Cậu không phải là con quái vật mà cậu nghĩ về bản thân mình. Cậu còn xứng đáng hơn với tình cảm, Christian. Cậu biết điều đó. Tôi đã nói với cậu thường xuyên. Đó chỉ là trong suy nghĩ của cậu rằng cậu không xứng thôi.”

Tôi nhìn đắm đắm, lơ đi sự vô vị của ông ta.

“Và giờ cậu cảm thấy thế nào?” Anh ta hỏi.

Mất mát. Tôi cảm thấy thật mất mát.

“Tôi nhớ cô ấy. Tôi muốn gặp cô ấy.” Tôi bực bực một lần nữa, việc dẫn đến tội lỗi của tôi: bóng tối, bóng tối mà tôi dành cho cô ấy, như thể cô ấy là một loại thuốc gây nghiện.”

“Vì vậy, mặc dù trên thực tế rằng, khi cậu cảm nhận được nó, mặc dù cô ấy không đáp ứng được nhu cầu của cậu, cậu vẫn nhớ cô ấy?”

”Phải.Đó không chỉ là nhận thức của tôi, John. Cô ấy không thể là những gì tôi muốn cô ấy trở thành, và tôi không thể là những gì cô ấy muốn.”

“Cậu chắc không?”

“Cô ấy đã bỏ đi.”

“Cô ấy bỏ đi vì cậu đã đánh cô ấy. Nếu cô ấy không chia sẻ sở thích với cậu, cậu có trách cô ấy không?”

“Không”

“Cậu có bao giờ nghĩ sẽ bắt đầu một mối quan hệ theo cách của cô ấy chưa?”

Cái gì? Tôi nhìn chăm chăm vào ông ta, bị sốc. Ông ta lại tiếp tục “Cậu có cảm thấy quan hệ tình dục với cô ấy là thoải mái?”

“Có, dĩ nhiên rồi.” Tôi đáp, khó chịu. Ông ta lơ ngơ điệu của tôi.

“Cậu có thấy thoải mái khi đánh cô ấy?”

“Rất thoải mái.”

“Vậy cậu có muốn làm việc đó lần nữa không?”

Làm điều đó với cô ấy một lần nữa à? Rồi nhìn cô ấy bỏ đi, một lần nữa?

“Không”

“Sao thế?”

“Đó không phải là do cô ấy. Tôi đã làm tổn thương cô ấy. Thực sự làm tổn thương cô ấy ... và cô ấy không thể ... cô ấy sẽ không ...” Tôi tạm dừng. “Cô ấy không thích nó. Cô ấy đã tức giận. Thực sự giận điên lên.” Về mặt cô, đôi mắt chứa đựng sự tổn thương, có lẽ sẽ ám ảnh tôi trong suốt một thời gian dài... và tôi không bao giờ muốn mình lại là nguyên nhân gây ra tổn thương cho đôi mắt ấy một lần nữa.

“Cậu ngạc nhiên lắm sao?”

Tôi lắc đầu. “Cô ấy đã tức giận,” tôi thì thầm. “Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy tức giận như vậy.”

“Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

“Bất lực”.

“Và đó là một cảm giác quen thuộc,” ông nhắc nhở.

“Quen thuộc, thế nào cơ?” Ý ông ấy là gì?

“Cậu không nhận ra chính mình ở tất cả? Quá khứ của cậu?” Câu hỏi của ông làm tôi mất cân bằng.

Khỉ, sao cứ phải nhắc đến chuyện này hoài vậy.

“Không, tôi không biết nữa. Không giống nhau. Mối quan hệ của tôi với bà Lincoln hoàn toàn khác. ”

“Tôi không đề cập đến bà Lincoln.”

“Vậy ông đề cập đến cái gì chứ?” Tôi nói, giọng nhỏ dần, vì đột nhiên tôi đoán trước được những gì ông ấy muốn nói.

“Cậu biết.”

Tôi hít một hơi, tràn ngập sự bất lực và giận dữ của một đứa trẻ đang tự vệ. Phải. Một cơn thịnh nộ. Cơn thịnh nộ nổi dậy giận dữ sâu thẳm trong tôi ... và cả sợ hãi. Bóng tối xoáy giận dữ bên trong tôi.

“Chúng không giống nhau,” tôi rít, căng thẳng cố để giữ bình tĩnh.

“Không, không đâu,” Flynn lắc đầu.

Nhưng hình ảnh cơn thịnh nộ của cô tràn vào tâm trí tôi, không hề báo trước.

“Đây là điều anh thực sự thích? Tôi, như thế này ư? ”

Nó làm tôi bốt tức giận.

“Tôi biết những gì ông đang cố gắng để làm, Bác sĩ, nhưng nó là sự so sánh không công bằng. Cô ấy bảo tôi cho cô ấy xem. Cô ấy là một người trưởng thành đã đồng ý làm thế, Vì Chúa. Cô ấy có thể nói từ an toàn. Cô ấy có thể bảo tôi dừng lại. Nhưng cô ấy đã không làm thế.”

“Tôi biết. Tôi biết.” Ông siết tay lại. “Tôi chỉ muốn tìm ví dụ về một điểm, Christian. Cậu là một người đàn ông đang giận dữ, và cậu có thể có mọi lý do. Tôi sẽ không nhắc lại tất cả những chuyện đó bây giờ-cậu rõ ràng là đang đau khổ, và toàn bộ trọng điểm trong những rắc rối này là cậu nên đến chỗ nào mà cậu có thể chấp nhận và cảm thấy thoải mái với chính mình. ” Ông ngừng lại. “Cô gái đó...”

“Anastasia,” tôi nóng nảy lắm lắm.

“Anastasia. Cô ấy rõ ràng có ảnh hưởng vô cùng lớn với cậu. Sự ra đi của cô ấy đã kích động sự tổn thương vì bị bỏ rơi và PTSD của cậu. Cô ấy rõ ràng là có ảnh hưởng tích cực đối với cậu hơn là cậu sẵn sàng tự thừa nhận với chính mình.”

Tôi hít một hơi thật sâu. Có phải đó là lý do tại sao điều này lại đau đớn đến vậy? Bởi vì cô ấy muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa?

“Cậu cần phải tập trung vào thứ cậu thực sự muốn được,” Flynn tiếp tục. “Và nó có vẻ như cậu muốn được ở bên cô gái này. Cậu nhớ cô ấy. Cậu có thật sự muốn được ở bên cô ấy không? ”

Được ở bên Ana ư?

“Có,” tôi thì thầm.

“Kế tiếp, cậu phải tập trung vào mục tiêu đó. Điều này đi ngược lại với những gì tôi đã từng nhấn mạnh trước đó-cái SFBT. Nếu cô ấy yêu cậu, khi cô ấy nói với cậu như thế, thì cô ấy cũng cảm thấy đau khổ. Vì vậy, tôi lặp lại câu hỏi của tôi: cậu có muốn một mối quan hệ nghiêm túc hơn với cô gái này hay không?”

“Không, tôi không có.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì nó sẽ không bao giờ xảy ra với tôi đâu.”

“Ừ thì, nếu cô ấy vẫn chưa sẵn sàng để trở thành người phục tùng của cậu, thì cậu không thể đóng vai trò chi phối cô ấy đâu.”

Tôi trừng mắt nhìn ông ta. Nó không phải là một vai trò – nó là chính con người tôi. Và rồi, tôi nhớ lại một e-mail trước đó gửi cho Anastasia. Tôi đã nói: Những gì tôi nghĩ rằng em không nhận ra là trong một mối quan hệ giữa Người Áp Đặt và Người Phục Tòng là một người phục tùng người luôn có mọi quyền. Đó là em. Tôi sẽ lặp lại điều này, em có tất cả mọi quyền. Chứ không phải tôi. Nếu cô ấy không muốn làm những điều này... thì tôi cũng không thể.

Hy vọng lóe lên trong lòng ngực tôi.

Tôi có thể sao?

Tôi có thể có một mối quan hệ vani với Anastasia sao?

Da đầu của tôi tê rần.

Chết tiệt. Đúng là có thể thật.

Nếu tôi làm được, cô ấy sẽ muốn tôi lại chứ?

“Christian, cậu đã chứng minh rằng cậu là một người có khả năng phi thường, bất chấp mọi vấn đề của cậu. Cậu là một người hiếm có. Một khi cậu tập trung vào một mục tiêu, cậu đi thẳng và đạt được nó-vượt qua cả mọi dự đoán của riêng cậu. Nghe cậu nói hôm nay, thì rõ ràng cậu đã tập trung vào việc đưa Anastasia đến nơi mà cậu muốn cô ấy ở đó, nhưng cậu đã không giải mã sự thiếu kinh nghiệm của cô ấy hoặc cảm xúc

của cô ấy. Đường như cậu đã quá tập trung vào việc đạt được mục tiêu của cậu mà quên mất con đường hai người đang đi cùng nhau.”

Hình ảnh về tháng trước hiện ra trước tôi: cô ấy vấp ngã trong văn phòng của tôi, sự bối rối tốt cùng của cô tại Clayton, những cái e-mail dí dỏm, đáng yêu của cô, cái miệng thông minh của cô... tiếng cười khúc khích của cô... sự dửng dưng thâm lặng và can đảm trước mọi thách thức của cô, và nhắc tôi rằng tôi đã được tận hưởng từng phút giây ấy. Tất cả những cơn phản nộ, mất tập trung, hài hước, gợi cảm, sự tiếp xúc xác thịt của cô-có, tôi có. Chúng tôi đã cùng đi trên một con đường lạ thường, cả hai chúng tôi-um, tôi chắc chắn là như vậy

Ý nghĩ đó tới lại.

Cô ấy không biết rõ về sự đồi bại của tôi, bóng tối trong tâm hồn tôi, con quái vật đằng sau tôi – có lẽ tôi nên để cô ấy yên.

Tôi không xứng đáng với cô ấy. Cô ấy không thể yêu tôi.

Nhưng ngay cả khi tôi nghĩ đến những lời đó, tôi biết rằng tôi không đủ dũng cảm để tránh xa khỏi cô ... nếu cô ấy muốn thế.

Flynn dời sự chú ý của tôi đi. “Christian, suy nghĩ về nó đi. Không còn nhiều thời gian đâu. Tôi muốn gặp cậu trong một vài ngày và nói chuyện thông suốt một số vấn đề khác mà cậu đã đề cập. Tôi sẽ bảo Janet gọi cho Andrea và sắp xếp một cuộc hẹn.” Ông ấy đứng lên, và tôi biết đến giờ về rồi...

“Ông đã cho tôi rất nhiều thứ để suy nghĩ rồi”, tôi nói với ông ấy.

“Đó là việc của tôi mà. Chỉ cần một vài ngày thôi, Christian. Chúng ta có rất nhiều điều để nói.” Ông bắt tay tôi và tặng cho tôi một nụ cười trấn an, và tôi đi với một hy vọng nhỏ nhoi.

ĐỨNG NGOÀI BAN CÔNG, tôi ngắm Seattle vào ban đêm. Ở đây tôi có thể quên đi tất cả, tránh xa tất cả mọi thứ.

Cô ấy đã gọi nó là gì nhỉ?

Tháp ngà của tôi.

Trước đây, tôi cảm thấy nó bình yên – nhưng giờ đây sự yên bình của tâm trí tôi đã hoàn toàn bị phá vỡ bởi một người phụ nữ trẻ có đôi mắt xanh.

“Cậu có từng nghĩ về việc đi theo một mối quan hệ mà cô ấy muốn không?” Lời nói của Flynn nhiec mắng tôi, nhiều khả năng xảy đến tâm trí tôi.

Tôi có thể giành lại được cô ấy sao? Ý nghĩ đó làm tôi sợ hãi.

Tôi nhấp một ngụm cognac. Tại sao cô ấy muốn tôi quay lại với cô ấy? Tôi đã bao giờ làm theo những gì cô ấy muốn tôi làm chưa? Tôi sẽ không bỏ đi hy vọng của tôi. Tôi cần phải tìm ra một cách.

Tôi cần cô ấy.

Một cái gì đó làm tôi giật mình – một sự xoay chuyển, một cái bóng ở ngoài tầm nhìn của tôi. Tôi cau mày. Cái quái gì thế...? Tôi quay về phía bóng tối, nhưng không thấy gì hết. Tôi bị ảo giác mất rồi. Tôi làm một ngụm cognac nữa và quay vào phòng khách.

101. Chương 24

Thứ tư, ngày 8 tháng 6 năm 2011

Mẹ ơi! Mẹ ơi! Mẹ ơi Mẹ đang ngủ dưới nền nhà. Mẹ ngủ từ rất lâu rồi. Tôi lắc mẹ nhưng Mẹ không tỉnh dậy. Tôi gọi mẹ, bà vẫn không tỉnh dậy. Bố không ở đây và mẹ vẫn chưa dậy.

Tôi khát quá, vào bếp, tôi kéo ghế lại gần bồn rửa bát và ghé môi uống một hớp nước. Nước bắn tung tóe lên chiếc áo len mà tôi đang mặc. Mẹ vẫn đang ngủ. Mẹ, dậy đi! Mẹ nằm đấy, người lạnh cóng. Tôi tìm chiếc chăn nhỏ của mình đắp cho mẹ, và nằm xuống bên cạnh Mẹ trên nền nhà trải thảm màu xanh ô bản.

Tôi rất đói, nhưng mẹ vẫn ngủ say. Tôi có hai chiếc xe ô tô đồ chơi. Một cái màu đỏ, một cái màu vàng. Chiếc màu xanh đã biến mất. Chúng chạy trên nền nhà cạnh chỗ Mẹ đang nằm ngủ. Tôi nghĩ mẹ bị ốm. Tôi đi tìm đồ ăn. Trong tủ lạnh tôi thấy có hộp đậu Hà Lan. Chúng rất lạnh. Tôi ăn chúng một cách từ tốn. Tôi món này làm bụng tôi quặn thêm. Tôi ngủ cạnh mẹ. Món đậu Hà Lan biến mất. Trong tủ lạnh còn một thứ gì đó, mùi rất lạ. Tôi nếm thử và vị của nó đọng lại đầy trên lưỡi. Tôi thông thả ăn. Tôi uống ngụm nước. Tôi nghịch mấy chiếc xe đồ chơi, rồi nằm ngủ bên cạnh mẹ. Người mẹ lạnh toát, mà mẹ vẫn chưa tỉnh. Cánh cửa ra vào thỉnh thoảng bật mở. Tôi đắp chiếc chăn phủ lên người mẹ. Ông ta xuất hiện. Chết tiệt, Chuyện quái gì xảy ra thế này? A, thằng khốn điên khùng khốn nạn. Đồ chết dẫm. Cút đi thằng oát mắt dạy. Ông ta đá tôi, đầu tôi đập xuống sàn, đau nhói. Ông ta cất tiếng gọi ai đó rồi bỏ đi, khóa cửa lại. Tôi nằm xuống cạnh mẹ. Đầu vẫn còn đau nhức. Nữ nhân viên cảnh sát xuất hiện. Không. Không. Không. Đừng chạm vào cháu. Đừng chạm vào cháu. Tôi vẫn cứ nằm cạnh mẹ. Không. Tránh xa cháu ra. Tôi thét lên. Mẹ ơi! Mẹ ơi!. Tiếng gọi biến mất. Tôi không thể thốt lên lời. Mẹ không nghe được tiếng tôi gọi. Tôi không nói được nữa.

Tôi thức dậy, thở dốc, kiểm tra mọi thứ xung quanh. Ôi cảm ơn chúa- Tôi đang ở trên giường. Dần dần, sự sợ hãi tan biến. Tôi 27 tuổi rồi không còn là đứa bé 4 tuổi nữa. Khi thật, chuyện này bắt buộc phải dừng lại.

Tôi thường có những cơn ác mộng không thể kiểm soát. Có thể là một vài tuần một lần, nhưng không phải như thế này – nó xảy ra hàng đêm.

Từ khi cô ấy đi

Tôi quay trở lại và nằm xuống, nhìn lên trần nhà. Khi cô ấy nằm cạnh tôi, tôi không còn gặp ác mộng nữa. Tôi cần có cô ấy trong cuộc sống, trên giường của tôi. Cô ấy là mặt trời của tôi. Tôi sẽ mang cô ấy trở lại.

Nhưng bằng cách nào?

“Mày đã thử nghĩ đến một mối quan hệ đúng mực mà cô ấy muốn chưa?”

Cô ấy muốn có tình yêu và những đóa hoa. Tôi có thể cho cô ấy những thứ đó không? Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại những kỷ niệm hạnh phúc của mình. Và không có kỷ niệm nào là không có Ana. Chuyển đi phản lực, và IHOP, và đưa cô ấy đi bằng Charlie Tango.

Có thể tôi sẽ làm được. Tôi cố gắng quay lại giấc ngủ, tiếng nói trong đầu cứ vang lên: Cô ấy là của tôi, cô ấy là của tôi... và tôi ngửi thấy mùi hương của cô ấy, cảm nhận được làn da mịn màng, đôi môi căng tròn, và nghe thấy tiếng nói của cô ấy. Kiệt sức, tôi rơi vào giấc mơ – trong đó tôi nhìn thấy Ana.

Đột nhiên tôi tỉnh dậy. Da đầu tôi nóng ran, và trong một phút, tôi đã nghĩ những điều đang dày vò tôi là ở bên ngoài, chứ không phải bên trong. Tôi từ từ ngồi dậy, xoa đầu và đi lại quanh phòng.

Mặc dù trong những ham muốn về thể xác của tôi, cơ thể tôi bị hành xử. Elena sẽ xoa dịu nó. Cô ấy đã thử ngày hôm qua nhưng Elena không phải là người cuối cùng mà tôi muốn gặp – Chỉ có một việc mà tôi muốn làm bây giờ. Tôi đứng dậy và mặc quần áo thể thao.

Tôi sẽ đi kiểm tra Ana

Khu phố của cô ấy thật yên tĩnh trừ tiếng của những chiếc xe tải chở hàng và tiếng của những người dắt chó đi dạo. Căn hộ của cô ấy tối đen, miếng sắt che ổ khóa nhà cô ấy được đóng xuống. Tôi nói một lời cầu nguyện, đứng ở cửa sổ và bắt đầu nghĩ. Tôi cần một kế hoạch – Một kế hoạch mà chắc chắn tôi có thể mang cô ấy trở lại.

Ánh đèn phát ra từ cửa sổ nhà cô ấy, tôi cầm tai nghe và bật chiếc iPod thật to và quay lại Escala.

“Tôi sẽ ăn bánh sừng bò, cảm ơn bà Jones”

Bà ấy vẫn ngạc nhiên và tôi nhướn lông mày lên.

“Mứt Apricot preserves?”

“Vâng, cảm ơn”

“Tôi sẽ chuẩn bị cho ngài, Ngài Grey. Đây là café của ngài”.

“Cảm ơn, Gail.”

Bà ấy cười. Chỉ vì tôi ăn bánh sừng bò? Điều đó làm bà ấy vui, tôi nên ăn chúng thường xuyên hơn.

Phía sai chiếc Audi, tôi lên kế hoạch. Tôi cần tiếp cận gần hơn với Ana Steele, để có thể mang cô ấy trở về. Tôi gọi Andrea và chợt nhận ra rằng cô ấy chưa đi làm vì mới có 7 giờ 15 và tôi để lại lời nhắn. “Andrea, tôi cần cô hủy hết các cuộc hẹn của tôi trong mấy ngày nữa ngay khi cô đến”. Đó – bước một trong kế hoạch của tôi là dành thời gian cho Ana. Tôi sẽ làm cái quái gì vào tuần này nhỉ? Rõ ràng là tôi chẳng có ý tưởng gì cả. Thường thì tôi đang ở công ty lo mấy việc lật vật nhưng gần đây tôi ở khắp mọi nơi. Giờ thì tôi đã có thứ để lo liệu. Mày có thể làm được, Grey.

Nhưng trong thâm tâm tôi ước gì tôi có niềm tin vào bản thân. Nỗi lo chạy khắp cơ thể tôi. Liệu tôi có thể thuyết phục Ana trở về? Cô ấy sẽ lắng nghe chứ? Tôi hy vọng vậy. Kế hoạch này phải thành công. Tôi nhớ cô ấy.

“Ngài Grey, tôi đã hủy mọi cuộc họp, sự kiện của ngài trong tuần này, trừ cuộc hẹn ngày mai – Tôi không biết nó là gì. Lịch của ngài ghi là Portland”

Đúng rồi! Tay thợ chụp ảnh chết tiệt!

Tôi nhìn Andrea, và lông mày của cô ấy nhướn lên vì bất ngờ. “Cảm ơn, Andrea. Hiện tại chỉ có vậy thôi. Gọi cho Sam.”

“Được thôi ngài Grey. Ngài có uống một chút cafe không?”

“Làm ơn”

“Với sữa?”

“Đúng vậy, café sữa. Cảm ơn”

Cô ấy mỉm cười và đi ra.

Đúng vậy! Tay thợ chụp ảnh! Giờ tôi nên làm gì?

Buổi sáng của tôi bị trôi qua bởi những cuộc họp, và nhân viên của tôi nhìn tôi rất lo lắng và đợi tôi phát điên. Okay, Đó là tâm trạng của tôi mấy ngày trước – nhưng hôm nay tôi cảm thấy vui vẻ và tràn đầy sức sống.

Và giờ là giờ nghỉ trưa. Việc tập tành của tôi vs Claude diễn ra rất thuận lợi. Bây giờ chỉ còn chuyện của Leila, không có bất cứ tin tức gì của cô ấy cả. Tất cả những gì chúng tôi biết là cô ấy đã phủ tay với gã chồng tệ bạc. Cô ấy có thể ở bất cứ đâu. Nếu cô ấy suất hiện, Welch sẽ tìm ra.

Tôi rất đói. Olivia mang một đĩa thức ăn để lên bàn tôi.

“Bánh sandwich của ngài, Ngài Grey”

“Gà và sốt Mayonnaise?”

“Ừm...”

Tôi nhìn Olivia. Cô ấy vẫn không hiểu.

Olivia nói một lời xin lỗi vụng về.

“Tôi nói gà với mayonnaise, Olivia. Nó không khó thế đâu”

“Tôi xin lỗi ngài Grey”

“Không sao, đi đi” Cô ấy nhìn nhẹ nhõm khi bước ra khỏi phòng.

Tôi nhấn nút gọi Andrea.

“Thưa ngài?”

“Vào phòng tôi ngay bây giờ?”

Andrea xuất hiện trước cửa phòng, nhìn trông rất bình tĩnh và trững trạc.

“Sa thải cô gái đó”

Andrea đứng thẳng dậy.

“Thưa ngài, Olivia là con gái của Senator Blandino”

“Tôi không quan tâm cô ấy là nữ hoàng Anh chết tiệt hay là gì. Đuổi cô ấy ra khỏi công ty của tôi”

“Vâng, thưa ngài.” Andrea đáp lại.

“Tìm ai khác để giúp cô đi” Tôi đề nghị bằng một giọng nhẹ nhàng. Tôi không muốn quát Andrea.

“Vâng thưa ngài”

“Cám ơn. Tất cả chỉ có thế.”

Cô ấy nở một nụ cười lớn và tôi biết cô ấy sẽ làm như vậy. Cô ấy là một nhân viên PA giỏi. Tôi không muốn sa thải cô ấy bởi vì tôi đang trở thành một thằng khốn. Cô ấy đi ra ngoài, Để lại tôi vs bánh sandwich kẹp thịt gà – không sốt mayo – và kế hoạch của tôi

Portland.

Tôi biết một địa chỉ e-mail của nhân viên ở SIP. Tôi biết Ana sẽ trả lời tốt hơn qua email, cô ấy luôn như vậy. Bắt đầu như thế nào đây?

Gửi Ana

Không.

Gửi Anastasia

Không.

Gửi Cô Steele

Khỉ thật!

Nửa tiếng sau tôi vẫn nhìn vào màn hình máy tính. Tôi nên nói gì đây?

Làm ơn hãy quay về với tôi?

Thứ lỗi cho tôi.

Tôi nhớ em.

Hãy thử làm theo cách của em.

Tôi đặt tay lên trán. Tại sao việc này lại khó đến thế chứ?

Cười lên đi Grey. Chỉ là việc tào lao thôi.

“Cô Bailey đến để gặp Ngài, thưa ngài.”

“Bảo cô ấy đợi.”

Tôi ngắt mắt và trong một phút, với tiếng nói của trái tim, tôi ấn nút gửi.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2011 14:05

Tôi: Anastasia Steele

Anastasia thân mến,

Xin lỗi vì đã đường đột xâm phạm vào giờ làm việc của em. Em đã nhận được hoa của tôi chưa?

Ngày mai là ngày bạn em khai trương triển lãm đấy, và tôi chắc rằng em chưa có thời gian để mua xe, trong khi quãng đường đi lại khá dài. Tôi sẽ còn hơn cả hạnh phúc nếu được đưa em đi – nếu em muốn.

Cho tôi biết nhé.

Christian Grey,

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Tôi nhìn hộp thư đến

Và cứ nhìn mãi.

Và nhìn mãi. Nỗi lo của tôi tăng dần theo từng giây trôi qua.

Đứng dậy, tôi rời bàn làm việc, nhưng điều đó sẽ khiến tôi không còn nhìn thấy máy tính nữa. Trở lại bàn, Tôi kiểm tra email một lần nữa.

Và chẳng có gì.

Để giết thời gian, tôi ray hai tai giữa trán.

Nhanh lên Ana, trả lời tôi đi. Cô ấy luôn trả lời email rất nhanh. Tôi nhìn đồng hồ 14 giờ 09
4 phút rồi!

Vẫn chưa có gì.

Đứng dậy, Tôi đi quanh phòng một lần nữa, cứ 3 giây tôi lại nhìn lên đồng hồ, đã 2 phút 20 giây. Tôi thất vọng. Cô ấy sẽ không trả lời. Cô ấy thực sự ghét tôi... ai có thể trách cô ấy chứ?

Rồi tôi nghe thấy tiếng điện thoại. Tim tôi như ở trong cổ họng.

Khỉ thật! Đó là thư của Ros, hãy nói với tôi là cô ấy quay lại văn phòng đi.

Và rồi nó đến, ở trong hộp thư của tôi, hiện lên dòng chữ:

Từ: Anastasia Steele

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2001 14:25

Đến: Christian Grey

Chào Christian

Cảm ơn vì những bông hoa, chúng rất đẹp.

Vâng em rất cảm kích nếu anh đưa em đi.

Cảm ơn anh.

Anastasia Steele

Trợ lý của Jack hyde, Biên tập viên, SIP

Một cơn lũ chạy qua tôi, Tôi nhắm mắt, cảm nhận cảm giác đó.

Tuyệt!

Tôi đọc kĩ lại email của cô ấy để tìm ý tưởng, nhưng như thường lệ, tôi không có ý tưởng nào cả. Chỉ là tình bạn thôi, chỉ có thế. Chỉ là tình bạn.

Carpe Diem*, Grey. (*dùng để nói một người nào đó, làm việc gì cũng phải suy nghĩ đến tương lai nó sẽ như thế nào)

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: Ngày 8 tháng 6 năm 2001 14:27

Đến: Anastasia Steele

Ana thân mến

Tôi có thể đón em lúc mấy giờ?

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc

Tôi không phải chờ quá lâu.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: 8 tháng 6 năm 2011 14:32

Đến: Christian Grey

Buổi triển lãm của José bắt đầu lúc 7:30. Mấy giờ đi thì ngài nghĩ hợp lí?

Anastasia Steele

Trợ lí Jack Hide, Biên tập viên, SIP

Chúng tôi có thể đi bằng Charlie Tango.

Từ: Christian Grey

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: 8 tháng 6 năm 2011 14:34

Đến: Anastasia Steele

Anastasia thân mến,

Đi đến Portland khá xa nên tôi sẽ đón em lúc 5:45 nhé?

Tôi rất mong sẽ gặp lại em.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Từ: Anastasia Steele

Chủ đề: Ngày mai

Ngày: 8 thnags 6 năm 2011 14:38

Đến: Christian Grey

Hẹn gặp lại.

Anastasia Steele

Trợ lí Jack Hyde, biên tập viên, SIP

Chiến dịch giành lại cô ấy đang được tiến hành. Tôi cảm thấy phấn chấn, bông hoa hy vọng giờ rộ lên như một rừng anh đào Nhật Bản.

Tôi gọi cho Andrea.

“Cô Bailey đã trở về văn phòng của cô ấy rồi, thưa ngài Grey.”

“Tôi biết, cô ta đã nhắn tin cho tôi rồi. Tôi cần Taylor đến đây trong một giờ tới.”

“Vâng thưa ngài.

Tôi cúp máy. Anastasia đang làm việc cho một tay tên Jack Hyde. Tôi muốn biết thêm về hắn. Tôi gọi Ros.

“Christian.” Cô ta nghe có vẻ như bức dọc.

“Chúng ta có tập tin thông tin của SIP chưa?”

“Vẫn chưa. Nhưng tôi có thể lấy nó.”

“Vâng. Trong ngày hôm nay nếu có thể. Tôi muốn mọi thông tin của người tên Jack Hyde, và của mọi cá nhân làm việc cho hắn.”

“Tôi có thể hỏi vì sao không?”

“Không.”

Cô ta đột nhiên im lặng.

“Christian, tôi thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra với anh nữa.”

“Ros, cứ làm như tôi nói đi, được chứ?”

Cô ta thở dài. “Được. Chúng ta có thể tổ chức họp về dự án xưởng đóng tàu ở Đài Loan không?”

“Được. Tôi đã có một cuộc gọi quan trọng kéo dài hơn tôi nghĩ.”

“Tôi sẽ lên đó ngay.”

KHI ROS RỜI KHỎI VĂN PHÒNG, tôi theo cô ấy bước ra.

“WSU thứ sáu tuần sau.” Tôi dặn dò, Andrea liệ nguệch ngoạc vài nét vào sổ tay của mình.

“Và tôi thì phải lơ lửng trong cái ‘chopper*’ của công ty à?” Ros hứng thú nói. (*nguyên văn trong tác phẩm: là một hình thức khác của từ helicopter – máy bay trực thăng.)

“Trực thăng.” Tôi sửa lưng cô ta.

“Cái gì cũng được, Christian.” Cô ta trợn mắt lên với tôi khi bước vào fthang máy, nó làm tôi đột nhiên cười.

Andrea nhìn theo Ros bước đi, rồi nhìn, đợi tôi nói.

“Gọi Stephan – tôi sẽ cần Charlie Tango đến Portland chiều tối mai, và tôi cần anh ta lái nó đến Sân Boeing,” Tôi nói Andrea.

“Vâng thưa ngài.”

Tôi không thấy dấu vết nào của Olivia đâu. “Cô ta đi rồi chưa?”

“Olivia?” Andrea hỏi.

Tôi gật đầu.

“Vâng.” Cô ấy nhìn nhẹ nhõm.

“Đến bộ phận nào.”

“Tài chính.”

“Hay đấy. Nó sẽ giữ Senator Blandino làm việc cho tôi”

Andrea vui vẻ bởi lời khen của tôi.

“Cô có tìm được ai thế chỗ chưa?” tôi hỏi.

“Rồi thưa ngài, tôi sẽ gặp ba người ứng tuyển sáng mai.”

“Tốt, Taylor tới chưa?”

“Rồi thưa ngài.”

“Hủy hết mấy cuộc họp hôm nay cho tôi. Tôi phải ra ngoài.”

“Ra ngoài.” Cô ấy rít lên vì ngạc nhiên.

“Ừ.” Tôi cười. “Ra ngoài.”

“ĐI ĐÂU THƯA NGÀI?” TAYLOR HỎI.

“Cửa hàng Mac.”

“Trên đường Northeast 45?”

“Ừ.” Tôi sẽ đi mua cho Ana cái iPad. Tựa người xuống ghế, nhắm mắt, suy nghĩ xem coi mình sẽ phải tải ứng dụng với nhạc nào cho cô ấy. Họa may tôi sẽ chọn “Toxic.” Tôi nhếch mép cười với suy nghĩ của mình. Không, tôi không nghĩ cô ấy chuộng nó. Cô nàng có thể nổi điên lên – trong khoảnh khắc ý nghĩ làm cô ấy tức điên lên làm tôi cười. Giận dữ lên như hồi ở Georgia, không như thứ Bảy tuần rồi. Tôi nhòm người trên ghế; tôi không muốn nhớ đến điều đó. Tập trung lại vào bài hát gì nên tải cho cô ấy, khiến tôi sôi nổi hơn mấy ngày qua. Điện thoại tôi rung lên, nhịp tim đột nhiên nhanh lên.

Tôi sao lại hi vọng?

‘Này, tên khốn. Bia không?’

Trời đất, tin nhắn từ ông anh.

‘Không, bạn rồi.’

‘Chú mày lúc nào cũng bận. Mai anh đi Barbados rồi, NGHỈ NGƠI. Hẹn gặp chú mày khi anh mày quay trở lại. Và anh với chú chắc chắn phải uống bia!!!’

‘Gặp sau, Lelliot. Đi bình an’

QUẢ LÀ MỘT BUỔI CHIỀU RỘN RÀNG, tràn đầy âm nhạc – chuyến du hành hoài niệm với iTunes, tôi tạo cho Anastasia cái danh sách phát. Tôi nhớ lúc cô ấy nhảy nhót trong bếp của mình; tôi ước mình biết cô ấy đã nghe gì khi ấy. Cô ấy nhìn cực kì buồn cười, nhưng lại vô cùng đáng yêu. Đó là sau lần đầu tiên tôi giao cấu với cô ấy. Không. Sau khi tôi làm tình với cô ấy lần đầu tiên?

Cả hai đều cảm thấy không đúng.

Tôi nhớ lại lời van vãn đầy say mê đêm mà tôi giới thiệu cô ấy với ba mẹ mình. “Em muốn ân ái với anh.” Tôi sốc bởi lời nói đơn giản của cô ấy – và mọi thứ cô ấy đã muốn là chạm vào tôi. Tôi rùng mình bởi suy nghĩ đó. Tôi muốn cô ấy hiểu được rằng đó là giới hạn cứng đối với tôi – tôi không thể dung thứ việc bị động chạm.

Lắc đầu. Mày nghĩ sâu xa quá rồi, Grey – đừng nghĩ nữa. Tôi nhìn những dòng ghi lại trên iPad.

Anastasia – đây là dành cho em.

Tôi biết những gì em thích nghe.

Những bài hát này sẽ thay lời tôi muốn nói .

Christian

Có thể chuyện này sẽ không có kết quả gì. Bởi cô ấy muốn tình yêu và hoa; có thể chuyện này cũng gần giống như thế. Lắc đầu, vì thật sự tôi không biết. Có quá nhiều thứ tôi muốn nói với cô ấy, nếu cô ấy muốn nghe tôi nói. Còn nếu không, những bài hát đó sẽ nói thay tôi. Tôi chỉ mong cô ấy cho tôi cơ hội để tặng

cô ấy thứ này. Nhưng nếu lỡ cô ấy không thích đề xuất của tôi, nếu cô ấy không thích những suy nghĩ về việc bên tôi – tôi phải làm gì? Tôi sẽ chỉ có thể một chuyến ghé thăm Portland rồi về. Ý nghĩ đó thật nặng nề, tôi bước về phòng ngủ, tôi thật sự cần phải ngủ bù.

Tôi có đang nuôi hi vọng không?

Chết tiệt. Có.

102. Chương 25 (hết Tập 4)

Thứ năm, ngày 9 tháng 6 năm 2011

Bác sĩ giờ tay lên. Tôi sẽ không làm hại con. Tôi cần kiểm tra bụng của con. Đây. Bà ấy đưa cho tôi thứ gì đó tròn tròn lạnh lạnh để tôi chơi. Để nó lên bụng con, và tôi sẽ không chạm vào con, và tôi có thể nghe thấy bụng con. Bác sĩ rất tốt ... bác sĩ là mẹ.

Mẹ mới của tôi rất xinh đẹp. Bà ấy như là thiên thần. Bác sĩ thiên thần. Bà ấy vuốt tóc tôi. Tôi thích mỗi khi bà vuốt tóc tôi. Bà ấy cho tôi ăn kem và bánh ngọt. Bà không la mắng tôi mỗi khi thấy tôi giấu bánh mì và táo dưới giày, Hay dưới giường. Hay dưới gối tôi. Con yêu, đồ ăn ở dưới bếp. Chỉ cần tìm Mẹ hay Bố khi con đói thôi. Chỉ bằng tay của con. Con làm được chứ? Ở đó còn có một cậu bé khác. Lelliot. Anh ta xấu tính lắm. Nên tôi đâm hấn. Nhưng mẹ mới của tôi không thích chúng tôi đánh nhau. Ở đó còn có dương cầm. Tôi thích tiếng động đó. Đứng bên cạnh, tôi đưa tay nhấn vào các phím trắng đen. Tiếng phát ra từ phím đen nghe rất kì lạ. Cô Kathie ngồi trên dương cầm với tôi. Cô ấy dạy tôi các phím trắng phím đen đó. Cô ấy có mái tóc nâu và nhìn giống như một người nào đó mà tôi biết. Mùi hương của cô ấy nghe như mùi bánh táo nướng. Mùi hương của cô ấy rất tuyệt. Cô ấy làm cho tiếng dương cầm nghe thật tuyệt vời. Cô ấy đối xử rất tốt với tôi. Cô ấy cười, và tôi chơi đàn. Cô ấy cười, và tôi hạnh phúc. Cô ấy cười, và cô ấy là Ana. Ana xinh đẹp, ngồi bên tôi nghe tôi chơi những bản sonata, những đoạn trích, những khúc dạo đầu. Cô thở dài, tựa đầu lên vai tôi, và cười. Em yêu những khi nghe anh chơi đàn, Christian. Em yêu anh, Christian. Ana. Hãy ở lại bên tôi. Em là của tôi. Tôi cũng yêu em.

Tôi tỉnh giấc, choàng bật dậy.

Hôm nay, tôi chắc chắn phải giành lại được cô ấy.

Vài lời của editor: :) Như bắt đầu dịch bộ này là khoảng đầu hè (tự động hừng rồi dịch thôi chứ không có kế hoạch :)) đến nay cũng được gần hai tháng, cũng khá là trâu bò, hôm nay đã là chương cuối thì cho Như được cảm ơn trước nhất là các chị, các bạn trong team, mỗi người phụ một chút nên mới hoàn thành nhanh như vậy, cho phép được nói tên luôn: Ánh Diệp, Kim Long, Ngọc Nhi, Như Huỳnh, Uyên Lý, Teddy Bieber's :) Cảm ơn mọi người giúp Như cây bừa, sau bao nhiêu ngày bị Như hối như giặc. Sau là cảm ơn mấy bạn đã nhảy hố và theo dõi truyện :) . Về phần mấy chương đầu có sai sót là do chưa quen lắm nên các bạn có phát hiện lỗi cũng vui lòng bỏ qua giúp, để lại phản hồi để N sửa lại :)

Một lần nữa cảm ơn mọi người :))

TP.HCM 3/9/2015 21:44

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/50-sac-thai>